

ไซโล

๑ ใน ๔ ชุดขอลดวรรณกรรมชั้นเยี่ยมของจีน

สำนักพิมพ์ศรีปัญญา

ไสสัว

บทประพันธ์ของ

โห่งว เสง อึง

ไซอิ๋ว

พงศาวดารจีน

ISBN : 978-616-7146-12-6

รวมพิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๔๗

รวมพิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ. ๒๕๕๓

ราคา ๕๐๐ บาท

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ศรีปัญญา

๔๑/๘๒ ม.๔ หมู่บ้านณัฐชา ต.บางใหญ่ อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี

โทรศัพท์/โทรสาร ๐๒-๙๒๗-๗๓๑๖

บรรณาธิการ

ประพต เศรษฐกานนท์

ผู้จัดการ

ณัฐกานต์ เศรษฐกานนท์

ภาพประกอบปกโดย

สวัสดี สุวรรณปักษ์

รูปเล่ม

IN ART Graphic

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดยสายส่งสีกษิต บริษัท เคล็ดไทย จำกัด

โทรศัพท์ ๐๒-๒๒๕-๙๕๓๖-๔๐

พิมพ์ที่

โสภณ การพิมพ์ โทร. ๐๒-๘๙๙-๐๓๐๘

ถ้อยแถลงสำนักพิมพ์

ไซอิ๋ว เป็นเรื่องที่แพร่หลายที่สุดของจีน ผู้ประพันธ์คือ **โหวง เส่ง อี้** เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๐๖๓ ถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. ๒๑๒๓ ในสมัยราชวงศ์หมิง ไซอิ๋ว นับเป็นเรื่องที่แยกออกจากพงศาวดารชยุถึงในแผ่นดินของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ จักรพรรดิองค์ที่สองแห่งราชวงศ์ถัง ซึ่งในสมัยนี้นับเป็นยุคทองของชาวจีน ที่เดียวไม่ว่าจะเป็นเรื่องการค้า การเมือง* การปกครอง การทหาร ตลอดจน ความเจริญรุ่งเรืองด้านศิลปวัฒนธรรม จีนจึงขนานนามยุคนี้ว่า “ยุคทองแห่งอารยธรรม”

พระถังซัมจั๋งในเรื่องไซอิ๋วนี้ ตามหลักฐานประวัติศาสตร์จีน เป็นบุคคล ที่มีตัวตนอยู่จริงในสมัยพุทธศตวรรษที่ ๑๒ เป็นภิกษุผู้จาริกไปศึกษา พุทธศาสนาที่ประเทศอินเดีย เป็นระยะเวลายาวนานถึง ๑๗ ปี เป็นพระภิกษุที่มีความรอบรู้ในหลักธรรมมีความเชี่ยวชาญในภาษาบาลีและสันสกฤต เมื่อเดินทางกลับได้อัญเชิญพระคัมภีร์ไตรปิฎกกลับมาสู่ประเทศจีน เป็นผู้ที่หนึ่งที่ได้แปลคัมภีร์พุทธศาสนาหลายคัมภีร์เผยแพรให้ชาวจีนได้เรียนรู้ นับเป็นพระภิกษุรูปสำคัญอีกรูปหนึ่งที่ช่วยให้พระพุทธรูปหลายองค์ออกไปในหมู่ชนชาวจีนนอกเหนือจากลัทธิขงจื้อและลัทธิเต๋า

การเดินทางของพระถังซัมจั๋ง นับเป็นการเดินทางที่ต้องพบอุปสรรคนานาประการกว่าจะไปถึงอินเดียและได้อัญเชิญพระไตรปิฎกกลับมาได้ก็เกือบเอาชีวิตไม่รอด ต้องพบกับความหิวโหยอดอยาก ความแห้งแล้งของทะเลทรายภัยอันตรายจากโจรผู้ร้าย จากชาวพื้นเมือง แต่ด้วยความกล้าหาญ วิริยะอดทน คณะของพระถังซัมจั๋งก็สามารถผ่านพ้นจากอุปสรรคไปได้ ซึ่งเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้นต่อมาได้ปรากฏอยู่ในจดหมายเหตุการเดินทางของพระถังซัมจั๋ง และลูกศิษย์ของท่านได้เรียบเรียงประวัติของท่านขึ้นอีกด้วย ซึ่งต่างก็เป็นเอกสาร

สำคัญทางพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายานของจีนและของโลกทีเดียว

อย่างไรก็ตามในเรื่องไซอิ๋วนี้ นอกจากพระถังซัมจั๋งแล้ว ตัวละครที่สมมุติขึ้น คือ หงเจี๋ย ตี๋โป๊ยก่าย และซัวเจ๋ง รวมเป็นคณะลูกศิษย์ซึ่งร่วมเดินทางไปอัฏฐิเชิญพระคัมภีร์ด้วยกันนั้น อาจเป็นอุปมาแห่งอภุคผลมูลราก คือ ราคะ โมหะ โทสะ ทั้งสิ้น

จากการค้นคว้าของ ดร. หูซื่อ โดยคำแนะนำของ Baror A von Stéál Holstein ยืนยันว่า ผู้เขียน เรื่อง ไซอิ๋ว ได้รับแนวความคิดมาจาก มหาภพย “รามายณะ” ของอินเดีย สังเกตได้จากการสร้างตัวเอกของเรื่องคือ หงเจี๋ย โดยเลียนแบบทวนมานในเรื่อง “รามายณะ” นั้นเอง

ในบรรดาวรรณคดีจีน ตามคติของคนจีนโบราณซึ่งที่ถือว่าสุดยอดนั้นมีด้วยกันอยู่ ๔ เรื่อง คือ สามก๊ก ซ้องกั๋ง ไซอิ๋ว และจินผิงเหมย โดยเฉพาะเรื่อง ไซอิ๋ว หรือที่เรียกกันอีกอย่างว่า ลียิวฉี (shi yeu chi) ผู้ประพันธ์ได้แต่งเรื่องไซอิ๋วเป็นแบบนิยายปรัมปราโดยอาศัยเหตุการณ์ในบันทึกการเดินทางทางพระพุทธศาสนาของภิกษุที่เดินทางไปอัฏฐิเชิญพระคัมภีร์ในอินเดียหลายรูป เช่น พระภิกษุฟาเทียนเป็นต้น เป็นเค้าโครงเรื่องโดยให้คณะผู้ร่วมเดินทางมีกริยาอาการแสดงแตกต่างกันออกไปดูคล้ายกับมีตัวตนอยู่จริง จึงทำให้เรื่องราวสนุกสนานน่าติดตาม ตลอดจนผู้แต่งได้สอดแทรกคติธรรมต่างๆ ไว้ อย่างแยบยล ประกอบทั้งปาฏิหาริย์ ชวนตื่นเต้น ทำให้หนังสือเรื่องไซอิ๋วเล่มนี้สามารถอ่านได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ซึ่งแต่ละบุคคลสามารถได้รับอรรถประโยชน์ โภคผลตามภูมิคติของตน

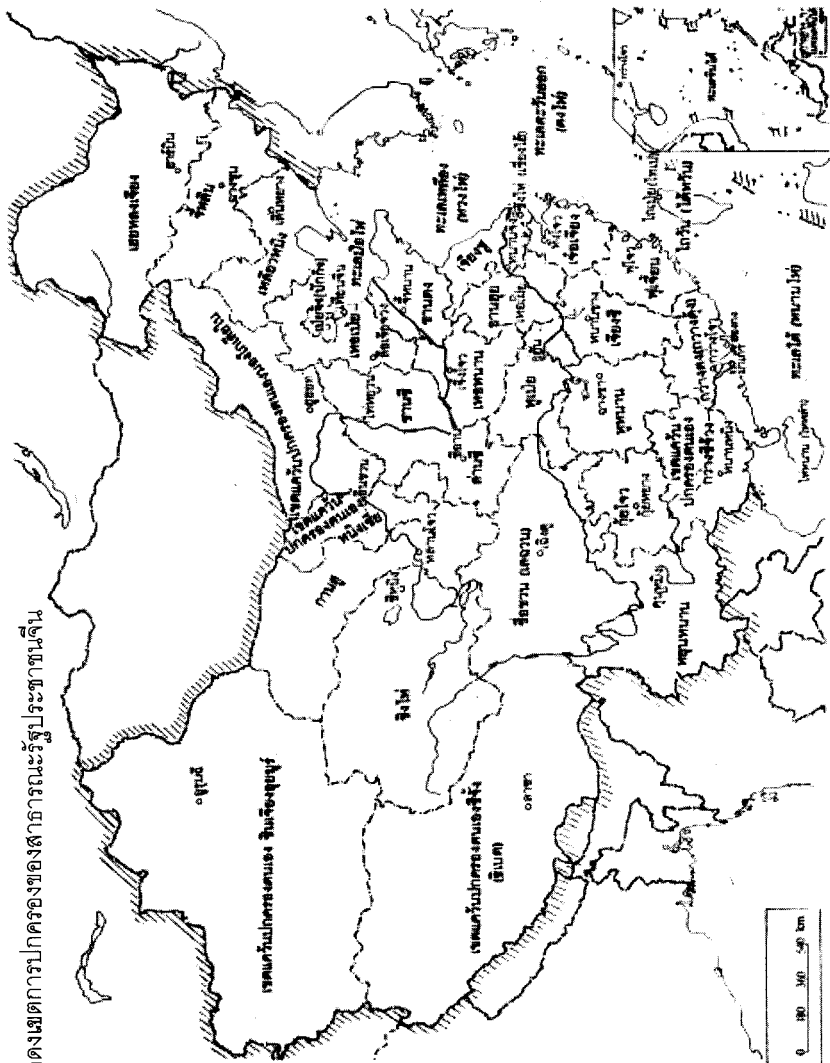
ไซอิ๋วแปลเป็นภาษาต่างประเทศใช้ชื่อภาษาอังกฤษว่า “MONKEY” มีชื่อ หงอคง หรือหงเจี๋ย เป็นตัวเอก ส่วนการแปลในภาคภาษาไทยได้แปลขึ้นในสมัยพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ไม่ทราบว่ามี การตีพิมพ์ครั้งแรกปีใดแน่ ทราบแต่ว่าฉบับพิมพ์ครั้งที่สองเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๕ นายเล็ก สมิตะสิริ (ต่อมาภายหลังได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นพระโสภณ อัครกรกิจ) เจ้าของโรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร ได้จ้าง นาย ตื่น แผล จากภาษาจีนเป็นภาษาไทย แต่เห็นว่าถ้อยคำสำนวนบางส่วนยังไม่ชัดเจน จึงได้

จ้างนายวรรณ เอติเตอร์ ตูละวิภาคพจนกิจ ให้เรียบเรียงอีกชั้นหนึ่ง ข้อความ
ยังคงเดิม แก่แต่ถ้อยคำที่ชัดเขินและไม่ชัดให้ชัดเจนขึ้น สำหรับ นายวรรณ
หรือที่นักเลงหนังสือรู้จักกันในปัจจุบันว่า “เทียนวรรณ” หรือ “ต.ว.ส. วัฒนโม”
ผู้นี้วงการหนังสือยกย่องว่า เป็นผู้รู้หนังสือดี ได้มีผู้ว่าจ้างให้แปลภาษา
แปลอยู่เป็นประจำ เช่นครั้งนายหยงกองทหารปืนใหญ่ แปลพงศาวดารฉวน
และหนังสือจีนเรื่อง เปาเล่งกุงอัน เทียนวรรณก็รับหน้าที่เป็นผู้แปลภาษา
ในส่วนของการจัดพิมพ์ในครั้งนี้ สำนักพิมพ์ได้ตรวจทานคำผิด
บางส่วนใหม่ เพื่อให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สำนักพิมพ์ขอขอบพระคุณผู้สนับสนุนและให้ข้อคิดคำติติงและน้อม
รับจะแก้ไขในโอกาสต่อไป

ด้วยความขอบคุณยิ่ง
สำนักพิมพ์ศรีปัญญา

แผนที่แสดงเขตการปกครองของสาธารณรัฐประชาชนจีน

รูปที่ ๑ พระเช็กเกียมองนิฮุดใจ

คำว่า (ฮุดใจฮฺโยไล) แปล (ฮุด) ว่าพุทโธ (ใจ) ว่าเจ้า (ฮฺโยไล) ว่ามาขอบ อธิบายว่าพระองค์มาขอบทุกชาติ ทุกภพ ได้แก่สร้างพระบารมีสามสิบประการมา คือ พระบารมี ๑๐ พระอุปบารมี ๑๐ พระปรมัตถบารมี ๑๐ จนถึงปัจฉิมภะวีก ตั้งจิตในสติปัญญาฐาน ๔ เจริญ โฆษณงค์ ๗ ภาวนาให้มรรคเกิดขึ้น ถึงความตรัสรู้ เป็นสัมมาสัมพุทธเจ้า อาศัยเหตุนี้นักปราชญ์จีนจึง ได้ออกพระนามว่า (ฮุดใจฮฺโยไล) แปลว่าผู้รู้มาขอบด้วย ประการจะนี้

แต่ที่พระองค์คือออกพระนามของพระองค์เองนั้น มักทรงตรัสว่า (ตถาคต) แปลว่า ไปขอบฉะนั้น จึง เป็นความติดตอสัมพันธ์กันได้ว่ามาขอบไปขอบด้วย ประการทั้งปวง คือ (ฮุดใจฮฺโยไล) แปลว่าไปแล้วดี

รูปที่ ๒ พระถังซำจั๋ง

พระถังซำจั๋ง คือพระโพธิสัตว์ แปลว่าเป็นผู้ซึ่ง อยู่ในที่จะได้ตรัสรู้ เดิมคือกิมเสียนโพธิสัตว์ เวลา สดับธรรมถิ่นมีพระครอบงำวงแหวน พระฮฺโยไลเห็น ดั่งนั้นจึงให้จุติลงมาสร้างบารมีในประเทศจีนเป็น บุตรตันกองหยี่จอนหวาน มารดาชื่อนางฮฺนเกี้ยว เขา ลอยน้ำไปแต่เล็ก ท่านเจ้าวัดกิมซวยี่เก็บมาเลี้ยงไว้ จนเติบโตใหญ่รู้พระพุทธศาสนา ชำซองกว่าพระสงฆ์ ทั้งปวง พระอาจารย์ให้อุปสมบท จึงมิได้กลับไปเป็น มิฉชาติรัฐ ครั้นไปอาราธนาพระไตรปิฎกกลับมาแล้ว จึงได้กลับขึ้นไปเป็นพระโพธิสัตว์อยู่ตามเดิม

รูปที่ ๓ พระกวนอิม

พระโพธิสัตว์กวนอิม มีบุญญาบารมีมาก ควร ตรัสรู้เป็นพระพุทเจ้าได้ แต่ยังไม่พอแก่ความอธิษ- ฐานเดิม ท่านจึงได้เที่ยวไปทุก ๆ อาณาเขต เห็นควร จะช่วยก็โปรดให้เห็นหนทางมรรคและผล แปลงมา เป็นกิริยาภาคต่าง ๆ ชักนำให้สัตว์พันทุกข์ แม้ใน ทุก วันนี่ถ้าใครจิตบริสุทธิ์หรือเศร้าหมองต้องทุกข์ภัย อันใด ยกมือขึ้นนมัสการระลึกถึงพระนามของท่านว่า นะโมกวนอิมโพธิสัตว์ ขอจงมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเกิด สามคำหรือเจ็ดคำหรือมาก ๆ ท่านก็มาช่วยให้เห็น ปรากฏได้ เพราะท่านมีบุญญาภิสังขารมากมาย

รูปที่ ๔ เจ็กเซียงฮ้องเต้

พระอิศวร คือเจ็กเซียงฮ้องเต้ผู้เป็นใหญ่ในดาวดั่งส์พิภพ เพราะท่านมีกุศลธรรมแลอิทธิฤทธิ์ บุญญาธิการมากแก่กล้า จึงได้มาเป็นเจ้าแห่งเทพดาทั้งปวง เสวยทิพย์ กามารมณ์ เช่นคำที่ตรัสแก่หึงเจียวว่า ตำแหน่งที่พระอิศวรนี้มีไซ้จะไฉ่งายๆ ต้องมีความบริสุทธิ์ในทานแลศีลมากถึงพันห้าร้อยห้าสิบกัลป์ กัลป์หนึ่งเป็นหมื่นเก้าพันหกหรือปี จึงจะไฉ่มาได้รับรมสุข เช่น ถ้าอยู่ในชั้นดาวดั่งส์ หึงเจียวเป็นเดรัจฉานชาติตา จะซึ่งที่เจ็กเซียงฮ้องเต้ได้หรือ

รูปที่ ๕ อ่องโป๊เนี้ยเนี้ย

นางท้าวเทวราช คืออ่องโป๊เนี้ยเนี้ย ท่านประกอบด้วยทานศีลอันบริสุทธิ์ และได้รับรักษาคุณกรรมบท ๑๐ บริสุทธิ์ จึงได้มาเป็นนางฟ้าที่หนึ่งรับซึ่งความสุขอยู่ในชั้นดาวดั่งส์ มีนางเทพธิดาเป็นบริวารห้อมล้อม ก็โดยกุศลสุจริตที่ได้สะสมมาแต่ในชาติก่อน จึงได้มาเป็นเทพอัปสรสาวสวรรค์ อ่องโป๊เนี้ยเนี้ยใหญ่ยิ่งกว่าอัปสรกัลยาทั้งปวง ในชั้นดาวดั่งส์พิภพ

รูปที่ ๖ ท้ายเสียงเล่ากุน

ท้ายเสียงเล่ากุน ท่านอยู่ในวิมานดุสิตสำนักลิห็นเทียน ท่านได้สำเร็จในการประกอบยาทิพย์ มีอุทยานภาพใหญ่กว้าง เทพดาทั้งหลายต้องมาเคารพทั้งสิ้น คือเป็นเซียนใหญ่อยู่ในชั้นดุสิต รักษาอารมณ์ทางพรหมวิหารคือผานสมาบัติ

รูปที่ ๗ เหง้าเจีย

เหง้าเจีย เดิมอยู่เขาฮวยก๊วยซิว แขวงเมืองเง่า ล้ายก๊ก กำเนิดเกิดออกจากฟองศิลา ศิลานั่นถึง กำหนดกลิ่นแตกออกมาเป็นลิงเผือก ครั้นออกมาได้ ไ้อากาศเข้าก็เป็นกายสิทธิ์ ครั้นไปเที่ยวศึกษาหา อาจารย์เรียนวิชา ไปพบสุโพธิ์สอนธรรมอันวิเศษให้ ก็ยังมีฤทธิ์เดชเชี่ยวชาญมากขึ้น ขึ้นไปกระทำการ ร้ายในนิมิตดาวดั่งส์ พระพุทธเจ้าบันดาลเขาห้ายอด ครอบไว้ ภายหลังพระถังซัมจั๋งแก้ออก จึงได้อาสา ตามเป็นศิษย์ไปไซ้ที่ อารารณาพระไตรปิฎก กลับมา ถึงเมืองได้ถึงแล้วก็ได้สำเร็จมรรคผล

รูปที่ ๘ เปี้ยก่าย

เปี้ยก่าย เกิดเป็นเทพบุตรอยู่ชั้นดาวดั่งส์ เป็น ขุนนาง นายทหารของเจ๊กเชียงฮ่องเต้ เป็นผู้บังคับ การทหารเรือในแม่น้ำทางที่ฮ้อ เจ๊กเชียงฮ่องเต้ให้เป็น แม่ทัพเรียกว่า ที่ฟองง่วนโซ้ย มาเวลาหนึ่งนาง ฮองเปี้ยเนี้ยเลียงโต๊ะก็ไปประชุม ด้วยเสพสุราเมา เข้าไปแล้วก็ไปหยอกนางฟ้าที่ประดุพระราชวังของ เจ๊กเชียงฮ่องเต้

เทพบุตรที่รักษาประตูนำความมากกราบทูลเจ๊ก เชียงฮ่องเต้ เจ๊กเชียงฮ่องเต้โปรดให้ชำระได้ความจริง ทรงติว่าอุลามกจึงสาปลงมาเมืองมนุษย์ เปี้ยก่ายจูด จากเทวโลกปฏิสนธิในท้องแม่สุกรอาศัยอยู่ที่เขาฮุ้น จันซิว ภายหลังตามพระถังซัมจั๋งไปไซ้ที่อารารณา พระธรรม กลับมาถึงเมืองได้ถึงแล้วได้สำเร็จมรรคผล

รูปที่ ๙ ชิวเจ็ง

ชิวเจ็ง เดิมอยู่บนสวรรค์ เป็นเทพบุตร เป็น ขุนนางข้างที่ของเจ๊กเชียงฮ่องเต้ สำรับพระองค์เสด็จ ราชรถพนักงานคอยแหวกพระวิสูตร มาเวลาหนึ่ง เจ๊กเชียงฮ่องเต้ ประชุมอินทร์พรหมและเทพบุตร เลี้ยงเครื่องทิพย์ เวลานั้นชิวเจ็งเปิดพระวิสูตรหาทัน พิจารณาไม่ ชายพระวิสูตรสะบัดไปถูกคนโทน้ำแก้ว มณีวิเศษตกแตก เจ๊กเชียงฮ่องเต้กริ้วทรงปรับโทษ สาปให้ลงมาเกิดเป็นเงือกอยู่ในลำแม่น้ำลิวชิวฮ้อ ต่อภายหลังได้ตามพระถังซัมจั๋งไปไซ้ที่อารารณา พระธรรมกลับมาถึงเมืองได้ถึงแล้วได้สำเร็จมรรคผล

รูปที่ ๑๐ ยี่หนิงจินกุน

ยี่หนิงจินกุน เดิมอยู่ที่ลำแม่น้ำก๊วนจิวที่ปากน้ำ เป็นหลานของเจ๊กเซียงฮ่องเต้ เวลาเมื่อเห็งเจี้ยทำสงครามกับเทพบุตร เทพบุตรสู้เห็งเจี้ยไม่ได้เจ๊กเซียงฮ่องเต้รับสั่งให้มาช่วยก้ำจัดจับตัวเห็งเจี้ยได้ ยี่หนิงจินกุนมีฤทธิ์อำนาจมากแปลงตัวได้หลายประการ จึงสามารถจับเห็งเจี้ยได้ ครั้นก้ำจัดเห็งเจี้ยแล้ว มีความชอบได้รับรางวัลของเจ๊กเซียงฮ่องเต้

รูปที่ ๑๑ พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ คือหลี่ซิบั้นเป็นพระเจ้าแผ่นดินได้ตั้ง พระองค์เป็นสมเด็จพระราชโอรสของพระเจ้าถังโกโจคือถังตงหลี่เอี้ยน พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ครองราชสมบัติมาได้สิบสามปีก็ประชวรสวรรคตได้สามวันแล้วกลับฟื้น เมื่อพระองค์นิ่งแนบไปสามวันนั้น พระองค์ลงไปเมืองนรก ได้เห็นสัตว์นรกทนต์ทุกขเวทนาแสนสาหัส ครั้นพระองค์กลับฟื้นคืนมา ก็มีพระทัยศรัทธาเชื่อกรรมเชื่อผล ทรงสละพระราชทรัพย์แจกไทยทานกระทำการพระราชกุศลต่าง ๆ ครั้นมาวันหนึ่ง พระโพธิสัตว์กวนอิมแปลงกายเป็นเถรมาแนะนำให้พระองค์คิดไปอาราธนาพระไตรปิฎก มาตั้งพิธีสวดอุทิศให้พวกที่สุกรรมนั้น ได้พ้นโทษพระองค์รับจึงสั่งให้พระถังซัมจั๋งไปขอที่อาราธนาพระไตรปิฎกกรรม

รูปที่ ๑๒ จุยเต็ง

จุยเต็ง เป็นขุนนางผู้ใหญ่ของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เป็นผู้สำเร็จราชการ จุยเต็งถอดดวงจิตได้ทำราชการอยู่ในเมืองมนุษย์ แต่ถอดดวงจิตไปเป็นเพศฆราวาสของเจ๊กเซียงฮ่องเต้ในสวรรค์ เมื่อพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงพระสุบินว่า มีพระยานาคมาขอให้พระองค์ช่วยชีวิตพระองค์ได้รับคำกับพระยานาคแล้ว จึงให้จุยเต็งเข้ามาในพระราชวังทรงเล่นหมากรุกมิได้ทรงทราบว่าจุยเต็งถอดดวงจิตได้ เมื่อเวลากำลังเดินหมากรุกอยู่จุยเต็งง่วงหลับไปทีหนึ่ง ก็ไปฆ่าพระยาเล่งอ้องที่กลางอากาศ จุยเต็งมีบุตรหญิงคนหนึ่งยกให้ตันก่องหยี่จฮวงวนเป็นภรรยา

รูปที่ ๑๓ ถักทะเลสีที่อ่อง

ถักทะเลสีที่อ่อง คือท้าวจตุรราชเป็นที่แม่ทัพของ
เจ๊กเซียงฮ่องเต้ มีบุตรชายสามคนคือ กิมจาหนึ่ง
หมอกจาหนึ่ง โลเจียหนึ่ง ถักทะเลสีที่อ่องมีอานุภาพ
เชี่ยวชาญ เจ๊กเซียงฮ่องเต้จึงให้เป็นแม่ทัพสำหรับ
ปราบปีศาจในที่ทั้งปวง เมื่อปีศาจร้ายเกิดขึ้นในที่ไหน
ก็คุมพลเทพบุตรไปกำจัดพวกปีศาจมารร้ายเหล่านั้น

รูปที่ ๑๔ โลเจีย

โลเจีย เป็นบุตรที่สามของถักทะเลสีที่อ่อง มีศักดิ์
เดชาานุภาพกล้าหาญและมีอาวุธทุกอย่างสำหรับ
กำจัดจับพวกผีปีศาจยักษ์มารร้าย แปลงกายได้หลาย
ประการ เป็นทหารเอกของเจ๊กเซียงฮ่องเต้

รูปที่ ๑๕ ตันกงหยีจอนหวน

ตันกงหยีจอนหวน เช้าสอบไล่วิชาหนังสือได้ชั้น
ที่หนึ่ง เป็นขุนนางของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ข้านาง
ในการหนังสือยิ่งกว่าขุนนางทั้งปวงในเวลานั้น ได้
บุตรสาววัยเต็งชื่อนางอุนเกี้ยวเป็นภรรยา มีบุตร
ชายคือตั้งซัมจั้ง มารดาคือนางเตียวสิมีรับสั่งให้ไป
กินเมืองกังจิ๋ว เมื่อลงเรือจ้างเล่าของเจ้าของเรือคิด
ร้าย จับตันกงหยีมัดผูกมัดลงน้ำ พระยานาครับไป
เลี้ยงไว้มาจนพระถังตั้งซัมจั้งบวชแล้วจึงได้กลับมาเมือง
มนุษย์ได้

รูปที่ ๑๖ นางอุณเฑียร

นางอุณเฑียร เป็นบุตรหญิงเต็งขุนนางผู้ใหญ่ ได้สามีคือตันก่องหยี่จ้อหงวน มีบุตรชายคือพระถังซัมจั๋ง เมื่อนางตันก่องหยี่จ้อหงวนจะไปเมืองกังจิว มากลางทางถูกโจรจับสามีทิ้งน้ำ เก็บเอาตรากับหนังสือสำคัญพานางไปเมืองกังจิว เวลานั้นนางกำลังมีครรภ์ จำเป็นต้องตามใจเล้าช่องไปจนคลอดบุตรแล้ว ต่อพระถังซัมจั๋งได้บวชแล้วนางจึงได้กลับเมือง

รูปที่ ๑๗ นางเตียวสี

นางเตียวสี เป็นมารดาของตันก่องหยี่จ้อหงวน เป็นย่าของพระถังซัมจั๋ง เมื่อตันก่องหยี่ได้เป็นขุนนาง จะออกไปกินเมืองกังจิวก็รับมารดาไปด้วย แต่มากลางทางบังเอิญมารดาเป็นไข้ไปไม่ได้ ตันก่องหยี่มีราชการร้อนก็เข้าที่พักให้มารดาอยู่รักษาตัว ครั้นตันก่องหยี่ไปถูกโจรกระทำร้าย ตั้งแต่นั้นมาก็ได้ข่าวเลย นางเตียวสีตั้งตาคอยบุตร ร้องไห้จนตามัวมืดเป็นฝ้าแลไม่เห็นสิ่งใด มาจนพระถังซัมจั๋งได้บวชแล้วมาตามหา เลี้ยดาให้ตาจึงได้สว่าง ต่อภายหลังมารดากับบุตรและวงศ์ญาติจึงได้พร้อมกัน

จักรพรรดิถังไท่จงฮ่องเต้
(ปฐมเหตุแห่งการเดินทางของพระถังซัมจั๋ง)

พงศาวดารจีนเรื่องไซอิ๋ว

ราชวงศ์ถัง

(พ.ศ. ๑๑๖๑-๑๔๕๐)

เดิมจะมีเรื่องไซอิ๋วนี้ ตั้งแต่ครั้งพงศาวดารเรื่องซุยถัง มีความว่า พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ คือพระนามเดิมชื่อหลี่ซีปิ่น ได้เป็นกษัตริย์สืบวงศ์ถัง เสวยราชสมบัติในเมืองถังเป็นสุขแล้ว

ครั้นอยู่มาในราตรีวันหนึ่ง พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้พระองค์เสด็จเข้าที่พระบรรทมหลับสนิท ทรงพระสุบินนิมิตฝันไปว่า มีพระยานาคราช* ตนหนึ่งมาอ้อนวอนขอให้พระองค์ช่วยชีวิตไว้ โดยเหตุว่า พระยานาคนั้นเป็นพนักงานให้น้ำฝน พระยานาคได้กระทำให้น้ำฝนตกลงมาในมนุษย์โลกมากเกินกว่ากำหนดไป เจ๊กเซียงฮ่องเต้คือพระอิศวร ทรงพระพิโรธกริ้วพระยานาค มีรับสั่งให้ขุยเต็งซึ่งเป็นขุนนางของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ เป็นเพชรฆาตผู้ฆ่าพระยานาคซึ่งเป็นผู้มีความผิด พระยานาครู้ว่าขุยเต็งเป็นขุนนางในพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ จึงได้มาเข้าฝันขอให้พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ช่วยว่ากล่าวขุยเต็งขอชีวิตไว้

ครั้นพระองค์ทรงตื่นจากที่พระบรรทมแล้ว จึงรับสั่งให้ขุยเต็งเข้ามาเฝ้า ทรงชวนขุยเต็งเล่นหมากรุกโดยมีพระราชประสงค์จะมีให้ขุยเต็งไปฆ่าพระยานาคได้ตามกำหนด

ครั้นขุยเต็งเล่นหมากรุกอยู่ด้วยพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้มาหลายกระดานเข้า หวานอนก็เคลิ้มสติหลับไปหน่อยหนึ่ง จึงร้องขึ้นว่า (ซัว) แปลเป็นภาษาไทยว่า (ฆ่า) แล้วก็ได้สติสะดุ้งตื่นเลยเล่นหมากรุกแก่พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ต่อไป

ส่วนพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ เมื่อพระองค์ได้ทรงฟังขุยเต็งร้องขึ้นว่า (ซัว) แล้วก็เล่นหมากรุกต่อไปจะนั้นจึงรับสั่งถามขุยเต็งว่าเมื่อตะกี้นั้นท่านว่าอะไร

ขุยเต็งจึงกราบทูลว่า มีรับสั่งเจ๊กเซียงฮ่องเต้ ให้ฆ่าพระพุทธรูปเจ้าประหารชีวิต เล่งอ่อง ซึ่งมีความผิดได้ให้น้ำฝนเกินกว่ากำหนดที่เจ๊กเซียงฮ่องเต้กำหนดไป

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงทราบดังนั้น ก็ทรงเสียพระทัยที่มีได้ทรงทราบว่

*หมายเหตุ พระยานาค, นาค หมายถึง มังกรของจีน

งยูเต็งจะไปประหารชีวิตพระยานาคได้ด้วยวิญญูณทรงเข้าพระทัยว่างยูเต็งจะไปฆ่าพระยานาคพร้อมด้วยร่างกายและวิญญูณ จึงได้ทรงชวนงยูเต็งให้มาเล่นหมากรุกอยู่เสียกับพระองค์

งยูเต็งผู้นี้ ถ้าเวลากลางวันก็รับราชการอยู่ในเมืองมนุษย์ ครั้นเวลารাত্রีกลางคืนก็ไปรับราชการฆ่าสัตว์อยู่ในเมืองนรก ตามหน้าที่ของตนที่เป็นเพศฆาตในเมืองนรก

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้พระองค์ประจวบพระโรคลมสลบแน่นิ่งไปช้านาน ครั้นเจ้าพนักงานแพทย์พยาบาลพระองค์ทรงฟื้นคืนมีพระสติขึ้นได้แล้ว ก็ทรงพระราชนิพนธ์แต่ในการพระราชกุศล อันเป็นเหตุที่จะให้เป็นอุปนิสัยบัจฉัยแก่พระองค์ไปในปรโลกเบื้องหน้าต่อไป จึงมีรับสั่งให้ราชบุรุษไปอาราธนาพระดั่งซ่มจั้งเข้ามาเฝ้าในพระราชวัง ทรงพระปรารภรับสั่งแก่พระดั่งซ่มจั้ง เพื่อให้ไปเรียนพระพุทธศาสนาในลังกาทวีปฝ่ายทิศตะวันตกซึ่งเป็นประเทศต่อเมืองแกมซิมิมประเทศ อันเป็นประเทศที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาบังเกิด คือประเทศอินเดียในทุกวันนี้ อันคนโบราณทั้งหลายเรียกว่าชมพูทวีปมาแต่ก่อน

จึงพระดั่งซ่มจั้งได้รับอาสาไปเรียนพระพุทธศาสนาในชมพูทวีป คือทิศตะวันตกที่เกาะลังกาถึงหลในกาลทุกวันนี้ และไปได้ศิษย์พิเศษผู้หนึ่งชื่อ (เกาชื่อเถียน) คือ (หงอคง) ภาษาไทยว่าหนุมานจีน

ต่อไปนี้จะได้กล่าวตามเรื่องประวัติของเกาชื่อเถียนคือหงอคง ซึ่งเป็นลิงเผือกท่านผู้อ่านจะได้ทราบเรื่องเบื้องต้นอันเป็นประวัติของหงอคงหนุมานจีน ดังจะได้กล่าวต่อไปนี้โดยพิสดาร

ประวัติของหงอคง

เดิมฟ้าและดินในโลกอากาศวิถีมืดดาวเดือนตะวัน พระจันทร์ พระอาทิตย์ และมีธาตุเครื่องคุ่มต่าง ๆ คือดินน้ำลมไฟและภูเขากรวดทรายศิลา แม่น้ำลำธาร ห้วยหนอง ต้นไม้ ใบหญ้าลาดาวลย์และมีจักรวาลและทวีปน้อยใหญ่ คือ ทวีปบูรพาทางทิศตะวันออก และทวีปปราจีนทิศตะวันตกและทวีปอุดรทิศเหนือ และทวีปทักษิณทิศใต้

แต่ในเรื่องไซอิ๋วนี้ ได้กล่าวแต่ฝ่ายทิศบูรพาข้างตะวันออกก่อนว่าริมฝั่งชายทะเลตะวันออกมีเมืองอยู่เมืองหนึ่งชื่อว่าเมือง (เง่าลัยก๊ก) ในทะเลนี้มีภูเขาสูงชื่อว่า (ฮวยก้วยซัว) ภูเขานี้เป็นต้นเหตุของนา ๆ ทวีปและเป็นที่อยู่อาศัยของพระยานาคราชทั้งหลาย บนยอดเขามีก้อนศิลาเรียกว่า (เจียเขียน) แปลเป็นภาษาไทยว่า ศิลาเทวดา สูงประมาณสามวาสองศอกห้าองคุลี วัดอ้อมรอบโต

ประมาณสามวา ที่บนยอดศิลามีช่องเล็ก ๆ อยู่กำช่อง ได้รับเอาแสงพระอาทิตย์ พระจันทร์ และอากาศธาตุฤๅต่าง ๆ ก็เกิดเป็นกายสิทธิ์ปรากฏขึ้นเป็นวานรคือลิง หิน มีมือและเท้าสี่ระชั้นบริบูรณ์ ก็สำแดงกิริยาไหวกระดิกนั่งยืนเดินกระโดด โลดเอนได้ต่าง ๆ มีนัยน์ตาเป็นแสงสว่างช่วงดวงพระทิงกร สองแสงนัยน์ตา ขึ้นไปถึงดาวตึงส์พิภพเทวโลก ได้กระทำให้เทพดาทั้งหลายมีความพิศวงตื่นตกใจ

อาศัยเหตุที่กล่าวมานี้ จึงเจ็กเซียงฮ่องเต้คือพระสมมภูฎญาณได้แก่พระอิศวร มีรับสั่งให้เซยหลังั้นเทพบุตรและซุ่นฮองฮี้เทพบุตรสององค์นี้ลงไปตรวจดูที่เขา ฮวยก้วยซ้วนันว่า จะมีเหตุประการใด

เทพเจ้าทั้งสองพระองค์จึงได้เหาะลงมายังเขาฮวยก้วยซ้วนัน เพื่อยตรวจดูทั่วทุกสถานแล้ว ก็เหาะกลับนำประพุดิเหตุอันนั้น กราบทูลเจ็กเซียงฮ่องเต้ว่า ที่มีแสงสว่างดั่งสีทองค่านั้น คืออยู่ข้างทิศบูรพาฝ่ายตะวันออกเมืองเง่าลัยก๊ก ที่ภูเขาฮวยก้วยซ้วนันมีก้อนศิลาเกิดเป็นฟองคือ (ไข่) ถูกแสงพระอาทิตย์และอากาศธาตุฤๅต่าง ๆ เข้าอบรม ก็บันดาลให้เกิดเป็นลิงเผือกหินขึ้น ฟังจะมีกิริยาหัดนั่ง ยืนเดินและกระโดดโลดเต้น มีจักขุแดงดั่งแสงพระอาทิตย์เมื่ออุทัย เพราะฉะนั้น จึงมีแสงสว่างส่องขึ้นมายังดาวตึงส์พิภพนี้ ขอพระองค์ได้ทรงทราบ

เจ็กเซียงฮ่องเต้เมื่อได้ทรงสดับเหตุ ตามที่เทพดาทั้งสองมากราบทูลดั่งนั้น จึงมีเทวบัญชาตรัสแก่เทพดาทั้งหลายว่า ธรรมดาในใต้หล้าย่อมบังเกิดสัตว์ที่เป็นกายสิทธิ์ฤๅฤทธิ์เดชขึ้นได้ดั่งนี้ ก็เพราะอาศัยความร้อนและความเย็นอบรมกัน จึงบังเกิดธาตุต่าง ๆ เพราะลมอากาศได้กระทำให้เป็นขึ้นเป็นเหตุเดิม ย่อมเป็นวิสัยแห่งโลกประหลาดคือหมู่มืดดำและสังขารสำหรับฟ้าและดินอยู่อย่างนั้น ไม่เป็นความประหลาดอัศจรรย์อะไรนัก เจ็กเซียงฮ่องเต้ตรัสเท่านั้นแล้วก็เสด็จเข้าทิพยสถานแห่งพระองค์

ครั้นต่อมาลิงหินเผือกตัวนั้น มีอาการกิริยานั่งยืนเดินโลดเต้นและเที่ยวหาอาหารผลไม้กินได้ และมีกำลังพลังเรี่ยวแรงเป็นอันมากผิดกว่าปรกติธรรมดาถึงทั้งหลายจึงฝูงสัตว์ทั้งหลายก็มา่วมุสมประชุมกันอยู่ด้วยพระยาวานรเผือก คล้าย ๆ แก้วพวกพลบริวาร พระยาลิงย่อมมีความสุขสำราญตามวิสัยธรรมดาของสัตว์ในถ้ำภูผาและเนินเขาใหญ่มีความสุขสบายมาช้านาน

อยู่มานานหนึ่งเป็นฤดูคิมหันต์อากาศร้อนวิปริตมาก พวกวานรและฝูงค่างชะนีทั้งหลาย พวกกันมาอาศัยอยู่ที่ใต้ร่มไม้ใหญ่ทั้งพระยาลิงเผือกก็มาสมมุติประชุมพร้อมกันในที่นั้น จึงพวกวานรทั้งหลายก็พากันลงเล่นน้ำในลำธาร จึงได้เห็นกระแสน้ำนั้นไหลเชี่ยว ฝูงลิงและค่างทั้งหลายจึงได้พูดกันว่า ควรพวกเราจะไปดูให้ถึงต้นทางที่น้ำไหลมานี้ว่า น้ำนี้ได้ไหลออกมาจากสถานที่อันใด จึงพวกวานร

ทั้งหลายกับพระยาสิงเผือกได้เดินเลียบลำธาร มาจนถึงที่ต้นแห่งกระแสน้ำนั้น จึงได้รู้ว่าน้ำนั้นได้ไหลออกมาจากภูเขา สิงทั้งหลายจึงได้พูดว่าน้ำนี้ใสสะอาดบริสุทธิ์นัก แต่ผู้ใดจะสามารถดำเข้าไปดูให้รู้แน่ว่าในถ้ำนั้นเป็นประการใด ที่น้ำไหลออกมา นั้นจะมีสิ่งอันใดอยู่ภายใน เมื่อใครสามารถเข้าไปตรวจสอบดูให้รู้เหตุผลได้แน่นอนแล้ว พวกเราจะยกผู้นั้นให้เป็นใหญ่ คือเป็นเจ้านายแห่งพวกเราทั้งหลาย

เมื่อพระยาวานรเผือกได้ฟังพวกสิงทั้งหลายพูดดังนั้น ก็กระโดดลงไปยืนอยู่ตรงหน้าวานรทั้งหลายแล้วประกาศว่า เราเองเป็นผู้สามารถจะดำน้ำเข้าไปตรวจสอบดูให้รู้เหตุการณ์ในนั้น ครั้นว่าดังนั้นแล้ว พระยาวานรก็ดำน้ำเข้าไปในถ้ำนั้น ผุดขึ้นข้างในช่องศิลา เห็นสะพานเหล็กตั้งคร่อมทางน้ำไหลอยู่ ในใต้สะพานมีช่องน้ำไหลซอนไปในช่องศิลา เมื่อเห็นดังนั้นแล้วก็ถอยออกมาขึ้นดูอยู่ข้างบน เห็นที่ริมสองข้างสะพานมีช่องเป็นชั้นเป็นลำดับดูดังว่าบ้านเรือนที่มีคนอยู่อาศัย พระยาสิงเผือกจึงขึ้นบนสะพานเหล็ก จึงได้แลเห็นป้ายศิลาจารึกอักษร ๑๐ ตัว หรือคำว่า "ช่วยก๊วยช้วยกต๋อจี้เสียมต่อง" ช่วยก๊วยช้วยกต๋อจี้เสียมต่อง แปลเป็นภาษาไทยได้ความว่าภูเขาบาลาผลชัยภูมิก้าน้ำคั้นปราสาทถ้าฟ้า

เมื่อพระยาสิงเผือกได้เห็นดังนั้นแล้ว ก็มีความยินดีเป็นอันมาก กลับโผล่ลงในน้ำดำผุดออกมาจากช่องผาขึ้นมาตบมือร้องด้วยเสียงอันดังว่า ในช่องภูพานั้นเป็นที่ประหลาดงดงามอย่างยิ่งที่สุดราวกับเทพยดานิรมิตรและสร้างไว้

พวกวานรทั้งหลายจึงถามว่า ในถ้ำนั้นเป็นประการใด ขอท่านได้ชี้แจงให้พวกข้าพเจ้าทราบด้วยบ้าง

พระยาสิงเผือกจึงเล่าว่า เราได้เข้าไปในถ้ำเห็นมีสะพานเหล็กริมข้างสะพานดูดุจเทพยดานิรมิตไว้ เห็นงดงามแก่ตาหาที่เปรียบมิได้

พวกสิงทั้งหลายพากันถามว่า ท่านเข้าไปอย่างไร ขอให้ช่วยแนะนำในท่าทางที่จะเข้าไป

จึงพระยาวานรได้ตอบว่า กระแสน้ำที่ไหลออกมานี้ได้ไหลออกมาจากใต้สะพานเหล็กใหญ่ที่ริมสองข้างทางสะพานนั้น มีสิ่งของประหลาดต่าง ๆ คือต้นไม้ที่มีผลและดอกตกไล่ว และมีย่องศิลาเป็นลำดับเรียบร้อยเรียงรายกันไป ในห้องทั้งหลายเหล่านั้น มีเครื่องภาชนะใช้สอยต่าง ๆ สำหรับห้อง ควรที่พวกเราทั้งหลายจะเข้าไปอาศัยอยู่ในสถานถ้ำอันนี้ จะมีความสุขสำราญปราศจากภัยอันตรายต่าง ๆ และพ้นจากอากาศอันร้อนได้

ฝ่ายพวกวานรทั้งหลาย เมื่อได้ฟังพระยาสิงเผือกบอกเล่าชี้แจงดังนั้น ก็มีความยินดี จึงพูดแก่พระยาสิงเผือกว่า พวกข้าพเจ้าทั้งหลายมีความยินดีในถ้อยคำของท่าน ขอท่านได้นำพวกข้าพเจ้าเข้าไปอยู่เถิด

เมื่อพระยาวานรได้ฟังสิ่งทั้งหลายกล่าวคำวิงวอนดังนั้น ก็หลับตากระโดดลงในน้ำดำเข้าไปผุดขึ้นข้างในถ้ำ พวกสิ่งทั้งหลายก็กระทำตามโดดลงในน้ำดำเข้าไปในถ้ำทุกตัว

ครั้นผุดขึ้นข้างในก็ได้เห็นสิ่งของในถ้ำมีอยู่เป็นอันมาก ก็พากันแย่งชิงกันไป มาตามวิสัยแห่งสัตว์เดียรัจฉาน แต่พระยาวานรมิได้ประพฤติเช่นแต่ฝูงสิ่งทั้งหลาย จึงขึ้นบนแท่นศิลาแล้วร้องประกาศว่า ท่านทั้งหลายได้พุดสัญญาไว้ว่า ถ้าใครดำน้ำเข้ามาได้ในถ้ำและรู้เหตุการณ์แล้วควรออกไปบอกเล่าให้พวกท่านทั้งหลายรู้เหตุการณ์ได้ไม้อันตรายท่านทั้งหลายจะยอมอยู่ในอำนาจ ยกให้เราเป็นเจ้านายแห่งท่านบัดนี้เราก็ได้ทำการตลอดมาแล้วตามท่านพุดสัญญา และยังได้พาพวกท่านเข้ามาเห็นในถ้ำ อันเป็นสถานที่ประเสริฐเป็นบรมสุขสำราญนิราศภัยแล้วจะนี้ ท่านทั้งหลายจะว่าประการใดต่อไปเราจะขอฟัง

ฝ่ายพวกวานรทั้งหลายก็พร้อมกันยกมือขึ้นประนมเหนือเศียรเกล้าแล้วก็กล่าวถ้อยคำปฏิญาณตนว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายขอยกท่านให้เป็น (เซยส่วยได้อ่อง) แปลว่า พระยาผู้เป็นใหญ่พันปี

ตั้งแต่นั้นมาพระยาเซยส่วยได้อ่องก็เปลี่ยนนามเดิมให้บริวารทั้งหลายเรียกชื่อใหม่ว่า (ม้วยเกาอ่อง) แปลภาษาไทยว่าพระยาวานรโสมภา

อาศัยเหตุนี้ ในตอนนี้ จึงมีคำโคลงแปดบทเทียบเป็นพยานคำที่หนึ่งมีว่า ชัมเยี่ยมเกาดัย ขึ้นดุนเซง แปลว่า อากาศก็ก่อถูกระทำให้เกิดสัตว์ต่าง ๆ คำสองมีว่า เซียมเจียเปา ฮ้ำมยัก้วยเจ้ง แปลว่า ศิลาเทวดาครอบคลุมรับแสง พระอาทิตย์พระจันทร์จึงกระทำให้พระยาลิงเผือกขาวบริสุทธิ์มีกำลังมาก คำที่สามมีว่า เจียวหมิงห้วยเก๊าฮ้วนใต้เต้า แปลว่าอาศัยไซเป็นรูปเกิดสิงหिनเป็นต้นเหตุแห่งมรรคผล คำที่สี่มีว่า เก้าหามีแสฟวยตันเซ้ง แปลว่าสมมุติชื่อเช่นนั้นเพื่อสำเร็จแล้ว คำที่ห้ามีว่า หลายกวยปุดเซ็ก ยินโป้เสียง แปลว่าพิจารณาข้างในไม่รู้ เพราะไม่มีรูปและลักษณะ คำที่หกมีว่าจ้วฮะเมงจายจวกฮูเฮ้ง แปลว่า ประกอบภายนอกรู้แจ้งทำเป็นรูป คำที่เจ็ดมีว่า เละตายนั่งนังกายเซอกือ แปลว่าต่อมาทุก ๆ คนต้องอาศัยสิงตัวนี้ คำที่แปดมีว่า แซวงแซเซี้ย ตัวตึงฮ้วน แปลว่าเป็นเจ้าพระยาอยู่ที่นั่น สั้นคำโคลงเทียบแปดบทเท่านี้

ตั้งแต่พระยาม้วยเกาอ่อง ควบคุมลิงบริวารทั้งหลายอยู่ในถ้ำนั้น ก็ได้จัดสรรกันขึ้นเป็นมูลนาย ให้บังคับบัญชากันเป็นผู้ใหญ่ผู้น้อยดูจในตำแหน่งแห่งราชการ บ้านเมืองฝ่ายมนุษย์ ที่ปกครองบ้านเมืองอยู่เหนือราษฎรที่เป็นไพร่พลเมืองฉะนั้น

ครั้นเวลาเช้าก็พากันไปบนเขา เที้ยวแสวงหาผลไม้เป็นอาหารเวลาค่ำก็กลับมาอยู่ในคูหา ซึ่งภาษาจีนเรียกว่า (จี้ยเสียมต่อง) มิได้ปะปนด้วยสัตว์ทั้งหลาย

อย่างอื่น เป็นสุขสำราญอยู่ด้วยฝูงลิงค่างบริวารทั้งหลายในพวกของตน พระยามั้ยเกาอ่องเป็นสุขสบายมาได้ประมาณสองร้อยปีเศษ

อยู่มาวันหนึ่ง พระยามั้ยเกาอ่องคำนึงคิดถึงเบื้องหน้าอนาคตกาลต่อไป ให้เกิดความวิตกมากขึ้น มีสีหน้าอันสลดเศร้าหมองไม่พองใสเป็นปกติเหมือนแต่ก่อนมา

บรรดาลิงบริวารทั้งหลาย เมื่อได้เห็นเจ้านายของตนมีอาการวิปริตเศร้าหมองดังนั้น จึงพร้อมกันถามว่าได้อ่องทำไมจึงมีความเศร้าหมองดังนี้เล่า เป็นน่าประหลาดใจนัก ขอท่านได้ชี้แจงให้พวกข้าพเจ้าทราบสุขและทุกข์ด้วย

พระยามั้ยเกาอ่องจึงตอบว่า พวกเรามาอยู่ในถ้ำนี้ก็มีความสุขสบายอยู่แล้วจริง แต่เราหากวิตกถึงการข้างหน้าต่อไป โดยเหตุเรามีความเห็นที่ สรรพสิ่งทั้งปวงในโลกย่อมปราศจากความยั่งยืน ไม่มีความเที่ยงแท้ถาวร เพราะฉะนั้นเราจึงมีความเศร้าหมองไม่มีความสบายใจด้วยเหตุนี้

พวกวานรทั้งหลายจึงถามว่า ได้อ่องและข้าพเจ้าทั้งหลายซึ่งอาศัยอยู่ในสถานที่อันเป็นชัยภูมิที่ตืออย่างนี้แล้ว ดูว่าเทพยดามานิรมิตให้ เปรียบประดุจว่าถ้าแก้วคูหาอันเป็นลับแลในมหาทวีปใหญ่ ไม่มีศัตรูหมู่ใดจะมาข่มเหงย่ำยี หรือเดียดรอนด้วยอากาศธาตุดุจจะวิบัติด้วยประการใด ๆ ย่อมเป็นที่ถาวรวัฒนามาช้านานมาแล้ว ท่านยังเห็นการต่อไปว่าจะเป็นการใด

พระยามั้ยเกาอ่องจึงตอบว่า ข้อที่ท่านทั้งหลายกล่าวนั้นก็เป็นความจริงอยู่แล้ว แต่เราพิจารณาเห็นด้วยปัญญาว่า อันเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างอื่นที่จะพึงมีมาถึงเรา ๆ ก็สามารภว่าจะหลีกเลี่ยงรักษาตัวเอาตัวรอดได้ทุกประการ แต่ความแก่ชรา โดยอายุสังขารมีวัยอันเจริญมากเข้า ย่อมมีธรรมดาจะทรุดโทรมสิ้นกำลังลงทุกเวลา อีกประการหนึ่งธรรมดาสัตว์ที่มีลมหายใจเข้าออกและเสพอาหาร ย่อมมีความไข้เจ็บ อีกประการหนึ่งสัตว์ทั้งหลายที่มีชีวิตความเป็นย่อมมีความตายแตกต่างกันแห่งร่างกายและชีวิตินทรีย์ทั่วกัน มิได้มีผู้ใดจะข้ามวันไปได้ โดยเหตุแห่งมัจจุราชมีอำนาจไม่มีผู้จะต่อต้านได้ มิวันใดก็วันหนึ่ง (เจียมพ้ออ่อง) คือพระยามัจจุราชคงจะมีโอกาสให้เสนาของมัจจุราชมานำเอาชีวิตไปสักวันหนึ่ง เมื่อเป็นดังเราวิตกแล้ว ก็เหมือนเราเกิดมาเสียเปล่า ๆ มิได้คิดหาช่องทางที่จะหลีกเลี่ยงหนีความตายให้พ้นได้ เราจึงได้มีความวิตกอยู่ในใจเราขณะนี้ ท่านทั้งหลายจงทราบเถิด ฝ่ายพวกบริวารทั้งหลาย เมื่อได้ฟังพระยามั้ยเกาอ่องชี้แจงดังนั้นก็พากันเห็นจริงเกิดความสังเวชสลดจิต คิดถึงความแก่ความไข้ความตายเป็นอารมณ์ด้วยกันแทบทั่วทุกตัวลิง

ในทันใดนั้น มีวานรตัวหนึ่งยืนขึ้นแล้วก็กล่าวตามความเห็นที่ว่าซึ่งได้อ่องมีความ

วิตกโดยได้ดำริเห็นเหตุการณ์ตามความจริงของโลกนั้น ก็เป็นจริงอย่างที่ได้ออังกกล่าว แต่ข้าพเจ้ายังมีความเห็นว่า หนทางที่จะหลีกเลี่ยงนี้มัจจุราช คือ (เงียมฟ้ออ่อง) นั้น ก็คงจะมีเป็นเที่ยงแท้ เปรียบว่ามีของร้อนแล้วคงมีของเย็นแก่ เมื่อมีธรรมอันให้เกิดมาแล้วคงมีธรรมอันไม่ตายเป็นคู่กัน แต่กุศลธรรมมีอยู่สามภูมิคือ กามาวจรกุศลภูมิหนึ่ง รูปาวจรกุศลภูมิหนึ่ง อรูปาวจรกุศลภูมิหนึ่ง ในสามภูมินี้ไม่พ้นพระยามัจจุราช

แต่มรรคผลซึ่งเป็นพระโลกุตระกุศล เป็นปัญญาแจ้งพระนิพพานมีอยู่ พ้นจากมัจจุราชได้ คือพระรัตนตรัยแก้วสามประการ ที่ฝ่ายจีนเรียกว่า (ซ่าโปกง) คือ พระพุทธเจ้าหนึ่ง พระธรรมเจ้าหนึ่ง พระสงฆ์เจ้าหนึ่ง

เมื่อผู้ใดถึงพระพุทธพระธรรมพระสงฆ์ สามวัตตุนี้เป็นสรณะแล้ว กระทำให้แจ้งด้วยอริยมรรคปัญญาญาณ ก็พ้นจากความเกิดแก่เจ็บตายได้

พระยาม้วยเกาอ่องจึงถามว่า อันจะศึกษากุศลธรรมสูงยิ่งกว่าสามภูมิที่ท่านว่านั้น จะไปศึกษากับผู้ใด ผู้ที่จะแนะนำเป็นครูอาจารย์นั้น จะอยู่ประเทศและสถานทิศใด

วานรตัวนั้นจึงทูลพระยาม้วยเกาอ่องว่า อันจะศึกษาในกุศลธรรมส่วนพระโลกุตระนั้น ต้องไปในชมพูทวีปคือทิศตะวันตก ที่เรียกตามบาลีว่ามัชฌิมประเทศ อันเป็นประเทศท่ามกลางที่มาแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์สาวกพุทธเจ้า และเป็นที่ดินเดิมของพระธรรม ที่ให้เกิดพระอรหันต์อันมีนามปรากฏว่า (พระรัตนตรัย) แก้วสามประการ ที่ฝ่ายจีนเรียกว่า (ซ่าโปกง) ฉะนั้น

เมื่อพระยาม้วยเกาอ่องได้ฟังวานรบริวารชี้แจงให้ฟังดังนั้น ก็เกิดความปิติโลมน์สมีสินน้ำอันผ่องใส จึงแจ้งความแก่วานรบริวารทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจงอยู่ปกป้องครองกันให้จงดี วันพรุ่งนี้เราจะลาท่านทั้งหลายไปเที่ยวสืบเสาะหาผู้วิเศษซึ่งเป็นผู้สำเร็จสามารถจะให้เรารู้และเรียนธรรมที่ไม่ตายได้ ถ้าเราได้พบปะแล้ว ก็จะต้องสาธุเล่าเรียนศึกษาและปฏิบัติให้สำเร็จจงได้ เมื่อสำเร็จเสร็จสมดังความมุ่งหมายแล้ว จะได้หลีกเลี่ยงพ้นจากมัจจุราชได้ จึงจะได้กลับมาอยู่ด้วยท่านทั้งหลายต่อไปในสถานที่นี้ ท่านทั้งหลายจงอยู่เป็นสุขทุกตนเถิด

ฝ่ายพวกวานรบริวารทั้งหลายก็มีความยินดีชื่นชมโลมน์ดี ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าพระยาม้วยเกาอ่อง จึงให้ฝูงลิงบริวารทั้งหลายช่วยกันหักไม้มัดทำเป็นแพพาทานตัวอยู่แล้วก็คำให้แพเลื่อนออกพ้นห่างจากตลิ่ง แพไม้ก็ลอยไปตามกระแสน้ำในมหาสมุทร ออกห่างมาจนถึงที่ลึกในทะเลก็บังเกิดคลื่นลมระดมพัดส่งแพนั้นไปข้างทิศตะวันตกเฉียงใต้แล้วพัดส่งไปข้างทิศเหนือ อันเป็นเขตแห่งชมพูทวีป โดย

อาศัยเหตุที่วาสนาของม้วยเกาอ่องจะได้พบท่านผู้วิเศษ และจะได้เรียนความรู้เป็นผู้สำเร็จ จึงบังเอิญให้เกิดลมฝ่ายตะวันออกพัดส่งแพไปตะวันตก อันเป็นฝั่งฝ่ายชมพูทวีป เมื่อแพไม้เข้าถึงฝั่งแล้ว ม้วยเกาอ่องก็ขึ้นจากแพ จึงได้เห็นมนุษย์ทั้งหลายชายและหญิงประกอบการบาปหยาบช้า กระทำการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตัวเป็นให้จำตาย ม้วยเกาอ่องเดินเข้าไปใกล้ก็ตรงเข้าจับโน้นจับนี่ ตามวิสัยธรรมดาของวานร

ฝ่ายมนุษย์ทั้งหลาย เมื่อได้เห็นวานรเผือกผิวดุจดั่งประหลาด ก็พากันวิ่งหนีทั้งสิ่งของโดยความกลัว จึงพระยา ม้วยเกาอ่องตรงโถมเข้าจับตัวไว้ได้คนหนึ่ง ก็เปลื้องถอดเอาเสื้อและกางเกงของมนุษย์มาสวมใส่ตัวแล้ว ก็เดินตัดเข้าไปในเมืองเที่ยวเดินดูตามตลาดสังเกตกิริยากรรมเนียมขของมนุษย์ คอยจดจำสำเนียงและภาษาคำพูด ตั้งใจจะไปเรียนพระพุทธรศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และหาพยาบาลวิธนะกินเพื่อไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตายให้จงได้ พระยา ม้วยเกาอ่องเห็นว่า มนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย ประกอบไปด้วย รากะ โทสะ โมหะ โลภ โกรธ หลง หาได้คิดถึงชีวิตและร่างกายของตนที่หาได้ด้วยยากไม่

ในเรื่องนี้มีคำโคลงสุภาษิต ของท่านผู้รู้กล่าวไว้แปดบทที่หนึ่งว่า แจเมียดอกหลี่กัซอิ๋ว แปลว่าชิงเสื่อแยงผลไม้มีเวลาหยุด บทที่สองว่า จำกัตีมินปู้ตจ้อฮ้อ แปลว่าเข้าตื่นค่านอนจิตไม่ปกติ บทที่สามว่า เซี่ยเตยักลือล้อฮ้อจูนเบ๊ แปลว่าตัวที่ลาอุฐและมามุ่งฆ่าแก้ว บทที่สี่ว่า กัวคือจ้ยเสียงบงอ่องเฮ้า แปลว่าเป็นขุนนางจตุสดมภ์หมายมุ่งเจ้าชีวิต บทที่ห้าว่า จี้เล่าฮือตตามลาวเล็ก แปลว่า ล้วนกังวลการกินนุ่งหม่มัวให้ลำบาก บทที่หกว่า หอเปกเจียมกุนจิวซิวเกา แปลว่าไม่กลัวมัจจุราชมารับคล่า บทที่เจ็ดว่า กิจัวมิซุนยัมบูกุย แปลว่า มั่วสมมั่งมิให้บุตรหลาน บทที่แปดว่า กันโบ้เจ็กก้ายซังห้วยเท้า แปลว่าไม่มีสักคนคิดกลับใจ ครั้นคิดดังนั้นแล้วม้วยเกาอ่องก็เที่ยวหาศาสนา ก็ไม่มีผู้ใดจะเล่าบอกได้เหลือวิสัยที่จะพบเห็นได้

จึงคิดว่าตั้งแต่เราเที่ยวเสาะหาธรรมวิเศษ ก็นับได้แปดปีแล้วยังหาได้พบปะธรรมวิเศษไม่ ครั้นมาถึงฝั่งทะเลตะวันตกม้วยเกาอ่องคิดว่ากลางทะเลคงจะมีผู้สำเร็จและเทพารักษ์อันศักดิ์สิทธิ์จ้เราจะทำแพเหมือนเมื่อแรกมาคิดดังนั้น แล้วก็หาไม้ทำแพเหมือนเมื่อแรกมา ลงในแพแล้วก็ค้าแพให้ห่างจากตลิ่งลอยลิวไปในพระมหาสมุทรไปทางทิศตะวันตก ครั้นมาใกล้ฝั่งเข้าก็เห็นว่าเห็นจะเป็นเขตทวีปที่ผู้วิเศษอยู่เป็นแน่ คิดดังนั้นแล้วจึงค้าแพให้เทียบเข้ากับตลิ่ง ขึ้นบนบกเดินเที่ยวสืบเสาะมาหลายเวลา

วันหนึ่งเดินเที่ยวมาเห็นภูเขาหนึ่งสูงตระหง่านงามมีต้นพฤกษา ไลดาวัลย์ผลิ

ดอกออกช่อดกไสว ม้วยเกาอ่องเห็นแล้วก็มีความยินดีเป็นอันมาก จึงเดินตรงขึ้นไปบนเขาพิจารณาดูรอบแล้ว ได้ยินสำเนียงมนุษย์พูดกันจึงรีบเดินเข้าไปใกล้ คอยเงี่ยหูฟังจึงรู้ว่าเสียงคนร้องเพลง ม้วยเกาอ่องได้ยินถนัดแน่ใจดังนั้นแล้วก็มี ความยินดี จึงนึกว่าชะรอยจะเป็นผู้วิเศษสำเร็จอยู่ในที่นี้ หรือเทพยดาสิงสถิตอยู่ ในที่นี้เป็นมั่นคง

คิดแล้วก็รีบเดินเข้าไปในที่นั่งนั้น มองดูก็เห็นแต่คนตัดฟืนคนเดียวจើชวานจะ ฟันฟืนแต่ปากร้องเพลง ม้วยเกาอ่องจึงเดินเข้าไปใกล้คนผู้นั้นแล้วจึงถามว่า ท่าน เป็นเทวดาหรือเป็นผู้วิเศษข้าพเจ้าขอคำนับถามท่าน

ฝ่ายคนตัดฟืนได้ฟังดังนั้นก็เหลียวหน้ามาดู เห็นแล้วก็โยนขวานทิ้งไว้ แล้ว ตอบว่าท่านเรียกข้าพเจ้าว่าผู้วิเศษนั้นไม่สมควร ข้าพเจ้าเป็นคนโง่งงมางุ่นง่ามไม่ บริบูรณ์ ทำไมท่านมายกย่องข้าพเจ้าว่าเป็นเทวดาหรือผู้วิเศษเล่าเกินไป

ม้วยเกาอ่องจึงตอบว่า ท่านไม่ใช่เทวดาและผู้วิเศษแล้ว เหตุใดจึงกล่าวถ้อยคำ อันสูงและลึกลับผิดกว่าเสียงมนุษย์เช่นนั้นเล่า

ผู้ตัดฟืนจึงย้อนถามว่า ข้าพเจ้าพูดคำใดเป็นคำสูงและเสียงเทวดาขอให้ท่าน ชี้แจง

ม้วยเกาอ่องตอบว่าท่านร้องเพลง คำที่ว่าปะกันมีความเจริญนั้น แม้มีใช่เทวดา ก็คงเป็นผู้วิเศษ อันมีจิตระงับจึงได้กล่าวเป็นปัญหาอันสำคัญ เทวดาหรือผู้วิเศษ ย่อมกล่าวถ้อยคำอย่างที่ท่านกล่าว

คนตัดฟืนจึงตอบม้วยเกาอ่องว่า ข้าพเจ้าไม่กล่าวเท็จให้ท่านเชื่อ คำที่ข้าพเจ้า กล่าวนั้นเป็นถ้อยคำของผู้วิเศษ ท่านสอนให้ข้าพเจ้าว่า เมื่อเวลาจิตใจเศร้าหมอง ไม่สบายก็ให้ร้องแก้รำคาญด้วยท่านผู้วิเศษนั้นอยู่ใกล้แก่ที่บ้านข้าพเจ้าอยู่ เมื่อตะกี้ ข้าพเจ้ามีความมัวหมองในดวงจิตจึงได้ร้องเพลงพอให้แก้รำคาญเท่านั้น บังเอิญ ท่านแอบมาฟัง

ม้วยเกาอ่องถามต่อไปว่า ผู้วิเศษอยู่ใกล้บ้านท่าน เหตุใดท่านไม่เรียนความรู้ และปฏิบัติให้เป็นผู้สำเร็จไม่แก่ไม่ตายเล่า

คนตัดฟืนตอบว่า วาสนาข้าพเจ้าเป็นคนอาภัพ เกิดมาแต่ยังเล็กบิดาถึงแก่ กรรม มารดาก็เป็นหม้ายมีแต่ข้าพเจ้าผู้เดียวเที่ยวตัดฟืนขายได้เงินพอซื้ออาหาร เลี้ยงมารดา เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเวลาที่จะเล่าเรียนทางปฏิบัติอะไรได้

ม้วยเกาอ่องจึงตอบว่าถึงคำที่ท่านพูดเช่นนั้น ก็ไม่จัดว่าท่านเป็นผู้กตัญญูต่อบิดา มารดาควรเรียกว่าเป็น (กุนจื่อ) แม้นในปัจจุบันนี้จะมีได้ปฏิบัติก็คงมีนัยสยไปภายหน้า ขอท่านได้อนุเคราะห์ชี้ที่อยู่ของท่านผู้วิเศษให้แก่ข้าพเจ้า ๆ จะได้ไปนมัสการท่าน เพื่อจะได้ถามข้อวัตรปฏิบัติบ้าง

คนตัดฟันจึงพูดว่าท่านผู้สำเร็จนั้นอยู่นอกไม่สู้ไกลนัก เรียกตามภาษาจีนว่า (กุด เล่งท้ายซิด) คือเขาของขุนซัวข้างโน้นนั่นมีถ้ำเรียกว่า ถ้ำซำแซตอง ในถ้ำนั้นมี พระอาจารย์ใหญ่ มีนามว่าโผเถโจซืออาจารย์ มีศิษย์ประมาณสามสี่สิบคน ท่าน จึงเดินไปทางทิศพายัพไกลประมาณแปดโยชน์ ที่ตรงนั้นเป็นที่อยู่ของโผเถโจซือ

ม้วยเกาอ่องจับมือคนตัดฟันแล้วอ้อนวอนว่า ท่านสงเคราะห์ช่วยพาข้าพเจ้า ไปสักหน่อยเถิด ถ้ำซำพเจ้าได้พบท่านอาจารย์แล้วจะมีดีลื้มพระคุณของท่านเลย

คนตัดฟันจึงพูดแก่ม้วยเกาอ่องว่า ทำไมท่านจึงไม่เข้าใจเลย ข้าพเจ้าได้บอก แก่ท่านแล้วมิใช่หรือว่า ข้าพเจ้าต้องเป็นห่วงหาเลี้ยงมารดาด้วยการตัดฟันขาย ถ้า ข้าพเจ้าไปกับท่านแล้ว ก็จะช่วยการเสียเวลาตัดฟันของข้าพเจ้าไปจะได้ใครหาเลี้ยง มารดาข้าพเจ้าเล่า

ม้วยเกาอ่องจึงตอบว่าซึ่งท่านพูดตั้งนี้ข้าพเจ้าไม่อาจจะชมชื่นน้ำใจท่านได้แล้ว ม้วยเกาอ่องก็ลาคนตัดฟันออกจากป่าแล้วเดินขึ้นบนเนินเขาข้ามโขดศิลาไปประมาณ ได้แปดโยชน์ ก็เห็นชัษฎุมิเขาถ้ำหนึ่ง เหมือนถ้อยคำของคนตัดฟันบอก จึงหยุด พิจารณาดูเห็นประตูถ้ำเปิดอยู่เงียบสงัดไม่ได้ยินเสียงผู้คน แล้วแลขึ้นไปดูเห็นบน แ่งศิลามีป้ายหินตั้งอยู่ มีอักษรจารึกไว้สิบคำคือ (เล่งท้ายของขุนซัวจ้อ จ้วยซำแซ ตอง) แปลภาษาไทยว่ากายสิทธิ์มณฑปเขาคงคู่สรวงจันทร์ตรีตาราถ้ำ ม้วยเกาอ่อง ดูอักษรนั้นแล้วก็มีความยินดีเป็นอันมากแลดูบานประตูก็ยังไม่เปิดอยู่ ไม่กล้าจะเข้า เคาะประตูได้ แต่รืออเหลียวซ้ายแลขวาอยู่ช้านานจึงแลเห็นต้นไม้ที่ปากถ้ำมีผลตก ออกกระย้า ม้วยเกาอ่องจึงกระโดดขึ้นบนต้นไม้เก็บผลไม้กิน

สักประเดี๋ยวได้ยินเหมือนประตูเปิด ม้วยเกาอ่องแลเห็นคนหนุ่มน้อยเดินออก มาจากถ้ำร้องถามด้วยเสียงอันดังว่า ใครมาอีกที่กข้างนอกนี้

ม้วยเกาอ่องก็กระโดดลงมาจากต้นไม้ แล้วเดินเข้าไปใกล้คำนับแล้ว จึงบอก แก่ชายหนุ่มน้อยว่า ข้าพเจ้าจะมาเป็นสานุศิษย์เล่าเรียนวิชาไม่ใช่มารบกวนอะไร ขอท่านได้นำข้าพเจ้าไปนมัสการท่านอาจารย์สักหน่อยเถิด

หนุ่มน้อยได้ยินม้วยเกาอ่องพูดวิงวอนดังนั้น จึงหิวเราะแล้วทำเป็นพูดว่า ท่าน เป็นผู้มาหาเพื่อจะเรียนธรรมของพระศาสนาจริงแลหรือ

ม้วยเกาอ่องตอบว่า ข้าพเจ้าอุตสาหะมาทั้งนี้โดยความตั้งใจจะมาเล่าเรียนศึกษา ให้รู้จริง ๆ มิได้คิดแก่ความเหนื่อยยากเลย

หนุ่มน้อยจึงตอบว่า เมื่อตะกี้นั้นท่านอาจารย์ฟังลงจากธรรมาสน์ เมื่อขึ้นบน ธรรมาสน์ก็ยังหาได้แสดงธรรมไม่ ท่านอาจารย์ให้เราออกมาเปิดประตู ท่านได้พูด ว่า ข้างนอกมีคนจะมาเรียนศาสนาให้เราออกมารับ เรามาคิดดูจะรอยจะเป็นตัว ท่านนี่เอง

ม้วยเกาอ่องจึงตอบว่า ข้าพเจ้ามาแต่ผู้เดียวหาได้มีผู้ใดมาด้วยไม่ นักสิทธิ์หนุ่มน้อยจึงให้ม้วยเกาอ่องเดินตามเข้าไปในประตูถ้า แล้วหนุ่มน้อยหันหน้ามาบอกว่า ท่านต้องสำรวจมรรษัทธิให้เรียบร้อยเถิด ว่าแล้วก็เดินนำหน้าไป

ม้วยเกาอ่องก็สำรวจมรรษัทธิเรียบร้อย แล้วก็เดินตามนักสิทธิ์หนุ่มน้อยเข้าไปในถ้า และได้พิจารณาดูไปตามทางเดินด้วย เห็นเป็นห้องชั้นมีตั้งเครื่องประดับเป็นระย้าห้อยย้อยสง่างาม ดูดั่งว่าปราสาทราชมนเทียรตรงามสุดที่จะพรรณนาได้ และเป็นที่สงบเงียบสมควรจะเป็นที่อยู่ของผู้ระงับอารมณ์ได้ ม้วยเกาอ่องเดินพลางชมพลางก็เกิดปิติโสมนัสมีความยินดีบันเทิงจิต พอมาถึงข้างแท่นเหยี่ยวท้ายก็แลดูบนแท่นเห็นโผเถจื่ออาจารย์ใหญ่ นั่งอยู่กลางแท่นมีภริยาอันสงบบระงับสมควรเป็นผู้วิเศษ สองข้างนักสิทธิ์ทั้งหลายก็ยืนอยู่เป็นลำดับประมาณสามสิบคน ม้วยเกาอ่องแลเห็นแล้วก็เข้าไปคุกเข่าลงคำนับกราบลงตรงหน้าพระอาจารย์ แล้วกล่าวจาวว่าข้าแต่พระอาจารย์เจ้าข้า สาธุศิษย์ตั้งใจมานมัสการ

ขณะนั้นพระอาจารย์จึงถามว่า เจ้าเป็นเดียรัจฉานหรือเป็นมนุษย์ เดิมอาศัยอยู่แห่งหนตำบลใด ชื่อและแซ่อย่างไรจงบอกให้เรา รู้ก่อน

ม้วยเกาอ่องจึงยกมือขึ้นประนมแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่ข้างทิศบูรพาทวีป ตะวันออกเขตเมืองเง่าล่ายัก เขาช่วยก๊วยซัวจี้ยี้เลียมตอง เป็นที่รกรากเดิมของข้าพเจ้า

พระอาจารย์จึงทำเป็นจุดवादและใช้ให้ศิษย์ขับไล่ออกไปเสีย โดยเหตุว่าเป็นผู้กลับกลอกกล่าวมุสาจะบวชเรียนอะไรได้

ม้วยเกาอ่องได้ฟังดังนั้น มีความเสียใจเป็นอันมากจึงวิงวอนว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ชื่อตรงสุจริตหาได้กล่าวเท็จต่อท่านไม่ ขอพระอาจารย์ได้โปรดเมตตาแก่ข้าพเจ้าเถิด

พระอาจารย์โผเถจื่อ จึงว่าตัวเป็นคนชื่อตรงจริงแล้วเหตุใดจึงว่าตัวอยู่ทิศบูรพา ทางทิศบูรพาวิถีที่จะไปมามีมหาสมุทรกว้างใหญ่ลึกเหลือประมาณ เหตุใดตัวเจ้าจึงมาถึงชมพูทวีปได้

ม้วยเกาอ่องกราบลงแล้วก็ชี้แจงว่า ข้าพเจ้าได้เอาไม้ไผ่มัดทำแพลอยมาตามน้ำในมหาสมุทรใหญ่ ลมได้พัดพาข้ามทะเลมาถึงฝั่ง ขึ้นเขาลงห้วยเที่ยวสืบเสาะหาศาสนามาช้านานประมาณได้สิบปีแล้ว จึงได้บรรลุถึงสำนักแห่งพระอาจารย์ขอท่านได้ทราบถึงความยากของข้าพเจ้าและมีความกรุณาแก่ข้าพเจ้าเถิด

พระอาจารย์โผเถจื่อ ถามว่าตัวชื่อใดแต่ใจจงบอกเราไปแต่ความจริง

ม้วยเกาอ่องจึงตอบว่าข้าพเจ้าหาไม้แซ่และชื่อเหมือนคนทั้งหลายไม่ ถ้าจะมีผู้ดำ ว่าข้าพเจ้า ๆ ก็ไม่ร้อนใจหรือใครจะทุบตีข้าพเจ้าก็ไม่มีความโกรธโดยมีความอดกลั้นได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกิดมาจึงไม่มีแซ่

พระอาจารย์จึงถามอีกว่า บิดามารดาของเจ้ามีแซ่และชื่ออย่างไรเจ้ารู้หรือไม่ ม้วยเกาอ่องจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เกิดมาโดยมิได้มีบิดาและมารดา พระอาจารย์โผเถโจชื่อจึงถามว่า ถ้าเกิดมาไม่มีบิดามารดาแล้วเช่นนั้น ชะรอยตัวเจ้าจะมีเกิดจากต้นไม้ใบหญ้าหรือ

ม้วยเกาอ่องตอบว่า ข้าพเจ้ามิได้เกิดจากต้นพฤกษา ข้าพเจ้าเกิดจากก้อนศิลา ครั้นข้าพเจ้าเติบโตใหญ่จำได้ว่าเดิมบนยอดเขาชวยก้วยชวี่มีศิลาก้อนหนึ่ง ครั้นศิลานั้นต้องแสงอาทิตย์และน้ำฝนก็แตกออก ข้าพเจ้าก็เกิดมาจากก้อนศิลานั้นเป็นต้นเดิมของข้าพเจ้า

เมื่อพระอาจารย์โผเถโจชื่อได้ฟังม้วยเกาอ่องซึ่งแจงดั่งนั้นจึงพูดว่าถ้าดั่งนั้นตัวเจ้าก็เกิดเพราะดินฟ้าอากาศประกอบกันเป็นแน่ แล้วจึงพูดแก่ม้วยเกาอ่องว่า เจ้าจงลุกขึ้นเดินไปมาให้เราดูลักษณะกิริยาว่าจะจะเป็นประการใด

ม้วยเกาอ่องคำนับแล้วก็ลุกขึ้นเดินสองรอบให้พระอาจารย์ดูลักษณะ พระอาจารย์พิเคราะห์ดูแล้วจึงว่า ลักษณะเจ้าหายาบช้านักไม่งามดูดุจกิริยาแห่งวานรที่กินผลพฤกษาเป็นอาหารฉะนั้น เราจะตั้งแซ่ให้เรียกว่า (ซิง) ม้วยเกาอ่องมีความยินดีกราบลงสามครั้งว่าควรแล้ว ตั้งแต่นั้นมาม้วยเกาอ่องจึงถือเอาซึ่งว่าเป็นแซ่ของตนต่อมาตามคำพระอาจารย์ประทานให้

จึงคำนับพระอาจารย์แล้ววิงวอนว่า ได้โปรดเมตตาให้แซ่แล้วแต่ชื่อยังหาไม่มีขอพระอาจารย์เจ้าได้โปรดให้ชื่อด้วย จะได้ใช้เรียกหาเพื่อสำเหนียกรู้ชื่อแห่งตน

โผเถโจชื่ออาจารย์จึงพูดว่า มีหนังสือของเราสิบสองตัวเป็นกำหนดฉายาในทางปฏิบัติ คือตัวกึ่งตายตีสูญเงินผู้แข่งฮั้วตึงหงออีกั้ว สิบสองอักขระนี้ อักขระหงอคงนั้นสมแก่ตัวเจ้า เราจะตั้งชื่อเจ้าว่า (หงอคง) ตั้งแต่นั้นมาพระอาจารย์และเพื่อนสาธุศิษย์เหล่านั้น ก็พากันเรียกว่า หงอคง ทั้งสิ้น

ม้วยเกาอ่องได้ชื่อที่พระอาจารย์ตั้งให้แล้ว ก็ชื่นชมยินดีเป็นที่สุด พระอาจารย์จึงสั่งศิษย์ทั้งหลายให้นำหงอคงออกไปที่ลานวัด กวาดล้างสิ่งโสโครกให้หมดสะอาดเพื่อรู้จักขนบธรรมเนียมที่ทางซึ่งจะไปมาให้รอบคอบ หงอคงกราบลาพระอาจารย์สาธุศิษย์ทั้งหลายก็พาหงอคงออกมาจัดที่หลับที่นอนข้างกระเบียงนั้น ครั้นเวลาเช้า ๆ ทุกวันหงอคงก็เล่าเรียนหนังสือและหัดเขียนหัดอ่านและทำภารกิจวัตรต่าง ๆ บ้าง บางเวลาว่างการเล่าเรียนแล้วก็ปลูกต้นไม้ตักน้ำรดต้นไม้ในสวนและขุดดินดายหญ้าในสวนตามเวลาการ

ครั้นอยู่ประมาณได้หกเจ็ดปีแล้ว มาวันหนึ่งพระอาจารย์ประชุมสาธุศิษย์ทั้งหลายพร้อมกัน พระอาจารย์ก็ขึ้นนั่งบนธรรมาสน์แสดงในพระไตรลักษณ์ญาณ และพระไตรสรณคม และพระไตรปิฎกธรรม และญาณสามกิจสิบหกในอริยสัจสี่ซึ่ง

เป็นพระพุทธศาสนาแท้ และถ้อยคำของพระอสีตาส และถ้อยคำของนักปราชญ์ทั้งหลายมีขงจื๊อเป็นต้น แต่ในพระพุทธศาสนาคำที่เรียกว่าภาษิตนั้นมิได้อยู่ที่ประการคือ หนึ่งพุทธภาษิต สองสาวกภาษิต สามอสีตภาษิต สี่เทวดาภาษิต รวมคำภาษิตเป็นความแสดงธรรมคำสอนเพื่อให้ลูแก่เห็นจริงลงเป็นหนึ่งในดวงจิตเป็นใจความดังนี้ ธรรมที่ไม่เกิดไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตายนั้น คือ (อมัตตธรรม) อันท่านจัดเป็นอสังขตธรรมได้แก่พระนฤพาน ให้ผู้ปฏิบัติกระทำความเพียรธรรมนั้นอยู่เป็นอารมณ์เสมอ

เมื่อขณะกำลังพระอาจารย์แสดงธรรมอยู่นั้น ซึ่งหงอคงฟังคำแสดงธรรมเกิดปิติยิ่งนัก ก็เกาหูและเกาคางกระทำกริยาหน้าเล็กน้อยเรไร และกระโดดโลดเต้นตบมือตามวิสัยเดิมของตนที่เป็นชาติวานร

ฝ่ายพระอาจารย์โณเกโจชื่อเหลือบมาเห็นเข้า จึงถามซึ่งหงอคงว่า กำลังในที่ประชุมสดับธรรมเทศนาอยู่พร้อมกัน ทำไมตัวจึงไม่รักษากริยาสำรวมกายวาจาทำเป็นบ้าหลังตบมือโลดเต้นอย่างนั้นเล่า

ซึ่งหงอคงจึงตอบว่า ข้าพเจ้าตั้งใจฟังพระอาจารย์แสดงธรรมไพเราะหูจับใจเกิดปิติโสมนัสศรัทธาหาที่เปรียบมิได้ ก็ผลอสติไปโดยอำนาจปิติ จึงบังเกิดความไหวติงไปทั่วกายและใจ ขอพระอาจารย์เจ้าได้กรุณายกโทษให้แก่ข้าพเจ้า

พระอาจารย์จึงถามว่า ตัวฟังเพราะหูนั้นยังจะรู้สึกหรือไม่ว่าตนมาอยู่ในถ้ำนี้ได้กี่ปีแล้ว

หงอคงจึงตอบว่ามากและน้อยเท่าใดตามเวลากาลนั้น ข้าพเจ้าไม่สามารถจะทราบได้ แต่ข้าพเจ้าจำได้ว่าเคยไปเก็บพินข้างเขานั้น เห็นต้นชมพู่งามที่ข้าพเจ้าเคยเก็บกินอิมเจ็ดครั้งแล้ว

พระอาจารย์จึงพูดว่า ที่หลังเขานั้นเรียกชื่อว่า (ดินท้อชัว) ตัวเคยเก็บลูกชมพู่กินเจ็ดครั้งนั้นคือ กำหนดไว้เจ็ดปี ตัวมาอยู่กับเราประสงค์จะเรียนรู้อธรรมเพื่อมรรคผลในที่สุดอย่างไรหรือ จงชี้แจงความประสงค์ในใจเจ้า

หงอคงตอบว่า ขอพระอาจารย์ได้โปรดแล้วแต่จะเมตตาให้เรียนธรรมอันใดที่ควรแก่มรรคผลจะฟังได้และถึง ข้าพเจ้าก็จะปฏิบัติตามทุกประการกว่าจะสำเร็จได้

พระอาจารย์จึงชี้แจงว่า ในพระคัมภีร์มีสามร้อยหกสิบคัมภีร์ทุก ๆ คัมภีร์ย่อมประกอบเป็นทางมรรคผลได้เราไม่รู้ว่าตัวเจ้าจะพอใจเรียนคัมภีร์ใด

ซึ่งหงอคงจึงตอบว่าขอพระอาจารย์โปรดใคร่ครวญดูว่า คัมภีร์ใดจะควรแก่นิสัยสันดานแห่งข้าพเจ้า

(๑) พระอาจารย์จึงว่า เราจะให้เจ้าเรียนพระคัมภีร์ (ซุดหมึง) คือเวทเจ้าจะชอบหรือไม่

ซึ่งฮ่องคงถามว่า คัมภีร์ (ซุดหมั่ง) อธิบายว่าอย่างไร ขอพระอาจารย์ได้โปรดแสดงให้ข้าพเจ้าทราบด้วย

พระอาจารย์จึงว่า (ซุดหมั่ง) นั้น คือเชิญเจ้าเข้าทรงและเชิญเทพารักษ์เรียกปีศาจต่าง ๆ ได้ทำกิริยาเหล่านี้เป็นอารมณ์

ฮ่องคงถามอาจารย์ว่า ถ้าเรียนกิจเหล่านี้เสร็จแล้ว ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย หรือ อาจารย์ตอบว่าไม่พัน ฮ่องคงว่าถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าของดไว้ก่อนยังไม่เรียน

(๒) พระอาจารย์บอกว่าถ้าตั้งนั้นจะให้เรียน (หลิวหมั่ง) จะพอใจหรือไม่

ฮ่องคงถามว่าคัมภีร์ (หลิวหมั่ง) มีความว่าอะไรขอพระอาจารย์ได้โปรดอธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจ

พระอาจารย์บอกว่า (หลิวหมั่ง) นั้น คือจับยามดูฤกษ์คุณหาร พระเคราะห์ร้ายดี และแพทย์อันจะรักษาโรคต่าง ๆ หมอดูภูมิศาสตร์ แผนที่ดีร้าย กะหมายยึดเหล่านี้เป็นอารมณ์

ฮ่องคงถามว่า เรียนคัมภีร์เหล่านี้อายุจะยืนไม่ตายหรือไม่ ขอพระอาจารย์ได้โปรดชี้แจง

พระอาจารย์จึงพูดว่า แม้ท่านอยากจะเรียนทางอายุยืนนั้น ต้องเหมือนเสาดั่งอยู่กลางเรือน

ฮ่องคงถามว่าเสาดั่งอยู่กลางเรือนนั้นอย่างไร ข้าพเจ้าคนโง่ยังไม่เข้าใจไม่ขอท่านได้กรุณาโปรดอธิบาย

พระอาจารย์จึงพูดว่า เปรียบเหมือนคนทั้งหลายเมื่อจะปลูกเรือน ก็หวังใจจะให้มันคงยืนยาว จึงยกเสาดั่งตั้งค้ำอยู่กลางเรือน ย่อมไม่ทรุดไม่เซ เรือนจึงตั้งอยู่นานได้

ฮ่องคงว่าถ้าเช่นนั้น กิริยาที่ทำเพียงเท่านั้น ข้าพเจ้ายังไม่เห็นว่าจะยั่งยืนดำรงถาวรไปได้สักเท่าใด ข้าพเจ้าของดก่อนยังไม่เรียน

(๓) พระอาจารย์ว่า ถ้าตั้งนั้นเราจะสอนให้เจ้าเรียนทาง (เจงหมั่ง) คือระงับเจ้าจะพอใจหรือไม่

ฮ่องคงถามพระอาจารย์ว่า (เจงหมั่ง) นั้นคือมีความประการใด

พระอาจารย์ตอบว่า อดอาหารทำในใจให้หมดความกระสับกระส่าย เข้าที่หลับตาถือศีลห้ามเจรจาต่าง ๆ นั่งขัดสมาธินิ่งอยู่กับที่ไม่ไหวติง

ฮ่องคงถามว่า ถ้าทำกิจเหล่านี้สำเร็จแล้ว ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย อายุยืน หรือ อาจารย์ว่าดูจอิฐบนหัวตึก ฮ่องคงหัวเราะแล้วถามว่า ทำไมจึงเปรียบเหมือนอิฐบนหัวตึก มีความอธิบายว่าอย่างไร

พระอาจารย์ตอบว่า เหมือนอิฐบนหัวตึกนั้น คือเมื่อคนทั้งหลายจะคิดก่อตึก

ยอมไปพูดเอาดินมาปั้นเป็นรูปอิฐแล้ววางอยู่ หาได้เอาเข้าไฟเผาให้สุกไม่ ครั้นมีฝนตกลงมาถูกอิฐนั้น ก็ละลายไปกับน้ำฝนฉะนั้น

หงอคงพูดว่าอย่างนี้ไม่มั่นคงยืนยาวอะไร ข้าพเจ้าไม่อยากจะเรียน

(๔) พระอาจารย์จึงว่า จะให้เรียนคัมภีร์ (ตองหมั่ง) ตัวจะพอใจหรือไม่ หงอคงจึงถามพระอาจารย์ว่า จะให้เรียนคัมภีร์ (ตองหมั่ง) นั้น เป็นประการใด พระอาจารย์ตอบว่า คัมภีร์ (ตองหมั่ง) นั้น ประกอบการภายนอก คือประกอบน้ำให้เป็นไฟ ประกอบไฟให้เป็นน้ำ จับศรยิงหน้าไม้เล่นแร่แปรธาตุ กิริยาเหล่านี้คือคัมภีร์ (ตองหมั่ง)

หงอคงถามว่า กิริยาเหล่านี้จะให้อายุยืนไม่ตายนั่นจะได้หรือไม่ พระอาจารย์ตอบว่า คัมภีร์นี้จะยืนยาวเหมือนกับดวงจันทร์ในน้ำ คือเป็นแต่เงาเท่านั้น

หงอคงจึงถามว่า เหตุใดจึงเหมือนแก่ดวงเดือนในน้ำเล่า

พระอาจารย์ตอบว่า ดวงเดือนอยู่กลางอากาศแต่เงาอยู่ในน้ำ ถึงอยู่ในน้ำก็จริงแต่จะหยิบหรือจะจับก็จะไม่ถูก ครั้นถึงที่แล้วก็เปล่าไปไม่มีรูปและลักษณะและไม่มั่นคงไม่เป็นแก่นสารอะไรย่อมเป็นอนัตตาทั้งสิ้นมิใช่ตัวตน

หงอคงจึงพูดว่า แม้มิใช่ตัวตนและมีโทษแก่นสารอะไรไม่ควรจะเรียน

ท่านอาจารย์โหมเถโจซือ ได้ยินหงอคงว่าไม่เรียนท่านก็ลงมาจากธรรมาสน์ เดินตรงเข้ามาถึงหงอคงจึงถามว่า ตัวเป็นเช่นวานร เหตุไรสอนอย่างนี้ก็ไม่เรียนสอนอย่างโน้นก็ไม่เรียน พระอาจารย์ฉวยได้ไม้บรรทัดตีลงตรงศีรษะหงอคงสามทีแล้ว พระอาจารย์ก็หันหลังกลับเข้ากุฏิปิดบานประตูเสีย

เวลานั้นเป็นในที่ประชุมพร้อมกันเห็นว่า พระอาจารย์มีความโกรธหงอคงต่างก็มีความตกใจทุก ๆ คนพากันเห็นไปว่าพระอาจารย์มีความโกรธหงอคงเป็นอันมาก เพราะเหตุหงอคงพูดได้ตอบกวนใจพระอาจารย์ พากันบ่นว่าหงอคงต่าง ๆ ขณะนั้นหงอคงมิได้มีความวิตกทุกข์ร้อนอะไรเลย ยิ่งมีความชื่นชมยินดีเป็นอันมาก ด้วยหงอคงคิดเห็นเป็นปัญหาของพระอาจารย์ ก็นั่งตรึกตรองอยู่ในใจว่าคือที่พระอาจารย์ตีศีรษะเราสามทีนั้น ได้แก่เวลาสามยามพระอาจารย์คงจะบอกธรรมอันพิเศษให้แก่เราเป็นแน่ ครั้นเวลาค่ำลงในคืนวันนั้น หงอคงก็ทำเป็นนอนด้วยसानุศิษย์ทั้งหลายตามเดิม หงอคงตั้งใจรอคอยเวลากว่าที่จะถึงกำหนด

ครั้นถึงเวลาสามยามเช้าแล้ว หงอคงก็ค่อยย่องเบา ๆ จัดแจงนุ่งห่มเสร็จแล้วก็ออกจากห้องเดินไปทางหลังกุฏิพระอาจารย์ เห็นประตูเปิดอยู่ที่ดีใจ หงอคงจึงค่อย ๆ เดินเข้าไปในห้อง เห็นพระอาจารย์กำลังหลับอยู่ จึงนั่งคอยอยู่ที่หน้าเตียงประมาณสักครู่หนึ่ง พระอาจารย์ก็รู้สึกตัวเหยียดสองเท้า ปากก็ร้องคำเป็นสัสมมาทีจิริมรรคว่า ยากนักยากหนายากจริง ๆ อยากให้ธรรมอันพิเศษง่าย ๆ แต่ไม่

พบคนที่มีศรัทธาความเชื่อจริง ๆ จึงไม่ควรให้ธรรมอันวิเศษ แม้จะบอกให้ก็จะเสียธรรม ถึงจะสอนก็จะป่วยการเสียเวลา

หงอคงได้ยินพระอาจารย์พูดดังนั้น จึงร้องบอกพระอาจารย์ว่า ข้าพเจ้าสาธุศิษย์ผู้จะศึกษาธรรมอยู่นี้แล้ว ขอท่านได้กรุณาให้ท่านธรรมแก่ข้าพเจ้าเถิด

ฝ่ายพระอาจารย์เมื่อได้ยินเสียงหงอคง แล้วก็ลุกขึ้นห่มผ้า นั่งอยู่บนเตียง ทำตวาดหงอคงว่า ทำไมเอ็งไม่อยู่ข้างนอกลวงเลยเข้ามาในนี้ทำไม ข้าหลับนอนอยู่เอ็งไม่รู้หรืออย่างไร

หงอคงจึงตอบว่า เมื่อเวลาวานนี้พระอาจารย์ทำปริศนาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดเห็นว่า พระอาจารย์คงจะสอนธรรมวิเศษให้แก่ข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นพอเวลาได้สามยาม ข้าพเจ้าจึงได้เข้ามา เห็นพระอาจารย์ยังหลับอยู่ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะเข้ามาใกล้ได้ จึงได้คอยอยู่จนพระอาจารย์ตื่น และกล่าวถ้อยคำเป็นสัจมาทิสุมรรคขึ้นแล้วจึงสามารถเข้ามาใกล้ได้ดังนี้

ฝ่ายพระอาจารย์โผเถาะใจซื่อ เมื่อได้ฟังหงอคงพูดดังนั้นก็นิ่งนึกตรึกตรองอยู่ จึงเห็นว่าชะรอยเทพดาฟ้าและดินให้หงอคงเกิดมา จึงสามารถอาจตีความของเราออกได้ดังนี้

หงอคงเห็นเป็นโอกาสก็พูดต่อไปว่า ในที่นี้ไม่มีคนขอพระอาจารย์ได้เมตตาชี้ธรรมอันไม่ตายให้แก่ข้าพเจ้าเถิด

พระอาจารย์จึงพูดแก่หงอคงว่า ตัวเจ้ามีนิสัยในทางธรรมแล้วเราจะชี้แจงอธิบายในมูลธรรมให้เจ้าขยับเข้ามาให้ใกล้จงระงับใจสงบกายวาจาคอยเงี่ยโสต สดับเราจะบอกซึ่งธรรมอันวิเศษปราศจากความเศร้าหมองและอายุก็ยืนยาว

หงอคงคำนับกราบลงแล้ว ก็ค่อย ๆ คลานขยับเข้าไปใกล้แล้วก็นั่งคุกเข่าพนมมือสอวรมจิตและรักษาศิริยาบทเป็นอันดี ตั้งใจฟังธรรมที่พระอาจารย์จะบอกทางให้

ฝ่ายพระอาจารย์โผเถาะใจซื่อ จึงแสดงหัวใจธรรมการสลักล้าวิเศษให้แจ่มแจ้งแนบเนียนรอบคอบปลอดภัยโดยละเอียดอาศัยความปฏิบัติไม่พูดแก่ใคร สอวรมทั้งสิ้นมูลภาคของกำลังจึงสำเร็จได้คือรักษารธรรมที่ได้แจ้งแก่ใจแล้วนั้น อย่าให้หวั่นไหวรั่วไหลลั่นออกไปได้ อุตสาหะทำจิตให้บริบูรณ์ตามธรรมควรแก่ธรรม ก็สำเร็จมรรคผลพันมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ไม่สามารถจะมาเบียดเบียนได้ในเวลานั้นพระอาจารย์ได้แสดงธรรมแก่ซึ่งหงอคงให้เห็นซึ่งมูลภาคของธรรมแล้วหงอคงมีจิตอันสว่างใสบริสุทธิ์บริบูรณ์ เต็มไปด้วยกุศลธรรมที่ตนได้สดับสว่างแจ้งในการสังวรวิชาย ขึ้นสู่วาจาชื่นใจแล้ว ก็นมัสการพระบารมีคุณแห่งธรรมแล้วก็กราบลาพระอาจารย์กลับมาที่อยู่ของตน ตั้งใจสอวรมกิจอยู่ในธรรมได้สามปีเศษ

วันหนึ่งพระอาจารย์ขึ้นธรรมาสน์ ประชุมสาธุศิษย์ทั้งหลายแสดงธรรม พระอาจารย์จึงถามศิษย์ทั้งหลายว่าหงอคงไปไหน หงอคงได้ยินเสียงอาจารย์ก็เข้ามา ไกลบอกกว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี้

พระอาจารย์จึงถามว่า ตัวปฏิบัติบวชเรียนเป็นอย่างไรบ้าง หงอคงตอบพระอาจารย์ว่า มูลแห่งธรรมค้อยแจ่มแจ้งในสันดานมันคงบ้างแล้ว อาจารย์จึงพูดว่า ตัวมูลสันดานเข้าในมูลรากสดับเข้าในภาคนั้นแล้ว จงตั้งใจระวังภัยสามประการ อันร้ายแรง

หงอคงได้ยินพระอาจารย์พูดแะดั่งนั้นก็นั่งคิดอยู่เป็นนาน แล้วจึงถามพระอาจารย์ว่า ข้าพเจ้าเคยได้ฟังว่าบารมีมรรคผลก็แรง ยืนยงคงเสมอฟ้าไฟน้ำ ประกอบกันร้อยชั้ยกี่ไม่เกิดได้ เหตุใดจะยังมีภัยสามอย่างอันร้ายแรงอีกเล่า

พระอาจารย์จึงตอบว่า ซึ่งภัยทั้งสามมีการธรรมดาเพราะของก่อสร้างซึ่งเกิดแต่ดินน้ำลมไฟเบียดสูญจันทรซึ่งกันและกัน ก็จะสำเร็จต่อภายหลัง ถ้าตั้งสติสดับก็มีราศีเพิ่มอายุ แต่ต่อไปห้าร้อยปีข้างหน้า ฟ้าจะผ่าลงมาไฟฟ้าจะฟาดตัวเจ้าจงเร่งระวังตัวทำให้แจ่มแจ้งบริสุทธิ์เห็นมูลสันดานแล้ว จงเร่งหลีกหลบหนีให้พ้นอายุก็จะยืนเสมอฟ้าถ้าหนักไม่พ้นตัวเจ้าก็จะสิ้นชีวิต แล้วต่อไปข้างหน้าอีกห้าร้อยปีไฟกรดจะมาไหม้เจ้า ไฟที่จะเผาเจ้านั้นไม่ใช่ไฟฟ้าไม่ใช่ไฟนมนุษย์ ไฟนั้นเรียกนามว่าขันธอัคคี คือไฟในกายของตัวเจ้าเกิดขึ้นเองจะเผาผลาญร่างกายที่มีอาการสามสิบสอง ก็จะย่อยยับดับไปสิ้น ความรักษาได้สักพันปีทุกข์ทรมานหนเดียวก็จะสิ้นไป แล้วไปข้างหน้าอีกห้าร้อยปี ฟ้าจะให้ลมคือไฟลมอันมิใช่ลม สឹทิด เป็นลมที่หน้าผากของเจ้าป่าเข้าภายในท้องแทรกทวารทั้งเก้า กระดูกและเนื้อก็จะปนละเอียดร่างกายก็จะหลุดร่วงแยกแตกกันไปหมดสิ้น เพราะฉะนั้นไฟร้ายแรงเหล่านี้ตัวเร่งหลีกหลบให้พ้นได้แล้ว อายุก็จะยืนได้นานเท่าฟ้าและดิน

หงอคงได้ฟังอาจารย์พูดดั่งนั้น ให้บังเกิดขนพองสยองเกล้า จึงคำนับกราบพระอาจารย์แล้ววิงวอนว่า ขอท่านได้กรุณาสอนธรรมที่จะหลีกหนีให้พ้นภัยทั้งสามนั้นให้ต่อไป

พระอาจารย์จึงพูดว่า ซึ่งภัยสามอย่างนั้นก็ยังยมีทางที่จะหลีกหนีได้อยู่ ไม่ยากอะไร โดยมีกิริยาคาบฟ้าคาบดินสองอย่าง คาบฟ้าอันคือกิริยา (เทียนกั๋ง) สามสิบหกคาบดินนั้นคือ (ตี้ซั่ว) มีกิริยาเจ็ดสิบสองคาบตามแต่จะเรียนอย่างไร ถ้าผู้ใดเรียนได้สำเร็จตลอดแล้วก็จะหนีพ้นภัยทั้งสามนั้นได้

หงอคงจึงบอกแก่ท่านอาจารย์ว่า ข้าพเจ้าจะขอเรียนกิริยา (ตี้ซั่ว) คาบดินขอพระอาจารย์ได้โปรดบอกคาบดินให้แก่ข้าพเจ้าเถิด

พระอาจารย์จึงว่าแก่หงอคงว่า ถ้าตัวอยากเรียนกิริยาคาบดินก็จงขยับเข้ามา

ให้ใกล้ พระอาจารย์ก็กระซิบบอกอุปเทห์ให้แก่หงอคงด้วยอุบายและวิธีลัทธิต่าง ๆ หงอคงก็ได้ดูแลคาบที่พระอาจารย์ประสิทธิ์ให้ ไปร้องปรุทุกสิ่งทุกอย่างยิ่งขึ้นไปทุกวัน ๆ

หงอคงก็ค่อยหัดค่อยฝึก จนถึงนิรมิตบิดเบือนแปลงกายได้ถึงเจ็ดสิบสองอย่าง และทรงกำลังพลมีฤทธิ์มหัศจรรย์ อยู่มาวันหนึ่งพระอาจารย์โมเฉีจี้ชื่อกับสาธุศิษย์ทั้งหลายนั่งอยู่หน้าลานวัดพร้อมกัน พระอาจารย์จึงถามหงอคงว่าตัวเรียนวุฒิวិทยา ได้กระทำให้สำเร็จมโนรถแล้วดังปรารถนาหรือ

หงอคงจึงตอบพระอาจารย์ว่า ข้าพเจ้าได้อุตสาหะพยายามประกอบกิจการบำเพ็ญเพียรภาวนาสารวมเวท ได้บรรลุนิรมิตพิเศษอันอิทธิฤทธิ์ทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว

พระอาจารย์จึงว่า ถ้าเจ้ารำเรียนทำให้สำเร็จได้จริงดังนั้นแล้ว เจ้าจงสำแดงวิทยาให้เราดู ให้เห็นปรากฏแก่ชนทั้งหลายซึ่งอยู่พร้อมกันในสถานที่นี้

หงอคงจึงสำรวมจิตบริกรรมกระทำอิทธิปาฏิหาริย์ก้าวเดินจากพื้นดินได้ก้าวลอยขึ้นไปบนอากาศหายลับไปประมาณเคี้ยวหมากจืดแล้วก็กลับมา ประมาณเหาะไปได้สักสามโยชน์คือพันสองร้อยเส้น หงอคงก็ลงมาต่อหน้าพระอาจารย์แล้วยกมือขึ้นคำนับ กล่าววาทว่าข้าพเจ้าเหาะได้อย่างนี้

พระอาจารย์จึงว่าที่เหาะได้อย่างนี้เรียกว่าอาศัยเมฆไม่ใช่ต้นเมฆ โบราณเขาดั้นเมฆเหาะไปได้รอบจักรวาลจึงเรียกว่าดั้นเมฆ

หงอคงอ้อนวอนพระอาจารย์ว่า ขอท่านได้กรุณาโปรดสอนให้ข้าพเจ้าเรียนวิชาดั้นเมฆได้ด้วยเถิด พระอาจารย์ก็แนะนำสั่งสอนให้หงอคงท่องมนต์วิธยายจนขึ้นใจ จำได้และประกอบบริกรรมทำทดลองก็สำเร็จได้ดังประสงค์ทุกสิ่งทุกประการ พวกสาธุศิษย์ทั้งหลายจึงถามหงอคงว่า พระอาจารย์สั่งสอนให้ท่านเหาะเหินเดินอากาศได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านได้เรียนทำสำเร็จดังประสงค์แล้วทุกประการหรือ หงอคงตอบว่าข้าพเจ้าได้เรียนรู้และทำได้ทุกประการแล้ว

พวกเพื่อนศิษย์ทั้งหลายจึงว่า ถ้ากระนั้นท่านจงทำให้ข้าพเจ้าชมเห็นประจักษ์แก่ตาบ้างจะได้หรือไม

หงอคงจึงว่าท่านทั้งหลายจะให้ข้าพเจ้าทำประการใด ขอให้ท่านบอกมา ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านดูทุกประการ พวกเพื่อนศิษย์จึงขอให้นิรมิตเป็นต้นพฤษชาใหญ่ หงอคงก็ร้ายพระเวทสำรวมจิตบริกรรมภาวนาร่างกายก็สูญหายกลายเป็นต้นพฤษชาใหญ่สูงเทียมเมฆ พวกสาธุศิษย์ก็ตบมือหัวเราะกันเป็นอันดังออกแซ่ไป

ฝ่ายพระอาจารย์โมเฉีจี้ชื่ออยู่ในกุฎิได้ยินเสียงคนร้องดังนั้นก็ตกใจ จึงจับไม้เท้าเดินออกมาถามว่าใครอยู่ข้างนอกทำอะไรกันเสียงอีกก็

พวกสาธุศิษย์ทั้งหลายนั่งอยู่พร้อมกัน ตอบว่ามีได้อีกก็ก็เป็นแต่หงอคงสำแดง

ฤทธิ์นิมิตตนเป็นต้นไม้ใหญ่สูงเทียมเมฆ พวกข้าพเจ้าเห็นเป็นอัศจรรย์พากันพิศวงยินดีในวิชาของหงอคงที่ทำฤทธิ์ได้เช่นนั้น

พระอาจารย์จึงตวาดว่า เมื่อตะกี้เราได้ยินเสียงออกแซ่ดูดังมิใช่คนบวชเรียนทำการฟุ้งซ่านเช่นนี้จะเป็นอันบวชเรียนอะไรได้

พวกศิษย์ทั้งหลายจึงบอกว่า เมื่อตะกี้พวกข้าพเจ้านั่งอยู่พร้อมกันได้ขอให้หงอคงลำแดงวิชาที่เขาได้จากพระอาจารย์ให้ดูเขาจึงได้ทำให้ดู

ฝ่ายพระอาจารย์เมื่อได้ฟังศิษย์ทั้งหลายบอกดังนั้น จึงว่าพวกเจ้าหนีไปเสียให้พ้น และไปบอกหงอคงให้เข้ามานี้ พวกศิษย์ทั้งหลายก็พากันหนีไปและบอกหงอคงว่า พระอาจารย์ให้หาตัวหงอคงก็เข้ามาหมอบกราบและเคารพอยู่ตรงหน้าพระอาจารย์ พระอาจารย์จึงถามหงอคงว่า ตัวแมลงฤทธิ์เดชขวิดตีต่อหน้าคนเป็นอันมากอย่างนั้นให้เขาเห็น ถ้าเขาจะขอให้ตัวสอนเขา ถ้าตัวจะไม่สอนให้เขาก็จะเกิดภัยอันตรายขึ้นแก่ตัว เราจะป้องกันตัวเจ้ามิได้

หงอคงได้ยินพระอาจารย์พูดดังนั้น ก็กราบลงแล้วขอโทษพระอาจารย์ พระอาจารย์จึงว่าเราไม่เอาโทษเจ้าดอก แต่ตัวเจ้าจะอยู่ในที่นี้ต่อไปไม่ได้

หงอคงได้ยินพระอาจารย์พูดดังนั้น มีความเสียใจเป็นที่สุด จึงเรียนถามพระอาจารย์ว่า เมื่อเป็นดังนี้แล้วพระอาจารย์จะให้ข้าพเจ้าไปอยู่ที่ไหนเล่า

พระอาจารย์จึงบอกว่าเจ้ามาจากที่ใด ก็จงกลับไปอยู่ในสถานที่นั้นเถิด

หงอคงได้ฟังพระอาจารย์ว่าดังนั้น ก็นั่งนึกอยู่ในใจเป็นนานจึงนึกขึ้นมาได้ว่าเดิมเรามาจากทิศบูรพาเมืองเง่าลายก๊ก เขาช่วยก๊วยซัวจี้เสียมต้อง ครั้นนึกขึ้นได้แล้วก็นิ่งอยู่

พระอาจารย์จึงบอกแก่หงอคงว่า ตัวจงรีบไปให้พ้นจากที่นี้เข้าไปตัวจะไม่รอดพ้นจากความตาย

หงอคงรับคำอาจารย์แล้วก็น้อมการลาพระอาจารย์และเพื่อนศิษย์ทั้งหลายแล้วพระอาจารย์จึงว่าหงอคงว่า ตัวกลับไปคงจะมีเหตุ ถ้ามีเหตุประการใดตัวจะแผลงฤทธิ์แผลงเดชด้วยประการใด ๆ ถ้าใครจะถามว่าได้เล่าเรียนมาจากไหนใครเป็นครูบาอาจารย์เจ้าอย่าได้บอกออกชื่อเราว่าเป็นครูบาอาจารย์แห่งเจ้าเลยเป็นอันขาด ถ้าเจ้าบอกเล่าใครว่าเจ้าเป็นสานุศิษย์แห่งเราและออกชื่อเรา เรารู้แล้วจะจับตัวเจ้ามาดลกหนึ่งหัวเสีย และสับกระดูกเจ้าให้ป่นละเอียดและกดวิญญาณของเจ้า ให้ลงไปตกอยู่ในนรกใต้เกรทท์ต่ออยู่ชั่วนิรันดร์กับชั่วนิรันดร์ มิให้ตัวกลับมาได้อีกต่อไป

หงอคงเมื่อได้ฟังพระอาจารย์กำชับสั่งเสียดังนั้นแล้ว หงอคงก็คำนับกราบลาพระอาจารย์ออกจากถ้ำ จึงสำรวจมจิตบรกรรมพระเวทคาถากายาก็ลอยขึ้นต้น

เมฆข้ามมหาสมุทรใหญ่บัดเดียวใจก็แลเห็นเขาช่วยก๊วยซัวจี้เสียมตอง จึงนึกในใจว่าเมื่อไปกระดุกก็หนักกายก็หนัก ครั้นรู้วิชาเล่าเรียนสำเร็จ กระดุกก็เบาตัวก็เบาไปทั้งสิ้น คนในโลกนี้มีความเพียร ถ้าใครมีความเพียรเหมือนแก่เรา ก็สามารถจะรู้ได้ดีจนสว่างไสวเช่นเราขณะนี้ หงอคงจึงสะกดเมฆให้ลดลงถึงพื้นแล้ว ก็เดินตรงเข้าไปยังเขาช่วยก๊วยซัว ก็ได้ยินเสียงนกหว่ำร้องออกไป เหมือนหนึ่งจะแสดงความยินดีต้อนรับฉะนั้น โดยเหตุที่เห็นหงอคงกลับมา หงอคงครั้นกลับมาถึงสำนักเก่าแล้ว ก็ร้องเรียกบริวารลิงทั้งหลายและบอกว่าเรามาถึงแล้ว

ฝ่ายบริวารลิงทั้งหลายที่อยู่ตามภูเขา และอยู่พุ่มไม้เมื่อได้ยินเสียงม้วยเกาอ่อง ก็พร้อมใจกันมาห้อมล้อมม้วยเกาอ่องแล้วคุกเขาลงคำนับ จึงถามม้วยเกาอ่องได้ อ่องตั้งแต่ไปจากข้าพเจ้าทำไมจึงนานนัก ข้าพเจ้าทั้งหลายตั้งใจคอยท่านดูจะเวลาหิวจะคอยกินอาหารจะนั้น อยู่ภายหลังถูกอ้ายปิศาจร้ายชื่อว่า (หุนซีหน่มอู่กุน) มาแย่งชิงที่ถ้ำ พวกข้าพเจ้าสู้รบไม่คิดแก่ชีวิต แต่สู้มันมิได้มันจับเอาพวกบริวาร และลูกหลานไปเป็นอันมากแล้ว เป็นมูญนักหนาที่ได้อ่องได้กลับมาเวลานี้ ถ้าแม่ได้อ่องยังไม่กลับมาพวกข้าพเจ้าออกสู้รบมันคงจะจับไปได้หมดทั้งสิ้น

หงอคงได้ยินพวกบริวารเล่าให้ฟังดังนั้น ก็มีความโกรธยิ่งนักตบมือกระที่บเท้า แหงนหน้าขึ้นตากลอก ออกปากว่าอ้ายยักษ์ผีดิบมันบังอาจสามารถข่มเหงบริวารของเราอย่างนี้ เราจะไปตามแก้แค้นมันให้จงได้

พวกบริวารจึงบอกว่าอ้ายพวกปิศาจนั้นมันอยู่ข้างทิศอุดร หงอคงถามว่า ไกลหรือใกล้ ประมาณทางสักเท่าไร พวกบริวารบอกว่าเมื่อมันมากก็มีพายุ เมื่อมันไปก็เป็นหมอกมืดคลุ้ม ไม่รู้ว่าหนทางไปมาจะใกล้ไกลสักเท่าใด

หงอคงจึงพูดว่าถ้าดังนั้นเราจะไปสืบดูก่อน ว่าแล้วหงอคงก็บริกรรมร้ายพระเวทคาถาเหาะลอยขึ้นไปบนอากาศไปทางทิศอุดรทิศระหัดดูเห็นภูเขาหนึ่งยอดเยี่ยมตระหง่านสูงเทียมเมฆมีถ้ำธารและห้วยเหวลีกลงไปถึงภูมิภาค มีกระแสชลประกะบเป็นธาตุน้ำ สักประเดี๋ยวได้ยินเสียงพูดกัน หงอคงจึงเหาะลงคั่นดูที่คูข้างเพิงหน้าเขามีถ้ำชื่อว่า (จี้จ่างตอง) ข้างหน้าถ้ำมีบริวารปิศาจน้อยกระโดดโลดเต้นเข้ามาใกล้ แต่พวกปิศาจหาได้เห็นหงอคงไม่ เพราะกำลังเล่นเพลินอยู่ หงอคงก็กระโดดเข้ามาใกล้ร้องว่าพวกเอ็งอย่าวิ่งหนี ตัวเราอยู่เขาช่วยก๊วยซัวจี้เสียมตองเจ้าของถ้ำข้างทิศพายัพ นายพวกเจ้าชื่อ (หุนซีหน่มอู่กุน) เหตุใดจึงสามารถไปกระทำการข่มเหงบริวารพวกลิงของเราหลายครั้งแล้ว ตัวเราจะมาลองฝีมือดูให้เห็นฤทธิ์และกำลังพวกเอ็งจงเร่งไปบอกนายเอ็งให้รีบมารบกันโดยเร็ว

พวกบริวารปิศาจเหล่านั้น เมื่อได้ฟังหงอคงว่าดังนั้นก็พากันวิ่งตรงเข้าถ้ำบอกแก่นายว่าภัยจะมาถึงแล้ว ข้างนอกมีอ้ายลิงเผือกตัวหนึ่งมาทำหายชวนรบ มัน

บอกว่ามันอยู่ที่เขา (ช่วยก็วยซัว) ถ้าจี้ยเลียมต๋อง ว่าท่านไปชมแหงบริวารลูกหลานของเขา ๆ จึงมาต๋อรบแก่ท่าน หนูซี้หม้อได้กุนได้ยิบริวารมาบอกดั่งนั้น จึงหัวเราะแล้วพูดว่า เราได้ยิบลึงปีศาจน้อยบอกว่ามีนายลึงตัวหนึ่งตั้งตัวเป็นได้อ่องไปบวชเรียนเสียแล้วบัดนี้เห็นมันจะกลับมา พวกเอ็งเห็นมันมานั้น มันถือเครื่องศาสดราอาวูรอันใดมาด้วยหรือเปล่า

พวกบริวารเหล่านั้นบอกว่าไม่เห็นมันถือเครื่องศาสดราอาวูรสิ่งใดเลย เห็นแต่แต่งตัวสวมเสื้อสีแดงคาดพุงผ้าสีเหลือง สอดรองเท้าดำดูท่วงทีกิริยาสุภาพ แต่ทำท่าทางแข็งแรงคอยอยู่ที่ปากประตูน้ำ

หม้ออ่องได้ยิบดั่งนั้นก็ลุกขึ้นสวมเกราะ มือจับง้าวเรียกพวกบริวารเดินตามหลังออกมาที่หน้าถ้ำ จึงร้องด้วยเสียงอันดังว่าใครหว่าเป็นเจ้าของถ้ำช่วยก็วยซัวจี้ยเลียมต๋อง

หงอคงได้ยินเสียงก็เหลือบไปดู เห็นหนูซี้หม้อกุนที่ศิระหมีหมวกทองคำ ตัวสวมเสื้อดำสอดเกราะเหล็กเท้าสอดรองเท้าดำทำด้วยหนัง บั้นเอวโตประมาณสิบกำตัวสูงประมาณสามวา มือถือง้าวเป็นอาวูร หงอคงจึงร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายปีศาจเอ็งไม่รู้จักเกราะหรือ

หม้ออ่องเห็นหงอคงแล้วจึงหัวเราะพูดว่า ตัวเอ็งก็ดำเตี้ยไม่ถึงสี่ศอก อายุก็ยังไม่ถึงสามสิบปี ในมือก็ไม่มีอาวูร ทำไมจึงอาจสามารถมาทำใจโตอดตีจะมาหาที่ตายหรืออย่างไร

หงอคงว่ากูไม่มีอาวูรมีสองมือก็จะให้มึงเห็นกำลังได้ ว่าแล้วหงอคงก็กระโดดเข้าชกคางหม้ออ่อง หม้ออ่องเอามือรับไว้จึงพูดว่าตัวของเจ้าทั้งเตี้ยทั้งเล็กตัวเราทั้งสูงทั้งใหญ่ถ้าเราจะถืออาวูรรบแก่เจ้า บริวารทั้งหลายจะหัวเราะและดูถูกเราได้ว่า แล้วหม้ออ่องก็ทิ้งอาวูรเสีย ตั้งท่ามวยเข้าชกหงอคง หงอคงก็แข็งข้อรับชกกัน ชุลมุนหม้ออ่องมือยาวชกข้ามศิระหมีหงอคง หงอคงคอยหลบชกได้ถนัดก็ถูกทุกที หม้ออ่องเห็นหงอคงว่องไวด้วยเป็นชาติลึง แต่แข็งใจสู้เป็นหลายยกถูกชกเป็นหลายที จึงฉวยเอาอาวูรฟันลงไปตีศิระหมีหงอคง หงอคงก็หลบได้ไม่ถูกต้อง หงอคงกระโดดออกไปห่างจึงรำยมนต์พระคาถาถอนขนใส่ปากภาวนา แล้วฟันออกไปเป็นลึงบริวารสามร้อยตัว เข้ากลุ่มรุมกันล้อมหม้ออ่องไว้รอบตัว

อันหงอคงนั้น เมื่อเดิมไปเรียนวิชาสำเร็จมีขนอยู่แปดหมื่นสี่พันเส้น ทุก ๆ ขนย่อมผันแปรได้ต่าง ๆ พวกลึงน้อยกายสิทธิ์เหล่านั้น โลดเอนว่องไวก็รุกรันเข้าล้อมหม้ออ่องทั้งซ้ายขวา บ้างก็เข้าจุดคร่าและรวบรัดจนอาวูรหลุดจากมือ หงอคงก็กระโจนเข้าชิงอาวูรหม้ออ่องมาได้ก็เอาอาวูรฟันถูกหม้ออ่องตัวขาดเป็นสองท่อน แล้วก็ไล่ประหารบริวารเข้าไปในถ้ำ มาพวกผีดิบบริวารหม้ออ่องล้มตายลงไปสิ้น

แล้วอ่านคาถาเรียกชนกลับเข้าในต้วตามเดิม แต่บริวารลิ่งน้อย ๆ ที่หนุนซีหม้อกุน อ่องจับมาขังไว้ในถ้ำนั้น หงอคงก็เรียกออกมาจากถ้ำประมาณสี่ห้าสิบตัวแล้ว หงอคงเอาไฟเผาถ้ำจี้ย้งจ้งต้องไหม้เป็นจุดไปหมดสิ้น แล้วเรียกบริวารลิ่งเหล่านั้นมาสั่งว่า พวกเจ้าทั้งหลายจงหลับตาเสียทุก ๆ ตัว พวกลิ่งเหล่านั้นก็กระทำตามคำนายสั่ง หงอคงก็ร้ายพระเวทกระทำให้เป็นลมพัดหอบเอาบริวารลิ่งเหล่านั้นไปจนถึงที่ถ้ำเก่าตามเดิมแล้ว หงอคงก็ร้องบอกว่าพวกเอ็งจงลี้มตาดูเถิด พวกลิ่งน้อย ๆ เหล่านั้นก็พากันลี้มตาขึ้นดู เห็นที่อยู่เดิมของตนแน่แล้วก็จำได้จึงพากันกระโดดวิ่งเข้าในถ้ำ

ฝ่ายพวกบริวารลิ่งทั้งหลายใหญ่่น้อยก็เรียงรายกันเข้ามาประชุมพร้อมกัน คำนับหงอคง กล่าวด้วยคำสรรเสริญหงอคงต่าง ๆ แล้วได้ถามว่า ตั้งแต่ได้อ่องไปเรียนวิชาที่ซ่านานประมาณกว่าสิบปี ท่านได้ไปถึงไหนจึงได้วิชาอันประเสริฐ สมความปรารถนามาตั้งนี้

หงอคงจึงตอบว่า ตั้งแต่ปีออกจากถ้ำไปได้รับความลำบากยากกายเหลือเกิน ต้องข้ามมหาสมุทรใหญ่จึงได้ไปถึงเขตชมพูทวีป แล้วก็เที่ยวไปพบปะมนุษย์จึงได้เรียนหัตถิกริยาทำทางรู้จักนุ่งหมแล้ว ไซแต่เท่านั้นยังระหะหนเที่ยวไปอีก ประมาณแปดเก้าปี เพื่อจะค้นหาผู้วิเศษจะได้เรียนวิชาต่าง ๆ ก็ยังไม่พบเห็นเป็นซ่านาน มาวันหนึ่งคิดข้ามมหาสมุทรไปทางทิศปราจีน ขึ้นฝั่งแล้วเที่ยวสืบดูก็ได้พบพระอาจารย์ผู้สอนธรรมอันวิเศษอายุยืนเท่าฟ้าและดิน พวกวานรพากันสรรเสริญว่า วิชาอย่างนี้ประเสริฐหาที่สุดมิได้แล้ว

หงอคงจึงแจ้งความแก่บริวารว่า พวกเจ้าทั้งหลายจงทราบว่พระอาจารย์ท่านได้ให้ชื่อและแซ่เราแล้ว คือ แซ่ (ซิ่ง) ชื่อหงอคง พวกบริวารทั้งหลายได้ยินหงอคงบอกว่า แซ่ (ซิ่ง) ชื่อหงอคงก็พากันตบมือร้องว่าดีแล้ว ๆ พวกข้าพเจ้าทั้งหลายก็จะถือเอาแซ่ซิ่งด้วยกันทุก ๆ ตนเหมือนตัวท่าน

มีคำเทียบว่า (ก๊วนหงเจ็กแซ่ซิ่งกวยปิง) แปลว่า ตลอดกันแซ่เดียวทั้งสิ้น (จีต่ายหยงเทียนเซียนเล็กเมี้ย) แปลว่าต้องคอยเทวดาเลื่อนชื่ออันงาม

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งหงอคงตรึกตรองเห็นว่า ตั้งแต่ไปปราบปรามหนุนซีหม้อกุน อ่องเอาอาวุธมาได้ตั้งนี้ ควรจะฝึกหัดใช้อาวุธซึกซ้อมฝีมือไว้ให้ชำนาญจึงจะขบจึงสั่งวานรทั้งหลายให้ไปเที่ยวหาไม้มาทำอาวุธคือกระบองพลองสั้นสองมือและพลองยาวสี่ศอก และหาไม้รวกมาทำท้าวแหลนเครื่องทิ่มแทง และให้ทำธงสีต่าง ๆ หัดตั้งค่ายขุดสนามเพลาะกระทำสนามรบ หัดรำเพลงอาวุธต่าง ๆ ให้ชำนาญชำนาญมาหลายเวลาแล้ว

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งหงอคงนั่งตรึกตรองคิดขึ้นมาได้จึงบอกแก่พวกบริวารทั้งหลายว่า

เราอยู่ที่นี้ฝึกหัดซ่อมเพลงอาวุธกันอย่างนี้ เราวิตกอยู่ว่านานไปจะเป็นการเล้าลือทั่วไป ในประเทศบ้านเมืองทั้งหลาย หากรู้ว่าเรามีว่สมประชุมกันอยู่ที่นี่มาก ก็คงจะยกทัพใหญ่มารบกวณพวกเรา คงจะเกิดรบสู้ฆ่าฟันกันขึ้น เราจะเอาอาวุธที่ไหนมาต่อสู้แก่ศัตรูของเราได้ เพราะฉะนั้นเราจะต้องเตรียมหาเครื่องศาสตราวุธที่เป็นเหล็ก ไว้สำหรับพวกเราให้พร้อมมือกันจึงจะควร เราคิดเห็นอย่างนี้แต่ยังไม่รู้ที่ว่าจะไปเอาอาวุธที่ไหนได้

ในเวลานั้นมีหัวหน้าวานรอยู่สี่ตน เป็นลิงเสนสองตนเป็นลิงชะนีสองตน ได้ยินหงอคงปรารภดังนั้นจึงลุกยืนขึ้นแล้วคำนับหงอคงพูดว่า ได้อ๋องจะต้องการเครื่องอาวุธเหล็กอันมีคมดูจะไม่สู้ยากนัก เพราะข้าพเจ้าทราบว่ามีเมืองหนึ่งชื่อว่า (เมืองง่าล่าย๊ก) ในเมืองนั้นบริบูรณ์ประกอบไปด้วยสมบัติผู้คนมาก ย่อมบริบูรณ์ด้วยเครื่องศาสตราวุธต่าง ๆ แต่หนทางที่จะไปเมืองนั้น ต้องข้ามทะเลไปทางทิศตะวันออก ไกลประมาณสองร้อยโยชน์จึงจะถึงเมืองนั้น ถ้าได้อ๋องไปเมืองนี้เห็นจะสำเร็จเป็นแน่ อีกประการหนึ่งธรรมเนียมบ้านเมืองต้องมีเครื่องรักษาอาณาเขตจึงจะมั่นคง

หงอคงได้ฟังสีวานรชี้แจงให้ทราบแล้ว ก็มีความยินดีเป็นที่สุด จึงพูดว่าถ้าตั้งนั้นท่านทั้งหลายจงพร้อมกันคอยเราอยู่ในสถานที่นี้ สั่งแล้วหงอคงก็ร้ายพระเวทคาถาส้ารวมกิริยาเหาะขึ้นบนอากาศข้ามทะเลใหญ่ไปประมาณสองร้อยโยชน์ ก็แลเห็นชัยภูมิเมือง (ง่าล่าย๊ก) ในเมืองนั้นมีเรือนร้านตลาดผู้คนไปมาค้าขายสินค้าสิ่งของเครื่องบริโภคและเครื่องใช้สอยต่าง ๆ พิเคราะห์ดูมีความสนุกสนานมาก หงอคงค่อยล่อยพิจารณาดูจึงมาคิดในใจว่า ชะรอยในกำแพงเมืองคงจะมีเครื่องศาสตราวุธรักษาเมืองเป็นแน่ ถ้าเราลงไปตามซอกคงจะขัดข้อง เพราะตัวเราเป็นชาติต่างภาษากันคงจะไม่สำเร็จ จำจะต้องคิดเอาโดยลับเห็นจะดีกว่า

เมื่อคิดเห็นดังนั้นแล้วจึงร้ายพระเวทวิหยาหมามนต์เป็นลมพายุใหญ่มืดฟ้ามัวฝน พัดเป็นทรายหินศิลาส่งเข้าไปในเมือง ผู้คนตามบ้านร้านตลาดตกใจตื่นวุ่นวายก็ปิดประตูหน้าต่างทุกบ้านทุกเรือน ตามถนนไม่มีใครเดินไปมา หงอคงเห็นได้การจึงอ่านคาถาผ่อนกายลงยังพื้นดินตรงเข้าไปจนถึงประตูลึงที่ไว้อาวุธต่างๆ สิบแปดอย่างก็ตีประตูลึงทำลายลง เห็นเครื่องอาวุธเรียงรายกันอยู่ก็มีความยินดี จึงคิดว่าถ้าเราจะเอาคนเดียวก็จะเอาไปไม่ได้เท่าใด คิดดังนั้นแล้วก็อ่านคาถากระซอกขนในตัวไล่ปากภาวนาพ่นออกมาเป็นวานรประมาณพันตัว จึงสั่งวานรเหล่านั้นให้เข้าเก็บขนเอาอาวุธต่าง ๆ วานรกายสิทธิ์ทั้งหลายเหล่านั้น ก็พร้อมกันเข้าแบกขนเครื่องอาวุธมัดหอบเอาเต็มกำลึงทั้งพันตัว ได้แล้วหงอคงก็เหาะนำหน้าขึ้นอากาศ ลิงกายสิทธิ์ทั้งหลายก็เหาะตามหงอคงตรงมายังที่สำนัก หงอคง

ก็อ่านพระเวทคาถาวานรทั้งหลายก็สูญหายไป กลับเป็นชนเข้ากายไปตามเดิม เครื่องอาวุธต่าง ๆ ที่ลิงกายสิทธิ์ขนมากองวางอยู่เป็นอันมาก หงอคงจึงเรียกวานรทั้งหลายมาแล้วสั่งว่า พวกเจ้าจงเลือกเอาอาวุธไว้สำหรับมือทุก ๆ ตน

วานรทั้งหลายได้ยินหงอคงสั่งดังนั้น ต่างตัวต่างก็วิ่งมาพร้อมกัน เห็นอาวุธวางกองอยู่ก็มีความยินดี บ้างหยิบเอาหอกบ้างหยิบเอาดาบและอาวุธต่าง ๆ ไว้สำหรับตัวทุก ๆ ตน ครั้นรุ่งขึ้นหงอคงก็ฝึกหัดให้วานรทั้งหลายใช้อาวุธฟันแทงยิงและปิดป้องให้ว่องไว และตั้งกระบวนค่ายมั่นและเดินกระบวน และทำที่จะเข้าประจัญประจัญบานให้รู้ในทางหนີที่ไล่จนธานีชานาญ รวบรวมพวกวานรได้สี่หมื่นเก้าพันเศษ ตั้งแต่นั้นมาก็เล้าลือทั่วไป ตามปีศาจและยักษ์ที่อยู่ในถ้ำและเขาเจดิลิบสองแห่ง ได้ทราบกิตติศัพท์ก็ตกใจวันไหนไปทุกตำบลทุกถ้ำและทุกเขา พวกปีศาจยักษ์เหล่านั้นก็พากันเข้ามาสามีกัดดีเข้าด้วยหงอคงและยกหงอคงขึ้นเป็นหงอได้อ่อง ครั้นถึงปีใหม่บรรดาพวกยักษ์ทั้งหลายก็นำเอาเครื่องบรรณาการมาเคารพหงอคงมิได้ขาด ตั้งแต่นั้นมาก็ฝึกหัดและซึกซ้อมพลทหารวานรทั้งหลายให้แคล่วคล่องว่องไว จัดกันเป็นหมวดเป็นกองเรียบร้อย ก็สะสมเสบียงอาหารผลไม้สดแห้งไว้พริกพร้อมบริบูรณ์ ตั้งมั่นอยู่เขตเขาฮวยก๊วยซิว เพราะเขาฮวยก๊วยซิวเป็นที่ค้ำขันมั่นคงรอบคอบดุจกำแพงเหล็ก หงอคงได้อ่องกับบิรवारมีความสุขสำราญ ปราศจากภัยอันตรายต่าง ๆ หงอคงจึงพูดแก่บิรवारว่า พวกเจ้ามีอาวุธครบมือกันบริบูรณ์แล้ว แต่ตัวเรายังหาอาวุธสำหรับมือให้พอแก่กำลังของเราไม่จ้าวที่ได้มาจากหม้ออ่องก็ดูเกะกะไม่เป็นที่พอใจเรา

ในขณะนั้นมีวานรใหญ่ตนหนึ่งซึ่งเป็นทหาร จึงบอกแก่หงอคงว่า ท่านก็เป็น (เซียน) คือเวทดามีอานุภาพแล้ว เครื่องอาวุธเหล่านี้ที่ได้มาไม่ควรใช้ ได้อ่องจะไปในน้ำได้หรือไม่

หงอคงตอบว่าเราตั้งแต่เรียนวิชาสำเร็จแล้ว พระอาจารย์บอกคาบิรยาที่จะเหาะเหินเดินอากาศ ดำน้ำ และลุยไฟ หรือล่องหนกำลังกาย หรือจะนิรมิตบิดเบือนเปลี่ยนแปลงกายได้ถึงเจดิลิบสองอย่างโดยธานีชานาญยอมสำเร็จได้ทุกสิ่งทุกประการ ทำไมเราจึงจะเดินน้ำและดำน้ำไม่ได้เล่า

วานรตนนั้นจึงพูดว่า ถ้าได้อ่องมีวิชาอันวิเศษเช่นนั้น ในถ้ำนี้ได้สะพานเหล็กลงไป มีลำธารทะลุตลอดไปถึงเมืองบาดาล อันเป็นสถานที่อยู่ของพระยา (แสงอ่อง) คือพระยานครในฝ่ายทิศบูรพาตะวันออกมหาสมุทรใหญ่ ได้อ่องลงไปค้นดูที่เมืองพระยานคร คงจะมีอาวุธวิเศษที่พอใจสักอย่างหนึ่งเป็นแน่

หงอคงได้ฟังบิรवारบอกเล่าดังนั้น ก็มีความยินดีจึงพูดแก่บิรवारทั้งหลายว่า ถ้ำดังนั้นเราจะลงไปยังเมืองพระยานครสืบตามดูให้รู้แน่ ว่าดังนั้นแล้วหงอคงก็

ออกมาที่สะพานเหล็ก จึงโอบอานพระเวทคาถาแหวนน้ำแล้วก็กระโดดลงไปใต้น้ำ
ดูคงว่าเดินอยู่ที่บนบกขณะนั้น หงอคงเดินตัดกระแสลมไปยังเมืองพระยานาค

ฝ่ายพวกพลตระเวนนาคนในเมืองบาดาล ที่เดินรักษาห้องที่กระแสลมอยู่ในที่นั้น
ครั้งมาพบหงอคงเข้าก็ร้องถามหงอคงว่า ที่เดินมานั้นเป็นทหารหรือเทพารักษ์
เป็นเจ้าของเขตแขวงประเทศทิศใดของจงบอกให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง เพื่อจะได้เชื้อ
เชิญตามสมควร

หงอคงจึงบอกแก่พลตระเวนผู้รักษาทางว่า เราอยู่ที่เขาฮวยกวยซิว ฟ้า
และดินให้ตัวเราบังเกิด นามเราชื่อว่าหงอคงแซ่ซิง เราเป็นผู้ที่ขอบพอกันแก่
พระยาเล่งอ่อง ทำไมพวกท่านไม่รู้จักเราหรือ

พวกพลตระเวนได้ฟังหงอคงบอกดังนั้น ก็พากันกลับเข้าไปบอกพระยานาคว่า
มีได้อ่องผู้หนึ่งมาบอกว่าอยู่เขาฮวยกวยซิวชื่อซิงหงอคง และพูดว่ารู้จักคุ้นเคยแก่
พระองค์จะเข้ามาหา

ฝ่ายพระยาเล่งอ่องได้ฟังดังนั้น ก็ออกมาจากปราสาทจียเจียด้อนรับหงอคง
เชิญเข้าไปในปราสาท นั่งที่อันสมควรแล้ว จึงถามว่าท่านได้ศึกษาเล่าเรียนบรรลุ
มรรคผลแล้วหรือ ได้เรียนวิชาอันวิเศษสิ่งใดบ้าง

หงอคงจึงตอบพระยานาคว่า ตัวข้าพเจ้าได้พยายามบวชและศึกษาเล่าเรียน
วิชาแสงหาผู้วิเศษ เพื่อรัฐธรรมนูญไม่เกิดไม่แก่ไม่ตาย มาบัดนี้ข้าพเจ้าได้ฝึกหัด
ซ่อมทหารวานรไว้เพื่อได้รักษาอาณาเขตเขาและถ้ำซึ่งเป็นที่อยู่อาศัย บัดนี้ขัด
ด้วยเครื่องศาสตราอาวุธอย่างดีสำหรับมือยังมีไม่แม้ว่าที่มีอยู่แล้วก็หาพอก
กำลังของข้าพเจ้าไม่ ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่าท่านมีความสุขสบายสำราญอยู่ใน
เมืองบาดาลนี้ช้านานมาแล้ว คงจะมีอาวุธกายสิทธิ์วิเศษที่เหลือใช้อยู่บ้างเป็นแน่
เพราะฉะนั้นจึงอุตสาห์มา เพื่อจะขออาวุธท่านสักสิ่งหนึ่งไว้ถือสำหรับมือ

ขณะนั้นพระยานาคราชเล่งอ่อง ได้ฟังหงอคงพูดว่าจะขออาวุธวิเศษสักอย่าง
หนึ่ง ก็ไม่สามารถจะขัดได้จึงรับสั่งแก่ขุนนางเจ้าพนักงานปลาซึ่งเป็นผู้รักษา
เครื่องอาวุธ ให้แบกจ้าวอย่างใหญ่ออกมาให้หงอคง หงอคงเห็นแล้ว จึงบอกแก่
พระยานาคว่า จ้าวเล่มนี้เบาไปไม่พอกแก่กำลังข้าพเจ้า ๆ ขอคืน

พระยานาคจึงสั่งขุนนางให้ไปนำเอาเหล็กแหลมอันใหญ่สำหรับมือมาให้หงอ
คงดู หงอคงลงจากแท่นเดินมาจับยกขยับดู แล้วบอกพระยานาคว่า เบาไปไม่
ควรแก่กำลังเรา

พระยานาคหัวเราะแล้วพูดว่าเหล็กแหลมอันนี้หนักถึงสามพันหกร้อยซั่ง

หงอคงจึงบอกว่า ถึงหนักเท่านั้นก็จริงแต่ยังหาพอกำลังของเราที่จะจับถือรบ
สู้แก่ข้าศึกไม่

พระยานาคได้ฟังดังนั้นก็หวาดหวั่นอยู่ในใจ จึงเรียกอุปราชาและขุนนางนายทหารทั้งสองให้พลทหารหามทวนเล่มใหญ่ออกมา ทวนเล่มนั้นมีน้ำหนักถึงเจ็ดพันสองร้อยชั่ง

หงอคงรับทวนใหญ่มายกขยับดูแล้ว ก็ร้องว่าเบาไม่พอแก่มือเราเลย พระยาเล่งอ่องได้เห็นดังนั้น ก็สะดุ้งตกใจประหม่าหน้าซีดสลดลงทันที จึงพูดแกหงอคงว่าข้าพเจ้ามีของสำหรับบ้านเมืองอยู่แต่สามสิ่ง นี่แหละเป็นอาวุธวิเศษแล้ว นอกจากนี้ก็ไม่มีอาวุธอันใดจะให้สมประสงค์ของท่านได้แล้ว

หงอคงได้ฟังพระยานาคบอกว่า อาวุธวิเศษสำหรับบ้านเมืองมีอยู่สามอย่างเท่านั้น ไม่มีอาวุธที่จะดีกว่านี้อีกต่อไปแล้ว จึงทำเป็นหัวเราะแล้วพูดว่า นี่แม่ท่านพระยาเล่งอ่อง เราได้ฟังคำโบราณท่านกล่าวปรากฏว่า ในเมืองบาดาลมีของดี ๆ มาก ตัวท่านเล่าก็เป็นพระยานาคอันประเสริฐ จะไม่มีของวิเศษกายสิทธิ์บ้างเทียวหรือ ข้าพเจ้ายังมีความสงสัยอยู่ ท่านจะลองเรือดอกกระมัง เรายังหาซื้อท่านไม่ ท่านจงกลับเข้าไปค้นดูเอง บางทีจะมีอาวุธวิเศษอยู่อีกกระมังขอท่านอย่าอำพรางให้เห็นแก่ไมตรีของเราเถิด ถ้าได้สมความปรารถนาแล้ว จะมีความขอบคุณท่านเป็นอันมาก และจะคิดราคาให้แก่ท่านจงสมควร

พระยาเล่งอ่องบอกว่า ข้าพเจ้ามิได้ลองลงท่านเลย พูดตามความสัตย์จริงทุกประการ เพราะสิ่งของที่อย่างดินนั้นไม่มีแล้ว

เมื่อขณะพระยานาคพูดอยู่แกหงอคง มเหสีแห่งพระยานาคอยู่ข้างใน ครั้นได้ยินจึงพยักหน้าให้พระยานาคเข้าไปข้างในเพื่อจะบอกความลับ พระยานาคก็เดินเข้าไปที่มเหสี ภรรยาทักบุตรจึงบอกว่าการที่หงอคงมาครั้งนี้ไม่ใช่การเล็กน้อย ย่อมเป็นการสำคัญมากอยู่ ข้าพเจ้าทราบว่าเป็นเขตท้องทะเลของเรานี้ ยังมีแห่งเล็กใหญ่กายสิทธิ์จมนอยู่ในกลางพระมหาสมุทรแห่งหนึ่ง และเมื่อสามสี่วันก่อนนี้มีแสงสว่างพุ่งขึ้นดุจรัศมีโชติช่วง เห็นเป็นอัศจรรย์มากนัก คงจะเป็นเหตุประกอบกันแกหงอคงได้เองนี้เป็นแน่ ข้าพเจ้าเห็นดังนั้นท่านจะเห็นประการใด

ขณะนั้นพระยาเล่งอ่องก็นึกขึ้นมาได้ จึงพูดว่า เหล็กแท่งนี้เมื่อครั้ง (ได้ฐิติ) ได้สะกดจมน้ำไว้จริง เราจะไปเอามาให้เขาได้หรือ และอีกประการหนึ่งก็เป็นของกายสิทธิ์ผู้ใดจะเอามาใช้ก็เห็นจะไม่ได้ ฮุนยินของพระยานาคจึงพูดว่า ท่านจะขัดเขาทำไมตามใจเขา เมื่อเขาจะเอาใช้ไม่ได้หรือไม่ได้นั้น ก็สุดแล้วแต่เขาช่างเขาเป็นไร เราปิดสงเสียแต่พอให้พ้นเราไปเท่านั้นจะไม่ได้หรือ ตามที่ข้าพเจ้าคิดเห็นนี้ย่อมเป็นประโยชน์ทั้งสองอย่าง คือหนึ่งถ้าหงอคงไปเอาแท่งเหล็กได้ก็จะขอบคุณท่านว่าไม่ปิดบัง สองถ้าหงอคงไปเอาแท่งเหล็กนี้ไม่ได้ โดยเหตุฤทธาหงอคงไม่พอแก่เหล็กก็จะมีความอายเล่ห์หลบหน้าไปทีเดียว ไม่ต้องกลับมารบกันเราอีกเป็นแน่

ข้าพเจ้าเห็นการเช่นนี้ขอท่านได้ดำริดูจงดีเถิด

พระยาเล่งอ่องได้ฟังภรรยาที่บุตรพูดชี้แจงให้สดตังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงกลับออกมาพูดแก่หงอคงว่ายังมีแห่งเหล็กใหญ่อยู่อีกแห่งหนึ่ง สะกดจมอยู่กลางใจทะเลแม้ท่านจะต้องการก็ขอเชิญท่านไปเอาเถิด

หงอคงว่าขอท่านช่วยสงเคราะห์ให้ใครไปนำมาให้ด้วยเถิด จะขอบใจท่านเป็นอันมาก

พระยานาคตอบว่า ของกายสิทธิ์สิ่งนี้มีน้ำหนักมากนักไม่มีใครแบกหามไหว เมื่อท่านจะต้องการแล้วขอเชิญท่านไปดูเอาเองเถิด

หงอคงจึงว่าถ้าตังนั้น ขอท่านได้นำชี้ที่ให้ได้ด้วยเถิด เล่งอ่องก็นำหงอคงไปยัง สะตือทะเล แล้วชี้แจงให้หงอคงเข้าใจแล้วก็กลับมาขังบาดาล

ฝ่ายหงอคงก็ดำลงไปคลำล้าสังเกตดูก็รู้ได้ว่าเหล็กกายสิทธิ์นั้นยาวประมาณสองวาเศษ หงอคงจึงจับโดยมันคงแล้วก็โยกไปโยกมาปากก็ปริกรรมว่าสั้นเข้าและเล็กลง ๆ เหล็กกายสิทธิ์นั้นก็สั้นเข้าและเล็กลงทุกทีจนได้ขนาดพอดีที่จะถือเป็นอาวุธ คือคฑาร หงอคงมีความยินดีที่สุดจึงจับเอามาพิจารณาดู ด้วยเดิมเหล็กแห่งนี้ เป็นท่อนเหล็กเหลี่ยมทองสองข้าง มีอักษรจารึกไว้แถวหนึ่งห้าอักษรคือ (ยู่อี้กิม ซือเป็ง) มีน้ำหนักหมื่นสามพันห้าร้อยชั่ง หงอคงมีความยินดีหาที่เปรียบมิได้ จึงคิดว่าของกายสิทธิ์สิ่งนี้ถูกแก่ใจเรา หงอคงก็แผลงอิทธิฤทธิ์มายังเมืองพระยานาค พระยานาคเห็นตังนั้นออกใจเดินสั้นระริวแข็งใจเดินออกมารับหงอคงหมุ่หน้าคบวารี และปลาทั้งหลาย ก็พากันกลัวเกรงอำนาจพระยาวนเรผือก

ฝ่ายพระยาวนเรก็เดินตรงเข้าไปนั่งในท่ามกลางนาคทั้งหลาย จึงมีสุนทรവാจา แก่พระยานาคว่า ขอบใจท่านที่ได้ช่วยแนะนำจนได้อาวุธวิเศษสมความมุ่งหมาย บัดนี้ยังขาดแต่เครื่องประดับสำหรับบุรุษ ของท่านมีข้าพเจ้าขอท่านสักเครื่องหนึ่ง พระยานาคบอกว่าเครื่องแต่งตัวจะให้สมควรแก่ท่านนั้น ของข้าพเจ้าหาไม่มี

หงอคงจึงว่าแก่พระยาเล่งอ่องว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้เครื่องแต่งตัวแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่ไปจากปราสาทท่าน

พระยาเล่งอ่องพูดอ่อนน้อมว่า ขอท่านได้อ่องได้ค้นดูตามทะเลอื่น ๆ บางทีจะได้บ้างดอกกระมัง

หงอคงจึงตอบว่าถึงจะไปเที่ยวหาให้หลายแห่งหลายหนก็คงจะสู้ที่นี่ไม่ได้ ขอ ร้อยขอพันท่านก็คงช่วยขอให้ได้ พระยาเล่งอ่องก็ยืนค้ำอยู่ว่าไม่ได้ไม่มีจริง ๆ

หงอคงว่าถ้าไม่ได้จริง ๆ แล้ว เราจะเอากระบองเหล็กอันนี้ลงศิระของท่าน พระยานาคได้ฟังตังนั้นก็ตกใจกลัว จึงอ่อนน้อมหงอคงว่าท่านอย่าเพ่อรุ่มรวย คอยข้าพเจ้าจะถามน้องดูก่อน ถ้ามีแล้วจะขอให้ท่านเครื่องหนึ่งจงได้

หงอคงถามว่าน้องท่านอยู่ที่ไหน ไกลหรือใกล้เมื่อไรจะรู้จักัน

เล่งอ่องตอบว่าอยู่ที่ศกัณณมหาสมุทรผู้หนึ่ง ชื่อเง่าคำเล่งอ่อง อยู่ที่ศกัณณผู้หนึ่ง ชื่อเง่าสุนเล่งอ่อง อยู่ที่ศปราจินผู้หนึ่งชื่อเง่าหยุนเล่งอ่อง อยู่ที่ศบูรพาคือตัวข้าพเจ้า รวมเป็นสี่คนด้วยกันเป็นผู้รักษาอาณาเขตในทะเลทั้งสี่ทิศ

หงอคงจึงพูดแก่เง่าก๊วงเล่งอ่องว่า ถ้าดั่งนั้นจงช่วยส่งเคราะห์ไปถามดูบางทีจะได้บ้างข้าพเจ้าจะคอย ถ้าได้จะขอบใจท่านเป็นอันมาก

พระยานาคตอบว่าไม่ต้องไปก็ได้ เพราะข้าพเจ้ามีหอกทองเหล็กหอระฆังทองสำหรับเป็นเครื่องสัญญาณ ถ้าจะมีทุกข์สุขประการใดอย่างไรแล้ว ก็ขึ้นบนหนอตีกลงตีระฆังขึ้นสามลดาตามบรรดาน้องทั้งหลายนั้นก็มาโดยทันที หงอคงจึงว่าถ้ากระนั้นท่านจงตีระฆังขึ้นโดยเร็วเถิด

พระยาเล่งอ่องก็ขึ้นหนอตีระฆังตีกลงขึ้นสามลดา บรรดาน้องชายทั้งสามรู้แล้วรีบตกแต่งกายมายังปราสาทเล่งอ่อง ผู้น้องทั้งสามคนครั้นถึงจึงถามว่ามีกิจธุระทุกข์หรือประการใดหรือ จึงได้ตีกลงและระฆังสัญญาณ

เง่าก๊วงเล่งอ่องจึงพูดว่าภัยมาถึงตัวเราแล้ว คือเหตุมีขึ้นที่เขาสวยกี่ยวชั่วฟ้าดินประกอบกันให้บังเกิดวาระขึ้นตัวหนึ่ง ชื่อซึ่งหงอคง เป็นผู้สำเร็จประกอบด้วยวิทยามีฤทธิ์เดชานุภาพมาก มาทำเป็นว่าสหายเข้ากับเรา แล้วอ่อนวอนขอเครื่องอาวุธจ้าวทวนอันวิเศษ ล้วนแต่ไม่มีผู้ใดจะถือได้มีน้ำหนักเกินประมาณทุก ๆ สิ่งเราเอามาให้ก็ไม่พอใจ เพราะฉะนั้นพี่จึงชี้ให้ไปเอาแห่งเหล็กกายสิทธิ์ที่จมอยู่ในกลางใจทะเลนั้น เธอก็ไปเอามาได้สมประสงค์ ตกลงว่าเป็นได้เครื่องอาวุธพอใจแล้ว ยังขอเครื่องประดับแต่งตัวต่อไปอีกเช่นนี้ พี่จึงบอกว่าไม่มี เธอก็ไม่ยอมจะเร่งเอาให้จงได้ ถ้าไม่ได้ก็คงจะทำอันตรายพี่ ได้ชื่อว่าพี่ตกอยู่ในที่คับแค้นแล้ว จึงได้ตีกลงตีระฆังเรียกน้องทั้งสามมาเพื่อจะได้ปรึกษาหารือกัน ว่าเจ้ามีเครื่องแต่งตัวอะไรบ้าง จะได้ให้เธอ ๆ จะได้ไปเสียรู้แล้วไป หาไม้ก็จะมารบกวอนอยู่มิรู้แล้ว

เง่าคำเล่งอ่องผู้น้องจึงพูดว่า เราสี่คนพี่น้องช่วยกันล้อมจับหงอคงให้ได้มิดหรือจะมาปลอຍให้ชมชื่ออยู่ทำไม

เง่าก๊วงเล่งอ่องผู้พี่จึงห้ามว่า เจ้าอย่าพูดเช่นนั้นเลย พวกเราหมดทั้งสี่คนสี่เมืองก็หาสู้กำลังเขาได้ไม่ แต่โดยน้ำหนักของแห่งเหล็กกายสิทธิ์นั้นเขาไม่ต้องตีรันอะไรเขาจะเอาวางทับเราลงทั้งสี่คนพวกเราก็จักเหลวแหลกละเอียดไปไม่ถึงแก่จะบรรดต่อกร

เง่าหยุนเล่งอ่องจึงพูดว่าเรามีศกัณณภาพเช่นนั้น ก็อย่าดูนวยแก่เขาเลย สู้เราหาเครื่องประดับสำหรับตัวให้เขาจะดีกว่า ภายหลังเราทั้งสี่คิดทำฎีกา ขึ้นไป

ถวายเจ็กเชียงฮ่องเต้ เจ็กเชียงฮ่องเต้คงจะลงโทษเขาโดยสาหัส

เง่าสุนเล่งฮ่องว่าสวนตัวข้าพเจ้ามีรองเท้าทำด้วยใยบัวหนึ่งคู่ใส่แล้วก็เหาะได้ เง่าหุยนเล่งฮ่องว่าข้าพเจ้ามีเกราะทองคำเกราะหนึ่งสามารถจะป้องกันอาวุธได้ เง่าคำเล่งฮ่องว่าข้าพเจ้ามีหมวกทองคำปีกหงส์หนึ่งหมวก สวมศีรษะแล้วก็แคล้วคลาด เง่าก๊วงเล่งฮ่องผู้พิทูตว่า ถ้ำดั่งนั้นเป็นการดีแล้ว ก็พากันเอาหมวกและเกราะและรองเท้ามาให้หองคอง หองคองก็สวมใส่หมวกและเกราะและรองเท้าแล้ว มีความยินดี มีมือถือกระบองเหล็กยื่นทูตแก่พระยานาคทั้งสี่ตนว่า ข้าพเจ้าขอบใจท่านทั้งสี่พี่น้องเป็นอย่างยิ่ง เราจะขอลาท่านกลับไปแล้วพระยานาคทั้งสี่ก็กระทำค่านับหองคองก็ออกจากเมืองบาดาล

พระยานาคทั้งสี่ก็ตรีกตรอง การที่จะทำฎีกาถวายเจ็กเชียงฮ่องเต้ต่อไป

หองคองออกจากเมืองนาคแล้ว ก็ลงตามกระแสน้ำกลับมาครั้งถึงสะพานเหล็กก็โดดขึ้นบนสะพาน บรรดาวันรทั้งหลายที่คอยรับหองคองอยู่ริมสะพานทั้งชายชวาเห็นหองคองกลับมาบริวารทั้งหลายต่างตนก็ค่านับต้อนรับอยู่พร้อมกัน

หองคองขึ้นนั่งอยู่บนแท่นท่ามกลางสิงบริวาร จึงเอากระบองเหล็กวางไว้ข้างตัว เหล่าวันรทั้งหลายเห็นกระบองเหล็กก็เข้าไปบุคลคล่าดูบ้าง ก็ลองผลัดดูก็มีได้ไหว สะเทือนเลย ทุก ๆ วันรเห็นดั่งนั้นก็ให้มีใจวันหวาดกลัวเกรงยิ่งนัก แล้วจึงถามหองคองว่าได้อ่องได้กระบองเหล็กนี้ในที่ไหน

หองคองลุกยืนขึ้นจับกระบองชูให้ดู แล้วบอกพวกวานรว่าสิ่งของนี้เดิมมีเจ้าของเขาเอามาสะกดจมน้ำไว้กลางทะเล และในปีนี้มีรัศมีเกิดพุ่งขึ้นมาพระยานาคนำไปชี้ให้แก่เรา แล้วพระยานาคบอกว่าตัวเขาและบริวารนาคทั้งสิ้นจะยกหรือจับก็ไม่ไหวเขี่ยอนเลย เพราะเป็นเหล็กกายสิทธิ์น้ำหนักถึงหมื่นสามพันห้าร้อยชั่ง ถ้าเราจะบอกกระบองให้ใหญ่ออกไปก็ได้ จะบอกให้เล็กเข้ามาก็ได้ตามความประสงค์ แต่น้ำหนักก็คงอยู่เท่า นั้น แล้วหองคองก็สั่งให้ใหญ่ให้เล็กให้พวกบริวารทั้งหลายเห็นทั่วกัน จนที่สุดให้เล็กเท่าเข็มเอาขึ้นทัดหูก็ได้ แล้วหองคองเดินออกมานอกถ้ำก็ทำแผลงอิทธิฤทธิ์ให้พวกวานรดูต่าง ๆ กระทำให้กายสูงเท่าเขาพระสุเมรุก็ได้ รูปร่างน่ากลัวนัยน์ตาดุจสายฟ้าแลบปากกว้างดั่งบ่อ เขี้ยวและฟันคมเหมือนหอกดาบมือทั้งสองข้างยกขึ้นสูงลิบสองชั้นฟ้า เมื่อหองคองทำแผลงฤทธิ์ครั้งนั้น ก็บรรลือสะเทือนไปถึงพระยาปิศาจยักษ์ทุก ๆ ถ้าทั้งเจ็ดสิบสองถ้ามีความกลัวเกรงหองคองก็ก้มศีรษะยกมือค่านับ ในอกใจให้สั้นไปทุก ๆ คนแล้ว หองคองก็กลายเป็นเข้ารูปเดิม แต่กระบองเหล็กนั้นให้เล็กเท่าเข็มเหน็บซอนไว้ในหู แล้วก็กลับเข้ามาในถ้ำขึ้นบนแท่นพวกปิศาจยักษ์ทั้งหลายก็เข้ามาค่านับพร้อมกัน หองคองจึงสั่งให้พลทหารวันรทั้งหลายยกธงอาญาสิทธิ์ และตีกลองฝึกหัดทหารชัก

ซ่อมให้พร้อมเพียงกันในกระบวนศึกทุกประการ แล้วหงอคงก็จัดตั้งวานรให้เป็น นายทหารใหญ่สี่วานร คือลิงเสนสองตัวนั้นให้เป็นที (หลิวเป่) แม่ทัพ ชะนีสองตัว นั้นตั้งให้เป็นนายทหารเอก คือ (บั้งป่าเจียงกู่) หงอคงจึงมอบการฝึกหัดและการรบผิดชอบ ให้นายทหารวานรทั้งสี่จัดแจงดูแลแทนตัวเสร็จแล้ว หงอคงก็เที่ยว เหวาะไปรอบจักรวาลคบเพื่อนมิตรสหายแต่ที่มีฤทธิ์ศักดิ์ดานภาพแข็งแรง คือพระยา (หู่หม้ออ่อง) ขาดิกระบือหนึ่ง พระยา (เกาหม้ออ่อง) ขาดินาคาหนึ่ง พระยา (ฟ้งหม้ออ่อง) ขาดินกอินทรีหนึ่ง พระยา (ไซท้ออ่อง) ขาดิสิงโตหนึ่ง พระยา (มี เกาอ่อง) ขาดิค่างหนึ่ง พระยา (โง่ซุดอ่อง) ขาดินหมีหนึ่งรวมทั้งหงอคงได้อ่องเป็น เจ็ดพระยาด้วยกัน ชวนกันมาประชุมฝึกหัดซึกซ้อมกำลังและมีมือกันเล่นเสมอ ๆ เป็นที่รื่นเริงสำราญมาช้านาน

อยู่มาวันหนึ่งหงอคงให้จัดอาหารเลี้ยง เชิญสหายทั้งหกคนมาเสปสุวาเป็นที่ รื่นเริงสำราญใจ ครั้นเลี้ยงดูกันเสร็จแล้วสหายทั้งหกพระยาก็ลาหงอคง หงอคงก็ ออกมาส่งสหายทั้งหกคน แต่เมื่อจะกลับเข้าถ้ำหงอคงเมาสุรามายืนพิงต้นไม้หลับไป ให้เกิดนิมิตฝันว่ามีบุรุษสองคนเดินตรงเข้ามา มีมือถือป้ายหนังสือ ในป้ายจารึก อักษรสามตัวว่า (ซิงหงอคง) ครั้นเข้ามาใกล้แล้วบุรุษสองคนนั้นก็เอาเชือกมัดมือ หงอคงหลุดลากไปจนถึงกำแพงแห่งหนึ่ง ในขณะเวลาผืนนั้น หงอคงพอสร้างเหล่า จึ่งแหงนหน้าขึ้นดูบนหน้าประตูกำแพงมีป้ายเหล็กแผ่นหนึ่งมีหนังสืออักษรใหญ่ สามตัวว่า (อุเบงกาย) คือต้นอาณาเขตเมืองนรก หงอคงเห็นดังนั้นก็ได้สติพูดว่า ที่นี่ (อุเบงกาย) ทำไมเราจึงมาที่นี่ได้เล่า บุรุษทั้งสองได้ยินหงอคงถามดังนั้นจึง บอกว่าในมนุษย์โลกอายุของท่านสิ้นแล้ว เราทั้งสองได้รับคำสั่งของ (เจียมฟ้ออ่อง) คือพระยามัจจุราชให้จับตัวท่านมา

หงอคงได้ฟังดังนั้นก็พิศุดแก่คนทั้งสองว่า เราออกจากสามภพแล้วไม่ได้อยู่ใน ชาติทั้งสี่ และมีได้อยู่ในบังคับของผู้ใด เหตุใดจึงบังอาจไปจับเรามาทำไมจะพา เราไปข้างไหน คนทั้งสองก็ไม่ฟัง เข้าอุคคร่าจะพาเอาตัวหงอคงไปให้ได้ หงอคง เกิดโทโสขึ้นมือจับกระบองเหล็กกายสิทธิ์ตีถูกคนทั้งสองป่นละเอียดไป แล้วหงอคง ก็ควงกระบองเหล็กตีกระหนาบเข้าไปในกำแพงเมือง พวกยมบาลหน้าม้าหน้า กระบือพากันวิ่งหลบหนีไปสิ้น บ้างก็วิ่งเข้าไปแจ้งความแก่พระยามัจจุราชว่า ภัย จะมาถึงท่านในเดี๋ยวนี้แล้ว ข้างนอกนั้นสัตว์อะไรเข้าพเจ้าไม่รู้จัก เหมือนนรามี ชนรุงรัง ตีกระหนาบเข้ามาจวนจะถึงท่านอยู่แล้ว

เจียมฟ้ออ่องทั้งสิบคนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบจัดแจงแต่งกายเสร็จแล้วก็เดิน ออกไปดู เห็นวานรตัวหนึ่งทำกริยาคร่ำครึยนิ่ง จึงร้องว่าท่านได้เขียนจดหยุดก่อน ท่านชื่อไรเหตุไรจึงได้ทำบังอาจล่วงเกินดังนี้

หงอคงตอบว่าท่านไม่รู้จักชื่อเราหรือ ทำไมท่านอาจสามารถใช้ให้คนของท่านไปจับเรามาทำไม ซึ่งท่านมาถามเราเราจะบอกให้ เราอยู่เขาอวยก้วยชั่วถ้าจึยเลียมต้อง ฟ้าม่าบังเกิดคือตัวเราแซซึ่งชื่อหงอคง ตัวท่านเป็นขุนนางตำแหน่งอะไรรีบบอกเรามาโดยเร็ว

เจียมพ่ออ่องทั้งสิบคนจึงบอกแก่หงอคงว่าข้าพเจ้าทั้งหลายเหล่านี้ที่หนึ่งชื่อชินกวงอ่อง ที่สองชื่อไซกั๋งอ่อง ที่สามชื่อซังต้ออ่อง ที่สี่ชื่อเหงากัวอ่อง ที่ห้าชื่อเจียมพ่ออ่อง ที่หกชื่อเบี่ยนเส้งอ่อง ที่เจ็ดชื่อห้วยซันอ่อง ที่แปดชื่อเพ็งเต็งอ่อง ที่เก้าชื่อเตาฉ้ออ่อง ที่สิบชื่อจิวณลันอ่อง ข้าพเจ้าทั้งสิบนี้คือเป็นพระยามัจจุราชได้ดูการงานในที่อื่นนี้

หงอคงได้ฟังพระยาเจียมพ่ออ่องบอกชื่อและตำแหน่งดังนั้นแล้ว จึงว่าท่านทั้งหลายก็มีเกียรติยศคุณธรรมและเป็นศักดิ์สิทธิ์ เหตุใดจึงไม่รู้การดีและชั่ว ตัวเราก็ได้บวชรักษาศีลเจริญกุศลภาวนาได้สำเร็จบรรลุนิเวศข้ามพ้นจากภพทั้งสามแล้ว อายุเราก็ยืนเสมอเท่าฟ้าและดินปราศจากธาตุทั้งสี่ดินน้ำลมไฟแล้ว ทำไมท่านจึงใช้ให้คนไปจับเรามาท่านจะทำอะไรแก่เราหรือ

เจียมพ่ออ่องทั้งสิบจึงว่า ขอท่านได้ระงับความโกรธเสียก่อนเราจะว่าให้ท่านฟังด้วยในได้เหล่านี้ชื่อเดียวแซเดียวกันหรือพ้องกันก็มีโดยชุกชุม ซึ่งคนทั้งสองไปจับท่านมานั้นบางทีจะจับผิดไป หงอคงตอบว่าท่านทั้งหลายพูดไม่เป็นยุติธรรม ถ้าเจ้าใช้และนายใช้จะผิดอะไรแก่คนไปจับท่านจงรีบไปเอาสารบบมาให้เราดูเดี๋ยวนี้ เจียมพ่ออ่องจึงเชิญหงอคงขึ้นไปนั่งบนที่นั่งชั้นหลอ คือที่พระยามัจจุราชรับแขกหงอคงก็ขึ้นไปนั่งอยู่ท่ามกลางพระยามัจจุราช ๆ จึงให้ขุนนางนำสมุดสารบัญชี่ชื่อสัตว์เกิดตาย มาให้หงอคงได้อ่องดู หงอคงก็หยิบสารบบคลี่เปิดพลิกไปดูตลอด ๆ ทุกสัตว์ที่มีปีกมีขนจนถึงวานรลักษณะคล้ายคนแต่ไม่มีชื่อและแซเหมือนมนุษย์ไม่อยู่ในบังคับสัตว์ทั้งหลาย

หงอคงหยิบสารบบเล่มอื่นมาตรวจดูอีกจนถึงชื่อหงอคง ว่าอากาศประมวลศิลาเกิด มีกำหนดอายุยืนสามร้อยยี่สิบสองปีจึงจะสิ้นอายุ หงอคงตรวจดูเห็นดังนั้นแล้วจึงหยิบพู่กันจุ่มน้ำหมึกเข้าแล้ว ก็ตรวจดูอีก ถ้าเห็นที่ไหนมีชื่อวานรก็ขีดกาลลบเสียทั้งสิ้นแล้วจึงพูดว่า ตั้งแต่นี้ไปเราไม่ต้องอยู่ในบังคับผู้ใดทั้งสิ้นในโลกนี้ ครั้นลบบัญชีเสร็จแล้ว หงอคงก็จับกระบองควงเดินออกมา เจียมพ่ออ่องทั้งหลายเหล่านั้น ก็ไม่อาจเข้าใกล้หงอคง ครั้นหงอคงไปแล้วเจียมพ่ออ่องทั้งสิบคนก็ชวนกันทำฎีกา จะถวายเจ็กเชียงฮ่องแต่ยังมีได้ถวาย

ฝ่ายหงอคงในขณะที่เมื่อฝันว่า ออกมาจากเมืองนรกแล้วเดินไปสะดุดเถาววัลย์เข้าเกือบจะล้มก็ได้สติตกใจตื่นขึ้น รู้สึกตัวว่าเป็นความฝันบิดกายแล้วก็ลืมตาขึ้น

ทันที พอได้ยินเสียงวานรทั้งสี่ซึ่งเป็นทหารเอกพูดว่า ได้อ่องเสพสุราเห็นจะเมา มากไปกระมัง เมื่อคืนนี้ยืนหลับทั้งคืนไม่ตื่นเลย

หงอคงบอกว่า เมื่อคืนนี้เราหลับไปหน่อยหนึ่งก็ฝันว่า มีคนสองคนมาจับตัว เราไป จนถึงเมืองพระยามัจจุราขจึงได้สร้างมาได้สติมา เมื่อในฝันว่าเราได้เข้าไป ในปราสาทเวียงพ้ออ่องทั้งสิบ และได้พูดโต้ตอบกันแก่พระยามัจจุราข ๆ จึงเอา สารบบบัญญัติซึ่งกำหนดเกิดตายของสัตว์ทั้งหลายมาให้เราดู ๆ แล้วแลเห็นชื่อเรา และชื่อท่านทั้งหลาย เราจึงเอาพู่กันจุ่มน้ำหมึกลบเสียสิ้นแล้ว เพราะฉะนั้นตั้งแต่นี้ต่อไป พวกเราไม่ต้องอยู่ในบังคับผู้ใดทั้งสิ้น

พวกวานรทั้งหลาย เมื่อได้ฟังหงอคงเล่าให้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีพากันกราบ ไหว้สรรเสริญหงอคงและขอบพระคุณขึ้นพร้อมกันทั้งสิ้น เพราะอาศัยเหตุนี้วานรทั้งหลายจึงมีอายุยืนมาก หงอคงอยู่ในถ้ำด้วยกับฝูงบริวารเป็นสุขสำราญมาช้านาน

ฝ่ายเจ็กเชียงฮ่องเด้าวันหนึ่งเสด็จออกพระที่นั่ง วิมานหลวงเที่ยวไปเตี้ยแหวดล้อม ไปด้วยหมู่เทพยดาทั้งหลายเฝ้าพร้อมหน้ากัน ในขณะนั้นมีเทพบุตร (ดูฮ้วงเจ้) องค์ หนึ่งกราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบข้างนอกมีพระยาเง่าก๊วงเล้งอ่อง อันอยู่ สำนักยังมหาสมุทรทิศฝ่ายบูรพาจะมาเฝ้าถวายฎีกาด้วยเรื่องใดไม่ทราบ บัดนี้อยู่ ข้างนอก

เจ็กเชียงฮ่องเต้ได้ทรงทราบดังนั้น จึงมีรับสั่งให้นำพระยานาคเข้ามาเฝ้า พระยานาคก็ถวายฎีกาแก่เจ็กเชียงฮ่องเต้ เทพบุตรเวียงกงพนังงานรับฎีกาก็อ่าน ฎีกาถวายเจ็กเชียงฮ่องเต้ ในฎีกามีใจความว่า

ข้าพระพุทธเจ้าเง่าก๊วงซึ่งเป็นผู้รักษาเขตมหาสมุทรใหญ่ในทิศบูรพาขอพระราชทานทราบทูลทรงทราบ ด้วยที่เขาสวยก๊วยซัวถ้ำจ๊วยเลียมต้องมีปิศาจสิงชื่อซึ่ง หงอคง มีความหมิ่นประมาทดูถูกพระบารมีของพระองค์ ลงไปที่บาดาลบังคับ ขอเครื่องอาวุธและเครื่องแต่งตัว ข้าพระองค์ก็ให้แห่งเหล็กกายสิทธิ์ที่สะกดจมอยู่ กลางใจทะเล และหมวกปีกหงส์ทองคำหมวกหนึ่งเกราะทองคำสำหรับหนึ่ง รองเท้า ไบบัวคู่หนึ่งรวมสี่สิ่งแล้ว หงอคงยังทำอิทธิฤทธิ์ดั่งเข็มแทงข้าพระพุทธเจ้าไม่สามารถจะต่อต้านสู้รบได้ ขอพระองค์ได้โปรดมีเทวบัญชาให้เทพยดาองค์ใดไป ปราบปรามจับตัวหงอคงมาลงโทษให้เช็ดหน้าตา ข้าพระพุทธเจ้าจะได้รักษา อาณาเขต ในท้องทะเลให้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไป

เมื่อเจ็กเชียงฮ่องเต้ได้ทรงทราบความตามฎีกาของพระยานาคแล้ว จึงรับสั่ง ว่าท่านจงกลับไปรักษามหาสมุทรตามเดิม การต่อไปเราจะคิดอ่านปราบปราม

ขณะนั้นมีกัศเชียงกงเทพยดาองค์หนึ่ง กราบทูลเจ็กเชียงฮ่องเต้ว่า ขอพระองค์ จงทราบบัดนี้มีพระยามัจจุราข จะเข้ามาถวายฎีกา และมีชื่อพระดีจ่องอ่องในฎีกา

ด้วยแล้วส่งฎีกา ให้เทพบุตรเจ้าหน้าที้นำฎีกาดววยเง็กเชียงฮ่องเต้ ใจความในฎีกามีว่า

ในเมืองนรกอาณาเขตฟ้าและดิน ก็มีเจ้าและมิวนเวียนกลับไปกลับมา คือเกิดแล้วก็ตาย ๆ แล้วกลับเกิดและย่อมมีสภาพลึงคเพศพันธุ์เป็นหญิงและชาย เป็นไปตามกำหนดแห่งยถากรรมของสัตว์ที่ประกอบกรรมดีและกรรมชั่ว อันจะให้ เป็นวิบากผลตกแต่งสัตว์ แต่บัดนี้ที่เขาช่วยก๊วยซัวถ้ำจ๊วยเลียมตอง มีศिलाก่อนหนึ่งต้องแสงพระอาทิตย์พระจันทร์ และดินฟ้าอากาศธาตุดูร์ร้อนและเย็นบังเกิด เป็นลึงปิศาจตัวหนึ่งขึ้นชื่อซิงหงอคง ทำอำนาจดุร้ายดื้อดิ่งไม่ยอมอยู่ในบังคับ บัญชาของผู้ใด แผลงฤทธิ์ศักดิ์ดานาภาพรุกไล่ตีตลอดไปถึงเมืองนรก รบวรนรกฐานไปกระทั่งปราสาทที่อยู่ของพระยามัจจุราช บังคับให้ข้าพระพุทธเจ้านำเอาสารบบ บัญชี ชื่อจำนวนพวกวานรมาลบเสียหมดว่า ไม่อยู่ในบังคับของความเกิดดับจะนี้ ขอพระเป็นเจ้าเป็นประธานแห่งเทวโลก ได้โปรดปราบปรามเสียให้ราบคาบ สวรรค์ และนรกจึงจะเป็นไปตามนิยมแห่งยถากรรมของสัตว์ได้

ฝ่ายพระผู้เป็นเจ้าแห่งโลก จึงมีเทวบัญชาให้พระยามัจจุราชกลับไปยังที่อยู่ก่อน แล้วพระองค์จึงจะทรงจัดการต่อไป

เง็กเชียงฮ่องเต้ จึงมีรับสั่งถามเทพบุตรทั้งหลายว่า สัตว์เดียรัจฉานวานรตัวนี้เกิดเมื่อไร ถึงความปฏิกิริยาอย่างไร จึงได้วิชาอันเชี่ยวชาญอย่างนี้ เทพดาทั้งหลายก็พากันนิ่งอยู่ไม่มีเทพบุตรพระองค์ใดกราบทูลประการใด

มีเทพดาสองพระองค์มีนามว่า เซยลี้หงั้นพระองค์หนึ่ง นามว่าซุนฮองฮี้ พระองค์หนึ่งเทพบุตรทั้งสองนี้กราบทูลขึ้นว่า วานรนี้เมื่อสามร้อยปีก่อน ประกอบอากาศธาตุฟ้าดินบังเกิด แล้วต่อมาไม่ทราบว่าจะไปบวชเรียนแห่งหนตำบลใด จึงได้วิชาอันเชี่ยวชาญบรรดายักษ์และปิศาจและสัตว์ทั้งหลายยอมอยู่ในอำนาจ ลิงตัวนี้

เง็กเชียงฮ่องเต้จึงตรัสว่า ถ้าดังนั้นต้องให้เทพดาที่มีมหิศรเดชาลงไปปราบเสียโดยเร็วจึงจะได้

ในขณะนั้น ไทเป็กกิมแซเทพดาผู้ใหญ่จึงกราบทูลเง็กเชียงฮ่องเต้ว่า ในไตรโลกธาตุอันนี้ มีทวารทั้งเก้าและมีความประพุดดีแล้ว บวชเรียนก็คงสำเร็จ ได้ตั้งประสงค์ วานรตัวนี้ประกอบด้วยกำลังอากาศธาตุดูร์ฟ้าดินบังเกิด มีลักษณะ รูปคล้ายมนุษย์ จึงไปบวชเล่าเรียนรูวิชาอันเชี่ยวชาญเหมือนมนุษย์ไม่ผิดกัน ขอพระองค์ได้ทรงพระเมตตาโปรดอย่าให้เสียเกียรติยศแห่งเซียนทั้งหลายเลย ข้าพระองค์จะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมขึ้นมามีตั้งเป็นขุนนางแต่เล็กน้อย เพื่อให้อยู่ในอำนาจของพระองค์ถ้าประพุดดีมีความชอบอยู่ในเทวบัญชาแล้วก็แล้วแต่จะโปรด

ประทานบำเหน็จรางวัลตามความชอบ ถ้ามีอยู่ในบังคับบัญชาจึงค่อยจับตัวลงโทษเมื่อภายหลัง เพราะเขาก็ได้เล่าเรียนและบวชเป็นนักพรต คงมีภุมิและนิตยในมรรคผลหนทางอันดีอยู่แล้ว จึงตั้งตัวมีอำนาจอันดีได้ดังนี้

เมื่อเง็กเชียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น ก็มีพระทัยยินดีเห็นชอบด้วย จึงรับสั่งแก่ขุนเด็กแขกคนสมุหนับัญชีใหญ่ให้แต่งพระอัครพระพระราชทานให้แก่ ไทเป็กกิมแซลงไปเกลี้ยกล่อมหงอคง

ครั้นพนักงานแต่งพระอัครเสร็จแล้ว ไทเป็กกิมแซก็ถวายนั่งคมลาเหาะลงมายังเขาฮวยก๊วยซัว ร้องบอกเหล่าวานรทั้งหลายว่าพวกเจ้ารีบไปบอกแก่ได้อ่องว่าเราถือรับสั่งเง็กเชียงฮ่องเต้เป็นเทวราชทูตลงมาเชิญได้อ่องนายพวกเจ้าให้ขึ้นไปเฝ้าเดี๋ยวนี้

พลวานรที่เฝ้าประตูชั้นนอกได้ฟังดังนั้น จึงบอกกันต่อ ๆ ไปเป็นชั้น ๆ จนถึงวานรที่เป็นนายใหญ่ก็นำความแจ้งแก่หงอคงได้อ่องตามถ้อยคำของเทพยดา

ซึ่งหงอคงได้ฟังวานรบอกดังนั้นก็มีความยินดีเป็นที่สุด แล้วจึงว่าเมื่อสองวันก่อนนั้นเราก็คิดอยู่แล้วว่าจะไปเฝ้าพระอิศวรผู้เป็นเจ้าของมพิภพ มาวันนี้บังเอิญมีเทวราชทูตลงมาเชิญตัวเรา ๆ มีความยินดียิ่งนัก ว่าแล้วก็จัดแจงแต่งกายออกไปรับเทวราชทูต

ครั้นออกมาถึงเห็นไทเป็กกิมแซก็เชิญให้เข้าไปในถ้ำให้นั่งที่อันสมควร แล้วยกน้ำชามาเลี้ยงดูกันตามธรรมเนียม ไทเป็กกิมแซแจ้งความแก่หงอคงได้อ่องว่าบัดนี้เง็กเชียงฮ่องเต้มีเทวบัญชาให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านได้อ่องขึ้นไปเฝ้า จะพระราชทานตำแหน่งยศให้ท่านมีอำนาจในเทวสถานด้วย

หงอคงได้ฟังไทเป็กกิมแซบอกดังนั้นก็มีความยินดีจึงพูดว่าขอบพระคุณของพระผู้เป็นประธานโลก วันนี้ท่านได้มาถึงสถานที่อยู่แห่งข้าพเจ้าแล้ว ขอเชิญท่านผู้เป็นเทพยดาใหญ่รับประทานอาหารด้วยข้าพเจ้าสักมื้อหนึ่ง

ไทเป็กกิมแซตอบว่าขอบใจท่านแล้วแต่จะอยู่ข้ามมิได้ด้วยมีรับสั่งให้กลับโดยเร็วพระเป็นเจ้ายังคอยท่านอยู่ ขอเชิญท่านได้เขียนขึ้นไปเฝ้าโดยเร็วเถิด

หงอคงจึงเรียกวานรซึ่งเป็นนายใหญ่ ทหารเอกทั้งสิ้นนายมามอบหมายกิจการทั้งปวงให้รับผิดชอบ และขอ ดูแลรักษาอาณาเขตเขาฮวยก๊วยซัวเสร็จแล้ว ก็พร้อมไปกับไทเป็กกิมแซออกจากถ้ำจึยเลียมต้องสำรวจมจิตรายพระเวทให้กายเบาเหาะลอยขึ้นไปยังชั้นดาวดึงส์พิภพ หงอคงเหาะเร็วกว่าไทเป็กกิมแซ ครั้นถึงก็เข้าไปในประตูหน้าที่หมิงท้าวจตุโลกบาลคือเจงเขียนที่อ่องหมิง กับนายทหารทั้งสามคือ ฟังล่าวเขียนหนึ่ง เตงซิงเขียนหนึ่ง เตียววอกเขียนหนึ่ง ถืออาวุธกันหน้าหงอคงไว้ห้ามมิให้เข้าไป

หงอคงจึงพูดว่าไท่เป็กิมแซนี่เห็นจะไปหลอกเราแต่เดิมได้บอกแก่เราว่า เจ็กเซียงฮ่องเต้มีหนังสือรับสั่งไปให้เชิญเราขึ้นมา เหตุไรเล่าจึงใช้ทหารถืออาวุธมากัน กางห้ามมิให้เราเข้าไป หงอคงกำลังพูดอยู่ไม่ทันจะขาดคำลงไท่เป็กิมแซ ก็เหาะมาพอลงเข้า หงอคงโกรธไท่เป็กิมแซเป็นกำลัง จึงตอว่าไท่เป็กิมแซว่า ท่านบอกว่าเจ็กเซียงฮ่องเต้ให้หาแล้วทำไมเล่า จึงให้พวกนี้ถืออาวุธมากอดห้ามกัน กางอยู่อย่างนี้

ไท่เป็กิมแซจึงตอบว่า ท่านได้เขียนอย่าเพื่อโกรธซึ่งข้าพเจ้าก่อน เพราะว่าตั้งแต่เดิมนั้นท่านยังไม่เคยขึ้นมา เพราะฉะนั้นผู้เฝ้าประตูสวรรค์จึงยังไม่ปล่อยให้ท่านเข้าไป แม้ท่านได้รับตำแหน่งยศเข้าอยู่ในหมู่เทวดาแล้ว ถึงจะไปจะมากก็ไม่มีการขัดขวางได้เลย

หงอคงได้ฟังไท่เป็กิมแซชี้แจงดังนั้น จึงพูดว่าถ้าดังนั้นข้าพเจ้าจะยังไม่เข้าไปจะคอยอยู่ที่นี้ ไท่เป็กิมแซว่าท่านต้องเข้าไปพร้อมกับข้าพเจ้าจึงจะควร ไท่เป็กิมแซจึงเรียกผู้เฝ้าประตูให้เปิดรับ แล้วบอกว่าท่านผู้นี้เป็นได้เขียนอยู่ในได้หาล้า เจ็กเซียงฮ่องเต้มีลายพระราชหัตถ์ให้เราไปเชิญขึ้นมาเฝ้าท่านอย่าสงสัยเลย ผู้เฝ้าประตูก็เปิดประตูยอมให้เข้าไป

ไท่เป็กิมแซพาหงอคงค่อยเดินเข้าไป หงอคงเดินพลางพิศดูวิมานปราสาทราชมนเทียรของเจ็กเซียงฮ่องเต้เรียงรายล้วนแล้วแต่ด้วยแก้วอันมีสีต่าง ๆ ประดับประดามีแสงอันสว่างรุ่งเรืองงดงามหาที่เปรียบมิได้

ไท่เป็กิมแซพาหงอคงเข้ามาถึงวิมาน (เพลงเซียวเต้ย) แล้วให้รอคอยฟังรับสั่งเจ็กเซียงฮ่องเต้ ไท่เป็กิมแซก็เดินตรงเข้าไปยังหน้าพระที่นั่งถวายเป็นบังคม แต่หงอคงยืนนิ่งอยู่ส่วนหนึ่งมิได้ถวายเป็นบังคม คอยเสียดหูฟังอยู่ว่าพระเป็นเจ้าจะตรัสประการใด

ไท่เป็กิมแซจึงกราบทูลว่า ซึ่งโปรดเกล้าให้ข้าพระพุทธเจ้าไปว่ากล่าวแก่หงอคงให้ขึ้นมารับราชการนั้น ข้าพระพุทธเจ้าได้ลงไปพูดจาชักชวนหงอคง บัดนี้ได้พาตัวขึ้นมาเฝ้าพร้อมอยู่หน้าพระที่นั่งแล้วขอพระองค์ได้ทรงทราบ

เจ็กเซียงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นหงอคง หงอคงจึงย่อตัวลงแล้ว ก็ทูลว่าตัวข้าพเจ้าเองชื่อ ซึ่งหงอคงได้ออ

ขณะนั้นหมู่เทพยดาทั้งหลายและเขียนกำลังเฝ้าอยู่พร้อมกัน ได้ยินหงอคงกราบทูลดูเป็นอาการที่ถือตัวมีความกระด้างมาก ก็พากันหวาดหวั่นสะดุ้งใจ จึงพูดว่าลิงไพรตัวนี้พูดจาจองหอง ไม่มีความเคารพเคารวะอ่อนน้อมยำเกรงเลย จะต้องถึงความตายเป็นที่ยิ่งแท้แล้ว

ฝ่ายเจ็กเซียงฮ่องเต้มีเทวบัญชาทรงโปรดอภัยว่าท่านทั้งหลายอย่าถือเลย

เพราะเขาอยู่ในมนุษย์โลกไม่รู้ขนบธรรมเนียมในเมืองสวรรค์ ฟังจะได้สำเร็จใหม่ ๆ แม้จะมีความผิดพลาดประการใด ๆ เรายกโทษให้ไม่ถือ

หมู่เทพยดาและเซียนทั้งหลาย ได้ฟังเง็กเซียงฮ่องเต๋โปรดอกภัยตั้งนั้นจึงพากัน น้อมกายถวายคำนับขอบพระคุณ ที่ทรงพระกรุณาเมตตาแก้อัศวรทั่วนั้น

หงอคงได้ยินรับสั่งตั้งนั้น ก็คุกเข่าลงถวายคำนับด้วยความเคารพ

เง็กเซียงฮ่องเต๋จึงรับสั่งถามเทพยดาทั้งชายและขาวว่า ตำแหน่งหน้าที่ขาดแห่ง ไตบ้าง เราจะตั้งหงอคงขึ้นให้เป็นเกียรติยศ

ขณะนั้น (ปูนเต็กแซกุน) ได้ยินรับสั่งถามตั้งนั้น จึงคุกเข่าลงคำนับกราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ ในสวรรค์ขุนนางทุกตำแหน่งมิได้ขาดหน้าที่ ยังขาดอยู่ก็ แต่นายกองคนเลี้ยงม้าเท่านั้น ควรจะตั้งให้หงอคงมีหน้าที่ในตำแหน่งนี้ เง็กเซียงฮ่องเต๋ก็ทรงตั้งให้หงอคงเป็นขุนนางตำแหน่งที่ (เป็กเบ็ญ) หงอคงก็มีความยินดี ถวายบังคมรับที่ตั้งเสร็จแล้ว เง็กเซียงฮ่องเต๋จึงรับสั่งให้เป็กเต็กแซกุนพาตัวหงอคง เป็กเบ็ญไปยังที่โรงม้าจัดการ มอบให้ดูแลรักษาการตามรับสั่ง

ครั้นหงอคงมาถึงแล้วก็ดูแลรักษาการ ตรวจดูสิ่งของเครื่องใช้สอยและม้าลง บัญชีไว้เรียบร้อย แล้วมอบให้สมุหนายกเก็บรักษาไว้ตามเดิม ตั้งแต่หงอคงมารับ หน้าที่ตำแหน่งเป็กเบ็ญ ก็ตั้งใจคอยระวังดูแลการงานทั้งกลางวันและกลางคืน มิใครจะได้หลับนอน มักก็อ้วนพีบริบูรณ์ขึ้นทุก ๆ ตัว ตั้งแต่หงอคงเข้ามาจัดการ ในโรงม้าและรักษาการก็เรียบร้อย คิดดูก็รู้สึกว่กว่าครั้งเดือนมาแล้ว

อยู่มาวันหนึ่งว่างธุระการสำราญใจ บรรดานายรองที่รับใช้สอยของหงอคง พร้อมมูลกัน ยกสุราเครื่องแก้ลมมาเลี้ยงหงอคงเพื่อความสำเร็จและหมายว่าฟัง ได้รับเกียรติยศที่ตั้งใหม่ ๆ หงอคงก็เข้านั่งรับประทานพร้อมกันตามความสบาย หงอคงจึงถามบรรดานายรอง ๆ ลงไปว่าอันที่เป็กเบ็ญนี้จะเป็นที่ขุนนางตำแหน่ง ยศอะไร นายรองทั้งหลายจึงบอกว่า เป็กเบ็ญเป็นที่นายเลี้ยงม้า หามิตำแหน่ง ยศขุนนางไม่

หงอคงจึงพูดว่าถ้าไม่มีตำแหน่งยศขุนนางคงจะเป็นที่ใหญ่ นายรองตอบว่า ไม่ใหญ่ไม่โตอะไรดอก คือถามเรียกว่ายังไม่มิตำแหน่งหงอคงจึงว่าเหตุใดจึงว่า ไม่มีตำแหน่ง นายรองบอกว่า ไม่มีตำแหน่งนั้น คือเป็นที่เล็กที่สุด เป็นแต่ผู้คุม คนเลี้ยงม้าเท่านั้นเองเป็นที่นี้ ถ้าหากว่าเลี้ยงม้าอ้วน ม้าไม่เจ็บไม่ไข้ก็ได้ชื่อว่า เลี้ยงม้าดี ไม่มียศศักดิ์อะไร แม้ว่าเลี้ยงม้าผอมไม่ หรือมีโรคก็จะได้รับซึ่งความ อับยศแล้วก็มีโทษด้วย

หงอคงได้ฟังนายรองทั้งหลายชี้แจงตั้งนั้น ดูไฟลุกขึ้นในหัวใจ ก็กัดฟันร้อง ตวาดด้วยเสียงอันดังว่า มีความหมิ่นประมาทเราเหลือเกิน เราอยู่ที่เขาฮวยก็วยชั่ว

เป็นเจ้าของนาย ไปเชิญเรามาอย่าให้เราเป็นคนเลี้ยงม้ามีความดูถูกเราอย่างนี้ เราไม่ทำราชการให้เสียเวลา เราจะกลับไปถิ่นที่เดิมของเรา หงอคงพูดดังนั้นแล้ว จึงทุบและตีบโตะฉีกบัญชีเสียทั้งสิ้น แล้วช่วยกระบองเหล็กกายสิทธิ์ออกจากหู ร่ายพระเวทคาถาแกว่งกวัดให้ใหญ่ขึ้นแล้ว ก็ออกจากที่เลี้ยงม้า เดินตรงออกมาจากประตูสวรรค์ (นำที่หมิง) หมูเทวดาที่เฝ้าประตู เห็นเป็กเบ็ญก็รู้ว่านายกองเลี้ยงม้า ก็หาได้พูดจาขัดขวางประการใดไม่ ปลอ่ยให้ออกประตูไป หงอคงเหาะมาประเดี๋ยวกี่ถึงเขาช่วยก๊วยซัว แลเห็นนายวานรทั้งสี่และพวกปีศาจยักษ์ทุกถ้ำ มาประชุมพร้อมกันฝึกหัดเพลงอาวุธอยู่ หงอคงจึงเรียกด้วยเสียงอันดังว่า ท่านทั้งหลายเรามาแล้ว

ขณะนั้นพวกบริวารวานร และพวกปีศาจยักษ์ทั้งหลายก็รุกกันเข้ามาค้ำบเชิญหงอคงเข้าถ้ำ หงอคงมาถึงก็ขึ้นนั่งบนแท่นแล้วบริวารทั้งหลายก็เข้ามานั่งเรียงรายกันตามหน้าที่ จึงพากันไต่ถามว่าได้ข้อได้ขิ้นไปบนสวรรค์นั้นได้รับยศศักดิ์ประการใด ขึ้นไปอยู่กี่นานถึงสิบห้าปีมีสุขทุกข์ประการใดบ้าง

หงอคงจึงบอกว่าได้ไปอยู่ประมาณสักสิบห้าวันเท่านั้น ทำไมท่านทั้งหลายที่เราไปอยู่ถึงสิบห้าปีเล่า บริวารว่าในมนุษย์ปีหนึ่งเป็นวันเดียวในสวรรค์ ท่านได้ข้อได้รับตำแหน่งที่อันใด

หงอคงได้ยินบริวารถามซ้ำดังนั้นก็ยกมือขึ้นโบกบอกว่า อย่าถามเลยไม่ควรพูดนึกขึ้นมาแล้วเราแค้นใจนัก อายเขาเหลือที่จะอาย ด้วยเง็กเซียงฮองเต้ไม่รู้จักใช้คน ตั้งให้เราเป็นอะไรก็ไม่รู้เรียกว่า (เป็กเบ็ญ) เป็นนายกองเลี้ยงม้า ไม่มีตำแหน่งเกียรติยศอะไรเดิมเราก็กินหาทราบไม่ ครั้นมาวันหนึ่งเราจึงรู้เหตุเพราะเราถามพวกที่อยู่ด้วยกันนั้น เขาบอกว่าเป็นที่ขุนนางอย่างต่ำที่สุด เราจึงมีความแค้นใจนัก จึงได้ทำลายสิ่งของเสียสิ้นแล้วเราจึงกลับมาที่ถ้ำนี้ของเราก็มีความสุขสบายหาที่เปรียบมิได้ บรรดาถ้ำใหญ่น้อยใกล้ไกลก็มายอมสามัคคีเข้าด้วยทั้งสิ้น ไปอยู่ทำไมในสวรรค์เป็นที่นายกองเลี้ยงม้าไม่สมเกียรติยศเลยป่วยการเปล่า ๆ

พวกนายทหารทั้งสี่นายสั่งบริวารวานรทั้งหลาย ให้จัดสุรามาให้หงอคงได้ออกรับประทานกับเครื่องกินโอหารสต่าง ๆ ในขณะที่หงอคงนั่งรับประทานสุรานั้น บริวารวานรเข้ามาค้ำบบอกว่าข้างนอกมีตอกกักก๊วยฮองสองตน บอกว่าจะขอเข้ามาหาได้ออกร หงอคงจึงให้วานรออกไปพาเข้ามาในถ้ำ ตอกกักก๊วยฮองเข้ามาถึงเห็นหงอคงนั่งอยู่ท่ามกลางบริวาร ตอกกักก๊วยฮองทั้งสองก็คุกเข่าลงค้ำบแล้วจึงพูดว่า ข้าพเจ้าทั้งสองได้ทราบว่าได้ข้อมีน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่ผู้น้อยซึ่งมาสามัคคีอยู่ในความปกครอง กับได้ยินข่าวว่าได้ข้อได้รับเกียรติยศในสวรรค์และกลับลงมา ข้าพเจ้ามีเชื้อแพรเหลืองตัวหนึ่งนำมาค้ำบท่านเป็นบรรณาการและ

ข้าพเจ้าทั้งสองขอสามิภักดิ์อยู่ด้วยท่านตามแต่ได้อ่องจะใช้สอย

หงอคงได้ฟังตอกกั๊กยอ่องพูดดังนั้น ก็พิศดูเห็นตอกกั๊กยอ่องทั้งสองหน้าตา ดูร้าย มีเขาอยู่ที่ศีรษะคนละเขา ดูเขานั้นคล้ายกับเขากระบือ หงอคงเห็นดังนั้นแล้วก็มีความยินดี จึงรับเอาเสื้อแพรสีเหลืองไว้แล้วก็ตั้งให้ตอกกั๊กยอ่องทั้งสองเป็นที่จงเด็กเขียนของคือแม่ทัพหน้า ตอกกั๊กยอ่องรับที่แม่ทัพหน้าแล้ว จึงคำนับถามว่าได้อ่องได้รับยศตำแหน่งที่อะไรในสวรรค์

หงอคงตอบว่าเจ๊กเขียนฮ่องเต้มีความดูถูกเรามากนักตั้งให้เราเป็นที่เป๊กเบ็ญน คือนายกองเลี้ยงม้า

ตอกกั๊กยอ่องเขียนฮ่องเต้จึงพูดว่า ได้อ่องมีฤทธิ์อำนาจไม่มีใครจะต่อต้าน ธุระอะไรจะต้องยอมเป็นที่นายกองเลี้ยงม้า ข้าพเจ้าเห็นว่าฤทธิ์เดชของได้อ่องสมควรจะเป็น (ซีเทียนได้เขียน) คือเป็นใหญ่เสมอฟ้าจึงจะสมควร

หงอคงได้ฟังตอกกั๊กยอ่องก็มีความยินดี จึงตอบว่าถ้าท่านเห็นสมควรแล้ว เราก็ยอมตามใจท่านทั้งหลาย พูดแล้วก็สั่งวานรผู้ใหญ่ให้ออกไปตั้งเสารงชักธงยี่ห้อขึ้น ให้เขียนอักษรสี่ตัว คือ (ซีเทียนได้เขียน) ตั้งแต่นั้นต่อไปให้เรียกเราอย่างนี้ อย่าให้เรียกได้อ่องต่อไปแล้วประกาศให้รู้ทั่วกันทุก ๆ ถ้าบรรดาที่อยู่ในความปกครอง นายทหารทั้งปวงก็ทำตามคำสั่งทุกประการ

ฝ่ายเจ๊กเขียนฮ่องเต้เสด็จออกทิพยบัลลังก์ เทพยดาเฝ้าพร้อมกันเวลานั้นเดียว เทียนซือเทวบุตร พานายกองเลี้ยงม้าของเป๊กเบ็ญนเข้ามาเฝ้า ทูลว่าขอพระเป็นเจ้าได้โปรด ด้วยเป๊กเบ็ญนนั้นโกรธว่า ได้เป็นที่เล็กน้อยไม่พอใจ เมื่อจะหนักกลับลงไปได้หุบตอยและฉีกบัญชี ในขณะที่เมื่อเดียวเทียนซือกราบทูลอยู่นั้น ท้าวจัตุโลกบาล (เจงเปียงที่อ่อง) นำพวกวิษณุกรรมมาเฝ้าถวายบังคมกราบทูลว่าเป๊กเบ็ญนไม่ทราบว่าจะอย่างไรเห็นออกไปจากประตูน้ำที่หมิงแล้ว

เมื่อเจ๊กเขียนฮ่องเต้ได้ทรงฟังเทพบุตรทั้งหลายกราบทูลดังนั้นจึงรับสั่งว่าท่านทั้งสองจงกลับไปที่อยู่เถิดเราจะจัดเทพบุตรให้ลงไปจับตัวเป๊กเบ็ญนให้จงได้ ในขณะที่เจ๊กเขียนฮ่องเต้กำลังตรัสอยู่ดังนั้น ยังมีเทพยดาองค์หนึ่งชื่อ (ถักทะเลที่อ่อง) กับโลเจียผู้บุตรทั้งสองมากราบทูลว่า ข้าพระองค์ทั้งสองจะขอรับอาชญาสิทธิ์ของพระองค์ลงไปปราบปรามปีศาจวานรให้ราบคาบ

(ถักทะเลที่อ่อง) นี้คือ (หลี่เจง) และโลเจียไทยคือซึ่งแต่ก่อนมีชื่ออยู่ในห้องสิน พอลูกได้มาเป็นเทพบุตรอยู่ในดาวดิงส์

เมื่อเจ๊กเขียนฮ่องเต้ได้ทรงฟังเทพบุตรรับอาสาดังนั้น จึงรับสั่งให้ถักทะเลที่อ่องเทพบุตรเป็นแม่ทัพ ให้จัดเทพบุตรเป็นหมวดเป็นกองลงไปยังเขาฮวยก๊วยซัวถ้ำจี้ยเสียมตอง จับตัวเป๊กเบ็ญนมาให้จงได้

ดักทะลิวี่อ่องและโลเจียหั่งสองได้รับสั่งตั้งนั้นแล้วก็ถววยบังคมลาออกไปยังที่ประชุม จึงให้ถือเล่งสินเทวดาเป็นเขียนของแม่ทัพหน้าดักทะลิวี่อ่องจัดเสร็จแล้วพร้อมกันออกประตู นำทีนหั่งรีบขับพลเทวดาเหาะมายังเขาฮวยก๊วยซิว ครั้นถึงแล้วก็ตั้งค่ายมั่นลงในที่สมรภูมิซิว ดักทะลิวี่อ่องจึงสั่งให้ ถือเล่งสินเข้าไปทำขวนรบ

ถือเล่งสินได้ฟังแม่ทัพสั่งตั้งนั้น ก็ลามาคจัดแจงแต่งตัวมือถือขวนเป็นอาวุธออกมาจากค่าย ตรงมายังปากถ้ำจิวเลียมตอง ถือเล่งสินแลไปเห็นพวกวานรและพวกปีศาจยักษ์เป็นอันมาก ล้วนเพศพันธรรูปกายหน้าตาต่าง ๆ มือถืออาวุธฝึกหัดซ้อมกันอยู่ ถือเล่งสินเห็นตั้งนั้น จึงร้องตวาดไปด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายพวกปีศาจทั้งหลายเหล่านี้เอ็งจงรีบไปบอกเป็กเบ็ญนายของเอ็งว่า เราคือทหารเอกซึ่งอยู่ในดาวตึงส์ รับสั่งพระเป็นเจ้าจอมโลกา เจ็กเซียงฮ่องเต้ให้ลงมาปราบปรามพวกเอ็งให้ราบคาบ เอ็งเร่งไปบอกนายเอ็งให้มาอ่อนน้อมยอมสามิภักดีเสียโดยดี แม้ขัดชินต้อตึงพวกเอ็งจะถึงแก่ความตายทั้งสิ้น

ฝ่ายพวกวานรและอสุรยักษมีปีศาจทั้งหลาย เมื่อได้ฟังถ้อยคำถือเล่งสินตั้งนั้นก็เข้าไปในถ้ำบอกแก่ซีเทียนได้เขียนได้เขียนว่า บัดนี้มีกองทัพยกมาแต่สวรรค์ ตัวแม่ทัพหน้ามาร้องทำขวนรบ บอกว่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่ของเจ็กเซียงฮ่องเต้ มีรับสั่งให้ลงมาจัดพวกวานรและปีศาจอสุรยักษเสียให้สิ้น แล้วบอกแก่ข้าพเจ้าให้เข้ามาบอกแก่ได้เขียนให้รีบออกไปยอมสามิภักดีเสียโดยเร็ว ถ้าขัดชินจะทำลายถ้ำเสียให้ราบเป็นหน้ากลองไป

ซีเทียนได้เขียนได้ฟังตั้งนั้น จึงให้วานรเอาเครื่องแต่งตัวมาแต่งเสร็จแล้ว มือถือกระบองเหล็กกายสิทธิ์พาพวกบริวารเดินออกจากถ้ำ ทั้งสี่วานรนายทหารใหญ่ก็คุมพวกพลวานรและปีศาจอสุรกายตั้งเป็นกระบวนทัพตามพิชัยสงคราม คอยระวังคิดจะต่อสู้โดยสามารถ

ฝ่ายถือเล่งสินแลเห็นจึงร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายชาติวานรชั่วร้ายเอ็งจำเราได้อหรือไม่

ซีเทียนได้เขียนได้ยินตั้งนั้น จึงร้องตอบไปว่าเราหารู้จักว่าตัวเจ้าเป็นชาติอะไรไม่ เจ้าจงรีบบอกชื่อและแหมมาให้เรารู้จักไว้ก่อน

ถือเล่งสินจึงตอบว่า ตัวเป็นชาติวานรจึงไม่รู้จักเราเจ้าจำเราไม่ได้หรือ ตัวเราคือเทวดาเป็นเขียนของแม่ทัพหน้าของดักทะลิวี่อ่อง ดักทะลิวี่อ่องถือรับสั่งของเจ็กเซียงฮ่องเต้ให้ลงมาปราบปรามตัวเจ้า แม้ว่ารู้สึกตัวกลัวความตายแล้วให้รับอ่อนน้อมแก่เราเสียโดยดี เราจะช่วยเบี่ยงบ้ายแก้ไขขอโทษที่เจ้าได้กระทำหยาบช้าแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ถ้าขัดชินต้อตึงถือดีว่ามีกำลังฤทธิ์เดชก็จะถึงแก่

ความตายด้วยฝีมือเราเป็นที่ยังแท้

ซีเทียนได้เซี่ยได้ฟังดังนั้น จึงร้องตอบไปว่าเจ้าอย่าอวดอ้างวางโตให้มากเกินไป จะถูกด้วยกระบองเหล็กสักทีเดี๋ยวก็จะมีแบนป่นเป็นจุนไป เพราะฉะนั้นเราจะไว้ชีวิตก่อนให้เจ้ากลับไปทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ว่า พระองค์หาผู้จักใช้คนไม่ เรามีฤทธาศักดานาภาพดีทุกอย่างอาจจะปราบภูตผีปีศาจและยักษ์มารและคนพาลคนชั่วร้ายในโลกได้ เหตุใดจึงตั้งให้เราเป็นนายกองเลี้ยงม้า โดยความดูถูกเราเหลือเกินนัก ตัวจงดูเสาทีเราปกรงขึ้นไว้ฉัน ถ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ตั้งเราเป็นขุนนางตามอักษรสี่ตัวนี้แล้ว เราก็จะเลิกการรบพุ่งไม่ชิงชัย ถ้าไม่ตามใจเราอย่างนี้เราก็จะตีกระหนาบขึ้นไปยังดาวดึงส์ ให้ถึงปราสาทหลงเซียวเต๋ยมิให้เง็กเซียงฮ่องเต้มีความสุขอยู่ได้

ก๊อเล่งสินเทพบุตรได้ยินถ้อยคำของได้เซี่ยดังนั้น จึงเหลือบขึ้นไปดูบนเสาดงเห็นมีอักษรอยู่สี่ตัว คือ (ซีเทียนได้เซี่ย) เห็นแล้วก็หัวเราะ พูดว่าอ้ายเดียร์จางฉานมิได้รู้จักหนักและเบาว่าฟ้าต่ำดินสูง อยากรเป็นซีเทียนได้เซี่ยจงมาลองดูมขวานของเราเสียก่อนว่าจะคมตัดคอเอ็งขาดได้หรือไม่ ว่าดังนั้นแล้วก๊อเล่งสิน ชัยบยกขวานฟันลงตรงศีรษะซีเทียนได้เซี่ย ซีเทียนได้เซี่ยยกกระบองเหล็กกายสิทธิ์ขึ้นรับขวานก็สะท้อนมือก๊อเล่งสินแทบจะหลุดง่ามมือก๊อเล่งสินฉีกโลหิตไหล ก๊อเล่งสินทานกำลังซีเทียนได้เซี่ยมิได้จวนจะหนีอยู่แล้ว ซีเทียนได้เซี่ยยกกระบองขึ้นตีก๊อเล่งสินยกขวานขึ้นรับ ด้ามขวานหักออกไปเป็นสองท่อน ก๊อเล่งสินกระโดดถอยหนีรีบกลับไปยังค่ายโดยเร็ว

ซีเทียนได้เซี่ยเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายกระเป่าหนังแว่นกัน ภูไว้ชีวิตมึงให้รีบกลับไปบอกนายมึงโดยเร็วเถิด

ฝ่ายก๊อเล่งสินหนีกลับเข้าค่ายได้แล้ว ก็มาคำนับบอกถักทะเลี้อองแม่ทัพว่า เบิกเบื่อนมีฤทธาศักดานาภาพมากนัก จะเอาชัยชนะเห็นจะไม่ได้ ขอท่านได้โปรดยกโทษให้ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่ง

ถักทะเลี้อองได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธแล้วพูดว่าท่านไปกระทำให้ข้าศึกศัตรูมันมีใจกำเริบ และเสื่อมเสียเกียรติยศของเง็กเซียงฮ่องเต้ อ้ายลิงจะมีใจกำเริบดูถูกได้ จึงเรียกเพชรฆาตให้เอาตัวก๊อเล่งสินไปประหารชีวิตเสีย

ฝ่ายโลเจียจึงคุกเข่าลงคำนับแล้วพูดว่า ซึ่งโทษของก๊อเล่งสินนั้นข้าพเจ้าขอจงไว้ก่อน ข้าพเจ้าจะอาสาออกไปลองฝีมือแก่ซีเทียนได้เซี่ยดูว่าจะเป็นประการใด

ถักทะเลี้อองได้ฟังโลเจียว่าดังนั้น จึงยกโทษก๊อเล่งสินให้แก่โลเจีย ก๊อเล่งสินพ้นโทษได้แล้วก็คำนับลาแม่ทัพกลับไปยังที่อยู่ โลเจียก็จัดแจงแต่งตัวใส่เกราะแล้ว มือถืออาวุธออกมาจากค่ายตรงไปยังหน้าถ้ำจี้เจียมต่อม เวลานั้นซีเทียน

ได้เสียจนจะพาพลพวกวานรกลับอยู่แล้ว พอเห็นโลเจียรีบมาโดยกำลังเร็ว ซีเทียนได้เสียจึงร้องถามไปว่า ชายหนุ่มน้อยคนนี้อยู่ที่ตำบลใดจึงเดินมาที่ปากถ้ำของเราได้ ท่านจะมีกิจธุระอย่างไรหรือ

โลเจียได้ยินหองคองถามดังนั้นจึงตอบว่า อ้ายวานรเดียร์จาดานชาติชั่วมึงไม่รู้จักกูหรือ เราเป็นบุตรที่สามของดักทะเลสีที่อ่องท้าวเทวราชผู้เป็นใหญ่ได้อาณาสิทธิ์จากเง็กเชียงฮ่องเต้ ใช้ได้ลงมาจับตัวเจ้าเอ็งยังไม่รู้สึกดอกหรือ

ซีเทียนได้เสียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ตัวเจ้าเป็นเด็กปากยังไม่สิ้นกลิ่นน่านม ทำไมจึงสามารถบังอาจพูดจาโอหัง เราจะยกชีวิตไว้ให้กลับไปเพราะยังเป็นเด็กอยู่ เจ้าจงดูบนเสารงเป็นยี่ห้ออะไร จงจำไปทูลเง็กเชียงฮ่องเต้ให้ตั้งเราตามยี่ห้อที่เราจารึกไว้ในรอนั้นเป็นขุนนางตำแหน่งนี้ เราจึงจะดไม่รบพุ่งต่อสู้ และจะยอมมอบน้อมต่อเง็กเชียงฮ่องเต้ ถ้าไม่ตั้งให้พอใจเรา ๆ ก็จะยกทัพขึ้นไปให้กระแทงถึงปราสาทหลงเซียวเตี้ยให้จงได้

โลเจียได้ฟังดังนั้น จึงแลขึ้นไปดูบนเสารงเห็นมีอักษรสีตัวว่า (ซีเทียนได้เสีย) โลเจียจึงพูดว่าเอ็งเป็นเดียร์จาดานมาใช้ยี่ห้ออย่างนี้ มิได้รู้จักความตายความฉิบหายว่าจะมีมาถึงตัว เอ็งจงก้มคอมารับคมอาวุธเกี่ยมสักทีหนึ่งก่อนจะได้รู้สึกดีและชั่ว

ซีเทียนได้เสียก็มิได้มีความหวาดหวั่น จึงร้องบอกแก่โลเจียว่า เจ้าอยากพินก็จงเข้ามาพินลองดูสักสองสามทีก็ได้ เพราะเห็นว่าเจ้ายังเป็นเด็กจึงจะยอมให้ลองพินดูเล่นก่อน

โลเจียได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงตวาดด้วยเสียงอันดังสีแดงเป็นสามเศียรหกมือ กุมอาวุธหกอย่าง คือเกี่ยมสำหรับฆ่าปีศาจยักษ์หนึ่ง มีดหมอหนึ่ง เขือกมัดยักษ์หนึ่ง กระบองเหล็กใหญ่หนึ่ง จักรไฟหนึ่ง ตะกร้อหนึ่งคือเหมือนลูกทุเรียน ครั้นจับอาวุธครบทั้งหกมือแล้วก็วิ่งเข้ามาจะตีซีเทียนได้เสีย ซีเทียนได้เสีย เห็นดังนั้นจึงร้องดำว้ายเด็กทารกแกล้งทำกิริยาอาการแปรปรวนไปต่าง ๆ เอ็งเข้าใจว่าของเอ็งดีทีสุดแล้วหรือ เรายังมีความรู้พิเศษกว่าเจ้ามากนักแล้วก็ตวาดด้วยเสียงอันดังแปลงกายเป็นสามเศียรหกกรให้เหมือนกันกับโลเจีย มีมือถือกระบองทั้งหกมือเข้ารบรับกับโลเจียเป็นสามารด

ขณะเมื่อโลเจีย กับซีเทียนได้เสียเข้ารบกันนั้นพื้นปฐธาที่หวั่นไหวเขาไม้ห้วยธารก็สะเทือนไปทั้งสิ้น ต่างคนต่างมีฤทธาศักดานุภาพแคล้วคล่องว่องไวซับซ้อนกันได้สามร้อยสามสิบเพลง โลเจียสีแดงอาวุธหกอย่างให้เป็นพันเป็นหมื่นออกไปมากกว่ามาก ซีเทียนได้เสียก็สีแดงกระบองออกเป็นพันเป็นหมื่นเหมือนกันยังหาทันแพ้ชนะกันไม่ ซีเทียนได้เสียจึงถอนขนเพชรออกหนึ่งเส้นร้ายพระเวทเป็นรูปซีเทียนได้เสียขึ้นอีกรูปหนึ่งถืออาวุธเหมือนกัน ยืนล้อมประจัญบานกับโลเจียอยู่

ตัวซีเทียนได้เขียนแอบเข้าข้างโลเจีย ตีด้วยกระบองเหล็กกายสิทธิ์ โลเจียหลบไม่ทันถูกที่ท้ายทอยเจ็บปวดยิ่งนัก ก็ล่าหนีกลับเข้าค่าย

ฝ่ายถักทะเลีที่อ่องแลเห็นดั่งนั้น ก็ตกใจจึงออกปากพูดว่านอกคังนี้มีฤทธาศักดานุภาพมากนัก เราจะทำอย่างไรจึงจะเอาชนะชนะมันได้

โลเจียจึงบอกกับถักทะเลีที่อ่องว่า ที่ปากถ้ำนั้นมันตั้งเสาธงไว้ เขียนอักษรสัตว์ในธงว่า (ซีเทียนได้เขียน) และมันได้บอกข้าพเจ้าว่า ถ้าเจ็กเซียงฮ่องเต้ตั้งให้มันรับยี่ห้อสี่ตัวนั้นแล้ว ก็จะอ่อนน้อมยอมอยู่ในบังคับ และให้สงบการรบพุ่งจลาจล ถ้าไม่ตั้งให้แก่มันตามอักษรสี่ตัวนั้นแล้ว มันจะบุกบั่นรบพุ่งให้กระทั่งถึงปราสาทเหลงเซียวเตี้ย

ถักทะเลีที่อ่องจึงพูดว่าถักดั่งนั้น ไม่ต้องต่อสู้รบพุ่งอะไรกันเรากลับขึ้นไปทูลเจ็กเซียงฮ่องเต้ ขอเอาพลเทพบุตรที่เข้มแข็งยกมาล้อมจับให้จงได้

ถักทะเลีที่อ่องกับโลเจียปรึกษากันตกลงแล้ว ก็รีบขับพลเหาะกลับขึ้นไปยังดาวตึงส์โดยเร็ว

ฝ่ายซีเทียนได้เขียนเมื่อมีชัยชนะแก่เทพดาแล้ว ก็พาพวกบริวารกลับเข้าถ้ำที่อยู่ พวกปีศาจยักษ์ทั้งเจ็ดสิบสองถ้ำและมิตรสหายทั้งหกก็มาพร้อมกันค้ำบับและเขยชมฝีมือและสรรเสริญต่าง ๆ ซีเทียนได้เขียนจึงให้จัดของเลี้ยงมาเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงสำราญ

ซีเทียนได้เขียนจึงพูดแก่มิตรสหายทั้งปวงว่า ท่านทั้งหลายยกเราขึ้นเป็นซีเทียนได้เขียนแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะต้องเป็นได้เขียนเหมือนเรา

ขณะนั้นหุ้หม้ออ่องได้ยินซีเทียนได้เขียนพูดดั่งนั้นแล้วจึงค้ำบับแล้วพูดว่า ท่านพูดดั่งนั้นก็สมควรอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจะตั้งนามของข้าพเจ้าให้เรียกว่า (เพงเทียนได้เขียน) เกาหม้ออ่องพูดว่าข้าพเจ้าจะตั้งนามว่าหงอหัยได้เขียน ฟิงหม้ออ่องพูดว่าข้าพเจ้าจะตั้งนามว่า หุ่นเทียนได้เขียน ไชท้ออ่องพูดว่าข้าพเจ้าจะตั้งนามว่าลิซิวได้เขียน มีเกาอ่องพูดว่า ข้าพเจ้าจะตั้งนามว่าทงฮวยได้เขียน โง่ซุดอ่องพูดว่าข้าพเจ้าจะตั้งนามว่าคูสินได้เขียน ในเวลานั้นได้เขียนทั้งเจ็ดตั้งตัวโดยลำพังตนเองแล้ว ก็เป็นที่สนุกสนานรื่นเริงสำราญใจ ครั้นเลี้ยงดูกันเสร็จแล้วได้เขียนทั้งหกก็ค้ำบับลาซีเทียนได้เขียนพากันกลับไปอยู่ตามภูมิลำเนาของตน

ฝ่ายถักทะเลีที่อ่องกับโลเจียกลับมาถึงดาวตึงส์แล้วก็ตรงเข้าไปเฝ้าเจ็กเซียงฮ่องเต้ จึงกราบทูลพระเป็นเจ้าว่าข้าพเจ้ารับอาชญาสิทธิ์ลงไปรบแห่งนอกคัง หงอคงมีฤทธานุภาพกล้าแข็งนัก เหลือสติกำลังที่จะต่อสู้เอาชนะชนะได้ ขอพระองค์ได้โปรดให้เทพบุตรเพิ่มเติมไปช่วยอีก ข้าพเจ้าจะยกลงไปแก้มือดูอีกสักครั้งหนึ่ง

เจ็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังถักทะเลีที่อ่องทูลดั่งนั้นจึงตรัสถามว่า ปีศาจวานรตัว

เดียวเท่านั้น เป็นเหตุอย่างไรวจึงต้องมาขอพลเพิ่มเติมอีก

โลเจียงจึงกราบทูลว่าขอพระองค์ได้ทรงทราบหงอคงวานรตัวนี้มีกระบองเหล็ก กายสิทธิ์ ตีก็เคลื่อนด้วยกำลังทีเดียว ด้ามขวานเหล็กหักออกไปเป็นสองท่อน ต้องหนีกลับเข้าค่าย ข้าพเจ้าออกรบต่อสู้ มันตีถูกท้ายทอยเจ็บปวดเหลือกำลังที่จะทนทานได้ ข้าพระองค์หนีมาโดยเร็วจึงได้รอดพ้นจากความตาย ขอพระองค์ได้ทรงทราบโทษานุโทษแห่งข้าพเจ้าแล้วแต่จะโปรด

อีกประการหนึ่งหงอคงมันมีฤทธิ์อาานุภาพมิใช่น้อยที่ปากถ้ำตั้งเสารงเขียนอักษรยี่หื้อสี่ตัวว่าซีเทียนได้เขียน มันบอกว่าถ้ามันพระองค์ไม่ยอมตั้งยี่หื้อให้มันเหมือนดังอักษรสี่ตัวแล้วตามประสงค์ มันจะตีบุกรุกขึ้นมาในดาวดึงส์ให้ถึงพระที่นั่ง เหลืองเขียวเตี้ยให้จงได้

เจ๊กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้นก็ตกพระทัยเป็นอันมาก ตรัสว่าทำไมมันจึงมีความสามารถถึงเพียงนี้ ถ้ายังนั้นต้องจัดพลเทพบุตรที่เข้มแข็งเพิ่มเติมลงไปปราบ มันเสียให้ราบคาบ จะได้สิ้นความยุคเข็ญให้จงได้

เมื่อกำลังเจ๊กเซียงฮ่องเต้ตรัสอยู่นั้น ไทเป็กกิมแซทเวดดาองค์หนึ่งกราบทูลขึ้นว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบปิศาจวานรตนนี้ อยากริมยศฐาบรรดาศักดิ์โดยความหลง เพราะกำเริบฤทธิ์และเชี่ยวชาญด้วยวิทยาอาคมขลัง ซึ่งพระองค์จะเกณฑ์พลเทพบุตรลงไปรบพุ่งแก่มันในคราวเดียวให้ได้ชั้ยขณะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะไม่สำเร็จ กลับจะพาให้เป็นทีที่เสื่อมเสียพระเกียรติยศและอำนาจไปเสียอีก ขอให้พระองค์ทรงตั้งอยู่ในความกรุณา มีพระราชหัตถ์เลขาไปเกลี้ยกล่อมตั้งให้มันมียศตามความประสงค์แห่งมันเป็นซีเทียนได้เสีย ตำแหน่งเปล่า ๆ กระนั้น มิได้บังคับบัญชาสิ่งใด ก็จะไม่ร้อนใจแห่งเทพยเจ้าทั้งหลาย

เจ๊กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังไทเป็กกิมแซทเวดดังนั้นก็ย่นตรัสถามว่าอย่างไรจึงเรียกว่ามีที่ตั้งแต่ไม่มีการทำ

ไทเป็กกิมแซจึงกราบทูลว่า เป็นซีเทียนได้เสีย แต่ไม่มีหน้าที่ว่าการ และไม่มีที่ได้ที่เสียอะไรสักอย่างเดียว ขอพระองค์ได้ทรงทราบ กักตัวเอาไว้บนสวรรค์ให้กลับใจดีได้อ่าให้เป็นพาลมิจฉาที่รู้ต่อไป ฟ้าและดินก็จะเป็นปรกติ

เจ๊กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น ก็ทรงเห็นด้วยจึงตรัสว่า ถ้ายังนั้นก็ตามที่ท่านว่านั้นสมควรแล้ว จึงรับสั่งแก่ขุนเค็กแซกุน ให้แต่งพระอักษรมอบให้ไทเป็กกิมแซลงไปเกลี้ยกล่อมในวันนี้

ฝ่ายขุนเค็กแซกุน ก็แต่งพระอักษรเสร็จแล้ว นำมาถวายเจ๊กเซียงฮ่องเต้ เจ๊กเซียงฮ่องเต้ ก็พระราชทานให้แก่ไทเป็กกิมแซ ไทเป็กกิมแซก็ถวายบังคมลาออกจากประตูหน้าทิมึง แล้วก็ใส่แดงฤทธิ์เหาะตรงลงมายังเขาฮวยกิวยัซว ครั้นถึง

ไทเป็กกิมแซก็เดินมายังประตูถ้ำจี้เลียมต้อง พิศดูไปก็เห็นผิดตากว่าแต่ก่อน บัดนี้มีค้ายศูประตุนอรบ และพลทหารก็เข้มแข็ง รักษาหน้าที่ประจำอยู่พร้อมเพรียง ทั้งเครื่องศาสตราวุธ ก็เรียบเรียงไว้เรียบร้อยเหมือนจะคอยสู้รบ ปีศาจยักษ์และ ผุ่งลิงก็มีเป็นอันมากฝึกหัดเพลงอาวุธและโลดเต้นคนองเหี้ยมฮึก ไทเป็กกิมแซ เดินมาถึงถ้ำจี้เลียมต้องเข้าทันที พวกพลวานรทั้งหลายเหล่านั้น เห็นไทเป็กกิมแซ มาถึงก็รุกกันมาจะทำอันตราย ไทเป็กกิมแซจึงร้องบอกว่า พวกเจ้าอย่ารบกวนาย พวกเจ้ารีบไปบอกนายเจ้าว่าเราถือรับสั่งเชิญลายพระราชหัตถ์ของเง็กเซียงฮ่องเต้ เป็นราชทูตลงมาเชิญนายท่านขึ้นไปเฝ้าบนสวรรค์ เป็นการดีแก่นายเจ้า

พวกวานรทั้งหลาย ได้ฟังไทเป็กกิมแซบอกดังนั้นก็พากันรีบเข้าไปแจ้งความ แก่ซีเทียนได้เซียตามด้วยคำของเทวดาที่มากบอกเล่า

ซีเทียนได้เซีย ได้ฟังพวกวานรเข้ามาบอกเล่าดังนั้นจึงพูดว่าคราวนี้เห็นจะมา ดี เราเห็นว่าครั้งก่อนนั้น ไทเป็กกิมแซลงมาเชิญเราไปตั้งเป็นขุนนางในตำแหน่ง ที่ไม่สมควร เราจึงหนีกลับลงมาเสียเป็นครั้งที่หนึ่ง ครั้งนี้ไทเป็กกิมแซลงมาอีก คงจะมีความดีเป็นแน่ ว่าแล้วจึงสั่งให้วานรทั้งหลายถือธงตึกลองตั้งแถวยืนเป็น ลำดับออกไปแล้วซีเทียนได้เซียตกแต่งกายคลุมหมวกสวมเสื้อสอดเกราะเสร็จแล้ว ก็พร้อมด้วยฝูงวานรห้อมล้อมออกไปรับไทเป็กกิมแซ ครั้นถึงปากถ้ำเห็นไทเป็กกิมแซ ซีเทียนได้เซียก็ยกกายลงค้ำบแล้ว จึงพูดว่า ท่านผู้เฒ่าไทเป็กกิมแซข้าพเจ้าขอ เชิญท่านเข้าไปในถ้ำเถิด แล้วต่างคนก็ต่างทำค้ำบกันตามธรรมเนียม แล้วพากันเข้าไปในถ้ำ เชิญให้ไทเป็กกิมแซนั่งที่อันสมควร

ไทเป็กกิมแซจึงพูดว่า ครั้งก่อนได้เซียมีความน้อยใจว่า ที่ขุนนางเล็กน้อยไม่ สมเกียรติยศ การอันนี้ยอมเป็นธรรมเนียมอยู่ท่านไม่เข้าใจหรือ อันวิสัยและธรรมดา ข้าราชการ ก็ต้องรับตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้น้อยไปก่อน เมื่อมีความชอบความดีก็ค่อย เลื่อนยศขึ้นไปทุกที ไม่ควรได้เซียจะโหม่นสน้อยใจ วันก่อนถักทะเลที่อ่องกับโลเซีย รับอาสาบารบแก่ท่าน แล้วกลับขึ้นไปทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ว่า ท่านตั้งเสาริงไช่ยี่หื้อ ว่า ซีเทียนได้เซีย บรรดาขุนนางเทพบุตรในดาวดิงส์ฝ่ายทหาร ขออาสายกพล โยธาเทพบุตรลงมารบแก่ท่านอีก แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยจึงได้กราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ หักทานขัดขวางและขอโทษท่านและได้กราบทูลชี้แจงว่า ซึ่งจะยกพลทหารลงมา ต่อสู้ชิงชัยแก่ท่าน คงเป็นความยากความลำบากเดือดร้อนทั่วไปด้วยกันทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าทูลขอให้ตั้งท่านเป็นขุนนางตามความประสงค์ของท่าน การรบพุ่งก็จะสงบ เรียบร้อยไม่ร้อนรนแก่เทพดาและมนุษย์ต่อไป เง็กเซียงฮ่องเต้ทรงเห็นชอบด้วย จึงรับสั่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นเทวราชทูตลงมาพูดจาชี้แจงแก่ท่าน ถ้าท่านเห็นชอบด้วย มีความยินดีสวามิภักดิ์ต่อพระเป็นเจ้าแล้ว ขอเชิญท่านขึ้นไปเฝ้าพร้อมกับข้าพเจ้า

ทีเดียว

ซีเทียนได้เขียน ได้ฟังไทเป็กกิมแซ่แข็งดังนั้นก็มีความยินดีแล้วหัวเราะว่า ครั้งก่อนก็มีความลำบากแก่ท่านหนหนึ่งแล้ว ครั้งนี้ก็มีความลำบากแก่ท่านอีก ข้าพเจ้าขอบพระคุณท่านเป็นที่สุด แต่ไม่ทราบว่าเป็นสวรรค์นั้นจะมีตำแหน่งขุนนาง ได้เขียน หรือไม่มีประการใด

ไทเป็กกิมแซ่จึงตอบว่า ข้าพเจ้าได้กราบทูลเจ๊กเซียงฮ่องเต้แล้วจึงได้อาสาลง มาเชิญท่านได้เขียนขึ้นไปรับที่ตั้งท่านอย่าได้มีความสงสัยเลย

ซีเทียนได้เขียนได้ฟังไทเป็กกิมแซ่ดังนั้นก็มีความยินดีเป็นที่สุด จึงสั่งเสียดกิจการ ทั้งปวง แก่วานรนายทหารและพลเรือนให้รักษาถ้ำที่อยู่และควบคุมดูแลบังคับบัญชากันอยู่ตามเคย แล้วก็ชวนไทเป็กกิมแซ่ออกมาจากถ้ำ ต่างสำรวมจิตรำย พระเวทคาถาขึ้นเหยียบเมฆเหาะลอยขึ้นไปยังประตูสวรรค์นำที่หมิง ก็แลเห็นนายทหารและเทพบุตรและพระวิษณุกรรมพากันยกมือขึ้นค้ำนั้บพร้อมกัน ไทเป็กกิมแซ่กับซีเทียนได้เขียนเข้าไปปราสาทหลงเซียวเตี้ย ตรงเข้าไปหน้าพระที่นั่งไทเป็กกิมแซ่จึงถวายบังคมกราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ ซึ่งมีเทวบัญชารับสั่งใช้ ให้ข้าพเจ้าลงไปเชิญ หองคงเป็กเบ๊อุ้กก็ขึ้นมาแล้ว ๆ แต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

เจ๊กเซียงฮ่องเต้จึงมีเทวโองการแก่หองคงว่า ตั้งแต่นี้ไปเราตั้งให้เป็นซีเทียนได้เขียนตำแหน่งสูงที่สุด ถ้าได้รับที่ตั้งเป็นขุนนางแล้วอย่าได้ประพฤติกการอันมิควร จงประพฤดิแต่การที่ควร อันจะเป็นคุณแก่โลกทั้งหลายตรัสแล้วก็ทรงเซ็นลายพระราชหัตถ์ให้แก่หองคง

ฝ่ายหองคงเมื่อได้รับตำแหน่งเป็นขุนนางแล้ว และได้ฟังเจ๊กเซียงฮ่องเต้ทรง กำชับสั่งสอนทั้งนั้น จึงถวายบังคมกราบทูลขอบพระคุณแล้วก็ถอยออกมายืนเฝ้า อยู่ตามตำแหน่ง

เจ๊กเซียงฮ่องเต้รับสั่งให้เทพบุตรจัดทำเป็นหอขึ้นที่ริมมุดันชมพูข้างด้านเหนือ ปลูกเป็นสองหอ ข้างซ้ายเป็นที่อยู่ระงับใจ ข้างขวาเป็นที่รักษาอารมณ์ สั่งให้ เทพบุตรเขียนดองอยู่คอยรับใช้สอยทั้งสองแห่ง แล้วรับสั่งให้เจ้าเด็กแซกุนนำซีเทียน ได้เขียนไปยังที่อยู่ และประธานสุราที่เขียนเคยบริโภคสองคนโท กับดอกไม้ทองคำ สิบกิ่งได้เป็นที่ระงับจิตรา เพื่อมิให้ทำความชั่วต่อไป

ซีเทียนได้เขียนได้รับของประธานแล้ว ก็ถวายบังคมลาออกมาพร้อมด้วยเจ้าเด็ก แซกุนไปยังที่อยู่ ครั้นถึงแล้วซีเทียนให้จัดโต๊ะเปิดสุราซึ่งพระเป็นเจ้าพระราชทาน มานั้นเชิญกันรับประธานแล้ว เจ้าเด็กแซกุนก็ค้ำนั้บลากลับไปที่อยู่ของตน ซีเทียน ได้เขียนก็เข้าไปในหอพักสำราญอารมณ์มีความปราโมทย์บันเทิงใจเป็นที่ยิ่งอยู่ในสวรรค์

ทุกเช้าเย็นนิรันดรไม่มีที่ขัดขวาง แต่หาว่าตนเป็นขุนนางตำแหน่งไหนไม่ มีแต่ชื่อ
อยู่เท่านั้น

หอที่อยู่ของซีเทียนได้เสีย มีเขียนคอยเฝ้ารักษาพยาบาลระดับประคองให้
ซีเทียนใช้สอยอยู่เสมอมิได้ขาดแล้วก็ไม่มีธุระวุ่นวายอะไร มีแต่ความผาสุกอยู่เนื่อง
นิตย์ไม่มีความขัดขวางด้วยเหตุสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เวลาว่างก็ไปเที่ยวเล่นตามห้องวิมาน
แห่งเทพดาทั้งหลายสังสนทนาคบหากันเป็นมิตรสหายชอบขิดสนิทสนม ทั้งทั่ว
จัตุโลกบาลก็ไปมาหาสู่อยู่เนื่อง ๆ มิได้ขาด

มาวันหนึ่งเง็กเชียงฮ่องเต้เสด็จออกเทพบุตรเฝ้าแวดล้อมอยู่พร้อมกัน ใน
เวลานั้นมีท่านเฝ้าเซงฮ่องจินหยินเทพบุตรผู้ใหญ่องค์หนึ่งเข้ามายังหน้าพระที่นั่ง
ถวายบังคมกราบทูลว่า ขอพระองค์ได้โปรดโดยข้าพเจ้าเห็นว่าซีเทียนได้เสีย ตั้งแต่
ขึ้นมาอยู่ในวิมานก็มีความสุขสำราญอยู่ทุก ๆ วัน ไม่มีธุระอะไรไปเที่ยวเล่นทุก ๆ
วิมานอยู่เสมออย่างนี้ ข้าพเจ้าวิตกว่ามีความสบายหนักเข้าก็อาจทำให้ใจกำเริบ
ได้นานไปข้างหน้าคงจะเกิดเหตุเป็นแน่ ขอพระองค์จงตั้งให้ซีเทียนได้เสียดูแลการ
งานอะไรเสียสักอย่างหนึ่ง พอเป็นเครื่องกังวลให้กอดใจไว้บ้าง

เง็กเชียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังเฝ้าเซงฮ่องจินหยินกราบทูลดังนั้น ก็ทรงเห็นชอบด้วย
จึงรับสั่งให้เทพบุตรไปตามตัวซีเทียนได้เสียมาเฝ้าถวายบังคมแล้วซีเทียนได้เสียจึง
ทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญโปรดเกล้าฯ ให้หาข้าพเจ้ามาเฝ้าด้วยเหตุใด

เง็กเชียงฮ่องเต้จึงรับสั่งว่า เราเห็นซีเทียนได้เสียว่างเปล่าอยู่ไม่มีการสิ่งใด
เราหวังจะให้เป็นที่ระแวงในราชการสักอย่างหนึ่ง คือให้จัดแจงดูแลในสวนชมพู่ ตาม
แต่ซีเทียนจะไปจัดการให้เรียบร้อยเถิด

ซีเทียนได้รับสั่งเง็กเชียงฮ่องเต้แล้ว ก็ถวายบังคมลาตรงไปยังสวนชมพู่ ครั้น
ถึงแล้วก็เข้าไปตรวจดูในเวลาอันเทพารักษ์ทำวตีกังคือ (พระภูมิเจ้าที่) ออกมาขวาง
หน้าถามว่าได้เสียจะไปข้างไหนซีเทียนตอบว่า เง็กเชียงฮ่องเต้รับสั่งให้ข้าพเจ้ามา
ตรวจตราดูแลในสวนชมพู่นี้

เทพารักษ์ทำวตีกังได้ฟังดังนั้น ก็ยกมือขึ้นค้ำบพวกริชฉกรรรมลัดสือที่เฝ้า
อยู่ในสวนนั้น ก็พากันมาค้ำบซีเทียนได้เสียทุก ๆ คน ซีเทียนได้เสียพิจารณาดู
สักครู่หนึ่งจึงถามทำวตีกังว่า ต้นชมพู่หมดด้วยกันทั้งนี้มิมีประมาณสักเท่าใด

ทำวตีกังจึงบอกว่ามีอยู่สามพันหนกร้อยต้น สวนที่หนึ่งพันสองร้อยต้น ดอก
เล็กผลเล็ก สามพันปีสุกครั้งหนึ่ง ถ้าใครได้กินผลหนึ่งได้สำเร็จเป็นเขียน

สวนที่สองพันสองร้อยต้น ดอกซ้อนผลหวานหนกพันปีจึงจะสุกครั้งหนึ่ง ถ้าผู้
ใดได้กินผลหนึ่ง เหาะเหินเหยียบเมฆเที่ยวเล่นโดยทางอากาศได้ ทั้งมีอายุมาก
ไม่แก่ด้วย

สวนที่สามมีพันธุ์สองร้อยต้น ผิวเขียวเมล็ดละเอียดแก้พันปีจึงจะสุกครั้งหนึ่ง ใครได้กินผลหนึ่งอายุยืนเสมอฟ้าดิน และเท่าเวลากาลแก่พระอาทิตย์พระจันทร์ ชั่ววันวันดร

ซีเทียนได้เขียนได้ฟังท้าวตี้ก้งบอกดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นที่สุด เทียวตรวจดู โดยละเอียดแล้วก็กลับมาอยู่ที่อยู่ ตั้งแต่นั้นมาถึงหกวันซีเทียนก็เข้าไปตรวจดูครั้งหนึ่ง ส่วนการไปมาหาสู่คบเพื่อนก็หยุดมิได้ไปเที่ยวเล่นเช่นแต่ก่อน

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ซีเทียนได้เขียนเข้าไปในสวนเทียวตรวจดูแล้วก็ไปนั่งเล่นได้ต้น ชมพู่ เห็นมีผลสุกอยู่หลายผลในใจจะใคร่กินผลชมพู่ที่แรกสุก แต่เกรงท้าวตี้ก้ง และผู้คนใช้สอยอยู่ที่นั่นพริกพร้อมกัน จึงอุบายบอกว่า ท่านทั้งหลายจงไปคอยเราข้างนอกประตูสวน เพื่อให้เงียบเสียงซึ่งเจรจา เราจะได้พักผ่อนสักประเดี๋ยวนะ

พวกที่ใช้สอยเหล่านั้น ได้ฟังซีเทียนได้เขียนว่าดังนั้นต่างก็พากันออกไปนั่งสนทนากันอยู่ที่ประตูสวนตามสบาย

ครั้นพวกเหล่านั้นออกไปแล้ว ซีเทียนก็ถอดหมวกและเครื่องแต่งตัววางลงไว้บนหอยเียนที่กลางสวนแล้ว ก็กระโดดป็นขึ้นไปบนต้นชมพู่ เลือกดูผลไหนสุกก็เก็บกินตามสบาย ครั้นกินแล้วก็กระโดดลงมาแต่งตัวเสร็จแล้วดั่งเก่าจึงเรียกเขียนเหล่านั้นมาสั่งการเสร็จแล้วก็กลับมาที่อยู่

ต่อมาซีเทียนเข้าไปในสวนก็ทำอุบายเหมือนดังก่อนขโมยชมพู่กินอยู่อย่างนั้นเนื่อง ๆ จนชมพู่ที่สุกนั้นก็บางลงไปทุก ๆ ต้น

ครั้นมาวันหนึ่ง นางท้าวเวรราชคือ (พรหมผู้หญิง) จะทำการเลี้ยงโต๊ะเป็นการใหญ่ จึงสั่งให้นางฟ้าทั้งเจ็ดองค์ไปเก็บชมพู่ที่ผลสุกเพื่อจะเอามาเลี้ยงโต๊ะ เทพรธิดาทั้งเจ็ดองค์ รับสั่งนางท้าวถือกระบี่เข้าสำหรับไล่ชมพู่ ต่างก็ชวนกันไปยังสวน ครั้นมาถึงก็เข้าไปหาท้าวตี้ก้งและพวกเฝ้าสวนทั้งหลาย นางทั้งเจ็ดก็เข้ามาค้ำบ แล้วบอกแก่ท้าวตี้ก้งว่า เจ้าแม่มีรับสั่งให้ข้าพเจ้าทั้งหลายมาเก็บผลชมพู่ที่สุกในสวนไปเลี้ยงโต๊ะตามเคยเหมือนทุกปีมา

ท้าวตี้ก้งได้ทราบดังนั้นแล้วจึงบอกว่า เดียวนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน เพราะเง็กเชียงฮ่องได้มอบธุระกิจการในสวนให้แก่ซีเทียนได้เขียน จำจะต้องบอกเล่าแก่ซีเทียนได้เขียนก่อนแล้วจึงจะเก็บได้

นางทั้งเจ็ดถามว่า ซีเทียนได้เขียนนั้นอยู่ที่ไหน ท้าวตี้ก้งจึงบอกว่าเห็นจะเข้ามานอนที่หอยเียนกลางสวนนั้นกระมัง

นางทั้งเจ็ดพูดว่าถ้าดังนั้นต้องเข้าไปถาม ถ้าเข้าไปกลับไม่ทันข้าพเจ้าจะมีความผิด

ท้าวตี้ก้งพร้อมด้วยนางทั้งเจ็ดก็เข้าไปในสวนเพื่อจะได้บอกเล่าแก่ซีเทียนได้เขียน

ครั้นเข้ามาถึงหอเย็นเห็นแต่เครื่องแต่งตัวไม่เห็นซีเทียนได้เขียน

ฝ่ายซีเทียนได้เขียนนั้น เมื่อแรกเข้าไปในสวนเก็บผลชมพูกินอิ่มแล้ว จำแลงกายเป็นทารกเด็กน้อยเท่างอคุ้บั้งไบชมพูนอนอยู่บนกิ่งไม้

นางทั้งเจ็ดบอกแก่ท้าวตี่ก่งว่า พวกข้าพเจ้ารับคำสั่งเจ้าแม่มาหาตัวซีเทียนก็ไม่ปะจะกลับไปเสียมันเห็นจะไม่ได้หากจะมีความผิดขึ้น พวกเขียนที่เฝ้าสวนจึงพูดแก่นางเทพธิดาทั้งเจ็ดองค์ว่า ถ้าเช่นนั้นนางไปเก็บเสียก่อนก็ได้เมื่อซีเทียนได้เขียนกลับมา ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจะบอกก็ได้นางทั้งเจ็ดได้ฟังพวกเขียนว่าดังนั้น ก็ชวนกันเที่ยวเลือกเก็บผลชมพู่ที่สุกในสวนที่หนึ่งเก็บได้สามกระเช้า ในสวนที่สองเก็บได้สองกระเช้าแล้ว ในสวนที่สามพิจารณาดูเห็นผลชมพู่เบาบางไปทุก ๆ ต้น ดอกก็ร่วงโรยมีแต่ต้นละสองผลสามผลเท่านั้น และมีแต่ผลที่เขียวดิบ ๆ อยู่ไม่มีผลสุกโดยเหตุที่ซีเทียนได้เขียนลักเก็บกินเสียหมด

นางเทพธิดาทั้งเจ็ดเที่ยวมองหาและค้นดูทุก ๆ ต้นก็ไม่เห็นมีผลสุก ดูไปดูมาเห็นที่ต้นหนึ่งมีอยู่สองสามผลสุกครึ่งหนึ่งดิบครึ่งหนึ่ง นางเสื่อเขียวก็เอื้อมมือเหนี่ยวกิ่งลงมาจะเก็บ นางเสื่อแดงก็เก็บ ครั้นเก็บแล้วก็ปล่อยกิ่ง กิ่งชมพู่ดัดขึ้นไปถูกซีเทียนที่มานอนอยู่

ซีเทียนได้เขียนตกใจตื่นขึ้นคลายมนต์กายกลับเป็นรูปเดิม ถือกระบองเหล็กคู่มือแล้วร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่าอิพวกผีปีศาจเหล่านี้อยู่ที่ไหนจึงอาจสามารถเข้ามาในสวนเก็บผลชมพู่ของกูได้

ฝ่ายพวกนางเทพธิดาทั้งเจ็ดองค์ได้ยืนดั่งนั้นก็ตกใจคุกเข่าลงแล้วก็คำนับบอกว่าพวกข้าพเจ้าทั้งเจ็ดคนนี้ ถือรับสั่งพระแม่เจ้าให้มา เพราะพวกข้าพเจ้าทั้งหลายเหล่านี้เป็นพนักงานเก็บผลชมพู่ทุก ๆ ปี ท้าวตี่ก่งบอกว่าท่านอยู่ในสวน ข้าพเจ้าเข้ามาจะคำนับท่านก็ไม่พบท่าน ครั้นจะรอให้พบท่านก็จะไม่ทันราชการเกรงจะมีความผิด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกแก่ท้าวตี่ก่งว่าจะขอเก็บผลชมพู่ก่อน เมื่อท่านกลับมาจึงค่อยบอกความต่อทีหลังก็จะได้ จะได้ไม่เสียเวลา ขอท่านอย่าได้ถือโทษพวกข้าพเจ้าเลย เพราะคราวนี้จะเลี้ยงโต๊ะเป็นการประชุมใหญ่

ซีเทียนได้เขียน ได้ฟังดังนั้นก็หายโกรธ กลับมีความยินดีพูดแก่นางทั้งเจ็ดให้ลุกขึ้น แล้วจึงถามว่า เจ้าแม่ทำการประชุมใหญ่เลี้ยงโต๊ะคราวนี้จะเชิญผู้ใดบ้าง

นางฟ้าทั้งเจ็ดองค์จึงบอกว่า ทุกราวทุกครั้งที่เคยทำมาแล้วนั้น ทิศปราจีนใต้เชิญพระโพธิสัตว์กับผู้สำเร็จศึกษายักษ์น้ำเก็กได้เขียนและพระกวนอิม ทิศบูรพาช่องอินใต้ต้อบิจิวเต้าเขียนกง ทิศอุดรปีกเก็กเหียนเล้ง ทิศใต้ยอดเค็กอังกักได้เขียนและทั่วไปทุก ๆ ภูมิภาคเทพารักษ์ในจักรวาลมาประชุมพร้อมกันในเวลานั้น เป็นมหาไชยมงคลอันใหญ่สำหรับปี

ซีเทียนได้เขียนได้ฟังนางเทพธิดาทั้งเจ็ดบอกเล่าดังนั้น จึงถามต่อไปอีกว่า เจ้าแม่ได้เชิญเราด้วยหรือไม่ด้วยเราก็เป็นเขียนผู้สำเร็จเหมือนกัน

นางเทพธิดาทั้งเจ็ดตอบว่า ที่ข้าพเจ้าเล่ามาั้นตามที่เคยมาทุกปีแล้ว แต่ในคราวนี้ยังไม่เคยทราบว่าจะเชิญผู้ใดมากน้อยเท่าใด ข้าพเจ้าหาทราบไม่ ซีเทียนจึงบอกแก่นางทั้งเจ็ดว่า ถ้ากระนั้นนางจงคอยเราสักประเดี๋ยว เราจะไปฟังข่าวดูว่าจะเป็นการใด พุดแล้วซีเทียนก็สำรวจพระคาถาผูกนางทั้งเจ็ด แล้วบอกว่าจะเจ้าจยีนอยู่ที่นี้ก่อน นางทั้งเจ็ดถูกมัดด้วยเวทมนตร์ก็พากันยืนแข็งอยู่ใต้ต้นชมพู ซีเทียนก็เหาะไปยังตำหนักเจ้าแม่ตรวจดูว่า จะสนุกสนานครึกครื้นประการใด

แต่เมื่อซีเทียนเหาะไปนั้นเผอิญมาพบขีดเคียดได้เขียน เทวดาองค์หนึ่งเหาะมา ซีเทียนก็มึนศีรษะทำค่านับแล้วคิดอุบายถามว่า ท่านได้เขียนจะไปข้างไหน ขีดเคียดได้เขียนจึงบอกว่า นางอ่องโบายเนี้ยนี้ให้ไปเชิญมาประชุมเลี้ยงโต๊ะคราวใหญ่ ซีเทียนจึงพูดว่าดีแล้วพบท่านตามทาง ข้าพเจ้าจะบอกท่านได้เขียนให้ทราบ ว่า เจ็กเซียงฮองได้เห็นข้าพเจ้าเหาะเหินเร็ว จึงใช้ให้ข้าพเจ้าไปคอยทุกหนทาง เพื่อให้เชิญได้เขียนทั้งหลายไปประชุมที่ปราสาททองเม้งเตี้ยก่อน แล้วจึงไปที่ประชุมเลี้ยงโต๊ะต่อภายหลัง ขีดเคียดได้เขียนได้ฟังดังนั้นก็สำคัญว่าจริง จึงเหาะกลับไปยังวิมานทองเม้งเตี้ย

ซีเทียนเห็นขีดเคียดได้เขียนกลับหลังไปแล้ว ซีเทียนก็ร้ายคาถาแปลงกายเป็นขีดเคียดได้เขียน รีบเหาะไปยังที่ประชุมเลี้ยงโต๊ะ ครั้นถึงแล้วก็ลงเดินเข้าไปในตำหนักเห็นที่บนโต๊ะจัดแจงแต่งตั้งไว้ ล้วนประดับประดาด้วยเครื่องวิเศษงดงามประหลาด ในมนุษย์โลกไม่มีที่จะเปรียบได้เครื่องโภชนาโอชะรสทิพย์ต่าง ๆ ดูเรียบเรียงไว้เรียบร้อยเป็นลำดับดูน่ากินยิ่งนัก ยังคอยท่าแต่หมู่เทพยดาที่ยังหาไม่ใคร มาไม่ ซีเทียนตรวจดูเห็นไม่รู้สิ้นสุด ขณะเมื่อซีเทียนยืนดูอยู่นั้น หอมกลิ่นทิพย์โอชะรสสุรามากระทบจมูกเข้า ซีเทียนจึงหันมาเห็นทิพย์สุราตั้งอยู่ข้างฝาสองสามคนโหล่นแต่สุราทิพย์ที่กลิ่นอย่างวิเศษ ซีเทียนเห็นดังนั้น นึกอยากจนน้ำลายไหลออกมา อยากจะเดินเข้าไปหยิบกินก็นึกเกรงพวกรักษาการยังเฝ้าอยู่ ซีเทียนจึงถอนขนในตัวใส่ปากเสกคาถาพ่นออกไป เป็นตัวแมลงหวี่ต่าง ๆ บินไปจับเกาะนัยน์ตาทุก ๆ เขียน พนักงานเหล่านั้นก็คันหูคันตาหาวนอน ต่างกึ่งวงจ้วงเจียมมือเท้าอ่อนล้าหงกหลับต่างก็ล้มนอนไปทั้งสิ้น ซีเทียนเห็นดังนั้น ก็เดินเข้าไปหยิบคนโทสุราทิพย์รินออกมากินตามสบายใจ เม้าจนไม่รู้สีกตัว แล้วกลับได้สติคิดขึ้นได้ว่าไม่ดีไม่ควร ถ้าข้าอยู่ที่นี้เทวดามาประชุมพร้อมกันเข้าก็จะจับตัวเรา ทำอย่างไรดีเห็นจะสู้กลับไปนอนยังที่จะดีกว่า คิดดังนั้นแล้วก็ลุกเดินโซเซออกมาจากที่นั้นจะเหาะกลับมา เผอิญหลงไปหาไซที่อยู่นี้ไม่ เหาะไกลไปยังชั้นวิมานดุสิต

ที่วิมานนี้พันวิมานดาวดิ่งส์มาแล้ว ซีเทียนครั้นเหาะเลยขึ้นไปก็พอสร้างสุราได้สติขึ้นก็แลเห็นวิมานชั้นดุสิต นึกขึ้นมาได้ว่าเราหลงทางขึ้นมาถึงที่นี่ ก็พันวิมานดาวดิ่งส์มาได้แล้ว ซึ่งมาถึงที่นี่ เห็นจะเป็นชั้นพรหมที่ท่านทำยเสียเล่างุณอยู่ ซีเทียนคิดจะเข้าไปหาทำยเสียเล่างุณ แต่วิตกที่ตนไม่เคยมา คิดว่าเราหลงมาเวลานี้ จำจะต้องเข้าไปหาดูก่อนเห็นจะดี คิดแล้วก็สำรวจมกิริยาเดินเข้าไป เหลียวซ้ายแลขวาเห็นเจียบสังัด ไม่ได้เห็นใครสักคนเดียว เพราะในเวลานั้นทำยเสียเล่างุณอยู่บนตำหนักชั้นสูง คอยฟังพระเหี้ยนเตงเทศนา พระเหี้ยนเตงนั่นคือพรหมผู้ใหญ่ หมูเทพดาใหญ่น้อยเคยมาประชุมแวดล้อมคอยฟังเทศนา

ซีเทียนค่อย ๆ เดินเข้ามาในห้องยาของทำยเสียเล่างุณ ปรารถนาจะถามความก็ไม่เห็นมีใคร เหลียวซ้ายแลขวา จึงเห็นน้ำเต้าใส่ยาอยู่บนชั้น และมีน้ำเต้าห้าลูกในน้ำเต้านั้นล้วนแต่ใส่ยาวิเศษสำเร็จแล้ว ซีเทียนเห็นแล้วก็ดีใจ จึงคิดว่าของสิ่งนี้ ตั้งแต่เราสำเร็จจะขอเรียนวิชาเป็นแพทย์ประกอบยาวิเศษ อย่างนี้ไว้ช่วยมนุษย์ เผอิญไม่ให้มีเวลาว่าง วันนี้เห็นเป็นอุปนิสัยอันใหญ่จึงให้หลงมาพบยาอันวิเศษและทำยเสียเล่างุณก็ไม่อยู่ด้วย จำเราจะลองกินสักสองเม็ด เป็นลาภปากที่เราได้มาปะเข้าแล้ว คิดดังนั้นแล้วก็เข้าไปหยิบน้ำเต้าทยาออกมาใส่ปาก เคี้ยวกินเล่นดูจกั้วคั้วกินจนหมดยาในน้ำเต้าทั้งห้าลูก ครั้นซีเทียนกินยาหมดแล้ว ฤทธิ์เมาสุรานั้นก็หายไป ครั้นได้สติก็คิดวิตกว่าตัวเราไม่ตีทำการเกินตัวครั้งนี้ โทษเราใหญ่หลวงเท่าฟ้าและดิน จำเราจะหนีกลับลงไปยังที่เดิมอันเคยอยู่ของเราคิดแล้วก็ออกจากวิมานเหาะกลับออกมาทางทิศปราจีน ร่ายพระเวทวิทยากำลังกายรีบเหาะตรงลงมายังเขาฮวยกิวยชัว ครั้นถึงปากถ้ำจิวเลียมต้องจึงร้องเรียกบริวารวานรว่า พวกเจ้าทั้งหลายเรากลับมาแล้ว

ฝ่ายพวกบริวารเมื่อได้ยินเสียงซีเทียนได้เชียดังนั้นต่างก็มีความยินดี กรูกันออกมาคำนับถามว่าได้เชย ไปสบายใจนานแล้ว ไม่ลงมาเยี่ยมเยียนพวกข้าพเจ้าบ้างเลยท่านมีสุขทุกข์ประการใด

ซีเทียนเดินพลางพูดพลางด้วยพวกบริวารว่า เราไปก็ไม่สู่นานก็วันนัก ครั้นเดินถึงในถ้ำขึ้นนั่งบนแท่นแล้ว วานรนายทหารทั้งสี่พร้อมด้วยบริวารใหญ่น้อยคำนับแล้วถามว่า ท่านได้เชยขึ้นไปอยู่บนสวรรค์ มีความสุขสำราญอย่างไรบ้าง และได้รับหน้าที่เป็นขุนนางตำแหน่งอะไร

ซีเทียนได้ยินบริวารถามดังนั้น จึงหัวเราะแล้วพูดว่า ในคราวนี้ขึ้นไปเฝ้าเจ็กเซียงฮ่องเต้โปรดปรานมาก ทรงตามใจตั้งให้เราเป็นซีเทียนได้เชย แล้วโปรดให้มีที่สำนักสองแห่ง และให้พนักงานไว้ใช้สอย มาวันหนึ่งท่านเห็นว่าเราไม่มีหน้าที่ราชการอันใด จึงโปรดรับสั่งให้เราไปดูการในสวนชมพู่ ครั้นอยู่มานางท้าวเทวราช

จะประชุมการเลี้ยงโต๊ะครวใหญ่ เชิญเทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลาย แต่ตัวเราท่านมิได้เชิญ เพราะฉะนั้นเราจึงลอบไปก่อนลักกินสุราทิพย์และเครื่องโอชะรสเสียสิ้น เราเมาสุราเดินหลงทางเลยไปยังสำนักท่ายเสียเล้ากุน ลักยาวิเศษกินหมดทั้งห้าหน้าเต้า ครั้นกินแล้วก็สร้างเมาเราคิดวิตกว่าจะทราบถึงเง็กเชียงฮ่องเต๋ จะมีโทษถึงสิ้นชีวิตเพราะฉะนั้นเราจึงต้องหนีกลับลงมาเสียดังนี้

พวกบริวารได้ฟังดังนั้น ก็พากันมีความยินดี จึงพร้อมกันจัดแจงเครื่องแกแล้มและสุรามาดั่งเรียงราย แล้วก็รินสุราออกและยกขึ้นค้ำขันซีเทียน ซีเทียนก็รับดื่มเข้าอีกหนึ่งก็หน้านิ้วคิ้วย่น ร้องว่ากินไม่ตี ๆ และพูดว่าเมื่อเราลักสุราที่ฮ่องโป๊เนี้ยเนี้ยเลี้ยงโต๊ะกินนั้นรสดีกว่าสุรานี้ด้วยสุรานี้เป็นของทิพย์ กินแล้วทำให้อายุยืนไม่แก่ไม่ตาย

พวกวานรทั้งหลายเหล่านั้น ได้ยินซีเทียนได้เสียพูดดังนั้นต่างก็ดีใจอยากจะได้กินบ้าง จึงพูดว่าซีเทียนได้เสียไปเกิดข้าพเจ้าจะคอยท่า

ซีเทียนได้ฟังบริวารว่าดังนั้น ก็รีบออกจากถ้ำเหาะขึ้นไปยังตำหนักเขียนดี ครั้นถึงแล้วซีเทียนก็ร้ายคาตากำบังตัวเดินตรงเข้าไปข้างใน แลเห็นเขียนเหล่านั้นยังนั่งสัปหงกวงงอยู่ ซีเทียนก็เข้าไปหยิบสุราทิพย์ได้สองขวดแล้วหนีบรักแร้อีกสองขวดก็ถือเอามา แล้วเดินออกมาพันวิมาน ก็เหาะมายังเขาฮวยก๊วยฮั่ว บอกบริวารให้จัดโต๊ะประชุมให้พร้อมกันจะได้เสียสุราอันมีนามว่า (เซียมจิวฮวย) คือสุราทิพย์สำหรับเทวดากิน ครั้นจัดแจงเสร็จแล้ว ก็พากันเสียสุราทิพย์เป็นที่รื่นเริง

ฝ่ายนางฟ้าทั้งเจ็ดคนที่ถูกซีเทียนร้ายคาตากำบังอยู่ในสวนนั้น ครั้นซีเทียนลงไปเมืองมนุษย์แล้ว มนต์ก็เสื่อมคลายจึงหลุดออกมาได้ นางทั้งเจ็ดก็รีบยกกระเช้าชมพู่กลับเข้าไปในตำหนักวิมาน คำนับแล้วยืนก้มหน้านึ่งอยู่

ฮ่องโป๊เนี้ยเนี้ยนางเทวราชจึงถามนางทั้งเจ็ดว่า พวกเจ้าไปเก็บชมพู่ได้มากมายน้อยเพียงใด

นางทั้งเจ็ดจึงทูลว่า สวนนอกได้สองกระเช้าเล็ก สวนกลางได้สามกระเช้า สวนหลังนั้นไม่ได้เลย ข้าพเจ้าคิดดูเห็นซีเทียนได้เสียจะลักเก็บกินเป็นแน่ เพราะในเวลานั้นข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังคั้นผลชมพู่อยู่ ซีเทียนอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ ก็โดดออกมาร้องตวาดพวกข้าพเจ้าแล้วถามว่า เจ้าแม่จะเลี้ยงโต๊ะจะเชิญท่านผู้ใดบ้าง พวกข้าพเจ้าจึงบอกว่า ตามที่เจ้าแม่ได้เชิญนั้นเล่าให้ฟัง แล้วซีเทียนก็ร้ายคาตากำบังพวกข้าพเจ้าให้ยืนนิ่งอยู่ในที่นั้น มาถึงเวลานี้จึงได้หลุดออกมาได้

นางเทวราชของโป๊เนี้ยเนี้ยได้ฟังดังนั้น แล้วก็รีบขึ้นไปยังปราสาทหลงเซียวเตี้ยกราบทูลเง็กเชียงฮ่องเต๋ให้ทรงทราบทุกประการ

ขณะเมื่อฮ่องโป๊เนี้ยเนี้ย กำลังทูลอยู่นั้นพวกเขียนเฝ้าสุราทิพย์พากันกราบ

ทูลอีกว่า ไม่ทราบว่ามีผู้ใดลอบแอบเข้าไปลักสุราทิพย์ไปหมด ทั้งเครื่องทิพย์โอชาก็เปื้อนเประอะไปทั้งนั้น

ในขณะนั้นเทพยดาและเซียนทั้งสี่มากราบทูลเจ็กเซียงฮ่องเด้ออีกว่า ท้ายเสียงเล่ากุนมาแล้ว เจ็กเซียงฮ่องเด้อ ได้ทรงฟังแล้วก็ลงมาจากทิพย์บัลลังก์พร้อมกับนางท้าวเทวราชออกมารับท้ายเสียงเล่ากุนเข้ามา

ท้ายเสียงเล่ากุนจึงทูลแก่เจ็กเซียงฮ่องเด้อว่า ในตำแหน่งของข้าพเจ้านั้น ประกอบยาริเศษสำเร็จแล้วไว้หวังจะนำเอามาอยู่ที่ประชุม ให้เทพยดาจับประทานบังเอิญถูกขโมยลักไปเสียหมดแล้ว ขอพระองค์ได้ทรงทราบ

เจ็กเซียงฮ่องเด้อได้ทรงฟังท้ายเสียงเล่ากุนแจ้งดังนั้นก็ตกพระทัยตะลึงไป สักครู่หนึ่งพวกเซียนที่รับใช้ของซีเทียนเข้ามากราบทูลว่าซีเทียนได้เขียนไม่ดูแลการในสวนหายไปตั้งแต่วันนี้แล้วก็ไม่เห็นกลับมาไม่ทราบว่าจะไปแห่งหนตำบลใด ขอพระองค์ได้ทรงทราบ

เจ็กเซียงฮ่องเด้อได้ทรงฟังพวกเซียนทูลดังนั้น ก็ยังทรงนิ่งนึกตรึกตรองอยู่ แล้วทอดพระเนตรเห็นชิตเคียดได้เขียนเข้ามากราบทูลอีกว่า ข้าพเจ้าได้รับเชิญเจ้าแม่มาประชุมเมื่อวานนี้ ประซีเทียนได้เขียนบอกว่าพระองค์ให้บรรดาเทพบุตรและเซียนเข้ามาประชุมที่ปราสาททรงเม่งเตี้ยก่อนแล้วจึงค่อยไปตำหนักเอี้ยวดีต่อภายหลัง ข้าพเจ้าก็สำคัญว่าจริงจึงได้กลับมายังทรงเม่งเตี้ยก็มีได้เห็นพระองค์ ข้าพระองค์จึงได้เลยมาเฝ้าในครั้งนี้

เจ็กเซียงฮ่องเด้อได้ทรงฟังดังนั้นก็ยิ่งหวาดหวั่นพระทัยยิ่งนัก จึงรับสั่งว่าเราหาได้สั่งแก่ซีเทียนได้เขียนไม่ มันคงหลอกให้ท่านหลงเชื่อมัน การคงจะเป็นดังนั้นเป็นแน่ตรัสดังนั้นแล้วจึงรับสั่งให้ (เจเหลงกั๋ว) เทพบุตรไปสืบดูทั่วทุกวิมานว่าจะไปด้วยเหตุประการใด เจเหลงกั๋วรับรับสั่งแล้ว ถวายบังคมลาออกมาแล้ว ก็เที่ยวไปสืบดูทุก ๆ วิมาน ครั้นได้ทราบความแน่แล้วก็กลับมากราบทูลเจ็กเซียงฮ่องเด้อว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ ซึ่งเกิดความวุ่นวายนั้นมิใช่ใครอื่นไกล ซีเทียนนั้นแลขอพระองค์ทรงทราบ

เจ็กเซียงฮ่องเด้อเมื่อได้ทรงฟังดังนั้นก็ทรงพระพิโรธรับสั่งให้ท้าวจัตุโลกบาลทั้งสี่พร้อมด้วย (ถักทะเลีที่อ่อง) กับโลเจียและดาวยี่สิบแปดดวงสิบสองวงสิน และดาวทั้งเก้ากับเจ้าวงเจี๋ยเทพารักษ์ กับเทวดาทั้งสี่ทิศพร้อมกันทั้งพลเทพยดารวมได้สิบหมื่น

ครั้นจัดกันพร้อมแล้ว ก็พร้อมกันถวายบังคมลาออกจากระตูลนำที่หมิง ถักทะเลีที่อ่องเร่งพลเทพยดาเหาะลงมายังเขาฮวยกั๋วซิว ครั้นถึงแล้วถักทะเลีที่อ่องสั่งให้รายพลล้อมเขาฮวยกั๋วซิวไว้ แน่นหนาแล้ว ถักทะเลีที่อ่องสั่งให้เก้าเอี้ยว

ดาวทั้งเก้าเข้าไปหน้าถ้ำชวนซีเทียนได้เสีย ให้ออกมารบเก้าเอี้ยวก็ยกพลเข้าไปร้องทำทนายที่ปากถ้ำ

ฝ่ายพวกบิรารวณรทั้งหลายเมื่อได้ยินเก้าเอี้ยวมาร้องทำดังนั้น ก็รีบนำความเข้าไปบอกแก่ซีเทียนได้เสีย ซีเทียนได้เสียเมื่อได้ฟังวณรนำความมาแจ้งดังนั้น ก็ได้แสดงความครั้นคร้ามหวาดเสียวแต่อย่างหนึ่งอย่างใดนั่งเสพสุราเจยอยู่ แล้วจึงพูดว่าวันนี้เรากินสุราเมาอยู่อย่าให้ใครเป็นธุระพวกบ้านเลย พุดยังไม่ทันขาดคำพวกวณรวิ่งเข้ามาบอกอีกว่า เทวดาทั้งเก้าองค์ได้กล่าวคำหยาบซ้ำต่อได้อ้อมมากมายนัก

ฝ่ายซีเทียนได้เสียเมื่อได้ฟังพวกวณรมาบอกดังนั้น จึงบอกว่าช่างเขาเกิดจะด่าว่าประการใดก็ช่างเขาทำนทั้งหลายอย่าเอาเป็นธุระเลย เรามีสุราสุกกันกินให้สบายอย่าวิตกทุกข์ร้อนอะไรไปทำไม

ซีเทียนพุดยังไม่ทันจะขาดคำลง พวกวณรวิ่งเข้ามาบอกว่าเทพารักษ์เก้าองค์ทำลายประตูถ้ำเสียแล้ว พวกกันตีเข้ามาเกือบจะถึงอยู่แล้ว

ซีเทียนได้ฟังดังนั้น จึงเรียกตอถอกก็กุกุ้ยอ่องเขียนสองให้พ่ายักษ์ เจ็ดสิบสองถ้ำและพวกทหารวณรยกออกไปก่อน

ฝ่ายตอถอกก็กุกุ้ยอ่องเขียนสองแม่ทัพหน้ารับคำสั่งแล้วก็รีบจัดทหารเสร็จแล้วก็ขับทหารออกไปก่อน ฝ่ายซีเทียนชักกระบองออก กวาดแกว่งและเรียกหมู่ทหารวณรพร้อมกันหนุนออกมา

ฝ่ายตอถอกก็กุกุ้ยอ่องเขียนสองครั้นออกมาถึงนอกถ้ำเห็นเทพารักษ์เก้าองค์ตั้งสกัดทางขวางหน้าอยู่ที่สนามเล็กจะออกไปหาได้ไม่ พอซีเทียนมาถึงเข้าแล้ว แลเห็นดังนั้นก็ร้องดวดด้วยเสียงอันดังว่า จงรีบเปิดทางโดยเร็วว่าแล้วก็สำแดงฤทธาแกว่งกระบองโจมตีออกมาด้วยกำลัง

ฝ่ายเทพารักษ์ทั้งเก้าองค์จะต่อสู้ด้านทานกำลังซีเทียนมิได้ ก็ล่าถอยออกมาตั้งรายเป็นกระบวนอยู่ แล้วจึงพูดแก่ซีเทียนว่า ตัวท่านไม่รู้จักความตายจะมาถึงตัวเจ้าบังอาจลวงละเมิดกระทำความผิดเป็นมหันตโทษ กินชมพู่ในสวนจนหมดแล้วยังมีหน้าเข้าไปลักสุรากินอีกเล่า ไซแต่เท่านั้นยังกระทำวนวายหลอกลวงให้การประชุมของนางท้าวเทวราชอ่องเป็เนี้ยเสียไปด้วยแล้วมีหน้าซ้ำลักสุราลงมาเลี้ยงพวกของตัวอีก ทำการชั่วร้ายแรงนักยังไม่รู้โทษตัวว่ากระทำผิดหรือ

ซีเทียนได้ยินเทพารักษ์ว่าดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า การทั้งปวงก็จริงดังท่านว่า แต่บัดนี้ท่านจะทำประการใดแก่เราก็ให้เร่งว่ามาเถิด

เทพารักษ์เก้าองค์จึงตอบว่า เรารับคำสั่งของเจ็กเซียงฮ่องแต่ให้ลงกำลังตัวเจ้า ๆ จงยอมเสียโดยดี ถ้าขึ้นต่อสู้ตอสู้แก่เรา พวกเจ้าก็จะถึงความวินาศลง

ด้วยฝีมือเราและพลแห่งเทพดาทั้งหลาย

ซีเทียนจึงว่าตัวเป็นแต่เทพารักษ์เล็กน้อยจะมีฤทธิ์เดชสักเท่าใดจึงมาพุดชมซีบังคับเราแม้ได้ถูกระเบองเหล็กสักทีหนึ่งจึงจะรู้สำนึกตนว่าจะเป็นการใด

เทพดาทั้งเก้าองค์ได้ฟังซีเทียนหมิ่นประมาทดังนั้น ก็มีความโกรธจริงพร้อมกัน เรียงหน้าโจมตีเข้าไปด้วยกำลัง ซีเทียนแกลงกระเบองเหล็กกายสิทธิ์รับรบบอง ปิดต่อสู้เทพารักษ์เก้าองค์ด้วยกำลังอันเรียวแรงแข็งขัน เทพารักษ์ทั้งเก้าองค์จะรบบต่อกรและทานกำลังซีเทียนมิได้ก็ล่าถอยกลับเข้าค่ายซีเจงแค้นกัดทะเลีที่อ่องแม่ทัพว่า ซีเทียนมีกำลังฤทธิ์เดชเข้มแข็งนักจะต่อสู้ทานกำลังมิได้ ขอท่านได้ทราบ

กัดทะเลีที่อ่องได้ฟังเทพารักษ์ทั้งเก้าองค์ซีเจงดังนั้นจึงสั่งให้ท้าวจตุโลกบาล และยี่จับไต้ยี่สิบคือดาวยี่สิบแปดดวงพร้อมกันออกไปรบ

ซีได้เขียนอ่องกับเทพดาทั้งหลายรับคำสั่งแล้วก็คำนับลา แม่ทัพยกพลทหารออกไปตั้งกระบวนรบอยู่ที่สมรภูมิชัย

ฝ่ายซีเทียนก็จัดให้ต็อกก็กกั๋ยอ่องเขียนสองและนายปีศาจยักษ์ทั้งเจ็ดสิบสองถ้ำกับวานรทหารเอกทั้งสี่พร้อมกันยกออกไปตั้งอยู่หน้าถ้ำคอยที่ข้าศึกอยู่

ครั้นสองทัพยกมาประจัญหน้า ต่างก็เข้าต่อสู้รบสู้กันเป็นสามารด ต็อกก็กเขียนสองทั้งสองและพวกยักษ์เจ็ดสิบสองถ้ำและพวกบริวารวานรทั้งหลาย จะต่อสู้พลเทพารักษ์มิได้เสียที่ถูกจับไปได้ทั้งสิ้น เหลือแต่นายทหารวานรทั้งสี่และพวกวานรเท่านั้นหลบหนีเข้าถ้ำไปได้

ฝ่ายซีเทียนเห็นพวกของตนพ่ายแพ้แก่เทพดาดังนั้น ก็มีความโกรธเป็นอันมากสองตาลูกดั่งดวงดาวโรหิณี ขนทั่วทั้งกายพองชันดูจขนเม่นก็ขบฟันแกลงกระเบองเข้ารุกไล่โจมตีเทพดาทั้งหลายแตกรนออกไปไม่สามารถจะทานกำลังซีเทียนได้

กัดทะเลีที่อ่องกับโลเจียและท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่เห็นพวกเขียนแตกรนอ่อนกำลังลง ต่างก็เข้าช่วยกันระดมรบซีเทียนและล้อมไว้จนเวลามีดลงทุกที ซีเทียนเห็นดังนั้นก็อดขนเพชรในต้วออกกำมือหนึ่งแล้วก็ใส่ปากร้ายพระเวทคาถาพ่นออกไปเป็นซีเทียน นับได้หมื่นและแสนตนล้วนแต่ถือกระเบองเหล็กเหมือนซีเทียนตรงเข้าโจมตีมิได้รั้งรอ ซีได้เขียนอ่องกับแม่ทัพเทพดาและพลโยธาทั้งหลายไม่สามารถจะต่อต้านทานกำลังรูปซีเทียนนิรมิตได้ ก็แตกรนถอยหนีพากันกลับเข้าค่าย ซีเทียนเห็นดังนั้น ก็ร้ายพระเวทคาถาเรียกขนเพชรกลับเข้ากายแล้วเหาะกลับมายังปากถ้ำ พวกวานรบริวารก็พากันออกมาต้อนรับบางตัวก็หัวเราะบางตัวก็ร้องไห้ ซีเทียนจึงถามว่าเหตุไรพวกเจ้าหัวเราะแล้วร้องไห้ด้วยฉะนี้เล่า

พวกวานรบริวารจึงบอกว่า ที่ข้าพเจ้าหัวเราะนั้นเพราะดีใจที่ท่านได้ชัยชนะ ที่

ร้องไห้เพราะคิดถึงเขียนฮองและพวกนายปีศาจยักษ์เจ็ดสิบสองถ้ำที่เทพยดา
 รบจับเอาตัวไปได้

ซีเทียนจึงพูดว่าธรรมดาครบกันไม่แพ้กันนะ ท่านทั้งหลายอย่าวิตกไปเลย พวก
 เจ้าจงระวังรักษาปากถ้ำของเราไว้ให้แข็งแรง เราจะพักผ่อนเอาแรงไว้สู้รบในวันพรุ่งนี้
 เราจะแผลงฤทธิ์จับตัวพวกเทวดาแก่แค้นแทนพวกเราให้จงได้

พวกวานรทั้งหลายได้ฟังซีเทียนว่าดังนั้นก็ค่อยมีน้ำใจขึ้น จึงช่วยกันปิดประตู
 ถ้ำ แล้วก็ลัดกันหลับนอนผ่อนพักเอากำลังและผลัดเปลี่ยนกันรักษาหน้าที่

ฝ่ายพวกเทพยดาและท้าวจตุโลกบาลรวมพลเข้าแล้วก็ตรวจตราดูพวกปีศาจ
 ยักษ์ที่จับมาได้ บ้างเป็นเสือเป็นลิงมีลักษณะรูปร่างต่าง ๆ กัน จับไม่ได้ก็แต่พวก
 วานรถักทอสิ่งทีอ่องจึงสั่งให้ตั้งล้อมเขาช่วยก๊วยซัวไว้ให้แน่นหนา พวกเขียนทั้งหลาย
 ก็พร้อมกันจัดการตามแม่ทัพบัญชาสั่งเข้าล้อมเขาช่วยก๊วยซัวไว้ทุกด้านโดยความ
 กวดขัน

ฝ่ายพระกวนอิมได้รับนิมนต์เจ้าแม่ฮ่องไป๊วยเนี้ยเนี้ยจึงเสด็จมาจากเขาไฮ้โพ
 ท่อซัวกับด้วยศิษย์ทั้งหลายถึงวิมานก็เดินตรงเข้ายังตำหนักเอี้ยวดีที่ประชุมเลี้ยง
 โต๊ะนั้น ก็เห็นเสียบสงัดอยู่ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่เทพบุตรและเวียนอยู่สองสามองค์
 นั่งสนทนากันอยู่ พระกวนอิมจึงเข้าไปใกล้ ถามเขียนทั้งหลายเหล่านั้น เขียนทั้ง
 หลายเหล่านั้นเห็นพระกวนอิมก็ยืนขึ้นคำนับแล้วแจ้งความตามเหตุผลทุกประการ
 ให้พระกวนอิมฟัง

พระกวนอิมได้ทราบดังนั้นแล้วจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นท่านจงตามเราไปเฝ้าเจ็ก
 เขียงฮ่องเต้ฟังดูจะเป็นประการใด ได้เขียนทั้งหลายก็ตามพระกวนอิมไปยังปราสาท
 (ธงเม่งเต้ย)

ในเวลานั้นซีได้เตียนชื่อกับซิดเคียดได้เขียน จึงออกมาต้อนรับพระกวนอิม
 พระกวนอิมจึงบอกแก่ได้เตียนทั้งสองว่า ท่านจงกลับเข้าไปกราบทูลเจ็กเขียงฮ่องเต้
 ว่าอาตมภาพพระกวนอิมจะมาเฝ้า

เขียนทั้งสองได้ฟังดังนั้นจึงกลับเข้าไปกราบทูลเจ็กเขียงฮ่องเต้ว่าพระกวนอิม
 จะขอเข้ามาเฝ้า

เจ็กเขียงฮ่องเต้ได้ทรงทราบดังนั้น จึงรับสั่งว่าให้นิมนต์ท่านเข้ามาเถิด เขียน
 ทั้งสองก็ออกไปนิมนต์พระกวนอิมเข้ามาเฝ้า เจ็กเขียงฮ่องเต้จึงนิมนต์ให้หนึ่งที่อัน
 สมควร

ในเวลานั้นท่ายเสียงเล่ากวนได้เขียน และนางท้าวเทวราชฮ่องไป๊วยเนี้ยก็พร้อม
 กัน นมัสการพระกวนอิมแล้วพระกวนอิมจึงถามการประชุมเลี้ยงโต๊ะเหตุผลประการ
 ไດจึงได้เสียบสงบไปดังนี้

เง็กเซียงฮ่องเต้จึงตรัสว่า ทุก ๆ ปีมากก็เป็นทีที่รื่นเริงโดยการประชุม มาในปีนี้เป็นเหตุด้วยวามรปิตาจตนหนึ่งได้กระทำให้เกิดการวุ่นวาย ข้าพเจ้ามีความเศร้าหมองใจมาก เพราะฉะนั้นจึงได้จัดพลเทพบุตรสิบหมื่นลงไปกำจัดวามรมาได้วันหนึ่งแล้ว ยังหาเห็นกลับขึ้นมาไม่ การจะเป็นประการใดก็ยังไม่ทราบต่อไป

พระกวนอิมได้ทราบดังนั้นแล้ว จึงเรียกสุยไ้สสานุศิษย์คนใหม่มาแล้วสั่งว่า ท่านจงลงไปฟังข่าวที่เขาฮวยก๊วยซัว สืบดูซึ่งเหตุการณ์ที่รบพุ่งกันนั้นให้รู้ว่าจะเป็นประการใด ถ้าปะกำลังสู้รบกันอยู่ก็จงช่วยเป็นกำลังแห่งเทพดาทั้งหลายด้วย

สุยไ้คนนี้คือ (บุตเฉียบ) ซึ่งเป็นบุตรที่สองของถักทะเลสีที่อ๋องแม่ทัพ สุยไ้รับคำพระอาจารย์แล้วก็จัดแจงแต่งกายเสร็จ มือจับกระบองเหล็กลาพระอาจารย์ออกจากประตู นำที่หมิงเหยียบเมฆเหาะตรงลงมายังเขาฮวยก๊วยซัวครั้นถึงก็เดินตรงมาที่หน้าเขา เห็นหมู่เทพบุตรตั้งทัพล้อมเขาฮวยก๊วยซัวอยู่ สุยไ้ตรงมายังประตูค่ายจึงเรียกเทพบุตรผู้รักษาประตูบอกว่า ท่านจงไปแจ้งความแก่ท่านแม่ทัพว่าข้าพเจ้าบุตรที่สองของถักทะเลสีที่อ๋อง ซึ่งเป็นสานุศิษย์ของพระกวนอิม ใ้ให้มาสืบข่าวในทัพที่รบพุ่งกัน ท่านนำความไปแจ้งแก่ท่านแม่ทัพด้วยเถิด

ผู้เฝ้าประตูจึงบอกกันต่อ ๆ ไป จนทราบถึงถักทะเลสีที่อ๋อง ถักทะเลสีที่อ๋องจึงอนุญาตให้เขียนพนักงานนำเข้ามาหา สุยไ้เข้ามาถึงจึงกระทำค่านับท่านแม่ทัพ ผู้เป็นบิดาแล้วยืนอยู่ข้างหนึ่ง ถักทะเลสีที่อ๋องจึงถามบุตรว่าเจ้ามาทำไมมีกิจธุระสิ่งใดหรือ

สุยไ้จึงแจ้งความแก่บิดาว่า ข้าพเจ้าตามพระกวนอิมขึ้นไปยังดาวดิงส์ที่ตำหนักเอี้ยวตี้ครั้นไปถึงท่านอาจารย์ไม่เห็นเลี้ยงโต๊ะเสียบสงบอยู่ จึงได้ถามพวกเขียนเขียนทั้งหลายแจ้งความตามเหตุผล จึงได้ถามพวกเขียน เขียนทั้งหลายแจ้งความตามเหตุผล พระอาจารย์จึงให้เทพบุตรนำท่านไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ เง็กเซียงฮ่องเต้จึงได้รับสั่งชี้แจงเหตุผลให้พระอาจารย์ฟัง พระอาจารย์จึงให้ข้าพเจ้าลงมาฟังเหตุการณ์ที่รบกันว่าจะแพ้ชนะประการใด เพื่อจะได้ทราบเรื่องตลอดไป

ถักทะเลสีที่อ๋องได้ฟังบุตรชี้แจงดังนั้น จึงเล่าความตามการที่ได้รับฟังกันแต่เวลาเวลานี้ทุกประการ ให้สุยไ้ผู้บุตรฟังยังหาทันขาดคำไม่ เขียนที่เฝ้าประตูเข้ามาบอกว่าบัดนี้ซีเทียนพาพวกทหารวามรมาล้อมทำทลายพุดจาหยาบคายมาก ชวนให้ออกไปรบกัน

ซีได้เขียนอ๋อง กับถักทะเลสีที่อ๋อง ได้ฟังพวกเขียนมาบอกดังนั้น ก็จัดแจงพลทหารจะออกรบ สุยไ้จึงยืนขึ้นค่านับบอกแก่บิดาว่า ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งของพระอาจารย์มาแล้ว แม้ลงมาสืบข่าวเมื่อปะกำลังรบพุ่งกันก็ให้ข้าพเจ้าเข้าช่วยเป็นกำลังแก่บิดาด้วย

เวลานี้แม้ถึงฤทธาข้าพเจ้าน้อยก็จริง แต่จะขออาสาออกไปรบลองกำลัง และมีมือข้าศึกคู่สักครั้งหนึ่ง ซีเทียนได้เขียนได้เขียนจะมีฤทธิ์เดชประการใด

ถักทะเลที่ห้องใต้ฟังบุตรอาสาตั้งนั้น จึงอนุญาตว่าตามแต่น้ำใจเจ้าไม่ห้ามปราม แต่จงระมัดระวังให้จงหนักอย่าให้เสียที่แก่ข้าศึกได้

ฮุยไ้ได้ฟังบิดาอนุญาตและกำชับตั้งนั้นก็มีความยินดีคำนับลาแล้วก็จับกระบอกออกจากค่าย มายืนอยู่ตรงหน้าค่ายข้าศึก แล้วก็ร้องไปด้วยเสียงอันดังว่า ตัวไหนชื่อซีเทียนได้เขียน จงรีบออกมาโดยเร็ว

ซีเทียนได้ยินฮุยไ้ร้องถามมาตั้งนั้น จึงร้องตอบออกไปว่าเรานี้แหละผู้ชื่อว่า ซีเทียนได้เขียน แล้วซีเทียนได้เขียนถามว่า ตัวเจ้าเป็นอะไรจึงสามารถมาถามถึงชื่อเสียงแห่งเรา ผู้มีอานุภาพหาผู้เสมอมิได้

ฮุยไ้จึงตอบว่า เราคือบุตรที่สองของถักทะเลที่ห้องเป็นสานุศิษย์ของพระกวนอิมชื่อฮุยไ้

ซีเทียนได้ฟังตั้งนั้นจึงพูดว่า เจ้าเป็นศิษย์ของพระกวนอิมทำไมไม่อยู่ที่นำไ้รักษาข้อวัตรปฏิบัติอันดีเล่าเหตุใดจึงมาที่นี่ด้วยกิจธุระอันใด

ฮุยไ้ตอบว่าเราได้รับคำสั่งของพระอาจารย์กวนอิมให้มาฟังข่าวในการสงคราม และเราได้เห็นท่านประพาดกิจการดูว่าบุคคลอันหาสติปัญญาความคิดมิได้ เราจึงอาสาเพื่อจะจับตัวท่านไปให้แม่ทัพ

ซีเทียนจึงตอบว่า ตัวเป็นลูกเด็กเล็กน้อยไม่ควรมาพูดอวดอ้างวางโตจงมาลองนำหนักกระบอกของเราดู ว่าจะมีพิษสงสักเพียงใด ว่าแล้วซีเทียนก็เงื้อกระบอกขึ้นกระโจนตีฮุยไ้ ฮุยไ้ยกกระบอกเหล็กขึ้นรับไว้ และต่อสู้โดยสามารถประมาณหกสิบเพลง ฮุยไ้ทานกำลังซีเทียนมิได้ ก็ถอยหนีกลับมายังค่าย ซีเทียนเห็นตั้งนั้นก็หัวเราะแล้วก็มิได้ไล่ติดตามไป จึงเรียกพลทหารกลับมาหน้าถ้ำแล้วร้ายพลตั้งกระบวนรบคอยทำข้าศึกอยู่

ฝ่ายฮุยไ้หนีกลับเข้าในค่ายแล้วมาคำนับบิดาบอกว่า ซีเทียนมีกำลังและฤทธิ์เดชมากนัก ข้าพเจ้าเข้าลองฝีมือต่อสู้ก็ทานกำลังมิได้จึงล่าถอยมา

ถักทะเลที่ห้องใต้ฟังฮุยไ้ผู้บุตรบอกตั้งนั้น ก็ให้มีความวิตกยิ่งนัก จึงปรึกษารือตามเหตุที่ได้สู้รบแก่ข้าศึกเห็นพร้อมกันแล้ว จึงเขียนข้อความบอกเหตุการณ์ที่ได้ต่อสู้และพ่ายแพ้แก่ศัตรู มอบให้ตัวลี้ภัยของพร้อมกับด้วยฮุยไ้ถือกลับขึ้นไปยังดาวดึงส์ ถวายเง็กเซียงฮ่องเต้ เง็กเซียงฮ่องเต้เมื่อได้ทรงทราบแล้วก็ทรงพระสรรพลตรัสว่า วานรปิตาจารย์เดียวสามารถต่อสู้เทพดาได้ถึงสิบหมื่น ถักทะเลที่ห้องมีหนังสือมาขอพลเทพบุตรเพิ่มเติมอีก จะได้เทพดาองค์ใดลงไปตี

ในขณะที่เง็กเซียงฮ่องเต้ตรัสอยู่นั้น พระกวนอิมจึงถวายพระพรว่า อาตมภาพ

เห็นเทพารักษ์องค์หนึ่ง อาจสามารถจะลงไปปราบปรามซีเทียนได้

เง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังพระกวนอิมถวายพระพรดังนั้น จึงรับสั่งตามพระกวนอิมว่า ท่านเห็นเทพารักษ์พระองค์ใดที่สมควรจะไปรบแก้ซีเทียนได้

พระกวนอิมถวายพระพรว่า เทพารักษ์พระองค์นี้ก็นับว่าเป็นนัสดาของพระองค์ชื่อ (ยี่หนึ่งจินกุน) คือเอียวเจี้ยนเมื่อครั้งแผ่นดินฮ้องสินนั้น ก็มีชื่อเสียงลือปรากฏว่ามีฝีมือเป็นเอกในสมัยนั้น บัดนี้อยู่ที่ศาลปากน้ำกวนจิว ท่านผู้นี้เดิมได้กำจัดลัทธิลี้หนหนึ่งแล้ว และที่เขาบิวยัชวมีมิตรสหายมากล้นแต่ฝีมือเข้มแข็ง กับพวกเทพารักษ์ยอดหญ้าพันสองร้อยเป็นบริวารฤทธิ์เดชมาก แต่วิตกว่าจะฟังรับสั่งหรือไม่ก็ยังไม่ทราบ ขอพระองค์ได้มีหนังสือรับสั่งไปสักฉบับหนึ่ง ให้ยี่หนึ่งมาช่วยเป็นกำลังกำจัดซีเทียน ก็คงจะสำเร็จได้ดังประสงค์

เง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังพระอาจารย์แจ่งดังนั้น จึงรับสั่งแก่เขียนผู้พนักงานฝ่ายอาลักษณ์ ให้แต่งหนังสือถึงยี่หนึ่งจินกุนให้ยกพลมาช่วยปราบซีเทียน เขียนผู้พนักงานก็แต่งหนังสือรับสั่งมามอบให้ตัวลัทธิย้อง ตัวลัทธิย้องได้หนังสือรับสั่งแล้วก็รีบเหาะไปยังแม่น้ำกวนจิวที่ศาลยี่หนึ่งจินกุนอยู่โดยเร็ว ครั้นถึงศาลก็เรียกผู้รักษาประตูบอกว่า เราเชิญหนังสือรับสั่งของเง็กเซียงฮ่องเต้มาแต่สวรรค์จะมาหา ยี่หนึ่งจินกุน ผู้เฝ้าประตูได้ทราบดังนั้นจึงเข้าไปบอกแก่ยี่หนึ่งจินกุนโดยเร็ว ยี่หนึ่งจินกุนกับเทพารักษ์มิตรสหายก็พร้อมกันออกมารับพระอักษรรับสั่งของเง็กเซียงฮ่องเต้ พาตัวตัวลัทธิย้องเข้าไปข้างในแล้วเชิญในที่นั่งอันสมควร

ยี่หนึ่งจินกุนจตุรูปเขียนแล้ว ก็เปิดผนึกหนังสือออกอ่านในพระอักษรมีว่า ตำบลเขาฮวยกิวยัชว มีปีศาจจวนรตนหนึ่ง ชื่อซีเทียนได้เสีย กระทบการหยาบช้ำสาบานยี่ให้เป็นที่ร่อนรนแก่เทพยดาอารักษ์ทั้งหลาย และได้กระทำให้เสียการประทุมเลี้ยงโต๊ะคราวใหญ่แล้วหนีลงไปจากสวรรค์ เราให้ยกพลเทพยดาลงไปสืบหมั้นจับตัวก็ยังหาได้ไม่ เราขอให้เจ้าผู้เป็นนัสดาจัดพลโยธาและพวกเพื่อนมิตรสหายยกไปยังเขาฮวยกิวยัชว ช่วยกันระดมกำจัดศัตรูเสียให้ราบคาบ เมื่อเสร็จศึกสงครามแล้วจะปูนบำเหน็จรางวัลแก่เจ้าให้มีเกียรติยศเป็นอันมากให้สมควรแก่ความชอบ

จินกุนและพี่น้องทั้งหลาย เมื่อได้ทราบความตามพระอักษรเช่นนั้นแล้ว ก็พากันมีความยินดีทุก ๆ เทพารักษ์ แล้วจินกุนจึงพูดแก่ตัวลัทธิย้องว่า ท่านจงกลับไปทูลเง็กเซียงฮ่องเต้เถิดว่า ข้าพเจ้าจะรีบจัดพลโดยเร็ว ถ้าพร้อมแล้วก็จะยกไปกำจัดศัตรูเสียให้ราบคาบมิให้เสียเกียรติยศของเง็กเซียงฮ่องเต้ไปได้ ตัวลัทธิย้องก็ลา ยี่หนึ่งกลับไปกราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ ตามถ้อยคำของยี่หนึ่งซึ่งส่งมาให้ทูลทุกประการ

ฝ่ายจินกุนจึงเรียกพี่น้องทั้งหกคน คือตั้งหนึ่งเตียวหนึ่งเอี้ยวหนึ่งลี้หนึ่งกิว

ซินหนึ่งเด็กเกียนหนึ่งมาประชุมพร้อมกันแล้ว ก็จัดพลเทพารักษ์ยอดหญ้าได้พันสองร้อยแล้วก็ให้ถืออาวุธเตรียมตัวและขี่สัตว์ต่าง ๆ ครั้นพักพร้อมกันแล้ว จินกุนให้ยกพลออกจากสำนักพวบริวารเหาะตามลมข้ามมหาสมุทรใหญ่ตรงไปยังทิศบูรพา ครู่หนึ่งก็ถึงเขาอวยก้วยซิว ยี่หนึ่งจินกุนแลไปเห็นพลเทพบุตรล้อมรอบภูเขาเป็นชั้น ๆ ดูแน่นอนหาไม่มีทางที่จะเข้าออกได้ จินกุนเห็นดังนั้น แล้วก็ขับพลลงยังพื้นพระสุธาเดินเข้าไปใกล้ค่าย บอกแก่ผู้รักษาประตูว่า ข้าพเจ้ายี่หนึ่งจินกุน ถูกรับสั่งเจ๊กเซียงฮ่องเต้ให้ยกพลมาช่วยจงบอกแก่ท่านแม่ทัพให้ทราบ

ฝ่ายผู้เฝ้าประตูเมื่อได้ฟังยี่หนึ่งบอกดังนั้น ก็บอกกันต่อไปครั้นซีได้เขียนอ่องและถักทะเลสีที่อ่องทราบก็พากันออกมาประตูค่ายเชิญยี่หนึ่งจินกุนเข้าไปข้างใน แล้วก็ให้ที่นั่งที่อันสมควร จินกุนจึงถามถึงการรบพุ่งว่าแพ้ชนะเป็นประการใด

ซีได้เขียนอ่องกับถักทะเลสีที่อ่องจึงเล่าความตามที่ได้รบพุ่งต่อสู้กันให้ยี่หนึ่งจินกุนฟังทุกประการ ตามที่ได้เป็นมาแล้ว ยี่หนึ่งจินกุนได้ฟังก็หัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้ามาครั้งนี้จะสำแดงฤทธิ์รบแก่ซีเทียนได้เสียให้ท่านเห็นฝีมือดาช่ายที่ล้อมไว้นั้นจงเก็บเล็กเสียดไม่ต้องการใช้ ส่วนถักทะเลสีที่อ่องจะช่วยข้าพเจ้าเอากระจกขึ้นไปคอยส่งบนอากาศ คอยจับปีศาจวานรนั้น ให้เหาะขึ้นไปอยู่บนเวหาให้คอยดู ถ้าซีเทียนมันแพ้กจะหนีไปทิศอื่น ขอท่านได้ส่งดูให้แจ่มแจ้งอย่าให้มันหนีไปเสียได้ ถักทะเลสีที่อ่องได้ฟังยี่หนึ่งจินกุนสั่งดังนั้น ก็ไปคอยทำการอยู่ตามสั่ง

ยี่หนึ่งจินกุนพร้อมด้วยพี่น้องเป็นเจ็ดคนด้วยกัน กับเทพารักษ์ยอดหญ้าต่างตระกูลเตรียมกันพร้อมเสร็จแล้วก็ยกมาหน้าถ้ำจี้ยี้เลียมตอง ครั้นถึงจินกุนเห็นวานรตั้งกระบวนเรียงรายกันเป็นหมวดเป็นหมู่เรียกว่าค่ายมังกรขด ในกลางค่ายตั้งเสาธงยี่ห้าซีเทียนได้เสีย จินกุนเห็นแล้วจึงพูดว่าอายวานรปีศาจนี้ อาจสามารถตั้งตัวเป็นซีเทียนได้เสียได้จะปราบเสียให้ราบคาบในคราวนี้

ฝ่ายหมู่วานรเมื่อได้แลเห็นยี่หนึ่งจินกุนยกมาดังนั้น ก็รีบเข้าไปบอกแก่ซีเทียนว่า บัดนี้มีพลทหารยกมาตั้งอยู่หน้าค่ายเป็นอันมากพิเคราะห์ดูท่าทางองอาจมากนักขอท่านจงทราบ

ซีเทียนได้ฟังบริวารบอกดังนั้น ก็จับกระบองเหล็กกายสิทธิ์สำหรับมือเดินออกจากถ้ำเห็นจินกุนท่วงทืออาจเข้มแข็ง พิศดุลักษณะรูปร่างดงามซีเทียนจึงหัวเราะ แล้วก็ยกกระบองขึ้นกวัดแกว่งร้องถามไปว่า เฮ้ยเอ็งผู้นั้นอยู่ที่ไหนตำบลใดรูปร่างน้อยจ้อยมีชื่อและแซ่ประการใดสามารถมาทำชวนเรารบไม่กลัวความตายหรือประการใด

จินกุนได้ฟังดังนั้นจึงร้องตอบว่า เอ็งมีแต่เนี้ยนตาเนื้อหามีแก้วตาที่จะเห็นไม่ เอ็งจำเราไม่ได้หรือเราเป็นหลานของเจ๊กเซียงฮ่องเต้รับที่ตั้งให้เป็นเจียวฮุยเล่ง

เหียนอ่องยี่หนึ่ง บัดนี้เรารับคำสั่งของเง็กเซียงฮ่องเต้จะมากำจัดตัวเจ้า ๆ ยังหา
รู้จักความตายว่าจะมีมาถึงตัวเจ้าไม

ซีเทียนได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าถ้ากระนั้นเรานึกได้แล้วคือน้องสาวของเง็กเซียง
ฮ่องเต้ลงมาในเมืองมนุษย์โลกได้เสียกันแกเอียงกุนแล้วเกิดบุตรชายด้วยกันคนหนึ่ง
ท่านเอียงกุนผู้นี้เคยถือขวานเข้าป่าตัดไม้ซมพู่ที่ภูเขาสูงนั้นเป็นนิชชาติตระกูลของ
ตัวอย่างนี้มีไซหรือ เราจะบอกให้เข้าใจตัวเจ้าเป็นเด็กเล็กน้อยไม่สมควรจะรบแก่เรา
เจ้าจงบอกซีได้เหียนอ่องและถักทะเลที่อ่องให้มาลองฝีมือแก่เราเถิด

จินกุนได้ฟังซีเทียนพูดดังนั้นก็มีความโกรธ ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้าย
ชาติเดียวรัจฉานพูดจาหยาบช้ำไม่มีความเกรงขามลอมคมจ้าวของกูดูก่อน พูด
แล้วจินกุนก็ตรงเข้าไปยกจ้าวขึ้นฟันลงไปตรงศีรษะซีเทียน ซีเทียนยกกระบองขึ้น
รับไว้ไม่ถูกศีรษะ ต่างเข้าบุกบันรบพุ่งกันด้วยกำลังเข้มแข็งได้สามร้อยเพลงยังหา
แพ้ชนะกันไม่

จินกุนสำรวมจิตร้ายพระเวทแปลงกาย กลายเป็นพรหมสูงประมาณสามหมื่นวา
สองมือจับสามง่ามแหลมดุจเขาสวยขั้ว หน้าเขียวฟันแดงหัวกลมขนรุงรังดูร้าย
ยิ่งนัก ถือสามง่ามกระโจกแท่งซีเทียน

ซีเทียนเห็นดังนั้น ก็สำรวมจิตร้ายพระเวทแปลงกายเป็นพรหมเหมือนจินกุน
บ้างถือกระบองดุจภูเขากุนลุนช้วนั้น ยกขึ้นรับรบกับจินกุนต่างมีอิทธิฤทธิ์ด้วย
กันทั้งสองฝ่าย

ในขณะที่เมื่อจินกุนกับซีเทียนรบกันอยู่นั้นพวกพี่น้องทั้งหลายเห็นดังนั้นจึงขับ
หมู่เทพารักษ์ยอดหน้าและสัตว์ร้ายต่าง ๆ ตรงมายังถ้ำจี้เสียมต้องรบกระหนาบ
เข้าไปบ้างยิงเกาทัณฑ์ และหน้าไม้ระดมเข้าไปในถ้ำพวกพลวานรของซีเทียนไม่
สามารถจะทนได้ ก็ทิ้งค่ายทิ้งอาวุธหนีไปเอาตัวรอด ซีเทียนเห็นพวกวานรแตก
กันถวนวายเป็นหมดดังนั้นก็มีความวิตกห่อถอยลง สำรวมกายร้ายพระเวทกลับเป็น
รูปเดิมแล้วโดดหนีไป

จินกุนเห็นดังนั้นก็ไล่ประชิดติดตามมาจึงร้องว่าอ้ายวานรไพร่ จะหนีไปข้าง
ไหนเล่าจงกลับมายอมเสียโดยดีกูจะไว้ชีวิตให้รอดตายสักครั้งหนึ่ง

ซีเทียนไม่มีใจที่จะต่อสู้รับหนีมายังถ้ำปะทหารทั้งหกรายกันสกัดกันหน้าซีเทียน
ไว้ ร้องตวาดว่าอ้ายวานรจะวิ่งหนีไปข้างไหน

ซีเทียนเห็นดังนั้น ก็ร้ายพระเวทให้กระบองเหล็กเล็กงเท่าเข็ม ยัดซ่อนในรูหู
แล้วก็แปลงกายเป็นนกกระจอกน้อยโผล่ขึ้นจับอยู่บนยอดพฤกษา ทหารทั้งหก
เหลียวซ้ายแลขวาค้นหากก็ไม่เห็น จึงร้องว่าอ้ายวานรหนีไปแล้ว พอจินกุนมาถึง
เข้าก็ถามว่าซีเทียนวานรหนีไปไหนแล้ว พวกทหารทั้งหกคนบอกว่าพวกข้าพเจ้าล้อม

อยู่ที่นั่นแต่มันได้หายไป

จินกุนเมื่อได้ทราบดังนั้นก็พิศวงระหัดบงตันพฤษชาเห็นนกกะจอกน้อยตัวหนึ่งจับอยู่บนกิ่งไม้ จึงรำยพระเวทแปลงกายเป็นนกเค้าแมวกระพือปีกขึ้นจะตีซีเทียนเห็นดังนั้นก็แปลงกายเป็นนกฝึกบัวบินขึ้นบนเวหาหนีไป จิงกุนจึงแปลงกายเป็นนกการเวกบินสกัดหน้าตรงเข้าจิกนกฝึกบัว ซีเทียนเห็นดังนั้นก็โผลงในน้ำกลายเป็นปลาว่ายมุดอยู่สายชลธีหายไปไหน

จิงกุนบินไล่มาไม่เห็นซีเทียนก็นึกว่าเห็นจะแปลงเป็นสัตว์น้ำ จำเราจะตามจับตัวให้จงได้ คิดดังนั้นแล้วก็แปลงกายเป็นนกกะทุงลอยคอกอยู่ท้ายน้ำ สักครู่หนึ่งซีเทียนที่แปลงเป็นปลาก็ล่องน้ำลงมาเห็นนกกะทุงลอยอยู่แปลกใจนึกว่าเห็นจะเป็นจิงกุนแปลงเป็นนกกะทุงลอยจะจับเราอยู่คิดเห็นดังนั้นแล้วก็หันกลับทวนน้ำว่ายหนีกลับขึ้นไปเหนือน้ำ จิงกุนเห็นปลากลับว่ายทวนน้ำดังนั้นก็คิดเห็นว่าจะเป็นซีเทียนแปลงเป็นปลาแน่แล้ว จึงไล่ติดตามไปพอทันเข้าก็เอปากจิก ปลาก็กระโดดหนีกลายเป็นงูปลาเล็ดลอดเข้าซ่อนตามสระลอยไป

จิงกุนเห็นปลาหายไปก็เหลียวซ้ายแลขวาไปเห็นงูปลาตัวหนึ่ง จิงกุนจึงแปลงกายเป็นนกกะทุงบินคอกอยู่ริมฝั่งจ้องจะคอกจิงกุน งูกลายเป็นนกกอนเอียงคือนกกระเรียนรีบบินขึ้นจากน้ำไปจับอยู่บนพุ่มไม้ยอดเขา

จิงกุนกลับเห็นซีเทียนแปลงเป็นนกกะเรียน จึงกลับเป็นรูปเดิม จับลูกเกาทัณฑ์ที่เหน็บเอวพาดสายหมายตรงนกกอนเอียง ซีเทียนเห็นดังนั้นก็หลบตกลงข้างเขากลายเป็นศาลาทำปากอ้าเป็นประตูศาล เขาพันทำเป็นบานประตูเอาลิ้นทำเทวรูปเอานัยน์ตาทำเป็นโคมยี่หอแขวนที่หน้าศาล ยังแต่หางซ่อนไม่ได้จึงแปลงเป็นเสาธงตั้งอยู่หลังศาล แปลงสำเร็จแล้วก็นั่งสะกดใจอยู่

ฝ่ายจิงกุนเห็นนกกตกลงไปชายเขาจึงตามลงไปดูไม่เห็นนกเห็นแต่ศาลเจ้าเหลียวซ้ายแลขวาพิศวงระหัดศาลเจ้า แปลกจากธรรมดา คือถ้าศาลเจ้าจริงคงจะมีเสาธงอยู่หน้าศาลสองเสา นี่เสาธงกลับไปอยู่หลังศาลแต่เสาเดียวชะรอยจะเป็นศาลเจ้าซีเทียนแปลง เมื่อจิงกุนคิดเห็นดังนั้นแล้ว จึงแก้งงพูดว่าเราจะต้องทำลายศาลเจ้าเสียก่อนเราจึงจะเข้าไปในศาลเจ้าต่อภายหลัง

ฝ่ายซีเทียนเมื่อได้ยินจิงกุนว่าดังนั้นก็มีความสะดุ้งใจด้วยเหตุบานประตูก็คือพินของเรา ถ้าจิงกุนพันประตูแล้วอันตรายก็จะมีแก่เราเป็นแน่ คิดดังนั้นแล้วก็ร้องเป็ขึ้นดุจเสียงเสื่อ แล้วก็กลายเป็นเสื่อโครงกระโดดขึ้นบนอากาศแทรกเข้าในกลีบเมฆไป

ฝ่ายจิงกุนเที่ยวค้นหา ก็ได้เห็น พอมาพบพี่น้องทั้งหกคนเข้า จึงถามจิงกุนว่าท่านจับตัวซีเทียนได้หรือไม่

จินกุนหัวเราะแล้วพูดว่า เมื่อตะกี้นี้ซีเทียนแปลงตัวเป็นศาลเจ้าหลอกเรา เรา
รู้ทันจะตีโคมหน้าศาลเจ้า ที่เป็นนัยน์ตาของมัน ๆ กลัวเราจึงหนีสูญหายไปไม่มี
ร่องรอยเลยเราเที่ยวหาอยู่เดี๋ยวนี้

พี่น้องทั้งหกก็พากันเที่ยวค้นหาดูก็ได้เห็น จินกุนจึงสั่งพี่น้องว่าจงคอยระวัง
ตรวจตราดูอยู่ที่นี้ เราจะไปเที่ยวค้นหาดู สั่งแล้วก็ขึ้นบนอากาศมายังถ้ำทงหลีที่ห้อง
ถ้ำทงหลีที่ห้องกำลังเอากะจกสองจับอยู่ในเมฆ จินกุนครั้นมาถึงจึงถามถ้ำทงหลี
ที่ห้องว่าท่านเห็นซีเทียนหนีขึ้นมาหรือไม่

ถ้ำทงหลีที่ห้องบอกว่าไม่เห็นขึ้นมาทางนี้ ข้าพเจ้าถือกะจกคอยสองอยู่ก็ไม่เห็น

จินกุนจึงเล่าความให้ถ้ำทงหลีที่ห้องฟัง ว่าซีเทียนมันนิมิตบิดเบือนได้ทุกประการ
แต่ข้าพเจ้าสามารถจะรู้เท่าถึงความคิดแห่งมัน ๆ จึงได้หนีสูญหายไปขณะนี้

ถ้ำทงหลีที่ห้องได้ฟังดังนั้นจึงเอากะจกสองดูรอบทั้งแปดทิศ ถ้ำทงหลีที่ห้อง
เห็นแล้วจึงหัวเราะบอกแก่จินกุนว่า มันหนีลงไปอยู่ที่ศาลเดิมของท่านแล้ว

จินกุนได้ฟังถ้ำทงหลีที่ห้องบอกดังนั้น จึงลาถ้ำทงหลีที่ห้องมือถือสามง่ามเหาะ
ตามไปยังแม่น้ำก้วนจิวโดยเร็ว

ฝ่ายซีเทียนเหาะไปถึงก่อนก็แปลงกายเหมือนจินกุนลงเดินมายังศาล พวก
บริวารทั้งหลายนึกว่าจินกุนกลับมาต่างก็ออกมาต้อนรับเข้าไปในศาล ซีเทียนเข้าไป
ในศาลแล้วก็ขึ้นนั่งอยู่ท่ามกลางศาล จึงทำเป็นถามกิจการธุระต่าง ๆ ในศาล เห็น
คนหนึ่งชื่อลิ้อ้อเอาชาแซมมาแก่น อีกคนหนึ่งชื่อเตี้ยเล้งมาขอความอยู่เย็นเป็นสุข
เตี้ยวะมาขอให้ให้มีบุตร และทำหนังสือทนต์บนให้ไว้ก็มี บางคนมาขอมิให้ใช้เจ็บก็มี
ซีเทียนกำลังนั่งตรวจดูสักประเดี๋ยวก็นึกว่ามีผู้มาบอกว่า มีจินกุนอีกองค์หนึ่งมา แล้ว
พวกเฝ้าศาลจึงออกมาดูเห็นดังนั้นต่างก็ตกใจต่างยืนตงตะลึงอยู่

จินกุนถามพวกบริวารว่าเห็นซีเทียนได้เขียนมาหรือเปล่า พวกเฝ้าศาลจึงแจ้ง
ความว่า ซีเทียนได้เขียนไม่เห็นเห็นแต่เจ้าเล่าเอียนนั่งอยู่ในศาลกำลังนั่งตรวจตรา
ธุระการในศาลอยู่ จินกุนก็รีบเข้าไปในศาล ซีเทียนแลเห็นจินกุนก็กลับกลายเป็น
รูปเดิมแล้วจึงพูดว่า จินกุนจะไม่ยอมให้เราอยู่ในศาลแล้วหรือ

จินกุนยกสามง่ามกายสิทธิ์ แหงลงตรงแก้มซีเทียน ซีเทียนสำรวมรำยพระ
มนต์หลบกระโดดออกมาห่าง แล้วชักกระบองกายสิทธิ์ออกรบต่างรบระต่อสู้กัน
ไปมาเสียงสะท้อนหวั่นไหว เครื่องภาชนะในศาลแตกตกลงเฉียดไปด้วยกำลังทั้ง
สองที่รบกัน ซีเทียนถอยพลางรบพลางออกจากศาลเจ้า ต่างก็แผลงฤทธิ์เหาะขึ้น
กลางอากาศเข้ารบกันด้วยกำลังความสามารถ ซีเทียนค่อยรบค่อยถอยมาจนถึง
เขาฮวยกิวซัว ถ้ำทงหลีที่ห้องกับซีเทียนได้เห็นดังนั้น ก็คิดว่าให้เสียงแก่พล
ทั้งปวง เทพบุตรทั้งหลายก็คอยระวังอยู่โดยกวดขัน

พวกพี่น้องทั้งหกแลเห็นจินกุนรบกับซีเทียน ก็กรูกันเข้าล้อมไว้โดยแน่นหนา ซีเทียนตกอยู่ในที่ล้อมแต่มิได้ย่อท้อ กัดฟันรบรุกบุกบันไปโดยความสามารถ

ฝ่ายตัวลักกียอ่อง ซึ่งเป็นผู้นำพระอักษรของเจ็กเชียงฮ่องเต๋ลงไปให้ยี่หนึ่งจินกุน แล้วกลับขึ้นมาราบทูลเจ็กเชียงฮ่องเต๋ทรงทราบแล้ว ในเวลานั้นพระกวนอิมนาง อ่องปิ๊ยะเนี้ยเนี้ย และหมู่เทพบุตรได้เขียนพร้อมกันนั่งสนทนาในทางศาสนา เจ็ก เชียงฮ่องเต๋จึงตรัสว่า ยี่หนึ่งจินกุนยกพลไปแล้ววันหนึ่งก็ยังหาได้ข่าวคราวประการ ใดไม่

ฝ่ายพระกวนอิมได้ฟังเจ็กเชียงฮ่องเต๋ตรัสดังนั้น จึงถวายพระพรว่า ขอพระองค์ จงเสด็จออกยังประตูสวรรค์นำที่หมิงทอดทิพยเนตรแลเสด็จลงไปดูก็คงจะทราบได้ ลึนทุกประการ เจ็กเชียงฮ่องเต๋ได้ทรงฟังพระกวนอิมทูลดังนั้นก็ทรงเห็นชอบด้วย จึงมีเทวโองการตรัสสั่งเทพบุตรพนักงานรถให้เทียบรถพระที่นั่ง เจ็กเชียงฮ่องเต๋ ขึ้นทรงรถพร้อมด้วยเทพดาทั้งหลายแวดล้อมตามเสด็จออกประตูนำที่หมิงถึงที่ ประทับรถ แล้วทอดพระเนตรลงมาตรงเขาฮวยก๊วยซิว ก็เห็นซีได้เขียนอ่องกับ หมูพลเทพบุตรกำลังซูลมุนเข้าล้อมรบซีเทียน ซีเทียนตกอยู่ที่ท่ามกลางในที่ล้อม และถึกทะเลที่อ่องโลเฉียอยู่กลางอากาศคอยส่องกระจกจะจับวานร แลเห็นจินกุน เข้ารุกรบจะจับซีเทียน แต่ซีเทียนหายอ้อท้อไม่

พระกวนอิมจึงพูดแก้ท้ายเสียงเล่ากันว่า ยี่หนึ่งจินกุนนั้นท่านเห็นเป็นอย่างไร บ้าง อาตมภาพได้พูดไว้ว่าจินกุนมีฤทธิ์ศักดิ์ดานุภาพมาก เข้าล้อมจับซีเทียนอยู่ กลางอากาศแต่กระนั้นยังจับมิได้ อาตมภาพจะช่วยจินกุนอีกสักแรงหนึ่ง ก็ จะจับตัวซีเทียนได้โดยแท้

ท้ายเสียงเล่ากุนจึงถามพระกวนอิมว่า ท่านจะเอาสิ่งอะไรช่วยเป็นกำลัง

พระกวนอิมจึงตอบว่า อาตมภาพจะเอาขวดน้ำมันตวิเศษขว้างลงไปให้ถูก ศีรษะซีเทียนแต่พอล้มลง แต่อย่าให้ตายพอให้ยี่หนึ่งจินกุนจับได้โดยง่าย

ท้ายเสียงเล่ากุนจึงพูดว่าขวดน้ำมันตของท่านนั้นเป็นขวดแก้ว แม้ว่าขว้างลง ไปถูกศีรษะซีเทียนขวดก็จะแตก ขอท่านอย่าเพื่อขว้างลงไปเลยข้าพเจ้าจะช่วยเป็น กำลังเอง

พระกวนอิมจึงถามว่า ของวิเศษของท่านท้ายเสียงเล่ากุนนั้นคือสิ่งอะไร

ท้ายเสียงเล่ากุนจึงบอกว่าข้าพเจ้ามีของวิเศษสิ่งหนึ่ง ว่าแล้วก็ล้วงมือเข้าไป ในมือเสื่อควักออกมาให้พระกวนอิมดูว่า ของนี้ถึงเกิดการกุสึยคคงจะแก้ได้ เพราะ เป็นแม่ทองคำชมพูนุท ข้าพเจ้าประกอบด้วยยาวิเศษเป็นแผ่นทองกายสิทธิ์ไว้คุ้ม ตัว แม้จะถูกไฟก็ไม่ไหม้ แม้จะเรียกสิ่งของอื่น ๆ ให้เข้ามาหากก็ได้ เรียกชื่อว่า (กิมกั้งต็อก) หรือจะเรียกว่า (กิมกั้งทัว) ก็ได้ ท่านจงคอยดูข้าพเจ้าจะขว้างลงไป

ให้ท่านเห็นสักทีหนึ่ง

ท้ายเสียงเล่ากุนพูดดังนั้นแล้วก็เสกด้วยคาถาขว้างกิมกังต้อกลงไปตั้งแต่วิมานในดาวดิงส์ ปลิวลงไปยังเขาฮวยกิวชั่วเร็วดังลมพัด

เวลานั้นซีเทียนกำลังรบอยู่กับจินกุนซูลมุนด้วยพี่น้องทั้งหกคน หาพันธุ์ว่าของวิเศษนั้นตกลงมาไม่ บังเอิญแผ่นทองถูกตรงกระหม่อมซีเทียน ซีเทียนพลาดถลาล้มลงแล้วพลิกตัวจะลุกตะกายหนี จินกุนได้ทีไล่ชิดมาตีด้วยสามง่ามถูกหน้าขาซีเทียน ซีเทียนก็ล้มลงกับพื้นแผ่นดิน ซีเทียนร้องคำด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายตายโหงไม่ไปรักษาบ้านช่องของตัวมาขับเคี่ยวแก่งอึ้งจะเอาอะไรที่กูหรือ ว่าแล้วพลิกตัวจะลุกขึ้นพวกพ้องจินกุนก็เข้ารุมกันเอาอาวุธกดไว้ แล้วเอาเชือกวิเศษมัดไว้แน่นหนา เอามีดวิเศษแทงเสียบเข้าในกระดูกสันหลังไม่ให้เปลี่ยนแปลงได้อีกต่อไป

ฝ่ายท้ายเสียงเล่ากุนเห็นจับซีเทียนได้ จึงเรียกของวิเศษกลับเข้าไว้ในมือเสื้อเสียตามเดิม

เวลานั้นเง็กเซียงฮ่องเต้เห็นจับซีเทียนได้แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับเข้าสู่ทิพยสถานพร้อมด้วยเทพยดาและเซียนทั้งหลาย

ซีได้เขียนอ้อกับตักทะเลที่อ่องและเทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลายพร้อมกันในที่ประชุมจึงพากันสรรเสริญยี่หนึ่งจินกุนว่า หากได้ฟังกำลังท่านการจึงได้สำเร็จหาไม่พวกข้าพเจ้าจะลำบากหลายเวลา

ยี่หนึ่งจินกุนจึงตอบว่า การนี้เพราะบุญบารมีของเง็กเซียงฮ่องเต้และกำลังของเทพยดารักษ์ทั้งหลายซึ่งตั้งใจช่วยกันโดยแข็งแรงการจึงได้สำเร็จได้ แต่ลำพังตัวข้าพเจ้าถึงมีฤทธิ์เดชอย่างไรก็คงจะไม่เอาชัยชนะซีเทียนได้โดยง่าย เพราะซีเทียนก็มีกำลังและมีมือเหมือนกัน

ฝ่ายพวกพี่น้องจึงว่าเราต้องคุมตัวซีเทียนขึ้นไปถวายเง็กเซียงฮ่องเต้เดี๋ยวนี้จึงจะชอบ เพราะจะไปรดปรานประการใดจะได้ทราบ

จินกุนจึงชี้แจงแก่พี่น้องทั้งหกว่า ตัวท่านยังมิได้รับที่ตั้งบนสวรรค์ จะขึ้นไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ยังไม่ได้จึงรวบรวมจัดการกันอยู่ที่นี่ให้เรียบร้อย คอยเราจะขึ้นไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ฟังพระกระแสดูก่อนจะไปรดปรานประการใด ต่อข้าพเจ้ากลับมาแล้วจึงพร้อมกันขึ้นไปเฝ้าจึงจะควร พี่น้องทั้งหกเห็นชอบพร้อมกันแล้วก็พักรออยู่ที่เขาฮวยกิวชั่ว ส่วนจินกุนจึงสั่งเทพารักษ์ให้คุมตัวซีเทียนขึ้นไปยังสวรรค์

ซีเทียนได้อ่องและพวกพลเทพารักษ์พร้อมด้วยจินกุนยกกองทัพเหาะกลับมา ยังดาวดิงส์ ครั้นถึงประตูน้ำที่มึงก็เดินตรงเข้าไปในปราสาททรงเมงเดย์ ซีได้เทียนชื่อจึงเข้าไปกราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ว่าซีได้เขียนอ้อกับตักทะเลที่อ่องและหมู่เทพยดา

เทพารักษ์ทั้งหลายจับตัวซีเทียนได้เขี้ยวมาได้แล้ว พักอยู่ข้างนอกยังคอยฟังรับสั่ง พระองค์อยู่ว่าจะโปรดปรานประการใด

เง็กเซียงฮองเต้ จึงรับสั่งว่า ให้ตัวลี้ก๊วยอ๋องและพวกธิดงพิศณุกรรมเพศผมหมาเอาตัวซีเทียนได้เขี้ยวไปยังสนามสำหรับฆ่าปีศาจ ประหารชีวิตเสีย และทำลายกายให้ย่อยยับละเอียดปนเป็นธุลี

ฝ่ายตัวลี้ก๊วยอ๋องกับธิดงได้ฟังรับสั่งแล้วก็พาซีเทียนไปยังที่ฆาตกรโหดจึงเอาตัวซีเทียนมัดเข้ากับเสาแล้ว พวกเพศผมหมาที่เอาดาบเข้าฟันอาวุธก็มีได้บาดร่างกายซีเทียนสักเท่าเส้นขน

น้ำเต่าเขกุนจึงเรียกพวกเทพารักษ์อัครศิให้เอาไฟเผา ไฟก็ไม่ไหม้ร่างกายซีเทียนแล้วเรียกกรมสุรเอาขวานพามาผ่าอกซีเทียน ร่างกายซีเทียนก็มีได้เป็นอันตรรายซีเทียนก็ยังคงมีชีวิตอยู่

พวกเขียนเพศผมหมาที่สิ้นปัญญาไม่สามารถจะฆ่าซีเทียนให้ตายได้

ฝ่ายตัวลี้ก๊วยอ๋องเห็นดังนั้นแล้ว จึงกลับมากราบทูลเง็กเซียงฮองเต้ว่า ซึ่งพระองค์ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายนำตัวซีเทียนไปประหารชีวิตนั้น พวกข้าพเจ้าทั้งหลายได้เอาอาวุธมีคมต่าง ๆ เข้าฟาดฟันแต่อาวุธเหล่านั้นมิได้ทำอันตรรายร่างกายของซีเทียน ที่สุดจนเอาไฟเผาไฟก็มีได้สังหารร่างกายซีเทียนให้ไหม้ได้ และได้ให้กรมสุรเอาขวานพามาฟันก็มีได้เป็นอันตรรายจะนี้ จะโปรดเกล้าประการใดต่อไป

เง็กเซียงฮองเต้เมื่อได้ทรงฟังดังนั้นแล้วจึงตรัสว่า ถ้ากระนั้นจะทำไฉนจึงจะปราบลงตัวนี้ได้

ท้ายเสียงเล่ากุนได้ฟังเง็กเซียงฮองเต้รับสั่งดังนั้นจึงทูลว่าซีเทียนวานรตัวนี้ได้กินสิ่งของวิเศษคือชมพูทิพย์ สุราทิพย์ และยาวิเศษซึ่งเป็นยาอายุวัฒนะอันประกอบด้วยเครื่องทิพย์โอสถเข้าอยู่ในกาย ของเหล่านี้ล้วนเป็นกายสิทธิ์ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นจะเอาสิ่งใดเข้ามาทำลายนั้นไม่ได้ ขอพระองค์โปรดมอบตัวให้แก่ข้าพเจ้า ๆ จะเอาตัวซีเทียนไปใส่บ่าแบกจวดย เผาหลอมเอายาทิพย์ออกแล้วร่างกายซีเทียนก็จะละลายแหลกละเอียดไป

เง็กเซียงฮองเต้ได้ทรงฟังท้ายเสียงเล่ากุนทูลดังนั้น ทรงเห็นด้วยจึงรับสั่งให้ตัวลี้ก๊วยอ๋องและหลักเตงออกไปแก้มัดซีเทียนพามามอบให้ท้ายเสียงเล่ากุนเอาตัวไปทำตามความคิด

ตัวลี้ก๊วยอ๋องจึงพากันออกไปแก้มัดซีเทียนแล้วก็เอาตัวซีเทียนมามอบให้ท้ายเสียงเล่ากุน

ฝ่ายท้ายเสียงเล่ากุนก็พาตัวซีเทียนไปยังวิมานดุสิตโดยเร็ว ฝ่ายยี่หนึ่งจินกุน

ก็เข้ามาเฝ้าถวายบังคมหน้าพระที่นั่งเจ็กเชียงฮ่องเต้โปรดประทานดอกไม้ทองคำทิพย์ร้อยกิ่ง สุราทิพย์ร้อยคนโท โอสถทิพย์ร้อยเม็ดและของขวัญวิเศษต่าง ๆ รับสั่งให้แบ่งปันกันแก่พวกพี่น้องทั้งหกนั้น

จินกุนครั้นได้รับพระราชทานบำเหน็จรางวัลแล้วก็มีความยินดี

ฝ่ายพระกวนอิมเห็นเสร็จการสิ้นธุระแล้วก็ถวายพระพรลาเจ็กเชียงฮ่องเต้แล้วก็พยักหน้าให้จินกุนถวายบังคมลาออกจากประตูสวรรค์ แล้วขึ้นเหยียบเมฆต่างก็เหาะกลับไปยังที่สำนักนั้นแต่เดิมมา

ฝ่ายท่ายเสียงเล่ากุนเมื่อพาตัวซีเทียนขึ้นมายังชั้นดุสิต ครั้นถึงแล้วเล่ากุนก็จัดแจงเข้าโบายกวยเสร็จแล้ว จึงเอาตัวซีเทียนแถมมัดดอนมิดกายสิทธิ์ที่เสียบสันหลังนั้นออกเสียแล้ว ก็ผลักตัวซีเทียนลงในบ่อแล้วเอาฝาปิดแน่นหนาให้สาธุศิษย์เอาไฟใส่สูมน้ำนั้นประกอบด้วยอากาศธาตุแปดส่วน คือเขียนว่า ฟ้าหนึ่ง น้ำหนึ่ง กิ่งไม้หนึ่ง หัวยี่หว้าหนึ่ง จินว่ากระถ่านหนึ่ง ซ้อนว่าลมหนึ่ง ลี้ว่าไฟหนึ่ง คุมว่าดินหนึ่ง (กระถ่านนั้นคือลมพายุ) รวมทั้งแปดนี้ประกอบเป็นเบ้ากายสิทธิ์เรียกว่าเบ้า (โบายกวย)

เมื่อเวลาท่ายเสียงเล่ากุนเอาตัวซีเทียนใส่ลงในเบ้านั้น ซีเทียนแอบมาอยู่ที่ส่วนลมเพราะลมบังคับไฟให้เย็นได้ เพราะฉะนั้นซีเทียนจึงไม่เป็นอันตราย และจักษุของซีเทียนนั้นแดงเป็นไฟ เพราะไฟนอกสูมแรงมากนัยนาคซีเทียนเขม้นอยู่ตาของซีเทียนแดงเหมือนแสงไฟขณะเมื่อไฟฟาร้อนนั้น ซีเทียนก็ฟาร้อนหาเป็นอันตรายไม่

ตั้งแต่ท่ายเสียงเล่ากุนสูมไฟมาได้สิบเก้าวันตามกำหนดแล้ว ท่ายเสียงเล่ากุนให้เปิดฝาเบ้าเอายววิเศษที่ซีเทียนลักกินนั้น ครั้นพวกศิษย์จัดฝาเบ้าเผยขึ้นจะออกเมื่อซีเทียนอยู่ในเบ้าไม่เห็นแสงสว่าง ครั้นได้ยินเสียงเบ้าสะเทือนจึงแลขึ้นไปเห็นแสงสว่าง จึงได้ดำริในใจว่าจะนั่งอยู่อย่างนี้เห็นจะไม่เป็นการ จำจะหนีไปเสียแต่เมื่อยังไม่ทันเขาระวังจึงจะได้ คิดดังนั้นแล้วก็คอยขยับ พอฝาเบ้าแยมเปิดซีเทียนก็แผ่นขึ้นบนปากเบ้าถีบด้วยกำลังอันแรง เบ้านั้นก็หกคว่ำพวกเขียนซึ่งอยู่พร้อมกันในที่นั้นก็ทรูกันเข้าจับ ซีเทียนก็กระโจนเข้าทูปตีพวกเขียนเหล่านั้น คนละทีสองทีลูกล้มวิ่งกระเจาไปหมดไม่มีผู้ใดจะรวบรวมต่อสู้ซีเทียนได้แต่สักคนหนึ่ง

ฝ่ายท่ายเสียงเล่ากุนเห็นดังนั้นก็วิ่งเข้ามาจะจับตัวซีเทียนในขณะนั้นซีเทียนดุจเสือร้าย ท่ายเสียงเล่ากุนตรงเข้ามาจะจับตัวซีเทียน ซีเทียนก็ชกด้วยหมัดถูกท่ายเสียงเซไปแล้วก็ล้มลง ซีเทียนก็รีบออกจากที่นั้นชกกระบองออกจากหูร่องว่าใหญ่ ๆ กระบองก็ใหญ่ขึ้นมาทันทีตามคำสั่ง ซีเทียนจับกระบองกวัดแกว่งตีออกมามิได้เว้นว่าใครและใคร พวกเขียนทั้งหลายพากันวิ่งวนวายหวนหวาดไปทุกวิมาน ซีเทียนไล่พวกเขียนและเทวดามาจนถึงวิมานดาวทั้งเก้า ดาวทั้งเก้าก็ต้องปิดประตู

วิมานเรียบไปหมด

ท้าวจัดโลกบาลซีใต้ที่อ่องก็พากันวิ่งหนีไปหมด ในคราวนั้นซีเทียนไม่เลือกหน้าไม่ว่าผู้ใดสูงหรือต่ำถือกระบองเทียวไล่ตีกระหนาบไปทั้งนั้น ไม่มีผู้ใดจะรอดได้ ซีเทียนไล่ตีลงมาจากจนถึงปราสาททองเม่งเต๋ย ซีเทียนคิดจะตีเข้าไปในปราสาทเหลืองเขียวเต๋ย บังเอิญพบอิวเซี้ยกิงจุน จอซือเล่งกั๋วเทพบุตรทั้งสองนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ของเจ็กเซียงฮ่องเต๋ อิวเซี้ยกิงจุนเห็นซีเทียนไล่ตีเข้ามาดั่งนั้น ก็ชักกระบองกายสิทธิ์เข้าสกัดหน้าร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่าอ้ายลิงไพรจะไปข้างไหน เหตุใดตัวจึงบังอาจกระทำการกำเริบบ้าคลั่งเช่นนี้ ซีเทียนเห็นเข้าแล้วก็ได้รื้อกระบองขึ้นตีตรงเข้ามา จอซือเล่งกั๋วเห็นดั่งนั้นก็ถลันแข็งเข้ามาเอากระบองยกขึ้นรับ ต่างรบกันอยู่ที่หน้าประตูปราสาทเหลืองเขียวเต๋ยยังหาทันแพ้ชนะกันไม่ อิวเซี้ยกิงจุนจึงให้พวกเขียนทหารไปเรียกพวกกรมสุรสามสิบหกนายมาให้รีบช่วยกันรบซีเทียน

ฝ่ายพวกกรมสุรก็ถือศาสตราเครื่องอาวุธครบมือกันมาระดม ล้อมซีเทียนไว้ทั้งซ้ายขวา ซีเทียนเห็นพวกเทพบุตรมาล้อมไว้แน่นหนาดั่งนั้นจึงร้ายพระเวทแปลงกายเป็นสามเศียรหกกร ถือกระบองสามอันกวัดแกว่งดุจดั่งว่าจักรผันเข้ารบเทพบุตรอยู่ในทามกลางที่ล้อม เทพบุตรทั้งหลายก็มโหฬารที่จะเข้าใกล้ซีเทียนได้ เวลานั้นเสียงสู้รบกันก็สะท้อนหวั่นไหวไปทั่ววิมาน ทราบถึงเจ็กเซียงฮ่องเต๋ตกพระทัยจึงรับสั่งให้อิวเปี่ยนเล่งกั๋ว จิวเซี้ยกิงจุนทั้งสองรีบไปยังทิศปราจีนนิมนต์สมเด็จพระเช็กเกียมองนิสุดใจมาโดยเร็ว เทพบุตรทั้งสองได้ทั้งรับสั่งพระเป็นเจ้าโลกดั่งนั้นแล้ว ก็ถวายบังคมลารีบออกจากวิมานเมืองฟ้าเหาะไปยังทิศปราจีน

ครั้นถึงเทพบุตรทั้งสองก็เหาะลงยังพื้นดินเดินตรงเข้ามายังอารามลู่อิมเข้าไปนมัสการซีใต้กิมกั๋งและพระसानุศิษย์ทั้งหลายแล้วจึงบอกว่าขอได้กรุณาช่วยกราบเรียนพระผู้เป็นเจ้าเป็นที่ทั้งของโลกทราบทั่ว ข้าพเจ้าทั้งสองนี้รับเทวบัญชาของเจ็กเซียงฮ่องเต๋ให้ลงมานิมนต์พระผู้เป็นเจ้าขึ้นไปยังดาวดิงส์บัดนี้

ส่วนसानุศิษย์ทั้งหลายเมื่อได้ทราบความดั่งนั้นจึงเข้าไปกราบทูลพระเช็กเกียมองนิสุดใจ (เข้าใจกันว่าพระยูไล) คือพระอรหันต์ พระองค์จึงโปรดอนุญาตให้นำอิวเปี่ยนเล่งกั๋วอิวเซี้ยกิงจุนทั้งสองเข้าไปเฝ้า ครั้นถึงก็กระทำการนมัสการกราบไหว้ โดยความเคารพแล้วก็คุกเข่าประนมมือนิ่งอยู่

สมเด็จพระเช็กเกียมองนิสุดใจจึงถามว่า เจ็กเซียงฮ่องเต๋มีกิจธุระอะไรจึงให้ท่านทั้งสองมาหาข้าพเจ้า เทพบุตรทั้งสองจึงกราบทูลความตามที่ซีเทียนได้กระทำการอุบายตั้งแต่ต้นจนปลายให้พระเป็นเจ้าทรงทราบทุกประการ แล้วกราบทูลต่อไปว่าเจ็กเซียงฮ่องเต๋ให้ข้าพเจ้ามานิมนต์พระผู้เป็นเจ้าไปช่วยระงับ ด้วยซีเทียนรุกรานเข้าไป จวนจะถึงอับจนอยู่แล้ว ถ้าพระองค์ไม่ทรงพระกรุณาเห็นดาวดิงส์

พิภพจะเป็นอันตรายเสียเป็นมั่นคงขอพระองค์ได้โปรด

สมเด็จพระเช็กเกียมมอญนิฮุดโจ้ได้ทรงทราบดังนั้นแล้ว จึงตรัสเรียกพระอ้อนนินฮุดโจ้กับพระเกียเอี่ยมฮุดโจ้ทั้งสองให้ตามพระองค์ไปด้วย

ครั้นพร้อมกันเสร็จแล้ว สมเด็จพระเช็กเกียมมอญนิฮุดโจ้พร้อมด้วยศิษย์และเทพบุตรออกจากพระอารามแล้วทรงกระทำปาฏิหาริย์ไปทั้งสามองค์เทพบุตรทั้งสององค์ก็เหาะตามไปยังดาวดึงส์

ครั้นถึงหน้าประตูเหลืองเตี้ย พระองค์ทรงรับสั่งแก่เทพบุตรทั้งหลายว่า ท่านทั้งปวงจงเลิกการรบกวนเกิด เทพบุตรทั้งหลายเมื่อได้ยินพระเป็นเจ้าตรัสสั่งดังนั้นต่างก็ถอยห่างออกไปจากที่รบ

ฝ่ายสมเด็จพระเช็กเกียมมอญนิฮุดโจ้ จึงทรงตรัสเรียกว่าซีเทียนจงออกมาที่นี่ เราจะถามดูเหตุผลต้นปลายเป็นประการใด จึงได้มารบกวนกันออกวุ่นวายดังนี้

ฝ่ายซีเทียนเมื่อได้ยินพระเป็นเจ้าเรียกดังนั้นก็คลายมณฑกกลับเป็นรูปเดิมตามปกติแต่กำลังยังมีโทษอยู่ จึงร้องถามด้วยเสียงอันดังว่าท่านผู้นี้อยู่ที่ไหนจึงอาจสามารถมาห้ามปรามเราเมื่อกำลังรบกวนและเรียกชื่อเราจะมีฤทธิ์อะไรหรือ

สมเด็จพระเช็กเกียมมอญนิฮุดโจ้ได้ทรงสดับซีเทียนถามดังนั้น จึงตรัสว่าตัวเจ้าทำการวุ่นวายในมนุษย์โลกจนกระทั่งถึงเทวโลกทุก ๆ แห่งให้ได้ความเดือดร้อนไปทั้งสิ้นไม่ทราบที่ตัวเจ้าเกิดเมื่อไรอยู่ที่ไหนได้ธรรมอันวิเศษอันใดจึงทำการให้เกิดวุ่นวายดังนี้

ซีเทียนได้ยินถามดังนั้นก็ร้องตอบว่าตัวข้าพเจ้านี้คืออากาศฟ้าดินประมวบรวมธาตุกายสิทธิ์ในศิลา จึงบังเกิดตัวข้าพเจ้าเป็นวานรอาศัยอยู่ในภูเขาฮวยก๊วยซัวถ้าจี้ยเสียมตองเป็นที่อยู่เที่ยวสืบหาอาจารย์เรียนวิชาบรรลุนิเวศอายุวัฒนากาลไม่ตาย และมีวิทยาอาจสำแดงแสงฤทธิ์ได้ต่าง ๆ มากที่สุดมิได้ เพราะอยู่ในมนุษย์โลกคับแคบไม่พอใจอยากจะใคร่อยู่ในสวรรค์บ้าง จึงขึ้นมายังวิมานเหลืองเตี้ยอยู่ที่แห่งนี้ อันตำแหน่งเง็กเซียงฮ่องเต็นี่ธรรมดาก็ต้องผลัดเปลี่ยนกัน ผู้ใดมีกำลังฤทธิ์อาานุภาพมากจะต้องยกให้ผู้นั้นเป็นจึงจะสมควร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปรารถนาจะมาชิงเอาที่นี้บ้างตามความปรารถนา

สมเด็จพระเช็กเกียมมอญนิฮุดโจ้ได้ทรงฟังซีเทียนวานรพูดดังนั้นจึงทรงแยมพระโอบุษฐ์ตรัสว่า ตัวเจ้าก็เป็นแต่วานรชาติเดียรรู้จักงานทำไมอาจสามารถมีความกำเริบคิดจะเป็นถึงเง็กเซียงฮ่องเต็นี่ จะได้ด้วยเหตุอะไรเจ้ายังจะรู้สึกแล้วหรือ เราจะว่าให้เจ้าเข้าใจก่อนคือท่านเง็กเซียงฮ่องเต็นี่ ตั้งแต่เล็กมาก็รักษาศีลให้ทานและเจริญกุศลภาวนามีความบริสุทธิ์ตั้งอยู่ในทางสัมมาปฏิบัติต่อ ๆ มา พันห้าร้อยห้าสิบล้านปี หนึ่งเป็นสิบสองหมื่นเก้าพันหกร้อยปี เจ้าจงคิดว่ามากนักน้อยเท่าใด

เพราะดังนั้นจึงได้ขึ้นมารับบรมสุขในวิมานชั้นดาวดึงส์นี้ด้วยอาณิสสค์คุณที่ได้สร้างมา ก็ตัวเจ้าเพียงแต่กำเนิดลึงยังอยู่ในชาติเดียวจึงจวน อาจสามารถจะปรารถนาทิพยสมบัติชิ้นหนึ่งที่เป็นเง็กเชียงฮ่องเต้ที่เดียวหรือเจ้าจงคิดกลับใจเสียใหม่เกิดคิดตั้งนั้นหาสมควรไม่อายุของเจ้าจะถอยสั้นไม่เป็นผลเจ้าจงเร่งกลับใจโดยเร็วอายุจะได้ยืนนาน ถ้าเจ้าไม่ฟังคำเราสอนชีวิตของเจ้าจะดับสูญไปโดยเร็ว เรามีความกรุณาว่าตัวเจ้าเคยปฏิบัติทางชอบทางดีมาช้านานจึงคิดกลับใจเสียใหม่เกิด

ซีเทียนได้ฟังสมเด็จพระเช็กเกียมองนิฮุดโจ้ ทรงสั่งสอนให้สติตกเตือนดังนั้นจึงตอบว่า มาตราเง็กเชียงฮ่องเต้รักษาสิลมานานมากกลับก็คืนานปีก็จริงแต่ไม่ควรอยู่ในที่นี้ เพราะคำโบราณท่านกล่าวไว้ว่าที่ทางต้องอาศัยเปลี่ยนแปลงกันในปีนี้ควรเข้าพบเจ้าจะได้ที่นั่งที่นี้ต้องให้ท่านเง็กเชียงฮ่องเต้ออกไปอยู่เสียที่อื่นวิมานนี้ให้เป็นสิทธิ์แก่ข้าพเจ้า การกลียุคจึงจะราบคาบไปได้ทั้งสิ้น แม้มียกที่นี้ให้แก่ข้าพเจ้าการกลียุคก็จะเกิดวุ่นวายไม่มีความสุขได้ทั่วโลก

พระเช็กเกียมองนิฮุดโจ้ได้ฟังซีเทียนพูดดังนั้น จึงตรัสว่าเจ้าพูดว่าเจ้ามีอายุยืนเท่านั้น จะชิงเอาวิมานของเทพยดาจะได้หรือเจ้าไม่รู้จักอะไรเลย อันทิพยสถานวิมานฟ้าและทรัพย์สมบัติยศบริวารทั้งหลาย ย่อมได้ด้วยผลของความดีความชอบคือบุญกุศลที่ตนได้สร้างมาแต่ชาติปางก่อนมิใช่จะได้โดยฤทธิ์อาณานภาพเร็วแรงเมื่อไร

ซีเทียนจึงพูดว่า ข้าพเจ้าก็มีศีลมีสัจย์และมีวิทญาณหลายประการแปลงกายได้ถึงเจ็ดสิบสองอย่าง หมิ่นแก่ลพข้าพเจ้าก็ไม่แก่ไม่ตายและชำนาญในการกระทำปาฏิหาริย์ดีลังกาไปได้ทีหนึ่งไกลถึงหมื่นแปดพันโยชน์ ทำไมจะนั่งที่พระอินทร์ไม่ได้ทีเดียวหรือ

พระเช็กเกียมองนิฮุดโจ้ตรัสว่า ถ้าเจ้าอวดอ้างว่าเจ้ามีวิชาดีจริงแล้ว เจ้าจงกระทำปาฏิหาริย์ให้เราดู แม้เจ้ากระโดดพ้นฝ่ามือของเราไปได้ เราจะให้เง็กเชียงฮ่องเต้ไปอยู่เสียดข้างทิศปราจีนจะให้เจ้าอยู่ในวิมานดาวดึงส์นี้ตามความปรารถนาของเจ้า ถ้าเจ้ากระโดดไม่พ้นฝ่ามือเราเจ้าต้องลงไปเป็นปีศาจลึงอยู่เบื้องต่ารักษาสิลเจริญภาวนารักษาตัว ปฏิบัติไปอีกหลายกัลป์จึงค่อยมาชิงเอาวิมานนี้

ซีเทียนครั้นได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าดีลังกาทีหนึ่งไปได้ถึงหมื่นแปดพันโยชน์ ฝ่ามือชนิดหนึ่งเท่านั้นทำไมจะโดดไปไม่พ้น แล้วซีเทียนจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นขอให้ท่านยื่นฝ่ามือมาข้าพเจ้าจะกระโดดให้ท่านดู

พระเช็กเกียมองนิฮุดโจ้จึงยื่นพระหัตถ์แบฝ่ามือออกมาให้ซีเทียน ซีเทียนสำรวจจิตร้ายพระเวทคาถา กระโดดขึ้นอยู่ในฝ่าพระหัตถ์ของพระแล้วจึงพูดว่า ท่านจงคอยดูข้าพเจ้าจะหกคะเมนไปเดี๋ยวนี้ว่าแล้วซีเทียนก็ดีลังกาหกคะเมนไป หวัง

ใจว่าจะให้พันฝ่าพระหัตถ์ของพระเซ็กเกียมองนิฮุดใจ

พระเซ็กเกียมองนิฮุดใจทรงเล็งทิพยจักขุแลตามช่องเมฆที่ซีเทียนไปโดยเร็วดุจลมพัดนั้นด้วย

ซีเทียนเมื่อตีลังกาไปจนสิ้นกำลังแล้ว ก็ลงหยุดยังปากตีนฟ้าจึงแลไปเห็นเสาจันทร์แดงห้าต้นค้ำฟ้าอยู่ อันเสาจันทร์แดงนั้นคือนิ้วพระหัตถ์ของพระเซ็กเกียมองนิฮุดใจเรียกว่า เสานิ้วแดงก็ว่า

ซีเทียนจึงคิดว่า เรามาถึงนี้แล้วก็สิ้นระยะทางเท่านั้น ในคราวนี้เราจะกลับไปพระได้สัญญาไว้แก่เรา ๆ คงได้นั่งที่แทนเจ็กเซียงฮ่องเต้เป็นบรมสุขแล้ว คิดดังนั้นแล้วจึงมาคิดว่าเราจำจะทำสำคัญไว้จึงจะชอบ คิดดังนั้นแล้วจึงถอนขนเพชรออกเส้นหนึ่งร้อยพระคาถาเป็นพู่กันอันหนึ่ง จึงเขียนอักษรหกตัวที่เสากลางว่า (ซีเทียนได้เสียแก้ว) แปลเป็นภาษาไทยว่า ซีเทียนได้มาถึงที่นี่ ครั้นเขียนแล้วจึงเรียกขนเพชรกลับเข้าตนตามเดิม แล้วก็ถ่ายปัสสาวะลงไว้ที่โคนเสาแล้วหกคะเมนกลับมาয়ฝ่ามือตั้งเก่าแล้วจึงพูดว่าท่านต้องบอกเจ็กเซียงฮ่องเต้ให้ยกวิมานให้แก่ข้าพเจ้าเดี๋ยวนี้เถิด

พระเซ็กเกียมองนิฮุดใจจึงตรัสว่า ตัวเจ้าออกไปยังไม่พันฝ่ามือเราเลยจะนั่งวิมานยังไม่ได้

ซีเทียนเถียงว่า ข้าพเจ้าได้หกคะเมนไปจนสิ้นระยะทางแล้วปะเสาจันทร์แดงห้าต้นได้จารึกอักษรหกตัวไว้เป็นสำคัญ และได้ถ่ายปัสสาวะไว้ที่โคนเสาจันทร์ด้วย ถ้าท่านไม่เชื่อข้าพเจ้า ๆ จะหาท่านไปดูจะได้เห็นจริงด้วยกัน

พระเซ็กเกียมองนิฮุดใจจึงตรัสว่า เราไม่ต้องไปให้ลำบากเจ้าจงก้มลงดูที่ฝ่ามือเราก่อน จะได้เห็นสิ่งสำคัญว่าเจ้าไปไม่พันฝ่ามือเรา

ซีเทียนจึงก้มศีรษะลงมองดู ก็เห็นที่นิ้วกลางของพระนั้นมีอักษรอยู่หกตัว และมีน้ำปัสสาวะของตัวอยู่ด้วย ซีเทียนเห็นดังนั้นก็ตกใจ นึกว่าเราเขียนหนังสือไว้หกตัวอยู่ที่เสาดันกลางทำไมจึงมาอยู่ที่นิ้วมือพระองค์นี้เป็นที่อัศจรรย์นักแล้วมานึกว่าหรือจะมีคนจับยามรู้ว่าเราเขียนอักษรไว้ที่เสาจันทร์นั้น จึงได้เอามาเขียนที่นี้คิดแล้วจึงพูดแก่พระว่า ข้าพเจ้ายังไม่เห็นจริงไม่เชื่อ ข้าพเจ้าจะขอหกคะเมนกลับไปดูใหม่ ซีเทียนว่าแล้วขยับจะหกคะเมนไป พระจึงคว้าฝ่าหัตถ์ลงครอบซีเทียนไว้ ซีเทียนก็ติดอยู่ในอุ้งมือของพระ แล้วพระองค์ก็สลัดให้ซีเทียนกระเด็นไปจากวิมานดาวดิงส์ ทางประตูทิศปราจีนบังเกิดเป็นเบญจคีรีห้ายอดครอบซีเทียนลงไว้กับพื้นพระสุธาตล เขานั้นติดกันทั้งห้าเขาเรียกว่า (เจ้าแห่งขั้ว) คือประกอบด้วยเบญจธาตุทั้งห้า คือธาตุทองคำหนึ่ง ธาตุไม้หนึ่ง ธาตุน้ำหนึ่ง ธาตุไฟหนึ่ง ธาตุดินหนึ่ง หมู่เทพดาเทพารักษ์ทั้งหลายแลเห็นดังนั้น ต่างก็

ตบมือร้องสาธุการสรรเสริญว่าชอบแล้วควรแล้ว พวกเขามีความยินดีทุกทั่วหน้า

มีคำกลางว่า ตั้งความเพียรอุทิศหาพระปฏิบัติมานานปีตั้งหมิ่นก่ลบไม่เคลื่อนทางมรรคผล คราวนี้แผลงฤทธิ์เดชตั้งสะท้านสะเทือนตลอดโลกไม่ว่าอีกกี่พันปีจึงจะกลับออกได้

ฝ่ายสมเด็จพระเช็กเกียมองนิสิตใจีทรงกำจัดซีเทียนแล้ว จึงเรียกพระอนันและพระเกียเอี่ยมจะเสด็จกลับยังทิศปราจีน ในขณะนั้นมีเซียนสองเซียน คือทิเฝงทิว เทพบุตรทั้งนี้มาคุกเข่านิมนต์ขอให้พระองค์หยุดสักประเดี๋ยว ด้วยเง็กเซียงฮ่องเต้จะออกมาเฝ้าพระองค์ก็ทรงรับนิมนต์ บัดเดี๋ยวเง็กเซียงฮ่องเต้ก็ออกมาเฝ้าถวายพระอภิวาทกราบไหว้แล้วจึงพูดว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญข้าพระพุทธเจ้าขอพระบารมีของพระองค์เป็นที่พึ่ง ซึ่งได้กำจัดซีเทียนให้เสื่อมเสียพยศอันร้ายพวกเซียนทั้งหลายได้เป็นสุขทุก ๆ ภูมิภาคพระบารมีคุณนั้นหาที่สุดมิได้ ขออาราธนานิมนต์หยุดพักสักวันหนึ่ง จะได้เชิญเทพดาทั้งหลาย ทำพิธีเลี้ยงโต๊ะและถวายเครื่องทิพย์โภชนาหารแก่พระองค์สักครั้งหนึ่ง

สมเด็จพระเช็กเกียมองนิสิตใจีได้ทรงฟังเง็กเซียงฮ่องเต้มนต์ตั้งนั้นจึงตรัสว่า อาตมภาพทราบว่าเป็นพิตรมีความเดือดร้อนจึงมาช่วยระงับเหตุการณ์ โดยความประสงค์จะให้เทพดาอารักษ์ทั้งหลายได้มีความสุขสวัสดิภาพโดยปรกติน

เง็กเซียงฮ่องเต้จึงทูลนิมนต์ขอให้พระองค์ขึ้นพักอยู่บนพระตำหนักสถิตยงทิพรัตนบัลลังก์แล้วจึงตรัสสั่งให้พวกเทพบุตรรามสูรรีบแยกกันเหาะไปทุกภูมิภาคเชิญเทพดามาพร้อมกันยังตำหนักเง็กเกียมข้อยให้เขียนใบเฝ้า จะได้นมัสการขอพระบารมีคุณของพระ

ฝ่ายหมู่รามสูรก็แยกย้ายกันไปเที่ยวประกาศป่าวร้องตามรับสั่งของเง็กเซียงฮ่องเต้ ครั้นพวกรามสูรไปแล้วจึงรับสั่งแก่ซีได้เทียนซือเทพบุตรและหมู่นางฟ้าให้จัดแจงเปิดพระตำหนัก เง็กเกียมข้อยให้เขียนใบเฝ้าปราสาทแล้วและรัตนบัลลังก์สำหรับพระซึ่งจะได้ประทับอยู่ท่ามกลางสองข้างไว้ที่เขียนเทพบุตรนั่งและประดับด้วยเครื่องวิเศษต่าง ๆ และเครื่องทิพย์โภชนาต่าง ๆ

ครั้นจัดเสร็จแล้วในเวลานั้น มีเง็กเซียงวงวนชู้ที่จุนหนึ่งเสียดงเลงไปที่จุนหนึ่งท้ยเซงเต่าเง็กที่จุนหนึ่งเจ้าชู้จุนหนึ่งเจ้าเต่าแขกจุนหนึ่งซ่มกัวซือเซียงหนึ่งเก้ออ้วแขกจุนหนึ่งเจ้าจุนหนึ่งอิวปักที่อองหนึ่ง (อธิบายว่าท่านที่ออกนามมานั้นล้วนแต่พรหมทั้งสิ้น)

โลเจียนหนึ่ง เขียนห้อยหนึ่ง หมู่นี้เทพบุตรนำเครื่องราชวัติฉัตรธงและเครื่องวิเศษดอกไม้ทิพย์ของหอมประหลาดต่าง ๆ ครั้นมาถึงก็นำขึ้นถวายพระกราบนมัสการพร้อมกันแล้วกล่าวว่ ขอพระบารมีคุณซึ่งทรงปราบซีเทียนวามารให้พินาศไปได้

พวกข้าพเจ้าทั้งหลายจึงได้พ้นจากความเดือดร้อนรำคาญ

ในเวลานั้นเจ๊กเชียงฮ่องเต้พร้อมด้วยเทพยดา และพรหมทั้งหลายกระทำสักการบูชาพระเสริจแล้ว ด้วยประการต่าง ๆ ก็ประชุมเลี้ยงโต๊ะกันเป็นการรื่นเริง ครั้นเสริจการเลี้ยงแล้วจึงพร้อมกันกราบทูลสมเด็จพระเช็กเกียมองนิสุดใจขอให้พระองค์ทรงตั้งนามการประชุมนี้ไว้เป็นที่ระลึกอยู่สืบกาลนานในภายหน้า

สมเด็จพระเช็กเกียมองนิสุดใจ ได้ทรงฟังเทพเจ้าทั้งหลายทูลขออนามการประชุมเลี้ยงโต๊ะครั้งนั้น ทรงแยมพระโอบะฐูโปรตประทานนามว่า (เทียนอันพิฮวย) แปลว่าวิมานประชุมความสุขของหมู่เทพยดาทั้งหลาย เทพยดาทั้งหลายจึงพร้อมกันเรียกว่า (อันพิฮวย) แล้วพร้อมกันนั่งกินเลี้ยงโต๊ะอีกคราวหนึ่ง ตามลำดับผู้น้อย ผู้ใหญ่และประโคมเครื่องดนตรีพิณพาทย์ระนาดฆ้องเป็นที่รื่นเริงสำราญทั่วทุก เทพยดา

ฝ่ายอ่องโป๊เนี้ยเนี้ยนางท้าวเทวราช ก็นำเครื่องมาลาประหลาดต่าง ๆ และผล ชมพู่สองผลขึ้นถวายพระ แล้วนมัสการกราบทูลว่า ขอบพระบารมีคุณอภินิหาร ของพระองค์ที่ทรงกำจัดปีศาจจวนรเสียได้ กระทำให้พวกข้าพเจ้าได้มีความสุข สำราญทั่วกัน

สักประเดี๋ยวนึ่งมีน้ำเกิดขึ้นแซเหาะมา ครั้นถึงตรงเข้าถวายบังคมเจ๊กเชียงฮ่องเต้ แล้วก็นมัสการพระเช็กเกียมองนิสุดใจ แล้วจึงทูลว่าซีเทียนนั้นได้ยินว่า ท้ายเสียงเล่ากุนเอาตัวไปหลอมเผาหมายว่าในวิมานจะเป็นสุข บังเอิญหนีไปได้ ครั้งนี้พึ่งบารมีของพระองค์ปราบลงได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงได้พ้นจากความเดือดร้อนเป็นบรมสุขสัต์ถาวร ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งของอันใด มีแต่ทิพย์โอสถหญ้าทิพย์ของหอมจะขอถวายแก่พระองค์อันเป็นที่เลื่อมใสแห่งข้าพเจ้า แล้วกล่าวพรถวายว่า ขอให้พระองค์มีพระชนมายุยืนยาวเท่าแก่ทวยในพระมหาสมุทรแล้วกล่าวคำถวายพรว่า ขอให้พระกายของพระองค์สูงหกวาพระศิระรูปเป็นทองคำธรรมชาติ ประทับนั่งบนบัวเก้าชั้น และมีธรรมอันสุขุมเปลวว่างเทพยดาและมนุษย์ทั้งหลาย ในสากลโลกนี้ไม่มีผู้เสมอด้วยพระองค์แล้ว

ขณะนั้นแลเห็นชิตเคียดได้เขียนเหาะมาถึง แล้วเดินตรงเข้ามาถวายบังคมเจ๊กเชียงฮ่องเต้ แล้วคุกเข่าลงคลานนมัสการพระแล้วนำผลสล่าทิพย์สองผลกับพุทราทิพย์สองผลถวาย แล้วทูลถวายพรแก่สมเด็จพระเช็กเกียมองนิสุดใจ

แล้วพระเช็กเกียมองนิสุดใจก็เสด็จลงจากอาสนในขณะนั้นขุนซีเลงกั้วมากกราบทูลว่า ซีเทียนเผลอศิระษะออกมาจากเขาแล้ว ขุนซีเลงกั้วนี้คือเป็นทหารรักษาองค์ของเจ๊กเชียงฮ่องเต้

สมเด็จพระเช็กเกียมองนิสุดใจจึงตรัสว่าท่านอย่าวิตก ตรัสแล้วก็ชักเอายันต์

ออกจากกลีบจีวรในยันต์มีอักษรหกตัวคือยังนิมอณิปัดสอง ส่งให้พระอนันให้รีบไปยังเขาเจ้าแห่งซัว ให้เอายันต์นี้ไปปิดที่ยอดเขา พระอนันสุดใจรีบยันต์แล้วปาฏิหาริย์รีบกลับลงไปยังเขาเจ้าแห่งซัว ครั้นถึงจึงเอายันต์นั้นปิดที่ยอดเขาและเขาก็บันดาลมีรากงอกลงไป พระอนันตปิยันต์แล้วก็กระทำปาฏิหาริย์กลับมายังดาวดั่งสีพิภพ กราบทูลว่าได้นำยันต์ไปปิดแล้วตามสั่ง

สมเด็จพระเช็กเกียมองนิสุดใจทรงภาวนาเรียกหมู่พระภูมิเจ้าที่ซึ่งอยู่ ณ เขาเจ้าแห่งซัวให้ขึ้นไปที่ดาวดั่งสี พระภูมิทั้งหลายก็ขึ้นไปเฝ้าถวายนมัสการแล้วก็ยืนอยู่ในที่อันสมควร พระจึงตรัสสั่งแก่พระภูมิเจ้าที่ทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจงอยู่รักษาดูแลที่เขาเจ้าแห่งซัวนี้ให้จงดีทรมาณให้ซีเตียนหมดพศหมดโทษแล้ว ต่อไปภายหน้าก็คงจะมีผู้ช่วยซีเตียนให้พ้นจากเขาได้ ตรัสดังนั้นแล้วพระองค์ก็ทรงสนทนาแก่เจ็กเซียงฮ่องเต้และเขียนทั้งหลายเสร็จแล้ว ๆ ก็ทรงตรัสกำกับท้าวตี่ก่งคือพระภูมิเจ้าที่ให้ระวังซีเตียน เสร็จแล้วก็ทรงลาเจ็กเซียงฮ่องเต้ออกจากวิมานพร้อมด้วยพระอนัน ครั้นถึงพระทอดพระเนตรเห็นหมู่ศิษย์ทั้งหลายใหญ่น้อยถือฉัตรธงและมาลารูปเทียนยืนเรียงกันคอยนมัสการรับพระองค์ ๆ จึงตรัสแก่ศิษย์ทั้งหลายเป็นอรรถว่า ปัญญาลุ่มลึกรู้แจ้งทั้งสามภพมูลรากสันดานเดิมสุดสิ้นระงับทุกข์ดุจดังอากาศว่าง อันไม่มีลักษณะเจตสิกกรรมไม่มีและกำจัดความรำยการเหล่านี้ไม่อาจรู้ได้นามเดิมว่าเกิดดับธรรมลักษณะดังนี้แล เมื่อพระองค์ตรัสอรรถธรรมดังนั้นแล้ววัศมีเปล่งออกจากพระเมาลี เป็นสีรุ้งขาวเขียวแดงเหลืองหงสบาทย์สีบสีสายสองสว่างรอบทั่วในอากาศ

หมู่ศิษย์ทั้งหลายเห็นดังนั้น ต่างตนก็ประนมมือนมัสการ อีกประเดี๋ยวหนึ่งพระองค์ก็เสด็จเข้าไปที่ ขึ้นนั่งบนบัลลังก์บัวเก้าชั้น แล้วทรงระงับกิริยาแนวแน่

ฝ่ายหมู่สานุศิษย์ทั้งหลาย ต่างคนก็นมัสการแล้วนั่งประนมมือพร้อมกันทูลถามพระองค์ว่า ข้าแต่พระองค์ผู้ประเสริฐสูงสุด ซึ่งเกิดการวุ่นวายบนวิมานนั้น ได้สงบเรียบร้อยแล้วหรือประการใด

พระองค์จึงทรงตรัสว่า การวุ่นวายนั้นคือในตำบลเขาฮวยก้วยซัว เกิดมีวานรตัวหนึ่งได้กระทำให้หมู่เทพยดาทั้งหลายได้ความเดือดร้อนเหลือที่จะพรรณนา แม้หมู่เทพยดาทั้งหลายก็ไม่สามารถจะปราบปรามได้ ขณะเมื่อเราไปถึงวานรอยู่ท่ามกลางหมู่เทพยดาอารักษารามสุรล้อมวานรไว้แน่นหนา วานรก็สำแดงฤทธิ์ห้าวาทูหาญไม่มีผู้ใดสามารถจะต่อฤทธิ์วานรได้

เราจึงให้หมู่เทพบุตรทั้งหลายหยุดรบกัน เราจึงได้ไต่ถามวานรและวานรได้ตอบได้ชี้แจงอวดอิทธิฤทธิ์ พระองค์ทรงเล้าความตามที่ได้กล่าวมาแล้วไปเบื้องต้นจนที่สุดที่พระองค์ได้กระทำให้วานรไปถูกทรมานอยู่ในเขาเงาแห่งซัวให้ศิษย์

สาวกฟังทุกประการ พวกศิษย์สาวกทั้งหลายเมื่อได้ฟังพระองค์ทรงเล่าดังนั้น ก็พากันยกมือขึ้นประนมร้องสาธุการ แล้วต่างคนก็ถวายนภิวาททูลลากลับไปยังสถานแห่งตน

อยู่มาวันหนึ่งสมเด็จพระเช็กเกียมองนิฮุดโจ้ จึงรับสั่งแก่ศิษย์ทั้งหลายว่า ตั้งแต่เราปราบปรามวานรวิมานสวรรค์ก็ได้เป็นสุขมาประมาณถึงพันปีแล้ว ในเวลานี้เรามีบาตรวิเศษจะประชุมทำสลากภัตเลี้ยงศิษย์ทั้งปวงจะควรหรือไม่ ศิษย์ทั้งหลายยกมือขึ้นนมัสการแล้วทูลว่าข้าแต่พระองค์ผู้ประเสริฐหาผู้เสมอมิได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นควรแล้ว สมเด็จพระเช็กเกียมองนิฮุดโจ้ ทรงฟังศิษย์ทั้งหลายทูลว่าชอบพร้อมกันแล้ว จึงรับสั่งให้พระอนันกับพระเกียมัจฉัดแจง

พระอนันกับพระเกียมัจฉัดแจงแล้วจึงออกมายังศาลาธรรมบอญญแก่พวกทายกทั้งหลาย พวกทายกทั้งหลายก็บอกกันต่อไป ครั้นได้เวลาก็เอาเครื่องแจมาใส่ในบาตรพระตามศรัทธาพระอนันพระเกียมัจฉัดแจงเสร็จแล้ว จึงนิมนต์หมู่ศิษย์ใหญ่น้อยทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันแล้ว นั่งเรียงรายเป็นลำดับรับซึ่งไทยทานเป็นที่ระงับกายวาจาใจ ครั้นเสร็จแล้วต่างก็ถวายนภิวาทแล้วก็ลุกมากระทำนมัสการพระโดยความเคารพ

สมเด็จพระเช็กเกียมองนิฮุดโจ้ พระองค์ก็เสด็จขึ้นประทับบนธรรมาสนั่งสำรวมกิริยา หมู่ศิษย์ทั้งหลายต่างนมัสการประนมมือตั้งโสตคอยสดับรับรสพระสัทธรรมพระองค์จึงทรงแสดงมูลรากไตรสิกขา และธรรมอันยิ่งคืออภิธรรมซึ่งจะให้ผู้ปฏิบัติบรรลุถึงมรรคและผลตามลำดับในเวลานั้นศิษย์สาวกทั้งหลายได้สดับธรรมแล้วต่างก็บังเกิดปีติสุขโสมนัส รื่นเริงยินดีในรสพระสัทธรรม ครั้นพระองค์ทรงแสดงธรรมาภิสัมย์แล้ว จึงตรัสต่อไปว่า เราได้พิจารณาดูทั้งแปดทวีปในชมพูทวีปนี้ ซึ่งหมู่สัตว์ทั้งหลายมักจะมากไปด้วยความโลภเจตนา และความโกรธระหุระร้าย และโมหะความหลงมีความมัวเมาประมาทและเห็นผิดวิปลาสไปต่าง ๆ เรามีพระไตรปิฎกธรรมควรจะให้ปฤชนรักษาปฏิบัติ จะได้ละพ้นหลุดจากความชั่วใจบาปหยาบช้ากว่าจะได้ลุถึงซึ่งมรรคผลและนฤพานพระไตรปิฎกรวมสี่สิบห้าผูกคิดเป็นหมื่นห้าพันร้อยยี่สิบสี่เล่ม ล้วนเป็นธรรมอันวิเศษสัมมาปฏิบัติทางวิสุทธิมรรคอันจะนำสัตว์เข้าสู่ห่องพระนฤพาน อาศัยเหตุนี้ เราปรารถนาจะให้ใครที่มีบุญญาภินิหารบารมีเชี่ยวชาญเข้าไปข้างทิศบูรพาในประเทศจีน ชักนำผู้มีศรัทธาอุตสาหะข้ามมาประเทศนี้อารานาพระไตรปิฎกไปรักษาปฏิบัติให้แพร่หลายทั่วไปและแสดงธรรมสั่งสอนสาธุชนให้มีจิตตั้งอยู่ในกุศลธรรมทางสัมมาทิฐิคนผู้นั้นก็จะได้บุญกุศลมีนิตย์อันใหญ่ยิ่งหาที่เปรียบมิได้เรายังไม่เห็นว่าผู้ใดจะสามารถข้ามไปได้

ในขณะที่เมื่อพระองค์ทรงปรารภอยู่นั้น มีพระกวนอิมองค์หนึ่งคลานเข้าไปใกล้ธรรมาสน์แล้วประนมมือขึ้นนมัสการแล้วทูลว่าข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพเจ้า จะขอรับอาสาไปยังทิศบูรพาในประเทศจีน เกี้ยกั่มชั๊กชวณให้ผู้มีศรัทธาในประเทศนั้น มาอาราธนาพระไตรปิฎกไปประดิษฐานในประเทศทิศบูรพาให้จงได้

เมื่อสมเด็จพระเช็กเกียมองนิมิตใจ ได้ทรงฟังพระกวนอิมกราบทูลดังนั้น พระองค์มีพระทัยยินดีเป็นอันมากจึงตรัสแก่พระกวนอิมว่าโดยผู้อื่นจะรับอาสาไป เรายังไม่เชื่อว่า จะตลอดสำเร็จได้ ถ้าตัวท่านอาสาไปแล้ว เรามีความเชื่อว่าอาจสำเร็จได้ดังประสงค์จริง

พระกวนอิมจึงกราบทูลว่า ซึ่งโปรดจะให้ข้าพเจ้าไปนั้นจะทำประการใดจึงจะควรขอพระองค์ได้โปรดทรงแนะนำให้ข้าพเจ้าทราบด้วย

สมเด็จพระเช็กเกียมองนิมิตใจจึงตรัสว่า เมื่อไปนั้นควรจะทำปาฏิหาริย์ให้กระทำปาฏิหาริย์ ถ้าเห็นว่าไม่ควรจะกระทำก็ให้เดินไป จะได้พิจารณาระยะทางว่าไกลหรือใกล้ ร้ายหรือดีก็จะรู้รู้แม่นยำสำหรับจะได้เล่าบอกแก่ผู้ที่มีศรัทธา จะได้เข้ามานำพระไตรปิฎกไปจะได้รู้ซึ่งหนทางเดินเราจะให้ของวิเศษแก่ท่านไปห้าอย่าง ตรัสดังนั้นแล้วก็ทรงเรียกพระอนันกับพระเกียเอี่ยมให้นำของวิเศษทั้งห้านั้นออกมา คือผ้ากาสาพัศตรัจฉรหนึ่งไม้เท้าหนึ่งมงคลดอกไม้สามวงรวมห้าอย่างมาถวายต่อพระหัตถ์

สมเด็จพระเช็กเกียมองนิมิตใจทรงรับของห้าอย่างแล้ว จึงตรัสสั่งแก่พระกวนอิมว่า จีวรและไม้เท้าสองสิ่งนี้ให้ผู้ที่ตั้งใจมาเชิญพระไตรปิฎกไว้สำหรับตัว จีวรนั้นถ้าห่มแล้วก็สามารถจะพ้นจากวิภวสงสาร ไม้เท้านั้นถ้าถือแล้วก็พ้นจากวิบากขันธ์และภัยอันตรายต่าง ๆ ได้ดังความปรารถนา

พระกวนอิมรับจีวรและไม้เท้าแล้ว พระองค์จึงหยิบมงคลสามวงและตรัสสั่งพระกวนอิมว่า มงคลสามวงนี้เอาไว้แก่ตัวท่านก่อนเมื่อเวลาผู้ที่จะมาเชิญพระไตรปิฎกนั้นถ้าเดินมาตามทางบางที่จะพบปะผู้ที่มีฤทธิ์อาณานุกาพันเชี่ยวชาญ จะได้เอามงคลนี้บังคับให้อยู่ในอำนาจของผู้ที่จะมาเชิญพระไตรปิฎกนั้น จะได้เอาไปเป็นสาธุศิษย์ใช้สอย บางที่จะถือตั้งไม่อยู่ในอิวาทจึงให้เอามงคลนี้ครอบใส่บนศีรษะแล้วเอาคาดากาวนา มงคลนั้นก็ระัดศีรษะจะนัยนตาปลิ้นออกมาให้ความเจ็บปวดยิ่งนัก คนผู้นั้นจึงจะมีความเกรงกลัวและอยู่ในอำนาจไม่ขัดขืนคำสั่งและบังคับได้

พระกวนอิมได้ฟังพระตรัสดังนั้นแล้ว ก็รับสิ่งของทั้งห้าอย่างนั้นจากพระหัตถ์แล้วถวายบังคมลาคลานออกมาจากโรงธรรมศาลา จึงเรียกสุยไ้สาธุศิษย์ ให้จัดแจงสิ่งของที่ควรจะไปใช้ได้ตามทาง สุยไ้จัดแจงเสร็จก็อกระบองเหล็ก

สำหรับมือ พระกวนอิมจึงเอาของวิเศษห้าอย่างมอบให้สูยไ้ใส่ถุงยามสะพายไป พระกวนอิมกับสูยไ้ก็ลงจากเขาเดินมา ครั้นถึงเชิงเขากิมเต็งได้เขียนทั้งห้าก็ออกมา รับนิมนต์พระกวนอิมเข้านั่งพักแล้วยกน้ำชามาถวาย พระกวนอิมจึงเล่าความที่จะไปยังประเทศทิศบูรพาในเขตแขวงเมืองจินให้พวกเขียนทั้งหลายฟังทุกประการ กิมเต็งได้เขียนจึงถามว่า สักเมื่อไรผู้ที่จะมาเชิญพระไตรปิฎกจึงจะมาที่นี่ พระกวนอิมจึงบอกว่า ประมาณอีกสองสามปีจึงจะมาถึงพระกวนอิมสนทนา แก่กิมเต็งได้เขียนแล้วก็จะลามากิมเต็งได้เขียนจึงตามออกมาส่ง แล้วก็นมัสการ ลากลับไปยังที่อยู่ของตน

พระกวนอิมกับศิษย์ออกจากนั้นไปสังเกตหมายระยะทางตรงไปยังทิศบูรพา เมื่อพระกวนอิมไปนั้นบางที่เดินบางที่เหาะตามกำลังที่จะไปได้ในเมื่อเวลานั้น ได้แลเห็นแม่น้ำหนึ่งกว้างใหญ่ เรียกว่าแม่น้ำ (ลิวซัวฮ้อ) พระกวนอิมแลเห็นดังนั้น จึงเหาะลอยบนอากาศแล้วพูดแก่สูยไ้ว่าแม่น้ำนี้จะทำการลำบากแก่ผู้ที่จะมาเชิญ พระไตรปิฎก โดยเหตุที่กว้างใหญ่และไม่มีเรือแพพาหนะที่จะข้ามได้

ในขณะนั้นได้ยินเสียงดังอยู่ใต้น้ำสักประเดี๋ยวก็กเกิดเป็นคลื่นลมพัดกล้ำขึ้น แลไปเห็นสัตว์ไหลขึ้นมาจากน้ำหน้าตาน่ากลัวรูปร่างน่าเกลียด พิจารณาดูเหมือนจะเป็นปีศาจยักษ์ มีมือถือกระบองตรงเข้ามาจะจับพระกวนอิมกินเป็นอาหาร สูยไ้เห็นดังนั้นก็เข้าขวางหน้าร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า ถ้าปีศาจมึงจะไปข้างไหน

ฝ่ายยักษ์ถือกระบองก็ได้พูดจาตรงเข้ามาเอากระบองตีสูยไ้ สูยไ้แกว่งกระบองเหล็กเข้ารบรับกันอยู่ต่างคนต่างมีแรงมีฤทธิ์เข้มแข็ง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันไปมารบกันประมาณได้สักยี่สิบเพลงก็หาแพ้ชนะกันไม่ ปีศาจยักษ์ค่อยถอยห่างออกมาแล้ว จึงร้องถามว่าตัวเป็นพวกไหน พาพระที่ไหนมาสามารถล่วงเข้ามาในแดนของเรา

บกเจียจึงตอบว่าเราคือบุตรที่สองของกั๊กทะเลสีที่ชื่อชื่อบกเจียครุให้ชื่อว่าสูยไ้ ทำไมเจ้าไม่รู้จักเราหรือ ตัวเจ้าเป็นชาติปีศาจอะไรจึงอาจสามรถมาทันทางขวางหน้าแห่งเราละนี่

ปีศาจได้ฟังสูยไ้บอกดังนั้นก็ตอบว่าถ้ากระนั้นเราจำได้คือท่านเป็นเสนาบุษิษย์ของพระน้าไ้กวนอิมหรือมิใช่

สูยไ้จึงชี้บอกว่ายี่สิบอยู่ข้างฝั่งน้ำนั้นแหละคือพระกวนอิมแล้วเจ้าไม่มีนัยน์ตาหรือ

ปีศาจยักษ์เมื่อได้ทราบดังนั้นก็ยย่อตัวลงคำนับแล้วก็เดินตรงขึ้นมาบนฝั่งวางอาวุธลงแล้วจึงกระทำการเคารพนมัสการกราบไหว้ แล้วจึงพูดว่าขอพระองค์จงได้โปรดดโทษข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าจะเล่าซึ่งเหตุผลให้ท่านทราบทุกประการ

คือตัวข้าพเจ้านี้มีชีพปีศาจยักษ์มารอะไร คือเป็นเขียนสำหรับแหวงพระวิสูตรของเง็กเชียงฮ่องเต้เมื่อเวลาที่พระองค์เสด็จมาประทับยังตำหนัก ห่งท้อที่ประชุมคราวเลี้ยงโต๊ะเทพยดานั้น เวลานั้นข้าพเจ้าเปิดพระวิสูตรหาทันพิจารณาไม่ ชายพระวิสูตรสะบัดไปถูกคนโทแก้ววิเศษตกแตก เง็กเชียงฮ่องเต้จับข้าพเจ้าทำโทษลงอาญาสาปข้าพเจ้าให้รูปกายพิกลอย่างรูปปีศาจลงมาประจำอยู่ที่นี้ถึงเจ็ดวันแล้วก็มีอาวุธเกี่ยมคือกระบี่วิเศษลอยลงมาแทงชายโครงข้าพเจ้าเจ็ดวันครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้รับความเดือดร้อนเหลือกำลัง ทรมานความอดอยากเป็นที่สุด เมื่อสองสามวันก่อนข้าพเจ้าขึ้นมาจากแม่น้ำเที่ยวหาเนื้อมนุษย์กิน บังเอิญมีคนเดินมาคนหนึ่งข้าพเจ้าจึงจับมาจิกเนื้อกินเสียแล้ว มาวันนี้ก็มาพบพระองค์เข้าก็หมายใจจะเอาเป็นอาหาร ขอพระองค์ได้โปรดดโทษข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด

พระกวนอิมได้ฟังดังนั้น จึงพูดว่าตัวเจ้ามีโทษบนสวรรค์ต้องสาปลงมาแล้วมีหน้าข้ากระทำปาณาติบาตฆ่าสัตว์ตัดชีวิตดังนี้ จะมีเป็นโทษหนักลงไปอีกหรือบัดนี้เรารับคำสั่งของพระเช็กเกี่ยมมองนิสุดใจให้หันไปทิศบูรพาประเทศจีน แสวงหาผู้ซึ่งมีศรัทธาเลื่อมใสในคุณแห่งพระรัตนตรัย ไปเชิญพระไตรปิฎกมาประดิษฐานในบูรพาประเทศทิศตะวันออก เจ้าคอยอยู่ที่นี้ และจงกลับใจปฏิบัติตามพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นสัมมาปฏิบัติเถิด ถ้าคนนั้นมาที่นี้เจ้าจงตามไปเป็นสหาย เราจะทำอภินิหารมิให้อาวุธเกี่ยมแทงเจ้าได้ เมื่อเจ้าไปติดตามท่านผู้นั้นไปได้พระไตรปิฎกแล้วกลับมา ยกคุณความชอบอันลบล้างโทษจะได้คืนขึ้นไปยังสวรรค์ตามเดิมเราว่าดังนี้ใจของเจ้าจะเห็นเป็นประการใด

ปีศาจยักษ์ประนมมือแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยแล้วจะขอรับทานปฏิบัติตามที่พระองค์สั่งสอนทุกประการ แล้วพูดต่อไปว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้กินเนื้อคนเสียมากแล้ว เมื่อก่อนมีคนเดินมาทางนี้ ข้าพเจ้าจับตัวมาถามคนผู้นั้นบอกว่าจะไปเชิญพระไตรปิฎก ข้าพเจ้าก็หักคอกินเนื้อเสีย แต่ศิระชะว้างลงไปแม่น้ำอีวซัวฮ้อจมลงไปทั้งสิ้น เพราะแม่น้ำนั้นละเอียดไม่ว่าสิ่งใดตกลงไปแล้วก็จม ยังมีประหลาดศิระชะอีกแก้วศิระชะที่คนจะไปอาราธนาพระไตรปิฎก ข้าพเจ้าได้จับกินแล้วยังเหลือศิระชะโยนลงไปใต้น้ำศิระชะคนทั้งแก้วก็ได้จม ลอยอยู่บนหลังน้ำข้าพเจ้าเห็นประหลาดได้เรียกกลับมาขึ้นมาแล้วเขาเรียกเล็กร้อยแขนไว้ เวลาสบายว่างธุระก็เอาออกมาดูเล่น ข้าพเจ้าวิตกคิดเห็นว่าคนที่จะมาเชิญพระคัมภีร์ไตรปิฎกนั้นจะไม่อาจเดินทางนี้ ถ้ามิได้มาทางนี้แล้วจะมีตลาดทางไปเสียหรือ

พระกวนอิมพูดว่าทำไมจะไม่ไปทางนี้ท่านอย่าวิตกเลย จงเอาศิระชะคนทั้งแก้วมาทำเป็นลูกประคำร้อยแขนคอไว้ เมื่อว่าผู้ที่จะมาอาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกนั้นจะมีประโยชน์ใช้ได้บ้างดอกกระมัง

ปีศาจยักษ์จึงตอบว่า ถ้าดั่งนั้นข้าพเจ้าจะทำตามถ้อยคำที่ท่านสั่งสอน พระกวนอิมจึงยกหัตถ์ถูปศิระษะยักษ์นั้นแล้วก็ให้ศิลาห้าแฉกปีศาจยักษ์ แล้วจึงชี้ ทรายนั้นให้ยักษ์ดูว่าจะตั้งแซให้ คือโนแม่น้ำ ลิวชิวฮ้อ ช้วนนั้นคือทราย ๆ นั้นเกิด มาแต่หิน ๆ นั้นเกิดมาแต่เขา จึงตั้งแซให้เป็นแซชิว นามคือชื่อเรียกหงอเจ้งที่คน ทั้งหลายเรียกว่าชิวเจ้งนั่นเอง ในเวลานั้นชิวหงอเจ้งได้อยู่ในคำสั่งสอนของพระ แล้ว ก็มีความชื่นชมยินดีหาที่เปรียบมิได้

พระกวนอิมบอกแก่หงอเจ้งว่า เราจะต้องลาท่านไปก่อน ท่านจงอุตสาห์ตั้งใจ ถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งและรักษาศิลาห้าไว้ให้มั่นคงจะได้พ้นทุกข์กลับไปเมืองสวรรค์ ชิวหงอเจ้งก็ตามส่งพระกวนอิมไปจนพ้นเขตแล้วก็คำนับลากลับมายังที่อยู่ของตน ตามเดิม

ฝ่ายพระกวนอิมกับฮุยไ้เดินตรงมาทางทิศบูรพา ครั้นมาถึงภูเขาสูงขวางหน้า เห็นอากาศเป็นลมร้ายหมอกมืดมัวฟุ้งขึ้นมาจะเดินต่อไปก็ไม่เห็นหนทาง จึงเหาะ ขึ้นไปสูงหมายใจจะข้ามเขาก็กิ่งหาที่นอนจะข้ามพ้นไปไม่ได้ บังเกิดเป็นลมพายุใหญ่ แลไปขวางหน้าเห็นปีศาจยักษ์หน้าตาดุร้ายคล้ายดังสุกร มีขนและนมรุงรังแยกเขี้ยว ออกดูจคมมืดในมือถือสามง่ามไม่พูดจาว่าอะไร ตรงขึ้นมาจะแทงพระกวนอิม ฮุยไ้ แลเห็นดั่งนั้นก็แกว่งกระบองแซงเข้ามาสกัดหน้าร้องตวาดว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉาน มึงอย่าทำล่วงเกินจงดูกระบองเหล็กนี้ก่อน

ฝ่ายปีศาจสุกรจึงร้องว่า อ้ายพวกเหล่านี้ไม่รู้จักความตาย เอ็งจงดูสามง่ามนี้ บ้างเป็นไร ต่างคนได้ตอบกันแล้วก็เกิดโทโสขึ้นมาด้วยกันไม่รอรั้งตรงเข้าประจัญ บานรบกันเป็นสามารถ

พระกวนอิมนั้นลอยดูอยู่บนอากาศ เห็นทั้งสองรบเคียวซบกันไปมาหาเพลิง พลังต่อกันไม่ จึงเสกคาถาเป็นดอกบัวสว่างลงมาสกัดกลางแยกคนทั้งสองนั้นให้ ออห่างกัน

ฝ่ายปีศาจเห็นประหลาดดั่งนั้น ใจก็สะดุ้งหวาดเสียวจึงร้องถามว่าคนที่เหาะ ลอยอยู่บนอากาศนั้นมาแต่ข้างไหนจึงทำดอกไม้ม้าล้อเราเล่นดั่งนี้

ฮุยไ้ได้ยื่นยักษ์หมูดามดั่งนั้นจึงบอกว่า นัยน์ตาเจ้าเห็นจะไม่มีแก้วตา เพราะ เป็นสัตว์เดียรัจฉานจึงมิได้รู้ว่าท่านผู้ใด เราคือसानุศิษย์ใหญ่ของพระน้าไ้ที่ขั้วว้าง ดอกบัวดอกนั้น คือพระกวนอิมเจ้าจำไม่ได้หรือ

ฝ่ายปีศาจสุกรจึงพูดว่า ถ้าเป็นน้าไ้กวนอิมจริงดั่งเจ้าว่า ก็เป็นผู้โปรดสัตว์ ทั้งหลายจริงหรือ

ฮุยไ้ตอบว่าไม่ใช่ใครเล่า ปีศาจสุกรได้ฟังดั่งนั้นก็ทิ้งสามง่ามลงกับพื้นดิน แล้วจึงคำนับฮุยไ้ว่าท่านจงช่วยพาข้าพเจ้าไปคำนับนมัสการพระกวนอิมด้วย

ขอท่านจงอภัยแก่ข้าพเจ้าครั้งหนึ่งเถิด

ฮุยไฉ่จึงชี้ขึ้นไปบนอากาศว่า องค์ที่ลอยอยู่นั้นมิใช่พระกวนอิมหรือ

ปิศาจสุกรจึงแหงนหน้าขึ้นไป เห็นพระกวนอิมยืนลอยอยู่บนเมฆจึงประนมมือนมัสการแล้วร้องด้วยเสียงอันดังว่า ขอพระได้โปรดยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าเถิด พระกวนอิมได้ยินดังนั้นก็ลอยลงมายังพื้นประตูวัดเดินตรงเข้ามาถามว่า เจ้าเป็นปิศาจมาจากไหน จึงเป็นรูปลักษณะสุกร ทำไมจึงอาจสามารถมากันทางเราดังนี้

ปิศาจสุกรจึงตอบว่า ข้าพเจ้ามิใช่ชาติสุกร เดิมข้าพเจ้าเป็นนายทหารใหญ่ ที่ตั้งเรียกว่าเทียนฮองงวงโซยได้เป็นผู้รักษาอยู่ในลำนํ้าที่ฮ้อ เหตุด้วยข้าพเจ้าเมาสุรามาหยอกนางจันทรเทพธิดา ครั้นทราบถึงเง็กเซียงฮองเต้ท่านก็จับเอาข้าพเจ้าไปทำโทษ เขียนข้าพเจ้าสองพันทีแล้วสาปข้าพเจ้าให้ลงมาในมนุษย์โลก ครั้นเมื่อกายข้าพเจ้าจตุลลงมาบังเอิญให้หลงทางไป จึงเข้าสู่ห้องแม่สุกรกายข้าพเจ้าจึงแปลเป็นรูปลักษณะอย่างนี้ ข้าพเจ้ามีความอายจึงกินแม่สุกรและฝูงหมูทั้งหลายเสียจนสิ้น จึงได้อาศัยภูเขานี้เป็นที่อยู่และคอยจับมนุษย์กินเป็นกัษอาหารพอแก้หิว ครั้นมาวันนี้หมายใจจะเอาท่านเป็นกัษอาหารโดยเหตุที่มีได้รู้จักพระองค์ ขอพระองค์ได้โปรดยกโทษข้าพเจ้าพันทุกซ์ด้วยเถิด

พระกวนอิมจึงถามว่า ภูเขาที่ชื่อว่าภูเขาอะไร ปิศาจสุกรจึงบอกว่า นามเรียกภูเขาฮกลินซัว ในเขามีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งเรียกว่า (หุนจางตอง) ในถ้ำนั้นเดิมมีปิศาจหญิงอยู่คนหนึ่ง เรียกนามว่านางจันจางตองเห็นข้าพเจ้ามีฤทธิ์มากจึงยอมเป็นภรรยาให้ข้าพเจ้าเป็นสามี ครั้นอยู่มายังไม่ทันถึงปีภรรยาข้าพเจ้าตาย มรดกในถ้ำนั้นก็ตกอยู่แก่ข้าพเจ้าได้รักษาดูแลทั้งสิ้น ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้กินานปีนานเดือนมาแล้วไม่ทราบว่าจะสักเมื่อไรจะได้กลับคืนขึ้นไปสวรรค์อย่างเดิมเป็นความจนใจก็ต้องอาศัยอยู่ที่นี้ คอยจับมนุษย์กินพอประทังชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น ขอท่านผู้มีบุญญาอภินิหารโปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด

พระกวนอิมจึงพูดว่า มีคำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า แม้อยากจะใคร่หาหนทางข้างหน้าให้ตลอดอย่าทำให้หนทางข้างหน้าเสียหายไป ตัวเจ้าทำผิดบนสวรรค์แล้วก็ยังไม่กลับใจที่โหดร้ายเสีย ข้ากระทำการบาปมีฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นต้น อันเป็นอกุศลโทษอยู่อย่างนี้จะมิเป็นสองโทษขึ้นหรือ

ปิศาจสุกรจึงตอบว่าหนทางข้างหน้านั้น แม้ข้าพเจ้าจะทำตามคำสอนของท่านก็ยังไม่ชดอยู่ เพราะโลกย่อมถือว่าถ้าขัดขวางข้อบังคับคือกฎประกาศพระราชบัญญัติก็ถูกเขียนถูกจำปรับประหารชีวิต ถ้าทำตามพระพุทธบัญญัติคำสอนในพระพุทธศาสนา จะต้องอดอยากทนมรมานจึงจะทำได้ ข้าพเจ้าคิดจะสู้จับมนุษย์ที่

อ้วน ๆ มากินไม่ได้ด้วยเนื้อหนังก็อร่อย พวกพี่น้องวงศ์ญาติของเขาก็ไม่เอาโทษ เราจะมีโทษอะไร สองโทษสามโทษร้อยโทษหมื่นโทษจะมีด้วยอย่างไร

พระกวนอิมจึงพูดว่า แม้ผู้ใดจะประพฤตินทางชอบหรือทางผิดนั้น เทวดาและมนุษย์ก็จะไม่เห็นด้วย ผลของความดีและความชั่วนั้นและจะบันดาลให้เป็นสุขและทุกข์เกิดขึ้นให้ปรากฏ อันผู้ที่ประพฤติชอบทางสัมมาวาทยามะตามองค์มรรค คงจะบันดาลให้ผลเกิดขึ้นเป็นเครื่องเลี้ยงชีพ แม้ผู้ที่ทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่เห็นผู้ใดคอยกล่าวปากใจ เพราะอาหารในโลกก็ย่อมมีบริบูรณ์หรือพอเป็นยวาระชีวิตเพื่อระงับทุกข์เวทนาได้ หรือบางทีกระทำให้อิ่มเอิบด้วยปติปราโมทย์ก็มี เช่นท่านที่ได้ฌานและสมาธิสมาบัติฉะนั้น ท่านก็ไม่ต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตและกินเนื้อมนุษย์ให้ได้ความกระวนกระวายเล่า

ปีศาจสุกรเมื่อได้ฟังพระกวนอิมพูดแนะนำสั่งสอนโดยทางธรรมเช่นนั้น ดุจดั่งว่าเวลาตื่นขึ้นจากหลับอันประกอบไปด้วยสติและความรู้สึก จึงยกมือขึ้นนมัสการแล้วว่า ข้าพเจ้ามีความเชื่ออยากจะทำตามธรรมในทางพระพุทธศาสนา แต่ขัดอยู่ด้วยโทษที่ข้าพเจ้าทำผิดเท่าฟ้าไม่แลเห็นทางที่จะทำให้พ้นโทษได้

พระกวนอิมจึงพูดต่อไปว่าเรารับคำสั่งของพระพุทธเจ้าให้ไปทางทิศบูรพาประเทศจีน แสวงหาผู้มีความเชื่อในคุณแห่งพระรัตนตรัยให้ข้ามไปเชิญคัมภีร์พระพุทธศาสนาคือพระไตรปิฎกมาประดิษฐานในทิศบูรพาประเทศ เจ้าจงสามัคคีเป็นสามัคคียึดติดตามท่านผู้นั้น เมื่อการสำเร็จดังประสงค์แล้ว จะได้อาศัยคุณความชอบนั้น มาหักล้างลบโทษที่กระทำผิด เราจะช่วยขอให้อัตถ์เจ้าพ้นโทษจะไม่ดีกว่าประพฤติชั่วร้ายอยู่อย่างนั้นหรือ

ปีศาจสุกรจึงร้องขึ้นเต็มปากว่า ข้าพเจ้าจะขอติดตามท่านผู้นั้นไปตามแต่ท่านจะเห็นชอบเถิด

พระกวนอิมจึงยกพระหัตถ์ลูบศีรษะสุกรนั้นแล้ว ก็ให้ยักษ์สมათานสีลห้า จึงตั้งแช่และชื่อให้ตามที่ตั้งเป็นมนุษย์หน้าเป็นสุกรว่าเซตือ ตือนั้นคือสุกร (หรือหมู) นามนั้นเรียกว่า (หงอเหง) ครั้นให้แช่และชื่อแล้วจึงให้กินเครื่องกระยาบวชคือเครื่อง (แฉ) ละเว้นซึ่งการทุจริตในกายวาจาใจ แล้วสั่งว่าเจ้าจงคอยอยู่ที่นี้ ถ้าผู้จะไปเชิญพระไตรปิฎกคัมภีร์พระพุทธศาสนามาถึงนี้แล้ว เจ้าจงเข้าสามัคคีเป็นสามัคคียึดติดตามไป ด้วยตัวเจ้าก็จะพ้นทุกข์ได้ความสุขสืบต่อไปภายหลัง

ตือนหงอเหงเมื่อได้รับศีลและได้ฟังพระกวนอิมชี้แจงให้ฟังทุกประการดังนั้นแล้วก็ยกมือขึ้นนมัสการกำหนดไว้ในใจด้วยความยินดีเชื่อถือ พระกวนอิมก็ออกจากที่นั่นไป ตือนหงอเหงก็ตามไปส่งจนสิ้นเขตแดนแล้ว ก็นมัสการลากลับไปยังสำนักที่อยู่เดิมแห่งตน

ฝ่ายพระกวนอิมกับสุยไ้พร้อมกันเหาะขึ้นกลางอากาศตรงมาทางทิศบูรพา ในเวลานั้นแลเห็นมังกรตัวหนึ่งแขวนอยู่กลางอากาศมีเสียงร้องเรียกว่าพระเจ้าช่วย ข้าพเจ้าด้วย

พระกวนอิมได้เห็นแล้ว เหาะเข้ามาใกล้ จึงร้องถามว่าเจ้าเป็นมังกรที่ไหนจึง มาต้องโทษอยู่ที่นี่

มังกรจึงบอกว่าข้าพเจ้าเป็นบุตรของพระยาเล่งอ่องชื่อว่า (หยุน) อยู่ในมหาสมุทร ทิศปราจีน ข้าพเจ้ามีความน้อยใจบิดาว่าไม่รักบุตรเสมอกัน เมื่อข้าพเจ้าคิดผิดจะนี้ แล้ว จึงได้เอาไฟจุดปราสาทของบิดา ครั้นเพลิงไหม้ปราสาทนั้นเสียแล้ว บิดา ข้าพเจ้าจึงไปทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ เง็กเซียงฮ่องเต้ทรงพระพิโรธให้จับข้าพเจ้ามาแขวน ไว้ในกลางอากาศ พรุ่งนี้ก็จะเอาตัวข้าพเจ้าไปประหารชีวิตเสีย ขอท่านได้กรุณา โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด

พระกวนอิมได้ฟังมังกรบอกดังนั้นจึงพูดแก่มังกรว่าเจ้าจงคอยเราก่อน เราจะ ขึ้นไปทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ขอโทษให้ ว่าแล้วก็พยักหน้าสุยไ้ก็เหาะตามขึ้นไปยังประตู นำที่หมิง ครั้นถึงก็ตรงเข้าไปยังปราสาทเหลืองเดียวเตี้ย พระกวนอิมจึงบอกแก่ดู เตียวเทียนซือทั้งสองให้นำเฝ้า เทียนซือจึงนำพระกวนอิมเข้าไปยังที่เฝ้า

ครั้นถึงกำลังเง็กเซียงฮ่องเต้ประทับอยู่พระกวนอิมจึงทูลว่า ขอถวายพระพร อาตมาภาพมาทั้งนี้โดยรับสั่งของสมเด็จพระเช็กเกียมองนิสุดใจให้ไปยังทิศบูรพา ประเทศจีน แสวงหาผู้ที่มีศรัทธาเลื่อมใสในคุณแห่งพระรัตนตรัยข้ามไปมณฑล ประเทศเซี่ยพระปริยัติธรรมทั้งสามปฏิภนไปประดิษฐานในประเทศทิศตะวันออก อาตมาภาพเหาะมากลางอากาศ พบบุตรของพระยาเล่งอ่องต้องโทษแขวนอยู่กลาง อากาศ อาตมาภาพขอถวายพระพรราชกุศลในมหาบพิตรจะขอบิณฑบาตซึ่งชีวิตมังกร ผู้นั้นไว้ เพื่อจะได้ใช้ให้ตามไปเป็นพาหนะแก่ผู้ที่จะมาเชิญพระพุทธรักษาไปประ ดิษฐานในทิศตะวันออก เพื่อโทษของมังกรตัวนั้นจะได้บรรเทาเบาบางลงบ้าง และ ทั้งจะได้กุศลแก่มหาบพิตรด้วย ควรมิควรขอถวายพระพร

เง็กเซียงฮ่องเต้เมื่อได้ทรงฟังพระกวนอิมถวายพระพรขอโทษมังกร ทรงเห็น เป็นการกุศลและทั้งเป็นประโยชน์ด้วย จึงรับสั่งแก่ (ทีเจียงกุน) เทพบุตรให้ไปแก้ มัดมังกรมอบให้พระกวนอิมไปตามซึ่งพระกวนอิมขอ

พระกวนอิมได้ฟังดังนั้นก็ถวายพระพรลาเง็กเซียงฮ่องเต้ พร้อมด้วยทีเจียงกุน เหาะไปยังที่มัดมังกร ครั้นถึงเจียงกุนก็แก้มัดมังกรออกแล้วมอบตัวให้แก่พระกวน อิม เสรีแล้วก็นมัสการลากลับไปยังดาวตึงส์

ฝ่ายพระกวนอิมจึงสั่งมังกรนั้นว่าจงอยู่อาศัยในลำแม่น้ำนี้ คอยกว่าคนที่จะมา เชิญพระไตรปิฎกมาทางนี้จะได้เป็นศิษย์ติดตามไปด้วย

ฝ่ายมังกรครั้งนี้ได้รอดชีวิตแล้วก็มีความยินดี จึงถวายนมัสการขอบคุณพระ แล้วจึงพูดว่าข้าพเจ้าจะคอยอยู่ที่นี้กว่าท่านผู้นั้นจะมาแล้วก็นมัสการลาพระกวนอิม กลับไปยังที่อาศัยสำนักเดิมนั้น

ฝ่ายพระกวนอิมครั้งนี้มังกรลากลับไปแล้ว จึงชวนสุมังโง่เหาะตรงไปยังทิศบูรพา ประมาณสี่สองวัน แลไปข้างหน้าเห็นสิริศรีมีฟุ้งขึ้นเป็นสีทองระยับงามประหลาด ต่าง ๆ สุมังโง่จึงบอกแก่พระอาจารย์ว่า ที่ริศรีมีฟุ้งขึ้นมานั้นเห็นจะเป็นภูเขาเจ้าแห่งชั้วบนยอดเขานั้นมียันต์ปิดอยู่ ยันต์นั้นสมเด็จพระเช็กเกียมองนิสุดใจให้พระอนัน มาปิดไว้

พระกวนอิมจึงพูดว่าที่นี้คือเมื่อเกิดความวุ่นวายเดือดร้อนบนวิมานสวรรค์ คือ ซีเทียนได้เขียนต้องประจวบอยู่ในเขานั้น พระกวนอิมกับสุมังโง่พูดกันแล้วจึงลอยลงที่ภูเขาแล้วจึงเดินมาที่ปิดยันต์นั้น ดูในแผ่นยันต์มีอักษรหกตัวคือ ง่าย มอ นิ บัด มิ ยอง พระกวนอิมดูแล้วจึงทำโคลงเขียนที่แผ่นมาเป็นโคลงสี่บาท บทที่หนึ่งว่า คำถางเกี่ยวเกาปืดสองกง แผลว่าไอ้อ้วนโรไม่รักทางดีอยู่ในบังคับ บทที่สองว่าตั้งนี้ กวงบ้องขึ้นเองฮ้อง แผลว่าเมื่อปีเป็นบ้านหลังทำอวดเก่ง บทที่สามว่า จื่อเซาหงอ สูดอยู่ได้ขุ่น แผลว่าต้องด้วยพระองค์เจ้าบังคับอยู่ บทที่สี่ว่า ห้อยิดชื่อชินจ่าย เขียนก่ง แผลว่าไม่รู้ว่อันใดจะรอดพ้นกลับตีใหม่

ในเวลาที่พระกวนอิมกับสุมังโง่พูดกันอยู่นั้นก็ได้ยินถึงเกาซีเทียน เกาซีเทียนติดอยู่ในที่ถิ่นเขาได้ยินดังนั้นจึงร้องถามขึ้นมาด้วยเสียงอันดังว่า ผู้ใดอยู่บนยอดเขานั้นนิเนทาข้าพเจ้าด้วยเหตุประการใด

พระกวนอิมได้ยินดังนั้นจึงเดินลงมาที่ถิ่นเขา เทียวค้นหาก็หาพบเห็นผู้ใดไม่

ฝ่ายพระกวมิเจ้าที่และเทพารักษ์ทั้งหลายก็พร้อมกันมานมัสการพระกวนอิม พระกวนอิมจึงถามหมู่เทพยดาว่าเสียงอันใดร้องถามออกมาเมื่อตะกี้ พระกวมิเจ้าที่กับเทพารักษ์จึงบอกว่าเสียงซีเทียนได้เขียน ซึ่งตกอยู่ในเขานี้พูดแล้วก็นำพระกวนอิมกับสุมังโง่ไปยังที่ซีเทียนติดอยู่นั้น

เดิมเมื่อแรกซีเทียนจะติดอยู่นั้นตัวมือเท้าติดอยู่ในหินแต่ศิระชะโลลออกมาได้เพียงคอปากพูดได้ตัวกระดูกไม่ได้

พระกวนอิมจึงถามว่าแซ็งเจ้าจ๋าเราทำได้หรือไม่ เกาซีเทียนจึงเหลือบตาดูแล้วยกศิระชะลปหงกเหมือนค่านับแล้วพูดว่าทำไมข้าพเจ้าจะจำท่านไม่ได้ ท่านคือน้ำไอ้โพ้ห้อชัวคือพระกวนอิม ขอบพระคุณท่านได้อุตสาหามาเยือนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าติดอยู่นานปีนานวันมาแล้วไม่มีผู้ใดมาเยือนสักครั้งหนึ่งเลย ท่านจะไปข้างไหนหรือ จึงมาถึงที่นี่

พระกวนอิมจึงตอบว่าเรารับคำสั่งของพระจะไปยังทิศบูรพาประเทศจีน แลวง

หาผู้ซึ่งมีศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาจะได้ไปนำพระคัมภีร์ไตรปิฎกมาประดิษฐานในฝ่ายทิศบูรพา เพราะฉะนั้น เราจึงต้องเดินข้ามเขามาทางนี้จึงได้แวะมาเยือนเจ้า

เกาซีเทียนจึงว่าท่านยูไลมีความถูกต้องข้าพเจ้าเหลือเกินจับข้าพเจ้าครอบติดอยู่ที่นี้ประมาณกว่าห้าร้อยปีแล้วไม่กระดิกพลิกแปลงไหวติงได้เลย ขอท่านได้ช่วยข้าพเจ้าด้วยอุบายอันใดก็ตามโดยความกรุณาเมตตาจิตแห่งท่านพอได้พ้นจากที่นี้พระคุณของท่านจะอยู่แก่ข้าพเจ้าชั่วฟ้าและดิน

พระกวนอิมได้ฟังซีเทียนพูดอ่อนวอนดังนั้น จึงพูดว่าโทษของเจ้าเท่าฟ้าและดิน ถ้าเราช่วยเจ้าออกได้เกรงว่าเจ้าจะไม่ละพยศรัย จะทำให้เกิดความวุ่นวายมีเหตุขึ้นอีกเราก็จะพลอยตัวหมองเสียไปด้วย

เกาซีเทียนจึงพูดว่าข้าพเจ้ารู้สึกตัวกลับใจได้แล้ว แม้ท่านช่วยออกได้แล้ว ข้าพเจ้าจะอยู่ในถ้อยคำของท่านทุกอย่างทุกประการ ขอท่านได้กรุณา ทั้งข้าพเจ้าก็จะถือในทางชอบธรรมตามพระพุทธศาสนาว่าชีวิตข้าพเจ้าจะหาไม่

พระกวนอิมได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก จึงพูดแก่เกาซีเทียนว่า เจ้ามีความเห็นชอบคิดกลับใจได้ดังนั้นก็ควรแล้ว แต่เจ้าต้องรอคอยเราอยู่ที่นี้ก่อนตัวเราจะไปยังประเทศจีน หาผู้ซึ่งมีศรัทธาในพระรัตนตรัยไปเชิญพระไตรปิฎกในประเทศทิศตะวันตก ถ้าคนผู้นั้นมาถึงที่นี่แล้วคงจะช่วยเจ้าให้ออกจากเขานี้ได้ เจ้าจงตามท่านผู้นั้นไปเป็นสานุศิษย์ดังนี้จะดีหรือไม่

เกาซีเทียนได้ฟังพระกวนอิมพูดดังนั้นมีความยินดีเป็นที่สุด จึงพูดว่าควรแล้ว ข้าพเจ้าจะขอตามไปปฏิบัติในพระพุทธศาสนาด้วย

พระกวนอิมจึงพูดว่าถ้ากระนั้นเจ้าก็ตั้งอยู่ในทางสัมมาทิฐิแล้ว เราจะตั้งนามเจ้าให้ ซีเทียนจึงตอบว่าข้าพเจ้ามีชื่ออยู่แล้ว เรียกว่า ซิงหงอคง

พระกวนอิมได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงพูดต่อไปว่าเมื่อเรามาตามทางนั้นมีคนสองคนเข้ารับรักษาศิลเราตั้งนามเรียกชื่อว่าหงอเจ๋งคนหนึ่ง หงอเห่งคนหนึ่ง ก็เป็นอัครบริวารกันแก่เจ้า ดีแล้วเจ้าจะได้ร่วมหนทางไปด้วยกัน ถ้ากระนั้นเราจะรีบไปก่อน

เกาซีเทียนในเวลานั้นก็เกิดปิติโสมนัสแจ่มแจ้งในสันดานเป็นที่ยิ่ง ผงกศีระหาคำนับพระกวนอิมโดยความชื่นชม

ฝ่ายพระกวนอิมออกจากเขาเจ้าแห่งชั่วด้วยสุขใจเหาะตรงมายังทิศบูรพาไม่ถึงวันก็มาถึงประเทศจีนถึงเมืองเซียงอาน พระกวนอิมกับสุขใจก็สำรวมกิริยาเป็นหลวงจีนมีโรคไข้ร้อนกุดถึงควรที่คนทั้งหลายจะฟังเกลียด เสรีจแล้วก็เดินตรงเข้ามายังเมืองเซียงอาน ครั้นเข้าไปในประตูเมืองได้แล้วเวลาก็จวนค่ำ รีบเดินมาข้างริมตลาด

ใหญ่แลเห็นศาลเจ้าศาลหนึ่ง พระกวนอิมกับซุ้ยไ้ก็พากันเดินตรงเข้าไปในศาล
ฝ่ายพระกวนอิมเจ้าที่ และเจ้าหลักเมืองเจ้ารักษาเมืองกับบิรवारทั้งหลาย เห็น
พระกวนอิมเข้ามาต่างก็ตกใจวุ่นวายพร้อมกันมาคำนับแล้วพระกวนอิมจึงให้บิรवारไป
บอกกันทุก ๆ ศาลให้รู้ทั่วกัน เจ้าต่างศาลทุกศาล ครั้นได้ทราบแล้วต่างก็พร้อมกัน
มาคำนับพระกวนอิม พระกวนอิมจึงสั่งแก่พระเจ้าทั้งหลายว่า อย่าให้บอกเล่าแก่
ผู้ใดให้รู้เหตุว่าเรามาเพราะอาตมภาพรับคำสั่งของสมเด็จพระเช็กเกียมองนิฮุดโง้
มาในเมืองนี้ หากผู้ซึ่งประพุดติทางวิสุทธิมรรค จะได้ไปในปราจีนทิศเชิญพระคัมภีร์
ไตรปิฎกมาประดิษฐานในทิศบูรพา เราขออาศัยศาลสักสองสามวันกว่าธุระจะ
สำเร็จแล้วก็จะลากลับไป

หมู่เจ้าและเทพอารักษ์ทั้งหลายได้ทราบดังนั้น ก็มีความยินดีต่างถวาย
นมัสการกลับไปที่อยู่ของตน

ฝ่ายพระกวนอิมกับซุ้ยไ้ แปลงกายซ่อนเร้นอาศัยในศาลพระกวนอิมอยู่ต่อมา

ตอนที่ ๒

บัดนี้จะกล่าวถึงตำบลเจียงไซ คือเมืองเชียงอันเป็นเมืองหลวงใหญ่ในเวลานั้น
ต่อมากษัตริย์ทุกพระองค์ก็ตั้งอยู่เป็นเมืองหลวงในตำบลนี้ ตั้งแต่ครั้งวงศ์จิว
วงศ์ฉิน วงศ์ฮั่น ต่อ ๆ กันลงมาเป็นที่ชัยภูมิเมืองสง่างามมั่นคง และกว้างขวาง
และท่าทางเข้าออกหาที่เปรียบมิได้ มีแม่น้ำใหญ่แปดแม่น้ำล้อมรอบกำแพงเมือง

ครั้งนั้นพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ เสวยราชสมบัติทรงตั้งยี่หว่า (เจงกวน) พระ
องค์เสวยราชสมบัติได้สิบสามปีมาแล้ว ในปีนั้นเป็นปีมะเส็ง ทั่วทุกอาณาเขตชาว
ประเทศราชและสามัญราษฎรพากันอยู่เป็นสุขทุกถ้วนหน้า น้ำท่าอาหารบริบูรณ์
ส่วยสาอากรก็เก็บได้เป็นอันมากประเทศราชเมืองใหญ่น้อยก็นำเครื่องราชบรรณา
การเข้ามาถวายทุกเมือง

พระเจ้าแผ่นดินที่เป็นเอกราชทั้งหลายที่นอกเขตแดนจีนออกไปก็มีความเกรง
กลัวเดชะนุภาพกฤดาภินิหารพากันมาอ่อนน้อมถวายราชสาสน์และเครื่องมงคล
ราชบรรณาการทุก ๆ ปี

อยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เสด็จออก ยังพระที่นั่งบัลลังก์มังกร
ชำระราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยฝ่ายทหารพลเรือนและนั่งเฝ้าอยู่ตามตำแหน่งพร้อมทั้ง
ชายชวาหน้าหลังเป็นลำดับ

ในเวลานั้นขงเบ้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ลูกจากที่นั้งมาขึ้นตรงหน้าพระที่นั่ง ถวาย
คำนับแล้วทูลว่า ข้าพระองค์เห็นว่าบ้านเมืองก็อยู่เย็นเป็นสุขแล้ว ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน
ก็มีความสุขสำราญทุกถ้วนหน้าต้องตามแบบโบราณแล้ว แต่โรงเรียนหนังสือในการ

ศึกษาศิลปศาสตร์ยังหาบริบูรณ์ไม่ ปีนี้ถึงกำหนดคราวสอบไล่หนังสือแล้ว ขอพระองค์ได้โปรดสั่งให้มีท้องตราและประกาศไปให้ทั่วทุกหัวเมืองบรรดา ซึ่งอยู่ในพระราชอาณาจักรของพระองค์ ให้นักเรียนเข้ามาสอบไล่หนังสือและศิลปศาสตร์ความรู้ที่ตนได้เล่าเรียนศึกษาไว้ให้เชี่ยวชาญทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนหรือวิชาโหราศาสตร์และดุขยภูมิที่ดิน ถ้าสอบไล่ได้ความรู้สมควรจะมีเกียรติยศจะได้แต่งตั้งให้รับราชการในตำแหน่งหน้าที่ตามคุณวิชาแห่งตน ก็จะได้ผู้มีสติปัญญาและมีมือเข้ารับราชการบ้านเมืองเป็นกำลังแผ่นดิน พระองค์ก็จะมีความเจริญอยู่ในสิริราชสมบัติ อันปราศจากความเดือดร้อน ทั่วพระราชอาณาเขตตลอดยี่ดยาวไปในเบื้องหน้า

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังงยูเต็งขุนนางผู้ใหญ่กราบทูลดังนั้นก็ทรงเห็นชอบด้วย จึงรับสั่งแก่งยูเต็งว่า ท่านมีความเห็นดังนั้นชอบแล้ว ตรัสดังนั้นแล้ว จึงรับสั่งให้ขุนนางฝ่ายอาลักษณ์ทำประกาศและให้มีท้องตราออกไปทั่วทุกตำบลและหัวเมืองน้อยใหญ่ให้ทราบทั่วกันว่า ถ้านักเรียนหัวเมืองที่สอบไล่ที่หัวเมืองตนอยู่ได้ชั้นหนึ่งชั้นสองชั้นสามไม่ตกสติปัญญาดี ก็ให้เจ้าเมืองกรมการส่งตัวให้มายังเมืองหลวง จะได้สอบไล่ต่อไป

ขุนนางอาลักษณ์ได้รับสั่งแล้วก็ถวายบังคมลาไปจัดการแต่งหมายประกาศและให้มีท้องตราไปทั่วพระราชอาณาจักรตามรับสั่งของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้

ในสมัยนั้น ยังมีบ้านหนึ่งเรียกว่า (ฮองหนง) ตำบลไ้จิว ตำบลไ้จิวนี้อยู่ในมณฑลเมืองเซียงฮาน มีชายผู้หนึ่งแซ่ตันชื่อกองหยี เป็นคนกำพร้าบิดายังมีแต่มารดาชื่อนางเตียวสี ตันกองหยีได้เรียนหนังสือมีสติปัญญารู้ละเอียดลึกซึ้ง คนทั้งหลายชมว่าตันกองหยีเป็นผู้รู้หนังสือดี

เวลาหนึ่งตันกองหยี เทียวเดินเล่นเห็นคนยืนดูหมายประกาศมุงกันอยู่ ตันกองหยีก็เข้าไปอ่านดูรู้ความตลอดแล้วก็กลับมาบ้านเข้าไปหามารดา คำนับแล้ว จึงพูดแก่มารดาว่า บัดนี้มีหมายประกาศปิดประตูเมืองมีใจความว่า ในเมืองหลวงจะสอบไล่หนังสือ ลูกอยากจะไปสอบไล่สักครั้งหนึ่ง ถ้าสมคะเนนนี้ก็จะได้มีเกียรติยศชื่อเสียงปรากฏไปในแผ่นดิน และงามหน้าแก่บิดามารดา มีความเจริญสุขแก่บุตรภรรยาญาติต่อไปภายหลัง ลูกเห็นความดังนี้ เพราะฉะนั้นลูกจึงมาบอกให้มารดาทราบ

นางเตียวสี เมื่อได้ฟังบุตรบอกเล่าชี้แจงดังนั้น ก็มีความยินดีจึงพูดแก่มารดาดีแล้วแม่เห็นชอบด้วย แต่เจ้าจะเข้าไปในเมืองหลวงนั้น เจ้าจงระมัดระวังตัวอย่าให้มีความผิดได้ ถ้าสมประสงค์ได้เกียรติยศ จงทูลลากลับมาหามารดา ก่อน มารดาจะได้สิ้นความวิตก

ตันกองหยีได้ฟังมารดาให้อนุญาตและสั่งกำชับดังนั้นแล้ว จึงเรียกคนใช้มาสั่ง

ให้จัดการหาเสบียงอาหารพร้อมเสร็จแล้วจึงคำนับลามารดา มารดาก็ให้พรและ
ส่งสอนบุตรด้วยประการต่าง ๆ

ตื่นกองหยี้ก็ออกจากบ้านตรงไปยังเมืองเซียงอัน เมื่อเดินทางถึงระยะโรงเตี๊ยม
ก็หยุดพักซื้ออาหารรับประทาน คำก็พักโรงเตี๊ยมดูหนังสือมิได้เห็นแก่หลับนอน
ครั้นมาถึงเมืองเซียงอันก็เข้าในกำแพงเมือง เห็นมีหอไล่หนังสือตั้งเรียงรายอยู่
หลายหลังผู้คนเข้าออกแออัดล้วนแต่พวกนักเรียน ตื่นกองหยี้จึงหยุดพักอยู่ข้างนอก
คอยท่าเวลา ครั้นถึงเวลาเช้าสอบไล่ตื่นกองหยี้ก็จัดแจงเตรียมตัวเข้าไป

เมื่อเวลาตื่นกองหยี้เข้าไปสอบไล่ นั้น แต่งใจความตามกระजूคำวถูกต้องทั้ง
สามประโยค ครั้นสิ้นเวลาไล่แล้ว จูคำวก็นำคำแก้ของนักเรียนทั้งหลาย เข้าไป
ถวายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทรงทอดพระเนตรด้วยคำของ
ตื่นกองหยี้ พอพระทัยเป็นอันมาก จึงทรงเขียนลายพระราชหัตถ์ตั้งให้ตื่นกองหยี้เป็น
ที่จอหงวน

ครั้นตื่นกองหยี้ได้รับเกียรติยศเป็นจอหงวนแล้วก็แต่งตัวตามยศอันธรรมเนียม
เมืองจีนนั้น ถ้าใครได้เป็นจอหงวนแล้ว ต้องแห่เป็นถกขรรบเมืองสามวัน เจ้าพนักงาน
งานจัดกระบวนแห่เสร็จแล้ว ก็เชิญจอหงวนขึ้นเกี้ยวหามแห่ไปตามถนนรอบพระ
นคร ครั้นกระบวนแห่มาถึงหน้าบ้านงุยเต็งขุนนางผู้ใหญ่ งุยเต็งนั้นมิบุตรสาวคน
หนึ่งอายุ ๑๖ ปี ชื่อนางอุนเกี้ยว ในเวลานั้นผู้คนแซ่มาดูแห่จอหงวน

ฝ่ายนางอุนเกี้ยวอยู่บนหอสูงกำลังเสีงงายหาหู่ เมื่อได้ยินเสีงคนและเสีง
พิณพาทย์ฆ้องกลองดังอีกทีที่หน้าบ้าน นางจึงถือแพรฉีกที่มีลวดฐานเหมือนตะกร้อ
เดินมาเยี่ยมหน้าต่างตีกดูกระบวนแห่ เวลานั้นพอเกี้ยวตื่นกองหยี้จอหงวนมาถึง
หน้าต่างตรงนาง ด้วยบุพเพสันนิวาสของคนทั้งสองเคยสร้างสมมาเป็นคู่กัน ก็
บังเอิญลมพัดมาที่เกี้ยวจอหงวนแหวกเปิดออกไป จอหงวนแลขึ้นไปเห็นนางอุน
เกี้ยวต่างให้มีจิตปฏิพัทธ์ผูกใจรักใคร่กันทั้งสองฝ่าย

แต่นางพิจารณาดูตื่นกองหยี้ เห็นลักษณะอันงามทั้งมีกิริยาเรียบร้อย การไล่
หนังสือคงเชี่ยวชาญจึงได้เป็นที่จอหงวน นางคิดเห็นดังนั้นแล้ว จึงเอาลูกตะกร้อ
แพรโยนลงไปให้ดูกายจอหงวน

ด้วยธรรมเนียมเมืองจีน ถ้าหญิงคนใดพอใจในบุรุษคนใดก็เอาแพรซึ่งฉีกเป็น
ลูกตะกร้อนั้นโยนไปถูกชายคนใดแล้ว ก็เป็นรู้กันว่าหญิงผู้นั้นพอใจสมัครแก่ชาย
ผู้นั้น

ฝ่ายตื่นกองหยี้เมื่อถูกขว้างด้วยตะกร้อแพรแล้ว ก็หยิบลูกตะกร้อนั้นมาถือไว้
แล้วแลดูที่หน้าต่างหอสูงได้ยินเสีงมโหรีพิณพาทย์รับร้องออกแห่เสีงอยู่บนหอ
นั้น บัดเดียวใจก็มีหญิงสาว ๆ ประมาณสิบคนเดินออกมาจากประตูใหญ่ตรงเข้ามา แต่

หญิงที่มาหน้าสองคนเข้าจับเกี่ยวกับที่ห้ามตีนกงหยีไว้ แล้วหญิงที่มาข้างหลังทั้งแปดคน จึงค้ำบับเชิญตีนกงหยีว่า นายของข้าพเจ้าซึ่งอยู่บนหอสูงนั้น ให้ข้าพเจ้ามาค้ำบับเชิญท่านจohonงวนขึ้นไปพักบนหอสูง รับประทานน้ำชาแก้เหนื่อยก่อน

จohonงวนได้ฟังดังนั้นจึงลงจากเกี่ยว หญิงพวกนั้นจึงพาจohonงวนเข้าไปในบ้านจohonงวนเดินตามสาวใช้เข้าไปในบ้านถึงห้องรับแขก

ฝ่ายงุยเต็งกับสูหยินภรรยา ออกมาเชิญจohonงวนในหนึ่งตามทีแล้ว ต่างคนต่างค้ำบับกันตามธรรมเนียม พุดจาสนทนาสนุกใจเป็นไมตรีกัน ครั้นได้เวลาฤกษ์ดีแล้ว จึงจัดการวิวาหมงคล ยกนางอุนเกี่ยวให้แก่จohonงวนแล้วก็ไหว้เทพยดาฟ้าดินและไหว้พ่อตาแม่ยายเสร็จแล้ว จึงจัดการเลี้ยงโต๊ะเป็นการใหญ่สนุกสนานรื่นเริงสำราญตามพักพวกวงศาคนาญาติ

ครั้นเสร็จการเลี้ยงโต๊ะแล้ว ก็ต่างคนต่างค้ำบับลาพากันกลับไปบ้านเรือน นางอุนเกี่ยวกับจohonงวนก็ได้อยู่ด้วยกันเป็นภรรยาสามีกันตามประเพณี

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเวลาเช้าพระดังไทจงฮ่องเต้เสด็จออก ขุนนางประทับยังพระที่นั่งราชาอาสน์ ขุนนางเฝ้าพร้อมกันตามตำแหน่งยศผู้ใหญ่ผู้น้อยฝ่ายทหารพลเรือนพระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ตรัสถามถึงตีนกงหยีจohonงวนใหม่ ว่า จะควรตั้งให้รับราชการตำแหน่งไหน

ขณะนั้นงุยเต็งกราบทูลว่าข้าพพระพุทธเจ้าตรวจดูในพระราชอาณาเขตทุกตำบล ตำแหน่งขุนนางก็บริบูรณ์เต็มหน้าที่ แต่เมืองกังจิวนั้นยังหาไม่มีขุนนางผู้รักษาเมืองไม่ ขอพระองค์ได้โปรดให้ตีนกงหยีจohonงวนออกไปเป็นผู้รักษาเมืองกังจิวนั้น ก็อาจรับราชการสนองพระเดชพระคุณได้

พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังงุยเต็งกราบทูลดังนั้นก็ทรงเห็นชอบด้วย ขณะเมื่องุยเต็งกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินอยู่นั้นตีนกงหยีจohonงวน ก็เฝ้าอยู่พร้อมกับขุนนางทั้งหลายในที่นั้น พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ จึงรับสั่งตั้งให้ตีนกงหยีจohonงวนใหม่นั้นนั้นไปว่าราชการเมืองกังจิวนั้นตามคำงุยเต็งทูลแล้วรับสั่งให้เจ้าพนักงานแต่งตราตั้งมอบให้จohonงวนไป

ตีนกงหยีจohonงวนได้ฟังรับสั่งดังนั้น ก็คุกเข่าถวายบังคมรับตราตั้งเป็นผู้รักษาเมืองกังจิวนั้นพระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จขึ้น งุยเต็งกับจohonงวนก็กลับมายังบ้านแจ้งความให้บุตรภรรยาฟัง ตีนกงหยีจohonงวนก็ให้บ่าวไพร่จัดเสียบึงอาหารกับครอบครัวพร้อมแล้ว จohonงวนกับนางอุนเกี่ยวกับภรรยาก็พากันเข้าไปกราบลาขงุยเต็งกับนางสูหยินผู้เป็นมารดาของภรรยา

ฝ่ายงุยเต็งกับสูหยินก็ให้ศิลาให้พรแก่บุตรชายและบุตรสาวครั้นเสร็จการสั่งเสียกันแล้วตีนกงหยีจohonงวนก็พาภรรยาขึ้นเกี่ยว บ่าวไพร่หามออกจากบ้านไป

ในเวลานั้นกำลังฤดูร้อนเดือนสามผลไม้กำลังออกช่อใบส่ง่างาม จอหงวนจึงพูดแก่ภรรยาว่าจะต้องแวะไปเยือนมารดาปีก่อนเพราะจากกันมานานแล้วพูดดังนั้นแล้วก็พากรรยากับบ่าวไพร่เดินตรงมายังบ้านมารดา ครั้นถึงแล้วจอหงวนก็พากรรยาเข้าไปกราบไหว้มารดาด้วยความเคารพและชื่นชมยินดี

ฝ่ายนางเตียวสีแลเห็นบุตรมีศเป็นขุนนาง กลับมากก็มีความยินดียิ่งนัก นางเตียวสีจึงถามต้นกองหยี่ผู้บุตรว่าเจ้าได้ภรรยาไปด้วยหรือ

จอหงวนจึงแจ้งความแก่มารดาว่า ข้าพเจ้านี้ได้ฟังบารมีของมารดาเข้าไปสอปลาก็ได้ทีจอหงวน มีรับสั่งให้แห่รอบพระนครสามวันตามธรรมเนียมจอหงวนใหม่ บังเอิญกระบวนแห่ไปทางหน้าบ้านท่านใจเสียนางอุณก็เกี่ยวผู้นี้กำลังเสียดวงตะกร้อแพรอยู่ ได้โยนลงมาถูกข้าพเจ้า ท่านใจเสียนผู้บิดากับสุหยินผู้มารดามีความกรุณา จึงได้ยกนางอุณเกี่ยวให้เป็นภรรยาข้าพเจ้า ได้ทำวิวาหมงคลตามธรรมเนียม

บัดนี้พระเจ้าถังไท่จงสองเฒ่า โปรดมีรับสั่งให้ข้าพเจ้าออกไปว่าราชการเมืองกังจิ๋ว ลูกจึงได้แวะเข้ามารับมารดาหมายใจจะเชิญท่านมารดาไปเมืองกังจิ๋วด้วย ท่านมารดาจะเห็นควรประการใด

นางเตียวสีผู้มารดาได้ฟังบุตรบอกดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้คนใช้จัดสิ่งของพร้อมเสร็จแล้ว ต้นกองหยี่จอหงวนพร้อมด้วยมารดาและภรรยา กับบ่าวไพร่ทั้งหลายก็ออกเดินตรงไปยังเมืองกังจิ๋ว

ครั้นเดินทางมาได้สองวัน ถึงตำบลบ้านฮวยเตียมก็หยุดพัก เจ้าของเตียมแซ่เล่าชื่อเซี่ยวอี้ออกมาเชิญจอหงวนให้หยุดพัก จอหงวนจึงเชิญมารดา กับภรรยาผู้คนบ่าวไพร่เข้าพักอยู่ในเตียม

เล่าเซี่ยวอี้ก็จัดการรับรองให้สมเกียรติยศ ในขณะนั้นบังเอิญนางเตียวสีป่วยไม่สบาย จึงบอกแก่จอหงวนผู้บุตรว่า มารดาให้มีอาการปวดหัวตัวร้อนไม่ปรกติของลูกจงหยุดพักสักสองสามวัน ให้มารดาค่อยสบายแล้วจึงค่อยไป

จอหงวนได้ฟังมารดาบอกดังนั้น ก็รออยู่ตามคำมารดา จึงให้เจ้าของโรงเตียมไปเที่ยวหายามาให้มารดารับประทาน จอหงวนกับคนทั้งหลายก็ต้องรอพักอยู่ในโรงเตียม ครั้นเวลาเช้าที่หน้าโรงเตียมมีคนมาร้องขายปลา จอหงวนออกไปดูเห็นปลาภิมหลีสื่อตัวหนึ่งเกล็ดเป็นสีทองคำ จึงซื้อปลาตัวนั้นตอนายประมงเป็นราคาหนึ่งเหรียญ แล้วหิ้วปลาเข้ามาในโรงเตียม ครั้นพิเคราะห์ดูเห็นกิริยาลูกตาปลาเพ่งดูก็ให้คิดสงสัย คิดแต่ในใจว่าปลาตัวนี้หน้าที่จะเป็นอาหารของมารดาเราแล้วแต่หาครวที่เราจะทำลายชีวิตปลานี้เสียไม่ ปลานี้เป็นควรวเคราะห์ร้ายไม่ควรจะเที่ยวมาให้ติดปิ๊ะและอวนเลย พิเคราะห์ดูอาการของปลาเหมือนจะกลัว จนหายใจหอบเหงื่อปะงาบ ๆ อยู่ เราไม่ควรจะทำลายชีวิตปลานี้เสียเลย เพื่อให้เป็นอาหาร

ของมารดาเรา

จึงกลับคิดว่า ถ้าปล่อยปลาตัวนี้เสียบางทีจะได้รับผลอันวิเศษในทางกุศลที่เป็นอานิสงส์ของความเมตตากรุณาให้ชีวิตเป็นทาน เมื่อใครครวญคิดไปก็เห็นชอบจึงเรียกนายประมงมาแล้วก็มอบปลานั้นให้ แล้วสั่งว่าท่านจงนำปลาตัวนี้ไปปล่อยเสียที่เดิม สั่งแล้วก็หยิบอีแปะมาให้นายประมง อีกห้าสิบอีแปะเป็นค่าจ้างให้ช่วยนำปลาไปปล่อยให้ตามคำสั่ง

นายประมงก็รับอีแปะและปลา นำไปปล่อยที่แม่น้ำฮ่องกงตามเดิมตามคำสั่งของจอหงวนแล้วก็กลับไปบ้านเล่าให้บุตรภรรยาฟังว่า จอหงวนนี่ดีจริงประกอบไปด้วยจิตเป็นกุศล คนอย่างนี้ยากนักมีใครจะมี

ฝ่ายจอหงวนกลับเข้ามาในโรงเตี๊ยมแล้ว ก็เข้าไปในห้องนอนของมารดา คุณเข้าลงค่านับแล้วก็เล่าว่าเมื่อเช้านี้ข้าพเจ้าซื้อปลากิมหลิ้อตัวหนึ่ง นำเข้ามาวางลงไว้คิดว่าจะด้อมให้มารดาได้รับประทานเห็นปลาตัวนั้นมีน้ำตาอันไหลออกมา ข้าพเจ้ามีจิตคิดสงสารได้ให้เอาปลานั้นไปปล่อยเสียในน้ำแล้ว ข้าพเจ้าจึงมาแจ้งความแก่ท่านผู้มารดาให้ได้โมทนาในกุศลเมตตาด้วย

นางเตียวสิเมื่อได้ฟังบุตรบอกความดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นที่ยิ่ง จึงพูดแก่บุตรว่าเจ้ามีความเมตตาปล่อยสัตว์ดังนี้มีความดีมาก อายุเจ้าจะเจริญยิ่ง มารดาพลอยมีความยินดีด้วย เผลอผลที่เจ้าปล่อยปลา ดูอาการของมารดาที่ค่อยทุเลาลงเป็นลำดับ แต่ยังอดโรยด้วยเป็นคนชราอายุมาก

ครั้นพักอยู่ที่โรงเตี๊ยมนั้นได้สามวันแล้ว จอหงวนคิดวิตกต่อไป ด้วยราชการครั้งนี้จะรอต่อไปอีกก็เกรงจะช้าเกินกว่ากำหนดในท้องตรา จอหงวนจึงเข้าไปหามารดา คำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้ารับพระอักษรรับสั่งให้รีบไปว่าราชการเมืองกังจิวบัดนี้วันก็จวนจะถึงกำหนดในท้องตราอยู่แล้ว ข้าพเจ้าเกรงว่าจะผิดในทางราชการไม่ทราบพวามารดาจะค่อยสบายหรืออย่างไร ข้าพเจ้าคิดว่าจะรีบไปในวันพรุ่งนี้เข้า

นางเตียวสิผู้มารดาได้ฟังบุตรพูดดังนั้นจึงพูดว่า ตัวของมารดานี้ก็ไม่ค่อยจะแข็งแรงเพราะความชรามากอยู่แล้ว ฤๅนี้เป็นคิมหันต์ ฤๅร้อนกล้ำมารดาวิตกว่าจะไปด้วยเจ้านั้น บางทีจะทำให้โรคกำเริบมากขึ้นได้ ก็เกิดความลำบากแก่เจ้าแม่เห็นว่าถ้าเจ้าหาที่เช่าให้มารดาพักอยู่ไปกว่าจะสิ้นฤๅร้อนเจ้าจึงกลับมารับมารดาไปเห็นจะดีกระมัง ส่วนตัวเจ้าจงรีบไปจัดราชการตามรับสั่งเถิด จะไม่เสียราชการบ้านเมือง

จอหงวนได้ฟังมารดาพูดดังนั้นก็เห็นสมควรตามคำมารดา จึงออกมาข้างนอกบอกแก่นางอุนเถียว ครั้นตกลงกันแล้วจอหงวนจึงให้เช่าเรือนหลังหนึ่ง และจัดคนใช้สอยให้คอยปฏิบัติรักษาและจัดข้าวปลาเสบียงอาหารไว้พร้อมเสร็จแล้ว จอหงวน

จึงเข้าไปเชิญมารดาไปพักอยู่ที่เรือนเท่านั้น จอหงวนจึงฝากมารดาของตนแก่ชาวบ้านซึ่งอยู่ใกล้เคียงแก่เรือนเช่าที่มารดาอยู่นั้นแล้ว รุ่งเช้าจอหงวนจึงให้คนจัดข้าวของเสร็จแล้วก็พาภรรยาเข้าไปลามารดา นางเตียวสี้ผู้มารดาก็ให้อิโรวาสั่งสอนบุตรต่าง ๆ จอหงวนกับภรณาก็ค้ำบัลลมารดาไว้พาผู้คนบ่าวไพร่ออกเดินทางจะไปยังเมืองกังจิ๋ว

จอหงวนเมื่อเวลาเดินทางมีความลำบากมาก กลางวันก็รีบเดินกลางคืนก็หยุดพักตามระยะทาง ครั้นเดินมาถึงปากน้ำช่องกังก็หยุดพักผู้คนบ่าวไพร่แล้ว เห็นที่ริมฝั่งแม่น้ำมีเรือลำหนึ่งมีคนอยู่ในเรือสองคน คนหนึ่งชื่อฮองแซเล่า คนหนึ่งชื่อแพแซลี้

ฝ่ายเล่าฮองลี้แพแลเห็นคนยืนอยู่ริมฝั่งจึงถ่อเรือเข้ามาใกล้ แล้วร้องถามว่าท่านทั้งปวงนี้จะข้ามฟากหรือ

จอหงวนจึงตอบว่าเราจะข้ามไปเมืองกังจิ๋ว เจ้าของเรือได้ฟังดังนั้นจึงเทียบเรือเข้ามาริมตลิ่งจะรับ ครั้นเรือเข้าถึงแล้วจอหงวนจึงให้คนใช้จัดแจงข้าวของลงในเรือจ้างเสร็จแล้ว จอหงวนกับภรรยาและบ่าวไพร่ก็พร้อมกันลงเรือจ้าง เจ้าของเรือก็ค้าเรือออกจากท่าตรงจะไปเมืองกังจิ๋ว เวลานั้นเป็นคราวเคราะห์ของตันกงหยี่ร้ายเวรกรรมที่ทำไว้แต่ชาติก่อนติดตามมาให้ผล

เมื่อขณะชนของพากันลงเรือออกจากท่าแล้ว เล่าฮองลี้ยังอยู่ข้างท้ายเรือ แลเข้าไปในประทุนเห็นนางอุนเกี้ยวภรรยาจอหงวนรูปร่างงามน่ารัก มีลักษณะมารยาทงามพร้อมเล่าฮองลี้เห็นดังนั้นให้มีจิตกระสันในการประเวณีก็บังเกิดใจร้ายขึ้นทันทีในขณะนั้นจึงคิดอุบายกับลี้แพเสร็จแล้ว ก็พูดแก่จอหงวนว่าเวลานี้ลมก็ต้านหน้า น้ำก็เชี่ยวจะต้องหาที่บังลมพักต่อเวลาดีกลมตกจึงจะไปได้ ว่าแล้วก็ค้าเรือเข้าไปแอบที่บังลมในที่อันเปลี่ยว ครั้นเวลาดีกลสองยามเห็นจอหงวนกับบ่าวไพร่หลับสนิทหมดแล้ว เล่าฮองลี้แพก็ออาวูเข้าไปในประทุนเรือจับพวกบ่าวไพร่ของจอหงวนฆ่าเสียสิ้นแล้ว ก็เอาซากศพลั่นด้วยกันโยนลงในน้ำ แล้วช่วยกันทุบตีจอหงวนจนตายเอาศพทิ้งลงในน้ำ

ฝ่ายนางอุนเกี้ยวเห็นเขาฆ่าตัวกับบ่าวไพร่ดังนั้นก็มีความกลัวตกประหม่าเหมือนชีวิตจะออกจากร่าง ครั้นได้สติก็เปิดหน้าต่างท้ายเรือจะกระโจนลงน้ำให้ตายเสีย

เล่าฮองลี้เห็นดังนั้น จึงเข้าจับยุดนางไว้แล้วจึงพูดว่า เจ้าอย่าตายเสียเลยยอมเป็นภรรยาเราแล้ว สวรรค์สิ่งของทั้งปวงเราจะยกให้แก่เจ้าทั้งสิ้น แม้เจ้าขึ้นต้อตึงไปไม่ปลงใจด้วยเรา เราจะเชือดเนื้อเจ้าให้เป็นชิ้นน้อยชิ้นใหญ่แล้ว จะตัดตัวเจ้าเป็นสามท่อนทิ้งลงในน้ำให้เจ้าตายตามสามีของเจ้าไป

นางอุนเกี้ยวได้ฟังอ้ายใจรพุดส่ำหับคาดคั้นดังนั้น ก็คิดตรึกตรองอยู่ไม่เห็น

อุบายอันใดที่จะเอาตัวรอดให้พ้นจากอำนาจของมันได้จึงพูดว่า เวลานี้ตัวข้าพเจ้ามีครรรภ์อยู่จะขอผลัดพอให้คลอดบุตรแล้วก็ตามแต่ท่านจะเมตตาชุบเลี้ยงไม่ขัดขืนน้ำใจท่าน

เล่าของได้ฟังดังนั้นก็ให้บังเอิญเคลิบเคลิ้มเชื่อก็อ่านางจะปลงใจด้วยจริงใจ มีความยินดียิ่งนัก จึงมอบเรือจ้างให้ลิ้แพ้วจัดแจงหากินต่อไปตามเคย ส่วนตัวเล่าของก็รวบรวมเครื่องยศของจอหงวนใส่แต่งตัว เสร็จแล้วหยิบตราสำหรับเมือง และสิ่งของเครื่องสำหรับขุนนางเสร็จแล้ว ก็พานางอุ้มเกี่ยวขึ้นบกเดินตามระยะทางตรงไปยังเมืองกังจิว เมื่อเวลากลางคืนที่เล่าของฆ่าพวกบ่าวไพร่จอหงวน และจอหงวนในวันนั้นซากศพก็กระจัดกระจายลอยไปตามน้ำ แต่ส่วนซากศพจอหงวนนั้น บันดาลให้ตกจมอยู่ในที่นั้น ไม่เป็นอันตรายเพราะอำนาจบุญของบุตรที่จะได้เป็นเชื้อสายสืบพระพุทธศาสนาต่อไปในภายหน้า

ฝ่ายพวกบริวารของพระยาเล่งอ่องเที่ยวตรวจตระเวนมาตามลำแม่น้ำ ครั้นมาปะชากศพของจอหงวนก็ตกใจจึงรีบกลับไปยังบาดาล นำความไปแจ้งแก่พระยาเล่งอ่องว่าขอพระองค์ได้ทราบ ในลำแม่น้ำสองกั้นนั้นไม่ทราบว่ามีผู้ใดตักเรียนคนหนึ่งตาย แล้วซากศพทิ้งจมน้ำอยู่

พระยาเล่งอ่องได้ฟังดังนั้น จึงสั่งคนใช้ให้ไปนำเอาศพนั้นมา แล้วพระยาเล่งอ่องก็ออกมาดูพิจารณาโดยละเอียดแล้วจึงพูดว่า นักเรียนคนนี้ได้ชัดเจนแล้ว คือเป็นผู้มีคุณแก่เรา ได้ช่วยชีวิตเราเมื่อครั้งก่อนเราแปลงเป็นปลาไปเที่ยวตรวจตามลำแม่น้ำ ชาวประมงจับเราได้ท่านผู้นี้ได้ซื้อเรามาจากนายประมงแล้วจึงปล่อยเรา มาเราจึงได้รอดชีวิต ท่านผู้นี้มีคุณแก่เรามากนักจำเราจะต้องตอบแทนคุณท่านบ้าง ว่าดังนั้นแล้วจึงเรียกคนใช้ให้รีบขึ้นไปยังศาลพระภูมิเจ้าที่ขอรับดวงจิต คือชีวิตและวิญญาณของต้นกองหยี่จอหงวนลงมายังบาดาล

ฝ่ายพระภูมิเจ้าที่เมื่อทราบดังนั้น ก็มอบจิตวิญญาณของต้นกองหยี่จอหงวนมากับคนใช้ของพระยาเล่งอ่อง คนใช้ก็นำจิตวิญญาณจอหงวนมาส่งให้แก่พระยาเล่งอ่อง พระยาเล่งอ่องจึงถามจิตวิญญาณของต้นกองหยี่จอหงวน ต้นกองหยี่จอหงวนก็ชี้แจงตั้งแต่ต้นจนปลายตามที่ได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น ให้พระยาเล่งอ่องทราบทุกประการ

พระยาเล่งอ่องจึงพูดว่า เดิมท่านได้ปล่อยปลากิมหลี่อ้อตัวนั้น คือตัวข้าพเจ้าเอง ท่านได้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดชีวิตเป็นมาได้ เวลานี้ข้าพเจ้าก็ต้องสนองพระคุณท่านช่วยท่านบ้าง

พระยาเล่งอ่องพูดดังนั้นแล้ว จึงสั่งให้ยกศพต้นกองหยี่จอหงวนไปไว้ในห้องที่ลับแล้ว เอาแก้ววิเศษใส่ปากซากศพนั้นไว้ ประสงค์จะมีให้ซากศพนั้นเป็นอันตราย

ต่อภายหลังสิ้นเคราะห์แล้ว จึงจะเอาดวงจิตของท่านใส่ให้ท่านตามเดิม แล้วจึงจะส่งท่านขึ้นไปยังเมืองมนุษย์คิดแก้แค้นอ้ายคนพาล แต่เวลานี้วิญญูณของท่านต้องอยู่ในบาดาลนี้ก่อน ข้าพเจ้าขอตั้งให้วิญญูณของท่านเป็นผู้สำเร็จราชการดวงจิตของทวนรับค่าและขอบคุณพระยาเล่งฮอง วิญญูณของทวนก็รับราชการอยู่ในบาดาลตั้งแต่นั้นมา

ฝ่ายนางอุณเกี้ยว เมื่อเวลาตามเล่าของไปนั้น ก็มีจิตคั่งแค้นเป็นที่สุด แต่ไม่รู้ที่จะคิดประการใด จำใจจำเป็นต้องนั่งทนความแค้นและความโศกอยู่ในใจตั้งนั้นแล้วมาคิดถึงที่ตนมีกรรมกับจวนหงวนได้สามเดือนเศษแล้ว ยังหาว่าบุตรในครรภ์จะเป็นหญิงหรือชายไม่ครั้นจะฆ่าตัวตายเสียก็สงสารแก่บุตรที่อยู่ในครรภ์ แต่คิดอะหลักอะเหลื่ออยู่ไม่รู้ที่จะทำประการใดดี นางเดินพลางคิดพลางตามระยะทางไป ครั้นมาถึงเมืองกังจิ๋ว พวกข้าราชการในเมืองรู้ว่าขุนนางในเมืองหลวงออกมาเป็นผู้รักษาเมือง ก็พากันออกมาต้อนรับเข้าไปในเมือง นำมาพักที่จวนสำหรับเป็นที่อยู่แห่งเจ้าเมืองแต่ก่อน ๆ มาจวนหงวนปลอมก็เข้าพักในที่สำหรับเจ้าเมือง

พวกขุนนางกรมการทั้งหลาย ก็พากันมาคำนับตามธรรมเนียมเล่าของจึงพูดแก่ขุนนางทั้งหลายว่า ข้าพเจ้ามาครั้งนี้ก็เพราะจะรับราชการต่างพระเนตรพระกรรณของสมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน ท่านทั้งหลายจงเป็นธุระช่วยข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้ายังไม่ทราบการทั่วไปได้ ตัวท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับการจึงจะเป็นไปได้ พวกขุนนางทั้งหลายก็มีได้ทราบว่ เล่าของเป็นขุนนางปลอมจึงพูดตอบว่าท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ไล่ได้ถึงชั้นจวนหงวนอาจสามารถจะรักษาราชการและราษฎรดูบุตรของท่าน ส่วนหน้าที่ในโรงศาลพวกข้าพเจ้าก็เคยกระทำมาแล้ว ขอท่านได้โปรดแนะนำความเจริญสุขทั่วไปทั้งในเมืองและนอกเมือง พวกข้าพเจ้าทั้งหลายจะขอพึ่งบุญบารมีท่านสืบไป ครั้นสนทนากันตามธรรมเนียมแล้วก็พากันลาเจ้าเมืองปลอมกลับไป

ตั้งแต่เล่าของมาอยู่เมืองกังจิ๋ว ก็ได้มีผู้ใคร่รู้ว่าเล่าของเป็นโจรไม่ ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง เล่าของมีกิจธุระออกจากที่อยู่ไปตรวจราชการมิได้อยู่ที่จวน

ฝ่ายนางอุณเกี้ยวนั่งอยู่บนหอเย็น ตรีกตรองถึงตัวด้วยตกอยู่ในที่ลำบากยากแค้น แล้วกลับหวนคิดถึงนางเตียวสี้ผู้มารดาของจวนหงวนซึ่งได้ความลำบากพักอยู่กลางทาง จะร้ายดีประการใดก็ไม่ทราบขณะเมื่อตรีกตรองอยู่นั้น บังเอิญให้ร่างกายของนางเมื่อยเพลียท้องก็ให้เจ็บปวดสาหัส จนเหลือที่จะทนก็ซบหน้าลงกับพื้นแทบจะสิ้นสมปฤดี พลอมกรรมชวาทพัดส่งนางก็คลอบุตรออกมาเป็นชาย ในขณะนั้นนางอุณเกี้ยวได้ยินเหมือนเสียงคนมากระซิบบอกที่หูว่า เจ้าจงจำคำของเราไว้เราคือดาวนำเด็กแก่ขุน พระกวนอิมให้เรานำเอาบุตรมาให้เจ้า บุตรคนนี้นาน

ไปเมื่อน้ำดำเติบโตใหญ่จะมีชื่อเสียงปรากฏในแผ่นดิน จะมีบุญญาธิการเชี่ยวชาญมาก เจ้าจตุรภพรักษาไว้ให้ดี เมื่อภายหลังแม่ลูกจะได้พบกัน ถ้าเล่าของมันกลับมา เห็นว่าเจ้าคลอบุตรเป็นชายมันก็จะเอาทารกไปฆ่าเสีย เจ้าจงแก้ไขด้วยปัญญาของเจ้าให้จงดี แต่สามีของเจ้านั้นเวลานี้ยังอยู่ในบาดาล พระยานาครับเอาไปเลี้ยงไว้มีความสุขสบายยังหาเป็นอันตรายไม่ ต่อไปภายหลังผิวเมียจะได้พบกัน

ฝ่ายนางอุณก็เที่ยวตกใจลืมนตาขึ้นแลดูมิได้เห็นผู้ใด นางมีความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก ชะรอยจะเป็นผู้พิเศษจะมาบอกให้นางจำได้ทุกสิ่งทุกประการ เห็นว่าสามีคงจะยังไม่เป็นอันตรายเป็นเหตุนี้คงจะเป็นเทพาอารักษ์มาช่วยบอกให้จึงอุมบุตรขึ้นวางดักแล้วไม่รู้ที่จะทำประการใดนั่งเป็นทุกข์อยู่

ฝ่ายเล่าของเมื่อกลับมาเข้าไปในห้อง เห็นนางอุณก็อุมบุตรอยู่ มีความริษยาและโกรธยิ่งนัก จึงพูดแก่นางอุณเกี่ยวกับเด็กคนนี้เอาไว้ไม่ได้ เจ้าจงส่งมาให้เรา ๆ จะเอาไปโยนน้ำเสียจึงจะได้

นางอุณก็เที่ยวเมื่อได้ฟังเล่าของว่าดังนั้นก็ตกใจ แต่แก้งทำใจดีตอบเล่าของว่า ท่านอย่าเพื่อทำให้เร็วว่าความคนทั้งหลายล่วงรู้จะเป็นที่กินแหนงว่า เหตุใดท่านจึงได้เอาบุตรที่รักไปทำเสียดังนั้นเล่า ผิดวิสัยและธรรมตามมนุษย์ทั้งหลาย จะเกิดศรัทธาในทานขึ้น รอแต่พอเวลาค่ำข้าพเจ้าจะนำเอาไปทิ้งน้ำเสีย จึงจะไม่มีเหตุการณ์ต่อไป ท่านจะเห็นเป็นประการใด

เล่าของได้ฟังนางอุณก็แข็งดั่งนั้นก็เห็นจริง สำคัญเสียว่านางเป็นใจด้วยก็มีความยินดี พอคนใช้เข้ามาบอกว่า มีพวกโจรป่าเข้ามาแย่งชิงสิ่งของ ๆ ราษฎรชาวตลาดเล่าของได้ฟังดังนั้นก็สั่งนางอุณเกี่ยวกับตัวเราจะรีบไประงับโจรผู้ร้ายข้างนอกเมือง เจ้าอยู่ข้างหลังจงเอาทารกนี้ไปโยนน้ำเสียโดยเร็ว ครั้นสั่งนางดังนั้นก็แล้วเล่าของก็ออกมาข้างหน้า จัดแจงผู้คนป่าวไพร่ยกออกจากบ้านไป

ฝ่ายนางอุณก็เที่ยวเมื่อเห็นเล่าของออกไปแล้ว จึงคิดว่าแม่เอาลูกคนนี้ไว้เล่าของมันกลับมาก็คงไม่รอด จำเป็นจะต้องเอาไปลอยน้ำเสียโดยเร็ว เมื่อจะเป็นตายประการใดก็แล้วแต่กุศลผลกรรม เดชะบุญเทพยดาฟ้าดินช่วยชักนำให้รอดชีวิตเมื่อภายหลังก็คงจะได้พบกัน ครั้นนางคิดดังนั้นก็กีดนิ้วมือของตนให้โลหิตไหลออกแล้วก็เอาโลหิตเขียนหนังสือบอกเหตุการณ์ทุกซี่ยากตั้งแต่ต้นจนปลายแล้วเขียนแช่และชื่อบิดามารดาและวงศ์ญาติญาติทุกประการ ครั้นเขียนแล้วก็พับซ่อนไว้แล้วมามีความวิตกต่อไปภายหลังว่า ไปพบปะกันเข้าก็จะมีจักบุตรจำจะต้องทำสำคัญในกายตัวแห่งบุตรไว้ คิดแล้วนางจึงแข็งใจกีดนิ้วเท้าข้างซ้ายของบุตรให้เป็นรอยไว้เป็นสำคัญเสร็จแล้ว ก็เอาเสื้อชั้นในของนางห่อบุตรพลางร้องไห้พลางแล้วก็กลับ

อ้ายโจรมันจะกลับมาบุตรจะเป็นอันตราย นางเหลียวซ่ายแลขวาเห็นเวลาว่างคน ก็อุ้มบุตรออกไปจากตึกเดินแอบลงไปตามริมฝั่งแม่น้ำ นางคร่ำครวญอาลัยบุตรอยู่ มิใคร่จะจากบุตรได้ ให้พะวักพะวนดูจะชีวิตจะขาดจากร่างกายแตกทำลายลง ไปในเวลานั้น เดชะกุศลผลบุญคนทั้งสองที่จะได้พบกันในภายหน้า บังเอิญให้นาง เห็นกระดานแผ่นหนึ่งอยู่ในที่นั้นนางจึงวางบุตรลงไว้ลงไปตามกระดานนั้นมาที่ริม ตลิ่งแล้ว จึงยกมือขึ้นประนมมัสการตั้งสัตยอธิษฐานว่า ตัวข้าพเจ้าผู้ชื่อว่าอุนเกี้ยว มีความสัตย์สุจริตต่อสามีขอให้เทพยดาที่รักษามแม่น้ำยมนานที่ช่วยบุตรข้าพเจ้าให้ พ้นจากอันตราย ด้วยอำนาจเทพยดาฟ้าดินทั้งหลาย ซึ่งสิงสถิตอยู่ในฝั่งน้ำจงช่วย อภิบาลบำรุงรักษาบุตรข้าพเจ้าด้วยอธิษฐานแล้วก็วางบุตรลงเหนือแผ่นกระดาน เอาผ้าคาดเอวผูกติดแก่กระดานแล้ว เอาหนังสือที่เขียนด้วยโลหิตฉบับนั้นวางสอด ไว้ในผ้าบนอกบุตรเสร็จแล้ว นางก็แข็งใจเสือกกระดานให้ลอยไปตามกระแสน้ำไหล ยืนแลตามดูจนลับตาแล้ว ก็แข็งใจลั่นความโคกกลับมายังบ้าน ครั้นเล่าของกลับมา นางก็เล่าความให้ฟังทุกประการ เล่าของก็ค่อยคลายความวิตก

ฝ่ายทารกเมื่อมารดาวางบนกระดานเสือกลอยมาในน้ำ ก็ไหลตรงไปถึงหน้าท่า วัดกิมซ้วย ก็เข้าเกยติดอยู่กับริมฝั่งน้ำที่วัดกิมซ้วย ในวัดนั้นมีสมภารใหญ่องค์หนึ่ง นามเรียกว่า (ฮวดเม้งท่ายชื่อ) คือเป็นอาจารย์ใหญ่ เป็นผู้ถือสิกขาวินัยเคร่งครัด มากได้บรรลुरुธรรมถึงฌานสมาบัติเบื้องต้น (ในคำกล่าวดูเหมือนจะแจ้งมรรคผล)

ฝ่ายพระอาจารย์ฮวดเม้งท่ายชื่อ เวลานั้นเข้าที่ระงับอารมณ์อยู่ ได้ยินเสียง เด็กร้องอยู่ข้างท่าหน้า มีความประหลาดใจก็ลุกเดินออกมาตรงลงไปที่ท่าหน้า จึง พิจารณาเหตุตามเสียงทารกร้อง จึงเห็นที่ริมฝั่งมีเด็กน้อยนอนอยู่บนแผ่นกระดาน ก็ให้คิดพิศวงประหลาดใจมาก จึงรีบเดินลงไปที่ทารก แก้วที่รัดเด็กออกแล้ว จึง เห็นหนังสือฉบับหนึ่งอยู่บนอกเด็ก พระอาจารย์จึงหยิบหนังสือนั้นมาคลี่ออกอ่าน ดูก็รู้มูลเหตุของเด็กนั้นทุกประการ จึงอุ้มเด็กนั้นกลับมายังกุฎีโดยความกรุณา ตั้งชื่อให้เรียกว่า (กั้งลิว) แปลว่าลอยคล่อง พระอาจารย์จึงเก็บหนังสือฉบับนั้นซ่อนไว้ แล้วจึงสั่งแก่ศิษย์ทั้งหลายให้เลี้ยงเด็ก เขาหนมและเนยป้อนและอาบน้ำให้นอน ตามเวลา ครั้นจำเนียรกาลนานมา เด็กกั้งลิวนั้นก็เติบโตอยู่ได้สิบแปดปี พระ อาจารย์ฮวดเม้งเห็นเด็กกั้งลิวเติบโตใหญ่ขึ้นแล้ว ก็ให้ปลงผมบวชเป็นหลวงจีน พระ อาจารย์ให้นามว่า (เหียนจิง) ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นฤดูเดือนห้าอากาศกำลังร้อนจัด พวกสานุศิษย์ทั้งหลายพากันมานั่งได้ร่มไม้ ต่างก็สังวร้ายข้อวัตรปฏิบัติใน เวลานั้น มีเถรโค่งรูปหนึ่งเป็นคนเลอะเทอะพูดจาโหดฮากไม่รู้จักข้อวัตรปฏิบัติ แต่ ทำอวดรู้ถามศาสนาแก่หลวงจีนเหียนจิง หลวงจีนเหียนจิงก็ตอบแก้ไขได้ต่าง ๆ ครั้น ถึงคราหลวงจีนเหียนจิงถามบ้างเถรโค่งก็จนในข้อความที่ถาม จึงได้มีความอวย

แก่เพื่อนศิษย์ทั้งหลาย บันดาลโทษะกล้าเหลือที่จะอดกลั้น จึงต่อว่าหลวงจีนเหียนจิงด้วยคำหยาบว่า อ้ายเดียจจกานไม่รู้สีกตัว ซื่อซาก็ไม่มี พ่อแม่อีกไม่รู้จก ยิ่งจะทำอวดรู้เป็นผู้วิเศษกว่าคนทั้งหลายหรือ

หลวงจีนเหียนจิงได้ฟังคำเถรโคงดำ่ว่าด้วยถ้อยคำหยาบเข้าดั่งนั้นก็มีความอายแก่พวกศิษย์วัดด้วยกันสุดสาหัสกลั้นน้ำตา เดินเข้าไปหาพระอาจารย์ ครั้นถึงก็คลานเข้าไปกราบไหว้แล้วก็คุกเข่าลงร้องไห้พลงถามพระอาจารย์พลงว่า อันธรรมดาเกิดมาในโลกมี รูปและนามนั้น ก็ยอมอาศัยครุภังแห่งมารดาโดยการอสังกรรมแห่งบิดาจึงได้เกิดได้ มีแห่งรูปนามของมนุษย์ชาติ ขอพระอาจารย์ได้โปรดบอกนามของบิดาและมารดาแห่งข้าพเจ้าว่า อยู่ที่ใด ตำบลใด ชื่อไรแซ่ใด ข้าพเจ้าจะได้รู้จักไว้เพื่อจะได้สนองพระเดชพระคุณท่าน ถ้ามดั่งนั้นแล้วก็ก้มหน้าลงร้องไห้

ฝ่ายพระอาจารย์ชวดเม้งท่ายซื่อ ได้ฟังหลวงจีนเหียนจิงถามดั่งนั้นและร้องให้อยู่ ก็มีจิตสังเวชเป็นที่สุดจึงพูดว่าถ้าอยากจะทำบารมีของบิดามารดา จงตามมาในกฎึจึงจะรู้ได้ ว่าแล้วพระอาจารย์ก็ลุกเดินเข้าไปในกฎึหลวงจีนเหียนจิงก็เดินตามเข้าไปพระอาจารย์จึงหยิบหนังสือลับ กับเสื้อชั้นในของมารดาหลวงจีนเหียนจิงที่ซ่อนไว้นั้นออกมาส่งให้ดู

หลวงจีนเหียนจิงรับเสื้อกับหนังสือมาดู ตั้งแต่ต้นจนปลายก็รู้เรื่องราว บิดามารดาชื่อนั้นและถูกโจรทำร้ายได้ความคับแค้นแสนสาหัส ครั้นอ่านทราบเรื่องแล้วก็ร้องไห้จนสลบลงกับที่

ฝ่ายพระอาจารย์เห็นดั่งนั้น ก็เข้าช่วยบิบนวดเส้นสายแก้ไขหลวงจีนเหียนจิงก็ฟื้นขึ้น จึงพูดว่าเกิดมาอายุได้สิบแปดปีแล้วก็ยังไม่เห็นหน้าบิดาและมารดาว่าเป็นอย่างไร และทั้งมิได้ทดแทนพระคุณเลย มาวันนี้จึงรู้ซัดได้ ถ้าไม่มีพระอาจารย์อุปถัมภ์เลี้ยงดู ที่ไหนเลยจะได้มีชีวิตรอดมาถึงเพียงนี้

ครั้นค่อยคลายความโศกแล้ว จึงกราบเรียนพระอาจารย์ว่าข้าพเจ้าจะขอกราบลาพระอาจารย์ไปเที่ยวเสาะแสวงหามารดา ถ้าพบปะกันแล้วจะได้สืบหาย่าและศพบิดาจะได้สนองพระคุณท่านซึ่งเป็นต้นแซ่และตระกูลถ้าเสร็จธุระแล้วจะกลับมานมัสการพระอาจารย์ต่อไป

ฝ่ายพระอาจารย์ชวดเม้งท่ายซื่อ ได้ฟังหลวงจีนเหียนจิงลาดั่งนั้น ก็ยอมอนุญาตให้ไป แล้วกำชับสั่งหลวงจีนเหียนจิงว่าแม้จะไปหามารดา จงเอาหนังสือที่เขียนด้วยโลหิตกับเสื้อของมารดานั้นไปด้วย เพราะเป็นสิ่งสำคัญเครื่องหมายและให้ทำกิริยาเหมือนไปเที่ยวเรียไร เมื่อเดินไปตามหนทางที่จะเข้าเมืองกังจิวนั้นจงตรงเข้าไปที่จวน ถ้าถึงศาลที่ชำระความแล้ว จงทำกิริยาเป็นที่หลวงจีนบ้านนอก ร้องขอเรียไรคงจะได้พบกับมารดาสมความปรารถนา

รูปที่ ๑ จินแสอวนซิวเซ็ง

จินแสอวนซิวเซ็ง เป็นบุตรรอนที่กึ่งขุนนางฝ่าย
ไพร่จินแสอวนซิวเซ็งเป็นหมอดู ทายดูจตาเห็น วิเศษ
กว่าหมอดูทั้งปวง พระยาเล่งอ่องในมหาสมุทรเกี้ยวฮ้อ
แปลงตัวมาทดลองความรู้ จินแสทายดังตาเห็น เธอ
ตั้งโต๊ะดูอยู่ที่ประตูเมืองข้างทิศตะวันตกในเมืองเชียง
ฮาน

รูปที่ ๒ สมภารฮวดเม้ง

ท่านสมภารฮวดเม้ง อยู่วัดกิมซิวยี่ เป็นที่พระ
ราชาคณะใหญ่บรรดาศักดิ์อยู่ในหัวเมืองกังจิ๋วต้อง
มาขึ้นและเคารพทั้งสิ้น โดยเหตุท่านเป็นผู้มีรศย์ศักดิ์
สิทธิ์ขาวินัยเคร่งครัด ทั้งเป็นผู้สำเร็จในทางฉานเขียว
ชาญมาก เมื่อพระดังซิมจั้งยังเป็นทารก มารดาปล่อย
ลอยมาในน้ำ ท่านเก็บได้เลี้ยงไว้จนได้บวชเรียน คือ
ท่านเป็นอาจารย์ของพระดังซิมจั้ง

รูปที่ ๓ พระยาเล่งอ่อง

พระยานาคเล่งอ่องนี้เป็นผู้รักษาการอยู่ในแม่น้ำ
เกี้ยวฮ้อ มีฤทธิ์อำนาจแปลงตัวมาหาหมอดู จินแส
อวนซิวเซ็งก็ดูให้ดังตาเห็น แต่เล่งอ่องแกล้งทำให้ฝน
ตกเคลือบคลาดเวลาไป เจ้าเชียงฮ้องเต้จึงได้ลงโทษ
ให้งูเต้งเขาไปประหารชีวิตเสียในกลางอากาศ

รูปที่ ๔ เล่าของ

เล่าของ ผู้นี้เป็นคนแจวเรือจ้างอาศัยอยู่ในแม่น้ำของกิ่งคอรับคนโดยสารข้ามฟาก ถ้าเห็นผู้โดยสารมีทรัพย์สินของควรจะเอาได้ก็ฆ่าเจ้าของทรัพย์สินเอาทรัพย์สินของนั้น ๆ ทำอยู่อย่างนี้เนื่อง ๆ มาเวลานั้นตื่นก่องหยี่จอนหวน ลงโดยสารมาในเรือเล่าของก็นำเรือไปที่ลับจับบ่าวไพร่ฆ่าเสียหมด แล้วจับตัวตื่นก่องหยี่จอนหวน ตีจนตายผลกลงในน้ำ ยิ่งแต่นางฮุนเกี้ยวไม่ฆ่า พาไปเลี้ยงเป็นภรรยา นำห้องตราชั้นไปกินเมืองกังจิว ต่อภายหลังงูเต็งยกกองทัพไปจับตัวเล่าของฆ่าเอาศพเข็นตื่นก่องหยี่ที่แม่น้ำของกิ่ง

รูปที่ ๕ เล่งเกียดโพธิสัตว์

พระโพธิสัตว์เล่งเกียด นี้เป็นผู้ได้ปฏิบัติสำเร็จแล้วในทางที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าต่อไปในภายภาคหน้าและมีฉานและสมาบัติแก่กล้าสามารถที่จะรู้จะเห็นเหตุการณ์ในที่ใกล้และไกล อาจไปมาในทางอากาศวิถิและเปลี่ยนแปลงรูปกายอธิษฐานให้เป็น ได้ตามความประสงค์ทั้งไม่เกี่ยวข้องในกามคุณที่เรียกว่า (โพธิสัตว์โต) นั้นแปลว่าเป็นผู้ซึ่งอยู่ในที่จะได้ตรัสรู้ในเบื้องหน้า สำนักอยู่ข้างเขาพระสุเมรุ

รูปที่ ๖ พระโศเช้า

พระโศเช้า ท่านสำเร็จมรรคผลเป็นพระอรหันต์อาศัยอยู่บนภูเขาวกท้อซัว ทำสำนักบนต้นไม้ใหญ่สัตว์เดียรัจฉานทั้งหลายยอมหาผลไม้มาถวายอยู่เสมอเนื่องนิศย์มิได้ขาด เมื่อพระถังซำจั๋งไปอาราธนาพระไตรปิฎกถึงที่เขาดำบถนี้ พระโศเช้าจึงให้คาถาธรรมชัมกงแก่พระถังซำจั๋งไปเพื่อกันตัว ตั้งแต่บัดนั้นมาพระถังซำจั๋งจึงค่อยคลายวิตกหวั่นหวาดเพราะได้พระคาถาวิเศษภาวนาอยู่เสมอ ๆ

รูปที่ ๗ เล่าช้วน

เล่าช้วน เล่าช้วนคนนี้เป็นคนพลเรือนอยู่ในเมืองเซียงอาน เวลารวันหนึ่งเล่าช้วนไม่อยู่มีพระสงฆ์มาเรียโรหล่อพระพุทธรูป ภรรยาเอากำไลทองคำที่ใส่ข้อมือถวายพระสงฆ์ไป เล่าช้วนโกรธพุดหยาบคายภรรยาไม่มีความเสียใจผูกคอตาย เล่าช้วนคิดถึงภรรยาร้องไห้ทุกวันทุกคืน เวลานั้นพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้กลับจากเมืองนรกมีประกาศว่าผู้ได้รับอาสาเอาแดงโมไปเมืองนรก จะมีบำเหน็จรางวัลให้ เล่าช้วนคิดถึงภรรยาจึงเข้ารับอาสาไปภายหลังได้พบกับภรรยาและกลับมาয়ั่มนุษยโลกตามเดิม

หลวงจีนเหียนจิ่ง ครั้นได้ฟังพระอาจารย์แนะนำสั่งสอนดั่งนั้นแล้ว ก็น้อมสการลาออกมาข้างนอก จัดแจงเอาของสำคัญของมารดาใส่ย่ามเสร็จแล้ว ก็ออกจากวัดเดินตั้งหน้าตรงไปยังเมืองกังจิว

เมื่อเดินไปเกือบใกล้จะถึงเมืองเข้าแล้ว ให้บังเอิญเวลานั้นเล่าของมีกิจสำคัญอย่างหนึ่ง ก็จัดแจงผู้คนมาพาไฟรอกจากบ้านจะไปข้างนอกเมือง โดยเทพดาเขาดลใจที่จะให้แม่ลูกได้พบกัน

ครั้นหลวงจีนเหียนจิ่งมาถึงเมืองกังจิว ก็เดินเข้าไปยังศาลว่าการหน้าจวน แกล้งทำเป็นร้องเรียไร

ฝ่ายนางอุณเกี้ยว เมื่อเวลากลางคืนที่ล่วงไปนั้นนางนิมิตฝันเห็นไปว่า เห็นพระจันทร์เหมือนข้างแรมไม่เต็มดวงบริบูรณ์ ครั้นนางพิจารณาดูไปก็กลับเห็นเต็มดวงสว่างเหมือนอย่างเดิม ครั้นตื่นขึ้นแล้วก็นั่งตรึกตรองคิดถึงความนิมิตฝันแล้วหวนคิดถึงนางเตียวสวี่ผู้แม่ผู้ว่า เมื่อจพอจะจากมาก็ยังป่วยอยู่ยังหาหายเป็นปกติไม่ ไม่ทราบว่าจะร้ายดีประการใด และคิดถึงบุตรชายที่ลอยน้ำไปนั้นจะเป็นตายประการใดก็ไม่ทราบ ถ้ามีผู้เก็บได้เลี้ยงไว้ปานนี้ก็ได้อิบเก้าปีแล้ว นางนั่งคร่ำครวญคิดถึงสามีและบุตรอยู่ดั่งนั้น พอได้ยินเสียงคนมาเรียไรจึงเดินออกมาที่หน้าหอ แลเห็นหลวงจีนหนุ่มน้อยเดินร้องเรียไรอยู่ นางจึงถามว่า หลวงจีนองค์นี้อยู่สำนักที่วัดใดจึงเที่ยวมาเรียไรจนถึงที่นี่

ฝ่ายหลวงจีนเหียนจิ่งเห็นมารดาตามาดั่งนั้น จึงบอกว่าข้าพเจ้าอยู่วัด (กิมชวี่) เป็นสานุศิษย์ของพระอาจารย์ยอดเม้งท่ายซื่อ

นางจึงตอบว่า ถ้าท่านอยู่วัด (กิมชวี่) แล้วขอนิมิตหยุดพักก่อน นางจึงเรียกคนใช้ให้พาหลวงจีนขึ้นมานบนหอนั่ง แล้วจึงให้คนใช้ยกน้ำชามาถวาย แล้วนางสั่งให้สาวใช้หาเครื่องแจกวายนางสาวใช้ก็จัดเครื่องแจกวาย

ฝ่ายหลวงจีนเหียนจิ่งรับประเคนแล้ว ก็นั่งฉันทตามสมณเพศ นางอุณเกี้ยว นั่งพิเคราะห์ดูหลวงจีนหนุ่มน้อย มีลักษณะกิริยามารยาทรูปโฉมคล้ายคลึงเหมือนต้นกองหยีจพอหญิงผู้มี จะนั่งเดินก็ดูไม่ผิดกับจพอหญิง นางเห็นดั่งนั้นก็ยิ่งนึกสงสัยอยู่ในใจ ครั้นจะถามก็เกรงความจะแพร่งพรายนางจึงอุบายลวงสาวใช้ให้ไปเสียให้พ้นในที่นั้น แล้วนางจึงถามหลวงจีนว่า ท่านบวชตั้งแต่เล็กมาหรือบวชเมื่อใหญ่บิดามารดาชื่อไรแซ่ใด บิดามารดาอยู่พร้อมกันหรือประการใด

หลวงจีนเหียนจิ่งได้ฟังมารดาตามาดั่งนั้นจึงตอบว่าข้าพเจ้าไม่ได้บวชตั้งแต่เล็ก บวชเมื่ออายุได้สิบแปดปี ข้าพเจ้ามีความทุกข์ร้อนคับแค้นมากนัก เพราะกรรมเวรของข้าพเจ้า ด้วยบิดาของข้าพเจ้าต้องรับโจรภัยถึงแก่ความตาย มารดาของข้าพเจ้าตกอยู่ในมือโจร พระอาจารย์บอกให้มาในเมืองกังจิวว่าจะได้พบท่านผู้มารดา

ข้าพเจ้าจึงได้ทำเป็นมาเรียไรทั้งนี้ ก็เพื่อประสงค์จะได้พบแก่มารดาผู้บังเกิดเกล้า ข้าพเจ้าเมื่อยังเล็กซื่อแก้งลัวครั้นบวชแล้วท่านอาจารย์ให้นามว่าเหียนจิง

นางได้ฟังหลวงจีนบอกดังนั้นแล้ว จึงบอกว่าคุณเกี่ยวนั้นคือชื่อของตนเอง ท่านมีอะไรเป็นพยานบ้างหรือไม่เล่า

หลวงจีนเหียนจิงได้ยินนางบอกชื่อดังนั้นก็รู้แน่ว่ามารดา ลูกจากแก้วอีกคนเขาลงตรงหน้ามารดา แล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นไปเป็นอันมาก แล้วจึงพูดว่า ถ้ามารดา ยังมีความสงสัยอยู่ไม่เชื่อ ข้าพเจ้ายังมีสิ่งสำคัญคือหนังสือเขียนด้วยโลหิตและเลือด เป็นพยานอยู่จึงหยิบหนังสือและเลือดออกมาส่งให้มารดา

นางอุณเฑียรรับเอาเลือดกับหนังสือมาพิจารณาดู ก็รู้แน่ว่าเป็นบุตรจริงแล้ว ต่างคนต่างก็ร้องไห้ร่ำกันเป็นอันมาก แล้วนางจึงบอกหลวงจีนผู้บุตรว่า ท่านรีบกลับไปวัดเสียโดยเร็วเถิด ถ้าข้าอยู่อ้ายใจร้อนกลับมาจะสงสัยอันตรายจะมี

หลวงจีนเหียนจิงได้ฟังมารดาว่าดังนั้น จึงตอบว่าข้าพเจ้าเกิดมาได้สิบแปดปีแล้ว ฟังได้พบมารดาวันเดี๋ยวนี้ มารดาจะให้ข้าพเจ้าละมารดาไปเสียนั้น ข้าพเจ้ามีความอาลัยเป็นที่สุดแล้วไม่สามารถจะทิ้งมารดาไปได้

นางอุณเฑียรจึงปลอบบุตรว่า ท่านจงเชื่อมารดาเกิดด้วยอ้ายเล่าของผู้นี้ใจคอ มันร้ายกาจหยาบช้านัก ถ้ามันมาพบเราแม่ลูกเข้า บางทีมันจะมาเสียทั้งสองคน จงกลับไปเสียก่อนเกิดวันพรุ่งนี้มารดาจะทำเป็นป่วย เพราะเดิมได้บนไว้ว่า จะถวายรองเท้าหลวงจีนสักร้อยคู่ มารดาจะไปแก้บนที่วัด จึงค่อยพบกันใหม่ อุบายที่มารดาคิดนี้เห็นพอจะเอาตัวรอดได้ พอจึงรีบกลับไปเสียก่อนเถิด

หลวงจีนเหียนจิงได้ฟังมารดาซึ่งแฉงดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงคำนับลามารดา รีบกลับไปยังวัด

ฝ่ายนางอุณเฑียรครั้นหลวงจีนผู้บุตรกลับไปแล้วนางก็แกล้งทำเป็นป่วยไม่มีความสบาย ตั้งแต่นั้นได้พบแก่บุตรแล้วก็มีจิตใจหาที่เปรียบมิได้ ครั้นว่าเห็นเล่าของจวนจะกลับมา นางแกล้งทำนอนครางอยู่บนเตียงนอน

เล่าของกลับมาเห็นนางนอนครางอยู่ดังนั้น จึงถามว่าเจ้าเจ็บป่วยเป็นประการใดหรือ

นางจึงตอบว่าเมื่อฉันยังเล็กอยู่นั้นได้อธิษฐานไว้ว่าจะถวายรองเท้าให้หลวงจีนร้อยคู่ ก็ยังหาได้ถวายไม่เมื่อประมาณได้สักห้าวันมาแล้ว ฉันฝันว่ามีหลวงจีนองค์หนึ่งถือดาบมายืนตรงหน้าร้องทวงรองเท้า ตั้งแต่วันนั้นมาใจคอก็ไม่สบายเลย จึงได้ป่วยเจ็บมาดังนี้ เล่าของได้ฟังนางบอกดังนั้นจึงพูดว่าการเล็กน้อยเท่านั้นทำไมจึงไม่บอกให้รู้จะได้จัดแจงแก้เสีย พูดดังนั้นแล้วจึงออกมาหน้าจวนขึ้นนั่งที่วาระชากรเรียกคนใช้ช่วยขอมมาสั่งว่า ให้ไปบอกชาวบ้านในกำแพงเมืองกังจิ๋ว

ทุก ๆ บ้านให้ทราบทั่วกันมาให้จัดทำรองเท้าหลวงเงินบ้านละคู่ กำหนดห้าวันให้นำมาส่งให้พร้อมกัน คนใช้ก็ไปส่งตามคำเจ้าเมืองปลอมสั่งทุกประการ

ฝ่ายพวกชาวบ้านได้ฟังคนใช้ของเจ้าเมืองมาสั่ง ก็รีบจัดหาและทำ ครั้นเสร็จแล้วก็นำมามอบให้พนักงานทุก ๆ คน

ฝ่ายเล่าสองครั้นเห็นราษฎรนำรองเท้าเข้ามาส่งตามคำสั่งครบแล้ว จึงเขาไปบอกแก่นางอุณเกี่ยวกับว่ารองเท้าได้จัดหามาพร้อมแล้ว

ฝ่ายนางอุณเกี่ยวเมื่อเล่าสองมาบอกดังนั้น จึงถามว่าในแขวงเมืองนี้วัดไหนเป็นวัดใหญ่ เล่าสองบอกว่าวัดกิมชวี่นั้นเป็นวัดใหญ่ หลวงจินดูเคร่งครัดเรียบร้อย เจ้าจรงรีบไปทำการแก้บนที่วัดนั้นเกิด

นางอุณเกี่ยวได้ฟังเล่าสองบอกดังนั้น ก็ดีใจด้วยสมความปรารถนา แกล้งพูดว่าฉันได้ยินเขาพูดกันว่าวัดกิมชวี่เป็นวัดใหญ่ดังามดีควรจะไปแก้บนในวัดนั้น

เล่าสองจึงเรียกขงลิ้นคนใช้ทั้งสองให้จัดเรือลำใหญ่หนึ่งลำ ครั้นจัดเสร็จแล้ว คนใช้ทั้งสองก็เข้ามาบอกกับนางว่าเรือจัดไว้เสร็จแล้ว

นางอุณเกี่ยวจัดข้าวของและรองเท้าเรียบร้อย กับภูเทียบสิ่งของต่าง ๆ เสร็จแล้ว จึงเรียกสาวใช้ที่สนิทให้ขนของลงเรือครั้นขนเสร็จแล้วนางก็พร้อมด้วยบ่าวไพร่พากันลงเรือออกจากท่าแจวตรงไปยังวัดกิมชวี่

ฝ่ายหลวงจินเห็นจึงเมื่อกลับมาถึงวัดแล้ว ตรงเข้าไปกราบพระอาจารย์เล่าความซึ่งได้ไปพบแก่มารดาให้พระอาจารย์ฟังทุกประการ พระอาจารย์ก็มีความยินดี

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งมีชายคนใช้ของนางอุณเกี่ยวมาบอกว่า วันนี้นางสุหยินจะเอาของมาแก้บนขอท่านท้ายชื่อได้ทราบ

พระอาจารย์ฮวดเม้งท้ายชื่อได้ฟังคนใช้มาบอกดังนั้นจึงเรียกศิษย์ทั้งหลายให้ไปคอยรับที่หน้าท่า

ฝ่ายนางอุณเกี่ยวสุหยิน ครั้นเรือมาถึงหน้าท่าวัดแล้วจึงให้บ่าวไพร่ขนของเข้าไปในวัด แล้วนางก็เดินเข้าไปในวัดเห็นหลวงจินทั้งหลายมายืนคอยรับอยู่ นางก็กระทำค่านับหลวงจินทั้งปวงแล้วก็เดินมายังพระอุโบสถใหญ่ จึงจุดธูปเทียนบูชา

พระอุไลแล้วก็เดินไปยังศาลาใหญ่ข้างหน้าวัด

ฝ่ายพระอาจารย์ฮวดเม้งพร้อมด้วยหลวงจินลูกวัดทั้งหลายก็มานั่งคอยรับอยู่ในศาลา ครั้นนางขึ้นมานบนศาลาแล้วก็กระทำกรรมมัสการ นางจึงให้จัดเครื่องแจ

ถวายแล้วจัดรองเท้าใส่ถาดยกไปตั้งไว้ในศาลา นางจึงเข้ามาบอกแก่นางอาจารย์ฮวดเม้งท้ายชื่อว่ารองเท้านี้ดีฉันถวายหลวงเงินทั่วทุกองค์ ท่านอาจารย์จึงให้ศิษย์

ยกไปถวายพระทั่วทุกองค์

ครั้นเสร็จธุระแล้วหลวงจินทั้งหลายก็ต่างคนต่างกลับไปที่อยู่

ฝ่ายหลวงจีนเหียนจิ่ง เห็นหลวงจีนทั้งหลายกลับไปกุฎนิมิตแล้วจึงเข้ามานั่งใกล้มารดา นางอุณก็ยวจึงบอกแก่หลวงจีนเหียนจิ่งผู้บุตรว่าจงถอดรองเท้าออกมาให้มารดาดูสิ่งสำคัญสักหน่อย

หลวงจีนเหียนจิ่งได้ฟังมารดาว่าดังนั้น จึงถอดรองเท้าและถุงเท้าออกมาให้มารดาดู

ฝ่ายนางอุณก็ยวพิจารณาดูเห็นปลายเท้าข้างซ้ายนั้นขาดไปนิ้วหนึ่ง เหมือนสำคัญของนาง ๆ จึงรู้ชัดว่าบุตรของตัวแน่ สองคนแม่ลูกก็ร้องไห้รักกันเป็นอันมาก ครั้นค่อยคลายความโศกแล้ว ก็พากันมานมัสการพระอาจารย์ขอบพระเดชพระคุณของท่านที่ได้อุปถัมภ์เลี้ยงดูมา

พระอาจารย์ฮวดเม้งจึงพูดว่าเวลานี้ แมกับลูกได้มาพบกันแล้ว เราวิตกว่าอ้ายเล่าสองถ้ามันรู้จะมีเหตุอันตรายนางจงรีบกลับไปเสียเถิด

นางได้ฟังพระอาจารย์ตักเตือนให้สติดังนั้นก็เห็นจริง จึงส่งหลวงจีนเหียนจิ่งผู้บุตรว่าพ่อจงรีบไปเมืองเซียงอันเสาะหาตายายได้แล้ว แจ้งเหตุให้รู้จึงเอากำไลทำด้วยไม้หอมและหนังสือสำคัญฉบับนี้เข้าไป เมื่อเดินทางจงไปแวะที่ตำบลบ้านฮองจิว ตั้งแต่นี้ไประยะทางประมาณพันห้าร้อยโยชน์เศษ ข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือมีโรงเตี๊ยมอยู่แห่งหนึ่ง ยี่หอเตี๊ยมนั้นชื่อบ้านฮวยเต็มนิตดาพยากับมารดาจะมาเมืองกังจิวได้แวะพักที่เตี๊ยมนั้น บังเอิญให้ยาป่วยให้มาไม่ได้บิดาของพ่อจึงให้ยาพักอยู่ที่นั่น หวังใจว่าไปถึงเมืองกังจิวแล้วจะได้กลับไปปรับยา ก็บังเอิญพบอ้ายโจรร้ายเข้าปล้นจึงเป็นเหตุตั้งแต่นั้นมา ก็มีได้ข่าวว่าจะเป็นตายประการใดถ้าพ่อไปถึงแล้วจึงแวะเข้าสืบถามดูก็คงจะรู้ข่าวดีและร้ายได้ แล้วจงรีบเข้าไปยังเมืองหลวงไปหาตากับยาย ตาเป็นขุนนางผู้ใหญ่ที่ใจเสียงจงเอานั่งสือส่งให้ตาดูรู้ความแล้ว จะได้กราบทูลพระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้ให้ทรงทราบแล้วจะได้ยกกองทัพมาจับตัวอ้ายโจรเล่าสอง แก่แค้นให้บิดาและมารดา ก็จะพ้นจากอำนาจของอ้ายโจรพ่อจงจำคำของมารดาสั่งระงับอย่าหลงลืม มารดาอยู่ช้าไม่ได้อ้ายโจรมันจะสงสัยนางพรา้งส่งหลวงจีนเหียนจิ่งผู้บุตรเสร็จแล้ว จึงลาพระอาจารย์เดินออกมาจากวัดรีบกลับมายังบ้าน

ฝ่ายหลวงจีนเหียนจิ่ง ครั้นมารดากลับไปแล้วหยิบหนังสือฉบับหนึ่ง กับกำไลทำด้วยไม้หอมของหนึ่งกลับมาที่พักแล้ว จัดแจงสิ่งของเสร็จแล้วก็เข้าไปลาพระอาจารย์ พระอาจารย์ก็ให้ศีลให้พรต่าง ๆ หลวงจีนเหียนจิ่งนมัสการรับพรพระอาจารย์แล้ว ก็ออกจากวัดเดินตรงไปยังตำบลฮองจิว แต่เดินทางมาได้สองสามเวลาเส้นทางได้ประมาณพันห้าร้อยโยชน์เหมือนค้ำมารดาบอกไว้ ก็ถึงตำบลฮองจิวจึงเที่ยวสืบถามตามชาวบ้านมาข้างทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จึงได้พบเตี๊ยม

โรงหนึ่งมีชื่อว่อบ้วนช่วยเตียมจึงถามเจ้าของเตียมว่านางเตียวสืออยู่ที่ไหน เจ้าของเตียมบอกว่า เดิมก็อยู่ในโรงเตียมของข้าพเจ้า ครั้นอยู่มากน้อยไม่มีค่าเช่าจะให้สามสี่ปีมาแล้ว บัดนี้ตาก็เสียและไม่เห็นอะไรแล้ว ไปอยู่ข้างทิศตะวันออกเฉียงใต้ริมประตูเมืองที่ริมนั้นมีเตาเผากระเบื้อง เจ้าของเขาทิ้งเสียนมนานแล้ว ยายเตียวสือไปอาศัยอยู่ที่เดานั้น เข้า ๆ เคยออกมานั่งริมถนนขอทานชาวบ้านแถวนี้อยู่เสมอ ๆ นิมนต์ท่านไปถามดูเถิด

หลวงจีนเหียนจิ่งได้ฟังเจ้าของโรงเตียมบอกดังนั้น ให้เกิดความสังเวชสลดจิต คิดสงสัยประหนึ่งว่าจะอดกลั้นน้ำตาไว้มิได้ แต่อดสู้แห่งใจรีบลาเจ้าของเตียมไปยังเตาเผากระเบื้อง ตามคำเจ้าของโรงเตียมบอก

ครั้นมาถึงเตาเผากระเบื้อง ก็แลเห็นยายแก่คนหนึ่งจักษุบอดนั่งอยู่ที่นั่น ก็เข้าใจแน่ว่าคงเป็นยาของตัว จึงเดินเข้าไปนั่งลงแล้วถามว่ายาทำไมจึงมาอยู่ที่นี้เล่า ฝ่ายนางเตียวสือเมื่อได้ยินเสียงคนมาร้องเรียกว่ายาจึงถามว่าใครมาเรียกข้าว่ายาสำเนียงเสียงเหมือนต้นกองหยีลูกชายข้า

หลวงจีนเหียนจิ่งได้ฟังยาพูดดังนั้น ก็มีความยินดีรู้แน่ว่ายาของตนแท้แล้ว จึงตอบว่าฉันมิใช่ต้นกองหยี ฉันเป็นลูกชายของต้นกองหยีนางอุนเกี่ยวนั้นคือมารดาของฉันเอง

นางเตียวสือได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ เข้าลูบคลำตัวหลวงจีนแล้วจึงถามว่า บิดาทำไมจึงไม่มาด้วยเล่า

หลวงจีนเหียนจิ่งได้ฟังยาถามดังนั้นจึงตอบว่า บิดานั้นเมื่อเดินทางไปกับมารดาเจ้าของเรือจ้างเป็นโจรเข้าปล้นทุบตีบิดาถึงแก่ความตายเอาศพบิดาทิ้งน้ำเสีย แต่มารดานั้นเอาไปจะเป็นภรรยา มารดาผลัดแก่ใจว่ายังมีครรภ์อยู่ ขอให้บุตรคลอดออกจากครรภ์ก่อน โจรก็ยอมตามคำของมารดา ครั้นฉันคลอดออกมาได้วันหนึ่งอ้ายโจรจะให้มารดาฆ่าฉันเสีย มารดาฉันขัดอาญาอ้ายโจรไม่ได้จึงเอาฉันใส่กระดานลอยไปถึงวัดกิมชวี่ ท่านสมภารเลี้ยงฉันไว้จนเติบโตใหญ่แล้วท่านจึงบอกให้ฉันไปตามมารดา หลวงจีนเหียนจิ่งเล่าความทุกประการให้ยาฟัง ตั้งแต่ต้นจนตามาพบยา ณ บัดนี้

นางเตียวสือจึงถามว่า เหตุใดจึงรู้ว่ายามาอยู่ที่เตาเผากระเบื้องนี้เล่า

หลวงจีนเหียนจิ่ง จึงตอบว่า มารดาบอกให้ฉันแวะมาหาอยู่ที่นี้ บัดนี้หนังสือและกำไลทำด้วยไม้หอมเป็นสำคัญก็ให้มาพร้อมแล้ว หลวงจีนเหียนจิ่งก็ส่งให้ถึงมือท่านยา ท่านยา รับของสองสิ่งมาคลำดูก็แน่ใจแล้วจึงพูดว่า ลูกของข้าคิดว่าได้ดีมียศชั้นจะลืมมารดาเสีย เราคิดว่าลูกจะเป็นคนออกตัญญูไม่รู้จักคุณของบิดามารดา ไม่ทราบเลยว่าเป็นเหตุถึงแก่ชีวิต พูดดังนั้นแล้วยาหลานก็ร้องไห้คร่ำครวญ

ไปต่าง ๆ เป็นอันมาก

ครั้นค่อยคลายความโศกแล้ว ท่านยาจิงพูดว่าเดชะบุญเทพดาฟ้าดินปกป้องรักษา ให้บังเกิดหลานขึ้นจึงไม่สูญแน่ได้มาพบปะกัน รู้จักกัน

ฝ่ายหลวงจีนเหียนจิง พิจารณาดูยาเห็นจักขุทั้งสองข้างเสียจึงถามว่า ทำไมตาย่าจึงได้มีดไปเสียทั้งสองข้างดังนี้

นางเตียวสีผู้ยาจิงตอบว่า เพราะยาคิดถึงบิดาเจ้าจึงร้องไห้ทุกวัน ๆ นัยน์ตาจึงได้มัวหมองจนแผลไม่เห็น เพราะเหตุที่คิดถึงบิดามารดาของเจ้า

หลวงจีนเหียนจิงได้ฟังยาบอกดังนั้น ก็คุกเขาลงกับพื้นยกมือขึ้นประนม ตั้งสัตยาธิษฐานว่าขอเดชเทพดาอารักษ์ซึ่งรักษาฟ้าดินทั้งหลายจงเล็งเห็นความสัจดี ปฏิญาณแห่งข้าด้วย บิดามารดาเกิดตัวข้าพเจ้ามาอายุได้สิบแปดปีแล้ว ก็ยังหาได้ตอบแทนฉลองพระเดชพระคุณบิดามารดาของข้าพเจ้าไม่ บัดนี้ข้าพเจ้ารับคำสั่งของมารดาตามหาย่าผู้มีพระคุณแก่บิดาข้าพเจ้าก็พบแล้ว แต่บังเอิญยาของข้าพเจ้าจักขุมืดไปเสียแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอเอาชีวหาของข้าพเจ้าเสียตาย่าข้าพเจ้า จงขอให้ตาย่าข้าพเจ้ากลับสว่างขึ้นดังแต่ก่อนเถิด ครั้นตั้งอธิษฐานแล้ว หลวงจีนเหียนจิงก็เสียนัยน์ตาด้วยปลายลิ้นทั้งสองข้าง สักครู่หนึ่งนัยน์ตานางเตียวสีก็สว่างขึ้นอย่างเดิม แลเห็นหลวงจีนผู้หลาน จึงพูดว่าเป็นหลานของยาจิงแล้ว ด้วยลักษณะรูปร่างไม่ผิดแก่ต้นกองหยาเลย พูดพลางก็เข้าอุบลคำหลวงจีนผู้เป็นหลาน และมีความยินดีเป็นอันมาก

ฝ่ายหลวงจีนเหียนจิง เห็นยาตาสว่างดีแล้ว จึงพยายาออกจากเตาเผากระเบื้องแล้ว พาตรงไปยังเตียมเล่าเขี้ยวอี้ เอาเงินของตนออกใช้หนี้ที่ยาค้างอยู่แต่ก่อนแล้ว ก็ออกเงินใหม่เช่าห้องหนึ่งให้ยาพักอาศัยอยู่ให้เงินเจ้าของเตียมไว้ซื้ออาหารให้ยารับประทานเสร็จแล้ว จึงบอกแก่ยาว่า ยาจงรอพักอยู่ที่นี้ก่อนฉันจะเข้าไปยังเมืองหลวงว่าอย่างช้าสักเดือนหนึ่งฉันจะกลับมารับยาไป

นางเตียวสีได้ฟังหลวงจีนผู้หลานว่าดังนั้น จึงกำชับแก่หลานว่า ถ้าพ่อไปพบตายายแล้ว จงรีบกลับมาโดยเร็วเพราะยาแก่ชรามากอยู่แล้ว

หลวงจีนเหียนจิงได้ฟังยาสั่งกำชับดังนั้น ก็ลาออกจากโรงเตียมเดินตรงไปยังเมืองหลวง เมื่อเดินมานั้นในใจให้คิดถึงยาและมารดาเป็นอันมากมิได้ขาดเลย

ครั้นมาถึงเมืองเชียงอานแล้ว ก็เดินเข้าไปในประตูเมืองทางถนนทิศตะวันออกเที่ยวสืบถามตามชาวบ้าน ถึงท่านใจเสียงผู้เป็นตาชาวบ้านทั้งหลายก็บอกให้ต่อ ๆ มา หลวงจีนเหียนจิงก็เดินตรงมาตามชาวบ้านบอก ถึงบ้านหนึ่งโตใหญ่สังเกตเห็นจะเป็นบ้านใจเสียงผู้เป็นตาแน่แล้ว ก็เดินตรงมาที่ประตูบ้าน จึงบอกแก่ผู้ที่เฝ้าประตูว่าข้าพเจ้านี้เป็นวงศ์ญาติแก่ท่านใจเสียงจะมาหาเพราะมีกิจธุระร้อน ขอท่าน

ได้นำคำที่ข้าพเจ้าบอกนี้ ไปเรียนแก่ท่านใจเสียงให้ทราบ

คนเฝ้าประตูได้ฟังหลวงจีนบอกดังนั้น ก็เข้าไปกราบเรียนแก่ท่านใจเสียง ว่าข้างนอกมีหลวงจีนหนุ่มน้อยผู้หนึ่งว่าเป็นญาติของท่านจะเข้ามาหา ว่ามีธุระร้อนจะมาแจ้งความแก่ท่าน

งุยเต็งได้ยินคนเฝ้าประตูบอกดังนั้นก็นึกสงสัยว่าเราก็ไม่มีวงศ์ญาติเป็นหลวงจีนเลย นางสุหยินภรรยาพูดว่าเมื่อคืนนี้ ฉันฝันว่านางอุณเฑียรลูกสาวของเรานั้นกลับมาชะรอยจะเป็นต้นกองหยีจของหวน บุตรชายของเรานั้นจะมีหนังสือฝากมาบอกข่าวอะไรบ้าง จะฝากหลวงจีนมาบ้างดอกกระมัง

ท่านใจเสียงได้ฟังภรรยาว่าดังนั้น จึงสั่งนายประตูให้พาหลวงจีนเข้ามาในบ้าน ขึ้นบนตึกหนั่งแล้วหลวงจีนเห็นท่านใจเสียงกับภรรยาผู้เป็นตายายเหมือนแก่มารดาของตัว ก็ให้มีจิตคิดถึงมารดาขึ้นมาทันทีจนน้ำตาไหล แข็งใจเดินตรงเข้าไปนำหนังสือออกส่งให้ท่านใจเสียง ท่านใจเสียงรับหนังสือมาอ่านดู ทราบความตั้งแต่ต้นจนปลายทุกประการแล้วก็ร้องไห้

นางสุหยินผู้ภรรยาเห็นดังนั้น จึงถามว่าเหตุใดท่านดูหนังสือแล้วก็ร้องไห้ ใจเสียงจึงเล่าความตามหนังสือให้ภรรยาฟังทุกประการ ภรรยาได้ทราบความดังนั้น ก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นจนสลบไป

พวกสาวใช้ทั้งหลายเห็นดังนั้น ก็เข้านวดฟันแก้มไขจนนางฟื้นคืนได้สติมา ใจเสียงจึงพูดแก่ภรรยาว่าอย่าเศร้าหมองทุกข์ร้อนไปเลย เราจะไปกราบทูลพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ให้ทรงทราบ จึงค่อยยกทัพขึ้นไปจับตัวอ้ายคนร้ายแก่แค้นแทนบุตรชายและบุตรสาว พูดแล้วก็สั่งคนใช้ให้จัดที่ให้หลวงจีนผู้หลาน อยู่สำนักเป็นสุขสำราญมิให้อนาทรร้อนใจ

ครั้นเวลารุ่งเช้างุยเต็งก็แต่งตัวขึ้นเที่ยว ให้คนหามเข้าไปในพระราชวัง ครั้นถึงก็ลงจากเกี้ยวเดินเข้าไปในพระราชวังเข้าในท้องพระโรง เวลานั้นพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เสด็จออกขุนนางเฝ้าพร้อมกันตามตำแหน่งหน้าที่ผู้ใหญ่ผู้น้อยฝ่ายทหารพลเรือน งุยเต็งจึงกราบทูลพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ว่า ซึ่งพระองค์โปรดให้ตั้งจวงหวนขึ้นไปรักษาราชการเมืองกังจิวนั้น เมื่อไปตามทางตั้งจวงหวนถูกผู้ร้ายปล้นฆ่าตายเสียแล้ว อ้ายผู้ร้ายเก็บเครื่องยศและท้องตราได้นำไปยังต่อกรรมการผู้รั้ง ไม่ทราบเหตุก็เชื่อกับอ้ายผู้ร้าย อ้ายผู้ร้ายก็รักษาว่าการบ้านเมืองอยู่จนทุกวันนี้ถึงสิบแปดปีมาแล้ว งุยเต็งกราบทูลเหตุผลต้นปลายทุกประการให้พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงทราบดังนั้น ก็ทรงพระพิโรธเป็นอันมาก จึงรับสั่งให้เกณฑ์ทหารมารักษาพระองค์เป็นอันมากมอบกระบี่อาชญาสิทธิ์ให้แก่งุยเต็งคุม

ทหารหกหมื่น รีบยกขึ้นไปยังเมืองกังจิวกำจัดอ้ายพวกเหล่าร้ายเสีย

งุยเต็งถวายบังคมลาออกมาจากที่เฝ้า ตรงไปยังที่ประชุมทหารจัดพลทหารเสร็จแล้วได้เวลาฤกษ์ดีงุยเต็งจึงพาหลวงจีนเหียนจิ่งผู้หลานยกกองทัพออกเดินไปกลางวันก็เดินกลางคืนก็หยุดพักรอนแรมมาตามระยะทางเปรียบประดุจนกบิน

ครั้นกองทัพจวนจะถึงเมืองกังจิ่ว ฟากข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือ งุยเต็งแม่ทัพก็ให้ตั้งค่ายลงพักพลทหารแล้วงุยเต็งจึงเอาป้ายทองอาญาสิทธิ์ ส่งให้ม้าใช้ไปบอกนายทหารกองมณฑลที่รักษาเมืองกังจิ่วให้รีบมาโดยเร็วในคืนวันนี้ให้จงได้

ทหารม้าใช้รับป้ายอาญาสิทธิ์แล้ว ก็คำนับลาขึ้นไปรับขับไปยังกองทหารมณฑล ตรงเข้าไปแจ้งความแก่นายทหารเอาป้ายอาญาสิทธิ์ส่งให้แล้วบอกว่างุยเต็งแม่ทัพใหญ่ มีบัญชาสั่งให้ท่านผู้กำกับกองทหารมณฑลรีบไปหาท่านแม่ทัพโดยเร็วในคืนวันนี้

นายทหารกองมณฑลได้ฟังก็ตกใจ หากรู้ว่าจะมีเหตุการณ์ประการใดไม่ ก็รีบแต่งตัวขึ้นม้ามากับทหารม้าใช้

ครั้นถึงก็เข้าไปคำนับท่านแม่ทัพใหญ่แล้ว ก็ถอยมายืนคอยฟังบัญชาอยู่ ฝ่ายงุยเต็งครั้นเห็นนายทหารกองมณฑลมาแล้ว ก็เล่าเหตุซึ่งเป็นมาแล้วแต่หลังให้นายทหารกองมณฑลฟังทุกประการ แล้วสั่งว่าท่านจงกลับไปประชุมทหารเร่งเกณฑ์ทหารกองมณฑล มาสมทบกับกองเราโดยเร็วอย่าให้เนิ่นช้า

นายทหารกองมณฑลได้ฟังท่านแม่ทัพบัญชาสั่งดังนั้นก็คำนับลารีบด่วนมายังที่ประชุมทหาร เรียกทหารมาแจ้งความให้ฟังแล้วก็จัดแจงเครื่องศาสตราอาวุธพร้อม แล้ว ก็รีบเดินมายังกองทัพใหญ่หยุดพักพลทหารรอคำสั่งแม่ทัพ

ฝ่ายงุยเต็ง ครั้นรู้ว่ากองทหารมณฑลมาพร้อมแล้วก็ยินดี เรียกทหารออกจากค่ายเข้าสมทบกันเป็นกองใหญ่ยกลงเรือข้ามฟากในเวลาพลบค่ำ ครั้นถึงฝั่งแล้วก็ยกทหารขึ้นบก รีบเดินกองทัพเข้าประตูเมือง นายประตูยังหาท่านจะเปิดประตูเมืองไม่ งุยเต็งเร่งทหารให้เข้าล้อมจับผู้ว่าราชการเมือง ในขณะที่นั้นก็ยิงหาท่านจะสว่างไม่ทหารก็หลายประตูโจมตีเข้าไปในห้องได้หลายคน

ฝ่ายเสาสองกำลังนอนอยู่ในตึก ได้ยินเสียงประทัดและกลองม้าล่อดังสนั่น พวกทหารตรุกันเข้าจับตัวเสาสองได้ก็มัดไว้แน่นหนาแล้วพาตัวมาให้ท่านแม่ทัพงุยเต็งสั่งให้ทหารไปจับตัวพวกบริวารบ่าวไพร่โจรที่เป็นใจแก่เสาสองมาได้ประมาณพันเศษ สั่งให้เอาไปยิงสนามฆ่าเสียทั้งสิ้น แล้วจึงสั่งให้นายทหารรวมพลทหารออกไปตั้งค่ายพักอยู่นอกเมืองงุยเต็งลงจากม้าขึ้นบนหนอนั่ง ๆ บนเก้าอี้สั่งให้สาวใช้ไปเชิญนางอุณเฑียวให้ออกมาหา

ครั้นสาวใช้เข้าไปบอกนางอุณเฑียว นางอุณเฑียวได้ทราบความว่าบิดาให้ทหารจับเล่าฮองและพวกโจรไปประหารชีวิตหมดแล้วนางก็มีความยินดีอยากจะทำออกมาบิดา แต่มีความอายด้วยตัวมาตกอยู่ในมือโจรเพราะความจำใจ คนทั้งหลายก็ล่วงรู้จะครหาตีเตียนต่าง ๆ จะอยู่ไปก็จะได้รับแต่ความอดสูดย่ำไม่มีที่สุด นางคิดดังนั้นแล้วก็ไล่สาวใช้ให้ออกไปเสียนางเอาผ้าผูกกับลูกกรงหน้าต่างผูกคอกแขวนอยู่

ฝ่ายสาวใช้เห็นอาการประหลาดก็วิ่งมาบอกแก่หลวงจีนว่า มารดาของท่านดูเหมือนจะผูกคอตาย ท่านจงรีบไปดูโดยเร็วเถิด

ฝ่ายหลวงจีนได้ยินจึงได้ฟังสาวใช้บอกดังนั้นก็ตกใจมิทันจะได้บอกเหตุการณ์แก่ขลุ่ยเต็งผู้เป็นตาก็รีบเข้ามาโดยเร็วพอถึงห้องมารดาก็เห็นมารดาผูกคอกอยู่กับลูกกรงหน้าต่างก็เข้าแก้ผ้าที่ผูกคอกมารดาได้ นางยังหาทันสิ้นใจไม่แล้วคุกเข่าลงคำนับพูดแก่มารดาว่าข้าพเจ้ากับท่านแม่ทัพผู้เป็นตาได้ยกพลทหารมากำจัดโจรแก่แค้นได้แล้ว เหตุใดมารดาจึงจะทำลายชีวิตเสียดังนี้เล่า ถ้ามารดาตายแล้วข้าพเจ้า ก็ไม่ขออยู่ จะต้องทำลายชีวิตตายตามมารดาไป

ขณะเมื่อแม่ลูกพูดกันอยู่นั้น ท่านขลุ่ยเต็งก็เข้ามาในห้องพูดแก่บุตรว่า บิดามาแก้แค้นฮ้ายโจรได้แล้วเหตุใดเจ้าจึงจะมาทำลายชีวิตเสียเล่า

นางอุณเฑียวเมื่อได้ฟังบิดาถามดังนั้น จึงคำนับบิดาแล้วพูดว่าลูกได้ยินคำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า ธรรมดาเกิดมาเป็นหญิงต้องมีผัวเดียวจนตลอดชีวิตจึงจะมีชื่อเสียงหอมตลอดโลก ความเจ็บแค้นด้วยฮ้ายโจรฆ่าสามีของข้าพเจ้าเสีย จะแก้แค้นแทนสามีก็ไม่ได้ แล้วมิหนำซ้ำมาอยู่กับฮ้ายโจรจะมีหน้าอยู่ดูหน้าผู้ใดได้ซึ่งจำใจอยู่กับฮ้ายโจรนั้น ก็เพราะตั้งใจจะรักษาบุตรในครรภ์ไว้จึงได้ผ่อนตามเวลาวันนี้มาเห็นหน้าบุตรกับบิดายกพลทหารมากำจัดฮ้ายผู้ร้ายได้แล้ว บิดาก็ได้แก้แค้นแทนลูกได้แล้ว ลูกจะมีหน้าอยู่ต่อไปอย่างไรได้ เพราะคนทั้งหลายเขาหาเห็นในดวงจิตของลูกไม่ว่าดีชั่วประการใด ลูกจะขอตายตามผัวไปดีกว่าจะอยู่เป็นมนุษย์ต่อไป นางอุณเฑียวเมื่อพูดแก่บิดาแล้วก็สะอึกสะอื้นไปเป็นอันมาก

ขลุ่ยเต็งจึงพูดว่า ซึ่งการเป็นมาแล้วทั้งนี้ ก็เป็นความจำเป็น มิใช่เจ้าจะเอาใจออกหากจากผัวเจ้าเมื่อไร ซึ่งเป็นทั้งนี้ก็โดยผลกรรมที่ทำให้แต่ชาติปางก่อนติดตามสนองให้โทษ แต่ข้อที่เจ้ามีความสุจริตชื่อตรงก็มีหลักฐานพยานอยู่ที่เจ้าอุตสาหะคิดการทุกอย่างจนบุตรของเจ้าได้นำความไปแจ้งแก่บิดา จึงได้รู้ความก็เพราะความดีของเจ้า แสดงให้เห็นได้ว่าเจ้ามิได้ลุ่มหลงปลงรักแก่ฮ้ายโจร ย่อมเป็นไปตามความจำเป็น เจ้าจงคิดหักใจเสียเถิด อย่าคิดอดสูไปเลยว่พาลางขลุ่ยเต็งก็ร้องไห้ นางอุณเฑียวกับหลวงจีนได้ยินจึงก็ร้องไห้

ขลุ่ยเต็งจึงพูดแก่บุตรว่าจงระงับดับความโศกเสีย บัดนี้ฮ้ายโจรร้ายเราก็จับตัว

ได้แล้ว เจ้าจงตามเราไปยังสนามที่ฆ่าคน จะได้ลงโทษอ้ายผู้ร้ายแก้แค้นเสียให้สิ้น
ขลุ่ยเต็งครั้นพูดดังนั้นแล้วก็พาลูกหลานออกจากห้องเดินมานอกประตูจวน ขึ้นเที่ยว
มีทหารแห่หน้าหลังมายังสนามที่ฆ่าคน ขลุ่ยเต็งเห็นคนโทษพร้อมกันแล้วก็มีความ
ยินดี จึงสั่งให้ทหารเอาอ้ายเล่าของกับอ้ายลิ้แพมัดมือมัดเท้าซึ่งเหยียดออกให้พนักงาน
เขียนคนละร้อยที แล้วทำฉากปิดบนศีรษะอ้ายผู้ร้าย บอกให้รู้ทั่วกันว่า อ้าย
ผู้ร้ายคนนี่ที่ฆ่าตันทองหยีจอบหวนแล้วให้เอาตัวอ้ายลิ้แพคว่าลงบนม้าแล้วให้เอา
ตะปูดึงให้ติดกับม้าไม้แล้วให้ม้าไม้ออกไปกลางตลาด ให้เพศฆาตเอาไม้ดเคือด
เนื้อเป็นชิ้นน้อยชิ้นใหญ่ ทรมานให้สาสมที่ใจมันเป็นพาลกระทำแก่ท่านไมเกรงกลัว
พระราชอาญาแผ่นดินและบาปกรรม แล้วก็ตัดศีรษะเสียบประจานไว้ที่หนทาง
สามแพร่ง เพื่อให้คนทั้งหลายดู อย่าให้เขาเยี่ยงอย่างอ้ายคนร้ายต่อไป

ครั้นกระทำโทษลิ้แพเสร็จแล้ว จึงสั่งให้ทหารคุมตัวอ้ายเล่าของไปยังแม่น้ำ
ฮ่องกง ที่ตำบลเล่าของฆ่าจอบหวนนั่น

ฝ่ายขลุ่ยเต็งพร้อมด้วยนางอุณเกี้ยว และหลวงจีนเหียนจิงผู้หลานกียกกองทัพ
ตรงไปยังแม่น้ำฮ่องกง ครั้นถึงแล้วขลุ่ยเต็งจึงให้พักไพร่พลอยู่ริมแม่น้ำ ให้พนักงานจัด
เครื่องเซ่นพิธีกรรมเซ่นเสร็จแล้ว

ขลุ่ยเต็งกับบุตรสาวและหลานชาย ก็จัดภูเบศรเสร็จแล้วขลุ่ยเต็งสั่งพนักงานให้
เอาตัวอ้ายเล่าของมัดเข้ากับเสาแล้ว ก็ให้ฝาคอกเอาหัวใจดับไตใส่จานตั้งบนโต๊ะ
เช่นตันทองหยีผู้เป็นที่จอบหวนแล้วให้เอาหนังสือคำบวงสรวงเช่นมาอ่าน แล้วให้
เผาไฟ

นางอุณเกี้ยวกับหลวงจีนเหียนจิงผู้บุตรก็พากันร้องไห้เศร้าโศกเป็นอันมาก

ฝ่ายพวกบริวารของพระยานาค ที่เคยเที่ยวตรวจเหตุการณ์ในท้องทะเล ใน
วันนั้นตรวจมาถึงปากอ่าวฮ่องกง เห็นคนเป็นอันมากกำลังเซ่นไหว้อยู่ จึงแอบเข้า
ริมฝั่งตรวจดู เห็นหนังสือที่สำหรับเซ่นลอยน้ำมาจึงเก็บเอาไว้ แล้วก็กลับลงไปยัง
บาดาลนำหนังสือนั้นขึ้นถวายพระยานาค

ฝ่ายพระยาเล่งอ่องรับหนังสือมาอ่านดูก็รู้ว่า พวกญาติเขาเซ่นไหว้ตันทองหยี
ด้วยตันทองหยีก็เป็นเวลาสิ้นเคราะห์แล้วด้วย จำเราจะต้องช่วยอุปถัมภ์จึงจะควร
ครั้นดำริในใจแล้วดังนั้นจึงใช้ขุนนางตะพานน้ำ ให้ไปเชิญตัวตันทองหยีมา พาตัวเข้า
ไปค้ำน้ำบพระยาเล่งอ่อง พระยาเล่งอ่องจึงพูดว่า ข้าพเจ้ามีความยินดีด้วยท่านเป็น
อันมาก บัดนี้ท่านขลุ่ยเต็งผู้เป็นบิดาภรรยาของท่าน กับนางอุณเกี้ยวภรรยาของท่าน
และบุตรชายของท่านพร้อมกันทั้งสามคน มาเซ่นไหว้ท่านอยู่ที่ปากน้ำฮ่องกง
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะส่งท่านให้กลับไปเข้ารูปตามเดิม แต่ข้าพเจ้ามีของเล็กน้อย
จะขอค้ำน้ำบขอบคุณท่านว่าแล้วพระยาเล่งอ่องจึงหยิบปู้จู้จี้เม็ดหนึ่ง กับพลอยวิเศษ

อีกสองเม็ดแพรสปีบม้วน เข็มขัดมณีสายหนึ่งแล้วบอกว่า ของเหล่านี้ข้าพเจ้าให้แก่ท่าน ขอท่านจงรับไว้เอาเป็นเครื่องระลึกแห่งข้าพเจ้าด้วยเถิด บัดนี้วงศ์ญาติของท่านพากันมาพร้อมอยู่ที่แม่น้ำสองก้างแล้ว เชิญท่านขึ้นไปเถิดจะได้พบกับ ข้าพเจ้า จะให้บริวารของข้าพเจ้าพาท่านขึ้นไปส่ง

วิญญานต้นกองหยีครั้งนี้ได้ฟังพระยานาคบอกดังนั้นก็มีความยินดี กับเห็นของวิเศษที่พระยาเล่งอ่องให้โดยความสุจริต จึงคำนับรับของเหล่านั้น แล้วก็คุกเข่าลงคำนับลาพระยานาค

พระยานาคจึงสั่งให้วิญญานจิตและซากศพต้นกองหยีจohonงขึ้นไปยังปากน้ำสองก้าง

พวกบริวารทั้งหลายได้ฟังพระยาเล่งอ่องสั่งดังนั้นก็พร้อมกันแบกศพต้นกองหยีและรับเอาวิญญานรีบขึ้นไปยังริมฝั่งแม่น้ำ แล้วเอาวิญญานใส่เข้าไปในซากศพต้นกองหยีปล่อยให้ลอยขึ้นมาเหนือหลังน้ำแล้วก็พากันกลับไปยังบาดาล

ฝ่ายงูเต็ง นางอุนเกี้ยว หลวงจีนเหียนจิง เมื่อเวลาเช่นไรก็ร้องให้คร่ำครวญรำพันไปต่าง ๆ ตามประสาที่มีความอาลัยและคิดถึงต้นกองหยีจohonง

ฝ่ายพวกคนใช้และผู้คนที่ทั้งหลาย ซึ่งพร้อมกันอยู่ ณ ที่นั้น แลไปในน้ำเห็นศพลอยติดอยู่ริมฝั่ง จึงร้องบอกพากันให้ดูอยู่อ้ออึงไปทั้งนั้น

ฝ่ายนางอุนเกี้ยวเมื่อขณะนั่งร้องไห้อยู่ นั้น ได้ยินเสียงคนร้องบอกกันเชิงแซกก็แลไปดู ครั้นเห็นซากศพก็จำได้ว่าเป็นศพของต้นกองหยี นางเห็นดังนั้นแล้วในอกใจให้ตื่นตันเต็มไปด้วยความโศก ลมปะทะขึ้นมาจนถึงลมลงปราศจากสติสมประดี

ฝ่ายคนทั้งหลายก็พากันวิ่งมาดูที่ริมแม่น้ำเป็นอันมากโดยมิได้ทราบเหตุการณ์ตลอดว่าเป็นประการใด

ฝ่ายต้นกองหยีจohonง เมื่อวิญญานเข้าสู่ร่างกายแล้ว ลมอัสนาสะปัสสาสะก็เดินเข้าออกตามทวารทั้งเก้าวิญญานก็เล่นตามเส้นประสาทรูป สักประเดี๋ยวก็ยึดมือและเท้าออกได้ มีความรู้สึกสัมผัสตลอดทั่วอวัยวะ ก็พลิกตัวลุกขึ้นนั่งได้แต่ยังงงวยอยู่ คนทั้งหลายเห็นดังนั้นอกใจให้สะดุ้งหวาดไหวไปทุกคน

ฝ่ายท่านงูเต็งนางอุนเกี้ยว เมื่อเห็นต้นกองหยีแน่ถนัดแก่ใจแล้ว งูเต็งก็งูมือหลวงจีนหลานชายเข้ามานั่งใกล้ นางอุนเกี้ยวก็มานั่งใกล้ล้อมต้นกองหยีจohonงอยู่รอบข้างแล้วก็พากันร้องไห้อยู่ในที่นั้น

ฝ่ายต้นกองหยีเมื่อฟื้นแล้วแต่ยังงงวยอยู่ ครั้นได้ยินเสียงร้องไห้ก็ลืมตาขึ้นแลดูเห็นนางอุนเกี้ยวผู้เป็นภรรยาของท่านงูเต็งผู้เป็นพ่อตาและหลวงจีนหนุ่มน้อยอีกคนหนึ่ง เข้านั่งอยู่ริมตัวพากันร้องไห้คร่ำครวญอยู่ก็ให้มีจิตคิดสงสัย จึงถามว่าทำไมท่านทั้งปวงจึงได้พากันมานั่งร้องไห้อยู่ในที่นี้

นางอุณเฑียวเมื่อได้ฟังสามีตามดั่งนั้นจึงบอกว่า ตัวท่านอ้ายโจรมันตีตายแล้ว โยนทิ้งลงในน้ำ ตัวข้าพเจ้าอ้ายโจรมันจับเอาไปขังไว้ ครั้นคลอคนบุตรแล้วเป็นชาย คือหลวงจีนคนนี้ได้ฟังบารมีท่านฮวดเม้งทำยซื้อเลี้ยงมาจนโต จึงให้ไปหาพบแก่ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ให้หนังสือลับเข้าไปในเมืองเซียงอัน บิดาข้าพเจ้าทราบเหตุการณ์แล้วจึงได้กราบทูลพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ให้ยกกองทัพมาจับตัวอ้ายโจรฆ่า และให้ฝากอ้ายเล่าของเอาหัวใจดับปอดเช่นไหว้ท่าน เมื่อขณะเช่นไหว้ก็พอแลเห็นศพท่านลอยขึ้นมาข้าพเจ้ากับบิดาก็พากันตีใจ เหตุไฉนท่านจึงได้กลับคืนเป็นมาได้ ขอท่านได้ชี้แจงให้ข้าพเจ้าและบิดาฟัง

ส่วนต้นกองหยาเมื่อได้ฟังภรรยาตามดั่งนั้น ก็กลับได้สติระลึกความรู้สึกตามเหตุผลที่เป็นมาแล้วแต่หลัง จึงหันหน้ามาค้ำบ้านบ้นตง แล้วก็ทอดหลวงจีนผู้บุตรเข้าไว้มีอาภรณ์น้ำตาได้ จึงเล่าความเดิมตั้งแต่มาพักที่บ้านฮวยเตียมซึ่งได้ชื่อปลา กิมหลี่ชื่อไปปล่อยด้วยความเมตตา มิได้รู้ว่าปลาตัวนั้นคือพระยาเล่งอ่อง ในเมื่อโจรตีตายแล้ว จึงได้พบพวกบิรวารของพระยาเล่งอ่อง พาศพไปให้พระยาเล่งอ่อง ต้นกองหยาจึงจอนหวนเล่าความที่ได้กล่าวมาแล้วทุกประการ จนถึงเวลาที่พระยาเล่งอ่องให้บิรวารนำศพและวิญญาณมาส่ง จึงได้ลอยขึ้นมาดั่งนี้ สิ่งของที่พระยาเล่งอ่องให้มาก็ยังอยู่ในเสื้อ อนึ่งตัวข้าพเจ้าก็ได้ดีกว่าจะมีบุตรชายมาดั่งนี้ไม่ และท่านแม่ทัพก็ได้ยกพลทหารมาปราบปรามคนร้ายแก่แค้นได้แล้ว การที่เป็นมาแล้วทั้งนี้ ก็เพราะอาศัยเวรกรรมของข้าพเจ้าที่ได้ทำไว้แต่หนหลัง เวลานี้ก็เห็นจะหมดเวรแล้ว จึงได้มาพบบุตรภรรยาพร้อมหน้ากัน ก็เห็นจะเป็นเพราะกุศลหนหลังช่วยเราเป็นแน่ พุดแล้วต่างคนมีความยินดีทุกคน

แต่บรรดาขุนนางนายทัพนายกองทั้งหลาย ต่างคนก็มาเยี่ยมท่านจอนหวนถามทุกข์สุขกันตามความนับถือ คนทั้งหลายมีความยินดีในที่จอนหวนได้กลับคืนเป็นมาได้

ฝ่ายท่านจอนหวนแม่ทัพใหญ่ จึงให้จัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงกัน บรรดาขุนนางและพลทหารทั้งหลายเป็นการรื่นเริงยินดีทั่วกัน จงเต็งจึงให้ยกพลทหารกลับเข้าเมืองหลวง ครั้นเดินทัพมาถึงบ้านบ้นฮวยเตียม จงเต็งจึงให้หยุดพักอยู่ที่นั่น ต้นกองหยาอยู่กับหลวงจีนเหียนจึงก็รีบเดินไปหานางเตียวสี

ฝ่ายนางเตียวสี ในเวลากลางคืนวันเมื่อจะพบแก่บุตรและนัดดา ผันเห็นว่าต้นพุทธรักษาต้นหนึ่ง ตายแห้งแล้วกลับออกดอกและใบอีก ดูงดงามอย่างเดิม ครั้นนางตื่นขึ้นแล้ว เวลาเช้าออกมานั่งอยู่ที่ประตูโรง ได้ยินเสียงกามาร้องเป็นสำเนียงรื่นเริง นางจึงมานึกแต่ในใจว่าเห็นบุตรนัดดาเราคงจะมาถึงกระมัง กาจึงได้มาร้องเป็นสำเนียงไพเราะอย่างนี้ นางนั่งนึกรำพึงอยู่ดั่งนั้น

ฝ่ายต้นกองหยี้กับหลวงจีนบุตรชาย ก็พากันมาถึงโรงที่นางเตียวสืออาศัยอยู่ หลวงจีนเหียนจิ่งเห็นยานั่งอยู่ที่ประตูโรง จึงชี้ให้บิดาดูว่านั่นแน่ไม่ใช่ยาหรือ ฝ่ายต้นกองหยี้เมื่อได้เห็นมารดาของตนแล้วก็ตรงเข้ามาคุกเข่าลงคำนับมารดา แล้วก็ร้องไห้คร่ำครวญไปต่าง ๆ

ฝ่ายนางเตียวสือเมื่อได้เห็นบุตรเข้ามาคุกเข่าร้องไห้อยู่ตรงหน้าก็จำได้แน่ว่าเป็นบุตรของตน จึงกอดบุตรเข้าไว้แล้วก็ร้องไห้คร่ำครวญรำพันไปต่าง ๆ ตามประสาแม่ลูกที่จากกันไปช้านาน ครั้นค่อยคลายความโศกแล้ว ต้นกองหยี้ก็เล่าเรื่องที่ทุกข์ยากให้มารดาฟัง ตั้งแต่ต้นจนปลายแล้ว ต้นกองหยี้ก็ขอร้องเงินให้แก่เจ้าของโรงเตี๊ยมเสร็จแล้ว ก็พามารดากับหลวงจีนผู้บุตรมาয়้งกองทัพ นางฮุนก็ยกก็มา คำนับนางเตียวสือตามธรรมเนียม ต่างก็เล่าความทุกข์ให้กันฟังแล้วพากันสรรเสริญ หลวงจีนเหียนจิ่งซึ่งมีความอุตสาหะพยายามช่วยบิดามารดาและยาจนสำเร็จยอม เป็นการดีในโลกนี้และโลกหน้า

ฝ่ายงุยเต็งเห็นว่าได้พบปะกันพร้อมแล้ว จึงสั่งพลทหารให้ยกเดินตรงไปยังเมืองหลวง แต่หยุดพักรอนแรมเป็นหลายวันจนถึงเมื่อเชียงฮาน งุยเต็งจึงสั่งนายหมวดนายกองให้พาพลทหารทั้งหลายไปยังที่พักอยู่ตามเดิมแล้ว งุยเต็งก็พานางเตียวสือต้นกองหยีนางฮุนเกี่ยวหลวงจีนเหียนจิ่งพร้อมกันเข้ามาย้งบ้าน นางฮุนหยิน รู้ก็ออกมาต้อนรับคำนับกันตามลำดับวงศ์ญาติ ต่างมีความโสมนัสยินดีต่อกัน และกันทุกคน นางฮุนหยินจึงสั่งให้จัดโต๊ะเลี้ยงดูกันเป็นที่รื่นเริงสำราญ งุยเต็งจึงให้นาม การที่ประชุมกันในครั้งนี้ว่า (ตัวนอฮวย) แปลว่าพรั่งพร้อมกัน

ครั้นเสร็จการเลี้ยงโต๊ะกันแล้วต่างคนก็ไปยังที่พักแห่งตน ครั้นเวลารุ่งเช้า งุยเต็งจัดแจงแต่งตัวชวนต้นกองหยี้จื่อหงวนกับหลวงจีนเหียนจิ่ง ออกจากบ้าน เข้าไปในพระราชวังเตรียมคอยเฝ้าอยู่พร้อมด้วยขุนนางทั้งปวง

ฝ่ายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ถึงเวลาก็เสด็จออกยังพระที่นั่งกิมล่วนเตี้ย งุยเต็งก็เข้าไปคุกเข่าถวายคำนับแล้วก็กราบทูลประพุดิเหตุ ซึ่งได้ไปจัดการปราบปรามผู้ร้ายที่เมืองกังจิ๋ว กับได้ตัวจื่อหงวนกลับมาให้ทรงทราบทุกประการ แล้วจึงกราบทูลต่อไปว่าต้นกองหยี้จื่อหงวนนั้นสมควรจะเข้ารับราชการในตำแหน่งกรมอาลักษณ์ได้ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังงุยเต็งกราบทูลดังนั้น ก็ทรงเห็นชอบด้วย จึงโปรดพระราชทานยศตั้งให้ต้นกองหยี้จื่อหงวนเป็น (ต้ายหึ๊กสือ) ผู้สำเร็จราชการในกรมอาลักษณ์

ต้นกองหยี้จื่อหงวนครั้งนี้ได้รับพระราชทานที่ตั้งแล้วก็คุกเข่าลงถวายบังคมรับตำแหน่งที่ (ต้ายหึ๊กสือ) แล้วลุกขึ้นถอยหลังออกไปยืนเฝ้าตามตำแหน่ง

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงมีรับสั่งให้เจ้าพนักงานปลุกกุฎีให้หลวงจีนเหียนจิ่งอยู่

ระงับจิต เป็นบรมสุขย้งวัด (อั้งฮกยี่) เจ้าพนักงานก็ถวายบังคมลาไปจัดการทำกฎ
ถวายหลวงจีนเหียนจิ่งตามรับสั่ง พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็เสด็จขึ้น ขุนนาง
ข้าราชการก็ออกจากเฝ้ากลับบ้านเรือน จุยเต็งตั้งกองหยี่หลวงจีนเหียนจิ่งก็กลับ
มายังบ้าน

ฝ่ายวงศ์ญาติทั้งหลายครั้งทราบว่าต้นกองหยี่ได้มียศและหลวงจีนเหียนจิ่งได้
รับพระราชทานกฎวิหารอยู่ดั่งนั้น ก็มีความยินดีให้ศิลาให้พรต่าง ๆ และคำนับขอบ
พระคุณสมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน แล้วต่างคนต่างกลับไปยังที่อยู่ของตน

ครั้นอยู่มาพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ เสวยราชสมบัติเป็นบรมสุข ไซ่ยี่ห้อ (เจงกวน)
ได้สิบสามปี

จะกลับกล่าวถึงเมืองเซียงอาน

ที่เมืองเซียงอานนอกกำแพงเมืองมีลำแม่น้ำใหญ่ชื่อแม่น้ำ (เกียฮ้อ) ข้างริมฝั่ง
แม่น้ำนั้นข้างทิศใต้มีโรงกระท่อมเล็กหลังหนึ่งเป็นที่อยู่ของคนหาปลา ริมข้างเหนือ
เป็นของคนตัดฟืน

มีชายนักเรียนสองคนเป็นเพื่อนมิตรสหายกัน ชายทั้งสองคนเดิมเข้าไปไล่
หนังสือตกไม่ได้ ก็เลยคบกันเป็นมิตรสหายอย่างสนิท เทียวหากินตามสบาย ไม่
ชอบอยู่ในบังคับใคร ผู้หนึ่งชื่อ (เตียวเส้า) ชอบหากินในทางตกเบ็ดตีอวน คน
หนึ่งชื่อ (ลี้เตี้ย) ชอบหากินตามป่าตัดฟืนชาย

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งต่างคนก็ต่างไปหากินตามถนัดของตัว ฝ่ายเตียวเส้าไปหาปลา
มาได้ก็กลับมา ฝ่ายลี้เตี้ยตัดฟืนมาได้ก็มาที่บ้านพร้อมกันแล้ว ก็พากันเข้าไปใน
เมืองเซียงอานไปเทียวเร่ขาย ครั้นขายได้เงินแล้วก็พากันกลับออกนอกกำแพงเมือง
จึงพากันเข้าไปในโรงเตี๊ยมที่เขาขายสุราแห่งหนึ่ง ให้เจ้าของสุราจัดกับแก้มและสุรา
พร้อมแล้ว สองสหายก็ชวนกันเสพสุราพอสบายแล้ว ก็คิดเงินค่าสุราและสิ่งของ
ให้แก่เจ้าของโรงเตี๊ยมเสร็จแล้ว ก็ออกจากโรงเตี๊ยมเดินมาจะกลับบ้านคนทั้งสอง
เดินพลางพูดกันไปพลาง ฝ่ายเตียวเส้าพูดว่าเราได้พิเคราะห์ดูคนเราในทุกวันนี้
ที่รู้จักการมาหลงโลกฟั่งคำเขายกยอชื่อเสียจนไม่รู้สึกความไม่เที่ยงที่จะมีมาถึงตัว
ที่หลงเพื่อละเมอเมาเกียรติดยศเป็นขุนนาง ดูจดังว่านอนอยู่ในระหว่างอกเสื้อ รัก
เจ้านายโปรดปรานถ้าจะเปรียบก็เหมือนเลี้ยงงูพิษหรืองูอยู่ในมือเสื้อจะนั้น คิดไป
ดูก็สู้เราหากินด้วยตนเองไม่ได้ ความสุขของเราอย่างนี้ไม่ต้องอยู่ในบังคับใคร สบาย
ตามภูมิลำเนาทางป่าและทางน้ำอย่างนี้ดีกว่า ข้ามไปวันหนึ่งก็เป็นที่ยินใจได้

ฝ่ายลี้เตี้ยได้ยืนเตียวเส้าพูดดั่งนั้นจึงตอบว่า ที่พูดดั่งนั้นก็นับว่าได้คิดได้แต่
ข้าพเจ้าเห็นว่าในน้ำสู้ตามภูมิลำเนาเขาไม้ไม่ได้

เดียวเส้าจึงตอบว่า ในภูมิลำเนาป่าเขาไม้นั้นสู้อันในกระแสชลไม่ได้ คนทั้งสองโต้แย้งกันไปมาหาตกลงกันไม่ ลี้เตี้ยจึงชวนเดียวเส้าว่า เราทั้งสองพูดกันก็หาแพ้ชนะกันไม่ อย่าเลยเรามาร้องเพลงโต้กันคนละบทพอได้แก่รำคาญดีกว่าเถียงกัน แล้วต่างคนก็ต่างหัวเราะกันเดียวเส้าจึงพูดว่าเชิญน้องร้องก่อนแล้วเราจะร้องตอบต่อทีหลัง

ครั้นพูดกันดังนั้นแล้วสองคนก็เดินพลากร้องเพลงพลากร บัดเดียวก็มาถึงต้นทางแยก คนทั้งสองก็ยกมือต่างคำนับจะลากันเดียวเส้าจึงร้องบอกแก่ลี้เตี้ยว่า เจ้าไปทางป่าเขาจงระวังระไวให้ดี บางทีพบเสือเข้าเจ้าจะทำประการใด เราวิตกว่าวันพรุ่งนี้จะไม่มีเพื่อนที่เคยเดินด้วยกัน

ลี้เตี้ยได้ฟังเดียวเส้าพูดดังนั้นก็นึกขัดใจจึงพูดว่า ทำไมท่านจึงพูดเป็นลางร้ายแรงดังนั้น ถ้าพูดดังนี้ตัวของพี่ก็จงระวังให้จงดีเกิดเพราะว่าถึงพี่จะไปในทางน้ำบางทีพายุและคลื่นใหญ่จะพัดตัวพี่ให้จมน้ำดอกกระมังพี่จงระมัดระวังให้ดี

เดียวเส้าจึงตอบว่า ตัวเราทั้งชาติไม่ต้องวิตกด้วยคลื่นลมจะพัดพาให้จมน้ำ ลี้เตี้ยจึงพูดว่าทำไมจึงพูดเช่นนี้ เราจะกำหนดได้หรืออันกิจการบนอากาศย่อมเป็นวิสัย และธรรมดาที่จะพึงเป็นหาจะมีผู้ใดที่จะกำหนดแนรู้เวลาที่จะเป็นได้ไม่

เดียวเส้าจึงพูดว่าซึ่งเจ้าพูดดังนั้นก็จริงอยู่ แต่เจ้ายังไม่รู้เหตุ แต่เรารู้เหตุกำหนดได้ว่าไม่เป็นไร

ลี้เตี้ยจึงพูดว่า พี่หากินในห้องสมุทรมีการร้ายมากทำไมจึงพูดว่าไม่เป็นไร

เดียวเส้าจึงตอบว่าเจ้ายังไม่แจ้ง บัดนี้ในเมืองเชียงอานที่ต้นทางถนนใหญ่ที่ประตูเมืองข้างทิศตะวันตกมีจีนแสดผู้หนึ่งชื่อ (อวนซิวเซ็ง) เป็นหมอดูอยู่ทุกวันเราเอาปลาไปให้จีนแสดตัวหนึ่ง จีนแสดก็จับยามให้ ว่าเราจะตีอวนทางทิศไหนดี จีนแสดพิเคราะห์แล้วก็ชี้ทิศให้ไปตีอวนทางทิศนั้น เราก็ได้กุ้งปลาามาก ๆ ทุกวัน วันก่อนนี้เราได้เอาปลาถมลือ้อไปให้จีนแสดตัวหนึ่ง จีนแสดก็จับยามให้ว่า วันนี้จะไปตีอวนจงไปทางแม่น้ำเกียฮ้อ ที่ปากน้ำจะลงอวนก็ลงข้างทิศตะวันออกแล้วลากอวนมาข้างทิศตะวันตก คงจะได้กุ้งปลาเต็มลำเรือถ้าพรุ่งนี้เราได้ปลาสมประสงค์ เราจะได้เอาไปขายในเมืองเราก็จะได้อัฐมาซื้อสุรากิน เราทั้งสองจะร้องเพลงพลากรินสุราพลากรให้มีความสุขสำราญมิตีหรือ

คนทั้งสองครั้นพูดกันดังนั้นแล้ว ก็ต่างคนต่างลาแยกทางกันไป

เมื่อขณะคนทั้งสองพูดจาโต้ตอบชี้แจงกันดังนั้น มีพวกบิรารของพระยาเล่งอ่องเที่ยวตรวจมาตามลำแม่น้ำครั้นได้ยินคนทั้งสองพูดกันดังนั้น ก็แอบคอยฟัง ครั้นรู้แจ้งในเหตุการณ์ดังนั้นแล้ว ก็รีบกลับไปยังบาดาล เข้าไปเฝ้าพระยาเล่งอ่อง ครั้นถึงจึงทูลว่าขอพระองค์ได้ทรงทราบ วันนี้ข้าพเจ้าไปตรวจตามลำแม่น้ำและมาหา

สมุทรวรพอบไปถึงฝั่งแม่น้ำเกียฮ้อพบชายสองคน ๆ หนึ่งแซ่เดียวชื่อเส้า คนหนึ่งแซ่ลี ชื่อเตี้ย คนทั้งสองเดินพูดกันอยู่ริมฝั่งน้ำว่าในเมืองเซียงอานที่ริมประตูเมืองทางทิศ ตะวันตกมีจีนแสดคนหนึ่งตั้งโต๊ะเป็นหมอดู ๆ ให้แก่คนชาวเมืองเซียงอานทั้งหลาย เดียวเส้าเคยไปให้จีนแสดดูอยู่ทุกวัน จีนแสดให้เดียวเส้าว่าวันนี้จะลงอวนก็ให้ไปทาง แม่น้ำเกียฮ้อที่ปากน้ำ จะลงอวนให้ลงข้างทิศตะวันออกลากอวนมาข้างทิศตะวันตก คงจะได้กุ้งปลาเต็มลำเรือ แม้ว่าจีนแสดนี้ดูให้อย่างนี้ ถ้าจริงเช่นจีนแสดทนาย บริวารน้ำของเราเดียวเส้าคงจะจับไปหมด ขอพระองค์ได้โปรดพวงสัตว์พาหนะของ พระองค์จะหมดสิ้นไปโดยเร็ว พระองค์จะได้พาหนะที่โหนมาใช้สอย ข้าพเจ้าได้ ทราบความมาดังนี้ขอพระองค์ได้ทรงพระดำริให้มาก

ฝ่ายพระยาเล่งอ่องครั้นได้ทราบดังนั้นก็มีความโกรธยิ่งนัก จึงพูดว่า จำเราจะ ไปฆ่าจีนแสดผู้นี้เสียจึงจะได้ ครั้นว่าแล้วก็จัดแจงแต่งกายจะขึ้นไปยังเมืองเซียงอาน เวลานั้นกำลังขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยประชุมกันพร้อมอยู่ในที่นั้น จึงพากันทูลทัดทาน พระยาเล่งอ่องว่า ขอพระองค์ได้ทรงระงับพระทัย เพราะมีคำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า การสิ่งใดที่มีผู้นำมาบอกเล่า พระองค์ยังมีได้เห็นอย่าเพอให้ฟังเอาเป็นจริงก่อน ถ้าพระองค์จะไปในเวลากำลังโกรธเช่นนี้ ฤทธาอาณูภาพของพระองค์ก็มาก หาก จะเกิดเป็นลมเป็นฝนข้าพเจ้าวิตกว่าจะไหวหวั่นไกลาหลไปทั้งเมืองเซียงอาน ไพร่ บ้านพลเมืองจะพากันตื่นตกใจ เส็กเซียงฮ่องเต้ทรงทราบจะทรงพระพิโรธก็จะมี ลงโทษพระองค์ได้หรือ ขอพระองค์จงแปลงกายขึ้นไปทดลองดูก่อนว่า จีนแสดนั้น จะตายเหตุการณ์ภายหน้าถูกต้องได้จริงหรือไม่ ถ้าจีนแสดทนายถูกแมนย่าจริงดัง นั้น เห็นของฆ่าได้ก็จะได้ฆ่าเสีย แม้ว่าเป็นการเคลื่อนคลาดไม่สมจริงก็จะทุกข์ ร้อนอะไรมี

ฝ่ายพระยาเล่งอ่องครั้นได้ฟังพวกขุนนางพูดทัดทานและชี้แจงดังนั้นก็เห็นชอบ ด้วยค่อยบรรเทาความโกรธลง จึงรำยมนต์แปลงกายเป็นชายหนุ่มนักเรียนแล้วก็ ออกจากปราสาท รุยเจียอี้ ขึ้นมายังเมืองเซียงอาน ครั้นถึงก็เดินตรงมายังประตู เมืองข้างทิศตะวันตกที่ประตูเมืองเห็นหมู่ชนชายหญิงแออัดกันอยู่จึงเดินเข้าไปใกล้ แลเห็นป้ายแขวนที่ประตูหน้าบ้านก็รู้แน่ว่าหมอดูอยู่ที่นี้ จึงเดินเข้าไปใกล้แลเห็น จีนแสดนั่งอยู่ กำลังคนมาหาให้จีนแสดทนายตามเคราะห์ดีเคราะห์ร้าย นักเรียนแปลง จึงเบียดคนเข้าไปค้ำบ้นแล้วก็นั่งลง

ฝ่ายจีนแสดเห็นนักเรียนหนุ่มน้อยดังนั้นก็ยกน้ำชาให้กินแล้วจึงถามว่า ท่าน มามีกิจธุระอย่างไรหรือ นักเรียนแปลงจึงตอบว่าขอท่านจีนแสดได้โปรดดูอากาศ เบื้องบนนั้นว่าจะเป็นประการใด ขอท่านจีนแสดได้พิเคราะห์ให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง

จีนแสดอวนชั่วเชิงเมื่อได้ฟังถามดังนั้นก็ยกมือขึ้นจับยามตรวจดูก็รู้ได้ว่า ใน

วันพรุ่งนี้จะมีฝน จึงบอกแก่นักเรียนผู้นั้นว่าแม่เมฆตั้งกลุ่มฟ้าหมอกล้อมป่าอยู่ ลักษณะอย่างนี้ ทายว่า ณ วันพรุ่งนี้จะมีฝน

นักเรียนแปลงจึงถามต่อไปว่า พรุ่งนี้ฝนจะตกเวลาใด ฝนตกมากน้อยเท่าใด น้ำท่วมลึกลงก็ตอกก็องคุลี ขอท่านจินแสโปรดพิเคราะห์ทายให้แน่ ข้าพเจ้าจะมีรางวัล คำนับท่านให้ถึงใจ

จินแสได้ฟังนักเรียนแปลงถามดังนั้น จึงนับนิ้วมือพิเคราะห์ดูโดยละเอียดแล้ว จึงพูดว่าเวลาพรุ่งนี้เช้าสามโมงเมฆจะตั้ง สีโมงเช้าฟ้าจะร้อง ถ้าถึงเวลาที่เที่ยงฝนจะตก บ่ายสองโมงฝนจะหยุดประมาณน้ำในเมืองจะท่วมลึกลงสามศอกเศษสามองคุลี เม็ดฝนมีสี่สิบแปดเม็ด

นักเรียนแปลงได้ฟังดังนั้น ทำเป็นหัวเราะแล้วพูดแก่จินแสว่าข้าพเจ้าขออนุญาต แก่ท่านจินแส ถ้าท่านจินแสทายดังนี้ แม้ว่าถูกต้องตามเวลาของท่านทายแล้ว ข้าพเจ้าจะคำนับรางวัลท่านห้าสิบตำลึงทอง แม้ไม่ถูกต้องเวลาที่ท่านกำหนดไว้ฉัน ข้าพเจ้าจะขอทำลายป้ายที่แขวนเสียด้วยกระบองเหล็กให้แหลกละเอียด ท่านต้องรีบออกจากบ้านนี้ไป ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ไล่ท่าน ให้ออกไปพ้นเมืองเชียงอานไม่ให้ อยู่ที่นี้เพื่อจะหลอกลวงคนทั้งหลายต่อไปดังนี้ ท่านจะเห็นเป็นประการใด

ฝ่ายจินแสอวตังซังได้ฟังนักเรียนพูดคำมั่นคงดังนั้น จึงตอบแก่นักเรียนผู้นั้นว่า ข้าพเจ้ายอมขอรับสัญญาแก่ท่าน ถ้าฝนไม่ตกไม่หยุด ฟ้าไม่ร้องตามเวลา น้ำไม่เท่าที่ข้าพเจ้ากำหนดตามสัญญา ก็ให้ท่านทำตามสัญญาเถิด

ฝ่ายนักเรียนแปลง ครั้นพูดสัญญาแก่จินแสเสร็จแล้ว ก็ลาออกไปจากบ้านจินแส ครั้นลับตาแล้วก็ช้าแรกพสุธา กลับลงไปยังบาดาล ครั้นถึงสถานที่อยู่แล้ว ก็คลายมนต์กลับเป็นพระยาเล่งอ่องไปตามเดิม

ฝ่ายหมูปริวารทั้งหลายก็พากันเข้ามาคำนับถามว่าวันนี้พระองค์ขึ้นไปยังเมืองเชียงอาน สืบข่าวจินแสหมอดูนั้น ได้ความเป็นประการใดบ้าง

พระยาเล่งอ่องจึงบอกว่ามีจินแสผู้หนึ่งชื่ออวตังซัง ดูลักษณะก็ยิ่งอ่อนท่วงที ร่างกายก็งามสมควรเป็นผู้รั้อยู่ เราได้ถามจินแสว่าช่วยดูฤกษ์บนอากาศว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง จินแสจับยามแล้วทายว่าพรุ่งนี้จะมีฝน เราจึงซักถามว่าเวลาใดจะมีฝนจินแสว่าเวลาเช้าสามโมงเมฆจะตั้งสีโมงฟ้าจะร้องเที่ยงฝนจะตก บ่ายสองโมงฝนจะหยุดน้ำในเมืองจะลึกสามศอกกับสามองคุลี มีเม็ดฝนสี่สิบแปดเม็ด เราจึงพนันว่าถ้าแม่ถูกเราจะให้ทองคำห้าสิบตำลึง แม้ว่าผิดเราจะทำลายป้ายและขับไล่จินแสมิให้อยู่ในเมืองเชียงอาน จินแสก็ยอมรับตามเราพูดสัญญา

พวกปริวารทั้งหลายจึงพูดว่า พระองค์ก็เป็นใหญ่ในมหาสมุทร มหาสมุทรทั้งแปดก็อยู่ในอำนาจของพระองค์ทั้งสิ้นและหมู่เทพยดาทั้งหลายก็รู้จักแก่พระองค์

เมฆลาและรามสูรอรสูรี ก็ยอมฟังอำนาจของพระองค์จะมีฝนหรือไม่มีฝนพระองค์ก็คงรู้ได้ โดยได้รับสั่งเง็กเชียงฮ่องเต้ก่อน เหตุใดจึงแส้จึงจะหายทักล่องหน้าหมายมั่นเอาอย่างนี้จะมีผิดหรือ ครั้นพวกบริวารทูลแก่พระยาเล่งอ่องตั้งนั้นแล้วก็พากันหัวเราะ

ในทันใดนั้นได้ยินเสียงบนอากาศ ร้องเรียกว่าพระยาเล่งอ่องผู้เป็นใหญ่ในลำแม่น้ำมหาสมุทรเกียฮ้อเชิญท่านมารับท้องตราของเง็กเชียงฮ่องเต้ ในเมื่อเวลากำลังประชุมอยู่พร้อมกันนั้น ต่างก็แหงนหน้าแลขึ้นไปดูจึงเห็น (กิมอีล็กสี่อ) ราชทูตถือท้องตราของเง็กเชียงฮ่องเต้เหาะลอยอยู่ในอากาศ

พระยาเล่งอ่องก็แต่งตัวจุดธูปเทียนแล้วยืนขึ้นคำนับ (กิมอีล็กสี่อ) ก็ลอยลงมาใกล้พระยาเล่งอ่องแล้ว จึงส่งท้องตราให้แก่พระยาเล่งอ่องแล้วก็เหาะกลับไปยังสวรรค์พระยาเล่งอ่องครั้นเห็นเทวราชทูตกลับไปแล้ว ก็คลีท้องตราออกอ่านดูใจความมีว่า ให้พระยาเล่งอ่องมีหมายเกณฑ์ออกไปให้พระยาเล่งอ่องทั้งแปดมหาสมุทรกระทำฝนตกลงมายังเมืองเชียงฮอนในวันพรุ่งนี้ เวลาเช้าสามโมงให้ตั้งเมฆครั้นถึงเวลาเช้าสี่โมงให้ฟ้าร้อง ถ้าถึงเวลาเที่ยงให้ฝนตก บ่ายสองโมงจึงให้ฝนหยุด น้ำในเมืองเชียงฮอนให้มีบริบูรณ์ลึกสามศอกสามองคุลพิเศษให้มีสี่สิบแปดเม็ดฝน

พระยาเล่งอ่องครั้นได้ทราบความในท้องตราดังนั้น สิ้นสติตกตะลึงจึงพูดว่า จินแสฮอนซิวเซ่งนี้ทำนายแม่นยำยิ่งนักมิได้ผิดเลยสักเส้นผมหนึ่ง พระยาเล่งอ่องจึงพูดแก่บริวารทั้งหลายว่า ในมนุษย์โลกนี้ยังมีคนพิเศษถึงอย่างนี้ ล่วงรู้ตลอดได้ทั้งดินฟ้าอากาศ พระยาเล่งอ่องพูดตั้งนั้นแล้ว ก็ยังมีความวิตกมากขึ้น

ในขณะนั้นมีขุนนางปลาตบหนึ่ง จึงทูลว่าพระองค์จงวางพระทัยเถิด ข้าพเจ้ามีอุบายอยู่อย่างหนึ่งซึ่งจะให้จินแสที่หายไฉนให้ผิดจงได้

พระยาเล่งอ่องจึงถามว่า อุบายของท่านจะทำประการใดจึงจะให้ผิดจากคำทำนายของจินแสได้

ขุนนางปลาจึงทูลว่า ขอพระองค์จงทำให้น้ำฝนผิดประมาณทั้งเวลาก็อย่าให้ตรงตามกำหนด เกินหรือลดลงให้ผิดคำจินแสหายแล้วพระองค์ก็จะปรับโทษจินแสได้ตามความปรารถนา จะต้องวิตกทำไมมี

พระยาเล่งอ่องครั้นได้ฟังขุนนางปลาพูดตั้งนั้น ก็ค่อยคลายความวิตกเห็นชอบไปด้วย มิได้คิดว่าตนจะมีความผิดที่กระทำให้ผิดจากรับสั่งของเง็กเชียงฮ่องเต้ไม่สมด้วยคำโบราณท่านกล่าวว่าจะหวังใจจะให้ทุกข์แก่ท่านทุกขนั้นกลับมาถึงตัวเหมือนพระยาเล่งอ่องผู้นี้

ฝ่ายพระยาเล่งอ่องครั้นรุ่งเช้า จึงมีหมายไปยังพระพายและรามสูรและเมฆฟ้าและเล่งอ่องทั้งแปดทิศให้มาประชุมพร้อมกันบนอากาศเมืองเชียงฮอนให้มีฝนใน

เวลาเช้าพรุ่งนี้ ครั้นพวกเทพบุตรพนักงานทำฝนได้ทราบหมายดังนั้น ต่างก็มาเตรียมกันอยู่พร้อมบนอากาศที่ตรงเมืองเชียงอาน คอยรอคำสั่งพระยาเล่งอ่องผู้เป็นประธานอยู่

ฝ่ายพระยาเล่งอ่องเมื่อส่งหมายไปแล้ว ก็จัดแจงตัวข้า้แรกแผ่นดินขึ้นจากบาดาลเหาะตรงไปยังเมืองเชียงอาน ครั้นถึงจึงสั่งว่าเข้าสี่โมงตั้งเมฆ เวลาเที่ยงให้ฟ้าร้องบ่ายให้ฝนตกบ่ายสี่โมงให้ฝนหยุด ให้มีน้ำมากท่วมในเมืองลี้กสามศอกถ้วน มีเม็ดฝนสี่สิบเอ็ดเม็ด

ฝ่ายเทพบุตรและเล่งอ่องทั้งหลาย ได้ฟังคำสั่งพระยาเล่งอ่องผู้เป็นประธานแล้ว ต่างก็เตรียมการของตน ครั้นถึงเวลากำหนดแล้วต่างก็ทำตามสั่งบันดาลเมฆและลมฝนให้มีขึ้นในอากาศ ตามหน้าที่พนักงานแห่งตนครั้นเสร็จแล้วต่างก็มาคำนับพระยาเล่งอ่องลากลับไปยังที่อยู่ของตน

พระยาเล่งอ่องครั้นทำฝนให้ตกแล้ว และทำให้เคลื่อนคลาดเวลาและเศษเม็ดฝนให้ลดน้อยลงแล้วก็ยินดีจึงคิดว่าเราทำให้ผิดที่เงินแสนทำนายไว้ได้แล้ว จำเราจะเลยไปปรับโทษเงินแสนตามที่เราได้สัญญาไว้ คิดดังนั้นแล้วก็แปลงกายเป็นนักเรียนหนุ่มน้อยเหาะลอยลงมาพื้นแผ่นดิน แล้วก็เดินมายังบ้านเงินแสนมอดู ครั้นถึงก็เข้าทูปบ่ายแตกแล้วก็จับโยนทิ้งเสีย แล้วเดินเข้าตีประตูพังลงและกระชากกลอนประตูถือเดินเข้าไปข้างใน เห็นเงินแสนวนชีวิตแข็งนั่งอยู่จึงร้องว่า อ้ายเงินแสนทำไมมึงยังไม่ออกไปให้พ้นบ้านพ้นเมืองอีกเล่า ยังจะมานั่งไขว่ห้างอยู่ที่นี้ทำไม เอ็งอวดดีทำนายว่าฝนจะตก ครั้นฝนตกก็ไม่ถูกต้องตามเวลาที่ทายไว้ เศษฝนก็ผิดไม่ถูกต้องตามสัญญาเราจะยกชีวิตให้จงรีบออกไปเสียโดยเร็ว

ฝ่ายเงินแสนนั่งอยู่บนเก้าอี้ แลเห็นนักเรียนมาทำกิริยาหยาบช้ำดังนั้น ก็มีได้หวาดหวั่นอะไร แกล้งนั่งเฉยแล้วก็ทำเป็นหัวเราะเสีย

พระยาเล่งอ่องเมื่อได้เห็นกิริยาเงินแสนทำดังนั้น ก็ยังบันดาลความโกรธมากขึ้นตรงเข้าไปใกล้ยกไม้กลอนประตูขึ้นเงื้อจะตีและร้องว่าจงไปเสียให้พ้นที่นี้ อายนั่งอยู่ไม่กลัวความตายหรือ

เงินแสนวนชีวิตแข็งได้ฟังนักเรียนแปลงว่าดังนั้น ก็กระทำเป็นหงอนหน้ามองดูฟ้าหัวเราะแล้วก็ตอบว่า อันความตายเราไม่กลัวโดยเหตุว่าเราไม่มีความผิดอะไรที่จะมีโทษให้ถึงแก่ความตาย เรามีความวิตกถึงแต่ตัวท่านจะถึงที่ตายเป็นแน่ ท่านดีแต่หลอกผู้อื่น จะมาหลอกเราด้วยนั้นไม่ได้ เราารู้ว่าท่านเป็นพระยาเล่งอ่องและเป็นใหญ่อยู่ในลำแม่น้ำเกียฮ้อมิไซหรือ ท่านแกล้งแปลงรูปเป็นนักเรียนมาล่อลวงเอาความ เราจะบอกให้ท่านรู้สึกตัวท่านขัดคำสั่งเจ็กเชียงฮ่องได้เปลี่ยนแปลงเวลาให้ผิดจากคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้าโลก วันพรุ่งนี้ท่านจะตายหรือเราจะตายก็จงคอย

ดูเกิดพูดแล้วก็หัวเราะด้วยเสียงอันดัง

ฝ่ายพระยาเล่งอ่องเมื่อได้ฟังจินแสพูดดังนั้น ก็ให้ตกตะลึงอกใจให้เด่นสิ้นระรัวไปทั้งกายเสโทก็ซึมซาบอยู่โหมกาย กลอนประตูที่ถือก็หลุดจากมือ จึงยอตัวลงค่านับจินแสแล้วพูดอ้อนวอนว่า ขอท่านจินแสได้เมตตาข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเกิดข้าพเจ้าหมายใจว่าจะทำเล่น ๆ ก็มากลับเป็นความจริงไปดังนี้ ขอท่านจินแสได้ช่วยแก้ไขให้ชีวิตข้าพเจ้ารอดด้วยเถิด ว่าพลางพระยาเล่งอ่องก็ร้องไห้

ฝ่ายอวนซิวเซ่งจินแส เห็นพระยาเล่งอ่องร้องไห้คร่ำครวญอยู่ดังนั้น ก็มีจิตคิดสงสารจึงพูดว่า ข้าพเจ้าไม่มีอุบายอันใดที่จะแก้ไขให้ท่านรอดพ้นจากความตายได้เป็นแต่จะชี้ทางให้ อันจะพ้นหรือมิพ้นจะเอาจริงเข้าก็จริงยั้งไม่ได้ แต่ก็ลองดูตามบุญตามกรรมเมื่อจะพ้นได้บ้างดอกกระมัง

พระยาเล่งอ่องจึงถามว่า หนทางใดที่จะรอดตายได้บ้างขอท่านได้โปรดแนะนำให้ทราบเถิด ข้าพเจ้าจะกระทำตาม

จินแสอวนซิวเซ่งจึงบอกว่า วันพรุ่งนี้เวลาเที่ยงเจ็กเซียงฮ่องเต้คงมีรับสั่งให้ขุยเต็งเป็นเพชฌฆาตฆ่าตัวท่าน แต่ขุยเต็งเป็นขุนนางอยู่ในพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ท่านจงรีบไปหาพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้โดยเร็วเถิด อ้อนวอนขอให้พระองค์ช่วย

พระยาเล่งอ่องได้ฟังจินแสชี้แจงแนะนำดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นอันมาก คุณเขาลงค่านับแล้วก็ลาจินแสรีบไปเมื่อเวลาออกจากบ้านจินแสนั้น ก็พอเป็นเวลาจวนค่ำพระยาเล่งอ่องก็ไม่กลับลงไปยังบาดาล เหาะลอยอยู่ในอากาศ ครั้นเวลาเที่ยงคืนเห็นสัจด์แล้วก็แหวกกลีบเมฆลอยลงมายังพื้นพระสุธาตล เดินตรงเข้าในทวารพระราชวังข้างใน เวลานั้นพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้บรรทมอยู่บนพระแท่นหลับสนิท ทรงพระสุบินนิมิตว่า พระองค์ทรงพระดำเนินออกจากพระราชมนเทียรสถานไปยังพระราชอุทยานสวนดอกไม้ทอดพระเนตรเห็นมานพหนุ่มน้อยคนหนึ่ง เดินตรงเข้ามา ครั้นใกล้พระองค์ก็คุกเข่าลงถวายค่านับแล้วก็ร้องไห้ ทูลว่าขอให้พระองค์ช่วยชีวิตไว้ด้วยเถิด แล้วทูลว่าคนนั้นคือเป็นพระยาเล่งอ่องผู้ใหญ่อยู่ในแม่น้ำเกียฮ้อ เหตุด้วยทำการละเมิดรับสั่งของเจ็กเซียงฮ่องเต้คือให้ฝนและลมให้ผิดเวลา และกำหนด บัดนี้เจ็กเซียงฮ่องเต้มีรับสั่งให้ขุยเต็งขุนนางของพระองค์เป็นเพชฌฆาต วันพรุ่งนี้เวลาเที่ยงก็จะเอาตัวข้าพเจ้าไปยังสนามที่จะประหารชีวิต ข้าพเจ้าก็คงจะถึงแก่ความตาย ขอพระองค์ได้โปรดช่วยข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด ข้าพเจ้าจะมีได้ สัมพระเดชพระคุณของพระองค์เลย

ในพระสุบินว่าพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น จึงตรัสแก่พระยาเล่งอ่องว่า ถ้าขุยเต็งเป็นเพชฌฆาตจริงแล้ว เราจะช่วยแก้ไขให้พ้นซึ่งความตาย ท่านอย่ามีความวิตกเลย จงกลับไปเถิด

ฝ่ายพระยาเล่งอ่อง ได้ฟังพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทรงรับว่าจะช่วยดั่งนั้น ก็มี
ความยินดี จึงลุกขึ้นถวายคำนับขอบพระคุณแล้วก็ลากลับไป

ฝ่ายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ เมื่อทรงพระสุบินนิมิตเห็นไปดั่งนั้นแล้วก็สะดุ้งตื่น
ตื่นรู้สึกพระองค์ เสด็จลุกจากพระแท่นที่พระบรรทม ทรงพระราชดำริรำพึงอยู่แต่
ในพระหทัย พอได้อรุณรุ่งสว่างก็เสด็จเข้าที่ทรงทรงเสวยแล้วก็เสด็จออกประทับยัง
พระที่นั่งกิมลอนเต๋ย ขุนนางฝ่ายทหารพลเรือนเฝ้าพร้อมตามตำแหน่งหน้าที่
พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นขุนนางเฝ้าอยู่พร้อมหน้ากันหมด ยังขาด
แต่ขงเต็งขุนนางผู้ใหญ่ผู้เดียวยังไม่เห็นมา พระองค์จึงรับสั่งแก่ซิมมิงกงขุน
เมื่อคืนนี้เราฝันไปว่ามีชายหนุ่มน้อยคนหนึ่งมาคำนับแล้วบอกว่าตัวเป็นพระยา
เล่งอ่อง อยู่แม่น้ำเกียฮ้อ บัดนี้มีความผิดโดยละเมิดเทวโองการ จะให้ประหาร
ชีวิตพระยาเล่งอ่อง รับสั่งให้ขงเต็งเป็นแพฆฆมาตฆ่าพระยาเล่งอ่องในเวลาเที่ยง
วันนี้ขอให้เราช่วย เราเห็นพระยาเล่งอ่องมาร้องขอให้เราช่วยชีวิตดั่งนั้น เราก็ได้
ออกปากรับว่าจะช่วยดั่งนี้ ไม่ทราบว่าจะจะเป็นประการใด เวลานี้ก็ไม่เห็นขงเต็งเข้ามา
เราฝันดั่งนี้ท่านจะเห็นเป็นประการใด

ซิมมิงกได้ฟังรับสั่งถามดั่งนั้น จึงทูลว่าพระองค์ทรงพระสุบินนิมิตดั่งนี้ควรให้
หาขงเต็งเข้ามาเฝ้า แล้วกักตัวขงเต็งไว้ให้อยู่ในพระราชวังจนสิ้นเวลา ก็คงจะช่วย
ชีวิตพระยาเล่งอ่องไว้ได้ตามความที่พระองค์ทรงพระสุบินนิมิตนั้น

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังซิมมิงทูลดั่งนั้นก็ทรงเห็นชอบด้วย จึงมี
รับสั่งให้ขันทีออกไปตามตัวขงเต็งให้เข้ามาเฝ้าโดยเร็ว ขันทีถวายบังคมรับ รับสั่ง
รับไปยังบ้านขงเต็ง

ฝ่ายขงเต็งเมื่อเวลากลางคืนก่อนนั้น ยังอยู่บนหอสูงพิจารณาตึกซึ่งถูกขบใน
เวลาตึกเงียบสลัด บัดเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงบนอากาศ เหมือนเสียงนกกการเวกร้อง
ขงเต็งจึงเหลือบขึ้นไปดู ก็เห็นราชทูตเทวบุตรถือท้องตราเหาะมา ครั้นใกล้หอสูง
ที่ขงเต็งนั่งอยู่ ก็เหาะลอยลงมาใกล้ตัวขงเต็ง จึงส่งท้องตรานั้นให้ขงเต็งแล้วก็ลา
เหาะกลับไป

ขงเต็งคำนับรับท้องตราแล้วก็จัดรูปเทียนคำนับบูชา คลี่หนังสือออกอ่านใน
ท้องตรามีความว่า พระยาเล่งอ่องในมหาสมุทรเกียฮ้อมีความผิดด้วยขัดรับสั่งเง็ก
เชียงฮ่องเต้โทษถึงประหารชีวิต บัดนี้มีรับสั่งให้ขงเต็งเป็นแพฆฆมาตฆ่าผู้ผิด ไป
ยังอากาศในเวลาเที่ยงพຽນนี้ เอาตัวพระยาเล่งอ่องไปตัดศีรษะเสีย ขงเต็งทราบ
ดั่งนั้นแล้วก็ตั้งพิธีบูชาจะเข้าที่ระงับจิตไปปรากฏในสวรรค์เทวโลก เพราะฉะนั้น
จึงมิได้มาในที่เฝ้า

ฝ่ายพวกขันที ครั้นมาถึงบ้านขงเต็งแล้วก็เข้าไปหาขงเต็งบนหอสูง เห็นขงเต็ง

กำลังจัดแจงเครื่องบูชา ก็เข้าไปคุกเข่าลงคำนับแล้วกราบเรียนว่า บัดนี้พระเจ้า
ดั่งไทจงฮ่องเต้ มีรับสั่งให้ข้าพเจ้ามาตามท่านให้เข้าไปเฝ้าโดยเร็ว ไม่ทราบว่าจะ
มีราชการสิ่งใด

ยุยเต็งได้ทราบดังนั้นก็รีบแต่งตัว ครั้นเสร็จแล้วก็ชวนขันทีออกจากบ้าน รีบ
เข้าไปยังพระราชวัง ครั้นถึงยุยเต็งก็เข้าไปยังพระที่นั่ง ถวายบังคมแล้วจึงทูลว่า
พระราชอาญาไม่พ้นเกล้า โดยมีกิจธุระจึงมิได้เข้ามาเฝ้า ได้ทรงพระกรุณาโปรด
เกล้า ข้าพเจ้าผู้มีความผิด

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังยุยเต็งกราบทูลดังนั้นก็ทรงพระสรวล แล้วตรัส
ว่าเราไม่ถือโทษท่านดอก เราเห็นว่าท่านหายไปจึงให้ไปตามท่านมา ปราบปราม
จะใคร่คิดราชการบ้านเมืองให้มีความสุขแก่อาณาประชาราษฎร์ต่อไปในเบื้องหน้า
เมื่อเวลาที่พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้รับสั่งอยู่กับยุยเต็งนั้น ก็จนเวลาที่ขุนนางจะ
ออกจากเฝ้าอยู่แล้ว ขุนนางทั้งหลายเห็นได้เวลาแล้วก็ถวายบังคมลาพากันออก
จากที่เฝ้า

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ เห็นขุนนางไปหมดแล้วจึงรับสั่งแก่ยุยเต็งว่า เชิญ
ท่านเข้าไปข้างในด้วยกัน แล้วเสด็จลงจากพระที่นั่ง ทรงพระราชดำเนินเข้าไป
พระราชมนเทียรฝ่ายใน ยุยเต็งก็เดินตามเสด็จเข้าไปในห้องพระตำหนัก ถวายบังคม
แล้วก็นั่งยังเก้าอี้

เวลาจวนจะเที่ยงอยู่แล้ว พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้จึงรับสั่งแก่พวกขุนนางพนักงาน
ให้นำกระดานหมากรุกมาตั้งบนโต๊ะ พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้จึงตรัสแก่ยุยเต็งว่า ใจ
เสียนมาเดินหมากรุกกับเราดูเล่นสักกระดานหนึ่งพอแก้รำคาญ

ยุยเต็งได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็ทราบในพระราชอุบาย ก็ถวายบังคมขยับเก้าอี้
เข้าไปให้ใกล้โต๊ะ พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ก็ทรงจับตัวหมากรุกเดิน ยุยเต็งก็จับตัว
หมากรุกเดิน ต่างเดินไปมากันอยู่ดังนั้นก็ยังมีได้ทันจะแพ้ชนะแก่กัน เวลานั้นพระ
อาทิตย์ตรงเที่ยงเป็นมฆฉนวนตีสมัย ยุยเต็งจะจับตัวหมากรุกเดินบังเอิญให้ตัวของ
ตัวอ่อนพับชนหน้าลงกับโต๊ะมอຍหลับไป

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้เห็นอาการยุยเต็งเป็นดังนั้นก็ทรงนั่งอยู่โดยเข้าพระทัยว่า
ยุยเต็งอดนอนจึงนั่งหวังพระทัยว่า จะให้ยุยเต็งระับกายสักครู่หนึ่งพอพ้นเวลาเที่ยง
ยุยเต็งตกใจตื่นขึ้นก็ลงจากเก้าอี้ คุกเข่าลงถวายบังคมแล้วทูลว่า ขอพระองค์ได้
โปรดโทษข้าพเจ้าถึงแก่ความตาย โดยข้าพระองค์มีความประมาทมาหลับในที่เฝ้า
ดังนี้ มีความผิดเป็นอันมากนัก

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟัง ยุยเต็งกราบทูลดังนั้นก็ทรงพระสรวล ตรัสแก่
ยุยเต็งว่าเราได้อนุญาตแก่ท่านแล้ว จงลุกขึ้นมาเล่นกันใหม่เถิด

งุยเต็งได้ฟังรับสั่งทรงพระอนุญาตแล้ว ก็ถวายบังคมลุกขึ้นนั่งตามเดิม

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ รับสั่งให้นางพนักงานเรียงหมากรุกรถวายใหม่ ครั้นเรียงเสร็จแล้วก็ทรงเตือนงุยเต็งให้เดินก่อน งุยเต็งถวายบังคมแล้วก็เดินหมากรุกไปตาหนึ่ง พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้จึงทรงจับตัวหมากรุกจะทรงเดิน ก็พอได้ยินเสียงข้างนอกอีกทีก็ ร้องกันวุ่นวายเชิงแซ่ บัดเดียวใจเห็นซิมมกงกับชินชกปีหิวศีระมะงักรเข้ามาในพระตำหนักแล้ววางลงต่อหน้าพระที่นั่ง แล้วกราบทูลว่า ยังไม่เคยพบเห็นการอย่างนี้เลยดูเป็นความประหลาดอัศจรรย์ใจมากนัก

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ ทอดพระเนตรเห็นดังนั้น จึงตรัสถามขุนนางทั้งสองว่า อันศีระมะงักรนี้ ท่านเอามาแต่ข้างไหน

ซิมมกงชินชกปี จึงกราบทูลว่าทิศตะวันตกเฉียงใต้ที่ถนนจับยี่เกยมีเสียงดังอยู่บนอากาศในกลีบเมฆ บัดเดียวศีระมะงักรก็หล่นลงมา การอัศจรรย์ดังนี้ ข้าพระองค์เห็นเป็นความประหลาดมากจึงได้มากราบทูลให้ทรงทราบ

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังขุนนางทั้งสองกราบทูลดังนั้นจึงรับสั่งถามงุยเต็งว่าการประหลาดดังนี้ท่านจะเห็นเป็นประการใด

งุยเต็งจึงกราบทูลว่า ซึ่งเกิดการนี้ข้าพระองค์เป็นผู้ประหารชีวิตพระยาเล่งอ่องเอง ขอพระองค์ได้ทรงทราบอย่าทรงพระวิตกสงสัยเลย

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้จึงตรัสว่า ก็เมื่อท่านนั่งเล่นหมากรุกอยู่กับเราไม่เห็นไปข้างไหน แล้วก็ไม่เห็นท่านมีอาวุธสิ่งใด ทำไมจึงจะไปฆ่าพระยาเล่งอ่องได้ เรามีความสงสัยนัก ขอท่านจงชี้แจงให้เราทราบด้วย

งุยเต็งจึงกราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบเมื่อคืนนี้ข้าพระองค์ได้รับห้องตราของเง็กเซียงฮ่องเต้มีรับสั่งให้เทพบุตรนำลงมาให้ ให้ข้าพระองค์เป็นเพศฆาตสำหรับฆ่าพระยาเล่งอ่อง ครั้นเทพยดาคุมตัวพระยาเล่งอ่องมาที่สนามบนอากาศแล้ว ข้าพระองค์จึงได้ไปประหารชีวิตพระยาเล่งอ่องเสียตามเทวบัญชา เมื่อขณะข้าพระพุทธเจ้าเล่นหมากรุกอยู่กับพระองค์ ข้าพระองค์ได้แผลสติดลับไป ดวงจิตก็ออกจากกายลอยขึ้นไปยังสนามบนอากาศได้ เพื่อไปตัดศีระมะงักรพระยาเล่งอ่อง เพราะฉะนั้นศีระมะงักรพระยาเล่งอ่องจึงได้ตกลงมาจากอากาศ ขอพระองค์ได้ทรงทราบฝ่าพระบาท

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังงุยเต็งกราบทูลดังนั้นก็ทรงพระโสมนัสยินดี แล้วก็กลับเสียดพระราชนกขัตติย์นัก (ในที่นี้มีคำถามว่า เหตุใดทรงยินดีแล้วจึงกลับทรงเสียดพระทัยอีกเล่า มีคำแก้ว่าที่ทรงยินดีนั้นเพราะงุยเต็งเป็นขุนนางของพระองค์ และยังได้รับหน้าที่ในสวรรค์ด้วย ที่ทรงเสียดพระทัยนักเพราะตั้งพระทัยจะช่วยชีวิตพระยาเล่งอ่องก็ได้สมดังพระราชประสงค์จึงเสียดพระทัย)

แล้วพระองค์มีรับสั่งให้ชินชกไปนำศิระมะงักรไปแขวนไว้ที่ตลาดแล้วป่าวร้องให้ราษฎรทั้งหลายทราบทั่วกันว่า การที่เป็นนี้มีไซเป็นเหตุการร้ายแรงหรือให้โทษแก่บ้านเมืองแต่ประการใดเลย แล้วพระราชทานบำเหน็จรางวัลแก่ผู้แจ้งตามสมควร ขุนนางทั้งสามก็ถวายบังคมลาออกจากพระราชวังกลับไปบ้านเรือนแห่งตน

เวลานั้นประมาณบ่ายสักสองโมงเศษ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เสด็จกลับไปประทับบนพระแท่นที่พระบรรทมในพระทัยของพระองค์ให้เคลิ้มห่มงุ่นมัว พระกายให้มีพระอาการอ่อนเปลี้ยไปมิได้เป็นปรกติ ในคืนวันนั้นเวลาสองยามเศษ พระองค์ ได้ยินเสียงนอกประตูตึกหนักเหมือนเสียงคนร้องไห้ ในพระทัยให้สะดุ้งหวั่นหวาด ปราศจากความผาสุกไม่สบายพระทัยเลย บางทีให้เคลิ้มพระสติเห็นไปว่าพระยาเล่งอ่องมือถือหัวศิระของตัวเองมาทั้งโลหิตแล้วร้องเรียกว่า ถังไท่จงเอาชีวิตมาใช้ให้เรา จงเอาชีวิตมาเดี๋ยวนี้แล้วพูดว่าเมื่อเวลาคืนวันวานนี้ ท่านรับเต็มปากว่าจะช่วยชีวิตเรา ทำไมจึงปล่อยให้ยุ่งเต็งไปฆ่าเราเสีย ตัวเรากับท่านจะต้องลงไปให้ถึงพระยามัจจุราช จึงจะรู้ผิดและขอบพระยาเล่งอ่องพูดดังนั้นแล้ว ก็เข้ามาจับยึดข้อพระกรพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ไว้แล้ว ก็กระซอกพูดไปมาหาวงพระกรของพระองค์ไม่

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ จะร้องก็ไม่ออกให้อึดอัดจนพระเสโทโซมพระศิระภายในเวลานั้นจะว่าเคลิ้มหรือจะว่าฝันก็หาแน่ได้ไม่ บัดเดี๋ยวพระองค์ทอดพระเนตรเห็นทางทิศอากาศในกลีบเมฆมีนางเทพอัปสรองค์หนึ่ง ถือกิ่งสนเหาะตรงมาใกล้พระองค์แล้ว เอากิ่งสนที่ถือมานั้นฟาดศิระมะงักร มังกรก็วางพระกรของพระองค์ แล้วเห็นพระยาเล่งอ่องร้องไห้เดินสะอึกสะอื้นไปทางทิศปราจีนเฉียงเหนือ

(มีคำอธิบายว่าที่พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เห็นนางเทพอัปสรถือกิ่งสนนั้นคือพระกวนอิมที่มาพักอยู่ศาลพระภูมีได้มาช่วยขับปีศาจพระยาเล่งอ่อง)

ฝ่ายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ครั้นตื่นได้พระสติสมประดีแล้ว ทรงร้องด้วยพระสุรเสียงอันดังโดยที่ตกพระทัยกลัวปีศาจมังกร

ฝ่ายพวกนางสนมและนางพนักงานได้ยินรับสั่งดังนั้นก็ตกใจกันทุกคนในคืนวันนั้น พวกกันมีความวิตกไม่ทราบว่าจะมีเหตุผลประการใด พวกกันตรวจตราหาเป็นอันที่จะหลับนอนไม่ เห็นพระเจ้าแผ่นดินหวาดสะดุ้งอยู่จนสว่าง

ฝ่ายขุนนางทั้งหลายครั้นถึงเวลาเฝ้า ก็เข้ามาพร้อมกันยังห้องพระโรงคอยเตรียมเฝ้า ก็มีได้เห็นพระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกตามเคย คอยเฝ้าอยู่จนเวลาเช้าสามโมงจึงเห็นขันทีออกมาจากข้างในบอกแก่ขุนนางทั้งปวงว่า มีรับสั่งให้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายว่าวันนี้ไม่สบายพระทัยไม่เสด็จออก ขอเชิญท่านทั้งหลายกลับ

ไปเกิด ครั้นบอกแล้วขันทีกลับเข้าข้างใน

ฝ่ายขุนนางทั้งหลายเมื่อได้ทราบกระแสรับสั่งแล้วก็ต่างคนกลับบ้านและมีความสงสัยด้วยไม่รู้วาทรงพระประชวรหรือเป็นประการใด แต่เวลาเฝ้าก็พากันเข้ามาคอยเฝ้าก็มิได้เห็นพระเจ้าแผ่นดินเสด็จออก แต่เป็นดั่งนั้นมาประมาณสัปดาห์วันแล้วก็ไม่เห็นเสด็จออก บรรดาขุนนางทั้งปวงอยากจะใคร่ทราบและจะใคร่เข้ามาเฝ้าทูลถามพระอาการประชวรก็หาได้มีโอกาสที่จะได้เฝ้าและทูลถามพระอาการได้ไม่

อยู่มาวันหนึ่งเห็นขันทีพาไทยุยหมอลวงเข้าไปข้างใน ขุนนางทั้งปวงก็พากันวิตกไปต่าง ๆ

ฝ่ายขันทีพาหมอลวงเข้าไปถึงแล้วนางให้ฮ่องเข้าพระราชมารดาจึงรับสั่งให้ไทยุยประกอบพระโสดที่ขึ้นพระทัยจะให้พระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้เสวย

ไทยุยได้รับสั่งแล้วก็จัดแจงประกอบพระโสดที่ขึ้นพระอารมณขึ้นถวาย ครั้นพระองค์เสวยพระโสดแล้วไทยุยก็ถวายบังคมลากลับออกมา บรรดาขุนนางที่ยังอยู่ที่พระทวารพระราชวังคอยฟังข่าวเห็นไทยุยออกมา จึงถามหมอลวงว่าพระเจ้าแผ่นดินประชวรนั้นโดยพระอาการเป็นพระโรคอะไร หมอลวงบอกว่าพระองค์ประชวรนั้นทางวาโยธาตุไม่ปกติให้เคลิบเคลิ้มพระสติ มักให้เห็นเป็นปิศาจผีสิงมาหลอกลอนพระทัยให้หวั่นไหวทั้งธาตุก็พิการไม่มีกำลัง วิตกว่าพระชนม์จะไม่ยาวยืนเกินกว่าเจ็ดวันไปได้

บรรดาขุนนางทั้งปวงเมื่อได้ฟังไทยุยหมอลวงบอกดั่งนั้น ต่างมีความวิตกเป็นอันมาก ครั้นไทยุยบอกพระอาการแก่ขุนนางดั่งนั้นแล้วก็คำนับลาขุนนางกลับไปที่อยู่

ขณะนั้นมีขันทีออกมาจากข้างในบอกว่า นางให้ฮ่องเข้ามีรับสั่งให้หาซิมกงซินชกไปอวยซิจงทั้งสามคนให้เข้าไปเฝ้าข้างในเดี๋ยวนี้

ซิมกงซินชกไปอวยซิจงทราบว่ามีรับสั่งให้หาดั่งนั้น ขุนนางทั้งสามก็เดินตามขันทีเข้าไปในพระตำหนัก ครั้นถึงขุนนางทั้งสามก็ถวายบังคมแล้วนั่งตามที่ตามลำดับกัน

พระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นขุนนางทั้งสามเข้ามาเฝ้าก็มีพระทัยยินดี จึงมีพระราชดำรัสตรัสแก่ขุนนางทั้งสามว่าเมื่อเราอายุได้สิบเก้าปียกกองทัพไปเที่ยวเมืองฝ่ายใต้ฝ่ายเหนือ ซอกซอนไปทุกหนแห่งก็ไม่เคยเห็นปิศาจผีสิงอะไรที่ไหน มาเมื่อสองสามคืนนี้ให้เห็นเป็นคนถือศีระมังกรมาหลอกลอนและพูดจาทำที่คล้ายปิศาจเราวิตกด้วยไม่เคยเป็นเลขท่านทั้งหลายจะคิดประการใด

อวยซิจงได้ฟังรับสั่งดั่งนั้นจึงกราบทูลว่า พระองค์คิดตั้งบ้านเมืองครอบครองราชสมบัติ ได้ฆ่าคนเสียนับไม่ถ้วนก็ยังไม่มียปิศาจที่ไหนมารบกวน บัดนี้จะมีปิศาจ

ที่ไหนมาเล่า

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงรับสั่งว่า แม้ว่าท่านจะใคร่ทราบความจริงจงคอยฟังดูที่ประตูตำหนัก ถ้าถึงเวลาที่เราจะเข้านอนก็คงจะได้ยินเสียงดุจเอาอิฐเอาทรายมาขว้างปา แล้วก็จะได้ยินเสียงร้องไห้และโห่ร้องกระทำอาการต่าง ๆ ท่านคงจะได้เห็นความจริง ตามที่เราเล่าให้ท่านฟัง

ชินชกไปจึงทูลว่าขอพระองค์จงวางพระทัยเถิด คืนวันนี้ข้าพระองค์กับท่านอวยซีจงจะเฝ้าคอยอยู่ที่ประตูพระตำหนักข้างนอก คอยดูว่าจะเป็นปีศาจมีสาอะไร

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังชินชกไปทูลดังนั้นก็ทรงพระอนุญาติโปรดให้ขุนนางทั้งสองอยู่ตามคำที่กราบทูล ชิมงกงครั้นเห็นเวลาบ่ายแล้วก็ถวายบังคมลาออกจากพระราชวังกลับไปบ้าน

ฝ่ายชินชกไปกับอวยซีจง ก็พักอยู่ข้างพระทวารพระราชวังชั้นในครั้นเวลาพลบค่ำ ขุนนางทั้งสองก็จัดแจงแต่งตัวถืออาวุธยืนเฝ้าประตูนอกพระตำหนักใกล้ที่พระบรรทมจนตลอดราตรีรุ่งสว่างก็ไม่เห็นปีศาจมีสาอะไร ในคืนวันนั้นพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทรงพระบรรทมหลับสนิทเป็นปกติ มิได้ยินเสียงปีศาจและสิ่งใดเจียบส่งดไปได้คืนหนึ่ง

ครั้นเวลาเช้าพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงบำเหน็จรางวัลให้ขุนนางทั้งสองเป็นอันมาก แล้วพระองค์ตรัสว่าตั้งแต่เราไม่สบายมาหลายเวลาแล้ว จะนอนก็ไม่ปกติเลยสักคืนหนึ่ง หากเมื่อคืนนี้ได้ท่านทั้งสองมาอยู่จึงได้นอนหลับสนิทค่อยมีความสบายขึ้นเป็นอันมาก เชิญท่านทั้งสองกลับไปพักให้สบายเถิด เวลาค่ำจึงคอยเข้ามาคอยระวังเราอีก

ขุนนางทั้งสองได้ฟังรับสั่งดังนั้นแล้ว ก็ถวายบังคมลาออกจากพระราชวัง ตั้งแต่นั้นมาขุนนางทั้งสองก็มาคอยเฝ้าระวังอยู่ดังนั้นถึงสามสี่วันมา ก็เห็นเจียบส่งดอยู่ไม่มีเหตุการณ์อะไรเลย

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เห็นขุนนางทั้งสองเข้ามาเฝ้าระวังอยู่ดังนั้นทุกคืน ได้รับความลำบากหาเป็นอันจะได้หลับนอนไม่ พระองค์มีความเกรงใจขุนนางทั้งสองเป็นอันมาก ครั้นมาวันหนึ่งจึงรับสั่งให้ขุนนางทั้งสองให้เข้าไปเฝ้า พระองค์จึงตรัสแก่ขุนนางทั้งหลายว่าตัวเราเมื่อสองสามคืนนี้ก็เป็นสุขปกติดี แต่เราเห็นว่าชินชกไปอวยซีจงท่านทั้งสองมีความลำบาก เราคิดว่าจะให้ช่างเขียนเข้ามาวาดรูปท่านทั้งสองไปปิดไว้ที่ประตูและในที่อยู่ของเรา จะไม่ต้องลำบากแก่ท่านทั้งสองท่านทั้งหลายจะเห็นประการใด

ขุนนางทั้งหลายก็เห็นชอบพร้อมกัน ตามกระแสพระราชดำริจึงให้ช่างเขียนเข้ามาวาดรูปชินชกไปกับอวยซีจง ครั้นช่างทั้งสองเขียนรูปขุนนางทั้งสองแล้ว

จึงให้พนักงานนำไปปิดที่ประตูพระตำหนักข้างใน ตั้งแต่นั้นมาชนทั้งหลายจึงได้เขียนรูปชินชกโป๊และรูปอวยซีจึงปิดประตูบ้านและศาลเจ้า สมมุติว่าเป็นรูปศักดิ์สิทธิ์ป้องกันปีศาจได้เป็นธรรมเนียมต่อ ๆ มาจนทุกวันนี้ ตั้งแต่นั้นมาได้สองสามวันก็เงียบสงบ

ครั้นอยู่มาหลายเวลาก็ได้ยินเสียงก้องดังอยู่ที่หลังตำหนัก ห้องเครื่องนอกประตูออกไป แต่ได้ยินเสียงตุ๊กก้องทัฟยกเข้ามาเสียงห้วนไหวอิฐทรายสาดเข้ามา ในคืนวันนั้นพระโรคพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ก็กลับกำเริบมากยิ่งขึ้นกว่าเก่า พระองค์จึงรับสั่งให้หาขุนนางทั้งหลายเข้าไปเฝ้าโดยเร็ว

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ครั้นพระองค์เห็นขุนนางเข้ามาเฝ้าอยู่พร้อมกันแล้ว จึงมีพระราชดำริสแก่ขุนนางว่าประตูข้างหน้าก็ปกติเรียบร้อยแล้ว แต่คืนนี้ประตูข้างหลังตำหนัก เราได้ยินเสียงตุ๊กก้องทัฟเข้ามา และเสียงร้องอึกทักทั้งขว้างอิฐทรายเข้ามาและเสียงกู่ร้องออกเชิงแซ่ตัวเราให้มีใจวันหวาดโรคจึงกำเริบหนักยิ่งขึ้นกว่าเก่า

ซิมกงจึงกราบทูลว่าประตูนอกเงียบสงบดีแล้วเพราะให้ชินชกโป๊อวยซีจึงรักษาประตูข้างหลังยังไม่มีผู้ใดรักษา ข้าพระองค์ขอให้ขลุ่ยเต็งรักษาเฝ้าระวังอยู่จึงจะควร พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังซิมกงกราบทูลดังนั้นทรงเห็นชอบด้วย จึงรับสั่งให้ขลุ่ยเต็งไปเฝ้ารักษาประตูหลัง

ขลุ่ยเต็งได้ฟังรับสั่งแล้ว ก็ถวายบังคมลามาจัดแจงแต่งตัวมือถือขลุ่ยและเกี่ยมซึ่งสำหรับฆ้องมึงกร ออกไปยังประตูหลังพระตำหนัก เฝ้าอยู่คืนหนึ่งจนสว่างก็ไม่เห็นมีผีสิงอะไร หรือมีเสียงร้องไห้เกรียวกราวก็หาไม่ได้ ประตูหน้าหลังก็เงียบสงบไปหมด แต่พระโรคของพระเจ้าแผ่นดินนั้นก็ยิ่งหนักขึ้นทุกที

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง นางไท่ฮ่องเข้าพระราชมารดาของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ เห็นพระราชบุตรทรงพระประชวรมีพระอาการมาก ไม่ไว้พระทัยแก่ราชการ จึงมีรับสั่ง ให้ขันทีออกไปเชิญขุนนางเข้าไปเฝ้าในพระราชวังชั้นใน เพื่อพระเจ้าแผ่นดินจะได้สั่งราชการบ้านเมือง

ขุนนางทั้งปวง เมื่อได้ฟังดังนั้น จึงพากันเข้ามาในพระราชวังข้างใน ครั้นถึงพร้อมกันแล้วก็ถวายบังคมพร้อมกัน ยืนเฝ้าตามตำแหน่ง

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ บรรทมอยู่บนแท่น เห็นขุนนางมาพร้อมกันแล้ว จึงรับสั่งเรียกซิมกงให้เข้าไปใกล้แล้วตรัสว่า ให้จัดแจงราชการบ้านเมืองทุกหน้าที่และเป็นผู้สำเร็จราชการทั้งสิ้น

ครั้นพระองค์ทรงมอบราชการแก่ซิมกงแล้ว จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานเอาน้ำพระสุคนธ์มาสรอง ครั้นสรองเสร็จแล้วก็ผลัดภูษาทรงใหม่ แล้วเสด็จประทับบนพระ

แทน ขณะนั้นงุยเต็งจึงคุกเข่าถวายบังคมคลานเข้ามายกพระหัตถ์พระเจ้าแผ่นดิน
ทูลศิระของตัวไว้แล้ว ก็กราบทูลว่าขอพระองค์จงวางพระทัยเถิด ข้าพระองค์จะ
ช่วยฉลองพระเดชพระคุณให้พระองค์มีพระชนมายุเจริญนานไปได้

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังงุยเต็งกราบทูลดังนั้น จึงตรัสว่า โรคของเรา
เหลือมือแพทย์ที่จะรักษาเห็นเป็นปัจฉิมที่สุดแล้ว ท่านจะทำประการใดจึงจะหาย
ได้ ขอให้เราทราบในอุบายและความคิดของท่าน

งุยเต็งกราบทูลว่า ข้าพระองค์มีหนังสือฉบับหนึ่งถวาย เพื่อพระองค์จะได้เอา
ติดไปในเมื่อพระองค์ลงไปในเมืองลาง ถึงที่ฮ่องโตประตูชั้นต้น มีขุนนางสมุหนัษี
ใหญ่ แต่ทูลข้อบ่ง พระองค์เอาหนังสือนี้ส่งให้สมุหนัษีนั้นเถิด เขาจะได้ช่วยให้
พระองค์กลับมาเมืองมนุษย์ได้

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ จึงรับสั่งถามว่า ทูลบ่งนั้นคือผู้ใด

งุยเต็งกราบทูลว่า ทูลบ่งนั้นเป็นขุนนางผู้ใหญ่ของพระเจ้าเซียงหงวนฮ่องเต้
เดิมเป็นที่กำนัล ครั้นภายหลังเลื่อนเป็นที่กรมท่า เมื่อเป็นมนุษย์เป็นเพื่อนสนิทกับ
ข้าพระองค์ ครั้นตายแล้วได้ลงไปเป็นที่สมุหนัษีใหญ่ในยมโลก พนักงานทำ
บัณฺฑีเกิดและตายของมนุษย์ที่ในศาลฮ่องโต เมื่อเวลาข้าพระองค์นอนหลับก็ได้
พบปะกันเสมอ ๆ

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ จึงทรงรับหนังสือนั้นมาใส่ไว้ในมือเสื้อแล้วพระองค์ก็
หลับพระเนตรพระวายุก็อ่อนลงไปทุกที จนหมดอัสสาสะปัสสาสะประสาทะเช่น
บุคคลอันไม่มีชีวิตแล้ว

ฝ่ายพวกนางสนมข้างในและขุนนางทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในที่นั้นก็พากันร้องไห้
ส่งสารพระเจ้าแผ่นดินเป็นอันมาก ครั้นแล้วก็ให้เจ้าพนักงานยกศพขึ้นบนแท่น
สุวรรณยังตำหนักแปะเข้าเตี้ย จัดแจงแต่งเครื่องประดับตามพระเกียรติยศแห่ง
สมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน แต่ยังหาได้เชิญพระศพเข้าในทึบ ซึ่งสำหรับใส่พระศพ
พระเจ้าแผ่นดินไม่ เพราะงุยเต็งให้รอไว้ก่อน ฝ่ายราชการบ้านเมืองซึ่งมกกับ
ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งปวง ก็ช่วยกันจัดแจงดูแล้วราชการบ้านเมืองโดยความ
เรียบร้อยไม่มีเหตุร้ายแรงแต่อย่างใด

เมื่อขณะพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้สวรรคตนั้น พระวิญญานเคลิบเคลิ้มดุจเมื่อ
เวลานอนหลับฝัน วิญญานนั้นออกจากพระราชวังไปทอดพระเนตรเห็นไปว่า ทหาร
รักษาพระองค์มาเชิญเสด็จให้พระองค์เที่ยวประพาสป่า พระองค์ก็เสด็จประทับยัง
ราชรถแล้วเสด็จไปได้สักครู่หนึ่ง ทหารรักษาพระองค์เหล่านั้นก็หายไป พระองค์
เห็นดังนั้นก็ตกพระทัย ลงจากราชรถทรงพระดำเนินไปแต่พระองค์เดียวอยู่ในพง
ป่ารก พระองค์ยังตกพระทัยสะดุ้งหวาดจะหาหนทางที่จะเดินออกไปก็หาไม่มี

พอได้ยินเสียงคนร้องมาข้างหลังพระองค์ว่าพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เสด็จมาถึงที่นี่แล้วหรือ พระองค์ได้ยินก็ตกพระทัยจึงเหลียวไปดู ก็เห็นคนผู้นั้นพนมมือคุกเข่าคำนับอยู่ข้างริมทางเดินแล้วผู้นั้นจึงทูลว่า ขอพระองค์ได้โปรดข้าพเจ้ามารับเสด็จเข้าไป

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ จึงตรัสถามว่าท่านนี่คือผู้ใด ทูยปังจึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าเมื่ออยู่ในมนุษยโลกนั้น เป็นขุนนางของพระเจ้าเซียงหงวนฮ่องเต้ ข้าพเจ้าแซ่ทวยชื่อปัง บัดนี้ข้าพเจ้าลงมาอยู่ในเมืองนรกนี้ ได้เป็นสมุหนันฑ์ผู้ใหญ่สำหรับตรวจดูคนเกิดและตาย เมื่อวันก่อนข้าพเจ้าเห็นพระยาเล่งอ่องลงมาบอกแก่ข้าพเจ้าว่าจะกล่าวโทษพระองค์ต่อพระยาเจียมฟ้ออ่อง ข้าพเจ้าจึงคิดว่าพระองค์จะต้องลงมา จึงได้มาคอยรับพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าเข้าไปนั้นขอพระองค์ได้โปรดพระราชทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังดังนั้น มีพระทัยยินดียิ่งนัก จึงจับมือทวยปังแล้วตรัสว่าชอบใจท่าน อุตสาห์ทนลำบากมากคอยรับเรา ๆ ชอบใจท่านเป็นอันมาก แล้วจึงตรัสแก่ทวยปังว่า งุยเต็งซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ของเรานั้น มีหนังสือฉบับหนึ่งฝากมาถึงท่านจีนแสบังเอิญมาพบท่านดังนั้นก็ดีแล้ว ๆ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทรงชักหนังสือออกจากมือเสื่อส่งให้ทวยปัง ทวยปังคำนับรับหนังสือจากพระหัตถ์แล้วทวยปังคลี่ออกอ่านในใจความว่า ข้าพเจ้างุยเต็งผู้น้อง ขอคำนับแจ้งความมายังท่านทวยปังผู้พี่และที่นับถือของข้าพเจ้าทราบ ด้วยข้าพเจ้าคิดถึงเมื่อเวลาเคยที่เวยอู่อยู่กับท่าน เมื่อยังอยู่ในมนุษยโลก มาบัดนี้ไม่ได้ฟังคำสั่งสอนของท่าน เพราะต่างคนต่างอยู่ จะได้พบก็แต่เมื่อเวลาฝัน ข้าพเจ้าฟังได้ทราบว่าท่านได้เลื่อนที่มีเกียรติยศขึ้น ก็มีความยินดีเป็นที่ยิ่ง แต่ขัดด้วยอยู่คนละแห่งไม่รู้ที่จะทำอย่างไรได้ บัดนี้มีเหตุด้วยเจ้าของข้าพเจ้า สวรรคตลงมายังเมืองล่าง คงจะได้โต้ตอบด้วยฐานะความอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นขอให้ท่านผู้เป็นที่นับถือช่วยธุระในการซึ่งเกิดมีในพระองค์ท่าน ข้าพเจ้าขอฝากพระเจ้าแผ่นดินของข้าพเจ้าไว้ในท่าน และขออุบายของท่านให้ช่วยแก้ไขให้พระองค์ได้กลับมายังมนุษยโลกด้วยสติปัญญาแห่งท่าน พระคุณของท่านจะอยู่แก่ข้าพเจ้าหาที่สูญมิได้

ครั้นทวยปังอ่านข้อความตลอดแล้วทุกประการ ก็มีความยินดียิ่งนัก จึงทูลแก่พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ว่า งุยเต็งนั้นเมื่อวันก่อนได้ถอดหัวใจไปฆ่าพระยาเล่งอ่อง การนั้นข้าพเจ้าได้ทราบก่อนแล้ว ขอขอบคุณเขาที่ได้ไปเยี่ยมบุตรนัดดาของข้าพเจ้า อยู่เสมอ ๆ บัดนี้ได้ฝากหนังสือมาให้ข้าพเจ้า ขอพระองค์จงวางพระทัยไว้เป็นธุระข้าพเจ้า จะให้พระองค์ได้กลับไปยังมนุษยโลก เสวยราชสมบัตินานไปได้อีก

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังดังนั้นมีพระทัยยินดียิ่งนัก สรรเสริญคุณ

ขอบใจทวยปัง แล้วทอดพระเนตรเห็นที่ข้างริมถนน มีเด็กเซ่งอีท่งจือสองคน ถือธง และสัปทนามาทูลว่า บัดนี้พระยามัจจุราชคือเจียมฟ้ออ่องสั่งให้ข้าพเจ้ามาเชิญ พระองค์เสด็จไปยังปราสาทหิมล้อเต้ย

พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ได้ฟังดังนั้น พระองค์ตรัสชวนทวยปังและเซ่งอีท่งจือทั้งสอง ดำเนินไปบัดเดียวก็ถึงกำแพงเมืองมีประตูบานใหญ่เป็นเหล็กเลื่อนขึ้นไปชันรอกไว้ข้างบน ที่ประตูกำแพงเมืองเห็นป้ายแขวนมีอักษรใหญ่ตัวทองเจ็ดตัว อ่านได้ความว่า (ฮิงเบ็งตี้ฮู้ก๊วยหมิงกวน) แปลว่าประตูเมืองฝิยมโลก

ท่งจือทั้งสองนำพระองค์เข้าในกำแพงเมือง เดินไปตามถนนประมาณสักครู่หนึ่ง ทอดพระเนตรเห็นพระเจ้าดังโกโจพระราชบิดาเดินหน้าหลิ่ปันป้าพระอนุชาเดินตามหลังสวนทางมา พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ก็ตีพระทัย จะกระทำค้ำับ รูปทั้งสองก็หายไ้

ครั้นเดินต่อไปอีกก็เห็นหลิ่เกียนเสง หลี่งวนกิจ ฟั่นองกับฮึงท่ายสวยคนใช้เดินสวนทางมา คนทั้งสามเห็นจึงออกขวางหน้าร้องว่าหลิ่ซีบั้นมาแล้วหรือ ก็เข้ายึดเอามือพระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ตกพระทัยจะหลบหลีกก็หาทันไม่ คนทั้งสามก็เข้ายึดขายเสียไว้

ทวยปังเห็นดังนั้น ก็ร้องเรียกยมบาล ยมบาลหน้าเขี้ยวมีเขี้ยวมาตวาดให้คนทั้งสามนั้นถอยไป

กวนเสงกับงวนกิจฮึงท่ายสวย ได้ยินเสียงยมบาลตวาดดังนั้นก็ตกใจ จึงได้ปล่อยพระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้แล้วก็วิ่งหลบหายไ้

พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้เสด็จไปสักครู่หนึ่ง ก็แลเห็นตึกเป็นแถวเรียงรายดูเรียบ ร้อยสง่างาม พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้หยุดยืนพิจารณาดูเห็นข้างในจัดแจงประดับประดาดูงามยิ่งนัก หน้าประตูมีโคมแขวนอยู่คู่หนึ่ง บัดเดียวแลเห็นพระยามัจจุราชเจียมฟ้ออ่องทั้งสิบลงจากบันไดเดินออกมาค้ำับรับพระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ก็ทรงรับค้ำับพระยาเจียมฟ้ออ่องเป็นอันดี แล้วพระองค์ตรัสแก่พระยาเจียมฟ้ออ่องว่า ขอเชิญท่านทั้งสิบเดินไปก่อน

พระยามัจจุราชจึงทูลว่า พระองค์เป็นเจ้ามนุษย์ ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นเจ้าฝ่ายเมืองผี พระองค์ควรทรงพระดำเนินจึงจะถูกต้องด้วยแบบอย่าง

พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้จึงตรัสตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ต้องคดีเขาฟ้ออ่อง ท่านทั้งหลายเป็นตุลาการควรจะเดินหน้าข้าพเจ้าจึงจะชอบ

เจียมฟ้ออ่องทั้งสิบ ก็จะให้พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้เดินไปข้างหน้าก่อน ต่างเถียงกันไปมาหลายหน เจียมฟ้ออ่องทูลว่าเชิญท่านผู้อยู่เมืองบนเดินขึ้นหน้าไปก่อนข้าพเจ้าทั้งสิบหาความรังเกียจมิได้เลย

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ เห็นเสียมฟ้ออ่องทั้งสิบไม่มีความรังเกียจแล้ว จึงได้ทรงพระดำเนินไปก่อน ครั้นถึงซิมล้อเตี้ยแล้วต่างคำนับกันนั่งที่ตามสมควร

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ประทับอยู่สักครู่หนึ่ง พระยามัจจุราชที่หนึ่งคือซินก๊วง จึงถามพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ว่า ข้าพเจ้าขออนุญาตพระองค์ จะขอถามความสักข้อหนึ่งคือพระยาเล่งอ่องแม่น้ำเกียฮ้อ้นนั้นมาร้องว่า พระองค์ได้รับคำแก่เขาว่า จะช่วยให้พ้นซึ่งโทษนั้น แล้วกลับให้ขุยเต็งขุนนางของพระองค์ไปฆ่าเขาถึงแก่ความตายนั้นการเป็นจริงอย่างไร ขอพระองค์ได้โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทั้งสิบทราบละเอียดเถิด

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ฟังพระยามัจจุราชถามดังนั้นจึงตอบว่า การทั้งนี้ข้าพเจ้ารับได้ว่าจริงแต่ไม่ทราบว่าจะขุยเต็งถอดดวงจิตได้ ซึ่งพระเจ้าเง็กเซียงฮ่องเต้มีรับสั่งให้ขุยเต็งเป็นโทษฆาตฆ่าพระยาเล่งอ่องนั้นในเวลานั้นข้าพเจ้าก็ได้เรียกขุยเต็งให้เข้ามาอยู่ในพระราชวัง ข้าพเจ้าได้ชวนขุยเต็งเล่นหมากรุกอยู่ ก็หวังใจว่าขุยเต็งคงจะมีได้ไปฆ่าพระยาเล่งอ่องได้ ครั้นประเดี๋ยวหนึ่งเห็นขุยเต็งมอยหลับไปสักครู่หนึ่ง แล้วก็ตื่นขึ้นเล่นหมากรุกด้วยข้าพเจ้าอีกต่อไป ข้าพเจ้าหาได้ทราบว่าจะขุยเต็งถอดดวงจิตไปฆ่าพระยาเล่งอ่องไม่ การที่ข้าพเจ้าได้รับปากไว้ก็ได้ช่วยเติมกำลังอยู่แล้วหาได้ทอดทิ้งธุระของพระยาเล่งอ่องไม่ ซึ่งโทษของพระยาเล่งอ่องถึงแก่กรรมการตายด้วยการจำเป็นอยู่เองอย่างนี้ จะมาเอาโทษแก่ข้าพเจ้าผู้ไม่มีความผิดเป็นแต่จะช่วยเหลือไม่ตลอดเท่านั้นจะถูกหรือ ขอท่านทั้งสิบจงโปรดวินิจฉัยให้เป็นยุติธรรมเถิด

ฝ่ายพระยามัจจุราชทั้งสิบ ได้ฟังพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ให้การชี้แจงดังนั้น ก็เห็นจริงพร้อมกัน คำนับแล้วจึงตอบว่าพระยาเล่งอ่องนี้เมื่อจะปฏิสนธิมาเกิดเป็นใหญ่อยู่ในบาดาล ในสารบบเกิดตายของน้ำเต้าแซกุนั้นก็ได้กำหนดแน่แล้วว่าพระยาเล่งอ่องนี้จะต้องตายด้วยมือขุยเต็งขุนนางในเมืองมนุษย์ อันเหตุการณ์ทั้งหลายเหล่านี้ข้าพเจ้าทั้งหลายก็ได้ทราบอยู่ก่อนแล้ว แต่พระยาเล่งอ่องมาฟ้องร้องให้ชำระ ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ทราบว่าพระองค์จะลงมา คงจะได้สอบถามให้ทราบซึ่งความจริงและเท็จว่าเป็นประการใด ข้าพเจ้าทั้งหลายก็ได้ส่งพระยาเล่งอ่องให้ไปเกิดในกำเนิดสัตว์เดียรัจฉานแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายขอขมาโทษเพราะรีบรัดให้พระองค์ลงมา ขอพระองค์ได้โปรดอภัยแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

พระยามัจจุราชทั้งสิบพูดดังนั้นแล้ว จึงเรียกขุยเต็งสมุหนัญชีให้เอาสารบบบัญญัติเกิดตายมาตรวจดูว่า พระองค์จะรับความสุขนั้นได้สักเท่าใด

ขุยเต็งได้ยินพระยามัจจุราชทั้งสิบสั่งดังนั้น ก็รีบเข้าไปในห้องบัญญัติ หยิบเอาสารบบมหากษัตริย์ที่อยู่ในชมพูทวีปมาตรวจดู ตั้งแต่ต้นลงไปดูมาจนถึงพระเจ้า

ถึงไทจงฮ่องเต้ใช้ยี่หื้อว่าเจงกวนกำหนดเสวยราชสมบัติได้สิบสามปีแล้ว จึงหยิบเอาพุทกันเขียนเติมบนอักษรหนึ่งนั้นอีกสองแต้ม สิบสามกลับเป็นสามสิบสามมากขึ้นไปอีกยี่สิบปี ครั้นทวยบึงเขียนเติมลงแล้วก็เอาสารบบนั้นมาส่งให้พระยามัจจุราชเจียมพ้ออ่องดู เจียมพ้ออ่องจึงตรวจดูมาถึงยี่หื้อเจงกวนคือพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จะได้เสวยราชสมบัติสามสิบสามปี เจียมพ้ออ่องทั้งสิบตกใจ จึงถามพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ว่าพระองค์เสวยราชสมบัติมาได้กี่ปีแล้ว พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงตอบว่าข้าพเจ้าครองราชสมบัติมาได้สิบสามปีแล้ว

เจียมพ้ออ่องทั้งสิบได้ฟังดังนั้น จึงพูดว่าพระองค์จงวางพระทัยเถิด ด้วยพระองค์ยังจะทรงพระชนม์อยู่ในราชสมบัติอีกยี่สิบปีซึ่งพระองค์ลงมาครั้งนี้ข้าพเจ้าได้ทราบเรื่องตลอดแล้ว พຽนี้ข้าพเจ้าจะส่งพระองค์กลับขึ้นไปยังมนุษย์โลก

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังดังนั้นก็กระทำความนับขอบใจพระยามัจจุราชทั้งสิบโดยความยินดี

เจียมพ้ออ่องทั้งสิบจึงสั่งทวยบึงจุท่ายอุ้ยซุนนางทั้งสองให้ไปส่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ขึ้นไปยังมนุษย์โลก ซุนนางทั้งสองก็เชิญพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ให้เสด็จพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็คำนับลาเจียมพ้ออ่องโดยเคารพ เจียมพ้ออ่องก็คำนับตอบแล้วก็ตามออกมาส่งยังประตูนอก

เมื่อพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เสด็จออกมานอกประตูแล้ว จึงถามเจียมพ้ออ่องว่าบนเมืองข้าพเจ้าฝ่ายข้าราชการสบายดีอยู่หรือเป็นประการใด ท่านทราบโปรดให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง

เจียมพ้ออ่อง จึงบอกว่าบนเมืองของท่านนั้นข้าราชการสบายดีอยู่ด้วยกันหมด วิตกแต่น้องสาวของพระองค์เห็นอายุจะไม่ยืนไปนาน

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ จึงตรัสแก่เจียมพ้ออ่องว่าข้าพเจ้าจะกลับไปแล้วไม่มีของสิ่งใดที่จะนำมาขอบคุณท่านมีแต่ผลแดงโงมามัตจะให้คนนำมาฝากท่านโดยความนับถือ

เจียมพ้ออ่องได้ฟังดังนั้นก็คำนับลาพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้กลับไป

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงดำเนินไป จุท่ายอุ้ยเถิดธงนำหน้าทวยบึงตามหลัง พระองค์เสด็จออกจากกำแพงเมืองนรกแล้วก็เดินตามซุนนางซึ่งนำหน้า เมื่อพระองค์ทรงพระดำเนินอยู่ได้ทอดพระเนตรไปตามหนทางที่พระองค์เคยมา พระองค์เห็นมิเซทางเก่า จึงถามว่าทางนี้มีผิดไปแล้วหรือ

ทวยบึงจึงทูลว่าในเมืองนรกนี้ แม้ได้ออกไปแล้วหนทางนี้ไม่มีกลับมาได้ ข้าพเจ้าจึงจะส่งพระองค์ออกไปทางนี้ อีกประการหนึ่งหวังจะพาพระองค์ให้เที่ยวทอดพระเนตรขุมนรกแล้ว จึงจะส่งพระองค์ไปยังรูปเดิม

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังดังนั้นแล้วก็เดินตามขุนนางทั้งสองไป ครั้นถึงภูเขาหนึ่งมีเมฆหมอกปกคลุมลงมาถึงพื้นดินพระองค์จึงตรัสถามว่าที่แห่งนี้เรียกว่าภูเขาอะไร

ทวยปังจึงทูลว่าในนรกภูเขานี้เรียกว่าปิวยิมซิว พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้เห็นแล้วก็มีพระทัยหวั่นหวาด จึงตรัสแก่ทวยปังว่าทำไฉนเราจึงจะไปได้ ทวยปังทูลว่าพระองค์จงวางพระทัยเกิดข้าพเจ้าทั้งสองจะนำพระองค์ไปให้จงได้

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังขุนนางทั้งสองกราบทูลดังนั้นก็เสด็จตามไป แต่พระทัยให้ระรัวและไม่เป็นสมประดี

ครั้นข้ามพ้นเขานั้นมาแล้ว เดินมาถึงแห่งหนึ่งเข้าเห็นขุมนรกหลายขุม ได้ยินแต่เสียงร้องให้คร่ำครวญออกแซ่หู จึงตรัสถามทวยปังว่าแห่งนี้เป็นที่อะไร จึงได้ยินเสียงแต่คนร้องคร่ำครวญออกแซ่หู

ทวยปังจึงทูลว่า ที่แห่งนี้เป็นหลังเขาปิวยิมซิว มีขุมนรกสิบแปดขุม

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงถามว่า เป็นอย่างไรจึงเรียกสิบแปดขุม

ทวยปังทูลว่าขุมที่หนึ่งเรียกว่าเตี๋ยวกึงเจ็ก คือทำโทษเอาศิลาก้อนใหญ่แขวนติดกับมือและเท้าแล้วเอาเชือกผูกกลางตัวแขวนขึ้นไว้ในที่สูง ขุมที่สองเรียกว่าฮิวตัวเจ็กคือขังอยู่ในที่มืดไม่มีแสงสว่าง ขุมที่สามเรียกว่าฮ้วยก้งเจ็กคือจับคนที่มิโทษใส่ในบ่อไฟซึ่งกำลังลุกอยู่มีรูดับ สามขุมนี้คือมนุษย์ทำบาปทำกรรมหลายประการต้องมารับโทษเหล่านี้ ขุมที่สี่เรียกว่าฮองโตเจ็กคือมีहनอนตัวโตเท่าลำตาลเกาะกินที่ปากนักโทษเป็นอาหาร ขุมที่ห้าเรียกว่าปัดจีเจ็กคือเอาเบ็ดเกี่ยวลากเอาลิ้นออก ขุมที่หกเรียกว่าเล็กฝอยเจ็กคือทำโทษถลกหนังออกแล้วเอาน้ำเกลือ น้ำแสบราดรด สามขุมนี้คนที่อยู่ในเมืองมนุษย์ไม่ชื่อตรงไม่มีความกตัญญูและไม่ถือศาสนา และพูดว่าตัวเป็นคนตีปากหวานหน้าพระเจ้าใจดูจง เพราะฉะนั้นตายแล้วจึงต้องมาทรมานอยู่ในขุมทั้งสามนี้ ขุมที่เจ็ดเรียกว่าบัวชิวเจ็กคือเอานักโทษใส่ในสีหินแล้วหมุนสีจนละเอียด ขุมที่แปดเรียกว่าซัดเต้าเจ็กคือเอาคนโทษใส่ครกหินแล้วก็ตำจนละเอียด ขุมที่เก้าเรียกว่าเซียงปังเจ็กคือจับนักโทษนอนลงแล้วเอาเกวียนเหล็กเข็นขึ้นทับบนตัว สามขุมนี้คือคนอยู่บนมนุษย์โลกดวงจิตมืดมัวไม่เสมอแต่จะมีปากพูดให้คนหลงเสียทรัพย์และความสุขต่าง ๆ ครั้นตายแล้วต้องลงมาสู่กรรมทรมานทุกข้ออยู่ในสามขุมนี้ ขุมที่สิบเรียกว่าหานจิวเจ็กคือเอานักโทษใส่ในน้ำเน่าซึ่งมีกลิ่นเหม็นอย่างที่สุด ขุมที่สิบเอ็ดเรียกว่าทุกชราชเจ็กคือเอานักโทษถลกหนังทั้งตัวให้แรงกาปากเหล็กจิกกิน ขุมที่สิบสองเรียกว่าชูเตียงเจ็กคือเอาคนโทษลากใส่ออกมา สามขุมนี้คือคนที่อยู่ในเมืองมนุษย์ทำบาปด้วยการค้าขายฉ้อด้วยปากสัดปากทะนานและตาซังตาเต็งและตูดุกคนใจคนจน เพราะฉะนั้นครั้นเมื่อตายแล้วจึงต้องมาตกนรกอยู่ใน

สามขุมนี้ ขุมที่สิบสามนี้เรียกว่าอ้าวฮ้อเง็กคือเอาคนโทษใส่ในหม้อน้ำมันต้มจนละลาย ขุมที่สิบสี่เรียกว่าเฮกอ้อเง็กคือเอานักโทษขึ้นบนม้าไม้แล้วเอาเสื่อชกกลางตัว ขุมที่สิบห้าเรียกว่าโตฮ้อเง็กคือเอานักโทษโยนขึ้นเขาตาบ สามขุมนี้คือคนที่อยู่ในมนุษยโลกทำบาปด้วยใช้อำนาจเบียดเบียนคนชื่อตรงซึ่งตั้งอยู่ในทานศีลภาวนาให้ได้ความเดือดร้อน ทั้งวาจาก็สอพลอ และมีใจอันริษยาให้เขาได้ความขุ่นหมองใจเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นเมื่อตายแล้วต้องลงมาเกิดในนรกสามขุมนี้ ขุมที่สิบหกเรียกว่าฮ้อยตี้เง็กคือเอานักโทษใส่ลงไปในบ่อโลหิตให้กินน้ำเลือด ขุมที่สิบเจ็ดเรียกว่าออปี่เง็กคือเอานักโทษทรมานใส่ในบ่อน้ำกรด ให้มีแต่ความเจ็บแสบทุกเวลาไม่มีเวลาหยุด ขุมที่สิบแปดเรียกว่าฉิ่นเซียนเง็กคือเอานักโทษเกี่ยวขึ้นตาตั้งสามขุมนี้คนทำบาปในมนุษยโลกนั้นคิดอุบายล่อลวงเอาทรัพย์ของผู้อื่นมาเป็นของตัวเองและคิดฆ่าชีวิตเขา เอาทรัพย์และเลี้ยงสัตว์ฆ่าสัตว์ขายเพราะทำบาปเหล่านี้ครั้นตายแล้วจึงลงมาตกนรกอยู่ในสามขุมนี้ยากที่จะพ้นได้ และไม่มีเวลาที่จะกลับตัวได้เรียกฟ้าเรียกดินก็ไม่ช่วยได้ หน้านิวัดย่นอกใจให้ระริวสันหวาดเสียขุ่นหมองอยู่ทุกชั่วลมหายใจเข้าออก เพราะเหตุนี้ผู้ซึ่งอยู่ในมนุษยโลกไม่ควรจะมีความประมาทประพฤติกว้างขวางกระทำกรอกุศล ควรจะรีบคิดถึงตนที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์เป็นชาติอันประเสริฐ ควรแสวงหาสรณะที่พึ่งถึงพระรัตนตรัย คิดให้เห็นความไม่เที่ยงที่จะอยู่ในโลกนี้ ไม่ทราบว่าจะเวลาใดความแตกความดับจะมีมาถึงตนเกิดมาแล้วเปรียบเหมือนปล่อยมือจากยอดตาลอันสูง มืออย่างเดียวแต่ที่จะลือลือลอยลงมากระทบกับพื้นพสุธาตล ฉันทไต ไม่ต่างแก่ผู้ที่เกิดมามีรูปกายชีวิตแล้ว ก็มีแต่ความจะแตกความดับคือแก่เจ็บตายวิโยคพลัดพรากเท่านั้น ทำชั่วก็จะไปสู่ที่ชั่วทำดีก็จะไปสู่ที่ดี

พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังทูลขอร้องของพระมเหสีทั้งสิบแปดขุมให้ฟังทุก ๆ ขุมแล้ว ในพระทัยให้หวาดเสียวสะดุ้งกลัวเป็นที่สุด ครั้นแล้วก็เลยมาลักประเดี๋ยว แลเห็นพวกยมบาลถือธงมานั่งคอยรับอยู่ที่สะพานทูลขอร้องแล้วจึงร้องเรียกพวกยมบาลให้เดินนำหน้าข้ามสะพานทองไป

ยมบาลทั้งหลายได้ฟังดังนั้นต่างก็ถือธงนำเดินข้ามสะพานไป

พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้เมื่อเดินตามยมบาลไปถึงกลางสะพาน จึงทอดพระเนตรแลไปข้างริมนั้นมีอีกสะพานหนึ่งเรียกว่าสะพานเงิน บนสะพานเห็นคนเดินข้ามไปมวเห็นยมบาลถือธงนำหน้าคนที่เดินตามเหล่านั้นแต่งกายงดงามสามสี่คน เห็นจะเป็นคนมีความกตัญญูชื่อตรง เห็นเดินตามพวกถือธงนั้นไป และอีกข้างหนึ่งก็มีสะพานใต้สะพานเห็นมีลมคลื่นเป็นฟูฟอยล้นแต่น้ำเลือดเสียงร้องไห้ออกแซ่เสียงไปไม่หยุด

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ตรัสถามทวยปังว่าสะพานนี้ชื่ออะไร ทวยปังทูลว่าสะพานนี้เรียกว่าในห่อเกี้ยว ถ้าพระองค์กลับไปมนุษยโลกแล้วอย่าลืม ขอพระองค์จงแสดงให้ทราบทั่วกันคือสะพานนี้ยาวได้หนึ่งโยชน์ กว้างสามเกียด สูงและลึกร้อยศอก ราวที่จับอาศัยนั้นไม่มี ได้สะพานมีสิ่งของที่ร้ายกาจต่าง ๆ และข้างริมสะพานทั้งสองข้างนั้น มียมบาลดูร้ายคอยขยับเขยื้อนคำรามจะคอยประหารอยู่ได้สะพานนี้ พวกที่ต้องทรมานโทษทนต์ทุกขเวทนาอยู่หาที่เปรียบมิได้

ผู้ซึ่งมาตกอยู่ได้สะพานนี้ ก็เพราะเดิมทำบาปกรรมดำมืดคนผู้ใหญ่ที่มีศีลมีธรรม และจิตใจก็มัวหมองหมกมุ่นด้วยเมถุนธรรมไม่มีประมาณมาตกอยู่ได้สะพานนี้ ถูกสุนัขปากเหล็กงูทองแดงแย่งกันกัดเคี้ยวกินเป็นภักษาหาร ทนทุกขเวทนาไม่มีวันที่จะพ้นได้

เวลาทวยปังกราบทูลพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้อยู่ ณ ฝ่ายพวกยมบาลก็ค้ำบัลลังก์กลับไป พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้มีพระทัยหวาดเสียวพระกายสั่นระริวไปทั้งพระองค์ ทวยปังจุท่ายอุยจึงนำพระองค์ดำเนินต่อไปพอข้ามพ้นเขตสะพานชื่อในห่อเกี้ยว และพ้นแม่น้ำเลือดนั้นแล้ว บัดเดี๋ยวก็มาถึงแห่งหนึ่งมีกำแพงล้อมรอบเรียกว่ากำแพงอ่วงเขี้ยว แปลว่ากำแพงกันพวกผีปิศาจที่ตายโหง พระองค์ได้ยินเสียงร้องเรียกว่า หลีชีบั้นมา หรือหลีชีบั้นมาแล้ว

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ยินเรียกดังนั้นก็มีความสะดุ้งหวาดในพระทัย แล้วทอดพระเนตรไปเห็นพวกหนึ่งศีรษะไม่มีเป็นอันมาก ปิศาจผีเหล่านั้นก็กรูกันมา กั้นหน้า พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ไว้ แล้วก็ร้องทวงชีวิต ว่าจงเอาชีวิตของเรามา ท่านจงเอาชีวิตของเราคืนมา เมื่อพระองค์ได้ยินปิศาจร้องดังนั้นในพระทัยให้หวาดเสียวสะดุ้ง กลัวจึงร้องเรียกทวยปังว่าท่านจงช่วยเราด้วยเถิด

ทวยปังจึงทูลว่าแม้พระองค์มีเงินหรืออี่แปะ ข้าพเจ้าจึงจะช่วยพระองค์ได้

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงตรัสแก่ทวยปังว่า เรามีแต่ตัวเปล่าลงมาจะเอาเงินและอี่แปะที่ไหนมาเล่า

ทวยปังจึงทูลว่าพวกปิศาจตายโหงเหล่านี้ คือพวกที่พระองค์คุมทหารไปเที่ยวรบพุ่งฆ่าฟันตายในเมื่อคราวรบกันนั้น ครั้นวิญญาณของคนเหล่านั้นไม่มีที่จะอาศัย ด้วยตนมิได้ทำกุศลอันใดไว้ เพราะฉะนั้นจึงมิได้ไปเกิดในที่ใด ๆ ต้องมาอยู่ทนทุกขเวทนาอยู่อย่างนี้ และมีความอดอยากไม่มีเสบียงและโลหิตจะได้เจือจางให้อิ่มได้ ถ้าพระองค์มีเงินหรืออี่แปะให้ท่านแจกให้แก่สัตว์จำพวกนี้ ข้าพเจ้าจึงจะช่วยได้

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้นก็จึงตอบว่า เราลงมาโดยทางข้อความส่วนหนึ่งหาเงินและอี่แปะติดตัวเราไม่ จะเอาที่ไหนมาให้ท่านเล่า ทวยปังจึงว่ามีคนผู้หนึ่งมีเงินหลายคลังได้ฝากไว้ในเมืองรกนี้ ขอพระองค์ได้ทำหนังสือขอขมาข้าพเจ้า

จะรับเป็นประกันให้ ถ้าพระองค์กลับไปยังมนุษย์โลกแล้ว จึงค่อยคืนเงินให้แก่ท่านผู้นั้น

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงตรัสถามทูยบั้งว่าคนผู้เจ้าของเงินอยู่ที่ไหน

ทูยบั้งกราบทูลว่าคนเจ้าของเงินนั้นอยู่ในอาณาเขตของพระองค์ ในหัวเมืองห้อล้าคยของผู้แซ่เซียงชื่อเลียงมีเงินสิบสามคลัง พระองค์จึงยืมสักคลังหนึ่งแจกให้ท่านแล้ว เมื่อพระองค์กลับขึ้นไปจึงใช้ให้เซียงเลียงเสียบ

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้นแล้วจึงทำหนังสือยืมเงินให้ทูยบั้งลงชื่อรับประกัน

ทูยบั้งจึงให้ผู้รักษาคลัง เบิกเงินขนเงินออกมากองไว้นอกคลังแล้ว พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงเอาเงินนั้นให้จุก่ายอุ้ย แจกให้แก่พวกผีสัตว์รอกเหล่านั้นพอเป็นเสบียงโล่น้อยเท่า ๆ กันแล้ว ทูยบั้งจึงร้องประกาศแก่พวกผีทั้งหลายว่า พวกเจ้าทั้งหลายจงหลีกออกไปให้พ้นข้าพเจ้าจะบอกแก่พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ให้ทำการกุศลแผ่อนิสงสี่ให้พวกเจ้า ๆ จะได้ไปเกิดที่สุจริต

ฝ่ายพวกผีสัตว์รอกทั้งหลายครั้งได้รับทานแจกแล้วและได้ฟังทูยบั้งพูดดังนั้นต่างก็ค้ำบแล้วก็กลับไปที่อยู่ของตน

ฝ่ายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ครั้งแจกทานแล้ว พระองค์ก็ดำเนินไปกับทูยบั้งและทำอุ้ยออกมาพันที่นั่นแล้ว เดินมาจนถึงที่แห่งหนึ่ง พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นมีคนหลายจำพวกและมีประตูอยู่หกประตูพระองค์จึงตรัสถามทูยบั้งว่าที่แห่งนี้มีทางอยู่หกทางเรียกว่าทางอะไร

ทูยบั้งกราบทูลว่า ที่แห่งนี้คือแสดงว่าสัตว์ทั้งหลายซึ่งยังท่องเที่ยวอยู่ในวิฎสงสาร เวียนเกิดและเวียนตายยังหาแน่ลงไม่ ในแห่งนี้ยังมีอีกนามหนึ่งเรียกว่า (จ้วนล้วนเต้า) แปลว่าวนเวียนคือหกทางนี้ ผู้ใดตั้งอยู่ในกรรมบถสิบก็ได้ไปเกิดในทางเทวดา ผู้ใดซื้อสัตย์กตัญญูก็ได้ไปเกิดในเมืองมนุษย์ ผู้ใดจิตใจมากไปด้วยโทษก็เกิดในทางยักษ์ ผู้ใดตระหนี่เหนียวแน่นในจิตคับแคบก็ได้ไปเกิดในทางเปรต อสุรกาย ผู้ใดจิตตั้งไปในอันฆ่าสัตว์และฉ้อโกงและเป็นมิชฉาทิฐก็ได้ไปเกิดในนรก ผู้ใดจิตมักพลิกแพลงไม่มั่นคงไม่ซื่อตรงเป็นคนอกตัญญู ก็ได้ไปเกิดในทางสัตว์เดียรัจฉาน ขอพระองค์จงจำไว้ เมื่อกลับไปยังมนุษย์โลกแล้ว จงประกาศบอกให้รู้ทั่วกันคนทั้งหลายจะได้ไม่ประพตติความชั่วร้าย ประกอบแต่การดีกุศลบุญจะได้แก่พระองค์เป็นอันมาก

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น ก็ทรงกำหนดจดจำไว้ในพระทัยโดยละเอียด

ทูยบั้งครั้งกราบทูลให้พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทรงทราบทุกประการแล้ว จึงพา

พระองค์ไปทางมนุษย์ ครั้นถึงต้นทางแล้ว ทูย์ปังก็คำนับทูลว่า ขอพระองค์จงตรงไปทางนี้ ข้าพเจ้าขอลากลับไปแล้ว ถ้าพระองค์กลับไปถึงแล้วพระองค์จงจำให้ได้ ซึ่งจะทำให้การมหากุศลนั้นอย่าได้เสื่อมเสียเลย

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น จึงตรัสตอบว่าขอบใจท่านอุตสาหามาตามส่งโดยทางไกล และชี้แจงให้ข้าพเจ้าได้ทราบการดีและชั่วทุกประการ ถ้าข้าพเจ้ากลับไปถึงแล้วคงจะไม่ลืมนัดหมายของท่านที่พร่ำสอนแนะนำให้แก่ข้าพเจ้า ขอเชิญท่านจงกลับไปเถิด ทูย์ปังคำนับลาแล้วก็กลับไป

ฝ่ายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ครั้นทูย์ปังกลับไปแล้วก็ทรงพระดำเนินไปกับท้าวฮุยตามทางมนุษย์นั้น เวลาที่เดินมาตามทางนั้นท้าวฮุยแลไปเห็นม้าตัวหนึ่งยืนอยู่ริมทางที่จะไป มีบังเหียนเครื่องเบาะอาสนพร้อม ท้าวฮุยจึงจับม้าตัวนั้นยึดไว้ แล้วเชิญพระเจ้าแผ่นดินตั้งให้ขึ้นทรงม้า

ฝ่ายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เห็นดังนั้น จึงขึ้นทรงม้าแล้วก็ขับไปโดยเร็วดุจลูกเกาทัณฑ์ ท้าวฮุยตามรักษาอยู่ข้างม้าพระที่นั่งติดไปด้วย

ครั้นมาถึงแห่งหนึ่งเห็นแม่น้ำใหญ่ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ก็ทอดพระเนตรดูกระแสน้ำ เห็นปลาภิรมลี้อีคู่หนึ่งผุดโผล่ว่ายน้ำเวียนเล่นกันอยู่ พระองค์รอม้าพระที่นั่งทอดพระเนตรปลาจนเพลินเปลื้องพระทัยไป ท้าวฮุยแลเห็นดังนั้น จึงร้องว่า พระองค์ทำไมจึงหยุดไม่รีบขับม้า ถ้ารออยู่ข้างจะเสียเวลาเปล่า พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้หลงดูปลาเพลินพระองค์ไม่ใคร่จะขับม้าพระที่นั่งไปได้ ท้าวฮุยจึงร้องด้วยเสียงอันดังว่า ทำไมจึงยังไม่ไปเล่า ว่าแล้วก็เข้าตบหลังพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ แล้วก็ผลักพระองค์ลงไปในแม่น้ำวิญญานของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ก็ออกพ้นจากเมืองนรก กลับมายังเมืองมนุษย์ วิญญานก็กลับปฏิสนธิต่อติดกับรูปเดิม

ฝ่ายให้ฮ่องเข้ากับฮ่องเข้า นางพระสนมทั้งหลายกับพวกข้าราชการขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย ซึ่งพร้อมกันไว้ทุกข์ตามประเพณีทุก ๆ คน มาประชุมพร้อมกันที่ปะเปะเข้าเตี้ยที่ตั้งพระศพไว้ นั้น ให้ฮ่องเข้ากับฮ่องเข้าและขุนนางทั้งหลายปรึกษากันคิดจะตั้งฮ่องไท่จื่อ พระราชโอรสขึ้นเสวยราชสมบัติ แต่งตั้งขุนนางผู้ใหญ่พูดขัดใจไว้ว่า ท่านทั้งหลายจงคอยรออีกสักเวลาหนึ่งเถิด พระองค์จะกลับคืนมา

ฝ่ายเค้าเก็งจง ซึ่งเป็นพระราชวงศ์เจ้าผู้ใหญ่ จึงพูดว่าท่านงุยเต็งพูดดังนั้นจะมิผิดไปหรือ ซึ่งท่านพูดดังนี้ข้าพเจ้าสงสัยอยู่

งุยเต็งจึงตอบว่า ข้าพเจ้าได้เคยเรียนทางโหราศาสตร์มีทิพยจักขุจึงได้เห็นและรู้ได้ว่า พระองค์คงจะไม่สวรรคตเป็นแน่ กำลังเค้าเก็งจง พูดอยู่กับงุยเต็งดังนั้น ก็พอได้ยินเสียงร้องว่า ทำไมจึงบังคับให้เราตายดังนี้เล่า

เวลาที่กำลังประชุมพร้อมกันทุก ๆ คน ได้ยินเสียงในหีบพระศพร้องเสียงดัง

ออกมาดั่งนั้น ก็ตกใจทุก ๆ คนต่างคนต่างไม่อาจเข้าใกล้หีบพระศพขุนนางทั้งหลายก็ กรูมาอยู่ที่ซิมกงกับงุยเต็งทั้งสิ้นที่ใจกล้าคือชินชกเป็กับอวยซิงก็พากันขึ้นบนพระแท่นที่ตั้งหีบใส่พระศพแล้ว ถวายบังคมคุกเข่าลงข้างหีบพระศพ แล้วจึงร้อง กราบทูลว่าขอพระองค์ได้โปรด พระองค์ลงไปไม่วางพระทัยด้วยข้าราชการสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้ว พวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้พร้อมกันแล้ว จึงรับสั่งเกิดตามที่พระองค์ทรงพระวิตก พวกข้าพระพุทธเจ้าจะรับฉลองพระเดชพระคุณตามรับสั่ง อยาได้ทรงหลอนหลอกดั่งนี้เลยพวกข้าราชการทั้งหลายจะพากันตกใจกลัว

ในทันใดนั้น งุยเต็งพูดว่าไม่ใช่หลอนหลอกอะไรดอกคือพระองค์จะฟื้นคืนมาเป็นแน่แล้ว พวกพนักงานจงเร่งเอาเครื่องมือมาเปิดฝาหีบโดยเร็ว

ครั้นเปิดฝาหีบขึ้นแล้ว ก็เห็นพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทรงลุกขึ้นนั่งอยู่ในหีบ ตรัสว่า เมื่อตะก็ใครทำให้เราตาย นี่ใครมาช่วยแก้ให้เรารอดชีวิตมาเล่า

ซิมกงจึงเข้าประคองพระองค์แล้วทูลว่า ขอพระองค์จงเสด็จออกจากหีบเกิด พวกข้าพเจ้าทั้งหลายมาเฝ้าอยู่พร้อมกันในที่นี้แล้ว

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงลืมนพระเนตรตรัสว่า เมื่อตะก็เรารีบหนีพวกปีศาจร้ายมาปะแม่น้ำจะจมน้ำตายเสียแล้ว

ขุนนางทั้งหลายจึงทูลถามว่า พระองค์พบแม่น้ำอะไรที่ไหน

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงตรัสว่า เราซึ่งมีาริบมาถึงแห่งหนึ่งมีแม่น้ำใหญ่ เราเห็นปลาภิมหลีสื่อสองตัวเล่นน้ำอยู่ริมฝั่งเราดูเพลินไป ท้ายอุ้ยมีความดุถูกผลักเราลงไปในน้ำจมน้ำแทบจะสิ้นชีวิต

งุยเต็งได้ฟังพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ตรัสดั่งนั้นจึงทูลว่า วิญญาณของพระองค์ยังไม่ปรกติ ขอเชิญพระองค์เสด็จออกจากหีบเกิด ว่าแล้วก็เข้าพุงพระเจ้าแผ่นดินออกจากหีบ ให้ขึ้นประทับบนพระแท่นแล้ว ให้ขันที่เรียกโทอุยหมอลงเข้ามาโดยเร็ว ครั้นหมอบเข้ามาถึงแล้วก็ประคองพระโสดถวาย

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เสวยพระโสดแล้ว พระทัยก็เป็นปรกติคิดตั้งแต่วันสวรรคตมาจนถึงวันที่ฟื้นคืนมารวมเป็นสามวัน ครั้นพระองค์ฟื้นแล้วพระทัยก็เป็นปรกติไม่มีความกระวนกระวาย ในเวลานั้นจวนจะค่ำอยู่แล้ว ขุนนางทั้งหลายเห็นพระองค์เป็นปรกติดีอยู่ จึงพร้อมกันถวายบังคมลาออกจากพระราชวังใน

ฝ่ายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ก็เสด็จเข้าที่พระบรรทมตลอดราตรีพระทัยก็เป็นปรกติ มีความสำราญในพระทัยมิได้มีวิแววหวาดเสียวสิ่งใด พอเวลาจวนรุ่งพระองค์ก็ตื่นจากพระบรรทมทรงแต่งพระองค์ ครั้นเสร็จแล้วพอสว่างดีพระองค์ก็เสด็จออกขุนนางประทับยังพระที่นั่งบัลลังก์แก้วมั่งกร ขุนนางทั้งซ้ายขวาก็ถวายบังคมพร้อมกันแล้ว ต่างก็นั่งที่ตามลำดับยศ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงตรัสแก่ขุนนาง

ทั้งปวงว่าท่านทั้งหลายจะมีกิจสิ่งใดก็จงบอกเรามาเถิด ถ้าไม่มีกิจธุระสิ่งใดก็จงพากันกลับบ้านของท่านเถิด

เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้น ขุนนางฝ่ายขวาคือซิมมังกกับขุยเต็งฝ่ายซ้ายคือชินชกไปยื่นคำขอ อวยวจีงหานายนี้ลูกมาพร้อมกันจากที่คุกเขาลงหน้าที่นั่งถวายนั่งคมแล้วจึงทูลว่า พระองค์ทรงพระสุบินนิมิตในเหตุซึ่งประจวบเหตุใดจึงได้ช้านักขอพระองค์จงโปรดเล่าเรื่องที่พระองค์ทรงพระสุบินนิมิตให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงตรัสเล่าความในเมืองนรกให้ขุนนางทั้งปวงฟังโดยละเอียดทุกประการแล้วพระองค์รับสั่งต่อไปว่าเราได้รับคำสั่งของพระยามัจจุราช ทั้งสืบว่าถ้าเรากลับมาถึงแล้วจะฝากแดงไม่ไปตอบคุณพระยามัจจุราช และเมื่อเราออกจากซิมล้อเตี้ยแล้วเดินกลับมาตามทางได้เห็นคนที่ทำบาป และคนไม่เชื่อไม่ตรงอกตัญญู กระทำซึ่งปาลาติบาตฆ่าสัตว์ฉ้อลักคดโกงกระทำต่างตาดั่งและกามมิจฉากรพลิกเพลงกับกลอกคิดอุบายให้เขาผู้อื่นได้ความเดือดร้อนแก่เพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย เพราะฉะนั้นจึงต้องตกลงไปอยู่ในนรกได้รับโทษใส่ครกตำศิระษะเผาไฟถลอกหนังต้มน้ำมันบ้างลอกหนังเกี่ยวเบ็ดทำทรมานให้ได้ความลำบากต่าง ๆ เราเห็นแล้วก็หวาดเสียว ครั้นพ้นแห่งนั้นมาแล้ว ถึงอีกแห่งหนึ่งเรียกว่ากำแพงเมืองผีตายโหง ในกำแพงนั้นผีตายโหงมากนับไม่ถ้วน เมื่อเราเดินมาถึงพวกผีเหล่านั้น กุรูกันมาล้อมขวางหน้าเราไว้เดินไปหาได้ไม่ ได้ฟังขุยปิงเป็นประกันยืมเงินของเซียงเลี้ยวอยู่ตำบลเมืองห้อล้าเอาเงินนั้น ออกบริจาคแจกเป็นทานให้แก่พวกผีเหล่านั้นแล้วจึงได้เดินมาได้ ขุยปิงได้สั่งเราว่าถ้ากลับมายังมีมนุษย์โลกแล้ว จงทำมหากุศลอุทิศส่งไปให้พวกผีเหล่านั้น พวกผีเหล่านั้นจะได้พ้นจากเวรกรรมได้ไปเกิดที่ขอบการเป็นดังนี้ท่านทั้งหลายจงทราบเถิด

ฝ่ายขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยได้ฟังพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ตรัสเล่าดังนั้น ก็พร้อมกันสรรเสริญพระบารมีของพระองค์หาที่เปรียบมิได้ แล้วขุนนางผู้ใหญ่ จึงสั่งให้ทำหมายประกาศบอกกันให้รู้ทั่วทั้งไพร่บ้านพลเมืองว่า จะทำบุญเป็นการฉลองพระเจ้าแผ่นดินถึงเป็นการกุศลใหญ่

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานกรมเมืองปล่อยนักโทษในกองมหันตโทษประมาณสี่ร้อยคนว่าโปรดปล่อยให้กลับไปบ้านเรือนทุก ๆ คน

ฝ่ายนักโทษทั้งหลายมีความชื่นชมยินดีถวายนแก่พระเจ้าแผ่นดินแล้วก็พากันกลับไปยังถิ่นฐานบ้านเรือนตน

ครั้นเสร็จการปล่อยนักโทษแล้ว พวกขุนนางจึงทำหนังสือปิดตามประตูเมืองให้ทราบทั่วกันว่า ด้วยพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้กำหนดจะบริจาคทานให้แก่คนกำพร้าอนาถากระยาจก และสนมข้างในพระองค์ก็โปรดปล่อยให้ออกไปตามอัธยาศัย

ของตัวทุกคนประมาณสามพันหรือยคน ครั้นเสร็จการกุศลแล้ว พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ มีรับสั่งให้ขุนนางฝ่ายอาลักษณ์แต่งหนังสือเป็นคำสั่งสอนปิดไว้ทุก ๆ ประตูในและนอกพระนคร ไพร่บ้านพลเมืองให้รู้ทั่วกันในหนังสือนั้นมีความว่า

ฟ้าดินกว้างใหญ่ พระอาทิตย์พระจันทร์ส่องแสงสว่างอาณาเขตกว้างยาว เทวดาเทพารักษ์มิได้เข้าแก่คนผิดชั่วร้ายอันมีอุบายคดโกงต่าง ๆ ผลกรรมที่ตนกระทำลงไว้แล้วจะให้ผลแก่ตนจงได้

ผู้ที่ซื้อตรงสุจริตกตัญญูมีเมตตาปราณีและอดทนไม่ไหลไปตามความปรารถนา ได้สร้างสมกุศลผลกรรมส่วนชอบ คงจะติดตามมอบคุณความสุขในโลกนี้และโลกหน้า คนพาลสันดานชั่วร้ายร้ายพันคนจะสู้คนสุจริตอันตั้งอยู่ในยุติธรรมแต่คนหนึ่งก็มีได้ คนมีพหุหนะ และฤทธิ์เดชเชี่ยวชาญอย่างไร ก็สู้บุญกุศลไม่ได้ ผู้ซึ่งมีมารยาทกระทำให้ผู้อื่นเห็น ว่าตนเป็นคนดีมีเมตตาจิตอุทิศสำนึกดีมีกิริยาและตำราหวังให้คนทั้งหลายนิยม แต่ดวงจิตกอบรูปไปด้วยทุจริตลามกคนผู้นั้นแม้จะเป็นผู้รู้พระคัมภีร์ของพระอริยเจ้าก็ป่วยการเล่าเรียนเสียเปล่า ๆ เพราะตนมิได้รับรสพระสัทธรรม

สิ้นคำสั่งสอนของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้แต่เท่านี้ ครั้นชาวเมืองทั้งหลายได้ดูได้อ่านได้ฟัง ก็พากันมีความพอใจ ที่คนมีความศรัทธาจิตที่ตั้งอยู่ในทางกุศลด้วยกันทุก ๆ คน ในเวลานั้นรับสั่งให้อาลักษณ์แต่งหนังสือประกาศหาผู้ที่จะรับอาสา นำแดงโมไปให้พระยาเจียมพ่ออ๋องยังเมืองนรก ขุนนางเจ้าพนักงานก็ทำประกาศไปติดไว้ตามรับสั่งทุกประตูเมือง แล้วพระองค์รับสั่งแก่อยซึงให้เบิกเงินพระคลัง ช่างที่ นำไปยังเมืองห้อล้าไซ้ให้เชียงเลียง อวยซึงได้รับสั่งแล้ว ก็เบิกเงินนำไปยังเมืองห้อล้าตามรับสั่ง

เมื่อปิดประกาศที่ประตูเมืองได้สักสามวัน มีชายผู้หนึ่งแซ่เล่าชื่อซ้วน เป็นคนอยู่ตำบลเมืองกุนจิว เล่าซ้วนเป็นคนมีทรัพย์บริบูรณ์บุตรด้วยสองคน เมื่อวันจะมีเหตุนางลี้จួយเฝ้าภรรยาเล่าซ้วนเห็นหลวงจีนมาเรียโรการบุญนางมีใจศรัทธา ถอดกำไลออกจากข้อมือถวายให้หลวงจีนไป เล่าซ้วนเห็นดังนั้นก็มีความโกรธจึงพูดคำเสียสติต่าง ๆ ว่า ภรรยาไม่อยู่ในอำนาจสามีอย่างนี้ทำเอาตามใจของตนเอง นับว่าเป็นหญิงอย่างหยาบเลวที่สุด

นางลี้จួយเฝ้าได้ยินผัวพูดเสียสติหยาบคายดังนั้น นางให้มีความอัปยศแก่คนทั้งหลายยิ่งนักนางมีความโทมนัสเป็นกำลัง ครั้นเล่าซ้วนมีกิจธุระมิได้อยู่บ้าน นางจึงให้บุตรทั้งสองนอนหลับแล้ว นางก็เอาผ้ามาผูกคอกของนางเองแขวนที่ริมฝาเรือนขาดใจตาย

ฝ่ายเล่าซ้วนครั้นเสร็จธุระแล้วกลับมาบ้าน เห็นนางลี้จួយเฝ้าภรรยาผูกคอกตายเสียแล้วก็ร้องไห้เศร้าโศกไปต่าง ๆ ครั้นค่อยคลายความโศกลงแล้วจึงเอาศพภรรยา

ไปฝั่ง เช่นไหว้แล้วก็กลับมาบ้านเห็นบุตรร้องให้ด้วยว่าบุตรยังกินนมอยู่ ผู้เลี้ยงเด็กไม่มีนมจะให้เด็กกิน เด็กก็ร้องทั้งกลางวันและกลางคืน

เล่าช้วนเห็นดังนั้นก็เสียใจเป็นอันมาก ไม่อยากจะเห็นบุตรเพราะความรำคาญใจ ครั้นหมายประกาศปิดประตูเมืองได้สองสามวัน เล่าช้วนก็ตริตรองว่าเราตายเสียดีกว่าเพื่อจะได้ลงไปเมืองนรกพบแก่ภรรยาของเรา ตกลงในใจดังนั้นก็ละบุตรและทิ้งเรือนเสียออกจากบ้านตรงไปยังประตูเมืองฉีกเอาหมายประกาศแล้ว ก็เข้ามายังพระราชวัง ให้เจ้าพนักงานนำเข้าเฝ้าพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จะขออาสานำแดงโมไปถวาย พระยามัจจุราชเมืองนรก

ขณะนั้น กำลังพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ยังประทับตรัสอยู่กับขุนนางเห็นเล่าช้วนเข้ามาอาสา จะนำแดงโมไปถวายพระยามัจจุราชดังนั้น พระองค์มีความยินดีพระทัยยิ่งนักจึงรับสั่งให้เล่าช้วนไปยังหอพิมตึง เล่าช้วนก็ถวายบังคมลาไปตามรับสั่ง พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งแก่ขุนนางทั้งหลายให้จัดเลือกแดงโมผลใหญ่สองผลใส่ถาดทองเอาไปยังหอพิมตึงจัดแจงให้เล่าช้วนเอาไป

ฝ่ายขุนนางทั้งหลายได้ฟังรับสั่งดังนั้น ก็พากันถวายบังคมลาออกมาจัดเสร็จแล้ว จึงพากันมายังหอพิมตึง จึงให้เล่าช้วนคุกเข่าลงแล้วเอาถาดแดงโมวางบนศิระชะเล่าช้วนข้อมือก็ให้ผูกอึแปะทองคำของหลวง ปากให้อมยาพิษ ครั้นยาพิษแล่นไปทั่วสรรพางค์กายเล่าช้วนก็นิ่งแนบไป วิญญาณก็ออกจากรูปศิระชะก็ถูกถาดแดงโมนั้นไป ครั้นวิญญาณของเล่าช้วนมายังประตูชื่อกุยหมิงกวน เล่าช้วนจึงบอกแก่นายประตูว่า ได้เอาแดงโมลงมาถวายเยี่ยมพ่อฮ่อง

ฝ่ายทหารผีที่เฝ้าประตู เมื่อได้ฟังเล่าช้วนบอกดังนั้นแล้วก็นำเล่าช้วนมายังปราสาทซิมล้อเตี้ย ครั้นถึงเล่าช้วนก็เอาแดงโมเข้าไปตั้งข้างใน คุกเข่าลงคำนับแล้วก็ทูลว่า ข้าพเจ้าผู้ได้ถือรับสั่งของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ให้นำแดงโมมาถวายฉลองพระเดชพระคุณ ขอพระองค์ได้ทราบ

พระยาเยี่ยมพ่อฮ่องทั้งสิบจึงพูดว่า พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้มีบุญบารมีมาก ทั้งมีความสัตย์ไม่เสื่อมคลายพูดดังนั้นแล้ว จึงให้พนักงานรับเอาผลแดงโมไปเก็บไว้แล้วจึงถามเล่าช้วนว่าเจ้าอยู่ที่ไหน

เล่าช้วนว่า ข้าพเจ้าอยู่ตำบลบ้านกุนจิว แซ่เล่าชื่อช้วน เพราะด้วยนางลี้จู้ย๋นัย ภรรยาข้าพเจ้าผูกคอตาย ทั้งลูกเล็กไว้สองคนข้าพเจ้ามีความเสียใจจึงได้ทิ้งบ้านเรือนและบุตรสองคนเสีย เข้ารับอาสาฉลองพระเดชพระคุณเจ้าแผ่นดินดัง เอาแดงโมมาถวายพระองค์ดังนี้

พระยามัจจุราชได้ฟังเล่าช้วนบอกดังนั้น จึงสั่งให้ยมบาลไปตรวจดูวิญญาณของนางลี้จู้ย๋นัย ถ้าอยู่จงรีบพาเอามาโดยเร็ว

ยมบาลได้ฟังรับสั่งเจียมพ้อออดังนั้น ก็รีบไปเที่ยวหาวิญญาณนางลี้จ้วยเนี้ย ครั้นพบแล้วก็นำวิญญาณนั้นมาครั้งดวงจิตของนางลี้จ้วยเนี้ยเข้ามาเห็นเล่าชวนผู้ สามีแล้ว ฝ่ายเมียก็ร้องให้รักกันครั้นคลายความโศกลงบ้างแล้ว ฝ่ายเมียจึงคำนับ ตอบขอบคุณพระยายม ซึ่งได้โปรดให้ฝ่ายเมียพบกับ

ฝ่ายพระยาเจียมพ้อออดังจึงเอาสารบบเกิดตายมาตรวจดู จนถึงชื่อเล่าชวน กับ นางลี้จ้วยเนี้ย เห็นอายุยังไม่ถึงกำหนดตาย พระยาเจียมพ้อออดัง จึงให้ยมบาลคุม วิญญาณคนทั้งสองส่งกลับขึ้นไปยังมนุษย์โลกตามเดิม ยมบาลจึงทูลแก่พระยา มัจจุราชว่าร่างกายนางลี้จ้วยเนี้ยทรุดโทรมเสียแล้ว พระยามัจจุราชจึงสั่งว่าให้เอารูป ของนางลี้เจ็กเอ็งซึ่งเป็นน้องสาวของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ขึ้นแทนเกิด

เมื่อยมบาลได้ฟังพระยามัจจุราชสั่งดั่งนั้น ก็คำนับลาพระยามัจจุราชนำ วิญญาณเล่าชวนกับนางลี้จ้วยเนี้ยทั้งสองรีบมาจะเอาไปส่งยังมนุษย์โลกโดยเร็ว

เมื่อยมบาลนำวิญญาณเล่าชวนกับนางลี้จ้วยเนี้ยออกจากเมืองนรกแล้ว มาถึง เมืองเซียงอานครั้นถึงยมบาลจึงเอาวิญญาณของเล่าชวนส่งเข้าไปในหอกิมเต็งให้ เข้ารูปเดิม ครั้นวิญญาณของเล่าชวนเข้าร่างกายเสร็จแล้ว ยมบาลก็พาวิญญาณ ของนางลี้จ้วยเนี้ยเข้าไปในพระราชวังมายังสวนดอกไม้

ฝ่ายนางลี้เจ็กเอ็งเป็นขนิษฐาคณิษฐาของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ เวลานั้นมาเที่ยว ในสวนดอกไม้ นางกำลังเที่ยวเดินชมพฤกษชาติในสวนเป็นที่สำราญแล้วก็มา ยืนพักอยู่ใต้ร่มไม้ ขณะนั้นยมบาลเห็นนางลี้เจ็กเอ็งกำลังยืนอยู่ใต้ต้นไม้ ยมบาล ก็ตรงเข้าทูลที่ห้องน้อยนางก็ล้มลงขาดใจตาย ยมบาลก็เอาวิญญาณของนางลี้จ้วยเนี้ย ใส่เข้าไปในรูปนางลี้เจ็กเอ็ง ครั้นเสร็จแล้วยมบาลก็กลับไปยังเมืองนรกตามเดิม

ฝ่ายพวกสาวใช้ซึ่งมาในสวนเห็นนางลี้เจ็กเอ็งหกล้มมีอันเป็นดั่งนั้น ต่างก็วิ่ง เข้าไปบอกแก่นางฮ่องเข้ามเหสีว่า บัดนี้นางลี้เจ็กเอ็งกำลังเที่ยวเล่นในสวนยืนอยู่ ติ ๆ ก็ล้มลงขาดใจตายเสียแล้ว

ฝ่ายนางฮ่องเข้าได้ฟังสาวใช้มาบอกดั่งนั้นก็ตกใจออกจากตำหนักมาราบทูล พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ว่า นางลี้เจ็กเอ็งไปเที่ยวในสวนล้มลงสิ้นชีวิตเสียแล้ว

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังฮ่องเข้าทูลดั่งนั้นจึงตรัสว่า เหตุการณ์อันนี้ เอาเป็นจริงไม่ผิด เพราะเราเมื่อลาพระยามัจจุราชจะกลับมาก็ได้ถามเจียมพ้อออดัง ว่าบนเมืองมนุษย์ข้าราชการจะมีเหตุการณ์ประการใดบ้าง พระยามัจจุราชก็ได้ บอกแก่เราว่า ข้าราชการทั้งหลายก็สบายดีอยู่ทุกคน วิตกแต่น้องสาวของเราจะมี ได้อยู่ในเมืองมนุษย์นานซึ่งพระยายมราชบอกแก่เรานั้นก็จริงไม่ผิดเลย เมื่อ พระองค์ตรัสแก่ฮ่องเข้าดั่งนั้นแล้วก็เสด็จมายังสวนดอกไม้

ครั้นมาถึงใต้ร่มพฤกษาใหญ่ แลเห็นนางลี้เจ็กเอ็งมีลมหายใจเนื่อง ๆ อยู่ พระ

เจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้เห็นดังนั้นแล้ว จึงตรัสห้ามคนทั้งหลายว่า อย่าร้องไห้อ้ออิงไป พระองค์ก็เสด็จเข้าใกล้เอาพระกรประคองศีรษะนางลี่เจ็กเอ็งขึ้นจึงตรัสเรียกนางลี่เจ็กเอ็งว่า ลี่เจ็กเอ็ง ๆ จงฟื้นขึ้นเถิด

ฝ่ายดวงจิตนางลี่จ้วยเน้ย เมื่อเข้าสิงรูปนางลี่เจ็กเอ็งครั้งไดยินเสียงคนเรียกดังนั้นก็พลิกตัว แล้วร้องเรียกเล่าชวนผู้สามีว่า จงคอยข้าพเจ้าด้วยเถิด

พระเจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้ได้ฟังนางกงจูน้องสาวพูดดังนั้น จึงตรัสว่าพี่อยู่ที่ไหน

เมื่อนางลี่จ้วยเน้ยไดยินเสียงพูดดังนั้น จึงลืมตาขึ้นเห็นคนทั้งหลายมานั่งล้อมอยู่ จึงลุกขึ้นนั่งแล้วถามว่า นี่ใครอะไรที่ไหนจึงอาจสามารถคุมขังเราอย่างนี้ พระเจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้จึงตรัสว่าไม่ใช่คนอื่น คือพี่ชายพี่สะใภ้ของเจ้าเอง

นางลี่จ้วยเน้ยจึงตอบว่า เอาที่ไหนมาพูดพี่ชายพี่สะใภ้ของข้าไม่มี ตัวข้าพเจ้าชื่อลี่จ้วยเน้ยต่างหาก สามีของข้าพเจ้าแซ่เล่าชื่อชวนอยู่ด้วยกันมีบุตรสองคนบ้านตำบลเมืองกุนจิ๋ว เพราะเมื่อสามเดือนก่อน ข้าพเจ้ามีจิตศรัทธาเอากำไล่มือออกทำบุญถวายแก่หลวงจีนไป สามีข้าพเจ้าทราบจึงกล่าวหยาบข้าแก่ข้าพเจ้าต่าง ๆ ว่าไม่อยู่ในโอวาทของสามี ทำโดยพลการตนเอง แล้วกล่าวคำเสียดสีต่าง ๆ ข้าพเจ้ามีความโทมนัสน้อยใจ อายแก่ชาวบ้านทั้งหลายจึงได้สละชีวิตเอาผ้าแพรผูกคอตาย ครั้นสามีข้าพเจ้าไปพบแก่ข้าพเจ้าบอกว่าพระเจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้มีรับสั่งใช้ให้นำแดงโมไปถวายพระยาเจียมฟ้ออ่อง พระยาเจียมฟ้ออ่องมีความกรุณาปล่อยตัวข้าพเจ้าและตัวข้าพเจ้าให้กลับมายังมนุษย์โลกนี้ เวลาข้าพเจ้าเดินตามหลังสามี ข้าพเจ้ามานั้น ข้าพเจ้าเดินช้าตามไม่ทันบังเอิญหกล้มลง สามีข้าพเจ้าเดินไปทางไหนไม่ทราบ นี่ท่านทั้งหลายเหล่านี้เหตุใดจึงมาล้อมคุมเราอยู่อย่างนี้ไม่รู้จักผิดและชอบหรือ

เมื่อพระเจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้ได้ฟังนางพูดดังนั้น พระองค์เข้าพระทัยไปเสียว่านางกงจูน้องสาวของพระองค์เสียดสีเพื่อนเคลือบเคลิ้มไปจึงได้พูดจาเลอะเทอะ จึงรับสั่งให้ขันทีไปตามโทอุยหมอลวง แล้วรับสั่งให้นางสาวใช้ช่วยกันพยุงบางเข้าไปที่พระตำหนักข้างใน

เมื่อเวลาพระเจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้ กำลังประทับตรัสด้วยเรื่องนางเจ็กเอ็งกับฮ่องเต้เข้าอยู่นั้น ฝ่ายพวกขันทีซึ่งคอยระวังการข้างหน้ามากทราบทูลว่า บัดนี้เล่าชวนที่อาสนานำแดงโมไปถวายพระยามัจจุราชกลับเป็นขึ้นมาแล้ว จะคอยเข้าเฝ้าพระองค์อยู่ที่ประตูชั้นนอก

พระเจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้รับสั่งให้ขันทีพาเล่าชวนเข้ามาเฝ้า เล่าชวนถวายบังคมแล้วก็ถอยออกมาเฝ้าอยู่ที่ควร

พระเจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้ตรัสถามเล่าชวนว่า ซึ่งเจ้านำแดงโมไปถวายเจียมฟ้อ

อ่องนั้นเป็นประการใด

เล่าช้วนกราบทูลว่าข้าพเจ้าได้ลงไปถึงประตูมัญหึงกวน คนเฝ้าประตูจึงนำข้าพเจ้าเข้าไปยังปราสาททิมล้อเตี้ย ครั้นถึงข้าพเจ้านำแดงโมถวายพระยาเจียมพ้ออ่องมีความยินดีนัก จึงสั่งให้เอาแดงโมไปเก็บ พระยามัจจุราชถามชื่อและแซ่ว่าเหตุใดจึงลงมาในเมืองนรกข้าพเจ้าจึงบอกเหตุว่าภรรยาผูกคอตาย จึงได้มานะเข้าอาสาลงมาถวายแดงโมให้ทราบทุกประการ เจียมพ้ออ่องจึงใช้ให้ยมบาลไปตามวิญญาณของภรรยาข้าพเจ้ามาพบกับข้าพเจ้า แล้วเจียมพ้ออ่องค้นสารบบบัญชีเกิดตาย แล้วพูดว่าข้าพเจ้าทั้งสองยังไม่ถึงกำหนดตายให้ยมบาลพาข้าพเจ้าทั้งสองคนกลับมาส่งยังมนุษย์โลก เมื่อเวลาเดินมานั้นข้าพเจ้าเดินมาหน้าภรรยาเดินตามหลังมา ข้าพเจ้าก็มาเข้ารูปเดิมฟื้นขึ้นแล้วไม่ทราบว่ภรรยาของข้าพเจ้าไปข้างไหนเข้ารูปอะไรก็หาทราบไม่ข้าพเจ้าจึงได้มาเฝ้าพระองค์ การเป็นดังนี้ขอพระองค์ได้ทรงทราบ

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังเล่าช้วนทูลดังนั้นก็เจสียวพระทัย แล้วพระองค์จึงตรัสถามเล่าช้วนต่อไปว่า พระยาเจียมพ้ออ่องได้พูดอะไรอีกบ้างหรือเปล่า เล่าช้วนกราบทูลว่า ก็ไม่เห็นพูดอะไร ได้ยินแต่ยมบาลพูดแก่พระยามัจจุราชว่า นางลี้จួយเนี้ยตายนานแล้วรูปกายก็เปื่อยเน่าทรุดโทรมแล้วจะทำอย่างไร

พระยาเจียมพ้ออ่องจึงสั่งให้ยมบาลเอารูปนางลี้เจ็กเอ็งกงจิ้งแทนให้เอาวิญญาณของนางลี้จួយเนี้ยเข้าอาศัยเกิด ข้าพเจ้าได้ยินพระยามัจจุราชสั่งยมบาลดังนี้ ไม่ทราบว่นางลี้เจ็กเอ็งกงจิ้งนั้นคนไหนบ้านเรือนอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบยังหาได้ไปค้นหาไม่

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังเล่าช้วนทูลดังนั้นก็มีพระทัยยินดียิ่งนัก พระองค์จึงตรัสแก่ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งหลายว่าเมื่อเราจะลาเจียมพ้ออ่องกลับมาครั้งนี้เราได้ถามเจียมพ้ออ่องว่าบนเมืองมนุษย์เป็นอย่างไรบ้าง เจียมพ้ออ่องบอกว่าข้าราชการพร้อมเพรียงกันอยู่ดี แต่น้องสาวของเราอายุจะไม่ยืนยาว เมื่อตะกี้นั้นนางกงจิ้งน้องสาวเราไปเที่ยวในสวนอยู่ดี ๆ ก็ล้มสลบไป เรารู้เหตุจึงได้ไปที่นางล้มอยู่ เราเข้าประคับประคองแก้ไขได้สติฟื้นขึ้นบอกว่าชื่อนางลี้จួយเนี้ยซึ่งเป็นภรรยาเล่าช้วน ซึ่งนางพูดดังนี้เราก็คิดว่เห็นว่าเป็นการประหลาดอยู่การสมต้นสมปลายเหมือนที่เล่าช้วนมาเล่าให้เราฟังเดี๋ยวนี้นี้ ท่านทั้งหลายจะเห็นประการใด

ฝ่ายขุนนางผู้ใหญ่จึงทูลว่า ซึ่งการจะเปลี่ยนดวงจิตนั้นก็คงจะมีอยู่บ้างถ้าจะให้สิ้นสงสัยแล้ว ขอเชิญกงจิ้งมาข้างหน้าให้ดูเล่าช้วนก็จะได้รับรู้เหตุจริงประจักษ์ได้ ข้าพเจ้าเห็นการดังนี้ ขอพระองค์ได้ทรงทราบ

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ ตรัสว่าเราได้ให้โทอุยเขารักษาอยู่จะเป็นประการใดยังไม่ทราบ ตรัสดังนั้นแล้วจึงรับสั่งให้สาวใช้ไปบอกให้กงจิ้งน้องเราออกมาข้างหน้า

เดี๋ยวนี้

นางสาวใช้ได้ฟังรับสั่ง ก็รีบเข้าไปข้างในตามรับสั่ง ฝ่ายโทฮุยซึ่งประจำรักษา นางกงจื๋นนั้น ก็ประกอบยาให้นางพนักงานนำไปถวายนางกงจื๋น นางสาวใช้ก็นำมา ถวายและทูลเตือนให้นางเสวย

ฝ่ายนางลี้จួយเนี่ยเห็นนางสาวใช้และพนักงานมาว่านวยดั่งนั้น จึงพูดว่าเราเจ็บ ไข้อะไรเรามากับสามี สามีของเราหายไปเราจึงมีความวิตกทั้งคิดถึงบุตรของเรา ทั้งสองยังไม่รู้ว่าจะเป็นประการใด ซึ่งตัวเรามาอยู่ที่นี้ ได้ความคับแค้นเหมือนอยู่ในกรงขังสัตว์ ตัวเราหาไซกงจื๋นไม่ ถ้าท่านเอ็นดูเราแล้ว ก็จงปล่อยเราให้ออกไป เสียเถิดว่าแล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นไปไม่หยุดเลย

ฝ่ายนางพนักงานครั้นมาถึงตำหนักแล้ว ก็บอกแก่นางกงจื๋นว่ามีรับสั่งให้นาง กงจื๋นออกไปข้างหน้าเดี๋ยวนี้ แล้วก็กินเข้าพวยงให้นางเดินออกมาข้างหน้า ครั้นถึง แล้วจึงให้นางคำนับพระเจ้าแผ่นดินแล้วยืนเฝ้าอยู่ที่ควร

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงรับสั่งว่า เจ้าจำสามีของเจ้าได้แน่แล้วหรือ นางลี้จួយ เนี่ยจึงกราบทูลว่า เหตุใดข้าพเจ้าจะจำสามีของข้าพเจ้าไม่ได้เล่า ข้าพเจ้าสองคน ผัวเมียนี้บิดามารดาได้สู้ขอกันไว้ตั้งแต่เล็ก ครั้นเติบโตใหญ่ขึ้นบิดามารดาได้แต่งให้ออกไปกันด้วยกันจนเกิดบุตรสองคน ชายหนึ่งหญิงหนึ่งทำไมจะจำกันไม่ได้

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดั่งนั้นแล้ว จึงรับสั่งให้นางสาวใช้พาตัวนาง กงจื๋นไปข้างล่างที่ศาลา

ฝ่ายนางลี้จួយเนี่ยเมื่อลงมาข้างล่างก็เห็นเล่าชวนนางจำได้แน่ถนัดนางตรงเข้า จับมือเล่าชวนยึดไว้แล้ว ถามว่าทำไมตัวทั้งฉันหนีมาเสียก่อน ไม่คอยฉันบ้างเลย ฉันสะดุดหกล้มลงแล้ว ครั้นลุกขึ้นได้ก็ไม่เห็นเจ้าไปข้างไหนก็ไม่รู้ ฉันถูกคนทั้งหลาย ล้อมคุมฉันอยู่ ฉันก็ไม่ยอมอมอยู่ด้วยคนเหล่านั้น คิดจะหนีคนเหล่านั้นเที่ยวตามหา เจ้าบังเอิญมาพบกันดั่งนี้ เจ้าไปข้างไหนมา

เล่าชวนเห็นนางมายึดข้อมือพูดดั่งนั้น ก็ให้นึกสงสัยกะอำจะออกอยู่ จึงนึก ว่าน่าเสียนั้นก็จำได้ไม่มีผิดภรรยาของเรา แต่ร่างกายหาไซไม่ ครั้นจะพูดตอบแก่นางก็กลัวความผิด เพราะนางกงจื๋นเป็นน้องสาวของพระเจ้าแผ่นดินก็ยืนตกตะลึง ตรองอยู่

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นดั่งนั้น จึงรับสั่งว่าซึ่งการเป็นดั่งนี้ อุปมาเหมือนภูเขาแยกและแผ่นดินทรุด ยากที่จะได้พบเห็นอย่างนี้ คือเอาดวงจิต คนที่เป็นใสในร่างกายคนที่ตาย ก็เพื่อประสงค์จะเปลี่ยนร่างกายกันเท่านั้น พระ องค์ตรัสดั่งนั้นแล้วจึงบำเหน็จรางวัลแก่เล่าชวนตามสมควร แล้วให้นางสาวใช้ไป ขนเครื่องใช้สอยและเครื่องแต่งตัวของนางกงจื๋นมาพระราชทานให้แก่เล่าชวนและ

ภรรยาทั้งสิ้น แล้วพระองค์ทรงพระอักษรยกนางกงจื๊วพระราชทานให้เป็นภรรยา เล่าซ้วน แล้วทรงพระอนุญาตให้พากันไปบ้านเรือนของตนตามเดิม

ฝ่ายเล่าซ้วนกับภรรยาครั้งได้รับพระราชทานบำเหน็จรางวัลแล้วทั้งสองคน ก็คุกเข่าถวายคำนับทูลลาพระเจ้าแผ่นดินออกจากพระราชวังไป ฝ่ายเมียก็มีความรื่นเริงในใจเป็นที่สุด ก็พากันเดินทางไปยังเมืองกังจิ๋ว ครั้นถึงบ้านเดิมจึงเข้าไปในห้องเรือนเห็นบุตรทั้งสองซึ่งชาวบ้านเขาเมตตาเลี้ยงไว้ให้ก็ยิ่งมีความชื่นชมโสมนัสเป็นอันมากทั้งสองฝ่ายเมียก็อยู่เป็นสุขสืบตระกูลต่อมา

ฝ่ายอวยซึ่งจะมีรับสั่งให้นำเงินในคลัง คลังหนึ่งบรรทุกเกวียนไปยังเมืองห้อล้า ครั้นถึงจึงเที่ยวค้นหาบ้านเชียงเลียงผู้เจ้าของเงิน ครั้นรู้แน่แล้ว อวยซึ่งพร้อมด้วยขุนนางกรมการก็รีบไปยังบ้านเชียงเลียงผู้เจ้าของทรัพย์

ครั้งนั้นยังมีเฒ่าชราคนหนึ่งชื่อเชียงเลียงเป็นคนใจกุศลมีภรรยาคนหนึ่งก็เป็นคนชราเหมือนกัน แต่หาบุตรชายหญิงที่จะสืบแซ่ไม่ ตายายทั้งสองคนนั้นเป็นคนชื่อตรงหากินค้าขายโดยทางสุจริต ในบ้านเฒ่าทั้งสองนั้นชายเป็นหม้อและไหเตา อั้งโล่และเครื่องเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ แม้ชายได้กำไรมากน้อยเท่าใดก็เอาไว้แต่พอค่าโสฬย์กินเท่านั้น นอกจากนั้นก็ให้ทานและทำบุญด้วยหลวงจีนและซื้อกระดาษเงิน กระดาษทองเผาฝากไว้ในเมืองมีเนือง ๆ สองเฒ่าตายายทำแต่การกุศลอยู่อย่างนี้เนืองนิตย์มิได้ขาด

ฝ่ายอวยซึ่งกับขุนนางกรมการบรรทุกเงินตรงมายังบ้านเชียงเลียง เสียจริตและม้าและคนเดินเชิงแซ่เฒ่าเชียงเลียงกับยายเหินขุนนางผู้ใหญ่และม้ารถเข้ามาในบ้านดั่งนั้น ก็ตกใจดูจุนหวกตาบอดระริวสิ้นเทาไปทั้งกายจะหนีก็หนีหาหันไม่ ตายายก็ก้มหน้าคุกเข่าลงกับดินคำนับหมอบนิงอยู่

อวยซึ่งเห็นดั่งนั้นก็ถึงจากเกี้ยวเดินเข้าไปใกล้ แลเห็นเฒ่าทั้งสองคุกเข่าอยู่กับดิน จึงร้องบอกว่ายายทั้งสองจงลุกขึ้นเกิดข้าพเจ้าเป็นขุนนางผู้ใหญ่ก็จริง แต่มีพระราชประสงค์มาโดยการดีตายายอย่าได้มีความวิตกกังวลแต่อย่างใดเลย เพราะข้าพเจ้ารับ รับสั่งพระเจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้ให้นำเงินคลังหนึ่งมาให้แก่ตายาย ตายายจงรีบไปเก็บไว้ จะได้เลี้ยงชีวิตไปภายหน้า ข้าพเจ้าจะได้กลับไปกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินให้ทรงทราบ

สองเฒ่าได้ฟังขุนนางผู้ใหญ่พูดดั่งนั้น ตายายก็ถึงกับอกใจเดินตีกปากคอสั้นรัวไป แข็งใจตอบว่าข้าพเจ้าเป็นคนจนค้าขายพอเลี้ยงชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น จะเอาเงินเอาทองที่ไหนมาเป็นคลังสองคลังให้เจ้านายยืม ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่อามีทรัพย์สมบัติอะไรท่านทั้งปวงนี้จะมาคิดบ้านคิดตัวเสียแล้ว ข้าพเจ้าจะรับทรัพย์ซึ่งไม่แจ่มใสดั่งนี้ ไม่อาจรับได้ ขอท่านได้ไปค้นดูที่อื่นเถิด

อวยซีจึงได้ฟังตายายพูดดังนั้น จึงตอบว่า ตายายยังไม่ทราบเรื่องตลอดจึงยังคงกลางแกลงอยู่ ไว้ธุระข้าพเจ้าจะเล่าให้ตายายฟังคือตายายเป็นคนจนก็จริง แต่ตายายได้ทำบุญแก่หลวงจีนที่ถือบวชเหมือนพระ และให้ทานแก่คนอนาถาและได้ซื้อกระดาษทองกระดาษเงินเผาฝากลงไปยังเมืองนรกเงินมีหลายคลังแล้ว เมื่อพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้สวรรคตไปนั้น ได้ลงไปยังเมืองนรก ครั้นเมื่อเวลาจะกลับขึ้นมาเมืองมนุษย์ ได้ยืมเงินของตายายหนึ่งคลังทรงบริจาคให้ทานแก่พวกปีศาจอสุรกายเหล่านั้น ผู้เป็นประกันเงินให้แก่พระองค์นั้นคือทวยปังสมุหบดีใหญ่ในเมืองนรกนั้น เพราะฉะนั้นเมื่อเวลาทรงพินกลับคืนเป็นขึ้นมาแล้ว จึงรับสั่งให้ข้าพเจ้าบรรทุกเงินที่ยืมไปให้ทานนั้นมาคืนให้ตายายตายายจงรับไว้เถิด

เฒ่าทั้งสองได้ฟังดังนั้น จึงยกมือขึ้นเหนื่อเกล้าแล้วพูดว่าของทั้งนี้ข้าพเจ้าทั้งสองไม่สามารถจะรับไว้ได้ แม้จะรับซึ่งเงินทองนี้ไว้ ถ้าตายเสียจะดีกว่า แม้ถึงข้าพเจ้าได้เผากระดาษเงินทองก็จริงแต่เหมือนอยู่ในที่มีดมัวไม่แจ่มแจ้งกระจ่างเห็นจริงสว่างชัดใสได้ พระเจ้าแผ่นดินยืมเงินนั้นก็หาเป็นสิ่งใดเป็นสำคัญควรเชื่อถือได้ไม่ ถ้าขึ้นจะให้ข้าพเจ้าจะทนสู้รับพระราชอาญายอมตายเป็นแท้ ขอท่านได้กรุณาแก่ข้าพเจ้าทั้งสองผู้ชราเถิด

อวยซีจึงได้ฟังตายายพูดยืนยันมั่นคงอยู่ดังนั้นก็เป็นที่สนใจ ก็พาเกวียนบรรทุกเงินกับบ่าวไพร่กลับมายังเมืองหลวง เข้าเฝ้ากราบทูลตามเหตุผลซึ่งได้ไปพบปะเซียงเลียง และที่เซียงเลียงกับภรรยาไม่ยอมรับเงินให้พระเจ้าแผ่นดินทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งว่าสองเฒ่าตายายนี้อาจเอาเป็นคนซื่อตรงใจบุญแท้ รับดังนั้นแล้ว จึงรับสั่งให้อวยซีจูงเงินนั้นไปสร้างวัด และปฏิสังขรณ์วัดวาอาราม ที่ชำรุดหักพังให้กลับคืนดีขึ้นดังเก่าและกระทำศาลาที่อาศัยชาวชนจะได้ฟังพักเวลาเดินทางเหมือนดังได้ใช้ให้แก่ตายายทั้งสองนั้นแล้ว

ฝ่ายอวยซีจึงเมื่อได้ฟังรับสั่งดังนั้นแล้ว จิมนำเงินนั้นไปซื้อที่ดินอันบริสุทธิ์ ซึ่งเจ้าขอมมิได้หวงแหนเต็มใจขายให้ เป็นเนื้อที่สี่เหลี่ยมกว้างยาวเท่ากันคือกว้างสิบเส้นยาวสิบเส้น ครั้นฤกษ์ดีจึงให้ช่างก่อสร้างเป็นวัดขึ้นวัดหนึ่ง พร้อมทั้งศาลาและบ่อน้ำและกุฏิวิหารกับถนนหนทางที่แห่งใด ที่ทรุดโทรมก็ปฏิสังขรณ์ขึ้นดังเก่า ครั้นทำการเสร็จแล้วบริบูรณ์จึงนำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ พระองค์ได้ทรงทราบแล้วจึงพระราชทานนามว่าวัดเซียงกิกยี่ ประสงค์เอานามอักษรเซียงเพราะหมายความว่าเงินของเซียงเลียงก่อสร้าง

ที่ข้างวัดข้างขวานั้น ให้ปลูกเป็นห้องตึกอันงดงามให้สลักแผ่นศิลาลงชื่อเซียงเลียงผัวเมีย แล้วจารึกชื่ออวยซีจิ่งในแผ่นศิลาด้วยว่าเป็นผู้กำกับสร้างวัดด้วยคนหนึ่ง

ครั้นเสร็จการที่ทรงเพิ่มเติมแล้ว จึงรับสั่งให้อวยซึ่งจะมีการฉลองวัดใหม่ อวยซึ่งจึงได้จัดการฉลองวัดตามรับสั่ง

ครั้นสร้างวัดเสร็จแล้ว จึงได้นำความขึ้นกราบทูลถวายส่วนพระราชกุศลการฉลองให้ทราบทุกประการ เมื่อพระองค์ได้ทรงทราบแล้วมีพระทัยโสมนัสยินดีเป็นที่ยิ่ง

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้สั่งให้เจ้าพนักงานทำหนังสือประกาศให้ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย มาประชุมพร้อมกันในที่เสด็จออกจะทรงปรึกษาในราชการมหากุศล กับให้ขุนนางฝ่ายธรรมการมีหนังสือบอกกำหนดวัน ให้หลวงจีนทั่วทั้งมณฑลเมืองเชียงอันให้รู้ทุกอารามหลวง จะได้จัดคัดเลือกหลวงจีนที่เชี่ยวชาญมีวิชาความรู้และสติปัญญา และความปฏิบัติเรียบร้อยบริสุทธิ์ตั้งให้เป็นเจ้าคณะใหญ่ให้มาประชุมพร้อมกันในระหว่างเดือนหนึ่ง ครั้นปิดหนังสือประกาศแล้วก็ทราบทั่วกันทุก ๆ พระอาราม บรรดาหลวงจีนเจ้าคณะผู้ใหญ่ก็มาพร้อมกันที่ศาลาธรรมในพระราชวัง

พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ จึงรับสั่งให้ท่วนเปี่ยนขุนนางฝ่ายอาลักษณ์จัดเลือกหลวงจีนรูปใดที่มีคุณวุฒิเชี่ยวชาญชำนาญในข้อวัตรปฏิบัติ และการสวดเรียนได้ตลอดทุกประการแล้ว จะตั้งให้เป็นเจ้าคณะตามสมควรแก่คุณานุรูป ท่วนเปี่ยนก็ทำหนังสือขึ้นถวายมีความว่า

ในเมืองปราจีนทิศนั้นศาสนาไม่มีเจ้ามีข้า และไม่มีบิดาและบุตร เอาแต่ความอบายตามภูมิทุกทาง อาศัยเหตุเหล่านี้เป็นคำสั่งสอน ที่คนเฉลียวฉลาดแสดงว่าบาปบุญ ปากก็สวดภาซามคธเอาเป็นอารมณ์ว่าพ้นซึ่งโทษอันที่จริงความเกิดตายอายุยืนหรือไม่ยืนนั้น ตามมูลเหตุจะเป็นไป ซึ่งข้ออาณาจักรอำนาจบุญภาคบารมีนั้น ก็อาศัยผู้ที่เป็นเจ้ามนุษย์ ในปัจจุบันนี้ชาวชนทั้งหลายกล่าวว่า อาศัยเหตุทางพุทธนั้นเป็นอารมณ์ ก็เมื่อเดิมนั้นยังไม่มีศาสนธรรมของพุทธเจ้า ก็มีแต่เจ้าตีซามอ่องท่านทั้งหลายนี้ก็มีความซื่อตรง เจ้าก็ตั้งอยู่ในยุติธรรม ข้าก็มีความกตัญญูอายุก็ยืนยาว ต่อมาภายหลังมาถึงวงศ์ฮั่นเม่งตี้พึ่งตั้งว่าพุทธศาสนา คือเมืองมัชฉิมิประเทศคัมภีร์คำสั่งสอนก็ไม่พอที่จะเชื่อถือได้

พระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ ทรงทอดพระเนตรความในหนังสือนั้นแล้วพระองค์ก็ส่งหนังสือนั้นให้ขุนนางทั้งหลายดู และให้ปรึกษาหารือกันดูใครจะเห็นประการใด ขณะนั้นขุนนางใจเสียงคนหนึ่ง ชื่อเซียวฉีจึงลุกออกจากที่แล้วถวายบังคมทูลว่า ซึ่งการในทางพุทธศาสนานั้นก็มีความรุ่งเรืองมาหลายวงศ์แล้ว พระศาสนธรรมนี้ย่อมเป็นมูลรากแห่งมหากุศลอันใหญ่ สามารถจะนำสัตว์ให้ได้ความสุขความเจริญในโลกนี้และโลกหน้า และสามารถจะทำลายเสียซึ่งอกุศลมูล คือโลภะ โทสะ

ควรทำลายให้เสื่อมสูญไป ความจริงย่อมเป็นดังนี้ขอพระองค์ได้ทรงพระดำริโดย
สุชุม และทรงพิจารณาให้กระจ่างแจ้งด้วยพระปรีชาญาณเถิด

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังขุนนางทั้งสองทูลดังนั้นมีพระหทัยใสใสมั่น
ยิบตึงนัก จึงตรัสแก่ขุนนางทั้งสองว่าท่านทั้งสองพูดดังนี้ถูกต้องตามกระแสธรรม
สมควรแก่ศาสนาแล้ว พระองค์รับสั่งเป็นจินทภาคำชาดว่า ถ้าผู้ใดชื่นพูดคัดค้าน
ได้เถียงขึ้นอีก จะให้ลงโทษจงหนัก

แล้วพระองค์ตรัสแก่ยูเต็ง เชี่ยวฉูเดียวแก้งวนขุนนางทั้งสามให้นิมนต์หลวง
จินมาประชุมให้พร้อมกันยังสภาคารศาลารธรรม แล้วให้เลือกหลวงจินที่สมควรเป็น
เจ้าคณะจัดการในพระพุทธศาสนา

ขุนนางทั้งสามได้ฟังรับสั่งแล้ว ก็ลุกจากที่ถวายบังคมลาออกจากพระราชวัง
กลับไปที่อยู่ ครั้นรุ่งขึ้นเชิญหลวงจินมาประชุมพร้อมกันแล้ว จึงตรวจเลือกดูในที่
ประชุมว่าหลวงจินรูปใดจะมีคุณวิเศษสมควรที่จะยกให้เป็นใหญ่ได้ ครั้นไล่เสียงใต้
ถามเข้าก็ได้หลวงจินรูปหนึ่งมีมารยาทอันงาม และมีความรู้เชี่ยวชาญเคร่งครัดข้อ
วัตรปฏิบัติมีความบริสุทธิ์ คือกิมเสียนโพธิสัตว์แปลว่าท่านผู้ซึ่งอยู่ในที่จะได้
ตรัสรู้ในเบื้องต้น ได้จุติลงมาในมนุษย์โลก เมื่อยังเป็นทารกอยู่นั้นมีนามว่ากั้งลิ้ว
ครั้นเติบโตใหญ่อุปสมบทแล้วพระอาจารย์ให้นามว่า เหียนจิง หลวงจินเหียนจิงองค์นี้
ตั้งแต่คลอดออกจากครรภ์มาไม่มีแผ้วพานในโลกก็ยี่ตานั้นคือยู่เต็งขุนนางผู้ใหญ่
บิดานั้นคือตันกองหยี ตันกองหยีเมื่อเป็นที่จอหงวนได้กลับมาเมืองหลวงแล้ว พระ
เจ้าแผ่นดินตั้งให้เป็นที่ต่ายหักสี่ขุนนางฝ่ายอาลักษณ์ หลวงจินรูปนี้เธอไม่พอใจ
ในกามโภคีและชื่อเสียงเกียรติยศ มีสันดานสุภาพมักน้อยสันโดษ ปฏิบัติทางธรรมะ
ระงับจิตไปห่างจากกิเลส เครื่องร้อนมีวิหารธรรมเครื่องอยู่แห่งใจความรู้ในทาง
ศาสนาก็เชี่ยวชาญมาก

ครั้นขุนนางทั้งสามตรวจสอบไล่เสียงโดยละเอียดแล้วจึงได้นำหลวงจิน
เหียนจิงเข้าเฝ้า ขุนนางทั้งสามกราบทูลว่าขอพระบารมีปกเกล้า ซึ่งทรงพระกรุณา
โปรดให้ข้าพพระองค์ทั้งสามไปเลือกหลวงจินนั้น บัดนี้ได้มารูปหนึ่งมีความรู้ในพระ
พุทธศาสนาโดยละเอียด ชื่อหลวงจินตันเหียนจิง ขอพระองค์ได้ทรงทราบ

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังขุนนางทั้งสามกราบทูลดังนั้น พระองค์จึงคิด
อยู่สักครู่หนึ่งแล้วจึงตรัสถามว่าหลวงจินรูปนี้เป็นบุตรของตันกองหยีจอหงวนมิใช่หรือ
หลวงจินเหียนจิงได้ฟังรับสั่งถามดังนั้น จึงย่อตัวแล้วถวายพระพรว่าถูกต้องแล้ว
ตามพระกระแสรับสั่ง ข้าพเจ้าเป็นบุตรตันกองหยีจอหงวน

พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้จึงตรัสแก่ขุนนางทั้งสามว่าท่านทั้งสามเลือกได้หลวงจิน
รูปนี้ก็สมควรแล้ว จึงตรัสว่าเราจะตั้งให้เป็นพระราชาคณะผู้บังคับบัญชาว่ากล่าว

สั่งสอนหลวงจีนทั้งปวงในการวัดวาอาราม คือฝ่ายพุทธศาสนาให้เรียบร้อย พระองค์จึงจัดผ้าไตรและเครื่องบริขารตามยศสมณะศักดิ์ของราชาคณะพระราชทาน หลวงจีนเหียนจิ่ง

หลวงจีนเหียนจิ่งครั้งนี้ได้รับยศเป็นราชาคณะแล้วก็ถวายพระพรลาออกมาจากพระราชวัง กลับมายังวัดใหญ่ที่วัดฮั่วเซ่งยี่ไม่ใกล้ไกลนักกับพระราชวัง ครั้นมาถึงแล้วหลวงจีนเหียนจิ่งให้หลวงจีนทั้งหลายฝึกซ้อมกันตามหมวดตามหมู่ และผู้คนข้าราชการทั้งปวงที่มาช่วยในการนี้ก็ให้ดูการตามหน้าที่อันสมควร ครั้นเสร็จการพริกพร้อมแล้วหลวงจีนเหียนจิ่ง จึงหาฤกษ์ได้วันที่จะทำการเปิดพิธี

ฝ่ายหลวงจีนลูกวัดทั้งหลายตรวจนับรวมกันได้พันสองร้อยรูป จัดเป็นสามส่วน คืออย่างสูงอย่างกลางอย่างต่ำให้รักษาการตามหน้าที่ ครั้นถึงวันกำหนดการมงคล คือศักราชแจ่มกวนได้เสวยราชสมบัติสิบสามปีแล้ว ในปีนั้นเป็นปีมะเส็งเดือนสิบเอ็ดขึ้นสามค่ำ วันนั้นเป็นวันมหามงคลพิธีเจ็ด เจ็ดหนเป็นสี่สิบเก้าวันจึงหยุดการ ครั้นหลวงจีนเหียนจิ่งทำการเสร็จแล้วจึงทำหนังสือขึ้นถวาย

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ครั้นพระองค์ทรงทราบแล้วถึงวันกำหนดพระองค์ก็เสด็จออกขุนนางครั้นขุนนางพร้อมแล้ว ก็เสด็จออกจากพระราชวังขึ้นทรงรถพร้อมด้วยขุนนางซ้ายขวาหน้าหลัง ให้นำตามเสด็จมายังวัดฮั่วเซ่งยี่ ครั้นพระองค์เสด็จถึงวัดพวกพินพาทยก็บรรเลงดนตรีรับเสด็จตามธรรมเนียม

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ลงจากราชรถเสด็จพระราชดำเนินขึ้นสู่โรงราชพิธีธรรมประทับบนพระเก้าอี้ ขุนนางทั้งปวงก็เฝ้าตามลำดับยศถวายบังคมพร้อมกันแล้วก็นั่งอยู่ตามสมควร

ฝ่ายหลวงจีนเจ้าคณะผู้ใหญ่จึงให้เคาะระฆังสัญญาณ หลวงจีนทั้งหลายเมื่อได้ยินระฆังดังนั้นก็ครองจีวรมาประชุมพร้อมกัน หลวงจีนเหียนจิ่งนำหน้าหลวงจีนทั้งหลายเข้ามาในที่พิธี ยืนเป็นลำดับเรียบร้อย หลวงจีนเหียนจิ่งก็จุดรูปเทียนเครื่องนมัสการพร้อม ขุนนางพนักงานเครื่องสักการบูชาก็จัดรูปเทียนขึ้นถวายพระเจ้าแผ่นดิน พระองค์ทรงรับรูปเทียนขึ้นบูชาแล้ว ทรงตั้งสัตยาธิษฐานตามความประสงค์เสร็จแล้วก็ทรงถวายนมัสการพระพุทธรูปโดยเคารพ

ฝ่ายขุนนางใหญ่น้อยต่างคนก็ต่างจุดรูปเทียนบูชาพระปฏิมากรเสร็จแล้ว หลวงจีนเหียนจิ่งสวดพระพุทธรมนต์จบแล้วจึงนำหลวงจีนทั้งหลายเข้ามาเฝ้าแล้วหลวงจีนเหียนจิ่งก็ถวายหนังสือแสดงความในการพิธีนั้น พระเจ้าแผ่นดินทรงทอดพระเนตรตลอดแล้วก็มีพระทัยโสมนัสยิ่งนัก จึงตรัสแก่หลวงจีนทั้งหลายว่าท่านผู้เป็นนักบวชทั้งหลายจงอุทิศสละช่วยข้าพเจ้าทำการพิธีนี้ให้สำเร็จเพื่อจะได้เป็นคุณทั่วกันข้าพเจ้าจะมีความขอบใจท่านเป็นที่ยิ่ง

หลวงจีนทั้งหลายได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งตั้งนั้นต่างก็พร้อมกันถวายพระพรว่า อาตมภาพทั้งหลายนี้จะขอสนองพระเดชพระคุณให้สมพระราชประสงค์ของมหาบพิตรไม่มีความรังเกียจทอดยแต่อย่างใดเลย

ในวันนั้นการพิธีเสร็จแล้ว พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ก็เสด็จกลับเข้าสู่พระราชวัง จะกล่าวถึงพระกวนอิมกับชุยไ้ เมื่อกำบังตัวอาศัยอยู่ในศาลพระภูมินั้นหลายเวลา แต่เที่ยวหาคนศรัทธาเชื่อในคุณพระรัตนตรัย เพื่อจะได้ไปนำพระคัมภีร์พระพุทธศาสนาก็ยังหาได้ไม่ ครั้นอยู่มาวันหนึ่งได้ยินข่าวว่าพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้มีรับสั่งตั้งให้หลวงจีนกั๋งลิวเป็นราชาคณะพิธีธรรม ด้วยหลวงจีนรูปนี้เดิมเราได้ให้นำเต้าแซกุนนิมนต์มาจัดในครรภนางอุณเฑียร พระกวนอิมรู้แน่ตั้งนั้นแล้วก็มีความยินดียิ่งนัก จึงแปลงตัวเป็นหลวงจีนอนาถากายตัวล้วนแต่โรคเรื้อนกฏฐัง ครั้นแปลงตัวเสร็จแล้วก็เดินมาตามถนนร้องขายผ้ากาสาวพัสตร์กับไม้เท้าไปตามถนน ครั้นเดินมาพบหลวงจีนรูปหนึ่งถามว่า ไม้เท้ากับผ้าจิวรนี้ท่านจะขายสักเท่าใด

พระกวนอิมจึงแก้งตอบว่ากาสาวพัสตร์นี้ราคาห้าพันตำลึงเงิน ไม้เท้านี้ราคาสองพันตำลึงเงิน หลวงจีนรูปนั้นไม่รู้จักก็หัวเราะแล้วพูดว่าพระชี้เรื้อนกฏฐังเอาจิวรไม้เท้าอะไรที่ไหนดมาขายสองสิ่ง ราคาถึงเจ็ดพันตำลึงเงิน จะมีความวิเศษประเสริฐอย่างไรหนอ

ฝ่ายพระกวนอิมเมื่อได้ฟังหลวงจีนพูดตั้งนั้น ก็มีได้โต้ตอบประการใด ออกเดินตามถนนเรื่อยมา แต่เดินมาก็หลายชั่วโมง ครั้นถึงประตูเมืองข้างทิศตะวันออกก็บังเอิญพบขุนนางผู้ใหญ่ ชื่อเซียวอู๋ เซียวอู๋เวลานั้นออกจากเฝ้าจะกลับบ้าน คนนำหน้าของเซียวอู๋ร้องไห้คนหลีกทาง คนทั้งหลายเห็นก็พากันหลีกไปมิได้กล้าที่จะรอลงชู้

ฝ่ายพระกวนอิมเดินมาถึงก็ไม่หกลีง แก้งยืนขวางอยู่ มือก็ถือผ้าจิวรและไม้เท้า ใจมิได้หวาดหวั่น

เซียวอู๋อยู่บนหลังม้าเห็นตั้งนั้นจึงรั้งบังเหียนม้าให้หยุด และเห็นผ้าจิวรนั้นมีรัศมีสว่างไสวออกมา จึงบอกให้คนใช้ถามว่า ของสองสิ่งนั้นจะขายราคาสักเท่าใด

พระกวนอิมจึงบอกว่า ผ้ากาสาวพัสตร์นี้กับไม้เท้านี้จะขายราคาเจ็ดพันตำลึง เซียวอู๋ถามว่าของสองสิ่งนี้จะมีค่าวิเศษประการใดราคาจึงได้แพงนัก

พระกวนอิมตอบว่า บางทีก็ดี บางทีก็ไม่ดี บางทีเอาราคาบางทีก็ไม่เอาราคา เซียวอู๋จึงถามว่า ดีไม่ดีนั้นเป็นอย่างไร พระกวนอิมตอบว่าดีนั้นคือผู้ใดได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์นี้แล้ว ปราศจากกิเลสและภัยสรรพสิ่งทั้งหลายไม่ทำอะไรได้ และไม่ตกในอบายภูมิสี่ไม่ตีนั้นคนที่มิจิตโกรธโลภหลงด้วยกามราคะเป็นเหตุสี่บุคคล ไม่มีความอายเป็นอสังขีตีทำลายพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คนอย่างนี้ยาก

ที่จะได้พบได้ปะผ้ากาสาวพัสตร์ และไม้เท้าอย่างนี้

เขี้ยวอุจิจึงถามต่อไปว่า อย่างไรจึงว่า บางทีจะเอาเงิน บางทีจะไม่เอาเงิน

พระกวนอิมตอบว่า แม้บุคคลผู้ใดไม่มีศรัทธาไม่เชื่อในคุณแห่งพระรัตนตรัย ถ้าขึ้นจะซื้อของสองสิ่งนี้จะเอาราคาเจ็ดพันตำลึงเงิน อย่างนี้จะต้องเอาเงิน และแม้ผู้ใดมีจิตศรัทธา เคารพต่อคุณพระรัตนตรัยใจบุญยูนดีในทางกุศล ถ้าอยากจะได้ของสองสิ่งนี้ก็จงอนุญาตให้และจะผูกไมตรีให้เป็นที่ชอบกันโดยธรรม อย่างนี้แหละจะไม่เอาเงินเลย

เขี้ยวอุจิได้ฟังดังนั้น ก็ยิ่งเพิ่มความศรัทธากล้าหาญขึ้นมาก แล้วเขี้ยวอุจิคิดอยู่แต่ในใจโดยความอนุমানคาดหมายประกอบเข้ากับกิริยาอาการและทึ่งเห็นปาฏิหาริย์ที่ได้เห็นรัศมีในของทั้งสองสิ่งนั้นด้วย จึงเข้าใจว่าท่านผู้นี้คงจะเป็นผู้มีอภินิหารเป็นมันคง จึงลงจากหลังม้าแล้ว ก็พนมมือน้อมสการถามว่า ข้าพเจ้าขออภัยโทษ เกิดท่านอย่าได้ถือโทษข้าพเจ้าเลย แล้วเขี้ยวอุจิจึงพูดแก่หลวงจีนทั้งสองว่า บัดนี้พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้มีพระศรัทธาในพระพุทธรูปศาลานั้นหาที่เปรียบมิได้ บัดนี้พระองค์ตั้งพระราชพิธีกระทำการมหากุศลทั้งน้ำทั้งบก ออกพระราชทรัพย์บริจาคเป็นทานทุกแห่งทุกหน ผ้ากาสาวพัสตร์นี้สมควรจะถวายหลวงจีนเหียนจิง จึงจะชอบ ข้าพเจ้าขอนิมนต์ท่านทั้งสองเข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินด้วยข้าพเจ้าเกิด

พระกวนอิมได้ฟังเขี้ยวอุจิตดังนั้น ก็มีความยินดีด้วยสมประสงค์ที่คิดไว้ จึงตอบว่าตามแต่ใจท่านเกิด

เขี้ยวอุจิได้ฟังดังนั้น ก็พาหลวงจีนทั้งสองเข้าไปในพระราชวัง ครั้นถึงหน้าพระลาน เขี้ยวอุจิก็บอกแก่ขันทีตามซึ่งได้พาหลวงจีนสองรูปมาจะขอเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน ขันทีเมื่อได้ทราบดังนั้น จึงเข้าไปกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินตามที่เขี้ยวอุจิส่งมาทุกประการ

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เมื่อได้ทรงทราบดังนั้น จึงรับสั่งให้ขันทีไปนำเขี้ยวอุจิกับหลวงจีนทั้งสองรูปเข้ามาเฝ้า เขี้ยวอุจิเข้ามาถึงถวายบังคมแล้วก็ยืนคอยฟังรับสั่งอยู่

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ จึงรับสั่งถามเขี้ยวอุจิว่า มีกิจธุระอย่างไรหรือ เขี้ยวอุจิกราบทูลเรื่องผ้ากาสาวพัสตร์กับไม้เท้านั้น ให้พระเจ้าแผ่นดินทรงทราบ

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น จึงตรัสถามหลวงจีนทั้งสองว่า ของสองสิ่งนั้นจะคิดเป็นมูลค่าสักเท่าใด

ฝ่ายพระกวนอิมกับสุยไฉ่ เมื่อตามเขี้ยวอุจิกับขันทีเข้ามายืนอยู่นั้น หาได้คำนับพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ไม่ ครั้นได้ยินรับสั่งถามดังนั้น จึงตอบว่าผ้ากาสาวพัสตร์นั้นห้าพันตำลึง ไม้เท้าทั้งสองพันตำลึง พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่า ของสองสิ่งนี้จะวิเศษอะไรจึงได้คิดราคาмаกดังนั้น

พระกวนอิมตอบว่า ผ้าจีวรนี้เป็นของวิเศษเป็นฝีมือของนางเทพอัคขรเป็นผู้ทำ มีรัศมีสว่างรุ่งโรจน์ และยังมีคำอธิบายชี้แจงว่าผ้ากาสาวพัสดร์นี้ เป็นมหรหรตนะ อาจให้ผู้ครองบรรลุมิสีทางทงตลอดสำเร็จเสร็จสิ้น แจ้งพระนฤพานพ้นจากกิเลส อาสาจะรักษากายให้บริสุทธิ์อาศัยอยู่ในจักรวาลเขาสวรรณบรรพต จิตกายบริสุทธิ์ ดุจคนเทพพร ตั้งแต่สมเด็จพระพุทธเจ้าบัญญัติทำผ้ากาสาวพัสดร์นี้ร้อยหมื่นพัน กัลป์ผู้ใดก็ไม่อาจสามารถจะได้พบเห็นของสิ่งนี้

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ และขุนนางทั้งปวงได้ฟังหลวงจีนพูดชี้แจงให้ฟังดังนั้นก็มีความเชื่อเกิดปิติโสมนัสศรัทธาด้วยกันทุก ๆ คน จึงพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงถามต่อไปว่า ไม่เท่านั้นจะมีคุณวิเศษประการใด

พระกวนอิมตอบว่า ไม่เท่าทำด้วยทองแดงกับเหล็กประกบกัน บนยอดนั้นมีเก้าองคระย้าและเก้าปล้อง และประกอบด้วยของวิเศษ แม้ผู้ใดได้ถืออยู่ก็มีมือแล้ว ย่อมป้องกันสรรพภัยและอสรพิษก็ไม่ทำร้ายได้ อาจฟังประตุนรกได้ และให้ผู้ถือนั้นมีจิตอันผ่องใสไม่มีกังวลเสพในที่ชั่ว คือกามคุณทั้งห้า และต้นหามาณะทิวี่ และบรรลุดังอมตธรรมนิตยสถานอันเป็นอุปปรรคมไม่รู้จักาเวปคีนคลายคือพระนฤพาน ไม่เท่านี้วิเศษอย่างนี้ขอพระองค์ได้ทรงทราบ

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังหลวงจีนอาคันตุกะกล่าวสรรเสริญของวิเศษสองอย่างดังนั้นแล้ว รับสั่งให้เสี่ยวอู้อรับผ้ากาสาวพัสดร์มาคลี่ดู

ฝ่ายพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ทอดพระเนตรทรงพิจารณาโดยละเอียดตลอดทั้งผืนแล้ว ทรงนึกในพระทัยว่าของสิ่งนี้เป็นของวิเศษโดยแท้ พระองค์จึงตรัสกับหลวงจีนนั้นว่า บัดนี้ข้าพเจ้าได้ตั้งพิธีธรรม กระทำกรรมหากุศลยังวัดฮั่วเซ่งยี่ ให้หลวงจีนทั้งหลายสวดมนต์และแสดงธรรมอยู่และในพิธีนั้นมีหลวงจีนรูปหนึ่งมีบุญอภินิหารมีมาก ข้าพเจ้าได้ตั้งเธอเป็นเจ้าคณะในพิธีนี้ บัดนี้ข้าพเจ้าได้เห็นจิ๋วของท่าน สมควรแก่หลวงจีนเจ้าคณะรูปนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอซื้อผ้ากาสาวพัสดร์นี้ กับไม้เท้าสองสิ่งด้วยกัน เพื่อถวายหลวงจีนเหียนจิง เธอจะได้ครองกระทำการพิธีนั้น ท่านจะคิดเอาราคามากน้อยเท่าใดก็ตาม

หลวงจีนทั้งสองจึงพูดว่าแม้หลวงจีนเหียนจิงนั้นเธอมีความบริสุทธิ์และมีบุญอภินิหารแล้ว อาตมภาพขอถวายพระองค์ตามพระทัยประสงค์ไม่รับพระราชทานราคา หลวงจีนทั้งสองพูดดังนั้นแล้วก็ยอตัวถอยออกมาจะเลยไป พระเจ้าแผ่นดินเห็นหลวงจีนพูดดังนั้นก็เห็นหลวงจีนจะกลับไปจึงรับสั่งให้เสี่ยวอู้อร้องนิมนต์ให้หยุดก่อน พระองค์ลงจากเก้าอี้เสด็จเข้ามาใกล้หลวงจีนแล้ว จึงยอพระองค์ลงตรัสแก่หลวงจีนทั้งสองนั้นว่า เดิมท่านว่าราคาของสองสิ่งนั้นถึงเจ็ดพันตำลึง ท่านเห็นข้าพเจ้าจะต้องประสงค์ท่านจะไม่เอาเงินดังนี้ ดูข้าพเจ้าเอาอำนาจข่มขี่เอาของ

ของท่าน การอันนี้ก็หาเช่นนั้นไม่ ข้าพเจ้าจะคิดสมนาคุณท่านตามราคาท่านอย่าได้เกรงใจเลย

หลวงจีนทั้งสองได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าเดิมอาตมภาพได้อธิษฐานไว้แล้ว มาบัดนี้พระองค์ก็มีพระทัยเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาและมีบุญบารมีหาที่เปรียบมิได้ และหลวงจีนเหียนจึงก็เป็นผู้มีบุญบารมีแก่กล้าทั้งทรงสติปัญญาเชี่ยวชาญในทางพระพุทธศาสนา สมควรที่จะนำของสองสิ่งนี้ถวายให้สำหรับตัว เป็นอันอาตมภาพไม่รับพระราชทานเงินราคาของสองสิ่งนั้นแล้ว

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังหลวงจีนทั้งสองตั้งใจดังนั้น จึงรับสั่งให้ขุนนางจัดเครื่องแจ่มจจะเลี้ยงตอบแทนคุณ หลวงจีนทั้งสองไม่รับนิมนต์ยอตัวลงแล้วก็เดินกลับออกมาจากพระราชวัง มาตามทางถนนเข้ามาพักอยู่ในศาลพระภูมิตามเดิม

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เสด็จออกขุนนางจึงรับสั่งให้ยุยเต็งไปยังวัดฮัวเซ่งยี่ นิมนต์หลวงจีนเหียนจึงให้เข้ามาเดี๋ยวนี้

ยุยเต็ง ครั้นได้ฟังรับสั่งดังนั้นแล้วก็กราบบังคมลาออกมาจากที่เฝ้าขึ้นม้ารีบไปยังวัดฮัวเซ่งยี่ ครั้นถึงจึงลงจากม้าเข้าไปยังที่อยู่ของหลวงจีน ผู้หลานบอกว่ามีรับสั่งให้มานิมนต์เข้าไปในพระราชวังเดี๋ยวนี้

หลวงจีนเหียนจึงได้ฟังว่ารับสั่งให้หาดังนั้นก็จัดแจงครองผ้าออกจากที่อยู่ขึ้นเที่ยว ยุยเต็งก็ขึ้นม้ารีบออกจากวัดตรงมายังพระราชวังครั้นถึงหลวงจีนลงจากเที่ยวยุยเต็งลงจากม้าเข้าไปในพระราชวังใน กำลังเสด็จออกขุนนางพนักงานนิมนต์ให้หนึ่งที่อันสมควร

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงตรัสแก่หลวงจีนเหียนจึงว่า ท่านมีความเหน็ดเหนื่อยในการพิธีไม่มีอันใดที่จะทดแทนคุณของท่าน เมื่อเวลาเช้าเสวยวิฑูพาทหลวงจีนอาคันตุกะสององค์เข้ามาหาโยม หลวงจีนทั้งสองนั้นมีจิตศรัทธานำผ้ากาสาวพัสดุและไม้เท้ามาให้โยม ๆ ขอเอาของสองสิ่งนี้ถวายตอบแทนคุณท่าน แล้วแต่ท่านจะเอาไปใช้สอยตามประสงค์เถิด

หลวงจีนเหียนจึงได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งดังนั้นก็รับเอากิจรกับไม้เท้านั้นมาพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งว่าท่านโปรดครองจิวรลองค์ศรัทธาโยมเดี๋ยวนี้ โยมจะได้โมทนาหลวงจีนเหียนจึงก็ครองจิวรตามรับสั่ง

พระเจ้าแผ่นดินและขุนนางทั้งหลายได้เห็นหลวงจีนเหียนจึงครองผ้ากาสาวพัสดุนั้น มีรัศมีสีแสงระยับเป็นที่เจริญตาเห็นสมควรแก่หลวงจีนเหียนจึงโดยแท้ ขุนนางทั้งหลายเห็นพร้อมกันดังนั้นต่างก็สรรเสริญว่า งามหาที่เปรียบมิได้

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงรับสั่งให้ขุนนางจัดกระบวนแห่ให้แห่ไปส่งยังวัดที่ทำพิธี

ขุนนางทั้งหลายก็ถวายบังคมลามาจัดกระบวนแห่ตามรับสั่ง หลวงจีนเหียนจิงก็ถวายพระพรลาออกจากพระราชวัง บรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก็ตามออกมาส่งพวกกระบวนแห่ก็เดินกระบวน

ราษฎรชายหญิงพากันมาดูกระบวนแห่เต็มไปทั้งถนนพากันบ่นสรรเสริญว่างดงามราวกับพระอรหันต์เสด็จมา

การที่แห่หลวงจีนเหียนจิงครั้งนี้เหมือนเมื่อแห่ตายหักสี่ครั้งเมื่อเป็นจอหงวนซึ่งเป็นโยมของหลวงจีนเหียนจิงครั้งนั้น ครั้นกระบวนแห่มาถึงวัดแล้วหลวงจีนทั้งหลายก็มาพร้อมกันยืนคอยรับอยู่หน้าวัด

ครั้นกระบวนแห่มาถึงประตูวัด หลวงจีนเหียนจิงก็ลงจากเกี้ยวเดินเข้าในโรงพิธีจุดธูปเทียนบูชาพระพุทธรูปแล้ว ต่างคนต่างก็กลับไปที่อยู่ของตน

ตั้งแต่วันเปิดพิธีมาได้เจ็ดวันแล้วอันการพระราชกุศลนั้นก็ทราบทั่วกันไปทุก ๆ ตำบล ในวันนั้นเป็นวันที่เจ็ดหลวงจีนเหียนจิง จึงทำหนังสือขึ้นถวายเชิญเสด็จพระเจ้าแผ่นดินถึง มายังวัดจะได้ทรงฟังพระสัทธรรม พระเจ้าดังโงงฮ่องเต้ได้ทรงทราบหนังสือเชิญดังนั้น จึงรับสั่งให้ฮ่องเข้ากับพระสนมตามเสด็จไปยังวัด ครั้นพร้อมกันแล้วพระองค์ก็ทรงรถเสด็จไปยังวัดฮั่วเซ่งยี่ ลงจากราชรถเสด็จขึ้นประทับที่เก๋งเหล็กริมโรงพิธี

ฝ่ายพระกวนอิมครั้นรู้ว่าพระเจ้าแผ่นดินเสด็จมายังวัดแล้ว จึงพูดแก่ฮุยไ้ว่า วันนี้นางพระราชพิธีครบกำหนดเจ็ดวันแล้ว และเป็นวันประชุมใหญ่พระเจ้าดังโงงฮ่องเต้เสด็จไปทรงธรรมยังวัดแล้วเราจะแอบแฝงไปดู หนึ่งจะได้เห็นในที่ประชุมพิธีนั้นว่าจะเป็นการใด สองจะได้เห็นหลวงจีนเหียนจิงนั้นว่าจะมีบุญญาธิการครองผ้ากาสาวพัศตรอันวิเศษนั้นได้หรือไม่ สามจะไปฟังดูว่าหลวงจีนเหียนจิงจะแสดงพระธรรมคัมภีร์ใด พระกวนอิมพูดดังนั้นแล้วก็แปลงกายเดินตรงไปยังที่วัดฮั่วเซ่งยี่ ครั้นถึงแล้วก็เข้าไปยังข้างโรงพิธีแอบพิเคราะห์ดูในพิธีนั้นเห็นงดงามวิจิตรด้วยการตกแต่งดูงดงามวิมานสถาน ได้ยินดนตรีพิณพาทย์ ประโคมฆานสนั่นก้องน่าปลื้มจิตเป็นที่รื่นจิบบันเทิงใจ ในการกุศลธรรมยิ่งนักพระกวนอิมก็แอบเดินเข้าไปใกล้ธรรมาสน์ แลเห็นหลวงจีนเหียนจิงนั่งอยู่บนธรรมาสน์กำลังแสดงธรรมแยกออกเป็นสามประการ คือทิวฐะธัมมิกัตถประโยชน์เป็นประโยชน์ ชั่วเกิดถึงตายส่วนหนึ่งเป็นธรรมอันผู้จะได้รับผลตั้งแต่ทำกาลกิริยาตายไปแล้ว เรียกว่าสัมปะรายิกัตถประโยชน์แปลว่าประโยชน์เบื้องหน้า อีกส่วนหนึ่งเป็นปรมัตถประโยชน์แปลว่าประโยชน์ที่พ้นชาตินี้และชาติหน้าคือพระนฤพาน

พระกวนอิมครั้นได้ฟังดังนั้นจึงเข้าไปใกล้ธรรมาสน์เอามือตบธรรมาสน์ แล้วพูดว่าที่ท่านแสดงด้วยปรมัตถประโยชน์นั้นยังย่อนักไม่พิสดาร ขอให้แสดงโดย

วิตถการกว้างขวางด้วยหนทางแห่งพระอริยธรรมไม่ได้หรือ

หลวงจีนเหียนจิ่งได้ยื่นพระกวนอิมว่าดังนั้น จึงลงจากธรรมาสน์มาคำนับแล้ว กล่าวว่ ข้าพเจ้าขอขมาโทษเพราะข้าพเจ้าไม่ทันเห็นว่ท่านมา และไม่ทันจะได้เคารพเพราะมัวแสดงธรรมอยู่ ข้าพเจ้าและหลวงจีนทั้งหลายเข้าใจในธรรมแต่ส่วนหยาบ ๆ มิได้รอบรู้ในพระปริยัติธรรมคัมภีร์พระพุทธศาสนาให้ลึกซึ้ง อันพระมหาปรมัตถอรรถธรรมโดยพิสดารนั้นประการใดขอท่านได้โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด

พระกวนอิมได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่คัมภีร์ที่ท่านแสดงนั้นเป็นคัมภีร์ต่ำโปรดคนตายให้พ้นโทษไม่ได้ เป็นแต่สมมุติตามเหตุของโลกเท่านั้น ข้าพเจ้ามีซึ่งพระมหาปรมัตถ์คือพระไตรปิฎกธรรมอันบริบูรณ์ธรรมอย่างนั้นจึงจะโปรดคนตายให้ไปสู่สุคติได้ เป็นธรรมอันสูงสุดกระทำผู้รู้แจ้งแทงตลอดให้ถึงอมตธรรมไม่เกิดไม่ตายได้ย่อมเป็นบรมสุข

ขณะเมื่อพระกวนอิมกำลังชี้แจงให้หลวงจีนเหียนจิ่งฟังอยู่นั้น มีพนักงานผู้หนึ่งเที่ยวเดินตรวจดูการรอบโรงพิธี เดินมาเห็นหลวงจีนซีเรื่อนองค์นั้นเรียกหลวงจีนเหียนจิ่งซึ่งกำลังแสดงธรรมอยู่ให้ลงมาพูดกันดังนั้น จึงรีบเข้าไปกราบทูลพระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้ว่าขอพระองค์ได้ทรงทราบ บัดนี้มีหลวงจีนรูปหนึ่งมาดุภิกขิยาอาการหยาบคายเข้าไปยังที่ธรรมาสน์ที่หลวงจีนเหียนจิ่งกำลังแสดงธรรมอยู่ ก็เรียกให้ลงมาจากธรรมาสน์จะเป็นพระอะไรก็ไม่ทราบ ดุภิกขิยาจะอดตนดีว่าเป็นคนรู้ทาทางเห็นวุ่นวายอยู่มาก

พระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานไปพาตัวหลวงจีนนั้นเข้ามายังหน้าพระที่นั่งหลวงจีนทั้งสองเข้ามาแล้วก็มีได้กระทำคำนับพระเจ้าแผ่นดินยืนสำรวมนิงอยู่

พระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นหลวงจีนทั้งสองก็ทรงจำได้ จึงรับสั่งถามว่ท่านทั้งสองนี้ที่ได้เอาผ้ากาสาวพัศตร์กับไม้เท้ามาให้มิใช่หรือ หลวงจีนทั้งสองก็ถวายพระพรว่อาตมภาพได้ถวายมหาบพิตรจริง พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่ท่านจะมาฟังธรรมหรือ ๆ จะขบฉันสิ่งใดของข้าพเจ้ามีอยู่พร้อมจะถวาย เหตุใดท่านจึงไปเรียกผู้แสดงธรรมอยู่บนธรรมาสน์เล่า ท่านเห็นสมควรอย่างไรหรือ

หลวงจีนทั้งสองตอบว่ท่านผู้แสดงธรรมนั้น รู้แต่คัมภีร์ที่สั่งสอนชั้นต่ำ ๆ จะโปรดคนตายให้วิญญาณจิตพ้นโทษนั้นไม่ได้ อาตมภาพมีพระปริยัติธรรม คือพระไตรปิฎกธรรม อาจสามารถจะโปรดสัตว์ทั้งหลายให้พ้นโทษไปสู่สุคติได้ และจะให้บรรลุนิเวศนาพิเศษเบื่องบนคือมรรคผลและนฤพานได้ด้วย

เมื่อพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังหลวงจีนชี้แจงดังนั้น พระองค์ให้เกิดโสมนัสศรัทธาเป็นที่ยิ่ง จึงรับสั่งถามหลวงจีนทั้งสองว่อันพระปริยัติธรรมซึ่งเป็นที่

รวบรวมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรียกว่าพระไตรปิฎกคือพระสูตรพระ
ปรมัตถ์พระวินัยนั้น ประดิษฐานอยู่ในประเทศใดขอพระผู้เป็นเจ้าของได้โปรดชี้แจงให้
โยมทราบ

หลวงจีนจึงตอบว่าอันพระไตรปิฎกนั้นอยู่ที่ศปราจินประเทศที่วัดล้วยโถงนี้ ยัง
ที่สมเด็จพระพุทธเจ้าทรงประทับอยู่นั้น จึงจะมีพระไตรปิฎกธรรม

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงตรัสว่าท่านยังจะทรงจำอรรถธรรมนั้นได้หรือไม่ หลวง
จีนจึงตอบว่าจำได้บริบูรณ์ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็มิพระทัยยินดียิ่งนัก
จึงสั่งหลวงจีนเหียนจึงให้พาหลวงจีนนั้นไปที่ธรรมาสน์จะได้แสดงธรรม ครั้นถึง
หลวงจีนเหียนจึงก็นิมนต์หลวงจีนชี่เรื่อนให้ขึ้นยังธรรมาสน์หลวงจีนแปลงได้ฟังดังนั้นก็
ทำอิทธิปาฏิหาริย์ลอยขึ้นไปบนอากาศ หลวงจีนซึ่งเป็นศิษย์คือสุยไ้ก็ลอยตาม
อาจารย์ขึ้นไปเหยียบเมฆทั้งสององค์ มีรัศมีเหมือนสายรุ้งสว่างลอยอยู่กลางอากาศ
แปรกลับรูปตามเดิมเป็นพระกวนอิมมือถือคนโทหยกพิเศษและกิ่งสนทั้งซ้ายขวา
สุยไ้ศิษย์มือถือกระบองยืนเคียงข้างอาจารย์ลอยอยู่ในอากาศด้วยกัน

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ทรงจุดธูปเทียนบูชามัสการ
ฝ่ายพวกขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยกับหลวงจีนทั้งหลายกับนางชีและชนมาประชุม
กันในครั้งนั้น ต่างก็กราบไหว้วันมัสการบูชาแล้วพร้อมกันสวดว่า นะโมกวนซี้มโพ
ชาดพระเจ้าแผ่นดินถึงให้ช่างเขียนมาวาดรูปพระกวนอิมไว้จะได้เป็นที่ระลึก

ต้นแซงเฒ่าจื้อซ่างเขียนสองคนได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็แหวกหน้าขึ้นบนอากาศเอา
พู่กันวาดรูปผู้พิเศษแล้วก็นำขึ้นถวาย ครั้นพระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรพอพระทัย
แล้ว รับสั่งให้ช่างที่เอาจากรูปเขียนไปเก็บไว้ในที่อันสมควร

ฝ่ายพระกวนอิม ลอยอยู่บนอากาศแปลงรัศมีเป็นสีทองลอยตามอากาศไปจน
สุดสายตาแล้วก็หายไปโน้มนเมฆ คนทั้งหลายแลตามไปก็ไม่เห็นองค์พระกวนอิม เห็น
แต่กระดาดแผ่นหนึ่งลอยอยู่บนอากาศแล้วก็ตกลงมายังหน้าโรงพิธี ข้าราชการ
ทั้งหลายเห็นแล้วก็เก็บเอามาถวายพระเจ้าแผ่นดินให้ทอดพระเนตร พระเจ้าถังไท่
จงฮ่องเต้รับมาทรงทอดพระเนตรอักษรในหนังสือเห็นว่า ขอค่านับพระเจ้าแผ่นดิน
ถึงให้ทรงทราบ คือที่มีขมิ้มประเทศนั้นมีพระธรรมอันวิเศษแต่ระยะทางไกล
กันดารถึงสิบหมื่นแปดพันโยชน์ ใครมีศรัทธาได้ไปอาราธนามาได้แล้วและได้สวด
พระธรรมคณานั้นเมื่อเวลาใดหมู่ผีและปิศาจที่มีโทษอันกรรมให้ผลทรมาณอยู่ จึง
จะพ้นโทษได้ ถ้าผู้ใดตั้งใจไปจนได้สมประสงค์แล้วมรรคผลกุศลนั้นจะสำเร็จได้
เป็นแท้

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทรงทราบความในจดหมายดังนั้นก็รับสั่งให้หยุด
การพิธีนั้นไว้ก่อน คอยรอให้ผู้ที่จะอาสาไปเชิญพระไตรปิฎกมาแล้วจึงค่อยตั้งพิธี

ใหม่ต่อไปอีก

เจ้าพนักงานทั้งหลายได้รับสั่งแล้วก็งดการพิธีนั้นไว้ตามรับสั่ง

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ จึงตรัสถามว่า ผู้ใดจะมีศรัทธาอุทิศสภาระับอาสาไปยังมณฑลฉ่านซีประเทศนั้สการพระพุทธรเจ้า ขออาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกมาให้สมประสงค์ของเราได้บ้าง

เมื่อขณะพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้รับสั่งขาดพระโอบุษฐ์ลงทันที หลวงจีนเหียนจิ่งก็ลุกออกมายืนตรงหน้าพระที่นั่งทูลว่า อาตมภาพจะขออาสาสนองพระเดชพระคุณไปยังมณฑลฉ่านซีประเทศ เชิญพระคัมภีร์พระไตรปิฎกมาให้สมดังพระราชประสงค์ให้จงได้

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้นก็มิพระทัยยินดีใส่ใสมนัสยิ่งนัก พระองค์ลุกจากราชบัลลังก์เสด็จมาจับมือหลวงจีนเหียนจิ่งแล้วตรัสว่า แม้ท่านมีความอุทิศสภาระับอาสาเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอผูกไมตรีนับท่านว่าเป็นน้องชายของข้าพเจ้าดูจได้ร่วมบิดามารดาเดียวกันเถิด เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นก็จึงพาหลวงจีนเหียนจิ่งเข้าไปยังพระพุทธรูปจุดธูปเทียนนมัสการกราบสื้หนแล้ว จึงทรงลุกขึ้นตรัสเรียกหลวงจีนเหียนจิ่งว่าพระน้องเรที่รัก พระเหียนจิ่งคำนับขอบพระคุณซึ่งทรงนับถือว่าอยู่ในพระบรมวงศัแล้วจึงทูลว่า อาตมภาพก็หาบุญบารมีอะไรที่ไหนดไม่ซึ่งพระองค์ทรงพระเมตตาตาดังนี้ ก็จะขอฉลองพระเดชพระคุณไปยังมณฑลฉ่านซีประเทศอาราธนาพระไตรปิฎกมาจงได้ ถ้าแม้ได้ก็จะยอมตายไม่กลับมา แม้มีจริงใจต่อพระองค์แล้วขอให้อาตมภาพตกไปในทางอบายภูมิเถิด

ครั้นหลวงจีนเหียนจิ่งกระทำสัตย์ปฏิญาณตน ต่อหน้าพระพุทธรูปปฏิมากรตั้งนั้นแล้ว พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ก็มีพระทัยยินดีรับสั่งว่า จะหาวันฤกษ์ดีก่อนจึงค่อยออกหนังสือเดินทาง พระองค์ตรัสดังนั้นก็ลาพระเหียนจิ่งเสด็จขึ้นทรงราชรถเสด็จกลับเข้าสู่พระราชวัง พวกขุนนางข้าราชการทั้งหลายก็พากันกลับสถานบ้านเรือนแห่งตน

ฝ่ายพระเหียนจิ่งก็ออกจากวัดฮั่วเซ่งยี่กลับไปยังวัดอั้งฮักยี่ที่อยู่ของตนตามเดิม ฝ่ายหลวงจีนในอารามวัดอั้งฮักยี่ทั้งหลาย เห็นหลวงจีนเหียนจิ่งกลับมา ก็ต่างคนต่างพากันมาเยี่ยมเยียนไต่ถามข่าวคราวทุกข์สุขและการที่จะไปอาราธนาพระไตรปิฎก ส่วนหลวงจีนที่เป็นสานุศิษย์ของพระเหียนจิ่ง จึงเข้ามาคำนับถามว่า หนทางที่จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมนั้น ได้ยินคำคนเขาเล่าลือพูดกันว่าทางก็ไกลกันดาร เดินแสนยากลำบากที่สุด และทั้งประกอบไปด้วยสัตว์ร้ายต่างๆ ชุกชุมมาก ยากที่จะระวังรักษาชีวิตให้ตลอดไปได้

พระเหียนจิ่ง จึงตอบว่า เราปฏิญาณอธิษฐานตัวเราแล้ว ถ้าทำใจห่อถอย

ไม่ไปตามที่ตั้งสัตย์อธิษฐานไว้แล้วตัวเราก็ต้องไปในอบายภูมิทั้งสี่นั้น หามีเวลาที่งัดใจไม่ได้ แต่ที่เราจะไปนี้ยังหารู้ว่าจะร้ายหรือจะดีไม่ ท่านทั้งหลายจงจำไว้ เราไปก็ยังมีกำหนดเมื่อก่อนว่าจะช้าหรือจะเร็วบางทีจะสองสามปี หรือบางทีจะหกเจ็ดปีก็ยังไม่พ้นถูกท่านจงดูถึงสนั่น แม้ว่าขึ้นไปทางทิศตะวันออก นั้นแหละเราจะกลับมาเป็นแน่ แม้ไม่ตรงดั่งนั้นเราก็ยังมีได้กลับมา

พวกศิษย์ทั้งหลายได้ฟังดั่งนั้น ต่างคนก็กำหนดจดจำตามคำอาจารย์สั่ง

ฝ่ายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ครั้นรุ่งขึ้นจึงเสด็จออกขุนนางพระองค์มีรับสั่งให้ขุนนางฝ่ายอาลักษณ์ แต่งหนังสือเดินทางตามซึ่งพระองค์ทรงพระดำริ

ฝ่ายขุนนางพนักงานอาลักษณ์ ก็แต่งตามใจความที่จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกยังมีขมิ้มประเทศทิศตะวันตกครั้งแต่งเสร็จแล้วนำขึ้นถวาย พระเจ้าแผ่นดินทรงรับมาทอดพระเนตรแล้ว พระองค์จึงทรงเซ็นพระนาม ให้ขุนนางเอาใส่ซองผนึกแล้ว ประทับตราแผ่นดินเป็นหนังสือเดินทาง ขุนนางฝ่ายโหราศาสตร์ถวายพระฤกษ์ว่า วันนี้เป็นวันฤกษ์ดีมหามงคลอันจะออกเดินทางไกล

ฝ่ายพวกขันทีก็กราบทูลว่า พระเจ้าน้องยาเธอพระเหียนจิ่งก็มาคอยฟังรับสั่งอยู่ข้างนอกแล้ว ขอพระองค์ได้ทรงทราบ

สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินพระองค์ได้ทรงฟังขันทีทูลดั่งนั้น จึงรับสั่งให้ขันทีออกไปนิมนต์พระเหียนจิ่งเข้าไปเฝ้า พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า วันนี้เป็นวันฤกษ์ดีควรจะออกเดินทางได้ ต้องเอาหนังสือสำหรับเดินทางฉบับนี้ไปสำหรับตัว บางทีจะข้ามด่านและเดินทางไม่ขัดขวางและบาตร ๆ นี้ข้าพเจ้าถวายให้ไว้สำหรับจะได้บิณฑบาตเมื่อเวลาขัดสน แล้วรับสั่งให้จัดคนที่ลำสันแข็งแรงสองคนให้ตามไปสำหรับใช้สอย กับม้าขาวตัวหนึ่งจะได้ขี่ไปในทางกันดาร

ฝ่ายพระเหียนจิ่ง รับหนังสือและสิ่งของที่พระราชทานเสร็จแล้วก็ถวายพระพรลาออกจากพระราชวัง

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินกับขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย ก็พร้อมกันตามส่งพระเหียนจิ่งจนถึงประตูกำแพงเมือง ครั้นถึงประตูเมืองพร้อมกันแล้วพระเหียนจิ่งก็ท้อถอยฤกษ์อยู่ก่อน

ฝ่ายหลวงจีนทั้งหลายพร้อมกันมาคอยส่งอยู่ที่ประตูเมืองต่างมีผ้าหนาวและผ้าร้อนก็เอามาส่งให้พระเหียนจิ่งสำหรับที่จะได้ใช้ตามทาง พระเหียนจิ่งรับสั่งของแล้วก็ทำความคำนับขอบใจทุก ๆ คน

พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ จึงตรัสแก่พระเหียนจิ่งว่าเวลานี้จะไปอาราธนาพระไตรปิฎก ข้าพเจ้าจะขอตั้งนามใหม่ให้ท่านให้เรียกว่า ถังซัมจั้ง แปลว่าพระไตรปิฎกเมืองตั้ง

พระเหียนจิ่งได้ฟังดังนั้น จึงยอตัวลงรับนามตามรับสั่งพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ จึงรับสั่งถามถึงซำจ้งว่าท่านไปแล้วสักเมื่อไรจะกลับ

พระถังซำจ้งถวายพระพรว่า ประมาณสามปีจะกลับ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า หนทางเข้าป่าจะเดินกินานเดือนนานวันอย่าได้ลืมบ้านเก่าเมืองเดิมของเราเสีย เมื่อถึงสำเร็จความปรารถนาแล้วจงรีบกลับมา ข้าพเจ้าจะคอยท่า ตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ทรงอวยพรให้

ฝ่ายพระถังซำจ้ง ครั้นได้มงคลฤกษ์อันอุดมแล้วจึงถวายพระพรลาสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินถึง กับบรรดาข้าราชการที่มาส่งขึ้นม้าขาวที่พระราชทานกับคนใช้ทั้งสองคน ออกจากประตูกำแพงเมืองเชียงอาน ตั้งหน้าตรงไปปราจีนทิศ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้กับคนทั้งหลายที่มาส่งครั้นพระถังซำจ้งเดินไปลับตาแล้ว พระเจ้าแผ่นดินก็ขึ้นทรงม้าพระที่นั่ง เสด็จกลับเข้าพระมหาราชวัง ขุนนางทั้งหลายก็ต่างคนต่างกลับไปยังสถานบ้านเรือน

ตอนที่ ๓

เมื่อพระถังซำจ้งออกจากเมืองเชียงอานนั้น พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เสวยราชสมบัติได้สิบสามปีแล้ว คือเป็นปีมะเส็งเดือนสิบเอ็ดขึ้นสิบค่ำ พระถังซำจ้งได้ออกเดินพันเขตเมืองเชียงอาน

ครั้นมาได้หลายวัน ถึงพระอารามใหญ่แห่งหนึ่งนามวัดชื่อว่า (ฮวดฮุ้นยี่) เจ้าวัดและหลวงจีนทั้งหลายก็ออกมาหน้าวัดคอยรับ ครั้นพระถังซำจ้งมาถึงแล้วก็เชิญเข้าไปข้างในเอน้ำชามาเลี้ยงดูกัน ในวัดนั้นมีหลวงจีนประมาณห้าร้อยรูป เวลาที่พระถังซำจ้งมาหยุดพักก็จวนจะพลบค่ำ จึงหยุดนอนอยู่ในวัดนั้นคืนหนึ่งในคืนวันนั้นหลวงจีนทั้งหลายก็มาสนทนาด้วย ถามข่าวที่มีรับสั่งจะให้ไปมณฑลประเทศ ต่างองค์ต่างก็ว่าหนทางที่จะไปนั้นแสนกันดารข้ามห้วยข้ามเขาเป็นการลำบากมากมายนักและทั้งมีปีศาจยักษ์และสัตว์ร้ายต่าง ๆ ชุกชุม ยากที่จะปราบปรามได้

พระถังซำจ้งได้ฟังหลวงจีนทั้งหลายพูดดังนั้น ก็นั่งอยู่แต่ในใจพยักหน้าสอสามหนแล้วเอานิ้วมือชี้เข้าที่อกของตน หลวงจีนทั้งหลายเหล่านั้นไม่ทราบว่าจะมีปัญหาหรืออุบายประการใด

พระถังซำจ้งพูดเป็นในว่า แม้จิตเกิดยักษ์มารก็เกิด ถ้าจิตระงับยักษ์มารก็ระงับตัวของข้าพเจ้าเมื่อยังอยู่ในโบสถ์วัดฮั่วเซ่งยี่ต่อหน้าพระพุทธรูปได้ตั้งความอธิษฐานปฏิญาณตัวแล้ว ถึงจะเป็นประการใดก็ต้องจำใจไปกว่าจะถึงมณฑลประเทศ ขออาราธนาคัมภีร์พระไตรปิฎกเอาพระธรรมกลับมาให้จงได้ พระเจ้าแผ่นดินของเรา

ก็จะทรงพระเจริญอยู่ในสิริราชสมบัติสิ้นกาลนาน

หลวงจีนทั้งหลายได้ฟังพระดังซำจ้งพูดดังนั้น ก็พากันสรรเสริญว่ามีความสัจดีหาผู้เสมอมิได้ พูดดังนั้นแล้วก็พากันกลับไปอยู่ที่อยู่ของตน ๆ

ฝ่ายพระดังซำจ้งหยุดพักอยู่ในวัดนั้นคืนหนึ่งแล้วครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าฉันแล้วก็จัดแจงนุ่งห่มเป็นปริมณฑลแล้วก็เข้าไปในโบสถ์นมัสการพระพุทธรูป แล้วจึงตั้งความอธิษฐานว่า ข้าพเจ้าตื่นเห็นจริง ตั้งจิตจะตรงไปยังมัจฉิมประเทศ นิมนต์พระปริยัติธรรมคือพระคัมภีร์พระไตรปิฎก ด้วยข้าพเจ้านี้เป็นบุรุษเปรียบเหมือนคนจักขุมืด ไม่รู้ว่าพระพุทธองค์นั้นพระรูปโฉมเป็นประการใด ข้าพเจ้าขออธิษฐานว่า ไปตามทางนั้น ถ้าพบพระก็จะนมัสการพระ ถ้าพบปะพระเจดีย์สถานก็จะกราบพระเจดีย์ ขอคุณพระพุทธเจ้าจงบันดาลให้ข้าพเจ้าเห็นพระกายของพระองค์ ซึ่งมีรัศมีเป็นทองคำ ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระไตรปิฎกธรรมให้แก่ข้าพเจ้าฯ จะได้นำพระคัมภีร์กลับมาয়เมืองเชียงอาน สั่งสอนมหาชนให้นับถือเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ให้แพร่หลายไปในทิศบูรพาประเทศ

สิ้นคำอธิษฐานแล้วก็ออกจากโบสถ์มาลาหลวงจีนทั้งหลายแล้วก็ออกเดินมากับคนใช้ ตั้งหน้าตรงไปยังมัจฉิมประเทศ

เวลานั้นเป็นต้นฤดูหนาว ครั้นเดินมาได้สองวันถึงตำบลหนึ่งเรียกว่าเมือง (กงจิว) พวกข้าราชการในเมืองนั้น ครั้นรู้ว่าพระดังซำจ้งมาถึงก็พากันออกมาต้อนรับนิมนต์ให้เข้าไปในเมือง จัดแจงที่ให้พักอยู่คืนหนึ่ง ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าก็จัดแจงอาหารแจกวายและเลี้ยงคนใช้ทั้งสองเสร็จแล้ว พระดังซำจ้งก็ลาข้าราชการทั้งหลายขึ้นม้าพาคนใช้ทั้งสองคนออกจากเมืองไป กลางวันก็รีบเดินกลางคืนก็หยุดพัก แต่เดินทางมาได้หลายเวลา ครั้นวันหนึ่งมาถึงตำบลหนึ่งเรียกว่า (ห้อจิว) ตำบลนี้คือปลายเขตแดนของเมืองถึงมีขุนนางกำนันตรวจตรารักษาตาดัน ครั้นรู้ข่าวว่าพระดังซำจ้งมาถึง ก็พาพวกข้าราชการกับหลวงจีนและราษฎรในด้านออกมารับพระดังซำจ้งให้เข้าไปพักในเมืองจัดเครื่องแจกวายแล้วก็พาให้เข้าพักในวัด (ฮกหวงนยี่) คืนหนึ่ง ในคืนวันนั้น พระดังซำจ้งได้ยินไก่ขันต้นยามสี่จึงเรียกคนใช้ให้ผูกม้าแล้วพระดังซำจ้งก็ลาหลวงจีนและคนทั้งหลายออกจากวัดรีบเดินไป เวลานั้นไก่ขันจวนจะแจ้งแต่อากาศเป็นหมอกมัวไม่ใคร่จะเห็นหนทาง อาศัยแสงพระจันทร์พอเดินได้

- ครั้นเดินมาพ้นเขตเมืองแล้ว ประมาณทางลึกร้อยห้าสิบเส้นเห็นภูเขาหนึ่งข้างริมเขานั้นทางเดินหาไม่ มีคูโขตรกร้างเป็นความลำบากมาก ก็ค่อย ๆ เดินแหวกพงหญ้าลอดลัดต้นไปโดยความลำบาก บังเอิญเดินหลงไปไม่รู้ว่าจะทางไหนที่จะออกได้ ทั้งสามคนยืนปรึกษากันอยู่แล้วก็เดินต่อไปอีกพากันตกลงไปในหล่ม

ทั้งสามคน ตกใจเป็นอันมาก แล้วได้ยินเสียงโหวกฮวกเข้ามาใกล้ดูจลุมพายุพัด แล้วได้ยินเสียงว่าจุดเอามาลากเอามา พอสิ้นเสียงลงก็มีลมพายุพัดอุ้มมาแลเห็นปิศาจยักษ์ร้ายต่าง ๆ กรูกันออกจากพงรก เข้ามาจับพระดังซุ่มจิ้งและคนทั้งสองได้แล้วก็ลากเอาไป พระดังซุ่มจิ้งจิตใจก็สิ้นระริวขวัญหนีดีฝ่อใจไม่อยู่แก่ตัว

พวกปิศาจยักษ์ลากคนทั้งสามมาเกือบจะถึงที่อยู่พระดังซุ่มจิ้งแลไปเห็นปิศาจตัวนายนั่งอยู่บนแท่นศิลาหน้าตานากลัวเป็นที่สุดท่วงทีไว้อำนาจกายดำดุดน่ารักรัคนัยน์ตาเหมือนสายฟ้า เมื่อแลมาดูแสงไฟ เสียงคำรามดุจดั่งว่าฟ้าลั่นหวั่นไหวไปทั้งป่า เขี้ยวออกนอกปากดุจฟันเลื่อยตัวกลมเป็นลายมีหนวดบ้างเล็กน้อย มีเล็บยาวดุจปลายหอก พระดังซุ่มจิ้งเห็นดังนั้นใจฝ่อกายเย็นไปทั้งกาย คนทั้งสองก็สิ้นสติสมประดี

พระยายักษ์ เสืออิมเจียงกุนทวนหม้ออ่อง เมื่อเห็นคนทั้งสามจึงร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า ให้มัดหมูโดยเร็ว พวกปิศาจก็เอาเชือกมัดคนทั้งสามลากเข้ามาไว้ข้างใน อิมเจียงกุนทวนหม้ออ่องสั่งบริวารให้แลเนื้อมาโดยเร็ว บริวารก็เข้าจับมนุษย์ให้นอนลงซูลมุนกันอยู่ พอได้ยินเสียงข้างนอกโหวกฮวกเข้ามา พวกยักษ์บริวารวิ่งเข้ามาบอกว่าชิวกุนอ่องกับเด็กชู้สืออ่อง พระยาควายจะเข้ามาหาท่าน

ฝ่ายพระดังซุ่มจิ้งกับคนทั้งสองเมื่อต้องมัดอยู่ ครั้นได้ยินพวกยักษ์เข้ามาบอกนายดังนั้น ก็ยิ่งตกใจเป็นอันมากจึงแลไปดูข้างนอกเห็นทั้งสองเดินเข้ามา คนที่เดินเข้ามาหน้านั้น หน้าดำดุดทวนหม้ออีกคนหนึ่งที่มาข้างหลังรูปร่างโตใหญ่ ท้องย้วยหน้าสีหมอกดำคนทั้งสองนั้นเดินเข้ามาภิรยาเหมือนเตี้ยรัจฉาน พระดังซุ่มจิ้งกับคนทั้งสองสิ้นสติสมประดีตกใจตะลึงอยู่

อิมเจียงกุนทวนหม้ออ่อง เห็นสหายทั้งสองมาก็ลงจากที่ไปต้อนรับ ชิวกุนอ่องจึงถามอิมเจียงกุนทวนหม้ออ่องในคราวนี้เราเห็นว่าจะมีที่พอใจอะไรสักอย่างหนึ่งเป็นแน่ เด็กชู้สืออ่องจึงพูดว่ามีอิมเจียงกุนทวนหม้ออ่องดูแปลกกว่าแต่ก่อน อิมเจียงกุนทวนหม้ออ่องตอบชิวกุนอ่องกับเด็กชู้สืออ่องว่าส่วนท่านทั้งสองนั้นผลประโยชน์อย่างไรบ้าง ชิวกุนเด็กชู้สือจึงตอบว่าก็พอเวลาไปมีอหนึ่งคราวหนึ่งเท่านั้นเองแล้วต่างคนก็นั่งสนทนากัน

ชิวกุนอ่องแลไปเห็นคนทั้งสามต้องมัดอยู่ในนั้นร้องให้ครวญครางอยู่ ชิวกุนอ่องจึงถามอิมเจียงกุนทวนหม้ออ่องว่า คนทั้งสามนี้อยู่ที่ไหนจึงได้มาถูกมัดอยู่ที่นี่

อิมเจียงกุนทวนหม้ออ่องตอบว่า คนเหล่านี้เข้ามาส่งเนื้อของเขายังประตูของข้าพเจ้าเอง

เด็กชู้สืออ่องได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะพูดว่า สมควรจะเลี้ยงแขกหรือไม่ อิมเจียงกุนทวนหม้ออ่องตอบว่าควรแล้วชิวกุนอ่องจึงพูดขึ้นว่า เรากินแต่สองคนก่อนก็พอ

แล้วอีกคนหนึ่งเอาไว้สำหรับเป็นเสบียงเมื่อเวลาชดสนอิมเจียงกุนทวนหม้ออ่องได้ ฟังกก็เห็นชอบด้วย จึงสั่งบิรวารให้เอามนุษย์สองคนนั้น ผ่าอกเอาหัวใจ และดับไต่กับศิระษมาเลี้ยงกัน พวกบิรวารก็จัดทำตามคำสั่งของนาย เอาศิระษดับไต่ใส่พุงกับหัวใจใส่จานตั้งบนโต๊ะเลี้ยงนายทั้งสาม เหลือจากนั้นปันกันตามพวกบิรวารยักษ์ทั้งหลาย เวลาที่พวกปิศาจยักษ์ทั้งหลายกินเนื้อมนุษย์นั้น กิรยาโฮกฮากดุจเสือและหมีกัดกินเนื้อกวาง ยื้อแย่งกันไปมาเป็นกรารื่นเริงสำราญใจ

เวลานั้นพระดังซิมจิ้งตั้งมดอยู่แลเห็นพวกยักษ์เอาคนทั้งสองไปกินเป็นอาหารดังนั้นมีใจอันสลดสิ้นสติชบลงกับที่แน่นิ่งไป ครั่งนี้เป็นครั้งแรกที่พระดังซิมจิ้งได้ความเดือดร้อนทนทุกข์ทรมาน

เวลานั้นพอเป็นเวลาสง ๗ จวนจะแจ้ง พวกปิศาจได้ยินเสียงร้องตวาดลงมาจากอากาศดุจฟ้าผ่าภูเขา ปิศาจทั้งหลายพากันตกใจไม่มีสมประดี ต่างคนต่างก็โลดโผนใจหนีไป เข้าซุ่มซ่อนตัวอยู่ตามซอกห้วยซานเขา ตามแต่จะซ่อนซุกได้

ฝ่ายไทเป็กแซกุน เมื่อปิศาจหนีไปหมดแล้ว ก็ลอยลงมาที่พระดังซิมจิ้งสลบอยู่ แปลงกายเป็นผู้เฒ่าชาวป่า ถือไม้เท้าเดินมายังที่ ๆ พระดังซิมจิ้งสลบอยู่ เอามือเสือกปิดที่กายพระดังซิมจิ้งหนหนึ่งเชือกที่มัดพระดังซิมจิ้งไว้ก็หลุดออกได้ แล้วอ่านมนต์เป่าลงที่ตรงกายพระดังซิมจิ้ง พระดังซิมจิ้งก็ได้สติฟื้นกลับคืนมา เงยหน้าขึ้นดูไม่เห็นพวกปิศาจยักษ์เห็นแต่ผู้เฒ่าจึงคุกเข่าลงคำนับแล้วพูดว่าท่านตาช่วยชีวิตอาตมาไว้สักครั่งหนึ่งเถิด

ไทเป็กแซกุนผู้เฒ่าได้ฟังดังนั้นก็บอกบอกว่า ท่านจงลุกขึ้นเถิดพระดังซิมจิ้งก็ลุกขึ้นคำนับผู้เฒ่า ไทเป็กแซกุนจึงถามว่าสิ่งของของท่านอะไรหายบ้างหรือไม่

พระดังซิมจิ้งบอกว่าสาธุศิษย์สองคนที่ตามมาด้วยนั้น พวกปิศาจยักษ์ได้เอาไปกินเสียแล้ว ยังแต่ไม้กับถุงยามไม่ทราบว่าจะหายไปยังไหน

ไทเป็กแซกุนผู้เฒ่าจึงเอาไม้เท้าชี้ว่าโน่นแน่ะจะไปดู พระดังซิมจิ้งแลไปก็เห็นถุงยามและม้ายังอยู่ จึงเดินไปจับม้ายและแก้ถุงยามออกดูสิ่งของก็ยังมีอยู่ทั้งนั้น จึงกลับมาคำนับท่านผู้เฒ่าแล้วจึงถามว่าที่แห่งนี้เป็นที่อะไร และนายยักษ์ทั้งสามนั้นเป็นอะไรจึงดูต้นนี้

ไทเป็กแซกุนจึงบอกว่าที่ตำบลนี้เรียกว่าภูเขา (ซังซี้ซัว) ล้วนแต่พวกปิศาจยักษ์มารทั้งนั้น ทำไมท่านจึงได้หลงมาที่นี่ เด็กชู้สืออ่องนั่นคือปิศาจควายดำ ชู้กุนอ่องนั่นคือปิศาจหมี อิมเจียงกุนทวนหม้ออ่องนั่นคือปิศาจเสือบิรวารนอกนั้นเป็นปิศาจต่าง ๆ อาศัยอยู่ในป่าตำบลนี้ มันกินเนื้อท่านไม่ได้เพราะบุญบารมีของท่านที่ได้สร้างสมอบรมมามากแล้วผู้เฒ่าพูดดังนั้นก็จึงบอกพระดังซิมจิ้งว่าท่านจงตามข้าพเจ้ามาเถิด จะชี้หนทางให้ท่านไป พระดังซิมจิ้งได้ฟังดังนั้นก็

ความยินดีที่สุด จึงหยิบถุงยามพาดบนหลังม้าแล้วจับบังเหียนจูงเดินตามผู้เฒ่า ครั้นออกมาพ้นภูเขาเหล่านั้นมาแล้วก็ถึงทางใหญ่ พระดังซิ้มจึงจึงเอาม้าผูกไว้ที่ข้างทางแล้ว หันหน้ามาจะคำนับขอบคุณท่านผู้เฒ่า ก็เห็นเป็นลมหอบเอาท่านผู้เฒ่าลอยขึ้นไปบนอากาศแล้วมีนกการเวกบินมารีบ ท่านผู้เฒ่าก็ขึ้นนั่งบนหลังนกการเวกลอยตามลมไปทางทิศตะวันออก ขณะเมื่อพระดังซิ้มจึ่งยืนดูท่านผู้เฒ่าอยู่นั้น เห็นกระดาศลอยลงมาจากอากาศตกลงที่ตรงหน้าจึงหยิบขึ้นมามาดูเห็นเป็นอักษรสี่แถวในหนังสือนั้นว่า ตัวข้าพเจ้าคือไทเป็กแซกุนมาช่วยชีวิตท่านให้พ้นจากมือมาร ถ้าท่านไปข้างหน้าจะได้ศิษย์ที่มีฤทธิ์ไปกับท่านด้วย ถึงท่านจะได้ความลำบากอย่างไรก็อย่าได้ออกปากว่าได้ความยากเพราะไปเชิญพระคัมภีร์เลย พระดังซิ้มจึ่งอ่านสิ้นข้อความแล้วก็ยกมือขึ้นนมัสการแล้วก็งูมำตั้งหน้าเดินไปแต่ผู้เดียว ทอดอาลัยในชีวิตของตนอดสำหุงมำขึ้นเขาข้ามเนินไปได้สองวันเปลี่ยวเปล่าไม่มีบ้านคนเลย เสบียงอาหารที่จะฉันก็หมดลงมีความกระวนกระวายโดยอดอาหาร ทั้งทางเดินก็แสนที่ลำบากเป็นคุโศลุ่มคอนรกเรียว

เมื่องูมำเดินไปนั้น แลเห็นเสือสองตัวสกัดทางอยู่ก็ตกใจเป็นอันมาก จึงหันหน้าจะกลับก็แลเห็นงูตัวใหญ่นอนขดอยู่ข้างซ้ายทางที่จะกลับไป ครั้นจะหลีกไปทางข้างขวาก็แลเห็นสัตว์ร้ายต่าง ๆ พระดังซิ้มจึ่งยืนตะลึงอยู่ผู้เดียวสิ้นความคิด จึงทอดอาลัยในร่างกายและชีวิตของตน แล้วแต่จะเป็นไปไม่รู้แห่งที่จะหลีกหนีไปทางใดได้ แลดูมำมำก็อ่อนเปลี้ยลงหมอบพุบอยู่กับที่จะงูก็ไม่เดิน พระดังซิ้มจึ่งสิ้นความคิดที่จะแก้ไขยืนตะลึงจิตใจลอยอยู่ดั่งนั้น

ในทันใดนั้นได้ยินเสียงหวั่นไหว พระดังซิ้มจึ่งแลเห็นสัตว์ร้ายทั้งหลายเหล่านั้นสะดุ้งพากันโดดหนีไปทั้งสิ้น เทียวซุกซ่อนหายไปหมด พระดังซิ้มจึ่งเห็นดั่งนั้น ก็ค่อยมีน้ำใจขึ้นขึ้น จึงแลไปข้างหน้าเห็นคนรูปร่างใหญ่โตแข็งแรงเดินมา มีมือถืออาวุธคือง้าวที่บันเอวนั้นแขวนหน้าไม้เดินข้ามเขาลงมาครั้นใกล้พระดังซิ้มจึ่ง พระดังซิ้มจึ่งจึงคุกเข่าลงพนมมือแล้วพูดว่า ได้อ่องจงช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ด้วยเถิด

ฝ่ายผู้ที่เดินมาเห็นดั่งนั้นจึงวางง้าวลงแล้วเข้ามาประคองพระดังซิ้มจึ่งให้ลุกขึ้นยืนแล้วจึงพูดว่า ท่านอยากกลัวเลยข้าพเจ้าเป็นพรานที่ยาวตามเขานี้ เพื่อหาเนื้อสัตว์เป็นอาหารเลี้ยงชีวิต ข้าพเจ้าชื่อว่า (เล่าเป็กกิม) ตั้งบ้านเรือนอยู่แถบนี้ ข้าพเจ้าได้เที่ยวค้นหาเนื้อสัตว์และสัตว์ต่าง ๆ บังเอิญมาพบท่านทำให้ท่านได้รับความหวั่นหวาดนั้น ขออภัยโทษเถิด

พระดังซิ้มจึ่งจึงตอบว่า อาตมภาพเป็นพระของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้รับสั่งให้อาตมภาพไปยังมณฑลประเทศ เพื่อนมัสการพระพุทธเจ้า และเพื่อขออาราธนาพระไตรปิฎก มาประดิษฐานในบูรพาทิศ เพื่อพระราชพิธีธรรม

เป็นการมหาฤกษ์ อาตมภาพมาถึงตำบลนี้พบซึ่งสัตว์ร้ายต่าง ๆ ชุกชุมจะนี่จนไม่รู้ที่จะทำประการใดจะไปที่ไหนได้ บังเอิญท่านเดินสวนทางมาสัตว์ร้ายทั้งหลายเหล่านั้นพากันตกใจวิ่งซ่อนหนีไปหมด เปรียบเหมือนท่านช่วยชีวิตอาตมภาพไว้ พระคุณของท่านอยู่แก่ข้าพเจ้าหาที่เปรียบมิได้

เล่าเป๊กกิมได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าข้าพเจ้าเป็นพรานอยู่ในป่าที่ตำบลนี้ เพราะฉะนั้นสัตว์เลื้อยร้ายทั้งหลายเมื่อได้ยินเสียงข้าพเจ้าแล้ว ก็พากันหลบหนีหนีเอาตัวซ่อนเร้นไปทั้งสิ้น ท่านเป็นพระของพระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้พระเจ้าแผ่นดินถึง ท่านกับข้าพเจ้าก็นับว่าเป็นข้าเจ้าเดียวกันในที่ตำบลนี้ยังเป็นเขตแดนของพระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้ ท่านกับข้าพเจ้าก็เป็นคนเมืองเดียวกัน เพราะฉะนั้นขอเชิญท่านไปพักบ้านข้าพเจ้าสักคืนหนึ่ง รุ่งขึ้นแล้วข้าพเจ้าจะพาท่านไปส่ง

พระดั่งซิมจิ้งได้ฟังเล่าเป๊กกิมพูดดังนั้น ก็มีความยินดีจึงพูดว่าสุดแต่ท่านจะเห็นควร

เล่าเป๊กกิมได้ฟังดังนั้นก็ออกเดินนำหน้าพระดั่งซิมจิ้งก็จึงมาเดินตามเล่าเป๊กกิมมาเบื้องหลัง พอข้ามเขตเขามาได้สักครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงโฮกฮากออกมาข้างหน้า เล่าเป๊กกิมจึงบอกแก่พระดั่งซิมจิ้งว่าที่เสียงโฮกฮากออกมานั้นคือเสียงแมวขานมา ท่านจงคอยอยู่นี้ข้าพเจ้าจะไปจับตัวมันมาต้มเลี้ยงท่านสักเวลาหนึ่ง

พระดั่งซิมจิ้งได้ฟังเล่าเป๊กกิมพูดดังนั้น อกใจให้สิ้นระริวไปจะก้าวจะเดินก็ไม่ออก

เล่าเป๊กกิมพูดดังนั้นแล้วก็ถือจ้าวเดินรีบตรงไปข้างหน้า เห็นเสือต่างตัวหนึ่งเผลอลงมาจากเขาตรงหน้าเล่าเป๊กกิม ครั้นเสือเห็นเล่าเป๊กกิมก็ตกใจหันหน้าจะหนี เล่าเป๊กกิมก็ตวาดด้วยเสียงอันดังดุจฟ้าร้องวิ่งทะลวงไล่เสือด้วยความรวดเร็ว เสือเห็นจวนตัวดังนั้นก็หันกลับหน้าขยายเล็บ และแยกเขี้ยวพองขนร้องโฮกโผนเข้ามาตะครุบเล่าเป๊กกิม เล่าเป๊กกิมเอาจ้าวยกขึ้นรับเสือ เสือกัดลบบรรจบกันไปมา ประมาดสักพักใหญ่ เสือพลาดท่าเล่าเป๊กกิมได้ที่เอาจ้าวแทงถูกชายโครงเสือ เสือกก็ล้มลงขาดใจตาย เล่าเป๊กกิมเข้าจับใบหูเสือลากออกมาทิ้งไว้ข้างทางแล้วเดินกลับมาบอกแก่พระดั่งซิมจิ้งว่าข้าพเจ้าแทงเสือตัวนั้นตายแล้ว จะเอาไปบ้านต้มเลี้ยงท่านสักสองสามเวลาเชิญท่านเดินตามข้าพเจ้าไปเถิด

พระดั่งซิมจิ้งได้ฟังดังนั้นก็เดินจูงม้าไปตามเล่าเป๊กกิม เล่าเป๊กกิมมือหนึ่งถือจ้าวมือหนึ่งลากเสือเดินนำหน้าตรงมายังบ้าน ครั้นเดินมาสักครู่หนึ่งก็ถึงบ้านเล่าเป๊กกิมลากเสือเข้าไปไว้ข้างริมโรง แล้วเรียกคนใช้ให้จัดแจงเอาเสือไปแลหนึ่งแล้วต้มแกงตามเคย ครั้นสั่งเสร็จแล้วก็ออกไปนิมนต์พระดั่งซิมจิ้งเข้ามาในบ้านเชิญให้นั่งที่อันสมควรแล้วก็ยกน้ำชามาถวายแล้วเล่าเป๊กกิมจึงเข้าไปบอกแก่มารดาว่า

บัดนี้มีพระของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ถือรับสั่งมาให้ไปอาราธนาพระไตรปิฎกใน
มณฑลประเทศพบกับลูกที่กลางป่าบัดนี้ลูกได้นิมนต์มาพักอยู่ข้างนอกเวลาพຸ່งนี้
เข้าจึงจะส่งท่านไปตามรับสั่ง

ฝ่ายมารดาเล่าเป๊กกิมได้ฟังบุตรตั้งนั้นก็มีความยินดีเป็นที่สุด จึงพูดแก่บุตรว่า
วันพຸ່งนี้ก็ถึงกำหนดวันเช่นบิดาของเจ้านิมนต์ท่านไว้อีกสักวันหนึ่ง จะได้ให้ท่าน
สวดมนต์แล้วจะได้ถวายอาหารเป็นการทำบุญจะได้แก่คุณไปถึงบิดาเจ้า

เล่าเป๊กกิมเป็นคนทำปาณาติบาตก็จริง แต่เป็นคนมีความกตัญญูมาก ครั้น
ได้ยินมารดาว่าดังนั้นก็ไม้อาจจะขัดมารดาได้ จึงจัดแจงแต่งโต๊ะพร้อมด้วยรูปเทียน
และกระดาษเงินกระดาษทองเสร็จแล้ว ก็พอเวลาจวนค่ำ

ฝ่ายคนใช้แล่นเนื้อเสือเสร็จแล้วต้มบ้างแกงบ้าง ครั้นเสร็จแล้วจึงยกมาหน้าบ้าน

ฝ่ายเล่าเป๊กกิมจึงจัดแจงที่ทางและหาน้ำใช้น้ำฉันเสร็จแล้วจึงมานิมนต์พระ
ถึงซุ้มจั่งว่า เนื้อเสือกำลังร้อน ๆ เชิญท่านรับประทานเถิด แก่หิวดีนัก

พระถึงซุ้มจั่งจึงพูดแก่เล่าเป๊กกิมว่า ขอบใจท่านมีจิตเอื้อเฟื้อแก่อาตมภาพ
อาตมภาพนี้ตั้งแต่ออกจากกรรมมารดามาจนบัดนี้ ซึ่งเนื้อถิกนั้นไม่เคยฉัน ฉันแต่
ผักและถั่วงาเป็นเครื่องแฉะ นอกจากเครื่องแฉะก็ไม่ฉันเลยเป็นอันขาด ทั้งผิตเวลาก็
ฉันไม่ได้

เล่าเป๊กกิมครั้นได้ฟัง พระถึงซุ้มจั่งพูดตั้งนั้นก็นั่งคิดอยู่แต่ในใจแล้วจึงตอบว่า
บ้านข้าพเจ้าขัดสนมานานแล้ว อันเครื่องแฉะนั้นก็ได้จัดหาไว้ ไม่รู้ว่าจะทำประการ
ใดดี

เมื่อขณะเล่าเป๊กกิมพูดอยู่แก่พระถึงซุ้มจั่งนั้น ฝ่ายมารดาเล่าเป๊กกิมได้ยินเข้า
จึงร้องบอกออกมาว่าเจ้าอย่าวุ่นวายเลย มารดาได้จัดหาเตรียมไว้เสร็จแล้ว พຸ່ง
นี้เข้าจึงค่อยถวายให้ท่านฉันเถิด

เล่าเป๊กกิมได้ฟังมารดาว่าดังนั้นก็นั่งอยู่ ครั้นพลบค่ำลงเล่าเป๊กกิมก็จุดรูปเทียน
ขึ้นบูชา พระถึงซุ้มจั่งครองจิวเสร็จแล้ว ก็สวดมนต์ตั้งแต่พลบค่ำจนสว่างได้ห้า
จบก็พอรุ่งแจ้ง

ฝ่ายภรรยาเล่าเป๊กกิม ครั้นหุงต้มเครื่องแฉะและอาหารเสร็จแล้วก็ให้คนใช้นำ
มาหน้าบ้าน เล่าเป๊กกิมจึงจัดน้ำใช้น้ำฉันเสร็จแล้ว ยกสำรับมาวางเรียบร้อยเป็น
อันดีจึงนิมนต์พระถึงซุ้มจั่งฉัน

ฝ่ายพระถึงซุ้มจั่งฉันเสร็จแล้ว ก็ยถาสัพพีให้พรตามเพศของหลวงจีน

ในเวลาคืนวันนั้น บุตรสาวของเล่าเป๊กกิมนอนหลับฝันว่าเห็นปู่ พຸ່งเช้าจึง
มาบอกแก่เล่าเป๊กกิมว่าเมื่อคืนนี้ฉันฝันเห็นปู่มาบอกว่า ตายไปนานแล้วไปทบททุกข-
เวทนาอดอยากอยู่ในเมืองนรกไม่ได้ไปเกิดในที่สุขเลย มาวันนี้ได้ฟังบารมีของพระ

ถึงซำมจึงตั้งใจสวดพระธรรมอุทิศให้จึงได้พ้นโทษ พระยามัจจุราชเงียมพ้ออ่องให้ ยมบาลส่งไปเกิดยังเมืองหลวงเป็นลูกเศรษฐี จึงมาบอกให้รู้จะได้ตอบแทนพระ คุณท่าน

เล่าเป๊กกิมได้ฟังบุตรสาวเล่าความฝันให้ฟังดังนั้นจึงบอกว่า เมื่อคืนนี้บิดาก็ ฝันเหมือนกันอย่างที่ว่าเจ้าฝันนี้บิดาจะไปบอกให้ย่ำรู้จะได้ตั้งใจ แล้วเล่าเป๊กกิมก็มา เล่าความฝันให้มารดาฟัง

ฝ่ายมารดาเล่าเป๊กกิมได้ฟังบุตรบอกดังนั้นก็หัวเราะ แล้วพูดว่าเมื่อคืนนี้แม่ก็ ฝันเหมือนกันแก่เจ้า แม่ลูกหลานก็ดีใจพากันรื่นเริงทั่วทั้งบ้าน แล้วมารดาเล่า เป๊กกิมจึงเรียกคนแต่บรรดาที่อยู่ในบ้านทั้งชายและหญิงเด็กและผู้ใหญ่ให้มา พร้อมกัน กราบไหว้นมัสการขอบคุณพระถึงซำมจึง

ครั้นเสร็จแล้วเล่าเป๊กกิมจึงจัดเสปียงอาหาร ที่จะให้พระถึงซำมจึง ครั้นจัดเสร็จ แล้วก็เล่าความฝันให้พระถึงซำมจึงฟังทุกประการแล้วเล่าเป๊กกิมจึงพูดว่า ขอบ พระคุณท่านหาที่เปรี๊ยะมิได้ เพราะท่านตั้งใจสวดพระธรรมให้บิดาข้าพเจ้า บิดา ข้าพเจ้าจึงได้พ้นโทษไปเกิดในที่ชอบแล้ว

พระถึงซำมจึงได้ฟังดังนั้น มีความยินดีเป็นอันมากแล้วเล่าเป๊กกิมจึงเอาเงินมา ถวายแก่พระถึงซำมจึง เพื่อจะได้ใช้เป็นเสปียงเดินทาง พระถึงซำมจึงก็หารับไม่ พุดแก่เล่าเป๊กกิมว่าแม้ท่านมีความเมตตาแก่ข้าพเจ้า ขอให้ช่วยสงอาดมภาพไป ในระยะย่านหนึ่ง อาตมภาพจะมีความขอบคุณท่านเป็นที่สุด

เล่าเป๊กกิมได้ฟังพระถึงซำมจึงพูดดังนั้น จึงเรียกภรรยาให้จัดห่อข้าวตากขนม แห้งจะได้เอาไปกินตามทาง

ภรรยาได้ฟังดังนั้น ก็มาจัดหาสิ่งของตามคำสามีสั่งแล้วเรียกคนใช้สองสาม คนให้หาบของและถืออาวุธตามไปส่ง

ครั้นจัดแจงเสปียงอาหารเสร็จแล้ว พระถึงซำมจึงจึงลาคนทั้งหลายขึ้นม้าพร้อม ด้วยเล่าเป๊กกิม และคนใช้ของเล่าเป๊กกิมออกจากบ้าน เดินไปได้ครึ่งวัน แลเห็น ภูเขาหนึ่งสูงใหญ่ยอดจดเมฆก็พากันเดินข้ามเขาไปได้สักครู่หนึ่งยังไม่พ้นเขา เล่า เป๊กกิมจึงแจ้งความว่า ท่านจงตั้งหน้าไปเกิดข้าพเจ้าจะชอลากลับแล้ว

พระถึงซำมจึงได้ฟังดังนั้น จึงชักม้าหยุดลงจากม้าพุดแก่เล่าเป๊กกิมว่า ขอ ท่านได้กรุณาช่วยสงเคราะห์อาตมภาพส่งไปอีกสักย่านหนึ่งเถิด

เล่าเป๊กกิมได้ฟังพระถึงซำมจึงพูดดังนั้นจึงตอบว่า ท่านไม่ทราบตำบลเขานี้ เรียก ว่าเขาต่อแดน ครึ่งหนึ่งข้างนี้เป็นเขตของใต้ถึง ครึ่งหนึ่งข้างโน้น เป็นเขตของ เมือง (กัศฐาก๊ก) ข้างโน้นสัตว์เนื้อสี่อวัยวะมิได้อยู่ในอำนาจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไปไม่ ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะชอลาท่านกลับ ขอท่านได้เดินไปแต่ผู้เดียวเถิด

พระถังซัมจั๋งได้ฟังเล่าเปิกกิมพูดดังนั้น ก็มีความเสียใจยิ่งนักไม่รู้ว่าจะทำประการใด ในเวลาที่กำลังจะจากกัน จิตใจของพระถังซัมจั๋งก็อ่อนไหว

พอได้ยินเสียงร้องเรียกดังจุกฟ้าผ่าว่า หลวงพ่อมาแล้ว ๆ พระถังซัมจั๋งได้ยินดังนั้นก็ตกใจกายสั่นตุ้กตุ้กนุก เล่าเปิกกิมก็ตกใจ เทียวแลหากก็ไม่เห็นสิ่งใด บัดเดียวได้ยินเสียงร้องเรียกอีกดังก้องกังวาน คนใช้ของเล่าเปิกกิมจึงพูดขึ้นว่า เสียงนี้ชะรอยจะเป็นเสียงวานรที่ติดอยู่ในซอกดินเขานั่นดอกกระมัง

เล่าเปิกกิมจึงพูดว่าถ้าดังนั้น ก็เห็นจะเป็นสิ่งตัวนั้นแน่แล้วเปลี่ยนแปลงกายได้ จึงมีเสียงเรียกได้ดังนี้

พระถังซัมจั๋งจึงถามว่าสิงอะไรอยู่ที่ไหน มีคำอธิบายว่า (ภูเขาลูกนี้เดิมเรียกว่า เขาเจ้าแห่งซัว ต่อไปภายหลังพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ยกทัพมาเจงไซปราบปรามมาถึงตำบลนี้ จึงเปลี่ยนนามเขานี้เรียกว่า (เหลียงก๊ายซัว) คือเขาต่อแดน)

เมื่อเล่าเปิกกิมได้ฟังพระถังซัมจั๋งถามดังนั้น จึงบอกว่าเมื่อปีก่อนนั้นเคยได้ยินผู้เฒ่าเล่าให้ฟังว่า เมื่อแผ่นดินฮั่น อ๋องมิ่งคิดกบฏชิงราชสมบัติ ในเวลานั้นข้างบนฟ้ามีภูเขาดตกลงมาทับวานรตัวหนึ่งติดอยู่ในซอกหิน แต่วานรนั้นก็ไม่วิตกแก่ความหนาวและความร้อน ถึงเวลาจะกินข้าวน้ำ พระภูมิเจ้าที่ก็นำมาให้กินแต่น้ำนั้นเป็นน้ำทองแดง ถ้าอยากข้าวก็เอาเหล็กแดงมาให้กินได้ความทรमान อดอยากมาอย่างนี้ช้านานแล้วแต่ไม่ตาย วันนี้มีเสียงร้องเรียกเห็นจะเป็นวานรตัวนั้นเอง ท่านอย่าได้วิตกเราพากันลงไปดู จะได้เห็นว่าเป็นประการใด

พระถังซัมจั๋งได้ฟังเล่าเปิกกิมพูดดังนั้น จึงจูงม้าพร้อมกันลงไปยังดินเขา เดินลงไปประมาณสักสิบเส้นเศษแลไปข้างหน้าเห็นในซอกเขามีวานรตัวหนึ่งตัวติดอยู่กับหิน โผล่แต่ศีรษะกับมือยื่นออกมานอกเขา เห็นกัว่มือเรียกอยู่จนวาย ได้ยินร้องถามว่าทำไมหลวงพ่อดีจะมาปานนี้เล่า มาดีแล้วช่วยข้าพเจ้าให้ออกได้ข้าพเจ้าจะได้อาสาท่านไปเมืองไซตี

พระถังซัมจั๋งได้ยินดังนั้นจึงเดินเข้าไปใกล้ พิจารณาดูเห็นลักษณะวานรนั้นปากแหลมคางเหลี่ยมแก้วตาเหลืองบนศีรษะล้วนแต่หนู่ก้าขึ้นปกคลุม ในช่องหูตะไคร่น้ำขึ้นท่วมหู ตามคางตะไคร่น้ำจับย่อยเป็นระย้า เห็นแล้วก็ยืนพิจารณาอยู่ แต่เล่าเปิกกิมเป็นคนใจกล้า ตรงเข้าไปเอามือถอนหนู่ก้าที่ขึ้นปกคลุมและขูดตะไคร่น้ำออกให้ดีแล้ว เล่าเปิกกิมจึงถามว่า ท่านมีธุระกิจอย่างใดหรือ วานรตอบว่าไม่มีธุระอะไรดอก ขอเชิญหลวงพ่อกับข้าพเจ้าจะขอถามสักหน่อยเถิด

พระถังซัมจั๋งจึงเดินเข้ามาใกล้วานรแล้วพูดว่า ท่านจะถามอะไรแก่เราหรือ วานรจึงถามว่าท่านเป็นพระของพระเจ้าแผ่นดินดังหรือ มีรับสั่งให้ไปเมืองไซตีเพื่ออาราธนาพระธรรมคือพระไตรปิฎกหรือมิใช่

พระดังซิมจิ้งจึงตอบว่า ตัวอาตมภาพนี่เองเป็นผู้จะไปอาราธนาพระธรรมปิฎก ท่านจะถามทำไม ท่านมีธุระอย่างไรหรือ

วานรตอบว่า ข้าพเจ้าเมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้นบนวิมานชั้นดาวดึงส์เกิดเหตุวุ่นวาย เตือดร้อน คือตัวข้าพเจ้าชื่อเกาซีเทียนนี่เอง เพราะโทษที่ทำผิดนั้นพระยูไลจึงได้ปรับโทษ บันดาลเป็นภูเขารอบข้าพเจ้าติดอยู่อย่างนี้ เมื่อคราวก่อนพระกวนอิมรับคำสั่งของสมเด็จพระยูไลให้ไปยังประเทศจีน หาผู้ซึ่งมีจิตศรัทธาเพื่อจะไปอาราธนาพระไตรปิฎกยังมีขณิมประเทศ ท่านได้มาถึงที่นี่แล้วข้าพเจ้าได้อ้อนวอนขอให้ท่านช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเขานี้ ท่านได้กำชับสั่งสอนให้ข้าพเจ้ากลับใจ ถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งว่าภายหลังคงจะมีผู้มาอาราธนาพระไตรปิฎกเดินทางนี้ นั้นแหละข้าพเจ้าจึงจะพ้นทุกข์พ้นโทษได้ และสั่งให้ข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์ตามไป ยังมีขณิมประเทศ สำเร็จการแล้วต่อภายหลังจะได้ความสุข เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าตั้งใจคอยท่านทั้งกลางวันและกลางคืน บัดนี้ท่านมาถึงแล้วจงช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ข้าพเจ้าจะได้ตามไปปฏิบัติท่านกว่าจะสำเร็จการของท่าน

พระดังซิมจิ้งได้ฟังวานรเล่าซึ่งมูลเหตุ และจะขอตามไปด้วยดังนั้นก็มีความยินดี จึงตอบวานรว่าตัวมีจิตศรัทธาอย่างนั้นก็เป็นการดีแล้ว แต่ที่จะให้ช่วยตัวเจ้าออกจากศิลานั้น เราไม่มีสิ่วขวานและเครื่องมืออันใดที่จะขุดแกะเอาเจ้าออกได้ ทำอย่างไรจึงจะช่วยเจ้าได้เล่า

วานรจึงพูดว่า การทั้งนี้ไม่ต้องใช้สิ่วขวานอะไรดอก แต่ท่านมีจิตกรุณาจะช่วยข้าพเจ้าแล้ว ขอท่านได้ขึ้นไปบนยอดเขาแกะเอาพระคาถาอักขระหกตัวมาแล้ว ข้าพเจ้าก็จะออกได้เอง อักขระหกตัวนั้นเป็นของสมเด็จพระเช็กเกียมองนิฮุดใจ ท่านปิดไว้ ไม่ให้ข้าพเจ้าออกได้ แม้ท่านแกะเอาอักขระนั้นออกเสียแล้วข้าพเจ้าก็จะออกได้ไม่ต้องลำบากอะไร

พระดังซิมจิ้งได้ฟังดังนั้น จึงหันหน้ามาพูดแก่เล่าเป๊กกิมว่าท่านกับข้าพเจ้าขึ้นไปดูที่นั่นจะเป็นประการใด เล่าเป๊กกิมจึงพูดว่าซึ่งวานรพูดนั้นไม่ทราบว่าจะเท็จหรือจริงประการใด

เกาซีเทียนได้ยินเล่าเป๊กกิมพูดดังนั้น ก็ร้องด้วยเสียงอันดังว่าของนั้นมีจริง ไม่ใช่ความเท็จเชิญท่านขึ้นไปดูเถิด

เล่าเป๊กกิมได้ฟังดังนั้น ก็ชวนพระดังซิมจิ้งค่อย ๆ ปีนขึ้นไปบนเขาจนถึงที่สุดยอดเขาแล้ว เห็นก้อนศิลาสี่เหลี่ยมตั้งอยู่มีรัศมีสว่างเป็นสีต่าง ๆ ดูงามประหลาดตาและมีแผ่นทองคำมีอักขระหกตัวติดอยู่บนยอดศิลาก่อนนั้น พระดังซิมจิ้งเห็นดังนั้น จึงเดินเข้าไปใกล้แล้วยกมือขึ้นนมัสการ คุกเข่าลงตรงก้อนศิลานั้น ตั้งสัจจอธิษฐานว่าข้าพเจ้าตื่นเห็นจึงได้รับคำสั่งของพระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ จะไปอาราธนา

พระไตรปิฎกธรรม แม้ว่าวานรนี้เคยเป็นสาธุศิษย์อันชอบธรรมของข้าพเจ้าแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าแกะอักษรทั้งหกนี้ออกได้โดยสะดวกเถิด ถ้าถึงตัวนี้เป็นหมู่มาร และสัตว์ร้าย ไม่เคยมีอุปนิสัยแก่ข้าพเจ้าแล้วขออย่าให้ข้าพเจ้าแกะอักษรนั้น ออกได้เลย

ครั้นอธิษฐานแล้ว จึงลุกขึ้นเดินเข้าไปยังก่อนคิลาภกมือจับขยับแต่เบา ๆ แผ่นอักษรนั้นก็หลุดออกโดยง่าย ขณะนั้นมีลมพัดมามีกลิ่นหอมวิเศษยิ่งนัก แผ่นทองที่มีอักษรนั้นก็ลอยขึ้นบนอากาศ และมีเสียงในอากาศดังปรกฏว่า ซีเทียน วันนี้ ลิ่นเคราะห์แล้วเราคือเทพารักษ์ ซึ่งรักษาหน้าที่เป็นผู้คุม จะนำเอาพระคานานี้ไปถวายพระยูไล พอสิ้นเสียงลงแผ่นทองก็ลอยหายไปบนอากาศ

พระถังซัมจั๋งกับเล่าเป๊กกิม ได้ยินเสียงบนอากาศพูดดังนั้น ก็นโมการขึ้นไปบนอากาศ ครั้นแล้วก็พากันกลับลงมาอยู่ที่วานรติดอยู่นั้น จึงบอกแก่วานรว่าอาตมภาพได้ขึ้นไปแกะยันต์อักษรนั้นออกแล้ว ตัวจงออกมาเถิด

ซีเทียนได้ฟังดังนั้นก็ดีใจเป็นที่สุด จึงบอกพระถังซัมจั๋งว่าหลวงพ่อก็จงถอยออกไปให้ห่าง ข้าพเจ้าจะออก หลวงพ่อกับคนทั้งหลายอย่าตกใจ

เล่าเป๊กกิมจึงพาพระถังซัมจั๋งรีบเดินออกไปห่างประมาณสักสามสิบเส้น ครั้นเห็นว่าห่างแล้วก็หยุดอยู่ได้ยินเสียงวานรร้องบอกว่าให้เดินห่างออกไปอีกเถิด เล่าเป๊กกิมจึงพาพระถังซัมจั๋งเดินลงจากเขาไปอีกประมาณสามสิบเส้น ก็ได้ยินเสียงดุจฟ้าลั่นดูดังแทบภูเขาจะทลายแผ่นดินดุจทรุด ต่างก็ตกใจสักประเดี๋ยวเห็นวานรมาถึงตรงหน้าพระถังซัมจั๋ง แล้วก็คุกเข่าลงคำนับพูดว่าข้าพเจ้าออกได้แล้ว แล้วก็มาคำนับเล่าเป๊กกิมพูดว่าขอบใจท่าน ได้อุตสาหะตามมาส่งพระอาจารย์ และขอบคุณท่านได้ช่วยทิ้งถองหนุ่ยและตะไคร่น้ำให้ข้าพเจ้าได้พ้นความรำคาญ

ครั้นพูดแก่เล่าเป๊กกิมแล้ว ก็ไปเอาหมากจัดแจงใส่สะพายแล้วจะไปผูกม้า ม้าเห็นวานรใกล้เข้ามาไม่นานก็ยืนตัวสั่นอ่อนเปลี้ยแทบจะล้มลง เหตุเพราะซีเทียนเดิมเคยเลี้ยงม้ามังกรบนสวรรค์ของเจ็กเซียงฮ่องเต้ ม้าในเมืองมนุษย์จึงได้กลัวอำนาจซีเทียน

พระถังซัมจั๋งเห็นวานรมิกรีธาเข้าใจในทางนักบวชดังนั้น จึงถามว่า เจ้าจะมาเป็นสาธุศิษย์เราเจ้าแซ่ใด ซีเทียนบอกว่าข้าพเจ้าแซ่ซิง พระถังซัมจั๋ง เราจะให้นามเจ้า ๆ จะได้สำคัญเมื่อเราเรียกเจ้า ซีเทียนจึงบอกว่าชื่อเดิมของข้าพเจ้ามีอยู่แล้ว ข้าพเจ้าชื่อซิงหงอดง

พระถังซัมจั๋งได้ฟังหงอดงบอกดังนั้นจึงพูดว่าดีแล้ว อักษรที่อยู่ในนามของสมณกิจ เราจะตั้งชื่อให้ใหม่เรียกว่า (ซิงหั่งเจีย) จะดีหรือไม่

ซีเทียนได้ฟังพระอาจารย์ตั้งชื่อให้ใหม่ดังนั้น ก็มีความยินดี แล้วจึงพูดแก่

พระอาจารย์ว่า ซึ่งโปรดตั้งชื่อให้ข้าพเจ้าใหม่นั้นสมควรแล้ว ตั้งแต่นั้นมาคนทั้งหลายจึงเรียกเกาซีเถียนว่า (เหิงเจีย)

ฝ่ายเล่าเปิกกิมจึงพูดแก่พระถังซัมจั๋ง ว่าบัดนี้ท่านได้สาธุศิษย์แล้วเห็นว่าจะรักษาท่านไปได้ ข้าพเจ้าจะขอลาท่านทั้งสองกลับไปบ้าน ขอท่านไปจงสำเร็จ ตามความปรารถนาเถิด

พระถังซัมจั๋งได้ฟังเล่าเปิกกิมลาดังนั้น ก็ย่อตัวลงแล้วพูดว่า ขอขอบคุณท่านเป็นอันมาก ได้อุตสาหามาส่งข้าพเจ้าจนถึงที่นี่ ขอให้ท่านจงมีความสุขสวัสดิ์เถิด เล่าเปิกกิมก็ยิ้มการลาพาคนใช้กลับไปที่อยู่ตามเดิม

ฝ่ายซึ่งเหิงเจียเอาหีบขึ้นใส่บา พระถังซัมจั๋งขึ้นม้าแล้วพร้อมกันออกเดินไปประมาณได้สองสามชั่วโมง ชำมพันเขาเจ้าเหิงซัวไปได้หนอยหนึ่ง แลไปข้างหน้า เห็นเสือโคร่งตัวหนึ่ง เดินมาตรงหน้ากระดิกหางทำขนพองร้องเสียงโหกกระทำอิทธิฤทธิ์ เป็นน่ากลัวยิ่งนัก

พระถังซัมจั๋งอยู่บนหลังม้า เห็นดังนั้นก็ตกใจสิ้นสติตะลึงไป เหิงเจียเดินตามม้ามาข้างหลังแลเห็นดังนั้นก็ดีใจ จึงพูดว่าพระอาจารย์อย่าวิตก เสือตัวนี้มันจะเอาเครื่องนุ่งห่มมาให้ข้าพเจ้า เหิงเจียพูดดังนั้นแล้วก็เอาหีบวางลงชักเข็มในหีบออกมารำยมนต์เข้มนั้นก็ได้ออกเป็นกระบองเหล็ก เหิงเจียถือกระบองแกว่งกวัดแล้วหัวเราะว่ากระบองเหล็กนี้หาร้อยปีแล้วไม่ได้เอาออกใช้ มาวันนี้ต้องเอาออกมาหาเครื่องนุ่งห่ม จะได้แต่งตัวตามพระอาจารย์ไปพูดดังนั้น แล้วก็ถือกระบองออกสกัดหน้าเสือ ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายสัตว์เดียรัจฉานมันจะไปขวางไหน เสือได้ยินเสียงเหิงเจียดังนั้นก็ตกใจ ย่อตัวหมอบลงไม่กล้าจะกระดุกกระดิก เหิงเจียกระโดดเข้าใกล้เอากระบองหวดตรงศีรษะ ศีรษะเสือแตกกระจายละเอียดลงกับที่

พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้น ก็พลัดตกจากหลังม้าร้องว่าฟ้าเอ๋ยฟ้า เมื่อวันก่อนเล่าเปิกกิมก็ตีกับเสือหลายชั่วโมงจึงได้ตัว วันนี้ซึ่งเหิงเจียไม่ต้องต่อสู้เอากระบองตีลงทีเดียวก็ละเอียดไปอย่างนี้

ฝ่ายเหิงเจียจึงลากศพเสือนั้นมาแล้วบอกแก่พระอาจารย์ว่า ขอท่านนั่งพักคอยทำสักประเดี๋ยวข้าพเจ้าจะลอกหนังเสือนี้ออกทำเสื้อและกางเกงแล้วจึงค่อยไป เหิงเจียพูดดังนั้นแล้วก็ถอนเอาขนหางของตนออกมาเส้นหนึ่งรำยพระคาถาเป่าให้เป็นมิดแล้วก็แล่หนังสี่ออกตัดเป็นสี่เหลี่ยมสองผืน ผืนหนึ่งห่มผืนหนึ่งพันบันเอวกระซอกเอาเถาวัลย์มาผูกรัดเอว แล้วบอกแก่พระอาจารย์ว่าไปเถิดเมื่อไปถึงบ้านคนจึงขอยืมเข็มเขายีบ พูดดังนั้นแล้วจึงรำยคาถาให้กระบองเหล็กใหญ่ขึ้นเล็กลงเท่าเข็มแล้วเอาซ่อนไว้ในรูหู แล้วก็ยกหีบใส่บา นิมนต์พระอาจารย์ให้ขึ้นม้าออก

เดินต่อไป

พระถังซัมจั๋งจึงถามว่าเมื่อตะกั่นี้เจ้ามีกระบองใหญ่เอามาตีเสีย เดียวนี้เอาไปไว้ที่ไหนจึงไม่เห็น

หึงเจียวหวะเราะแล้วบอกว่าพระอาจารย์ยังไม่เข้าใจ กระบองอันนี้ข้าพเจ้าได้มาจากทะเลใหญ่ทิศบูรพา เป็นของกายสิทธิ์จมอยู่ในกลางทะเล พระยาเล่งอ่องบอกให้จึงได้มา หากจะเรียกให้เล็กก็เล็กจะเรียกให้ใหญ่ก็ได้ดังประสงค์ เมื่อครั้งก่อนข้าพเจ้าขึ้นไปรบแก่เทวดาบนวิมานดาวดิงส์ก็เอาติดสำหรับตัวไปด้วย จะเก็บซ่อนไว้ในหูก็ได้เมื่อต้องการจึงค่อยเอาออกมาใช้

พระถังซัมจั๋งได้ฟังหึงเจียวบอกดังนั้นก็มีความยินดีเป็นอันมาก จึงถามต่อไปว่าเสียใหญ่นั้นเหตุใดเห็นเจ้าเข้าแล้ว จึงได้หมอบนิ่งไม่กระดุกกระดิก

หึงเจียวจึงบอกว่า ข้าพเจ้าไม่แก่ลงจะยกตัวเลยโดยความจริงขอพระอาจารย์ได้ทราบ อย่าว่าแต่เสียเลยถึงจะมีมังกรและนาครายอย่างไรข้าพเจ้าคงจะปราบปรามได้ทั้งสิ้น ข้าพเจ้าสามารถจะเปลี่ยนแปลงร่างกายได้ทุกสิ่งทุกอย่าง จะทำให้ใหญ่โตกว้างขวางออกไปก็ได้ จะทำให้เล็กเท่าแก่ละอองธุลีก็ได้ อย่าว่าแต่เสียตัวเดียวเลย ให้มากยิ่งขึ้นก็ไม่พอมือที่จะต่อสู้อีกข้าพเจ้าได้

พระถังซัมจั๋งครั้นได้ฟังซึ่งหึงเจียวเล่าชี้แจงให้ฟังทุกประการดังนั้นก็มิใจอันเบิกบานยิ่งนัก ศิษย์กับอาจารย์เดินพูดกันมากก็พอพระอาทิตย์จวนจะมิดดวง หึงเจียวจึงพูดว่าตะวันก็จวนจะตกอยู่แล้ว ข้างแถวพุ่มไม้ใหญ่นั้นเห็นจะมีบ้านคนอยู่ เราพากันเข้าไปดูจะได้อาศัยพักสักคืนหนึ่งพรุ่งนี้เช้าจึงค่อยออกเดินต่อไป

พระถังซัมจั๋งได้ฟังหึงเจียวพูดดังนั้นจึงชักม้าเดินตรงเข้าไปในบ้านนั้น ครั้นถึงพระถังซัมจั๋งก็ลงจากม้า หึงเจียววางหาบลงแล้วก็เดินเข้าไปที่หน้าประตู ร้องเรียกว่าเปิดประตูรับข้าพเจ้าด้วย

ขณะนั้นในบ้านมีคนผู้เฒ่าอยู่คนหนึ่ง ครั้นได้ยินเสียงคนมาร้องเรียกก็จับไม้สั๊กเท้าเดินออกมาเปิดประตูให้ ครั้นมองไปเห็นหึงเจียวคอพันหนังสือตัวก็บุงหนังสือรูปร่างน่ากลัว หน้าตาก็ดูร้ายราวกับรามสูร ผู้เฒ่าเห็นดังนั้นก็ตกใจตัวอ่อนเปลี้ยแทบจะล้มลงร้องว่า ปิตาจมาแล้วยักษ์ใหญ่มาแล้ว

พระถังซัมจั๋งได้ยินดังนั้นจึงรีบเดินเข้าไปใกล้ร้องบอกว่า ท่านอยากกลัวเลย นี่คือसानุศิษย์ของอาตมภาพเอง มิใช่ผีปิศาจและยักษ์มารอะไรดอก

ฝ่ายผู้เฒ่าได้ยินเสียงพูดดังนั้นจึงเงยหน้าดู เห็นพระถังซัมจั๋งรูปร่างลักษณะงดงามจึงค่อยได้สติหายจากความกลัว แล้วถามว่าถือเพศเป็นนักบวชทำไมจึงพาคณอย่างนี้เข้ามาในบ้านข้าพเจ้าเล่า

พระถังซัมจั๋งจึงตอบว่า อาตมภาพนี้ คือเป็นพระของพระเจ้าแผ่นดินใต้ตั้ง มี

รับสั่งให้อาตมภาพไปยังมณฑลประเทศวัดลุ่มยิมยี่ นมัสการพระขอมารามนาพระไตรปิฎก วันนี้นำมาถึงก็พอเป็นเวลาพลบค่ำจะขออาศัยนอนสักคืนหนึ่งพอรุ่งแจ้งจึงจะลาท่านไป ขอท่านผู้เฒ่าได้โปรดสงเคราะห์ด้วยเถิด

ฝ่ายผู้เฒ่าได้ฟังพระดังซุ่มจิ้งพุดชี้แจงดังนั้นจึงตอบว่า ส่วนท่านเป็นพระ ของพระเจ้าแผ่นดินถึง ก็อีกคนหนึ่งนั้นเป็นคนดูร้ายจะไม่ใช่คนได้ดังดอกกระมัง

หึ่งเจี๋ยได้ยินผู้เฒ่ากล่าวดังนั้น จึงร้องด้วยเสียงเป็นอันดังว่า ท่านผู้เฒ่าเห็น จะไม่มีนัยนตา ท่านว่าอาจารย์ข้าพเจ้าเป็นคนได้ดังส่วนตัวข้าพเจ้าผู้เป็นสานุศิษย์ ท่านว่าไม่ใช่คนได้ดัง ถ้ากระนั้นจะเป็นอะไรเล่าตัวข้าพเจ้านี้คือซีเทียนได้เชื่อถืออยู่ในเขาเจ้าหึ่งช้วนั้น ท่านจำไม่ได้หรือ

ฝ่ายผู้เฒ่าครั้งได้ฟังดังนั้นก็กึกขึ้นมาได้จึงถามว่าท่านอยู่ที่เขานั้นเหตุใดจึงออกมาได้เล่า

หึ่งเจี๋ยได้ฟังผู้เฒ่าถาม จึงเล่าความแต่หลังให้ผู้เฒ่าฟังทุกประการ แล้วก็พูดว่าเพราะเหตุอะไรนี้ข้าพเจ้าจึงได้มาเป็นสานุศิษย์พระดังซุ่มจิ้ง

เมื่อผู้เฒ่าได้ฟังหึ่งเจี๋ยเล่าให้ฟังดังนั้นก็สิ้นความสงสัย จึงคำนับพระดังซุ่มจิ้ง แล้วเชิญให้เข้ามาข้างในแล้วยกน้ำช้อออกมาถวาย แล้วผู้เฒ่าจึงถามหึ่งเจี๋ยว่าอายุของท่านได้เท่าใดแล้ว

หึ่งเจี๋ยจึงย่อนถามผู้เฒ่าว่าอายุของท่านได้สักเท่าใดเล่า

ผู้เฒ่าจึงตอบหึ่งเจี๋ยว่าอายุของข้าพเจ้าได้ร้อยสามสิบปีแล้ว หึ่งเจี๋ยจึงพูดว่าอายุของท่านผู้เฒ่านี้เท่าแก่อายุหลานเหลนของข้าพเจ้า ตัวข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมานั้นได้เท่าใดก็จำไม่ได้ คิดตั้งแต่ข้าพเจ้าเชื่อถืออยู่ในเขาเจ้าหึ่งช้วนั้นได้ห้าร้อยปีก็มาแล้ว

ผู้เฒ่าได้ฟังหึ่งเจี๋ยบอกดังนั้น จึงพูดว่าเห็นจะจริงอย่างท่านพูด ข้าพเจ้าฟังปุ่ยาตาซวดได้เล่าต่อกันมาว่า ภูเขาลูกนี้อยู่บนอากาศตกลงมาครอบวนรไว่ตัวหนึ่ง มาบัดนี้ท่านได้รอดพ้นออกมาได้ดังนี้ก็บุญหาที่เปรียบมิได้แล้ว

ฝ่ายคนในบ้านได้ยินผู้เฒ่าพูดดังนั้นก็พากันหัวเราะทุก ๆ คน ผู้เฒ่าจึงสั่งคนใช้ให้จัดอาหารมาเลี้ยงตามประสาบ้านป่า

หึ่งเจี๋ยจึงถามว่าท่านผู้เฒ่านั้นชื่ออะไร ผู้เฒ่าจึงตอบว่าข้าพเจ้าแซ่ตัน พระดังซุ่มจิ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่าอาตมภาพนี้เมื่อเป็นฆราวาสก็แซ่ตันเหมือนกัน ผู้เฒ่าได้ทราบว่พระดังซุ่มจิ้งแซ่ตันก็ยิ่งเพิ่มพูนความยินดีมากขึ้นอีก

หึ่งเจี๋ยจึงพูดแก่ผู้เฒ่าว่าท่านโปรดให้คนใช้ต้มน้ำให้อาจารย์กับข้าพเจ้าอาบ จะได้ชะล้างเหงื่อโคลนให้สะอาดสักหนหนึ่งเถิด เพราะข้าพเจ้าเมื่อเชื่อถืออยู่ในเขานั้นห้าร้อยปีกว่าก็มีได้ประน้ำทำอะไรเลย

ผู้เฒ่าได้ฟังดังนั้นจึงสั่งคนใช้ให้ต้มน้ำ จะให้พระถังซัมจั๋งกับเฝ้าเจี๋ยชำระเหงื่อโคล ครั้นคนใช้ต้มน้ำแล้วก็ยกมาถวายพระถังซัมจั๋ง พระถังซัมจั๋งจัดแจงสรองน้ำเสร็จแล้ว เฝ้าเจี๋ยจึงได้อาบน้ำชำระต่อที่หลัง ครั้นเสร็จแล้วเฝ้าเจี๋ยก็เข้ามาข้างใน คำนับผู้เฒ่าแล้วก็พูดว่า ขอท่านดาโปรดสักอย่างหนึ่งเถิด ท่านมีเข็มขอยืมให้ข้าพเจ้าสักหน่อย

ผู้เฒ่าได้ฟังดังนั้นจึงเข้าไปข้างในห้องหยิบเอาเข็มกับด้ายออกมาส่งให้เฝ้าเจี๋ย เฝ้าเจี๋ยรับเข็มกับด้ายแล้ว จึงขอยืมผ้าคนใช้ในบ้านนั้นผลัดเอาหนังสือออกเย็บทำเป็นผ้าผืนหนึ่งเสร็จแล้วก็นุ่งแต่งตัวแล้วก็เดินออกมายืนตรงหน้าพระถังซัมจั๋ง คำนับแล้วก็พูดว่าพระอาจารย์จงดูข้าพเจ้าแต่งตัววันนี้กับวันก่อนนั้นจะเป็นอย่างไรบ้าง พระถังซัมจั๋งจึงพูดว่า แต่งตัวอย่างนี้ดูดีสมกับชื่อว่าเฝ้าเจี๋ย เฝ้าเจี๋ยได้ฟังพระอาจารย์ว่าดังนั้นก็มีความยินดี จึงออกไปข้างนอกเก็บหาบเข้ามา แล้วไปจูงม้าเข้ามาผูกไว้ในบ้านแล้วก็พักนอนอยู่ในบ้านป่านั้นคืนหนึ่ง

ครั้นรุ่งเช้าผู้เฒ่าเจ้าของบ้าน จึงจัดหาเครื่องแจมถวายพระถังซัมจั๋ง พระถังซัมจั๋งฉันแล้วก็ให้พรตามเพศแห่งสมณะฝ่ายหลวงจีนแล้วก็ลาผู้เฒ่ามาขึ้นม้า เฝ้าเจี๋ยก็หาบเสเบียงพากันออกจากบ้านป่าเดินต่อไป ครั้นสิ้นแสงตะวันก็หาที่พักหลับนอนระงับความเหนื่อยมาตามระยะทาง เวลานั้นกำลังฤดูหนาวจัดอาจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินมา เมื่อกำลังเดินอยู่นั้น ได้ยินเสียงอึกทึกมาข้างหน้า ขณะนั้นเห็นคนเดินออกมาหลายคน ล้วนแต่ถืออาวุธยืนสกัดทางอยู่ แล้วร้องถามด้วยเสียงอันดังว่า พระรูปนั้นจะไปข้างไหน จงวางสิ่งของลงไว้ให้เรา ๆ จะยกชีวิตไว้ให้ ถ้าขึ้นต่อตึงก็จะฆ่าเสียทั้งสองคน

พระถังซัมจั๋งได้ยินดังนั้น ก็ตกใจพลัดตกจากหลังม้าสิ้นสติสมประดี

เฝ้าเจี๋ยแลเห็นพระอาจารย์มีความกลัวดังนั้น ก็วางหาบลงวิ่งมาประคองอาจารย์ แล้วพูดว่าพระอาจารย์จงวางใจเกิดอย่าวิตกเลย อ้ายพวกเหล่านี้มันจะเอาเสเบียงเสื้อผ้าอาหารมาให้เรา จะกลัวมันทำไม

พระถังซัมจั๋งพูดว่าผู้เฒ่าไม่มีหรือ ได้ยินหรือไม่เขาบอกให้เราวางสิ่งของไว้ให้เขา ถ้าไม่ให้เขาโดยดีเราก็จะต้องเสียชีวิต เจ้าจงไปถามคนทั้งหกดูหรือว่าเขาจะต้องประสงคสิ่งใด จงมาเอาตามปรารถนาเกิดขอแต่ชีวิตไว้ เราจะได้ตั้งหน้าไปไซ้ที

เฝ้าเจี๋ยได้ฟังพระอาจารย์พูดดังนั้น จึงพูดว่า พระอาจารย์จงเฝ้าม้าและหาบไว้ ข้าพเจ้าจะไปถามดูว่ามันจะเป็นประการใด เฝ้าเจี๋ยพูดดังนั้นแล้วจึงเดินมาทำยกมือขึ้นคำนับแล้วถามว่า ท่านจะต้องประสงคสิ่งใดหรือจึงต้องมาสกัดทางข้าพเจ้าอย่างนี้

คนทั้งหกจึงตอบว่า พวกเราเป็นได้อ่องเจ้าของภูเขานี้ชื่อเสียงก็โด่งดังมาช้า

นานแล้ว เจ้าจึงรีบเอาสิ่งของเหล่านั้นมาให้เรา แล้วเราจึงจะปล่อยให้เจ้าเดินทางไป
 เหน่งเจี๋ยจึงว่า ข้าพเจ้ากับอาจารย์เดินทางมาก็หลายเดือนแล้ว ท่านเป็นเจ้า
 ภูเขาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้ายังไม่เคยได้ยินชื่อเสียงของท่านทั้งหลายนี้เลย

คนทั้งหมดตอบว่า แม้ท่านไม่รู้จักเรา เราจะบอกให้ท่านรู้จัก ตัวเราชื่อว่า (จัน
 ซันซี้) แปลว่าจักรวาลเห็นอยากได้ อีกคนหนึ่งชื่อว่า (ยี่เทียลล) แปลว่าโสดนุได้ยิน
 อยากได้ อีกคนหนึ่งชื่อว่า (ภิชืออ้าย) แปลว่าจุมูกู้กลิ่นอยากได้ อีกคนหนึ่งชื่อ
 ว่า (จิสองซ้อ) ลิ้นรูลอยอยากได้ อีกคนหนึ่งชื่อว่า (ซินปุมอิว) แปลว่ากรรสมผัส
 อยากได้ อีกคนหนึ่งชื่อว่า (เอ็กเกียนออก) แปลว่าใจรู้กำหนดอยากได้

เหน่งเจี๋ยได้ฟังโจรทั้งหมดบอกดังนั้นก็หัวเราะแล้วจึงพูดว่า อ้ายโจรทั้งหมดนี้เดิม
 เป็นชนหน้าแข้งของเรา เอ็งจำเราไม่ได้หรือ ตัวเราไปถือศีลตามทางพระ ตัวเรา
 นี้แลคือเป็นนายพวกเจ้า เจ้าอาจสามารถพากันมาสกัดทางจะตีชิงเอาสิ่งของของ
 เรา เราจะบอกให้เจ้ารู้จักตัว แม้เจ้าไปปล้นสิ่งของของเขาทั้งหลายได้มาไว้มาก
 น้อยเท่าใด ให้เจ้านำเอามาปันเป็นเจ็ดส่วนให้ได้เท่ากัน เราจะยกชีวิตให้ ถ้าไม่
 ฟังเราว่า เราจะฆ่าเจ้าเสียให้หมดทั้งหมดคน

พวกโจรทั้งหมดคนได้ฟังเหน่งเจี๋ยพูดดังนั้น มีความโกรธเป็นอันมาก ต่างคนถือ
 อาวุธเข้ามาพูดว่า อ้ายนี้พูดจางง ไม่มีธรรมเนียม เจ้าเป็นอะไรมาจึงจะมา
 พูดบังคับบัญชาเราจะให้แบ่งปันสิ่งของให้แก่เจ้า พูดแล้วก็พร้อมกันเข้าล้อม
 เหน่งเจี๋ยเอาอาวุธเข้าประหารตีรันฟันแทงเหน่งเจี๋ยก็ยืนนิ่งให้พวกโจรทำ ก็มีได้เป็น
 อันตรราย พวกโจรมีความประหลาดใจเป็นอันมาก

ฝ่ายเหน่งเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า เราปล่อยให้พวกเจ้าทำแก่เราพอแล้ว ที่นี้เรา
 จะทำแก่พวกเจ้าบ้าง แต่ข้าจะเอาเข็มออกมาลองเจ้าให้รู้รส

พวกโจรทั้งหมดพูดว่าจะเอาเข็มมาทำไม เหน่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้นจึงชักเข็มออกจากหู
 แล้วยกขึ้นแกว่ง เข็มนั้นก็ใหญ่ขึ้นเป็นกระบองเหล็กอันหนึ่งถืออยู่แล้วร้องว่า
 พวกเจ้าให้เราลองตีดูสักทีหนึ่งจะเป็นประการใด

พวกโจรทั้งหมดคนเห็นดังนั้น ก็ตกใจพากันกระโดดหนีวิ่งไปทั้งหมดคน เหน่งเจี๋ย
 ก็วิ่งไล่ติดตามไปทันเข้า ก็เอากระบองเหล็กตีคนละทีสองทีตายหมดทั้งหมดคน
 จึงเปลื้องเอาเสื้อผ้าของโจรและเสียบึงอาหารได้แล้วก็กลับมาบอกพระอาจารย์ว่า
 พวกโจรเหล่านั้นข้าพเจ้าตีตายหมดแล้ว

พระถังซำจั๋งได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า เจ้าจะได้รับภัยอันใหญ่แล้วแม้เขาเป็นโจร
 ผู้ร้าย เราควรจับตัวไปให้ขุนนางเขาชำระตัดสินลงโทษตามกฎหมายบ้านเมือง
 ถึงเราจะมิฤทธิ์กล้าหาญอย่างไรก็ควรต้องละไว้ก่อน นี่ทำไมเจ้าไปตีเขาจนตายดังนี้
 เจ้าหามีความเมตตาปราณีแก่เขาไม่ผิดประเพณีของผู้นักบวชไปมากนัก

เหิงเจียพูดว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่ตีมันตายมันก็จะตีท่านอาจารย์ตาย จึงจะละมันไว้มิได้เลย

พระถังซัมจั๋งจึงพูดว่า เราถือทางพระแม่ถึงดั่งนั้นเราก็ต้องยอมตายจึงจะชอบที่จะทำใจดูร้ายอย่างนี้หาควรไม่ เหิงเจียจึงพูดว่า ข้าพเจ้าไม่มีปิดบังท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าเคยเป็นได้อ่องปราบปรามหมูปีศาจยักษ์ไม่รู้ว่าจะนับประมาณว่าเท่าใด ถ้าเหมือนที่พระอาจารย์พูดดั่งนี้ทีไหนข้าพเจ้าจะทำถึงที่ซีเหียนได้เสียได้

พระถังซัมจั๋งได้ฟังเหิงเจียพูดดั่งนั้นจึงพูดว่า เพราะเจ้ามีความประมาทดั่งนั้นจึงต้องติดโทษถึงห้าร้อยปีกว่ามีไซหรือ บัดนี้ตัวเจ้าก็เข้าในพระพุทธศาสนาถือศีลกินเพลแล้ว ยังจะทำใจดูร้ายอยู่ดั่งนี้ เห็นจะไปไซทีด้วยเราไม่ได้

เหิงเจียเมื่อได้ฟังพระอาจารย์พูดเป็นที่โกรธดั่งนั้น ก็มีความน้อยใจเป็นอันมาก จึงคิดว่าเราทำคุณกลับมาเป็นโทษพระอาจารย์โกรธและติเตียนต่าง ๆ ยิ่งคิดไปใจก็หุนหันมุทะลุذنขึ้นมา จึงพูดว่า ถ้าพระอาจารย์พูดว่าข้าพเจ้าบวชเรียนไม่ได้ไปไซทีก็ไม่ได้ท่านไม่ต้องพูดให้มากความไปทำไม เมื่อท่านไม่พอใจในข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าก็จะกลับไปเท่านั้น ท่านไม่ต้องพูดให้มากความไป

ฝ่ายพระถังซัมจั๋ง เมื่อได้ฟังเหิงเจียพูดดั่งนั้นก็นั่งก้มหน้านิ่งอยู่มิได้พูดประการใดต่อไป

เหิงเจียเห็นพระอาจารย์นั่งก้มหน้านิ่งอยู่ดั่งนั้น จึงบอกแก่พระอาจารย์ว่า ข้าพเจ้าจะกลับไปอยู่ที่ของข้าพเจ้าแล้ว ว่าเท่านั้นแล้วก็โดดหายไป

ฝ่ายพระถังซัมจั๋ง ได้ยินเสียงเหิงเจียร้องบอกดั่งนั้นจึงเงยหน้าขึ้นดูก็ไม่เห็นตัวได้ยินแต่เสียงหวิวไปข้างทิศตะวันออกเท่านั้น ครั้นเหิงเจียไปแล้ว พระถังซัมจั๋งก็อยู่แต่ผู้เดียวให้เปล่าเปลี่ยวใจยิ่งนัก จึงมานึกแต่ในใจว่าอ้ายเหิงเจียมันไม่เชื่อฟังคำสั่งสอน ถ้าพูดจาสั่งสอนมันมันกลับโกรธแล้วก็หายไปเสียมิได้เห็นร่องรอยว่ามันไปทางใด เห็นว่าชะตาของเรามีสาธุศิษย์มิได้ ไหน ๆ เราก็สละชีวิตแล้ว ก็ตามแต่จะเป็นไปเถิด เราตั้งหน้าตรงไปแต่ผู้เดียวอย่ากังวลวลาศัยผู้ใดเป็นอารมณ์เลย คิดตกลงดั่งนั้นแล้ว ก็จัดแจงเอาหาบใส่บา มือหนึ่งก็จูงม้าค่อยเดินค่อยไปพอแลไปข้างหน้าเห็นยายเฒ่ามือถือเสื่อข้างหนึ่งและมงคลงหนึ่งเดินตรงเข้ามาใกล้

พระถังซัมจั๋งเห็นดั่งนั้น จึงจูงม้าเดินเข้าแอบข้างทาง ยายเฒ่าครั้นเดินมาถึงพระถังซัมจั๋งแล้ว จึงร้องถามว่า นี่ท่านมาจากไหน จึงได้เดินมาคนเดียวอย่างนี้

พระถังซัมจั๋งจึงบอกว่าอาตมภาพนี้อยู่ประเทศจีน พระเจ้าแผ่นดินถึงมีรับสั่งให้ไปยังมัชฉิมประเทศ นมัสการพระยูไล ขออาราธนาคัมภีร์พระไตรปิฎกธรรมไปไว้ในประเทศจีน จะได้ส่งสอนมหาชนให้เลื่อมใสนับถือพระพุทธศาสนา

ยายเฒ่าได้ฟังพระถังซัมจั๋งพูดดั่งนั้น จึงบอกว่าไซทีที่พระยูไลอยู่นั้น อยู่ที่

วัดลุยอิมยี่ ประเทศเมืองไซเต็ก ตั้งแต่นี้ไประยะทางไกลถึงสิบหมื่นแปดพันโยชน์ ท่านเดินผู้เดียวไปกับม้า ไม่มีสถานศิษย์ไปเป็นเพื่อน ทำไมจึงจะไปได้

พระถังซัมจั๋งจึงบอกว่า เมื่อวันก่อนนั้นอาตมภาพได้มีสถานศิษย์คนหนึ่งเป็นเพื่อน แต่ใจเขาดุร้ายไม่ฟังคำสั่งสอน ครั้นสั่งสอนเขาสองสามคำเขาก็โกรธทิ้งอาตมภาพไว้กลับไปเสียแล้ว

ยายเฒ่าได้ฟังดังนั้นก็พูดว่า ดิฉันมีเสื้อพื้นเหลืองตัวหนึ่ง กับมงคลงหนึ่งของบุตรดิฉันได้แต่งกาย แต่สามวันก็สิ้นอายุไปเสียแล้ว ดิฉันไปยังวัดที่ฝั่งศพ บุตรร้องให้คิดถึง จึงเอาเสื้อกับมงคมาไว้เป็นที่ระลึก แม้ท่านมีศิษย์ดิฉันจะถวายให้ท่านเอาไปให้ศิษย์ท่านใช้

พระถังซัมจั๋งจึงตอบว่าขอใจ ที่ท่านยายมีน้ำใจด้วยอาตมภาพแต่สถานศิษย์ของอาตมภาพนั้นเขาหนีไปเสียแล้ว อาตมภาพไม่อาจรับไว้ได้

ยายเฒ่าจึงถามว่าเขาหนีไปทางไหน พระถังซัมจั๋งจึงบอกว่าได้ยินแต่เสียงเหมือนลมพัดไปข้างทิศบูรพา ยายเฒ่าจึงพูดว่าถ้าไปทางทิศบูรพาเห็นจะไปไกลนัก แถบนั้นจะเป็นบ้านดิฉันเอง ดิฉันมีคาคาอยู่บทหนึ่ง นามเรียกว่าคาคาสะกดหัวใจ และเรียกว่ารัตนมงคลง ท่านจงเล่าจำไว้ให้ขึ้นใจแม่นยำแล้วอย่าให้ผู้ใดรู้ ดิฉันจะไปตามสถานศิษย์ของท่านมาให้สำหรับจะได้ตามท่านไป ถ้าเขากลับมาท่านจงเอาเสื้อตัวนี้และมงคลงนี้ให้เขาใส่ ถ้าดื้อดึงไม่ฟังคำท่านจงฆราวาคาถานี้แล้ว เขาก็ไม่อาจจะดูร้ายได้

พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็จึงกระทำขอบคุณยายเฒ่า ฝ่ายยายเฒ่า เมื่อกำขั้วพระถังซัมจั๋งแล้ว ก็บันดาลรัศมีเป็นแสงทองพุ่งไปทางทิศตะวันตกแล้วก็หายไป

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นก็ทราบได้ว่าพระกวนอิมมาสอนพระคาถาให้ จึงจุดธูปเทียนนมัสการหันหน้าไปทางทิศบูรพา แล้วจึงเอาเสื้อกับมงคลงใส่ไว้ในถุงย่ามก็เล่าพระคาถาที่พระกวนอิมบอกให้จนเจนใจจำได้ดีแล้วก็นั่งอุยริมาทาง

ฝ่ายเหิงเจี๋ยเมื่อหึ่งพระอาจารย์ไปนั้น ก็เหาะด้วยกำลังฤทธิ์ขึ้นเมฆไปบัดเดียว ก็ถึงทะเลใหญ่ ทางทิศตะวันตกก็ไผลงแทรกน้ำลงไปยังบาดาลถึงที่อยู่พระยาเล่งอ่อง

ฝ่ายพระยาเล่งอ่องเห็นจึงมาค้ำถามว่า ได้ยินว่าท่านพ้นโทษแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงจะไปจัดแจงถ้ำที่เดิมของท่านเรียบร้อยแล้ว จึงจะได้มาเที่ยวที่นี่

เหิงเจี๋ยได้ฟังพระยาเล่งอ่องพูดดังนั้น จึงตอบว่า ข้าพเจ้าก็ตั้งใจจะกลับไปที่นี่ เดิม แต่บัดนี้กับบวชเรียนถือศีลเสียแล้ว

พระยาเล่งอ่องถามว่าท่านบวชเพศเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าอยากจะทำบวชบ้าง เหิงเจี๋ยบอกว่า เพราะข้าพเจ้าได้รับคำสั่งสอนของพระกวนอิมท่านชักนำให้

รักษาศีล และให้อุตสาห์ตามพระดังซังจั้งไปยังประเทศไซทืออาราณาพระคัมภีร์ ไตรปิฎก เพราะฉะนั้นจึงได้รักษาทางสัมมาทิฐิธรรม จึงได้นามใหม่เรียกว่า เหงเจีย

พระยาเล่งอ่องได้ฟังดังนั้น จึงถามว่าซึ่งท่านทั้งทางไม่ชอบธรรมเสีย มาถือทางสัมมาปฏิบัติแล้ว ข้าพเจ้าก็มีความยินดีด้วยท่านเป็นที่สุด แต่ข้าพเจ้าขออภัย จะขอถามท่านสักหน่อยว่า เหตุใดท่านจึงไม่ตามพระอาจารย์ไปไซทือเล่า มาหาข้าพเจ้าด้วยจะต้องการสิ่งอะไรหรือ

เหงเจียได้ฟังพระยาเล่งอ่องถามดังนั้น ก็หัวเราะแล้วตอบว่า พระดังซังจั้งไม่รู้จักน้ำใจคน เราจึงได้มาเสีย เมื่อวันเดินทางไปนั้น บังเอิญไปปะพวกโจรทั้งหมกสัดทางเราไว้ แล้วว่าจะเอาสิ่งของให้หมด ข้าพเจ้าขัดใจจึงได้ตีตายเสียทั้งหกคน พระดังซังจั้งพูดเตือนข้าพเจ้าต่าง ๆ ข้าพเจ้ามีความเสียใจจึงได้ทิ้งกลับมาเสียหมายจะกลับไปยังที่เดิมของข้าพเจ้า ครั้นถึงช่องด่านเมืองของท่าน ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านจึงได้แวะมาเยือนท่านและจะมาขอแนะนำท่านกินสักถ้วยหนึ่ง

พระยาเล่งอ่องได้ฟังดังนั้น จึงให้ยกน้ำชามาให้เหงเจียกิน เมื่อขณะเหงเจียกินน้ำชาอยู่นั้น เหลือบไปเห็นฉากแขวนอยู่ข้างฝาผนังจึงถามพระยาเล่งอ่องว่า นั่นเป็นฉากอะไรจึงได้มีคำโคลงเขียนไว้

พระยาเล่งอ่องจึงบอกว่า ฉากนี้มีมาต่อภายหลัง ท่านเกิดจำไม่ได้หรือ เขาเรียกกันว่า (ก็เกี้ยวขามจีนลี้) เหงเจียถามว่าก็เกี้ยวขามจีนลี้มันแปลว่าอะไร

พระยาเล่งอ่องจึงเล่าให้ฟังว่า คือเดิมนั้นมีเทวดานามชื่อว่า (อิงเจียกง) นั่งอยู่ที่หัวสะพานห้อยเท้าแกว่งเล่น รองเท้าก็ตกลงในน้ำ เทวดานั้นจึงเรียกเดียวเหลียงวานให้ลงไปเก็บขึ้นมาให้ แล้วเทวดาก็แกว่งทำให้ตกลงไปอีก แต่ทำให้ตกดังนั้นถึงสามครั้ง เดียวเหลียงก็อุตสาห์ลงไปเก็บทั้งสามครั้ง เดียวเหลียงก็ไม่มีใจโกรธเคืองอะไรเลย เทวดาเห็นเดียวเหลียงมีใจเย็นแน่นอนหนักแน่นดังนั้น จึงสอนตำหรับวิทยาการให้ไว้สำหรับรักษาบ้านเมือง ต่อมาภายหลังเดียวเหลียงได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ในแผ่นดินไซฮั้น ครั้นเวลาบ้านเมืองเรียบร้อยแล้ว เดียวเหลียงก็หลีกตัวออกจากราชการเข้าป่ารักษาใจถือเพศอย่างเขียน ภายหลังก็ได้สำเร็จเป็นเขียนสมความปรารถนาของเดียวเหลียง ถ้าท่านเหงเจียไม่ตามปฏิบัติรักษาพระดังซังจั้ง และไม่เชื่อฟังคำสอน ต่อไปภายหน้าท่านคงเป็นปิศาจยักษ์ จะสำเร็จในทางมรรคผลนั้นอย่าพึ่งนึกเลย

เหงเจียได้ฟังพระยาเล่งอ่องพูดดังนั้น ก็นั่งคิดอยู่แต่ในใจยังมีได้พูดประการใด พระยาเล่งอ่องจึงพูดต่อไปว่า ท่านได้เขียงจตรองดูให้ดี อย่าถือเอาแต่ความสบายพอใจของตน จะทำให้ผิดทางที่ท่านทำมา

เหงเจียจึงว่า ท่านอย่าพูดมากไปเลย ข้าพเจ้าจะกลับไปปฏิบัติรักษาพระ

อาจารย์อีก พุดแล้วจึงลาพระยาเล่งอ่องรีบออกจากปราสาทแล้ว แทรกน้ำขึ้นมาจากบาดาล แผลงฤทธิ์เหาะกลับมา เมื่อกำลังเหาะมานั้น พบพระกวนอิมในกลางอากาศ เห็นเจี๋ยเหิงดั่งนั้นจึงยกมือขึ้นนมัสการ พระกวนอิมจึงถามเจี๋ยเหิงว่าทำไมเจ้าจึงไม่ไปตามพระดังซำจ้ง เจ้ามาที่นี่มีธุระอย่างไรหรือ

เจี๋ยเหิงได้ฟังพระกวนอิมถามดั่งนั้นจึงตอบว่า ตั้งแต่ได้ฟังบารมีของท่านก็นำเข้ามาทางลัทธิปฏิบัติแล้ว ต่อมาก็เหมือนดั่งคำท่านพุด มีพระดังซำจ้งมาช่วยเอาอีกขระนั้นออก จึงได้พ้นจากทุกข์ทรมานได้ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ตามพระดังซำจ้งไป แล้วเจี๋ยเหิงก็เล่าความซึ่งบาดหมางแก่อาจารย์ ให้แก่พระกวนอิมฟังทุกประการ เพราะท่านว่าข้าพเจ้าดูร้าย ข้าพเจ้าจึงได้หลบหนีท่านไปเสีย บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปตามรักษาท่านอาจารย์อยู่ตามเดิมต่อไปอีก

พระกวนอิมได้ฟังดั่งนั้นจึงพุดแก่เจี๋ยเหิงว่า จงรีบกลับไปโดยเร็วอย่าให้เสียเวลาได้

เจี๋ยเหิงได้ฟังพระกวนอิมสั่งดั่งนั้น ก็นมัสการลาแล้วรีบเหาะไปบัดเดียวก็มาถึงเห็นพระอาจารย์นั่งกอดเข่าอูฐริมทาง เจี๋ยเหิงจึงเดินเข้ามาหาพระอาจารย์คำนับแล้วถามว่า พระอาจารย์ทำไมมานั่งอยู่ที่นี้

พระดังซำจ้งเห็นเจี๋ยเหิงกลับมาก็จิตใจจึงพุดว่า ตัวทั้งเราไปข้างไหนก็ไม่รู้ ทำให้เราไปไม่ได้ก็ต้องนั่งคอยอยู่ที่นี้

เจี๋ยเหิงจึงบอกว่า ข้าพเจ้าอยากน้ำจิ้งได้ลงไปหาพระยาเล่งอ่องหาน้ำชากิน พระดังซำจ้งพุดว่า ตัวเป็นคนอยู่ในศีลในธรรมทำไมจึงพุดเป็นคำเท็จเช่นนั้นเล่า ตัวเจ้าหายไปจากที่นี่ไม่ถึงสองชั่วโมงว่าได้ไปถึงบาดาล หาพระยาเล่งอ่องได้กินน้ำชาอย่างนี้ จะมีเป็นคำเท็จหรือ

เจี๋ยเหิงจึงบอกว่า ข้าพเจ้าไม่ปิดบังพระอาจารย์บอกโดยความจริง ด้วยข้าพเจ้าได้เรียนทางสำเร็จ หกคะเมนหรือตีลังกาที่หนึ่งไปไกลได้ถึงหมื่นแปดพันโยชน์เพราะฉะนั้นทางไปบาดาลไม่เป็นการยากอะไรตีลังกาไปที่เดียวก็ถึง ขอพระอาจารย์อย่ามีความสงสัยเลย

พระดังซำจ้งจึงตอบว่า ถ้าเจ้าพุดจริงทำอิทธิฤทธิ์ไปได้เจ้าไม่ต้องลำบาก แต่เราไม่มีฤทธิ์เหมือนเจ้ามีต้องลำบากอยู่ที่นี้หรือ

เจี๋ยเหิงพุดว่า แม้พระอาจารย์จะอด ข้าพเจ้าจะไปบิณฑบาตข้าวมาถวาย พระดังซำจ้งว่า ไม่ต้องไปบิณฑบาตดอกในดงยามนั้นยังมีข้าวตากขมแห้งก็ยังมีอยู่จงเอามาให้เราแล้วจงเอาบาตรไปตักน้ำมาให้เราจะฉันเดี๋ยวนี้

เจี๋ยเหิงได้ฟังดั่งนั้นจึงยกเอาหอบมาแล้วแก้วยามออก เอาขมแห้งและข้าวตากออกมาประเคนให้อาจารย์แล้วจะหยิบเอาบาตรออกจากยามแลเห็นในยาม

นั้นมีแสงสว่างแวบแวมอยู่ เหน้เจียเห็นของประหลาดตั้งนั้นจึงหยิบขึ้นมาดูก็ชอบใจ จึงถามว่าเสื้อกับหมวกนี้เอามาจากเมืองเซียงอานหรือ พระดั่งซั่มจั้งก็นิ่งเฉยสักครู่หนึ่งจึงพูดว่าของเราบวชตั้งแต่เป็นเด็ก หมวกนั้นใส่แล้ว หนังสือและพระธรรมจะอ่านได้โดยเร็ว ไม่ต้องสอนก็รู้ได้ เสื้อนั้นใส่เข้าแล้วไม่รู้จักธรรมเนียมไหวกราบก็รู้จักธรรมเนียมทั้งสิ้น

เหน้เจียได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจจึงพูดว่า พระอาจารย์ให้ข้าพเจ้าใส่เถิด พระดั่งซั่มจั้งว่าตามใจอยากได้ก็ใส่เถิด เหน้เจียก็เอาหมวกใส่ศิระเขาเสื้อใส่เข้าแล้วก็ดีใจยิ่งนัก

พระดั่งซั่มจั้งเห็นเหน้เจียสวมเสื้อคลุมหมวกแล้ว ก็ฉันสิ่งของจึงนั่งนิภาวนา พระคาถาที่พระกวนอิมสอนให้นั้นสองสามจบ เหน้เจียก็ว่าปวดหัวเต็มทีแทบศิระเขาจะแตกแล้ว พระดั่งซั่มจั้งไม่หยุดภาวนาอีกสองสามรอบ เหน้เจียก็ประคองศิระเขามุนลงกับพื้นดินแล้วเอามือเกาะกระชากหมวกมวงคลนั้นก็ไม่หลุด พระดั่งซั่มจั้งเห็นดังนั้นกลัวหมวกมวงคลจะขาด จึงหยุดภาวนา เหน้เจียหายปวดศิระเขทันทีจึงเอามือคลำดู สังเกตดูก็คล้ายแก้ด้ายที่ตีเกลียวรัดแน่นอยู่ จึงเอามือจับกระชากก็ไม่หลุดไม่ขาด เพราะพระดั่งซั่มจั้งภาวนากระทำให้บันดาลมวงคลติดอยู่ไม่หลุด

เหน้เจียมีความโกรธเป็นอันมาก จึงเอากระบองออกจากหูแล้วจัดมวงคลก็ไม่ออก พระดั่งซั่มจั้งกลัวจะจัดมวงคลขาด จึงภาวนาอีกสองสามรอบ ศิระเข้เหน้เจียก็ปวดมวงคลก็ยิ่งรัดจนตาปลิ้นตัวก็อ่อนล้มลงกับที่

พระดั่งซั่มจั้งเห็นดังนั้นก็มีความเวทนาจึงหยุดภาวนาเสีย ศิระเข้เหน้เจียก็หายปวดเหน้เจียมีความสงสัยจึงถามพระดั่งซั่มจั้งว่า ท่านแก้ลังภาวนาพระคาถาดอกกระมังข้าพเจ้าจึงได้ปวดศิระเข้

พระดั่งซั่มจั้งได้ฟังเหน้เจียถามจึงตอบว่า อาตมภาพภาวนามวงคลคาถาต่างหาก เราจะภาวนาถึงเหน้เจียทำไมเหน้เจียว่าไหนพระอาจารย์ลองภาวนาดูอีกสักหนหนึ่งหรือ ศิระเข้ข้าพเจ้าเป็นประการใด

พระดั่งซั่มจั้งก็ภาวนาอีกสองสามรอบ เหน้เจียก็ปวดศิระเข้มนกว่าลงกับที่ จึงร้องบอกพระอาจารย์ว่าอย่าภาวนาเลยจงหยุดเถิดข้าพเจ้าเหลือทนแล้ว พระดั่งซั่มจั้งจึงถามว่าตั้งแต่นี้จะเชื่อฟังคำเราสั่งสอนหรือไม่ เหน้เจียร้องบอกว่าจะเชื่อคำสั่งสอนไม่ขัดขืนทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว แต่ในใจให้คิดแค้นเป็นกำลังจึงควักเอากะบองออกจากหู กวัดแควงกระบองก็ใหญ่ออกเป็นกระบองเหล็ก ทำท่าขยับจะเข้าทำร้ายพระดั่งซั่มจั้ง พระดั่งซั่มจั้งเห็นดังนั้น จึงภาวนาอีกสองสามรอบ เหน้เจียก็ปวดศิระเข้เป็นกำลังล้มคว่ำลงกับที่พื้นดิน ปล่อยกระบองทันทีร้องเรียก

พระอาจารย์ว่าหยุดเดี๋ยวภาวนาเลยข้าพเจ้ากลัวแล้ว

พระดั่งซิ้มจิ้งได้ฟังดังนั้น จึงถามว่าทำไมจึงมีใจประมาทเราอย่างนี้ เห่งเจียบอกว่าข้าพเจ้าไม่ประมาทท่านต่อไปแล้ว แล้ว هنگเจียจึงถามพระอาจารย์ว่า มีผู้ใดมาบอกคาถาบทนี้ให้แก่ท่าน

พระดั่งซิ้มจิ้งบอกว่ามียายเฒ่าเดินมาทางนี้สอนคาถาให้เรา เห่งเจียได้ฟังดังนั้น ก็โกรธยิ่งนักจึงพูดว่า ยายเฒ่านี้ข้าพเจ้ารู้ได้แน่แล้ว คือพระกวนอิมนั่นเอง ทำไมจึงคิดให้ฆาข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า ข้าพเจ้าจะไปนำไธ้จะตีพระกวนอิมให้รู้ฝีมือเสียบ้าง

พระดั่งซิ้มจิ้งจึงพูดว่าพระกวนอิมเธอสอนคาถานี้ให้เรา เธอก็ยอมรู้คาถาบทนี้แล้ว ถ้าเจ้าไปคิดตีเธอ ๆ ก็จะภาวนาพระคาถานี้ขึ้น ตัวเจ้าจะมีถึงแก่ความตายหรือ เห่งเจียได้ฟังพระอาจารย์พูดถูกต้องดังนั้น ก็ไม่อาจที่จะคิดร้ายพระกวนอิมอีกต่อไปแล้วตรึกรวดดูเห็นความจริงตามคำของอาจารย์ จึงคุกเข่าลงสวภาพนมัสการพระอาจารย์แล้วพูดว่า ขอพระอาจารย์ได้โปรดเถิดท่านจะสั่งสอนข้าพเจ้าอย่างไรข้าพเจ้ามิได้คิดจะกลับกลายอีกต่อไป แล้วขอปฏิบัติรักษาท่านไปกว่าจะถึงเมืองไซทิ และจะขอยอมตายไม่คิดสองใจเหมือนแต่ก่อนแล้ว

พระดั่งซิ้มจิ้งได้ฟัง هنگเจียมีใจอ่อนลงแล้วจึงพูดว่า ถ้าดังนั้นท่านจงจัดแจงเกิดเราจะไป เห่งเจียก็ลุกขึ้นแล้วไปเอาเบาะอาสนมาผูกม้าเสร็จแล้ว จึงนิมนต์พระอาจารย์ให้ขึ้นม้าแล้วก็ยกหาบใส่ป่าพร้อมกับอาจารย์ออกเดินหมายทิศปราจีนตรงไป

ครั้นมาได้สองสามวันกำลังเป็นฤดูหนาวลมพัดกล้าอากาศเยือกเย็นตามเนินเขาน้ำค้างตกลงมาตาดทั่วไปทั้งนั้น ครั้นจะตัดเดินไปตามบนเขาทางก็เป็นคูเป็นโขดเป็นลำดับแสนที่จะกันดาร พระดั่งซิ้มจิ้งอยู่บนหลังม้ามีความวิตกเป็นอันมากในกำลังที่เดินไปนั้น ได้ยินเหมือนเสียงคลื่นซัดน้ำออกจาดาน พระดั่งซิ้มจิ้งได้ยินดังนั้นจึงถาม هنگเจียว่าที่ใกล้ ๆ นี้เห็นจะมีแม่น้ำจึงได้ยินเสียงคลื่นซัดดังนี้

هنگเจียได้ฟังพระอาจารย์ถามดังนั้นจึงบอกว่า ที่แห่งนี้ข้าพเจ้าจำได้เรียกว่าเขา (जूบู้ซัว) มีบึงหนึ่งกว้างใหญ่นามเรียกว่า (เองเส้าบึง) ซึ่งได้ยินเสียงเหมือนคลื่นนั้นเห็นจะเป็นบึงนี้เอง เมื่อกำลังพูดกันอยู่นั้นเดินใกล้บึงเข้ามา

พระดั่งซิ้มจิ้งเดินเข้าไปริมฝั่งบึง พิจารณาดูในลำบึงสักครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงได้น้ำแลเป็นละลอกฟุ้งเป็นฝอย เห็นมังกรร้ายโผล่ขึ้นมาตัวหนึ่งโบกหางเล่นคลื่นอยู่กลางน้ำ บัดเดี๋ยวก็รีเข้ามาริมฝั่งเลื้อยขึ้นมาใกล้ตรงเข้ามาจะทำร้ายพระดั่งซิ้มจิ้ง

هنگเจียเห็นดังนั้นก็ตกใจ วางหาบวิ่งเข้าคุ่มพระดั่งซิ้มจิ้งลงจากหลังม้าหนีมังกรไล่มาไม่ทันก็หันหน้ากลับคาบเอาม้าชยออกสิ้นเข้าไปทั้งตัวแล้วก็กลับลงน้ำจม

ลงไปไม่เห็นตัว เหนิงเจียอุ้มพระถังซัมจั๋งไปวางไว้ที่โขดสูงแล้ว ก็กลับมาจะเอาهاب และม้า ครั้นมาถึงก็เห็นแต่هابแต่ม้าหาเห็นไม่ จึงยกهابมาวางที่พระอาจารย์ แล้วจึงบอกว่ามังกรนั้นหายไปข้างไหนแล้วหาเห็นตัวไม่ แต่ม้าของเรานั้นจะตกใจ วิ่งหนีไปข้างไหนหาไม่รู้ ข้าพเจ้าจะไปตามค้นหาดูก่อน พุดดังนั้นแล้วก็เหาะขึ้น กลางอากาศเอามือป้องหน้าพิจารณาดูรอบทั้งสี่ทิศโดยละเอียด ก็มีได้เห็นร่องรอย ที่ไหนจึงกลับลงมากบอกแก่พระอาจารย์ว่า ม้าของเรานั้นจะสูญเสียแล้วชะรอย มังกรจะกินเสียแล้ว ข้าพเจ้าเหาะขึ้นไปดูบนกลางอากาศเที่ยวแลรอบก็มีได้เห็นเลย พระถังซัมจั๋งได้ฟังเหงงเจียพุดบอกดังนั้นจึงพุดว่ามังกรนั้น ปากมันจะกว้างสัก เท่าใด จึงอาจลื่นม้าเข้าไปได้ทั้งตัวทีเดียวหรือเราคิดเห็นว่าม้าของเราจะตกใจ เทียวหนีซุกซ่อนตามป่าหรือซอกเขาเป็นแน่ ท่านจงกลับไปเที่ยวค้นหาให้ตีเกิด บางทีจะพบบังดอกกระมัง

เหงงเจียบอกแก่พระอาจารย์ว่า ท่านยังไม่ทราบเหตุของข้าพเจ้า ข้าพเจ้านี้ได้ จักขุอันวิเศษ ถ้ากลางวันดังนี้แล้วข้าพเจ้าแลไปเห็นได้ถึงพันโยชน์ ถึงจะมีตัวสัตว์ อะไรเล็กน้อยเท่าละของธูลีก็อาจเห็นได้ ทำไมม้าตัวใหญ่ ๆ อย่างนี้ข้าพเจ้าจะไม่ เห็นเล่า ขอพระอาจารย์อย่าได้สงสัยเลย

พระถังซัมจั๋งจึงถามว่าถ้าดังนั้น เราจะได้ม้าที่ไหนชี้ต่อไปเล่าหนทางก็ไกลแสน กันดาร ทำอย่างไรจะไปได้ไป พุดดังนั้นแล้วน้ำตาก็ไหลหยดลงมอย ๆ

เหงงเจียเห็นดังนั้นก็มีความสงสารพระอาจารย์ยิ่งนัก จึงพุดแก่พระอาจารย์ว่า ขอพระอาจารย์อย่าโทษมันไปเลย จงนั่งคอยข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าจะไปตามม้า ของเรามาให้จงได้

พระถังซัมจั๋งจึงพุดว่าอย่าไปเลย ถ้าเหงงเจียทิ้งเราไว้ไปเที่ยวหาม้าแล้ว มังกร มันก็จะแอบเข้ามาข้างนี้กินเราเสียทั้งม้าทั้งคนก็จะไปรวมอยู่ในท้องมังกรหมด เจ้าคิดอย่างนี้จะดีหรือ

เหงงเจียได้ฟังพระอาจารย์พุดดังนั้น ก็ยิ่งแค้นใจขึ้นมาเป็นอันมาก จึงร้องขึ้น ด้วยกำลังโทสะดุจเสียงฟ้าผ่า ว่าถ้าอย่างนี้จะทำอย่างไรต่อไปเล่า ม้าก็อยากได้ จะไปก็ไม่ให้ไปตามถ้าอย่างนั้นจะมีต้องนั่งเฝ้าหาบอยู่ที่นี้จนแก่ ไม่ต้องไปไซ้ทีแล้ว เมื่อเหงงเจียกำลังพุดเถียงอยู่ดังนั้นยังหาตกลงว่าจะทำอย่างไรไม่ ก็พอได้ยินเสียง บนอากาศพุดว่าท่านถังซัมจั๋งกับเหงงเจีย อย่าโทษมันสูญวายไปเลยข้าพเจ้านี้คือ หมูเทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลาย ซึ่งพระกวนอิมใช้ให้มาคอยคุ้มครองป้องกันรักษา ผู้ที่จะไปอาราธนาพระไตรปิฎก

พระถังซัมจั๋งได้ยินดังนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก ในทันใดนั้นเหงงเจียจึงร้องถามตอบ ขึ้นไปว่า ท่านที่พุดอยู่นั้นคือท่านพระองค์ใดโปรดบอกนามมาให้ข้าพเจ้าทราบจะ

ได้จดจำไว้

เทพยดาจึงตอบว่าข้าพเจ้าคือหลักตั้งหลักกะเหงาฮึกเหิมที่หมู่แกแค้นได้ผลัดกันมาคอยระวังรักษาท่าน และคอยฟังเหตุการณ์ต่าง ๆ

เหิงเจียได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ถ้าดังนั้นก็เชิญท่านหลักตั้งและหมู่เทพารักษ์ทั้งหลายมาอยู่รักษาเฝ้าพระอาจารย์ข้าพเจ้าไว้อย่าให้มีเหตุการณ์ขึ้นได้ ข้าพเจ้าจะได้ไปตามมังกรเอาม้าคืนมาให้ได้

หมู่เทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลาย เมื่อได้ฟังเหิงเจียพูดดังนั้นจึงพูดว่าท่านอย่ามีความวิตกเลย ซึ่งพระอาจารย์ของท่านนั้นข้าพเจ้าจะรับรักษามีให้มีเหตุการณ์ขึ้นได้

เหิงเจียได้ฟังดังนั้นก็วางใจจึงนิมนต์พระอาจารย์ให้ขึ้นนั่งอยู่บนโศดเขาคอยท่าแล้วเหิงเจียก็ลาพระอาจารย์เหาะขึ้นบนอากาศรีบมา ครั้นถึงก็คอยอยู่กลางบึง แล้วร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยอ้ายสัตว์เดรัจฉานอยู่ใต้น้ำ เอ็งจงเร่งเอาม้ามาให้กูโดยเร็วถ้าข้าไปกูจะทำลายบึงให้ราบเป็นรูลี

ฝ่ายมังกรเมื่อกินม้าแล้ว ก็จมกบดานอยู่ใต้น้ำรักษาอารมณอยู่ พอได้ยินเสียงคนมาร้องเรียกอยู่ปากบึงกล่าวถ้อยคำโหดต่าง ๆ ก็สะกิดใจไว้ไม่อยู่ โทสะบันดาลเกิดขึ้นไม่สามารถจะอดกลั้นไว้ได้ก็ผุดทะเลิงขึ้นขึ้นมาอยู่บนหลังน้ำ ร้องถามมาว่า ใครหาอาจสามารถมาร้องเรียกให้เราหนวกหู เอ็งไม่กลัวชีวิตจะเป็นอันตรายหรือ

เหิงเจียเห็นดังนั้นก็ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า มึงอย่าหนีไปจงรีบเอาม้ามาให้เราเสียโดยเร็ว พูดดังนั้นแล้วก็ควงกระบองตรงมาจะตีมังกร มังกรก็อ้าปากแยกเขี้ยวขยายเล็บกระโดดเข้าต่อสู้

เหิงเจียกับมังกรต่อสู้กันไปมาประมาณสองชั่วโมง มังกรทานกำลังเหิงเจียไม่ได้ก็กระโดดกลับลงในน้ำหนีจมลงไปกบดานอยู่ใต้น้ำไม่ขึ้นมาต่อสู้ เหิงเจียดำวาลักเท่าใด ๆ มังกรก็ทำไม่ได้ยินเสียงนิงกบดานเฉยอยู่แต่ใต้น้ำ เหิงเจียก็สิ้นปัญญาไม่รู้ที่ว่าจะทำประการใดก็กลับมาหาพระอาจารย์

พระถังซัมจั๋งจึงว่า เมื่อวันก่อนนั้นเจ้าตีเสือดอยได้พูดอดแก่เราว่า ถึงมังกรและเสือกคงจะกำจัดได้ทั้งสิ้น วันนี้ทำไมจึงไม่รีบมามังกรให้ได้เล่า

เหิงเจียได้ฟังพระอาจารย์พูดนั้น ก็มีมานะนึกโกรธขึ้นมาจึงพูดแก่พระอาจารย์ว่า ท่านอย่าพูดให้มากไปเลยข้าพเจ้าจะกลับไปลองฝีมือกับมังกรให้ถึงแพ้ชนะจะได้ เหิงเจียพูดดังนั้นแล้วก็รีบเหาะกลับมาที่ริมบึงแล้ว ก็ร้ายพระคาถาบันดาลให้น้ำในบึงใสเห็นกระทั่งพื้นดินด้วยอำนาจพระคาถา ได้บึงก็เกิดเป็นคลื่นหามีความสุขไม่มังกรจึงเผยอศีรษะชะเง้อขึ้นดูเห็นเหิงเจียอยู่ริมบึง ก็มีความโกรธแค้นเป็นอันมาก ขยับเขี้ยวคำรามทะเลิงขึ้นมาร้องถามเหิงเจียว่า อ้ายปีศาจที่ไหนมา

พูดจาตูดูกเราอย่างนี้

หึงเจี๋ยได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า มึงไม่ต้องมาชูกูถ้าเอ็งไม่อยากจะตายเอ็งจงเร่งคืนม้ามาให้แก่กู กูจะยกชีวิตให้สักครั้งหนึ่ง ถ้าขัดขืนแล้วเอ็งจงมาลองฝีมือกันกับกูให้ถึงแพ้และชนะ

มังกรตอบว่าม้านั้นถูกกลืนเข้าไปในท้องเสียแล้ว กูไม่มีม้าจะใช้ให้มึง เมื่อมึงจะทำประการใดก็ให้เร่งมาทำแก่กูเถิด

หึงเจี๋ยจึงว่ามึงไม่คืนม้าให้แก่กูได้ กูก็จะฆ่ามึงแทนม้าว่าแล้วหึงเจี๋ยก็กระโดดเข้าตีมังกร มังกรก็ต่อสู้โดยสามารถ ต่างกล้าหาญด้อยที่ผลัดเปลี่ยนกันไปมา

ฝ่ายมังกรกำลังอ่อนลงทุกที เห็นว่าจะสู้หึงเจี๋ยไม่ได้ก็รำยมนต์แปลงตัวเป็นงูน้ำมุดซ่อนตัวอยู่ในปล้องหญ้าริมขอบบึง

หึงเจี๋ยเห็นมังกรหายไปดังนั้น จับกระบองเหล็กแหวกหญ้าค้นหาก็ไม่เห็นร่องรอย ยืนนิ่งคิดขึ้นได้ จึงภาวนาคาถาเรียกพระภูมิเจ้าที่ และเจ้าเขาเจ้าป่าให้มาโดยเร็ว

ฝ่ายพระภูมิเจ้าที่และเจ้าป่าเจ้าเขาทั้งหลาย เมื่อหึงเจี๋ยอ่านคาถาเรียกดังนั้น ก็พากันรีบมาโดยเร็ว

ครั้นถึงก็คุกเข่าคำนับหึงเจี๋ย แล้วถามว่าท่านจะประสงค์สิ่งใด

หึงเจี๋ยจึงถามว่า ทำไมท่านทั้งหลายจึงไม่มาเยือนเราบ้าง เมื่อเราติดอยู่ในเขาเจ้าหึงซิว ก็ไม่เห็นมาเยี่ยมเยือนเราเลย เจ้าพวกนี้มีความผิดมาก จะต้องตีด้วยกระบองจึงจะสมแก่ความผิด

เทพารักษ์ทั้งหลายกับพระภูมิเจ้าที่ จึงพูดอ่อนวอนว่า ขอท่านได้เสียได้โปรดข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยเถิด เดิมท่านติดอยู่ในเขาเมื่อไรก็ไม่ทราบ ขอท่านจงกรุณายกโทษข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด

หึงเจี๋ยจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นเราไม่ตีจะยกโทษให้เรามิประสงค์จะถามว่า ในบึงนี้มีมังกรร้ายตัวหนึ่ง บัดนี้มีมันกินม้าของพระอาจารย์เราเสียแล้ว เราจะทำประการใดจะรู้ว่ามันหลบหนีซ่อนเร้นอยู่ที่ไหน

เทพารักษ์ทั้งหลายได้ฟังหึงเจี๋ยถามว่าดังนั้น จึงตอบว่า แต่เดิมมาข้าพเจ้าทั้งหลาย ไม่เคยเห็นพระอาจารย์องค์ใดมาทางนี้เลย พระอาจารย์ของได้เขียนนั้นมาเมื่อเวลาใดเล่า จึงได้เกิดเหตุขึ้นดังนี้

หึงเจี๋ยจึงบอกว่า ท่านทั้งหลายยังไม่ทราบเหตุเดิม เพราะพระกวนอิมสั่งเราให้ติดตามไปเป็นสานุศิษย์พระถังซัมจั๋ง เพื่อไปอาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกธรรมที่ประเทศเมืองไซท์ เพราะฉะนั้นจึงต้องเดินทางมาทางนี้ เรากับอาจารย์มาถึงบึงนี้ มังกรร้ายมันจับเอาม้าของพระอาจารย์เราไปกินเสีย

เทพารักษ์ทั้งหลายได้ฟังเหิงเจียเล่าให้ฟังดังนั้น จึงพูดว่าบึงนี้ตั้งแต่เดิมมาก็ไม่มีของร้ายอะไรอยู่ และลำบึงนี้ก็กว้างยาว น้ำก็ใสและเห็นตลอดถึงก้นบึง พวกปักชากานกบินข้ามบึงก็แลเห็นเงาอยู่ในน้ำ นกทั้งหลายซึ่งบินข้ามบึง เมื่อแลเห็นเงาอยู่ในน้ำก็นึกว่าพวกเดียวกันอยู่ที่นั่น ก็ราปีกร่อนดูน้ำ บางตัวก็พลัดตกลงในน้ำ เพราะฉะนั้นจึงมีนามเรียกว่าบึง (เสร์กั้ง) เมื่อปีที่ล่วงมาแล้วนั้น พระกวนอิมเหาะข้ามมาทางนี้ จะไปหาคนอาราธนาคัมภีร์พระไตรปิฎกจึงได้เอามังกรตัวหนึ่งมาไว้ในบึงนี้ บัดนี้ก็มาทำความชั่วอย่างนี้อีก เห็นว่ามันจะถึงชีวิตอันตรายเป็นแน่แล้ว จึงได้ทำการดังนี้

เหิงเจียพูดว่า เมื่อกันั้นมันแปลงตัวมุดลงไปใต้ออกอุ้งแล้วหายไป เราค้นหา ก็ไม่เห็น

พระภูมิเจ้าที่จึงบอกว่า ในลำบึงนี้รูเรือตั้งหมื่นตั้งพันเห็นจะมุดเข้าแอบตามรูซ่อนตัวอยู่กระมัง ถ้าดังนั้นท่านได้เซี่ยอย่าวิตก ท่านคอยข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ก่อน ข้าพเจ้าจะไปเชิญพระกวนอิมมาจับตัวมันให้จงได้

เหิงเจียได้ฟังดังนั้น จึงชวนเทพารักษ์ทั้งหลายมาหาพระอาจารย์เล่ามูลเหตุให้ฟังทุกประการ

พระถังซัมจั๋งจึงพูดว่า ท่านทั้งหลายจะไปพาพระกวนอิมนั้นสักก็เวลาจึงจะไต่กลับมาก อาตมาอยู่ที่นี้ถ้าเกิดอันตรายขึ้นประการใดจะเสด็จหาใครเล่า พูดปรึกษา กันยังไม่ทันจะขาดคำลาง ก็ได้ยินเสียงบนอากาศพูดว่า ท่านเหิงเจียและเทพารักษ์ทั้งหลายไม่ต้องห่วงวายไว้ธุระข้าพเจ้าจะไปนิมนต์พระกวนอิมมาเอง (ที่พูดนั้นคือ เทพยดาเอี้ยดตี้)

พระถังซัมจั๋งเหิงเจียเทพารักษ์ทั้งหลาย ได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี ต่างคนสนทนานั่งคอยอยู่

ฝ่ายเทพยดาเอี้ยดตี้ร้องบอกดังนั้นแล้ว ก็ขึ้นยืนบนเมฆเหาะตรงไปยังเขาน้ำไอ้โพ่ท้อซิว ครั้นถึงก็เข้าไปนมัสการแล้วจึงเล่าความตามเหตุผลให้พระกวนอิมฟังทุกประการ พระกวนอิมได้ฟังดังนั้นจึงพร้อมด้วยเอี้ยดตี้ ปาฏิหาริย์รีบเหาะตรงมายังบึง ครั้นถึงพระกวนอิมจึงร่ออยู่บนอากาศ แลไปเห็นเหิงเจียกำลังยืนอยู่ข้าง ริมบึง ต่ำแข่งเสียงอีกทีก็อยู่ พระกวนอิมจึงให้เอี้ยดตี้ลงไปเรียกเหิงเจียบอกว่าพระกวนอิมให้ไปหาเดี๋ยวนี้

เหิงเจียได้ทราบดังนั้น ก็รีบเหาะขึ้นไปหาเห็นพระกวนอิมลอยอยู่ในกลางอากาศจึงตรงเข้าไปพูดว่า ทำไมท่านจึงคิดมาแก้งข้าพเจ้าอย่างนี้ เดิมพระพุทธเจ้าทั้งเจ็ดพระองค์ ก็เป็นครูบาอาจารย์สั่งสอนสืบมา อันความเมตตากรุณาจิตนั้นเป็นที่หนึ่ง เหตุใดท่านจึงสอนคาถาให้ท่านอาจารย์ถังซัมจั๋งดังนี้ ท่านเห็นควร

แล้วหรือ

พระกวนอิมได้ฟังหึงเจี๋ยพูดดังนั้น จึงตอบว่าเราเที่ยวหาคนจะให้ไปอาราธนา พระคัมภีร์ไตรปิฎกจึงได้พบเจ้า เราได้ช่วยเจ้าให้รอดพ้นจากที่คับแคบแล้ว

เจ้าหามีความเคารพต่อคุณของเราซึ่งมีแก่เจ้าไม่ เจ้ายังมีหน้ากลับมาพูดต่อว่าอย่างนี้อีกเล่า

หึงเจี๋ยจึงพูดว่า ท่านปล่อยข้าพเจ้าออกแล้วสั่งให้ข้าพเจ้ารักษาคุ้มครองพระถังซัมจั๋งไปไซ้ที่ก็คิดแล้ว เหตุไฉนท่านจึงเอาหมวกมวงคลมาให้พระถังซัมจั๋งหลอกให้ข้าพเจ้าใส่ และสอนคาถากาถาวนาให้ข้าพเจ้าปวดศิระเซแทบจะพังอย่างนี้ไม่ใช่คิดมาข้าพเจ้าดอกหรือ

พระกวนอิมหัวเราะแล้วจึงพูดว่า ตัวเป็นวานรไม่อยู่ในคำสั่งสอนและไม่มีความอดทน มีแต่ความมูทะลุตุตันต้อตึง ถ้าไม่มีเครื่องบังคับกดขี่ไว้เช่นนั้น ตัวก็จะทำบ้าหลังไม่รู้จักฟ้าต่ำดินสูงว่าผิดชอบหนักเบาประการใดเหมือนเมื่อครั้งก่อนนั้น ก็ได้เกิดความมุ่นวายใหญ่เพราะไม่มีใครบังคับเจ้าได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องมีหมวกหัวฝอย่างนี้จึงจะบังคับเจ้าได้ เจ้าจะได้ตั้งอยู่ในทางสัมมาปฏิบัติตลอดไปได้

หึงเจี๋ยจึงตอบว่า หมวกอย่างนี้เรียกว่าหัวฝอยัดหัวข้าพเจ้าได้ก็ตามที่เกิด ก็เหตุใดจึงเอามังกรร้ายมาทิ้งไว้ที่ในบึงนี้ จนเกิดเป็นปิศาจขึ้น มากินน้ำของพระอาจารย์ข้าพเจ้าเสีย ถ้าพิเคราะห์ดูก็เหมือนท่านคบค้าแก่คนร้ายเหมือนกัน

พระกวนอิมว่ามังกรตัวนี้ เราได้ไปขอกเจ็กเซียงฮองเต้ให้อยู่ที่นี่ เพื่อคอยท่าผู้ที่จะไปไซ้ที่อาราธนาคัมภีร์พระไตรปิฎกมาทางนี้จะได้รับเป็นพาหนะอันประเสริฐ เจ้ามาคิดเสียด้ายม้าในมนุษย์นั้นหาขอบไม่ ด้วยระยะทางที่จะไปนั้น แสนกันดารทำไม่จริงจะไปถึงได้ ถ้าได้ม้ามังกรไซ้ไปจึงจะถึงได้โดยเร็ว

หึงเจี๋ยได้ฟังพระกวนอิมพูดชี้แจงดังนั้น ก็ดีใจจึงพูดว่าถ้าดังนั้นก็เป็นบุญของข้าพเจ้าจริง แต่มังกรนั้นมันดำน่าน้ำหายไปเสียแล้วจะทำประการใดดี จึงจะได้ตัวมันมาเล่า

พระกวนอิมได้ฟังหึงเจี๋ยว่าดังนั้น จึงสั่งให้เอี้ยดที่ไปที่ริมบึงร้องเรียกเจ็กเล้งซัมไท้จ้อให้ขึ้นมาหา บอกว่าเราคอยท่าอยู่ที่นี้

เอี้ยดที่ได้ฟังพระกวนอิมสั่งดังนั้น ก็ลงไปข้างริมบึงร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่าเจ็กเล้งซัมไท้จ้อเร่งขึ้นมาโดยเร็ว

ฝ่ายมังกร เมื่อได้อินออกชื่อพระกวนอิมดังนั้น ก็แหวกน้ำขึ้นมาแปลงกายเป็นรูปมนุษย์ แล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศ มาคำนับพระกวนอิมแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าได้ฟังบารมีของท่านจึงรอดชีวิต ข้าพเจ้าตั้งใจคอยท่าอยู่ที่นี้นานแล้ว ยังไม่เห็นผู้ที่จะไปอาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกมาทางนี้เลย และไม่ได้ข่าวคราวนานนักหนาแล้ว

พระกวนอิมจึงชี้ให้ดูเห้งเจียว่า นั่นมิใช่สาธุศิษย์ใหญ่ของผู้จะไปอาราธนา พระไตรปิฎกหรือ

มังกรได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า วานนี้ข้าพเจ้าอดอยากมีความหิวเป็นกำลังจึงได้ ขึ้นมาจับม้าของท่านผู้นี้กินเสีย ท่านผู้นี้มีกำลังและมีมือเป็นอันมาก ข้าพเจ้าสู้ ไม่ได้จึงหนีซ่อนอยู่ในปล้องหญ้า ข้าพเจ้าไม่เห็นผู้อาราธนาสักคนหนึ่งเลย

เห้งเจียจึงพูดว่าทำไมตัวจึงไม่ถามเราเล่า มังกรว่าเราได้ถามแล้วว่าอยู่ที่ไหน มาที่นี้ด้วยเหตุอะไรท่านก็ไม่ตอบให้เรารู้ ตั้งใจทวงแต่จะเอาม้าให้จงได้ ไม่ได้บอกอะไรแต่สักคำหนึ่งเลย

พระกวนอิมพูดว่า เห้งเจียนั้นเป็นคนมักจะอวดดีและเจ้าโทโสถ้าออกชื่อคน อาราธนาพระคัมภีร์แล้ว ก็จะไม่ต้องลำบากเลยตั้งแต่นั้นต่อไปแม้ผู้ใดจะยอมสวามิภักดิ์ ไปด้วยก็ให้ออกนามผู้จะไปอาราธนาพระคัมภีร์ อย่าทำเอาโดยอำนาจของตัวการ ข้างหน้าจึงจะไม่ลำบากต่อไป

เห้งเจียได้ฟังคำสั่งของพระกวนอิมดังนั้น ก็คำนับมีความยินดีพระกวนอิมจึง เอาไม้เขียนชุดปักบนศีรษะมังกรร้ายพระคาถาเรียกให้มังกรแปลงเป็นม้า มังกรก็ แปรกายเป็นม้าขาวยืนนิ่งอยู่ พระกวนอิมจึงสั่งม้ามังกรว่า ตัวเจ้าจงตั้งใจไปให้ดี เมื่อสำเร็จการแล้วจะพ้นซึ่งเวรกรรม คงจะได้แจ้งมรรคผลในภพหน้า

มังกรก็รับคำสั่งพระกวนอิม พระกวนอิมจึงเรียกเห้งเจียมาสั่งให้พาม้ามังกร ไปให้พระถังซัมจั๋ง อาตมาจะลากลับไปนำเ้า

เห้งเจียได้ฟังพระกวนอิมพูดดังนั้น จึงคุกเข่าลงคำนับแล้วพูดว่าหนทางเมือง ไช่ที่ที่จะไปนั้น ระยะเวลาแสนจะกันดารและมีสัตว์ร้ายปีศาจยักษ์ก็ชุกชุมจะรักษา คุ่มครองพระถังซัมจั๋งซึ่งเป็นปฤชณอย่างนี้สักเมื่อไรจึงจะถึงได้ ชีวิตข้าพเจ้าจะไม่ ตลอด จะสำเร็จมรรคผลอะไรได้ข้าพเจ้าจะไม่ไปละ

พระกวนอิมจึงพูดแนะนำสั่งสอนเห้งเจียว่าเกิดมาเป็นรูปกายชีวิตอินทรีย์อย่าง นี้แล้ว ต้องจำเป็นอุตสาหะรักษาความดีให้ตลอดตั้งความเพียรมีมานะอย่าทำใจ หดหู่ที่อดอยาก ทำไมเจ้าจึงคิดที่อดอยากเช่นนี้เล่า วิสัยธรรมดาของผู้ปฏิบัติจะต้อง มีความอดทนเอาความระบับและความสัจย์เชื่อในคุณแห่งพระรัตนตรัยเป็นที่ตั้ง มาตราว่าเห้งเจียจะถึงแก่ความตายหรือคับแค้น อาตมาภาพก็จะร้องให้ฟ้าและดินช่วย คงจะประสิทธิให้ดังประสงค์ แล้วเรียกเห้งเจียให้กระเถิบเข้ามาให้ใกล้ พระกวน อิมจึงเอากิ่งสนมาเด็ดดอกสามใบวางลงที่ท้ายทอยเห้งเจีย แล้วก็ร้ายพระคาถาเป่า ลงที่ใบสน ใบสนก็กลับเป็นขนคุ่มชีวิตสามเส้น ครั้นเสร็จแล้วจึงสั่งว่าแม้ถึงที่อัปจน ไม่มีที่อาศัยแล้ว จงผันแปรไปตามการก็จะช่วยให้พ้นความทุกข์ยากได้

ฝ่ายเห้งเจีย ครั้นพระกวนอิมให้สิ่งของอันวิเศษและสั่งสอนทุกประการ ก็มี

ความยินดีเป็นอันมาก คำนับลาแล้วก็จงม้ามังกรกลับมาหาพระดังซิมจิ้ง

ฝ่ายพระกวนอิมก็เหาะกลับไปยังน้ำไต้ที่อยู่ตามเดิม

ฝ่ายเหงิงเจียจงม้ามาถึงพระอาจารย์แล้วก็คำนับ พระดังซิมจิ้งเห็นม้าก็ดีใจจึงถามเหงิงเจียว่า ม้านี้ทำไมดูกลับแข็งแรงยิ่งกว่าเก่าท่านไปค้นหาได้มาแต่ที่ไหนดูอ้วนพีมีกำลังมาก

เหงิงเจียบอกว่าเมื่อกั๊กิมเท้าเอียดที่เทพยดา ไปเชิญพระกวนอิมท่านจึงได้มาจับม้ามังกรที่ในบึงนั้น ท่านให้มังกรแปลงกายเป็นม้าให้ข้าพเจ้าพามาให้พระอาจารย์แล้วเหงิงเจียก็เสาคความตั้งแต่หลังให้พระดังซิมจิ้งฟังทุกประการ

พระดังซิมจิ้งได้ฟังเหงิงเจียบอกเล่าดังนั้น จึงจุดรูปเทียนขึ้นนั่งนัสการผินหน้าไปทางทิศน้ำไต้ ครั้นแล้วเหงิงเจียจึงบอกให้เทพยดาทั้งหลายกลับไปที่อยู่ แล้วก็นิมนต์พระอาจารย์ให้ขึ้นม้า เหงิงเจียเอาหาบใส่บาปากันออกเดินตรงไปยังมณฑลิมประเทศ ครั้นมาถึงฝั่งบึงจะข้ามปากแลไปเห็นเฒ่าชราคนหนึ่งค้ำแพลอยมากดีใจ เหงิงเจียจึงกวักมือร้องเรียกว่า ท่านตาโปรดอนุเคราะห์ช่วยส่งข้าพเจ้าข้ามปากด้วยเถิด

ผู้เฒ่าได้ยินดังนั้นก็ค้ำแพเทียบเข้ามาริมฝั่ง เหงิงเจียจึงจงม้าเอาหาบลงแล้วพระดังซิมจิ้งก็ลงแพ ผู้เฒ่าก็ค้ำแพข้ามไปครั้นถึงฝั่งแล้ว พระดังซิมจิ้งจึงขึ้นบนฝั่ง เหงิงเจียก็จงม้ายกหาบขึ้นวางบนบก แล้วจะเอาเงินให้ผู้เฒ่าเป็นค่าเหนื่อย แต่ผู้เฒ่าก็หารับเงินไม่ ค้ำแพออกจากตลิ่งลอยตามน้ำไป พระดังซิมจิ้งจึงร้องว่าขอใบท่านตาขอให้ท่านเจริญสุข ๆ เถิด

เหงิงเจียจึงบอกแก่พระอาจารย์ว่า ท่านจำไม่ได้หรือคือเจ้าในลำบึงนี้เอง พระดังซิมจิ้งได้ฟังเหงิงเจียบอกดังนั้นก็นิ่งอยู่ เหงิงเจียเอาหาบขึ้นบ่า พระดังซิมจิ้งขึ้นม้าแล้วอาจารย์กับศิษย์ก็ออกเดินตามระยะทางมา ครั้นเวลาจวนค่ำพระดังซิมจิ้งแลไปข้างหน้าเห็นข้างทางนั้นมีศาลเจ้าศาลหนึ่ง จึงหยุดม้าแล้วลงจากม้าเดินเข้าไปที่ศาล เห็นหนังสือแขวนไว้ตัวใหญ่ ๆ สามตัวคือ (ลิ้เสียลื้อ) พระดังซิมจิ้งก็เดินเข้าในศาล มีผู้เฒ่าคนหนึ่งเดินออกมารับคำนับแล้วเชิญพระดังซิมจิ้งให้นั่งอาสน์อันควรแล้ว พระดังซิมจิ้งจึงถามผู้เฒ่าว่าที่แห่งนี้ทำไมจึงเรียกว่าลิ้เสียลื้อ

ผู้เฒ่าตอบว่าที่ตำบลนี้เรียกว่า กั๊กปีต๊กก็เป็นเขตแดนเมืองไซฮวนที่ศาลนี้คนทั้งหลายเขาบูชาเจ้าแม่ประสพเป็นที่นับถือกันทั้งเมือง แล้วผู้เฒ่าจึงถามพระดังซิมจิ้งว่านี่ท่านอาจารย์อยู่ที่เมืองไหนจึงได้มาถึงตำบลนี้

พระดังซิมจิ้งจึงตอบว่า อาตมาอยู่เมืองไต้ถึงทิศบูรพาพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้มีรับสั่งให้ไปยังประเทศไซทินนัสการพระขออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม บัดนี้เดินทางมาก็จวนค่ำขอท่านจงได้กรุณาให้อาตมาพาอาศัยนอนสักคืนหนึ่ง พอได้อรุณ

ก็จะลาไป

ผู้เฒ่าได้ฟังดังนั้นก็จัดหาน้ำชาออกมาเลี้ยง แล้วผู้เฒ่าก็เดินออกไปที่ประตูศาลเจ้า แลเห็นม้าผูกข้างริมผนังดูงามดี แต่ทำไมจึงไม่มีเบาะและบังเหียนจึงกลับเข้ามาในศาลเจ้า ถามว่าเหตุใดเครื่องสำหรับม้าจึงหาไม่มี

เหงิงเจียได้ฟังผู้เฒ่าถามดังนั้นก็เล่าความตั้งแต่หลัง ผู้เฒ่าได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ดีแล้ว ข้าพเจ้ามีเครื่องมือสำหรับมาให้ผู้เฒ่า ฟังทุกประการหนึ่งแต่หาไม่มีม้าไม่ เก็บไว้เปล่า ๆ ข้าพเจ้าจะให้ท่านเอาไปใช้ไม่คิดเอาราคาเลย

พระดังซิมจิ้งจึงพูดว่าขอบคุณท่านตาได้เอ็นดูแก่ข้าพเจ้า ต่างสนทนากันได้เวลาแล้วต่างก็ลากันไปพักกายครั้นรุ่งสว่างผู้เฒ่าก็จัดแจงเอาเครื่องแจมถวายพระดังซิมจิ้งอันแล้วก็ยกธำมณีให้พรไปตามเพศและลัทธิหลวงจีน

ผู้เฒ่าเอาเครื่องมือมาให้เหงิงเจีย เหงิงเจียก็มีความยินดีจึงเอาเครื่องมือออกมาจัดแจงแต่งม้าเสร็จแล้วก็มานิมนต์พระดังซิมจิ้ง พระดังซิมจิ้งก็ลาผู้เฒ่าออกจากศาลเจ้าขึ้นม้า เหงิงเจียก็ค้ำบัลลังก์ผู้เฒ่าเอาหีบขึ้นใส่บา ผู้เฒ่าก็เดินตามออกมาส่งยังทาง แล้วผู้เฒ่าเอาธูปหอมอย่างดีอันหนึ่งและไม่เรียวกักด้วยเอ็นเสื้ออันหนึ่งถวายให้พระดังซิมจิ้ง พระดังซิมจิ้งมีความยินดีรับสิ่งของผู้เฒ่าแล้วจึงพูดว่า ขอบคุณท่านตาได้เอ็นดูให้ของแก่อาตมภาพ อาตมภาพขอลาท่านไปก่อนแล้วผู้เฒ่ารับค้ำบัลลังก์ก็กลับไป

พระดังซิมจิ้งออกเดินได้สามสี่ก้าว จึงหันหน้ากลับมาดูผู้เฒ่าก็ไม่เห็นผู้เฒ่า ทั้งศาลเจ้าก็หายไปและเตียนโล่งเป็นป่าหมด ขณะนั้นได้ยินเสียงบนอากาศร้องลงมาว่าท่านดังซิมจิ้งข้าพเจ้าขอภัยเกิดข้าพเจ้าคือเจ้าสิงอยู่ที่เขาน้ำไฉ้ รับคำสั่งของพระกวนอิมใช้เอาเครื่องมือมาให้ท่าน ขอท่านจงตั้งใจไปอย่าหือถอยเลย

พระดังซิมจิ้งได้ยินดังนั้นก็ลงจากม้าค้ำบัลลังก์พูดว่า ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ปฤชณาหารู้หาทราบความไม่ ขอท่านจงได้ให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเกิด

เหงิงเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะเสียงดังกึก ๆ พระดังซิมจิ้งถามว่าท่านหัวเราะด้วยเหตุอะไร จึงได้ออกงอไปดังนั้น จงค้ำบัลขอขอบคุณท่านเสียเถิด

เหงิงเจียพูดว่าข้าพเจ้าหาค้ำบัลลังก์ไม่ ควรจะเอากระบองตีสักทีจึงจะดีเพราะมาหลอกกันเล่นอย่างนี้ ข้าพเจ้าเกรงใจพระกวนอิมจึงนึ่งให้กลับไปโดยปรกติ ถ้าข้าพเจ้าค้ำบัลลังก์จะลักลับมารับค้ำบัลลังก์ข้าพเจ้าหรือ

พระดังซิมจิ้งห้ามว่าอย่าพูดให้มากไปเลย จงจัดแจงไปเถิด

เหงิงเจียได้ฟังพระอาจารย์ว่าดังนั้น ก็ยกหีบขึ้นบาออกเดินไปตามทาง มาประมาณได้สักสองเดือนโดยความสวัสดิปราศจากภัยอันตรายทั้งปวง แต่ตามระยะทางนั้นมีสัตว์ร้ายต่าง ๆ ชุกชุมแต่หาได้ทำอันตรายสิ่งใดไม่ ขณะนั้นเป็นฤดู

เดือนสามพฤกษากำลังผลัดเปลี่ยนใบใหม่อาจารย์กับศิษย์เดินชมมาเป็นทีเจริญตา วันหนึ่งเดินมาจวนกำแพงวัดซุ่มจิ้งจอกม้าแลไปในหุบเขาเห็นมีตึกหอสูงเป็นลำดับดูงดงามยิ่งนัก จึงถามเฝ้าเจียว่านั่นจะเป็นปราสาทราชวังกรมวัง เฝ้าเจียแลไปเห็นดูแล้วก็พูดว่ามีไชปราสาทราชวังอะไรดอก ข้าพเจ้าสังเกตุดูเห็นจะเป็นวัด เวลานั้นก็จวนเย็นจะค่ำอยู่แล้ว เราควรจะพักอาศัยนอนสักคืนหนึ่ง

พระถังซัมจั๋งได้ฟังเฝ้าเจียพูดดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงชักม้าเดินตรงเข้าไปถึงประตูวัด พิจารณาดูเห็นเป็นพระอารามใหญ่ พระถังซัมจั๋งลงจากม้าแล้วก็เดินเข้าไปในวัดเห็นหลวงจีนเดินออกมาสามสี่องค์ พระถังซัมจั๋งจึงยืนหยุดอยู่ข้างทางแล้ว ครั้นหลวงจีนเข้ามาใกล้พระถังซัมจั๋งจึงคำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้ามาแต่เมืองกังเวลา นี้ก็ค่ำแล้ว ข้าพเจ้าขออาศัยพักค้างในวัดสักคืนหนึ่งเถิด หลวงจีนเหล่านั้นได้ฟังดังนั้นก็เชิญพระถังซัมจั๋งเข้าไปในวัด พระถังซัมจั๋งร้องบอกเฝ้าเจียให้จูงม้าเข้ามาข้างในหลวงจีนเหล่านั้นเห็นเฝ้าเจียประหลาดกว่าคนทั้งหลายจึงถามว่า คนที่จูงม้ามานั้นเป็นคนอะไรข้าพเจ้าไม่เคยเห็นเลย

พระถังซัมจั๋งจึงบอกว่า ท่านพูดแต่เบา ๆ ด้วยเขาเป็นคนใจน้อย ถ้าได้ยินพวกท่านพูดไม่ชอบใจก็จะโกรธมทะลุขึ้น คนนั้นหรือคือเป็นสาธุศิษย์ของข้าพเจ้าเอง หลวงจีนทั้งหลายได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ทำไมท่านจึงได้หาสาธุศิษย์อย่างนี้รูปร่างไม่น่าดูเลย

พระถังซัมจั๋งตอบว่าถึงรูปร่างไม่ดีก็จริง แต่ต้องการก็ใช้ได้ หลวงจีนทั้งหลายได้ฟังดังนั้นก็ยังหาได้ตอบประการใดไม่ จึงพาพระถังซัมจั๋งเดินเข้ามาถึงในโบสถ์

พระถังซัมจั๋งแลขึ้นไปเห็นกระดานป้ายหน้าประตูจารึกอักษรใหญ่สี่ตัวว่า (กวนอิมเขียนยี่) เห็นแล้วก็เดินตามหลวงจีนเข้าไปข้างในครั้นถึงหน้าพระประธาน ก็คุกเข่าลงกราบพระพุทธรูป หลวงจีนทั้งหลายก็ตักถองเป็นสัญญาณนมัสการพระ เฝ้าเจียเห็นดังนั้นก็วิ่งเข้าช่วยไม้ไปเคาะระฆัง ครั้นพระถังซัมจั๋งนมัสการพระแล้ว หลวงจีนก็หยุดตักถอง แต่เฝ้าเจียหาหยุดตีระฆังไม่ หลวงจีนทั้งหลายจึงร้องว่า อาจารย์ไหว้พระแล้วจงหยุดตีระฆังเถิด

เฝ้าเจียหัวเราะแล้วพูดว่า ท่านไม่เข้าใจวชเป็นพระได้วันหนึ่งก็เคาะระฆังทีหนึ่ง จึงจะถูกตามแบบอย่าง ว่าดังนั้นแล้วก็ตีระฆังหาหยุดไม่

หลวงจีนทั้งหลายที่อยู่วัดได้ยินเสียงระฆังตีไม่หยุดร่นวายดังนั้น ต่างคนก็ตกใจวิ่งมาดูแล้วพูดว่าอ้ายคนป่าอยู่ที่ไหนจึงมาตีระฆังอย่างนี้

เฝ้าเจียได้ยินเสียงหลวงจีนร้องพูดมาดังนั้น จึงปล่อยไม้ตีระฆังเสีย กระโดดออกมาพูดว่าไม่ใช่ใครมาตีดอก คือเราเป็นตาของพวกท่านทั้งหลายมาตีระฆังเอง หลวงจีนทั้งหลายเห็นเฝ้าเจียรูปร่างน่ากลัวดังนั้นต่างคนตกใจวิ่งหลบถลา

หกหลัมบ้าง ก็ร้องว่ารามสูรหรือยักษ์มาแล้ว

เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงร้องว่า รามสูรนั้นเป็นหลานของเราเอง พวกท่านทั้งหลาย จงลุกขึ้นเกิดอย่าวิ่งหนีไปให้ได้ความลำบากยากเหน้อยเลย ข้าพเจ้าอยู่ประเทศจีนได้ตั้งมาด้วยท่านอาจารย์ดังซิ้มจิ้งจิ้งอย่าตกใจไปเลย ไม่ทำอันตรายดอก

หลวงจีนทั้งหลายได้ฟังดังนั้นก็เหลียวไปเห็นพระดังซิ้มจิ้งจิ้งคือยามีสติลุกขึ้นมาเคารพกันตามกิจแห่งหลวงจีน พระดังซิ้มจิ้งจิ้งได้ออกจากโบสถ์มายังกุฏิใหญ่ หลวงจีนทั้งหลายจึงเชิญพระดังซิ้มจิ้งให้นั่งที่อันสมควรแล้วก็ยกน้ำชามาเลี้ยง

ขณะนั้นเห็นเด็กพุงหลวงจีนผู้เฒ่าออกมา พระดังซิ้มจิ้งจิ้งย่อตัวลงคำนับ อาจารย์เจ้าวัดก็คำนับตอบ แล้วพูดว่าข้าพเจ้ามีความยินดีด้วยได้ยินเขาพูดกันว่า พระได้ตั้งมาถึงนี้ จึงได้ออกมาคำนับและอยากจะได้พบท่านว่า มาจากเมืองถึงนี้ระยะทางไกลไกลสักเท่าใด

พระดังซิ้มจิ้งจิ้งตอบว่า ข้าพเจ้ามาจากเมืองเซียงอันสิ้นเขตนั้นห้าพันโยชน์กว่า จากเขาเหลียงกัยชัวตอแดนนั้นมา ข้ามเมืองไซชวนปิดกั้น จนมาถึงที่นี่ประมาณสักหกพันโยชน์กว่า

อาจารย์ผู้เฒ่าได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ระยะทางก็ไกลท่านยังอุตสาหมาถึงนี้ อันตัวข้าพเจ้าทั้งชาติก็มีได้ออกไปข้างไหนเลยเปรียบเหมือนนั่งอยู่ในบ่อ แลเห็นแต่ฟ้าเท่านั้นเอง

พระดังซิ้มจิ้งจิ้งถามว่าพระอาจารย์อายุเท่าใดแล้ว หลวงจีนผู้เฒ่าจึงตอบว่า อายุข้าพเจ้าได้สองร้อยเจ็ดสิบปีแล้ว

เห้งเจียนั่งอยู่ข้างริมนั้น ครั้นได้ยินเจ้าวัดบอกดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ท่านยังเป็นครวแค้นหลานเหลนโหลนของเราอยู่ พระดังซิ้มจิ้งได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็ทำขิ่งตาไม่ให้เห้งเจียพูด เห้งเจียเห็นพระอาจารย์ทำนัยน์ตาดังนั้นก็นั่งอยู่มิได้พูดต่อไป

ในขณะนั้นพอเด็กศิษย์ยกถาดที่ชาซึ่งทำด้วยหยกและถ้วยชาสัมฤทธิ์สามถ้วย มาวางบนโต๊ะ แล้วมีเด็กอีกคนหนึ่งยกกาปั้นทองขาวมารินน้ำชาสามถ้วย พระผู้เฒ่าจึงเชิญพระดังซิ้มจิ้งให้ฉัน

พระดังซิ้มจิ้งแลเห็นดังนั้นจึงชมว่า ของใช้ของท่านแต่ล้วนมีราคาทั้งนั้น หลวงจีนผู้เฒ่าจึงพูดว่าสิ่งของเล็กน้อยอย่างนี้ท่านชมเสียส่ายตาเปล่า ๆ ไม่ประหลาดอะไรนักหนา ท่านมาจากเมืองหลวงมีสิ่งของอะไรประหลาดบ้างขอให้ข้าพเจ้าผู้บ้านนอกชมบ้างพอเป็นขวัญตา

พระดังซิ้มจิ้งจิ้งตอบว่าข้าพเจ้ามาจากเมืองหลวงก็จริง แต่มิได้เอาของอะไรมา เพราะหนทางแสนที่กันดารลุ่มดอนโขดเขาทั้งหลายที่จะไกลมากนัก

เหิงเจียครั้นได้ฟังพระอาจารย์พูดดังนั้นก็ร้องบอกแก่พระถังซัมจั๋งว่า ของเรามีของวิเศษคือผ้ากาสาพัสตร์เอาออกมาอวดกับเขาบ้างไม่ได้หรือ

หลวงจีนทั้งหลายได้ยินเหิงเจียว่าดังนั้นก็พากันหัวเราะเป็นที่เย้ย เหิงเจียเห็นหลวงจีนทั้งปวงพากันหัวเราะจึงถามว่าท่านหัวเราะอะไรกัน

หลวงจีนรูปหนึ่งบอกแก่เหิงเจียว่า ได้ยินท่านพูดว่าผ้ากาสาพัสตร์วิเศษของท่านมี หลวงจีนทั้งหลายเขาจึงพากันหัวเราะ อันผ้ากาสาวิเศษนั้นของข้าพเจ้าทั้งปวงนี้ก็มิคนละสามสี่สิบผืน แต่ของท่านอาจารย์ใหญ่นั้นไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดร้อยผืนซึ่งเก็บไว้เราจะให้คนยกมาให้ท่านดู พูดดังนั้นก็เรียกคนรักษามาสั่งว่า ให้ไปเอาผ้ากาสาที่เก็บไว้ในตู้หังสิบสองตู้มาที่นี่ คนใช้ก็ไปเปิดตู้ขนเอาผ้าออกมาห้อยจนเต็มราวที่หน้ากุฏิใหญ่ หลวงจีนผู้เป็นสมภารรองจึงเชิญให้พระถังซัมจั๋งดู

พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นก็จึงชมว่า ผ้ากาสาเหล่านี้งามดีทุก ๆ ผืน ล้วนแต่แพรจินเจา ที่ประดับประดาต่างสีดูระยิบระยับงามหาที่เปรียบมิได้

เหิงเจียแลเห็นดังนั้นก็เกิดมานะขึ้น จึงพูดว่าดีแล้ว ๆ เราจะเอาของเราออกให้ดูบ้าง พระถังซัมจั๋งเห็นอาการเหิงเจียดังนั้นก็กระหยิ่มตาว่าจะเอาจักรออกประกวดแก่เขาทำไม เราสองคนมาจากทางไกล โบราณท่านว่า อันเพชรนิลจินดาของงามของดีไม่ต้องจะให้เห็น ถ้าจิตไม่ดีแล้วจิตนั้นจะเกิดความโลภขึ้นมีความอยากได้ ก็คิดกลอุบายกระทำร้ายแก่เราต่าง ๆ

เหิงเจียจึงพูดว่า พระอาจารย์จงวางใจเถิด ไว้เป็นธุระข้าพเจ้าเอง ว่าแล้วจึงไปเอาถุงยามนั้นมาแก้ออก ยกเอาห่อผ้านั้นออกมาแล้วก็แก้อ่อนผ้านั้นออก เอาผ้ากาสาพัสตร์สี่ซึ่งออกให้หลวงจีนทั้งหลายดู หลวงจีนทั้งหลายเหล่านั้น ต่างพิจารณาดูผ้ากาสาพัสตร์ เห็นเป็นรัศมีสว่างไปทั้งกุฏิดูประหลาดอัศจรรย์งามหาที่เปรียบมิได้ เป็นบุญตาของพวกเขาจึงได้มาเห็นของวิเศษอย่างนี้

ฝ่ายสมภารผู้เฒ่า เมื่อได้เห็นดังนั้นก็บังเกิดจิตโลภขึ้นในทันใดนั้น จึงลุกจากที่นั่งมายืนตรงหน้าพระถังซัมจั๋งคำนับแล้วคุกเข่าลงพนมมือร้องให้พูดว่า ข้าพเจ้าไม่มีนิสัยแต่ชาติก่อนจึงมิได้พบของวิเศษอย่างนี้ มาบัดนี้ได้เห็นของวิเศษอันประหลาด ขอโอกาสให้ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด

พระถังซัมจั๋งจึงประคองตัวหลวงจีนผู้เฒ่าขึ้นแล้วถามว่าท่านอาจารย์จะมีกิจธุระพูดอะไรหรือ

หลวงจีนผู้เฒ่าจึงพูดว่า อันผ้ากาสาพัสตร์ของท่านเอาออกให้ข้าพเจ้าดู เวลาที่จวนจะค่ำอยู่แล้ว นัยน์ตาข้าพเจ้าก็มีตมก็จะดูก็ไม่เห็นทั่วทั้งผืน ข้าพเจ้ามีความเสียใจนักถ้าแม้ท่านมีจิตกรุณาแก่ข้าพเจ้าแล้วขอให้ข้าพเจ้ายืมไปในห้องดูสักคืนหนึ่งเถิด พรุ่งนี้จะส่งคืนไม่ทราบที่ท่านจะกรุณาหรือไม่

พระถังซัมจั๋งได้ยืนดั่งนั้นในใจให้หวาดเสียวแล้วกลับคิดแค้นแห่งเจี๋ย จึงหันหน้ามาพูดว่า เหตุนี้เป็นเพราะเจ้าเองจึงได้เกิดความอย่างนี้ขึ้น

แห่งเจี๋ยได้ฟังดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วตอบพระอาจารย์ว่าพระอาจารย์วิตกอะไรจงให้เอาไปเกิดถ้าเป็นเหตุประการใดแล้ว ข้าพเจ้าจะรับประกันเอง แห่งเจี๋ยพูดดั่งนั้นแล้วก็หยิบผ้ากาสาหวัดสีนั้นส่งให้หลวงจีนผู้เฒ่าไป หลวงจีนผู้เฒ่ามีความยินดีเป็นที่สุด รับเอาผ้ามาแล้วจึงสั่งให้หลวงจีนทั้งปวงจัดกุฏิให้พระถังซัมจั๋งอยู่ข้างนอก ครั้นสั่งเสร็จแล้วก็ถือผ้ากาสาหวัดสีเดินเข้าไปยังห้องข้างใน

ฝ่ายหลวงจีนลูกวัดก็พาพระถังซัมจั๋งไปยังศาลาที่พักจัดแจงห้องและของเครื่องใช้สอยให้พระถังซัมจั๋งแล้วก็ลากลับไป

ฝ่ายแห่งเจี๋ยครั้นหลวงจีนทั้งหลายพากันกลับไปแล้วก็เอามามาผูกทอหน้่าพางไว้เสร็จแล้ว ยกทาบมาวางไว้ในห้อง จัดแจงที่นอนให้อาจารย์แล้วก็ปิดประตู ลั่นกลอนอาจารย์กับศิษย์เหนื่อยมาก็นอนหลับไป

ฝ่ายหลวงจีนผู้เฒ่าได้จิววิเศษไปแล้ว ก็เข้าห้องจุดตะเกียงคลี่ผ้ากาสาหวัดสี ออกดูโดยละเอียด จึงคิดว่าของสิ่งนี้เป็นของวิเศษยากที่ผู้ใดจะหาได้ ถึงเราอยากได้ก็เห็นจะไม่สมประสงค์ ทำอย่างไรดีหนอจึงจะได้ผ้านี้เป็นของเรา ยิ่งนึกไปก็ไม่เห็นท่าทางที่จะคิดข้อโกงเอาได้ ลงจุนใจก็ลงลิ้นแต่มรธองให้สะอึกสะอื้นอยู่ ฝ่ายหลวงจีนทั้งหลายได้ยินเสียงรธองให้ดั่งนั้นก็พากันเข้าไปดู เห็นท่านเจ้าวัดรธองให้อยู่ดั่งนั้นจึงถามว่า เหตุใดท่านจึงได้รธองให้ดั่งนี้ อาจารย์ผู้เฒ่าจึงบอกว่าตัวข้าไม่มีนิสัยที่จะดูผ้ากาสาหวัดสีอันนี้ ของพระถังซัมจั๋งแล้ว

ศิษย์ทั้งหลายจึงพูดแนะนำว่า ผ้ากาสาหวัดสีอยู่กับมือแล้วมิใช่หรือ ทำไมจึงต้องรธองให้ดั่งนั้น

อาจารย์ผู้เฒ่าจึงพูดว่า ถึงดูได้ก็จริงแต่มิได้ไว้ชมเหตุขณะนี้ข้าจึงเสียใจนัก อายุข้านี้ก็ได้สองร้อยเจ็ดสิบแล้ว ได้เก็บเอาผ้าเหล่านั้นไว้เป็นหลายร้อยก็ไม่เห็นมีประโยชน์อะไร ผ้ากาสาหวัดสีผืนนี้หากจะได้ครองวันหนึ่งแล้วก็ตายก็ยังเป็นทีพอใจอยู่

หลวงจีนศิษย์ทั้งหลายจึงพูดว่า แม้ท่านปรารถนาจะใคร่ครองดูก็จะไม่ยากอะไร จงชักชวนให้หลวงจีนถังซัมจั๋งรธองหยุดพักอยู่สักวันสองวันก็ได้ ท่านอาจารย์คงจะได้ครองจิวรตามประสงค์ จะมาทุกหรืออนอะไรให้ป่วยการเสียเปล่า ๆ

หลวงจีนผู้เฒ่าว่าถึงอยู่สักปีหนึ่ง ถ้าเขาจะไปก็ต้องคืนให้เขาจะเอาของเขาไว้ได้อย่างไรได้

ขณะนั้นยังมีเถรโค่งรูปหนึ่งชื่อกวางตี้จึงพูดว่า ถ้าอยากจะได้ผ้ากาสาหวัดสีไว้เป็นของเราให้ยืดยาวนั้นจะยากอะไร ไม่เห็นจะต้องวิตกเลย

อาจารย์ผู้เฒ่าได้ยินดังนั้นก็ดีใจเป็นอันมาก จึงถามว่าหลานเห็นอย่างไรหรือ เณรโค้งตอบว่า พระถังซัมจั๋งเป็นคนเดินทางมาเหน็ดเหนื่อยมาก บัดนี้ก็หลับสนิท แล้วพวกเราหลายคนด้วยกัน พร้อมมือช่วยกันจับกลอนเปิดประตูเข้าไปจับคนทั้งสองฆ่าเสีย แล้วมัดกับของในหีบ และผ้ากาสาวพัศตร์ก็จะตกอยู่ในมือเรา อย่างนี้จะไม่ยืดยวหรือ

อาจารย์ผู้เฒ่าได้ยินดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นที่สุด เอาผ้าเช็ดหน้าตาแล้วพูดว่า ดีแล้วคิดอุบายอย่างนี้ จึงสั่งให้กวางตี้จัดแจงเตรียมอาวุธ

ยังมีเณรโค้งอีกองค์หนึ่งชื่อกวางบู๊ เห็นกวางตี้จัดแจงอาวุธร่วนวาย จึงมาพูดแก่อาจารย์ว่า ซึ่งคิดจะฆ่าเขานั้นต้องดูให้แนบเนียน คนที่เป็นอาจารย์นั้นไม่สู้กระไร วิดกแต่อ้ายคนหน้าขนที่เป็นสานุศิษย์ ดูเหมือนพวกเราทั้งร้อยคนก็จะสู้มันไม่ได้ อุบายอย่างนี้เห็นจะไม่สู้ดี ถ้าไม่สำเร็จข้าจะเกิดภัยแก่พวกเรา ข้าพเจ้ามีอุบายอยู่ อย่างหนึ่งไม่ต้องถึงใช้อาวุธก็ได้

อาจารย์ผู้เฒ่าจึงถามว่า อุบายของเจ้านั้นอย่างไรขอให้ชี้แจงให้เราฟัง กวางบู๊จึงบอกว่า ความเห็นของข้าพเจ้านั้น ให้พวกเราเก็บไม้แห้งที่เป็นเชื้อไฟ ให้มาก เอามาสูมไฟเผากุฎีที่คนทั้งสองนอนอยู่ทั้งคนทั้งม้าก็จะเป็นจุนไปหมด ถึงพวกชาวบ้านเขาเห็นเขาก็คงเข้าใจว่าผู้ที่มาอาศัยทำไฟให้ติดขึ้นในหม้อกุฎีและไหม้ตัวเอง ความก็จะไม่อื้อฉาวเจียบสูญไป ผ้ากาสาวพัศตร์ก็จะตกอยู่แก่เราจะไปไหนเสีย ข้าพเจ้าคิดอย่างนี้จะเห็นดีด้วยหรือไม่ อาจารย์เจ้าวัดได้ยินดังนั้นก็ตบมือหัวเราะก๊าก ๆ แล้วชมว่าความคิดของเจ้าดีแท้ เอออย่างนั้นชีกาสาวพัศตร์จะได้เป็นของเราได้ยืดยว ว่าแล้วก็สั่งสานุศิษย์ที่ร่วมใจให้รู้ทั่วทุกคน

ฝ่ายสานุศิษย์ทั้งหลาย ต่างคนต่างก็เตรียมตัวคอยท่าอยู่ ได้เวลาก็จะเอาไฟเผากุฎีตามที่คิดกันไว้

ฝ่ายเหง้าเจียจิตใจเป็นกายสิทธิ์ ผิดกว่าธรรมตามมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายทั่วโลก ถึงจะนอนหลับก็ไว้วางใจได้ง่าย ทั้งเป็นธรรมชาติของวณารทั้งหลายหูเป็นที่สุด ทั้งพระถังซัมจั๋งก็นับเนื่องเข้าไปในพระโพธิสัตว์และเป็นผู้ประกอบด้วยบุญญาภิสังขารมาก ย่อมมีธรรมรักษาอยู่เสมอ

เวลานั้นเหง้าเจียกำลังนอน ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบอยู่ข้างนอกก็มีความสงสัยเป็นอันมาก ผุดลุกขึ้นจะเปิดประตูออกไปดู ก็กลัวอาจารย์จะตกใจ จึงสำรวจจิตร้ายพระเวทแปลงกายเป็นแมลงผึ้งบินลอดออกมาทางช่องหน้าต่าง ก็แลเห็นหลวงจีนทั้งหลายกำลังพากันขนเอาไม้แห้งและฟางฝอยมากองรองกุฎี สังเกตดูคงจะเอาไฟเผาคลอกเรากับอาจารย์เป็นแน่ เหง้าเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะแต่ในใจนึกว่าไม่ผิดคำพระอาจารย์ที่พูดไว้เลย หลวงจีนเหล่านี้มันคิดอุบายจะเผาเรา เพราะ

มันอยากได้ผ้ากาสาหวัดสตรีของอาจารย์เท่านั้น มันจึงได้คิดร้ายอย่างนี้ ถ้าเราจะตีก็จะตายเสียทั้งสิ้นแต่คิดว่าพระอาจารย์จะว่าเราดูร้าย อย่าเลยเราจะต้องเอากลซ่อนกลเห็นจะดี คิดดังนั้นแล้วเห้งเจียก็เหาะขึ้นไปยังประตูสวรรค์น้ำที่หมิง ครั้นถึงจึงเดินเข้าไปในหมู่เทวดาที่ประตูสวรรค์อยู่นั้น เทวดาทั้งหลายเหล่านั้นพากันตกใจร้องบอกกันวุ่นวายว่า ให้รีบหนีโดยเร็วเถิด ครึ่งก่อนก็ได้มาทำวุ่นวายให้เราเดือดร้อนที่หนึ่งแล้ว บัดนี้ก็มาอีกแล้ว พวกเทวดาเหล่านั้นพากันตื่นวิ่งหนีกระเจายไป

เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงโบกมือห้าม แล้วร้องว่าท่านทั้งหลายอย่ากลัวเลย ข้าพเจ้าจะมาหาท่านกว้างหมุดที่ห้องดอก หาได้มาคิดทำร้ายแก่ท่านทั้งปวงไม่ กำลังเห้งเจียพูดยังไม่ทันจะขาดคำลาก็พอกว้างหมุดที่ห้องก็เดินออกมา เห้งเจียแลเห็นกว้างหมุดที่ห้องก็คำนับแล้วพูดว่า บัดนี้พระถังซัมจั๋งเดินทางมาพักนอนที่ในวัด หลวงจีนใจร้ายจะเอาไฟคลอกเผาเสียให้ตาย การก็จวนเต็มทีแล้ว ข้าพเจ้ามาทั้งนี้ปรารถนาจะยืมลูกบังไฟไปช่วยพระถังซัมจั๋งสักครั้งหนึ่ง ถ้าการสำเร็จแล้วจะเอากลับมาคืนสงให้โดยเร็ว

กว้างหมุดที่ห้องได้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้นจึงกลับถามว่า ถ้าคนร้ายจะเอาไฟคลอกชอบแต่จะเอาน้ำแก้ จึงจะต้องด้วยแบบแผน ทำไมท่านจะเอาลูกบังไฟไปทำไมเล่า

เห้งเจียจึงชี้แจงว่า ท่านหาทราบในความคิดของข้าพเจ้าไม่ คือถ้าเอาน้ำช่วยไฟก็จะไม่ติดขึ้นได้ พวกคนร้ายก็จะไม่สมความคิด ข้าพเจ้าปรารถนาจะให้พวกคนร้ายเขาสมความคิดของเขา ข้าพเจ้าจึงมายืมลูกบังไฟไปช่วยแต่พระถังซัมจั๋งองค์เดียวเท่านั้น นอกนั้นตามแต่เขาจะเผาไหม้ให้ไหม้อย่างไร ก็ตามแต่ยถากรรมของเขาเถิดขอท่านได้รับให้ข้าพเจ้าโดยเร็วเถิด ถ้าช้าอยู่ก็จะเสียการ

กว้างหมุดที่ห้องได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วนึกว่าวานรตัวนี้มีความคิดจะเอาแต่ตัวรอดไม่เอาธุระของใคร คิดดังนั้นแล้ว กว้างหมุดที่ห้องก็หยิบลูกบังไฟ ส่งให้แล้วกำชับว่า ถ้าเสร็จธุระแล้วจงรีบเอามาส่ง

เห้งเจียรับลูกบังไฟแล้วมีความยินดีคำนับลากว้างหมุดที่ห้อง รีบออกจากประตูสวรรค์เหาะกลับมาลงยังวัด ครั้นถึงเห้งเจียจึงเอาลูกบังไฟ คลี่ออกคลุมกุฏิที่พระถังซัมจั๋งนอนกับทั้งม้าและหาบเสปียงอาหารเสร็จแล้ว เห้งเจียก็ออกไปที่หลังกุฏิใหญ่ที่อาจารย์ผู้เฒ่าใจร้ายอยู่นั้น นั่งแอบคอยระวังผ้ากาสาหวัดสตรี และคอยดูหลวงจีนใจร้ายจะลงมือทำการเมื่อไร ก็จะประสมเข้าทำด้วย

ฝ่ายหลวงจีนทั้งหลายเมื่อเห็นได้เวลาสมควรแล้ว จึงเอาไฟมาจุดฟางที่ได้ถูนกุฏิพระถังซัมจั๋งกับเห้งเจียนอนอยู่นั้น ให้ลุกขึ้นไฟโพลงโดยรวดเร็ว เห้งเจียเห็นดังนั้น ก็ร้ายพระคาถาเรียกลมเป่าประสมซ้ำช่วย ไฟก็ยิ่งลุกพลุ่งโพลงเลยไปติด

กฎึและที่ใกล้เคียงต่อ ๆ ไปอีกเป็นอันมาก ฝ่ายหลวงจีนทั้งหลายเมื่อเห็นดั่งนั้นก็พากันตกใจ ต่างวุ่นวายไปทั้งวัด ช่วยกันห้ามตู้และหีบขนของเครื่องใช้ร้องเรียกกัน เสียงอึกทึกไปทั้งวัด ในเวลานั้นไฟก็ยิ่งลุกออกแดงไปในห้องอากาศก็สว่างไปจนถึง ถ้ำปีศาจยักษ์

ในที่ใกล้นั้นมีปีศาจตนหนึ่ง อยู่ทางทิศอากาศเนรมิฏเขานหนึ่งเรียกว่า เขาเอ๊กของซวงมีถ้ำ ๆ หนึ่งเรียกว่าเอ๊กของต้องเวลาเมื่อไฟไหม้วัดนั้น แสงไฟส่องไปถึงถ้ำเอ๊กของต้องปีศาจยักษ์นั้นนอนอยู่ในถ้ำ พลิกกลับตัวหันหน้าออกมาทางปากถ้ำได้ยินเสียงลมพายุห้วนไหว แลไปดูเห็นแสงไฟสว่างส่องมาถึงหน้าถ้ำก็ตกใจลุกขึ้นเดินออกมาดู เห็นไฟไหม้สว่างอยู่ข้างทิศอุดรก็นึกว่าเห็นไฟจะไหม้ที่วัดกวอนอิมเขียนี่แน่แล้ว จำเราจะต้องไปช่วยดับไฟจึงจะชอบคิดแล้วก็รีบเหาะมายังวัด ครั้นถึงก็พิจารณาได้เห็นกฎึใหญ่นั้นไฟหาไหม้ไม่ และข้างหลังกฎึใหญ่มีคนนั่งภาวนาเรียกลมอยู่ เมื่อปีศาจยักษ์เห็นดั่งนั้นจึงรำยมนต์กำบังตัวลอยลงแอบเข้าไปในกฎึใหญ่ เห็นมีห่อผ้าแพรวางอยู่บนโต๊ะมีริศมีสว่างออกมาเป็นสีแสงต่าง ๆ ก็นึกอัศจรรย์ใจยิ่งนัก จึงเดินเข้าไปใกล้หยิบห่อผ้าแกะออกดู ก็เห็นผ้ากาสาวพัสดร์วิเศษงามยากที่จะหาสิ่งใดมาเปรียบได้ มีความยินดียิ่งนักเดิมคิดจะมาช่วยดับไฟ ครั้นมาเห็นผ้ากาสาวพัสดร์เข้า จิตก็กลับไม่คิดที่จะช่วยดับไฟจึงหยิบเอาผ้ากาสาวพัสดร์นั้นได้แล้ว ก็ออกจากห้องกฎึเหาะกลับไปยังถ้ำที่อยู่ของตนตามเดิม

ครั้นไฟไหม้ลงแล้ว ฝ่ายหลวงจีนทั้งหลายในวัดนั้นต่างคนต่างร้องให้ด้วยความเสียดายข้าวของที่ไหม้ไฟหมดด้วยกันทุก ๆ คนเป็นที่น่าสังเวชยิ่งนัก สมด้วยคำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า (ให้ทุกข์แก่ท่านทุกขนั้นกลับมากังตัวเห็นทันตา)

ฝ่ายเห้งเจียเห็นไฟไหม้ลงแล้ว จึงเปิดลูกบังไฟนั้นออกจากกฎึที่พระถังซัมจั๋งอยู่ก็รีบเหาะไปยังสวรรค์เขาสูงบังไฟไปส่งกวางหมุดที่อ่อง แล้วก็รีบเหาะกลับลงมาก็พอสว่าง จึงคิดเห็นว่าพระอาจารย์ถังซัมจั๋งยังไม่ตื่น จึงแปลงกายเป็นแมลงผึ้งบินลอดเข้าไปในช่องหน้าต่าง ครั้นเข้าไปแล้วก็กลายเป็นรูปเดิมเดินเข้ามาปลุกพระอาจารย์

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งเมื่อรู้สึกแล้วลุกขึ้นครองผ้าเปิดประตูเดินออกมาแลไปทั้งสี่ทิศไม่เห็นห้องหอและกฎึศาลา เห็นแต่กำแพงพังทลายไฟไหม้เป็นเต้าถ่านไปหมดสิ้น ครั้นเห็นดั่งนั้นแล้วก็มีความตกใจจึงถามเห้งเจียว่า นี่เป็นด้วยเหตุผลประการใด

เห้งเจียจึงแก้ตอบว่า พระอาจารย์เห็นจะนอนฝันไปดอกรมะมั่ง เมื่อคืนนี้ข้าพเจ้าหนีไฟแทบจะไม่พ้นเสียแล้ว

พระถังซัมจั๋งยังมีความฉงน จึงถามว่าทำไมอาตมภาพจึงไม่รู้เล่า เห้งเจียจึงพูดว่าข้าพเจ้าคอยแต่ระวังรักษาแต่กฎึที่เราอยู่ จะปลุกพระอาจารย์ก็กลัวจะตกใจ

รูปที่ ๑ เอ็กของได้อ่อง

เอ็กของได้อ่อง เดิมกำเนิดเป็นหมิดำ ได้ปฏิบัติ บวชสำเร็จแบ่งภาคเปลี่ยนแปลงเป็นมนุษย์ได้ มีฤทธิ์เดชศักดิ์ดากล้ำหาญ อาศัยอยู่ที่เขาเอ็กของชิวดำเอ็กของตอง ไกล่วัดกวนอิมเซียนยี่ เมื่อเวลาพระดังซ่มจ้งมาถึงวัดก็เข้าพักอาศัยนอน เอ็กของได้อ่องลักเอาผ้ากาสาวพัลตรของพระดังซ่มจ้งไป ถูกเห้งเจียกำจัดจับได้ พระโพธิสัตว์กวนอิมเอาตัวไปเลี้ยงที่น้ำไ้

รูปที่ ๒ อึ้งของได้อ่อง

อึ้งของได้อ่อง กำเนิดเป็นหนูขนเหลือง มีฤทธิ์เดชมาก ลมปากเป่าออกมาถูกผู้ใดเข้าก็ไปไกลหมื่นโยชน์อาศัยอยู่ที่เขาอึ้งของชิว ในถ้ำอึ้งของตอง เมื่อเวลาพระดังซ่มจ้งมาถึง ก็ออกสกดจับพระดังซ่มจ้งเห้งเจียไปเชิญพระโพธิสัตว์เล้งเกียดมาจับตัวอึ้งของไปถวายพระพุทธเจ้า

รูปที่ ๓ ตินหงวนไต้เซียน

ตินหงวนไต้เซียน คือฤาษีองค์หนึ่ง อยู่ที่เขาบ้วนชิวชิว ในที่สำนักเหงจิงกวน ตินหงวนฤาษีองค์นี้ สำเร็จ ภาคด้วยยาวิเศษ ยานี้เรียกว่าเข่าฮวนตัน คืออินเซียนก๊วย หรือเรียกว่ามรรคสิมล็กไ้

ฤาษีตินหงวนองค์นี้ เธอได้กินผลอินเซียนก๊วย จึงมีกำลังเชี่ยวชาญทั้งความปฏิบัติก็แก่กล้า มีฤทธิ์อาญาพกว้างใหญ่เหาะเหินเดินอากาศได้ และสามารถเปลี่ยนแปลงกายได้ต่าง ๆ เป็นเซียนวิเศษภายหลังได้พบกับพระดังซ่มจ้งและสาธุศิษย์ทั้งสามได้รบพุ่งกัน แล้วภายหลังกลับทำไมตรีกัน

รูปที่ ๔ ขกแซ

ท่านอกแซองค์นี้เป็นเทวดาดาวนุญ อยู่ที่เกาะแปะฮุ้นเป็นมิตรสหายของท่านลกแซชิวแซ เธอมีอภินิหารบารมีแก่กล้าอย่างลูกฤษฏ์ ญูภาคก็เชี่ยวชาญ เมื่อเห้งเจียตามพระถังซัมจั๋งไปอาราธนาพระธรรมมาถึงตำบลเขาบัววนชิวซัว สำนักเหงาจึงกวน เห้งเจียได้ไปเชิญมาประชุมที่สำนักเหงาจึงกวน การธุระของเห้งเจียจึงได้สำเร็จตลอดไปได้

รูปที่ ๕ ลกแซ

ท่านลกแซองค์นี้เธอเป็นเทวดาดาวโกลา แปลว่ามีทรัพย์สมบัติมากบริบูรณ์ ท่านอยู่ที่เกาะแปะฮุ้น สำนักท่านเป็นสหายกับดาวอกแซชิวแซ

เมื่อพระถังซัมจั๋งกับสามเณรศิษย์ทั้งสามมาถึงที่สำนักเหงาจึงกวนเธอก็มาพบกับพระถังซัมจั๋ง และสามเณรศิษย์ทั้งสามและดินหงวนได้เขียนด้วย ได้ช่วยชกโยงให้ตีกัน

ครั้นพระโพธิสัตว์กวนอิม มาช่วยชุบตันยั้นเซียมก๊วยเป็นขึ้นมามีอย่างเดิมแล้ว ท่านจึงได้ลากลับไปยังที่เดิม

รูปที่ ๖ ชิวแซ

ชิวแซองค์นี้คือเทวดาดาวอายุยืน ท่านเป็นมิตรสหายกันกับอกแซและลกแซ ชิวแซเธอสำเร็จภาคอย่างวิเศษอายุยืนชั่วกาลไป เมื่อเห้งเจียทำลายโค่นตันยั้นเซียมก๊วยท่านดินหงวนได้เขียนให้เห้งเจียไปเที่ยวหายามาแก้ให้กลับฟื้นคืนเป็นมายังเดิม จึงได้สิ้นความโกรธเคืองกัน

ครั้นพระโพธิสัตว์กวนอิม มาชุบตันยั้นเซียมก๊วยฟื้นแล้วชิวแซก็พร้อมด้วยท่านอกแซและลกแซ พาท่านกลับไปยังสำนักเหงาห้องโถงไต้ยังเดิม

พระถังซัมจั๋งพูดว่าทำไมจึงไม่ช่วยรักษาที่อื่นบ้างเล่า เห่งเจี๋ยว่าข้าพเจ้าจะบอกให้พระอาจารย์ทราบ ที่เกิดขึ้นทั้งนี้มันก็เหมือนดังคำที่พระอาจารย์ว่าเมื่อวานนี้ เพราะพวกหลวงจีนเหล่านี้คิดอยากจะได้ผ้ากาสาหวัดสตรีของเรา จึงได้คิดจะเอาไฟเผาเราให้ตายเสีย ถ้าเราตายเสียแล้ว ผ้าจะได้ตกอยู่แก่เขา นี่หากว่าข้าพเจ้ารู้สึกเสียก่อนแล้ว จึงมิได้เป็นอันตราย หากไม่ปานนี้ก็จะเหลือแต่กระดูก ข้าพเจ้าคิดว่าพวกนี้หากมีหิริโอตตบะไม่ข้าพเจ้าจึงไม่ช่วย เลยข้าเรียกลมมาให้พัดส่งใหญ่ไฟจึงได้ลุกลามมากมายไปดังนี้ เพื่อให้สมน้ำหน้าและพอใจของพวกคนพาลที่มุ่งร้ายหมายจะทำแก่เรา

พระถังซัมจั๋งพูดว่า ธรรมดาไฟจะต้องเอาน้ำดับจึงจะชอบ นี่ท่านกลับเอาลมมาประสมดังนี้จะควรหรือ

هنگเจี๋ยว่า คำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า (ตัวเป็นคนอย่าคิดร้ายแก่เสือ เสือกก็อย่าคิดร้ายแก่คน) ถ้าเขาไม่ใช่ไฟเราก็ไม่เรียกลมแห่งเจี๋ยพูดแล้วก็หัวเราะ

พระถังซัมจั๋งจึงพูดว่า ถ้ายังนั้นผ้ากาสาหวัดสตรีจะมีไหมไฟเสียแล้วหรือ هنگเจี๋ยว่าเห็นจะไม่ใช่ไร ด้วยผ้ากาสาหวัดสตรีอยู่ที่กุฎิใหญ่ไฟมิได้ไหม้ไปได้ไหม้ไปไม่ถึงได้ จำเราจะไปทวงเอาผ้ากาสาหวัดสตรีของเราเถิด พระถังซัมจั๋งจึงจึงงมำเดินมายังกุฎิใหญ่ هنگเจี๋ยยกทาบใส่ป่าเดินตามมา

เวลานั้นหลวงจีนทั้งหลายกำลังนั่งคร่ำครวญทุกข์ร้อนอยู่ พอแลเห็นพระถังซัมจั๋งกับศิษย์เดินตามกันมาต่างคนก็ตกใจสำคัญว่าปีศาจคนทั้งสองที่ไฟไหม้ตายมาทวงชีวิต ต่างคนก็คุกเขาลงคำนับแล้วพูดว่าขอท่านได้โปรดเถิด คนที่คิดร้ายต่อท่านนั้น หากไซ้พวกข้าพเจ้าไม่ ท่านอย่ามาทวงเอาชีวิตแก่ข้าพเจ้าเลย

هنگเจี๋ยได้ฟังดังนั้นจึงตวาดว่า พวกเดียวจักจวนไม่รู้จักคนพวกเจ้าจะต้องถึงแก่ความตาย นี่ใครมาทวงชีวิตแก่พวกเจ้าเล่า จงรีบไปเอาผ้ากาสาหวัดสตรีนั้นมาให้โดยเร็วเราจะได้ไป

ขณะนั้นหลวงจีนทั้งหลายพากันตะลึงไปหมดไม่รู้ที่จะตอบประการใด มีหลวงจีนสองรูปเป็นคนใจกล้าจึงถามว่า เมื่อคืนนี้ท่านพักนอนอยู่ในกุฎิ ไฟไหม้ตายแล้วยังมาทวงจะเอาผ้ากาสาหวัดสตรีดังคนเป็นฉะนี้ผีหรือคนเรามีความสงสัยอยู่

هنگเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่าไฟที่ไหนไม่เห็นไหม้ตัวเราจวนพากันไปดูที่กุฎินั้นสิ ไฟไหม้หรือไม่ไหม้จะได้รู้แน่

พวกหลวงจีนเหล่านี้ก็พากันออกไปดูที่กุฎิ ก็เห็นกุฎินั้นยังดีอยู่มิได้ไหม้เกรียมหรือไหม้อะไรสักนิดหนึ่งครั้นเห็นดังนั้นแล้ว ต่างคนก็ครั้นคร้ามเกรงกลัวแล้วมาคิดเห็นว่า พระถังซัมจั๋งกับ هنگเจี๋ยนี้เห็นจะเป็นผู้วิเศษสำเร็จแล้ว จึงมือภินิหารโดยเป็นผู้รักษารธรรมอันบริสุทธิ์ จึงหาเป็นอันตรายไม่ คิดเห็นดังนั้นแล้ว จึงพากัน

เข้ามาในกฎใหญ่จะบอกความแก่ท่านผู้เฒ่า

ขณะนั้นอาจารย์ผู้เฒ่ากำลังคร่ำครวญเป็นทุกข์อยู่ด้วยผ้ากาสาวพัสดร์ไม่เห็น
ทั้งไฟก็ไหม้วัดวาอารามหมดสิ้น พอได้ยินหลวงจีนลูกวัดมาพูดดังนั้น ก็ไม่รู้ที่จะ
คิดประการใด ในจิตใจให้หมกมุ่นเพราะกระทำการไม่ตลอด จึงลุกเดินเข้าไปข้างใน
เอาศิระชะระแตกเข้ากับฝาผนัง จนศิระชะแตกถึงแก่ความตายจึงมีคำกลางกล่าว
ว่า (หลวงตาเฒ่าคิดมิดีถือไปด้วยความโลภ คิดเอาไฟเผาท่านท่านก็ไม่เป็น
อันตราย ตัวกลัวต้องมาถึงแก่ความตายก็เพราะโลกเจตนา) ดังนี้แหละ

ฝ่ายหลวงจีนทั้งหลายเห็นพระอาจารย์ผู้เฒ่าฆ่าตัวตายดังนั้น ต่างคนต่างก็
ร้องไห้ กลับออกมาบอกพระถังซัมจั๋งและหังเจี๋ยว่า พระอาจารย์ผู้เฒ่าเอาศิระชะ
โดนฝาตายเสียแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายค้นหาผ้ากาสาวพัสดร์ก็ไม่พบไม่เห็นแล้วแต่
ท่านจะมีความกรุณาแก่พวกข้าพเจ้าเถิด

หังเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธเป็นกำลัง ตวาดด้วยเสียงเป็นอันดังดุจฟ้าผ่า
ว่า พวกเจ้าเหล่านี้เอาไปซ่อนเสียเป็นมั่นคง ว่าแล้วก็เรียกหลวงจีนมาทุกคน หังเจี๋ย
ค้นหาโดยละเอียดก็ไม่พบเห็น แล้วจึงเดินไปเที่ยวค้นหาทุกที่ทุกตู้ก็มิได้เห็น พระ
ถังซัมจั๋งมีความโทมนัสและแค้นหังเจี๋ยเป็นที่สุด

หังเจี๋ยเห็นพระอาจารย์โกรธจึงพูดว่า พระอาจารย์อย่าวิตกเลยข้าพเจ้าคงจะ
สืบเสาะหาเอามาให้จงได้ หังเจี๋ยกระโดดมาช่วยไม้กระบอกเหล็กออกจากกุไลตี
หลวงจีนเหล่านั้น

พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นจึงร้องห้ามหังเจี๋ยว่า อย่าทำวุ่นวายจงไปตรวจตามดู
จะตกหล่นอยู่ที่ไหนบ้างดอกกระมัง ด้วยเกิดไฟไหม้ลอนอย่างนี้

หังเจี๋ยได้ฟังพระอาจารย์ร้องห้ามดังนั้นก็หยุดอยู่ หลวงจีนทั้งหลายจึงคำนับ
แล้วพูดว่าข้าพเจ้าทั้งหลายมิได้รู้เห็นด้วยเลย เหตุการณ์ทั้งนี้เพราะตามเฒ่าอยากได้
ผ้ากาสาวพัสดร์ของท่าน จึงได้คิดอุบายหวังจะมาท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายก็หาได้
ทราบไม่ ข้าพเจ้าทั้งหลายมิว่าสาละวนดับไฟและขนของอยู่ ผ้ากาสาวพัสดร์นั้นจะ
ตกไปอยู่แห่งใดก็หาทราบไม่

หังเจี๋ยได้ฟังหลวงจีนพูดดังนั้นก็ยิ่งมีความโกรธมากขึ้น จึงเดินเข้าไปในกฎใหญ่
ที่ห้องสมภารตายอยู่นั้น ค้นดูทั่วก็มิได้พบเห็นผ้ากาสาวพัสดร์ จึงใช้ให้หลวงจีน
เหล่านั้นขุดดินใต้กฎขึ้นหาดูจนทั่วไปก็มิได้พบเห็น ซึ่งจะเข้าใจว่าไฟไหม้เสียแล้ว
ก็หาชอบไม่จึงถามหลวงจีนทั้งหลายเหล่านั้นว่า ที่ในบริเวณใกล้เคียงเหล่านี้มียักษ์
และปีศาจจระเข้ปรากฏอยู่บ้างหรือไม่ จึงสมภารรองผู้หนึ่งบอกว่า ทางข้างทิศ
ภาคเหนือนี้มีภูเขาหนึ่งเรียกว่าเอ็กของซัว มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งเรียกว่าเอ็กของตอง มีปีศาจ
ยักษ์อยู่ตนหนึ่งชอบอธัยาครีย์แก่สมภารที่ตายเคยไปมาหาสู่กันอยู่เสมอ ๆ

เหิงเจียถามว่าอยู่ใกล้หรือไกล สมภารรองบอกว่าไม่สู้ไกลนักประมาณห้าสิบเส้น เหิงเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดแก่พระอาจารย์ว่า จงวางใจเสียเถิดไม่ต้องสงสัยเลย คือปีศาจยักษ์นี้เองมันดอคมาขโมยเอาไปเป็นแน่แล้ว ข้าพเจ้าจะไปค้นหาดูพูดดังนั้นแล้วจึงเรียกหลวงจีนทั้งหลายเหล่านั้นมาพร้อมกันแล้วจึงสั่งว่า ท่านทั้งหลายจงระวังรักษาพระอาจารย์ของเราไว้ให้ดี และจงระวังดูม้าของเราไว้ด้วย แม้มีเหตุการณ์อันตรายแต่อย่างไรก็ดี เราจะตีด้วยกระบองเหล็กนี้ให้หัวและตัวเจ้าแหลกละเอียดไปทั้งนั้น เหิงเจียพูดสั่งหลวงจีนเหล่านั้นแล้ว จึงแกว่งกระบองเหล็กตีซ้ายปายขวาด้วยกำลังอิทธิฤทธิ์ กำแพงและอิฐปูนเหล่านั้นพังทลายลงไปหมด หลวงจีนทั้งหลายได้เห็นดังนั้นก็ยิ่งมีความกลัวจนตัวงอรีบลงคุกเข่าคำนับแล้วก็พูดว่าข้าพเจ้าทั้งหลายจะระวังรักษาพระอาจารย์ตามท่านสั่ง มิให้เป็นอันตรายได้

เหิงเจียครั้งนี้ได้ฟังหลวงจีนทั้งหลายรับปฏิญาณดังนั้นแล้วก็มีความยินดีจึงจัดแจงแต่งตัวมั่นคง แล้วก็รีบเหาะไปยังเขาเอ๊กซงซัว

เมื่อเหิงเจียเหาะไปนั้นพวกหลวงจีนทั้งหลายในวัดแลขึ้นไปบนอากาศ เห็นเหิงเจียมีฤทธาศักดานุภาพยิ่งนักต่างคนต่างก็มีความกลัวเกรงทุก ๆ คนแล้วพูดว่า เหาะเหินเดินอากาศได้ดังนี้ทั้งไฟก็มีได้ทำอันตรายได้ ตาเดมาเจ้าวัดไม่รู้จักฟ้าต่ำดินสูงคิดความร้ายทำลายเขา โทษนั้นกลัวมาถึงตัวต้องมรณาเพราะความโลภเจตนาที่เห็นผิดเป็นชอบ

พระถังซัมจั๋งจึงพูดว่านี่แม่ท่านทั้งหลาย เหิงเจียไปตามหาผ้ากาสาวพัศตร์ถ้าได้มาสมประสงค์ก็จะดีไป ถ้าไม่ได้ผ้ากาสาวพัศตร์มาชีวิตของท่านทั้งหลายไม่ทราบว่าจะเป็นการใด ด้วยเหิงเจียเป็นคนดุร้าย

เมื่อพระถังซัมจั๋งพูดดังนั้น หลวงจีนทั้งหลายมีความวิตกเป็นอันมาก ต่างคนต่างคุกเข่าลงคำนับเทพดาเทพอารักษ์รุกขพิมานร้องขอพรว่า ขอให้เหิงเจียได้ผ้ากาสาวพัศตร์สมประสงค์เถิด ต่างวิตกนั่งคอยฟังข่าวเหิงเจียอยู่พร้อมกัน

ฝ่ายเหิงเจียรีบเหาะตรงไปยังเขาเอ๊กซงซัว ครั้นถึงก็รอกอยู่บนอากาศ พิจารณาดูโดยละเอียดเห็นภูเขาสูงเป็นสง่างาม เวลานั้นกำลังเป็นฤดูเดือนสาม ต้นไม้กำลังผลิดอกออกช่อเป็นที่น่าชม เหิงเจียพิจารณาดูเขารอบทั่วแล้วแลไปข้างเนินเขา เห็นมีคนนั่งพูดกันอยู่สามคน จึงลงมาข้างริมเนินกำบังตัวแอบเข้าไปดูเห็นยักษ์นั่งอยู่สองข้าง ๆ ละคน อีกคนหนึ่งมีสีกายดำนั่งอยู่ข้างบนที่นั่งอยู่ข้างขวาเป็นเด้าหิน ที่นั่งอยู่ข้างซ้ายนั้นเป็นชีผ้าขาว ทั้งสามคนนั่งสนทนากัน ด้วยเรื่องฝึกฝนการบวชเรียนและวิทยวิชาต่าง ๆ อ้ายคนตัวดำนั้นหัวเราะแล้วพูดว่า วันมะรืนนี้เป็นแซยิดของข้าพเจ้า ๆ ขอเชิญท่านทั้งสองได้เฝ้าดูข้าพเจ้ามาประมุขในการสามัคคีด้วย

คนที่เป็นซีผ้าขาวนั้นตอบว่า ทุก ๆ ปีข้าพเจ้าก็ต้องมาช่วยได้อ่อง ถึงปีนี้ก็ต้องมาช่วยอวยพรกันตามเคยเหมือนทุกปีมา

เจ้าตัวดำจึงพูดว่า เมื่อคืนนี้ข้าพเจ้าได้ของวิเศษสิ่งหนึ่งนามเรียกว่าผ้ากาสาฬหพัลลภ ของสิ่งนี้เป็นของดีงามประหลาดตา วันพรุ่งนี้จะประชุมเลี้ยงฉลองผ้ากาสาฬหพัลลภจะตั้งนามประชุมนั้นว่า (กาสาฬหพัลลภ) ท่านทั้งสองจะเห็นเป็นอย่างไร

คนที่เป็นเต้าหยินหัวเราะแล้วตอบว่า ถ้าตั้งนั้นวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะมาคำนับท่านก่อน

เหิงเจียแอบฟังแต่ต้นจนปลายทราบความทุกประการแล้ว ก็อุตสาห์สะกดใจไว้จนทราบเรื่องตลอดแล้ว ก็กระโดดเข้ามาร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายขโมยมึงลักเอาผ้ากาสาฬหพัลลภของกูมา เอ็งจงรีบเอามาคืนให้เราโดยเร็ว หาไม่มีงจะเป็นอันตรายถึงแกชีวิต ว่าแล้วก็ถือกระบองเจือจะตี ปิศาจยักษ์ทั้งสามเห็นดังนั้นก็ตกใจ อ้ายตัวดำบันดาลให้กายหายเป็นลมหนีไป เต้าหยินโจนหนีเหาะขึ้นไปแฝงกลับเมฆไป ยังแต่ซีผ้าขาวนั่งตกตะลึงอยู่หาได้หนีไปไม่ เหิงเจียตีด้วยกระบองลี้มลงขาดใจตายซากศพนั้นก็กลับกลายเป็นรูปงูขาวตัวหนึ่ง เหิงเจียเอากบองเขี่ยขึ้นดูตัวก็ขาดเป็นสองท่อน แล้วเหลียวหาอ้ายตัวดำกับเต้าหยินยังแลเห็นหลังอยู่ ก็รีบเหาะไล่ตามข้ามเขาไป เห็นหว่างเขาเป็นชะง็อกง่าออกมามีถ้ำใหญ่เปิดปากถ้ำแน่นอนหาข้างบนปากถ้ำมีศิลาจารึกอักษรว่าเอ๊กสองซิว ถ้าเอ๊กสองต้องเหิงเจียเห็นดังนั้นก็แกลงกระบองร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายตายโหงจงรีบเอาผ้ากาสาฬหพัลลภของพระอาจารย์กูมาโดยเร็ว ถ้าขัดขืนเข้าไปกูจะทำลายถ้ำเสียให้ราบเป็นหน้ากลอง

ฝ่ายพวกบริวารยักษ์ ได้ยินดังนั้นก็เข้าไปบอกแก่ได้อ่องว่าการที่จะประชุมกาสาฬหพัลลภนั้นเห็นจะไม่สำเร็จ บัดนี้ข้างนอกที่ปากถ้ำนั้นมีอ้ายปากแหลมหน้าเหมือนรามสูรมาร้องทวงผ้ากาสาฬหพัลลภ ถ้าไม่ออกไปมันว่า จะทำลายถ้ำเสียเดี๋ยวนี้ขอท่านได้ทราบ

นายปิศาจยักษ์ได้ฟังบริวารยักษ์บอกดังนั้นก็มีความโกรธยิ่งนัก จึงเรียกบริวารให้เอากบองกับทวนมาให้แล้วก็แต่งตัวสวมเกราะมือถือทวน รีบเดินออกมาที่ประตูถ้ำ เหิงเจียยืนคอยอยู่ ครั้นเห็นปิศาจดำตลอดตัวใส่หมวกดำ คล้ายรูปม้าสวมเกราะทองแดงเสื่อชั้นนอกทับเกราะแพรดอกดำ มือถือทวนเป็นอาวุธสอดรองเท้าหนังดำ แลดูทั้งกายปิศาจดำดุจดินหม้อและถ่านไฟเหิงเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะนึกในใจว่า อ้ายนี้เห็นกำเนิดมันจะเป็นพวกเผ่าถ่าน คิดดังนั้นก็นั่งคอยดูอยู่

ฝ่ายปิศาจยักษ์เดินออกมาถึงประตูถ้ำแล้ว จึงร้องถามด้วยเสียงเป็นอันดังว่า ใครอยู่ที่วัดไหนหนา จึงมาถามหาผ้ากาสาฬหพัลลภทำไม เอ็งอยู่ที่ไหนผ้ากาสาฬหพัลลภ

นั่นหายแต่เมื่อไร จึงได้เซอะเซมาทวงถามถึงที่นี้เองเชื่อได้อย่างไรหรือ

หึงเจียได้ฟังจึงตอบว่าฝ่ากาสานั้นเก็บไว้ในกฎึใหญ่ที่วัดกวนอิมเขียนนี่เมื่อคืนนี้เกิดไฟไหม้วัดขึ้นตัวมึงแอบเข้าไปในกฎึลักเอามาและนัดพวกพ้องมาจะทำกาสาประชุม ยังมีหน้ามาโต้ตอบได้อีกหรือ เร็ว ๆ จงรีบเอามาให้กูเสียโดยดี หากไม่ชีวิตมึงจะไม่รอดพ้นจากฝีมือกู

ฝ่ายอสุรยักษปีศาจได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้วตอบว่า อ้ายคนเสเพลเจ้าอูบាយมาก เมื่อคืนนี้ไฟไหม้วัดนั้นเพราะด้วยเอ็งเอาไฟมาทิ้งเองแล้ว เราเห็นเอ็งนั่งอยู่หลังกฎึใหญ่เรียกลมช่วยไฟให้ลุกขึ้นแรง จนไฟไหม้ไปทั้งวัดอันที่จริงข้าเอาฝ่ากาสามาเสียนั้น ก็โดยคิดกลัวว่าไฟจะไหม้เสีย เจ้าจะทำอะไรเราหรือ ตัวเจ้าชื่อไรแซ่ใด มีฝีมืออย่างไรจึงอาจสามารถทำปากกล้ำมาพูดจาของหนองที่นี้

หึงเจียได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า เอ็งจำปูไม่ได้หรือ ปู่เป็นสานุศิษย์ของพระเจ้า น้องยาเธอพระดังซั่มจั้ง นามของเรานี้คือ ซึงหึงเจีย ถ้าเอ็งอยากจะรู้ฝีมือเราว่า จะกล้าแข่งแรงฤทธิ์สักเท่าใดเราจะเล่าให้เจ้าฟัง หากเจ้าจะตั้งสติไม่อยู่ชั่ววินาทีจะหนีไปจากตัว

ปีศาจยักษ์จึงพูดว่าไหนเจ้าลองเล่าให้เราฟังดูทีหรือ เราจะได้รู้ว่าเจ้าจะมีฤทธิ์เดชสักเท่าใด

หึงเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะว่า อ้ายเหลนของกูเอ็งจงเงี่ยหูลงคอยฟัง ทวดจะเล่าให้เอ็งฟัง

ตั้งแต่แรกเมื่อเกิดทวดมีฤทธิ์เดชประกอบด้วยอากาศจึงเติบโตใหญ่ได้ ไปเรียนวิชาต่อครูสอนให้ทวดรู้วิชาและยาวิเศษไม่แก่ไม่ตาย ทวดได้สำเร็จเป็นได้เขียนสารพัดคาบจะเปลี่ยนแปลงกายได้ทุกประการ หมั้นกิจแสนการดวงจิตก็ไม่ก่อปรไปด้วยต้นหาราคะ อาย์ตนะหกประการบริสุทธิ์ภาคมันคง ได้ลงไปปราบพระยาเล่งอ่องได้กระบองวิเศษแล้วกลับมาเป็นเจ้าอยู่ที่ถ้ำจิวเสียมตองเง็กเชียงฮ่องตั้งให้เป็นพี่ที่เขียนได้เขียน อยู่บนสวรรค์มียศเป็นขุนนางผู้ใหญ่ เราทำอุบายบนนิมานก็ไม่มีผู้ใดจะต่อต้านได้ เหตุเพราะทำร้ายเสี้ยนเล่ากุนกับยี่หนึ่งจินกุนจับเราไปบนสวรรค์ ทำร้ายเสี้ยนเล่ากุนเอาไฟเผาเราด้วยบ่าก็ไม่ตาย ทวดจึงถือกระบองกายสิทธิ์ตีชนาบเข้าไปถึงสามสิบสามชั้นนิมานไม่มีผู้ใดจะสู้ได้ สมเด็จพระเช็กเกียมองนิมุดจีจึงได้บันดาลเขาเจ้าหึงชัวครอบทวดไว้ได้ห้าร้อยปี ทวดจึงได้มาพบพระดังซั่มจั้ง บัดนี้เราตั้งอยู่ในสั่มมาทิสุมรรค จะไปวัดลุยอิมยี่นมีสการพระผู้ประเสริฐ ผู้กระทำที่สุดของโลกและข้ามโลกได้แล้วทั้งรอบจักรวาลฟ้าดินต่อ ๆ มาถึงเดี๋ยวนี้ ก็รู้จักชื่อเราทั้งสิ้น เหลนจงฟังคำทวดที่เล่าให้ฟังนี้เกิด

ฝ่ายปีศาจยักษ์เมื่อได้ฟังหึงเจียเล่าให้ฟังดังนั้น หัวเราะแล้วพูดว่า เออจะนั่น

เจานี้ก็ได้แล้วคือมูลเหตุนั้น เส็กเชียงอ่องแต่งตั้งให้เจ้าเป็นที่เป็กเบ็ญอ้ายคนเลี้ยงม้า มิไซหรือ

เหิงเจียได้ฟังปีศาจยักษ์กล่าวออกชื่ออักษรสามตัวว่าเป็กเบ็ญอันอักษรสามตัวนี้ ถ้าได้ยินได้เห็นเวลาใดก็เกิดโทโสดุจไฟเข้าลนหัวใจ ดวงตาเหิงเจียลุกดูจดาวโรหิณี แกว่งกระบองกายสิทธิ์ชื่อกิมตอปัง ตรงเข้าตีปีศาจ ปีศาจก็ขยับทวนเข้ารับ ต่างรบกันไปมาประมาณยี่สิบเพลงพอตะวันจวนเที่ยง ปีศาจยักษ์เอาทวนกดกระบองเหิงเจียไว้แล้ว ร้องพูดแก่เหิงเจียว่า เวลานี้ก็จวนจะเที่ยงอยู่แล้ว จงพักให้เรากินอาหาร แล้วจึงค่อยมาต่อสู้กันใหม่ พุดแล้วก็ชักทวนถอยกลับเข้าถ้ำ สั่งบริวารให้ปิดประตูแน่นแล้วให้จัดเครื่องเลี้ยงและเขียนหนังสือไปเชิญ พวกพ้องมิตรสหาย ทุก ๆ แห่งมาเลี้ยงโต๊ะจะได้คิดการต่อสู้แก่ข้าศึกต่อไป บริวารได้หนังสือแล้วก็แยกย้ายกันไป

ฝ่ายเหิงเจียครั้นปีศาจกลับเข้าถ้ำแล้วคิดจะทำลายถ้ำเข้าไปก็เหนื่อยเหลือกำลัง จึงเหาะกลับมายังวัดอิมเขียนยี่เข้าไปคำนับพระอาจารย์ แล้วเล่าความว่าปีศาจมีกายดำมันลึกลับผ่ากาสาวพัสดร์ไปจะทำการเลี้ยงโต๊ะ ในการเขียดของมัน และได้ต่อสู้กันจนกลับมาให้พระอาจารย์กับหลวงจีนทั้งปวงฟังทุกประการ หลวงจีนทั้งหลาย จึงจัดแจงเครื่องแจกววยเพลพระถึงซุ้มจิ้งฉันแล้ว เหิงเจียจึงรับประทานต่อภายหลัง ครั้นเสพอาหารอิมเสร็จแล้ว เหิงเจียก็คำนับลาพระอาจารย์เหาะกลับไปยังเขาอีกของซิว เมื่อขณะเหาะกลับมาแลลงไปเห็นบริวารปีศาจยักษ์เดินมามือถือหีบไม้สล่าสี่หีบหนึ่ง เหิงเจียเห็นดังนั้นก็ลอยลงยังที่พื้นดินตรงเข้าสะกัดหน้าเอาไม้กระบองตีปีศาจยักษ์ตายคาที่เห็นกายปีศาจอ่อนนุ่มดุจฟองน้ำ เหิงเจียจึงลากศพทิ้งข้างทางแล้วเอาหีบนั้นมาเปิดดู ก็เห็นเป็นหนังสือเชิญกินโต๊ะในใจความว่าข้าพเจ้าเฮกหันพระยามีดำ ขอคำนับมายังท่านกิมตือเล่าเสียงอาจารย์ได้ทราบ ด้วยบัดนี้ข้าพเจ้าจะทำการเลี้ยงโต๊ะและทำการภาสาประชุมขอเชิญท่านมานั่งเล่นพอเป็นกิริยาที่รื่นเริงในกำหนดวันพรุ่งนี้เป็นวันประชุมขอจงมาในเวลากำหนดเกิด เหิงเจียอ่านดูรู้ความดังนั้นแล้วจึงหัวเราะว่า เหตุนี้เองจึงทำให้อ้ายอาจารย์เฒ่าที่ตายคบค้ากับอ้ายพวกปีศาจยักษ์มารเหล่านี้เป็นเพื่อนฝูง อายุมันจึงได้ยินถึงสองร้อยเจ็ดสิบปี เห็นอ้ายพวกปีศาจเหล่านี้จะให้วันยาอะไรกิน จึงได้มีอายุยืนนานฉะนั้น จำเราจะแปลงกายเป็นอาจารย์เฒ่าผู้นั้น เข้าไปในถ้ำก็คงจะได้เห็นผ่ากาสาวพัสดร์ เพราะเราเคยเห็นและจำตัวอ้ายนั่งข้างขวาได้ คือเต้าหยินที่เหาะหนีเราไปครั้งก่อน คิดดังนั้นแล้วจึงสำรวมกิริยาร่ายพระเวทคาถาแปลงกายให้เหมือนรูปอาจารย์เต้าหยิน ครั้นแปลงกายแล้วก็เดินเข้ามายังถ้ำ เรียกให้เปิดประตูรับ พวกยักษ์บริวารได้ยินก็ออกมาเปิดประตูถ้ำ แลเห็นท่านอาจารย์กิมตือมาจึงกลับเข้าไปบอกนายว่า

บัดนี้ท่านอาจารย์กิมตีมาแล้ว

เขกหันได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า เราใช้คนไปเชิญเหตุใดจึงมาเร็วนักชะรอยจะเป็น
เหิงเจียไปอ้อนวอนเชิญให้มาขอผ้ากาสาวพัสตร์คืนดอกกระมัง จำเราจะเอาผ้า
กาสาวพัสตร์ซ่อนไว้เสียก่อน อย่าให้เห็นคิดดังนั้นแล้วก็เอาผ้ากาสาวพัสตร์นั้นเก็บ
ซ่อนเสีย

ฝ่ายเหิงเจียเดินเข้าไปในประตูดำ เดินพลางชมพลางเห็นผลไม้ดกออกดอก
ช่ออรชรดูสวยงามบนสวรรค์ ครั้นเดินเข้าไปถึงประตูชั้นที่สองเห็นทั้งสองข้างมีเหลียน
หนังสือคูหนึ่ง ข้างขวามีคำวาระจับสุขสำราญไม่มีความโลก ข้างซ้ายมีคำว่าอยู่ที่
ลับความสนุกดูเวทศถาน เหิงเจียเห็นดังนั้นจึงคิดอยู่แต่ในใจว่า หนังสือที่เขียน
ไว้ นั้นเป็นข้อนำความสำเร็จที่จะให้พ้นจากโลก พวกยักษ์เหล่านี้ก็รู้จักทางมรรคผล
ของความดี

เหิงเจียคิดดังนั้นแล้วก็เดินเข้าไปถึงประตูชั้นที่สามแลดูรอบในนั้นเห็นประตู
หน้าต่างสลักเสลาเป็นซอกเป็นชั้นลวดลายต่าง ๆ งดงามเจริญตาเป็นที่เจริญใจยิ่งนัก
ก็เดินตรงเข้าไปจนถึงตัวเขกหัน

ฝ่ายเขกหันครั้นเห็นเหิงเจียเดินเข้ามา ก็สวมเสื้อแต่งตัวออกมารับเชิญแล้ว
จึงพูดว่าข้าพเจ้าจะทำการเล็กน้อยในวันพรุ่งนี้ ท่านอาจารย์มีธุระหรือจึงมาก่อน
กำหนดในจดหมาย

เหิงเจียตอบว่าข้าพเจ้าจะใคร่ชมผ้ากาสาวพัสตร์ จึงได้รับมาก่อนกำหนด เพราะ
ได้ทราบในจดหมายซึ่งท่านให้คนถือไปให้ กำลังสนทนากันอยู่นั้น พวกบริวารที่
ไปเที่ยวสอดแนมกลับเข้ามาบอกว่า ได้อ่องจงทราบเกิดว่าคนที่ถือหนังสือเทียบไป
เชิญพระอาจารย์กิมตีนั้นไปได้ครึ่งทางพบเหิงเจียเข้าเหิงเจียตีตายเสียแล้ว แปลง
กายปลอมเป็นอาจารย์กิมตีเข้ามาในถ้ำ จะคิดอุบายเอาผ้ากาสาวพัสตร์คืนเป็นแน่
ข้าพเจ้าได้แอบดูได้เห็นประจักษ์แก่สายตาแล้ว

เขกหันครั้นได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธจึงเอาทวนแทงเหิงเจีย เหิงเจียแลเห็น
ดังนั้นหลบถอยหลังแปรกลับเป็นรูปเดิม ชักกระบองเข้ารบจับกันในถ้ำและด้วยที่
หนีได้ถอยออกมาจนนอกประตูดำ และขึ้นรบกันบนยอดเขาต่างมีฤทธิ์เข้มแข็งรบกัน
ได้หลายร้อยเพลง จนเวลาจวนค่ำก็ยังหาแพ้และชนะกันไม่

เขกหันเอาทวนรบกระบองไว้แล้วร้องพูดว่า เหิงเจียหยุดก่อนเราจะพูดให้ท่านฟัง
ด้วยเวลานี้ก็จวนจะค่ำอยู่แล้วเราหยุดรบกันเสียก่อนพรุ่งนี้เช้าเราจึงค่อยมารบกัน
ให้ถึงแพ้และชนะ พูดดังนั้นแล้วก็บินดาลตัวให้เป็นสายเหมือนลมหายไปต่อหน้า

เหิงเจียเห็นดังนั้นก็ไม่สามารถที่จะทำประการใดได้ก็เหาะกลับมายังวัดเข้าไป
คำนับพระอาจารย์

พระดั่งซ่มจั่งเห็นหึ่งเจี้ยกลับมาจึงถามว่า ไปพบผ้ากาสาวพัสตร์นั้นเป็นประการใดได้หรือไม่ได้

หึ่งเจี้ยจึงเล่าความตั้งแต่ต้นจนปลายให้พระอาจารย์ฟังทุกประการ

พระดั่งซ่มจั่งให้ฟังหึ่งเจี้ยว่าดั่งนั้นจึงย่อนถามว่ามีมือปีศาจกับตัวเจ้าใครจะเป็นอย่างไรกัน

หึ่งเจี้ยจึงตอบพระอาจารย์ว่า ก็พอจะสู้กันได้ไม่สู้กระไรนัก พระดั่งซ่มจั่งจึงว่าถ้าดั่งนั้นทำประการใดจึงจะได้ผ้ากาสาวพัสตร์คืนเล่า

หึ่งเจี้ยตอบว่าพรุ่งนี้คงจะเอาคืนให้จงได้ คำวันนี้จะขอหยุดพักพอให้มีแรงเสียสักคืนก่อน

พระดั่งซ่มจั่งได้ฟังหึ่งเจี้ยพูดดั่งนั้น จิตใจให้วิตกด้วยผ้ากาสาวพัสตร์ยิ่งนัก ในคืนวันนั้นพระดั่งซ่มจั่งหาเป็นอันที่จะหลับนอนไม่ นิ่งอยู่ที่ตรงหน้าต่างตริกตรองหามีความสบายไม่

ฝ่ายหึ่งเจี้ยเมื่อพักนอนครั้นตีกสามยามหึ่งเจี้ยก็ผูกลุกขึ้น เรียกหลวงจีนทั้งหลายมาพร้อมกัน สั่งให้ระวังรักษาพระอาจารย์ให้ดีเราจะมีธุระไปสักหน่อย

ฝ่ายพระดั่งซ่มจั่งนั่งตริกตรองเป็นทุกข้ออยู่หาหลับไม่ ครั้นได้ยินหึ่งเจี้ยส่งหลวงจีนดั่งนั้น ก็ลงจากเตียงร้องถามออกมาว่าหึ่งเจี้ยจะไปข้างไหนเวลาค่ามีดั่งนี้แล้ว

หึ่งเจี้ยบอกว่าข้าพเจ้าคิดว่าการสิ่งนี้ จะต้องไปหาพระกวนอิมเพราะที่วัดนี้ ชาวชนทั้งหลายมาสักการะบูชาสร้างขึ้นถวายเป็นวัดของพระกวนอิม เพราะอักษรเขียนชื่อวัดก็เป็นชื่อพระกวนอิม พระกวนอิมให้สัตว์เดียรัจฉานปีศาจยักษ์อยู่ใกล้วัดดั่งนี้ ข้าพเจ้าจะไปเชิญท่านและเล่าการให้ท่านฟังจะได้นิมนต์ท่านมา เห็นคงจะได้ผ้ากาสาวพัสตร์คืนโดยง่าย ข้าพเจ้าคิดเห็นอย่างนี้จึงจะไปเชิญท่านมา

พระดั่งซ่มจั่งจึงถามว่าท่านไปเมื่อไรท่านจะกลับมาด้วยพระกวนอิมก็อยู่ใกล้

หึ่งเจี้ยบอกว่าข้าพเจ้าคะเนเวลากินข้าวเช้าแล้วก็คงจะกลับมาถึงถ้าอย่างข้าก็เพียงเที่ยง หึ่งเจี้ยพูดดั่งนั้นแล้วก็ค้ำบลาพระอาจารย์เหาะตรงไปยังเขาน้ำไต้ บัดเดียวก็มาถึง หึ่งเจี้ยลอยพิจารณาอยู่บนอากาศเห็นชัยภูมิเขามีน้ำไหลรินเป็นฟู่ฝอยใสสะอาด มีต้นผลไม้ต่าง ๆ ผลิดอกช่อหลายพรรณ ทั้งภูเขาโขดคูและเพิงพักซับซ้อนเป็นลำดับต่าง ๆ มีไม้ต้นไม้ลำดับต่าง ๆ ดูคนแก่งมาปลูกไว้ฝูงที่ขมาตูปักษาก็มารอร้องและลงจับจิกกินผลไม้ที่มีผล เราร้องสนั่นเสียงแข็งแซ่ หึ่งเจี้ยดูก็ให้เกิดความเพลิดเพลินเจริญใจ จึงนึกแต่ในใจว่าในสถานที่นี้ ควรเป็นที่อยู่ของผู้วิเศษที่มีสติปัญญาความระงับจะเป็นที่อาศัย ครั้นแล้วก็ลอยลงยังพื้นดินเดินเข้าไปยังป่าไผ่ ครั้นถึงประตูเก๋งใหญ่หึ่งเจี้ยก็เดินเข้าไปข้างในแลเห็นพระกวนอิมนั่งอยู่บนบัลลังก์บัว หึ่งเจี้ยก็คุกเข่าลงค้ำบนมัสการโดยเคารพพระกวนอิม

เห็นแห่งเจี๋ย จึงถามว่า เจ้ามีกิจธุระอะไรหรือจึงได้มาจนถึงนี้

แห่งเจี๋ยนมนัสการแล้วตอบว่า ข้าพเจ้ากับพระอาจารย์มีความร้อใจเป็นอันมาก เมื่อเดินทางไปไซที่พบวัดเข้าวัดหนึ่งมีนามว่าวัดกวนอิมเซียนยี่ คนทั้งหลายมีความเลื่อมใสมาสักการะบูชาด้วยรูปเทียนดอกไม้อยู่นานโดยมิได้ขาด บัดนี้มีสัตว์หมีปีศาจยักษ์ตนหนึ่งอยู่ใกล้วัด มันลักเอาผ้ากาสาวพัสดุของพระอาจารย์ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าไปทวงถามหลายครั้งแล้วมันหาคืนให้ไม่ บัดนี้ข้าพเจ้าจะมาขอทวงเอาที่ท่านเพราะท่านเป็นเจ้าของวัดยอมอนุญาตให้ปีศาจยักษ์อยู่ใกล้เคียงวัดกวนอิมเซียนยี่ ขอให้ท่านเป็นธุระจัดแจงเอามาให้

พระกวนอิมได้ฟังแห่งเจี๋ยพูดดังนั้น จึงว่าเตี๋ยจางฉานไม่รู้จักผิดและชอบพูดจาไม่มีแบบแผนเลย อ้ายปีศาจหมีมันลักเอาไปควรเอ็งจะไปทวงเอาแก่มันจึงจะถูกเหตุใดจะมาทวงเอาที่เอาตมาเล่า ซึ่งเหตุการณ์เกิดความเดือดร้อนขึ้นดังนี้ ที่แท้ก็เพราะเจ้าใจใหญ่เอาของวิเศษออกประกวดอวดแก่เขา ให้คนร้ายคนพาลเห็นแล้วยังมีหน้าซ้ำตัวเจ้าได้กระทำผิดเมื่อไฟติดขึ้นแล้ว เจ้ายังเรียกลมให้ประสมพัดจนไฟไหม้วัดวาอารามหมดสิ้นดังนี้ ยังมีหน้าเอาความร้ายมาใส่เราอีกหรือ เราว่าดังนี้เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าใครผิดแน่

แห่งเจี๋ยเห็นพระกวนอิมมีความโกรธดังนั้น ก็ลนลานกราบลงแล้วพูดว่า ขอท่านได้ยกโทษให้ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด อันที่จริงนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า อ้ายปีศาจมันไม่ยอมคืนผ้ากาสาวพัสดุให้แก่ข้าพเจ้าเป็นแน่ พระดังซ่มจิ้งจะภาวนาบีบศีรชะ ข้าพเจ้าเหลือที่จะทนได้ เพราะฉะนั้นซึ่งข้าพเจ้ามาทั้งนี้ หมายถึงพึ่งพระบารมีท่านขอได้โปรดกรุณาแก่ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด

พระกวนอิมจึงพูดว่า เอาเถอะข้าก็จะช่วยเพราะเห็นแก่พระดังซ่มจิ้ง พูดดังนั้นแล้วก็ออกจากที่อยู่ปฏิบัติหริยเหาะลอยขึ้นบนอากาศตั้งหน้าตรงไปยังเขาเอ็กฮองซิว แห่งเจี๋ยก็เหาะตามไปข้างหลัง ครั้นใกล้จะถึงพระกวนอิมแห่งเจี๋ยลอยลงเดินไปตามทาง ขณะนั้นมีเตาหินคนหนึ่งถือถาดเดินมาในถาดมียาวิเศษอายุวัฒนะสองเม็ด เดินมาปะหน้าแห่งเจี๋ย แห่งเจี๋ยยกไม้กระบองฟาดลงที่หนึ่ง เตาหินล้มดินขาดใจตาย พระกวนอิมเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงพูดว่าอ้ายสัตว์วานรนี้ชั่วช้านักทำไมจึงได้ทำดังนี้เล่า เพราะว่าคนนี้เขามิได้ขโมยผ้ากาสาวพัสดุของตัวไป เหตุใดจึงไปตีเขาให้ถึงแก่ความตาย

· แห่งเจี๋ยพูดว่าท่านยังไม่ทราบ เตาหินนี้คือพวกพ้องบริวารของอ้ายยักษ์หมีดำ ถ้าละไว้ไม่คิดตัดกำลังปล่อยให้มากขึ้น พຸ່งนี้อ้ายเหล่านี้ก็จะมาประชุมกัน อ้ายเตาหินคนนี้มีมันเที่ยวหาของมาช่วย พูดดังนั้นแล้วก็จับศพเตาหินยกขึ้นมากดูก็เห็นเป็นชะมดตัวหนึ่ง แห่งเจี๋ยเห็นดังนั้นก็หัวเราะแลไปทีในถาดเห็นมียาวิเศษอยู่

สองก้อน ที่ก้นถาดมีอักษรจารึกอยู่สี่ตัวคือ ลินฮือจื่อเจ้ แห่งเจียเหินดั่งนั้นแล้วก็พูดว่า บังเถียนสุมเหมาะ จึงหันหน้ามาค้ำบัพระกวนอิมแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าคิดอุบายได้อย่างหนึ่ง จะใช้ช้อนกลแต่ไม่ทราบที่ท่านจะยอมหรือไม่

พระกวนอิมจึงถามว่า อุบายของท่านประการใดจงชี้แจงให้เราฟัง เมื่อเห็นสมควรจะทำก็จะทำได้ทำ

แห่งเจียจึงว่า หนังสือในถาด ลินฮือจื่อเจ้นั้น คือชื่อของเตาหยินที่ตายนั้นเอง ขอให้ท่านแปลงกายให้เหมือนเตาหยิน ข้าพเจ้าจะแปลงเป็นยาหนึ่งเม็ดวางอยู่ในถาดท่านจงยกเข้าไปช่วยการเซียดของปีศาจหนี ถ้าอ้ายยักษ์กินยานั้นเข้าไปในท้องข้าพเจ้าก็จะทำถนัด แม้มันไม่ยอมให้ผ้ากาสาวพัสตร์ ข้าพเจ้าจะรวบรวมเอาได้มันออกมาให้หมดท่านจะเห็นชอบด้วยหรือไม่

พระกวนอิมได้ฟังแห่งเจียชี้แจงดั่งนั้นจึงหัวเราะแล้วพูดว่า ได้การแล้ว พระกวนอิมจึงสำรวมจิตนึกน้อมกระทำภาวนาแปลงกายเป็นเตาหยินกระทำกิริยาอาการให้เหมือนตุ๊กคนเดียนั้น

แห่งเจียเห็นพระกวนอิมแปลงรูปเป็นลินฮือจื่อเจ้ จึงชมว่าช่างเหมือนจริง ๆ แล้วบอกว่าข้าพเจ้าจะแปลงบ้าง พูดแล้วก็สำรวมจิตรำยพระคาถา ตัวแห่งเจียก็กลายเป็นยาเม็ดกลมกลิ้งอยู่ในถาด พระกวนอิมก็ถือถาดเดินมายังถ้ำ ครั้นถึงก็พิจารณาดูท่าทางที่ปากถ้ำและต้นผลไม้ร่มรื่นเป็นน่าอยู่ อาจให้เกิดความผาสุกสบายใจได้ ควรเป็นที่อาศัยปฏิบัติอาจให้เกิดมรรคผลได้อยู่ จำเราจะต้องแก้ไขช่วยชีวิตปีศาจไว้บ้างจะได้ไม่ถึงแก่ความตาย และไม่ขาดเมตตาจิตแห่งเรา

เมื่อพระกวนอิมคิดดั่งนั้นแล้ว ก็เดินเข้าไปยังประตูถ้ำ เห็นหมู่ปีศาจยักษ์น้อย ๆ พูดกันว่า ท่านฤาษีลินฮือจื่อเจ้มาแล้ว บ้างก็รีบเข้าไปบอกเฮกหันได้อ้องว่า บัดนี้ท่านลินฮือจื่อเจ้มาแล้ว

เฮกหันได้ฟังดั่งนั้นก็เดินออกมารับ เชิญท่านลินฮือจื่อเจ้เข้าไปนั่งที่อันสมควรแล้ว ยักษ์หนีจึงพูดว่าขอบใจท่านได้เฮินดูแก่ข้าพเจ้าเอาของมาช่วย พระเดชพระคุณของท่านอยู่แก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก

พระกวนอิมจึงพูดว่า ข้าพเจ้าได้ยาวิเศษหนึ่งเม็ดมาค้ำบัพท่านพูดแล้วก็ยกถาดยานั้นมาส่งให้แก่เฮกหัน แล้วก็อวยพรว่าขออายุท่านจงเจริญยืนนานชั่วฟ้าและดินเกิด

ปีศาจยักษ์ได้ฟังดั่งนั้น ก็มีความยินดีเป็นอันมาก มิได้มีความรังเกียจก็จงแห่งเลย จึงหยิบยาใส่ปากกลืนลงไปในห้องในทันใดนั้น

แห่งเจียเมื่อเข้าไปอยู่ในห้องเฮกหันได้แล้ว ก็กลับกลายเป็นยาเม็ดเป็นรูปเดิมเอามือจับใส่เฮกหันหมุนบิดไปมา จนเฮกหันได้ความทุกข์เวทนาเจ็บปวดถึงสาหัส

ร้องให้สิ้นฮือจื่อแจช่วยว่าข้าพเจ้าจะถึงแก่ชีวิตอันตรายนแน่แล้ว ขอท่านได้กรุณา
แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด ร้องพลางดินพลางอยู่กลางพื้นน้ำ

ฝ่ายพระกวนอิมเห็นดังนั้น ก็คลายมนต์กลับเป็นรูปเดิมร้องตวาดว่า เจ้าจง
รีบเอาผ้ากาสาหวัดสรรออกมาให้เรา เราจึงจะยกโทษให้

เขกันครั้นเห็นสิ้นฮือจื่อแจ กลับเป็นพระกวนอิมไปดังนั้น ก็รู้ว่าตนต้องอุบาย
ของแห่งเจียแล้ว ทั้งเจ็บทั้งกลัวเหลือกำลังสิ้นทีฐึมานะลง จึงร้องสั่งบริวารให้ไปเอา
ผ้ากาสาหวัดสรรมาโดยเร็ว

ปีศาจน้อยได้ฟังนายสั่งดังนั้น ก็ไปเอาผ้ากาสาหวัดสรรออกมาถวายพระกวนอิม
พระกวนอิมก็รับผ้านั้นไว้แล้วก็บอกแห่งเจียออกมา แห่งเจียก็บันดาลเป็นลมอากาศ
ออกมาจากท้องเขกัน เดินมาหยิบผ้ากาสาหวัดสรรถือไว้

ฝ่ายพระกวนอิมเห็นปีศาจยักษ์ ยังพุบหน้าอยู่คิดวิตกไปว่า ถ้าปีศาจยักษ์ยัง
จะมีโทษอยู่ก็จะทำการจลาจลต่อไป อย่าเลยจะต้องเอามงคครอบศิระไว้เสีย
เถิด คิดดังนั้นแล้ว ก็เอามงคที่พระให้ไว้สวมศิระเขกันลงทันที

ฝ่ายเขกันเมื่อมงคต้องศิระก็ทะเล่ลุกขึ้น ฉวยทวนจะแทงพระกวนอิม
พระกวนอิมกับแห่งเจียกระทำปาฏิหาริย์ขึ้นลอยอยู่บนอากาศแล้วพระกวนอิมก็ร้าย
พระมนต์ออกชื่อเขกันยักษ์ให้มีผู้เดียว เขกันก็ปวดเศียรเวียนเกล้าราวกับศิระ
จะแตกกลิ้งอยู่กับพื้นดิน ทวนก็หลุดจากมือร้องขอโทษอ่อนวอนไปต่าง ๆ

พระกวนอิมจึงกล่าวว่า อ้ายสัตว์เดียรัจฉานเจ้าจะยอมกลัวเราหรือไม่
เขกันจึงว่าข้าพเจ้ายอมกลัวท่านแล้ว ขอรับประทานชีวิตไว้สักครั้งหนึ่งเถิด
แห่งเจียเห็นดังนั้นก็อยากจะทำอะไรดีด้วยกระบองสักทีหนึ่ง แต่พระกวนอิมว่าอย่าทำ
ให้ถึงตายเลย อาตมาจะเอาไปไว้ใช้

แห่งเจียถามว่า จะเอาไปไว้ใช้ที่ไหน พระกวนอิมบอกว่าที่หลังเขาน้ำไ้้นั้น
ยังไม่มีคนเฝ้า จะพาไปไว้ให้เฝ้าที่ตำบลนั้น แห่งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า นี่แหละ
จริงแท้ว่ามีความกรุณาไม่บกพร่อง

ฝ่ายปีศาจเขกันครั้นฟื้นขึ้นแล้ว ก็พนมมือร้องว่าข้าพเจ้าจะขอรักษารธรรม
สัมมาปฏิบัติตลอดชีวิต พระกวนอิมได้ฟังดังนั้นจึงลอยลงมายังพื้นดิน แล้วจึงเดิน
มาลูบศิระเขกันสอนให้ถือศีลแล้วบอกว่าท่านจงถือทวนตามเราไป

ฝ่ายปีศาจหนีตั้งแต่นั้นจิตใจก็ปราศจากความชั่วร้ายเป็นปกติถือทวนคอยตาม
พระกวนอิมไปเขาน้ำไ้้นั้น พระกวนอิมจึงสั่งแห่งเจียว่าท่านจงเอาผ้ากาสาหวัดสรรไป
ให้พระถังซัมจั๋ง และตัวเจ้าจงอุทิศสาคูรักษาเธอไปให้ดี ถ้าที่หลังอย่าเอาผ้า
กาสาหวัดสรรนั้นออกอวดแก่ผู้ใดอีกต่อไป

แห่งเจียได้ฟังพระกวนอิมสั่งดังนั้น ก็คำนับลาลอยลงยังพื้นดินเอาไฟเผาถ้ำนั้น

เสียสิ้นแล้วก็เหาะกลับไปยังวัดกวนอิมเซียนยี พระกวนอิมก็พาเฮกหันไปยังเขาน้ำไต้ที่อยู่ของพระกวนอิม

ฝ่ายแห่งเจียเมื่อเหาะกลับมาถึงวัดกวนอิมเซียนยี ก็ลอยลงยังพื้นดินเดินเข้ามา คำนับพระอาจารย์ แล้วก็เล่าความตั้งแต่ต้นจนปลาย ตามที่พระกวนอิมได้มาช่วยให้พระอาจารย์ฟังทุกประการ พระดังซ่มจิ้งได้ฟังแห่งเจียเล่าและได้ฝากาสาวพัสดร์คืนมาดั่งนั้น ก็มีความยินดีจึงตั้งจิตน้อมนมัสการไปยังเขาน้ำไต้ พวกหลวงจีนทั้งหลายก็พากันมีความยินดีทุกคน แล้วจัดแจงทำเครื่องแจที่โอรฆารสถวายพระดังซ่มจิ้งกับแห่งเจียให้ฉันเสร็จแล้ว แห่งเจียจึงผูกม้านิมนต์พระอาจารย์ขึ้นม้า แห่งเจียก็ยกทาบขึ้นป่า พร้อมกับออกเดินหลวงจีนทั้งหลายก็ตามมาส่งจนพ้นเขตวัด ต่างคนคำนับซึ่งกันและกันแล้วก็กลับไป

แห่งเจียเดินนำหน้าพระอาจารย์ไปในเวลานั้น เป็นเวลาทำสังกตฤดูเดือนสี่ ต้นไม้ ออกผลอุดมตามแนวทางออกดาวดาษ บ้างผลิดอกออกช่ออรชรระรื่นหอมไปทั้งป่า ครั้นเดินมาได้หกเจ็ดวันทางก็เปลี่ยนเข้าทุกที

วันหนึ่งเดินมาก็จวนจะค่ำ มองหาที่พักนอน พระดังซ่มจิ้งแลไปแต่ไกลเห็นมีหมู่บ้าน จึงบอกแก่แห่งเจียว่า ที่ข้างหน้านั้นมีภูเขาและหมู่บ้านคนอยู่ จำเราจะเข้าไปอาศัยพักสักคืนหนึ่ง แห่งเจียแลไปก็เห็นบ้านมีรั้วไม้ไผ่ล้อม บ้านเรือนสลัปลอนเรียงรายกันอยู่เป็นอันมาก เมื่อเห็นนั้นเวลาก็โพล่พลั่งจวนค่ำ

แห่งเจียว่าที่แห่งนี้มีหมู่บ้านคนควรจะต้องพักอาศัย พระดังซ่มจิ้งก็ชักม้ารีบเดินบดเตี้ยก็มาถึงปากช่องทางแลไปเห็นเด็กหนุ่มน้อยคนหนึ่งถือร่มเดินออกมาสวมเสื้อกั๊กนุ่งกางเกงขาวเท้าสอดเกือกหญ้าท่วงที่เหมือนจะมีธุระไปข้างไหน

แห่งเจียเห็นดั่งนั้นจึงเดินไปสกัดหน้ายึดข้อมือไว้แล้วถามว่า พ่อหนุ่มน้อยจะไปข้างไหน ฉันจะขอลามสักหนอยเถิดว่า ที่หมู่บ้านนี้เขาเรียกว่าบ้านอะไร อยู่ในเขตแขวงเมืองใด

หนุ่มน้อยนั้นมีสีหน้าเหมือนมีทุกข์ไม่ใคร่จะพูด แต่จำใจขัดไม่ได้จึงบอกว่า บ้านนี้ไม่มีคนพูดเท่านั้นก็สะบัดมือจะไป

แห่งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า พ่อหนุ่มน้อยอย่าวุ่นไปเลยเราเห็นเจ้ามีทุกข์อยู่เป็นแน่เราจะช่วยแก้ทุกข์หรือให้เจ้าอย่าดิ้นรนไปเลย

หนุ่มน้อยได้ฟังดั่งนั้นมีความโกรธแต่ไม่พูดว่าอะไร จะกระโดดหนีก็เห็นจะไม่พ้น แล้วกลับคิดโกรธนายของตัวเป็นที่สุด เพราะใช้ให้มาจึงได้มาพบ อ้ายหัวพูดจับรั้งไว้ตามชอบใจ

แห่งเจียจึงอ่อนวอนถามว่า การขัดข้องในใจอย่างไรจงบอกเราให้ทราบแล้วเราก็จะปล่อยท่านไปดอก หนุ่มน้อยก็ไม่พูดจาสิ่งใด เห็นว่าหนีไม่พ้นแน่แล้ว ก็

เกิดโทษมากขึ้นจึงเอารวมที่ถือศีลแห่งเจี๋ย เห่งเจี๋ยปิดร่มกระเด็นไปแล้วก็ยังไม่วาง
ข้อมือ

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นจึงร้องห้ามแห่งเจี๋ยว่า คอยคนอื่นมาจึงคอยถาม
ไม่ได้หรือ จำเพาะถามคนนี้ทำไมเล่า เห่งเจี๋ยจึงว่าจะถามคนอื่นนั้นไม่ได้ความ
จะต้องถามคนนี้จึงจะได้ทราบเหตุผล

หนุ่มน้อยเห็นแห่งเจี๋ยไม่ปล่อยข้อมือแน่แล้ว จึงบอกว่า ที่นี่คืออาณาเขตเมือง
(โอชื่อจิ้งก๊ก) ตำบลนี้เรียกว่าบ้าน (เกาเล้าจิ้ง) ท่านจงปล่อยให้ข้าพเจ้าไปเกิด

แห่งเจี๋ยว่าเราดูกิริยาเจ้ามิใช่คนเดินทาง จงบอกแก่เราโดยตรงจะไปข้างไหน
มีกิจธุระอะไรให้ทราบแล้วเราจะปล่อยให้ไป

หนุ่มน้อยนั้นไม่รู้แห่งที่จะทำประการใดเป็นที่แน่ใจยิ่งนัก ก็บอกความตามจริงว่า
เจ้าของบ้านข้าพเจ้า ชื่อเกาทัยกง ข้าพเจ้าชื่อเกาไ้ ท่านทัยกงมีบุตรสาวคน
หนึ่งอายุได้ยี่สิบปี ยังหาไม่เจอ เมื่อแต่ก่อนสามปีมาแล้วมีปีศาจยักษ์ตนหนึ่งมา
ข่มขืนนางนั้นเอาเป็นภรรยา ท่านทัยกงไม่พอใจด้วยได้บุตรเขยเป็นปีศาจยักษ์
จะเสาะหาหมอตีมาขับไลปีศาจยักษ์ให้ไปเสีย บัดนี้ปีศาจยักษ์จับเอานางไปขังไว้
ในห้องเรือนข้างหลังบ้าน ประมาณสักครึ่งปีผู้ใดมิได้เห็นหน้านางไม่รู้ว่าจะจะเป็น
หรือตายประการใด ท่านทัยกงมีความทุกข์ร้อนยิ่งนัก จึงเอาเงินให้ข้าพเจ้าสอง
สามตำลึงให้ไปหาหมอมารับไลปีศาจ ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้ามิได้หยุดเดินเลย

เมื่อครั้งก่อนข้าพเจ้าได้ไปหาหมอทั้งหลวงจีนและคุณุสท์มาตั้งพิธีทำการขับไล่
ก็ไม่อาจจะปราบปรามปีศาจลงได้ ทัยกงโกรธข้าพเจ้าว่าไม่เอาธุระช่วยแก้ทุกข์ร้อน
จึงตำว่าด้วยถ้อยคำหยาบช้าต่าง ๆ บัดนี้ใช้ให้ข้าพเจ้าไปตามเชิญหาหมอที่ดี ๆ
อันมีเวทมนตร์เชี่ยวชาญให้จงได้ บังเอิญมาพบท่านกันทางเราไว้อย่างนี้จะมีเสีย
เวลาของข้าพเจ้าไปหรือ ข้าพเจ้าได้รับซึ่งความหยาบคายของทัยกงเหลือที่จะ
พรรณนา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะได้รับไปอย่างเดียว ขอท่านได้กรุณาโปรด
ปล่อยข้าพเจ้าไปเกิด

แห่งเจี๋ยครั้นได้ฟังหนุ่มน้อยเล่าให้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่าบังเอิญเป็นเคราะห์
ของเจ้าดีเอง แล้วจึงพูดแก่เกาไ้ว่าเจ้าอย่าไปหาหมอให้เสียเงินเลย เราจะช่วย
เจ้าไม่เห็นแก่สินจ้างสินบนของเจ้าดอก อันความจริงเรามีฝีมือเข้าใจการที่จะปราบ
ปรามยักษ์ปีศาจได้โดยแท้ เจ้าจงกลับไปบอกให้นายเจ้ารู้ว่าบัดนี้มีพระมาแต่เมือง
ได้ดังกับสานุศิษย์คนหนึ่ง จะไปยังไซทินมัสการพระยูไลแล้ว ขออาราธนาพระ
คัมภีร์พระไตรปิฎกไปไว้สิ่งสอมนหาชนในเมืองตั้ง และเข้าใจในการขับไลปีศาจ
โดยเชี่ยวชาญ จะขอรับรักษาคนไข้ให้หายโรคที่ปีศาจสิง เจ้าจงเร่งไปบอกแก่นาย
ของเจ้างัดคำข้าสั่งนี้เกิด เจ้าอย่าวิตกทุกข์ร้อนไปเลย

เกาใช้พูดว่าท่านอย่าทำพูดเล่นคล่อง ๆ เพราะข้าพเจ้าก็ได้เคยรับความโกรธของท่ายกงมามากแล้ว ถ้าฝีมือท่านไม่พอที่จะปราบปีศาจนั้นได้แล้ว ก็จะทำให้ข้าพเจ้าได้รับความเดือดร้อนอีก

เหง้าเจี๋ยจึงพูดว่าเจ้าอย่าวิตกเลยเรามีให้ผิดถึงตัวเจ้า จงพาเราไปที่บ้านเกิดจะได้แก้ไขให้เห็นจริงในทันตาทีเดียว

เกาใช้ได้ฟังดังนั้นไม่รู้แห่งที่จะทำประการใด จำใจจำพาพระถังซัมจั๋งกับเหง้าเจี๋ยเดินกลับมายังประตูบ้าน ครั้นถึงเกาใช้ก็ตรงขึ้นบนตึกพอบกับเกาท่ายกง เกาท่ายกงจึงดำว้าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานใช้ให้ไปหาหมอยังจะกลับมาทำไมเล่า เกาใช้คุกเข่าลงคำนับแล้วบอกว่า ขอท่านได้ทราบบัดนี้ข้าพเจ้าไปพบพระและสาธุศิษย์ทั้งสองพูดว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในสรรพวิชาต่าง ๆ เป็นชาวเมืองใต้ถึง บัดนี้จะไปเมืองไซที่อาราธนาพระไตรปิฎก เธอพูดว่าเข้าใจในการกำหนดปราบปีศาจและยักษ์ร่ายต่าง ๆ ได้ บัดนี้ข้าพเจ้าพามาคอยอยู่นอกประตูบ้านแล้ว

ท่ายกงได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าพระเดินทางรอดว่ามีเวทมนตร์เชี่ยวชาญวิตกแต่จะไม่ดีจริง ว่าดังนั้นแล้วพร้อมด้วยเกาใช้เดินออกมาหน้าประตู แล้วร้องว่าเชิญท่านทั้งสองเข้ามาข้างในเถิด

พระถังซัมจั๋งเห็นเจ้าของบ้านมาเชิญดังนั้น ก็ขึ้นไปบนตึกกับเหง้าเจี๋ย ครั้นถึงเกาท่ายกงเชิญให้ที่นั่งที่อันสมควรแล้ว ยกน้ำชามาถวายพระถังซัมจั๋งฉันทั่งเหง้าเจี๋ยก็นั่งนิ่งอยู่ข้างริมผนัง ท่ายกงแลไปเห็นรูปร่างเหง้าเจี๋ยลักษณะดูร้ายน่ากลัวดังนั้นก็ตกใจจึงเรียกเกาใช้มาถามว่าทำไมเจ้าจึงพาอ้ายยักษ์มาอีกเล่า อ้ายคนที่อยู่ในห้องของเราก็น่ากลัวอยู่แล้วจะคิดแก้ไขก็ยังหาได้ไม่ ยังมีหน้าข้าไปพาเอาใหม่อีกเล่า เจ้าแกลั้งจะให้มาฆ่าหรือ

เหง้าเจี๋ยเห็นเจ้าของบ้านพูดดังนั้น อดอยู่ไม่ได้จึงพูดว่า ท่านผู้เฒ่ามีอายุมากเสียเปล่า ๆ ไม่รู้จักอะไรเลย ถ้าจะคิดเลือกเอารูปลักษณะดีทั้งนั้น ท่านจะเอารูปไปต้มแกงกินหรือ เหมือนอย่างข้าพเจ้ามีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวก็จริง แต่จะช่วยท่านเป็นธุระจับปีศาจเอาบุตรสาวกลับคืนให้ท่านได้ อย่างนี้จะดีหรือไม่ดี ทำไมท่านจึงเอาแต่รูปร่างเป็นประมาณเล่า

ท่ายกงได้ฟังเหง้าเจี๋ยพูดดังนั้นก็เห็นจริง จึงเชิญเหง้าเจี๋ยขึ้นมานั่งข้างบน แล้วท่ายกงจึงพูดว่า เกาใช้มาบอกแก่ข้าพเจ้าว่าท่านทั้งสองอยู่เมืองถึง เดินทางมาจะไปไซที่หรือ

พระถังซัมจั๋งจึงตอบว่า จริงดังท่านถาม ด้วยอาตมาภาพจะไปมีขณิคมประเทศนมัสการพระยูไล แล้วจะเชิญพระไตรปิฎกไปยังเมืองใต้ถึง

บัดนี้อาตมาภาพมาถึงตำบลนี้ จวนจะพลบค่ำอยู่แล้วขอพักอาศัยสำนักท่าน

สักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าก็จะลาไป

เกาท์่ายกงจึงพูดว่า ท่านจะมาพักอาศัยนอนเราก็คงไม่ว่าแต่ทำไมท่านจึงอด
ว่ามีฝีมือ และเชี่ยวชาญอาจสามารถจะจับยักษ์และปีศาจได้ด้วยเล่า

เหงั่งเจี๋ยจึงตอบว่า ซึ่งท่านให้พักอาศัยนอนนั้น ก็เป็นพระเดชพระคุณอยู่แล้ว
แต่ข้อที่จะให้จับปีศาจนั้นต้องดูท่าทางปีศาจก่อน ควรจับก็ต้องจับควรฆ่าก็ต้อง
ฆ่า ข้าพเจ้าขอถามท่านว่า ในตำบลดินนี้มีปีศาจสักกี่คน

ท่ายกงตอบว่ามันไม่มีกี่ตัวดอก มีอยู่ตัวเดียวก็เป็นบุตรเขยเสียแล้ว ทำวุ่นวาย
ให้ชาวบ้านได้รับความเดือดร้อนรำคาญไปทั้งนั้น

เหงั่งเจี๋ยจึงว่า ขอท่านจงเล่าให้ข้าพเจ้าทราบ ว่า ปีศาจมันทำอิทธิฤทธิ์นั้น คือ
มันทำอย่างไรโปรดให้ข้าพเจ้าทราบตลอดเรื่องด้วยเถิด

ท่ายกงจึงเล่าว่า เดิมเราอยู่กินกับภรรยาามาช้านานหาไม่มีบุตรชายไม่ แต่มีบุตร
หญิงสามคน คนที่หนึ่งชื่อเอียงลัน คนที่สองชื่อเจ็กลัน คนที่สามชื่อจ้วยลัน สอง
คนได้สามีอยู่ในตำบลบ้านนี้เองแต่นางจ้วยลันคนเล็ก เราหมายว่าจะหาบุตรเขยที่ดี
ให้มาอยู่กับบ้านของเราเราจะได้ฟังเมื่อเวลาแก่เฒ่า ครั้นอยู่มาได้ประมาณสามปี
มาแล้ว ยังมีชายคนหนึ่งมาหาข้าพเจ้า บอกว่าบ้านเรือนของเขาตั้งอยู่ที่เขาขงลินชิว
แต่ต้องประสงค์นางจ้วยลันจะขอเลี้ยงเป็นภรรยา ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นคนดี จึงได้ยก
บุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาคนแต่ชื่อ ข้าพเจ้าก็มีความรักใคร่อย่างธรรมดาบุตร
เขย ครั้นอยู่มาไม่นานนัก เจ้าแต่ชื่อบุตรเขยของข้าพเจ้า ก็กลับกลายเป็นคน
ธรรมดาไป คือปากคางก็ยาวออกมาดูน่าสงสัยนัก

เหงั่งเจี๋ยถามว่าท่านดูลักษณะกิริยาจะเป็นอย่างไรบ้าง

ท่ายกงจึงบอกว่า แต่แรกนั้นรูปร่างดำท้องโต ที่ท้องมีขนเหมือนแปลงหมู
ปากคางยื่นออกมา ใบหูใหญ่ดุจหูสัตว์ บนท่ายทอยมีผมขนรุงรังคล้ายกับหมูป่า
เมื่อแรกมาอยู่ที่กินแฉมาภายหลังกลับกินเหล้า และกินเนื้อสัตว์ไม่ว่าเนื้ออะไรกิน
ทั้งสิ้นกินก็จุเหลือประมาณ ตั้งแต่นั้นมาในบ้านข้าพเจ้าก็มีแต่ความขัดสนลงทุกที

พระถังซัมจั๋งพูดว่าเพราะเขาได้ที่อยู่เป็นสุขจึงกินใหญ่ ท่ายกงพูดว่าการกินนั้น
เป็นการเล็กน้อยไม่สู้กระไรนัก แต่บัดนี้มันแผลงฤทธิ์จะไปจะทำให้เป็นลมพายุ
พัดเป็นหินกรวดทรายสาดหาวไปทั้งนั้น ชาวบ้านใกล้เรือนเคียงพากันไม่เป็น
สุข แล้วเอาบุตรสาวข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในห้องหลังบ้านมาครึ่งปีแล้ว ไม่เห็นหน้าเห็น
ตาไม่ทราบว่าจะเป็นประการใด ข้าพเจ้าทราบว่ามันเป็นปีศาจยักษ์แท้แล้ว จึงได้
ใช้ให้เกาท์่าไปหาหมอมที่มีเวทมนตร์คาถาอันเชี่ยวชาญจะได้ขับไล่ให้ไปเสีย

เหงั่งเจี๋ยจึงพูดว่าท่านตาอย่าวิตกกวางใจข้าพเจ้าเกิดคืนวันนี้ข้าพเจ้าจะรับเป็น
ธุระจับปีศาจ จะขับไล่ให้ไปเสียพันบ้านท่านจะเป็นอย่างไร

เกาทั่วยกจึงพูดว่าท่านจะช่วยสงเคราะห์แล้ว ขอท่านจงกำจัดให้สิ้นรากเง่า
จึงจะได้

เหิงเจี๋ยพูดว่าการอย่างนั้นไม่เป็นไร คืนวันนี้คงจะได้เห็นกันดอก ทั่วยกได้ฟัง
ดังนั้นก็มีความยินดีเป็นที่สุด จึงส่งคนใช้ให้ยกเครื่องแจมาถวายพระถึงซั่มจั้งกับ
เหิงเจี๋ยก็พอเวลาประมาณยามเศษ เหิงเจี๋ยจึงบอกแก่เกาทั่วยกว่าขอท่านไปเชิญ
คนที่มีอายุมาสักสามสี่คน จะได้นั่งเป็นเพื่อนพระอาจารย์ตัวข้าพเจ้าจะไปจับปีศาจ
มาให้คนเหล่านั้นดู จะได้สิ้นความร้อใจของท่าน

ทั่วยกได้ฟังเหิงเจี๋ยว่าดังนั้นก็ให้เกาทั่วยกไปเชิญผู้เฒ่ามาสี่คนครั้งผู้เฒ่าเหล่านั้น
มาแล้ว เหิงเจี๋ยก็ถือไม้กระบองบอกทั่วยกให้นำทางไป ทั่วยกก็พาเหิงเจี๋ยเดิน
ไปที่เรือนหลังบ้าน

ครั้นถึงเห็นบานประตูปิดแน่นอยู่ เหิงเจี๋ยจึงเดินมาคลำประตูผลักดูเห็นใสกุญแจ
แน่นเปิดไม่ได้ เหิงเจี๋ยจึงเอากะบองกระทุ้งกุญแจ ๆ ก็หักหลุดลงทันที เหิงเจี๋ย
ผลักประตูเปิดเข้าไปในห้องดูดูจนดำ เหิงเจี๋ยจึงบอกแก่ทั่วยกว่า จงเรียกบุตร
สาวดูทีหรือจะเป็นประการใด ทั่วยกจึงอุตสาห์แข็งใจร้องเรียกว่า จ๋ยลันลูกของ
พ่อเอ๋ยอยู่หรือเปล่า

นางจ๋ยลันได้ยินเสียงบิดาก็ขานรับเสียงเบา ๆ ว่าฉันอยู่นี่คะ เหิงเจี๋ยเขม้มอง
เข้าไปในห้องเห็นนางจ๋ยลันผมหัวรุงรัง หน้านางออกโทรมซิดเหมือนคนไข้ ขณะ
นางจ๋ยลันเดินออกมาแลเห็นทั่วยกผู้บิดาก็เข้ายึดไว้แล้วก็ร้องให้สะอึกสะอื้นไป
เป็นอันมาก เหิงเจี๋ยจึงห้ามว่าอย่าร้องให้ไปเลยจะเสียเวลาไป แล้วจึงถามนางว่า
เดี๋ยวนี้ปีศาจมันไปข้างไหน นางบอกว่ามันจะไปจะมาก็เป็นพายุไม่มีร่องรอยจะรู้ได้
เพราะมันรู้ว่าปีศาจข้าพเจ้าเที่ยวหาหอมจะมาจับได้มัน ๆ คอยระวังอยู่เสมอ ๆ เข้า
ก็ไปค่าก็มาดังนี้

เหิงเจี๋ยจึงว่าถ้าดังนั้นท่านทั่วยกจงพาบุตรไปเสียหน้าบ้าน ตัวข้าพเจ้าจะรอ
คอยอยู่ในห้องนี้ ทั่วยกมีความยินดีหาที่เปรียบมิได้ ก็รีบพาบุตรออกจากห้อง
มาที่เรือนใหญ่โดยเร็ว

ฝ่ายเหิงเจี๋ยเห็นทั่วยกพาบุตรไปแล้ว ก็ร้ายมนต์แปลงกายให้เหมือนรูปนาง
จ๋ยลันไม่ผิดเพี้ยน แล้วก็นั่งคอยอยู่บนเตียงในห้องพอประมาณสักครู่หนึ่ง ก็บังเกิด
ลมพายุพัดมิดมัวไปทั้งห้องฟ้า บัดเดี๋ยวกก็แลเห็นปีศาจยักษ์เหาะมาบนอากาศ
รูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวดวงดำขนสั้นปากยางงูใหญ่ เหิงเจี๋ยเห็นดังนั้นก็หัวเราะอยู่
ในใจ จึงคิดว่าเราจะนอนอยู่บนเตียงนี้ จะได้ลอลวงเอาความเท็จความจริงให้จงได้
ถ้ามันจะมานอนเราจะทำเป็นเจ็บตรงไม่หยุดจะดูหรือว่ามันจะทำเป็นประการใด
คิดดังนั้นแล้วก็เอนตัวลงนอนคอยดูอยู่

ฝ่ายปีศาจเข้ามาในห้องหาได้พูดจาว่าอะไรไม่ ตรงเข้าคร่อมนางทำกิริยาเหมือนจะทำการสังวาสพอชะเง้อยื่นปากเข้ามาจะจูบ หेंงเจียก็เอากำหมัดตู่ยถูกปากก็ตกลงไปข้างเตียงตั้งโครมใหญ่ ปีศาจผุดลุกขึ้นจับข้างเตียงแล้วจึงถามว่าวันนี้ทำไมเจ้าชดเคืองที่ด้วยเหตุไรหรือ ๆ ว่าพี่มาเข้าไปเป็นประการใด

หेंงเจียบิบเสียงทำเหมือนเสียงนางตอบว่า ไม่ได้ชดเคืองอะไรพี่ดอก วันนี้ตัวข้าพเจ้าไม่สบายเธอจงถอดเสื้อมานอนด้วยกันเถิด

ปีศาจหมูได้ฟังนางปลอมพูดดังนั้นก็ดีใจ ลุกเดินไปถอดเสื้อแขวนไว้ หेंงเจียก็ลุกขึ้นนั่งบนเตียง

ฝ่ายปีศาจถอดเสื้อแล้วก็กลับมาขึ้นบนเตียง นางแปลงจึงคร่ำครวญร้องไห้ว่าเหลือกำลังแล้ว ปีศาจถามว่าเหลือกำลังอย่างไร ตั้งแต่เรามาอยู่ในบ้านนี้กินข้าวกินน้ำเท่านั้น และได้ช่วยทำการงานทำไรไถนาปลูกผักปลูกต้นไม้ต่าง ๆ จนบัดนี้ผลไม้ก็มีบริบูรณ์อุดมทั้งสิ้นในสี่ฤดูอย่างนี้แล้วเจ้ายังไม่พอใจหรือ จึงได้คร่ำครวญร้องทุกข์ว่าเหลือกำลังอยู่ดังนี้

นางแปลงว่ามีไซการดังนั้น ด้วยบัดนี้บิดามารดาข้าพเจ้า จะกันปิดมิให้ไปมาหากัน ท่านพูดว่าข้าพเจ้ากับท่านเป็นภรรยาสามีกันดูไม่สมควรกันเลย แล้วบ่นว่าได้ลูกเขยมาคนหนึ่งหน้าตาก็หน้าเกลียดทั้งไม่รู้จักขนบธรรมเนียมอะไรเลย บ้านเกิดเมืองนอนอยู่ที่ไหนแซ่ชื่ออะไรก็ไม่รู้จะทำให้เชื่องสตรงดูลมีความอับอายแก่ชาวบ้าน บิดามารดาจึงได้ตัดพ้อต่อว่าดำตีข้าพเจ้า เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเศร้าหมองไม่มีความสบาย

ยักษ์หมูได้ฟังนางปลอมพูดดังนั้น จึงพูดว่าอันตัวข้านี้รูปร่างไม่งามก็จริง แม้จะใครให้งามก็จะไม่สู้ยากอะไรนัก เมื่อแรกมาขอก็ได้พูดตกลงกันแล้ว บิดาเจ้าพอใจแล้ว จึงได้รับไว้เป็นบุตรเขย นี่ทำไมจึงจะมายกเอาเหตุนี้ขึ้นมาพูดอีกเล่า เราได้บอกแล้วว่าบ้านนั้นอยู่ที่ภูเขาขงลินชิว ถ้าหุนจันต้อง ข้าตั้งแซ่ตามลักษณะเรียกว่าแซ่ตือ ตำแหน่งที่เป็นขุนนางนั้น เรียกว่าตือกังเจีย ถ้าบิดาจะถามจงเอาแซ่และชื่อนี้บอกให้ฟังเถิด

นางแปลงบอกว่า ได้ยินบิดาว่าจะไปเชิญหมอมามาจับตัวท่าน

ปีศาจยักษ์หมูได้ฟังดังนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่า การที่จะไปหาหมอนั้นเราหาวิตกไม่ ถึงบิดาจะเชิญเทพยดาเทพาอารักษ์และเจ้าอะไร ๆ ไหนที่ศักดิ์สิทธิ์มาเราก็ไม่กลัวเจ้าและเทวดาก็จะไม่อาจสามารถทำอะไรแก่เราได้

หेंงเจียจึงตอบว่า บัดนี้บิดาได้เชิญหมอมาคคนหนึ่งชื่อซีเทียนได้เซีย เมื่อครั้งห้าร้อยปีมานั้นได้กระทำวุ่นวายจลาจลบนดาวตึงส์มีฝีมือยิ่งนัก บัดนี้เขาเชิญมาแล้วจะมาจับตัวท่าน

ปีศาจยักษ์หนุมได้ฟังดังนั้นสะดุ้งจิตดุจศิระระจะแตกออกไป จึงพูดว่าถ้าดังนั้น เราจะต้องหนีไปเห็นจะอยู่มิได้แล้ว ข้ากับเจ้าจะต้องจากกันเป็นแน่แล้ว

นางแปลงจึงถามว่า ทำไมจึงจะต้องหนีเจ้ากลัวเขานักที่เดียวหรือ

ปีศาจยักษ์ตอบว่า ตัวเจ้าไม่รู้ที่เขาท่ากลางลบนดาวตึงสิ้นนั้น คือตัวเป็กเบ็ญน มีฝีมือเข้มแข็งนัก เหลือกำลังข้าจะสู้ความรู้เขาไม่ได้ พุดดังนั้นแล้วก็ถูกมาหยิบเสื้อสวมเปิดประตูจะออกไปนอกบ้าน

เห็งเจี๋ยเห็นดังนั้น จึงกระโดดมาจับข้อมือปีศาจยักษ์หนุมไว้แล้วก็กลับเป็นรูปเดิม แล้วร้องว่าอ้ายหนุมูยาวมึงจะหนีไปไหน จงหันหน้ามาดูว่านี่ใคร

ปีศาจยักษ์หนุมได้ยินเสียงดังนั้นก็ตกใจ จึงหันหน้ากลับมาดูเห็นรูปเห็งเจี๋ยดุจ รามสูรก็สิ้นสติ มือและเท้าอ่อนไปหมด ก็ร้องด้วยเสียงอันดัง แล้วกระซากเสื้อ สะบัดขาดหลุดจากมือเห็งเจี๋ยแล้วก็เผลอหนีไป เห็งเจี๋ยก็วิ่งติดตามจะจับตัว ปีศาจยักษ์หนุมก็บันดาลเป็นไฟมีแสงสว่างแล้วก็หนีไปยังเขาที่อยู่ เห็งเจี๋ยก็เหาะติดตาม ไปร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่าเอ็งจะหนีไปข้างไหน บนฟ้าหรือใต้ดิน เราก็คงจะตาม ไปจับตัวเจ้ามาให้จงได้ แม้ที่สุดเจ้าจะไปโนนรกเราก็คงจะตามไปจงได้ ร้องพลาง เหาะตามพลางมาจนใกล้เขาฮกลินซิว

ฝ่ายปีศาจยักษ์หนุมรีบหนีมา ครั้นถึงเขาที่อยู่ก็เข้าไปในถ้ำ คว้าได้คราดเหล็กเก่าซึ่ง กลีบออกมาจะต่อสู้แก่เห็งเจี๋ย เห็งเจี๋ยเห็นดังนั้น ก็ตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้าย สัตว์ยักษ์หนุม มึงรู้จักไหมว่ากูมีชื่อเสียงและมีมือให้แรงบอก จะไว้ชีวิตไม่ฆ่าฟัน

ปีศาจยักษ์หนุมจึงตอบว่า เดิมเราเกิดมาจิตใจโหดเขลาเกียจคร้านไม่รู้แล้ว ไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนที่สุดความบวชเรียนอย่างไรเราไม่รู้ จิตมีดมัวหมกมุ่นแต่ในกามคุณ ครั้นวันหนึ่งเราปะฤษีเอาคัมภีร์มาเทศน์ให้ฟังสอนให้กลับใจไปในทางที่ชอบ ซี สวรรค์นรกให้เราเข้าใจ บอกตามหัวใจแพทย์ให้รู้ เราฟังดูก็ชอบใจ จึงได้เรียน ต่อมาทั้งกลางวันและกลางคืนมิได้ขาด จนสำเร็จแก่กล้าเหาะได้ด้วยฉนวนจึงได้ขึ้นไปเผ่าเส็กเชียงฮ่องเต้เสมอ ๆ มิได้ขาด อยู่มาวันหนึ่งเป็นวันประชุมเทพบุตรเลี้ยง โต๊ะ ครั้นเทพดาพร้อมกันแล้วเส็กเชียงฮ่องเต้ จึงทรงตั้งให้เราเป็นเทียนฟ่อง แม่ทัพใหญ่ มีหน้าที่ได้รักษาวิมานทั่วไป กับได้กำกับในลำแม่น้ำที่ฮ้อ บังคับบัญชา ได้สิทธิ์ขาด

เมื่อเหตุจะมี อ๋องเปี๊ยะเนี้ยได้จัดการเลี้ยงโต๊ะชมพู่ เทพดาทุกวิมานเป็น คราวใหญ่ เมื่อเวลาประชุมนั้นเราเมาสุราหลงเข้าไปในตาคานักเห็นนางฟ้ามีรูปโฉม อันงามยิ่งนัก ความกำหนัดได้เกิดขึ้นในใจเราจนดวงจิตเคลิ้มไปไม่รู้สึกรู้ผิดและชอบ จึงจับนางฟ้ากอดรัดจะใคร่ร่วมประเวณี ในทันใดนั้นมีเทพบุตรพวกสอดแนมเห็น เข้า จึงนำเหตุการณ์จุลเส็กเชียงฮ่องเต้ เส็กเชียงฮ่องเต้ทรงพระพิโรธสั่งให้จับตัวเรา

เง็กเชียงฮ่องเต้ ปรับโทษเราเป็นมหันตโทษ แต่ในขณะนั้นท่านไท่เบ็กกิมแซช่วย
ทูลเบี่ยงบ่ายขอโทษ เง็กเชียงฮ่องเต้ จึงได้โปรดยกโทษประหารชีวิต แต่ให้ลงโทษ
เขียนสองพันที จนเนื้อหนังเราแตกโลหิตไหลแล้วสาปไล่ไปให้พ้นวิมาน เราจึงได้
ลงมาจากสวรรค์อาศัยอยู่ที่เขาสกลินชิว เพราะมีโทษดั่งนั้นจึงได้จุตไปเข้าในท้อง
สุกร จึงได้มีนามว่าตือกั้งเจีย เรื่องราวของเราเป็นดั่งนี้เจ้าจงรู้เถิด

هنگเจียได้ฟังปิศาจมนุษย์แฉงดั่งนั้นจึงพูดว่า ข้าพเจ้ารู้แล้วเหตุเดิมนั้นเจ้าเป็น
เทียนฟ่องวงวนโซ้ยแม่ทัพผู้บัญชาการในลำแม่น้ำที่ฮ้อบนสวรรค์ จุตลงมาเป็นปิศาจ
ยักษ์มนุษย์ยววงวนชาวบ้านให้ความเดือดร้อนอย่างนั้นซีเจ้าจึงได้รู้จักชื่อเรา

ปิศาจสุกรมีความขัดใจจึงร้องตอบไปว่า เมื่อครั้งก่อนตัวเจ้าทำการรบกวนบน
สวรรค์ชื่ออ้ายเป็กเบ็ญคนนี้ ทำให้พวกเราที่อยู่บนฟ้าได้รับความเดือดร้อน ทำไมเรา
จะไม่รู้จักชื่อเสียงแห่งท่านเล่า บัดนี้จะมาทำการรอดอิทธิฤทธิ์ที่อื่นอีก ไม่รู้จัก
ฝีมือเราจงลองกินคราดเหล็กสักทีหนึ่งจะได้อู้อาตหรือไมดี

هنگเจียได้ฟังดั่งนั้นเกิดโทสะพลุ่งขึ้นมา แกว่งกระบองโถมเข้าตีตือกั้งเจียเอา
คราดรืบริบกันไปมาต่างมีกำลังเข้มแข็งหาลดละแก่กันไม่ รบกันในคืนวันนั้นตั้งแต่
สองยามจนตะวันตกขึ้น ตือกั้งเจียทานกำลัง هنگเจียไม่ได้ จึงบันดาลเป็นลมหนักกลับ
เข้าถ้ำปิดประตูไม่ออกมาตือสู่อีกหายเจียบไป

هنگเจียเห็นที่ประตูถ้ำนั้นมีแผ่นศิลาตั้งวางบนปากถ้ำ มีอักษรสามตัว อ่านว่า
หุนจันต้องแปลว่าถ้าประชุมเมฆ هنگเจียเห็นดั่งนั้น จึงแลดูพระอาทิตย์เห็นขึ้นสูง
แล้วก็วิตกถึงพระอาจารย์ว่าจะคอยท่า ก็รีบเหาะกลับมายังบ้านเกาท้ายกง

ครั้นถึงก็ลอยลงยังพื้นดินเดินเข้าไปในบ้าน นมัสการพระอาจารย์และคำนับ
ท่านผู้เฒ่าทั้งหลายแล้ว จึงเล่าเรื่องที่จับยักษ์ปิศาจมนุษย์ และได้ต่อสู้กันให้ฟังทุก
ประการแล้วจึงเรียกเกาท้ายกงมาพูดว่าปิศาจนั้นมิใช่คนในมนุษย์โลกนี้ และมีชื่อ
เป็นปิศาจยักษ์อะไร มูลเหตุเดิมนั้นเป็นขุนนางบนสวรรค์ เป็นที่เทียนฟ่องวงวนโซ้ย
ของเง็กเชียงฮ่องเต้ บัดนี้จุตลงมาเป็นสุกรป่า เพราะฉะนั้นปากคางจึงยาวดูจมนุษย์
อันความจริงจิตกายสิทธิ์บริบูรณ์อยู่ หากว่าเขากินข้าวกินน้ำเปลืองไปมาก เป็น
แต่เลี้ยงชีวิตเท่านั้นเอง ไม่ได้ทำความอะไรให้เดือดร้อนแก่บุตรสาวของท่านตา
ข้าพเจ้าเห็นว่าบุตรเขยคนนี้ก็ไม่ต้องอับอายอะไรแก่ใคร ควรท่านจะเลี้ยงไว้จะขับ
ไล่เสียทำไม

ฝ่ายเกาท้ายกงได้ฟัง هنگเจียพูดดั่งนั้นจึงตอบว่า เขามีได้ทำร้ายแก่บุตรสาว
ข้าพเจ้าก็จริงอยู่ แต่ชื่อเสียงนั้นไม่งามเพราะชาวบ้านที่ใกล้ไกลเหล่านั้นเขาพูดกันว่า
บ้านข้าพเจ้าได้บุตรเขยเป็นปิศาจยักษ์ไว้ในบ้าน เขาพูดกันอย่างนี้ใจข้าพเจ้าไม่
สบายเลย

พระดังซ่มจึงจึงพูดแก่เหงเจียวว่า เจ้าช่วยเขาก็จงช่วยให้ตลอด ให้เขาเห็นเท็จ และจริงทำไมจึงจะมาทำครั้ง ๆ กลาง ๆ อย่างนั้นเล่า

เหงเจียวพูดว่า ถ้าตั้งนั้นข้าพเจ้าไปครวนี้ จะจับตัวมาให้ท่านทั้งหลายดู พูดตั้งนั้นแล้วก็บอกว่าข้าพเจ้าจะไปละ คนทั้งหลายแลไปก็มิได้เห็นร่างกายเหงเจียวพากันแลดูตาดันตตตะลึงอยู่ทั้งนั้น ฝ่ายเหงเจียวรีบมาถึงเขาหกลินซัวก็ลอยลงยังเนินเขาเดินเข้ามายังประตูดำ เห็นถ้ำยังปิดอยู่ เหงเจียวจึงเอากระบองเหล็กกระทุ้งประตูดำทลายลงไปหมด แล้วเดินเข้าไปร้องทำทนายอีกที

ฝ่ายตีกังเจียวกำลังนอนหลับกรนเสียงครืดคราดอยู่ในถ้ำ พอได้ยินเสียงอีกทีก็ตื่นตกใจและดำ่ว่าทำทนาย อดโทโสอยู่มิได้ก็ลุกขึ้นจับคราดสำรวจมบริกรรมภาวนาให้ร่างกายเกิดกำลังแล้วก็กระโดดออกมาร้องว่า เฮ้ยเบ๊กเบ๊นเราทำอะไรให้แก่ท่าน ท่านจึงได้มารื้อประตูดำของเราเสียดังนี้ ท่านไม่ได้เรียนกฎหมายโลกหรือ ท่านว่าผู้ใดพึงประตูบ้านเขาโทษถึงตาย

เหงเจียวหัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายลูกสัตว์สี่เท้าไม่รู้จักอะไร ฤดีประตูพังไปโทษถึงตาย ใครจะมาชำระฎให้แก่มึงเล่า ส่วนที่มึงไปชิงลูกสาวเขามาเป็นเมียไม่มีเก่าแก่และชันหมากอย่างนี้แลโทษมึงจะถึงตาย

ตีกังเจียวได้ฟังตั้งนั้นจึงร้องว่า อย่าพูดมากไปเลยเอ็งจงดูคราดของเรานี้ก่อนเถิดว่าคมหรือไม่ ถ้าเห็นว่าคมก็อย่าทำอีกหาญไปเลย จะมาถึงที่ตายเสียเปล่า ๆ ดอก

เหงเจียวพูดว่าคราดของเอ็งนั้นวิเศษอะไรนักหนา เราเห็นตีกังเจียวคนเดียว แต่จะคราดกุมฝอยในสวนเกาทำยงกฟอดตาเอ็งเท่านั้น

ตีกังเจียวจึงบอกว่าเจ้าจำไม่ได้หรือคราดอันนี้มีไชของมนุษย์โลกนี้เราจะแสดงเหตุเดิมให้ท่านเข้าใจ คือประกอบไล่ด้วยอากาศน้ำกายสิทธิ์ทำเป็นเหล็กอันวิเศษทำยเสียเลากุนเอาเหล็กนั้นทำเป็นลูกสะติงและระฆัง ยังเหลืออยู่ก็จึงได้ทำเป็นคราดอันหนึ่งเก่าที่ประกอบด้วยฟ้าดินและฤดูทั้งสาม ทั้งอายุพระอาทิตย์พระจันทร์ เพราะฉะนั้นนามคราดนี้จึงได้เรียกว่าเขียงเป็ซิมกิมปา คือ คราดวิเศษอย่างดีที่หนึ่งได้นำไปถวายแก่เขียงฮองเต้ไว้สำหรับคุมทหารหลงเซียวเตี้ย เมื่อเราจับเป็นที่ฟ้องง่วนไชย พระองค์ประทานให้เราไว้สำหรับตัว จะเปลี่ยนแปลงกายก็ได้โดยใจประสงค์ จะเหาะเหินไปมามีคาบเรียกเป็นไปได้ทุกสิ่งทุกประการ เมื่อเวลาคราวประชุมบนสวรรค์เราเอาติดตัวไปด้วย เพราะมีความห้าวหาญจึงได้เสียการตกลงมาในที่ดังนี้ จิตเราเป็นมิจฉาที่ฐิกินมนุษย์เสียเป็นอันมากลงทะเลมังกรก็เกรงกลัวขึ้นบอกเขาหมูเสือกก็ขยาดอำนาจฤทธิ์แห่งเรา เราคิดเวทนาว่าหัวของเจ้าเป็นเหล็กหรือทองแดง เราบอกให้รู้สึกก่อนโดยความเอ็นดู เจ้ารู้ตั้งนี้แล้วขวัญจะไม่อยู่กับ

ตัว เจ้าจงรีบกลับไปเสียเถิด

หึ่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ข้ายสัตว์สี่เท้าเอ็งอย่าออกฝีปากไปเลย เราจะยื่นศิระระให้เจ้าลองสับดูสักทีก็จะได้รู้ว่า ขวัญเราจะหายหรือไม่ พูดแล้วหึ่งเจี๋ยก็ก้มศิระระร้องบอกให้ตอกังเจี๋ยพิน ตอกังเจี๋ยเห็นดังนั้นก็ยกคราดสับลงไปด้วยเต็มกำลังถูกศิระระหึ่งเจี๋ยเป็นประกายออกมาดุจไฟพะเนียงเมื่อเวลาคนจุด แต่หึ่งเจี๋ยก็ยืนเฉยอยู่ ไม่แสดงความหวั่นไหวหวาดเสียวเจ็บป่วยอะไร ตอกังเจี๋ยเห็นดังนั้นมือและเท้าก็อ่อนไป ให้คิดครั้นคร้ามอยู่ในใจจึงแก่งทำเป็นพูดว่า หัวเจ้าแข็งจริงเจ้านี้เรารู้จักจำได้แล้ว เมื่อก่อนขึ้นไปทำอิทธิฤทธิ์รุ่นวายบนสวรรค์บ้านเดิมเจ้าอยู่ที่ถ้าจียเลียมต้องได้สูญหายไปนานแล้ว บัดนี้ทำไมจึงได้มาถึงที่นี่อีกเล่า ชะรอยพ่อตาเราจะไปจ้างมาดอกกระมังจึงได้รุ่นวายเช่นนี้ก็

หึ่งเจี๋ยจึงพูดว่าพ่อตาของเจ้าก็ได้ไปหา เรามาเพราะเรากลับไปรักษาศีลและภาวนาตั้งอยู่ในสัสมมาภิรมมรรคตามรักษาพระอาจารย์ถึงซังจั้งเพื่อจะไปประเทศไซที่ นมัสการพระยูไล ขออาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกไปประดิษฐานในประเทศทิศตะวันออก เราเดินทางมาพอล้ำลงจึงได้ขอพักอาศัยนอนที่บ้านเกาท้ายกง เกาท้ายกงเล่าความให้เราฟังและเชิญเราให้ช่วยจับตัวอ้ายกินร่า

ตอกังเจี๋ย ได้ฟังหึ่งเจี๋ยเล่าถึงพระที่จะไปไซที่ให้ฟังทุกประการก็ดีใจ จึงโยนคราดเหล็กที่ถืออยู่นั้นเสียแล้วคำนับหึ่งเจี๋ยพูดว่า ขอท่านได้กรุณาข้าพเจ้าด้วยเถิดพระที่จะไปไซที่นั่นบัดนี้อยู่ที่ไหน ขอท่านได้นำข้าพเจ้าไปให้พบปะสักหน่อยเถิด

หึ่งเจี๋ยจึงถามตอกังเจี๋ยว่า เจ้าอยากจะได้พบปะกับพระนั้นด้วยเหตุประการใด

ตอกังเจี๋ยจึงตอบว่า เดิมพระกวนอิมมาสั่งสอนให้ข้าพเจ้ารักษาศีล ข้าพเจ้าก็ได้รับโอวาทคำสั่งสอนของท่านแล้วท่านข้าสั่งว่า ให้คอยอยู่ที่เขานี้ เมื่อมีพระเมืองใดตั้งจะมาอาราธนาพระไตรปิฎกเดินมาทางนี้ ก็ให้ข้าพเจ้าตามไปเป็นสานุศิษย์ ตั้งแต่นั้นมา ข้าพเจ้าก็ตั้งใจคอยอยู่สองสามปีมานี้แล้ว ก็ได้มีข่าวคราวอะไรที่ไหนเลย ท่านเป็นศิษย์ของพระแล้วทำไมจึงไม่บอกบ้างเล่า ก็อ้อมมีฤทธิ์มากก็มาทำข่มเหงเราดังนี้ ข้าพเจ้ามิได้รู้สึกว่าคุณเป็นประการใด ก็จำเป็นต้องสู้รบกันแม้ถึงท่านทำแก่ข้าพเจ้าดังนี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบความตลอดดังนี้แล้ว ก็ได้มีใจถือโกรธแค้นท่าน ขอท่านกรุณาได้ อนุเคราะห์พาไปให้ได้พบแก่พระด้วยเถิด

หึ่งเจี๋ยพูดว่า เจ้าอย่าใช้อุบายล่อลวงเรายังไม่วางใจเจ้า ถ้าเจ้ามีน้ำใจจะติดตาม ไปเมืองไซที่ด้วยกันจริงแล้ว จงให้สัตย์ปฏิญาณตนเสียก่อน เราจึงจะพาไปให้พบแก่พระอาจารย์ของเรา

ตอกังเจี๋ยได้ฟังหึ่งเจี๋ยว่าดังนั้น จึงคุกเข่าลงกับพื้นดินแล้วยกหน้าขึ้นบนอากาศกล่าวคำปฏิญาณว่า นโมพุทธเจ้าข้าพเจ้าไม่มีใจจริงดังปากว่า ขอให้ต้องโทษฟ้า

จงทำลายตัวข้าพเจ้าให้ปนเป็นร้อยท่อนเถิด

เหิงเจียเห็นต็อกังเจียให้สัตย์ปฏิญาณดังนั้น ก็มีคามยินดีจึงเรียกให้ต็อกังเจียลุกขึ้นแล้วก็พูดว่า เราเห็นจริงและเชื่อในความสัตย์ของเจ้าแล้ว จึงช่วยกันเก็บกิ่งไม้ใบหญ้าแห้งมาใส่ถ้ำแล้วเอาไฟจุดเผาถ้ำเสีย ครั้นเสร็จแล้วต็อกังเจียจึงพูดแก่เหิงเจียว่า วันนี้นำใจคอของข้าพเจ้าปลอดโปร่งไม่มีความขัดข้องอะไรแล้ว ขอท่านจงช่วยพาข้าพเจ้าไปเถิด

เหิงเจียได้ฟังต็อกังเจียพูดดังนั้น จึงจับคราดเหล็กของต็อกังเจียมาถือไว้แล้วมือหนึ่งก็จับหูต็อกังเจียโดดขึ้นบนอากาศเหาะกลับมายังบ้านเกาทัยกง ครั้นถึงก็พาต็อกังเจียเดินเข้าไปในบ้าน

เวลานั้นพระถังซัมจั๋งกำลังนั่งอยู่กับผู้เฒ่าเกาทัยกง เกาทัยกงแลไปเห็นเหิงเจียจับหมูปีศาจมาได้ ต่างคนต่างก็มีความยินดีเป็นที่สุดจึงพากันเดินออกมาจับ ต็อกังเจียเห็นพ่อกับพระเดินออกมาจับจึงตรงเข้ามาคุกเข่าลงคำนับกราบพระถังซัมจั๋งแล้วพูดว่า ขอพระอาจารย์ได้โปรดถ้าเมื่อแรกทราบว่าจะพระอาจารย์มาอยู่ในบ้านพ่อดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็จะมีคามยินดีมิได้รပ်พุงกันเลย ข้าพเจ้าตั้งใจมานมัสการขอท่านจงได้กรุณาข้าด้วยเถิด

พระถังซัมจั๋งจึงถามว่าทำกันอย่างไรจึงพากันมาได้ เหิงเจียจึงว่าแก่ต็อกังเจียว่า เจ้าจงเล่าให้พระอาจารย์ฟังเถิด

ต็อกังเจียได้ฟังเหิงเจียว่าดังนั้น จึงแจ้งความตามเหตุผลตั้งแต่ต้นได้พบพระกวนอิมจนตลอดมาถึงบัดนี้ทุกประการ พระถังซัมจั๋งได้ฟังก็ทราบความตามเรื่องที่เป็นมา มีความยินดียิ่งนักจึงพูดแก่เกาทัยกงว่า ให้ตั้งโต๊ะเครื่องบูชาขึ้นแล้วพระถังซัมจั๋งกับเกาทัยกงก็คุกเข่าลงคำนับระลึกคุณของพระกวนอิม ครั้นเสร็จแล้วต่างคนนั่งสนทนากัน

ฝ่ายต็อกังเจียนมัสการพระถังซัมจั๋ง ขอยอมตัวเป็นศิษย์จะได้ปฏิบัติรักษาพระอาจารย์ไปในทางกันดาร และคำนับเหิงเจียขอเป็นน้อง

พระถังซัมจั๋งจึงพูดว่าเวลานี้ ต็อกังเจียปฏิญาณตนเป็นผู้ตั้งอยู่ในทางสัมมาปฏิบัติแล้ว เพราะฉะนั้นอาตมภาพจะตั้งฉายาให้ใหม่ จะเห็นดีด้วยหรือไม่

ต็อกังเจียจึงตอบว่า ขอพระอาจารย์ได้ทราบ ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้พบพระกวนอิมพระกวนอิมตั้งฉายาให้เรียกข้าพเจ้าว่า (ตือนหงอเหงง) แล้ว

พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้วพูดว่าดีแล้วเป็นสรวกเดียวกันกับเหิงเจีย

ต็อกังเจียจึงพูดว่าข้าพเจ้าได้รับปฏิบัติ ถือศีลแปดรับประทานแจ่มมานานแล้ว บัดนี้มาปะพระอาจารย์ข้าพเจ้าจะขอลาออกจากกั้นแจ พระอาจารย์จะเห็นชอบด้วยหรือไม่

พระดังซ่มจั้งจึงห้ามว่า เดิมได้กินแจแล้วจะมากลับใจอย่างนั้นหาควรไม่ ให้อาตมาจะให้ชื่อตามกิริยาที่ถือ นั้นจะได้เรียกตามเวลาการ คือให้ชื่อว่าตือเปียก่าย แปลว่าถือศีลแปด

ตืออกังเจียได้ฟังพระอาจารย์ตั้งนามให้ดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นที่ยิ่งจึ่งคำนับรับชื่อนั้นโดยความเคารพ

ฝ่ายเกาทำยกงเห็นยักษ์หนุ่มผู้บุตรเขย เข้าปฏิบัติในทางสัมมาปฏิบัติทางดั่งนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้คนใช้จัดโต๊ะเครื่องแจมาเลี้ยงพระดังซ่มจั้งกับสานุศิษย์และผู้เฒ่าที่มาอยู่ในเวลานั้น

ตือเปียก่ายจึงบอกแก่เกาทำยกงว่า บิดาจงให้ภรรยาข้าพเจ้าออกมาคำนับพระอาจารย์กับท่านผู้เฒ่าเหล่านี้ จะได้รู้เห็นว่าเป็นภรรยาข้าพเจ้า

เห่งเจียได้ยินดังนั้นจึงทวาดว่า ตัวได้สละใจปฏิบัติทางธรรมแล้วไม่ควรจะยกเอาเรื่องภรรยามากล่าวต้อไปอีกตั้งแต่บัดนี้อย่าพูดเรื่องภรรยาต้อไป เราพากันรับประทานแจแล้วจะลาท่านทั้งหลายออกเดินไปกับด้วยพระอาจารย์

เกาทำยกงจึงนิมนต์พระดังซ่มจั้งขึ้นนั่งฉันองค์เดียว เห่งเจียกับเปียก่ายเข้าโต๊ะเดียวกัน ส่วนผู้เฒ่าทั้งหลายรวมกันโต๊ะหนึ่งครั้นจัดเสร็จแล้วก็ลงมือรับประทาน เกาทำยกงจึงเข้าไปเอาเงินและทองมาใส่เต็มถาดหนึ่ง แล้วยกออกมาถวายฉลองคุณพระดังซ่มจั้ง พระดังซ่มจั้งจึงทวาดว่าอาตมาเดินทางไปที่บิดนทบาทของฉันเลี้ยงชีพไปครราวหนึ่ง ๆ ซึ่งเงินทองอย่างนี้หาควรแก่อาตมาภาพไม่

เห่งเจียจึงลุกมาหยิบเงินทองในถาดมากำมือหนึ่งแล้วเรียกเกาใช้มาบอกว่านี่รางวัลให้เจ้า เพราะเจ้าได้ชักนำมาจึงได้ตือเปียก่ายมาเป็นเพื่อนอีกคนหนึ่ง เราขอบใจเจ้ามาก ๆ จงรับเงินทองนี้ไปไว้ใช้สอยตามปรารถนาเถิด เกาใช้ก็คำนับรับเอาเงินนั้นไว้

ฝ่ายเกาทำยกงเอากาสาผืนหนึ่ง ถวายพระดังซ่มจั้งกับรองเท้าวสองคู่ให้เห่งเจียหนึ่งคู่ ตือเปียก่ายหนึ่งคู่สำหรับเดินป่า

เปียก่ายจึงทวาดว่าข้าพเจ้าขอฝากคำลาแก่วงศัญชาติทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าจะตามพระอาจารย์ไป แล้วบอกแก่เกาทำยกงว่าภรรยาข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าขอฝากบิดาไว้ด้วย จงระวังรักษาให้แก่ข้าพเจ้าด้วยบางทีถ้าข้าพเจ้าไปอาราธนาพระไตรปิฎกไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจะกลับมาเป็นบุตรเขยท่านอีกต้อไป

เห่งเจียได้ยินเปียก่ายพูดดังนั้น จึงทวาดว่าอ้ายคนพูดอะไรละอะตงั้น

ตือเปียก่ายพูดว่าพี่ยังไม่ทราบ บางทีข้าพเจ้าไปข้างโน้นนานวัน อยู่ข้างนี้แม่ยายก็จะยกภรรยาข้าพเจ้าให้เป็นภรรยาผู้อื่นเสีย

พระดังซ่มจั้งได้ยินพูดกันดังนั้นจึงทวาดว่า อย่าเอาความอันมิใช่กิจของเราผู้ถือ

บวชมาพูดให้เสียเวลาเลย จงจัดแจงเก็บของใส่หีบจะได้ไป ใฝียก่ายก็จัดแจงเตรียมตัวเสร็จ พระดั่งซิ้มจิ้งจึงลาเกาทำยกงและคนทั้งหลายแล้วออกมาขึ้นม้าเหิงเจียก็ค้ำบัลลาเกาทำยกงถือกระบองเหล็กเดินข้างหน้าพระอาจารย์ ใฝียก่ายก็ยกหีบใส่บาแล้วก็ออกเดินตามไป

เกาทำยกงกับคนทั้งหลายก็เดินตามออกมาส่ง ครั้นพระดั่งซิ้มจิ้งกับสานุศิษย์ทั้งสองพ้นไปแล้ว ก็ต่างคนต่างค้ำบัลลากันไปที่อยู่ของตน

ฝ่ายพระดั่งซิ้มจิ้งกับศิษย์เดินตามกันมาตามระยะทางแนวป่าชมพลางเดินพลางหมายทิศปราจีน เดินมาได้ประมาณสักเดือนหนึ่งก็มีความสบายดีอยู่มิได้มีเหตุการณ์สิ่งใดข้ามพ้นเขต (โอชื่อจิ้งก๊ก) ครั้นเดินมาก็แลเห็นภูเขาหนึ่งสูงยอดเทียมเมฆ พระดั่งซิ้มจิ้งจึงบอกว่าข้างหน้ามีภูเขาสูงจงระวังระไว

ใฝียก่ายได้ฟังพระอาจารย์พูดดังนั้นจึงตอบว่า ขอท่านอย่าวิตกซึ่งเหตุการณ์อันใดเลย ภูเขานี้มีนามเรียกว่า (ภูไท่ซิว) ในเขานี้มีพระสำเร็จฌานองค์หนึ่งนามเรียกว่า (โอิเซ้าเสี้ยนซ้อ) รักษาปฏิบัติอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าเคยมาหาท่าน พระดั่งซิ้มจิ้งได้ฟังใฝียก่ายบอกดังนั้นก็นิ่งอยู่ ครั้นขึ้นมาบนเนินเขาพระดั่งซิ้มจิ้งแลไปข้างหน้าเห็นบนต้นไม้หอม มีรังใหญ่รังหนึ่งทำด้วยหญ้าและกิ่งไม้ บนยอดไม้นั้นมีนกต่าง ๆ จับอยู่ ร้องส่งเสียงดูขุ่นเป็นที่น่าฟังยิ่งนัก ใฝียก่ายจึงชี้บอกว่า ที่ต้นไม้ นั้นแลเป็นที่อยู่ของพระโอิเซ้า พระดั่งซิ้มจิ้งได้ฟังดังนั้นเร่งขับม้าตรงเข้าไปที่ต้นไม้ นั้น

ฝ่ายพระอาจารย์โอิเซ้าแลเห็นคนทั้งสามเข้ามาดังนั้นพิเคราะห์ดูก็รู้ว่าพวกเมืองดังมา จึงโดดลงจากต้นไม้เข้ามายืนตรงหน้าม้าพระดั่งซิ้มจิ้งแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าขอภัยท่านเกิดที่ข้าพเจ้าได้มารับท่านเข้าไป

พระดั่งซิ้มจิ้งได้ฟังดังนั้น ก็ลงจากม้าคุกเข่าค้ำบัลลาระอพระอาจารย์โอิเซ้าจึงจับมือพระดั่งซิ้มจิ้งแล้วพูดว่า ขอท่านจงลุกขึ้นเถิด

ฝ่ายใฝียก่ายเดินเข้ามาค้ำบัลลาระอพระอาจารย์โอิเซ้า พระอาจารย์โอิเซ้า เห็นตอ กังเจียจึงถามว่า ตัวอยู่เขาสกลินซิวมีนิสัยด้วยหรือ จึงได้เข้าร่วมทางไปด้วยท่านผู้สำเร็จอย่างนี้

ใฝียก่ายจึงตอบว่าข้าพเจ้าได้ฟังพระกวนอิมชี้แจงชักชวนแนะนำในทางมรรคผล เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ตั้งจิตอธิษฐานจะตามพระอาจารย์ไป

พระอาจารย์โอิเซ้าพูดว่าดีแล้ว ๆ จึงชี้มือมาตรงเหิงเจียถามว่าผู้นี้คือใคร

เหิงเจียได้ยินพระอาจารย์โอิเซ้าถามดังนั้น ก็หัวเราะแล้วตอบว่าทำไมท่านจำข้าพเจ้าไม่ได้ จำได้แต่ใฝียก่ายเท่านั้นหรือ

พระอาจารย์โอิเซ้าพูดว่า อาตมานี้ยังไม่เคยรู้จักท่าน พระดั่งซิ้มจิ้งบอกว่าคนนั้นคือสานุศิษย์ใหญ่ของข้าพเจ้าเอง นามเดินเรียกว่าหงอดง

พระอาจารย์โอบีเข้าได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้วพูดว่า อาตมาไม่ทันปราศรัย ขอบอกเสียเถิด

พระดั่งซำจังจึงถามว่าไซที่นั่นยังใกล้หรือไกล ขอพระอาจารย์ได้โปรดชี้แจง ให้ทราบด้วย พระอาจารย์โอบีเข้าตอบว่าไกลนัก ๆ แต่จงอุตสาหไปเถิดจะมีเวลาถึง ดอกแต่นั้นทางนั้นที่จะไปนั้นกันดาร มีสัตว์ร้ายเป็นต้นว่าเสือและสิงโตชุกชุม ยักษ์มารและปีศาจมีมาก อาตมาจะถวายพระคาถาเครื่องคุ้มตัว ถ้าพบยักษ์มาร อันร้ายกาจจงบริกรรมภาวนาแล้วก็คุ้มตัวได้สารพัด ให้พ้นจากภัยอันตรายต่างๆ พระคาถานี้มีห้าสิบสี่วรรคคิดเป็นอักษรสามร้อยเจ็ดสิบตัวอักษร

พระดั่งซำจังได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงพูดว่า ขอพระอาจารย์ได้โปรดสอน ให้ข้าพเจ้าเถิด

ท่านอาจารย์โอบีเข้าได้ฟังพระดั่งซำจังว่าดังนั้น จึงสาธยายพระคาถานั้นให้ พระดั่งซำจังฟัง มีอรรถดั่งจะกล่าวต่อไปนี้

คือ มาสาปบุญญะपालามิโต ชิมกงกวนจู๋จายโพซาด เห่งชิมบัญญัติपालามิโต สี่เจียวกัเง้าอุณกายกงไต้อัด เขียดเค้าเว็ดเขียลี่เจจื่อ เชกปู้ดอี่คง คงปู้ดอี่เชก เชกเจกซิดง คงเจกซี้เชกซิวสี่ง เห่งเชก เอียดนทงูสี่ เขียลี่จื่อ สี่จิววดคงเสียง ปู้ดเซง ปู้ดเบียด ปู้ดเก้า ปู้ดเจ้ง ปู้ดก้าม สี่โกคงต้ง โมเชก เทียเฮียวมีชอกฮวด โป้งน่ก่าย หนายจี โบอิเชกก่าย โบโปเม้งเอียด โบโปเม้งจิ้น หนายจีโบ เล้าซี้ เอียดเล้าซี้จิ้น โบเก้าเจกเบียด เต้าโปตี้เอียดโป๋หนาย โบซ้อเตกโก โพอิสัตว์ทำอี่ บุญญะपालามิโต โกชิมโม กว๊ายหนายโป กว๊ายหวายโก โบอั่ว ตังโฝ อ้วนลี เตียน เต้ามั่ง เสียงกูเก็งเนียดพัน ชัมชิจูสุด อี่บุญญะ ปาลามิโต โกเด็กออ เหมาโตลาซัมเมียว ชัมโพนิโกตี้ บุญญะपालามิโต สี่ต่ายสินจู๋ สี่ต่ายเม้งจู๋ สี่ โปเสียงจู๋ โปเต็งเต็งจู๋ เม้งต้ออิด เขียดเก้า จินซิดปู้ดฮือโกล้อยบุญญะपालามิโต จูแจก ล้วยจูเอี้ยเอียดที่ปาลาที่ปาลา เอียดที่ซ้อปายฮอ (จบคาถา)

ฝ่ายพระดั่งซำจัง เมื่อได้ฟังพระอรรถคาถาดังนั้นก็จำทรงไว้ได้ โดยเหตุบุญญาภิสังขการสร้างสมอบรมพระโพธิสมภารมามากแล้ว ย่อมมีพระปัญญาอันสุขุมสามารถจะจำทรง ขณะเมื่อประภิกษุโอบีเข้าว่าคาถาให้ฟังเที่ยวเดียวก็จำได้ จนตลอดจบพระคาถานั้นทุกวันนี้ ได้รู้ออกแพร่หลายตามชาวชนทั้งหลายได้ สั่งสอนกันต่อ ๆ มาเป็นคำข้อปฏิบัติในทางสัมมาทิฐิอย่างประเสริฐ

ฝ่ายพระโอบีเข้าครั้นสอนให้พระดั่งซำจังจำพระคาถาได้แล้ว ก็หันหน้าจะกลับขึ้นบนรังที่อยู่ของตนตามเดิม พระดั่งซำจังเห็นดังนั้นก็เดินเข้ามายึดพระโอบีเข้าไว้ จะใคร่ถามหนทางอันจะไปไซ้

พระอาจารย์โอบีเข้าเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่าซึ่งหนทางจะเดินไปนั้นไม่สู้จะ

ยากอะไรนัก ในระยะทางนั้นห้วยเขาก็มากไม่คณนานับได้ มีสิ่งสัตว์ที่ดุร้ายยักษ์ ผีปิศาจชุกชุม ถึงกระนั้นจงวางใจเกิดอย่ามีความหวาดเสียวสะดุ้งกลัวอะไรเลย ถ้าไปถึงเขามอฮั้งมั้งข้าวจึมนั้นจงระวังระไว เพราะมีปามีตมีปิศาจเสือปลามักสกัดทางทำร้าย และในเขตนั้นมียักษ์มารออกคราดดาหมีสัตว์สิงโตและเสือเหล่านี้อาจเปลี่ยนแปลงกายาได้ต่าง ๆ เมื่อพระโศเข้าบอกหนทางให้เสร็จแล้วจึงกล่าวคำเป็นปริศนาว่า หมูป่าหยาบคอนคงจะพบน้ำร้ายเมื่อครั้งแรกมาพบลิงหินนานปีจึงถามดูซึ่งหนทางจะไปไซ่นั้น เขารู้จักทางเป็นแน่

หึงเจียได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้วพูดว่า พวกเราไปเกิดไม่ต้องถามแล้ว จงถามข้าพเจ้าดีกว่า

พระถังซัมจั๋งได้ฟังพระโศเข้าพูดดังนั้น ก็คิดไม่ออกว่าจะไรยีนนิ่งอยู่

ฝ่ายพระอาจารย์โศเข้าพูดเป็นปริศนาแล้ว ก็บันดลเป็นแสงสว่างเหมือนสีทองลอยขึ้นไปนั่งบนรังตามเดิม พระถังซัมจั๋งก็ยกมือขึ้นค้ำบขอบคุณโดยเคารพ

หึงเจียเห็นดังนั้นก็มีความโกรธพระโศเข้าเป็นอันมากจึงเอากระบองขว้างขึ้นไปแลเห็นเป็นรัศมีและดอกบัวมีสีต่าง ๆ และเมฆหมอกออกกลุ่มไปล้อมรั้งพระโศเข้าอยู่กระบองของหึงเจียก็ไม่ทำอันตรายพระโศเข้าได้

พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นจึงร้องห้ามหึงเจียว่า ทำไมจึงคิดทำลายรั้งผู้สำเร็จดังนี้เล่า

หึงเจียจึงพูดว่าเมื่อตะกี้นี้พระโศเข้าพูดหยาบข้าเปรียบข้าพเจ้าทั้งสอง พระอาจารย์ไม่ได้ยินหรือ

พระถังซัมจั๋งพูดว่าเธอพูดชี้แจงหนทางให้ต่างหาก มิได้พูดหยาบข้าอะไรเลย

หึงเจียตอบว่า พระอาจารย์หาเข้าใจไม่ เธอพูดว่าหมูป่าหยาบคอนนั้นคือพูดถึงโปิยก่าย ลิงหินนานปีนั้นคือพูดถึงตัวข้าพเจ้า พระอาจารย์หาคิดเห็นได้ไม่ โปิยก่ายได้ฟังหึงเจียพูดดังนั้นจึงห้ามว่าที่หึงเจียอย่าโกรธซึ่งเลย พระองค์นี้ท่านรู้ได้ทั้งอดีตอนาคต ซึ่งท่านพูดว่าแรกจะพบน้ำร้ายนั้นคือได้แก่อะไรยังคิดหาออกไม่ จงคอยดูไปก่อนก็จะเห็นเท็จและจริง

หึงเจียได้ฟังโปิยก่ายห้ามดังนั้น ก็ร้ายมนต์เรียกกระบองกลับลงมาถือไว้แล้วก็นิมนต์พระอาจารย์ให้ขึ้นม้าพากันลงมาจากเขาหมายทิศปราจีนเดินไป ครั้นเดินมาถึงตำบลหนึ่งเวลาจวนค่ำ พระถังซัมจั๋งแลไปข้างหน้าริมดินเขาเห็นมีหมู่บ้าน จึงบอกแก่ศิษย์ทั้งสองว่าเวลากี้โพล้เพล้จวนจะค่ำแล้ว เราควรจะหาที่อาศัยพักที่ตำบลบ้านนี้สักคืนหนึ่ง พอรุ่งแจ้งแล้วจึงค่อยเดินต่อไป

ฝ่ายโปิยก่ายได้ยินพระอาจารย์พูดดังนั้น จึงพูดว่าพวกเรารีบไปให้ถึงบ้านจะได้พักเหนื่อยสักคราหนึ่ง และจะได้ขออาหารตามชาวบ้านกินให้อิ่มสักมื้อหนึ่งด้วย

วันนี้หิวมากนัก ถ้าอยู่บ้านเหมือนอย่างแต่ก่อนเราก็จะให้แม่ห่านवलจัดแต่งโต๊ะ
มากิน ภูจะจำเสียให้ห้องแทบครากจึงจะสมแก่ที่หิว

เหิงเจียเดินอยู่ข้างหน้าไต้ยีนเปียกกายพูดบ่นดังนั้น จึงร้องว่ายายผีเรือนคนนี้
เดินมาจากบ้านไม่กี่วันก็คิดถึงบ้าน อดอยากสักนิดหนอยก็ไม่ได้เดินบ่นอดแอด
ถึงแต่แม่ทูลหัวไปที่เดียว มิ่งหิวเต็มทีหรือจงเดินมาให้ใกล้ ๆ ภูจะได้ซัดให้สักตุ่มหนึ่ง
พระดังซ่มจั่งได้ฟังเหิงเจียพูดแก่เปียกกายดังนั้น จึงเรียกเปียกกายเข้ามาใกล้
แล้วจึงพูดว่า เจ้ามีจิตกังวลหน่วงหนักอยู่กับบ้าน มากไปด้วยความห่วงและอาลัย
อย่างนี้ จะปฏิบัติทางสัมมาสมาธิเห็นจะไม่ได้ เจ้าจงกลับไปบ้านของเจ้าตาม
เดิมเถิด จะอยู่บ่นว่าไปทำไม

เปียกกายได้ฟังพระอาจารย์พูดดังนั้น ก็ตกใจวางหาบลงจากบ่าแล้ว ก็คุกเข่า
ลงต่อหน้าพระอาจารย์คำนับแล้วจึงพูดว่า ข้าพเจ้าหาได้บ่นว่าอะไรไม่ เมื่อตะกี้นี้
ข้าพเจ้าได้พูดว่า ถ้าไปถึงบ้านคนอยู่จะได้หาอาหารกินแก้อหิว ที่เหิงเจียไต้ยีนข้าพเจ้า
พูดดังนั้น จึงว่าข้าพเจ้าเป็นยายผีเรือน ข้าพเจ้าก็หาได้บ่นว่าอะไรไม่ ข้าพเจ้าได้
สมาทานรักษาศีลปฏิบัติตามคำสอนของท่านแล้ว ข้าพเจ้าก็จะตั้งหน้าปฏิบัติไป
ไม่ทอดอย ขอพระอาจารย์ไต้มีความกรุณาแก่ข้าพเจ้า ๆ จะติดตามท่านไปกว่าจะ
สำเร็จการของพระอาจารย์ แม้จะถึงอันตรายชีวิตจะขาดดับลงก็จะมีได้กลับใจและ
คืนคลายความสตัยปัญญาณ ถ้าทีหลังข้าพเจ้าบ่นว่าด้วยการอย่างนี้อีก พระ
อาจารย์จงลงโทษข้าพเจ้าให้จงหนักเถิด

พระดังซ่มจั่งได้ฟังเปียกกายให้ทัณฑ์บนดังนั้นจึงพูดว่าถ้าเจ้ามีความจริงใจดังนั้น
เจ้าจงลุกขึ้นเถิด

เปียกกายได้ฟังพระอาจารย์พูดดังนั้น จึงลุกขึ้นคำนับแล้วเอาหาบใส่บาเดิน
ตามไป พระดังซ่มจั่งจึงซบม้าริบเดินเข้าไปยังหมู่บ้านถึงประตูรั้ว แลเข้าไปในบ้าน
เห็นมีผู้เฒ่าคนหนึ่งนั่งภาวนาอยู่ พระดังซ่มจั่งจึงเดินเข้าไปใกล้แล้วถามว่า ท่าน
ตาขออนุญาตเถิด อาตมาจะขอถามความสักหน่อย

ฝ่ายตาเฒ่ากำลังนั่งภาวนาอยู่ ไต้ยีนเสียงคนเรียกจึงลืมตาลูกจากแก้อไต้เดินออก
มายังประตูบ้าน แลไปเห็นพระดังซ่มจั่ง ตาเฒ่าจึงยกมือขึ้นนมัสการแล้วพูดว่าขอ
อภัยท่านเถิด ข้าพเจ้าไม่ทันออกมารับท่านก่อน นี่ท่านอยู่ประเทศไหนจึงได้มา
ถึงตำบลบ้านนี้

พระดังซ่มจั่งได้ฟังผู้เฒ่าถาม จึงตอบว่าอาตมาพอยู่เมืองไต้ถ้ง มีรับสั่งพระ
เจ้าดังไทจงฮ่องเต้ ทรงพระนามว่า (เหล็ซิบีน) ให้อาตมาไปยังเมืองไซที่อาราธนา
พระคัมภีร์ไตรปิฎกมาไว้ จะได้ทำการมหาฤกษ์ บัดนี้อาตมาพวยเดินทางมาถึงตำบล
นี้ก็จวนค่ำ ขอท่านตาได้เมตตาจัดให้อาตมาพวยอาศัยพักสักคืนหนึ่ง พอเวลารุ่ง

เข้าอาตมาก็จะลาท่านตาไป

ตาเฒ่าเมื่อได้ฟังพระถังซำจั๋งบอกเล่าดังนั้น ก็สิ้นศรัทธาแล้วพูดว่า ทิศไซที่นั่น กั้นดารนักรยากที่จะไปได้ยากที่สุด ถ้าท่านมีจิตเลื่อมใสจะไปอาราธนาคัมภีร์พระไตรปิฎกแล้ว ก็จงกลับไปยังทิศบูรพาเกิด เสาะหาพระคัมภีร์ก็คงจะมี อันจะไปประเทศไซที่นั่นไปไม่ได้เป็นแน่

พระถังซำจั๋งได้ฟังผู้เฒ่าพูดดังนั้นก็นิ่งตรีกตรองอยู่แล้วจึงถามผู้เฒ่าว่า ทิศปราจีนประเทศไซที่นั่นเป็นอย่างไรหรือท่านจึงว่าไปไม่ได้ ตาเฒ่าก็ตอบยืนคำอยู่ว่า กลับไปทิศบูรพาเกิดคงจะมีพระคัมภีร์พระไตรปิฎก

ฝ่ายหังเจี๋ยยืนอยู่ข้างริมนั้น ได้ฟังตาเฒ่าพูดดังนั้นก็อดพูดไม่ได้ จึงเดินเข้าไปใกล้ตาเฒ่าแล้วถามว่า ท่านตา ๆ อายุก็มากอยู่แล้ว ทำไมไม่แจ่มเหตุดีและร้าย ให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง พวกข้าพเจ้าเพราะมาทางไกลเวลาก็จวนค่ำ จะขออาศัยสักคืนหนึ่งท่านตาเอาเหตุการณ์อะไรมาพูดกลบเกลื่อนอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่มองง้ออาศัยที่บ้านท่าน พวกเราพากันไปอาศัยนอนตามไต้ต้นไม้ก็ได้ ทนนั่งเอาสักคืนหนึ่งก็ได้ พูดดังนั้นแล้วก็พากันหันหน้าจะกลับออกจากบ้าน

ฝ่ายตาเฒ่าเมื่อได้ยินหังเจี๋ยพูดดังนั้นก็ตกใจ จึงเดินออกมายึดพระถังซำจั๋งไว้แล้วพูดว่า ท่านอาจารย์ทำไมไม่เห็นพูดว่าอะไร แต่ย้ายหน้าผีसानุศิษย์ของท่านพูดไม่เพาะหุเลย

หังเจี๋ยได้ฟังผู้เฒ่าพูดดังนั้น จึงพูดว่าท่านตาอย่าดูถูกข้าพเจ้าถึงตัวข้าพเจ้าไม่งามไม่สวยรูปร่างต่ำเล็กก็จริง แต่ฤทธาอาณูภาพเข้มแข็งมาก

ตาเฒ่าได้ฟังหังเจี๋ยพูดดังนั้นจึงพูดว่าอ้อดังนั้นหรือ ถ้าท่านมีวิชาเชี่ยวชาญเข้มแข็งดังนั้น ก็เห็นพอจะรอดตัว

หังเจี๋ยจึงบอกว่า ข้าพเจ้าไม่ปิดบังอะไรแก่ท่านตา ขอท่านตาพิจารณาดูเอาเถิด

ฝ่ายตาเฒ่าได้ฟังหังเจี๋ยพูดอวดอ้างดังนั้น จึงพิจารณาดูหังเจี๋ยแล้วถามว่า ตำแหน่งบ้านท่านอยู่ที่ไหน ก็เหตุใดท่านจึงเข้ามารับรักษาศีลอย่างนี้ ท่านจงเล่ามูลเหตุให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง

หังเจี๋ยจึงตอบตาเฒ่าว่า เดิมข้าพเจ้าเกิดข้างทิศบูรพา เมืองเง่าลัยก๊กเขาฮวยกัวยชัว ถ้าจួយเลียมต่อง

แต่เดิมได้ไปเรียนวิชาความรู้และได้รับที่ตั้งเป็นซีเทียนได้เสวยอยู่ในดาวดิงส์สวรรค์ ต่อมาภายหลังไม่มีความพอใจ ข้าพเจ้าจึงได้ทำการรูนวายนวิมานครั้งหนึ่ง ต่อมาก็ได้สติคิดได้จึงกลับใจเข้ารักษาศีลเป็นसानุศิษย์ตามปฏิบัติรักษาพระอาจารย์จะไปประเทศไซที่เพื่อจะได้นมัสการพระยูไล ถึงมาตรวจตามทางที่จะไป

นั่นจะมีเหตุการณ์ร้ายแรงต่าง ๆ ประการใด ๆ ก็ดี ข้าพเจ้าก็คงกำจัดให้จงได้ทั้งสิ้น ท่านอย่าวิตกเลย

ฝ่ายตาเต๋มาได้ฟังหึงเจี๋ยเล่าให้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ถ้าท่านมีความรู้ดังนั้นก็คงจะไปไซทิ่ได้โดยแท้ แล้วตาเต๋มาถามว่าท่านมาด้วยกันกี่คน ขอเชิญเข้าไปพักในบ้านข้าพเจ้าเถิด จะได้พักให้มีกำลังรุ่งเช้าจะได้ไป

พระถังซัมจั๋งได้ฟังผู้เฒ่าเห็นมีจิตเลื่อมใสศรัทธาอนุญาตดังนั้นก็มีความยินดีจึงพูดว่าขอพบใจท่านผู้เฒ่าเป็นที่ยิ่ง แต่พวกข้าพเจ้ามาด้วยกันสามคน

ตาเต๋มาถามว่าท่านมาด้วยกันสามคน อีกคนหนึ่งอยู่ที่ไหนเล่า หึงเจี๋ยได้ยินผู้เฒ่าถามดังนั้นก็เอามือชี้ไปว่าที่ยืนอยู่ใต้ต้นไม้หนึ่งอีกคนหนึ่ง

ตาเต๋มาหันหน้าไปมองดูเห็นปิยก่ายรูปร่างดูร้ายหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวคอเหนียงคูดงปีกศากย์ก็ตกใจกลัวจนหัวฟองตั้งกายตั้งสติไม่อยู่มือและเท้าอ่อนเพลียล้มลงทั้งยืนแล้วลุกขึ้นด้วยความกลัวจะกลับเข้าประตูบ้านปากก็เรียกคนในบ้านให้มาช่วยปิดประตูบ้านโดยเร็วว่าผีปิศาจยักษ์มาแล้ว ร้องพลางตะเกียกตะกายลุกคลานจะหนีไป

หึงเจี๋ยเห็นตาเต๋มาที่มีความกลัวดังนั้นก็เดินเข้าไปใกล้ประคองตาเต๋มาไว้แล้วบอกว่าท่านอย่ากลัวเลย มิใช่ผีปิศาจอะไรคนนั้นคือสานุศิษย์ของพระอาจารย์แห่งข้าพเจ้าเอง

ฝ่ายตาเต๋มาตกใจกำลังสั่นระริวพูดกับหึงเจี๋ยว่า พ่อเจ้าเอ๊ยข้าไม่เคยพบเห็นคนอะไรรูปร่างอย่างนี้

เมื่อกำลังผู้เฒ่าพูดกับหึงเจี๋ยอยู่นั้น ปิยก่ายก็เดินเข้ามาใกล้จึงพูดแก่ผู้เฒ่าว่า ท่านตามาเกลียดขังและกลัวรูปร่างข้าพเจ้านั้นหาประโยชน์ไม่ ตัวข้าพเจ้ารูปร่างไม่ดีก็จริง แต่ใช้ได้ทำให้ประโยชน์สำเร็จได้มาก

เมื่อผู้เฒ่าได้ฟังปิยก่ายพูดดังนั้นก็ยตรองดูก็ค่อยมีสติบรรเทาความกลัวลงมากจึงหันหน้ามาถามพระถังซัมจั๋งว่า คนนี้ศิษย์ของท่านและหรือ พระถังซัมจั๋งหัวเราะแล้วตอบว่าเป็นศิษย์ของอาตมาจริงท่านอย่าได้กลัวเลย

ขณะที่พระถังซัมจั๋งกับตาเต๋มาพูดกันอยู่นั้น มีหนุ่มน้อยสองคนพูงายเต๋มาเดินมากับเด็กน้อยทั้งหญิงและชายสามสี่คน เดินตามหลังยายเต๋มามายังประตูบ้าน ครั้นมาถึงยายเต๋มาชราผู้นั้นจึงถามว่าท่านดาทำอะไรกันหรือจึงได้มาเฝ้าอยู่ที่นี้

ปิยก่ายเมื่อเห็นยายเต๋มาพาเด็กมาและถามดังนั้นก็เดินเข้ามาใกล้เอาใบหูยื่นออกกวัดไปกวัดมาแล้วอ้าปากยื่นออกมาแวงไปแวงมาให้ยายเต๋มากับเด็กเห็น เมื่อยายเต๋มากับเด็กเหล่านั้นแลเห็นปิยก่ายทำกิริยาอย่างนั้น ทั้งแลเห็นรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวต่างก็ตกใจสิ้นสติขวัญไม่อยู่กับตัวก็วิ่งหลีกถ่มถ่มคลานไป

พระดังซ่มจิ้งเห็นดังนั้นจึงร้องบอกว่าท่านทั้งหลายอย่ากลัวเลยมิใช่ผีปีศาจอะไรดอก คือศิษย์ของอาตมาเองไม่ทำร้ายแก่ผู้ใดเลย

ฝ่ายยายผู้เฒ่ากับคนทั้งหลายเมื่อได้ฟังพระดังซ่มจิ้งบอกดังนั้นจึงค่อยได้สติหายกลัว ต่างคนต่างนิมนต์พระดังซ่มจิ้งกับศิษย์ทั้งสองเข้ามาในบ้านจัดที่ให้พักตามสมควร

พระดังซ่มจิ้งเมื่อเข้าพักแล้ว มาร่ำพียงถึงสถานศิษย์ทั้งสองคนขึ้นมาแล้วก็ถอนใจใหญ่ ให้อึดอันตันใจด้วยศิษย์ทั้งสองรูปร่างพิรุณหยาบคาย เพราะฉะนั้นไปถึงไหนจึงได้เกิดความวุ่นวายตื่นตกที่นั่นกระทำให้ชาวบ้านได้รับความเดือดร้อนทุกครั้งทุกคราว ครั้นจะไล่เสียก็ไม่มีใครจะไปเป็นเพื่อนในทางกันดาร เป็นที่จนใจไม่รู้ที่จะทำประการใด

ฝ่ายปิยกายเมื่อได้เห็นพระอาจารย์หน้าตาเศร้าหมองไม่สบายดังนั้นก็รู้ในที่ว่าพระอาจารย์คิดวิตกด้วยเราเป็นแน่ จึงเข้ามาใกล้แล้วคำนับพูดกับพระอาจารย์ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าตามพระอาจารย์มาข้าพเจ้ามีความสรวมระว่างิรียาหยาบคายเสียมาก ๆ แล้ว เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ที่บ้านพ่อตานั้น ข้าพเจ้าเอาปากยื่นออกมาที่หนึ่งเอาใบหูกวักหนหนึ่ง คนทั้งหลายเห็นก็ตกใจกลัววิ่งโดนกันบ้างล้มลงเหยียบกันตายบ้าง ขวัญหนีตีฟอoleyเจ็บใช้ตายบ้าง ประมาณสักสามสิบสี่สิบคนก็ไม่เห็นพ่อตาของข้าพเจ้าว่าอะไร มาครั้งนี้พระอาจารย์วิตกด้วยข้าพเจ้าทั้งสองหรือ จึงได้นั่งถอนใจใหญ่อยู่ดังนี้

เหิงเจียเมื่อได้ฟังปิยกายพูดแก่พระอาจารย์ดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายกินรำเจ้าจงเอาหูกับคางของเจ้าเก็บซ่อนเสียให้เรียบร้อยช่างไม่รู้จักอายบ้างเลย ยิ่งแค่นจะเอาใบหูปากคางมาพูดอวดเอาอะไรอีกเล่า

พระดังซ่มจิ้งได้ฟังเหิงเจียพูดดังนั้น จึงพูดว่าลักษณะบังเกิดมาดังนั้นจะเอาไปเก็บไว้ที่ไหนเห็นจะไม่ได้

เหิงเจียตอบว่าไม่เห็นยากอะไรนักหนา ถ้าเอาปากก็มลงกับบอกเอาใบหูมัดแอบไขว้ติดกับท้ายทอยอย่าให้กระดูกกระตักได้ ถ้าทำดังนี้ให้เรียบร้อยก็จะพอดูได้ คนทั้งหลายเห็นจะไม่น่ากลัว

ปิยกายได้ฟังเหิงเจียพูดแนะนำดังนั้นก็กระทำตามเหิงเจีย จึงจับเอาใบหูของตัวผูกเหน็บไขว้แอบที่ท้ายทอยเอาปากเหน็บลงกับอกดูเรียบร้อยแล้วจึงถามเหิงเจียว่า อย่างนี้ดีหรือยัง เหิงเจียเห็นดังนั้นก็อดหัวเราะไม่ได้ จึงบอกแก่ปิยกายว่าพอดูได้แล้ว แล้วปิยกายก็เดินมายืนอยู่ตรงหน้าพระอาจารย์ เหิงเจียจึงออกไปยกหาบเข้ามาเก็บแล้วออกไปงูมำเข้ามาผูกข้างในรั้วบ้านแล้ว ก็กลับเข้ามาที่พระอาจารย์

ฝ่ายตาเฒ่าจึงยกน้ำร้อนออกมาถวายพระด้วงซ่มจิ้งและเลี้ยงเห้งเจียกับเปี๊ยก่ายกินเสร็จแล้วก็นั่งอยู่ที่พระด้วงซ่มจิ้งต่างสนทนากัน

พระด้วงซ่มจิ้งจึงถามผู้เฒ่าว่าข้าพเจ้าขอภัยท่านเกิดท่านตานั้นแน่ไร ตาเฒ่าบอกว่าข้าพเจ้าแซ่อิวัง พระด้วงซ่มจิ้งถามอีกว่าท่านผู้เฒ่ามีบุตรนัดดาหรือเปล่า ตาเฒ่าบอกว่ามีบุตรชายสองคนหลานมีสามคน พระด้วงซ่มจิ้งจึงถามว่าท่านตามีอายุสักเท่าใดแล้วตาเฒ่าบอกว่าปีนี้อายุของข้าพเจ้าได้หกสิบแปดปีแล้ว พระด้วงซ่มจิ้งจึงถามว่า ท่านตาดูพบว่าทิศปราจีนประเทศนั้นแสนยากที่จะไปเชิญพระไตรปิฎกมาได้มีการกันดารอย่างไรหรือ จงเล่าให้ข้าพเจ้าฟังนึกว่าเอ็นดูแก่ข้าพเจ้าเกิด

ตาเฒ่าได้ฟังตามดั่งนั้นจึงบอกว่า พระไตรปิฎกธรรมนั้นไม่ยากดอก ที่ยากลำบากนั้นก็เพราะด้วยหนทางที่จะไปนั้นก็แสนกันดารเป็นที่สุด ตามระยะทางมีสัตว์อันร้ายกาจชุกชุม ตั้งแต่บ้านข้าพเจ้าตรงไปข้ามทิศปราจีนนั้นประมาณทางสามสิบโยชน์ มีภูเขาอันใหญ่สูงขวางทางอยู่เรียกว่าเปี๊ยกแปะลือชื่อของเนี้ยที่ในเขานั้น ล้วนแต่ปีศาจยักษ์ร่ายชุกชุม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่ายากอยู่ที่จะไปได้เมื่อตะกี้นี้สานุศิษย์ของท่านอาจารย์ พุดว่ามีฝีมือและวิชาเชี่ยวชาญเข้มแข็งห้าหาญอาจสามารถจะปราบปรามปีศาจยักษ์รายนั้นได้ถ้าสมดั่งสานุศิษย์ท่านพุดจริงอย่างนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่าจะไปถึงได้ดั่งประสงค์ ขอท่านอาจารย์จงทราบเกิด

ขณะนั้นเด็กคนใช้ยกเครื่องกระยาหาร มาจัดแจงตั้งบนโต๊ะเสร็จแล้ว ตาเฒ่าก็เชิญเห้งเจียกับเปี๊ยก่ายให้กินอาหาร

ฝ่ายเปี๊ยก่ายได้ฟังตาเฒ่าเชิญดั่งนั้นก็ดีใจ กำลังหิวไม่รอรั้งตรงเข้านั่งโต๊ะก่อนเห้งเจีย ฉวยขามข้าวพุกินสิ้นไปขามหนึ่ง เห้งเจียเดินมายังไม่ทันจะถึงโต๊ะเปี๊ยก่ายกินข้าวสิ้นไปสามสี่ขามแล้ว เห้งเจียเห็นดั่งนั้นจึงดำováายเปรตอสุรกายช่างตะกละตะกลามนี่กระไรยังไม่ทันอะไรแตกสิ้นไปเป็นหลายขามแล้ว

ฝ่ายตาเฒ่าเห็นกิริยาเปี๊ยก่ายหิวโหยกินได้มากดั่งนั้น จึงร้องเรียกคนใช้ให้เอาข้าวมาเติมอีก คนใช้ได้ฟังดั่งนั้นก็เอาของมาเติมอีก

ฝ่ายเปี๊ยก่ายก้มหน้ากิน มิได้เหลียวแลดูใครพุกข้าวตะพึดเข้าไปสิ้นข้าวกว่าสิบขาม ตาเฒ่าเห็นเปี๊ยก่ายกินจูดั่งนั้น จึงเรียกคนใช้ให้หุงข้าวมาเติมอีก

เห้งเจียได้ยินผู้เฒ่าร้องสั่งคนใช้ดั่งนั้น จึงบอกแก่ผู้เฒ่าว่าไม่ต้องเติมดอกของนั้นบริบูรณ์อยู่แล้ว เปี๊ยก่ายจึงพุดว่าพอไม่พอที่พุดทำไม เขาเอามาเติมอีกเราก็กินอีกทำไมมิดีหรือ เปี๊ยก่ายพุดพลางพุกพลงนาหยุดมือไม่ หมดทั้งสิ้นไม่ว่าสิ่งใดเกลี้ยง ๆ ทุก ๆ ขาม ลูกเด็กเล็กน้อยทั้งบ้านพากันอดไม่ได้กินทั้งบ้าน แต่เปี๊ยก่ายกินได้ครึ่งห้องเท่านั้น ครั้นของหมดแล้วจึงออกจากที่กินโต๊ะ เดินมากินน้ำเช็ดปากเช็ดมือเสร็จแล้วต่างก็พากันไปพักผ่อน

ครั้นเวลารุ่งเช้าสว่างแล้ว เหนงเจียเปี๋ยก่ายก็เก็บข้าวของลงใส่หีบเตรียมเสร็จแล้ว พระถังซัมจั๋งก็ลาผู้เฒ่าจะออกเดิน เหนงเจียเปี๋ยก่ายก็มาค้ำบลาผู้เฒ่าพร้อมกันออกจากบ้านผู้เฒ่า

พระถังซัมจั๋งก็ขึ้นม้าออกเดินหมายทิศปราจีนตรงไป ครั้นเดินมาพ้นบ้านผู้เฒ่าประมาณสักครึ่งวันเห็นภูเขาหนึ่งสูงยอดเทียมเมฆ ตั้งขวางหน้าพิจารณาดูเป็นดูโชด ล้วนเพิงผาแสนลำบากยากที่จะเดินข้ามไปได้ อาจารย์กับศิษย์ทั้งสามคนก็อุตสาหะขึ้นเขาเดินเลาะเลียบบัดแล้วไปตามชอกศิลาจนถึงชายเขา จึงแลดูไปข้างหน้า ขณะนั้นได้ยินเสียงลมพัดมาดุจพายุใหญ่พัดปะทะหน้าม้าหนหนึ่ง พระถังซัมจั๋งเห็นการประหลาดดังนั้น ก็ตกใจสะดุ้งหวาดจึงบอกแก่เหนงเจียว่า ลมพัดมาวิปริต ผิดสังเกตอย่างนี้เจ้าจงระวังให้ดี จะมีเหตุแก่พวกเราเป็นแน่

เหนงเจียได้ฟังพระอาจารย์พูดดังนั้นจึงตอบว่า ขอพระอาจารย์อย่าได้วิตกกังวลงใจเกิด ลมมันไม่ทำไฉนเรตดอก ข้าพเจ้าจะจับลมมาถามดูก็คงจะรู้ร้ายดี

เปี๋ยก่ายได้ฟังเหนงเจียพูดดังนั้นจึงหัวเราะแล้วถามเหนงเจียว่า พี่จะจับลมมาถามได้หรือ

เหนงเจียจึงตอบว่าน้องยังไม่รู้ความ ที่ได้เรียนวิชาจับตัวลมได้พูดดังนั้นแล้ว เหนงเจียก็เอามือคว้าจับลมมากำมือหนึ่ง แล้วเอากำมือมาอุดที่รูของตัวไว้ครู่หนึ่ง แล้วร้ายคาถาสองข้อใจก็รู้ได้ว่าลมอันนี้เป็นลมร้าย ชะรอยจะมีปีศาจเสื่อร้ายเป็นแน่ เหนงเจียพูดยังไม่ทันจะขาดคำพอลมก็ขึ้นไปบนเนินเขา เห็นเสื่อโครงตัวหนึ่ง สะบัดหางแผ่นกระโดดกระโจนเข้ามาหน้าคนทั้งสาม พระถังซัมจั๋งเห็นเสื่อทำกิริยาดุร้ายดังนั้นก็ตกใจ พลัดตกจากหลังม้าลุกขึ้นยืนอยู่ริมทาง

เปี๋ยก่ายเห็นเสื่อทำสิ่งหนาทอย่างนั้น ขวยได้คราดเหล็กกระโดดมาสกัดหน้าเสื่อไว้แล้ว ตวาดด้วยเสียงอันดังว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานมึงจะไปข้างไหน แล้วยกคราดขึ้นสับลงตรงศีรษะเสื่อ เสื่อก็ก้มมือขึ้นจับคราดเหล็กไว้ได้ แต่เสื่อทานกำลังเปี๋ยก่ายไม่ได้เซขวางตัวไปเปี๋ยก่ายเอาคราดเหล็กสับลงทีหนึ่งถูกเสื่อชนกระจุย เสื่อเห็นเสื่อทำก็กระโดดหลบเข้าข้างทาง แล้วคลายมนตร์รูปกลับเป็นคนแต่ศีรษะเป็นเสื่อ แล้วร้องว่าดีแล้วคงจะได้เห็นฝีมือกันตัวเราไม่ใช่พวกอื่นดอก เราเป็นพวกของอั้งฮองได้อ่องตัวเราเป็นที่เขียนของทหารเอกได้อ่องมีคำสั่งให้เราเที่ยวตรวจหาจับมนุษย์ทำการเลี้ยมโต๊ะ พวกเจ้าอยู่ที่ไหนจึงอาจสามารถเดินมาทางนี้ ชีวิตพวกเจ้าจะถึงแก่ความตายแน่แล้ว

เปี๋ยก่ายได้ฟังเสื่อพูดดังนั้นก็มีความโกรธยิ่งนัก จึงร้องดำ่ว่าอ้ายเสื่อสางแมนาง โกงมึงไม่รู้จักคน ชาติเดียรัจฉานแท้ไม่มีแก้วตาจะบอกให้ว่า พวกเรานี้หาไซคนจรเหมือนคนทั้งหลายไม่ คือมีรับสั่งของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ซึ่งครองเมืองอยู่

ทิศบูรพา ให้พระอาจารย์ของเราไปประเทศไซทินมัสการพระยูไล ขออาราธนา คัมภีร์พระไตรปิฎกธรรมไปประดิษฐานไว้ทิศบูรพา ขนทั้งปวงจะได้ปฏิบัติทางศีล สมมติปัญญาเป็นประโยชน์ต่อไปภายหน้า เราทั้งสามจึงได้มาตามรับสั่ง เจ้าผู้แล้ว จงหนีไปเสียให้พ้น อย่ามาทำให้พระอาจารย์ของเราตกใจเจ้าจะมีโทษมาก ครั้งนี้เราจะยกชีวิตไว้ให้สักครั้งหนึ่ง ถ้ายังจะขึ้นคือตั้งอวดดีก็ดขวางอยู่ เราจะฆ่าเสียให้ตาย

ฝ่ายปีศาจเสือเมื่อได้ฟังปิศาจพูดดังนั้น ก็มีความโกรธจึงขึ้นบนชะงักผา มองดูปิศาจ เห็นปิศาจมัวแต่ดูอยู่ข้างล่าง เห็นได้ทีก็กระโจนตีลงมา ปิศาจเหยียบเหยียบเห็นก็ยกคราดเหล็กขึ้นรับไว้ได้ ปีศาจเห็นเสียท่าก็กระโดดหนีเข้าซอกผาหายไ้

ปิศาจมีความโกรธเป็นอันมากก็ไล่รุกติดตามมา ปีศาจเสือก็วิ่งหนีหน้าไป ครั้นถึงพุ่มไม้รกชัฏแห่งหนึ่งก็วิ่งเข้าไปช่อมอยู่จับมิดลั่นสองเล่มซึ่งซ่อนไว้นั้น หันกลับออกมาสู้รบกับปิศาจโดยสามารถ ต่างมีกำลังรูงไวด้วยกันทั้งสองข้าง ยังหาแพ้ชนะกันไม่

ฝ่ายเหิงเจียซึ่งอยู่รักษาพระอาจารย์ เห็นปิศาจหายเข้าชานานัก จึงพูดแก่พระอาจารย์ว่า ขอท่านจงคอยข้าพเจ้าอยู่ที่นี้สักประเดี๋ยวข้าพเจ้าจะตามไปช่วยปิศาจจับปีศาจเสือให้จงได้

พระดังซั่มจึงได้ฟังเหิงเจียบอกดังนั้นจึงตอบว่า เจ้าจงไปตามปิศาจให้รีบกลับมา เราจะได้พากันไป

เหิงเจียได้ฟังพระอาจารย์อนุญาตดังนั้นแล้ว ก็ชักกระบองเหล็กออกจากหุรีบติดตามปิศาจไปโดยเร็ว

ฝ่ายพระดังซั่มจึงเมื่อนั่งอยู่แต่ผู้เดียว ออกใจให้หวาดเสียวสะดุ้งไปทั้งกาย หาสงบระงับใจอยู่ได้ไม่ นั่งเป็นทุกข์คอยท่าเหิงเจียปิศาจอยู่ริมทาง

เหิงเจียวิ่งมาถึงเห็นปิศาจกำลังรบกับคนศิระเสืออยู่ดังนั้นเหิงเจียจึงร้องวาดด้วยเสียงอันดัง แล้วโดดเข้าช่วยรบหายังมือไม้ปิศาจเห็นเหิงเจียมาช่วยรบดังนั้น ก็ตีรุกขนาบเอาโดยแรง ปีศาจเสือทานกำลังเหิงเจียปิศาจมิได้ ก็ล่าถอยวิ่งหนีลงจากเขา เหิงเจียกับปิศาจก็ช่วยกันระดมรุกบติดตามมา

ฝ่ายปีศาจเสือเมื่อถูกรบมาถึงสองแรงดังนั้น ก็สิ้นกำลังอ่อนลงทุกที เห็นว่าจะเอาชัยชนะไม่ได้เป็นแน่ จึงสำรวจจิตระยพระเวทคาถาแปลงกายเป็นเสือโคร่งอย่างเดิมแล้วกระโดดหลบเข้าแอบก่อนศิลา ถอดรูปเสือออกคลุมก่อนศิลาไว้แล้ว ก็บันดาลตัวเป็นขี้เมฆแทรกหนีลอยตามลมไปยังปากช่อง ต้นทางที่พระดังซั่มจั่งนั่งพักอยู่นั้น ขณะเมื่อปีศาจเสือมาถึงพระดังซั่มจั่งก็ยั้งนั่งหลับตาภาวนาอยู่ ก็ตรง

เข้าอุ้มเอาพระดั่งซิ้มจิ้งเหาะกลับรีบลัดหนีมา ครั้นถึงถ้ำที่อยู่ก็จึงพระดั่งซิ้มจิ้งมา ให้ได้อ่องแล้วบอกว่าข้าพเจ้าเที่ยวตรวจตามภูเข พบหลวงจีนรูปนี้อยู่ ณ เมือง ได้ดั่งจะไปประเทศไซทั้นมัสการพระยูไลเดินข้ามเขามาทางนี้ข้าพเจ้าจับมาได้จึง พามาให้ได้อ่องเพื่อเป็นภัคษาหาร

ฝ่ายปีศาจหนูซึ่งตั้งตัวเป็นอึ้งฮองได้อ่อง เมื่อได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงถามเขียน ฮองว่าไต่ยินข่าวเล่าลือกันว่าหลวงจีนดั่งซิ้มจิ้งมีสาธุศิษย์นามเรียกว่าเหิงเจีย มี ฤทธาศักดานภาพมากเหาะเหินเดินอากาศ และเปลี่ยนแปลงกายได้ทุกสิ่งทุก ประการ ทำไมเจ้าจึงจับตัวอาจารย์เขามาได้

ปีศาจเสือเขียนฮองจึงบอกว่า หลวงจีนดั่งซิ้มจิ้งเรามีสาธุศิษย์สองคน ๆ หนึ่ง ถือคราดเหล็กเป็นอาวุธคนหนึ่งถือกระบองเหล็กเป็นอาวุธได้ต่อสู้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทานกำลังเขาทั้งสองไม่ได้ จึงคิดอุบายแปลงรูปถอดครอบก่อนศิลาทิ้งไว้ แล้วข้าพเจ้าจึงได้บันดาลเป็นลมกลับย้อนไปจับตัวหลวงจีนดั่งซิ้มจิ้งได้พามาให้ ทานเดี๋ยวนี

อึ้งฮองได้อ่องได้ฟังดังนั้นก็จึงพูดว่า ถ้ำดั่งนั้นอย่าเพอกินก่อนเราวิตกด้วยอ้าย ศิษย์ทั้งสองคนคงจะมาตามพระอาจารย์ของมัน ก็จะเกิดวุ่นวายรบพุ่งกันขึ้น อยา กระนั้นเลย เจ้าทั้งหลายจงเอาหลวงจีนนี้ไปผูกไว้หลังถ้ำก่อน ถ้าอ้ายศิษย์ทั้ง หลายมันไม่มาจริงแล้ว เราจึงค่อยเลี้ยงโต๊ะกันให้สนุกสักเวลาหนึ่ง อึ้งฮองได้ อ่องพูดดังนั้นก็จึงเรียกปีศาจทหารให้เอาตัวหลวงจีนไปมัดไว้ที่เสาศิลาหลังถ้ำ

ฝ่ายพระดั่งซิ้มจิ้งเมื่อต้องมัดอยู่หลังถ้ำนั้น ได้ความทุกข์เวทนาแสนสาหัส มือทั้งสองก็เป็นเหน็บชา กายก็กระดิกไม่ได้ ให้ทรมานทรมานหาความสุขมิได้ ตั้งตา คอย ศิษย์ทั้งสองก็ไม่เห็นมา จึงคิดว่าตัวเราเห็นจะสิ้นชีวิตเสียครั้งนี้เป็นแน่แล้ว ตาก็แลดูต้นทางใจก็คิดถึงเหิงเจียกับโป๊ยก่าย

ฝ่ายเหิงเจียโป๊ยก่ายเห็นปีศาจเสือโดดหนีกี่ไล่ติดตามต่อมา พอเลี้ยวข้างเขา เห็นเสือหมอบอยู่ เหิงเจียก็ยกกระบองขึ้นตีลงไปเต็มกำลัง โป๊ยก่ายสับด้วยคราด ลงทีหนึ่งเต็มแรง แล้วยกคราดขึ้นดูแลเห็นเป็นคราบหนังเสือคลุมอยู่บนก้อนศิลา หาไซตัวเสือไม่ เหิงเจียเห็นดังนั้นก็ตกใจพูดว่าเราถูกอุบายของมันแล้ว โป๊ยก่าย ได้ฟังเหิงเจียพูดดังนั้นก็จึงถามว่าอุบายอะไรที่ไหน เหิงเจียจึงบอกว่าถูกกลมัน มัน ถอดรูปหลอกไว้ตัวมันหนีไปแล้ว เราต้องกลับไปดูพระอาจารย์ของเรา เหิงเจีย โป๊ยก่ายปรึกษากันแล้วก็รีบกลับมายังที่พระอาจารย์พักอยู่นั้น ครั้นถึงก็หาเห็นพระ อาจารย์ไม่ตกใจร้องบอกโป๊ยก่ายเสียงดังฟ้าลั่นว่าปีศาจจับเอาพระอาจารย์ของ เราไปแน่แล้ว อ้ายพวกผีปีศาจเหล่านี้ชะรอยจะอยู่ภูเขเหล่านี้เป็นแน่ พวกเรา ต้องรีบไปเที่ยวค้นหาโดยเร็ว ว่าแล้วเหิงเจียโป๊ยก่ายก็รีบเที่ยวชอกซอนค้นหาตาม

ดูไปทุก ๆ แห่งก็หาพบพระอาจารย์ไม่ แห่งเจ็ยจึงสั่งไปเปียก่ายว่า น้องจงอยู่เฝ้าสิ่งของกับม้าอยู่ที่นั่นเถิด พี่จะไปตามหาพระอาจารย์แต่ผู้เดียวก่อน ครั้นว่าจะไปเสียทั้งสองคนก็เป็นห่วงด้วยข้าวของและม้าลา แต่ต้องระวังตัวให้ดีเจ้าอย่ามีความประมาท ว่าดังนั้นแล้วแห่งเจ็ยก็เดินต่อไป เห็นมีชะงอกเขายื่นออกมาเป็นชะวากกว้างมีปากถ้ำใหญ่ แห่งเจ็ยหยุดยืนพิจารณา ดู เห็นประตูถ้ำข้างบนมีอักษรตัวใหญ่หกตัวจารึกไว้ว่า (อึ้งฮองเนี่ยอึ้งฮองต๋อง) แปลว่าภูเขาลมเหลือง ถ้ำลมเหลือง แห่งเจ็ยเห็นดังนั้น จึงคิดว่าอ้ายพวกปีศาจคงพาเอาพระอาจารย์มาไว้ที่นี้เป็นแน่ คิดเห็นดังนั้นแล้ว จึงร้องทำด้วยเสียงเป็นอันดังว่า อ้ายพวกปีศาจมึงจงเร่งเอาพระอาจารย์ของกูส่งมาให้กูโดยเร็ว ถ้าไม่ส่งออกมากูจะรื้อที่อยู่ของมึงเสียทั้งสิ้น

ฝ่ายพวกบริวารยักษ์ที่เฝ้าประตู เมื่อได้ยินเสียงแห่งเจ็ยร้องทำทายเป็นดังนั้น ก็รีบเข้าไปบอกแก่ได้อ๋องว่าบัดนี้ที่นอกประตูมีอ้ายรามสูรหน้าขนมือถือกระบองเหล็กมาร้องทวงพระอาจารย์ของมัน มันว่าถ้าไม่ส่งอาจารย์ของมันให้แก่มันโดยเร็ว มันจะทำลายถ้ำเสีย

อึ้งฮองได้อ๋องเมื่อได้ฟังบริวารบอกดังนั้นก็ตกใจ จึงเรียกเสื่อยักษ์เขียนซองมาพูดว่าตัวเราสั่งให้เจ้าไปค้นหาเนื้อถึก ทำไมเจ้าจึงไปจับเอาหลวงจีนตั้งซั่มจิ้งมา บัดนี้เกิดเหตุขึ้นแล้วคือสาธุศิษย์มันมาตามทวงเอาพระอาจารย์ของมัน ถ้าไม่ส่งพระอาจารย์ของมันให้แก่มัน มันจะทำลายถ้ำที่อยู่ของเราให้ย่อยยับเสียทั้งสิ้น เจ้าจะคิดประการใด

ปีศาจเขียนซองได้ฟังอึ้งฮองได้อ๋องว่าดังนั้นจึงพูดว่า ได้อ๋องจงวางใจเถิด ข้าพเจ้าจะออกไปจับตัวอ้ายแห่งเจ็ยกับไปเปียก่ายมาให้จงได้ พูดดังนั้นแล้วก็จัดแจงแต่งตัวมือถือมดทั้งสองมือเรียกพวกบริวารออกจากถ้ำร้องทวงด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยอ้ายหน้าลิงมึงอยู่ที่ไหน จึงอาจสามารถมาร้องทำทายเป็นดังนี้ มึงไม่กลัวความตายหรือประการใด

แห่งเจ็ยครั้นเห็นปีศาจเสื่อออกมาพูดถ้อยคำโหดดังนั้นจึงตอบไปว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานมึงทำอุบายลอกหน้ทั้งไว้ หนักกลับมาลักเอาพระอาจารย์ของกูมาซ่อนไว้ ถ้ามึงยังรักชีวิตอยู่จงรีบส่งพระอาจารย์มาให้กูเสียเร็ว ๆ ถ้าเข้าไปมึงจะต้องเป็นอันตายด้วยกระบองของกู ว่าแล้วแห่งเจ็ยก็ทะลวงโดดเข้าไปใกล้ตีด้วยกระบองเหล็กใหญ่ ปีศาจเสื่อก็ก้มศีรษะรับไว้ได้ ต่างมีกำลังด้วยกันทั้งสองฝ่ายรบกันอยู่ยงหาแพ้ชนะกันไม่

ฝ่ายแห่งเจ็ยเห็นปีศาจเสื่ออ่อนกำลังลงบ้างแล้ว ก็แข็งข้อเข้ารบนุกบั่นกระชั้นชิด มิให้ปีศาจจิ้งตัวได้ปีศาจก็อ่อนกำลังจะต้านทานฝีมือแห่งเจ็ยอยู่มิได้ จึงกระโดดถอยหนีไปทางอื่นหาได้กลับเข้าถ้ำของตัวไม่เพราะเมื่อจะออกมารบ ได้อวด

ฝีมือของตัวต่อได้อ่องไว้ ครั้นแพ็กก็ไม่กล้ากลับเข้าถ้ำหนีเตลิดเลยไป เหน้เจียไล่ประชิดติดพันมา ขณะนั้นบังเอิญโปิยก่ายนั่งเฝ้ามาอยู่ได้พุ่มไม้ได้ยินเสียงไล่กันมากก็ออกมาดู เห็นเหน้เจียกำลังไล่ปีศาจเสือมาโปิยก่ายก็ออกสกัดหน้ายกคราดสับศิระะปีศาจลงไปโดยเต็มกำลังปีศาจเสือกก็ล้มลงขาดใจตายอยู่กับที่ โลกิดไหลนองไปทั้งกาย พอเหน้เจียไล่ติดมาเห็นโปิยก่ายตีปีศาจตายก็ดีใจยิ่งนัก โปิยก่ายเห็นเหน้เจียมาจึงถามว่า พระอาจารย์อยู่ที่ไหนพบบแล้วหรือยัง เหน้เจียบอกว่า อ้ายปีศาจมันจับเอาพระอาจารย์ของเราไปไว้ที่สวนหลังถ้ำ มันจะเลี้ยงโต๊ะกัน แต่ยังไม่ทันจะเลี้ยงกันไม่อ้ายเสือเขียนของตัวนี่กำลังสู้อยู่กับพี่มันทานกำลังพี่ไม่ได้ มันจึงหนีมาทางนี้เจ้าจึงได้ตีมันตาย เจ้าจงดูเฝ้าข้าวของและม้าไว้ก่อน เราจะกลับไปตีถ้ำรบกับอ้ายตัวได้อ่อง ถ้าจับตัวอ้ายได้อ่องใหญ่ได้สมคะเนแล้ว นั้นแหละเราจึงจะแก้พระอาจารย์ของเราออกมาได้

โปิยก่ายได้ฟังเหน้เจียพูดดังนั้น จึงสั่งว่าถ้าพี่รบกับมันอีกจงทำแพหนีมาทางนี้ให้จงได้ ถ้ามันแพก็ให้ต้อนรับมาทางนี้ ข้าจะได้สัดจับมันสับกระบาลเสียให้จบทุก ๆ คน

เหน้เจียได้ฟังโปิยก่ายพูดดังนั้นก็หัวเราะ แล้วจึงสั่งโปิยก่ายว่าเจ้าจงรักษาสิ่งของและม้าไว้ให้ติด เหน้เจียสั่งโปิยก่ายแล้วมือหนึ่งจับกระบองมือหนึ่งจุดลากขากศพปีศาจเสือ ตรงมาถึงปากถ้ำจึงจับเอาขากศพปีศาจเสือนั้นโยนเข้าไปที่ประตูถ้ำ แล้วร้องด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยอ้ายพวกปีศาจเร่งเข้าไปบอกนายมิ่งว่า อ้ายเขียนของนั้นกูตีตายเสียแล้ว ให้นายมิ่งออกมาค้ำหน้ากูโดยดี หากไม่จะทำลายถ้ำเสียให้ราบเป็นหน้ากลอง

ฝ่ายบริวารปีศาจยักษ์ทั้งหลายได้ยินเหน้เจียร้องบอกดังนั้น ทั้งได้เห็นศพปีศาจเสือกเขียนของด้วยก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก ต่างก็วิ่งแข่งกันจะเข้าไปบอกแก่ได้อ่องโดยเร็ว

ฝ่ายปีศาจในถ้ำอึ้งฮองต้อง ในเมื่อเวลาเขียนของออกไปต่อสู้กับเหน้เจียอยู่นั้น ก็ยังหาได้รู้ว่าแพชนะเป็นอย่างไรไม่ กำลังนั่งนิ่งไตร่ตรองอยู่แต่ในใจ บัดเดี๋ยวใจพวกเขาประตูวังเข้ามาบอกว่าบัดนี้เขียนของถูกอ้ายหน้าขนมันตีตายกำลังลากเอาศพมาทิ้งที่หน้าประตูถ้าขอได้อ่องได้ทราบ อึ้งฮองได้อ่องได้ยินบริวารมาบอกดังนั้น ก็ยิ่งมีความแค้นขึ้นมากจึงพูดว่า มันทำไมจึงไม่สู้การอย่างนี้ เรายังหาได้กินเนื้ออาจารย์ของมันไม่ มันกลับมาตีเขียนของของเราตายอย่างนี้ จะไม่มีความโกรธอย่างไรได้ จำเราจะต้องออกไปดูอ้ายคนอะไรชื่ออึ้งฮองจะจับตัวมาแก้แค้นให้เขียนของของเราให้จงได้ พูดแล้วก็รีบแต่งตัวใส่เกราะแล้วมือถืออาวุธสามง่ามพาพวกบริวารน้อยตามหลังออกมายังหน้าประตูถ้ำ

ฝ่ายหึงเจียยืนรออยู่หน้าประตูถ้า ครั้นแลเห็นอึ้งฮองได้อ่องออกมาดูกิริยา
เข้มแข็ง

อึ้งฮองได้อ่อง ครั้นออกมาเห็นหึงเจียยืนอยู่ จึงร้องทวาดด้วยเสียงอันดังว่า
เฮี้ยอ้ายคนไหนที่ชื่อซิงหึงเจีย ซิงหึงเจียได้ยืนดั่งนั้นมือหนึ่งถือหนังสือหนึ่ง
คมกระบองเหล็กจึงตอบว่า แซซิงตาของเจ้ายืนอยู่นี้ เจ้าจงรีบส่งพระอาจารย์ออก
มาโดยเร็วจะได้รอดพ้นจากความตาย

อึ้งฮองได้อ่องพิจารณาดูหึงเจียโดยละเอียดเห็นรูปลักษณะหึงเจียไม่น่าดูต่ำ
เตี้ยหยาบคายนสูงประมาณสามศอกเศษ อึ้งฮองหัวเราะแล้วพูดว่า นำเวหนารูป
ร่างอะไอย่างนี้ จะเป็นคนเก่งกาจอะไรพิเคราะห์ดูจุดจหัวกระโหลกมีจะสู้รบอะไร
กับใครได้

หึงเจียได้ฟังอึ้งฮองพูดดั่งนั้น จึงพูดว่าอ้ายทหารกเฮ็งไม่มีนัยนตาทำไมเจ้าจึง
ไม่รู้จักตาหรือ ตานี้แม้ว่าตัวต่ำเตี้ยก็จริงแต่มีความประหลาดมาก แมตี่หัวที่หนึ่ง
ตัวซ้าก็จะยียดสูงขึ้นไปอีกก็ได้ จึงยื่นศิระให้ อึ้งฮองได้อ่องเอาด้ามสามง่ามตีสลง
ที่ศิระหึงเจียที่หนึ่ง หึงเจียไหวตัวทะลึงสูงขึ้นไปอีกหกศอก อึ้งฮองได้อ่องเห็นดั่ง
นั้นก็ตกใจแล้วยกสามง่ามขึ้นแข็งใจร้องทวาดว่าอ้ายซิงหึงเจียเอาวิชากลอะไรมา
หลอกเราเล่นดั่งนี้ เจ้าจงมาลองฝีมือกันดูให้รู้ว่าใครจะแพ้ชนะ ว่าแล้วอึ้งฮองเอา
สามง่ามแทงหึงเจีย หึงเจียเอากระบองรับรบกันไปมา ต่างมีกำลังเข้มแข็งด้วย
กัน รบกันประมาณสามสิบเพลงยังหาแพ้ชนะกันไม่ แต่หึงเจียคิดจะรับเอาชัยชนะ
จึงถอนขนในตัวออกกำมือหนึ่งใส่ในปากเคี้ยว แล้วร่ายเวทคาถาพ้นออกไป ร้อง
เรียกให้แปลงขนเหล่านั้นแปลงกายดุจรูปเดียวกับหึงเจียทุก ๆ รูปทุก ๆ คน ก็กรู
กันเข้าล้อมอึ้งฮองได้อ่องอยู่ท่ามกลาง

อึ้งฮองได้อ่องเห็นดั่งนั้น ออกใจให้หวนหวาดไปทั้งกายก็สั่นระริวจึงคิดว่าตัว
เราวันนี้จะถึงที่ตาย แล้วหวนคิดขึ้นได้จึงเอาปากกัมลงกับพื้นธรณีแล้วร่ายคาถา
ม้วนลม บัดเดียวใจก็บันดาลเกิดเป็นลมพายุพัดหอบเอาชนหึงเจียที่เป็นรูปนั้นก็
ปลิวไปตามลมทั้งสิ้น

หึงเจียแลไปเห็นดั่งนั้นก็ตกใจ จึงร่ายคาถาเรียกชนคืนยังเดิมแล้ว ยิ่งแต่หึง
เจียผู้เดียวมือถือกระบองเหล็กตรงมาจะทำร้ายอึ้งฮอง อึ้งฮองเห็นดั่งนั้น ก็เป่า
ด้วยลมทิพย์ถูกสองแก้วตาหึงเจีย หึงเจียเหลือที่จะทนความเจ็บแสนนั้นได้ก็
กระโดดกลับถอยหนี กลับออกมากลับไปหาปิ๊ยกาย อึ้งฮองเห็นดั่งนั้นก็เรียกลม
กลับคืนมาแล้วพาพวกบริวารกลับเข้าถ้ำ

ฝ่ายปิ๊ยกายแอบอยู่ในซอกเขาเฝ้าม้าและสิ่งของอยู่แลเห็นหึงเจียถูกลมพายุ
อันใหญ่มีดฟ้าม้วนฝนก็รู้ได้แน่ว่าอึ้งฮองได้อ่องทำลมพายุพัดต่อสู้กับหึงเจีย นั่งคอย

เงี้ยวพัง บัดเดียวใจลมพายุก็หยุดได้ยินเสียงกระหืดกระหอบมา โป๊ยก่ายแลเห็น
 หิ่งเจียจึงถามว่าพี่เมื่อกี้ฮั่งฮองมันทำลมพายุใหญ่ที่ไปอยู่ในที่ไหนจึงมานี่

หิ่งเจียบอกว่าเหลือกำลัง ตั้งแต่เกิดมาเป็นตัวข้าพเจ้ายังไม่เคยพบเห็นลมอะไร
 อย่างนี้ อ้ายปิตาคนนี้มันถือสามงามมาต่อสู้กับพี่ ๆ ร้ายมันตีเป็นรูปวานรเข้าล้อม
 มัน ๆ เรียกลมพายุพัดวานรนั้นปลิวไปตามลมหมด ลมนั้นพัดแรงเหลือที่จะตั้งมัน
 อยู่ได้ เพราะฉะนั้นพี่จึงได้หนีออกนอกสายลมมันนั้นกลับมา พี่ก็เคยเรียกลมเรียกฝน
 แต่ไม่เหมือนลมของอ้ายปิตาฮั่งฮองนี้ ดูมันเร็วแรงเหลือเกิน

โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ถ้ากระนั้นเราจะคิดประการใดต่อไป จึงจะช่วย
 พระอาจารย์ของเราออกมาได้

หิ่งเจียบอกว่าซึ่งการจะแก้พระอาจารย์ออกมานั้นจำจะต้องคิดหาอุบายใหม่
 ไม่ทราบว่าจะตำบลนี้จะมีหมอยารักษาตาหรือไม่ จะได้ให้หมอรักษาตา เพราะใน
 แก้วตาเจ็บปวดเหลือเกิน

โป๊ยก่ายถามว่านิยน์ตานั้นเจ็บเป็นอย่างไร จึงต้องหาหมอรักษาหิ่งเจียโกรธ
 ตาว่าอ้ายเดียร์จฉาน ฮั่งฮองมันพ่นด้วยลมทิพย์หลบไม่ทันจึงถูกลมทิพย์ ในแก้ว
 ตาจึงได้ปวดเหลือที่จะทน

โป๊ยก่ายว่าอยู่ในกลางป่าและเขาเช่นนี้ เวลาที่จวนจะค่ำอยู่แล้วจะไปอาศัย
 อยู่ที่ไหนจะได้หาหมอยาตาได้

หิ่งเจียพูดว่าซึ่งจะหาที่อาศัยนั้นไม่สู้ยากนัก พี่คิดว่าอ้ายปิตาฮั่งฮองยังหา
 อาจกินเนื้ออาจารย์เราได้ไม่ จำเราจะพากันออกแนวทางหาบ้านคนจะได้อาศัยสัก
 คับหนึ่ง พรุ่งนี้จึงค่อยคิดหาอุบายต่อไปพูดดังนั้นแล้วคนทั้งสองก็พากันเดินตัดทาง
 ออกจากเขา บัดเดียวก็ออกพ้นชอกเขาลงเดินตามแนวทาง ประเดี๋ยวใจก็ได้ยิน
 เสียงสุนัขเห่าคนทั้งสองก็ยืนพิจารณาตาก็แลเห็นที่ริมชายเขามีเรือนหลังหนึ่งตาม
 ใฝ่อยู่วิบแวม

หิ่งเจียโป๊ยก่ายเห็นดังนั้น ก็ตั้งใจจับกุญญาพงตัดตรงเข้าไปจนถึงประตูบ้าน
 หิ่งเจียจึงเข้าไปเคาะประตูร้องเรียกว่า เปิดประตูรับด้วย เรียกอยู่สองสามคำบัด
 เดียวก็มีตาเฒ่าเดินออกมาตามว่าคนที่ไหนมาร้องเรียกมีกิจธุระอะไรหรือ

หิ่งเจียตอบว่าข้าพเจ้าทั้งสองนี้อยู่เมืองไต้ถ้ง มีรับสั่งให้อาจารย์ข้าพเจ้าไป
 เมืองไซที่ประเทศ นมัสการพระพุทธเจ้า ขออาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกธรรม
 เพื่อจะได้ทำมหาบุศคลันใหญ่ บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งสองตามพระอาจารย์เดินข้ามเขา
 ฮั่งฮองมา ฮั่งฮองได้อ่องออกสกัดทางจับเอาพระอาจารย์ของข้าพเจ้าหนีเข้าถ้ำแล้ว
 บัดนี้เวลาจวนค่ำแล้ว ขออาศัยนอนพักสักคืนหนึ่ง พรุ่งนี้เข้าข้าพเจ้าจะลาไปขอ
 ท่านได้กรุณาเถิด

ตาเฒ่าได้ฟังเห้งเจียบอกดังนั้น จึงบอกว่าขอเชิญท่านทั้งสองคนเข้ามาเกิดเห้งเจียไปเปียกย้ายก็จึงมายกหาบเข้ามาข้างในแล้ว ต่างมาเคารพตาเฒ่า ตาเฒ่าก็เชิญให้นั่งที่อันสมควร แล้วยกน้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยงพูดจาสนทนากัน บัดเดี๋ยวคนใช้ก็ยกอาหารเครื่องแจออกมาตั้งบนโต๊ะ แล้วตาเฒ่าก็เชิญเห้งเจียเปียกย้ายกินข้าว ครั้นคนทั้งสองเสพออาหารเสร็จแล้ว ตาเฒ่าก็จัดที่ให้นอนพัก

เห้งเจียจึงถามตาเฒ่าว่า ขอท่านได้โปรดในที่ตำบลนี้มีหมอรักษาตาอยู่บ้างหรือไม่

ตาเฒ่าได้ฟังถามดังนั้น จึงถามว่าผู้ใดเจ็บตาหรือท่านจึงถามหาหมอยาตาเห้งเจียบอกว่าข้าพเจ้าไม่ปิดบังอะไรแก่ท่านตา ข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเจ็บตาเลย แต่วันนี้สู้รบกับอั้งย้งได้อ่องอยู่ที่หน้าถ้ำมันพ่นด้วยลมพิษถูกตาข้าพเจ้าเจ็บปวดเหลือที่จะทนได้

ตาเฒ่าได้ฟังเห้งเจียบอกดังนั้น จึงพูดว่าท่านผู้นี้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังดังนี้ ข้าพเจ้ามีความวิตกมาก เพราะอั้งย้งได้อ่องพ่นพิษเป็นลมมีฤทธิ์อันแรงร้ายมากนัก อันลมนี้มีไซลมนี่ดุในสี่ทิศ

เปียกย้ายได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า เป็นลมในซมับหรือลมในแก้วหูหรือลมในหัวสมองดอกกระมังจึงได้ร้ายแรงดังนี้

ตาเฒ่าตอบว่าไม่ใช่ มีชื่อนามลมอย่างนี้เกิดแก่เวทมนตร์คาถา

เห้งเจียถามว่าทำอย่างไรซึ่งจะรู้ชัดซึ่งลมอันนี้ได้ ตาเฒ่าบอกว่า ลมอันนี้บังเกิดขึ้นแล้วมืดท้ามัวฝน แม้เทวดาเทพารักษ์กระทบถูกซาก็ให้เศร้าหมอง ถูกหินศิลา ก็แตกหักไปสิ้น แม้ถูกมนุษย์และสัตว์ใด ๆ ก็จะต้องถึงความตายมิได้รอดพ้นไปเลย เว้นแต่เขียนทั้งหลายจึงจะไม่ตาย

เห้งเจียว่าพวกข้าพเจ้ามีไซเทพยดาก็จริง แต่เป็นเชื้อภูมิของเทพยดาเขียนอันชีวิตนั้นยากที่จะทำลายได้แต่ถูกในแก้วตาปวดแสบเหลือทน

ตาเฒ่าจึงพูดว่าถ้ากระนั้นก็ยังแก้ไขได้ แต่ในตำบลบ้านนี้ไม่มีผู้ใดจะขายยาข้าพเจ้ามียาศิวีเศษอยู่ชานานหนึ่งเป็นยาของท่านผู้วิเศษบอกให้ สามารถจะแก้รักษาลมทั้งหลายนั้นได้

เห้งเจียได้ฟังตาเฒ่าพูดดังนั้นก็มีความดีใจเป็นที่สุด จึงพูดแก่ตาเฒ่าว่า ถ้ากระนั้นขอท่านได้สงเคราะห์ให้ยาข้าพเจ้าลองดูบางทีจะหายได้บ้างกระมัง ตาเฒ่าจึงหยิบยามาส่งให้เห้งเจียแถมดู แล้วสั่งว่าแม้แถมยาช้านั้นตาแล้ว จงระงับจิตนอนให้สบายพอรุ่งแจ้งนัยน์ตาก็คะหายปวด

เห้งเจียทำตามคำสั่งแล้วก็เอายาใส่ตาแล้วก็หลับตาไม่ลืมดูอะไรดูคนตาบอดเปียกย้ายเห็นเห้งเจียใส่ยาตาดังนั้นแล้ว จึงจัดแจงปลูادتที่นอนร้องเรียกพี่

แห้งเฉียดจนนอนเกิด เหง้าเจียวค้อย ๆ คล้ำแก่กึ่งมา โป๊ยก่ายเห็นดั่งนั้นก็หัวเราะ แล้วพูดว่าท่านตาให้ยาใส่แล้วทำไมท่านตาไม่ให้ไม้เท้าด้วยเล่า

แห้งเจียวได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดั่งนั้น จึงดำว้าอ้ายสัตว์กินรำมีดังถูกถูเช่นคนตาบอด ขอทานหรือ โป๊ยก่ายก็หัวเราะก๊ากใหญ่แล้วก็ขึ้นเตียงนอน

ฝ่ายแห้งเจียวในคืนวันนั้น ก็นั่งสำรวมจิตให้ระงับอยู่ในที่สุขถึงสามยามจึงปลอยใจนอน ครั้นจวนรุ่งแห้งเจียวผุดลุกขึ้นเกาคางเกาหูลืมหูลืมตาสว่างแจ่มโลยิ่งกว่าเดิมได้ ร้อยเท่าพันเท่า จึงพูดว่ายาของท่านตานันต์จริงหาที่เปรียบมิได้ พุดฉะนั้นแล้วก็ เหลียวซ้ายแลขวามิได้เห็นบ้านเรือน สูญหายไปหมดสิ้นเห็นแต่ต้นไม้ใหญ่ เหง้าเจียว กับโป๊ยก่ายนอนอยู่บนหญ้า โป๊ยก่ายเห็นประหลาดดั่งนั้นจึงพูดแก่แห้งเจียวว่าที่เห็น เป็นอย่างไร เหง้าเจียวก็มองไปมิได้เห็นบ้านเรือนอะไรเลย โป๊ยก่ายตริกนึกขึ้นได้ก็ ตกใจว่าบ้านเรือนหายไปหมดดั่งนี้ ก็หาของและม้านั้นอยู่ที่ไหน เหง้าเจียวชี้มือว่า ที่ต้นไม้ นั้นมักกับหางของเงาไม้ไซหรือ โป๊ยก่ายพูดว่าบ้านนี้เงาอนาคัยอยู่เหตุ โดยยกไปจึงไม่ให้เรารู้เล่า หรือเห็นว่าเราเป็นคนแปลกเดินมาอาศัย ผู้ใหญ่บ้านจะ จับผิด เพราะฉะนั้นจึงได้ยกไปไม่ทันสว่างพวกเงาอนาคัยหลับไม่รู้ตัวดูจนตาย เหตุใด เมื่อเขารื้อบ้านจึงไม่ตั้งตั่งบ้างเลย

แห้งเจียวได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่าเจ้าอย่าพูดเลอะเทอะไปเลย จงไปดูบนกิ่งไม้ นั้น กระดาษหนังสืออะไรอยู่ที่นั่น

โป๊ยก่ายเหลียวไปเห็น กิ่งไม้เข้าไปดูแล้วเอามือแกะลงมาพิจารณา ดูเห็นมีอักษร สีแดงเป็นคำอรธว่า (จึงก็อพิสัจออกหยินก็อผู้ฮวดเกล้าเต็มช่วยลู้ เบี้ยวออกอ้ว กุณอึ้งนี้เกี่ย จันซิมหังกว่ายบอกเตาตุ้) แปลเป็นภาษาไทยได้ความว่า ต่าบลนี้ ไม่ใช่ถิ่นมนุษย์อยู่ เป็นของเทวดาเทพารักษ์บันดาลให้ ยาวพิเศษให้ท่านแก้ตาเจ็บ จงตั้งใจกำจัดปีศาจให้ราบคาบอย่าหันเห

แห้งเจียวรู้ใจความแล้ว จึงพูดว่าพวกเจ้าและเทพยดาเทพารักษ์เหล่านี้ ตั้งแต่ คราวได้ม้ามังกรมาจนบัดนี้มิได้ใช้สอยอะไร บัดนี้มาทำหลอกเล่นดั่งนี้ โป๊ยก่าย ว่าทำไมเทวดาจะมายอมให้พี่ใช้สอยเล่าแห้งเจียวว่าน้องยังไม่รู้เรื่องพวกเทพารักษ์ เหล่านี้ คือได้รับคำสั่งของพระโพธิสัตว์ค้อยคุ้มครองรักษาพวกเราและพระอาจารย์ ตั้งแต่ที่เขาบ้วนจิวซัวได้บอกนามชื่อกับเรา ตั้งแต่ครั้งนั้นมาก็มิได้ใช้สอยอะไร

โป๊ยก่ายจึงพูดว่า ท่านเหล่านี้ค้อยคุ้มครองรักษาพระอาจารย์เพราะฉะนั้นจึง มิให้เราเห็น มาบันดาลบ้านเรือนและให้ยาตาใส่หายได้พี่จะโกรธเคืองทำไม เรา รับประทานไปช่วยพระอาจารย์ของเราเกิด

แห้งเจียวพูดว่า ต่าบลนี้ระยะทางไปถ้ำอึ้งฮองต้องไม่สู้ไกลก็มากนักน้อย เจ้าจง อยู่ที่นี่คอยระวังม้าและหางของเอบออาศัยอยู่พุ่มไม้ นั้น พี่จะเข้าไปในถ้ำฟังข่าวดู

พระอาจารย์จะมีข่าวประการใด แล้วจึงค่อยคิดสู้รบกันต่อไป

ปิ๊ยก่ายพูดว่า พี่จงไปสืบข่าวฟังดูให้แน่ว่าจะเป็นการตายประการใด ถ้าพระอาจารย์ตายเสียแล้วเราจะต่างคนต่างไปทำธุระการงานบ้าง ถ้าอาจารย์ยังไม่ตายเราจะได้คุ้มครองรักษาพระอาจารย์ไปกว่าจะสำเร็จการกลับมา

เหงงเจี๋ยจึงพูดว่าเจ้าอาญาพูดให้วุ่นไปซ้ำจะไปสืบดูก่อนว่าแล้วก็เหาะไปยังถ้ำอึ้งฮองต้องครั้นถึงเหงงเจี๋ยก็หยุดยื่นพิจารณาดู เห็นประตูถ้ำปิดแน่นเสียงก็เงียบอยู่เหงงเจี๋ยเห็นดังนั้นจึงร้ายพระคาถาแปลงกายเป็นยุงขาลาย บินลอดเข้าไปในถ้ำร่อนพิจารณาดูทั่วไปเห็นพวกปีศาจน้อยยั้งนอนหลับอยู่ทั้งนั้น แต่อึ้งฮองผู้เดียวตื่นอยู่ร้องสั่งให้ปีศาจน้อยคอยระวังประตูถ้ำให้กวดขันวิตกว่า วานนี้เหงงเจี๋ยต้องลมจะไม่ตาย วันนี้คงจะมาแก้แค้นเราเป็นแน่ เหงงเจี๋ยหยุดฟังอึ้งฮองต้องสั่งบริวารดังนั้นแล้วก็บินเลยเข้าไป เห็นประตูชั้นในปิดแน่นจึงบินลอดเข้าไปข้างหลังนั้นมีสวนมีเสาปักอยู่เห็นพระอาจารย์ต้องมัดอยู่กับเสา กำลังคร่ำครวญทุกข์ร้อนปน ถึงเหงงเจี๋ยปิ๊ยก่ายอยู่ เหงงเจี๋ยเห็นดังนั้น จึงเฝินจับที่ศีรษะพระอาจารย์หลวงจิ้นถึงซ่มจั้งได้ยินเสียงเรียกก็จำได้ว่าเหงงเจี๋ย จึงถามว่าอยู่ที่ไหนเราไม่เห็นตัวเหงงเจี๋ย บอกว่าข้าพเจ้าจับอยู่บนศีรษะพระอาจารย์อย่าวิตกโหมนัสไปเลย วันนี้ข้าพเจ้าจะคิดทำลายถ้ากำจัดปีศาจอึ้งฮองเสียให้จงได้ พระอาจารย์จึงจะพ้นทุกข์ได้วันนี้ พระอาจารย์จึงตั้งสติอารมณ์ให้ดีเกิด ว่าเท่านั้นแล้วก็เฝินบินกลับออกมายังที่อึ้งฮองต้องกำลังจัดสั่งให้พวกบริวารตระเตรียมการระวังรักษา บัดเดี๋ยวจึงเห็นปีศาจวิ่งเข้ามาบอกว่า ข้าพเจ้าไปตรวจดูตามแนวป่า พบอ้ายปากยาวหูใหญ่นั่งแอบอยู่ในพุ่มรกนี้เห็นว่าข้าพเจ้าหลบมาเสียเร็ว ถ้าหาไม่มันคงจะจับได้ แต่ไม่เห็นอ้ายหน้าขนเมื่อวานนี้ มันจะไปข้างไหนหาทราบไม่ ขอได้อ่องได้ทราบ

อึ้งฮองได้อ่องได้ฟังพลตระเวนมาบอกดังนั้นจึงพูดว่า อ้ายเหงงเจี๋ยชะรอยถูกลมร้ายตายเสียแล้ว แม้ว่าไม่ตายก็คงจะไปหาผู้เฒ่ามาช่วยเป็นแน่

พวกบริวารจึงถามว่า ถ้าเหงงเจี๋ยยังไม่ตายจะไปหาผู้เฒ่ามาช่วย ดังนั้นได้อ่องจะคิดต่อสู้ด้วยประการใดเล่า

อึ้งฮองได้อ่องจึงพูดว่า เรายึดถืออยู่แต่เล่งเกียดโพธิสัตว์องค์เดียวนั้นแหละจึงกำจัดเราได้ นอกจากนั้นเราไม่วิตกเลย

เวลาที่อึ้งฮองได้อ่องพูดดังนั้น เหงงเจี๋ยจึงจับอยู่บนช่อไม้ได้ฟังอึ้งฮองพูดทุกประการก็มีความยินดีจึงรีบเฝินบินออกจากถ้ำแล้วแปลงกายกลับเป็นรูปเดิมตรงมายังที่ปิ๊ยก่ายซ่อนอยู่นั้น เรียกปิ๊ยก่ายว่ามาแล้ว ปิ๊ยก่ายเห็นเหงงเจี๋ยมาก็ดีใจ ถามว่าพี่ไปสืบข่าวพระอาจารย์นั้นได้ความอย่างไรบ้าง เมื่อตะกั้นอ้ายปีศาจพลตระเวนเดินตรวจมาทางนี้ ข้าพเจ้าไล่จับไม่ทันมันวิ่งหนีไปได้

หึงเจี๋ยได้ฟังปิ๊ยกายเล่าความให้ฟังดังนั้น จึงหัวเราะแล้วพูดว่าจริงของเจ้าแล้ว หึงเจี๋ยก็เล่าความซึ่งลอบเข้าไปในถ้ำให้ปิ๊ยกายฟังทุกประการ

หึงเจี๋ยพูดว่ามันวิตกกกลัวแต่เล่งเกียดโพธิสัตว์เท่านั้น แต่เล่งเกียดโพธิสัตว์จะอยู่ที่ไหนเล่า เมื่อสองคนกำลังปรึกษากันอยู่นั้นแลไปเห็นตาแก่เดินมาข้างทางคนหนึ่ง ปิ๊ยกายเห็นดังนั้นจึงพูดแก่หึงเจี๋ยว่า ที่คำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า อยากจะใคร่รู้หนทางป่าเขาก็ให้ถามคนเดินทาง บัดนี้มีตาเฒ่าเดินมาควรจะถามดูหากจะได้รู้ได้บ้างดอกกระมัง

หึงเจี๋ยจึงเอาไม้กระบองซ่อนเสียแล้ว จึงมีคำถามท่านตาเฒ่าว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของหลวงจีนถังซัมจั๋ง จะไปอาราธนาคัมภีร์พระไตรปิฎกธรรม บัดนี้มาถึงที่นี้พระอาจารย์ของข้าพเจ้าหายไปข้าพเจ้าขอถามท่านตาว่าพระโพธิสัตว์เล่งเกียดนั้นอยู่ที่ไหน ขอได้โปรดบอกให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

ตาเฒ่าได้ฟังถามดังนั้นจึงชี้มือบอกว่า พระโพธิสัตว์เล่งเกียดนั้นอยู่ที่ศอกาคนยัระยะทางใกล้ไกลประมาณสองพันโยชน์ ที่ตำบลนั้นมีภูเขาชื่อว่าสุเมรุน้อย ในภูเขานั้นมีพระอุโบสถใหญ่ พระโพธิสัตว์เล่งเกียดบัดนี้ท่านกำลังแสดงธรรมอยู่ แม้ว่าท่านจะอาราธนาพระคัมภีร์ก็เชิญไปเถิด

หึงเจี๋ยตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่จะไปอาราธนาพระคัมภีร์ของท่านดอกข้าพเจ้ามีธุระแต่ไม่รู้จักหนทางที่จะไปหาท่าน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ถามท่านเพื่อจะขอความกรุณาช่วยแนะนำ ตาเฒ่าจึงชี้มือตรงทิศนี้ตามทางนี้แหละจะพบโพธิสัตว์หึงเจี๋ยหันหน้ามาตาเฒ่าก็หายไปไม่เห็นรูปร่าง แลไปเห็นแต่กระดาดอกอยู่ข้างทางหึงเจี๋ยเดินมาหยิบขึ้นดูเห็นมีอักษรสีแดง มีคำอรรถภาษาจีนว่า (เสียงฮกซีเทียนได้เขียน เล่าหนังหนัยสี่ตั้งแก ซุมิซิวอ้วปวยเล่งกุน เล่งเกียดดวงนี้ซิวฮุดเป็ย) หึงเจี๋ยคลี้อ่านดูก็รู้ในใจความทั้งสิ้น ปิ๊ยกายถามว่าทำไมเราจึงปะแต่พวกผีปิศาจที่บันดาลเป็นสายเป็นลมหายไปนั้นเป็นคนอะไร หึงเจี๋ยบอกว่าไม่ใช่คนคือสี่ตั้งแกหึงเจี๋ยจึงส่งกระดาดหนึ่งสื่อนั้นให้แก่ปิ๊ยกายดู ปิ๊ยกายคลี้ออกอ่านจึงถามว่าสี่ตั้งแกนั้นคือผู้ใด หึงเจี๋ยบอกว่าคือไทเป็กกิมแซนนั้นเอง ปิ๊ยกายได้ฟังว่าไทเป็กกิมแซนมีความยินดีพูดว่าผู้มีคุณเมื่อครั้งก่อนข้าพเจ้าไม่ได้ฟังท่านผู้นี้พูดขอโทษเง็กเซียงฮองแต่แล้ว ตัวข้าพเจ้าปานนี้จะป็นละของธุลีผิงคลีไปแล้ว

หึงเจี๋ยจึงสั่งว่าน้องอย่าออกนอกทาง จงซ่อนตัวอยู่ในพุ่มรกรากก่อน และจงระวังมากับหาบของเราไว้ให้ดี พี่จะไปนิมนต์เล่งเกียดโพธิสัตว์มาจึงคอยแก้ไขเอาอาจารย์ออก

ปิ๊ยกายได้ฟังหึงเจี๋ยสั่งดังนั้นจึงบอกว่า พี่ตั้งใจไปหาพระโพธิสัตว์เถิด อย่าวิตกถึงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามีวิชาซ่อนตัวได้ดุจเต่าหีบ ไม่มีผู้ใดเห็นตัวเลย

เหิงเจียครั้นสั่งไปเปียกกายเสร็จแล้ว ก็สำรวจจิตเหาะขึ้นกลางอากาศลอยไปยังทิศอากาศเนย์ บัดเดี๋ยวก็มาถึงเห็นภูเขาหนึ่งสูงเทียมเมฆมีรัศมีสีต่าง ๆ สองแสงระยับตา ที่ท่ามกลางระหว่างเขามิพระวิหารใหญ่ได้ยืนเสียดวงระฆังวงและรูปเทียนหอมระรื่นไปทั้งสิ้น เหิงเจียเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงร่ายพระคาถาลอยลงยังพื้นแล้วก็เดินตรงมายังหน้าประตูวิหาร ครั้นถึงแลไปบนลานพระวิหารเห็นชีผ้าขาวคนหนึ่งนั่งบริกรรมเจริญพระพุทธรูปอยู่ เหิงเจียค่อย ๆ เดินใกล้เข้าไปแล้ว ยกมือคำนับแล้วพูดว่าขอท่านได้โปรดว่าที่นี่ใช่ที่พระโพธิสัตว์เล่งเกียดหรือมิใช่

ชีผ้าขาวตอบว่านี่แหละถูกแล้ว ท่านจะมีกิจธุระอย่างไรหรือ

เหิงเจียบอกว่าขอท่านได้โปรดกราบเรียนแก่พระโพธิสัตว์ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์ของพระถังซัมจั๋งอยู่ ณ เมืองใต้ถึงทิศบูรพา มีรับสั่งพระเจ้าถังโจงฮองเต้ให้หลวงจีนถังซัมจั๋ง ไปนมัสการพระพุทธรูปเจ้า ขออาราธนาคุณมิ่งพระไตรปิฎกยังประเทศไชที่ บัดนี้มีกิจธุระร้อนข้าพเจ้าอยากจะพบท่าน

ชีผ้าขาวว่า ท่านสั่งข้าพเจ้ามากความนักข้าพเจ้าจำมิได้ เหิงเจียว่าถ้ากระนั้นท่านจงกราบเรียนอย่างนี้ก็ได้ว่าบัดนี้ศิษย์หลวงจีนถังซัมจั๋งชื่อซิ่งหงคองจะมาเฝ้าชีผ้าขาวรับคำแล้วเข้าไปกราบเรียนว่าขอพระผู้เป็นเจ้าได้ทราบบัดนี้สานุศิษย์หลวงจีนถังซัมจั๋งชื่อซิ่งหงคอง มีธุระจะเข้ามาเฝ้า ขอพระผู้เป็นเจ้าได้ทราบ

ฝ่ายพระโพธิสัตว์เล่งเกียดทราบว่าจะมาหาจึงออกไปยังประตูวิหารรับเข้ามา เหิงเจียเห็นพระโพธิสัตว์ออกมา จึงคุกเขาลงคำนับแล้ว ก็เดินตามเข้าไปเหิงเจียเดินพลางพิจารณาดูพลาง เห็นตามฝาและห้องหอบระดับประดาลัยนแต่เพชรนิลจินดาแก้วระย้ามีสีต่าง ๆ ดุจวิมานสวรรค์ ครั้นถึงที่ข้างในพระโพธิสัตว์เชิญให้นั่งแล้วให้น้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยง เหิงเจียพูดว่า น้ำร้อนน้ำชานั้นขอท่านอย่าได้รบกวนเลย บัดนี้พระอาจารย์ของข้าพเจ้าเดินทางมาถึงตำบลเขาอึ้งฮองชัวตอง อึ้งฮองได้อ่องจับเอาพระอาจารย์ของข้าพเจ้าไปไว้ในถ้ำ อาจารย์ข้าพเจ้าได้รับความเดือดร้อนอยู่สองสามเวลาแล้ว ถ้าเข้าไปก็คงจะเป็นอันตรายถึงชีวิตเป็นแน่เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาเชิญพระโพธิสัตว์ไปให้ช่วยปราบปรามปีศาจร้ายจะได้แก่พระอาจารย์ออกให้พ้นจากที่ยากด้วย

พระเล่งเกียดได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า อาตมาได้รับคำสั่งของพระพุทธรูปอยู่ที่เขานี้คอยกำจัดหมู่ปีศาจและสัตว์ร้ายในเขาอึ้งฮองชัวตองครั้งก่อนได้จับตัวมันมาสั่งสอนให้ตั้งอยู่ในทางสัมมาปฏิบัติ บัดนี้มันมีจิตกำเริบประทุษร้ายอย่างนี้ ก็เป็นหน้าที่ของอาตมาภาพจะต้องไปกำจัดเสียไว้นานไปจะเกิดจลาจลขึ้นมากมายไป พระพุทธรูปเจ้าได้ให้ของวิเศษไว้สองอย่าง คือยาบังลมเม็ดหนึ่ง ไม้กระบองมังกรทองคำอันหนึ่ง สำหรับกำจัดปีศาจร้ายพวกนี้พระโพธิสัตว์พูดดังนั้นแล้ว จึงจับไม้กระบอง

ถือเดินออกมาจากวิหารพร้อมด้วยหึ่งเจี๋ย เหาะตรงมายังเข่าอึ้งฮองซัว ครั้นถึง พระโพธิสัตว์สั่งหึ่งเจี๋ยว่า ท่านจงลงไปล่อมันให้ออกมานอกถ้ำ อาตมาจะคอยอยู่บนกลีบเมฆ ถ้ามันออกมาแล้วอาตมาจะเอาของวิเศษจับตัวมันให้ได้

หึ่งเจี๋ยครั้นได้ฟังพระโพธิสัตว์สั่งดังนั้นก็ลงมายังประตูถ้ำ เอากระบองเหล็กกระทุ้งประตูถ้ำหักพังทลายลงไปทั้งสิ้น มือก็ตีปากก็ดำด้วยคำหยาบช้ำต่าง ๆ

พวกปีศาจเฝ้าประตูถ้ำเมื่อได้เห็นหึ่งเจี๋ยทำดังนั้นก็ตกใจ พวกมันวิ่งเข้าไปบอก อึ้งฮองได้อ๋องว่า บัดนี้อ้ายหน้าขนมาพังประตูถ้ำเสียแล้ว ขอได้อ๋องได้ทราบเถิด

อึ้งฮองได้อ๋องได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธยิ่งนักจึงพูดว่า อ้ายนี่จงหลงเหลือเกิน ไม่มีความยำเกรงเลย หมิ่นประมาทเรามากนักเราจะออกไปทำลมร้ายพัดให้ตายเสียจะได้สิ้นชาติ ว่าดังนั้นแล้วก็จับสามง่ามเป็นอาวุธรีบออกมานอกประตูถ้ำ พอแลเห็นหึ่งเจี๋ย อึ้งฮองก็เอาสามง่ามแทงหึ่งเจี๋ย หึ่งเจี๋ยยกกระบองขึ้นรับไว้ รบกันไปมาประมาณสองเพลง อึ้งฮองจะใคร่ทำลมร้ายให้บังเกิดขึ้น พอจะร้ายมนต์ พระเล่งเกียดเห็นดังนั้น จึงร้ายพระคาถาขว้างไม้กระบองลงไป สั่งให้เป็นมังกรทองแปดเล็บเข้าจับอึ้งฮอง อึ้งฮองหนีไม่พ้นมังกรก็รัดอึ้งฮองไว้ อึ้งฮองสิ้นกำลังก็แปลงกายเป็นรูปเดิม คือเป็นหนูขนเหลือง หึ่งเจี๋ยกระโจนมาจะตีให้ตาย พระโพธิสัตว์ร้องขอไว้ว่าอย่าทำให้มันตายเลย ด้วยเดิมมันได้รักษาศีลภาวนามานานแล้ว เพราะด้วยมันลักกินน้ำมันที่ตามไว้ในถ้วยแก้วที่หน้าพระพุทธรูปนั้นมิดไป มันกลัวเทพดาเทพารักษ์ที่รักษาพระอารามจะจับตัวมัน ๆ จึงได้หนีมาอาศัยอยู่ที่เขานี้ ไว้อาตมาจะเอาตัวไปหาพระพุทธเจ้า

หึ่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็จึงนมัสการขอขอบคุณพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ก็กลับไปยังสำนักตามเดิม

ฝ่ายปิศาจกายนั่งอยู่ในพุ่มไม้คอยท่าอยู่ บัดเดี๋ยวก็แลเห็นหึ่งเจี๋ยมา ปิศาจกายนจึงถามว่า พี่ไปหาพระโพธิสัตว์ได้ความประการใดบ้างหรือเปล่า

หึ่งเจี๋ยเล่าเหตุการณ์ตามที่ไปเชิญพระโพธิสัตว์มาปราบปีศาจหนูให้ปิศาจกายนฟังทุกประการ บัดนี้เราควรจะไปแก่พระอาจารย์ของเราออกมากเิด

ปิศาจกายนได้ฟังหึ่งเจี๋ยเล่าให้ฟังดังนั้น ก็มีความยินดีหาที่เปรียบมิได้ หึ่งเจี๋ยปิศาจกายนก็พากันมาที่ในถ้ำเดินเข้าข้างในปิศาจกายนเอาคราดเหล็กสับตะบมเข้าไปไม่เลือกว่า ปีศาจเล็กใหญ่ตวยวิชาไปทั้งสิ้น หึ่งเจี๋ยก็เอากระบองเหล็กตีขนาบไปไม่ว่าห้องหอและประตูหน้าต่างล้มพังไปทั้งสิ้น แล้วก็พากันตรงเข้าไปหลังถ้ำแก่พระอาจารย์ออกจากเสา หึ่งเจี๋ยจึงเล่าความทั้งปวงให้พระอาจารย์ฟังตั้งแต่ต้นมา

พระถึงข้มจิ้งเมื่อได้ฟังหึ่งเจี๋ยเล่าดังนั้น จึงยกมือขึ้นนมัสการขอบคุณพระ

โพธิสัตว์ ครั้นแล้วพระอาจารย์กับศิษย์ก็พากันมาในถ้ำนั่งพักกินน้ำร้อนน้ำชาสักประเดี๋ยวพอหายเหนื่อย แล้วก็พากันออกจากถ้ำ ตั้งหน้าตรงไปยังมณฑลิมประเทศ

เมื่อหลวงจีนถึงซุ้มจิ้งออกพ้นภัยพิศาจอั้งสองได้ออ้งแล้ว พร้อมด้วยหึ่งเจียเปียยก่ายออกเดินมาวันหนึ่ง ก็ข้ามพื่นอั้งสองเนี่ย ลงเดินกับพื้นดินตัดตรงหมายทิศปราวจีน ในฤดูนั้นเป็นฤดูร้อนตั้งจันเรไรร้องออกเพรียงไปทั้งป่า อาจารย์กับศิษย์เดินพลางชมพลางตามทางมาในเวลานั้นตะวันยอแสงจวนจะค่ำ ได้ยินเสียงคลื่นละลอกซัดดังสนั่น หลวงจีนถึงซุ้มจิ้งแลไปข้างหน้าเห็นแม่น้ำขวางหน้ากว้างใหญ่แลไม่เห็นฝั่ง คลื่นซัดขึ้นสูงดุจภูเขาแลดูเว้งว่างน่ากลัว จึงร้องเรียกหึ่งเจียเปียยก่ายเข้ามาใกล้แล้ว ถามว่าข้างหน้านั้นมีแม่น้ำขวางหน้าแลไม่เห็นฝั่งทำไมไม่แลเห็นเรือไปมาเลยเราจะข้ามไปทางใดได้เล่า

หึ่งเจียได้ฟังพระอาจารย์ถามดังนั้น จึงเหาะขึ้นไปบนอากาศเอามือบังตาดูแล้วก็ลงมาบอกแก่พระอาจารย์ว่า อันแม่น้ำนี้กว้างขวางนักยากที่จะข้ามไปได้ หลวงจีนถึงซุ้มจิ้งถามว่า กว้างประมาณสักเท่าใด หึ่งเจียบอกว่ากว้างประมาณแปดร้อยโยชน์เศษ เปียยก่ายถามว่าทำไมที่ประมาณรู้ว่าแปดร้อยโยชน์เล่า ข้าพเจ้ามีความสงสัยอยู่

หึ่งเจียตอบว่าน้องยังไม่รู้ สองจักขุที่นี้ดูจดวงพระอาทิตย์ที่ส่องโลกอยู่เวลากลางวันที่แลไปเห็นได้พันโยชน์ มีความดีร้ายที่ยอมรู้ได้ทั้งสิ้น แต่ลำแม่น้ำนี้ด้านใต้ด้านเหนือไม่รู้ว่ามีไกลใกล้สักเท่าใด แต่พอจะเนได้ว่าตรงที่จะข้ามไปนี้กว้างประมาณแปดร้อยโยชน์

หลวงจีนถึงซุ้มจิ้งได้ฟังหึ่งเจียพูดดังนั้น ก็มีจิตหวาดเสียวเศร้าหมอง จึงชักม้าหันถอยหลังหันหน้าไปแลเห็นเสาติลาปักอยู่มีอักษรจารึกไว้สามอักษร อาจารย์กับศิษย์เดินเข้าไปใกล้ อ่านดูว่า (หลิวซัวหอ) คือกระแสนลทราย และข้างบนนั้นมีหนังสือตัวเล็กสี่แถวว่า เปียแปะหลิวซัวกาน แปลว่าแปดร้อยโยชน์กระแสนลแถวที่สองว่า (ซั่มเซยเนกจุยซิม) แปลว่าลิกนั้นสามพันเส้น แถวที่สามว่า (หง่อหม้ออพิยวปุดกั) แปลว่าขนห่านก็ไม่ลอยได้ แถวที่สี่ว่า (สูฮวยเตี้ยเตี้ยตี้ม) แปลว่าถึงไปไม่เล็กน้อยหรือขนแห่งจามจรีถ้าตกลงแล้วก็ไม่อาจลอยอยู่หลังน้ำได้

อาจารย์กับศิษย์กำลังดูหนังสือนั้นอยู่ พอได้ยินเสียงดังในลำแม่น้ำ คลื่นละลอกนูนสูงขึ้นดุจภูเขา เสียงหวั่นไหวไปทั้งลำแม่น้ำบัดเดียวใจแลไปที่กลางน้ำ เห็นโผล่ขึ้นมารูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวบนศีรษะมีผมสีแดงรุงรัง จักขุทั้งสองข้างสว่างโชติดุจดาวประจำเมือง เสียงดุจฟ้าลั่นตัวสวมเสื้อขนห่านลาย นุ่งผ้าถักด้วยหวายที่คอแขวนกะโหลกหัวมีแก้วกะโหลก มือถือไม้พลองวิเศษดูเข้มแข็ง ปีศาจนั้นแลเห็นหลวงจีนถึงซุ้มจิ้งก็เดินรีตรงเข้ามาที่ตลิ่ง คิดจะทำร้ายหลวงจีนถึงซุ้มจิ้ง

เหิงเจียเห็นดังนั้น ก็เข้าอุ้มเอาพระอาจารย์ลงจากหลังม้าหลีกออกไปให้ห่าง ปล่อยให้เห็นดังนั้นก็วางหางลงกับพื้น ขวดยคราดเหล็กตรงมาสกัดหน้าปีศาจไว้ แล้วยกคราดขึ้นสับลงที่ศีรษะปีศาจ ปีศาจเอาพลองขึ้นรับ ต่างคนต่างเข้มแข็งรบกัน ประมาณยี่สิบเพลงก็ยังไม่แพ้และชนะกันไม่

เหิงเจียกำลังเฝ้ารักษาพระอาจารย์อยู่ เห็นปิศาจกายต่อสูปีศาจดังนั้น อดไม่ได้จึงบอกพระอาจารย์ว่า พระอาจารย์จงอยู่ที่นี้ข้าพเจ้าจะไปช่วยปิศาจกายที่จับอ้ายปีศาจนั้นให้จงได้ พุดแล้วก็จับกระบองเหล็กกระโดดวิ่งเข้าไปครั้นถึงก็ยกกระบองตีลงที่ศีรษะปีศาจ ปีศาจเห็นดังนั้นจึงเอาไม้รับแล้วกระโดดถอยออกมาลงน้ำหนีไปมิได้ผุดขึ้นมาอีก ปิศาจกายโกรธเหิงเจียว่าทำไมทำไมก็ไม่รู้ ปีศาจนั้นมีมือมันอ่อน อีกสามสี่เพลงก็จะจับตัวได้ นี่มันเห็นที่ดูร้ายนักมันกลัวมันจึงหนีลงไปเสียจะทำอย่างไรจึงจะจับตัวได้แล้ว

เหิงเจียพุดว่า พี่เห็นน้องรบกับปีศาจพี่ก็คันมืออดอยู่ไม่ได้ลองฝีมือให้มันรู้มันกลัวมันก็หนีลงน้ำไป พุดแล้วก็พากันไปหาพระอาจารย์

หลวงจีนถึงซำซังถามว่า จับตัวปีศาจได้หรือเปล่า เหิงเจียบอกว่ามันไม่ต่อสูหนีลงน้ำไปไม่ขึ้นมา หลวงจีนถึงซำซังจึงพุดว่าปีศาจนี้มันอยู่ในลำน้ำนี้ มันคงจะรู้เหตุการณ์ได้ทุกประการ

เหิงเจียจึงพุดว่า เห็นจะจริงของพระอาจารย์แต่มันอยู่ในน้ำจะทำประการใด ปิศาจกายจึงพุดว่า เมื่อเดิมข้าพเจ้าเป็นผู้บังคับการในแม่น้ำที่ย้อบนสวรรค์ ข้าพเจ้าเข้าใจได้แต่วิตกว่าในน้ำมีบริวารมากข้าพเจ้าคนเดียวจะต่อสู้ไม่ไหว เหิงเจียจึงพุดว่าถ้ากระนั้นน้องจงลงไปปรบलोให้มันขึ้นมาบนบกก่อน แล้วพี่จะคอยจับตัวมันให้จงได้ ปิศาจกายว่าถ้ากระนั้นเห็นจะได้การ ปิศาจกายพุดแล้วก็ผลัดผ้าผูกรัดให้แน่น มันคงดีแล้ว มือถือคราดเหล็กโดดลงไปในน้ำร้ายพระเวทคาถาเบิกน้ำให้เป็นช่องแล้ว ก็ลงไปยังที่ปีศาจอาศัยอยู่

ฝ่ายปีศาจรบแพ้ไปนั่งพักขัดเดี๋ยวจี ก็แลเห็นคนแหวกน้ำลงมา จึงผุดลุกขึ้นเห็นอ้ายคนที่คู่รบกันลงมา จึงขวยได้พลองร้องทวาดว่า อ้ายคนนี่มีงลงมาที่นี้ทำไม มีงจงดูให้ตีฎจะตีหัวมีงแล้วก็ยกกระบองขึ้นตรงมาจะตีศีรษะปิศาจ ปิศาจเอาคราดรับปิดป้องกันไปมา แล้วปิศาจกายจึงถามว่า นี่เ็งเป็นปีศาจยักษ์อะไรที่ไหนจึงสามารถมาอยู่ก้นกลางหนทางอย่างนี้

ปีศาจยักษ์ตอบว่า เจ้าจำเราไม่ได้หรือ เรามีชื่อปีศาจวราหุตยักษ์มารอะไรที่ไหน และมีไซไม่มีชื่อเสียงเมื่อไรมี เจ้าอยากจะมีมูลเหตุเราจะเล่าให้เจ้าฟัง เมื่อเริ่มเกิดนั้น มีภาคเชี่ยวชาญหาใช้น้อยไม่ ครั้นมาภายหลังได้เรียนวิชา สำเร็จทางโลกิยฆานสำเร็จรวมจิต ต่อมาพระอาจารย์แนะนำทางมรรคผล นานวันนานนั้นก็

แก๊งลั่วขึ้นทุกที จึงจตุไปเกิดอยู่ในชั้นดาวดึงส์ พระผู้เป็นจอมโลกาคือเง็กเชียงฮ่องเต้ ทรงตรัสต่อพระโอบะฐูให้เป็นที่ราชของครักษ์ใต้เจียงกุน พระเป็นเจ้าจะเสด็จแห่งหนตำบลใดเราต้องตามเสด็จทุกครั้ง สำหรับคอยแหวกวิสูตรวราชมมาวันหนึ่งแม่ฮ่องไปเลี้ยงโต๊ะชมพู่ พร้อมด้วยเทพบุตรเทพธิดา บังเอิญเคราะห์ร้าย ข้าพเจ้าทำคนโทแก้วเจียรระโนแตก เทวดาทิ้งหลายพากันตกใจ เง็กเชียงฮ่องเต้ทรงพระพิโรธรับสั่งให้ประหารชีวิตข้าพเจ้าเดชะบุญท่านซิดเคียดเขียนกราบทูล ขอโทษข้าพเจ้าไว้จึงได้รอดชีวิตแต่ให้ลงอาญาเขียนแปดสิบที สบาปีให้ลงมาได้หล้าอาศัยแม่น้ำหลิวซิวฮ้อ ทรมานอดอยากเหลือที่จะพรรณนา หิวก็เที่ยวหาเนื้อมนุษย์กิน อิ่มแล้วก็จมอยู่ในน้ำ เทยวทองไปมาอยู่อย่างนี้ กินมนุษย์ก็มากมายหลายคนอยู่แล้ว เก็บกระโหลกหัวผีไว้แขวนคอดูเล่น ทำไมเจ้าจึงอาจสามารถมาอดตีในถิ่นที่แห่งเรา วันนี้ท้องเรามันร้องคอยเจ้าอยู่แล้ว เจ้าอย่าพูดเลอะเทอะไปเลย

เปี้ยก่ายได้ฟังปีศาจเล่าให้ฟังดังนั้น จึงพูดว่าเจ้าอย่าอวดดีไปเลย ถ้าเจ้าตัจจริงแล้วเหตุใดเจ้าจึงหนีเราลงมาคำน้ำอยู่เล่า ตัวเราก็กำเนิดมาจากน้ำเหมือนกัน เจ้าจงแลดูคราดของเรา เปี้ยก่ายว่าดังนั้นแล้ว ก็ยกคราดขึ้นสับลงไปตรงศิริระปะปีศาจ ปีศาจก็ยกพลองขึ้นป้องกันรับรองไว้ต่างรบกันโดยความสามารถมิได้ย่อหย่อน เปี้ยก่ายรบรอล้อขึ้นมาทางบก หั่งเจียยืนอยู่ริมฝั่งเห็นเปี้ยก่ายรบแก้ปีศาจอยู่กลางน้ำ ล้อเข้ามาจนริมฝั่ง ปีศาจก็ไล่แต่ไม่อาจเข้าริมฝั่งรั้งรออยู่ หั่งเจียเห็นดังนั้นก็อดไม่ได้ จับกระบองเหล็กจะใคร่ตีปีศาจสักทีหนึ่ง ปีศาจเห็นดังนั้นก็ไม่ต่อสู้กลับดำน้ำหนีไปเสียมิได้ผุดขึ้นมาอีก เปี้ยก่ายเห็นดังนั้นจึงบันว่าที่หั่งเจียทำใจดุจลิงไม่คอยรอร้ง ให้ข้าพเจ้าล่อมันขึ้นมาถึงบนบกก่อนแล้วจึงค่อยล่อมจับมันที่มันทำใจร้อนมันกลัวมันก็หนีลงน้ำไปเสียแล้วไม่ขึ้นมา ทีนี้จะทำอย่างไรต่อไปเล่า จึงจะจับมันได้

หั่งเจียจึงว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานมันอย่าบันไปเลย พวกกันไปหาอาจารย์ก่อน แล้วจึงค่อยคิดอ่านกันใหม่ ครั้นมาถึงจึงเล่าเหตุการณ์ที่รบกันกับปีศาจให้พระอาจารย์ฟังทุกประการ

หลวงจีนถึงซิมจั้ง จึงพูดว่าถ้าดังนั้นเราจะทำประการใดดี เปี้ยก่ายว่าถ้าได้ตัวปีศาจนี้มาแล้ว สารพัดการก็คงจะสำเร็จได้ทุกประการ

หั่งเจียจึงพูดว่าพระอาจารย์อย่ามีความวิตกเลย เวลาจนค้ำอยู่แล้ว ไว้รอพรุ่งนี้ฉันเข้าแล้วจึงค่อยคิดอ่านกันใหม่ ในคืนนั้นศิษย์กับอาจารย์นอนพักอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ รุ่งเช้าหั่งเจียจึงเอาบาตรเหาะไปทางทิศอุดร บิณฑบาตบัดเดียวใจก็ได้กระยานเหาะกลับมาเอาอาหารถวายพระอาจารย์ พระอาจารย์จึงถามว่าหั่งเจียไปบิณฑบาตทำไมจึงไม่ถามเหตุการณ์ในลำแม่น้ำนี้เล่า บางทีเขาจะรู้ได้

บ้างกระมัง

เหิงเจียบอกว่า ข้าพเจ้าเหาะไปไกลทางถึงเจ็ดพันโยชน์ บ้านเหล่านั้นอยู่ไกลนักที่ไหนจะรู้เหตุการณ์ในลำแม่น้ำนี้ได้เล่า

เปี๋ยกายฟังเหิงเจียพูดแปลกหูดังนั้น จึงถามว่าพี่ไปมาก็บัดเดียวใจ ทำไม่ว่างไกลถึงเจ็ดพันโยชน์ พี่พูดดังนี้ใครเขาจะเชื่อได้

เหิงเจียพูดว่า อันความขื่อนี้น้องยังหาเข้าใจไม่เพราะวิชาของพี่หกเหาะไปที่หนึ่งเป็นระยะทางได้ถึงหมื่นแปดพันโยชน์ ทำไมกับทางเจ็ดพันโยชน์เล่า ขยับตัวหน่อยเดียวก็จะไปมาถึงได้โดยเร็ว

เปี๋ยกายพูดว่า พี่มีฤทธาศักดานุภาพเหาะเหินเดินอากาศได้โดยสะดวก จะให้พระอาจารย์ขึ้นบำแบกเหาะข้ามไปไม่ต้องรบพุ่งจะมีดีหรือ

เหิงเจียจึงพูดว่า น้องก็มีฤทธาอนุภาพเหมือนกันทำไมจึงไม่อุ้มพระอาจารย์ข้ามปากไปเล่า น้องอย่าเข้าใจว่าเป็นการง่าย ด้วยพระอาจารย์ร่างกายจิตใจเป็นปฤชณมีความหนักยิ่งกว่าเขาพระสุเมรุ ส่วนพี่ร่างกายเป็นกายสิทธิ์มีฤทธิ์เปลี่ยนแปลงได้ทุกอย่างทุกประการ แต่ที่พระอาจารย์นั้นแสนยาก ดังคำโบราณท่านว่า ภูเขาใหญ่จะใคร่ให้ย้ายไปพื้นที่ ก็เบาตุจเมสึดพันธัม์กักถอด อันจะยกปฤชณให้ข้ามพันชั้นธมานั้น ยากที่จะให้พ้นได้ มาตราว่าเราทั้งสองมีฤทธาอนุภาพอันเชี่ยวชาญก็คุ้มได้แต่ชีวิตของเรา อันจะคุ้มชีวิตร่างกายของพระอาจารย์ด้วยนั้น ยากที่จะคุ้มให้พ้นสมุทรทุกซี้ได้ และหากว่าโดยง่าย เราทั้งสองเหาะไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมมาก่อนจะไม่ได้หรือก็ขัดอยู่อีกเล่า ด้วยไปถึงโนนพระพุทธเจ้าจะไม่ให้ก็จะเป็นการยากที่สุด เราจะว่าง่ายอย่างไรได้แล้ว พูดดังนั้นแล้วเหิงเจียก็จัดเครื่องแจกวายพระอาจารย์เหลือจากนั้นเหิงเจียกับเปี๋ยกายก็รับประทาน

ครั้นเสร็จแล้วพระถึงซ้มจั้งจึงถามเหิงเจียว่า เหิงเจียจะคิดประการใดต่อไป เหิงเจียว่าไม่ต้องอย่างไร จะต้องให้เปี๋ยกายลงไปล่ออีกสักครั้งหนึ่ง จึงสั่งเปี๋ยกายว่าวันนี้น้องต้องลงไปล่ออีกสักครั้งหนึ่ง ที่นี้พี่ไม่ทำใจเร็วจะคอยให้มันขึ้นมาบนบกให้ถนัดแล้ว จึงจะล้อมจับมันเปี๋ยกายขัดไม่ได้ เกาหัวเกาหูแล้วก็มัดผ้าจับคราดสำหรับมือแล้ว ก็ร้ายพระเวทแหวกน้ำลงไปยังที่ปีศาจอยู่ ปีศาจแลเห็นเปี๋ยกายก็กระโดดออกมาสกัดหน้า พูดว่าเฮี้ยฮ้ายนี่อย่าเพื่อเข้ามา แล้วตวาดด้วยเสียงอันดังว่ามึงจงดูพลองของกูก่อน

เปี๋ยกายว่าพลองของเ็งจตุจไม้เท้าที่ถือไว้ทุกซี้ให้แก่คนตาย ยังมีหน้าเอาออกมาให้บูตาดูจะวิเศษอย่างไร

ปีศาจว่าเจ้ายังไม่รู้เรื่องพงศาวดารของพลองนี้ ไม้พลองวิเศษอันนี้มีไซของในมนุษย์โลกนี้เมื่อไร ไม้นี้เป็นของผู้สำเร็จกระทำประกอบด้วยของวิเศษและประดับ

ล้วนแต่เพชรนิลจินดา มีราคามาก เป็นของไว้สำหรับปราบปีศาจและยักษ์ร้าย และไว้สำหรับคุ้มกันบนปราสาทแห่งเดียวไปได้ โดยเราเป็นองค์รักษ์สำหรับพระองค์ เรียกว่าได้เจียงกุนเจ็กเซียงอ่องเต้ประทานให้เราสำหรับตัว อยากให้ยาวก็ได้ให้สั้นก็ได้ จะให้เล็กให้ใหญ่ก็ได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นจึงได้เรียกว่าพลองวิเศษ มิใช่ของในมนุษย์โลกนี้ ตั้งแต่เราถูกถอดก็ถือติดมือมาจนทุกวันนี้ ไม่เหมือนอาวุธของเจ้า เป็นคราดที่สำหรับเขาคราดหญ้าคราดฟางอย่างนั้น ก็เอามาถืออวดกับเขาช่างไม่มีอายเลยจริง ๆ

ไผ่ยก่ายได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้วพูดว่า เจ้าอย่าประมาทว่าคราดหญ้าคราดฟาง ถ้าเอ็งถูกสักทีหนึ่งแล้วเลือดก็จะไหลออกมาสด ๆ ทั้งแก้วแผล พุดเถียงกันไปมา ปีศาจยักษ์กพลองขึ้นตีไผ่ยก่าย ไผ่ยก่ายก็ยกคราดขึ้นรับรบกันเป็นสามารภ ไผ่ยก่ายสู้พลางถอยพลางทำอุบายรบล่อทอดคราดลากหนี ปีศาจก็ไล่กระชั้นชิดติดพัน ไผ่ยก่ายร้องว่าเฮ้ยอ้ายปีศาจมึงดีแล้วจึ่งขึ้นมารบกันบนบกให้ถึงแพ้และชนะจึ่งจะเห็นจริงว่าเจ้ามีฝีมือ

ปีศาจยักษ์ว่าเจ้าหลอกเราจะให้ขึ้นบนบก เจ้าจะได้ช่วยกันกับอ้ายหน้าขนรุมกันรบเรากระนั้นหรือ ถ้าเจ้าถือว่ามีฤทธิ์ก็จงลงมารบกันในน้ำเถิด

เมื่อปีศาจเห็น ๆ รั ๆ พุดได้ตอบแก่ไผ่ยก่ายอยู่ริมฝั่งน้ำ เหง่เจียเห็นดังนั้นก็บังเกิดใจร้อน จึงคิดในใจว่าเจ้าเราจะแปลงเป็นนกตะกุ่มหยาปลา คิดดังนั้นแล้วก็ร้ายพระเวทแปลงกายเป็นนกตะกุ่มบินขึ้นบนอากาศ แล้วโฉบที่ปีศาจจะเข้าโฉบเอาปีศาจ ฝ่ายปีศาจกำลังได้ตอบอยู่แก่ไผ่ยก่าย ได้ยินเสียงลมหิวมาแลขึ้นไปเห็นนกตะกุ่มลงมา ก็คิดว่าเห็นจะเป็นอ้ายหน้าขนแปลงกายมาจึ่งโดดลงน้ำดำหนีไปมิได้ขึ้นมาสู้รบ

ฝ่ายเหง่เจียกับไผ่ยก่ายต่างพูดกันว่า อ้ายปีศาจร้ายนี้มันก็มีกำลังและมีมือจะรบเอาชัยชนะมันก็ไม่ได้ จะล่อให้ขึ้นบกมันก็ไม่ขึ้นดูเป็นการยากที่สุดเสียแล้ว เหง่เจียกับไผ่ยก่ายก็พากันกลับมาหาพระอาจารย์เล่าความที่ได้สู้รบกับปีศาจ ให้พระอาจารย์ฟังทุกประการ

พระถังซัมจั๋งเมื่อได้ฟังเหง่เจียกับไผ่ยก่ายเล่าให้ฟังดังนั้น ก็ไม่มีความสบายจึงพูดว่าการที่มามีติดขัดเสียเช่นนี้แล้ว ฉันใดเราจะได้ข้ามแม่น้ำนี้ไปได้เล่า

เหง่เจียจึงพูดว่าอย่าเลยข้าพเจ้าจะไปนำไช้หาพระโพธิสัตว์กวนอิมนิมนต์ท่านมาช่วยแก้ไขจึงจะได้ ไผ่ยก่ายจึงอยู่ระวังรักษาพระอาจารย์อย่าให้มีเหตุอันตรายได้

ไผ่ยก่ายจึงพูดว่าฟังไปเกิดดีแล้ว แต่ถ้าไปถึงแล้วที่ช่วยกราบเรียนขอบพระคุณของท่านด้วย โดยท่านได้อนุเคราะห์แนะนำสั่งสอนข้าพเจ้า

หลวงจีนถังซัมจั๋งจึงสั่งว่า เหง่เจียจงไปเร็วมาเร็วเป็นการรีบร้อนอย่าได้นอน

ใจเลย

เหิงเจียค่านับพระอาจารย์แล้ว แล้วก็สำรวมจิตเหาะขึ้นเวหนามาตรงไปยังทิศอากาศเข้าน้ำไต้ มาประมาณครึ่งชั่วโมงก็ถึงน้ำไต้ ลงยังพื้นพสุธาเดินเข้าไปยังสำนักครั้นถึงประตูนอกเหิงเจียบอกแก่เด็กที่เฝ้าประตู ให้กราบเรียนพระโพธิสัตว์เวลานั้นพระโพธิสัตว์อยู่ที่ริมสระบัวกับด้วยพวกศิษย์ทั้งหลาย ครั้นทราบว่เหิงเจียมาพระโพธิสัตว์ก็กลับเข้ามายังสำนัก ให้เปิดประตูรับเหิงเจียเข้าไป เหิงเจียนมัสการแล้วก็ยืนคอยฟังพระโพธิสัตว์อยู่ ส่วนพระโพธิสัตว์จึงถามว่าท่านมีกิจธุระอย่างใดหรือ เหิงเจียกราบเรียนว่า วันก่อนนั้นมาถึงตำบลเกาเล้า จึงได้สาธุศิษย์คนหนึ่งชื่อหงอเหงง แล้วเดินมาฟังข้ามพันอั้งสองเนี้ย บัดนี้มาถึงลำแม่น้ำหลิวชิวฮ้อ แม่น้ำนั้นกว้างใหญ่น้ำก็ลึกเรือแพจะใช้พาหนะข้ามก็ไม่มี และในแม่น้ำนั้นมีปีศาจยักษ์ร้ายจะคอยทำร้ายพระอาจารย์ หงอเหงงได้ต่อสู้ถึงสามครั้งแล้ว ก็เอาชนะชนะมาได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาขอพึ่งพระบารมีท่านได้โปรดสงเคราะห์ด้วย โดยข้าพเจ้าสิ้นความคิดแล้ว

พระโพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า อันสัญชาติวานรแล้วย่อมอดเก่งว่าตนมีฝีมือ พอใจแต่จะรบสู้เหตุใดท่านไม่บอกเล่าว่าจะไปอาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกธรรมเล่า เหิงเจียว่าข้าพเจ้าหมายจะจับตัวปีศาจให้ได้ จะได้บังคับให้พาพระอาจารย์ข้ามน้ำสง ก็หาทันจะบอกออกชื่อว่าจะไปอาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกไม่ พระโพธิสัตว์พูดว่ามันมีศิษย์มารอะไรที่ไหน มันคือองค์ภริษีได้เจียงกุนขุนนางข้างที่ของเง็กเซียงฮ้องเต้ต้องโทษบนสวรรค์จึงสาปให้ลงมาอยู่ในลำแม่น้ำหลิวชิวฮ้อนี้ เมื่อครั้งก่อนอาตมาได้ชักนำสั่งสอนให้อยู่ปฏิบัติรักษารธรรม และได้สั่งว่าแม้มีผู้มาทางนี้ก็ให้ติดตามสามภักดีเป็นศิษย์ไป กว่าที่จะสำเร็จการธุระภายหลังจึงจะเอาคุณลบล้างโทษ แม้เมื่อแรกมาบอกว่าจะไปอาราธนาพระไตรปิฎกแล้วเธอก็คงจะเข้าสามภักดี ไม่ให้ต้องลำบากอย่างนี้ พระโพธิสัตว์พูดดังนั้นแล้ว จึงเรียกสุยไ้ส่งสาธุศิษย์ใหญ่มาแล้ว จึงหยิบลูกน้ำเต้าในมือเสื่อออกมาส่งให้สุยไ้แล้วสั่งว่า จงไปด้วยเหิงเจียยังแม่น้ำหลิวชิวฮ้อ ยืนบนหลังน้ำร้องเรียกว่หงอเหงง บัดนี้มีผู้จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกมาแล้ว ให้รีบขึ้นมาสามภักดีติดตามไปด้วยเถิดแล้วส่งน้ำเต้าให้หงอเหงงร้อยหัวกะโหลกผีเป็นวงรอบแล้วเอาน้ำเต้าให้ตรงกลางวงทำเป็นกิริยาเรือจะได้ส่งพระถังซัมจั๋งข้ามฟาก

สุยไ้ได้พึ่งพระโพธิสัตว์ส่งทุกประการแล้วค่านับลาพระโพธิสัตว์พาเหิงเจียออกจากสำนัก เหาะกลับมายังแม่น้ำหลิวชิวฮ้อ ครั้นถึงสุยไ้หยุดกลางแม่น้ำ แล้วร้องเรียกว่หงอเหงง หงอเหงงบัดนี้ผู้อาราธนาพระไตรปิฎกธรรมมากอยุ่ที่นี่แล้วทำไมจึงไม่รีบขึ้นมาสามภักดีเป็นศิษย์ไปเล่า สุยไ้เรียกดังนั้นแล้ว ก็เลยมาหา

พระถังซัมจั๋งต่างค่านับกัน โป๊ยก่ายแลเห็นสุยไ้งมาก็ดีใจ จึงมาค่านับ โป๊ยก่ายค่านับแล้วค่านับอีก เหง้เจียเห็นดั่งนั้น จึงพูดว่าน้องอย่ากระทำให้ช้กเข้าไป ให้ท่านเรียกปีศาจขึ้นมาเสี้ยก่อนเกิดจึงคอยขอบพระคุณท่าน

หลวงจีนดั่งซัมจั๋งจึงถามว่า ใครจะเรียกปีศาจเล่าเหง้เจียบอกว่าพระโพธิสัตว์สังสุยไ้งมาให้เป็นผู้เรียก

หลวงจีนดั่งซัมจั๋ง ได้ทราบว่พระโพธิสัตว์มีความกรุณาเมตตาจิตด้อย่างนั้น ก็มีความยินดีจึงยกมือขึ้นนมัสการไปยังทิศที่พระโพธิสัตว์อยู่ แล้วค่านับขอบใจสุยไ้งซึ่งได้มีใจมาช่วย

ฝ่ายปีศาจอยู่ได้น้้า เมื่อได้ยินเสียงมาเรียกชื่อของตัว และพูดว่ามีผู้มาอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม มาคอยอยู่ข้างฝั่งดั่งนั้น ก็นึกขึ้นได้คือพระโพธิสัตว์สังไ้ง คิดดั่งนั้นก็เทรกน้้าไหลขึ้นมาเสี้ยช้ยแลขวา พอแลมาปะสุยไ้งเข้าก็จำได้ ค่านับแล้วก็ถามว่พระโพธิสัตว์อยู่ที่ไหน สุยไ้งบอกว่า พระโพธิสัตว์มีได้มา สั่งให้ข้าพเจ้ามาสั่งท่านว่ จงรีบติดตามสามิกัดี้หลวงจีนดั่งซัมจั๋งไปประเทศไซ้ที่ และเอากะโหลกหัวผีเก้าหัวที่ห้อยค่อนั้นร้อยรอบเป็นวงแล้ว เอาน้้าเต้าวางกลางวง แล้วยกวางลงบนหลังน้้าเป็นต่างเรือ จะได้ส่งพระอาจารย์ข้ามฟากไป

หงอเจ้งจึงถามว่บัดนี้ผู้จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกนั้นอยู่ที่ไหนสุยไ้งจึงชี้มือว่ที่ยืนอยู่บนฝั่งน้้านั้นมิใช่หรือ

หงอเจ้งแลไปเห็นพระถังซัมจั๋งยืนอยู่ จึงวางไม้พลองเสี้ยวงมากราบนมัสการแล้วพูดว่ ข้าพเจ้ามีตาเนื้อแต่ไม่มีแก้วตาปัญญาจ้อาจารย์ไม่ได้ ขอพระอาจารย์อย่าได้ถือโทษข้าพเจ้าเลย

หลวงจีนดั่งซัมจั๋งจึงพูดว่ ตัวมีจิตศรัทธาจริงใจจะยอมอยู่ในคำสั่งสอนของอาตมาได้หรือ

หงอเจ้งพูดว่ข้าพเจ้าได้ฟังพระโพธิสัตว์สั่งสอนและได้รับคำสั่งสอนของท่าน และท่านได้ตั้งฉายาให้นามเรียกว่า (ช้วหงอเจ้ง) เมื่อได้รับอย่างนี้แล้ว ทำไมจะไม่อยู่ในคำสั่งสอนของท่านเล่า

หลวงจีนดั่งซัมจั๋งจึงพูดว่ถ้าดั่งนั้นก็ดีแล้ว จึงเรียกเหง้เจียให้เอามัดโกนมาโกนผมให้หงอเจ้ง แล้วหงอเจ้งจึงนมัสการหลวงจีนดั่งซัมจั๋งเป็นอาจารย์ ค่านับเหง้เจียโป๊ยก่ายเป็นพี่ พระถังซัมจั๋งเห็นกิริยาหงอเจ้งม้ธยัสถ์ จึงให้เรียกนามว่ (ช้วฮั่นเสี้ยงแลช้วเจ้งก็เรียก)

ฝ่ายสุยไ้งเห็นช้วเจ้งมีความเคารพเรียบร้อยแล้ว จึงพูดว่ หงอเจ้งได้สมาทานองค์ศีลแล้ว จงอย่ามีความเกี้ยจคร้่าน รีบทำเรือจะได้ส่งท่านดั่งซัมจั๋งข้ามฟาก

หงอเจ้งได้ฟังสุยไ้งบอกดั่งนั้น ก็ถอดหัวกระโหลกผีทั้งเก้าออกจากคอแล้ว เขา

เชือกหวายร้อยวงกระโหลกทั้งเก้าอันวางลงที่หลังน้ำแล้วเอาน้ำเต้าวางอยู่ท่ามกลาง แล้วจึงนิมนต์พระอาจารย์ตั้งข้มจิ้งลงเหยียบน้ำเต้าตัวลอยอยู่บนเรือไม่พลิก แพลงดูยีนอยู่บนแผ่นดิน ข้างซ้ายมีไฝเปียกยข้างขวามีขั้วเจ้งประดับประคอง ข้างหลังมีหิ้งเจียจุงม้าข้างบนมีขลุ่ยไฉ่คุมรักษา วันเมื่อหลวงจีนตั้งข้มจิ้งเหยียบน้ำเต้าข้ามปากไปนั้น ก็โดยอาณาภาพอนิหารของพระกวนอิมน้ำเต้าก็ลอยละลิวไป คลื่นละลอกก็ได้ซัดส่งตลบเงียบถึงปากฝั่งได้โดยสะดวกดังประสงค์ อาจารย์กับศิษย์ก็พากันขึ้นบก ขลุ่ยไฉ่ก็ลงเก็บเอาน้ำเต้าขึ้นมา หัวกะโหลกผีเหล่านั้นก็อันตรธาน สูหายไป ขลุ่ยไฉ่ก็ลากลับไปยังน้ำไฉ่ หลวงจีนตั้งข้มจิ้งเห็นดังนั้นก็ยกมือมนัสการ อาจารย์กับศิษย์ก็ตั้งหน้าตรงไปยังทิศปราจีนตรงไปตามแนวป่าต้นผลไม้มีดอกออกช่อดอกอุดม เดินพลางชมพลางเวลานั้นก็จวนจะเย็น หลวงจีนตั้งข้มจิ้งจึงถามหิ้งเจียว่าเวลานี้ก็จวนจะค่ำแล้ว เราจะหาที่พักอาศัยแห่งใดดีเล่า หิ้งเจียว่าพระอาจารย์จะถามทำไมแก่ที่อาศัย เราเป็นสมณฑลแล้ว ตามแต่จะเป็นไปจะกำหนดว่ากินนอนแห่งนั้นแห่งนี้หาได้ ไฝเปียกยพูดว่าพี่เดินตัวเปล่าจะรู้ว่าหนักเบาอย่างไร บางวันความทุกข์ความหนักก็อยู่แก่ไฝเปียกย ไฝเปียกยต้องหาบทุกวันไป ใครเหมือนพี่เดินตามเป็นสานศิษย์จัดให้ข้าพเจ้าเป็นหัวแรง ข้าพเจ้าทราบว่พี่หิ้งเจียมีจิตโอบอ้อมไม่ชอบหาบหา แต่มีน้ำนั้นรูปร่างก็ใหญ่โตมีกำลังรับรองให้พระอาจารย์ที่ต่อองค์เดียวก็ไม่สู้หนักสักเท่าใด ถ้าเอาสิ่งของในหาบนี้แบ่งให้บรรพทุกสักสองสามสิ่งเห็นจะดี

หิ้งเจียได้ยินไฝเปียกยป่นว่าดังนั้นก็จึงพูดว่า นี่เจ้าเห็นว่าม้ามันเป็นม้าจริง ๆ หรือ เธอเป็นบุตรที่สามของพระยาเล่งอ่อง เพราะทำผิดมีโทษบนสวรรค์จึงเลี้ยงฮ้องเต้สั่งให้ประหารชีวิต พระโพธิสัตว์กวนอิมขอไว้จึงได้รอดชีวิต จึงให้แปลงเป็นม้าไว้สำหรับขี่ไปประเทศไซที่เอาคุณลบล้างโทษ ไฝเปียกยอย่าไปเกี่ยวข้องกับเธอเลย

ขั้วเจ้งได้ฟังหิ้งเจียพูดดังนั้น จึงถามว่านี่มังกรแปลงเป็นม้าจริงหรือ หิ้งเจียตอบว่าจริงดังนั้น

ไฝเปียกยถามว่า ข้าพเจ้าได้ยินเขาพูดกันว่ามังกรนั้นมีฤทธิ์อาณาภาพทำเมฆฝนและทำอำนาจแผดงฤทธิ์ให้น้ำในท้องมหาสมุทรวันไหนไปทุกประการก็มี นี่ทำไมจึงเดินหงอย ๆ ไม่แข็งแรง

หิ้งเจียพูดว่า พี่จะบอกให้มังกรออกฤทธิ์ให้ดู ว่าแล้วหิ้งเจียก็จับไม้กระบองขึ้นแกว่งกวัดมีรัศมีออกต่าง ๆ ม้ามังกรก็ตกใจคิดว่าหิ้งเจียจะตีเขาก็ออกแรงแผ่นหนีไปเร็วดูจสายฟ้าแลบ พระอาจารย์นั่งอยู่บนหลังจับบังเหียนรั้งยอกก็ไม่หยุด วิ่งไปชั่วแล่นข้ามพันพันเขาตลอดไปทางใหญ่จึงหยุด หลวงจีนตั้งข้มจิ้งนั่งอยู่บนหลังออกหอบแลไปข้างหลังเห็นศิษย์ทั้งสามวิ่งตามมาทัน หลวงจีนตั้งข้มจิ้ง เงยหน้า

แลไปข้างหน้า เห็นมีหมูไม้สนรมรินสง่างามมีบ้านเรือนอยู่หลายหลังจึงบอกแก่ศิษย์ว่า ข้างหน้านั้นมีหมู่บ้านจำเราจะไปขออาศัยพักสักคืนหนึ่ง

เหิงเจียแลไปก็เห็นเป็นเมฆต่าง ๆ สิปกคลุมก็รู้ได้ว่าเป็นสำนักของผู้สำเร็จบันดาลชั้น เหิงเจียก็นั่งอยู่แต่ในใจจึงพูดแก่พระอาจารย์ว่าที่ตรงนี้ดีควรจะพักได้ หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งก็ลงจากม้าพากันเดินเข้าไปยังประตูนอก พิจารณาดูบนห้องหอล้วนสลักเสลาศิลากเป็นรูปต่าง ๆ และปิดทองประดับชั้บซ้อนเป็นลวดลายระบายสีต่าง ๆ

ปิยก่ายพูดว่า ชะรอยว่าจะเป็นบ้านของคนที่มีงูใหญ่โตจึงได้ทำอย่างนี้ เหิงเจียจะใคร่เข้าไปหลวงจีนถึงซุ่มจิ้งห้ามว่าอย่าเข้าไปเลย พวกเราเป็นคนถือศีลกินเพลต้องมีความเกรงใจเจ้าของบ้านจะติดใจได้ คอยให้มีคนเดินออกมา เราจะคอยพูดขออาศัยสักคืนหนึ่ง พูดกันดังนั้นแล้วก็นั่งคอยอยู่ที่ข้างแท่นริมประตูสักครู่หนึ่ง เหิงเจียใจร้อนเห็นไม่มีคนเดินออกมาก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปข้างในประตูเหลียวซ้ายแลขวาก็เห็นหอดึกหลังหนึ่งสามห้อง จึงเดินเข้าไปใกล้ก้าวขึ้นบนตึกพิจารณา ดูเห็นห้องหอกกลางมีฉากหนึ่งสีอิฐตัวแต่มีเครื่องโต๊ะตั้งเป็นลำดับ และที่บนเสามีเหรียญสลักเป็นตัวหนังสือทองแว่นสองข้างผ่าผานั่ง มีฉากเขียนสี่ฤดูแว่นทั้งสองข้าง ยิ่งพิจารณาดูก็ยิ่งดงามนัยน์ตาบัดเดียวได้ยินเสียงมีเท้าคนเดินข้างในออกมา เป็นผู้หญิงอายุกลางคนถามว่า ผู้ใดเข้ามาในบ้านข้าพเจ้าหญิงหม้ายทำไมเล่า

เหิงเจียเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงตอบว่าข้าพเจ้าคือคนอยู่ ณ ประเทศตะวันตกคือเมืองจินพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้มีรับสั่ง ให้หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งไปยังประเทศไซที่อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม บัดนี้ข้าพเจ้าศิษย์กับอาจารย์สี่คนมาถึงที่นี่ ก็จวนเวลาค่ำจะขออาศัยพักสักคืนหนึ่ง ขอท่านได้กรุณา พຽງนี้เข้าก็จะลาท่านไป

หญิงหม้ายได้ยินเหิงเจียเล่าบอกชี้แจงให้ฟังดังนั้น ก็มีความศรัทธาจึงถามว่า บัดนี้ท่านทั้งสามนั้นอยู่ที่ไหนเล่าขอเชิญท่านเข้ามาข้างในนี้เถิด เหิงเจียจึงได้ร้องนิมนต์ด้วยเสียงอันดังว่า เชิญพระอาจารย์เข้ามาในนี้เถิด

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งได้ยินเหิงเจียร้องนิมนต์ดังนั้น ก็พร้อมด้วยปิยก่ายซัวเจ๋งยกหาบจูมัวเข้าไปข้างใน ครั้นถึงหลวงจีนถึงซุ่มจิ้งจึงเดินขึ้นไปบนห้อง เหิงเจียหม้ายก็ออกมาเชิญเข้าไปข้างใน

ปิยก่ายตามหลังอาจารย์เข้าไป ตาเขม้นดูหญิงหม้ายคนนั้นเห็นสวยงามดุจหญิงพึงแรกรุ่ง หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งครั้นขึ้นมาบนห้องหญิงหม้ายก็เชิญให้นั่งที่อันสมควร สักประเดี๋ยวมีเด็กสาวน้อยยกถาดน้ำชาออกมาวางบนโต๊ะ หญิงเจ้าของบ้านจึงนิมนต์ให้หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งจันน้ำชาและสาธุศิษย์ทั้งสามก็นั่งเก้าอี้รับ

ประทานน้ำชา

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งถามว่า ท่านสีกาโยมนั้นแะอะไร ชื่อในตำบลดี้มีนามอย่างไร หญิงเจ้าของบ้านบอกว่าตำบลดี้คือทิศปราจีน ประเทศนี้เป็นประเทศทิศตะวันออกนามเรียกว่าตั้งอัน ข้าพเจ้าแซ่โก้วสามีข้าพเจ้าแซ่ป้อดบิดามารดาล่วงไปแล้ว ข้าพเจ้าสามีภริยาปกครองรักษาทรัพย์สมบัติไร่นาก็มีมาก ข้าพเจ้าไม่มีบุตรผู้ชาย มีแต่บุตรผู้หญิงสามคนสามีข้าพเจ้าถึงแก่กรรมตัวข้าพเจ้าเป็นหม้าย เลี้ยงบุตรอยู่จนทุกวันนี้ ทรัพย์สินกับบริบูรณ์มั่งคั่ง วงศาคุณาญาติหาไม่มี ข้าพเจ้าต้องเป็นธรรมาจารีไป บุตรสาวทั้งสามคนคิดจะใคร่ให้ออกเรือนไปมีสามีดูก็ยากนัก บัดนี้ท่านมาถึงนี่ก็ดีแล้วรวมทั้งลูกศิษย์อาจารย์ก็เป็นสี่คน ข้าพเจ้าแม่ลูกรวมสี่คน ใจข้าพเจ้าอยากจะใคร่ขอให้ท่านเป็นสามีเห็นจะดีหรือไม่ ใจท่านจะเห็นเป็นประการใด ข้าพเจ้าก็ยังไม่ทราบในใจท่าน

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้ง ได้ฟังนางพูดดังนั้นก็ได้พูดโต้ตอบว่ากระไรดูคนไปหูหนวกหลับตาระงับจิตนั่งนิ่งอยู่

หญิงนั้นเห็นหลวงจีนทำกิริยาอย่างนั้น จึงพูดต่อไปอีกว่าอันมรดกที่มีนั้น คือนาฟางกว่าสามร้อยไร่ นาปากก็กว่าสามร้อยไร่เรือกสวนก็กว่าสามร้อยขนัด ผลไม้มีสารพัดโคกระปือตั้งฝูงใหญ่หมูแพะแกะเปิดไถ่จับไม่ถ้วน เครื่องภาชนะใช้สอยแพรผ้าสีต่าง ๆ ข้าวปลาตั้งยั้งฉาง เครื่องเพชรนิลจินดาแก้วแหวนเงินทองมีมากหลายหากว่าจะใช้สอยกินอยู่ชุ่มหมักสามชั่วคนก็ไม่หมด ส่วนท่านอาจารย์กับศิษย์สามคน แม้ว่าจะเห็นแก่ข้าพเจ้าแม่ลูกปลงใจอยู่ด้วยข้าพเจ้าก็จะมีบุญคุณสุขสรวร หากจะดีกว่าที่จะไปไซ้ให้ลำบากเปล่า ๆ

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งนั่งนิ่งไม่ได้ตอบว่ากระไร หญิงนั้นก็พูดต่อไปว่า ข้าพเจ้าปีกุนปีนี้ได้สี่สิบห้าแล้ว บุตรสาวคนใหญ่อายุได้ยี่สิบ ชื่อว่านางจินจิน บุตรคนที่สองอายุได้สิบเก้าปีชื่ออ่ายอ่าย บุตรคนสุดท้ายนั้นอายุได้สิบหกปีแล้วชื่อนางหลินหลิน บุตรทั้งสามนี้ก็ยังไม่มีสามีตัวข้าพเจ้านี้หากว่าไม่สวยไม่งาม ก็แต่บุตรทั้งสามนั้นรูปร่างสวยงามผิวพรรณผุดผ่อง การเย็บทอปักชานาญทำได้ทุกอย่างเพราะไม่มีบุตรชายตั้งแต่ยังเยาว์สามีข้าพเจ้าให้เรียนหนังสือจะแต่งเป็นกลอนเป็นโคลงเป็นฉันทาก็ทำได้ ถึงอยู่ประเทศบ้านนอกอย่างนี้ก็จริง แต่ความรู้วิชาและการกิริยามารยาทก็พอคล้ายคลึงแก่ชาวพระนคร ท่านทั้งสี่แม้ว่าสมัครรักใคร่กับด้วยข้าพเจ้าแม่ลูกแล้ว ก็จะมีมีความสุขกายสุขใจอยากนุ่งก็มีนุ่งอยากกินก็มีกินเป็นที่ถาวรวัฒนาการที่สุด จะมาคิดเห็นดีอะไรแก่หม้อบาตรเหล็กนุ่งหม้อผ้าย้อมกรักอย่างนั้นจะพิเศษด้วยข้ออะไรมี

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งได้ฟังหญิงหม้ายพูดพรรณนาดังนั้น สีหน้าสลดให้ตกใจ

หวาดเสียวสะดุ้ง ดุจทารกได้ยินเสียงฟ้าร้องไห้แง ๆ เอะ ๆ หวั่นไหวกายสัน
ระจิวนั่งนิ่งสะกดใจสำรวมอยู่มิได้พูดจาว่าอะไร

เปี๊ยก่ายนั่งอยู่บนเก้าอี้ ได้ฟังหญิงหม้ายพูดอวดความมั่งมี รูปศรีสวยงาม ๆ
ดั่งนั้น จิตใจให้คนเหลือจะทนได้ นั่งไม่เป็นสุขเหลือวช้ายแลขวามือทำให้ไหวติง
ไปทั้งกายอดอยู่ไม่ได้ ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินมาสะกดพระอาจารย์ว่า นางหญิง
หม้ายทำซึ่งความดีมาผูกสมัคจะใคร่ทำไมตรี ทำไมอาจารย์จึงนั่งทำเฉยไม่พอใจ
อย่างนั้นเล่า

หลวงจีนถึงซำจั้ง ได้ฟังเปี๊ยก่ายพูดดั่งนั้นจึงหันหน้ามาตวาดด้วยเสียงอันดัง
ว่า อ้ายสัตว์เดียรัจฉานทำสู้อู้ไม่รู้จักอะไร อาตมาเป็นสมณะรักษาเพศบรรพชิต
ประพฤติพรตพรหมจรรย์ จะเอาความมั่งมีมาทำให้จิตเศร้าหมองควรอยู่หรือ จะ
เอารูปสลักเสียงมามัดผูกเราได้หรือเขาพูดว่าอะไรก็ช่างเขาเป็นไรโยเรามีพูดไป
ช่างเขาเกิด

ฝ่ายนางหญิงหม้ายได้ยินพระถึงซำจั้งพูดดั่งนั้น จึงหัวเราะแล้วพูดว่าคิดดูก็
น่าสงสารคนที่บวชนั้นจะมีความดีอะไรที่ไหน

หลวงจีนถึงซำจั้งจึงถามว่า ก็ท่านสีกาโยมอยู่กับบ้านนั้นจะมีความดีอะไรเล่า
หญิงหม้ายตอบว่าขอนิมนต์ท่านนั่งฟังไว้ข้าพเจ้าจะชี้แจงให้ท่านฟังก็ทำไม่จึงจะ
ทราบได้จำจะต้องทำคำโคลงเป็นคำหนึ่งที่ท่านกล่าวไว้ว่า (ขุนจ้ายของเสงเตียดซิม
ล้อ) แปลว่าฤดูเดือนสามเดือนสี่เดือนห้าสวมแพรโล่ คำที่สองว่า (ที่อ้วนกิมแซเสียง
เล็กฮ้อ) แปลว่าฤดูเดือนหกเดือนเจ็ดเดือนแปดใส่แพรบางกินน้ำแช่ใบยาเย็น คำที่
สามว่า (ซิวอิ้วซิมไซเฮียงจูดจิว) แปลว่าฤดูเดือนเก้าเดือนสิบเดือนสิบเอ็ด ใส่เสื้อ
แพรเงินเจาดอกกินเหล้าข้าวเหนียวหอมไอหารส คำที่สี่ว่า (ตั้งไล่นวนก๊อกจ้วยั่นท้อ)
แปลว่าฤดูเดือนสิบสองเดือนอ้ายเดือนยี่เข้านอนในหออุ่นเมาเพลิน คำที่ห้าว่า (สี่ซี้
ซิวเอ่งปัน ๆ อิว) แปลว่าสี่ฤดูประสงคของมีพร้อม คำที่หกว่า (เปี๊ยก่ายเจียดเตียนซุ
เกี้ยเกี้ยโต) แปลว่าแปดหน้าของบริโภคมีรสมีทุกสิ่ง คำที่เจ็ดว่า (ซิมกิมโพทลิน
ฮวยเจ็กแม้) แปลว่าเครื่องใส่แพรสีมีต่าง ๆ กลางคืนมีไฟตามตั้งสีสว่างไสว คำที่
แปดว่า (เซียงยู่แห่งเกียดเหลยมี่ท้อ) แปลว่าดียิ่งกว่าที่คนไปไหว้พระพุทธรณีที่
นางหญิงหม้ายอ่านคำโคลงชี้แจงให้หลวงจีนถึงซำจั้งฟังดั่งนั้นแล้ว หลวงจีนถึง
ซำจั้งจึงพูดว่าท่านสีกาโยมพูดดั่งนั้นก็ดีแต่อยู่กับบ้าน เป็นฆราวาสรับซึ่งความ
สวยงามบริโภคคามคุณสุขกายสุขตา จะนุ่งหมกับริบูรณ์จะกินก็เครื่องคาวหวาน
ไอหารสอ้มเอิบ บุตรสาวก็พริกพร้อมบริบูรณ์ดั่งนั้นเอาเป็นจริง แต่ท่านหาได้ทราบ
ในความดีของสมณกิจผู้รับบาปไม่ แม้ว่าพูดกันทำไม่จะรู้ได้ ต้องเอาโคลงเป็น
พยานจึงจะรู้กันได้ ดังเราจะนำมากล่าวให้ท่านฟังบ้าง คำที่หนึ่งว่า (ซุดเกียหลิบจี

ปูนเปียกแข็ง) แปลว่าเข้าอุปสมบทบวชนั้นตั้งความเพียรไม่เหมือนอย่างโลก คำที่สองว่า (ซีเก่าซ่งเจียอินอัยตอง) แปลว่าสละความรักใคร่และเหี้ยมเรื้อนเคหา คำที่สามว่า (ว่วม้วยบิดแซเฮยเก๊าจี้) แปลว่าของนอกไม่เอาเป็นอารมณ์ตามปาก ลิ้น คำที่สี่ว่า (ซิมตังจู้อิ้วเอียง) แปลว่ากายตัวก็มีความสุขด้วยอากาศ คำที่ห้า (กั๊งฮวนหั่งมั่วเซียวกิมก้วย) แปลว่าสำเร็จความเพียรเข้าที่ระบับ คำที่หกว่า (เม่งซิมก็แสฟังกูเอียว) แปลว่าจิตสว่างเห็นสันดานเข้าบ้านเดิม คำที่เจ็ดว่า (แสงเจ้อต้อแกท้มฮวยซิด) แปลว่าดีกว่าอยู่กับบ้านกินเลือดเนื้อ คำที่แปดว่า (เหลาล้ายจียไล้เจ้าก้วยลัน) แปลว่าความชราก็ตกลงในถุงเนา หลวงจีนถึงซำจ้งพรรณนาความตามในโคลงนั้น ให้นางหญิงหม้ายฟังตั้งนั้น หญิงนั้นมีความโกรธยิ่งนักจึงพูดว่า สงฆ์ที่เขาทิ้งพูดจาไม่มีสัมมาคารวะข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าท่านมาจากเมืองได้ดังจะไล้ออกไปให้พ้นจากที่นี่ ข้าพเจ้ามีจิตจริงใจเอาเหี้ยมเรื้อนทรัพย์สมบัติเงินทองมาผูกพันสมัครจะใคร่เป็นที่อาศัยซึ่งกันและกัน นี่ท่านเอาคำหยาบคายพูดให้ข้าพเจ้าเจ็บใจ แม้ว่าท่านเป็นผู้รักษาศีลอุปสมบทตั้งมั่นอยู่ในทางสมณกิจสักไม่ได้ ก็ศิษย์มีเป็นสามคน จะอนุญาตให้อยู่สักคนหนึ่งก็เป็นไร นี่ท่านมาตั้งมั่นทำเอาแต่ใจของท่านผู้เดียวไม่ผ่อนผัน เอาแต่ธรรมเนียมของท่านฝ่ายเดียว

หลวงจีนถึงซำจ้งเห็นนางโกรธตั้งนั้นก็ทำเป็นเกรง ๆ กลัว ๆ จึงร้องเรียกว่า เห่งเจียจะให้อยู่ที่นี้จะรับหรือไม่ เห่งเจียตอบว่าข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาก็ยังไม่เคยอุระการบ้านเรือน ขอพระอาจารย์ให้เปียกกายอยู่เกิด เปียกกายได้ยั้งตั้งนั้นจึงพูดว่าที่เห่งเจียไม่ควรจะปลุกคนอย่างนั้น สรรพัตการต้องผู้ใหญ่ก่อนจึงถูกต้องตามธรรมเนียม หลวงจีนถึงซำจ้งจึงพูดว่า ถ้าเห่งเจียเปียกกายไม่ยอมก็ให้ซำเจ้งอยู่เกิด ซำเจ้งพูดว่าขอพระอาจารย์ได้ทราบ ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งของพระโพธิสัตว์กวนอิม ชักนำสั่งสอน และข้าพเจ้าได้รับสมาทานศีลแล้ว และสั่งให้ข้าพเจ้าติดตามพระอาจารย์ไป ที่ไหนจะมาหลงรักความมั่งมีนั้นได้ ถ้าโดยที่สุดตายเสียก็จะดีกว่า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอตั้งจิตตรงไปให้ถึงประเทศไซที่ อันการมีจิตประมาทอย่างนี้ข้าพเจ้ารับอยู่ไม่ได้เป็นอันขาด หญิงหม้ายเห็นอาจารย์กับศิษย์ทั้งสี่คนนั้นไม่มีใครยอมอยู่เป็นเชยทุกคน นางมีความโกรธหลุดจากเก้าอี่เดินเข้าในชั้นในแล้วปิดประตู ทิ้งศิษย์กับอาจารย์ไว้ให้อยู่ข้างนอก น้ำร้อนน้ำชาไม่หาให้กินทั้งสิ้นเสบียงสดไม่มีผู้คนออกมา

เปียกกายเห็นตั้งนั้นจิตใจให้เศร้าหมอง คิดแค้นพระอาจารย์ พูดว่าพระอาจารย์ไม่เข้าการเลย เอาการอะไรมากล่าวให้ล้างความดีของเราเสีย แม้เขาจะพูดว่าวาระไรก็ตามแต่ใจเขา เราคอยพูดยกยอผ่อนผันพอได้อิมสักม้อหนึ่ง พอรุ่งเช้าเราก็จะลาไป อันการนั้นมันก็สุดแต่เราพูดให้เสียการอย่างนี้พากันอดอยากเปล่า ๆ

ซัวเจ๋งได้ฟังปิ๊ยก่ายพูดดั่งนั้นจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นพี๊เปี้ยก่ายอยู่รับเป็นลูกเขยก่อนก็จะสำเร็จการทั้งสิ้น

ปิ๊ยก่ายว่าน้องอย่าพูดปลุกคนอย่างนั้นไม่ตีเลย ซึ่งการทั้งปวงต้องให้ผู้ใหญ่คิดผู้ใหญ่พูดจึงจะดี หั่งเจี้ยได้ฟังปิ๊ยก่ายพูดดั่งนั้นจึงพูดว่า จะต้องคิดอะไรกับใคร เมื่อกี้เจ้าบอกแก่พระอาจารย์ให้รับเป็นสามีเขา ตัวก็ต่อรับเป็นลูกเขยจะต้องคิดอะไรอีกเล่า และบ้านนี้ก็มิทรัพย์สินเงินทองมั่งคั่งบริบูรณ์ ทั้งเครื่องภาชนะใช้สอย แม้จะแต่งงานทำขันหมากก็พอใช้ จะเลี้ยงดูข้าวของกับบริบูรณ์ตามแต่พวกเขาจะรับซึ่งความสุขแล้ว ตัวสึกออกไปเป็นฆราวาสอยู่นั้น ก็เป็นสุขอย่างนี้จะมิดีกว่าพวกเราทั้งสองหรือ

ปิ๊ยก่ายได้ฟังหั่งเจี้ยพูดดั่งนั้นจึงตอบว่า อันความที่พี่พูดก็จริงดั่งนั้น แต่ข้าพเจ้าสละแล้วจะกลับเป็นฆราวาสอีกดูกระไรอยู่ สละลูกเมียแล้วและจะกลับไปหาเมียอีกเล่า

ซัวเจ๋งถามว่าพี่เคยมีภรรยาแล้วหรือ หั่งเจี้ยพูดว่าซัวเจ๋งยังไม่รู้ ปิ๊ยก่ายนี้เดิมอยู่ที่เมืองโอซือก๊ก ดูเป็นลูกเขยของเกาทัยก เพราะพี่ปราบปรามจับตัวได้เธอรับศีล เพราะฉะนั้นจึงได้สละภรรยาตามพระอาจารย์มาจะไปไซที่ เพื่อนมัสการพระพุทธเจ้า เธอกับเมียมานานแล้ว บัดนี้มาพบปะอาหารเช่นที่เคยอย่างนี้ จึงคิดถึงความหลัง จิตใจก็ประหวัดหวนไหว หั่งเจี้ยพูดดั่งนั้นแล้วจึงเรียกปิ๊ยก่ายมาบอกว่า เจ้าจงเป็นลูกเขยเขาเถิด และเจ้าจงรู้จักคุณของหั่งเจี้ยให้มาก ๆ เกิดจงบาคำนับซ้ำเสียซ้ำจึงจะไม่ขัดคอเจ้า

ปิ๊ยก่ายได้ฟังหั่งเจี้ยพูดดั่งนั้นจึงพูดว่า เอาความอะไรมากล่าวเลอะเทอะอย่างนี้ แม้ถึงตัวพี่ใจอย่างนั้นก็พอใจเหมือนกัน จะเอาความชั่วมาใส่ให้แต่ข้าพเจ้าคนเดียวอย่างไร คำโบราณท่านเปรียบว่าสมณะนั้นรูปศรีตุดจปีศาจ แต่ผู้ใดเล่าจะไม่มีความปลอดภัย เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร ๆ ก็พูดเอาแต่ที่ดีเอาตัวรอด อ่างความสำเร็จจนไม่มีน้ำร้อนหน้าขาจะกิน ทั้งข้าวปลาอาหารก็ไม่มีจะกินได้ไฟก็ไม่มีจะจุด จนถึงความอดอยากก็ไม่สู้กระไรนักมาวิตกด้วยม้าไม่มีหญ้าจะกิน ฟุ้งนี้จะต้องรับให้พระอาจารย์ที่เดินทาง จะเอากำลั้งที่ไหนมาเดินทางได้ จะมีดั่งถึงลอกหนังม้าดอกกระมัง พูดดั่งนั้นแล้วจึงพูดว่าพี่น้องจงอยู่ที่นี้ไว้ธุระข้าพเจ้าจะไปปล่อยม้าให้ไปเที่ยวกินหญ้า ปิ๊ยก่ายก็ลงจากหอไปแก้มาจงเดินไป หั่งเจี้ยจึงบอกแก่ซัวเจ๋งว่า น้องจงอยู่ที่นี้ เป็นเพื่อนพระอาจารย์พี่จะไปดูปิ๊ยก่ายจะไปข้างไหน หั่งเจี้ยก็ออกจากหอแปลงเป็นแมลงวันบินแอบตัวปิ๊ยก่ายไปมิได้รู้สึก

ฝ่ายปิ๊ยก่ายจงม้ามาถึงที่มีหญ้า ก็ไปปล่อยม้าให้กินหญ้า จงม้าเลยไปทางประตูหลังบ้านของหญิงนั้น โดยความตั้งใจจะใคร่พบแก่แม่หญิงหม้าย

ฝ่ายแม่หญิงหม้ายเวลานั้น กำลังพานุตรสาวทั้งสามคนไปชมดอกไม้อยู่หลังบ้าน พอแลเห็นเปียกกายมา นุตรสาวทั้งสามคนก็เดินหลบเข้าไปในประตู แม่หญิงยืนอยู่ที่ประตูจึงถามว่าท่านจะไปไหน เปียกกายตะลิดะลานปล่อยม้าเดินมาพนมมือ แล้วพูดว่า ข้าพเจ้าพาม้ามาจะให้กินหญ้าของท่านแม่ได้ทราบ

แม่หญิงหม้ายพูดแก่เปียกกายว่า ท่านหลวงจีนถึงชิมจิ้งมัยย์สัถยะเยียดนัก อยู่ที่นี่เป็นบุตรเขยของข้าพเจ้าจะไม่ดีกว่าที่ไปประเทศไซที้หรือ ไม่ต้องหอบหิ้วให้ลำบากกายลำบากใจ

เปียกกายหัวเราะแล้วพูดว่า อันที่พระอาจารย์นั้นเพราะรับ ๆ สั่งของพระเจ้าถึงไทจงอ่องเต้ เธอหาอาจอยู่ได้ไม่ เมื่อกี้นี้ก็จะให้ข้าพเจ้าอยู่ด้วยท่านแม่คิดกันแล้วแต่ข้าพเจ้ายังเกรงอยู่กลัวท่านแม่จะคิดว่าข้าพเจ้าปากยาวหูยาวเพราะฉะนั้น จึงยังเห็นว่าขัดข้องอยู่

แม่หญิงหม้ายได้ฟังเปียกกายพูดดังนั้นจึงพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ติเตียนอะไรดอก เพราะจะใคร่ได้บุตรเขยไว้ในบ้านสักคนหนึ่ง แต่วิตกว่านุตรสาวจะมีความเลือกอย่างไรก็ยังทราบไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไปลองบอกดูก่อน

เปียกกายพูดว่า ขอท่านแม่โปรดบอกแก่น้องด้วยเถิดว่า อย่าเลือกรูปร่างเลย แม้ว่าตัวข้าพเจ้าหน้าตาขี้ขลาดก็จริงอยู่ แต่มีวิชาหลายประการนัก จะจัดการบ้านเรือนนั้นได้หลายอย่าง

แม่หญิงหม้ายจึงถามเปียกกายว่า เจ้ามีวิชาการอย่างไรบอกให้ข้าพเจ้ารู้บ้าง เปียกกายพูดว่า ถึงตัวข้าพเจ้ารูปร่างหน้าตาขี้ขลาดก็จริง แต่ธุระกิจการในบ้านนั้นหมั่นอุตสาหะ แม้ไร่นาก็ไม่ต้องใช้วัวควายไถคราด คราดเหล็กของข้าพเจ้ามีอันเดียวก็กระทำสำเร็จได้ทั้งสิ้น คราวไม่มีฝนจะทำให้ฝนตกก็ได้ หากไม่มีลมจะทำให้ลมพัดก็ได้ ถ้าตึกบ้านห้องหอต่ำแคบจะทำให้ใหญ่โตสูงกว้างก็ได้ สารพัดการก็สำเร็จได้ทุกสิ่งทุกอย่าง

แม่หญิงจึงพูดว่า ถ้ามีความเพียรและมีวิชาความรู้เช่นนั้นก็ดีแล้ว แต่ต้องกลับไปตริตรองปรึกษารือกับท่านอาจารย์เสียก่อน ถ้าตกลงเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าจะรับท่านเป็นบุตรเขย

เปียกกายจึงพูดว่า ไม่ต้องตริตรองอะไร แม้พระอาจารย์เล่าก็มีไซปิตามารดาบังเกิดเกล้า ซึ่งธุระนั้นสุดแต่ใจข้าพเจ้าทั้งสิ้นไม่ต้องไปปรึกษารือแก่ผู้ใดอีกต่อไปแล้วสุดแล้วแต่ใจข้าพเจ้าผู้เดียว

แม่หญิงได้ฟังเปียกกายดังนั้น จึงพูดว่าถ้ากระนั้นก็ดีแล้ว ข้าพเจ้าจะบอกให้นุตรสาวรู้ตัวเสียก่อน แล้วจึงจะคอยจัดแจงแต่งงาน พูดดังนั้นแล้วก็เดินเข้าไปข้างในจับประตูหลังบ้าน เปียกกายก็ไม่พาม้าไปให้กินหญ้ากลับจูงม้ามาข้างหน้าหอ

เปี๊ยกายหาได้รู้สึกว่าจะแห้งเจี๋ยตามไปฟังความรู้หมดสิ้นทุกประการแล้วไม่

แห้งเจี๋ยเมื่อตามไปฟังทราบความตลอดแล้ว ก็กลับมาแจ้งความแก่หลวงจีน ถึงข้มจิ้งว่า เปี๊ยกายจงมา กลับมาแล้ว หลวงจีนถึงข้มจิ้งจึงถามเปี๊ยกายว่า เธอ มาไปปล่อยให้กินหญ้าแล้วหรือ

เปี๊ยกายได้ฟังแห้งเจี๋ยพูดกระทบตังนั้นก็คิดว่าการลับของเราคงมีผู้รู้แล้ว ให้คิด ละอายแก่ใจยิ่งนักนั่งก้มหน้านั่งอยู่ สักครู่หนึ่งก็ได้ยินประตูข้างเปิด แลไปก็เห็น นางหญิงหม้ายพาบุตรสาวเดินออกมามีคนถือโคมนำหน้าออกมา หอมกลิ่นระรื่น ครั้นเดินมาถึงที่หน้าห้องแม่หญิงหม้ายจึงบอกบุตรสาวทั้งสามว่า ให้ไหว้ค่านับ หลวงจีนถึงข้มจิ้งและแห้งเจี๋ยเปี๊ยกายชั่วเจี๋ย บุตรสาวทั้งสามคนได้ยินมารดาบอก ตังนั้นก็ยืนร่ายกันทั้งสามคนค่านับไหว้ พิจารณาลักษณะรูปร่างนางทั้งสามคนนั้น ดูจดังว่านางฟ้าลงมาดิน ยากที่จะหานางใดในมนุษย์โลกนี้มาเปรียบเทียบได้

ฝ่ายอาจารย์สามศิษย์ทั้งสามสี่คนนั้น ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเมินหน้าไปเสียทาง อื่น มิได้รับรอง ได้ตอบประการใด แต่เปี๊ยกายเมื่อแลเห็นนางทั้งสามคน มีศิริรูป โสภาม่องใสงดงามตังนั้น ในดวงจิตก็ประหวัด มีความกำหนดในรูปเกิดขึ้น จิตใจ ก็ไหว้วอยง ร่างกายก็กำเริบวันไหว จึงเอื้อนโอรุ้ออกสุนทรവാจาเสียงเบา ๆ ว่า ลำบากแก่ท่านมารดาต้องพนางฟ้าลงมาดิน เชิญขอให้แม่น้องผู้รูปร่างงามทั้งสาม กลับเข้าไปเกิด

นางทั้งสามเมื่อได้ฟังเปี๊ยกายพูดตังนั้นแล้ว ก็ค่านับกลับเข้าไปข้างใน เอา โคมเต็งลั้งไว้คู่หนึ่ง

ฝ่ายแม่หญิงหม้ายจึงถามว่า ท่านผู้ใดจะพอใจเป็นบุตรเขยข้าพเจ้าก็ขอเชิญ เกิด

ชั่วเจี๋ยได้ยินนางถามตังนั้นจึงตอบว่า ได้จัดเรียบร้อยแล้วคือแช่ตือชื่อเปี๊ยกาย นั้นแหละจะให้เป็นบุตรเขย

เปี๊ยกายได้ยินชั่วเจี๋ยพูดตังนั้นจึงพูดว่า พี่น้องอย่าเหมายให้เราตังนั้นจะต้องคิด ไตร่ตรองกันก่อนจึงจะชอบ

แห้งเจี๋ยพูดว่ายังจะไตร่ตรองอะไรต่อไปอีกเล่า ข้างหลังบ้านได้นัดแนะพูดจา กันไว้แล้วก็เป็นที่ตกลงกันแน่นอนแล้วนะซี อาจารย์เป็นเจ้าสาวข้าพเจ้าเป็นเจ้าบ่าว ให้ชั่วเจี๋ยเป็นเจ้าแม่ ไม่ต้องหาฤกษ์วันคืนอะไรแล้ว วันนี้ก็เป็นวันธงชัยได้ฤกษ์ดีแล้ว ควรจะแต่งงานวิวาห์มงคลอยู่กับด้วยแล้ว เปี๊ยกายไปไหว้อาจารย์แล้วจะได้ส่งตัว เข้าไป เปี๊ยกายได้ฟังตังนั้นจึงพูดว่า อย่าทำเล่น ๆ ตังนั้นไม่สำเร็จเอาที่โหนดมา ยังไม่ทันไรก็จะเอาจลงเป็นที่แน่นอนอย่างนี้ไม่ได้

แห้งเจี๋ยจึงพูดว่าทำไมจะไม่สำเร็จเล่า เจ้ากับแม่หญิงได้ยินยอมตกลงกันแล้ว

ทำไมจึงว่าไม่สำเร็จ เจ้าจงรีบเร็ว ๆ ไปด้วยนาง เหงิงเจียพูดดังนั้นแล้ว ก็เข้ามาจับมือเป็ยก่ายจงมาให้นางแม่หญิงหม้ายแล้วพูดว่า คนนี้คือบุตรเขยท่าน ท่านจงพาไปจัดแจงแต่งเถิด

ฝ่ายนางแม่หญิงหม้าย เห็นเหงิงเจียมอบตัวเป็ยก่ายมาให้แล้ว นางก็รับพาเป็ยก่ายไป

ฝ่ายเป็ยก่ายเมื่อเหงิงเจียมอบตัวให้ตามนางแม่หญิงหม้ายไปเวลานั้น ร่างกายให้ไหวติงไปทั้งตัวมีความยินดียิ่งนัก ก็เดินตามนางเข้าไปข้างใน นางหญิงหม้ายจึงเรียกเด็กคนใช้ให้เอาเครื่องแจนน้ำร้อนน้ำชาไปเลี้ยงเหงิงเจียกับชิวเจ็งข้างนอก แล้วเรียกพวกทำเครื่องโต๊ะให้ตระเตรียมจัดแจงทำเครื่องโต๊ะในการวิวาห์มงคลในเวลาพຼ່งนี้ ครั้นนางสั่งการเสร็จแล้วก็พาเป็ยก่ายเดินไป

ฝ่ายพระอาจารย์กับศิษย์ทั้งสามนั่งอยู่ข้างนอก ครั้นเสร็จธุระแล้วก็พากันหลับนอนตามสบาย

เมื่อเป็ยก่ายเดินตามแม่หญิงเข้าไปนั้น เห็นห้องห้องเป็นชั้นเรียบร้อยเรียงรายมากมาย จึงถามว่าท่านมารดาในชั้นนี้เห็นเป็นห้องหอและมีประตูเป็นชั้น ๆ นั้นจะเป็นห้องสำหรับใส่อะไรไว้หรือ

นางบอกว่าเป็นไว้สำหรับใส่ของกินและเครื่องใช้ต่าง ๆ เป็ยก่ายจึงชมว่า บ้านผู้ดีแท้ ๆ เดินไปอีกก็เลี้ยวมุมตึกข้างนั้นมีทางเดินไป จึงมาถึงตึกใหญ่ แม่หญิงหม้ายพาเป็ยก่ายเดินตรงขึ้นบนตึกสูง ครั้นถึงนางจึงบอกเป็ยก่ายว่า เมื่อคืนนี้เหงิงเจียพี่ของเจ้าบอกว่าวันนี้เป็นวันธงชัย ก็เป็นการดວนจัดแจงไม่ทัน เจ้าจงไหว้พอเป็นกิริยาแล้วจึงได้เข้าร่วมห้อง

เป็ยก่ายได้ฟังดังนั้นนึกดีใจก็ทำตาม จึงจุดธูปเทียนมาบักโต๊ะเทวดาและปู่ย่าตายาย แล้วคำนับไหว้ตามธรรมเนียม ครั้นเสร็จแล้วจึงมาไหว้แม่ยาย แล้วเป็ยก่ายจึงถามว่า ท่านมารดาจะให้บุตรคนไหนเป็นภรรยาข้าพเจ้าเล่า

นางจึงตอบว่า แม่นี้อยู่มีความสงสัยอยู่ ด้วยคนทั้งสามนี้จะมีความเสียใจบ้างดอกกระมัง จะยกคนใหญ่ให้คนกลางคนเล็กจะเสียใจ จะยกคนกลางให้คนใหญ่คนเล็กจะเสียใจ จะยกคนเล็กให้คนใหญ่คนกลางจะเสียใจ เพราะฉะนั้นจึงเป็นความลำบากอยู่ยังไม่แนลงไปได้

เป็ยก่ายว่า ถ้ากระนั้นท่านมารดาโปรดยกให้เสียทั้งสามคนก็แล้วกัน ไม่ต้องห่วงวายอะไรเลย นางจึงพูดว่าท่านอย่างนั้นจะมีเสียธรรมเนียมไปหรือ บุตรเขยคนหนึ่งจะเอาบุตรสาวสามคนนั้นไม่ได้ เป็ยก่ายว่าท่านพูดดังนั้นก็ที่ท่านเป็นขุนนางหรือผู้มีทรัพย์ บ้านเรือนใหญ่โต เขามีเมียมาก ๆ ก็มีอยู่มไปจะผิดชอบอะไรไปตัวข้าพเจ้าตั้งแต่ยังเล็กเคยไปเรียนวิชาแปลงกายได้ ถึงจะมีภรรยาหลายคนก็จะ

ผ่อนผันให้พอใจได้ทุก ๆ คน นางจึงพูดว่าทำอย่างนั้นก็ไม่ดี แม้มีผ้าแพรขาวผืนหนึ่ง เจ้าเอาปิดตาปิดหูเสีย แล้วเสียดแทงให้หญิงทั้งสามนั้นมายืนตรงหน้าเจ้า ถ้าเจ้าจับถูกคนใดแม่จะยกคนนั้นให้เป็นภรรยา

ปิยก่ายได้ฟังแม่ยายพูดดังนั้นก็นึกดีใจ จึงรับเอาผ้าแพรขาวมา แล้วก็คลุมหัวปิดตาปิดหูเสร็จแล้วก็ร้องบอกว่า ขอท่านมารดาได้บอกแม่ น้องให้มายืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าเถิด นางจึงร้องบอกบุตรสาวทั้งสามว่า เจ้าจงออกมาให้เขาเสียดแทงเถิด เมื่อเป็นบุญของใครแม่จะได้ยกให้มีผัว นางทั้งสามได้ฟังมารดาสั่งดังนั้นต่างก็พร้อมกันออกมายืนอยู่ ปิยก่ายได้กลิ่นหอมมาเข้ามาสึกก็รู้ว่านางทั้งสามออกมาเรียบร้อยแล้ว จึงเดินตรงเข้าไปใกล้คิดว่า ช่างคว่ำควาไล่จับก็มีได้ถูกต้องนางคนใด จนหน้าตาโดนประตู่และหน้าต่างฝ่าผ่นง ตาหูปากคางฟกบวม จับใครก็ไม่ได้แต่สักคนเดียว จนไปโดนบานประตูหกล้มลงนั่งอยู่กับพื้น แล้วร้องบอกว่า บุตรสาวของท่านมารดาวิ่งเร็วนักจับไม่ได้จะทำอย่างไรดี

นางแม่ยายเห็นดังนั้น จึงมาแก้ผ้าที่ผูกตาออกเสียแล้วพูดว่า ไม่ใช่นางน้องทั้งสามนั้นวิ่งเร็ว เพราะเขาเป็นผู้ดีจึงหลบหลีกไม่กล้าให้เจ้าจับตัวได้ เขาจะไม่ยอมเป็นภรรยาเจ้า ปิยก่ายจึงว่า ถ้านางทั้งสามเขาไม่ยอมเป็นภรรยาข้าพเจ้าแล้ว ท่านแม่ยอมก็ใช้ได้เหมือนกัน ท่านแม่ยายจึงพูดว่า ลูกเขยอะไรอย่างนี้จึงจะคิดเล่นแม่ยายเล่า เห็นไม่สมควรจะคิดเลย นางจึงพูดว่า บุตรสาวทั้งสามคนนี้มีฝีมือได้ปักเสื้อประดับด้วยพลอยต่าง ๆ สี งามที่สุดมีอยู่คนละตัว แม้ว่าเจ้าใส่ได้สมตัวเสื้อตัวใดแล้ว จะยกคนนั้นให้แก่เจ้า

ปิยก่ายได้ฟังดังนั้นจึงบอกว่า ถ้ากระนั้นขอท่านแม่เอาเสื้อออกมาข้าพเจ้าจะลองใส่ดู แม่ยายจึงเดินเข้าไปข้างในหยิบเสื้อออกมาตัวหนึ่ง ส่งให้ปิยก่าย ปิยก่ายก็รับเอาเสื้อมาแล้วก็เปลื้องเสื้อเดิมออกเสีย เอาเสื้อใหม่สวมตัวเข้าลองใส่ดู พอยกเสื้อสอดมือทั้งสองเข้าไปในแขนเสื้อ เสื้อกลายเป็นเชือกมัดผูกไว้ทั้งมือและเท้า ปิยก่ายก็ล้มกลิ้งลงกับพื้น มีความเจ็บปวดเป็นอันมาก หญิงก็อันตรธานสูญหายไป

ฝ่ายหลวงจีนดั่งซ่มจั่งกับเหิงเจีย ชั่วเจ้งนอนอยู่ที่หน้าห้อง พอรุ่งสว่างตื่นขึ้น เหลียวซ้ายแลขวา ก็มีได้เห็นบ้านเรือนและห้องหอ นอนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ หลวงจีนดั่งซ่มจั่งเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงเรียกเหิงเจียกับชั่วเจ้งให้ตื่นขึ้น ชั่วเจ้งจึงถามเหิงเจียว่า พวกเราเห็นจะถูกปีศาจจอกสุรกายหลอกลวงดอกรระมั่ง จึงได้เป็นประหลาดอัศจรรย์ดังนี้ เหิงเจียเห็นดังนั้นก็เข้าใจแน่ จึงหัวเราะแล้วพูดว่า ซึ่งบังเกิดมีป่าไม้อยู่อย่างนี้ ไม่รู้ว่าอ้ายสัตว์กินรำมันจะไปต้องโทษอยู่ที่ไหน

หลวงจีนดั่งซ่มจั่งถามว่า ปิยก่ายจะต้องโทษด้วยเหตุอะไร เหิงเจียจึงพูดว่า

เมื่อวานนี้มีห้องหอติดบ้านและมีหญิงหม้ายหญิงสาวนั้น ไม่ทราบว่าจะเป็นพระโพธิสัตว์พระองค์ใดมาบังนาคแปลงกายพอดังครั้งคืนก็อันตรธานไปเสีย ถ้ากระนั้น ก็เห็นว่าปิยกายคงจะต้องทรมาณอยู่เป็นแน่แล้ว

หลวงจีนถึงซำจ้งได้ฟังเหิงเจียพูดดังนั้น ก็ยกมือนมัสการเนื่องไป บัดเดี๋ยวแลไปข้างริมต้นไม้สน เห็นกระดาดตกลงมายังพื้นดิน ชั่วเจ่งก็วิ่งไปเก็บมาอ่านดู ในกระดาดนั้นมีคำโคลงเขียนด้วยอักษรจีนอยู่แปดบท เป็นคำอรรถว่า (ลิ้ชั่วเล่า ปิ่บูดชื่อฮ้อม) แปลว่าเจ้าแม่เล่าปิ่ไม่ไช้รักทางโลก คำที่สองว่า นำไ้กวนอิมลงมาจากเขาแปลว่าพระโพธิสัตว์เสด็จมาจากเขานำไ้ คำที่สามว่าบุญชู้เท้าเหยียน กายสี่แปะ แปลว่าพระโพธิสัตว์ทั้งสองแปลงกายมา คำที่สี่ว่า ห่วยเซ่งม้วยนึ่งต้อ ลิมตัง แปลว่าพระโพธิสัตว์ทั้งสามแปลงเป็นนางรูปสวย คำที่ห้าว่าเซ่งเจงพ้ามเปาะ เลี้ยนเกีเตี้ย แปลว่าจะมาลองใจหลวงจีนถึงซำจ้งว่าจะมั่นคงเพียงไร คำที่หกว่า ปิยกายทามเอ้มเหลือกแส้วน แปลว่า ปิยกายนั้นจิตมากด้วยความกำหนัด คำที่เจ็ดว่า สงจีเซี้ยซิมชุกเกียก้วย แปลว่า ตั้งแต่นั้นต่อไปภายหลังให้หมาโทะฮอยาได้ คิดต่อไป คำที่แปดว่า หยอดเซต้ายมันโลได้ลัน แปลว่า แม้มีความเกียจคร้านไปข้างหน้าจะมีความลำบากมาก

เมื่อเวลาลูกศิษย์กับอาจารย์กำลังดูคำโคลงอยู่นั้นได้ยินเสียงร้องเรียกว่า พระอาจารย์ช่วยข้าพเจ้าด้วยสักครั้งหนึ่งเถิด ต่อไปข้าพเจ้าไม่กล้ากระทำอีกแล้ว

พระอาจารย์ถึงซำจ้งจึงถามว่า เสียงที่ร้องเรียกนั้นเสียงปิยกายมิใช่หรือ ชั่วเจ่งบอกว่าใช่ เหิงเจียบอกแก่ชั่วเจ่งว่า ช่างเขาฮอยาเป็นธุระถึงเขาเลยพวกเรา จัดแจงไปเถิด หลวงจีนถึงซำจ้งจึงพูดว่า แม้อิยกายมีความโหดเขลาดังนั้นก็จริงอยู่ แต่ต้องเห็นแก่พระโพธิสัตว์ ต้องช่วยแก่สักครั้งหนึ่งก่อน

ชั่วเจ่งยกบาบใส่บา เหิงเจียจึงมำนำหน้าพระอาจารย์เดินเข้าไปยังพุ่มไม้ในป่ารค้นหาปิยกาย แหวกหญ้ากรกเข้าไปบัดเดี๋ยวก็แลเห็นปิยกายถูกมัดคอบนต้นไม้ เสียงร้องครางไม่หยุด เหิงเจียเดินเข้าไปใกล้ทำแกล้งพูดเยาะว่า ปิยกายถูกเขยป่านนี้ยังไม่มาคารพบนอบวงศ์เพื่อนฝูงทั้งหลาย และทำไมจึงไม่มาบอกให้พระอาจารย์ยินดีบ้างเล่า ขึ้นไปนอนอยู่บนที่ตึกสูงตามสบายใจ ได้ดีแล้วก็ไม่ทักไม่ทายกันบ้างเลย จะลิมกันเสียทีเดียวหรือ ปิยกายได้ฟังเหิงเจียพูดเยาะยัยดังนั้น ให้มีความละอายเป็นที่สุดสุดสุดสาหัสก็อดฟันไม่ร้องคราง

ฝ่ายชั่วเจื่อยืนอยู่ข้างนั้น เห็นปิยกายถูกมัดมีความเจ็บปวดครางอยู่ดังนั้น ก็นึกสงสารจึงขึ้นไปแก้มัดให้ปิยกายแล้วก็พากันลงมา จึงมีคำกลางว่ารูปศรีอันทรงงามดุจอรุณบุคคลไว้สำหรับฆ่าตัวเอง ความกำหนัดโลกหลง จะต้องด้วยภัยอันใหญ่หญิงแรกรุ่นกำตัด ดุจยักษ์และปีศาจวากษสอันร้ายแรงฉะนั้น

ปิยก่ายครั้นชั่วแจ้งแก้มัดให้ลงมาถึงแผ่นดินได้แล้วก็จุดธูปนมัสการขมาโทษ
แห่งเจียถามว่ารู้ว่โพธิสัตว์องค์ใดแกลังแปลงมาหรือไม่ปิยก่ายบอกว่า ข้าพเจ้า
ต้องมัดเจ็บปวดมิดมัวหัวรูว่องค์ใดไม่ แห่งเจียจึงหยิบกระดาษที่เก็บได้นั้นมาส่งให้
ปิยก่ายดู ปิยก่ายรับกระดาษมาดูก็รู้ชัดว่พระโพธิสัตว์แปลงกายมา ยิงมีความ
อดสูแก่ใจหาที่เปรียบมิได้ ชั่วแจ้งหัวเราะแล้วพูดว่นี้ปิยก่ายมีนิสัยอันใหญ่ ได้
ร่วมญาติกันกับพระโพธิสัตว์ทั้งสองค้

ปิยก่ายจึงพูดว่ ตั้งแต่นี้ไปน้องอย่าได้พูดถึงเรื่องนี้อีกต่อไปต้องตั้งจิตหาม
ห้ามตามพระอาจารย์ไปกว่จะสำเร็จการเกิด หลวงจีนถึงซ้่มจ้งได้ฟังปิยก่ายพูด
ดังนั้นจึงพูดว่ถ้าดังนั้นก็สมควรแล้ว

แห่งเจียเห็นการเรียบร้อยแล้ว จึงเดินนำหน้าพากันออกเดินมายังทางใหญ่
หมายระยะทางตรงไปยังทิศปราจีน ครั้นเดินตามระยะทางตามแนวป่าเข้าค้ำก็
พักนอน วันหนึ่งเดินมาตามทางแลไปข้างหน้าเห็นภูเขาใหญ่มีต้นไม้ขึ้นเป็นช่อชั้น
งาม บนยอดเขามีเมฆห้อมล้อมมีรัศมีต่าง ๆ อาจารย์กับศิษย์เดินกลางชมพลาถ
หลวงจีนถึงซ้่มจ้งอยู่บนหลังม้าเห็นดังนั้นก็มีความรื่นเริง จึงพูดว่เราข้ามเขาข้าม
น้ำมาก็มากแล้ว ยังไม่เห็นเหมือนภูเขานี้ พิเคราะห์ดูชัยภูมิคงมยิ่งกว่ทุกเขา
เห็นจะใกล้เขตวัดลู่ยิมยี่ดอกกระมัง เราทั้งหลายจงตั้งจิตสำรวมกิริยาให้เรียบร้อย
จะได้เข้าเฝ้าพระพุทธรองค์

แห่งเจียได้ฟังพระอาจารย์พูดดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่ จะเร็วดังนั้นทีเดียวหรือ
ชั่วแจ้งจึงถามแห่งเจียว่วัดลู่ยิมยี่นั้นหากพวกเขาจะไปนั้น หนทางจะไกลใกล้
ประมาณสักเท่าใด แห่งเจียตอบว่หนทางนั้นหมื่นแปดพันโยชน์สิบส่วนเรามา
ยังไม่ได้หนึ่งส่วน

ปิยก่ายถามว่หากจะไปนั้นสักกี่ปีจึงจะถึง แห่งเจียตอบว่ถ้าน้องทั้งสองไป
สิบวันจึงจะถึง ถ้าพี่จะไปวันหนึ่งไปมาห้าสิบบรอบก็ยงเห็นแสงตะวันไม่ค้ำ ถ้าเปรียบ
พระอาจารย์ไปเมื่อไรจะถึงอย่าเพอคิดเลย

หลวงจีนถึงซ้่มจ้งจึงถามว่ ถ้าแห่งเจียพูดดังนั้นก็เมื่อไรจึงจะถึงเล่า แห่งเจีย
ตอบว่เปรียบพระอาจารย์ไปนั้นตั้งแต่เล็กจนแก่อย่างนี้พันหนก็ยังไม่ได้ถึง หากพระ
อาจารย์มีมูลสันดานผ่องใสบริสุทธิ์ ชั่วระลึกหยุดก็ถึงที่เขาเองช้วนั่นเอง

ชั่วแจ้งจึงถามว่แม้ตำบลนี้มีใช้วัดลู่ยิมยี่พิจารณาดูในแห่งนี้ก็จะเป็นสถานที่
ของผู้พิเศษจะอาศัยอยู่ดอกกระมัง แห่งเจียว่าน้องเห็นความดังนั้นก็จะเป็นได้บ้าง
เห็นเกือบจะถูกต้อง สมควรจะเป็นสำนักของผู้พิเศษจริงไม่กระนั้นก็จะเป็สำนัก
เขียน และอสิตบาบอยู่เป็นแน่ พวกเราค่อย ๆ เดินพิศดูเล่น

จะกล่าวมูลเหตุของภูเขานี้ มีนามเรียกว่เขาบัววันชิวช้วนเขานั้นมีสำนักเรียก

ว่า เหนงจิงกวนสำนัก สำนักนี้มีเขียนฤๅชื่อองค์หนึ่งนามเรียกว่า ดินหงวนจื่อใน
ภูมิที่นั่น เกิดของวิเศษอยู่สิ่งหนึ่งของสิ่งนี้คือตั้งแต่เริ่มตั้งโลกยังไม่ปั้นฟ้าปั้นดิน ก็
บังเกิดมีของกายสิทธิ์อย่างนี้ คือในใต้หล้านี้ทั้งสี่ทวีปมีแต่บุตรทวีปนั้นแรกมีต่อ
มามีชมพูทวีปต่อทีหลัง นามของวิเศษนั้นเรียกว่า เช้าฮ่วนตันคือยาวิเศษและเรียก
ยีนเชื่อมก๊วย คือมีต้นเกิดผลเป็นรูปคล้ายคน จะเรียกมรรคผลก็ได้ สามพันปีจึง
จะออกดอกอีกสามพันปีจึงจะตั้งผล อีกสามพันปีจึงจะสุก รวมหมื่นปีจึงบริบูรณ์
กำหนดมีเฉพาะสามสิบผล ผลนั้นคล้ายแก่ทารกพึ่งจะออกจากครรภ์มารดา สาม
วันผลนั้นเป็นเบญจสาขาบริบูรณ์ แม้ผู้ใดมีนิสัยได้ตกลงที่หนึ่งอายุยืนสามร้อย
หกสิบปี แม้ได้กินผลหนึ่งอายุยืนสี่หมื่นเจ็ดพันปี แต่เมื่อเวลาวันนั้นดินหงวนได้
เขียนฤๅชื่ออาจารย์ใหญ่มีกิจธุระด้วยหงวนซุ่ยเทียนจนพรหมใหญ่ เชิญไปฟังธรรม
บนวิมานหมื่นลอสวรรค์ ดินหงวนได้เขียนนั้นสั่งสอนสาธุศิษย์แพร่หลายเหลือที่
จะคะเนนับ ในเวลานั้นยังมีอยู่สี่สิบแปดคน ๆ นี้ได้สำเร็จมรรคของเขียนโดย
เชี่ยวชาญ ในเวลานั้นดินหงวนอาจารย์ใหญ่พาสาธุศิษย์สี่สิบแปดคนนั้นไปยังสวรรค์
เมื่อจะไปนั้นให้ศิษย์สองคนอยู่เฝ้าสำนัก ชื่อเซงของคนหนึ่ง ชื่อเม้งจ้วยคนหนึ่ง
เซงของ อายุได้พันสามร้อยยี่สิบปี เม้งจ้วยอายุได้พันสองร้อยปี ได้เขียนดินหงวน
ใกล้จะไปได้สั่งสอนสาธุศิษย์เซงของเม้งจ้วยไว้ว่า วันมะรืนนี้ฉันชอบแก่ข้าพเจ้า
จะมาทางนี้คือเป็นสมณะสงฆ์อยู่ประเทศจีนเมืองไต้ตัง นามเรียกว่าถังซิมจั้ง เธอ
รับ คำสั่งของพระเจ้าแผ่นดินตั้งไทจงฮ่องเต้ให้ไปมชฌิมประเทศ เพื่ออาราธนา
พระไตรปิฎกธรรม เมื่อเธอมาถึงนี้ตัวทั้งสองอย่าได้เกียจคร้าน จงเชื่อเชิญให้
หยุดพักแล้วไปเก็บผลยีนเชื่อมบนต้นลงมาถวายให้เธอฉันสองผล

เซงของเม้งจ้วยทั้งสองจึงพูดว่าคำโบราณท่านกล่าวไว้ว่าความปฏิบัติไม่เหมือน
กันอยู่ได้ร่วมคิด ก็นี้เป็นสมณะจะมาเป็นสมครพรรคพวกได้หรือ

ดินหงวนผู้อาจารย์ได้ฟังเซงของเม้งจ้วยพูดดังนั้นจึงพูดว่าท่านทั้งสองไม่รู้เหตุ
ผลด้วยเดิมพระตั้งซิมจั้งนั้นเมื่อครั้งพระพุทธองค์ประชุมเลี้ยงมหาสังฆทานนั้น
ตั้งแต่นั้นมาจนบัดนี้นับได้ห้าร้อยปีแล้ว เมื่อครั้งเธอเป็นโพธิสัตว์บัดนี้เธอกลับ
ชาติมาเป็นสมณะสงฆ์ แม้เธอมาถึงเอาผลยีนเชื่อมถวายให้เธอ จงระวังระไวอย่า
ให้สาธุศิษย์ของเธอรู้เหตุการณ์

เซงของเม้งจ้วยได้ฟังอาจารย์สั่งดังนั้นก็เคารพรับคำสั่ง แล้วได้เขียนดินหงวน
ก็พาสาธุศิษย์สี่สิบแปดคนเหาะขึ้นบนสวรรค์

ฝ่ายหลวงจีนถังซิมจั้งเดินมากับด้วยสาธุศิษย์ทั้งสามคน พิจารณาดูเพิงผาโขด
เขาครีบาดเดียวก็เห็นมีต้นไม้ต้นที่พื้นลานดูร่มรื่นเป็นที่ขี้หมูมีสังกัดเงียบสำหรับรับ
ใจให้มีความสุขเย็นใจดูผู้ปฏิบัติ หลวงจีนถังซิมจั้งเห็นดังนั้นจึงลงจากม้า แลไป

เห็นมีแผ่นศิลาจารึกอักษรใหญ่สิบตัว คือ (บ้วนชีวชัวชกตีเหงาจึงกวนตองเทียน) แปลว่าเขาบ้วนชีวที่ชัยภูมิสำนักเหงาจึงกวนถ้ำฟ้า

หลวงจีนถึงซำจ้งเห็นดังนั้นจึงบอกแก่ศิษย์ว่า ที่นี่เป็นที่สำนักงคงามพวกเขาเดินเข้าไปดูเล่น เหง้าเจี่ยพูดว่าเห็นจะดีแล้วศิษย์กับอาจารย์ก็พากันเดินเข้าไปยังประตูมองขึ้นไปดูที่สองข้างประตูมีหนังสือเขียนไว้ข้างละเจ็ดตัว คำหนึ่งว่า เชียงแซ่บู๊ตเหลาสินเขียนผู้ แปลว่า อายุยืนไม่แก่ที่เทวดา คำสองว่าอ้อเทียนตั้งชีวเตงยิ่นเกียนนานเสมอฟ้าหรือสี่มรรค

เหง้าเจี่ยเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วจึงพูดว่า พวกฤๅษีเหล่านี้พูดอวดตัวมากนัก ข้าพเจ้าเบื่อหูเมื่อข้าพเจ้าอยู่บนสวรรค์ที่มหาพรหมท่ายเสียงเล่าคุณก็ยังไม่เคยฟังพูดอวดใหญ่โตอย่างนี้ พูดดังนั้นแล้วก็พากันเดินเข้าไปข้างในประตูมองเข้าไป เห็นมีหนุ่มน้อยสองคนเดินออกมา พิศเพราะเหตุรูปร่างงามแปลกประหลาดกว่าคนธรรมดาทั้งหลาย หนุ่มน้อยนั้นคือเซงฮองเม่งจ้วย เธอทั้งสองเดินเข้ามาใกล้ยกมือขึ้นคำนับพูดว่า ขอนิมนต์ท่านอาจารย์เข้ามาพักข้างใน

หลวงจีนถึงซำจ้งได้ฟังดังนั้น ก็มีความยินดีพากันเดินตามหนุ่มน้อยทั้งสองเข้าไปยังสำนัก ครั้นถึงเซงฮองเม่งจ้วยจึงเชิญหลวงจีนถึงซำจ้งให้นั่งที่อันสมควร แล้วยกน้ำร้อนน้ำชามาถวาย

หลวงจีนถึงซำจ้งแลขึ้นไปบนที่ภูเขา เห็นมีอักษรใหญ่สองตัวคือ (เทียนตี้) แปลว่า ฟ้าดิน และมีเครื่องตั้งประดับประดาเป็นชั้น ๆ หลวงจีนถึงซำจ้งจึงลุกเดินเข้ามาจุดธูปบูชา แล้วกลับมาบ่นจึงถามเซงฮองเม่งจ้วยว่าที่สำนักนี้เป็นสุขุมระจิบเย็นดุจที่เมืองพระพุทธรเจ้าอยู่ ทำไมไม่เห็นบูชาพรหมซำเซงและเทพยดาดาวทั้งหลายบูชาแต่อักษรสองตัว ฟ้ากับดินเท่านั้นเอง

เซงฮองเม่งจ้วยได้ฟังหลวงจีนถึงซำจ้งถามดังนั้นหัวเราะแล้วจึงตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ปิดบังท่านอาจารย์ อาจารย์ของข้าพเจ้าท่านบูชาอักษรฟ้าดินสองตัวนี้ เป็นที่สุดยอดแล้ว พรหมและเทพยดาเทวารักษ์หรือดาวทั้งหลายไม่อาจรับการบูชาของอาจารย์ข้าพเจ้าได้เพราะอาจารย์ของข้าพเจ้าออกจากที่อันฉลาดเฉลียวแล้ว หลวงจีนถึงซำจ้งจึงถามว่า อันฉลาดเฉลียวนั้นเป็นใจความอย่างไร

เซงฮองเม่งจ้วยตอบว่า พรหมซำเซงเป็นเพื่อนของพระอาจารย์ข้าพเจ้า เทวดาเทวารักษ์เจ้าและดาวทั้งหลายเป็นที่ชอบกับอาจารย์ของข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นจึงไม่อาจรับเครื่องสักการบูชาของอาจารย์ข้าพเจ้า

เหง้าเจี่ยยืนอยู่ข้างนั้น ได้ยินเซงฮองเม่งจ้วยพูดดังนั้นก็หัวเราะออกอ ๆ แล้วจึงพูดว่า ข้าพเจ้าเข้าใจกัจจังภูตผีปีศาจทั้งหลาย ฟังดูหนุ่มน้อยเด็กทั้งสองคนนี้ เข้าใจพูดอ้อมค้อม หลวงจีนถึงซำจ้งจึงถามว่า บัดนี้อาจารย์ของท่านทั้งสองไป

ข้างไหน

เซงฮองเม่งจ้วยตอบว่า พระอาจารย์ของข้าพเจ้านั้นท่านพรหมง่วนซ้วยเทียนฮุน เชิญขึ้นไปบนสวรรค์ ยั้ววิมานหมี่หลอฟั้งวิสิษนาธรรม เหน้เจี้ยได้ฟังเซงฮองเม่งจ้วย บอกตั้งนั้นก็หัวเราะใหญ่ หลวงจินดังซั่มจั้งเห็นตั้งนั้น จึงบอกสานุศิษย์ให้ออกไป หาเตาจะไต้หุงต้ม เหน้เจี้ยไปเปียกกายได้ฟังอาจารย์สั่งตั้งนั้น ก็พากันออกมาที่หอ กลางไปข้างห้องหออาศัย ที่โรงครัวจัดแจงหุงต้ม

ฝ่ายเซงฮองเม่งจ้วย จึงถามว่าท่านอาจารย์คือเป็นพระที่อยู่เมืองจีน ชื่อตั้ง ซั่มจั้งจะไปอาราธนาพระไตรปิฎกใช่หรือไม่ หลวงจินดังซั่มจั้งบอกว่า อาตมภาพ นี้แล คือพระตั้งซั่มจั้ง เหตุใดท่านทั้งสองจึงรู้จักชื่ออาตมภาพเล่า เซงฮองเม่งจ้วย จึงบอกว่า อาจารย์ของข้าพเจ้า เมื่อท่านจะไปได้สั่งไว้ว่า ท่านอาจารย์จะมาถึงที่นี่ สั่งให้ข้าพเจ้าทั้งสองนิมนต์ท่านพักก่อน ขอท่านอาจารย์ได้นั่งคอยข้าพเจ้าจะไป เก็บผลไม้เล็กน้อยมาถวาย เซงฮองเม่งจ้วยก็ค้ำบลาเข้าไปในห้อง หยิบไม้ขอลอง เอาแพรรูปองถาดครั้นแล้วคนทั้งสองก็พากันออกจากห้อง เดินตรงไปยังสวนดอกไม้ ซ้ำมพื้นสวนดอกไม้ไปบัดเดียวก็มาถึงที่ต้น (ยืนเชียมก้วย) เซงฮองก็ปิ่นขึ้นไปบน ต้น เอาไม้ตะกร้อทองก็ขว้างผลยืนเชียมสองผลขยับสัน ผล (ยืนเชียมก้วย) ก็หล่น ลงมาในตะกร้อ เม่งจ้วยเอาถาดรองรับไว้ในถาดแล้วคนทั้งสองก็พากันเดินกลับมา ยังสำนัก จึงนำถวายหลวงจินดังซั่มจั้ง แล้วพูดว่าที่สำนักนี้ไม่มีสิ่งใดจะถวายมีแต่ ผลไม้เล็กน้อยอย่างนี้ นิมนต์ท่านฉันพอเป็นยาวชีวิต

หลวงจินดังซั่มจั้งแลไปนถาด จิตใจให้ไหวสั่นถอยหลังออกมาสามก้าวแล้ว พูดว่า ปิ่นไรรานข้าวปลาก็บริบูรณ์ ทำไมตำบลนี้แห้งแล้งหรือ จึงเอาเด็กฟั้งตลอด ได้สามวันมาให้อาตมาฉัน จะควรหรือ เซงฮองได้ฟังหลวงจินดังซั่มจั้งพูดตั้งนั้น และทั้งมีกิริยาสะดุ้งหวาดไม่รู้จักของวิเศษ เม่งจ้วยเห็นตั้งนั้น จึงเดินเข้ามาใกล้ บอกว่าท่านอาจารย์ยังไม่ทราบ ผลไม้นี้นามเรียกว่า ยืนเชียมก้วยผลนั้นเกิดอยู่ บนต้น

หลวงจินดังซั่มจั้งจึงพูดว่า ท่านทั้งสองทำไมจึงพูดโพล่เปลอตั้งนั้นเล่า ต้นไม้ จะมาเกิดเป็นคนมีหรือ จงเอาไปเสียเถิดอาตมาฉันไม่ได้ เซงฮองเม่งจ้วย ฟังหลวง จินพูดตั้งนั้น ก็ไม่รู้ที่จะทำประการใด จึงยกถาดผลไม้กลับเข้าไปในห้อง เซงฮอง เม่งจ้วยจึงพูดว่า ผลไม้นี้จะไว้ทำไมได้จะเสียกินไม่ได้ เราทั้งสองแบ่งกันคนละผล พูดแล้วก็ต่างคนกินคนละผล เซงฮองเม่งจ้วยนั่งกินผลไม้อยู่ในห้อง ฝาห้องติดกับ โรงครัว ไปเปียกกายกำลังหุงต้มอยู่ในครัวได้ยินเซงฮองเม่งจ้วย กระซิบพูดกันเมื่อตะกี เอาไม้ขอลองและถาดไปใส่อะไรที่ไหน และได้ยินว่าพระตั้งซั่มจั้งไม่กล้ากินผลยืนเชียม ก้วย คนทั้งสองเอากลับไปในห้องแบ่งกันกินเสีย ไปเปียกกายได้ยินตั้งนั้นน้ำลายไหล

โดยความที่อยากกิน ทำไมเราจะได้สักผลหนึ่งมากินแก้อยาก ตัวเองก็ยุ่งกังวล หุงต้มอยู่ไม่รู้ที่ว่าจะทำประการใด จึงนั่งคอยเหงั่งเจียมมาจะได้ปรึกษากัน บัดเดี๋ยว เหงั่งเจียมก็งม้ามามาผูกที่โคนต้นไม้ แล้วก็เดินเลยไปข้างหลังสำนัก ปิ๊ยก่ายแลเห็น เหงั่งเจียมเดินไปจึงกรวกมือร้องเรียกว่า พี่เหงั่งเจียมกลับมาที่นี่ก่อน ๆ เหงั่งเจียมหันหน้า กลับมายังโรงครัว จึงถามว่าอ้ายกินรำมึงเรียกทำไม ปิ๊ยก่ายว่าที่สำนักนี้มีของ วิเศษแก่จะรู้อะไร

เหงั่งเจียมถามว่าของวิเศษอะไรที่ไหน ปิ๊ยก่ายบอกว่าเป็นผลยืนเทียมก้วยแก เคยเห็นบ้างหรือ เหงั่งเจียมได้ยินก็ตกใจแต่ที่จริงไม่เคยได้เห็น เป็นแต่เคยได้ฟังเขา เล่าให้ฟังว่าผลยืนเทียมก้วยนี้เขาเรียกว่า (เข้าสวนต้น) คือยาววิเศษถ้าได้กินแล้ว อายุยืนนานเดี๋ยวนี้ที่ไหนจะมี เป็นของหายากนัก

ปิ๊ยก่ายบอกว่าในที่สำนักนี้มี หนุ่มน้อยทั้งสองนั้นเอามาสองผลถวายพระ อาจารย์ ๆ พูดว่า เด็กทารกพึ่งออกได้สามวันพระอาจารย์ไม่กล้ากิน เขาทั้งสอง พูดอ่อนวอนให้กินพระอาจารย์ก็ไม่รับประทานแล้วท่านก็ไม่บอกให้เรารู้ด้วย หนุ่ม น้อยสองคนเอาไปซ่อนกินไม่ให้พวกเรารู้ เราทำอย่างไรจะได้กินบ้างสักผลหนึ่ง ข้าคิดว่าเราไปเที่ยวคั่นดู ถ้าพบแล้วเก็บเอามากินสักสองสามผลจะเป็นอย่างไร บ้างก็จะได้รู้กัน

เหงั่งเจียมพูดว่าถ้าดังนั้นก็ไม้อู้ยากอะไรนัก เป็นธุระที่จะไปเที่ยวคั่นดู ถ้าพบแล้ว พี่เอามากินเล่น พูดแล้วก็เดินออกไป ปิ๊ยก่ายยึดไว้ว่าอย่าเพิ่งก่อนข้าพเจ้า ได้ยินมันพูดกันว่า เอาอะไรเป็นไม้ตะกร้อในห้องไปสอย เห็นจะต้องเอาสิ่งนั้นไป เก็บ จึงจะได้ดอกกระมัง พี่จึงแอบเข้าไปดูก่อน

เหงั่งเจียมได้ฟังปิ๊ยก่ายพูดดังนั้นจึงพูดว่าพี่เข้าใจได้เหงั่งเจียมจึงรำยมนต์บังตามิ ให้เห็นตัว แล้วก็เดินเข้าไปในห้อง เวลานั้นเซงฮองเม่งจ้วยมิได้อยู่ในห้อง เหงั่งเจียม สอดตามองรอบห้องแลเห็นไม้ขอทองที่บนประตูห้องแขวนอยู่ ยาวประมาณสองแขน เศษข้างหนึ่งใหญ่ข้างหนึ่งเล็ก ผ้าแพรสีต่าง ๆ พันคั่นขอเหงั่งเจียมแล้วก็คิดว่าเห็นจะเป็นไม้อันนี้เอง จึงเดินเข้าไปหยิบเอามาเดินดูไปในสวนจนข้ามสวนดอกไม้ไม่ไปถึง สวนต้นไม้ใหญ่ ดูกิ่งก้านออกเขียวรื่นไปทั้งหมู่ ผลและดอกออกของดงงามยิ่งนัก เหงั่งเจียมก็เดินมาใกล้ต้นไม้ยืนเทียมก้วยยืนอยู่ที่โคนต้น แลขึ้นไปดูบนต้นเห็นข้างทิศ อากาศนั้นก็มีกิ่งมีผลน้อยอยู่พิจารณาดูดังทารกแดง ๆ ผลนั้นติดอยู่ปลายกิ่งน้อย แกว่งกวัดตามลม เหงั่งเจียมเห็นดังนั้นก็มีความยินดีหาที่เปรียบมิได้ ก็ปีนขึ้นบนต้นไม้ นั้นจนถึงยอดเอาไม้ตะกร้อสอยลูกหนึ่งพอปิดผลยืนเทียมก้วยก็หล่นตกลงมายัง พื้นดิน เหงั่งเจียมก็กระโดดตามลงมาคั่นหาดูรอบในที่นั้นก็ไม่เห็น แหวกหญ้าดูก็ไม่ มีร่องรอยอะไรเลย เหงั่งเจียมนี้ว่าผลไม้ไม่มีดินเห็นจะเดินหนีได้โดยจะหนีไปก็ไม่พ้น

ประหลาดจริง ๆ ทำไมจึงหาไม่เห็น จึงคิดว่าชะรอยพวกพระภูมิเจ้าที่ ๆ รักษาในสวนนี้ จะไม่ยอมให้เราลักผลยื่นเชื่อมก๊วยจึงเก็บเอาไปซ่อนเสีย พุดแล้วก็อ่านคาถาเรียกพระภูมิเจ้าที่ในเขตนั่น บัดเดียวพระภูมิก็มาพร้อมกันค้ำบแล้วถามว่า ท่านได้เขียนเรียกพวกข้าพเจ้ามานี้มีกิจธุระจะสั่งเสียอะไรหรือ

เหงึ่เจียพูดว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ ข้าพเจ้าหรือรอบจักรวาลคือเป็นหวัชไมยใหญ่ บนสวรรค์นั้นลักขมพูลักสุราของเจ็กเซียงฮ่องเต้และลักยิวพิเศษของท่ายเสียงเล้ากุน ผู้ใดก็ไม่กล้าจะขัดขวางอะไร บัดนี้ข้าพเจ้าขโมยเก็บผลไม้ผลหนึ่ง ทำไมพวกท่านเอาของเราไปซ่อนเสียที่ไหน ผลไม้ก็เป็นของอยู่กลางอากาศเกิดขึ้น ควรจะแบ่งให้เรากินสักผลหนึ่ง จะเสียหายสักเท่าใด เราเพิ่งสอยลงมาผลหนึ่งเท่านั้นทำไมจึงเก็บเอาไปซ่อนเสียที่ไหน

พระภูมิเจ้าที่ทั้งหลายได้ฟังเหงึ่เจียพูดดังนั้นจึงบอกว่า ท่านได้เขียนเห็นผิดเสียแล้ว พวกข้าพเจ้าเป็นแต่เจ้าผีซึ่งสิ่งผลไม้พิเศษอย่างนี้พวกเทวดาเขียนเขาอาจทำได้ พวกข้าพเจ้าจะเอาไปที่ไหนได้แต่จะดมกลิ่นก็ไม่ได้ดม

เหงึ่เจียถามว่าถ้าพวกท่านไม่ได้เอา เราสอยตกลงมาแล้วจะหายไปข้างไหนเล่า พระภูมิเจ้าที่บอกว่าได้เขียนทราบแต่ของวิเศษไม่ทราบที่พื้นนี้ขัดแต่เบญจธาตุเหล่าเฮ้งอยู่

เหงึ่เจียถามว่าเหตุใดจึงมีขัดข้อง พระภูมิเจ้าที่จึงตอบว่าผลไม้นี้ถูกธาตุทองก็หล่นถูกธาตุไม้ก็เหี่ยวถูกน้ำก็แปรสูญ ถูกธาตุไฟก็เผาละลายถูกธาตุดินก็มุดสูญไปเวลาจะเก็บก็ต้องเอาทองทำไม้สอยหล่นแล้ว ก็ต้องเอาธาตุและเอาแร่และสารีรองรับผลไม้ไว้ ผลไม้จึงจะมีได้แปรปรวน ถ้าผลไม้นี้เหยี่ยวแห่งกินอายุก็ไม่ยืนนาน ท่านได้เขียนไม่ทราบเพราะฉะนั้นสอยตกถูกดินจึงได้อันตรธานหายไป

เหงึ่เจียได้ฟังดังนั้นจึงเอากระบองเหล็กกระทุ้งดินจัดขึ้นดูก็ไม่เห็นจึงพูดว่า เห็นจะเป็นจริงดังท่านพูดข้าพเจ้าผิดเอง ท่านทั้งหลายจงกลับไปเกิดพวกพระภูมิเจ้าที่ที่พวกท่านกลับไป เหงึ่เจียจึงป็นขึ้นบนต้นไม้มีมือหนึ่งจับขอสอยมือหนึ่งเอาผ้าผูกคอทำเป็นถุงรับ สอยลงมาได้สามผลแล้วก็กระโดดกลับลงมา ไปยังที่ห้องครัว แก่ห่อออกมาให้เปี้ยก่ายดู แล้วพูดว่าผลไม้จะต้องแบ่งให้เท่ากัน เปี้ยก่ายจึงเรียกกันมาให้พร้อมกันดูเล่นเป็นขวัญตา เปี้ยก่ายจึงออกไปจากห้องเรียกซัวเจ้งมา ครั้นพร้อมเหงึ่เจียจึงขยายห่อออกถามว่า ผลไม้อย่างนี้น้องเคยเห็นที่ไหนมีบ้างหรือ

ซัวเจ้งบอกว่าข้าพเจ้าเคยเห็นแต่ไม่เคยได้กิน ครั้งก่อนเมื่อข้าพเจ้าอยู่บนสวรรค์เคยเห็นเทพดาตามป่าหิมพานต์นำมาถวายเจ็กเซียงฮ่องเต้ เมื่อเวลาเขยิดนั้นก็ ได้เคยเห็นทุกครั้ง ซัวเจ้งจึงพูดว่าถ้ากระนั้นพี่ให้ฉันสักผลหนึ่ง เหงึ่เจียว่าน้องไม่ต้องขอจะต้องแบ่งกันคนละผล เหงึ่เจียหยิบผลยื่นเชื่อมก๊วยให้เปี้ยก่ายและซัว

แจ้งคนละผลต่างคนต่างกิน ใฝียก่ายปากกว้างเอาผลไม้ใส่ปากแล้วกลืนเข้าไปในท้องแล้วถามคนทั้งสองว่า กลืนรสชาติเป็นประการใดบ้าง

หั่งเจี๋ยว่าตัวกินเข้าไปแล้วจะมาถามใครอีกเล่า ลิ่นตัวไม่มีดอกหรือจึงไม่รู้สึกรว่ารสชาติเป็นประการใด ใฝียก่ายบอกว่ากลืนเข้าไปเร็วนักไม่ทันจะรู้ว่ามีเมล็ดหรือไม่ก็มีไม่ทราบ อยากจะให้พี่ไปเอามาอีกสักผลหนึ่งค่อย ๆ กินจึงจะได้รู้สึกรว่าเป็นประการใด หั่งเจี๋ยพูดว่าน้องทำไมจึงไม่รู้จักพอ ที่พี่น้องเราได้กินคนละผลก็พอเป็นนิสัยปัจจุัจฉันใหญ่ยังมีไซ่การเล็กน้อย หั่งเจี๋ยพูดดังนั้นแล้วก็มิได้ไปเก็บผลไม้

ฝ่ายใฝียก่ายยังบ่นไม่หยุดปาก พูดแต่เรื่องกินผลยื่นเชื่อมก๊วยบังเอิญเซงของเม่งจ้วยกลับมาในห้องนั่งอยู่ได้ยินเสียงใฝียก่ายบ่นว่า ทำไมหนอจะได้กินผลยื่นเชื่อมก๊วยอีกสักผลหนึ่งให้อร่อยลื่นจึงจะดีเซงของได้ยินดังนั้น ก็มีความสงสัยจึงพูดแก่เม่งจ้วยว่า อ้ายปากหมูมันพูดอะไรว่า อยากจะกินยื่นเชื่อมก๊วยอีกสักผลหนึ่ง

เมื่อท่านอาจารย์จะไปในันก็ได้สั่งไว้ว่า ให้ระวังสาธุศิษย์ของพระดั่งซิมจั้งมันมักชุกชุน นี่เห็นมันจะขโมยเก็บผลยื่นเชื่อมก๊วยมากินเข้าไปแล้วดอกกระมัง เม่งจ้วยจึงหันหน้าไปดูไม้ซอกทองเห็นตกอยู่กับพื้นจึงร้องบอกแก่เซงของว่าเห็นจะไม่ใช่การแล้ว ไม้ตะกร้อทำไมจึงพลัดตกลงมาอยู่กับพื้น เราพากันไปดูที่สวน จะมีเหตุการณ์อะไรบ้าง พูดกันแล้วเซงของกับเม่งจ้วยก็พากันออกจากห้องไปยังสวน ครั้นถึงจึงแลขึ้นไปดูบนต้นไม้ตลอดมาเห็นยังเหลืออยู่สี่สิบสองผล เม่งจ้วยพูดว่า ผลไม่มีมืออยู่สามสิบผล ท่านอาจารย์เก็บกินสองผล เราเก็บถวายพระดั่งซิมจั้งสองผล ก็ยังเหลืออยู่สี่สิบหกผลจึงจะถูก นี่ทำไมจึงยังเหลืออยู่แต่สี่สิบสองผลเล่า จะมีขาดหายไปเสียสี่ผลหรือ ไม่ต้องสงสัยเลยอ้ายพวกศิษย์พระนั้เองคงจะขโมยกินเป็นแน่ จำเราจะไปต่อว่าแก่หลวงจีนผู้อาจารย์จึงจะชอบ ว่าแล้วก็พากันเดินกลับมายังสำนักหอหน้า ครั้นถึงก็เดินขึ้นบนหอแล้วขึ้นหน้าหลวงจีนดั่งซิมจั้งว่า พวกอ้ายลั่นหน้าลั่นหลังสกปรกไม่มีดี เซงของเม่งจ้วยทั้งดำทั้งว่าด้วยถ้อยคำอันหยาบช้ำ

หลวงจีนดั่งซิมจั้งเห็นคนทั้งสอง มาชี้หน้าว่ากล่าวหยาบหยามอย่างนั้น ก็มีได้รู้ว่าเหตุผลต้นปลายเป็นประการใด จึงถามเซงของเม่งจ้วยว่าท่านทั้งสองมีความร้อนใจอะไรหรือ เซงของพูดว่ายังจะทำหนูนวกไปอีกหรือ ขโมยผลไม้ยื่นเชื่อมก๊วยไปกินเสียสี่ผลแล้วจะไม่ให้เราพูดจะได้หรือ

หลวงจีนดั่งซิมจั้งจึงถามว่า ผลยื่นเชื่อมก๊วยนั้นรูปร่างเป็นอย่างไรเรายังหารู้จักและเข้าใจไม่ เม่งจ้วยบอกว่าเมื่อตะกี้เามาให้ท่านกินท่านว่าเด็กทารกเพิ่งเกิดนั้นมีไซ่หรือ หลวงจีนดั่งซิมจั้งจึงพูดว่า อนิจจังอนิจจาเมื่อตะกี้ข้าพเจ้ากลัวมี

อาจเข้าใกล้ เหตุใดจึงจะไปลักกินเข้าไปได้เล่า ท่านพูดดังนี้จะมีผิดไปหรือ

เซงฮองจึงพูดว่า ท่านไม่กินก็พวกสาธุศิษย์ของท่านขโมยเอาไปกิน หลวงจิ้นถึงซุ่มจิ้งจึงว่า ถ้ากระนั้นเห็นจะจริงท่านจงคอย อาตมภาพจะเรียกมาถามดู ถ้าได้ขโมยจริงดังท่านว่า ก็มีความผิด ว่าแล้วหลวงจิ้นถึงซุ่มจิ้งก็เรียกศิษย์ทั้งสาม ชั่วเจ๋งได้ยินพระอาจารย์เรียกก็ตกใจ จึงพูดว่าเห็นจะไม่ชอบกลเสียแล้วคงจะเกิดความด้วยเรื่องผลไม้เนื้อ

เหิงเจี๋ยพูดว่า โทษขโมยของกินมีความผิดมากกว่าฆ่าคนตาย เขาจะลือว่า พวกเราขโมยกิน ถึงหนักหนาอย่างไรพวกเราอย่ารับ ปิ๊ยก่ายว่าถ้าอย่างนั้นเราพร้อมใจกันอย่ารับก็แล้วกัน พูดปรึกษากันตกลงแล้ว เหิงเจี๋ยปิ๊ยก่ายกับชั่วเจ๋งก็พร้อมกันขึ้นไปบนหน่อง

หลวงจิ้นถึงซุ่มจิ้งเห็นศิษย์มาพร้อมกันแล้วจึงถามว่าใครไปลักผลไม้ยื่นเซียมก๊วยของเขากินจงบอกมาตามจริง ปิ๊ยก่ายได้ฟังพระอาจารย์ถามดังนั้นจึงตอบว่าข้าพเจ้าคนชื่อไม่รู้ไม่เห็น

เซงฮองแลเห็นเหิงเจี๋ยยืนหัวเราะอยู่ จึงชี้ว่าคนที่ยืนหัวเราะนั้นแหละตัวการ เหิงเจี๋ยตวาดว่า ข้าพเจ้าเกิดมาเป็นคนชี้หัวเราะ ทำไมเจ้าต้องห้ามข้าด้วยหรือ หลวงจิ้นถึงซุ่มจิ้งจึงพูดว่า เราทั้งหลายเป็นคนถือศีลอย่าพูดคำลับกลอก อย่ากินของที่มีดมัว แม้ว่าได้กินของเขาแล้ว จงรับเขาโดยดีขอขมาโทษเสียจึงจะพ้นความผิด จะไปพูดท่ายอกย้อนกันทำไม เหิงเจี๋ยเห็นพระอาจารย์พูดถูกต้องตามธรรมเนียม จึงรับตามจริงว่า ขอพระอาจารย์ได้ทราบข้าพเจ้ามิได้เกี่ยวข้องเลย เพราะปิ๊ยก่ายบอกให้ข้าพเจ้าเก็บมาแบ่งกันคนละผล

เม่งจ้วยว่า ขโมยมาสี่ผลบอกขโมยมาแต่สามผลคนถือศีลพูดเท็จอย่างนี้หรือ พิเคราะห์เหตุก็เหมือนอ้ายโจรนั้นแล ปิ๊ยก่ายพูดว่าสี่ผลได้มาแต่สามผลยังอีกผลหนึ่งอยู่ที่ไหน ปิ๊ยก่ายพูดบนไม่หยุด

เซงฮองเม่งจ้วยถามได้ความจริงก็ยิงโกรธ ตาว่าด้วยถ้อยคำอันหยาบช้าต่าง ๆ เหิงเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธตั้งไฟกลบ ขยับเขี้ยวเคี้ยวฟันนัยน์ตาพอง คิดในใจว่าจำกูจะทำลายเสียอย่าให้มันกินอีกต่อไป คิดดังนั้นแล้วก็ถอนขนเพชรออกเส้นหนึ่ง เสกเป็นรูปเหิงเจี๋ยปลอมให้ยื่นอยู่กับปิ๊ยก่ายชั่วเจ๋ง บังตัวเหลือมือออกไปยังหลังสวน ถึงต้นยี่นเซียมก๊วยป็นขึ้นบนต้นแล้ว ชักกระบองออกฟาดซ้ายฟาดขวากิ่งก้านหักไปทั้งสิ้น แล้วแผลงฤทธิ์โค่นต้นล้มลงกับพื้นพสุธา เหิงเจี๋ยเที่ยวค้นหาผลยี่นเซียมก๊วยแต่สี่ผลเดียวก็มิได้เห็นมีเลย ด้วยของสิ่งนี้แม้ถูกธาตุทองคำก็ย่อมฉิบหายไปสิ้นและกระบองเหล็กของเหิงเจี๋ยสองข้างก็หุ้มทองคำ เพราะฉะนั้นของกายสิทธิ์นี้จึงฉิบหายละลายไปโดยธรรมดาธาตุที่แท้กัน เมื่อเหิงเจี๋ยค้นหาผล

ไม่มีได้แล้วก็ร้องว่าดีแล้ว ๆ แล้วกลับมาย้งหน้าหอเรียกชนเพชรเข้าตัวไปตามเดิม เข้าไปยืนอยู่มิได้มีผู้ใคร่ เเซงของเม่งจ้วยทั้งสองดำว่อยูนานแล้ว เเซงของพูดว่า คนเหล่านี้มีความโกรธด้วยเราดำว่ แต่เขาก็รับแล้วว่าได้ลักมากินจริง หรือใบ ก้านกิ่งจะปิดบังอยู่เราจะดูไม่เห็น จึงพากันไปที่สวน แลไปเห็นต้นยี่นเซียมก้วย โคนล้มลงอยู่กับพื้น รากเง่าหลุดดอนไปหมดคนทั้งสองเห็นดังนั้นก็สันสติล้มลง กับพื้นพูดจาพละเผลอดูคนเป็นใบ้ำ้าจึงร้องบอกกันว่าจะทำอย่างไรดี มันทำลาย ยาวิเศษของพวกเราเสียหมดแล้ว ท่านอาจารย์เรากลับมาเราจะพูดแก่ท่านว่า อย่างไรเล่า

เม่งจ้วยดำว่อย่าบ่นว่าอะไรเลย ซึ่งการนี้ย้ายหน้าขานนี้เองไม่ต้องสงสัยถ้าจะได้อตอบก็จะเกิดดีต่อกันขึ้น เราสองคนเขาถึงสี่คนจะสู้เขาไม่ได้ เราทำเป็นหลอกว่า พวกเรานับผลไม้ผิดไป เราทำใจดีเอาเครื่องแจเล็กน้อยให้กิน เวลาเธอเข้าไปนั่งกินเราปิดประตูชั้นนอกชั้นในใส่กุญแจเสียทุกประตูซึ่งไว้ถ้าท่านอาจารย์เรามา ตามแต่ท่านจะว่ากระไร

เซงของได้ฟังเม่งจ้วยพูดดังนั้นก็จึงพูดว่า ท่านคิดอย่างนี้ดีแล้วจึงพากันกลับมายังสำนักชั้นบนหนอนั่ง เข้ามาเคาะพลวงเงินถึงซ้่มจ้ง แล้วพูดว่าข้าพเจ้าทั้งสองขอขมาโทษท่านอย่าได้ถือโกรธข้าพเจ้าเลย

หลวงจีนถึงซ้่มจ้งเห็นคนทั้งสองเข้ามาพูดดังนั้นก็จึงถามว่าท่านทั้งสองว่า กระไรหรือ เเซงของเม่งจ้วยพูดว่าผลยี่นเซียมก้วยนั้นมิได้หายดอกข้าพเจ้ากลับไปดูก็อยู่ครบบริบูรณ์ เพราะใบก้านปิดบังไว้ข้าพเจ้าไม่ทันเห็น

เห่งเจียยืนอยู่ที่นั่นได้ยินดังนั้นก็นึกในใจว่า ต้นยี่นเซียมก้วยเราโค่นลงอยู่กับดินด้วยมือเรา ทำไมย้ายสองคนนี่จึงมาพูดอย่างนี้หรือต้นไม้ นั้นจะฟื้นขึ้นดอกกระมัง หลวงจีนถึงซ้่มจ้งได้ฟังเม่งจ้วยเซงของทั้งสองพูดดังนั้นก็ยุติ จึงเรียกสาธุศิษย์ให้ยกข้าวมากินแล้วจะได้ออกเดินต่อไป

เปี้ยก่ายจึงยกข้าวมาประเคนให้พระอาจารย์แล้วเห่งเจียเปี้ยก่ายชิวเจ็งก็พร้อมกันนั่งกินแห่งเดียวกัน เเซงของเม่งจ้วยเห็นศิษย์อาจารย์กำลังกินก็รีบไปยกน้ำชา และเครื่องแจมาถวาย แล้วก็ยืนเฝ้าปฏิบัติอยู่สองข้าง เเซงของเม่งจ้วยเห็นอาจารย์กับศิษย์ นั่งกินเพลินก็วิ่งไปปิดประตูทุก ๆ ประตูแล้วเอากุญแจลับเสียทุกประตู

เปี้ยก่ายเห็นดังนั้นก็หวัระแล้วพูดว่า ผิดธรรมเนียมกินข้าวทำไมต้องปิดประตู เม่งจ้วยพูดว่ากินแล้วจึงค่อยเปิด เเซงของจึงพูดว่า ย้ายพวกโจรหัวโล้นยังไม่รู้สักตัวลักขโมยผลไม้กินแล้วมีหน้าซ้ำทำลายชุดทั้งรากเง่า ยังจะมีหน้าอ้าปากพูดอะไรอีกเล่า หลวงจีนถึงซ้่มจ้งได้ฟังเซงของเม่งจ้วยพูดดังนั้นก็ทิ้งชามข้าวจับเอาก้อนหินตีเข้าที่หน้าอก

ฝ่ายเซงของเม่งจ้วย ครั้นลั่นกญแจทุกประตูแล้วก็ยืนอยู่นอกประตู ต่ำว่าหยาบช้าจนเวลาบ่าย หลวงจีนถึงซิ้มจั้งคิดแค้นใจเห็งเจี๊ยจึงพูดว่า มิ่งไปถึงไหน มิ่งก็ทำแต่ความซั่วทุกหนทุกแห่งไปอย่างนี้ อยากรักผลไม้ของเขากินก็ให้เขาต่ำกว่าก็แล้วกัน เหตุไรจึงไปโค่นต้นของเขาลงอย่างนี้ หากว่าถึงฟ่องถึงร้องยังโรงศาลจะเอาอะไรมาแก้ตัวได้ตอบกะเขาเล่า

เห็งเจี๊ยพูดว่าพระอาจารย์อย่าร้อนใจ ให้มันไปนอนแล้วเราจึงค่อยลอบหนีไปในเวลากลางคืนก็ได้ ชั่วเจ้งจึงถามว่ามีลั่นกญแจไว้ทุกประตูแล้ว ทำอย่างไรจึงจะออกไปได้เล่า เห็งเจี๊ยหัวเราะแล้วพูดว่า ไม่ต้องเป็นธุระที่จะทำโดยวิชาที่คงจะไปได้ดังประสงค์ โป๊ยกายถามว่าที่เห็งเจี๊ยมีวิชาจะทำแต่ลำพังด้วยตนเอง เปลี่ยนแปลงเป็นสัตว์รุ่งริ่นบินลอดไปตามช่องน้อยก็ได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายบินไม่ได้จะมีต้องทนทุกข้ออยู่ในนี้หรือ

หลวงจีนถึงซิ้มจั้งจึงพูดว่า ถ้าทำมิให้ออกพร้อมกันได้ อาตมาจะภาวนาให้มงคลรัตติระจะ จะทนเจ็บปวดได้ก็ทนไป โป๊ยกายถามพระอาจารย์ว่า ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าคุณภาวนาแล้วจะให้ที่เห็งเจี๊ยปวดติระจะจนทนไม่ได้

เห็งเจี๊ยบอกว่าน้องยังไม่รู้เรื่องตลอด อันมงคลที่ใส่อยู่บนหัวที่นั่น คือเป็นของที่พระโพธิสัตว์กวอนิม ให้พระอาจารย์ใส่ติระจะเรา ถ้าเราคือตึงดูร้ายว่าไม่ฟังแล้วให้ภาวนาเราก็ปวดติระจะจนทนไม่ได้ มงคลนี้เรียกว่า (กิมซ้อยี่จู้) สำหรับบังคับเราว่าแล้วเห็งเจี๊ยก็พิจารณาดูตามช่องฝา เห็นแสงเดือนขึ้นแล้ว ก็ชักกระบองออกจากหุรายพระเวทคาถาสะเคาะกญแจออกทุกกญแจเปิดประตูได้แล้ว ก็เข้าไปนิมนต์พระอาจารย์ เรียกโป๊ยกายชั่วเจ้งยกหาบจุงม้าออกเดินมาทางใหญ่หมายใจตรงไปยังปราจีนทิศ เห็งเจี๊ยจึงบอกแก่โป๊ยกายและชั่วเจ้งว่า เราจะกลับไปสะกดให้หนุ่มน้อยสองคนนั้นหลับอยู่ตั้งเดือน เจ้าจงนำพระอาจารย์เดินไปปลาง พุดตั้งนั้นแล้ว เห็งเจี๊ยก็กลับไปยังสำนักนั้น เวลานั้นหนุ่มน้อยทั้งสองยังกำลังหลับอยู่ เห็งเจี๊ยก็เอายาโรยที่หน้าให้ยาเข้าจมูกคนทั้งสอง ๆ ก็หลับมิได้รู้สึกสมประดี

ฝ่ายหลวงจีนถึงซิ้มจั้งกับโป๊ยกายชั่วเจ้งตั้งหน้าเดินไปยังรุ่ง มิได้หยุดพักจนท้องฟ้าขาวใกล้สว่าง หลวงจีนถึงซิ้มจั้งจึงพูดว่า ชาติถึงแล้วคงหาสาเหตุให้เกิดขึ้นจนเราได้ความยากลำบากอย่างนี้ ส่วนมันกินสบายอรรอยคอมัน ส่วนเราได้ความเดือดร้อนสาหัส เห็งเจี๊ยจึงพูดว่าขอพระอาจารย์อย่าได้มีความโทมนัสบนว่าไปเลย รอพอให้สว่างแล้วจึงค่อยหยุดพักเอากำลังเถิด ครั้นสว่างขึ้นแล้วหลวงจีนถึงซิ้มจั้งก็ลงจากม้าแวะเข้าข้างทางใต้ร่มต้นไม้สน โป๊ยกายวางหาบลงแล้วก็ปิดกวาดจัดแจงปลาดให้พระอาจารย์นอนพัก โป๊ยกายก็นอนอยู่ข้าง ๆ พระอาจารย์ชั่วเจ้งพามาไปผูกไว้กับต้นไม้แล้วก็พักนอน

ฝ่ายแห่งเจี๋ยเป็นนิสัยวานรคอนอยู่ข้างจะซุกซน ก็ปีนขึ้นไปนอนอยู่บนกิ่งไม้ อาจารย์และศิษย์กินนอนหลับมิได้รู้สึกสมประดี

ฝ่ายฤๅษีตื่นหงวนได้เขียน ครั้นเลิกประชุมแล้วก็พาสาธุศิษย์กลับลงมายังสำนัก ครั้นถึงเห็นประตูหอใหญ่ก็เปิดบานที่นุชาอุปเทียณก็ไม่มีทั้งคนก็เงียบสงัด ดินหงวนได้เขียนเห็นดังนั้น ก็เดินเลยไปที่ห้องเชิงของเม่งจ้งยเห็นเปิดประตูนอนกรนอยู่ เรียกเท่าใดก็ไม่ตื่น บรรดาสาธุศิษย์ก็เข้าช่วยกันคัดบานประตูออก จึงแลเห็นสองคนนอนหลับไม่รู้ตัว พวกเข้เข้าผลักปลุกก็ไม่ตื่น ดินหงวนได้เขียนเห็นดังนั้น ก็หัวเราะ แล้วจึงว่าความปฏิบัติในทางฤๅษีสำเร็จมฤคาถาวิญญาณจิตมิได้เคลิบเคลิ้ม ในการร่งเหงาหวนอน แต่คนทั้งสองนี้เหตุใดจึงอ่อนเปลี้ยไปไม่รู้สีกตัวอย่างนี้เล่า ชะรอยจะมีผู้ใดทำให้หลับไหลไปดอกกระมัง พุดดังนั้นแล้วจึงเรียกสาธุศิษย์ให้ตักน้ำเย็นมาคนโทหนึ่งดินหงวนได้เขียนจึงยกคนโทน้ำขึ้นเสกด้วยพระคาถา แล้วเอาน้ำมนต์พ่นหน้าเชิงของเม่งจ้งยก็หายหวนอน ในเวลานั้นก็รู้สึกผวาตื่นลืมตา เห็นอาจารย์ใหญ่กับเขียนที่ทั้งหลาย เชงของเม่งจ้งยเห็นดังนั้นก็ลุกลงจากเตียงนอนมาคำนับอาจารย์ และเขียนทั้งหลายแล้วจึงพุดว่า ท่านอาจารย์สั่งว่า คนรู้จักอะไรที่ไหนที่ประเทศตะวันตกออกมา ดูพวกสงฆ์เหล่านี้ล้วนแต่หัวขโมยสิ้นทั้งนั้นทั้งดูร้ายเหลือเกินด้วย

ดินหงวนได้เขียนถามว่าเป็นอย่างไรหรือ เชงของเม่งจ้งยก็เล่าตั้งแต่ต้นจนจบปลาย ให้อาจารย์ฟังทุกประการแล้วก็ร้องไห้

ดินหงวนได้เขียนได้ฟังศิษย์เล่าให้ฟังแล้ว จึงบอกว่าเจ้าทั้งสองอย่าร้องไห้ไปเลย เจ้าไม่รู้เหตุของแห่งเจี๋ย แห่งเจี๋ยคนนี้คือดาวท่ายเบิกแบ่งภาคจุดลงมามีฤทธิ์อาณุภาพมาก เคยทำสงครามบนสวรรค์เมื่อครั้งก่อน บัดนี้มาทำลายโค่นล้มต้นไม้วิเศษของเราเสียสิ้น เจ้าจำตัวได้หรือไม่ เชงของเม่งจ้งยบอกว่าจำได้ ดินหงวนได้เขียนจึงบอกว่าถ้ากระนั้นเจ้าทั้งสองจงตามเข้าไป แล้วสั่งพวกสาธุศิษย์ทั้งหลายให้จัดแจงเตรียมเชือกไว้ คอยเมื่อเข้าจับตัวมาได้จะได้ลงโทษ

ฝ่ายพวกสาธุศิษย์ทั้งหลายรับคำสั่งของอาจารย์แล้วก็พร้อมกันเหาะขึ้นบนอากาศหมายทิศปราจีน จะไปตามจับหลวงจีนถึงซำจ้งเหาะมาบัดเดียวใจประมาณทางได้พันโยชน์ ดินหงวนได้เขียนแลไปข้างหน้าฝ่ายทิศตะวันตกก็ไม่เห็นหลวงจีนถึงซำจ้ง กลับหันหน้ามาดูข้างทิศตะวันออก เชงของซำจ้งบอกว่าหลวงจีนถึงซำจ้งอยู่ได้ต้นไม้นั่นแน่ ได้เขียนแลเห็นแล้วก็สำรวมกิริยาแปลงกายเป็นคนถือศีลเดินทาง แล้วก็ลดลงยังพื้นดินเข้ามาใกล้พระถึงซำจ้งที่นั่งพักอยู่นั้น จึงยกมือคำนับหลวงจีนถึงซำจ้งก็คำนับตอบ ดินหงวนได้เขียนจึงถามว่าท่านอาจารย์มาจากไหน หลวงจีนถึงซำจ้งตอบว่า อาตมภาพมาจากประเทศจีนข้างทิศตะวันออก ได้

รับคำสั่งของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ให้ไปมณฑลฉีประเทศ อารามพระไตรปิฎกธรรม
 ดินหววนได้เขียนทำเป็นถามว่าท่านเดินมาได้แวะพักที่ภูเขาสำนักข้าพเจ้าหรือเปล่า
 หลวงจีนถึงซัมจังจึงถามว่าสำนักของท่านอยู่ที่ไหนข้าพเจ้ายังไม่ทราบเรื่อง
 ดินหววนได้เขียนบอกว่าที่เขาบ้วนชีวชีวเหงาจึงกวณสำนักนั้นแหละ เป็นที่อยู่แห่ง
 ข้าพเจ้า

เหิงเจียนั่งอยู่ข้างนั้นได้ฟังดังนั้นก็จึงบอกว่า ข้าพเจ้าเดินมาตามทางใหญ่
 มิได้แวะที่ตำบลนั้น ดินหววนได้เขียนได้ฟังเหิงเจียบอกว่ามิได้แวะดังนั้น จึงชี้
 หน้าเหิงเจียว่าอ้ายสัตว์วานร พวกมึงไม่แวะก็คือใครเล่าแวะเข้าไปอาศัยแล้วมีหน้า
 ขโมยกินแล้วก็ทำลายหักโค่นต้นไม้เสียด้วย แล้วแอบหนีมาในเวลากลางคืน ยังจะมี
 สำนวนเถียงเลียงหลีกไปข้างไหนอีกเล่า เจ้าอย่าหนีไปจงทำให้ต้นยืนเทียมกวย
 ของเราคืนเป็นขึ้นจึงจะไปได้

เหิงเจียได้ฟังคำดินหววนได้เขียนพูดดังนั้น ก็โกรธดุไฟกลับไปชักรบองตีดิน
 หวนได้เขียน ดินหววนได้เขียน หลบทัน ก็เหาะขึ้นไปบนอากาศกลับเป็นรูปเดิม
 ฝ่ายเหิงเจียไล่ตามมาไม่รู้ผิดถูก ดินหววนได้เขียนเห็นได้ทีจึงเอาอุกวิเศษร้าย
 มนต์ขว้างไป ฤกษ์ก็ขยายออกกว้างแล้วรวบรัดเอาหลวงจีนถึงซัมจังเหิงเจียไปเปียกกาย
 ชั่วเจ้งเข้าไว้ในถุงได้ทั้งสี่คน ทั้งม้าและข้าวของก็เข้าอยู่ในถุงด้วยทั้งสิ้น ดินหววน
 ได้เขียนก็เรียกถุงกลับมายังสำนัก ครั้นถึงก็ขึ้นบนหน้าหอเรียกศิษย์ทั้งหลายมา
 พร้อมกันสั่งให้เอาถุงไปเทให้คอรระวังจับตัวทั้งสี่คน มัดผูกไว้ที่โคนต้นไม้ต้นละคน
 จูงม้าเข้าไปผูกข้างในข้าวของหอบก็ยกมาเก็บข้างใน ดินหววนได้เขียนบอกให้เอา
 เชือกหนังมาเย็บทั้งสี่คนแก้แค้นต้นไม้ยืนเทียมกวย พวกศิษย์จึงเอาเชือกมาจะ
 เย็บแล้วถามอาจารย์ว่าจะให้เย็บคนไหนก่อน

ดินหววนได้เขียนจึงสั่งให้เย็บหลวงจีนถึงซัมจังก่อน เพราะเป็นอาจารย์ไม่สั่ง
 สอนศิษย์ให้เรียบริ้ย เหิงเจียได้ฟังว่าจะเย็บอาจารย์จึงร้องบอกว่า ท่านได้เขียน
 เย็บอาจารย์ข้าพเจ้าก่อนนั้นผิดไป ขโมยผลไม้กินและหักโค่นต้นไม้ลงมานั้น
 ข้าพเจ้าทำทั้งสิ้น จะต้องเย็บข้าพเจ้าก่อนจึงจะถูกเพราะข้าพเจ้าเป็นต้นเหตุ

ดินหววนได้เขียนได้ฟังเหิงเจียพูดดังนั้นก็หัวเราะพูดว่า อ้ายลิงนี้มันมีคำพลิก
 แผลง ถ้ากระนั้นจงเย็บมันเสียก่อน พวกศิษย์ถามว่าจะเย็บมันสักเท่าใด ได้
 เขียนว่าให้เย็บตามกำหนดผลไม้สามสิบที เขียนน้อยจึงยกไม้เรียวหนึ่งจะหวดลง
 เหิงเจียแหม่วท่องรำคาญคาถาแปลงขนแปลงเป็นเหล็กสองแท่งบริษัชา แล้วนั่งให้
 เขียนน้อยเขียนกว่าจะครบสามสิบทีเวลานั้นก็ควนเย็น ได้เขียนจึงสั่งให้เย็บ
 หลวงจีนถึงซัมจัง ข้อที่ไม่สั่งสอนสานุศิษย์ให้อยู่ในยุติธรรมจึงได้เกิดทุ่นวาย

เขียนน้อยก็ถือไม้เรียวหนึ่งจะมาเย็บหลวงจีนถึงซัมจัง เหิงเจียจึงร้องบอกว่า

ท่านได้เขียนจะเขียนอาจารย์ข้าพเจ้านั้นไม่ถูก ผลไม้นั้นข้าพเจ้ากินเอง อาจารย์ข้าพเจ้าไม่รู้เห็นด้วยท่านจะให้เขียนอาจารย์ข้าพเจ้านั้นหาเป็นยุติธรรมถูกต้องไม่ เหตุการณ์เหล่านี้พวกข้าพเจ้าที่น้องทำเอง แม้จะเขียนอาจารย์ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์จะต้องขอรับโทษแทนอาจารย์ ขอท่านจงเขียนข้าพเจ้าแทนอาจารย์เถิด

ดินหვნวนได้เขียนจึงพูดว่าอ้ายลิงตัวนี้มันซุกซนก็จริง แต่มันมีความกตัญญูต่อครูบาอาจารย์ของมัน ถ้ากระนั้นก็ให้เขียนมันอีกสามสิบที เขียนน้อยก็มาเขียนหนึ่งเจ็ดอีกสามสิบที หนึ่งเจ็ดก็ยี่หนึ่งให้เขียน ๆ ลึกเท่าใดก็ไม่มีความรู้ลึกเจ็บปวดอะไร

ดินหვნวนได้เขียนจึงสั่งให้เอาเชือกหนึ่งเส้นนำไปฟุ้งนี่จึงจะเขียนใหม่ พวกศิษย์ทั้งหลายก็กลับไปยังห้องหลับนอน

ฝ่ายหลวงจีนถึงซำจังมีความเสียใจโถมันสติด้านสานุศิษย์ทั้งสามไปก่อเหตุพาให้ต้องโทษทรมานอยู่อย่างนี้จะคิดทำประการใด

หนึ่งเจ็ดได้ฟังพระอาจารย์บ่นว่าดังนั้นจึงพูดว่าขอพระอาจารย์อย่าได้ทุกข์โถมันสเสียใจไปเลย เราคิดตรึกตรองหนักคงจะได้ พูดแล้วหนึ่งเจ็ดก็ร้ายมนต์ให้ตัวเล็กหลุดออกมาจากเชือกได้ แล้วเดินมาที่พระอาจารย์บอกว่าไปเกิด จึงแก้มัดที่อาจารย์และเปียกกายชั่วเจ้งช่วยกันเก็บสิ่งของและม้าพากันออกจากสำนักแล้ว หนึ่งเจ็ดบอกเปียกกายให้เอาไม้สนตากสี่ท่อน เปียกกายทำแล้วหนึ่งเจ็ดจึงเอาไม้สนสี่ท่อนนั้นไปไว้ที่มัดดวงแห่งละท่อน ๆ แล้วเสกคาถาให้เห็นเป็นรูปอาจารย์และหนึ่งเจ็ดเปียกกายชั่วเจ้ง หนึ่งเจ็ดเปียกกายชั่วเจ้งก็รีบออกเดินมิได้พักจนสว่าง หลวงจีนถึงซำจังอยู่บนหลังม้า่วงนอนหลับปะหงก หนึ่งเจ็ดเห็นดังนั้นจึงพูดว่าพระอาจารย์เหนื่อยอ่อนไม่เป็นปกติ จงหยุดพักสักประเดี๋ยวก่อนจึงค่อยไป พูดดังนั้นแล้วอาจารย์กับสานุศิษย์ก็พากันเข้านั่งพักอาศัยอยู่ข้างทาง

ฝ่ายดินหვნวนได้เขียนครั้นรุ่งแจ้งแล้วก็ออกมาหน้าหอ เรียกศิษย์สั่งว่าวันนี้เอาไม้เรียวเขียนหลวงจีนกับศิษย์ พวกศิษย์ได้ฟังอาจารย์สั่งดังนั้น จึงเอาไม้เรียวมาแล้วบอกพระถึงซำจังว่าเราจะเขียน ไม้รูปพระถึงซำจังก็พูดว่าจะเขียนหรือ เขียนน้อยก็หวดพักหนึ่งสามสิบทีแล้วตรงมาที่เปียกกายชั่วเจ้งบอกว่าจะเขียน ไม้รูปแปลงว่าจะเขียนหรือเขียนน้อยก็เอาไม้เรียวหวดสามสิบที แล้วตรงมาที่หนึ่งเจ็ดจะเขียนหนึ่งเจ็ดว่าวานนี้ก็เขียนเราแล้วทำไมวันนี้จะเขียนเราอีกเล่า รูปคนที่ท่านเขียน เป็นรูปไม้เราทำปลอมไว้ทั้งนั้น ว่าแล้วหนึ่งเจ็ดก็คลายมนต์หนีไป รูปคนเหล่านั้นก็กลายเป็นไม้ไปหมดทั้งสี่ท่อน

เขียนน้อยเห็นดังนั้นก็โยนไม้เรียวเสีย จึงไปบอกแก่อาจารย์ว่าเมื่อตะกี้นี้ท่านให้เขียนนั้นเป็นไม้สนทั้งสี่ท่อนมิใช่คนดอก ดินหვნวนได้เขียนได้ฟังศิษย์พูดดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายลิงตัวนี้มันสติจริงทำกลรูปไม้ไว้แทนแล้วตัวมันก็หนีไป เรา

จะไปตามจับมาให้จงได้ พุดแล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศตามไปข้างทิศตะวันตกเขม้นมองไปข้างหน้า ก็พอแลเห็นหลวงจีนถึงซุ้มจิ้งกับศิษย์ทั้งสามคนกำลังเดินไปดินหงวนได้เขียนเห็นดังนั้น ก็รีบเหาะเข้ามาใกล้แล้วก็ลงยังพื้นพสุธาร้องเรียกว่า

เหิงเจียเจ้าจะหนีไปข้างไหนเจ้าจงใช้ยินเชื่อมักว้ยให้เราเสียก่อน

ปิยก่ายได้ฟังดังนั้นจึงพุดว่ามาพบกันเข้าอีกแล้ว เหิงเจียจึงพุดแก่พระอาจารย์ว่า ท่านจงประพุดติทางอันชอบธรรม ข้าพเจ้าจะต่อสู้แก่เขาเองเพื่อจะได้พ้นความอันตราย

หลวงจีนถึงซุ้มจิ้งได้ฟังดังนั้นก็ให้กลัวจนตัวสั่นพุดไม่ออก เหิงเจียปิยก่าย ชั่วเจ้งทั้งสามคน ออกช่วยกันระดมตีดินหงวนได้เขียน ดินหงวนได้เขียนถือไม้แคชยุงปิดปิดป้องไปมาประมาณครึ่งชั่วโมง ดินหงวนได้เขียนจึงร้ายมนต์ปล่อยถุงให้กว้างออกล้อมจับอาจารย์กับศิษย์ทั้งสามคนรวบเข้าอยู่ในถุงทั้งม้าและข้าวของดินหงวนได้เขียนเรียกถุงมาแล้วก็รีบเหาะกลับมายังสำนัก ขึ้นบนหอหน้าร้ายมนต์แก่ปากถุงเอาหลวงจีนถึงซุ้มจิ้งออกผูกมัดไว้ที่โคนต้นไม้ข้างริมหอหน้า ปิยก่ายชั่วเจ้งผูกไว้คนละข้าง เอาเหิงเจียมัดมือมัดเท้าทิ้งไว้ริมบันได ดินหงวนได้เขียนสั่งศิษย์ให้เอาผ้าขาวมาลียบพัน เหิงเจียเห็นดังนั้นจึงพุดแก่ปิยก่ายว่าดาตินหงวนได้เขียนนี้เห็นจะคิดเอาผ้าขาวมาห่อเราเป็นแน่ พวกศิษย์ของดินหงวนได้เขียนก็ขนเอาผ้าขาวมากองไว้ตามสั่งได้เขียนจึงบอกให้เอาผ้าขาวพันหลวงจีนถึงซุ้มจิ้งและปิยก่าย ชั่วเจ้งให้รอบตัวเหลือไว้แต่ศีรษะ เหิงเจียเห็นดังนั้นจึงพุดว่า ดินหงวนได้เขียนวันนี้ทำตราสร้างใหญ่แล้วครั้นพวกศิษย์เอาผ้าขาวพันเสร็จแล้ว ดินหงวนได้เขียนบอกให้เอาน้ำรักมาทาให้ตลอดตัวไว้แต่ศีรษะได้เขียนสั่งให้เอากระทะใหญ่มาตั้งเตาขึ้นแล้วเอาน้ำมันมาใส่ลงในกระทะ ก่อไฟให้ติดต้มน้ำมันให้ร้อนเดือด ครั้นน้ำมันเดือดแล้วเขียนน้อยจึงบอกแก่อาจารย์ว่า น้ำมันเดือดแล้ว ดินหงวนได้เขียนสั่งให้เอาเหิงเจียใส่กระทะ

เหิงเจียได้ยินดังนั้นก็ยืนตืออยู่ในใจว่า ตัวเราตั้งแต่มาก็ยังมิได้อาบน้ำเลย เนื้อตัวมีแต่เหงื่อโคลมมาก วันนี้ดินหงวนได้เขียนมีแก่ใจจะเอาเราอาบน้ำ เรามีความชอบใจมาก ๆ เหิงเจียยังวิตกอยู่ว่า ดินหงวนได้เขียนจะทำวิชาใช้น้ำมันเสกด้วยเวทมนตร์คาถา คิดแล้วก็ขยับตัวใกล้บันไดเหลือบไปเห็นสิงโตหินตั้งอยู่บนแท่นตัวหนึ่งเหิงเจียก็ร้ายคาถากัดปลายลิ้น เสกพ่นโลหิตเข้าไปที่ตัวสิงโตหินร้องเรียกให้สิงโตหินแปลงเป็นรูปเหิงเจียแทนตัวเหิงเจียก็เหาะขึ้นไปอยู่บนอากาศ พวกศิษย์ของได้เขียนก็พากันมาสี่คนยกเหิงเจียปลอมก็ไม่ขึ้น เต็มเข้าช่วยกันอีกสี่คนยกก็ไม่ขึ้น รวมลียบสองคนแล้วก็ยกไม่ขึ้น พวกเขียนพุดว่า อ้ายลิงนี้มันยกบานแล้วจึงยกไม่ขึ้น ดินหงวนได้เขียนเห็นดังนั้นจึงสั่งให้เข้าช่วยกันอีกสี่คน ยกหามขึ้น

หุ้มลงไปใ้ในกระทะน้ำมันดังเสียงตุ้ม น้ำมันกำลังเดือดก็กระเด็นขึ้นกระจายถูกหน้า พวกเขียนทั้งหลายเหล่านั้น แสบร้อนทุก ๆ คนไป แล้วแลเข้าไปเห็นที่กั้นเตาไฟ ก็ยิ่งลุกขึ้นออกฮือโหมกระทะก็ทะลุกันน้ำมันก็ไหลแห้งไปหมด เขียนทั้งหลายเดิมไม่รู้ว่า เป็นสิ่งโศกหินหมายว่าแห่งเจีย ครั้นโยนลงไปใ้ในกระทะก็กลายเป็นสิ่งโศกธาไป แล้วทะลุกันกระทะลงไปอยู่ในเตาไฟ

ตื่นหงวนได้เขียนเห็นดังนั้น ก็ยิ่งมีความโกรธจึงพูดว่า อ้ายลิงนี้ไม่มีดี หนีได้ก็ให้หนีไปยังมีหน้าทำลายเตาไฟเสียด้วย ฤทธิ์เดชของมันมากราวกับจับลม จะต้องตั้งเตาใหม่ จับหลวงจีนถึงซ่มจิ้งไส้ต้มแก้แค้นแทนต้นยี่นเขียนก๊วยที่ตายนั้น

แห่งเจียอยู่บนเมฆได้ยี่นตื่นหงวนได้เขียนพูดดังนั้นก็ลงมายังพื้นดินขึ้นไปยังหอหน้าพนมมือค่านับตื่นหงวนได้เขียนแล้วพูดว่า ขอท่านตื่นหงวนได้เขียนอย่าจับอาจารย์ข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ากลับมาแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าลงกระทะเถิด ตื่นหงวนได้เขียนเห็นแห่งเจียมาพูดดังนั้นก็ดำ่ว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานทำไมจึงได้แผลงฤทธิ์ทำลายเตาของกูให้เสียไปอย่างนี้

แห่งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า ท่านถามแล้วก็ต้องบอกด้วยเวลานั้นข้าพเจ้าจวนจะผายลม ครั้นว่าจะผายลมในน้ำนั้นวิตกเกรงจะไล่โครกแก่น้ำมันของท่านไป เพราะว่าจะบางทีจะได้เอาไว้มัดผักฝักถั่วกินบ้างก็จะไม่บริสุทธิ์ บัดนี้ข้าพเจ้าไปอุจจาระเครื่องปฏิภูลออกแล้วจึงกลับมาจะขอลงกระทะ ขอท่านอย่าได้จับอาจารย์ข้าพเจ้าใส่ลงกระทะเลย ตื่นหงวนได้เขียนครั้นได้ฟังแห่งเจียพูดดังนั้นก็หัวเราะ ผุดลุกจากเก้าอี้มาจับยึดแห่งเจียไว้

ตื่นหงวนได้เขียนจับแห่งเจียยึดไว้กับมือแล้วจึงพูดว่า ข้าพเจ้ารู้มูลเหตุเดิมของเจ้าทั้งสิ้นว่า จะหนีไปข้างไหนก็ไม่รอดพันมือเราเจ้าจงไปกับข้ายังทิศไซที่เฝ้าพระพุทเจ้าของเจ้าพระองค์ใดทำปฏิหาริย์อย่างใดให้ต้นยี่นเขียนก๊วยของเราฟื้นขึ้นเป็นตามเดิมแม้ไม่ดังนั้นเจ้าอย่าฟังไปนึกว่ามีฤทธิ์อานาภาพประการใดจะหนีไปนั้นยากนัก แห่งเจียได้ยี่นได้เขียนพูดดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า เดิมท่านได้เขียนทำไมจึงไม่พูดอย่างนั้น ถ้าพูดเช่นนั้นแล้วจะต้องวุ่นวายอะไรมี

ตื่นหงวนได้เขียนว่าข้าพเจ้าไม่ต้องวุ่นวายจะยอมอนุญาตให้ แห่งเจียว่าขอท่านได้แก้มัดปล้อยอาจารย์ข้าพเจ้าออกข้าพเจ้าจะทำให้ต้นยี่นเขียนก๊วยของท่านเป็นอยู่ตามเดิม ได้เขียนพูดว่า แม้เจ้ากระทำให้ต้นยี่นเขียนก๊วยของข้าฟื้นขึ้นแล้วข้าพเจ้าจะไหว้แปดทิศผูกมิตรเป็นสหายแก่ตัวเจ้าจนวันตาย แห่งเจียว่าท่านอย่าเร่งรัดจงปล้อยพวกข้าพเจ้าออกแล้วต้นยี่นเขียนก๊วยของท่านนั้น ข้าพเจ้าจะจัดแจงเอง ตื่นหงวนได้เขียนได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า คนเหล่านี้ก็จะไม่หนีไปข้างไหนพัน จึงสั่งให้แก้มัดปล้อยคนทั้งสามออกเสียทันที

หลวงจีนถึงซัมจังจึงถามว่า เหงเจียจะไปหาญาติไหนมาแก้ให้ต้นอินเชื่อมก๊วย กลับคืนเป็นมาดังเก่าได้ เหงเจียตอบพระอาจารย์ว่าจะไปเที่ยวหาตามเกาะในทะเลใหญ่ตามละเมาะเกาะแก่งทั้งหลายบางที่จะปะพบผู้สำเร็จภาคและว่านายวิเศษบ้าง ได้มาแล้วจะได้รักษาต้นไม้ให้เป็นขึ้น ไซให้แก่ท่านดินหวนนได้เขียนเธอ บัดนี้ ข้าพเจ้าจะข้ามทะเลไปทางทิศตะวันออก พระถึงซัมจังถามว่าจะไปสักกี่เวลาจึง จะได้กลับมา เหงเจียว่าข้าพเจ้าไปสามวันจะกลับมา เหงเจียพูดดังนั้นแล้วก็กำนับลลาอาจารย์ออกจากสำนัก เหาะขึ้นกลางอากาศหมายทิศบูรพา เหาะไปบัดเดียว นี้ก็ถึงละเมาะเกาะหนึ่ง นามเรียกว่า (แป๊ะฮุ้น) หน้าถ้ำมีต้นสนออกสาขาร่มรื่น แลเห็นที่ได้ต้นพุททขามีผู้เฒ่านั่งเล่นหมากรูกกันอยู่สามคน เหงเจียเห็นดังนั้นก็ ลดลงเดินเข้าไป ก็แลเห็นซัมแซคือดาวทั้งสาม ดาวซิวแซนั้นนั่งดูดาวฮกแซและ ดาวลกแซนั้นนั่งเดินหมากรูกกันอยู่ เหงเจียเดินเข้าไปใกล้ร้องเรียกว่าท่านน้องทั้ง สามข้าพเจ้าค้ำบ ซัมแซทั้งสามแลเห็นเหงเจียก็ดีใจปล่อยหมากรูกทำค้ำบ ตอบ แล้วถามว่าท่านไปข้างไหนมา

เหงเจียตอบว่าข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านด้วยมีกิจธุระ ซิวแซถามว่าท่านเหงเจีย ได้ยินว่าท่านติดตามรักษาพระถึงซัมจัง จะไปอาราธนาพระไตรปิฎก เหตุใดจึง วางธุระมาเสียได้ เหงเจียบอกว่าความจริงข้าพเจ้าไม่ปิดบังอะไรท่าน ข้าพเจ้าได้ ติดตามพระถึงซัมจังไปประเทศไซที่จริง บัดนี้มีเหตุขัดข้องขึ้นกลางทาง เพราะ ฉะนั้นข้าพเจ้ามาทั้งนี้เพื่อจะขอพึ่งท่านทั้งหลายให้ช่วยสงเคราะห์ด้วยแต่ยังไม่ ทราบว่าจะได้หรือไม่

ฮกแซจึงถามว่ามีความขัดข้องที่แห่งใด จึงบอกให้ข้าพเจ้าทราบถ้าช่วยได้จะ ช่วย เหงเจียจึงบอกว่าที่เขاب้วนซิวซิวสำนักเหงาจึงกวนซัมแซเขียนจึงพูดว่าสำนัก เหงาจึงกวนนั้นเป็นที่ของดินหวนนได้เขียนอยู่ นี้เห็นเหงเจียจะเอาผลอินเชื่อมก๊วย กินดอกกระมัง

เหงเจียหัวเราะแล้วบอกว่า ได้ลักกินผลหนึ่งจะตีร้ายอย่างไรหรือ ซัมแซเขียน บอกว่า ตัวเป็นลิงไม่รู้จักของวิเศษ ผลไม้นี้เขาเรียกว่า (บ้วนซิวเข้าฮ้วนตัน) คือ ยาอายุยืน พวกข้าพเจ้าไม่เท่าเขียนจำพวกนี้ทางปฏิบัติของเธอง่ายกว่าพวกข้าพเจ้า อายุเธอเสมอเท่า พวกข้าพเจ้าปฏิบัติรักษาไม่รู้ว่ามีมากน้อยเท่าใด ความเพียรเท่าใด เหงเจียทำไมจะถามร้ายดื้ออย่างไรได้หล้านี้พันธุ์เผือกไม้กายสิทธิ์เป็นสุดวิเศษ

เหงเจียพูดว่าต้นไม้วิเศษจริง ๆ ข้าพเจ้าทำลายโค่นล้มลงมาทิ้งรากเง่าเสีย หมดแล้ว ซัมแซเขียนทั้งสามได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ถามว่าทำไมจึงได้ทำให้ล้มลง ดั่งนั้นเล่า

เหงเจียจึงเล่าตามเหตุที่ได้ลักผลไม้อินเชื่อมก๊วยกินให้ฟังทุกประการ แล้วว่า

บัดนี้ดินหงวนได้เขียนกักขังไว้มิให้ไป เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเที่ยวหาหาเพื่อจะรักษา ดันยั้นเขียนก๊วยให้คืนเป็นอย่างเดิม ท่านทั้งสามมียาอะไรที่จะแก้ได้บ้าง ขอให้ ข้าพเจ้าไปรักษาตันไม้นั้นให้คืนเป็นดังเก่า จะได้ให้พระอาจารย์ออกพ้นจากที่ยากได้

ซ่มแซทั้งสามได้ฟังหึ่งเจี๋ยพูดดังนั้น ก็นั่งนิ่งอยู่ในใจแล้วพูดว่า แม้ว่าท่าน หึ่งเจี๋ยดีสัตว์ทั้งหลายตาย จะต้องการประสงคียาของข้าพเจ้าไปแก้ก็คงจะคืน เป็นได้ อันตันยั้นเขียนก๊วยของเวทดาจะแก้ไม่ได้ เห็นสิ้นปัญญา ข้าพเจ้าไม่มียา จะแก้ หึ่งเจี๋ยเห็นว่าไม่มียาจะแก้ ในใจก็ไม่สบายไม่มีความรื่นเริงหน้านิ้วคิ้วย่น ฮกแซพูดว่าที่นี่ไม่มีที่อื่นจะมีบ้างดอกกระมังท่านจะด่วนเสียใจทำไม

หึ่งเจี๋ยพูดว่าข้าพเจ้าจะไปหาที่อื่นเห็นจะดี แต่ขัดด้วยท่านอาจารย์ถึงซ่มจั้ง ยังตกอยู่ในบังคับแน่นหนานัก ไม่สิ้นหวังที่จะให้มีโอกาสไปเที่ยวหามาให้ทันใน กำหนดสตามวัน แม้สามวันไม่กลับไปท่านก็จะภาวนาพระคาถาให้มงคลรัตนศีระเซ เจ็บปวดเหลือที่จะทนได้

ซิวแซได้ฟังหึ่งเจี๋ยพูดดังนั้นจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นท่านหึ่งเจี๋ยอย่าวิตกเลย ดินหงวนได้เขียนเป็นใหญ่ก็จริงแต่คุณเคยชอบพอแก่ข้าพเจ้าทั้งสามคนนี้ ข้าพเจ้าทั้ง สามจะไปพูดจา ขอร้องให้ผ่อนผันทั้งจะให้ท่านอาจารย์รู้ข่าวอย่าให้ท่านภาวนา ข้าพเจ้าไปถึงแล้วอย่าว่าแต่สามวันเลยห้าหกวันก็ได้ แต่จะต้องคอยท่าหึ่งเจี๋ยอยู่ ก่อนกว่าจะกลับข้าพเจ้าทั้งสามจึงจะกลับมาที่อยู่

หึ่งเจี๋ยได้ฟังซ่มแซพูดดังนั้นจึงพูดว่า ขอบใจท่านน้องทั้งสามมาก ๆ ขอเชิญ ท่านไปให้ข่าวด้วยเถิด ข้าพเจ้าจะไปเที่ยวค้นหายามาให้จงได้ พูดดังนั้นแล้ว หึ่งเจี๋ยก็ค้ำับซ่มแซออกจากตำบลถ้ำแป๊ะฮุ้นเหาะไป

ฝ่ายซ่มแซเห็นหึ่งเจี๋ยเหาะไปแล้ว ซ่มแซก็พากันเหาะไปยังสำนักเหงาจึงกวน ที่สำนักเหงาจึงกวนในเวลานั้นกำลังพร้อมกันอยู่ ได้ยินเสียงบนอากาศเหมือนนก การเวกอยู่บนเวหา สานุศิษย์ในสำนักแลขึ้นไปเห็นก็รีบเข้าไปบอกแก่ดินหงวนได้ เขียนว่า บัดนี้ท่านซ่มแซทั้งสามลงมาจากเวหา เวลานั้นดินหงวนได้เขียนกำลัง นั่งอยู่กับหลวงจีนถึงซ่มจั้งได้ยินเขียนน้อยมาบอกดังนั้นก็ลุกจากเก้าอี้เดินออกมา ยังหน้าหอร้องเชิญซ่มแซ

เปี๋ยกายเห็นซิวแซก็ตรงเข้ามาจับข้อมือหัวเราะแล้วพูดว่า อีตาหัวเนื่อนาน แล้วมิได้พบปะกันเลย ทำไมจึงไม่สวมหมวก ดูคล้าย ๆ คนที่เป็นขี้ข้าเขาอย่างนี้ ซิวแซได้ฟังเปี๋ยกายพูดดังนั้นก็โกรธจึงพูดว่า อ้ายคนนี่พูดหยาบช้าอะไรอย่างนี้ มิได้มีอักษรจำคุกต่ำสูงอะไรเลย พูดหมิ่นประมาทเช่นนี้เขาเป็นขี้ข้าของเจ้าหรือ เปี๋ยกายหัวเราะแล้วพูดว่า พวกท่านไม่ใช่ขี้ข้าก็เป็นคนดีคนอายุยืนคนมีบุญมีวาสนา เป็นคนมีทรัพย์มีสินมาก

หลวงจีนถึงซำจ้งเห็นปิยก่ายทอดเลอะเทอะดั่งนั้นก็ตวาดให้ถอยไป ปิยก่ายก็จัดเสื่อใส่ค้ำับซำแซ ซำแซก็ค้ำับดินหงวนได้เขียนตามธรรมเนียมที่คุ้นเคยกัน

ดินหงวนได้เขียนจึงเชิญให้นั่งที่ตามสมควร แล้วลกแซพูดว่าตั้งแต่จากท่านได้เขียนไปครั้งนั้นนานแล้วมิได้มาค้ำับท่านเลย บัดนี้เพราะเห็งเจ็ยได้เขียนไปหาข้าพเจ้า พูดบอกว่า ได้ทำลายต้นผลไม้ยื่นเชื่อมก๊วยของท่านล้มลงเสียแล้ว จะไปขอยาที่ข้าพเจ้ามารักษาต้นยี่นเชื่อมก๊วยให้เป็นขึ้นมอดังเก่า ข้าพเจ้าทั้งสามไม่มียาจะให้บัดนี้เห็งเจ็ยจะไปเที่ยวคั้นหาหาที่อื่น แต่เห็งเจ็ยวิตกว่าจะกลับมาในกำหนดสามวันกลัวจะไม่ทัน เกรงพระอาจารย์จะภาวนาคาถาจะเจ็บปวด เพราะฉะนั้นจึงให้ข้าพเจ้าทั้งสามมาขอพระอาจารย์ผ่อนผันให้เธอด้วย

หลวงจีนถึงซำจ้งได้ฟังซำแซมาขอรื่องดั่งนั้นจึงพูดว่า อาตมภาพไม่ภาวนา ท่านซำแซอย่าได้วิตกเลย ปิยก่ายนั่งอยู่ข้างนั้นก็แอบเข้ามาใกล้ท่านสกกแซจะใคร่ขอผลไม้กิน สองมือก็คลำตามเสื่อคั้นหารอบตัว หลวงจีนถึงซำจ้งเห็นปิยก่ายทำดั่งนั้น จึงถามว่าท่านทำดั่งนั้นด้วยมีธุระอย่างไรหรือ ปิยก่ายบอกว่าไม่มีธุระอะไรดอก ซึ่งทำอย่างนี้เรียกว่าเป็นบุญ หลวงจีนถึงซำจ้งจึงขับปิยก่ายให้ถอยไปเสีย

ฝ่ายเห็งเจ็ยเมื่อออกจากซำแซก็เหาะเที่ยวไป มาถึงชายเกาะละเมาะหนึ่ง เห็งเจ็ยก็ลงยั้งพื้นในดวงจิตมิได้มีความสบายที่จะได้พิจารณาชมเขยสิ่งใดเลย ก็เดินตรงเข้าไปในสำนัก หอมกลิ่นมาตามลมพัดถูกจมูกเห็งเจ็ย และได้ยินเสียงนกกการเวกร้องแลไปเห็น (ตั้งฮวยตี๊กุน) เสด็จมา เห็งเจ็ยก็เดินเข้ามาสกดหน้าร้องเรียกว่า (ตี๊กุน) ข้าพเจ้าค้ำับท่าน (ตี๊กุน) เห็นเห็งเจ็ยจึงค้ำับตอบแล้วพูดว่าข้าพเจ้าไม่ทันเห็น เชิญท่านเข้าไปในตำหนักรับประทานน้ำให้สบายก่อน

เห็งเจ็ยกับตี๊กุนจับมือพากันเดินเข้าไปในตำหนักเชิญเห็งเจ็ยให้นั่งที่อันสมควร แล้วเห็งเจ็ยแลเข้าไปในตำหนัก เห็นหนุ่มน้อยคนหนึ่งเดินออกมา รูปร่างลักษณะงดงามแต่งตัวเป็นเพศเขียนฤๅษีถือบวชเรียกนามว่า (ตั้งฮองเซาะ) เทวดา เห็งเจ็ยเห็นก็จำได้จึงถามว่า อ้ายห้วยโมยน้อยมาอยู่กับตี๊กุนที่นี่หรือ ไม่มีชมพู่จะกินอีกแล้ว (ตั้งฮองเซาะ) ค้ำับแล้วพูดว่า อ้ายห้วยโมยใหญ่ทำไมจึงมาถึงนี้เล่า อาจารย์ข้าพเจ้าไม่มียาวิเศษจะให้ห้วยโมยกินอีกแล้ว

ตี๊กุนจึงเรียกตั้งฮองเซาะ และห้ามว่าอย่าพูดรุ่นวายไป จงไปจัดแจงยกน้ำขามาเถิด เห็งเจ็ยพูดว่าข้าพเจ้ามาครั้งนี้ มีกิจธุระอย่างหนึ่ง ยังไม่ทราบว่ตี๊กุนจะสงเคราะห์ข้าพเจ้าได้หรือไม่ ว่าแล้วเห็งเจ็ยก็เล่าความตามที่ได้ทำต้นยี่นเชื่อมก๊วยล้มนั้น ให้ตี๊กุนฟังทุกประการโดยละเอียด

ตี๊กุนครั้งได้ฟังเห็งเจ็ยเล่าบอกดั่งนั้น จึงพูดว่าข้าพเจ้ามียาวิเศษอยู่เม็ดหนึ่ง

เรียกว่า (เก้าจวินท่ายอดฮ้วนตัน) คือยาวิเศษประกอบทำถึงกำหนดจึงสำเร็จ หากว่ามนุษย์หรือสัตว์เดียรัจฉานและต้นไม้ในใต้หล้าเป็นอันตรายยานี้ก็คงจะรักษาให้กลับฟื้นคืนมาได้ แต่ที่สำนักเหงาจึงเป็นที่เทวดาชั้นสูง และภูเขาบ้วนชี่วั้นนั้นก็เป็นที่ชัยภูมิของพรหมแต่ต้นยืนงาช้างนั้น ก็เป็นของกายสิทธิ์ เกิดเมื่อเริ่มตั้งฟ้าตั้งดินมิใช่ของธรรมดาในใต้หล้านี้ เพราะนั่นข้าพเจ้าไม่มียาจะรักษา

เหงาเจี๋ยพูดว่าถ้าท่านไม่มียาแก้ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็จะลาท่านไปหาที่อื่น พูดดังนั้นแล้วก็ลาตีงูออกจากสำนักเหาะไป ถึงชายเกาะแห่งหนึ่งมีต้นไม้ร่มรื่น เหงาเจี๋ยแลไปที่ใต้ต้นไม้มีคนรูปร่างหนุ่ม แต่ผมนั้นหงอกขาว นั่งเล่นหมากรุกและกินสุราเป็นการรื่นเริงกันอยู่ เหงาเจี๋ยก็ลดลงเดินเข้าไปใกล้เห็นถนัดก็จำได้ คือ (กิวเล่า) เหงาเจี๋ยจึงร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า ข้าพเจ้ารื่นเริงด้วยสักคนหนึ่ง

ฝ่ายพวกเทวดาได้ยินเสียงร้องเรียกจึงหันหน้าดูต่างคนลุกขึ้นเชิญรับเหงาเจี๋ย เหงาเจี๋ยจึงถามว่า พวกท่านทั้งหลายมีความสุขอยู่ดอกหรือ กิวเล่าจึงตอบว่า แม้เมื่อก่อนท่านเหงาเจี๋ยไม่ทำให้เกิดเหตุวุ่นวายบนสวรรค์แล้ว ท่านจะมีความสุขยิ่งกว่า ข้าพเจ้าหลายเท่า เวลานี้ท่านปฏิบัติทางธรรมตามหลวงจีนถึงซิมจั้งไปมณฑลประเทศแล้ว เหตุใดจึงวางธุระมาถึงนี้เล่า

เหงาเจี๋ยจึงเล่าเหตุผลต้นปลายให้กิวเล่าฟังทุกประการ กิวเล่าได้ฟังก็พากันตกใจพูดว่าท่านทำไมจึงไปทำดังนั้นเล่า ข้าพเจ้าทั้งหลายไม่มียาจะรักษาให้ฟื้นได้ เหงาเจี๋ยได้ฟังกิวเล่าบอกว่าไม่มียา ก็ลา กิวเล่าจะไปหาที่อื่น กิวเล่าจึงพูดว่าท่านได้มาถึงที่นี่แล้ว เชิญรับประทานของสักเล็กน้อยก่อนแล้วจึงค่อยไป เหงาเจี๋ยก็นั่งกินสุราเขียนถ้อยหนึ่งกับของแกล้มคำหนึ่ง แล้วก็ลา กิวเล่าออกจากที่นั่นไปบัดเดียวก็พ้นเกาะยันจิว หมายตรงทิศบูรพาทะเลใหญ่ใกล้เขา (โละแก่ซิว) ครั้นถึงเหงาเจี๋ยก็ลดลงยังพื้นแล้วเดินเข้าไปในดงไม้ จะเข้าไปหาพระโพธิสัตว์กวนอิม

ฝ่ายพระโพธิสัตว์กวนอิมเวลานั้นอยู่ในสำนัก กำลังเทศนาให้พรหมและเทวดาและสุขุ้งไฉ่เส่งหนึ่งฟัง พระโพธิสัตว์กวนอิมรู้ว่าเหงาเจี๋ยมา จึงใช้ให้ต๋ายสินออกไปรับต๋ายสินคำนับแล้วออกจากดงไม้แลเห็นเหงาเจี๋ย จึงร้องทักว่าหงอคงไปไหนมา เหงาเจี๋ยหันหน้ามาตวาดว่า เจ้าเป็นสัตว์มีดำทำไมจึงมาเรียกเราว่าหงอคง ไม่มี ความเกรงใจ เมื่อก่อนนั้นเราปล่อยเจ้ามิใช่หรือ เจ้าคือปีศาจมีที่เขากองของขั้ว บัดนี้มาอยู่ด้วยพระโพธิสัตว์สมาทานอันชอบธรรมจะเรียกเราว่าท่านผู้ใหญ่สักคำหนึ่งไม่ได้หรือ ทำไมจึงต้องเรียกว่าหงอคงเล่า

ต๋ายสินผู้นี้เดิมก็ได้ฟังเหงาเจี๋ยมาก่อนจริง ครั้นได้ฟังเหงาเจี๋ยพูดดังนั้นจึงพูดว่า คำโบราณท่านว่า อันเป็นมนุษย์ที่มีความรู้แล้วมิได้มีความพยายบาท บัดนี้พระโพธิสัตว์ให้ข้าพเจ้ามารับเชิญท่านเข้าไปข้างใน เหงาเจี๋ยกับต๋ายสินก็พากันเดินเข้าไป

ครั้นถึงแห่งเจี๋ยค่านับแล้วก็ยืนอยู่ข้างนั้น พระโพธิสัตว์จึงถามว่า เหนงเจี๋ยท่านมาด้วยเหตุอะไรทุกขีหรือประการใดหรือ

เหนงเจี๋ยพนมมือแล้วจึงเล่าเรื่องที่ตนทำ ตันยิ่นเซียมกิวยลัมโค่นตั้งแต่ต้นจนปลาย บัดนี้จะมาขออารักขาให้ตันยิ่นเซียมกิวยฟื้นขึ้น

พระโพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ทำไมเหนงเจี๋ยจึงไม่มาหาอาตมภาพก่อน เทียวคันทาที่ไหนให้ข้าการเปล่า ๆ เหนงเจี๋ยได้ฟังพระโพธิสัตว์พูดดังนั้นก็นึกดีใจ จึงคลานเข้าไปใกล้อ่อนวอน พระโพธิสัตว์พูดว่าชวดน้ำมนต์ของอาตมภาพนี้ อาจรักษาต้นไม้มงของพวกเทวดาเซียนนั้นได้ เหนงเจี๋ยพนมมือแล้วถามว่า ได้เคยรักษามาแล้วหรือประการใด พระโพธิสัตว์บอกว่าพรมท้ายเสียงเล่าคุณได้เคยลองอาตมภาพให้ท้ายเสียงเล่าคุณถอนเอาต้นสนไปใส่ในเบ้าหุงยານั้นจนเกรียมแห้งแล้ว เอามาใส่ให้อาตมภาพ อาตมภาพเอาน้ำมนต์ในชวดนี้ พรมลงไว้คืนหนึ่งกับวันหนึ่ง ต้นสนนั้นก็กลับเป็นขึ้นอย่างเดิมใบก้านออกงดงามยิ่งกว่าเก่า

เหนงเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ต้นสนแห้งเกรียมแล้วยังกลับเป็นได้อันตันยิ่นเซียมกิวยนี้เป็นแต่เพียงลัมลงเท่านั้น ยังไม่สู้กระไรคงจะกลับคืนได้

พระโพธิสัตว์จึงสั่งหมู่บริวารทั้งหลายให้ดูเฝ้าสำนัก อาตมภาพจะไปธุระ เสรีจแล้วจึงจะกลับมาพระโพธิสัตว์สั่งแล้วมือหนึ่งถือชวดน้ำมนต์ นกแก้วขาวบินนำหน้าเหนงเจี๋ยเดินตามหลังออกจากดงไผ่ป่าภูหริยตรงไปยังภูเขาวนชิวชิว

ฝ่ายตันหงวนได้เขียนกับซิมเล่าเซียน กำลังสนทนากันอยู่แลไปเห็นเหนงเจี๋ยลงมาจากเมฆเดินเข้ามาบอกว่าพระโพธิสัตว์มาแล้วพวกเขียนทั้งหลายได้ฟังดังนั้นต่างก็รีบออกมารับยังหน้าหอ

พระโพธิสัตว์เดินเข้ามาบนหอ ทักถามตันหงวนได้เขียน ตันหงวนได้เขียน ค่านับเชิญเข้าไปนั่งที่อันสมควรแล้วพวกเขียนทั้งหลายเหล่านั้น ก็มาค่านับพระโพธิสัตว์ทุก ๆ คน เหนงเจี๋ยจึงนิมนต์พระถังซิมจั๋งให้มาพบกับพระโพธิสัตว์เหนงเจี๋ยเรียกเปี๋ยกายชิวเจ็งมาค่านับพระโพธิสัตว์แล้วเหนงเจี๋ยจึงบอกแก่ตันหงวนได้เขียนว่า ท่านได้เขียนอย่างไรบ้างรีบจัดแจง พระโพธิสัตว์จะรักษาตันยิ่นเซียมกิวยให้เป็นขึ้นอย่างเดิม ตันหงวนได้เขียนได้ฟังเหนงเจี๋ยพูดดังนั้น จึงส่งสานุศิษย์ทั้งหลายให้ออกไปที่สวน จัดแจงปิดกวาดและตั้งโต๊ะบูชา พวกศิษย์ทั้งหลายก็ออกไปจัดแจงกระทำตามสั่งทุกประการ แล้วก็กลับเข้ามาบอกแก่ตันหงวนได้เขียน ตันหงวนได้เขียนจึงลูกลมนิมนต์พระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์จึงได้ดำเนินไปยังสวนหมู่เขียนทั้งหลายก็เดินตามพระโพธิสัตว์ไปยังสวนด้วยกันทั้งสิ้น ครั้นพระโพธิสัตว์มาถึงสวนแล้ว จึงพิจารณาดูตันยิ่นเซียมกิวยเห็นลัมนอนราบอยู่กับพื้นใบก้านก็ร่วงโรยแห้งเหี่ยวไปทั้งสิ้น พระโพธิสัตว์จึงเรียกเหนงเจี๋ยเข้าไปใกล้แล้วบอกเหนงเจี๋ยว่า ให้

ยื่นมือซ้ายแล้วแบฝ่ามือออกให้พระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์จึงจับยอดกิ่งสนจุ่มน้ำมันตีในขวด แล้วเขียนยันต์บนฝ่ามือแห่งเจี๋ย เป็นยันต์รักษาต้นยืนเซียมก๊วยให้เป็นขึ้นแล้วเอาน้ำมันตีพรมลงไปบนฝ่ามือแห่งเจี๋ย แล้วสั่งแห่งเจี๋ยให้เอาฝ่ามือตบพรมที่รากต้นยืนเซียมก๊วย และกำหนดน้ำที่รากนั้นมีให้ไหลออกมากจึงค่อยตักพรมทั้งต้นต่อไป และเมื่อมีขึ้นห้ามมิให้เอาของทั้งห้าตัด คือธาตุห้าอย่างได้แก่ ทองหนึ่ง ไม้หนึ่ง น้ำหนึ่ง ไฟหนึ่ง ดินหนึ่ง แห่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้น จึงประคองมือซ้ายที่เขียนยันต์เดินมาที่รากต้นยืนเซียมก๊วยนั้น บัดเดียวใจที่รากมีน้ำเกิดขึ้นไหลออกโดยมาก ตันหงวนได้เขียนจึงให้เอาถ้วยหยกสามสิบสี่ถ้วย มาตักน้ำนั้นรดบนต้นยืนเซียมก๊วยจนตลอดทั้งต้น

พระโพธิสัตว์จึงเรียกแห่งเจี๋ยเปียกกายชั่วเจ้ง ทั้งสามให้ช่วยกันพวยยกต้นยืนเซียมก๊วยขึ้นตั้งตรงอย่างเดิมแล้วพระโพธิสัตว์เดินเข้าไปใกล้ต้นยืนเซียมก๊วยเอาขวดน้ำมันตีรดบนต้นยืนเซียมก๊วย ภาวนาด้วยคาถา บัดเดียวต้นยืนเซียมก๊วยก็ฟื้นสดชื่นอย่างเดิม ต้นใบก้านผลก็ออกบริบูรณ์อย่างเดิม ผลยืนเซียมก๊วยมียี่สิบสามผล เสงของเม่งจ้งว้ายจึงพูดว่าประหลาดจริง ๆ ผลนั้นยังเหลือยี่สิบสองผล ทำไมจึงมีขึ้นอีกหนึ่งผล แห่งเจี๋ยว่านานวันจึงจะเห็นความจริงของข้าพเจ้า เดิมข้าพเจ้าเก็บมาสามผล อีกผลหนึ่งหลงถึงแผ่นดินแล้วมุดหายไปใต้ดินเปียกกายยังมีความสงสัยว่าข้าพเจ้าซ่อนไว้หนึ่งผล

ฝ่ายตันทงวนได้เขียน เมื่อได้เห็นต้นยืนเซียมก๊วยกลับคืนเป็นมาได้ดังนั้น ก็มีความยินดีรื่นเริงเป็นอันมาก จึงบอกให้สาธุศิษย์เอาไม้ขอทองคำขึ้นสอยลงมาสิบผลแล้ว นิมนต์พระโพธิสัตว์กลับมายังสำนัก และซุ่มแซเล่าเขียนกับด้วยบริวารทั้งหลายก็ตามพระโพธิสัตว์กลับมายังสำนักครั้งถึงตันทงวนได้เขียน จึงนิมนต์พระโพธิสัตว์ขึ้นนั่งที่อันสมควรแล้ว และซุ่มแซก็เข้านั่งยังที่ประชุมพร้อมกันแล้ว พระโพธิสัตว์นั่งอยู่กลาง สองข้างซุ่มแซเล่าเขียนนั่ง ตันทงวนได้เขียนจึงให้ศิษย์ยกผลยืนเซียมก๊วยมาถวายพระโพธิสัตว์หนึ่งผล หลวงจิ้นกังซุ่มจ้งหนึ่งผล ซุ่มเล่าแซคนละหนึ่งผล แห่งเจี๋ยเปียกกายชั่วเจ้งคนละหนึ่งผล ตันทงวนได้เขียนหนึ่งผล สาธุศิษย์หนึ่งผล เมื่อตันทงวนได้เขียนเลี้ยงผลยืนเซียมก๊วยเสร็จแล้ว พระโพธิสัตว์จึงลาตันทงวนได้เขียนกลับไปยังน้ำไ้ ซุ่มแซก็ลากลับไปยังสำนักเดิม

ฝ่ายตันทงวนได้เขียนส่งพระโพธิสัตว์ไปแล้ว ก็จัดเครื่องแจ้เลี้ยงแห่งเจี๋ยผูกไมตรีเป็นมิตรสหายกัน ตั้งแต่นั้นหลวงจิ้นกังซุ่มจ้งกับตันทงวนได้เขียน กับสาธุศิษย์ทั้งสองฝ่าย ก็ผูกรักเป็นสามัคคีกันทุก ๆ คน เวลานั้นก็จวนจะค่ำ ต่างคนไปหยุดพักหลับนอน

ครั้นเวลารุ่งแจ้งหลวงจิ้นกังซุ่มจ้งจะออกเดิน ตันทงวนได้เขียนมีใจจงรักภักดี

ยังหน่วงขอให้พักอยู่ห้าหกเวลา พระถึงซิ้มจิ้งก็พักอยู่ห้าหกเวลา จึงได้ลาตื่น
หวนนงได้เขียนออกเดินต่อไป

ฝ่ายหลวงจีนถึงซิ้มจิ้ง ตั้งแต่ได้กินผลยี่นเขียนก๊วยแล้ว ร่างกายดุดเปลี่ยนแปลงใหม่ มีกำลังพล้งยิ่งขึ้นกว่าเก่า เวลาที่กำลังเดินมานั้น และไปข้างหน้าเห็น
ภูเขาใหญ่ยอดสูงเทียมเมฆ หลวงจีนถึงซิ้มจิ้งจึงเรียกศิษย์ทั้งสามแล้วกำชับว่าจง
ระวังระไวให้ดี บางทีที่เขานี้จะมีสัตว์ร้ายของร้าย แห่งเจี่ยตอบว่าพระอาจารย์อย่า
มีความวิตกข้าพเจ้าเคยเป็นพระยาวานร แม้จะมีสัตว์ร้ายเช่นแก่เลือกก็ไม่ต้องวิตก
กลัว ขอพระอาจารย์จงวางอารมณ์เถิด แห่งเจี่ยพูดดังนั้นแล้ว มือถือกระบองเหล็ก
ออกเดินนำหน้าตัดทางขึ้นบนเขา

หลวงจีนถึงซิ้มจิ้งจึงบอกแห่งเจี่ยว่า อาตมภาพเดินมาก็ออกหิวแล้ว แห่งเจี่ย
จึงไปเที่ยวบิณฑบาตอาหารมาให้อาตมภาพฉันเถิด แห่งเจี่ยจึงว่าท่านอาจารย์ไม่
ทราบหรือในป่าในดงไม่มีบ้านเรือนผู้คนอย่างนี้จะไปบิณฑบาตอาหารแก่ผู้ใดเล่า
หลวงจีนถึงซิ้มจิ้งได้ฟังแห่งเจี่ยพูดดังนั้นจิตใจก็เศร้าหมองไม่สบาย จึงพูดแก่แห่งเจี่ย
ว่าเดิมเจ้าติดอยู่ในเขาพูดได้แต่ปาก มือและเท้าก็กระดิกไม่ไหว เราได้ช่วย
สงเคราะห์ให้เจ้าหลุดพ้นจากความทรมาน เจ้าติดตามเรามาเป็นสากุณิชนิคมไม่มีความ
เพียรมีแต่ความเกียจคร้านอย่างนี้

แห่งเจี่ยจึงตอบว่าข้าพเจ้าก็มีความจงรักภักดีต่อท่านหาได้มีความเกียจคร้านไม่
หลวงจีนถึงซิ้มจิ้งจึงว่า ถ้าเจ้าไม่เกียจคร้านแล้ว เหตุใดเราให้ไปบิณฑบาตท่านจึง
มิไปเล่า ท่องเราหรืออย่างนี้จะเดินไปที่ไหนได้เล่า แห่งเจี่ยจึงพูดว่าพระอาจารย์อย่า
โกรธซึ่งเลย ข้าพเจ้าทราบได้ว่าท่านถือว่ามีคาถา แม้ข้าพเจ้าขัดขืนท่านก็จะภาวนา
ให้ข้าพเจ้าได้รับความเดือดร้อน แม้ท่านมีความหิวโหยแล้ว ขอให้หลังจากม้าพัก
ก่อนข้าพเจ้าจะไปเที่ยวหาบ้านคน บิณฑบาตจึงหันมาถวาย

แห่งเจี่ยพูดดังนั้นแล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศ แลไปดูทั้งสี่ทิศก็มิได้เห็นมีบ้านเรือน
ผู้คน มีแต่ป่าดงพงไพร แห่งเจี่ยแลไปข้างทิศอุดรเห็นมีภูเขาหนึ่ง มีผลไม้ชมพูน
สุกแดงไปทั้งเขา แห่งเจี่ยเห็นดังนั้นแล้วก็ลดลงยังพื้นพสุธา มาบอกแก่พระอาจารย์
ว่า ข้าพเจ้าเหาะขึ้นไปดูรอบทุกทิศ ไม่เห็นมีบ้านเรือนผู้คน เห็นข้างทิศอุดรเห็นมี
ภูเขาหนึ่งมีผลชมพูนสุก ข้าพเจ้าจะไปเก็บมาถวายให้ท่านฉันแก้หิวก่อน หลวงจีน
ถึงซิ้มจิ้งได้ฟังแห่งเจี่ยพูดดังนั้น ก็มีความยินดีจึงพูดแก่แห่งเจี่ยว่า เราถือเพศเป็น
สมณะถ้าได้ฉันผลชมพูนก็ดีกว่าของอื่น แห่งเจี่ยได้ฟังพระอาจารย์ว่าดังนั้น ก็ฉวย
บาตรเหาะขึ้นบนเวลาตรงไปยังทิศอุดร ครั้นถึงก็ลงยังพื้นภูเขาตรงมาที่ต้นชมพูน
ก็เลือกเก็บตามชอบใจ

ฝ่ายหลวงจีนถึงซิ้มจิ้งนั่งคอยแห่งเจี่ยอยู่ที่ภูเขานั้น (มีคำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า

แม้มีภูเขาสูงใหญ่ก็จะมีสัตว์ที่ดุร้าย หรือปีศาจอันสำคัญ) ก็จริงเหมือนดังคำโบราณที่ท่านกล่าวไว้ คือในภูเขาอันมีปีศาจยักษ์ตนหนึ่ง ในเวลานั้นมันเหาะขึ้นกลางอากาศแอบเมฆมองดูทั้งสี่ทิศ บังเอิญแลลงมาเห็นหลวงจีนถึงซุ่มจิ้งนั้งอยู่ใต้ต้นไม้ก็มีความยินดียิ่งนัก จึงออกปากบังเอิญเราได้ยินชาวชนเล่าลือกันว่า มีพระสงฆ์อยู่ข้างทิศตะวันออก จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม เธอองค์นั้นคือกิมเสียนโพธิสัตว์กลับชาติบวชเรียนมาได้สิบชาติแล้ว มีความบริสุทธิ์ถ้าผู้ใดกินเนื้อเธอก่อนหนึ่งจะมีอายุยืนยาวนาน บัดนี้มาถึงเขตเขาแดนของเรา เราจะเข้าไปจับตัวก็เกรงสาธุศิษย์ทั้งสามนั่งเฝ้าอยู่ เมื่อปีศาจเห็นดังนั้นแล้ว จึงตรึกตรองคิดกลอุบายว่า จำเราจะแปลงกายล่อลวงดูก่อนว่าจะเป็นประการใดคิดดังนั้นแล้วก็ลงยังซอกเขา แปลงกายเป็นรูปหญิงสาว มือหนึ่งถือขามข้าวมือหนึ่งถือจานของหวานเดินตรงมายังทิศตะวันออก

ฝ่ายหลวงจีนถึงซุ่มจิ้งนั้งคอยเฝ้าเจียที่นั่น แลไปเห็นหญิงคนหนึ่งเดินมาหลวงจีนถึงซุ่มจิ้งจิ้งเรียกปิยก่ายชั่วเจ่งถามว่า เฝ้าเจียพูดว่าตำบลนี้เป็นที่เปลี่ยวไม่มีบ้านเรือนผู้คน ทำไมจึงมีผู้หญิงเดินมาแต่ข้างไหนเล่า ปิยก่ายว่าข้าพเจ้าจะถามดูก่อน พูดดังนั้นแล้วจึงทำกริยาเรียบร้อยเดินมาข้างหน้าหญิงนั้น พิศระห์ดูรูปร่างงดงามปิยก่ายมีความกำหนดในรูปหญิงนั้น จึงมีสุนทรวาจถามว่า แม่ น้องหญิงท่านจะไปข้างไหน ที่มีอนันท่านถือสิ่งของอะไร

ปีศาจแปลงได้ฟังถามดังนั้นจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเอาข้าวหอมกับของหวานจะมาเก็บบถถวายพระสงฆ์ ไม่ได้ไปไหนจะมาที่นี่เอง ปิยก่ายได้ฟังดังนั้นก็กลับมากบอกอาจารย์ว่า เกิดเป็นคนมีบุญแล้วก็มีมาเอง ท่านอาจารย์ใช้ให้พี่เฝ้าเจียไปเที่ยวบิณฑบาต เธอว่าจะไปเก็บขมพู่ก็เธอเป็นชาติถึง บางทีไปปะขมพู่จะเก็บกินให้อิ่มเสียก่อนแล้วจึงจะกลับมา อาจารย์ดูหญิงนั้นจะมาถวายสังฆทานหลวงจีนถึงซุ่มจิ้งจิ้งพูดว่า พวกเรามาที่นี่ยังหาพบผู้คนที่มิศรัทธาถวายข้าวสงฆ์ไม่ ปิยก่ายบอกว่าโน่นแล้วมิใช่หรือ

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งแลไปเห็นหญิงนั้นมานั่งอยู่ จึงมีสุนทรวาจถามว่า สีกาโยมบ้านช่องอยู่ที่ไหน จะเก็บบถด้วยเหตุอย่างไร จึงได้มีจิตเอาข้าวมาถวายสังฆทานถึงที่นี่ ปีศาจปลอมบอกว่า ขอท่านอาจารย์ได้ทราบว่าตำบลภูเขานี้ (จ้วช่วยทุ้เปิด) บนยอดเขานั้นเรียกว่า (แปะเข้าเนี้ย) ข้างทิศตะวันตกนั้นคือบ้านข้าพเจ้าตั้งอยู่ที่นั่น บิดามารดาข้าพเจ้าอยู่ในศีลในธรรมไม่ทำบาปหยาบช้า สามิ ข้าพเจ้าเป็นคนใจบุญคิดทำแต่ดีเป็นการกุศล วันนี้นำข้าพเจ้ามีนิสัยอันใหญ่จึงได้มาพบท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าขอนำเครื่องกระยาหารถวายต่อท่าน

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งได้ฟังหญิงแปลงพูดดังนั้น ก็ไตร่ตรองในใจยังไม่ทราบว่าจะ

ทำอย่างไรควรแก่การนั้น ใฝ่กายออกออยากเต็มกลั้น จึงเดินมาอวยขามข้าวกับขนมยกมา แล้วก็ลงมือกินบังเอิญแลไปก็เห็นหิ้งเจี๋ยกลับมา หิ้งเจี๋ยเหลือบไปเห็นรูปร่างแปลกก็อาจสามารถรู้ได้ว่าปีศาจ จึงวางบาตรลงทันทีซึกกระบองตรงเข้าตีที่ศีรษะปีศาจ หลวงจีนถึงซ้มจิ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ ร้องห้ามว่าอย่าเพ้อก่อนนี้เหตุใดจึงมาตีเขาทำไม หิ้งเจี๋ยว่าหญิงคนนี้นั้นเป็นปีศาจพระอาจารย์ยังไม่ทราบมันมีไซคนตีมันจะมาล่อลวงให้หลงกลแล้วก็จะกินเนื้อพระอาจารย์เสียพระถึงซ้มจิ้งว่าอ้ายลิงเขามีศรัทธาจะเอาข้าวมาถวายทำไมเจ้าหาเหตุไปตีเขาอย่างนี้ควรแล้วหรือ

หิ้งเจี๋ยได้ฟังพระอาจารย์พูดดังนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่า อาจารย์ที่ไหนจะรู้ได้ซึ่งเล่ห์กลของปีศาจนั้น ข้าพเจ้าอยู่ที่ถ้ำจี้ยี้เสียมต้องแม้ว่าจะคิดกินเนื้อคนแล้วก็ได้ โดยแท้มันจะเปลี่ยนแปลงประการใดข้าพเจ้าก็รู้ได้ทั้งสิ้น ถ้าข้าพเจ้ามาซึกสักหน่อยท่านอาจารย์ก็จะต้องเดือดร้อนด้วยปีศาจร้าย แม้มาตรว่าหิ้งเจี๋ยพูดดังนั้นแล้ว หลวงจีนถึงซ้มจิ้งก็ได้เห็นจริงด้วย หิ้งเจี๋ยจึงได้พูดต่อไปว่า ข้าพเจ้าทราบเหตุแล้วว่าท่านอาจารย์เห็นรูปหญิงนั้นงามจึงมีความรักใคร่ถ้าท่านมีจิตกระสันอย่างนั้นแล้ว ก็จงปลุกบ้านเรือนอยู่ในที่ตำบลนี้จะได้ทำการวิวาหมงคลด้วยกันกับหญิงนี้ พวกข้าพเจ้าจะได้กลับไปยังถิ่นฐานตามเดิมจะไม่ดีหรือ จะต้องไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมให้ลำบากปวยการทำไม่เล่า

หลวงจีนถึงซ้มจิ้งเป็นผู้มีธัญลักษณ์น้อย เมื่อได้ฟังหิ้งเจี๋ยพูดแตกตันประชดดังนั้น ก็ให้มีใจโกรธหิ้งเจี๋ยและมีความอายเป็นอันมากจนหน้าแดง หิ้งเจี๋ยยกกระบองตีปีศาจล้มกลิ้งลงกับพื้น แต่ปีศาจนั้นมีอิทธิฤทธิ์ ก็ถอดรูปทิ้งซากศพไว้บนศาลเป็นลมหนีไปในอากาศ

ฝ่ายหลวงจีนถึงซ้มจิ้งเห็นดังนั้น ออกใจก็ชานเสียวระรัวสิ้นไปทั้งกาย จึงร้องดำหิ้งเจี๋ยว่า อ้ายซาติวานรทำไมจึงมิได้มีเมตตาคิดเลย เขาไม่มีโทษผิดอะไรเหตุใดจึงตีเขาให้ถึงแก่ความตายอย่างนี้ หิ้งเจี๋ยตอบว่าพระอาจารย์จงดู ในขามจานเหล่านั้นเป็นของอะไรหลวงจีนถึงซ้มจิ้งจึงลุกเดินเข้าไปใกล้ พิจารณาดูในขามนั้นก็ล้วนแต่หนอน ในจานก็ล้วนแต่กบและเขียดอึ่งกึ่งกือทั้งสิ้น เมื่อเห็นดังนั้นจึงค่อยมีความเชื่อหิ้งเจี๋ย แต่กระนั้นก็ไม่ห้ามโกรธของใฝ่กายได้ ใฝ่กายบอกแก่อาจารย์ว่า หญิงคนนั้นเขาเป็นชาวนา ทำไมว่าเขาเป็นปีศาจ แท้ที่จริงที่หิ้งเจี๋ยตีเขาตายแล้ว กลัวพระอาจารย์จะภาวนา จึงแกล้งทำกบบังตาแปลงเป็นรูปต่าง ๆ อย่างนี้ หลวงจีนถึงซ้มจิ้งได้ฟังใฝ่กายพูดชี้แจงดังนั้น ก็พาซึกกลับเห็นจริงด้วยใฝ่กาย จึงภาวนาคาถาหิ้งเจี๋ยก็หมุนลงกับพื้น ร้องว่าอาจารย์อย่าภาวนาเลย ข้าพเจ้าจะขอพูดให้อาจารย์ฟัง หลวงจีนถึงซ้มจิ้งว่าจะพูดอะไร เป็นผู้ถือศีลแล้วทุกเวลาจะต้องตั้งอยู่ในธรรมอันชอบนี้เจ้าตีเขาจนตายอย่างนี้ควรหรือแม้จะตาม

ไปอาราธนาพระธรรมมาจะต้องการอะไร เจ้าจงเร่งกลับไปเสียเถิดจะไปต่อไปด้วยกันมิได้แล้ว

เหิงเจียเห็นพระอาจารย์มีความโกรธเคืองดังนั้นจึงถามว่า อาจารย์จะให้ข้าพเจ้ากลับไปข้างไหน หลวงจินถึงข่มขู่พูดว่า ข้าไม่เอาเจ้าไปเป็นศิษย์อีกแล้ว เหิงเจียว่าแม่ท่านไม่ให้ข้าพเจ้าไปด้วยข้าพเจ้าวิตกกลัวว่าท่านจะไปไม่ตลอดถึงไซ้ หลวงจินถึงข่มขู่ว่าชีวิตเราอยู่กับดินฟ้า มิใช่เจ้าจะช่วยให้พ้นจากความตายนั้นได้เมื่อไรเจ้าจงรีบกลับไปเถิด เหิงเจียว่าข้าพเจ้ากลับไปก็ไม่ได้ แต่ทว่าข้าพเจ้ายังหาได้สนของพระคุณท่านไม่ หลวงจินถึงข่มขู่ว่าข้ากับเจ้ามีคุณอะไรต่อกัน เหิงเจียได้ฟังอาจารย์พูดดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าตั้งแต่ทำวณวยบนสวรรค์ จนพระเจ้าลงโทษเอาภูเขาครอบตัวต้องทรมานอยู่ในนั้น พระโพธิสัตว์กวนอิมสั่งสอนให้รับศีลแล้ว พระอาจารย์จึงได้มาช่วยให้พ้นทุกข์ แม้ข้าพเจ้ามิไปไซ้ที่ด้วยท่าน คนทั้งหลายเขารู้เหตุว่าข้าพเจ้ามิได้รู้จักคุณของท่านเขาทั้งหลายจะแข่งด่าว่ากล่าวความชั่วของข้าพเจ้า จะติดอยู่ชั่วฟ้าและดิน ขอพระอาจารย์ได้เมตตาแก่ข้าพเจ้าเถิด

หลวงจินถึงข่มขู่เป็นผู้มีเมตตาจิต ครั้นได้ฟังเหิงเจียพูดอ่อนน้อมดังนั้น ก็มี ความสงสารจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นเราจะยกโทษให้สักครั้งหนึ่ง ถ้าภายหลังทำ เช่นนี้อีก จะภาวนาให้ถึงความเจ็บปวดสาหัส เหิงเจียคำนับแล้วลุกขึ้นไปเอา ชมพูที่เก็บมานั้น ถวายพระอาจารย์ให้ฉันพอแก้หิวแล้ว ก็ออกเดินข้ามเขามา

ฝ่ายปีศาจนั้นหนีรอดชีวิตมาได้แล้ว แอบอยู่บนอากาศมีความโกรธเหิงเจียนัก กัดฟันคันเขี้ยวบนว่าเราได้ยินมาหลายปีแล้ว เขาเล่าลือกันว่า หลวงจินถึงข่มขู่ มีसानุศิษย์มีฤทธาอานุภาพมาก มาวันนี้เราเห็นจริงเหมือนคำคนที่เล่าลือกัน หลวงจินถึงข่มขู่เธอดูไม่ออกจนจะกินของที่เราถวายอยู่แล้ว บัดเดี๋ยวเราก็จะจับตัวได้ บังเอิญเหิงเจียมาทันเข้า ทำให้เราเสียความคิดแล้วกลับมาที่เราด้วย กระบองเหล็ก ที่ไหนเราจะยอมให้มันข้ามเขาไปได้ เราจำคิดหลอกมันดูอีกสัก ครั้งหนึ่ง คิดดังนั้นแล้วก็ลงยังพื้นพสุธาแปลงกายเป็นยายเฒ่าคนหนึ่ง อายุ ประมาณแปดสิบเศษ ถือไม้เท้าเดินสกดหน้ามา ร้องให้พาลงเดินพาลง

เปี้ยกายแลเห็นดังนั้น จึงบอกแก่พระอาจารย์ว่าไม่เป็นการแล้วที่เหิงเจียตีหญิงคนนั้นตาย ที่ยายเฒ่าเดินมานั้น เห็นจะเป็นแม่มาตามลูกสาวแกดออกกระมัง เหิงเจียว่าเจ้าเปี้ยกายเจ้าอย่าพูดมากไป หญิงแก่นี่อายุถึงแปดสิบเก้าสิบแล้ว หญิงที่ตายอายุสิบแปดสิบเก้า ยายคนนี้จะมิบุตรเมื่ออายุหกสิบแล้วยังไรได้ ชะรอยปีศาจมันแกดแปลงมาจะล่อลวงเราให้หลงกล จำข้าจะไปดูมันให้แน่นอนก่อน ว่าแล้วเหิงเจียก็เดินสกดหน้ายายเฒ่านั้น แล้วพิจารณาดูแก่หง่อมหน้านิ้วคิ้วย่นเดิน

เซซังมา เห็นเจียก็รู้ได้ว่าปีศาจแปลง ก็มีได้รั้งรอยกระดูกบองขึ้นตีศีรษะปีศาจ ๆ เห็นยกไม้กระดูกบองตีก็ถอยรูปทิ้งซากศพไว้ บันดาลเป็นลมหายไป

หลวงจีนถึงซำมจึงเห็นก็ตกใจ ลงมาจากม้ามาดูซากศพเห็นนอนตายกลิ้งอยู่กับพื้นก็สิ้นสติไม่รู้ที่ว่าจะพูดประการใด จึงภาวนาคาถายี่สิบจบ มงคลก็รัตศีรษะแห่งเจียล้มกลิ้งลงกับพื้น เจ็บปวดสาหัสแทบจะขาดใจ จึงร้องว่าพระอาจารย์อย่าภาวนาเลย จะว่ากระไรก็ให้ว่าเกิด หลวงจีนถึงซำมจึงว่าพูดอะไรอีกต่อไปเล่า สั่งสอนอย่างไรก็ไม่เชื่อฟังแล้ว ขึ้นทำแต่ดูร้ายฆ่าตีเขาให้ถึงแก่ความตาย นี่เหตุอะไรจึงได้เป็นเช่นนี้

แห่งเจียว่ามันเป็นปีศาจจะไว้มันได้หรือ จำเป็นจะต้องตัดรอนมันเสีย หากไม่มันก็จะทำร้ายเรา หลวงจีนถึงซำมจึงพูดว่าอย่าลึงมึงอย่ามาพูดให้เลอะเทอะไปเลย อะไรจะมีปีศาจมากมายอย่างนั้นทีเดียวน้ำใจมึงดูร้ายอย่างนี้แล้วจะอยู่ต่อไปไม่ได้ จงรีบกลับไปเสียโดยเร็วเถิด เราไม่ให้เจ้าตามเราต่อไปแล้ว แห่งเจียพูดว่าพระอาจารย์จะให้ข้าพเจ้ากลับไปก็ไม่ว่าอะไรดอก แต่ยังมีข้อขัดข้องอยู่ประการหนึ่ง

หลวงจีนถึงซำมจึงถามว่า ขัดข้องด้วยเหตุประการใดจงชี้แจงให้เราฟัง แห่งเจียพูดว่าข้าพเจ้าไม่ปิดบังพระอาจารย์ ตั้งแต่ห้าร้อยปีก่อนนั้น เคยตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่ในเขาฮวยก๊วยซัวถ้าจียเสียมต้อง ตั้งแต่ตามพระอาจารย์มาเป็นสานุศิษย์ ต้องมงคลบังคับบรัดอยู่บนศีรษะ จะให้กลับไปหาเพื่อนฝูงอย่างไรได้ แม้ว่าพระอาจารย์ไม่ต้องประสงค์ข้าพเจ้าแท้แล้ว ขอท่านได้ภาวนาคาถา ถอดมงคลนั้นออกเสียก่อน ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปไม่ขัดขวางตื้อตึงซึ่งข้าพเจ้าอุตสาหพยายามตามท่านมาก็ไม่สำเร็จประโยชน์แล้ว ก็จะกลับลาท่านไปยังที่เดิม หลวงจีนถึงซำมจึงได้ฟังแห่งเจียพูดดังนั้นก็ตกใจ ด้วยเวลานั้นพระโพธิสัตว์สอนแต่พระคาถารัด พระคาถาถอน ท่านยังหาได้สอนไม่ จึงพูดว่าเราจะเอาอะไรที่ไหนไปถอนให้ได้เล่า แห่งเจียจึงพูดว่าไม่มีมีคาถาถอนท่านต้องเอาข้าพเจ้าไปด้วย จะขับไล่ข้าพเจ้าเสียนั้นหาควรหรือไม่

หลวงจีนถึงซำมจึงไม่รู้ที่จะทำประการใด จึงพูดว่าถ้ากระนั้นเราจะยกโทษให้อีกสักครั้งหนึ่ง เจ้าจงลุกขึ้นเถิดตั้งแต่นี้ไปอย่าได้ทำดูร้ายเช่นนี้อีกต่อไป แห่งเจียคำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไม่กล้าทำอีกต่อไป พูดแล้วก็ไปจับม้ามาให้พระอาจารย์ที่แห่งเจียก็ออกเดินนำหน้าตัดทางไป

ฝ่ายปีศาจถูกแห่งเจียตีสองครั้ง ก็หาเป็นอันตรายไม่นึกสรรเสริญแห่งเจียว่าอย่าลึงตัวนี้มันดีแท้ มันรู้จักดูเรา ๆ ทำล่อลวงมันสองครั้งแล้วมันก็สามารถรู้ได้ พวกเหล่านี้มันเดินเร็ว ถ้าลงพื้นจากเขานี้ไปสี่สิบโยชน์ ก็จะพ้นอาณาเขตของเรา คิดดังนั้นแล้วก็แปลงกายเป็นรูปตาเฒ่าชรามือถือลูกประคำ ปากภาวนาปริกรรม พระพุทธคุณ หลวงจีนถึงซำมจึงอยู่บนหลังม้า แลเห็นคนแก่เดินมาจึงพูดสรรเสริญว่า

ทิศปราจีนประเทศนี้มีคนใจบุญมาก มีการธุดะดินทางยังอุตสาหภาวนาเจริญ พระพุทธคุณ

ปิยก่ายจึงพูดว่าพระอาจารย์อย่าเพ้อสรรเสริญ ภัยจะมีมาถึงตัว หลวงจีนถึงข้มจิ้งถามว่า ภัยจะมีมาแต่ข้างไหนอีกเล่า ปิยก่ายบอกว่าตีสูกสาวเขาตายแล้วมีหน้ายังตีเมียเขาตายอีกเล่า อีตาเต๋มาคนนี้น่ากลัวจะเป็นผู้และเป็นพ่อของหญิงสองคนที่เหง่เจียตีตาย ชะรอยจะมาตามลูกเมียของเขา

เหง่เจียได้ฟังปิยก่ายพูดดังนั้น จึงพูดว่าอ้ายชาติหม่มง้ออย่าพูดให้เลอะเทอะไป ข้าจะไปดูให้รู้แน่ก่อนว่าจะเป็นประการใด เหง่เจียเอาไม้กระบองซ่อนเสียแล้ว ก็เดินตัดหน้าตาเต๋มา ร้องถามว่าท่านตาจะไปข้างไหน ทำไมจึงต้องเดินภาวนาไปด้วยเล่า ตัวเราเป็นชาติเสือสมิง เจ้าทำอุบายล่อลวงต่าง ๆ จะมาล่อลวงเราด้วยหรือ จะล่อลวงได้ก็แต่ผู้อื่น จะมาหลอกลวงเราด้วยนั้นไม่ได้ ภูริจักมิ่งคืออ้ายปีศาจมีร้าย

ฝ่ายปีศาจแปลงได้ฟังเหง่เจียพูดดังนั้น อ้าปากไม่ออกเหง่เจียก็ชกกระบองแล้วคิดว่า เราตีมันสองครั้งแล้วมีแต่โทษไม่มีคุณในครั้งนี้อาจจะตีมันให้สิ้นชีวิตอย่าให้เป็นได้อีกต่อไปแม้พระอาจารย์จะโกรธเคืองเราก็จะมีที่อ้าง เราก็จะพูดได้เต็มปาก คิดดังนั้นก็ร้ายพระคาถาเรียกเจ้าเขาและเทวดาและพระภูมิเจ้าที่ในตำบลนั้น บัดเดี๋ยวก็มาพร้อมกัน เหง่เจียจึงร้องสั่งว่าท่านทั้งหลายจงเป็นธูระแก่ข้าพเจ้า ด้วยปีศาจตนนี้มันสิงสู่อุอยู่ที่นี้ มันมาทำการล่อลวงพระอาจารย์สองครั้งแล้ว ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะตีมันให้สิ้นชาติเสียขอท่านทั้งหลายคอยระวังสกัดไว้อย่าให้มันหนีไปได้

เจ้าเขาและเทวดาและพระภูมิเจ้าที่ได้ฟังเหง่เจียสั่งดังนั้น ก็พากันคอยระวังอยู่ เหง่เจียเมื่อสั่งเสร็จแล้วก็ถือกระบองเหล็กเดินตรงเข้าไปตีถูกตาเต๋มาแปลง ปีศาจนั้นล้มลงกับพื้นก็สิ้นชีวิต หลวงจีนถึงข้มจิ้งอยู่บนหลังม้าเห็นดังนั้น ก็ตกประหม่า ร่างกายสั่นระรัวไปทั้งกาย ปิยก่ายเห็นดังนั้น หัวเราะแล้วพูดว่าเดินหนทางได้ ครึ่งวันเท่านั้นตีคนตายเสียถึงสามคนที่เหง่เจียนี้มีมือแถมมาก ๆ

หลวงจีนถึงข้มจิ้งจะภาวนาพระคาถา เหง่เจียวิ่งมาร้องว่าพระอาจารย์อย่าเพ้อภาวนาก่อน ท่านจงมาดูรูปร่างปีศาจว่ามันเป็นประการใดมีแต่กระดูกกองอยู่เท่านั้น หลวงจีนถึงข้มจิ้งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงเดินเข้าไปใกล้พิจารณาดู ก็เห็นแต่กระดูกเป็นกองอยู่ จึงถามเหง่เจียว่า คนเพิ่งตายใหม่ ๆ ทำไมจึงมีแต่กระดูกอยู่อย่างนี้เล่า

เหง่เจียบอกว่าปีศาจนั้น มันบังเกิดกายสิทธิ์มันมีฤทธิ์แปลงกายได้อาศัยอยู่ในตำบลนี้ คอยเที่ยวหลอกลวงชนทั้งหลายให้หลงเชื่อ มันต้องกระดูกกองกายสิทธิ์จึงตาย ร่างกายจึงได้แปรกลับเป็นรูปเดิม มันเป็นไม้เอกไถ่นามเรียกภาษาจีนว่า

(แป๊ะก๊วยฮยิม) เพราะฉะนั้นมันบังเกิดเป็นปีศาจจะนี่

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งได้ฟังและเห็นศพดั่งนั้นก็เชื่อ ไบ๊ยก่ายยืนอยู่ข้างนั้นสอพลอพูด พระอาจารย์อย่าเพิ่งเชื่อก่อนที่คนตายก็แลเห็นแจ้งอยู่กับตาอย่างนี้ พี่เหิงเจียแกกิ้วท่านภาวนา แกจึงเล่นกลทำให้ตาคนเห็นเป็นรูปกระดูกเช่นนี้

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งเป็นคนหูเบา และทั้งไม่ชอบเหิงเจียว่าเป็นคนดูร้ายอยู่แล้ว ก็พาชื่อเห็นจริงด้วยไบ๊ยก่าย มีความโกรธเหิงเจียจึงภาวนาพระคาถา เหิงเจียร้องว่าขอพระอาจารย์ได้หยุดก่อน ข้าพเจ้าจะพูดให้ท่านฟัง

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งว่าอ้ายหั่วลึงยังจะมาพูดว่าอะไรต่อไปอีกเล่า วิสัยคนทำ ความดีดูจรรยาเมื่อฤดูเดือนสามถึงไม่เห็นสูงแต่มาวันเข้าก็ยอมสูงยาวขึ้นคนทำการชั่วร้ายเปรียบเหมือนเอามีดลับกับหิน ถึงไม่เห็นคอดนานไปก็เห็นเป็นรอยนี้เจ้าตีคนตายในวันเดียวถึงสามคนจะนี่ เห็นว่าสันดานเจ้าดูร้ายเหลือเกินมิได้คิดจะทิ้งพยค้อนชั่วคราว เราจะผ่อนผันอย่างไรได้ เจ้าจงไปเสียให้พ้นเราโดยเร็วข้าไม่เลียงเจ้าอีกแล้ว

เหิงเจียพูดว่าอาจารย์โกรธเคืองข้าพเจ้าจะมีผิดไปหรือ ก็เมื่อเห็นแก่ตาว่ามันเป็นปีศาจร้าย คิดล่อหลวงจะมาพระอาจารย์ข้าพเจ้าป้องกันท่านไว้กำจัดปีศาจเสียได้จะนี่ ท่านมาหลงเชื่อฟังอ้ายหั่วหมูมันสอพลอพูดยุยง กลับมาให้โทษโกรธข้าพเจ้าอย่างนี้จะควรหรือ และท่านกลับมาขับไล่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไปก็เป็นคนไม่มีความอายครั้นข้าพเจ้าจะไปก็วิตกถึงพระอาจารย์ที่จะไม่มีคนใช้ไปข้างหน้าอีก

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งได้ฟังเหิงเจียพูดดั่งนั้นก็โกรธจึงพูดว่า อ้ายชาติลึงไม่มีอาผาอวดว่าตัวเป็นคนดีไม่มีผิด ไบ๊ยก่ายชั่วเจิ้งนั้นไม่ใช่คนหรือ เหิงเจียพูดอ้อนวอนชี้แจงอย่างไรพระถึงซุ่มจิ้งก็ไม่เชื่อฟังก็มีความโทมนัสเสียใจเป็นอันมาก จึงถอนใจใหญ่พูดว่าแสนเข็ญ ๆ เมื่อพระอาจารย์ออกจากเมืองหลวง มาถึงเล่าเป๊กกิมเล่าเป๊กกิมก็ส่งมาถึงเหลียงก่ายซัว ท่านช่วยข้าพเจ้าออกจากเขาข้าพเจ้าก็ค้ำับท่านว่าเป็นอาจารย์ ข้าพเจ้าตามมาข้ามเขาเข้าถ้ำปราบปีศาจจับผีร้าย จับไบ๊ยก่ายได้ชั่วเจิ้งอย่างนี้มีความทุกข์ยากลำบากมากกับท่านสุดที่จะพรรณนา มาวันนี้พระอาจารย์จะมาหลงเชื่ออ้ายคนสอพลอยุยงโกรธข้าพเจ้าไล่ข้าพเจ้าเสียมิให้ไปตามตั้งแต่นี้ก็จะขาดกัน แต่ยังมีขัดข้องด้วยพระคาถานั้นอยู่

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งได้ฟังเหิงเจียพูดดั่งนั้นก็จึงพูดว่าเจ้าจงกลับไปเกิดคาถานั้นข้าไม่ภาวนาต่อไปแล้ว เหิงเจียจึงตอบว่าอย่างนี้ก็ยากอยู่ที่จะเชื่อได้ ไปข้างหน้าบางที่ไปปะปีศาจหรือยักษ์ร้ายไบ๊ยก่ายสู้ไม่ได้ก็จะคิดถึงข้าพเจ้า ท่านก็จะภาวนาพระคาถาขึ้น ข้าพเจ้าก็จะมีความเจ็บปวดจะทนที่ไหนได้เล่า

หลวงจีนถึงซุ่มจิ้งได้ฟังเหิงเจียพูดดั่งนั้นก็ยิ่งมีความแค้น จึงลงจากหลังม้า

เรียกชิวเจ๋งให้เอาถุงมา จึงเอากระดาษฎีก์นอกเขียนหนังสือสัญญาแล้วส่งให้
 หงเจี๋ยพูดว่าถือหนังสือนี้ไว้เป็นพยาน ตั้งแต่นี้ไปเราไม่ต้องการใช้เจ้าต่อไป หรือ
 เจ้าไม่เชื่อเราจะปฏิญาณตัวให้ หงเจี๋ยรับหนังสือแล้วพูดว่าท่านไม่ต้องปฏิญาณ
 ดอกข้าพเจ้าจะลาพระอาจารย์ไปแล้ว ข้าพเจ้าสามีกัดก็ตามท่านมาก็ไม่สามเริ่จมรรค
 ผลอันใด มาได้ครึ่งทางก็จากกันไป ขอพระอาจารย์นั่งลงข้าพเจ้าจะกราบลา

หลวงจีนถึงซำจ้งหันหน้าไปเสียไม่รับลา แล้วพูดว่าข้าเป็นสมณะตั้งอยู่ในกิจ
 แห่งธรรม ไม่เหมือนเจ้าเป็นชาติคนพาลเราไม่รับไหว หงเจี๋ยเห็นดังนั้นจึงรำย
 พระคาถาแล้วถอนขนเพชรออกสามเส้นเสกขึ้นเป็นรูปหงเจี๋ยอีกสามรูป เข้าล้อม
 หน้าล้อมหลังไหว้อาจารย์ หลวงจีนถึงซำจ้งหลบไม่พ้นจึงรับไหว้หงเจี๋ย ครั้น
 หงเจี๋ยไหว้แล้วก็ลุกขึ้นเรียกขนเพชรกลับเข้าตัวตามเดิม แล้วจึงมาส่งชิวเจ๋งว่า
 น้องเป็นคนดีแม้ไปข้างหน้า จงระวังอย่าไว้ใจอย่าใฝ่กายชาติชั่วมักจะพูดสอพลอ
 สอเสียด เมื่อเดินตามทางไปนั้นจงระวังระไว บางทีจะปะปิตาจและยักษ์ร้าย ถ้า
 ดังนั้นเจ้าจงออกชื่อพี่ว่าเป็นสานุศิษย์ใหญ่ พวกปิศาจเหล่านั้นรู้สึกเคยเข็ดหลาบ
 ฤทธาอาณุภาพของพี่จะครั้นคร้ามไม่อาจจะทำร้ายพระอาจารย์

หลวงจีนถึงซำจ้งพูดว่า ข้าเป็นสมณะสุจริตไม่เหมือนเจ้าคนชั่วร้ายอย่างนั้น
 เจ้าอย่าว่านว่ากล่าวสั่งสอนเลย จงรีบไปให้พ้นโดยเร็วเถิด หงเจี๋ยเห็นว่า
 อาจารย์สิ้นความอาลัยแท้แล้วมีรู้ที่จะทำประการใด ก็จำจะต้องกลับไป หงเจี๋ยก็
 เหวะซันกลางอากาศหกคะเมนทีหนึ่งเหาะตรงมายังเขาฮวยก๊วยซัว เมื่อเวลา
 เหวะมานั้น เอกาแต่ผู้เดียว ในดวงจิตให้มีความอาลัยสะท้อนถอนใจใหญ่ บัดเดียว
 ใจก็มาถึงฝั่งทะเลมหาสมุทรทิศตะวันออก หงเจี๋ยก็ลอยอยู่บนอากาศ คิดถึงพระ
 อาจารย์มีความโหม่นสลึงนักก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นคร่ำครวญไปต่าง ๆ หยุดลักประ
 เดียวแล้วก็เหาะเลยไป จึงคิดอยู่แต่ในใจว่าหนทางนี้ ห้าร้อยกว่าปีแล้วเรามีได้
 มาทางนี้คิดดังนั้นแล้ว ก็เหาะลงมาถึงเขาฮวยก๊วยซัว หงเจี๋ยก็ลดลงยังเนินเขา
 เหลียวซ้ายแลขวาก็เห็นเจี๋ยบงดอยอยู่ ต้นไม้ดอกไม้แห่งเดียวร่วงโรยราไปหมดสิ้น
 และที่ตั้งแต่งด้วยศิลาเคยนั่งเล่นเย็นซำก็หักพังเสียหายไปทั้งสิ้น หงเจี๋ยเห็นดัง
 นั้นก็ยิ่งมีความโหม่นสลึงมากขึ้น ในเมื่อหงเจี๋ยคร่ำครวญอยู่นั้น ได้ยินเสียงในซอก
 เขาพุ่มรก เห็นลิงน้อย ๆ วิ่งออกมาเจ็ดแปดตัว พวกมันเข้าล้อมหน้าล้อมหลัง
 คำนับแล้วพูดว่า วันนี้ท่านได้เข็ยกกลับมาแล้ว

หงเจี๋ยถามว่าพวกเจ้าไปข้างไหนหมดจึงได้เจี๋ยบงดอยอย่างนี้ ข้ามาถึงนานแล้ว
 ก็มิได้เห็นพวกเจ้านี้เป็นด้วยเหตุอย่างไร พวกวานรน้อย ๆ ได้ฟังหงเจี๋ยต่างคน
 ต่างเล่าบอกว่า ตั้งแต่ได้เข็ยกไปแล้ว อยู่ภายหลังมีพวกพรานมาทำแก่ข้าพเจ้าให้
 ได้รับความทุกข์สุดที่จะรำพัน มันเอาอาวุธและหน้าไม้มายิง และเอาสุนัขมา

ล้อมไล่ตีจับเป็นเอาบ้างจับตายเอาบ้าง เพราะฉะนั้นพวกข้าพเจ้าจึงหนีซ่อนเร้นอยู่ตามซอกห้วยซอกเขาและพุ่มรกและในถ้ำจึงได้รอดพ้น นี่ข้าพเจ้าได้ยินเสียงได้เขี่ยกลับมาพวกข้าพเจ้าจึงออกมาหา เหง้าเจี้ยได้ทราบดังนั้น ก็ยิ่งมีความโทมัสเสียใจยิ่งนัก จึงถามว่าพวกพรานเหล่านั้น มันจับพวกเจ้าไปทำประการใด

วานรน้อย ๆ เหล่านั้นจึงบอกว่า มันจับตายได้ก็เอาไปต้มแกงกิน มันจับเป็นได้ก็เอาไปหัดเล่นจิ้งเหลนละครแล้วเอาไปกลางตลาดทำเล่นเดินรำต่าง ๆ มันพากันตีกลองและม้าล้อเฮฮาหัวเราะกันเป็นการสนุกสนานของมันอย่างนี้

เหง้าเจี้ยได้ฟังพวกวานรเล่าให้ฟังดังนั้น มีความแค้นดุจไฟลุกอยู่ในทรวงอก จึงถามว่าเดี๋ยวนี้ในถ้ำใครเป็นหัวหน้า ลิงน้อยจึงตอบว่ามีนายเบ็ลิวเจียงกุนแม่ทัพที่สามเป็นหัวหน้า เหง้าเจี้ยว่าพวกเรารับไปบอกให้ออกมาหาเราโดยเร็วลิงน้อยก็พากันวิ่งเข้าไปบอก

เบ็ลิวแม่ทัพที่สามได้ฟังลิงน้อยมาบอกดังนั้น ก็มีความยินดี จึงพาพวกวานรออกมาคำนับรับได้เขี่ยเข้าไปในถ้ำ เหง้าเจี้ยขึ้นนั่งอยู่บนที่ท่ามกลางบริวารวานรใหญ่่น้อยแล้ว พวกวานรทั้งหลายก็พากันคำนับแล้วจึงถามว่า พวกข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านรอดชีวิตออกมาแล้วตามพระดังซ่มจั้งไปประเทศไซทิเพื่ออาราธนาพระธรรม ทำไมได้เขี่ยจึงกลับมาได้เล่า

เหง้าเจี้ยได้ฟังพวกวานรถามดังนั้นจึงตอบว่า พวกเจ้าทั้งหลายยังหารู้เหตุผลต้นปลายไม่ ถึงซ่มจั้งนั้นไม่รู้จักคนดีและคนชั่ว เราเห็นแก่เธอตามไปช่วยรักษาด้วยตามระยะทางที่ไปนั้นมีแต่ภูตผีปีศาจยักษ์มารร้ายกาจมาก เราได้ปราบปรามภูตผีปีศาจร้ายให้ราบคาบไปได้ทั้งสิ้น เพราะความจงรักภักดีได้ความลำบากทรมาณกาย ได้ตีปีศาจตายเรอกลับพูดว่าเป็นคนดุร้ายเหี้ยมโหด ทำหนังสือสัญญาว่าไม่ให้เราอีกต่อไปขับไล่ให้เรากลับเสีย เราจึงได้กลับมาดังนี้

พวกวานรทั้งหลายได้ฟังได้เขี่ยเล่า ก็พากันตบมือหัวร่อว่าดีแล้วได้เขี่ยกลับมาอยู่ จะได้ปกครองรักษาพวกข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าจะได้มีความสุข ท่านจะตามไปทำมาให้ป่วยการไม่เป็นผลประโยชน์อะไร พวกวานรพูดแล้วจึงบอกกันให้เอาน้ำเหล้ามาพระวามาให้ได้เขี่ยกินแก่ทุกซ์ เหง้าเจี้ยห้ามว่าอย่าเพ้อกินก่อน ข้าจะถามพวกเจ้าว่า พวกพรานนั้นกี่วันมันจึงจะมาหนหนึ่ง เบ็ลิวบอกว่ามันมาทุกวันเป็นนิตย วันนีท่านคอยดูก็จะได้เห็น

เหง้าเจี้ยได้ฟังพวกวานรบอกดังนั้น จึงสั่งลิงน้อยให้ช่วยกันเก็บหินและกรวดไปกองไว้บนเนินเขาให้มาก แล้วพวกเจ้าจงแอบหนีอยู่ในถ้ำ ไร่้รู้ระข้าจะทำวิชาแก่มือฝ่ายลิงน้อยทั้งหลายรับคำสั่งแล้วก็ไปเที่ยวเก็บหินและกรวดมากองไว้ตามคำสั่ง แล้วก็พากันหลบหนีเข้าซ่อนอยู่เสียในถ้ำ เหง้าเจี้ยจึงขึ้นบนยอดเขาคอยดู

บัดเดี๋ยวก็แลเห็นช้างทิศาคเนย์ทั้งคนทั้งม้าประมาณสักพันเศษ ถืออาวุธหน้าไม้ ธนูและแหลนหลาวหอกดาบต่าง ๆ และสุนัขสำหรับไล่ก็มีมาหลายสุนัข พวกคนก็ตกลองและม้าล่อให้ร้องกันขึ้นมา หั่งเจี๋ยเห็นดังนั้นก็ยิ่งมีความโกรธเป็นอันมาก จึงร้ายพระคาถาดาบม้วนลมบังเกิดเป็นลมพายุใหญ่ พัดหอบเอาหินกรวดเหล่านั้นสาดลงไปยังพวกพรานเหล่านั้นเจ็บป่วยล้มตายไปทั้งสิ้น ชาก ศพล้มกลิ้งอยู่กับที่โลहितไหลนองไป

หั่งเจี๋ยเห็นดังนั้นก็ตบมือหัวเราะพิกใหญ่ แล้วพูดว่าเราตามพระอาจารย์ไป ท่านก็สั่งสอนทุกวัน ๆ ว่าพันวันทำความดี ความดีไม่ใคร่จะพอ วันเดียวทำความชั่วร้าย ความชั่วร้ายมากเหลือนั้น อันคำนี้ก็จริงใจจริงได้ ฆ่าปีศาจสองสามหนท่านว่าดูร้าย เรากลับมาบ้านวันนี้ เราทำเวรฆ่าชีวิตเขาโดยมาก พูดเช่นนั้นแล้ว จึงสั่งพวกวานรให้ถอดเสื้อกางเกงของคนตายนั้นมาใส่ ถลกหนังม้ามาทำลายธนู หน้าไม้ เก็บเอาเครื่องศาสตราอาวุธนั้นมาผูกมัดข้อมมือกัน เก็บเอาธงสีต่าง ๆ นั้นมาประจบเย็บติดกันเข้าเป็นธงห้าสี แล้วเขียนอักษรลงสีสัตว์ว่า (ตั้งชื่อช่วยก๊วยซัวหกจิ้นจฺยฺเลียมต้องซีเทียนได้เซีย) แปลว่าข้อมแปลงเขาช่วยก๊วยซัวปฏิสังขรณ์ถ้าจฺยฺเลียมต้องขึ้นหั่งเจี๋ยเป็นซีเทียนได้เซียมายังเดิม แล้วหั่งเจี๋ยสั่งให้ชักธงขึ้นตั้งม้าสูงเสมอเสียบึงอาหารและเกลี้ยกล่อมพวกยักษ์มารปีศาจที่มีฝีมือ หั่งเจี๋ยยอมเป็นผู้มีสันดานพอใจเป็นคนโต ทั้งฤทธาอาณานุกาเวทมนต์ก็ประสิทธิ์ขลังแข็งแรง หั่งเจี๋ยไปขอน้ำทิพย์ของพระยานาคมาทั้งสี่มหาสมุทร มาล้างบนเขาให้สะอาดแล้ว ก็ปลุกต้นไม้พันธุ์ต่าง ๆ ให้เป็นที่ร่มรื่นสำราญ

ฝ่ายหลวงจีนถึงซำจ้งเชื้อฟ่งเปียกกายสอเสียดขับไล่หั่งเจี๋ยกลับไปแล้วก็ขึ้นม้าออกเดิน ชั่วเจ้งยกหาบใส่บาเดินตามกันไปเดินข้ามเขาแป๊ะเข้าชัว แลไปข้างหน้าเห็นมีดงไม้ใหญ่ ร่องส่งเปียกกายชั่วเจ้งว่าหนทางดงป่ารกเปลี่ยวจวงระว่างระไวให้มาก ๆ เปียกกายถือคราดเหล็กออกเดินนำหน้าตัดทางเข้าดง ในเวลากำลังเดินนั้นหลวงจีนถึงซำจ้งยอหยุดม้าบอกแก่เปียกกายว่าอาตมภาพมีความหิวอ่อนนักรท่านจงไปหาข้าวมาให้กินแก้หิวเสียก่อนแล้วจึงค่อยไป เปียกกายว่าถ้ากระนั้นอาจารย์ลงหยุดพักที่นี้ก่อน ข้าพเจ้าจะไปบิณฑบาตหลวงจีนถึงซำจ้งก็ลงจากม้า ชั่วเจ้งวางหาบลงหยิบบาตรส่งให้เปียกกาย เปียกกายรับบาตรเดินลัดออกจากดงตรงไปข้างทิศตะวันตก ประมาณร้อยเส้นเที่ยวค้นหาบ้านคนก็ไม่เห็นมี พบแต่สัตว์เลื้อยร้าย เปียกกายเดินลำบากเข้าก็คิดถึงหั่งเจี๋ยถ้าอยู่เป็นผู้บิณฑบาต มาวันนี้เขาไม่อยู่ตกเป็นหน้าที่ของตัวเราก็ตรึกนึกถึงหั่งเจี๋ย นี่ก็จริงเหมือนคำที่เขาพูดกันว่า (มีบ้านจึงจะรู้ราคาข้าวและพื้น เลี้ยงลูกจึงจะรู้คุณของบิดามารดา) นี้เราจะไปหาที่ไหนได้ เปียกกายคร่ำครวญดังนั้น ก็บังเกิดดวงเงานาหวอนอนเปียกกายทนหาหวอนอนไม่ไหว

ก็เดินแหวะเข้าไปที่พุ่มรกก็มุดเข้าไปนอนหลับเสียพักใหญ่จนไม่รู้สึกตัว

ฝ่ายหลวงจีนถึงซำซังนั่งคอยเฝ้ายายอยู่ในกลางดงจิตใจให้หวาดเสียวไม่มีความผาสุกสบายเลย นัยน์ตาก็ให้เขม่นไม่หยุด จึงเรียกซัวเจ๋ง มาพูดว่า เฝ้ายายไปบิดนวดบาดตะวั่นก็พันเพลแล้วยังไม่เห็นกลับมาที่เนินดงนี้ไม่ควรจะพักเราจงไปหาที่พักจึงจะดี ซัวเจ๋งพูดว่าอย่าเพิ่งไปก่อนรอข้าพเจ้าไปตามเฝ้ายายก่อน จึงค่อยพร้อมกันไป หลวงจีนถึงซำซังก็เห็นชอบด้วย ซัวเจ๋งก็ถือกระบองเดินออกมาจากดงเที่ยวตามเฝ้ายายตามเนินป่า ฝ่ายหลวงจีนถึงซำซังนั่งอยู่ในดงแต่ผู้เดียวในจิตใจให้วังเวงหา จึงขึ้นอุตสาหะสะกดใจไว้แล้วก็มุดลุกขึ้นค่อย ๆ เดินชมพิศดูตามต้นผลไม้พอให้แก่รำคาญ อันที่ในดงนั้นมีทางมากแยกไปหลายทาง หลวงจีนถึงซำซังเวลานั้นจิตใจไม่ปรกติเดินหลงทางไปไม่รู้ที่ว่าจะกลับก็เดินหลงออกดงไปทางทิศอาคเนย์ แลไปข้างหน้าเห็นมีรัศมีทองพุ่งขึ้นมา เวลานั้นแสงตะวันส่องมากกระทบยอดพระเจดีย์จึงได้มีรัศมีผุดผ่องขึ้นพระถึงซำซังและไปก็เห็นองค์พระเจดีย์ จึงคิดว่าเมื่อเราจะออกจากเมืองหลวงก็ได้อธิษฐานว่าแม้ปะพระพุทธรูปจะนมัสการ พบพระสถูปเจดีย์ก็จะกราบไหว้ทำไมเมื่อเดินมาจึงไม่เห็น ที่ข้างพระเจดีย์นั้นคงจะมีวัดวาอารามพระเจ้าพระสงฆ์อยู่ จำเราจะแหวะเข้าไปดู แต่ที่ของและม้าอยู่กลางดงนั้นเห็นจะไม่เป็นอันตราย เพราะในดงนั้นน้อยนักที่คนจะไปมา แม้คอยเฝ้ายายซัวเจ๋งมาพร้อมกันก็ดีแต่ยังช้าจำเราจะเข้าไปในวัดก่อน คิดดังนั้นแล้วก็เดินตัดตรงเข้าไปที่องค์พระเจดีย์ ครั้นถึงประตูใหญ่พระถึงซำซังแลเข้าไปในพระเจดีย์ก็เห็นมูลี่แชนห้อยอยู่ จึงเดินเข้าไปข้างในเปิดมูลี่เข้าไปชั้นในเห็นมีแท่นศิลา ข้างบนแท่นนั้นมีคนนอนแต่หน้าเขียวแยกเขี้ยวออกจากปาก กำลังนอนหลับอยู่บนแท่นพระถึงซำซังเห็นก็รู้ว่ายักษ์ปีศาจ ในอกใจก็วิ่งขึ้นไปทั้งกายหันหน้าวิ่งกลับออกมาข้างนอกทันที

ฝ่ายปีศาจยักษ์ตกใจตื่นขึ้น ร้องถามพวกปีศาจน้อย ๆ ว่าข้างนอกนั้นคนอะไรที่โหนมา ปีศาจน้อยมองตามไปก็เห็นพระสงฆ์ จึงบอกว่าพระสงฆ์ที่โหนมาก็ไม่ทราบ ปีศาจยักษ์ได้ยินดังนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่า นี่เหมือนแมลงวันมาจับบนหัวกู มันทนเอาภิกษาหารมาให้เรา พวกเรารีบตามจับตัวมาให้ได้ พวกปีศาจน้อย ๆ วิ่งตามไปจับตัวหลวงจีนมาได้แล้ว ก็พากันอุตครำเอาตัวมา

หลวงจีนถึงซำซังยกมือคำนับ ปีศาจยักษ์จึงถามว่านี่ตัวเป็นสงฆ์อยู่ประเทศไหนจะไปข้างไหนจึงมาทางนี้ จงบอกมาให้แจ้งโดยเร็ว พระถึงซำซังบอกว่าอาตมภาพอยู่เมืองใต้ถึง รั้วรับสั่งพระเจ้าดังโถงฮ่องเต้จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมประเทศไซไซ บัดนี้อาตมภาพมาถึงนี้จะใคร่นมัสการพระเจดีย์ บังเอิญทำให้ท่านตกใจของท่านได้ยกโทษให้แก่อาตมภาพที่ได้ผิดนี้ ถ้าอาตมภาพไปธุระสำเร็จแล้ว

กลับไปถึงเมืองอาตมภาพจะจดชื่อท่านไว้เป็นที่ระลึก

ปีศาจยักษ์ได้ฟังหลวงจีนถึงซุ่มจิ้งพุดดังนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่า ตัวอยู่เมืองบน เป็นมนุษย์โดยความจริงเราอยากกินเนื้อ บัดนี้เนื้อนั้นจะต้องอยู่ในปากเราจะปล่อยไปไม่ได้ จะหนีไปไหนก็คงหนีไปไม่พ้นพุดดังนั้นแล้ว จึงส่งบริวารให้เอาตัวพระ ถึงซุ่มจิ้งไปมัดไว้กับเสาที่ในถ้ำอย่าให้หนีไปได้ ปีศาจยักษ์ก็ถือมิดเดินมาใกล้ถามพระถึงซุ่มจิ้งว่าตัวมากี่คนจึงมาถึงนี้ เพราะว่าคนเดียวคงจะมาไม่ได้เป็นแน่

พระถึงซุ่มจิ้งก็บอกตามจริงว่า อาตมภาพมีสาธุศิษย์สองคนนามเรียกว่า โป๊ยก่ายชั่วเจ้คนทั้งสองพากันไปเที่ยวบิณฑบาตและหาบกับม้ายิ่งทั้งอยู่กลางดง ปีศาจว่าถ้ากระนั้นยิ่งดีมากอาจารย์สาธุศิษย์กับม้ายิ่งเป็นสี้ด้วยกันก็พอกินได้ สักเวลาหนึ่งพุดดังนั้นแล้วจึงส่งบริวารว่า พวกเจ้าจงปิดประตูคอยท่า เราจะไปจับตัวพวกศิษย์มาพร้อมกับอาจารย์จึงคอยตมเลี้ยงกันสักเวลาหนึ่ง

ฝ่ายชั่วเจ้ออกจากดงเที่ยวตามหาโป๊ยก่าย เดินมาประมาณทางไกลร้อย เส้นเศษ เทียวค้นหาก็ไม่เห็นโป๊ยก่าย ทั้งบ้านของผู้คนก็ไม่มี จึงขึ้นยืนบนเนินสูงแลไปดู ก็ได้ยินเสียงในพุ่มไม้กรมีเสียงคนพูด ชั่วเจ้จึงรีบเดินเข้ามาใกล้ เขาไม้กระบองแหวกหนุ่รากดู ก็เห็นโป๊ยก่ายนอนหลับสนิทไม่รู้สีกตัว ปากก็ละเมอพูดเลอะเทอะไม่ได้ศัพท์ ชั่วเจ้เข้าไปจับใบหูดึงขึ้น เรียกว่าอ้ายหมูป่าอาจารย์ให้ให้ไปบิณฑบาต ทำไมจึงมานอนซุกซอนหลับอยู่อย่างนี้

โป๊ยก่ายตกใจตลิตดาลานลุกขึ้นถามว่าเวลานี้กี่โมงแล้ว ชั่วเจ้บอกว่าท่านให้ไปบิณฑบาตข้าว ๆ ก็ไม่ได้แล้วจะไปหาที่ไหน จงกลับไปหาท่านก่อน โป๊ยก่ายก็กระหนืดกระหอบมากับชั่วเจ้ ตัดทางเดินตรงมาในดงที่หยุดนั้น ครั้นถึงที่พักแลไปก็ไม่เห็นพระอาจารย์ ชั่วเจ้ไม่เห็นอาจารย์ก็โกรธโป๊ยก่าย จึงพูดว่าเพราะอ้ายชาติหมูนี้และไปซุ่มหลับเสียจึงกระทำให้ช้าการ ปีศาจและยักษ์ร้ายมันคงจะจับเอาอาจารย์ไปเสียแล้ว

โป๊ยก่ายหัวเราะว่าในดงนี้เป็นที่ซัยภูมิติ ปีศาจผียักษ์ที่ไหนจะมี นี่เห็นพระอาจารย์จะเที่ยวเดินชมป่าเล่นเพื่อแก้รำคาญดอกกระมัง เราทั้งสองเดินตามไปดูก่อนเกิดพุดกันแล้วโป๊ยก่ายจงม้าชั่วเจ้เอาหาบใส่ปากก็พากันเดินออกจากดง ตรงมายังทิศอาคเนย์เดินไปมองหาไปก็ไม่เห็น บัดเดียวแลไปก็เห็นมีรัศมีออกสว่างไสว โป๊ยก่ายแลเห็นดังนั้นจึงพูดว่า ที่ตรงนั้นมีพระเจดีย์คงจะมีวัดวาอารามเป็นแน่ พระอาจารย์เห็นจะไปฉันข้าวในวัดนั้นดอกกระมัง เราพากันเข้าไปดูเพื่อจะพบท่าน ชั่วเจ้ว่าเรายังไม่แน่ใจว่าจะร้ายหรือดี เราจึงดูข้างนอกก่อน คนทั้งสองก็พากันเดินเข้ามายังประตูใหญ่ ครั้นถึงเห็นบนประตูใหญ่มีอักษรจารึกไว้หกตัวว่า ถ้า (อ้าวจื่อปองจ้วยตอง) ชั่วเจ้จึงพูดว่า ที่นี่ไม่ใช่วัดวาอารามเป็นที่ปีศาจ ยักษ์ร้าย

อยู่ อาจารย์ของเราเห็นจะอยู่ในที่นี้เป็นแน่ โป๊ยก่ายว่าที่จะไปถามดู มือถือคราดเหล็กเดินมายังประตูแล้วตะโกนเรียกว่าใครอยู่ในนั้นช่วยเปิดประตูรับด้วย

พวกปีศาจน้อยได้ยินเสียงคนเรียก จึงวิ่งมาเปิดประตู แลไปก็เห็นสองคนรูปร่างประหลาดก็รีบกลับเข้าไปบอกได้อ่องว่า อ้ายสองคนมาแล้ว ปีศาจยักษ์ถามว่าสองคนไหน ปีศาจน้อยบอกว่าอยู่ข้างนอก คนหนึ่งปากยาวใหญ่คนหนึ่งหน้าสีหมอกหัวผมมรุงรุง มันร้องเรียกให้เปิดประตูรับ ปีศาจได้อ่องได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีพูดว่า อ้ายสองคนนี่คือโป๊ยก่ายกับซัวเจ๋งมันมาตามอาจารย์ของมันหน้าตามันดูร้ายอยู่ เราจะทำหละหลวมแก่มันนั้นเห็นจะไม่ได้ คิดเห็นดังนั้นแล้วจึงเรียกเอาเครื่องแต่งตัวมาแต่ง มือถืออาวุธมีดจ้าวเดินออกมายังประตู

โป๊ยก่ายซัวเจ๋งเห็นปีศาจหน้าตาดูร้าย และท่าทางเหี้ยมท้าวหาญแข็งแรง สีนหน้าเขียวมีเขี้ยวหนวดสีชมพูแดงดั่งขาด สวมเกราะทองแดงมือถือมีดดาบชื่อนั้นเรียกว่า (อึ่งเพ้าได้อ่อง) เมื่ออึ่งเพ้าได้อ่องออกมาถึงประตูแล้วจึงมีคำถามว่า พวกเจ้ามาแต่ไหนจึงบังอาจมาทำอีกชักดังนี้ จงเร่งบอกมาโดยเร็ว

โป๊ยก่ายได้ยินถามดังนั้น จึงตอบว่าอ้ายทหารมึงจำไม่ได้หรือ คือพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ มีรับสั่งให้พระอาจารย์เราไปอาราธนาพระธรรมยังมีชฌิมประเทศ อาจารย์เราเป็นน้องพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ถ้าอยู่ในถ้ำนี้ขอให้ส่งมาโดยเร็ว มิฉะนั้นเราจะเอาคราดเหล็กตีกระหนาบเข้าไป อึ่งเพ้าได้อ่องได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่าจริงมีสิ่งรูปหนึ่งอยู่ในถ้ำเรา เราไม่มีความรังเกียจทุกเวลาจึงรักภักดีเราทำโต๊ะเนื่อคนเลี้ยงทุกเช้าเย็น พวกเจ้าอยากกินก็เข้ามาจะให้กินสักก่อนหนึ่งจะได้รู้รสชาติว่ามันอร่อยอย่างไร

โป๊ยก่ายคิดว่าจริงจะใคร่เข้าไป ซัวเจ๋งวิ่งมายืดไถ้ถามว่าพี่กินเนื้อคนเมื่อไร โป๊ยก่ายจึงนึกขึ้นได้มีความโกรธยิ่งนัก จับคราดตรงเข้าสับลงที่ศีรษะปีศาจอึ่งเพ้า ปีศาจอึ่งเพ้าหลบทันก็เข้าต่อสู้กันเป็นสามารรถ คนทั้งสองต่างแผลงอิทธิฤทธิ์เหาะขึ้นรบกันบนอากาศ ซัวเจ๋งเห็นดังนั้นก็วางหาบปลอยม้า ชักไม้พลองเหล็กเหาะขึ้นไปตามช่วยโป๊ยก่ายรบระดม ต่อสู้กันเป็นสามารรถยังหาแพ้ชนะกันไม่ โป๊ยก่าย ซัวเจ๋งต่อสู้กับปีศาจอึ่งเพ้า ได้สามสิบเพลง โดยเหตุบุญบารมีของพระถังซัมจั๋ง ที่จะยังไม่ถึงแก่ชีวิตอันตราย จึงบันดาลมิให้โป๊ยก่ายซัวเจ๋งแพ้แก่อึ่งเพ้าปีศาจ เทพธิดาคอยรักษาโป๊ยก่ายซัวเจ๋งอยู่ ฝ่ายหลวงจีนถึงซัมจั๋ง ต้องมัดอยู่ในถ้ำนั้นกำลังร้องไห้โศกเศร้าอยู่ แลไปเห็นหญิงคนหนึ่งเดินออกมายืนอยู่ข้างพระถังซัมจั๋งถามว่าเธอน้อยที่ไหน เหตุใดจึงได้มาต้องมัดอยู่อย่างนี้

พระถังซัมจั๋งได้ยินถามดังนั้น จึงพิเคราะห์ดูหญิงนั้นอายุประมาณสามสิบปีเศษ จึงตอบว่าอาตมภาพก็ถึงที่ตายแล้ว มาถึงที่ของสีกาแล้วจะกินเนื้อก็กินเสียเถิด

จะถามอะไรไปทำไมให้เนิ่นช้าไปเล่า หญิงนั้นจึงบอกแก่พระดังซ่มจิ้งว่า ข้าพเจ้ามิใช่ผีปีศาจดอก บ้านข้าพเจ้าจากที่นี่ไปสามร้อยโยชน์ที่ตำบลนั้นมีเมืองหนึ่งเรียกว่า (เปี๊ยะเชียงก๊ก) ข้าพเจ้านี้คือพระราชบุตรที่สามชื่อข้าพเจ้าเรียกว่า (แป๊ะซ่องเซียว) เหตุเมื่อหน้าก่อนสิบสามปี เดือนสิบขึ้นสิบห้าค่ำออกมายังสวนดอกไม้ชมเดือนและดอกไม้ อ้ายปีศาจตนนั้นมันทำลมพายุมืดฟ้ามัวฝน แล้วพัดหอบเอาข้าพเจ้ามาเป็นตัวเมียแก่มันสิบสามปีแล้ว มีบุตรชายบุตรหญิงสองคนก็ไม่มีข่าวคราวไปถึงเมืองได้ พระราชบิดามารดาก็มิได้เห็นหน้าสิบสามปีแล้ว ก็ตัวของท่านเหตุใดมันจึงจับมาได้

หลวงจีนดังซ่มจิ้งตอบว่า อาตมภาพนี้ถือรับสั่งของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จะไปประเทศไซไซ อารธนาพระไตรปิฎกธรรม บังเอิญหลงเข้ามาในที่นี้ปีศาจจึงได้จับอาตมภาพได้ ยังจะคอยจับสานุศิษย์ทั้งสองมาพร้อมกันแล้ว จึงจะได้ต้มกินเสียด้วยกันทั้งสามคน ฝ่ายกังจู้ได้ฟังพระดังซ่มจิ้งพูดดังนั้น หัวเราะแล้วพูดว่า แม้ท่านจริงใจจะไปอารธนาพระไตรปิฎกแน่แล้ว ข้าพเจ้าจะช่วยท่านได้ ที่เมืองเปี๊ยะเชียงก๊กนั้น ตรงหนทางที่ท่านจะไปท่านสงเคราะห์ข้าพเจ้านำหนังสือขานี้ไปให้พระราชบิดาข้าพเจ้าทราบได้ ข้าพเจ้าจะขอปีศาจให้ปล่อยท่านไป

พระดังซ่มจิ้งได้ฟังกังจู้พูดดังนั้นจึงพูดว่า แม้กังจู้ช่วยอาตมภาพได้ อาตมภาพจะรับนำหนังสือนั้นไปให้กังจู้ได้ฟังพระดังซ่มจิ้งรับอาสาดังนั้น จึงกลับเข้าไปหยิบกระดาษมาเขียนหนังสือเสร็จแล้วก็เข้าเฝ้าเดินออกมาแก้มัดพระดังซ่มจิ้ง ส่งหนังสือฉบับนั้นให้พระดังซ่มจิ้ง พระดังซ่มจิ้งรับหนังสือนั้นมาแล้วพูดว่า อาตมภาพขอบคุณกังจู้ได้ช่วยให้รอดพ้นจากความตาย เมื่ออาตมภาพไปถึงเมืองจะนำเข้าไปถวาย แต่อาตมภาพยังวิตกว่า กังจู้พลัดพรากมาหลายปีแล้วบางทีพระราชบิดาจะจำไม่ได้ กังจู้อย่าสงสัยว่าอาตมภาพจะพูดกลับกลอก

กังจู้ว่าข้อนั้นอย่าวิตกเลย เพราะพระราชบิดานั้นมีบุตรสามคน ข้าพเจ้าเป็นคนสุดท้าย แต่หนังสือไปถึงแล้วพระราชบิดาก็จำได้ พระดังซ่มจิ้งรับหนังสือใส่มือเสียแล้วก็ลานางกังจู้เดินออกไปหน้าถ้ำ กังจู้จึงห้ามว่าท่านอย่าออกไปทาง หน้าถ้ำที่หน้าถ้ำปีศาจกับศิษย์ของท่านกำลังรบทอสูร์กันอยู่ ท่านจงออกไปทางหลังถ้ำไปแอบซุ่มตัวอยู่ตามพุ่มรกก่อน ไว้ให้ข้าพเจ้าเกลี้ยกล่อมขอรับรองเขาก่อนแล้ว จึงให้สานุศิษย์ไปตามจะได้ไปพร้อมกัน พระดังซ่มจิ้งได้ฟังกังจู้พูดแนะนำดังนั้นก็เห็นชอบด้วยจึงลานางออกไปทางหลังถ้ำ กังจู้เห็นพระดังซ่มจิ้งพ้นไปแล้วจึงกลับเดินออกไปยังหน้าถ้ำคิดอุบายได้ประการหนึ่ง ในเวลานั้นกังจู้ออกมายืนยังหน้าถ้ำได้ยินเสียงอึกทีกอยู่กลางอากาศ แลเห็นโปิยก่ายกับซัวเจ๋งกำลังรบกับอึ้งเพ้า กังจู้เรียกว่าอึ้งเพ้าได้อ่องลงมาก่อน

อึ้งเพ้าได้อ่องได้อินเสียงเรียกดังนั้นก็ผละโป๊ยก่ายตัวเจ้งลดลงยังปากถ้ำเดิน มาตามกิ่งจิวว่ามีธูระอะไรหรือ กังจูจึงบอกว่าข้าพเจ้ากำลังหลับอยู่ในห้องฝันไป ว่าเจ้ากิมกะมา อึ้งเพ้าว่าเจ้ากิมกะพูดว่าอะไรหรือ กังจูบอกว่าเมื่อข้าพเจ้ายังเยาว์ อยู่ปักเสาวไว้อธิษฐานว่า แม้ข้าพเจ้าเติบโตใหญ่ไปข้างหน้า มีสามชื่อเสียงปรากฏ ฤทธาอาณานภาพยิ่งกว่าคน ข้าพเจ้าจะทำสังฆทานและกุศลต่าง ๆ บัดนี้มาร่วมรัก กับได้อ่องเป็นสามภริยากัน ข้าพเจ้าก็หานึกได้ไม่เจ้ากิมกะมาทวงตาม ซึ่งข้าพเจ้า ได้อธิษฐานไว้ นั่นแล้ว ตวาดข้าพเจ้าก็ตกใจตื่นจะมาบอกแก่ได้อ่อง เดินออกมา จากห้องก็มาพบพระสงฆ์ต้องผูกมัดอยู่กับเสาว ขอได้อ่องได้กรุณาแก่พระสงฆ์ปล่อย ไปเกิด เปรียบเหมือนได้อ่องช่วยแก้ความอธิษฐานของข้าพเจ้านั้น แต่ยังไม่ทราบ ว่าได้อ่องจะเห็นควรหรือไม่

อึ้งเพ้าได้อ่องได้ฟังนางกังจูพูดดังนั้น จึงพูดว่ากังจูทำไมจะต้องสงสัยให้มาก ความไปเล่า ข้าพเจ้าจะใคร่กินเนื้อแม้ว่ากังจูได้อธิษฐานไว้ พระสงฆ์ที่จับได้นั้น ตามแต่จะปล่อยไปเกิด แต่ให้ไปทางหลังถ้ำก็แล้วกัน กังจูเห็นอึ้งเพ้ายกให้ดังนั้นก็มีความดีใจจึงเดินเข้าไปในถ้ำ อึ้งเพ้าก็เดินออกมาทางหน้าถ้ำตะโกนร้องเรียก โป๊ยก่ายตัวเจ้งบอกว่า เจ้าทั้งสองจงลงมานี่ก่อน แต่มิใช่ข้าจะยอมแพ้ฝีมือเจ้าดอก เพราะข้าเห็นแก่ภรรยาของข้า บัดนี้อาจารย์ของเจ้าข้าพเจ้าปล่อยออกไปข้างหลัง ถ้ำแล้ว จงรีบไปหาจะได้พากันไป โป๊ยก่ายตัวเจ้งได้ฟังอึ้งเพ้าร้องดังนั้นก็ตกใจ ลดลงยังพื้นรีบไปยกหาบุงม้ายัดข้ามไปทางหลังถ้ำร้องเรียกว่าพระอาจารย์อยู่ที่ไหน ฝ่ายพระถังซัมจั๋งซ่อนอยู่ในรก ครั้นได้อินเสียงร้องเรียกก็จำได้ จึงขานว่าอาตมา อยู่ที่นี่

ตัวเจ้งก็แหวกหญ้าเข้าไปรับอาจารย์ออกมาให้ขึ้นม้าแล้วรีบเดินไป โป๊ยก่าย นำทางตัวเจ้งหาบตามมาข้างหลังตัดสินใจออกจากดงเข้าทางใหญ่รีบไป โป๊ยก่าย ตัวเจ้งทั้งเดินทั้งทะเลาะกันไปตามทางไม่หยุด พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นก็ห้ามคนทั้งสองมิให้ทะเลาะกัน

เมื่อออกจากอึ้งเพ้าแล้ว เข้าก็ออกเดินค้ำก็หยุดพักเดินมาได้ประมาณสามร้อย โยชน์ แลไปข้างหน้าก็เห็นกำแพงเมือง คือเมืองเชียงไปก็กัก พิศดูชัยภูมิงดงาม เดิน ไปดูไม่รู้สิ้นซึ่งสิ่งอันประหลาดต่าง ๆ ครั้นเดินเข้าไปในเมืองแล้วถึงศาลาพักแห่งหนึ่ง อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเข้าพักอาศัยอยู่ในศาลา หลวงจิงก็หยิบเอาหนังสือที่กังจู ฝากมานั้น เดินเข้าไปถึงประตูเมืองชั้นในบอกแก่ผู้เฝ้าประตูว่าบัดนี้มีพระสงฆ์อยู่ เมืองได้ตั้งจะขอเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน ขอท่านได้ช่วยนำความกราบทูลให้ทรง ทราบ

ฝ่ายขุนนางกรมวังผู้เฝ้าประตูได้ฟังพระถังซัมจั๋งบอกดังนั้นก็รีบนำความเข้า

ไปกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า บัดนี้มีพระสงฆ์มาจากเมืองใต้ตั้งจะขอเข้ามาเฝ้า

ฝ่ายเจ้าเมืองเชียงไปก็กักได้ฟังขุนนางกราบทูลดังนั้น จึงรับสั่งให้นิมนต์พระถังซัมจั๋งเข้าไปเฝ้า ขุนนางก็ออกไปนิมนต์พระถังซัมจั๋งเข้าไปเฝ้า พระถังซัมจั๋งทำกิริยาคำนับแล้วก็นั่งที่อันสมควร ในเวลานั้นขุนนางเฝ้าอยู่พร้อมกัน พวกกันสรรเสริญพระถังซัมจั๋งว่าพระสงฆ์มาจากเมืองบนมีกิริยาเรียบร้อยงามดี

เจ้าเมืองเชียงไปก็กักจึงตรัสถามพระถังซัมจั๋งว่า ท่านมีธุระอย่างไรหรือจึงได้มาถึงเมืองข้าพเจ้า พระถังซัมจั๋งตอบว่าอาตมภาพเป็นสมณะอยู่เมืองใต้ตั้ง มีรับสั่งพระเจ้าแผ่นดินให้อาตมภาพไปเมืองไซที่อาราธนาพระไตรปิฎกธรรมมีหนังสือเดินทางตามธรรมเนียม จะต้องเอามาเปลี่ยน เพราะฉะนั้นอาตมภาพจึงต้องเข้ามาเฝ้าพระองค์ขอความกรุณาได้โปรด

จึงเจ้าเมืองเชียงไปก็กักตรัสว่า แม้มีหนังสือเดินทางของพระเจ้าแผ่นดินถึงมา ท่านจงเอาให้ดูก่อน พระถังซัมจั๋งก็ถวายหนังสือเจ้าเมืองเชียงไปก็รับแล้วคลี่ออกอ่านดูใจความมีว่า ในมหาชมพูทวีปนี้เมืองใต้ตั้งเมืองใหญ่มีหนังสือเดินทางฉบับหนึ่ง ด้วยพระองค์ได้เสวยราชสมบัติปกครองอาณาประชาราษฎร์โดยยุติธรรม ไพรบ้านพลเมืองมีความสุขความเจริญ เพราะผดด้วยไฮ้เล่งอ่องครั้นเมื่อพระองค์สวรรคตแล้ววิญญูญาณจิตของพระองค์ลงไปยังเมืองนรก ได้เที่ยวทอดพระเนตรตามขุมนรกได้เห็นซึ่งสัตว์นรกที่มีกรรมเวรกรรมมานอยู่ทุกขัณฑ์ต่าง ๆ พระยามัจจุราชได้สั่งให้ยมบาลพาพระองค์กลับมาส่งยังเมืองมนุษย์ เพราะฉะนั้นพระองค์จึงมีพระราชศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ตั้งพิธีทำมหากุศลเหตุนี้พระโพธิสัตว์กวนอิมเสด็จปาฏิหาริย์มาขึ้นนำว่า พระไตรปิฎกธรรมในประเทศไซที่ ถ้าได้มาแล้วตั้งพิธีจึงจะช่วยบรรเทากรรมของสัตว์นรกให้ปลดเปลื้องเบาบางออกไปได้ เพราะฉะนั้นจึงให้พระสงฆ์เขียนตั้งความเพียรอุทิศสาธุการมาว่าจะถึงแม้ว่าพระถังซัมจั๋งไปถึงเมืองใดในประเทศตะวันตกแม้ว่าท่านเจ้าเมืองใดตั้งอยู่ในทิศพิรชาธรรมแล้ว ได้ทราบหนังสือฉบับนี้ขอให้ท่านประทับตราส่งต่อ ๆ ไปในฉบับนั้นมีลายพระราชหัตถ์เขียนว่า พระเจ้าเจangkwanเสวยราชได้สิบสามปีและประทับตราแก้ดวง

เมื่อพระเจ้าแผ่นดินเชียงไปก็กักทอดพระเนตรจบแล้วจึงประทับตราของพระองค์ลงในหนังสือฉบับนั้นเป็นสำคัญ แล้วจึงส่งให้พระถังซัมจั๋งไป พระถังซัมจั๋งรับหนังสือแล้วจึงถวายพระพรว่า ข้อหนึ่งอาตมภาพขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง ข้อสองอาตมภาพนำข่าวพระราชบุตรของพระองค์มาถวาย

เจ้าเมืองเชียงไปก็กักตรัสถามว่าข่าวอะไร พระถังซัมจั๋งตอบว่าพระราชบุตรที่สามของพระองค์ บัดนี้ต้องทนทุกข์อยู่ที่ปีศาจอึ้งเพ้าจับไว้ที่เขาวัวจ้อซัวถ้าปล่อยไว้ต้อง อาตมภาพเดินทางมาทางนั้นจึงได้พบกังจูได้ฝากหนังสือมาให้พระองค์

เจ้าเมืองได้ฟังดังนั้น ก็ทรงพระกันแสงตรัสว่า สิบสามปีแล้วมิได้เห็นหน้าและข่าวคราวกั๋งจูเลีย ทำไมท่านจึงรู้ว่าปีศาจยักษ์จับไป พระด้งซิ้มจึงจึงหยิบเอาหนังสือออกจากมือเสื่อถวายให้ทรงทอดพระเนตร เห็นที่สลักหลังของข้างนอกว่าเจริญสุข ก็จำได้ว่าเป็นลายมือของลูก พระหัตถ์ให้อ่อนเปลี้ยไปจนไม่สามารถจะเปิดผนึกหนังสือออกอ่านได้ จึงรับสั่งให้ขุนนางมาเปิดออกอ่านดูมีใจความว่า ข้าพเจ้าหญิงกตัญญู คือแปวยเซียวยบังคมมายังพระราชบิดาทราบ และฝ่ายในใหญ่น้อยทั้งหลายและฝ่ายหน้าขุนนางทั้งหลายได้ทราบทั่วว่า ข้าพเจ้าเป็นหญิงเกิดมา พระคุณของบิดามารดาถูกต้องว่าฟ้าและดิน ข้าพเจ้าก็ยังไม่ตอบแทนไม่ บังเอิญเมื่อก่อนสิบสามปี เดือนสิบขึ้นสิบห้าค่ำ พระราชบิดามีรับสั่งทั้งฝ่ายในฝ่ายหน้าเลี้ยงโต๊ะด้วยความรื่นเริง และชมพระจันทร์ในวันเพ็ญ ในขณะนั้นก็บังเกิดมีดมนอนกราลพายุใหญ่ มีปีศาจร้ายลงมาอุ้มหอบข้าพเจ้าเหาะขึ้นบนอากาศพาไปยังถ้ำ ได้รับความคับแค้นแสนสาหัสสุดที่จะแก้ไข ปีศาจจึงได้ข่มขืนร่วมประเวณีมาได้สิบสามปีมีบุตรด้วยปีศาจสองคนหญิงหนึ่งชายหนึ่ง เหตุนี้จำใจต้องจำเป็นให้เสียชาติมนุษย์ ซึ่งเป็นการอภัยอย่างนี้ไม่ควรจะกล่าวให้พระองค์ทรงฟังแต่มีความวิตกว่าลูกตายไปเมื่อภายหลังพระบิดาจะมีได้ทราบเรื่องว่าเป็นประการใด ข้าพเจ้าคิดถึงพระบิดามารดาและวงศาคุณาญาติที่ไม่รู้ที่จะทำประการใด บังเอิญพบพระด้งซิ้มจึง ฦเมืองได้ตั้งเดินมาทางนี้ปีศาจจับมัดไว้ ข้าพเจ้าคิดอุบายแก้ไขปล่อยได้ จึงได้ฝากหนังสือบอกข่าวมา เมื่อพระบิดามารดาจะได้ทรงทราบแล้ว คือหาทหารที่มีฤทธิ์มาปราบปรามปีศาจที่เขา (อิ้วจื้อซิวถ้าป่อง้วยตอง) จับตัวอึ่งเพ้าให้ได้ช่วยข้าพเจ้าให้ได้กลับบ้านคืนเมือง ได้เห็นหน้าพระบิดาและมารดาเพื่อได้ฉลองพระเดชพระคุณต่อไป

ครั้นอาลักษณ์อ่านจบสิ้นข้อความแล้ว พระราชบิดาก็ทรงพระกันแสง บรรดาข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อย ก็พากันโคกเศร้ายถึงเจ้านายที่ต้องตกยากไปอยู่กับปีศาจต่างคนมีความสงสารทุก ๆ คน ทั้งฝ่ายในและฝ่ายหน้า จึงมีรับสั่งถามขุนนางใหญ่น้อยทั้งปวงว่า ผู้ใดยังสามารถอาสาชวยโยธาไปต่อสู้จับตัวปีศาจนั้นมาได้บ้างให้ข้าพเจ้าแก้แค้นกั๋งจูผู้บุตรกลับมาได้ แต่พระองค์ตรัสถามดังนี้ถึงสามครั้งก็หาผู้มีใจจะออกปากรับอาสาไม่ พระองค์ก็ทรงพระโทมนัสทรงพระกันแสงมากขึ้น

ฝ่ายขุนนางข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อย เมื่อพระเจ้าแผ่นดินทรงพระกันแสงทุกข์โทมนัสถึงพระราชธิดาดังนั้นจึงพร้อมกันกราบทูลว่าธรรมดามนุษย์เช่นพวกข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้ฝึกหัดเพลงศาสตราอาวุธและตำรับพิชัยสงครามก็สำหรับจะได้ต่อสู้เอาชนะชนะแก่มนุษย์ด้วยกัน อันปีศาจยักษ์เช่นอึ่งเพ้านี้ มีฤทธิ์อาภัพพาเหาะเหินเดินอากาศได้และทั้งนิมิตบิดเบือนกายเป็นลมและเป็นไฟได้ จำเป็นจะต้องคิดหา

ผู้พิเศษเช่นพระถังซัมจั๋ง โดยเหตุว่าหนทางที่จะมาจากทิศตะวันออกจากเมืองได้ถึง ถ้ามีไซผู้มีอภินิหารบุญญาบารมีมากแล้ว ก็จะไม่สามารถจะมาได้ถึงเพียงนี้ เพราะฉะนั้นพระถังซัมจั๋งคงจะมีศิษย์หาที่ดีมีฤทธิ์ปราบปีศาจได้บ้าง มีคำสุภาสิตพูดไว้ว่า มาทางใดต้องเอาทางนั้นแก่ ขอพระองค์ได้นิมนต์พระถังซัมจั๋งให้ช่วยปราบปีศาจให้ ก็คงจะช่วยนางกังจู้ให้คืนมาได้ ขอพระองค์จึงได้ทรงพระดำริเถิด หากจะสำเร็จได้เป็นแน่

พระเจ้าแผ่นดินเชียงเป็กก็ ได้ทรงฟังขุนนางกราบทูลดังนั้น จึงเป็นพระพักตร์มาตรัสแก่พระถังซัมจั๋งว่า ถ้ากระนั้นนิมนต์ท่านช่วยโยมกำจัดปีศาจยักษ์ แก่กังจู้บุตรโยมให้กลับมาเมืองแล้ว ท่านไม่ต้องไปไซที่ให้ลำบากเรากับท่านผูกสมัครรักกันเหมือนญาติ อยู่รับความสุขสำราญมิตีหรือ พระถังซัมจั๋งได้ฟังเจ้าแผ่นดินตรัสดังนั้นจึงพูดว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ อาตมภาพเป็นสมณะประกอบกิจวัตรสวดมนต์ไหว้พระเท่านั้น การที่จะปราบปีศาจยักษ์ร้ายหาใช่ไม่

เจ้าเมืองจึงถามว่า ท่านไม่มีฤทธิ์อานุภาพทำไมท่านจึงอาจมาประเทศไซนี้ได้ พระถังซัมจั๋งตอบโดยความจริงว่า อาตมภาพมีศิษย์สองคน คอยรักษาอาตมภาพจึงได้มาถึงนี้ พระเจ้าแผ่นดินเชียงเป็กก็ จึงรับสั่งให้นาปิเยก่ายกับซัวเจ๋งเข้ามาในที่เฝ้าพระถังซัมจั๋งจึงถวายพระพรว่า สาธุศิษย์สองคนนั้น รูปร่างหยาบซำรุงรัง อาตมภาพวิตกว่าให้เข้ามาในพระราชวังแล้ว คนทั้งหลายจะพากันหวาดเสียว ทั้งพระองค์ก็จะตกพระทัย

พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า เมื่อได้บอกให้ทราบแล้วดังนี้ก็ไม่ต้องวิตกอะไรดอก จึงโปรดรับสั่งให้ขุนนางถือป้ายทองคำออกไปรับปิเยก่ายซัวเจ๋งยังศาลา ปิเยก่ายซัวเจ๋งได้ทราบดังนั้น ก็เก็บข้าวของและม้าฝากมอบไว้แก่คนที่รักษาศาลาแล้ว ปิเยก่ายซัวเจ๋งก็ต่างถืออาวุธสำหรับมือตามขุนนางเข้าไปในพระราชวัง ครั้นถึงหน้าพระที่นั่งปิเยก่ายซัวเจ๋งก็ค้ำบแล้วก็นั่งสองข้าง

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดิน ทอดพระเนตรเห็นคนทั้งสองมีลักษณะน่ากลัวดังนั้น ในพระทัยก็ให้หวาดเสียวทรงนั่งไปเป็นครู่ จึงตรัสถามว่าท่านทั้งสองท่านผู้ใดเข้าใจในการปราบปีศาจยักษ์มารได้ ปิเยก่ายซัวเจ๋งได้ยืนถามดังนั้นจึงตอบว่าข้าพเจ้าเข้าใจเคยปราบได้ พระเจ้าแผ่นดินถามว่าท่านทำประการใดในวิธีปราบปีศาจจึงปราบได้ ปิเยก่ายซัวเจ๋งตอบว่าข้าพเจ้าอยู่บนสวรรค์ เป็นที่ขุนนางที่ฟ้องจวันเสี้ย เพราะมีโทษทำผิด จึงต้องลงมาตามโทษอยู่ในทางสัมมาปฏิบัติ ตั้งแต่เมืองได้ถึงนี้ข้าพเจ้านี้แหละปราบปีศาจที่หนึ่ง

เจ้าแผ่นดินเชียงเป็กก็จึงตรัสว่า ถ้ากระนั้นก็เป็นทหารบนฟ้าลงมาดินคงจะเปลี่ยนแปลงกายได้ ปิเยก่ายซัวเจ๋งว่าการเปลี่ยนแปลงก็ทำได้แต่ไม่อาจเปลี่ยนแปลง

เจ้าแผ่นดินเชียงไปก็ยกว่าขอเชิญท่านแปลงให้ดูสักหน่อยเถิด ไปยกยว่าจะโปรดให้แปลงเป็นอะไรขอให้ทราบก่อน จะได้ทำตามต้องการ เจ้าแผ่นดินเชียงไปก็ยกว่าขอให้แปลงตัวให้สูง

อันที่จริงไปยกยาดแปลงตัวได้ถึงสามสิบหกอย่าง เมื่อได้ฟังเจ้าแผ่นดินบอกดังนั้น ไปยกยารายพระคาถาร้องเสียงดังว่าสูงตัวนั้นก็สูงแปดแก้ววา รูปร่างดุจปิศาจขุนนางทั้งหลายเมื่อได้เห็นดังนั้น ก็พากันตกใจตัวสั่นไปทุกคน

มีขุนนางฝ่ายทหารผู้หนึ่ง ถามว่าท่านแปลงได้เท่านี้และหรือ หรือจะสูงเพียงใดได้อีก ไปยกยาดูตามสายลม ถ้าลมตะวันตกยังปรกติไม่เป็นไร ถ้าลมตะวันตกก็ยังไม่เป็นไร แม้ว่าลมทิศอากาศเนรมิตมากก็หอบทั้งท้องฟ้าได้ พระเจ้าแผ่นดินได้ยินไปยกยาดูดังนั้นก็ร้องห้ามว่าท่านอย่าแปลงเลย ไปยกยาดูจึงรายพระคาถาลดตัวให้เล็กลงตามเดิม

พระเจ้าแผ่นดินเชียงไปก็เห็นดังนั้นก็มีความยินดีเป็นที่สุด จึงเรียกขันทีให้เอาสุรามารินรางวัลให้ไปยกยาด้วยหนึ่ง ไปยกยาดรับแล้วก็ดื่มหมดด้วย เจ้าแผ่นดินเชียงไปก็ยกพูดว่านี่ข้าพเจ้ารางวัล ต่อเมื่อช่วยกังจื๊มาได้แล้วจะรางวัลเงินทองให้ยิ่งกว่านี้

ไปยกยาดพดดื่มสุราแล้วก็เหาะลอยไปในอากาศ เจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้นก็สรรเสริญว่าท่านเหาะเหินได้ ไปยกยาดเหาะไปแล้วชั่วเจ็ดดื่มสุราแล้วก็เหาะลอยขึ้นกลางอากาศตามไป พระเจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้นก็ตกใจร้องห้ามว่าท่านตั้งซุ่มจิ้งจอกย่าเพ็งเหาะไปก่อนนิมนต์นั่งสนทนากับข้าพเจ้าก่อน พระตั้งซุ่มจิ้งจอกย่าเพ็งเหาะได้แค่อยอดหญ้า จะย่างก้าวก็ไม่ได้จะเหาะไปข้างไหนได้ ในเวลานั้นพระตั้งซุ่มจิ้งกับพระเจ้าแผ่นดินเชียงไปก็กึ่งนั่งสนทนากันอยู่ในพระราชวัง

ฝ่ายไปยกยาดชั่วเจ็ดเหาะไปบัดเดี๋ยวก็ถึงปากถ้ำจึงลดลงยังพื้นแล้วก็เดินเข้าไปยังประตูถ้ำเอาคราดเหล็กสับขุดประตูถ้ำล้มลงทั้งสิ้น พวกปิศาจที่เฝ้าประตูเห็นดังนั้นก็พากันวิ่งเข้าไปในถ้ำ บอกว่าได้ห้องได้ทราบเถิด บัดนี้ย้ายปากถ้ำใหญ่กับย้ายสีหมอกมันมาขุดหรือประตูหลายลงหมดแล้ว

อึ่งเพ้าได้ฟังดังนั้นก็ตกใจเอากราะสวมตัวเสร็จแล้วมือถือมีดดาบรีบเดินออกมายังปากถ้ำ ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่าข้าพเจ้าไปปล่อยอาจารย์เจ้าไปแล้ว เหตุใดจึงกลับมาทำสามารถดังนี้ ไปยกยาดตอบว่าย้ายปิศาจเอ็งไม่มีความดีทำอิทธิฤทธิ์อานุภาพลอบลักบุตรหญิงที่สามของเจ้าเมืองเชียงไปก็ยกมาข่มขืนเป็นเมียมาถึงสิบสามปีแล้ว บัดนี้กูรับอาสาจะมาจับตัวมึง มึงรักตัวกลัวตายจงเร่งส่งนางโดยเร็วเถิด กูจะไว้ชีวิต

อึ่งเพ้าได้ฟังไปยกยาดพูดดังนั้นก็ยิ่งมีความโกรธเป็นกำลัง ยกมีดขึ้นฟันไปยกยาด

หลบหนีที่ก๊วยคราดเหล็กขึ้นรับรองต่อสู้กัน ชั่วเจ้งเห็นดังนั้นก็จับไม้พลองเหล็กวิ่งตามมาระดมตีอึ่งเพ้า รบกันครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อน อึ่งเพ้าเปียกกายชั่วเจ้งตลบตะแลงต่อสู้กันที่บนเนินเขา โดยสามารถได้สืบแปดเพลงเปียกกายกำลังลาลงท่าจะเอาชัยชนะไม่ได้ รบคราวนี้สู้อึ่งเพ้าไม่ได้ เพราะคราวก่อนมีเทวดาช่วยเป็นกำลัง คราวนี้เทพดาติดตามรักษาพระดั่งซั่มจั้งอยู่เมืองเชียงโบกิก เพราะฉะนั้นเปียกกายชั่วเจ้งจึงสู้อึ่งเพ้าไม่ได้ เปียกกายเห็นกำลังตัวอ่อนลงจึงร้องให้ชั่วเจ้งสู้ไปก่อนไว้ที่ปักประเดี้ยวพูดดังนั้นแล้วก็ผลทิ้งให้ชั่วเจ้งรบวังมุดแอบเข้ารอนอนเสียไม่ออกมารบ

ฝ่ายอึ่งเพ้าปีศาจ เห็นเปียกกายหนีแล้ว ก็ออกกำลังรบชั่วเจ้ง ชั่วเจ้งกำลังน้อยอ่อนพลาดท่าอึ่งเพ้ากระโจนเข้าจับตัวได้เอาเข้ามาในถ้ำ แล้วเอาเชือกมาซึ่งพืดต่างไว้ทั้งเท้าและมือ อึ่งเพ้าปีศาจยักษ์เมื่อจับชั่วเจ้งมามัดขึงไว้แล้ว จิตใจก็ยังไม่หมายจะทำอันตรายแก่ชั่วเจ้ง จึงนั่งตรึกตรองนึกในใจว่า อันพระดั่งซั่มจั้งเป็นสมณะประพฤติชอบยอมรู้ผิดถูกดีชั่วบุญบาป เราปล่อยให้เธอรอดชีวิตไป และจะกลับให้เปียกกายชั่วเจ้งกลับมาทำร้ายเราดังนั้นก็ผิดไป หากจะไม่เป็นไปได้ ซึ่งเปียกกายชั่วเจ้งมารบครั้งนี้ ฆะรอยเมียบของเราเองจะเขียนหนังสือลับฝากพระดั่งซั่มจั้งไปถวายพระราชบิดา พระราชบิดาเธอทราบความจริงใช้ให้เปียกกายชั่วเจ้งกลับมาทำร้ายเรา อึ่งเพ้าคิดดังนั้นแล้ว ก็ให้แค้นกำงูจะใคร่ฆ่านางเสีย

ฝ่ายนางกั๋งจู้ก็หาวิธีตัวไม่ ครั้นหิวผมแต่งตัวแล้วก็เดินออกมาจากห้อง อึ่งเพ้าเห็นจึงชี้หน้าว่าอ้อชาติหญิงร้ายจิตคล้ายสุนัขไม่มีความดี ตั้งแต่ได้เจ้ามาเราก็มิได้กล่าวคำหยาบซ้ำให้เคืองหู ถนอมน้ำใจเจ้าทุกสิ่งทุกอย่าง แม้ที่สุดจะตกแต่งร่างกายก็ได้อุตสาหะให้ได้ดังความปรารถนาจะกินจะนอนก็มีได้รอนรน แต่เจ้ามิได้มีความกตัญญูรู้คุณแห่งเรา เจ้าคิดถึงบิดามารดาก็ตามใจเจ้า แต่มิได้คิดถึงที่ได้เป็นผัวเมียที่ได้ร่วมรักกันมา

กั๋งจู้ครั้นได้ฟังอึ่งเพ้าพูดดังนั้น มีความตกใจสะดุ้งทั้งตัว จึงคุกเข่าลงต่อหน้าอึ่งเพ้าแล้วพูดว่าได้อ้องทำไมวันนี้มากล่าวความอันไม่มียารักและอาลัยเช่นนี้เล่า อึ่งเพ้าว่าไม่รู้ที่เราแตกร้างหรือเจ้าคิดให้แตกร้าง เราจับได้ดั่งซั่มจั้งจะใคร่กินเนื้อทำไมเจ้าแก้มัดปล่อยไป และแอบฝากหนังสือลับไปด้วยให้บิดาเจ้ารู้เรื่อง ถ้ามีดังนั้นทำไมอ้ายสองคนจะได้กลับมาทำร้ายแก่เราอย่างนี้เล่า และทั้งมันได้ทวงให้ส่งเจ้ากลับเมือง

กั๋งจู้ได้ฟังอึ่งเพ้าพูดดังนั้น จึงพูดว่าท่านได้อ้องเห็นจะโกรธข้าพเจ้าผิดดอกกระมัง ข้าพเจ้าก็หาได้ฝากอะไรไปไม่ อึ่งเพ้าว่ายังจะทำปากกล้าไปอีกเดี๋ยวนี้เราจับได้คนหนึ่งเป็นพยาน กั๋งจู้ถามว่าใครที่โทษ อึ่งเพ้าว่าอ้ายชั่วเจ้งสาธุศิษย์ของ

พระถังซัมจั๋งเป็นพยานนะสิ แรกมันมาถึงแล้วมันหนีรอดไปได้ใครเลยจะใครมาหาที่ตายอีก นี่คงจะมีคนใช้ให้มาจึงได้มาอีกจะนี้ กังจูได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ถ้าได้อ่องมีความสงสัย ขอได้อ่องจงยับยั้งซึ่งความโกรธก่อน ได้อ่องกับข้าพเจ้าไปต่อหน้าชัวเจ๋งตามดู แม้ว่าข้าพเจ้ามีหนังสือฝากไปจริงตามแต่ท่านจะฆ่าฟันเกิด แม้ว่าไม่จริงได้อ่องก็อย่าเพิ่งทำอันตรายแก่ข้าพเจ้าก่อนเลย

อึ่งเพ้าได้ฟังดังนั้นก็ไม่ว่าอะไร ตรงมาจับมวยผมลากไป ครั้นมาถึงที่ที่ชัวเจ๋งต้องมัดอยู่นั้น อึ่งเพ้าจึงผลักนางคว่ำลงกับพื้น มือถือมัดดาบร้องถามโดยความโกรธว่า อ้ายชัวเจ๋งมึงจงบอกโดยความจริง ซึ่งเจ้าสองคนบังอาจสามารถมาฟังประตูถ้าของเราให้เสียไปทั้งนี้ เพราะอิเหนาคนนี้ฝากหนังสือไปให้พระราชบิดามันรู้ชัว จึงให้มึงทั้งสองมาทำร้ายกูมิใช่หรือ

ชัวเจ๋งเวลานั้นต้องมัดอยู่ เห็นอึ่งเพ้ามีกิริยาดูร้ายจะใคร่ฆ่านางกังจู และถามถึงหนังสือดังนั้น ชัวเจ๋งแสร้งทำหน้าขึ้นแล้วตอบว่า อ้ายมารร้ายมึงอย่าทำให้ผิดธรรมเนียมไป ใครมีหนังสือลับอะไรที่ไหน เหตุนี้เพราะด้วยมึงจับอาจารย์กูขังไว้ในถ้ำ ท่านเลยเห็นรูปร่างนาง ครั้นท่านเข้าไปขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง เจ้าเมืองเชียงเป็กก็ได้อาราบวาดของนางออกมาให้ดู เพื่อจะสืบหาข่าวคราวว่าได้พบปะบ้างหรือ อาจารย์ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ จึงบอกว่าได้พบเห็นอยู่ในถ้ำนี้ เพราะฉะนั้นเจ้าแผ่นดินเชียงเป็กจึงให้เรามาทวงนางกังจู เป็นความจริงอย่างนี้ จะมีหนังสือใครฝากไปที่ไหนเจ้าจะฆ่าก็จงเร่งฆ่าเราเสียดีกว่า จะฆ่าทำไมแก่ผู้หญิงคนชื่อตรง

อึ่งเพ้าได้ฟังชัวเจ๋งพูดจางองอาจกล่าวกล้าดังนั้น ก็ทิ้งมัดเข้าประคองนางให้ลุกขึ้น บัดเปาผิงดินแล้วพูดว่า ขอเจ้าอย่าได้ถือโทษโกรธเราเลย เพราะเป็นเวลาโกรธปราศจากสติหาทันจะได้ตรึกตรองไม่ ว่าดังนั้นแล้ว ก็พยุงบังจูขึ้นนั่งบนที่สูง คำนับขอขมาโทษที่ได้กระทำผิดล่วงเกินหยาบช้านั้น นางก็อนุญาติให้ แล้วจึงบอกแก่สามีว่าได้อ่องจงแก้มัดชัวเจ๋งออก เอากูญแจใส่ดีกว่า อึ่งเพ้าก็ทำตาม ชัวเจ๋งก็มีความดีใจ เราทำความดีแก่ท่าน ท่านก็ทำความดีตอบแทนแก่เรา อึ่งเพ้าจึงให้จัดโต๊ะและสุราเสร็จแล้ว อึ่งเพ้ากับกังจูก็นั่งโต๊ะเสพสุราเป็นที่สบายใจ แล้วอึ่งเพ้าคิดขึ้นมาได้จึงให้ปีศาจคนใช้นำเอาเสื้อกางเกงเครื่องนุ่งห่มสำหรับใหม่มานุ่มนุ่ม ครั้นแต่งตัวเสร็จแล้วเอามือมัดดาบซ่อนไว้ในเสื้อ จึงเอามือลูบหลังนางกังจูแล้วสั่งว่า เจ้าจงคอยระวังบุตรทั้งสองและระวังอย่าให้อ้ายชัวเจ๋งหนีไปได้ บัดนี้ถึงซัมจั๋งคงจะยังอยู่ในพระราชวัง และเราจะไปเยี่ยมญาติด้วย

นางกังจูถามว่าได้อ่องจะไปเยี่ยมญาติที่ไหน ข้าพเจ้ายังไม่เคยได้ยินได้อ่องพูดถึงญาติเลย อึ่งเพ้าจึงบอกว่าบิดาของเจ้าก็เป็นพ่อตาของเรา เราเป็นบุตรเขยของท่านทำไมไม่ไปเยือนเล่า กังจูห้ามว่าได้อ่องอย่าไปเลย เพราะเดิมนิพพานบิดาก็

มิได้รู้จักรูปร่างว่าเป็นประการใด ได้อ่องมีรูปและลักษณะอย่างนี้ จะเข้าไปในพระราชวัง ถ้าพระราชบิดาทอดพระเนตรเห็นก็จะมีจิตหวาดเสียวสะดุ้งกลัวยิ่งนักหรือจะพาให้เกิดการไม่ดีขึ้นดอกกระมัง ถ้าจะไม่ไปเสียเลยจะดีกว่าดอกกระมัง ขอได้อ่องจงดำริดูให้จงดีก่อน อึ่งเพ้าพูดว่าถ้ากระนั้นเราจะจำแลงตัวให้สะสวยคนทั้งทั้งหลายได้เห็นก็จะชมว่างาม ว่าแล้วอึ่งเพ้าก็ร้ายพระเวทบิดเบือนกายกลายเป็นมานพหนุ่มน้อยนักเรียนรูปร่างสะสวย

กั๋งจืเห็นปีศาจแปลงกายสะสวยแล้วอย่างนั้น ก็มีความยินดียิ่งนัก แล้วจึงพูดว่า แม้ถึงแปลงกายสะสวยแล้วอย่างนี้ ได้อ่องจะเข้าเฝ้าพระราชบิดาก็คงจะไม่เสียเกียรติยศ พระราชบิดาก็คงจะทรงกรุณาบรรดาขุนนางใหญ่น้อยทั้งหลายก็คงจะมีความรักใคร่นับถือเป็นแน่ พระราชบิดากับขุนนางทั้งหลายก็คงจะรับรองเลี้ยงดูเป็นอันดี แต่เมื่อเวลาจะนั่งโต๊ะรับประทานอาหาร บางทีจะเมาสุรามากเข้าก็ผลอดตัวรูปและกิริยาดูร้ายจะแปรออกให้เขาเห็นก็จะพาให้เสียการ

อึ่งเพ้าจึงตอบว่า เราคิดรอบคอบไปอย่างนั้นก็ชอบแล้ว แต่เป็นธุระส่วนตัวของพี่คงจะระวังรักษาภักทริยาไว้ให้ดีมิให้เสียการไปได้ พูดดังนั้นแล้ว ก็เหาะขึ้นบนอากาศตรงไปยังเมืองเซียงเป็กก็ประเดี๋ยวก็มาถึงเมือง อึ่งเพ้าก็ลงยังพื้นดินเข้าไปในประตูวัง ครั้นถึงจึงบอกแก่ขุนนางว่า บัดนี้พระราชบุตรเขยที่สามจะขอเข้าไปเฝ้าพระราชบิดา ขอท่านได้เข้าไปกราบทูลให้ทรงทราบ ฝ่ายขุนนางพนักงานเฝ้าทวารครั้นได้ฟังดังนั้น จึงนำความเข้าไปกราบทูลว่าบัดนี้มีพระราชบุตรเขยที่สามจะเข้ามาเฝ้าขอพระองค์ได้ทรงทราบ ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินเซียงเป็กก็ได้ทรงฟังขุนนางกราบทูลดังนั้น ก็นึกสงสัยจึงตรัสถามขุนนางทั้งหลายว่าบุตรเขยของเรามีแต่สองคนเท่านั้น จะมีบุตรเขยที่สามมาแต่ไหนเล่า

พวกขุนนางทั้งหลายจึงกราบทูลว่า บุตรเขยที่สามนั้น เห็นจะเป็นปีศาจยักษ์ดอกกระมัง ครั้นพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังขุนนางกราบทูลดังนั้น จึงตรัสว่าถ้ากระนั้นก็ให้พาตัวเข้ามาเถิด พระดังซ่มจั้งจึงถวายพระพรว่าอันกายสิทธิ์ถึงจะเป็นปีศาจมันย่อมเหาะเหินเดินอากาศได้ แม้จะเรียกมันก็มาได้ จะไม่เรียกมันก็มาได้บัดนี้มาถึงแล้ว ขอพระองค์จงเรียกตัวให้เข้ามาเถิด จะได้เห็นรูปร่างเนื้อตัวว่าเป็นประการใด เจ้าเมืองเซียงเป็กก็ เมื่อได้ฟังพระดังซ่มจั้งพูดดังนั้น จึงรับสั่งแก่ขุนนางให้ออกไปพาตัวอึ่งเพ้าเข้ามา อึ่งเพ้าครั้นเข้ามาถึงหน้าที่นั่งแล้วก็ทำกิริยาคำนับแล้วก็ยืนอยู่ส่วนหนึ่ง

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินกับขุนนางทั้งหลาย เห็นอึ่งเพ้ารูปร่างสะสวยดังนั้น ก็หารู้ว่าปีศาจแปลงกายไม่ พาเห็นเป็นคนดีไปทั้งนั้น สอนพระเจ้าแผ่นดินพระองค์จึงตรัสถามว่า ถิ่นฐานบ้านเรือนของเจ้าอยู่แห่งหนตำบลใด และเมื่อเวลาไรได้กับ

บุตรเรา มาวันนี้จึงได้มาเยี่ยมญาติ

ปีศาจแปลงถวายค่านับแล้วทูลว่า ข้าพเจ้าอยู่ทางทิศตะวันออกตรงไปจากเมืองนี้ ตำบลนั้นเขาเรียกว่า (เขาอ้วนจื้อซัวป๋องยวตอง) จากนั้นไปสามร้อยโยชน์ พระเจ้าแผ่นดินทรงชักตอไปว่า ทางไกลถึงสามร้อยโยชน์ เหตุใดคงจู้จึงได้ไปถึง พบปะเป็นผัวเมียแก่เจ้า

อึ้งฟ้าแก้ไขโดยความเท็จว่า เดิมข้าพเจ้าฝึกหัดยิงธนูหน้าไม้ เทียวยิงโคตึกมฤตติเลี้ยงชีพ เมื่อก่อนสิบสามปีเดือนสี่ขึ้นสิบห้าค่ำ ข้าพเจ้าขึ้นไปบนเนินเขา จะใคร่ไปยิงเนื้อบั้งเอิญพบเสือเผมาตัวหนึ่งแบกหญิงสาวคนหนึ่งข้ามเนินลงมา ข้าพเจ้าโก่งหน้าไม้ยิงไปถูกเสือเผมานั้นล้มลงยังพื้น พวกข้าพเจ้าก็ตรุกันเข้าจับเสือมัดแล้วพาไปบ้าน และหญิงนั้นก็อุ้มเอาไปบ้านด้วย คอยพิทักษ์รักษาเอาอายุชะโลมและให้กินข้าวน้ำจนหายเป็นปกติดีแล้ว นางก็มีใบบอกว่าเป็นพระราชบุตรี แม้ว่าบอกแก่ข้าพเจ้าแต่แรกว่าเป็นก่งจู้ที่สามแล้ว ที่ไหนจะอาจสามารถร่วมรักกันได้ ข้าพเจ้าก็คงจะนำนางมาถวาย เอาความชอบเป็นขุนนางมีเกียรติยศ เพราะก่งจู้บอกว่าตนเป็นพลเรือนข้าพเจ้าจึงได้ยึดให้เป็นภรรยามาก็หลายปีแล้ว และเมื่อเวลาวันที่ข้าพเจ้าแต่งงานจะเอาเสือเผมาตัวนั้นออกต้มแกง เพื่อจะเชิญวงศ์ญาติมากินเลี้ยงเป็นที่รื่นเริงกัน นางก่งจู้เห็นดังนั้นจึงพูดอ่อนวอนข้าพเจ้า ขอให้ปล่อยเสือเผมานั้นไปมิให้ฆ่า ข้าพเจ้าก็ปล่อยไปมิได้ทำอันตรายแก่เสือ เสือเผมาเห็นแก้มัดแล้วก็ไปจำศีลอยู่ในถ้ำหลายปี สำเร็จในทางฌานเปลี่ยนแปลงกายได้ต่าง ๆ เทียวทำให้ชาวชนหลงเชื่อ และทำอันตรายแก่มนุษย์ทั้งหลายอยู่เนื่อง ๆ ข้าพเจ้าได้ยิวว่าเมื่อปีก่อนมีพระสงฆ์ชื่อดังซ่มจั้งมาจากเมืองใต้ถึง เพราะมีรับสั่งให้ไปมชฌิมประเทศ อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ข้าพเจ้าได้พบปะและได้ยิวอย่างนี้มาหลายครั้ง จึงคิดว่าย้ายเสือเผมาแปลงกายได้ มันได้ฆ่าพระดังซ่มจั้งเสียแล้วได้หนังสือเดินทาง เพราะฉะนั้นมันจึงเที่ยวหลอกเขาตลอดมา แปลงเป็นรูปพระดังซ่มจั้งอย่างนี้ บัดนี้มาหลอกพระองค์ในพระราชวังโน ทำไมพระองค์จึงเชื่อถือยกย่องให้นั่งอยู่บนนั้นเล่า นี่แหละคือเสือเผมาที่แบกก่งจู้ไปเมื่อสิบสามปีก่อนนั้นมิใช่พระดังซ่มจั้งที่จะไปอาราธนาพระธรรมดอก

เจ้าเมืองเชียงไปก็กักได้ฟังฐเบ็บุตรเขยพูดดังนั้น ก็ตกพระทัยตะลึงไปเป็นครู่ จึงได้พระสติถามว่าทำไมฐเบ็จึงจำได้ว่าเสือเผมาตัวนี้พาก่งจู้ไป ปีศาจแปลงได้ฟังถามดังนั้นจึงทูลว่าข้าพเจ้าอยู่ยังป่าเขาภิรียาของเสือเผมานี้จะผันแปรประการใด ข้าพเจ้าทราบได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจำได้

พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า ฐเบ็จำได้ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นรูปร่างเป็นอย่างไร ฐเบ็ปีศาจจึงทูลว่าถ้าพระองค์จะใคร่เห็นรูปเดิมของเสือมันขอน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่ง ข้าพเจ้า

จะทำให้พระองค์เห็น จะได้ทรงทราบว่าจริงหรือไม่จริง

พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้ขันทีเอนำมาด้วยหนึ่งให้แก่ยูเบี ยูเบีก็เสกด้วยคาถา แล้วอมน้ำพ่นไปยังหน้าพระดังซุ่มจิ้ง สั่งให้แปรร่างกายเป็นเสือเผ่า รูปร่างพระดังซุ่มจิ้งก็กลายเป็นเสือเผ่าหนึ่งขยับเขี้ยวคำรามร้องโหยงฮากอยู่ เจ้าเมืองเซียงเป็กก็กับขุนนางใหญ่น้อยทั้งหลายเห็นจริงดังนั้นก็พากันตกใจ หลบหนีซุกซ่อนกลัวเสือไปทุกคน ยังแต่ขุนนางฝ่ายทหารที่ใจกล้าก็พากันถืออาวุธเข้าล้อมตีเอาเสือเผ่า

ในครั้งนี้นหากชีวิตของพระดังซุ่มจิ้งยังไม่ถึงที่อันตราย แม้พวกทหารตีแทงฟัน สักร้อยครั้ง ก็มีได้กระทบถูกต้องถึงเนื้อหนังและรู้สึกเจ็บถึงพระดังซุ่มจิ้ง โดยเทพดาป้องกันรักษาอยู่ หากเป็นผลกรรมก่อนซึ่งได้กระทำไว้ก็เป็นไปตามยถากรรมฉะนั้น ถ้าไม่มีบุญญาบารมีเทพดามีได้พิทักษ์รักษาแล้ว เนื้อหนังพระดังซุ่มจิ้งก็จะแหลกละเอียดไปเช่นแก่เต้าฮุยี้ พวกขุนนางนายทหารทั้งหลายคอยระวัง ล้อมเสือจนเวลาบ่าย จึงจับเสือใส่กรงเหล็กได้แล้วจึงรับสั่งแก่ขุนนางให้จัดโต๊ะเลี้ยงตอบคุณยูเบีที่ได้มาช่วย เวลานั้นก็จวนเย็นบรรดาขุนนางก็ออกจากเฝ้าเจ้าพนักงานจัดเครื่องโต๊ะพร้อมแล้ว ก็เชิญยูเบีไปนั่งโต๊ะ อึ่งเพ้าก็เข้านั่งกินตามสบาย ทั้งสองข้างซ้ายขวามีนางบำเรอรุ่นสาวรูปร่างสะอาดสวยทุก ๆ คน มายืนคอยเฝ้า ยูเบีปีศาจสิบแปดคน บ้างก็รินสุราและขับร้องดัดสีตีเป่าบำเรอต่าง ๆ อึ่งเพ้านั่งกินคนเดียวจนเวลาครึ่งคืน เสพสุรามากจนเมึนเมาถึงสะกดใจไว้มิอยู่ ผุดลุกขึ้นหัวเราะเสียงดังสนั่นก้อง รูปเดิมก็ปรากฏออกมาใหญ่โตสูงกว่าแปดศอกเอื้อมมือไปจับหญิงที่ติดพันลากมาอ้าปากออกกัดเอาศีรษะเคี้ยวกินต่างแกลั่มสุรา

ฝ่ายพวกหญิงบำเรออีกสิบเจ็ดคนเห็นดังนั้น ต่างตกใจตัวสั่นสิ้นสติทุก ๆ คน ต่างพากันลู่วงหนีเที่ยวซุกซ่อน และมีได้อาจร้องให้อ้อฮึงไปได้ ด้วยเป็นเวลามืดค่ำ พระเจ้าแผ่นดินเข้าสู่ที่พระบรรทมแล้ว

ฝ่ายปีศาจอึ่งเพ้านั่งอยู่ที่โต๊ะแต่ผู้เดียวก็รินสุราออกดื่มลากเอาศพคนตายมากัดกินแกลั่มเหล่า โลहितไหลออกเป็อนสองข้างริมฝีปากเลอะเทอะ ฝ่ายม้ามังกรของพระดังซุ่มจิ้ง ซึ่งผูกอยู่ที่ศาลาโรงพักนั้น ได้ยินคนพูดเล่าลือกันว่าพระดังซุ่มจิ้งเป็นเสือเผ่า ให้แค้นใจดังใครเอามีดมาแทงเข้าที่ยอดอก นึกในใจว่าอาจารย์ของเรา คนดี ๆ ทำไมมันจึงพูดว่าเป็นเสือเผ่า ถ้าจริงดังนั้นเป็นปีศาจมันจะทำเอาจึงได้แปรเป็นเช่นนั้นไป ซึ่งมันทำดังนี้ คือมันจะคิดฆ่าพระอาจารย์ของเรา ทำอย่างไรหนอจึงจะแก้ไขได้ พี่เหิงเจียหรือก็กลับไปเสียนานแล้ว ปิยกาย ชั่วเจ็งก็ไม่ได้ข่าวคราว ถ้าวันนี้เรามีได้ช่วยพระอาจารย์ การที่เราอุตสาหักระทำให้มาเป็นพาหนะก็ไม่มีประโยชน์อะไรล้มละลายไปหมดสิ้น เวลานี้ก็สองยามแล้ว ม้ามังกรไม่สามารถจะอดใจอยู่ได้ก็สลัดกระซางเชือกบังเหียนขาดแผ่นขึ้นกลางอากาศแปรรูป

เป็นมังกรลอยอยู่บนเมฆ พิจารณาดูก็เห็นในพระราชวังใน ที่ตำหนัก (งั้นอานเต๋ย) เห็นจุดประทีปสว่างอิ่งฟ้าปีศาจนั่งอยู่ท่ามกลางเสพสุรากินเนื้อคนตายสบายใจ มังกรพิศดูโดยละเอียดแล้วจึงหัวเราะพูดว่า จำเราจะแปลงตัวเข้าไปล่อลวงบางที จะสมคิดจับตัวปีศาจไว้ จะได้แก่พระอาจารย์ออกได้ คิดดังนั้นแล้ว ก็แปลงกาย เป็นหญิงคนหนึ่งรูปร่างสะอาดงามดูผู้หญิงชาววังใน ค่อยย่องก้าวเดินขึ้นบน ตำหนักเข้าไปข้างในแล้ว จึงมีวาจาโอนอ่อนพูดว่า ท่านธูเบีท่านอย่าทำร้ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรินสุราให้ท่านกิน ธูเบีปีศาจพูดว่าเจ้าจงรินเถิด นางมังกรแปลงก็หยิบ เอาป้านสุรามารินใส่ถ้วย สุราก็พุ่งสูงพ่นปากด้วยขึ้นมาสององคุลีโดยเหตุมังกร เสกพระเวทไว้มีให้น้ำสุราล้นไหลออกไปได้ แล้วยกไปส่งให้อิ่งฟ้าปีศาจ ปีศาจ ชมว่าเจ้ารินสุราดี เจ้ายังจะรินให้สูงกว่านี้ได้หรือไม่ นางแปลงบอกว่าได้ จึงหยิบ ถ้วยมาวาง ยกป้านขึ้นรินน้ำสุราลงในถ้วย น้ำสุราพุ่งสูงมียอดดุดเจดีย์ ปีศาจ อิ่งฟ้ารับถ้วยสุรามาดื่มหมดถ้วยแล้ว ก็คว้าเอาศพคนตายมากัดกินอีก จึงถาม หญิงแปลงว่าเจ้าร้องเพลงได้หรือไม่ นางแปลงบอกว่าร้องได้บ้างเล็กน้อยแล้วก็ ร้องให้ปีศาจฟัง ปีศาจถามว่าเจ้ารำเป็นหรือไม่ นางแปลงบอกว่ารำได้บ้าง แต่รำ มือเปล่าไม่งาม สู้มีสิ่งใดถือแล้วรำจึงจะงาม ปีศาจก็ชักเกี้ยวที่เห็นบนขอนไว้ใน ตัวออกส่งให้ นางแปลงรับเอากี๋ยมมาแล้ว ยกกี๋ยมขึ้นค้ำบถตามหน กี๋ยมทำ ออกทำรำพันซ่ายพันชวาทำทางคล่องแคล่ว อิ่งฟ้าแลดูไม่กะพริบตา นางเห็น ได้ที่กี๋ยมแอบเจ้าไปไกล ยกกี๋ยมขึ้นพันลงไปที่ศิระระปีศาจ อิ่งฟ้าหลบทันกระโดด ถอยหลัง ขวยเหล็กค้ำกันสาด นักประมาณแปดสิบซังมารับรอต่อสู้แก่นางแปลง หลบไล่กันออกมาในท้องฟ้ามีดต่อสู้กันไปมาประมาณแปดเก้าเพลงกำลังมังกรก็ อ่อนลง จึงขยับท่าห่างออกไปขว้างด้วยอาวุธกี๋ยม อิ่งฟ้าจึงเอามือจับกี๋ยมไว้ได้ มือหนึ่งเอาเหล็กค้ำกันสาดขว้างไป ถูกสะโพกมังกรเจ็บปวดสาหัส มังกรก็โดด ลงน้ำไป ปีศาจไล่ตามมาก็มิได้เห็นจึงกลับมายังตำหนัก (งั้นอานเต๋ย) ตามเดิมกิน สุราเมาแล้วก็นอนหลับไป

ฝ่ายมังกรหนีหลบอยู่ในน้ำ ประมาณครึ่งชั่วโมงเห็นเจ็บบเสียงจึงได้โผล่ขึ้นมา เหาะขึ้นบนอากาศกลับไปยังที่พิศศาลาเดิม กลายเป็นม้าไปยังเกาะชานอนอยู่ในโรง แต่ที่สะโพกรอยถูกเหล็กกันสาดนั้นฟกบวมมีความเจ็บปวดมาก

ฝ่ายเปี้ยกายเมื่อปล่อยให้ชั่วเจ้งรบแก่อิ่งฟ้าอยู่นั้น ตัวก็เข้าซุกรกมุดหัวนอน เสียตื่นหนึ่ง ครั้นถึงครึ่งคืนก็ตกใจตื่นขึ้นเห็นงูบนท้องฟ้าเห็นดาวขึ้นเต็มท้องฟ้า จึงคิดแต่ในใจว่าชั่วเจ้งเห็นปีศาจจะจับไปแล้ว เราจะต้องกลับไปยังเมืองก่อน คิด ดังนั้นแล้วเหาะกลับมาบัดเดียวก็ถึงศาลาโรงพัก ลงยังพื้นดินเข้าไปมองดูไม่เห็น อาจารย์ ในเวลานั้นเจ็บบเสียงงัดไม้มีคน มองไปก็เห็นม้าชานอนอยู่ในโรงก็ตกใจจึงถาม

ว่าทำไมจึงนอนหายใจมีอาการตุจคนเกือบจะสิ้นชีวิต เหตุอะไรที่สะโพกจึงได้บวม
เล่า เห็นจะมีคนมาทำร้ายอาจารย์จับม้าทุบตีจึงได้เป็นอย่างนี้

ม้ามังกรได้ยินเสียงปิยก่ายบ่นดังนั้นก็จำได้ จึงร้องด้วยเสียงอันดังว่าอ้ายหนูไป
ไปไหน ปิยก่ายได้ยินเสียงคนก็ปลาดใจแทบจะล้มลงยังตัวได้จะใคร่ออกวิ่ง ม้า
ก็หันปากกัดชายเสื้อไว้แล้วพูดว่าอย่ากลัว ปิยก่ายตัวสั่นถามว่าทำไมวันนี้ห้อง
จึงพูดภาษาคนได้ จะมีเหตุร้ายอย่างไรดอกกระมัง

ม้าจึงพูดว่า พี่ไม่รู้หรืออาจารย์นั้นมีเหตุร้ายแรงเกิดขึ้นแล้ว ปิยก่ายบอกว่า
ไม่รู้เลย ม้าพูดว่าไม่รู้จริงฉันจะเล่าให้พี่ฟัง ม้าจึงเล่าตั้งแต่ต้นจนปลายให้ปิย
ก่ายฟังทุกประการ ปิยก่ายมีเหตุเช่นอย่างนี้เราจะคิดแก้ไขอย่างไรดี ม้ากลับมา
ปิยก่ายว่าพี่จะคิดอย่างไรเล่า

ปิยก่ายว่าเราขยับขยายกลับไปไปยังทะเลเกิด ข้าวของเหล่านี้ที่จะหาไปยัง
บ้านพ่อตา กลับไปเป็นลูกเขยเขาเสียดีกว่า ม้ามังกรได้ฟังปิยก่ายพูดดังนั้นก็คิด
เอากางเกงดึงไว้ไม่ยอมปล่อย แล้วก็ร้องให้อ่อนวอนว่าขอพี่อย่าได้คิดเช่นนั้นเลย
ปิยก่ายถามว่าไม่ให้คิดอย่างนั้นจะให้คิดอย่างไรเล่า ชิวเฉิงปีศาจก็จับขังไว้เสียแล้ว
ข้าบสู้มันไม่ได้จะไม่ไปจะให้ทำอย่างไรอีก

ม้ามังกรก็ร้องให้อ่อนวอนว่า พี่อย่าคิดอย่างนั้นเลย แม้ว่าพี่คิดจะช่วยพระ
อาจารย์แล้ว พี่จงรีบไปหาคนหนึ่งก็คงจะช่วยได้เป็นแน่ ปิยก่ายว่าเจ้าจะให้ไป
หาใครที่ไหน ม้าจึงพูดว่าพี่จงรีบเหาะไปยังเขาฮวยก๊วยซัวเซียวที่แห่งเจียมา เธอมี
ฤทธิ์อาณุภาพมากคงจะปราบปีศาจได้ ก็จะช่วยพระอาจารย์ให้พ้นภัยได้ ทั้งจะ
ได้แก่แค้นที่เราแพ้มันด้วย

ปิยก่ายจึงพูดว่าหมายจะให้ไปเชิญใครที่ไหนเล่า มิรู้ก็จะให้ไปเชิญพี่แห่งเจีย
เห็นแก่จะไม่มาเป็นแน่เพราะเกลียดไม่ชอบแก่เราอยู่แล้ว เมื่อก่อนอยู่ที่ภูเขาแปะเข้าซัว
เธอตีปีศาจแปะกูดฮุนยินตาย ท่านอาจารย์โกรธเคืองจึงไล่แยกกลับไป เธอมาโกรธเรา
เราก็ไม่รู้ว่าโดยเหตุอะไรที่ไหน เธอคงจะไม่มาเห็นจะป่วยการเปล่า บางทีเราพูด
ไม่ถูกใจก็จะจับตัวเราไว้ทรมาน เราจะทำอย่างไรเล่าจึงจะรอดชีวิตได้ ม้ามังกร
พูดว่าพี่แห่งเจียนั้นคงจะไม่ทุบตีท่านเป็นแน่ เธอเป็นพระยาสิงมีความกตัญญูมาก
พี่ไปถึงแล้วก็อย่าได้บอกว่าคุณอาจารย์ต้องทุกข์ภัย ให้พูดว่าพระอาจารย์คิดถึงให้มา
หาต้องหลอกเธออย่างนั้น ครั้นเมื่อเธอมาถึงแล้วเราจึงให้รู้เรื่องเมื่อเธอมาถึงได้
เห็นแก่ตาแล้ว ก็คงจะต้องคิดปราบปราบปีศาจ คงจะช่วยอาจารย์ออกได้

ปิยก่ายครั้งได้ฟังม้าพูดดังนั้นก็พูดว่าดีแล้ว เจ้ามีกะใจดังนี้ เราก็คงจะไป
ตามเจ้าว่า แม้เราไม่ไปคนทั้งหลายจะติฉินนินทาว่าเราไม่มีความกตัญญูต่ออาจารย์
ปิยก่ายพูดดังนั้นก็เหาะไปยังเขาฮวยก๊วยซัว ในคราวนี้พระถังซัมจั๋งยังไม่ถึง

ที่ตาย โป๊ยก่ายจึงกางใบหูทั้งสองข้างดูจกางใบ ก็เล่นจิตตามลมไป บัดเดี๋ยวก็มาถึงต่งเกียทะเลใหญ่ เหาะข้ามพื้นทะเลแล้วก็ลุดลงยังพื้นดินไป ตัดตรงเข้าป่าหาทางจะเดินไปยังเขาฮวยก๊วยซัวมาประเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงพูด โป๊ยก่ายเสียหูฟังแน่นแล้วแลไปก็เห็นหั่งเจีย

ในเวลานั้นหั่งเจียออกมานั่งที่เนินเขาอยู่บนแท่นหิน พวกลิงบริวารเวดล้อมยืนค้ำนับเป็นลำดับกัน โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นจึงคิดว่าหั่งเจียมีเกียรติยศมาก เวลาที่เราอย่าเพิ่งให้เห็นก่อน จำจะแอบอยู่ตามพุ่มไม้ที่รกก่อน ดูได้ช่องแล้วจึงเข้าไปหา

ฝ่ายหั่งเจียนั่งอยู่บนแท่นหิน แลไปก็เห็นโป๊ยก่ายเข้าแอบรอกซ่อนตัวอยู่ หั่งเจียจึงบอกแก่บริวารว่า พวกเจ้าจงรีบไปจับตัวฮ่ายคนป่าที่แอบซ่อนตัวอยู่ในพุ่มรอกนั้นมา พวกวานรทั้งหลายก็ตรุกันวิ่งไปจับตัวโป๊ยก่ายมาแล้วผลักให้นั่งลงกับพื้น หั่งเจียถามว่าฮ่ายคนป่ามีงอยู่ที่ไหนไปไหนมา จึงมาซุ่มอยู่ที่นี้ โป๊ยก่ายก้มหน้าพูดว่า ไม่อาจรับคำถามและมีฮ่ายคนป่า เป็นคนรู้จักชอบกัน หั่งเจียพูดว่าที่ตำบลของเรานี้ ที่ไหนคนจะไปมาถึงได้ โป๊ยก่ายก้มหัวซุกปากไม่ให้เห็น แล้วพูดว่าท่านกับเราเป็นพี่น้องกันมาหลายปีแล้ว มาวันนี้ทำไมจำไม่ได้แล้วหรือ กลับพูดว่าคนป่าอะไรที่ไหน หั่งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า ไหนเจ้าจงเงยหน้าขึ้นดูที่หรือ โป๊ยก่ายแหงนหน้ายื่นปากพูดว่าดูก็ดูซิ จำเราได้หรือไม่ ถ้าจำไม่ได้ก็จำเอาแต่ที่ปากเกิด

หั่งเจียเห็นดังนั้นก็อดหัวเราะไม่ได้ จึงเรียกว่าตือโป๊ยก่าย โป๊ยก่ายได้ยินร้องเรียกคำหนึ่ง ก็กระโดดขึ้นขึ้นบอกว่านี้แหละนี้ นี่แหละคือตือโป๊ยก่ายแน่แล้ว หั่งเจียถามว่าทำไมไม่ตามพระอาจารย์ไปกลับมานี้มีธุระอะไรหรือหรือเจ้าทำให้พระอาจารย์ขัดเคืองอย่างไร พระอาจารย์ขับไล่เจ้าเสียดอกกระมัง โป๊ยก่ายบอกว่าไม่ได้ทำให้อาจารย์ขัดเคืองอะไรดอก หั่งเจียว่าไม่ได้ทำให้ขัดเคืองทำไมจึงมาที่นี้ซ้าสงสัยอยู่ โป๊ยก่ายว่าเพราะด้วยพระอาจารย์คิดถึงจึงให้ข้าพเจ้ามาเชิญพี่ไป หั่งเจียพูดว่าพระอาจารย์นั้นได้ทำหนังสือสัญญาให้ไว้แก่เราแล้ว บัดนี้จะมาคิดถึงเราทำไมไม่น่าเชื่อเลย

โป๊ยก่ายว่า พระอาจารย์ท่านคิดถึงจริง ๆ เพราะว่ามีวันก่อนพระอาจารย์อยู่บนหลังม้ากำลังเดินไป อาจารย์ก็เรียกสาธุศิษย์ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ยิน ชั่วเจ็งก็ไม่ได้ยินทำหูหนวกเสีย เพราะฉะนั้นพระอาจารย์จึงได้คิดถึงที่ ว่าพวกข้าพเจ้าทั้งสองไม่เป็นการโง่เขลามันตึงนัก พูดว่าพี่เป็นผู้โง่โง่ฉลาดเฉลียว เวลาใดเรียกก็ได้ยินทุกครั้ง เพราะฉะนั้นจึงได้รับเร่งให้ข้าพเจ้ามาเชิญพี่ไป ขอพี่จงได้ไปเกิดหั่งเจียครั้นได้ฟังดังนั้น จึงลงมาจากแท่นหิน เดินมาจับมือโป๊ยก่ายพูดว่า น้องมาลำบากโดยทางไกล จงอยู่เล่นก่อนแล้วจึงค่อยไป โป๊ยก่ายว่าหนทางนั้นเหลือไกล วิตกแต่อาจารย์จะคอยท่า เราสองคนขอให้รีบไปเกิด

รูปที่ ๑ อึ่งเพ้า

ปีศาจยักษ์อึ่งเพ้าได้อ่อง ตนนี้เดิมคือดาวฤกษ์แข
อยู่ในหมู่ดาว ๒๘ ดวงบนสวรรค์ เมื่อครั้งก่อนนั้น
ผูกสมัครรักใคร่กันกับนางฟ้าองค์หนึ่ง ซึ่งมีนามว่า
เจ็กหนึ่ง นางเจ็กหนึ่งจุติลงมาเอากำเนิดเป็นพระราช
ธิดาของพระเจ้าแผ่นดินเชียงไป่ก๊ก อึ่งเพ้าปีศาจยักษ์
ก็จุติตามลงมาอาศัยที่เขาอ้อจือซัว และลักเอาราช
บุตรของเจ้าเมืองเชียงไป่ก๊กไปเป็นภรรยา ภายหลัง
ได้รับกัณฑ์แห่งเจีย เจ็กเชียงฮ่องเต้ ให้หมุดาวยี่สิบ
แปดดวงลงมาตามตัวกลับขึ้นไปอยู่สวรรค์เป็นดาว
อยู่ตามเดิม

รูปที่ ๒ เชียงไป่ก๊ก

พระเจ้าแผ่นดินเชียงไป่ก๊ก พระองค์ครองราช
สมบัติตามทศพิธราชธรรม ปกครองราษฎรในพระ
ราชอาณาเขตของพระองค์ให้อยู่เย็นเป็นสุขทั่วหน้า
ประชาชน

พระองค์มีพระราชบุตรสามพระองค์ พระองค์
ที่สามทรงพระนามว่าแปะฮวยเซียว แปะฮวยเซียว
นี้ถูกอึ่งเพ้าได้อ่องปีศาจยักษ์จับเอาไปเป็นเมียอยู่ใน
ถ้ำสิบสามปี เกิดบุตรด้วยอึ่งเพ้าสองคน ชายหนึ่ง
หญิงหนึ่ง

ภายหลังพบกับพระถังซัมจั๋งและสาวนุติศย์ทั้ง
สามคนช่วยเป็นธุระแก้ไขรบนพุงกับปีศาจอึ่งเพ้า นาง
จึงได้กลับไปยังสถานบ้านเมืองตามเดิม

รูปที่ ๓ เจ็กหนึ่งฮวยเซียว

นางเจ็กหนึ่งฮวยเซียว นี้เดิมเป็นนางฟ้าอยู่ใน
วิมานตำแหน่งที่เสียง มีจิตปฏิพัทธ์ผูกกรักกับดาวฤกษ์แข
นางจึงได้จุติลงมาเอากำเนิด เป็นราชธิดาแห่งพระ
เจ้าแผ่นดินเชียงไป่ก๊ก เป็นพระราชบุตรที่สามทรง
พระนามว่าเจ็กหนึ่งกงจู้

อึ่งเพ้าปีศาจยักษ์จึงได้ลักไปไว้เป็นภรรยา เกิด
บุตรด้วยอึ่งเพ้าสองคนเป็นชายหนึ่งหญิงหนึ่ง เห่งเจีย
ไปปราบอึ่งเพ้าได้จึงพานางเจ็กหนึ่งกงจู้ กลับไปบ้าน
เมือง อึ่งเพ้าก็กลับไปเป็นดาวฤกษ์อยู่ตามเดิม

รูปที่ ๔ กิมก๊กได้อ่อง

กิมก๊กได้อ่อง เดิมเป็นสานุศิษย์ของท่านท้ายเสียงเส่ากุน กิมก๊กเป็นผู้รักษาเข้าทอง ที่ลักเอาของวิเศษของท่านท้ายเสียงเส่ากุนไปหนีลงมาเกิดในมนุษย์โลก ตั้งตัวเป็นอ่องอยู่ตำบลเขาพังเต็งซัวถ้ำเน่ยฮวยต้อง สก๊ตจับพระดังซ้มจั้งไปขังไว้ใน ถ้ำเน่ยฮวยต้องเห้งเจียแผลงฤทธิ์ไปจับตัวได้ ท้ายเสียงเส่ากุนต้องลงมาตามขอโทษ เห้งเจีย พวกกลับไปอยู่วิมานดุสิตตามเดิม

รูปที่ ๕ จันก๊ก

จันก๊กได้อ่อง ต้นนี้เดิมเป็นสานุศิษย์ของท่านพรหมท้ายเสียงเส่ากุน ร่วมคิด กันกับกิมก๊กลักเอาของวิเศษของท่านท้ายเสียงเส่ากุนพรหมไปจตุติลงมาเกิดอาศัยตั้งตัวอยู่ในตำบลเขาพังเต็งซัวถ้ำตั้งตัวเป็นอ่องทั้งสองคนนั้นแผลงฤทธิ์ธรรมาภาพ จับพระดังซ้มจั้งไปไว้ในถ้ำ เห้งเจียตามไปพบได้สู้รบกันโดยความสามารถ เห้งเจียจับได้ ท่านพรหมท้ายเสียงเส่ากุนลงมาขอโทษพาไปไว้ยังชั้นดุสิตตามเดิม

รูปที่ ๖ อาชิต

อาชิตได้อ่อง ต้นนี้กำเนิดเดิมเป็นเสือปลา ได้รักษาศีลภาวนาอยู่ที่เขาน้ำข้าวช้านาน จึงได้สำเร็จภาคนิรมิตบิดเบือนเปลี่ยนแปลงกายได้ต่าง ๆ กิมก๊กจันก๊กได้อ่องทั้งสอง นับอาชิตได้อ่องว่าเป็นน้ำชายเมื่อกิมก๊กจันก๊กได้อ่องทั้งสองรบกับเห้งเจียสู้เห้งเจียไม่ได้ กิมก๊กจันก๊กทั้งสองจึงได้ไปเชิญอาชิตได้อ่องผู้นำให้มาช่วย ถูกเห้งเจียเปี้ยกายล้วยด้วยคราดเหล็ก จึงได้ถึงแก่ความตาย

รูปที่ ๗ ไอ้เกยก๊ก

เจ้าเมืองไอ้เกยก๊ก พระองค์ครองราชสมบัติโดย ทศพิธราชธรรม มีพระทัยเมตตาปราณีแก่ประชาราษฎร์สมัยนั้นฝนแล้ง บังเกิดการกันดารข้าวปลาอาหารแพง พระองค์จึงได้ตั้งพิธีขอฝน มีปิศาจชวนจีนแปลงกายเป็นฤๅษีเต๋ายินมาช่วยเรียกฝน เรียก ลม ครั้นฝนและลมมีมาดังประสงค์ ราษฎรได้รับความ สุข พระองค์จึงได้ทรงนับถือเต๋ายินเป็นมิตรสหาย ภายหลังชวนจีนผลักพระองค์ลงในสระ ชวนจีนชิงเอาสมบัติขึ้นครองเมือง พระด้งซ่มจิ้งมาถึงเมือง รู้ เหตุจึงให้เห้งเจียช่วยพระองค์ได้กลับคืนครองราช สมบัติไปตามเดิม

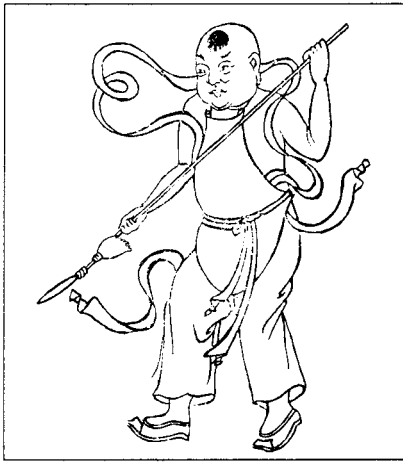
รูปที่ ๘ ชวนจีน

ชวนจีนเต๋ายิน ผู้นี้เดิมกำเนิดเป็นราชสีห์ของ พระโพธิสัตว์บุญผู้ที่เป็นพานนะ เธอแปลงกายลง มาเป็นเต๋ายิน ผูกสมัครรักใคร่ เป็นมิตรสหายกับ พระเจ้าแผ่นดินไอ้เกยก๊กได้สองสามปี จึงคิดประทุษ ร้ายต่อพระเจ้าแผ่นดินไอ้เกยก๊ก แปลงตัวปลอม เป็นพระเจ้าแผ่นดินไอ้เกยก๊กครองราชสมบัติมาได้ เมื่อเห้งเจียมายังเมืองจึงได้กำจัด พระโพธิสัตว์ บุญผู้ก็เสด็จมาช่วยเห้งเจียจับ พาไปไว้ยังที่เดิม

รูปที่ ๙ ไข่จ้อ

ไข่จ้อ เป็นพระราชโอรสของพระเจ้าแผ่นดินไอ้ เกยก๊ก พระองค์นี้ เมื่อชวนจีนปิศาจขึ้นครองราช สมบัติแทนพระราชบิดา ไข่จ้อก็สำคัญว่าชวนจีนเป็น พระราชบิดาแห่งพระองค์ พระองค์มิได้ทรงทราบ ว่า ชวนจีนประทุษร้ายต่อพระราชบิดาของพระองค์ ต่อเมื่อพระองค์เสด็จไปประพาสป่า ได้พบกับ พระด้งซ่มจิ้งและเห้งเจีย พระองค์จึงได้ทรงทราบ เหตุว่า ชวนจีนเป็นปิศาจยักษ์ เห้งเจียคิดอุบายช่วย พระเจ้าแผ่นดินไอ้เกยก๊กให้กลับมาได้ พอถูกจึงได้ มาพบกัน ครองราชสมบัติบ้านเมืองไปตามเดิม

รูปที่ ๑๐ อังฮั้ยยี่

อังฮั้ยยี่ คนนี้คือบุตรชายของรุ่นมืออ่องมารดา ชื่อว่า นางล่อซัว คือธิดาของสยัภษ์ อังฮั้ยยี่ประกอบธาตุให้เป็นกำลัง มีฤทธิ์อาณาภาพเชี่ยวชาญตั้งตัวเป็นได้อ่อง อยู่ตำบลเขาจับเท้าพ้อซัว ในถ้ำฮั้วยุ่นตอง เมื่อพระดังซั่มจั้งมาถึงตำบลนั้น อังฮั้ยยี่แผลงฤทธิ์จับเอาพระดังซั่มจั้งไปซังไว้ในถ้ำ หั่งเจี้ยตามไป ได้รบพุ่งกันโดยสามารถ หั่งเจี้ยสู้ไม่ได้ จึงไปนิมนต์ พระโพธิสัตว์กวณอิมมาจับเอาตัวไปไว้เป็นสาธุศิษย์ ยังเขานำไ้ ได้สำเร็จเป็นเซียน

รูปที่ ๑๑ ภูเคียด

ปีศาจภูเคียดคนนี้ กำเนิดเดิมเป็นเต่า คือเป็นบุตรของพระยาเล่งอ่อง ที่ต้องโทษเจ็กเชียงฮ่องเต้ให้จูงเต้งไปประหารชีวิตเสียนั้น ปีศาจภูเคียดมาตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่ในลำแม่น้ำเฮ็กจิวฮ้อ แผลงฤทธิ์ทำกลอุบายจับเอาพระดังซั่มจั้งลงไปไว้ในบาดาลหั่งเจี้ย จึงได้ไปหาม่อหวังไห้จ้อ มาช่วยจับภูเคียดไปทำโทษ ยังทะเลทิศตะวันตก เพราะหั่งเจี้ยยกโทษประหารชีวิตให้ด้วยเห็นแก่เล่งอ่องผู้บิดา

รูปที่ ๑๒ ม่อหวังไห้จ้อ

ม่อหวังไห้จ้อ ผู้นี้เป็นบุตรชายใหญ่ของเล่งอ่อง พระยานาคฝ่ายทะเลทิศตะวันตก เมื่อพระดังซั่มจั้งถูกภูเคียดจับลงไปซังไว้ในบาดาล หั่งเจี้ยมาฟ้อง เล่งอ่องผู้บิดา พระยาเล่งอ่องจึงให้ม่อหวังไห้จ้อคุมทหารไปช่วยหั่งเจี้ยจับตัวภูเคียดปีศาจ เมื่อจับตัวภูเคียดได้แล้ว ม่อหวังไห้จ้อจึงคุมตัวภูเคียดกลับไปซังบาดาลมีฤทธิ์อาณาภาพมาก

หังเจี๋ยพูดว่าน้องมาถึงวันนี้ จงไปชมชัยภูมิเขานี้เล่นก่อนเถิด ไปยก่ายก็ไม้อาจซัด แต่ใจนั้นร้อนเหมือนไฟ โดยวิตกกังพระอาจารย์ แต่จนใจจำใจเดินตามหังเจี๋ยไปเหมือนคนไม่มีวิญญาณ ฉะนั้นหังเจี๋ยจับมือไปยก่ายจึงขึ้นบนบอดเขาภูเขานี้ตั้งแต่หังเจี๋ยกลับมาก็จัดแจงซ่อมแซมดูงดงามขึ้นมาก เป็นที่หนึ่งแห่งภูเขาในได้หล้านี้ หังเจี๋ยพาไปยก่ายเที่ยวดูแล้วก็พากลับเดินลงจากยอดเขา เห็นพวกบริวารวานรพากันเอาผลไม้ต่าง ๆ มาให้หังเจี๋ยเป็นข้าวเช้าเวลาเช้า หังเจี๋ยพูดว่าน้องของเราห้องใหญ่ ผลไม้เล็กน้อยที่ไหนจะพอ หังเจี๋ยจึงว่า เชิญน้องกินแก้หิวเถิด เวลานั้นตะวันก็ขึ้นสูง ไปยก่ายจึงเร่งหังเจี๋ยว่า พระอาจารย์จะคอยทำพิธีรับไปเถิด หังเจี๋ยว่าน้องจะเข้าไปชมในถ้ำก่อนเถิด ไปยก่ายไม่ยอมไป หังเจี๋ยพูดว่าถ้ำกระนั้นเข้าไม่กล้าจะหลวงเจ้าไว้ แม้เจ้าจะไปก็เชิญเถิด

ไปยก่ายถามว่าพี่ไม่ไปกับข้าดอกหรือ หังเจี๋ยถามว่าเจ้าจะให้ข้าไปไหน เราอยู่ที่นี้ไม่มีผู้ใดมาบังคับเราได้กินนอนก็เป็นสุขแล้ว จะวิ่งไปหาความทุกข์ยากอะไรที่ไหนอีกเล่า พระอาจารย์ถึงข่มขังก็ไล่เราแล้ว จะคิดถึงเราทำไมมีเราไม่เห็นด้วยเลย ไปยก่ายได้ฟังหังเจี๋ยพูดดังนั้นก็เสียใจเป็นที่สุด ไม่อาจที่จะพูดอะไรอีกต่อไป จึงคำนับลาออกเดินไป หังเจี๋ยเห็นไปยก่ายเดินลงไปจากเขาแล้วจึงเรียกวานรบริวารมาสั่งว่า เจ้าจงตามไปยก่ายไปแอบฟังดูว่า ไปยก่ายจะพูดจาว่าบ่นประการใด พวกวานรได้ฟังคำสั่งดังนั้น ก็พากันตามไป

ฝ่ายไปยก่ายเมื่อเดินลงมาจากเขาหันหน้ากลับชี้มือพูดว่า อ้ายหังเจี๋ยอ้ายชาติสิงโพร มึงไม่ตามพระอาจารย์ผู้มิดคุณไป มึงจะอยู่เป็นปีศาจยักษ์หาความสุขกุ้มกะใจมาเชิญมึง มึงไม่ไปก็ช่างเถิด เดินพลางดำพลางไม่หยุดปาก พวกวานรที่เดินตามไปฟัง ได้ยินดังนั้นก็กลับมากบอกหังเจี๋ยตามที่ไปยก่ายบ่นด่าว่าทุกประการ หังเจี๋ยได้ฟังดังนั้น ก็บันดาลโทโสร้องสั่งว่าพวกเจ้าจงตามไปจับตัวมาให้ได้ พวกลิงทั้งหลายก็กรูกันไปล้อมจับเอาตัวไปยก่ายมัดมือไขหลังพามายังถ้ำ

ฝ่ายหังเจี๋ยอยู่ในถ้ำ เห็นพวกวานรจับตัวไปยก่ายมาได้ จึงด่าว่าอ้ายชาติหมูกินรำมึงจะไปก็โยมิไป ทำไมมึงจึงต้องด่าว่ากูด้วยเล่า ไปยก่ายคุกเข่าลงกับพื้น พูดว่าข้าพเจ้าอาจด่าพี่ได้ก็ไหน แม้ด่าพี่จริงดังนั้นก็ให้พี่ตัดคอข้าพเจ้าเสียเถิด หังเจี๋ยว่าเจ้าจะหลอกข้าได้อยู่หรือ หูข้างซ้ายของข้าได้ยินตลอดชั้นฟ้า เทวดาจะพูดร้ายดื้ออย่างไรข้าก็ได้ยิน หูข้างขวาของข้าได้ยินตลอดชั้นพระยาเจี๋ยมพ้ออ่อง (ยมราช) เจ้าด่าข้า ข้าจะไม่รู้ที่เดียวหรือ หังเจี๋ยจึงเรียกวานรให้เลือกไม้พลองอันใหญ่ ๆ มาจับอ้ายไปยก่ายให้นอนหงายขึ้น ตีด้วยพลองที่ห้องยี่สิบทีแล้ว คว่าลงจะเขียนหลังอีกยี่สิบทีแล้วข้าจะเอากระเบื้องเหล็กตีส่งไปอีก ไปยก่ายได้ยินหังเจี๋ยสั่งดังนั้น จึงคำนับพูดว่าขอพี่ได้เห็นแก่พระอาจารย์เถิด ขอให้ยกโทษข้าพเจ้า

ไว้ก่อนเกิดด้วยข้าพเจ้าได้ผิดแล้ว เหน้เจียจึงว่าเราจะเห็นอะไรแก่พระอาจารย์ พระอาจารย์ก็ได้ขับไล่เราเสียแล้ว โป๊ยก่ายว่าพี่ไม่เห็นแก่พระอาจารย์ก็งเห็นแก่ พระโพธิสัตว์เกิด เหน้เจียได้ยินออกชื่อพระโพธิสัตว์ใจก็อ่อนลงทันที จึงพูดว่าถ้า กระนั้นเราไม่เขียนเจ้า เจ้าจงบอกไปตามจริง พระอาจารย์ต้องภัยได้ทุกข้ออย่างไร หรือ เจ้าจึงมาล่อหลอกเราอย่างนี้ โป๊ยก่ายยังยืนคำอยู่ว่าพระอาจารย์มิได้ต้อง ภัยได้ทุกข้อที่ไหนดอก เหน้เจียได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็ไม่เชื่อ จึงพูดว่าเจ้ามาหลอก เราได้ เขียนเสียจึงจะดีตั้งแต่เรากลับมา พระอาจารย์เดินไปก็ได้มีภัยทุก ๆ ตำบล เกิดเหตุร้ายแรงทุกอย่างก้าว เจ้าจงรีบบอกมาโดยเร็วเราจึงจะยกโทษให้หาไม่จะต้อง ตีเสียให้แทบตาย โป๊ยก่ายจึงพูดว่า ข้าพเจ้าปดพี่จริง ๆ ไม่ทราบว่าจะมีบุญพิพัต ชาติพิพัตดีสิหรืออย่างนี้เลย ขอพี่จงยกโทษอย่าเขียนตีข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าจะ บอกตามจริงทุกประการแล้ว

เหน้เจียจึงบอกว่าลูกขึ้นเกิด พวกวานรทั้งหลายก็พากันถอยห่างออกไป โป๊ยก่าย ผุดลุกขึ้นก้าวซ้ายก้าวขวาทำท่าจะหนี เหน้เจียว่าเองจะก้าวไปข้างไหน โป๊ยก่าย ว่าไม่ไปไหน เดินผิดทางไปเห็นทางว่างก็เดินไปกระนั้น เหน้เจียว่าต่อให้เจ้าไป ก่อนสามวัน เราจะตามไปจับตัวมาให้ทันมิให้หนีไปพ้นได้ เจ้าจงเข้ามาบอกความ จริงโดยเร็วเกิด โป๊ยก่ายก็เข้าไปยืนใกล้แล้ว ก็เล่าบอกตั้งแต่ต้นจนปลายตามที่ เป็นมาทุกประการ เหน้เจียครั้นได้ฟังโป๊ยก่ายพูดเล่าบอกดังนั้นมีความโกรธจึงพูด ว่า เมื่อเราจะกลับมาเราก็ได้สั่งไว้ทุกประการว่าแม่ไปพบปะปีศาจภูตผีและยักษ์มาร ในที่ใด ๆ จงบอกชื่อเราว่าเป็นสาธุศิษย์ของพระอาจารย์ปีศาจทั้งหลายเหล่านั้น ก็จะไม่กล้าทำร้ายแก่พระอาจารย์ นี่เป็นเพราะพวกเจ้าอวดดีจึงได้เกิดเหตุร้ายแรง ขึ้นอย่างนี้

โป๊ยก่ายได้ฟังเหน้เจียว่ากล่าวก็เป็นการจริงใจทุกอย่าง จึงคิดว่าอย่าเลยจะพูด ให้เสียดแทงหัวใจเหน้เจียจึงจะได้ คิดแล้วจึงพูดว่าข้าพเจ้าก็ได้ออกชื่อพี่ แต่ปีศาจ มันกลับหมิ่นประมาทดูถูกไม่มีความยำเกรง เหน้เจียถามว่ามันไม่เกรงกลัวนั้นมัน พูดหยาบข้าหมิ่นประมาทอย่างไร

โป๊ยก่ายเห็นได้ทีจึงปดทับถมว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่าปีศาจมีงอแงของงอง อย่า มาคิดร้ายแก่พระอาจารย์ ยังมีที่กูเป็นสาธุศิษย์ใหญ่ชื่อว่า งงองง เธอมีฤทธิ์ อานุภาพมากเหาะเหินเดินอากาศได้เคยปราบปรามภูตผีปีศาจยักษ์มารมามากแล้ว ถ้าเธอมาเวลาใดมึงก็จะถึงความพินาศจนไม่มีที่จะฝังศพ เมื่อข้าพเจ้าออกชื่อพี่ ดังนี้ปีศาจมันกลับบังอาจพูดว่า ไหนอ้ายคนไหนที่ชื่อว่าอ้าย ซึ่งงงองง ขอให้มัน มาเอาโลหิตเส้นคมอาวุธดุ๊กหน้อยเกิด ต้องการอยากพบแก่มันรัก ถ้ามันมา แล้วเราจะจับมันล่อนหนึ่งเสีย และชักเอาเส้นเอ็นออกกัดกระดูกให้แหลกเหลวลาก

หัวใจออกมากินเสีย เราจะปล่อยให้มันมาต่อสู้อีกเรา ทำไมหรือบางทีก็จะตัมน้ำมันเสีย

หึ่งเจี้ยได้ฟังปิยก่ายบอกดังนั้นเหมือนใครเอาไฟมาจุดเข้าที่หัวใจชั้นโลดเต้น เกาหูเกาคางออกอุ่นววยตามกิริยาของลิง แล้วจึงถามว่าอายปีศาจอะไรจึงสามารถมาดำง่าทำทนายเราได้ถึงเพียงนี้ ปิยก่ายจึงว่าที่จึงหยุดยั้งอย่าเพิ่งโกรธรุนววยก่อนที่มันพูดมันดูถูกที่นั่นคืออายปีศาจอึ้งเพ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจำมาเล่าให้พี่ฟัง

หึ่งเจี้ยจึงพูดว่าเราจะไปปราบปีศาจแม่เรามาไป มันจะหมิ่นประมาทเราได้ว่าไม่สู้มัน ปิยก่ายว่าขอพี่ได้ไปแก้แค้นหรือพี่จะไม่ไปก็ตามแต่ใจของพี่เกิด หึ่งเจี้ยกระโดดลงจากแท่นเข้าห้องผลิตเครื่องนุ่งห่มออกแล้ว เอาเครื่องผ้าผูกคอและผ้าถุงด้วยหนังสือ ครั้นแต่งตัวเสร็จแล้วก็เดินออกมามือถือกระบองเหล็ก พวกบริวารวานรก็กรูกันมาถามว่าได้เสียจะไปไหน

หึ่งเจี้ยพูดว่าเดิมเราตามพระอาจารย์ไปทั่วจักรวาลก็รู้ว่าเราเป็นสานุศิษย์ของพระดังซ่มจิ้ง เวลานั้นเธอว่าเราเป็นคนผิดไล่เราให้เรากลับมา เรากลับมายังที่เดิมของเรา ๆ ก็มีความสุขสำราญแล้วบัดนี้เราจะไปตามรักษาพระอาจารย์ไปอาราธนาพระธรรม กว่าจะสำเร็จแล้วเราจึงจะกลับมาหาพวกเจ้า จะได้รับความบรมสุขด้วยกันไปภายหน้า พวกบริวารได้ฟังหึ่งเจี้ยชี้แจงดังนั้นต่างก็ค้ำนับทุก ๆ ลิง

หึ่งเจี้ยจับมือปิยก่ายไว้แล้วก็เหาะขึ้นบนเวหา ลอยลัดลิวลิ่วมาเร็วยิ่งกว่าลมพัด บัดเดียวก็ถึงดั่งเกียงทะเลใหญ่เหาะข้ามปากมดครั้งถึงฝั่งตะวันตกหึ่งเจี้ยบอกแก่ปิยก่ายว่า น้องจงคอย ๆ ไปพี่จะลงอาบน้ำสักประเดี๋ยวจะตามไป ตั้งแต่พี่กลับมามันติดกลืนอายปีศาจจะเหมือนสาบพระอาจารย์ไม่ชอบ ท่านชอบแต่คนสะอาด

ปิยก่ายเวลานั้นก็รู้สึกได้ว่า หึ่งเจี้ยเป็นผู้ใจกตัญญูจริงมิได้คิดนอกใจแก่พระอาจารย์ ปิยก่ายรอคอยอยู่บนอากาศ หึ่งเจี้ยลงไปอาบน้ำประเดี๋ยวก็เหาะกลับขึ้นพร้อมกันเหาะตรงมายังปราจีนทิศ แลไปข้างหน้าก็เห็นพระเจดีย์มีรัศมีออกโชติช่วง ปิยก่ายชี้มือบอกว่านั่นแหละที่อยู่ของปีศาจอึ้งเพ้าแล้วซัวเจ๋งยังอยู่ในนั้น หึ่งเจี้ยว่าไว้ธุระพี่จะลงไปดูก่อน จะได้คิดต่อสู้อีกปีศาจต่อไป ปิยก่ายว่าเวลานีปีศาจมิได้อยู่ในถ้ำ หึ่งเจี้ยว่าพี่เข้าใจได้แล้ว พูดกันดังนั้นแล้วก็ลอยลงไปยังประตูถ้ำ หึ่งเจี้ยก็เดินเข้าไปในประตูถ้ำเที่ยวมองดูก็เห็นปีศาจเด็กสองคนกำลังวิ่งเล่นกันอยู่ หึ่งเจี้ยก็วิ่งเข้าจับเอาจากผมลากมาทั้งสองคน เด็กก็ร้องอึกทักขึ้น พวกปีศาจบริวารเหล่านั้นก็เข้าไปบอกแก่นางก่งจู้ว่า บัดนี้ลูกของก่งจู้ทั้งสองคนนั้นมีคนมาจับไปข้างนอกแล้ว

นางก่งจู้ได้ฟังดังนั้น ก็รีบออกมาข้างนอก แลเห็นหึ่งเจี้ยจับเอาบุตรไป จึง

ร้องไปว่า ท่านทำไมมาจับบุตรของเราไปข้างไหน พ่อของมันดูร้ายนัก ท่านอย่าทำดั่งนั้นจะวุ่นวายขึ้นแห่งเจียวพูดว่า กังจูจ๋าเราไม่ได้หรือ เราคือสานุศิษย์ใหญ่ของพระถังซัมจั๋ง คือ ซึงหงอคง บัดนี้น้องของเรา คือ ชิวเจ๋ง ยังอยู่ในถ้ำนี้ นางกังจูไปปล่อยออกมาแล้ว เด็กทั้งสองนี้เราจึงจะคืนให้ นางกังจูได้ฟังดั่งนั้น ก็วิ่งกลับเข้าไปในถ้ำ ตวาดพวกปีศาจที่คุมชิวเจ๋งให้ถอยออกไป แล้วนางเข้าแก้มัดชิวเจ๋งออกชิวเจ๋งว่าอย่าปล่อยข้าพเจ้า ปีศาจมันจะทำอันตรายแก่ท่าน นางกังจูพูดว่าท่านมีคุณได้ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะแก้ให้ท่านไปพ้นจากอันตรายบังเอิญบัดนี้ที่หน้าถ้ำ มีพี่ของท่านชื่อแห่งเจียวมาบอกให้เราปล่อยท่านออกไป ชิวเจ๋งครั้นได้ทราบดั่งนั้น และได้ยินอักษรสองคำว่าแห่งเจียวดุจดั่งว่าน้ำทิพย์มายาใจ มีความรื่นเริงหาที่เปรียบมิได้ก็รีบออกมายังประตูถ้ำ แลเห็นแห่งเจียวค้ำบแล้วพูดว่า วันนี้พี่อยู่บนฟ้ามาหรือ ขอให้ช่วยข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด

แห่งเจียวหัวเราะแล้วพูดว่า เมื่อก่อนนั้นหากว่าอาจารย์ภาวนาคาถา ช่วยกันแก้ไขบ้างก็จะดี กลับทำพูดส่อเสียดจะรับรักษาพระอาจารย์ไปทางไซที่ให้ตลอดทำไมไม่ไปกลับมาคุยคู่ๆที่นี่เล่า ชิวเจ๋งจึงพูดว่า พี่เป็นคนกวนจืด การที่แล้วไปไม่ควรรกลับเหมายากกล่าว ชิวเจ๋งก็ทบบแก้เปี้ยก่าย จึงเล่าถึงการเมื่อวานนี้ให้ฟังแห่งเจียวว่าอย่าพูดให้ข้าพเจ้าสองคนจงรีบเอาเด็กนี้ไปยังเมืองเซียงปีก็กกก่อน ล้อปีศาจชิงเพ้า ที่นี้ไว้ระที่จะคอยมันมา ชิวเจ๋งว่าจะลอมันอย่างไร แห่งเจียวว่าน้องทั้งสองจงเอาเด็กไปยังปราสาทในพระราชวัง เอาเด็กนี้ฟาดลงกับพื้น ถ้าใครถามก็จงบอกว่าเด็กนี้เป็นลูกของปีศาจชิงเพ้าจับมาได้ ถ้าปีศาจเห็นและรู้ดั่งนั้นก็คงกลับมาชิงถ้ำ พี่ไม่ต่อสู้แกมันในเมือง โดยเห็นว่าราษฎรจะตกใจแตกตื่นวุ่นวายกัน เปี้ยก่ายชิวเจ๋งได้ฟังแห่งเจียวชี้แจงดั่งนั้นก็ค้ำบลาอุ้มเด็กเหาะกลับตรงเข้าไปในเมืองเซียงปีก็ก

แห่งเจียวเห็นคนทั้งสองไปแล้ว ก็เดินเข้าไปยังประตูใน กังจูจึงเดินมาถามว่าท่านเป็นคนอยู่ในศีลในธรรม ทำไมไม่ถือธรรมเนียมท่านว่าให้ปล่อยน้องท่าน น้องท่านจะปล่อยลูกเรากลับ นี้น้องท่านเราก็ปล่อยไปแล้ว ทำไมท่านจึงไม่คืนลูกของเรามาให้เราเล่า แห่งเจียวได้ฟังดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า กังจูอย่าเพ้อโกธก่อนบุตรท่านข้าพเจ้าให้เปี้ยก่ายชิวเจ๋งพาไปเฝ้าพระเจ้าตาแล้ว กังจูว่าท่านทำอย่างนั้นมิผิดหรือ คือชิงเพ้ามันไม่เหมือนคนทั้งหลาย ชิงเพ้าที่ไหนจะยอมให้ท่านทำอย่างนั้น แห่งเจียวหัวเราะแล้วถามว่า กังจูมีจิตหวนผัวหรือ ทำไมจึงไม่คิดถึงบิดามารดาเล่า ถ้าเช่นนั้นจะมีเป็นคนอกตัญญูตาไปหรือ กังจูได้ฟังแห่งเจียวพูดดั่งนั้นก็นึกขึ้นมาได้มีความละอายแก่แห่งเจียว มีสีหน้าอันแดงจึงบอกแก่แห่งเจียวว่า ขอท่านทราบมิใช่จะไม่คิดถึงบิดามารดาเมื่อไรมี เพราะปีศาจมันพามาข้างไว้ที่นี้จะ

ไปไหนก็ไม่ได้ เป็นที่ยากสุดที่จะรำพัน ไม่มีใครจะนำข่าวคราวไปได้ จะใคร่ตายเสียแต่หากคิดถึงบิดามารดาจะไม่ทราบเหตุการณ์ ก็จะเข้าใจว่าข้าพเจ้าหนีตามผู้ชายไป จึงได้รักษาชีวิตไว้คอยหาของอยู่ขณะนี้ พุดตังนั้นแล้วร้องไห้

เห็งเจียวพูดว่า กังจูอย่าโหมนัสเลย ข้าพเจ้าทราบว่างังจูมีหนังสือไปฉบับหนึ่ง และได้ช่วยพระอาจารย์ของข้าพเจ้าให้รอดชีวิตในหนังสือนั้นมีใจความว่า คิดถึงบิดามารดา ไร้ธุระข้าจะจับปีศาจได้แล้วจะได้พากังจูกลับเมือง กังจูว่าท่านอย่ามาหาที่ตายเลย เมื่อวานนี้น้องของท่านทั้งสองรูปร่างดูแข็งแรงยังสู้มันไม่ได้ ตัวของท่านผอมผอมดูคนร้อยไข่มุมมีฝีมืออย่างไรจึงจะจับมันได้ เห็งเจียวพูดว่าอันฝีมือนี้ กังจูยังไม่เคยเห็น ข้าพเจ้ากำจัดปีศาจดอก กังจูถามว่าท่านทำอย่างไร จึงจะปราบมันได้ เห็งเจียวว่าจงหาที่ซ่อนตัวไว้ข้าพเจ้าคอยมันกลับมา จะได้ตีมันให้ล้มลงแล้ว ข้าพเจ้าจะพากังจูกลับไปเมือง กังจูได้ฟังเห็งเจียวแนะนำดังนั้นก็กลับเข้าไปในถ้ำที่แอบซ่อนตัวอยู่ เห็งเจียวก็แปลงกายเป็นเหมือนกังจูนั่งคอยทำอึ่งเพ้าอยู่ในถ้ำ

ฝ่ายปิศาจกายชั่วเจ้ง อุ่มลูกปีศาจสองคนเหาะมายังพระราชวังใน ครั้นถึงหน้าพระที่นั่ง ปิศาจกายชั่วเจ้งก็เอาเด็กนั้นพาดลงกับพื้น ร่างกายเด็กทั้งสองก็อ่อนนุ่มไปทั้งตัว เวลานั้นกำลังขุนนางข้าราชการอยู่พร้อมกัน เมื่อได้เห็นดังนั้นก็พากันตกใจว่าไม่ดีแล้ว บนฟ้าพาดคนลงมาสองคน ปิศาจกายร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายเด็กสองคนนั้นคือลูกของปีศาจอึ่งเพ้า ข้าพเจ้าปิศาจกายกับชั่วเจ้งไปจับมันมาได้เอง

ฝ่ายปีศาจกำลังเฆี่ยนนอนอยู่ในตำหนักงั้นอันเดี่ย เวลานั้นกำลังนอนฝัน ได้ยินเสียงคนออกชื่ออึ่งเพ้า ก็ตกใจพลิกตัวตื่นเฆี่ยนหน้ามอดดู เห็นปิศาจกายกับชั่วเจ้งยืนอยู่บนเมฆสองคน ทำอึกทักแซเสียง อึ่งเพ้าจึงดำริแต่ในใจว่าเมื่อวานนี้ปิศาจกายหนีแล้ว ชั่วเจ้งก็จับได้ขังไว้ในถ้ำ ทำไมมันจึงมาได้ และลูกของเราที่อยู่ถ้ำทำไมจึงมาตกอยู่ในมือมันได้ อย่างกระนั้นเลย เราจะกลับไปดูที่ถ้ำก่อนจะมีเหตุร้ายตีประการใด แล้วเราจึงค่อยกลับมาโต้ตอบแก้มันก็ไม่ช้าอะไร คิดดั่งนั้นแล้ว ก็มีได้เข้าไปลาเจ้าเมืองรีบเหาะตรงไปยังถ้ำ ในเวลานั้นก็รู้ทั่วกันว่าอู๋เบ๊นั้นคือปีศาจยักษ์ เจ้าเมืองเซียงเป่ก็จึงรับสั่งให้คอยระวังเสียเดาเนั้น

ฝ่ายอึ่งเพ้ามาถึงถ้ำจึงเดินเข้าไปในประตู เห็งเจียวแปลงนั่งคอยทำปีศาจ พอแลเห็นเดินเข้ามาเห็งเจียวเอานิ้วหยิกนัยน์ตาแล้วร้องไห้สะอึกสะอื้นน้ำตาก็ไหลลงอาบกาย แล้วเอามือทูปอกและทอดกายลงดินร้องไห้เสียงโฮ ๆ เมื่อปีศาจอึ่งเพ้าเห็นดั่งนั้น ก็อดกลั้นอยู่มิได้วิ่งมาใกล้ลูบไล้ไต่ถามว่าเป็นอย่างไรที่ไหนหรือ จึงได้คร่ำไสยเดือดร้อนรำคาญอย่างนี้

เห็งเจียวจึงมารยาบออกว่าได้ออ้อมมีค่าเขาพูดว่า ชายไม่มีเมียทรัพย์ไม่มีเจ้าของ

หญิงไม่มีผัวตัวก็ลอยเปล่าเหมือนเมื่อวานนี้ท่านไปเยือนญาติทำไมไม่กลับมา เมื่อเข้าวันนี้เปียกกายมันแยงเอาหัวแข็งไปแล้วมีหน้าซำจับเอาลูกทั้งสองไปด้วย ข้าพเจ้าขอร้องเท่าไรมันก็ไม่ฟัง มันว่าจะพาไปในพระราชวังเยี่ยมพระเจ้าตา ครึ่งวันแล้วก็มีได้เห็นลูก ไม่รู้ว่าจะตายเป็นประการใดก็ไม่เห็นได้อ่อง กลับมาข้าพเจ้าจะทำอย่างไรได้ เพราะจะนั่นให้มีความเจ็บแค้นในใจ จะกลั่นน้ำตาไว้มิได้

อึ่งเพ้าได้ฟังก่งจูเล่าให้ฟังดังนั้น ก็โกรธพูดว่าลูกของเราจริงแล้ว หึงเจี๋ยแปลงพูดว่าเปียกกายมันแยงเอาไปเสียแล้ว ปิศาจก็โกรธดุจไฟกลับไป กระโดดโโดดเต้น ขยับเขยื้อนเคี้ยวฟันว่า มันเอาลูกไปฆ่าเสียแล้ว เราจะต้องไปจับย้ายสองคนนี้ มาฆ่าเสียบ้างจะได้แก้แค้นให้แก่ลูกเรา อึ่งเพ้าพูดแก่ก่งจูแปลงว่าเจ้าอย่าโทมนัสร้องไห้ไปเลยในจิตใจของเจ้านั้น เป็นอย่างไรบ้างหรือเปล่า หึงเจี๋ยแปลงบอกว่าไม่เป็นอะไรดอก เพราะข้าพเจ้าคิดถึงลูกร้องไห้หนักเข้า ในท้องก็ให้จุกขึ้นมา ปิศาจปิศาจพูดว่าเจ้าไม่ต้องรีบรัดใจ อันการจุกเสียดนั้นมีของวิเศษเอาดิ่งเข้าที่เสียดนั้นก็จะหาย เอนี้วิตติหนึ่งก็ถอนหัวใจของเราออกมา

หึงเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ปิศาจก็พาหึงเจี๋ยไปในที่ลับ แล้วล่ำรอกของวิเศษสิ่งหนึ่งออกมาประมาณเท่าพองไก่ หึงเจี๋ยเห็นก็ดีใจ พูดว่าของนี้ประกอบมากก็ปีจึงสำเร็จเป็นของวิเศษ ข้าพเจ้ามีนิสัยอันใหญ่จึงได้มาเห็นซึ่งของนี้ หึงเจี๋ยจึงหยิบเอามาลองคลึงดูที่หน้าอกแล้วก็ลองเอานี้วิตติดู ปิศาจก็ปิดมือจะเอาคืน หึงเจี๋ยก็เอาใส่เข้าไปปากกลืนลงไป ในท้องปิศาจกำหนดจะทุบ หึงเจี๋ยก็เอามือหนึ่งยกขึ้นรับไว้ เกาตรงที่หนึ่ง ก็แปลงกายกลับเป็นรูปเดิมแล้วจึงพูดว่า อ้ายปิศาจยักษ์มีงอยทำให้ล่วงเกิน เอ็งจงดูว่ากูนี่คือใครจำได้หรือไม่

ปิศาจอึ่งเพ้าเห็นดังนั้นก็ตกใจ พูดว่าก่งจูทำไมเจ้าจึงได้แปรรูปร่างเป็นเช่นนี้ไปเล่า หึงเจี๋ยว่าเรารู้ว่าเจ้าเป็นปิศาจ มีงว่าใครเป็นเมียของมีง ปู่ย่าตายายมีงจำไม่ได้หรือ ปิศาจก็ตริกนึกขึ้นมาว่า ข้าจำได้แต่จำชื่อไม่ได้ เจ้าคือใครที่ไหน และอยู่ที่ไหนมีธุระอะไรมาถึงบ้านเรา ล่อลวงเอาของวิเศษของเราไป อันความจริงคือเป็นคนร้าย หึงเจี๋ยว่าทำไมเจ้าจำข้าไม่ได้หรือ เราคือเป็นสานุศิษย์ใหญ่ของพระถังซัมจั๋ง นามเรียกว่า ซึงหงอคงหึงเจี๋ย เมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้นเราเป็นปู่ย่าตายายของเอ็ง ปิศาจพูดว่าอย่าพูดปดเราเลย เราจับถังซัมจั๋งได้มีสานุศิษย์สองคนเท่านั้น นามเรียกว่าเปียกกายหัวแข็ง ไม่เคยได้ยินแซ่ซึง ไม่รู้ว่าเจ้าอยู่ที่ไหน เป็นอ้ายปิศาจมีมาล่อลวงเอาของวิเศษของเราอย่างนี้

หึงเจี๋ยพูดว่าเราได้มาพร้อมกับคนทั้งสองนั้น เพราะเราตีปิศาจตาย อาจารย์โกรธว่าเราดูร้ายไล่เราให้กลับไปเสีย จึงมิได้ร่วมทางมาด้วยกัน ทำไมเจ้าจึงไม่รู้จักปู่ย่าตายายของเอ็งเล่า อึ่งเพ้าตอบว่าเจ้ามิใช่คนดี อาจารย์เจ้าไล่กลับแล้วยัง

จะแบกหน้ามาดูคนทั้งหลาย เจ้าไม่มีความอายแก่เขาทั้งหลายเลย หั่งเจียดำว่าย
อ้ายชาติข้ามึงไม่รู้หรือว่าวันหนึ่งก็เป็นครู ลินชีวิตบนบ่อนั้นเป็นพ่อ มิ่งคิดร้าย
ทำแก่พระอาจารย์กู ทำไมเราจะไม่มาช่วยเล่า จึงจะได้ทำตามสบายใจของมิ่ง
และมิ่งด่าลับหลังกูทำไม ปิศาจตอบว่าข้าได้ดำเจ้าที่ไหน

หั่งเจียว่าปิศาจบอกแก่เราว่าเจ้าดำเรา ปิศาจว่ายอ้ายตื้อปิศาจกาย อ้ายปาก
แหลมมันกัดผีปากแม่สื่อ ทำไมจึงพอใจเชื่อมั่น หั่งเจียว่าเจ้าอย่าพูดให้มากไปเลย
โหยกหยอกเสียเวลา เจ้ามีความเกียจคร้าน แหกมาทางไกลไม่มีอะไรจะเลี้ยงแซก
เจ้าจูงยื่นหัวออกมาให้เรารู้สึกทีหนึ่งเป็นซาแก้อยากน้ำร้อน อึ่งเพ้าหัวเราะแล้วพูด
ว่าหั่งเจียเจ้าเข้าใจผิดไป แม้ว่าเจ้าอยากจะตี ไม่ต้องถึงตัวเรา พวกบบริวารของเรา
อนกอนันต์ ตามใจเจ้าจะเลือกตีเอาเราวิตกกกลัวว่าเจ้าจะออกประตูไม่ได้ ว่าแล้ว
อึ่งเพ้าก็เรียกปิศาจน้อยทั้งหลายให้ล้อมกันประตูไว้ทุกประตูโดยความแน่นอน

หั่งเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะด้วยเสียงอันดัง มือก็ถือกระบองเหล็กร้องแปลงก็
แปลงสามหัวทวมมือ จับกระบองสามอันก็ตรงเข้ามายังพวกปิศาจตีชนาบตาย
ราบไปทั้งสิ้น เหลือแต่อ้ายปิศาจอึ่งเพ้าหนีลอดออกมานอกประตูถ้าได้แล้วร้อง
ดำว่ายอ้ายชาติสิงโพร มิ่งอดตีมาบุกรุกยั้งที่เข่าว่าแล้วก็กระโจนฟันหั่งเจียด้วยดาบ
หั่งเจียเอากะบองเหล็กกับ ต่างต่อสู้กันไปมาประมาณหกสิบเพลง หั่งเจียคิดแต่
ในใจว่าปิศาจนี้มันไม่มีมิตดาบ รบแข็งแรงอาจรับกระบองได้ ผีมือมันก็เข้มแข็ง จำ
เราจะล่อให้มันไล่ตามแล้วจึงหวนกลับมา มันเสียท่ามิดนั้นก็จะได้ คิดดังนั้น
แล้วหั่งเจียก็ยกกระบองขยับล่อทำท่าหนีออกห่าง ปิศาจมือถือมิตดาบไล่รุกตาม
มา หั่งเจียเห็นได้ทีก็หวนกลับสวนมา ปิศาจรับไม่ทัน หั่งเจียเอากะบองตีปิด
มิตดาบกระเด็นไป แล้วตีถูกปิศาจทีหนึ่ง ปิศาจก็สูญหายไปไหนที่นั่น หั่งเจีย
ก็ยืนคิดอยู่ว่า ปิศาจเห็นจะหนีไปแล้ว หั่งเจียก็เหาะขึ้นบนอากาศแลหาจนรอบ
ทั้งแปดทิศก็มีให้เห็น จึงคิดขึ้นได้ว่า ปิศาจมันได้พูดว่าจำเราไว้ ชะรอยจะเป็น
ดาวลงมาจากสวรรค์ จำเราจะขึ้นไปค้นดูจะเป็นปิศาจเจ้าอะไร คิดดังนั้นแล้วก็
เหาะขึ้นไปยังประตูสวรรค์นำทีหมิง เดินเข้าไปในปราสาททองเม่งเตียบชี่ใต้เทียน
ชื่อทักว่าหั่งเจียท่านไปข้างไหนมา หั่งเจียค่านับบอกว่าข้าพเจ้าตามตั้งซิมจั้งไปไซที่
บัดนี้มาถึงเมืองเชียงปีก๊ก มีปิศาจยักษ์ลักเอาลูกสาวเจ้าเมืองเชียงปีก๊กไปและ
ทำร้ายแก่พระดั่งซิมจั้ง ข้าพเจ้าได้ต่อสู้มันได้หนีสูญหายไป ข้าพเจ้าคิดเห็นว่า
มันจะเป็นดาวบนสวรรค์ลงไป จึงได้ตามมาตรวจว่าจะปิศาจกุมิอารักษันโต
ชี่ใต้เทียนชื่อได้ฟังหั่งเจียบอกดังนั้นก็นำความเข้าไปกราบทูลเง็กเชียงฮองเต้ เง็ก
เชียงฮองเต้ตรัสสั่งให้ตรวจดูชี่ใต้เทียนชื่อก็ไปเที่ยวตรวจทุก ๆ กุมิห้องชั้นฟ้าดาวดั่งส์
ก็ไม่มีเทพยดาองค์ใดหายไป อยู่พร้อมกันทุกกุมิที่ แล้วก็ตรวจรอบนอกตามกุมิดาว

ทั้งหลายตรวจไปก็เห็นในภูมิยี่สิบแปดดาวนั้นยังเหลือแต่ยี่สิบเจ็ดดวงหายไปแต่ดาว กุยแซ ซี้ได้เขียนชื่อก็นำความมากราบทูลเจ็กเชียงฮ่องเต้ เจ็กเชียงฮ่องเต้จึงตรัสถามว่าหายไปสักกี่วันแล้ว ซี้ได้เขียนชื่อทูลว่าหายไปสิบสามวันแล้ว

เจ็กเชียงฮ่องเต้ตรัสว่า อันสิบสามวันในดาวดิ่งสี่นี้เป็นสิบสามปีในมนุษย์โลก จึงรับสั่งให้หมุดาวลงไปตามกุยแซ หมุดาวทั้งหลาย ก็ถวายบังคมลาออกจากปราสาทวิมานเล่งเซียวเตี้ย ไปยังประตูน้ำที่หมิงก็พากันเหาะลงยังเขาอ้วจ้อซัว ครั้นถึงหมุดาวก็พักอยู่กลางอากาศ เดิมเมื่อปีศาจหนีห่างเจียนั้น หมุดาวบนสวรรค์ก็เกรงฤทธิ์แห่งเจีย จึงพากันมาหลบอยู่ที่ริมเขานั้นจึงไม่เห็น ครั้นปีศาจกุยแซได้ยिनหมุดาวกวาวนาเรียกจึงได้ออกมาให้เห็น หมุดาวก็พาตัวปีศาจไปยังสวรรค์

แห่งเจียเมื่อเห็นปีศาจมา ก็เข้ามาสกัดหน้าจะใครตี หมุดาวทั้งหลายจึงห้ามว่าอย่าให้ทำเลย จงขึ้นไปเฝ้าเจ็กเชียงฮ่องเต้เกิดแห่งเจียก็พร้อมทั้งหมุดาวตามขึ้นไปเฝ้าเจ็กเชียงฮ่องเต้ ครั้นถึงหมุดาวก็นำเข้าถวาย กุยแซก็เอาป้ายทองคำถวาย แล้วก็ถวายบังคมรับผิดสารภาพตามโทษที่กระทำ

เจ็กเชียงฮ่องเต้ จึงตรัสถามกุยแซว่า บนสวรรค์นี้เป็นบรมสุขสำราญ เหตุใดท่านจึงได้หนีลงไปอยู่ในมนุษย์โลกทำไม กุยแซจึงกราบทูลว่า ซึ่งโทษของข้าพเจ้ากระทำผิด ก็ถึงประหารชีวิตแล้วแต่ขอพระองค์ได้โปรด เหตุทั้งนี้เป็นด้วยนางกั๋งจูบุตรเจ้าเมืองเซียงไต้ก๊ก คือ นางฟ้า (เจ็กนึ่ง) อยู่ในตำแหน่งพิเสียง มีจิตปฏิพัทธ์ผูกรักแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิตกว่าจะเป็นความมัวหมองในวิมานสถานทิพย์ จึงให้จตุลงไป เอกกำเนิดเป็นนางกั๋งจูที่สาม ของพระเจ้าแผ่นดินเมืองเซียงไต้ก๊ก ข้าพเจ้ามีความผูกพันจึงได้แปลงกายเป็นปีศาจลงไปยังมนุษย์โลกของเอาภูเขอ้วจ้อซัว เป็นสถานที่อาศัย จึงได้พานางมาอยู่ด้วยกันที่โน้นถ้านั้นประมาณสิบสามปี บัดนี้แห่งเจียมาถึงก็เป็นความสำเร็จตามประสงค์แล้ว ข้าพเจ้าก็ยอมรับโทษซึ่งได้กระทำผิดล่วงละเมิดโดยพลการ ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด

เจ็กเชียงฮ่องเต้ครั้นได้ทรงฟังกุยแซกราบทูลดังนั้น พระองค์จึงเก็บป้ายทองคำนั้นไว้ ถอดกุยแซออกจากหมุดาวส่งไปให้อยู่กับท่ายเสียงเล้ากุนในชั้นดุสิต ช่วยในการคุมไฟเอาคุณถ้ายซึ่งโทษ แห่งเจียเห็นเจ็กเชียงฮ่องเต้ปรับโทษกุยแซแล้วก็มี ความยินดี ถวายบังคมลาและคำนับลาหมุเทพบุตรแล้วก็ออกมายังประตูน้ำที่หมิงเหาะมายังเขาอ้วจ้อซัวถ้าปอง้วยต้อง ครั้นถึงก็เข้าในถ้ำค้นหานางกั๋งจู แล้วก็เล่าความตามที่เป็นมาให้นางกั๋งจูฟังทุกประการ ในทันใดนั้นปิศาจตัวซัวเจ๋งก็มาถึง แห่งเจียจึงพานางกั๋งจูออกจากถ้ำกลับมาเมืองเซียงไต้ก๊ก บัดเดี๋ยวก็ถึงพระราชวัง โดยอำนาจอิทธิฤทธิ์ของแห่งเจีย นางกั๋งจูก็เดินตรงเข้าปราสาทกิมหลวนเตี้ยคำนับ พระราชบิดา บรรดาพวกข้าราชการฝ่ายหน้าและฝ่ายใน ก็พากันแวดล้อมเยี่ยม

เยื่อนก่งจู้ กังจู้จึงกราบทูลพระราชบิดาว่า หั่งเจี๋ยได้ปราบปรามปีศาจด้วยกำลังอิทธิฤทธิ์อันเข้มแข็ง จึงได้รอดชีวิตมาเห็นพระพักตร์พระราชบิดาและหมู่พระญาติ

เจ้าแผ่นดินเชียงเป่ยก๊กเมื่อได้เห็นพระราชธิดากลับมาได้แล้ว ก็มีพระทัยยินดีเบิกบานยิ่งนัก จึงตรัสถามว่าอันปีศาจคือดาวฤกษ์แปรแปลงกายมา นางกังจู้คือนางฟ้าเง็กนึ่งนึ่งนั้น อยู่ในตำแหน่งที่เสียดบนสวรรค์จุติลงมาโดยมีนิสัยต่อกัน จึงได้เป็นภรรยาสามีกันจะนั้นหรือ หั่งเจี๋ยก็ทูลว่าเป็นดังนั้น และบัดนี้เง็กเชียงฮ่องเต้ได้ปรับโทษฤกษ์แซกดอดเสียจากหมุดดาวให้ไปอยู่กับท้ายเสียดเล่าคุณเป็นพนักงานสุ่มไฟพระเจ้าแผ่นดินเชียงเป่ยก๊กเมื่อได้ทรงฟังหั่งเจี๋ยดังนั้นก็มีความชอบคุณหั่งเจี๋ยยิ่งนัก จึงรับสั่งให้หั่งเจี๋ยไปดูพระอาจารย์ ขุนนางทั้งหลายก็ช่วยกันหามกรงเหล็กที่ใส่เสียดเผ่านั้นออกมาแล้วให้ถอดซีกรงนั้นออก คนอื่น ๆ เห็นพระดังซั่มจั้งเป็นเสียดเผ่า แต่หั่งเจี๋ยผู้เดียวเห็นพระอาจารย์ว่าถูกเวทมนตร์ของปีศาจ แต่ปากแข็งหาไหวติงไม่ได้ หั่งเจี๋ยเห็นดังนั้นหิวระาะแล้วจึงพูดว่า พระอาจารย์ทำไมไม่แก้ไขเล่า ท่านเห็นว่าเราเป็นคนดुर้ายไล่ให้เรากลับไปเสีย เหตุใดท่านจึงเป็นรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวดังนี้เล่า

เปี้ยก่ายจึงพูดแก่หั่งเจี๋ยว่าพี่จะช่วยก็จงช่วยท่านเถิด จะทำพูดล้อเล่นเช่นนี้หากครวไม่ หั่งเจี๋ยว่าสารพัดที่เจ้าจะพูดส่อเสียดยุ้งเธอจึงได้เข้าใจว่าเจ้าเป็นคนดี ข้าเป็นคนไม่ดีเจ้าคนดีทำไมจึงไม่ช่วยเธอเล่า ยังมีหน้ามาว่าเราอีกเล่า เดิมมาเราได้ออกว่าจะไปแก้แค้นปีศาจที่ด่าเรา เราก็ได้แก้แค้นสมประสงค์แล้ว เราจะกลับไปยังถ้ำของเราตามเดิม

ซัวเจ๋งได้ยินหั่งเจี๋ยพูดว่าจะกลับไป จึงคุกเข่าลงค้ำนบแล้วพูดว่า พี่ไม่เห็นแก่หน้าพระอาจารย์ก็จงเห็นแก่พระพุทธเจ้าเถิด แม้ว่าพวกข้าพเจ้าช่วยได้แล้ว ก็จะไม่ต้องไปหาพี่ทางไกลเลย หั่งเจี๋ยได้ฟังซัวเจ๋งพูดดังนั้นก็หิวระาะแล้วพยุ้งซัวเจ๋งให้ลุกขึ้นพูดว่า เหตุใดพี่จึงจะไม่ช่วยเล่าเจ้าจงเอาน้ำมาโดยเร็วเถิด ซัวเจ๋งจึงไปตักน้ำมาให้หั่งเจี๋ย หั่งเจี๋ยรับน้ำมาวางบนมือแล้วร้ายพระเวทคาถา เสกน้ำพันพระอาจารย์ก็คลายซึ่งเวทมนตร์นั้น พระดังซั่มจั้งก็แปรกลับตามรูปเดิม พระดังซั่มจั้งก็มาจับมือหั่งเจี๋ยถามว่า หั่งเจี๋ยมาจากไหน ซัวเจ๋งจึงเล่าความตามซึ่งเปี้ยก่ายได้ไปเชิญหั่งเจี๋ยมา และทั้งได้ช่วยกังจู้ให้กลับเมืองได้แล้ว และได้คลายเวทมนตร์ของปีศาจที่ทำแก่พระอาจารย์ให้แก่พระอาจารย์ด้วย

พระดังซั่มจั้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีและชอบคุณหั่งเจี๋ยเป็นอันมาก จึงพูดว่าสาธุศิษย์ได้ฟังเจ้าผู้เดียว ถ้าไปถึงไซที่สำเร็จแล้วได้กลับไปยังเมืองใต้ดังแล้ว จะนำความชอบของหั่งเจี๋ยขึ้นถวายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ให้ทรงทราบว่าเป็นที่หนึ่งในความชอบ หั่งเจี๋ยว่าการอันนี้พระอาจารย์ไม่ต้องพูด ข้าพเจ้าก็คงรู้

พระคุณของพระอาจารย์อยู่เอง

ฝ่ายเจ้าเมืองเซียงไ้ก็ กิ่งสั่งให้จัดโต๊ะเครื่องแจเลี้ยงทั้งอาจารย์และศิษย์ และนำเงินทองสิ่งของดีต่าง ๆ มาถวายพระดั่งซ่มจั้งเป็นรางวัล พระดั่งซ่มจั้งกับศิษย์ก็มีได้รับ กลับถวายคืนไว้เป็นพระราชาทรัพย์ไปตามเดิม ครั้นเสร็จธุระแล้ว พระดั่งซ่มจั้งกับศิษย์สามคนก็ค้ำบลาพระเจ้าแผ่นดินเซียงไ้ก็ กิ่ง พระเจ้าแผ่นดินเซียงไ้ก็ กิ่งกับขุนนางก็พากันตามส่งจนกระทั่งประตูเมือง

ฝ่ายพระดั่งซ่มจั้งได้เหิงเจียกลับมาแล้ว ศิษย์กับอาจารย์ก็ตั้งใจตรงไปยังประเทศไซที่ ออกจากเมืองเซียงไ้ก็ กิ่ง เวลากลางวันก็ออกเดินเวลากลางคืนก็หยุดพักนอน เวลานั้นเป็นฤดูเดือนสามต้นไม้กำลังผลัดเปลี่ยนใบจะออกช่อดอกดูสง่างามพากันเดินพลางชมพลางแลไปข้างหน้าเห็นภูเขาใหญ่ขวางอยู่พระดั่งซ่มจั้งเตือนศิษย์ให้ระวัง เหิงเจียพูดว่าพระอาจารย์ทำไมจึงพูดเหมือนชาวบ้านอย่างนั้น พระอาจารย์ได้พระคาถาชมเกงของพระโอบีเข้าให้คึดมั่วในตัวในคาถาว่า (ซิมไ้ก็ กิ่งช่วยหงายของไ้บิงไฟ) แปลว่า จิตไม่มีความสงสัย ความสะอึดหวาดเสียวก็ไม่มี เพราะฉะนั้นจะต้องกวาดสิ่งโสโครกในจิตนั้นให้สิ้น และล้างซึ่งผลละอองเปื้อนในหูนั้นให้หมด ท่านอย่ามีความเศร้าหมอง อันการร้ายดีทั้งหลายอยู่แก่ตัวข้าพเจ้าเอง

พระดั่งซ่มจั้งยอมมาแล้วจึงพูดว่า อาตมาภาพตั้งแต่รับ รับสั่งพระเจ้าถังไท่จง ย่องเต้อออกจากเมืองหลวงแล้ว ก็ตั้งใจจะไปไซที่นัมัสการพระพุทธเจ้าอุตสาห์ข้ามเขา และห้วยธารมา ไม่รู้ว่าเวลาใดจึงจะได้สุขกายสุขใจบ้าง เหิงเจียได้ฟังพระดั่งซ่มจั้งพูดดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า พระอาจารย์จะใคร่ได้สุขกายสุขใจนั้นก็มิสู้ยากอะไรนัก แม้ว่าจะสำเร็จการตามความประสงค์แล้ว สารพัดจะมีความสุขย่อมมีความบริบูรณ์พร้อมอยู่เอง วันทั้งหลายก็ว่างเปล่าในเวลานั้นก็มีสุขโดยลำพัง ถ้าดังนั้นแล้วจะไม่เรียกว่าความสุขหรือ

พระดั่งซ่มจั้งครั้งได้ฟังเหิงเจียอธิบายให้ฟังดังนั้นในดวงจิตก็ปล่อยอุบาทวนความยึดถือเสียได้ขณะหนึ่ง ลั้นความเศร้าหมองในใจทั้งหลายแล้ว ก็ชักม้าให้เดินขึ้นเขาอันหนทางนั้นแสนที่จะลำบากในเวลากำลังเดินอยู่นั้น แลเห็นคนตัดพินยืนอยู่บนเนินสูง ร้องเรียกว่าท่านผู้นั้นจงหยุดก่อน ข้าพเจ้าจะบอกข่าวให้ ในเขานี้มีปิศาจยักษ์ร้ายมันคอยจับมนุษย์กินเป็นอาหาร ใครเดินไปมาทางนี้ ย่อมไม่พ้นผีมือมันไปได้

พระดั่งซ่มจั้งได้ฟังคนตัดพินบอกดังนั้น มีความตกใจสะดุ้งกลัวจึงถามสานุศิษย์ว่า ใครได้ยินหรือเปล่าว่าคนตัดพินร้องบอกว่าอะไร เหิงเจียว่าข้าพเจ้าจะถามดูว่าแล้วก็เดินไปที่คนตัดพิน คำนับแล้วถามว่า เมื่อกีนี้ท่านบอกว่าจะไรฟังไม่ถนัดคนตัดพินค้ำบตอบแล้ว ก็ถามว่าพวกท่านมีธุระอย่างไรหรือ จึงได้มาถึงตำบลนี้

หึ่งเจี๋ยตอบว่าข้าพเจ้าไม่ปิดบังอะไรแก่ท่าน พวกข้าพเจ้านี้ คือ มาจากเมืองใต้ ถึง จะไปเมืองไซที่ อาณาณาพระไตรปิฎกธรรมบังเอิญมาถึงนี้ ได้ยินท่านร้องบอกว่า มีปิศาจยักษ์ร้ายอะไรอยู่ที่ไหนข้าพเจ้าฟังไม่ถนัด จึงมาขอถามท่านให้แน่นอนแก่ใจว่า ปิศาจนั้นมีมากี่ปีแล้ว และมารนั้นมันเกิดเมื่อไร ขอท่านได้โปรดบอกแก่ข้าพเจ้าโดยความจริงเถิด ข้าพเจ้าจะได้ให้พระภูมิเจ้าที่ และเจ้าป่าเจ้าเขาขับไล่มันไปเสียให้พ้น

คนตัดพินได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ท่านพวกเดินทางแม้จะเรียนรู้เวทมนตร์ที่ขับไล่ซึ่งมีปิศาจก็ยังไม่เคยพบเห็น ซึ่งมารยักษ์ร้ายอย่างนี้ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านทราบ ทางจะข้ามเขานี้มีระยะหกหรือโยชน์ เขานี้เรียกว่าเขา (ชื่อเพ่งเต็งซิว) มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งเรียกว่า (เน่ยฮวยต๋อง) ในถ้ำนั้นมีปิศาจยักษ์สองตนมันวาดรูปด้วงซิมจิ้งไว้ มันจะใคร่กินเนื้อพระด้วงซิมจิ้ง แม้ท่านเป็นพวกอื่นมาก็ไม่เป็นไร ถ้าพวกของพระด้วงซิมจิ้งแล้ว อย่าพึ่งนึกว่าจะรอดไปเลย

หึ่งเจี๋ยว่าข้าพเจ้านี้แหละเป็นผู้มาด้วยพระด้วงซิมจิ้ง คนตัดพินพูดว่า ปิศาจนั้นมันจะคอยกินเนื้อด้วงซิมจิ้ง และมันมีของวิเศษห้าอย่าง มีฤทธาอาณุภาพมาก แม้ท่านรักษาด้วงซิมจิ้งไป จงระวังระวังไว้ให้มากอย่าได้มีความประมาทเลย หึ่งเจี๋ยพูดว่า แม้ท่านบอกดังนี้แล้วข้าพเจ้าจะคอยระวัง พูดแล้วหึ่งเจี๋ยก็ลาคนตัดพินนั้นกลับมา ครั้นถึงจึงบอกแก่พระอาจารย์ว่า ไม่มีการร้ายแรงอะไรดอกแต่คนตัดพินนั้นเป็นคนฉลาด แม้จะมีเหตุการณ์สิ่งใด ขอท่านอาจารย์จงวางใจแก่ข้าพเจ้าเถิด พระด้วงซิมจิ้งได้ฟังดังนั้นก็คอยวางใจไม่สู้เป็นทุกข์ เวลาออกเดินนั้นแลไปก็ไม่เห็นคนตัดพิน หึ่งเจี๋ยก็แลดูด้วยตาสว่างของหึ่งเจี๋ยเหลือบไปดู เห็นเป็นเจ้าเซากง หึ่งเจี๋ยก็เหาะขึ้นไปไล่ตามตวาดต่าสองสามคำว่า ทำไมมาบอกแล้วจึงไม่บอกให้ จะแจ้งว่า ปิศาจนั้นมันจะเปลี่ยนแปลงอย่างไร

เซากงได้ยินดังนั้นก็ตกใจยกมือขึ้นค้ำบแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าขออนุญาตเถิดอันความจริงนั้น ปิศาจสองตนนี้มีฤทธาอาณุภาพมาก เพราะข้าพเจ้าเห็นท่านมีความรู้ฉลาดก็จริง แต่ไม่มีความเฉลียว พอละรักษาพระด้วงซิมจิ้งไปได้ แม้ว่าท่านข้ามไปจงระวังให้มาก ถ้าพลั้งพลาดก็จะมีผลลำบากมาก

หึ่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้น ก็ตวาดไล่เจ้าเซากงไป แล้วก็ตรึงตรองแต่ในใจว่า แม้เราจะนำเนื้อความอันนี้เล่าบอกให้พระอาจารย์ฟังตามจริง เธอก็จะตกใจกลัว เราจะต้องไม่บอกจึงจะดี ถ้าปิศาจมันจับพระอาจารย์ไป เราก็จะมีความลำบากมาก จำเราจะให้ปิศาจเป็นธุระออกหน้าก่อน รอบปิศาจสักพักหนึ่งบางทีจะชนะปิศาจอันความชอบนั้นจะได้เป็นของปิศาจกาย ถ้าจะสู้ปิศาจไม่ได้ ปิศาจมันจับไปได้เราจึงไปแก้ออกมา ก็จะมีรู้สึกลงใจในความชอบของเรา แต่วิตกด้วยปิศาจกาย

จะรังเกียจไม่ยอมไป และทั้งพระอาจารย์ก็จงรักภักดีแก่ไฝเปียกด้วย จำเราจะพูดให้เข้าที่บังคับจึงจะได้ เหนงเจียดคิดดังนั้นแล้ว ก็เอามือขยี้ขนตาให้น้ำตาออก แล้วจึงกลับมาหาพระอาจารย์

ไฝเปียกเห็นภริยาแห่งเจียดเศร้าโคกดังนั้น จึงเรียกชิวเจ้งให้วางหาบลงพูดว่า เราสองคนจงหาทางไปเกิด พระถังซัมจั๋งได้ยินดีดังนั้น จึงดำว้าอำยชาติหมู่ป่า กำลังเดินทำไมจึงได้พูดเลอะเทอะดังนี้ ไฝเปียกยว้าพระอาจารย์ท่านไม่ดูที่แห่งเจียดบ้างเล่า เธอร้องไห้กลับมานั้นไม่เห็นหรือ เธอมีฤทธาอนุภาพมาก เหาะเหินเดินอากาศได้เธอยังมีความหวาดสะดุ้งเสียวร้องไห้กลับมา คงจะไปพบปะหรือรู้เรื่องปีศาจร้ายมาแล้ว ข้าพเจ้าทั้งสองเป็นคนอ่อนแอจะต่อสู้แก่ปีศาจอย่างไรได้ พระถังซัมจั๋งว่าเจ้าอย่าพูดวนวายไป ไร้ช้ำกับแห่งเจียดเหตุผลนั้นจะเป็นประการใด จึงถามแห่งเจียดว่าเหตุผลนั้นเป็นอย่างไรหรือจึงได้มีภริยาเศร้าโคก กระทำให้อาตมภาพพลอยมีความหวาดหวั่นไปด้วย แห่งเจียดบอกว่าเมื่อตะกี้นี้ เธอบอกว่าปีศาจร้ายนัก ทั้งทางที่จะไปก็ลำบาก จะข้ามไปนั้นไม่ได้ขอพระอาจารย์กลับเกิด

หลวงจีนถึงซัมจั๋งได้ฟังแห่งเจียดพูดดังนั้น ก็ตกใจแล้วพูดว่าแห่งเจียดนี้เรามาได้สวนครึ่งแล้วยังอีกสวนหนึ่งเท่านั้น ทำไมจึงพูดถอยหลังอย่างนี้เล่า แห่งเจียดว่ามิใช่ข้าพเจ้าจะไม่มีแกใจเมื่อไรเล่า เพราะเหตุว้าปีศาจยักษ์มีกำลังมาก ถ้าคนเดียวจะสู้ไม่ได้จึงได้มีความวิตก หลวงจีนถึงซัมจั๋งว่าคนเดียวนั้นก็ลำบากจริง แต่พวกเรายังมีไฝเปียกชิวเจ้ง ตามแต่จะจัดแจงที่จะต้องการใช้อย่างไร จะได้พร้อมใจช่วยกันป้องกันรักษาเราให้พ้นเขาไป อย่างนี้จะไม่สำเร็จมรรคผลหรือ แห่งเจียดได้ฟังพระถังซัมจั๋งพูดดังนั้น จึงเช็ดน้ำตาแล้วพูดว่า แม้พระอาจารย์จะใคร่ข้ามเขานี้ให้ได้ จะต้องให้ไฝเปียกทำสองประการ จึงจะข้ามเขานี้ไปได้ ถ้าไม่ทำตามสองประการนี้ แต่องคฺลิตเดียวก็ข้ามไม่พ้นไปได้เลย

ไฝเปียกยว้าที่แห่งเจียดไปไม่ได้ก็กลับเกิด อยากก็ยว้าข้าพเจ้าเข้าไปเลย ข้าพเจ้าขอดถามว่าจะให้ข้าพเจ้าทำอะไร แห่งเจียดยว้าข้อหนึ่งจะให้คอยรักษาอาจารย์ ข้อสองจะให้ไปตรวจตามบนเขา

ไฝเปียกถามว้ารักษาอาจารย์นั้นจะให้ทำอย่างไรและไปตรวจบนเขานั้นจะให้ทำอย่างไร จงแสดงชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าจะได้ทำตามให้ถูกต้องแก่การนั้นๆ แห่งเจียดบอกว่า อันรักษาอาจารย์นั้นคือ พระอาจารย์จะไปไหน จะต้องติดตามไปป้องกันรักษาอย่าให้อาจารย์ยว้าทร้อใจได้ ถ้าอาจารย์จะใคร่ฉันทันทีก็ให้ไปบิณฑบาตมาให้ ถ้าทั้งให้อาจารย์โหยหิวจะต้องปรับคว่ำล้างเขียน ไฝเปียกยว้า ที่ข้อนี้ก็แสนยาก แห่งเจียดพูดว่า ข้อสองไปตรวจดูบนภูเขานั้น ไฝเปียกยว้าทำอย่างไร แห่งเจียดบอกว่าจะต้องขึ้นบนเขาที่ยาวตรวจดู ที่ไหนมีปีศาจยักษ์ร้ายมากนักน้อยเท่าใด

ชื่อเขาอะไรถ้าอะไร พวกเราจะควรไปได้หรือไม่ โป๊ยก่ายพูดว่า ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะขอขึ้นไปตรวจบนเขา พุดดั่งนั้นแล้วก็แต่งตัวเอาผ้าคาดพุงแน่นหนาแล้ว มือจับคราดเหล็กดูท่าแข็งแรง ก็ออกเดินขึ้นบนเขา เห็นเจียเห็นดั่งนั้นก็อดไม่ได้จึงหัวเราะขึ้น

พระดั่งซิ้มจิ้งเห็นเห็นเจียหัวเราะดั่งนั้น จึงว่าอ้ายชาติสิงไม่มีที่ตั้งใจแต่จะอิจากันไม่มีเมตตาดต่อกัน เจ้าออกความคิดอย่างสัตว์ดั่งนี้จะให้โป๊ยก่ายไปตรวจอะไรที่ใหม่ เจ้าอยู่ที่นี้คอยหัวเราะเยาะเล่นอย่างนั้นหรือ เห็นเจียพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้หัวเราะเยาะเธอ ท่านจงคอยดูโป๊ยก่าย ไปตรวจบนเขานั้นคงจะไม่ไปเป็นแน่จะไปแอบหลบเสียที่ไหนสักครู่หนึ่งแล้ว ก็จะกลับมาปดเราเป็นแน่ ดั่งซิ้มจิ้งถามว่า ทำไมจึงจะรู้ว่าจะเป็นเช่นนั้นได้เล่า เห็นเจียว่าซึ่งข้าพเจ้าให้เธอไปก็เพราะทราบนิสัยได้แท้ พระอาจารย์ไม่เชื่อข้าพเจ้าจะตามไปดูจึงจะเห็นจริง เห็นเจียก็แปลงเป็นแมลงหวี่ บินตามโป๊ยก่ายไปจับที่ใบหู ฝ่ายโป๊ยก่ายเดินไปก็ไม่รู้สึกว่ามีแมลงหวี่มาจับอยู่ที่หู เดินไปได้เจ็ดแปดโยชน์ก็ยืนหยุดเอาคราดเหล็กทิ้งลงกับพื้น จึงหันหน้ากลับเอามือชี้ตรงที่พระดั่งซิ้มจิ้งแล้วออกอุทานว่า อีตาเดมาอ่อนดั่งซิ้มจิ้ง อ้ายคนโลดโผนเป็กเป็ญ อ้ายคนหน้าหมอกชั่วเจ้ง มันทั้งสามคนอยู่เล่นสบาย บังคับให้กูมาได้รับความลำบากตรวจทางเขา เพราะอยากได้มรรคผลเราก็อธิษฐานว่าคงจะมีปีศาจยักษ์ร้าย มันจึงให้เรามาหาที่เดือดร้อน เราก็ไม่ต้องไปให้ป่วยการ ว่าดั่งนั้นแล้วใจก็ถอยไม่กล้าจะไป จำเราจะไปหาที่แอบนอนเสียสักคืนหนึ่ง แล้วจึงกลับไปพูดได้ตอบก็ได้ว่าได้ไปตรวจแล้ว จะรู้ที่ไหนว่าเราไปหรือไม่ไปจริง คิดดั่งนั้นแล้วก็เที่ยวหาที่นอน เห็นชอกเขามีเถาวัลย์ขึ้นขุ่มเชิง มีที่ร่มพอจะอาศัยได้ โป๊ยก่ายก็มุดเข้าไปเอาคราดวางลงแล้วก็เอนหลังนอนลง บิดตัวพลิกไปพลิกมา พุดว่าอ้ายเป็กเป็ญสู้เราไม่ได้

ฝ่ายเห็นเจียแปลงเป็นแมลงหวี่จับอยู่ที่ใบหูโป๊ยก่าย ได้ฟังโป๊ยก่ายพูดร้ายดีทุกประการ อดใจไม่ได้โผผินออกจากโป๊ยก่ายแปลงเป็นตัวต่อ แล้วก็บินกลับมาตอยเอาปากโป๊ยก่ายที่หนึ่ง แล้วก็บินขึ้นร่อนอยู่ โป๊ยก่ายถูกเจ็บก็ตกใจผุดลุกขึ้นบนด้าออกอุทานว่าอ้ายผีเปรตที่ไหนเอาอะไรมาแทงปากเราอย่างนี้ จะไม่เจ็บปวดหรือ โป๊ยก่ายจึงเอามือคลำที่ปากมีโลหิตซึมไหลออกมา พุดว่าเราก็ไม่ได้ไปทำอะไรที่ไหน ทำไมปากจึงมีโลหิตแดงดั่งนี้ พุดดั่งนั้นแล้วก็เหลียวซ้ายแลขวาเห็นเจียบอยู่ จึงแหงนหน้าขึ้นไปดูเห็นตัวต่อกำลังบินร่อน จึงดำว้าอ้ายเป็กเป็ญแล้ว มึงไม่เห็นกูเป็นคนเลย มึงตอยเอาปากกูให้ได้ความเจ็บปวด ทำไมไม่ไปหาโพรงไม้จะได้ไปหาหนอนกิน มาตอยเอาปากกูทำไม กูจะเอาปากซ่อนเสียแล้วก็จะนอนให้สบาย พุดดั่งนั้นแล้วก็ล้มตัวลงนอนอีก

หังเจียก็บินมาโผลงตอยเอาใบหูอีกทีหนึ่ง โป๊ยก่ายก็ผุดลุกขึ้นร้องด่าว่าอ้ายตายโหง แล้วคิดว่าที่นี่เห็นจะเป็นรังของต่อมมัน มันจะคิดว่าเราจะแย่งรังของมัน มันจึงได้ตอยเอาเรา เรามานอนอยู่ที่นี่จะกัดขวางมัน พุดเช่นนั้นแล้วก็ฉวยคราดออกจากพุ่มไม้เดินไปประมาณสักพักหนึ่ง หังเจียก็หัวเราะงอแปลงเป็นแมลงหวี่บินตามไปจับใบหูโป๊ยก่ายไปด้วย

ฝ่ายโป๊ยก่ายก็เดินขึ้นบนเนินเขา มาปะก้อนศิลาใหญ่สี่เหลี่ยมเข้าก้อนหนึ่ง โป๊ยก่ายก็วางคราดตรงเข้าใกล้ก้อนศิลาร้องว่าขอรับ หังเจียแลเห็นดังนั้นก็หัวเราะอยู่ในใจคอยดูโป๊ยก่ายจะทำประการใด

โป๊ยก่ายนึกเอาก้อนศิลาเป็นพระดั่งซ่มจิ้งและหังเจียซัวเจ๋ง เพื่อจะหัดพุดโต้ตอบ คิดว่าแม้เราจะกลับไปหาพระอาจารย์ พระอาจารย์จะถามว่าไปพบปิศาจหรือเปล่า เราจะตอบว่าพบ ถ้าจะถามต่อไปว่าปิศาจนั้นชื่อไร เราจะตอบว่าที่โน่นเธอทั้งสามจะด่าเราว่าอ้ายชาติหนูเราจะตอบว่า นามชื่อเขานั้นเรียกว่าเขาเจ็ยเท้าซัว ถ้าจะถามว่าถ้าอะไร เราจะตอบว่าถ้าเจ็ยเท้าต้อง ถ้าจะถามว่าประตูดะไร เราจะตอบเขี่ยเหยียบหมิง ถ้าจะถามว่าในถ้ำนั้นเข้าไปใกล้สักเท่าใด เราจะตอบว่าเข้าไปสามชั้นประตู ถ้าถามว่าตะปุดตอกสักกี่อัน เราจะตอบว่ามีได้จำเห็นสร้างทำพร้อมแล้ว เราจะหลอกให้หังเจียไป โป๊ยก่ายคิดจะพุดโต้ตอบดั่งนั้นเห็นว่าดีแล้ว ก็ฉวยคราดแบกเดินกลับมา

ฝ่ายหังเจียฟังก็รู้ได้ทุกประการแล้ว จึงผละออกจากใบหูโป๊ยก่าย ชิงบินมาก่อนโป๊ยก่าย ครึ่งถึงก็แปลงกลับเป็นรูปเดิมเข้ามาค้ำบพระอาจารย์แล้ว จึงเล่าเรื่องโป๊ยก่ายคิดการจะมาโกหกทุกประการให้พระอาจารย์ทราบก่อนแล้ว บัดเดียวใจโป๊ยก่ายก็เดินกลับมาถึงยืนชะงักกลัวว่าที่คิดจะปดพุดโต้ตอบนั้นจะลืมหายก็ยืนก้มหน้ายืนบนท้องพิมพำอยู่

หังเจียเห็นดังนั้นจึงตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายชาติหนูมึงยืนบนภาวนาอะไรอยู่ โป๊ยก่ายตกใจหูชั้นขึ้นพุดว่าข้าพเจ้าไปดูสุดทางแล้ว พระดั่งซ่มจิ้งถามว่าไปพบปิศาจหรือเปล่า โป๊ยก่ายตอบว่ามีปิศาจ พระดั่งซ่มจิ้งถามว่าปิศาจนั้นทำประการใดบ้าง จึงได้กลับมา โป๊ยก่ายตอบว่าปิศาจมันเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นตาเป็นปู่ของมัน มันจัดแจงเครื่องโฆซารสมาเลี้ยงข้าพเจ้าแล้ว ก็จัดแจงมีธงมีกลองม้าล่อมาส่งข้าพเจ้ากลับมา หังเจียพุดว่าข้าพเจ้าดูเห็นจะนอนในพุ่มเถาวัลย์นั้นฝันเห็นดอกกระมัง

โป๊ยก่ายได้ยินหังเจียพุดดั่งนั้นก็ตกใจ พุดว่าท่านอาจารย์ข้าพเจ้านอนทำไมท่านจะรู้ได้เล่า หังเจียกระโดดมาจับมือโป๊ยก่าย ถามว่าเขาอะไรถ้าอะไรประตูดะไร โป๊ยก่ายตอบว่าเขาเจ็ยเท้าซัว ถ้าเจ็ยเท้าต้อง ประตูเขี่ยเหยียบหมิง หังเจีย

ว่าเจ้าพุดยังไม่หมดความเราจะพุดแทนให้เจ้า ปิยก่ายว่าไม่ได้ไปทำไมจะพุดแทนข้าพเจ้าได้เล่า

เหิงเจียหัวเราะแล้วพุดว่า เธอถามว่าในถ้ำนั้นไกลสักใดในนั้นมีประตูสามชั้น บนประตูนั้นมีตะปูมากน้อยเท่าใด ตอบว่าข้าพเจ้ามิได้จำ เจ้าพุดตั้งนี้มีไซหรือปิยก่ายได้ฟังเหิงเจียพุดตั้งนั้นก็ตกใจคุกเข่าลงกับพื้นเหิงเจียว่ามีเอาก้อนศิลาใหญ่ทำต่างเราและพระอาจารย์และชิวเจ็งมีไซหรือ แล้วเจ้าพุดว่าจะหลอกเราว่าที่ถ้ำนั้นสร้างทำพริกพร้อมแล้วจะให้เราไปมีไซหรือปิยก่ายตาสีตาลานค้ำับแล้วพุดว่าข้าพเจ้าไปตรวจที่ตามไปแอบฟังหรือ เหิงเจียตอบว่าข้าเข้าใจได้ว่าสันดานของเจ้าอ้ายชาติหมุกินรำ ให้ไปตรวจทางบนเขาเพื่อจะได้รู้ร้ายดี เข้าแอบนอนเสียข้าจึงแปลงเป็นต่อตอยจึงมิได้นอนหลับได้ หาไม่เจ้าก็จะนอนหลับเสียตื่นหนึ่งแล้วก็จะกลับมาพุดโกหกอย่างนี้ จะไม่เสียการใหญ่ไปดอกหรือ เจ้าจงนอนลงข้าจะตีด้วยกระบองสังสอนให้จำไว้มิให้ปดตั้งนี้ต่อไป ปิยก่ายได้ฟังเหิงเจียว่าจะตี ก็ร้องให้ดูจว่าศพจะลงจากเรือนเสียงโฮ ๆ แล้วพุดว่ากระบองนั้นหนักนัก แม้จะตีเสียสักห้าที่เห็นข้าพเจ้าจะตายเสียเป็นแน่ เหิงเจียว่าเจ้ากลัวตายแล้ว เหตุใดจึงได้เรียนโกหกดังนี้ทำไม ปิยก่ายพุดว่าข้าพเจ้าฟังจะโกหกครั้งหนึ่ง ถ้าภายหลังข้าพเจ้าทำอีกจึงค่อยดี เหิงเจียว่าถ้านั้นเดียวก็ตีสามที พอให้เข็ดหลาบจึงจะได้ ปิยก่ายตอบว่าท่านพ่อย่าว่าแต่สามทีเลย แม้แต่ครั้งก็ทันทไม่ได้ ปิยก่ายไม่รู้ที่จะทำประการใด จึงเข้ายึดพระอาจารย์ขอให้ช่วยขอโทษให้

พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นจึงพุดว่า หงอคงเขาบอกแก่เราว่าเจ้าพุดพลิกแพลงโกหกเราก็ยังหาเชื่อไม่ มาบัดนี้ก็สมดังคำเขาพุดล่วงหน้าโทษของเจ้าควรจะได้ อยู่แล้ว แต่จะข้ามเขาไปยังขาดคนที่ใช้สอยอยู่ เพราะฉะนั้นขอให้เหิงเจียยกโทษให้ปิยก่ายสักครั้งหนึ่งก่อนรอข้ามเขาแล้วจึงค่อยดีเถิด

เหิงเจียพุดว่าถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะยกโทษให้สักครั้งหนึ่ง แต่เจ้าจงรีบไปตรวจบนเขาโดยเร็ว แม้ครั้งนั้นมาพุดปดอีกเราจะไม่ยกโทษให้เป็นอันขาด ปิยก่ายได้ยินดังนั้นก็ผุดลุกขึ้นค้ำับแล้ว จวยคราดได้ก็ออกเดินขึ้นทางไป ปิยก่ายเมื่อเดินไปในใจคิดสงสัย ทุกอย่างก้าวคือให้คิดว่าเหิงเจียจะแปลงตัวตามมาอีก นึกพลางเดินพลางมาบัดเดียวและเห็นเสือมาข้างหน้าแผ่นวิงข้ามเนินเขาไป ปิยก่ายสำคัญว่าเหิงเจียแปลงกายตามมา มิได้มีความกลัวถือคราดยืนดูแล้วพุดว่าที่เหิงเจียจะแอบมาฟังหรือ ข้าพเจ้าไม่ได้พุดโกหกเลยพุดแล้วก็เดินมาอีกพักหนึ่ง มีลมพัดโยกเอาต้นไม้ตายแห่งนั้นโค่นล้มลงที่ตรงหน้าปิยก่าย ปิยก่ายตกใจกระที่บดินทุบออกพุดว่า ข้าพเจ้ามาครั้งนี้ไม่กล้าจะโกหก ทำไมที่จึงต้องแปลงเป็นต้นไม้มาตีคนอย่างนี้เล่า พุดตั้งนั้นแล้วก็เดินไปอีกพักหนึ่ง แลเห็นนกเขาตัวหนึ่ง

จับกิ้งไม่มองหน้าร้องขันทว่าตรวจตรา ๆ สองสามคำแล้วก็บินไป โป๊ยก่ายพูดว่า ข้าพเจ้าได้บอกแล้วไม่เชื่อทำไมโกหกอีกแล้ว จะแปลงมาตามฟังอะไรที่ไหน แต่ที่จริงแห่งเจียหาไปแปลงตามมาไม่ เป็นแต่โป๊ยก่ายหวาดหวั่นไปเอง

จะกล่าวถึงภูเขาพังเต็งซิวถ้ำเน่ยฮวยต๋อง ในถ้ำนั้นมียักษ์สองตน ตนหนึ่งนามชื่อว่า (กิมก๊กได้อ๋อง) ตนหนึ่งนามชื่อว่า (จั้นก๊กได้อ๋อง) ในเวลานั้นกิมก๊กถามจั้นก๊กว่า พวกเราไม่ได้ไปเที่ยวตรวจบนเขานั้นมาได้สักกี่วันแล้ว จั้นก๊กตอบว่า ได้สิบวันแล้ว กิมก๊กจึงพูดว่าวันนี้น้องจงคุมพวกไปตรวจดู คือเราได้ยินข่าวเล่า ลือกันว่าดังซิมจิ้งน้องชายพระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้จะไปไซที่อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม มีศิษย์มาด้วยสามคนรวมสี่คนด้วยกัน และมีม้าด้วยหนึ่งม้า บางที่เราไปตรวจพบพวกนี้ คือดังซิมจิ้ง แห่งเจีย โป๊ยก่าย ชิวเจ้ง น้องจงจับเอามาให้พี่ จั้นก๊กได้อ๋องได้ฟังพี่สั่งดังนั้น จึงพูดว่าเราก็จะต้องประสังศกินเนื้อพวกนี้ ปะแล้วจะปล่อยไปอย่างไรได้

กิมก๊กพูดว่า น้องยังไม่รู้เหตุในปีนี่เราออกจากสวรรค์ ก็ได้ยินเล่าลือกันว่า ๆ มีพระโพธิสัตว์กิมเสียนสิบชาติแล้ว ความปฏิบัติไม่เกี่ยวข้องในกามคุณประพฤติพรหมจรรย์มาสิบชาติแล้ว บัดนี้ก็กลับชาติมาเป็นดังซิมจิ้ง แม้ว่าผู้ใดกินเนื้อเธอก่อนหนึ่ง อายุยืนยาววัฒนะ จั้นก๊กพูดว่า อายุได้ยืนยาวดังนั้นสารพัด การเราจะไม่ต้องฝึกฝนให้ป่วยการ คอยแต่กินเนื้อเธอก็แล้วกัน เป็นธุระของข้าพเจ้าจะไปคอยตรวจดู ถ้าพบจะจับตัวมาให้จงได้ กิมก๊กได้อ๋องพูดว่าน้องอย่าทำใจเร็ว บางทีพี่จะต้องดูให้แน่ก่อน เพราะว่าบางทีจะไม่ใช่ดังซิมจิ้ง จะเสียเวลาจับ ข้าพเจ้าได้รู้ปवादดังซิมจิ้งกับसानุศิษย์ทั้งสามไว้ น้องจงเอาไปดูสอบให้ถูกต้อง จั้นก๊กได้อ๋องจึงรับเอารูปวาดในฉากนั้นมา และถามชื่อและแซ่ได้ความชัดเจนแล้ว จึงเกณฑ์พวกปีศาจสามสิบชื่อพร้อมกันแล้ว จั้นก๊กก็พาพวกบริวารออกจากถ้ำ ตรงไปบนภูเขาแล้ว จั้นก๊กก็พาพวกบริวารออกจากถ้ำ ตรงไปบนภูเขาแล้ว ให้พวกบริวารเที่ยวแยกย้ายรายกันตรวจตราดูทุกช่องทาง ฝ่ายโป๊ยก่ายกำลังเดินมา บังเอิญปะทะหน้าแก่พวกปีศาจ ปีศาจเห็นโป๊ยก่ายก็รุกรันเข้าสกัดหน้าหลังล้อมไว้แล้วถามว่าเป็นใครที่ไหนมา โป๊ยก่ายแลไปเห็นพวกปีศาจก็ตกใจคิดว่า แม้เราบอกไปตามจริงว่าพวกสงฆ์จะไปไซที่อาราธนาพระไตรปิฎกธรรมมันก็จะจับเราไปเป็นแน่ โป๊ยก่ายจึงบอกว่าข้าพเจ้าคนเดินทาง พวกปีศาจจึงวิ่งมาบอกว่าได้อ๋องคนนั้นเป็นคนเดินทาง ในเวลานั้นมีปีศาจน้อยตนหนึ่งพูดว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูคนนั้นกิริยาจะเป็นเพศพระสงฆ์และคล้าย ๆ แก่ที่รูปวาดในฉาก

จั้นก๊กได้อ๋องได้ฟังดังนั้น จึงเรียกเอามาถาม โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ คิดในใจว่านี่มันไปเอารูปวาดมาตั้งแต่ครั้งใด จึงวาดรูปเราไว้ได้ ปีศาจจึงเอามา

ผูกปลายหอกคี่ออกงันก็ักได้อ่องจึงเอามือชี้ว่า ที่ขี้ม้าขาวนี้คือดังข้มจิ้ง หน้าตา
อย่างนี้คือหึ่งเจีย เปียก่ายได้ยินดงันนตกใจให้ห้วนหวาด ปากก็บ่นว่า ขอพระ
ภูมิเจ้าที่เทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลาย ขออย่าให้มันจับไปได้ให้สูญหายไปข้าพเจ้า
จะถวายหัวหมูยี่สิบหัว ปิศาจจึงชี้ต่อไปว่าหน้าหมอกดำนี้คือขัวเจ๋ง อ้ายปากยาว
หูใหญ่นี้คือเปียก่าย

เปียก่ายได้ยินออกชื่อถึงตัว จึงอ้าปากก้มหัวซุกอยู่กับหน้าอก งันก็ักจึงว่า
เจ้าจยีนปากออกมาดูทีหรือ เปียก่ายบอกว่าที่ห้องเป็นโรคยีนไม่ออก งันก็ักตรวจ
ด้วยเสียงอันดงัน บอกพวกบริวารให้เอาไม้ขอเหล็กเบ็ดเกี่ยวออกมา เปียก่าย
ตกใจก็ยีนปากออกมางันก็ักก็จำได้ ฉวยอาวูอเตรียมกระโดดเข้ามาพันเปียก่าย
เปียก่ายก็เอาคราดรับต่อสู้กันไปมาประมาณยี่สิบเพลงไม่แพ้ไม่ชนะกัน งันก็ักจึง
ร้องเรียกพวกบริวารให้พร้อมกันระดมเข้าล้อมไว้ พวกปิศาจก็ระดมกันเข้าต่อตี
เปียก่ายเห็นปิศาจตรุกันเข้ามาวุ่นวายรอบรับไม่อยู่ก็ออกวิ่งหนี พวกปิศาจก็ไล่กระ
ชั้นเข้ามาใกล้ ทางบนเขาก็ไม่รีบร้อย เปียก่ายวิ่งไปเตะแถววัลย์เข้าก็กหล่ม
พวกปิศาจก็ตรุกันเข้าจับเปียก่ายได้ บ้างก็จับหูจับผมช่วยกันลากเอามาถ้ำ

งันก็ักบอกแก่กิมก็ักว่า ข้าพเจ้าจับได้อ้ายคนหนึ่งแล้ว กิมก็ักได้อ่องจึงพิจารณา
ดู จึงพูดว่าน้องจับผิดตัวเสียแล้ว อ้ายคนนี้ไม่ต้องการอะไร เปียก่ายซึ่งพูดว่า
จะต้องการอะไรก็ได้ไม่สมประสงค์จึงปลอยไปเกิด งันก็ักว่าไม่ควรจะปลอย
แม้ไม่ต้องประสงค์ก็จริงอยู่ แต่เปียก่ายเป็นพวกเดียวแก่ดังข้มจิ้ง ขอเอาไปแช่น้ำ
สองคืนให้อ้อมก่อน เปียก่ายได้ยินปิศาจพูดดงันนั้น ร้องว่าตายจริง ๆ มาโดนอ้าย
พวกปิศาจขี้เมาเข้าแล้ว ฝ่ายพวกปิศาจบริวารก็พากันเข้าลากเอาเปียก่ายไปโยน
ในบ่อแล้วก็คอยระวังอยู่มิให้หนีได้

ฝ่ายพระดังข้มจิ้งคอยทำเปียก่ายอยู่ที่เนินเขา ก็บังเอิญบันดาลให้สะดุ้งหวาด
เสียวนัยนตาให้เขม่นไม่หยุด ตัวก็ให้เสียวชานไม่สบาย จึงเรียกหึ่งเจียบอกว่า
ตัวเราไม่สบาย และเปียก่ายก็หายไปไม่เห็นมา หึ่งเจียว่านิมนต์อาจารย์ขึ้นม้า
ออกเดินเถิด ตามดูพักหนึ่งจะเป็นประการใด พระดังข้มจิ้งจึงขึ้นม้ายกัซบเดินขึ้น
บนเนินเขาตรวจดูไปตามทางเดิน

ฝ่ายกิมก็ักปิศาจ จึงเรียกงันก็ักปิศาจว่า น้องจับเปียก่ายได้คงจะมีดังข้มจิ้ง
เป็นแน่ จงรีบไปตรวจดูอีกเถิด อย่าให้ข้ามเขาไปพ้นได้ งันก็ักปิศาจจึงเรียก
บริวารห้าสิบคนเตรียมเครื่องศาตราอาวูอพร้อมแล้ว งันก็ักก็พาบริวารออกจากถ้ำ
ขึ้นเขาเที่ยวรายกันตรวจดู

ฝ่ายพวกปิศาจเมื่อเดินมา แลไปข้างหน้าเห็นเป็นเมฆฟุ้งขึ้นมีสีต่าง ๆ ห้อม
ล้อมอยู่ข้างบน งันก็ักเห็นดงันนั้นจึงพูดว่า ดังข้มจิ้งมาโน่นแล้ว พวกปิศาจบริวาร

ถามว่าถึงซุ่มจิ้งมาอยู่ที่ไหน จิ้งก็ก๊วกพูดว่าคนมีบุญจึงมีเมฆหอมล้อมอยู่บนศีรษะ
อย่างนั้น ถึงซุ่มจิ้งนั้นเธอเป็นกิมเสียนโพธิสัตว์กลับชาติมาบวชสืบชาติบริสุทธิ์
เพราะฉะนั้นจึงมีเมฆหอมล้อม พวกปิศาจบริวารไม่เห็นที่ไหน จิ้งก็จึงเอามือชี้ว่า
โน้นมิใช่หรือ

ฝ่ายพระถังซุ่มจิ้งกำลังเดินก็ให้สะท้านหนาวใจ ปิศาจขึ้นไปอีก ถึงซุ่มจิ้งก็
สะท้านหนาวดังนี้สามหน ในใจก็ให้ครันคร้ามไม่ปรกติ จึงถามเห้งเจียว่า เป็น
อย่างไรจิตใจเราจึงให้หนาวและครันคร้ามไปดังนี้เล่า เห้งเจียตอบว่าพระอาจารย์
ชี้มาขึ้นเขาสูง จึงให้ครันคร้ามจิต พระอาจารย์อย่าได้วิตกกังวลไปเลย วัชร
เข้าพเจ้าจะอดฝีมือทำให้ท่านดูแก่วันหวาดใจ เห้งเจียจับกระบองออกท่าตีซ้าย
ป่ายขวาถอยหน้าถอยหลัง รำอออกกลมเกลียวแล้วคล่องว่องไวท่าทางแข็งแรง
ออกหน้าม้านำทางไป

ฝ่ายปิศาจจิ้งก็ได้เห็นเห้งเจียทำสง่าท่าทางดังนั้น จิตก็นึกออกขยาดฝีมือเห้ง
เจียอยู่ ให้ตกตะลึงนิงไปเป็นครู่จึงได้สติ สรรเสริญเห้งเจียว่า เราได้ยินชื่อเห้งเจีย
มาสองสามปีแล้ว วันนี้ได้เห็นแก่ตาเราเอง ที่คำพูดเล่าลือนั้นไม่ผิด พวกปิศาจ
บริวารจึงถามว่าได้อ่องสรรเสริญใครที่ไหน จิ้งก็จึงชี้มือว่านั่นมิใช่หรือ ที่นั่งอยู่
บนหลังม้าชาวนั้นแหละถึงซุ่มจิ้ง เห้งเจียนั้นมีฤทธานุกาพกว้างใหญ่เห็นจะกินถึง
ซุ่มจิ้งไม่ได้ พวกปิศาจบริวารถามว่า ถ้ากินถึงซุ่มจิ้งไม่ได้เปียกกายจะมีต้องปล่อย
หรือ

จิ้งก็ได้อ่องจึงพูดว่าจับมานั้นก็ไม่ผิดอะไร จะส่งคืนไปทำหมิ่นก็ไม่ควร
ถึงซุ่มจิ้งนั้นก็จะต้องกิน แต่จะต้องทำอุบายจึงจะได้ จะจับโดยร้ายนั้นไม่ได้ เรามี
ฤทธิ์เปลี่ยนแปลงได้ จึงจะจับเธอได้พูดดังนั้นแล้ว จึงไล่พวกปิศาจบริวารให้แยก
ย้ายกันไป จิ้งก็ก็เดินลงมาจากยอดเขาแต่ผู้เดียว เข้าแอบข้างหนทางเดินแล้ว
แปลงตนเป็นผู้เฒ่าถือพรตทำเป็นชาห์กพิการ กำลังโลหิตไหลออกซึมอาบไปทั้งขา
นอนแอบอยู่ในพุ่มรกปากก็ร้องว่าจงช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ด้วยเถิด

พระถังซุ่มจิ้งกำลังเดินมาก็ได้ยินเสียงคนร้องให้ช่วยชีวิต จึงพูดว่าในห้วยเขา
ป่ารกเปลี่ยวอย่างนี้ มีคนที่ไหนมาร้องให้ช่วยอย่างนี้ จึงคิดว่าหรือจะถูกสัตว์
ดุร้ายกัดเอาดอกกระมัง พระถังซุ่มจิ้งก็ยกม้าหยุดอยู่แล้วร้องถามว่าท่านผู้ใดต้อง
ภัยร้ายอะไรจึงออกมาที่นี่เถิด

ปิศาจจิ้งก็ได้ฟังดังนั้นก็ค่อย ๆ คลานออกมาจากรก มายังหน้าม้าพระถัง
ซุ่มจิ้งกระทำคานับ พระถังซุ่มจิ้งแลไปเห็นรูปเป็นคนมีอายุ และมีกิริยาถือบวช
พระถังซุ่มจิ้งก็ลงจากหลังม้า เข้าพยุ่งปิศาจ ปิศาจก็ทำเป็นร้องว่าโอยเจิบนัก
พระถังซุ่มจิ้งก็วางมือและไปดูที่ขานั้น เห็นโลหิตไหลออกเลอะเทอะ พระถังซุ่ม

จึงถามว่านี่ท่านจีนแสอยู่ไหนมาขาจึงได้เจ็บอย่างนี้ ปิตาจตอบว่าข้าพเจ้าอยู่ข้าง
 เจื่อมเขาทิศตะวันตกนั้นมีที่เสียบสجدเป็นสำนัก ข้าพเจ้าอยู่ในสำนักนั้นถือบวช
 เหตุเมื่อวานนี้ไปที่บ้านทนายทำการไหว้ดาวสะเดาะเคราะห์ ครั้นกลับมาปะเสื้อโคร่ง
 ตัวหนึ่งมาคาบสาธุศิษย์ของข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจึงหลีกหนีมาก็สะดุดโขดหินล้มลง
 ขานั้นกระทบกับหินก็เคล็ด ข้าพเจ้าได้ความเจ็บปวดสาหัสจึงเดินกลับบ้านไม่ได้
 วันนี้เป็นบุญจึงได้มาพบท่านอาจารย์ขอท่านได้กรุณาโปรดส่งข้าพเจ้าไปถึงสำนักแล้ว
 ข้าพเจ้าจะขอบพระเดชพระคุณท่านเป็นที่ยิ่ง

พระดั่งซิ้มจั่งได้ฟังปิตาจพูดอ่อนหวานดังนั้น ก็สำคัญคิดว่าเป็นความจริง จึง
 พูดว่า ท่านจีนแสก็เป็นผู้ถือบวช อาตมาที่ไหนจะไม่ช่วยเล่า แต่ท่านเดินไม่ได้
 จะให้ทำอย่างไร ปิตาจแปลงมารยาพูดว่า แต่ยืนยังไม่ได้ทำไม่จึงจะเดินได้เล่า
 พระดั่งซิ้มจั่งพูดว่า ถ้ากระนั้นอาตมาจะเดินไป ม้านั้นจะให้ท่านขี่ไป ปิตาจพูดว่า
 ขอท่านอาจารย์ได้เมตตาเถิด ข้าพเจ้านั้นก็หักเสียแล้วจะขี่ม้ามิได้ พระดั่งซิ้ม
 จั่งพูดว่า ถ้ากระนั้นก็ให้ขัวเจ๋งรองให้ขี่ไป จึงบอกขัวเจ๋งให้วางหาบของลงบน
 หลังม้าก่อน ช่วยพาจีนแสไปสักพักหนึ่ง ปิตาจหันหน้ามาทำเข็ดน้ำตาแล้วบอก
 ว่าท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าพึ่งถูกเสือทำให้หวาดหวิวใจ ขัวเจ๋งหน้าสีหมอกดำ เข้า
 ใกล้ข้าพเจ้าก็ยังมีใจสะดุ้งเสียวไม่กล้าขี่

พระดั่งซิ้มจั่ง หันหน้ามาเรียกเห้งเจียให้ขี่ไป เห้งเจียเข้ารับว่า วั้ธูระข้าจะเอา
 ไปเอง ปิตาจก็ยอมขี่เห้งเจีย เห้งเจียก็ตามใจเอาหลังมารอให้ปิตาจขี่แล้วหัวเราะ
 ว่าอ้ายมารสัตว์เดียรัจฉาน ทำไม่มันอาจสามารถมาหลอกเรา เราจำได้ว่ามึงเป็น
 ปิตาจในเขานี้ มึงจะใคร่กินเนื้ออาจารย์กูหรือ อาจารย์ของเราเอ็งกินไม่ได้ง่าย ๆ
 ไม่เหมือนคนทั้งหลาย มึงอยากกินเนื้อเธอก็จงแบ่งให้เรากินครึ่งหนึ่ง ปิตาจได้ยิน
 เห้งเจียพูดดังนั้น จึงบอกแก่พระดั่งซิ้มจั่งว่า ข้าพเจ้าคนสุจริตและถือบวชวันนี้
 ต้องภัยเสียร้าย ข้าพเจ้ามิใช่ปิตาจยักษ์มารดอก เห้งเจียว่ากลัวสัตว์ร้ายทำไมไม่
 สวดคัมภีร์ปึกเต้าเกงเล่า พระดั่งซิ้มจั่งได้ยินเห้งเจียพูดดังนั้น จึงดำว้อายชาติ
 ลิงไม่รู้จักอะไร ช่วยชีวิตคน ๆ หนึ่งได้บุญมากยิ่งกว่าสร้างกุศลเจ็ดวัน เจ้าให้เธอ
 ขี่ก็ให้ขี่ไปตามปึกเต้าเกงทำอะไร เห้งเจียจึงเข้าพวยปิตาจขึ้นเกาะหลังแล้วก็เดิน
 ไปพักหนึ่ง พระดั่งซิ้มจั่งก็ข้ามเขาลงไป เห้งเจียเดินข้างหลัง แลไปไม่เห็นพระ
 อาจารย์กับขัวเจ๋ง เห้งเจียจะใคร่คิดฆ่าปิตาจ

ฝ่ายปิตาจก็รู้ว่าเห้งเจียจะคิดร้าย ก็ร้ายเวทเรียกเขาลูเมรุให้เลื่อนลอยมา
 ทับศีระเห้งเจีย เห้งเจียตกใจหลบเขานั่นก็ทับเห้งเจียอยู่ขาซ้าย เห้งเจียหัวเราะ
 แล้วพูดว่า ท่านบันดาลอ่านเวทอันใด เรียกเขานั่นมาทับเราอย่างนี้ เราก็มิได้
 วิตกหวาดเสียวสะดุ้งกลัวเลย พูดดังนั้นแล้วก็วิ่งตามอาจารย์

ปีศาจเห็นภูเขาทับหังเจียไม่อยู่ ก็ร้ายเวทเรียกภูเขา (ง่อมิซัว) ลอยมาตกลงทับหังเจีย หังเจียหลบทัน เขานั้นตกลงติดอยู่ขาขวา หังเจียก็รีบตามอาจารย์ดูจตุรเวฬุ ปีศาจเมื่อได้เห็นดังนั้นก็ตั้งใจให้ระยอทอดอวย สะดุ้งกลัวประหม่าจนเหงื่อเปียกทั้งตัว คิดว่าหังเจียมีวิชาแบกเขาได้ ปีศาจจึงสำรวจมิจิตร้ายพระเวทเรียกภูเขาท้ายชั้วลอยลงมาบนอากาศทับอีก หังเจียถูกเขาท้ายชั้วทับลงบนหัวและเอาอำนาจฤทธิ์ทางสิทธิทับซ้อนลงหังเจียก็ติดอยู่กับที่นั้น จะดิ้นรนอย่างไรก็ไม่ไหวแล้ว ปีศาจก็ถลออกรีบตามดั้มซัมจั้งเหาะขึ้นแทรกเมฆเอามือยื่นลงมาจับดั้มซัมจั้งบนหลังม้า ชั้วเจ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจชักไม้พลองเข้าตีสกัด ปีศาจจึงงัดถือเกี่ยมตรงเข้ามาประจันหน้ารบกับชั้วเจ้งเข้ารบรุกบุกนั้นโดยความสามารถ ชั้วเจ้งทานกำลังปีศาจมิได้ก็ถลออกจะหนี ปีศาจก็บันดาลให้มือใหญ่รวบจับชั้วเจ้งไว้ได้ลากมาหนีไว้ได้รักรักร้างซ่าย เอามือขวารวบจับดั้มซัมจั้งไว้ได้แล้ว ก็บันดาลเป็นลมใหญ่เหาะกลับมายังถ้ำ ครั้นถึงจึงร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่าพี่ได้อ่องข้าพเจ้าจับดั้มซัมจั้งมาได้แล้ว ก็มกก็ปีศาจแลไปเห็นแล้วจึงพูดว่าน้องจับผิดตัวเสียแล้ว งั้นก็กว่าพี่ให้จับดั้มซัมจั้งข้าพเจ้าก็จับมา ก็มกก็ว่าหังเจียซึ่งมีฤทธิ์นั้นจับมาได้ จึงจะกินเนื้อดั้มซัมจั้งได้

งั้นก็กหัวเราะแล้วพูดว่าซึ่งตัวหังเจียนั้น ข้าพเจ้าเรียกภูเขาใหญ่สามเขามาทับไว้แล้ว ลักองคุลิกก็ไม่เคลื่อนไปได้บัดนี้เราไม่ต้องลงมือใช้ให้ปีศาจบริวารของตนเอาของวิเศษสองสิ่ง ไปเรียกมันใส่น้ำเต้าเอาตัวมาไม่ต้องรบกวนวายอะไรเลย

ก็มกก็ถามว่า ของวิเศษสองสิ่งคืออะไร งั้นก็บอกว่าเป็นของที่เรียก (เอี้ยกจีเจ็ก) คือ ขวดน้ำมนต์หยกกับลูกน้ำเต้าทอง ก็มกก็จึงหยิบขวดวิเศษส่งให้แล้วเรียกปีศาจทั้งสองคือ เจงเสยผิตนหนึ่ง เล่งหลิตนหนึ่ง สั่งว่าเจ้าทั้งสองจงเอาของวิเศษนี้ไปบนยอดเขาคว่ำปากน้ำเต้าลงแล้วร้องเรียกชื่อหังเจียคำหนึ่ง ถ้ามันขานรับมันก็เข้าอยู่ในน้ำเต้านั้นแล้ว เจ้าจงเอาแผ่นยันตีปิดปากน้ำเต้าแล้วเอามาให้ข้ามันอยู่ในนั้นครึ่งชั่วโมง ภายมันก็จะแปรเป็นน้ำหนองไป ปีศาจทั้งสองรับเอาของวิเศษสองสิ่งมาแล้วคำนับลาออกจากถ้ำตรงไป ก็มกก็งั้นก็สั่งให้ปีศาจมัดดั้มซัมจั้งชั้วเจ้งแขวนไว้ที่ริมประตูระเบียงเสร็จแล้วทั้งสองคน

ฝ่ายหังเจียถูกปีศาจเรียกเขามาทับไว้ ทุกซ็วเอนคิดถึงอาจารย์ร้องคร่ำครวญด้วยเสียงอันดังบ่นว่า เมื่ออาจารย์มาถึงแดนต่อแดนเขาเหลียงกัยชั้ว ได้ช่วยข้าพเจ้าออกพ้นซึ่งความทุกข์ แนะนำให้ข้าพเจ้าบวชเรียน ข้าพเจ้าก็ปลงใจด้วยท่าน ไม่รู้เลยว่ามาถึงแห่งนี้จะถูกปีศาจมารร้ายมาสกัดกั้นทางอย่างนี้ และมีหน้าถูกมันเอาเขามาทับไว้ท่านตายก็ควรแล้ว สงสารแต่เป็ยกายชั้วเจ้งกับมังกรที่แปลงเป็นมันนั้นจะพากันบรรลัยไปทั้งสิ้น ดูจไม่ใหญ่ต้องพายุพัดล้มพลอยทับเอา

เล็ก ๆ ล้มไปด้วย คนอยากได้ชื่อเสียงล้าใจคนอื่นละลายไปด้วย ห้างเจียคร่ำครวญโศกศัลย์น้ำตาไหลลอบไปทั้งกาย เวลาเมื่อห้างเจียร้องให้คร่ำครวญอยู่นั้น ก็ร้อนถึงเทพดาเขาเอี้ยตที่จึงมีคำถามพระภูมิเจ้าที่และเจ้าเขาว่า ภูเขานี้ของผู้ใด พระภูมิเจ้าที่บอกว่าของพวกข้าพเจ้ารักษาเอง เทพดาถามว่า ที่ถูกเขาทำบ่อนั้นคือใคร พระภูมิเจ้าที่ตอบว่าไม่ทราบว่ามีใคร เจ้าเอี้ยตที่พูดว่า ท่านทั้งหลายยังไม่รู้ว่าใคร นั่นแหละคือเมื่อห้าร้อยปีก่อนทำให้ชั้นวิมานครันคร้ามวุ่นวาย คือชื่อซีเทียนได้เซี่ยซิงหงอคง บัดนี้เข้าทางชอบแล้วมาตามพระถึงซิมจั้งเป็นสถานศิษย์ทำไมท่านทั้งหลายมาช่วยปีศาจเอาเขาทับเธอเล่า หากเธอหลุดออกมาได้ เธอจะยอมท่านทั้งหลายหรือ พระภูมิเจ้าที่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจกลัวจึงคิดกับเจ้าเอี้ยตที่ว่า ข้าพเจ้าจะถอนเขาออก พุดฉะนั้นแล้วก็อ่านคาถาดถอนเอาเขานั้นออกไปเสีย ห้างเจียก็กระโดดขึ้นมาชกกระบองออกจากภูเรียกพระภูมิเจ้าที่เจ้าเขาว่าให้ถอนลง เราจะตีคนละสองทีให้เราก็ก้าวกาญจน์ เจ้าเขาเจ้าที่ก็ตกใจกลัวคำนั้นแล้วขอโทษตัวห้างเจียจึงพูดว่าพระภูมิเจ้าที่เจ้าเขากลัวแต่ปีศาจไม่มีความกลัวแล้วเรา ตีแล้วจะได้เห็นกันเป็นไหม พระภูมิเจ้าที่จึงพูดว่าปีศาจทั้งสองนั้นฤทธาานุภาพเชี่ยวชาญมันร้ายเวทเรียกพวกข้าพเจ้าวันละคนมารักษาการณ์ทุกวันไป ห้างเจียได้ฟังว่ารักษาการณ์ จิตใจให้หวั่นหวาดแห่งขึ้นบนฟ้าร้องว่าฟ้า ๆ เชี่ยวให้เกิดจึงให้มีพวกนี้มาด้วยเล่า พุดดังนั้นแล้วแลไปบนเขาเห็นมีรัศมีระยิบระยับลงมา ห้างเจียจึงถามเจ้าเขาและเจ้าที่ว่าพวกท่านอยู่ในถ้ำนั้นเคยเห็นหรือว่าในถ้ำนั้นมีรัศมีดังนี้

เจ้าที่ตอบว่ามีรัศมีนั้น คือขวดหยกพิเศษของปีศาจ ข้าพเจ้าคิดดูเห็นจะเป็นปีศาจเอาของวิเศษมาสาแดงดอกกระมัง ห้างเจียว่าถ้ำดังนั้นเป็นอันดี เราจะขอถามท่านว่าปีศาจทั้งสองนั้นมีที่ชอบที่รักแก่ใครบ้างหรือเปล่าพระภูมิเจ้าที่บอกว่าที่ชอบที่รักก็คือพวกฤๅษีถือพรตฝึกฝนในทางประกอบยาสำเร็จ นามพระดาบสนั้นชื่อว่าชวนจินเต้าหยิน

ห้างเจียครันได้ฟังดังนั้นแล้ว จึงบอกแก่เจ้าเขาและเจ้าที่ให้กลับไปยังสถานแห่งตนเถิด ข้าพเจ้าจะคิดจับมันให้จงได้ แล้วห้างเจียก็แปลงกายเป็นตาเต้าเต้าหยินคนหนึ่งยืนคอยอยู่บัดเดียวปีศาจทั้งสองก็เดินมาถึง ห้างเจียก็จับกระบองเจือ ปีศาจทั้งสองเห็นดังนั้นก็ตกใจ หกล้มลงแล้วคลานลุกขึ้นมองเห็นห้างเจียจึงพูดว่าทำไมจึงเจือไม่จะตีเราดังนี้ ห้างเจียตอบว่า เรามาการุระ ปีศาจถามว่าท่านอยู่ที่ไหนมา ห้างเจียตอบว่าข้ามาจาก (เขาฟ่งล่ายซิว) ปีศาจถามว่าที่เขาฟ่งล่ายซิวเป็นที่เวทดาอยู่มิใช่หรือ ห้างเจียว่านี่มิใช่เวทดาหรือ ปีศาจทั้งสองได้ฟังดังนั้นก็หายโกรธพูดว่า ขอโทษข้าพเจ้าทั้งสองนี้เถิด บางทีจะพุดผิดพลั้งไปบ้างท่านอย่าถือข้าพเจ้าเลย เพราะพวกข้าพเจ้ามีแต่ตาเนื้อไม่มีตาทิพย์จึงไม่รู้ดู

คนดีและคนชั่ว แห่งเจียตอบว่าข้าพเจ้าไม่ถือท่านดอก เวลานี้ข้าพเจ้ามาถึงเขานี้ด้วยความตั้งใจจะโปรดคนผู้หนึ่ง ให้สำเร็จมรรคผลจะมีคนใดติดตามเราไปบ้าง แห่งเจียถามว่าท่านทั้งสองอยู่ที่ไหนไปไหนมา ปิตาจตอบว่า นายข้าพเจ้าใช้ให้มาจับซึ่งแห่งเจีย ซึ่งแห่งเจียถามว่าที่ตามพระดังซ่มจิ้งมานั้นหรือ ปิตาจตอบว่านั่นแหละ ๆ ท่านจำได้หรือ แห่งเจียตอบว่าเรารู้จักแล้วคือลูกลิงมันไม่รู้จักรธรรมเนียมเรามีความเคืองใจมันอยู่ เราจะช่วยท่านทั้งสองไปจับมันให้ได้ ปิตาจว่าท่านไม่ต้องช่วยดอกนายข้าพเจ้าเรียกภูเขาสองมาทับไว้ แล้วให้ข้าพเจ้าเอาของวิเศษมาใส่มัน แห่งเจียถามว่าของวิเศษนั้นรูปร่างอย่างไร ขอดูสักหน่อยจะได้หรือไม่

ปิตาจแจงเสียพูดว่า คือขวดหยกและน้ำเต้าทองสองสิ่งนี้ ถ้าเอापากลงเอากันขึ้นเรียกชื่อคำหนึ่งแม้ว่าขานรับตัวของผู้นั้นก็เข้าไปอยู่น้ำเต้ามัน แล้วเอายันต์ของท้ายเสียงเล่ากุนปิดปากสักครึ่งชั่วโมง ภายของผู้ที่เข้าไปอยู่น้ำเต้ามันก็จะกลายเป็นน้ำหนองไปหมด แห่งเจียได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แล้วแกล้งทำเป็นหัวเราะพูดว่าไหนขอดูสักหน่อยหรือของวิเศษจะเป็นประการใด ปิตาจไม่รู้สีกว่าแห่งเจียก็ส่งของสองสิ่งให้แห่งเจียดู แห่งเจียก็รับมาพิจารณาดู มีความยินดีพูดว่าเป็นดีแน่แล้วคิดว่า ถ้าเราจะชิงเอาเสียเดี๋ยวนี้ก็จะได้ แต่จะเสียชื่อ เราจะเหิมว่าเราวิ่งราวกลางวันดูแล้วก็สงคืนให้ แล้วพูดว่าท่านทั้งสองยังไม่เคยเห็นของวิเศษของเรา ปิตาจถามว่าท่านอาจารย์มีของวิเศษอย่างไร ขอให้ข้าพเจ้าดูสักหน่อยเถิด แห่งเจียเอามือล้วงไปข้างหลัง ถอนเอาขนหางมาเส้นหนึ่ง ร้องเรียกให้แปลงก็แปลงเป็นลูกน้ำเต้าทองคำโตประมาณสองกำมา เอาออกมาจากเอวส่งให้ปิตาจ ปิตาจดูแล้วพูดว่า ของท่านอาจารย์มีรูปลักษณะใหญ่ดังนี้พิศดูงดงามยิ่งนัก แต่ต้องการใช้ไม่ได้ แห่งเจียถามว่าเหตุใดจึงใช้ไม่ได้ ปิตาจว่าของนี้เรียกคนไปประจู้ได้พันคนทั้งสองสิ่ง แห่งเจียว่าขอที่ใส่คนนั้นไม่ประหลาดอะไร น้ำเต้าของเราใส่ได้ทั้งทองฟ้าเรียกให้เข้าในนี้ได้หมด ปิตาจถามว่าจริงดังนั้นหรือ แห่งเจียว่าดังนั้นซี ปิตาจว่าแม้จริงดังนั้น ขอท่านอาจารย์ลองทำให้ข้าพเจ้าดูสักทีเถิดแห่งเจียว่า แม้ว่าฟ้าทำให้เราขัดใจ เดือนหนึ่งเราเรียกเข้าเจ็ดแปดหนถ้าไม่ทำให้ขัดใจครั้งปี่ก็ไม่เรียกใส่ครั้งหนึ่ง

ปิตาจเล็งหลี่พูดแก่เจิงเสียว่า เอาของเราแลกแก่ท่านเถิด เจิงเสียพูดว่า ของเธอใส่ได้ทั้งฟ้าจะยอมแลกแก่เราที่ไหน เล็งหลี่พูดว่า เราเอาขวดนั้นเติมให้เห็นเธอจะให้ดอกกระมัง แห่งเจียมีความยินดีอยู่ในใจแล้วจึงพูดว่า ของเราใส่ได้ทั้งฟ้าท่านจะเอาของท่านเปลี่ยนจะควรหรือ ปิตาจพูดว่า แม้ใส่ทั้งฟ้าได้ก็จะเปลี่ยนถ้าไม่เปลี่ยนให้ข้าพเจ้าท่านจะได้เด็กทารก แห่งเจียพูดว่าดีแล้ว ข้าพเจ้าจะเรียกใส่ให้ดูพูดแล้วก็ก้มหน้าลงรำยพระคาถา เรียกเทวดาเจ้าที่เหี่ยวตระเวนตามห้อง

ฟ้าและเจ้าเอี้ยดที่มาพร้อมกันในทันใดนั้นแห่งเจียสั่งว่าให้ขึ้นไปทูลเง็กเซียงฮ่องแต่ว่า บัดนี้เรตามรักษาพระดังซั่มจั้งจะไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมยังมีขนิมประเทศ เราอยากจะได้ของวิเศษของพิศาจ ขอพระองค์ได้โปรดให้ข้าพเจ้าเยี่ยมท้องฟ้าสัก ครั้งชั่วโมงเรียกใสในน้ำเต้านี้ แม้ว่าขัดขืนไม่ยอมให้ เราจะขึ้นไปเล่งเซียวด้วย

ฝ่ายเจ้าทั้งหลายได้ฟังแห่งเจียสั่งตั้งนั้น ก็พากันเหาะขึ้นไปยังสวรรค์ เข้าไป กราบทูลเง็กเซียงฮ่องแต่ให้ทรงทราบทุกประการ เง็กเซียงฮ่องแต่จึงตรัสว่าอ้ายลิง มั่นพูดจาไม่มีความยำเกรง น้ำใจโตอาจสามารถมายืมท้องฟ้าไปเรียกใสน้ำเต้า มั่นจะเรียกใสอย่างไรได้ เวลาที่เง็กเซียงฮ่องแต่ตรัสตั้งนั้น มั่นจอกำทัยจ้อออกมา กราบทูลว่าว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ ท้องฟ้าเรียกใสได้ เง็กเซียงฮ่องแต่ตรัสถามว่าทำอย่างไรจึงใสได้ นอจาทูลว่า ขอพระองค์มีรับสั่งออกไปทางประตูสวรรค์ ทิศอุดรขอยืมธงดำวิเศษของท่านพรหมจินบู่นั้น เอมายิ่งประตูน้ำที่หมิง ก็ออก โบกหอบเดือนตะวันและและดาวทั้งหลายให้มีดท้องฟ้าและไม่เห็นหน้ากัน สัก ประเดี๋ยวพอนลอกพิศาจอย่างนี้ก็ครอบเอาท้องฟ้าได้ ก็จะช่วยแห่งเจียให้สำเร็จได้ เง็กเซียงฮ่องแต่ได้ทรงฟังนอจากราบทูลตั้งนั้น พระองค์ทรงพระสรวลเห็นชอบด้วย จึงตรัสสั่งให้ทำตามนอจากราบทูลนั้น

ฝ่ายเจ้าทั้งหลาย เมื่อได้ฟังเง็กเซียงฮ่องแต่รับสั่งตั้งนั้นแล้วก็ถวายบังคม ลากลับลงมายังมนุษย์โลก เข้าใกล้แห่งเจียกระซิบบอกให้รู้ทุกประการ แห่งเจียจึง บอกแก่พิศาจทั้งสองว่า เจ้าจงคอยดูเกิดข้าพเจ้าจะทำให้เห็นแก่ตา พิศาจทั้งสองพูดว่าท่านจะเรียกก็จงเรียกเกิด แห่งเจียจึงเอาน้ำเต้าขว้างขึ้นไปกลางอากาศ

ฝ่ายนอจายืนอยู่บนประตูน้ำที่หมิงเห็นตั้งนั้น ก็เอารังคลีออกกวัดแกว่งไปมา ท้องฟ้าก็มีดคลุมไปทั้งหมด และไม่เห็นดวงดาวและพระอาทิตย์พระจันทร์ มอง ดูหน้ากันก็ไม่เห็นหน้า พิศาจทั้งสองเห็นตั้งนั้นก็ตกใจ จึงพูดว่า เมื่อพูดกันนั้นดู เหมือนตะวันกำลังเที่ยงทำไมดูมืดดำไปตั้งนี้ แห่งเจียว่าเราเรียกท้องฟ้ามาใสใน น้ำเต้าแล้วทำไมจะไม่มืดเล่า พิศาจถามว่าท่านอาจารย์นี้พูดอยู่ที่ไหน แห่งเจีย พูดหลอกว่าอย่าก้าวไป ที่นี้พากฝั่งทะเลใหญ่ แม้พลัดตกลงไปเจ็ดแปดวันก็ยังไม่ถึงพื้นล่าง พิศาจทั้งสองได้ยินตั้งนั้นก็เชื่อตกใจกลัวบอกว่าท่านอาจารย์จง ปล่อยฟ้าไปเกิดข้าพเจ้าเข้าใจในวิชาของท่านแล้ว อย่าให้ข้าพเจ้าตกทะเลไปเลย แห่งเจียเห็นพิศาจทั้งสองมีใจเชื่อถือนั้นแล้ว จึงร้ายพระคาถาส่งจิตไปถึงนอจายให้รู้ นอจายจึงเอารังม้วนเสีย ท้องฟ้าก็สว่างมาอย่างเดิม พิศาจทั้งสองจึงสรรเสริญว่า ดีแท้ ๆ ของวิเศษอย่างนี้เราจะไม่ขอแลกอย่างไรมิได้ จึงหยิบน้ำเต้าและขวดหยก ส่งให้แก่แห่งเจีย แห่งเจียเอาน้ำเต้าเก็บปลอมส่งให้แก่พิศาจ แลกกันแล้วก็เหาะไป ยังประตูน้ำที่หมิงขอบคุณนอจายแล้วแห่งเจียก็กลับลงมาหยุดอยู่กลางอากาศและดู

ปีศาจทั้งสอง

ฝ่ายปีศาจทั้งสองครั้งเปลี่ยนน้ำเต้านั้นมาแล้ว ต่างก็แย่งกันดูกลับหน้ามามีได้เห็นหิ้งเจีย เล่งหลิปีศาจพูดว่าเทวดาองค์นี้เห็นจะพูดหลอกลวงเราดอกกระมังว่าจะโปรดพวกเราให้สำเร็จมรรคผลเป็นเทวดา ทำไปไม่จึงไม่ลาเราเล่า เจงเสยปีศาจพูดว่าแม่เธอไปแล้วเราเอาน้ำเต้านั้นมาลองดู จึงหยิบน้ำเต้านั้นโยนขึ้นไป น้ำเต้านั้นก็กลับตกลงมา เล่งหลิดามว่าทำไมจึงไม่ใส่ฟ้าเล่า ถ้าใส่ไม่เห็นจะเป็นหิ้งเจียเอาของปลอมมาเปลี่ยนของจริงไปดอกกระมัง

เจงเสยปีศาจพูดว่าน้องอย่าพูดเลอะเทอะไป หิ้งเจียนั้นภูเขาใหญ่สามเขาทับไว้แล้ว ทำไมจึงจะออกมาเอาของเราไปได้ พี่จะภาวนาอุดูอีกทีจะเป็นประการใดว่าแล้วก็เอาน้ำเต้านั้นขว้างขึ้นบนอากาศแล้วภาวนาว่า ถ้าไม่สงเคราะห์เรา ๆ จะขึ้นไปทำจลาจลยังปราสาทเล่งเซียวเตี้ย ภาวนายังไม่ทันจะแล้วน้ำเต้าก็ตกลงมาดิน ปีศาจทั้งสองพูดว่าเห็นจะใส่ไม่ได้แล้วเป็นของปลอมแท้ทีเดียว เมื่อปีศาจทั้งสองกำลังบ่นอยู่นั้น หิ้งเจียอยู่บนอากาศฟังดูก็รู้แจ้งทุกประการจึงเรียกขนนั่นคืนเข้าที่ตามเดิม น้ำเต้าก็สูญหายไปปีศาจทั้งสองต่างถามกันว่าน้ำเต้าไปข้างไหน เล่งหลิวว่าพี่เอาไปโยนลงมิใช่หรือทำไมจึงหายไปได้ จึงพากันลงที่ดินเที่ยวค้นหาตามหน้าที่รถก็มีได้เห็น ปีศาจทั้งสองยิ่งตกใจกลัวพูดปรึกษากันว่าเราจะทำอย่างไรดีของวิเศษของเราก็ไม่เห็นทำอย่างไรจึงจะกลับไปได้เราจะต้องถูกไต่ข้อดีตายเป็นแน่ เล่งหลิวพูดว่าถ้ากระนั้นเราพากันหนีไปเสียเห็นจะดีกว่า

เจงเสยพูดว่าเราอย่าหนีเลยกลับไปดีกว่า เราเห็นว่าอยู่ทุกวันนี้ จันทักได้มองเห็นแก่หน้าน้องอันความผิดนั้นให้น้องรับคนเดียวบางทีไต่ข้อจะยกชีวิตให้ แม้ไม่ฟังก็ตามแต่จะทำเกิดอย่างนั้นจะดีกว่าเราอย่าทำสองใจเลย ปีศาจทั้งสองปรึกษากันตกลงแล้วก็เดินกลับมายังถ้ำ หิ้งเจียอยู่บนอากาศเห็นปีศาจเดินกลับไป ก็แปลงเป็นแมลงวันบินตามปีศาจมา

ฝ่ายปีศาจทั้งสองเดินมาครั้งถึงประตูถ้ำก็เดินเข้าไปข้างใน เวลานั้นไต่ข้อทั้งสองกำลังนั่งเสพยาอยู่ ปีศาจน้อยเข้ามาถึงค้ำนับแล้วก็คุกเข่าลงกับพื้นก้มหน้าอยู่มิได้พูดว่ากระไร

ไต่ข้อทั้งสองเห็นดังนั้นจึงถามว่า เจ้าทั้งสองไปจับหิ้งเจียได้มาแล้วหรือ ปีศาจน้อยค้ำนับแล้วก็ก้มหน้าหนึ่งอยู่มิได้อาจบอกว่ากระไร ถามดังนั้นถึงสามครั้ง ปีศาจน้อยจึงพนมมือพูดว่าอันโทษข้าพเจ้าทั้งสองนี้ถึงร้อยพันหมื่นตาย ขอไต่ข้อได้กรุณาข้าพเจ้ารับของวิเศษนั้นเดินไปได้ครึ่งเขา พบเทวดามาจากเขา (พวงสายชีวิต) เรอมีน้ำเต้าทองวิเศษ เรียกใส่ทั้งห้องฟ้าได้ข้าพเจ้าเห็นเป็นของวิเศษมิได้โลกเจตนาจะใคร่ได้ เห็นว่าของเธอใส่ได้ ทั้งห้องฟ้าของเราใส่ได้แต่คนจึงได้ขอเปลี่ยนแก่เธอ

ทั้งเล่งหลี่ก็เอาขวดของวิเศษให้ไปด้วย ครั้นข้าพเจ้าเอาออกลองดูก็สูญหายไปทั้งน้ำเต้าเหวดตากก็เห็น ขอได้อ่องได้ทราบโทษข้าพเจ้าทั้งสองถึงแก่ชีวิตขอได้กรุณา

กิมก๊กได้อ่องได้ฟังดังนั้น ดูจใครเอาไฟมาแยงเข้าที่ทรวงอกร้องเสียงดังดุจฟ้าผ่าว่า กูรู้แล้ว ๆ คืออ้ายซิงหงอคงแห่งเจียมอันเอาของเก๊มาเปลี่ยนเอาของกูไป อ้ายลิงนั้นมันมีฤทธิ์อาถรรพณ์ใหญ่หลวงนัก มันรู้จักกันทุกแห่งทุกหน เข้าไหนก็ปลอยมันออกนั่นจึงได้หลอกเอาของวิเศษของเราได้ งั้นก็ได้อ่องพูดว่า อันเหตุที่อ้ายลิงนั้นจงสงบไว้ก่อน มันหนีไปได้ก็ซังมัน ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาจับมันได้แล้ว ก็ไม่อยู่เป็นปีศาจในถ้ำนี้ต่อไป กิมก๊กได้อ่องถามว่าจะทำอุบายอย่างไรจึงจะจับมันได้ งั้นก็ได้อ่องจึงพูดว่า เรามีของวิเศษห้าอย่าง สองอย่างมันเอาไปแล้ว ยังมีอยู่แต่สามอย่างคือ อาวุธเกี่ยว พัดไฟอยู่ที่นี้ เชือกวิเศษอยู่ที่เขาเอี่ยมเล่งซัว ถ้าเอี่ยมเล่งต่องมารดาเก็บไว้ เราใช้ให้คนไปเชิญมารดามากินเนื้อดั่งซังจั้ง และสั่งให้มารดาเอาเชือกนั้นมาดัดด้วย จะได้คิดจับแห่งเจียมให้จงได้ กิมก๊กถามว่าจะให้ผู้ใดไปดี งั้นก็ได้อ่องตอบว่าไม่ต้องใช้อ้ายระยาสองคนนี้อีก จึงตวาดไล่ให้เล่งหลี่กับเจงเสยออกไปเสียให้พ้น แล้วจึงเรียกปีศาจน้อยป่าซัวเข้าคนหนึ่ง ก็อ้ายเล้งคนหนึ่งเข้ามาจึงสั่งว่าให้ไปเชิญมารดามากินเนื้อดั่งซังจั้ง และบอกให้มารดาเอาเชือกวิเศษมาด้วย จะได้จับตัวแห่งเจียม

สองปีศาจรับคำสั่งแล้วก็ค้ำบลาออกจากถ้ำรีบตรงไป ก็หาว่าแห่งเจียมอยู่ในที่นั่นไม่ แห่งเจียมได้ฟังรู้ความทุกประการแล้ว จึงบินเฝือออกจากถ้ำตามปีศาจทั้งสองนั้นไปจับอยู่บนศิระชะปีศาจนั้น มาได้ประมาณสักสามสี่โยชน์ แห่งเจียมจะใคร่ตีปีศาจทั้งสองให้ตาย จึงมาตริตรองว่าจะฆ่าโยก็ไม่ว่าอะไร แต่ยงวิตกว่าบ้านมารดาของปีศาจอยู่ที่ไหน จำจะถามมันสักคำหนึ่งเห็นจะดี คิดดังนั้นแล้วก็เฝือออกจากตัวปีศาจ แปลงเป็นปีศาจน้อยตนหนึ่งวิ่งตามร้องเรียกว่า ที่เดินข้างหน้านั้นหยุดคอยก่อน ก็อ้ายเล้งหันหน้ามาถามว่าตัวอยู่ที่ไหนวิ่งมาตามเราทำไมมีธุระอะไรหรือ

แห่งเจียมตอบว่านายเดียวกัน ยังไม่รู้จักกันหรือ ก็อ้ายเล้งบอกว่าเราไม่เคยเห็น แห่งเจียมบอกว่าข้าพเจ้าอยู่ข้างนอกมิได้เข้ามาจึงไม่รู้จักกัน ปีศาจถามว่าบัดนี้จะไปข้างไหน แห่งเจียมบอกว่า ได้อ่องพูดว่าใช้พี่มาสองคนให้ไปเชิญมารดามากินเนื้อดั่งซังจั้ง และให้มารดาเอาเชือกวิเศษไปจับแห่งเจียมด้วย วิตกว่าที่จะเดินเข้าไปจะเสียการ จึงให้ข้าพเจ้าตามมาเตือนพี่ทั้งสองให้รีบไปโดยเร็ว ปีศาจทั้งสองเมื่อได้ฟังดังนั้น ก็สำคัญว่าจริงไม่มีความสงสัย จึงพร้อมกันรีบเดินไป แห่งเจียมจึงถามว่ายังไกลอยู่หรือ ก็อ้ายเล้งจึงเอามือชี้บอกว่า ที่ตั้งไม่ใหญ่นั่นแหละ แห่งเจียมเงยหน้าขึ้นมองดู ก็เห็นมีดิ่งไม้ใหญ่ข้างหน้านั้น เห็นไม่สู้ไกลแล้ว จึงชักกระบองออก

จากเหตุปีศาจทั้งสองนั้นล้มลงกับพื้น ตัวนุ่มดุจแป้งขนม เห่งเจียก็ลากเอาศพ ทั้งแอบไว้ข้างทางแล้ว ก็ถอนเอาขนหางออกขนหนึ่ง เป่าแปลงเป็นปาซัวเฮ้า ตัว เห่งเจียก็แปลงเป็นก็ฮั้ยเล้ง รีบเดินมาครั้งถึงปากช่องดงไม้ใหญ่ ก็เดินตรงเข้าไป เห็นมีประตูบานหนึ่งเปิดบานหนึ่งปิด มีหญิงปีศาจเฝ้าประตูอยู่คนหนึ่งเห็นห่งเจีย เดินเข้ามาจึงถามว่านี่ท่านจะไปข้างไหน

ห่งเจียตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่เขาเพ่งเต็งชั้วถ้ำเน่ยฮวยต้อง บัดนี้ได้ขอให้ ข้าพเจ้ามาเชิญท่านแม่ไป หญิงปีศาจได้ฟังดังนั้นจึงบอกว่าเชิญเข้าไปข้างในเถิด เห่งเจียก็เดินเข้าไปถึงประตูชั้นสามแลไปก็เห็นนางปีศาจเฒ่านั่งอยู่บนที่สูง เห่งเจียหวนคิดขึ้นมาก็โหม่นสีใจร้องไห้

มีคำถามว่า (เหตุใดห่งเจียจึงร้องไห้) ตอบว่าเธอดคิดขึ้นมาว่าเราเกิดมามีฤทธา อานุภาพไม่เคยเคารพใครนอกจากพระพุทธเจ้ากับพระโพธิสัตว์กวนอิมและพระ อาจารย์ วันนี้จะต้องมาเคารพต่อปีศาจหญิง ครั้นจะไม่คำนับการที่คิดไว้ก็จะเสีย ไป คิดไปก็เป็นความยากแก่ใจ เพราะเห็นแก่อาจารย์ที่ต้องภัยจึงจะต้องทนความ ออดสู ห่อนเจียคิดแล้วก็เข้าไปยังหน้าปีศาจหญิงเฒ่า เคารพแล้วคุกเข่าลงกับพื้น ปีศาจ หญิงเฒ่าพยักหน้าแล้วบอกว่าให้ลุกขึ้นเถิด แล้วถามว่าลูกอยู่ที่ไหนไปไหนมา

ห่งเจียตอบว่ามาจากถ้ำเน่ยฮวยต้อง ได้ขอให้ทั้งสองใช้ให้มาเชิญท่านแม่ไป กินเนื้อด้งซั่มจั้ง และสั่งให้ท่านแม่เอาเชือกวิเศษนั้นไปด้วย จะได้คิดจับห่งเจีย หญิงเฒ่าปีศาจจึงพูดว่า ลูกของเรามีกตัญญู มีของกินก็อุทิศมาเชิญแม่ พูด ดังนั้นแล้ว ก็สั่งปีศาจคนใช้ให้เอาเกี้ยวหอมออกมาจัดแจง พวกปีศาจคนใช้ก็ จัดแจงหอมเกี้ยวออกไปตามสั่งเสร็จสรรพแล้วก็กลับมาบอกว่าเสร็จแล้ว

ฝ่ายปีศาจหญิงเฒ่าจัดแจงแต่งกายเสร็จแล้ว ก็ออกมาจากถ้ำเข้านั่งในเกี้ยว ปีศาจหญิงสองคนก็เข้ามาเดินมา เมื่อเดินมาได้ประมาณสามสี่โยชน์ คนหาม ก็ลงพักหยุดหายใจเหนื่อยนั่งอยู่ เห่งเจียจึงชักกระบองออกมาฟาดคนหามตายทั้งสองคน ปีศาจหญิงเฒ่าอยู่ในเกี้ยว ชะเง้อหัวออกมามองดู เห่งเจียเอากระบอง กระทุ้งถูกศีรษะแตกตายอยู่กับที่ เห่งเจียก็จับออกมาดู ที่สุดเป็นตัวเสื้อปลาเก้า หาง เห่งเจียจึงเอาเชือกวิเศษพันกับพุงมีความดีใจที่สุด ออกปากว่า แม้อ้ายได้ อ่องจะมีฝีมือเข้มแข็งอย่างไร ของวิเศษเราก็เอามาได้สามสิ่งแล้ว พูดดังนั้นแล้วก็ถอนขนหางออกสี่เส้น แปลงเป็นปีศาจก็ฮั้ยเล้งปาซัวเฮ้า อีกสองขนก็ แปลงเป็นหญิงหามเกี้ยว ตัวห่งเจียเองแปลงเป็นปีศาจหญิงเฒ่า ขึ้นนั่งบนเกี้ยว ให้ชนแปลงนั้นหามมา บัดเดี๋ยวก็ถึงหน้าถ้ำเน่ยฮวยต้อง ชนแปลงเป็นปาซัวเฮ้า ก็ฮั้ยเล้งทั้งสอง ก็เดินนำหน้ามาถึงที่ร้องเรียกให้เปิดประตูรับ พวกปีศาจเฝ้า ประตูก็เปิดประตู แล้วถามว่าท่านได้ขอให้ไปเชิญท่านแม่มาแล้วหรือ ปีศาจ

แปลงว่าท่านที่นั่งอยู่ในเกี้ยวนั้นไม่ใช่หรือ พวกเฝ้าประตูก็วิ่งเข้าไปบอกแก่ได้อ๋อง ทั้งสองว่า ท่านแม่มาแล้วอยู่ข้างนอก

ปีศาจได้อ๋องทั้งสองได้ฟังดังนั้น ก็สั่งให้พวกปีศาจทั้งหลายจัดแจงออกไปรับ ออกมาพร้อมกันที่นอกประตู เห็นเจี๋ยเหินดั่งนั้นก็ดีใจลงจากเกี้ยวเดินเข้าไปข้างใน ขึ้นนั่งบนที่สูงอยู่แต่ผู้เดียว ปีศาจใหญ่ผู้น้อยทั้งหลายก็พร้อมกันมาคำนับ ได้อ๋องทั้งสองก็เข้ามาคำนับ ก็คุกเข่าลงกับพื้นบอกว่าข้าพเจ้าทั้งสองเคารพ เหน้เจี๋ย แปลงบอกว่าลูกของแม่จงลุกขึ้นเถิด

ฝ่ายไฝ่กายที่ต้องแขวนอยู่บนชื่อนั้น แลไปเห็นเข้าก็หัวเราะขึ้น ชั่วเจ้งถามว่าถูกมัดแขวนอยู่อย่างนี้ยังจะมีแก่ใจสนุกหัวเราะได้อีกหรือ ไฝ่กายบอกว่า น่องเอ๋ยที่หัวเรานั้น คือพีได้เห็นแล้วรู้แล้วว่า มันไปเชิญมารดา มันมาจะใคร่กิน เนื้อเรา แต่มิใช่มารดาของมันดอก เป็นแต่คนพูดแทน ชั่วเจ้งถามว่าใครพูดแทนที่ไหน ไฝ่กายตอบว่า เป็กเบ็ฮุน ชั่วเจ้งว่าทำไมพีจึงรู้ได้ ไฝ่กายว่าน่องไม่ดูหางพินอยู่ที่บนเองนั้น หางตุงอยู่ข้างหลังพีกับน่องแขวนอยู่สูงจึงได้เห็นถนัด ชั่วเจ้งห้ามว่าพียอย่าพูดไปไว้ดูเขาจะทำประการใดกัน

เหน้เจี๋ยนั่งอยู่บนท่ามกลาง ถามว่าลูกทั้งสองให้คนไปเชิญแม่เรามีกิจธุระอะไรหรือ ปีศาจทั้งสองตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งสองนานแล้วมิได้ไปเยี่ยมมารดา บัดนี้ ข้าพเจ้าจับได้ดังซ้มจั้งก็ไม้อากินก่อนมารดา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงให้ไปเชิญ มารดามาจะได้ทำเนื้อดังซ้มจั้งต้มแกงให้มารดากินสักเวลาหนึ่ง อายุของมารดา จะได้ยืนยาว เหน้เจี๋ยพูดว่าอันเนื้อดังซ้มจั้งกินยาก ได้ยินว่าได้ไฝ่กายมาด้วย มารดาอยากกินแต่ใบหูไฝ่กาย ลูกจงตัดใบหูไฝ่กายทำกับกินกับเหล่าเถิด ไฝ่ กายได้ยินดังนั้นก็ตกใจ พูดว่าปะอายหนำนี้เข้าแล้ว มันคิดจะตัดใบหูเรากินแกล้ม เหล่าเสียแล้ว ประเดี๋ยวก็จะร้องขึ้นให้ปีศาจมันรู้ ในเวลาที่ไฝ่กายบ่นวุ่นวายอยู่ นั้น แลไปเห็นปีศาจพลตระเวนวิ่งเข้ามาบอกวาขอได้อ๋องได้ทราบเหน้เจี๋ยตีท่าน แม่ตายแล้ว บัดนี้แปลงกายเข้ามาที่นี่ ปีศาจทั้งสองได้แจ้งดังนั้นก็ซึกเกี่ยมวิเศษ กระโดดขึ้นพินเหน้เจี๋ย เหน้เจี๋ยไหวกายเป็นแสงสว่างแดงไปทั้งถ้ำแล้วก็รีบหนีออก จากถ้ำ

กิมก๊กได้อ๋องเห็นดังนั้นก็ตกใจ บอกว่าน่องจงแก้มัดดังซ้มจั้งไฝ่กายชั่วเจ้ง คินให้มันเสียเถิดจะได้สิ้นความจลาจล จิ้งก๊กได้อ๋องพูดว่าพีพูดอะไรอย่างนั้น เราได้รับความลำบากมาไม่รู้เท่าไรแล้วจึงจับมาได้ จะปล่อยเสียโดยง่ายนั้น อย่างไรได้ พึ่งนั่งให้สบายอย่าวิตก ข้าพเจ้าได้ยินว่าเหน้เจี๋ยมีฤทธิ์อาณานภาพ เข้มแข็ง เราพึ่งได้มาพบก็ยังหาได้ดูฝีมือกันไม่ ไว้ธุระข้าพเจ้าจะลองฝีมือดูก่อน แม้ว่าเธอไม่ชนะเรา เราก็จะกินดังซ้มจั้ง ไฝ่กายชั่วเจ้งโดยง่าย แม้ว่าเราสู้ไม่ได้

เราจึงค่อยปล่อยไปไม่ช้าอะไร จิ้งก็ได้อ่องพูดดังนั้นแล้ว ก็แต่งตัวถืออาวุธเที่ยวเดินออกมาที่หน้าถ้ำ ร้องเรียกว่าอ้ายซิงเห้งเจีย มึงจงใช้ของวิเศษและมารดาเราให้เรา เราจะปล่อยอาจารย์มึงไปไซ้ที่ เห้งเจียอยู่บนเมฆได้ยั้งดังนั้น ร้องด่าลงมาว่าอ้ายมารร้ายมึงจงรีบส่งอาจารย์และน้องของกูออกมาอย่าให้ทันปูลงมือได้

ปีศาจนั้นก็ได้ฟังดังนั้น ก็ถือเคียวเหาะขึ้นไปบนอากาศ เห้งเจียถือกระบองตรงเข้าสู้กันกลางเวหาประมาณสักสามสิบเพลง ยังไม่แพ้ชนะกัน เห้งเจียนึกในใจว่าอ้ายนี้มีอาวุธเยี่ยมเข้มแข็งอาจทานรบกระบองเราอยู่ได้ โดยจะคิดต่อสู้ทางอาวุธก็เสียกำลังจำจะเอาน้ำเต้าและขวดหยกวิเศษนี้เรียกจับมันเห็นจะดีกว่า คิดดังนั้นแล้วหากเรียกมันไม่ชานเรามิเสียที่หรือสู้เอาเชือกวิเศษไม่ได้ เห้งเจียเอาเชือกวิเศษขว้างไปมัดปีศาจ ปีศาจเห็นดังนั้นก็อ่านคาถาเชือกที่เห้งเจียขว้างไปนั้นกลับมามัดเอาเห้งเจียเข้าไว้

ซึ่งเป็นทั้งนี้เพราะปีศาจได้คาถาไว้สองบท ๆ หนึ่งสำหรับมัดข้าศึก บทหนึ่งกลับมามัดผู้ที่ขว้างเชือกนั่นเอง เพราะฉะนั้นเห้งเจียจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรก็ไม่ได้ ปีศาจก็เข้าจับเชือกลากลงมายังพื้นเอาเคียวพันศีรษะเห้งเจียเจ็ดแปดที่ ศีรษะเห้งเจียก็มีได้เป็นอันตรายปีศาจก็จึงเห้งเจียเข้าไปในถ้ำ ร้องบอกกิมก๊กว่าข้าพเจ้าจับมาได้แล้ว กิมก๊กแลไปเห็นก็มีความยินดีเป็นที่สุด พูดว่านี่แหละอ้ายเห้งเจีย จึงให้เอามัดใส่คาไว้ที่โคนเสาใหญ่ แล้วแก้เอาน้ำเต้ากับขวดหยกวิเศษออกมาจากตัว ปีศาจทั้งสองก็พากันไปนั่งข้างในเสฟสุราเป็นที่สบายใจทั้งสองคน

ฝ่ายเห้งเจียต้องมัดอยู่กับโคนเสานั้นก็ตื่นรอนกลิ้งเกลือกไป ปิยกายเห็นดังนั้น ก็หัวเราะก๊าก ๆ ถามว่าเห็นจะกินใบหูเราไม่ได้แล้วหรือ เห้งเจียด่าว่าอ้ายชาติหมุมึงอย่าทำพูดมากไปประเดี๋ยวเราจะออกได้ แก้วไขเอาพวกเขาออกให้จงได้ พูดดังนั้นแล้วเหลียวซ้ายแลขวาไม่เห็นใคร ก็ชักกระบองเหล็กออกจากหูรัดคาออกจากคอได้แล้ว ถอนเอาขนหางแปลงเป็นรูปปลอมเข้าติดคาอยู่กับที่นั้น ตัวเห้งเจียก็แปลงเป็นปีศาจน้อยเข้าไปยืนฝ้าปีศาจออยู่ที่ริมตัว เห้งเจียจะใคร่ลักเอาของวิเศษนั้น จึงเดินเข้าไปใกล้ปีศาจ บอกว่าได้อ่อง ข้าพเจ้าเห็นเห้งเจียกลิ้งเกลือกตื่นรอนดังนั้น เชือกนั้นจะขาดไป แม้ได้เชือกใหญ่ ๆ มาเปลี่ยนเอาเชือกนั้นออกเห็นจะดี กิมก๊กได้อ่องพูดว่าจริงอยู่ว่าแล้วก็แก้เชือกที่คาดพุงออกจากเอวส่งให้เห้งเจีย เห้งเจียรับเอามาก็แก้เอาเชือกวิเศษออกเอาเชือกใหญ่มัด เห้งเจียแปลงไว้ตามเดิมแล้วเอาเชือกวิเศษซ่อนไว้ในตัว ถอนขนหางออกเส้นหนึ่ง แปลงเป็นเชือกวิเศษอีกเส้นหนึ่งมาส่งให้แก่ปีศาจได้อ่องทั้งสอง ปีศาจก็มีได้พิจารณาเชือกว่าปลอมหรือจริงไม่ เห้งเจียครั้นได้เชือกวิเศษมาแล้ว ก็รีบออกไปนอกถ้ำกลายเป็นรูปเดิมแล้วก็ร้องเรียกพวกปีศาจด้วยเสียงอันดังว่า พวกปีศาจน้อยจึงถามว่า

ตัวอยู่ที่ไหนมาจึงมาเรียกอีกทีก็อย่างนี้ เห่งเจ็ยบอกว่า พวกเจ้าจงเร่งไปบอกให้ อ้ายพวกมารใหญ่มั่นรู้ว่าคือเจ็ยเห่งซึ่งมาแล้ว ปิตาจน้อยได้ฟังดังนั้น ก็นำความ เข้าไปแจ้งแก่ปิตาจได้อ่อง ก็มก๊กได้อ่องได้ฟังปิตาจน้อยบอกดังนั้นก็ตกใจ พุด ว่าเราจับซึ่งเห่งเจ็ยมัดไว้ได้แล้ว นี่เหตุใดจึงมีเห่งเจ็ยซึ่งมาอีกเล่า จึ่งนกกัได้อ่อง พุดว่าวิตถกกลัวมันทำไม่น้ำเต้าวิเศษของเรายังมี ข้าพเจ้าจะออกไปเรียกมันให้เข้า อยู่ในน้ำเต้าก็ได้ พุดดังนั้นแล้ว ก็หยิบเอาน้ำเต้าออกไปยังประตูดำ ร้องถามว่า เจ้าคือใครที่ไหนมา

เห่งเจ็ยตอบว่าเรานี่แหละคือน้องของเห่งเจ็ย ข้ารู้ว่าเจ้าจับเอาเห่งเจ็ยพี่ของข้า มาไว้ บัดนี้ข้าจะมาเป็นธุระด้วยพี่ข้า จึ่งนกกัพุดว่าเจ้ามารบแก่เราหรือ เราจะไม่ รบแก่เจ้า จะเรียกเจ้าสักคำหนึ่งเจ้าอาจขานได้หรือ เห่งเจ็ยตอบว่าเราจะกลัว อะไรแก่เจ้านักหนาจนถึงแก่จะไม่กล้าขานรับ ต่อให้เรียกสืบคำข้าจะขานสักหมื่น คำก็ได้

ปิตาจจึ่งนกกัได้ฟังเห่งเจ็ยพุดดังนั้นก็เหาะขึ้นบนเวหา เอาน้ำเต้าคว่ำลงแล้วก็ เรียกว่าเจ็ยเห่งซึ่งก็ไม่กล้าขานรับ ปิตาจก็เรียกอีกคำหนึ่งว่าเจ็ยเห่งซึ่ง เห่งเจ็ย มาคิดว่าเราชื่อเห่งเจ็ย มันมาเรียกเจ็ยเห่งซึ่งผิดความจริงคงจะจับเราไม่ได้ คิด ดังนั้นแล้วขานรับออกมาคำหนึ่ง เห่งเจ็ยก็เข้าไปอยู่ในน้ำเต้าวิเศษของปิตาจ ปิตาจก็เอายันต์ปิดปากน้ำเต้าไว้ อันความจริงนั้นถ้าใครขานแล้วก็เข้าไปอยู่ในน้ำ เต้าจะเป็น कैหรือไม่งั้นนั้นไม่เป็นข้อสำคัญ

ฝ่ายเห่งเจ็ยเข้าไปติดอยู่ในน้ำเต้าแล้ว ดูมืดดำไปหมดมิได้เห็นแสงสว่างเลย เป็นที่คับแคบแสนลำบากสุดที่จะทนได้ เมื่อเราพบปิตาจทั้งสองบอกว่าน้ำเต้ากับ ขวดหยกนั้นเรียกเข้าอยู่ข้างในแล้วบัดเดียวใจก็แปรเป็นน้ำหนอง ส่วนตัวเราไม่ อาจให้เป็นเช่นนั้นได้ จึงคิดขึ้นได้ว่าเมื่อก่อนห้าร้อยปี พรหมท่ายเสี่ยงเล่ากุนจับ เราใส่ในเบ้า (เปียกกาย) หลอมเรา แต่หัวใจเราเป็นทองแดงกายสิทธิ์ตัวเป็น เหล็กตาไฟแก้วตาเป็นทองกายสิทธิ์ ของวิเศษเหล่านี้ก็ไม่ทำอันตรายเราได้

ปิตาจจึ่งนกกัเมื่อเรียกเห่งเจ็ยซึ่งเข้าในน้ำเต้าแล้ว ก็พาไปยังถ้ำร้องบอกก็มก๊ก ว่า ข้าพเจ้าจับเห่งเจ็ยซึ่งได้แล้ว ชังอยู่ในน้ำเต้านี้ ก็มก๊กได้อ่องได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึ่งพุดแก่จึ่งนกกัว่าเอาไว้สันดูถ้ามันไม่มีเสียงแล้วจึ่งค่อยเปิดยันต์ออกดู

เห่งเจ็ยอยู่ในน้ำเต้าได้ยินปิตาจมันพุดกันดังนั้นก็คิดว่า อันตัวของเรานี้ ทำไมจึ่งจะสันไม่มีเสียงได้ ถ้ากายนั้นไม่แปรก็มีเสียงอย่าเลยเราจะหลอกมัน ถ้า มันสันไม่ได้ยินเสียงมันก็จะเปิดยันต์ออกเราจะได้คิดหนีไป คิดแล้วก็นึกว่าทำ อย่างนั้นเห็นจะไม่เป็นคนเก่งได้ไว้คอยมันสันเรา จึ่งทำกระแอมโอบามหลอกมัน ให้เปิดเราออกก็จะไปได้ เห่งเจ็ยคิดดังนั้นแล้วก็เตรียมตัวคอยอยู่ มิได้รู้ว่าปิตาจ

ทั้งสองมันมัวกินสุราเสียมิได้มาสิ้นน้ำเต้า เหง้าเจียวจะโคจรลอคปิศาจให้มาสิ้นน้ำเต้าจึงร้องว่าฟ้าเอ๋ยรูปนั้นแปรแล้ว ปิศาจก็มีได้มาสิ้นเหง้าเจียวก็ร้องอีกว่าแม่เอ๋ยแปรเข้าไปถึงบันเอวแล้ว

ปิศาจก็มกักไต่ยดั่งนั้นจึงพูดว่า ถ้าแปรเข้าไปถึงบันเอวก็คงจะแปรเข้าไปขาดครึ่งตัวจงเปิดดูที่เหง้าเจียวไต่ยดั่งนั้นจึงถอนขนหางแปลงเป็นรูปครึ่งตัวอยู่ในนั้น ตัวเหง้าเจียวก็แปลงเป็นแมลงหวี่คอยจะบินออกเมื่อเปิด ปิศาจก็มกักจึงยกเอาน้ำเต้ามาเปิดยันต์ออกดู เหง้าเจียวก็บินออกไปแปลงเป็นปิศาจก็ฮั้ยเล้งยืนอยู่ข้างนั้น กิมก๊กไต่ยดั่งก็ยกน้ำเต้าขึ้นมองดูแลเข้าไปก็เห็นมีรูปครึ่งตัวอยู่ในนั้น มิได้รู้สึกว่ารูปร่างหรือจริง ก็ร้องบอกว่าเร็ว ๆ ปิดเสียมันแปลงยังไม่หมดตัว งั้นก็ไต่ยดั่งก็เอายันต์ปิดเข้าตามเดิม กิมก๊กไต่ยดั่งจึงหยิบเอาป้านสุรามารินกินอีกสองสามถ้วย แล้วส่งให้งั้นก็กักพูดว่าเจ้ามีความลำบากมากควรที่จะจรินสุราให้เจ้ากิน งั้นก็เห็นที่มีใจดั่งนั้นก็รับมากินอีกสองสามถ้วย หยิบน้ำเต้าส่งให้ก็ฮั้ยเล้งโดยไม่รู้สีกว่า เหง้าเจียวแปลงเป็นปิศาจทั้งสองก็ส่งสุราไปมากินกันอยู่จนเมา

เหง้าเจียวเห็นปิศาจมิได้สงสัยจึงเอาน้ำเต้านั้นซ่อนไว้ในเสื้อ ถอนขนหางแปลงเป็นน้ำเต้ายื่นถืออยู่ ปิศาจเสพยาเมาเมามากก็กลับรับเอาน้ำเต้าคืนมา ก็กลับเข้านั่งที่กินสุราไปอีกพักหนึ่ง เหง้าเจียวได้ของวิเศษแล้วก็ถอยออกมามีความดีใจ

ฝ่ายเหง้าเจียวได้ของวิเศษมาแล้วก็นือออกมานอกถ้ำกลายเป็นรูปเดิมร้องด่าทำทนายอยู่หน้าถ้ำด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยอ้ายพวกปิศาจมึงจงรีบไปบอกนายมึงว่ากูมาแล้ว ปิศาจน้อยถามว่าท่านอยู่ที่ไหนมาเหง้าเจียวว่ากูคือเหง้าเจียวซึ่ง พวกปิศาจน้อยได้ฟังดั่งนั้นก็รีบนำความเข้าไปแจ้งแก่ไต่ยดั่งทั้งสอง กิมก๊กไต่ยดั่งได้ฟังดั่งนั้นจิตใจให้สะดุ้งหวาดจึงพูดแก่งั้นก็กักผู้น้องว่า เห็นจะไม่ใช่การเราไปโดนรังมันแล้วหมายว่าสองคน มันมีพี่น้องมากมันคอยทยอยกันมาอย่างนี้ เห็นจะไม่ใช่การ

งั้นก็ไต่ยดั่งพูดว่าพี่จงวางใจเถิด น้ำเต้าวิเศษของเราใส่ได้ถึงพันคน นี้เราพึ่งจับเหง้าเจียวซึ่งคนเดียว ที่จะวิตกอะไรแก่เหง้าเจียวซึ่ง ข้าพเจ้าจะออกไปจับมันอีกคนหนึ่งให้ดู งั้นก็จึงหยิบเอาน้ำเต้าปลอมออกไปยังหน้าถ้ำ โดยยังเข้าใจอยู่ว่า น้ำเต้านั้นเป็นของจริง ครั้นออกมาร้องถามว่าอ้ายคนไหน สามารถมาทำทนายอีกที่กอยู่ที่นี่หวามึงจงมานี้กูไม่ต่อสู้แก้มึง จะเรียกมึงคำหนึ่งมึงยังอาจจะขานรับหรือ เหง้าเจียวพูดว่าเจ้าเรียกข้า ข้าก็อาจขานรับ ข้าจะเรียกเจ้าบ้างเจ้าอาจขานรับหรือ งั้นก็ไต่ยดั่งพูดว่าข้าเรียกเจ้า เจ้าเข้าอยู่ในน้ำเต้าเจ้าจะได้อะไรที่ไหนมาใส่ข้า เหง้าเจียวตอบว่าข้าก็มีน้ำเต้าเหมือนกัน เจ้าอย่าสำคัญว่ามีแต่ของเจ้าผู้เดียวเลย งั้นก็ว่าถ้ามีจริงจงเอาออกมาให้ดูสักทีจะได้หรือไม่ หรือเจ้าพูดอวดเล่นดอกกระมังเหง้า

เจี๋ยได้ฟังปิศาจพูดทำทายเป็นดั่งนั้น ก็หยิบเอาน้ำเต้าวิเศษออกจากมือเสื้อ ยกขึ้นชู แล้วว่าอ้ายมารร้ายเอ็งจงดูน้ำเต้าเกิด ขึ้นก็กลแลไปเห็นน้ำเต้าก็สะดุ้งหวาดตกใจ พูดว่าทำไมจึงเหมือนของเราราวกับอันเดียวกัน จึงร้องถามว่าน้ำเต้าลูกนี้เจ้าได้ที่ไหนมา เหง์เจี๋ยไม่รู้ว่าจะบอกอย่างไรด้วยไม่ทราบว่าจะกำเนิดเดิมมาอย่างไร จึงกลับย้อนถามว่าก็น้ำเต้าของเอ็งได้มาจากไหนเล่า

ฝ่ายปิศาจพาชื่อหาว่าเหง์เจี๋ยจะเอาค่าของตัวไม่ ก็ตอบตามความจริงว่าอันน้ำเต้าของเราเนี้ เมื่อเริ่มฟ้าเริ่มดิน มีท่านพรหมทำเสียงเล่ากุนแปลงเป็นนางหนึ่งชวย ประกอบทำหินปะฟ้าครั้งปะมาถึงทิศตะวันออกที่เขาภูหลุนซัวข้างริมเขานั้นมีขงวิเศษของเวทดาทำเสียงเล่ากุนเอาของนั้นมาประกอบทำเป็นน้ำเต้าทอง เพราะฉะนั้นจึงมีมาจนทุกวันนี้ เหง์เจี๋ยได้ฟังปิศาจบอกดั่งนั้นจึงตอบว่าของเราก็มีกำเนิดเหมือนของเจ้านั้นแหละ แต่ของเราเป็นตัวผู้ของเจ้าเป็นตัวเมียฤทธิ์น้อยกว่ากัน

ปิศาจได้ฟังดั่งนั้นจึงพูดว่า ไม่ต้องการด้วยตัวผู้และตัวเมียใช้ได้แล้วก็เป็นที่เหมือนกัน เหง์เจี๋ยพูดว่า เจ้าพูดดั่งนั้นก็จริงของเจ้าแล้ว เรายอมให้เจ้าเรียกก่อน เราจะเรียกต่อภายหลังปิศาจจึงก็ไ้ฟังเหง์เจี๋ยยอมดั่งนั้นก็ดีใจ โดยเหตุที่ไม่รู้ลึกว่าของตนเป็นของปลอม จึงถือน้ำเต้าเหาะขึ้นไปบนอากาศ เอาน้ำเต้าคว่ำลง แล้วก็เรียกว่าเหง์เจี๋ยซึ่งโวย เหง์เจี๋ยได้ยินเรียกก็รับขานว่าโวย ๆ เจ็ดแปดครั้ง ก็มิได้เห็นว่าเป็นประการใด จึงก็ปิศาจเห็นดั่งนั้น ก็ลดลงยังพื้นกระที่บเท้าทูปบอกร้องว่า เวทดาเอ๋ยเวทดาใครจะรู้เลยว่ามันจะแปรปรวนไปอย่างนี้ น้ำเต้าของเราเป็นตัวเมียไปเห็นตัวผู้เข้าก็ใช้ไม่ได้เสียแล้ว

เหง์เจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า ของเจ้าจงเก็บไปเกิดคราวนี้ถึงที่ข้าจะเรียกบังเหง์เจี๋ยก็เหาะขึ้นไปกลางอากาศ เอาปากน้ำเต้าคว่ำลงตรงปิศาจแล้วก็ร้องเรียกว่าอ้ายงั้นก็ปิศาจโวย งั้นก็ก็รับขานว่าโวย ในทันใดนั้น งั้นก็ก็เข้าไปอยู่ในน้ำเต้าเหง์เจี๋ยก็ลดลงยังพื้น เดินตรงเข้าไปที่ปากถ้ำ ทางเดินไม่ค่อยจะเรียบร้อยเหง์เจี๋ยหัวน้ำเต้ามาได้ยินเสียงในน้ำเต้าร้องไม่หยุดเดินมาประเดี๋ยก็มาถึงประตูถ้ำยกน้ำเต้าขึ้นสั่งพักหนึ่ง จึงภาวนาว่า (จิวยเหียบนบอ่อง ชงจื่อ เซียหยิน ถัวชวยหนึ่ง เซียนแซกุกิก จื่อเซียนแซ) พวกปิศาจเห็นดั่งนั้น ก็วิ่งเจ้าไปบอกก็บอกว่าได้อ่องบัดนี้เกิดเหตุแล้ว เหง์เจี๋ยซึ่งจับงั้นก็ได้อ่องใสในน้ำเต้ามายืนภาวนาอยู่น้ำเต้านั้น

ก็มกก็ได้อ่องได้ฟังพวกปิศาจบอกดั่งนั้น ก็ตกตะลึงล้มลงกับพื้น ร้องให้ด้วยเสียงอันดังพูดว่า น้องเอ๋ยที่กับเจ้าลงมาจากสวรรค์ จูติยังมนุษย์โลกเป็นเจ้าเขาคิดว่าจะได้รับความสุขด้วยกัน ไม่รู้ว่าอ้ายพวกถือบวชเหล่านี้ มันจะมาฆ่าเจ้าให้

ถึงแก่ความตาย พวกปีศาจเห็นนายเศรษฐีโคกโถมนักร้องให้ก็พากันร้องให้ทั้งถ้ำ ใฝ่กายต้องมดโยงแขวนอยู่บนซื่อ เห็นดั่งนั้นอดอยู่มิได้ ก็ร้องพูดออกมาว่า เอ๊ยอ้ายปีศาจน้องของเอ็งบัดนี้ก็ตายแล้ว เอ็งจะร้องให้ไปทำไมให้ป่วยการ เจ้าจงรีบจัดแจงทำเครื่องแจให้สะอาด เชิญพวกข้าจะสวดพระธรรมให้น้องเจ้าไปสวรรค์

กิมก๊กได้ฟังดังนั้น ก็ยังแสนแค้นจะใคร่เอาใฝ่กายมาฆ่ากินเสียก่อน แลไปเห็นพวกปีศาจวิ่งเข้ามาบอกว่า บัดนี้แห่งเจียซึ่งมาร้องดำทำหายอยู่ที่หน้าถ้ำอีกแล้ว กิมก๊กก็ตกใจจึงให้พวกปีศาจตรวจของวิเศษดูว่ายังอยู่ที่สิ่ง ปีศาจน้อยบอกว่ายังอยู่สามสิ่ง คือเทียน พัดไฟ ขวดน้ำมันดี กิมก๊กพูดว่ามันกลับเอาคนของเราใส่เข้าไปในน้ำเต้าจงเอาพัดไฟและเทียนนั้นมา พวกบริวารจึงหยิบของสองสิ่งนั้นมาใส่ให้ได้ของ กิมก๊กจึงเอาพัดหนีบไว้กับคอเสื้อมือก็ถือเทียนเดินออกมายังหน้าถ้ำ ร้องดำที่ว่าอ้ายชาติลิงมึงฆ่ามารดากับน้องกู กูมีความแค้นมึงยิ่งนัก

แห่งเจียจึงดำ่ว่า อ้ายชาติปีศาจมึงยังจะมาหาที่ตายอีกหรือมึงจงรีบเร็ว ๆ ส่งอาจารย์กูออกมา กูจะขยี้ชีวิตมึงไว้ กิมก๊กมิได้พูดได้ตอบว่าอะไร ถือเทียนตรงเข้ามาพันเอาแห่งเจีย แห่งเจียยกกระบองขึ้นรับ ต่างออกกำลังรบกันได้ประมาณ ยี่สิบเพลง ยังไม่แพ้ชนะแก่กัน ปีศาจเอาเทียนชี้ให้พวกบริวารเข้าช่วยระดมตี พวกปีศาจก็รุกเข้าล้อมจับแห่งเจีย แห่งเจียอยู่ท่ามกลาง แห่งเจียเห็นดั่งนั้นจึงถอนขนออกกำมือนหนึ่ง ร้องให้ชนแปลงเป็นแห่งเจียมากดิงเม็ดฝนตรงเข้าตีแยกปีศาจนั้นออกกระจายไป พวกปีศาจก็พากันวิ่งหลบหนีและร้องว่าสู้เขาไม่ได้แล้ว แห่งเจียเต็มไปทั้งนั้นอย่างนี้ กิมก๊กก็ถือเทียนตรงเข้ามา มือนหนึ่งฉวยพัดออกหันหน้าไปทิศอากาศเนยร้องขึ้นคำหนึ่ง เอาพัดไฟโบกไปที่หนึ่ง พื้นดินก็ถูกเป็นไฟขึ้นโดยแรง เป็นเปลวปลิวขึ้นบนอากาศ

แห่งเจียเห็นไฟลุกขึ้นดั่งนั้น ก็ถอนขนในตัวออกขนหนึ่งร้ายคาตาเป่าไปเป็นรูปแห่งเจียยืนอยู่ ตัวแห่งเจียก็เหาะหนีไฟไป ครั้นออกจากที่ลับไฟนั้นแล้ว ก็เหาะไปยังหน้าถ้ำเนยชวยต้อง คิดจะเข้าไปแก้อาจารย์ออก ก็ตรงเข้าไปในถ้ำเอากระบองตีปีศาจตายไปทั้งสิ้นและเข้าไปในถ้ำนั้นมีแสงแดงสว่างไปทั้งถ้ำ เดิมคิดว่าไฟดูไปก็มีไฟเป็นแสงรัศมี แห่งเจียเดินเข้าไปใกล้มองดูเห็นขวดน้ำมันดีมีแสงสว่าง แห่งเจียก็ลักเอาขวดนั้นมาหาทันจะชวยอาจารย์ไม่ ก็รีบหนีออกมาจากถ้ำ บังเหิญมาพบกิมก๊กเข้ามากิมก๊กเห็นแห่งเจียก็ตรงเข้าเอาเทียนพันแห่งเจีย แห่งเจียก็เหาะหนีหายไปใ้อากาศ กิมก๊กเห็นแห่งเจียหนีหายไปแล้วก็เดินเข้าไปในถ้ำ แลไปเห็นพวกปีศาจบริวารล้มตายไปทั้งสิ้น เจียบสงัดไม่ได้ยินเสียง กิมก๊กเห็นดั่งนั้นก็ยังแสนโสมนัสเสียใจ คิดขึ้นมาแล้วก็ร้องให้ นิ่งพักที่โต๊ะเลยหลับไป

ฝ่ายแห่งเจียลักได้ขวดน้ำมันดีวิเศษมาแล้ว ก็รัดผูกเข้ากับบันเอวเหาะย้อน

กลับมายังถ้ำน้อยฮวยตอง ครั้นถึงห้องเจี๋ยก็แอบย่องดูในถ้ำเห็นเจี๋ยปลั่งดอยอยู่ ห้องเจี๋ยก็ค่อย ๆ เดินเข้าไป แลเห็นปีศาจนั่งหลับอยู่กับโต๊ะ พัดไฟกับเทียนดวงอยู่บนโต๊ะ ห้องเจี๋ยเห็นดังนั้นก็เดินเบา ๆ เข้าไปข้างโต๊ะ เอื้อมหยิบเอาพัดนั้นมากี่วงหนีออกไป ก็มกักตักใจลึ้มตาเห็นห้องเจี๋ย จึงฉวยเอาเทียนมกระโดดไล่ห้องเจี๋ยออกมายังหน้าถ้ำ ห้องเจี๋ยวิ่งออกมาจากถ้ำแล้ว เอาพัดไฟเหน็บไว้กับบันไดแล้ว สองมือถือกระบองตรงเข้ามาประจันหน้ารบกับปีศาจก็มกักออกกำลังรับห้องเจี๋ยได้สี่สิบเพลง ทานกำลังห้องเจี๋ยไม่ไหวก็ล่าถอยเหาะหนีไปทิศตะวันตกตรงไปยังถ้ำเอี่ยมเล่งตอง ห้องเจี๋ยเห็นปีศาจหนีไปแล้ว ลงเดินเข้าไปในถ้ำ แก้มัดอาจารย์เปี๊ยก่ายชั่วเจ้งอาจารย์กับสาธุศิษย์ก็มีความดีใจ จัดหาอาหารกินในถ้ำนั้น แล้วก็พักผ่อนในถ้ำคืนหนึ่ง

ฝ่ายปีศาจก็หนีไปหาหน้าชายรวบรวมปีศาจทั้งชายและหญิงเข้าสมทบกันพร้อมกัน อาชิตได้อพยงมาห้องเจี๋ยกำลังนั่งอยู่ได้ยินเสียงลมพัดจิ๋วมากี่วงออกมานอกประตูแลไป เห็นก็มกักพาพรรคพวกมา ห้องเจี๋ยก็กลับเข้าไปบอกว่าเป็นปีศาจไปพาพวกมาเป็นอันมาก จึงสั่งให้ชั่วเจ้งคอยระวังพระอาจารย์เรียกเปี๊ยก่ายให้คอยช่วยรบ ห้องเจี๋ยเก็บเอาของวิเศษเหล่านั้นซ่อนเข้าไปแล้ว มือจับกระบองพร้อมด้วยเปี๊ยก่ายเดินออกมา แลไปเห็นอาชิตนายใหญ่ยืนอยู่ข้างหน้าดูรูปร่างลักษณะหน้าขาวดุจเพชร หนวดยาวคิ้วตั้งแข็ง ใบหูดุจมีดมือถืออาวุธทวนร้องด่าด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยอ้ายชาติลิงไม่มีดี มึงอาจสามารถประมาทคน มึงจงยื่นคอออกมายอมตายเสียโดยดีจะได้แก้แค้นแทนวงศ์ญาติของเรา ห้องเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็เกิดโทโสจึงร้องด่าว่าเง็งจะต้องตายไม่ตีทั้งโคตรมึงยังไม่รู้จักฝีมือกูซึ่งเป็นปู่ของเอ็ง มึงอย่าวิ่งหนีจงมารับกระบองกูสักทีหนึ่ง ปีศาจอาชิตเอาทวนแทงห้องเจี๋ย ห้องเจี๋ยยกกระบองขึ้นรับปัดไว้ ต่างออกกำลังเข้มแข็งรบกันโดยสามารถได้สามสิบเพลง ปีศาจกำลังน้อยทานกำลังห้องเจี๋ยไม่ได้ก็ถอยหนีห้องเจี๋ยไล่กระชั้นมา ก็มกักยกเอี่ยมเข้าสกัดหน้ารบกันอีกสามสิบเพลง อาชิตได้อ่องก็หวนมาช่วยรบ เปี๊ยก่ายแลเห็นจึงจับคราดเหล็กกระโดดเข้าสกัดรบแก่อาชิตได้อ่อง รบกันได้พักใหญ่ยังหาแพ้ชนะกันไม่ อาชิตได้อ่องจึงร้องให้ปีศาจบริวารเข้าระดมช่วย พวกปีศาจก็พากันเข้าช่วยรบ ชั่วเจ้งเห็นดังนั้นก็จับพลองเหล็กตรงเข้ามาสกัดหน้า ดีพวกพลปีศาจกระจ่ายไปทั้งสิ้น อาชิตได้อ่องเห็นเสียทีก็หันโดดหนีไป เปี๊ยก่ายไล่กระชั้นตามมาเอาคราดสับลงทีหนึ่งตายคาที่ เอาคราดคราดมาดูศพ เป็นเสื่อปลาตัวหนึ่ง ก็มกักเห็นหน้าชายตายแล้ว ผละออกจากห้องเจี๋ย ถือเอี่ยมมารบกับเปี๊ยก่าย เปี๊ยก่ายก็เข้าต่อสู้กับมกัก ชั่วเจ้งเห็นดังนั้นก็จับพลองเข้าช่วยเปี๊ยก่าย ปีศาจทานกำลังสองนายไม่ไหว ก็ผละออกเหาะหนีไป เปี๊ยก่ายชั่วเจ้งก็ไล่ตามไป ห้องเจี๋ย

เห็นดังนั้นก็ชิงเหาะสกัดหน้า เอาขวดวิเศษออกหันปากขวดไปตรงปีศาจก็มกักร้องเรียกคำหนึ่งว่า กิมกักได้อ่อง กิมกักได้อ่องหมายความว่าพวกบิوارตามมาเรียกจึงขานรับ กิมกักได้อ่องก็แล่นเข้าไปอยู่ในขวดวิเศษ เหงเจียก็เอายันตีปิดปากขวดไว้แลไปเห็นเทียววิเศษของปีศาจตกอยู่กับพื้น เหงเจียก็เก็บเอามา เหงเจียกำจัดปีศาจร้ายตายแล้วก็พากันกลับมาอย่างถ้าเข้าไปค้ำับพระอาจารย์แล้วเหงเจียจึงพูดแก่พระถังซัมจั๋งว่า บัดนี้ก็ทราบคาบแล้ว ขอนิมนต์พระอาจารย์ขึ้นม้าออกเดินเกิด ถึงซัมจั๋งมีความยินดี พร้อมอาจารย์กับศิษย์ก็ออกเดินทางตรงไปยังปราจีนทิศ ในเมื่อกำลังเดินไปนั้น แลไปเห็นตาเตม่าผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างทาง เดินออกมายึดเอาพระถังซัมจั๋งแล้วถามว่า พระสงฆ์จะไปข้างไหน จงคืนของวิเศษนั้นมาให้ข้าพเจ้า เหงเจียพิศดูไปมาก็รู้ว่า ท่านพรหมท่ายเสียงเล่ากุน จึงค้ำับแล้วถามว่า นี่ท่านจะไปข้างไหน

ท่ายเสียงเล่ากุนได้ยินเหงเจียตามดังนั้น ก็เหาะขึ้นไปนั่งบนบัลลังก์แก้วลอยอยู่กลางอากาศร้องเรียกว่าชิงเหงเจีย จงคืนของวิเศษมาให้ข้าพเจ้า เหงเจียก็เหาะตามขึ้นไปถามว่าของวิเศษนั้นคืออะไรไหน ท่ายเสียงเล่ากุนบอกว่าน้ำเต้านั้นของเราเสีย ขวดนั้นของเราใส่ น้ำ เกียมนั้นของเราปราบมารร้าย พัดนั้นของเราใช้พัดไฟ เทือกนั้นของเราไว้คาดเอว สองปีศาจนั้นคนหนึ่งสำหรับรักษาเบ้าทองชื่อ (กิมท่งจ้อ) คนหนึ่งรักษาเบ้าเงิน ชื่อ (จั้นท่งจ้อ) เธอทั้งสองลักเอาของวิเศษหนึ่งลงมาเกิดในมนุษย์โลกนี้ เทียวคั้นหากก็ไม่พบ บัดนี้เหงเจียจับได้มีซึ่งความชอบ เหงเจียได้ฟังดังนั้น จึงพูดว่านี่คือท่านปล่อยसानุศิษย์ลงมาให้ทำร้ายโทษนี้อยู่แก่ท่าน เพราะสั่งสอนไม่เรียบร้อย ท่ายเสียงเล่ากุนตอบว่าข้อนั้นเราไม่เกี่ยวข้องด้วย เหตุด้วยอาจารย์सानุศิษย์พวกถังซัมจั๋ง มิใช่พวกมารปีศาจทำให้ลำบาก ถ้ามีจะนั้นก็จะไม่สำเร็จมรรคผล เหงเจียได้ฟังดังนั้นก็มีใจผ่องใสโสมนัส จึงพูดว่าแม้ของวิเศษแห่งท่านก็จงมาเอาไปเถิด เหงเจียก็นำของมาส่งให้ท่ายเสียงเล่ากุน ท่ายเสียงเล่ากุนรับเอามาแล้วจึงเปิดยันตีที่ปากขวดน้ำเต้า คำว่าเทออกมาสองสายน้อยเล่ากุนเอามือชี้เข้าที่หนึ่ง ก็กลายกลับคืนอย่างเดิมเป็นกิมท่งจ้อ จั้นท่งจ้อ ยืนเฝ้าซ้ายขวา ท่ายเสียงเล่ากุนบันดาลเป็นแสงสว่างเหาะกลับไปยังทิพยสถานวิมานฟ้า

ฝ่ายเหงเจียเอาของวิเศษคืนให้ท่ายเสียงเล่ากุนไปแล้วก็เหาะกลับลงมายังพื้นดินเล่าความให้ถึงซัมจั๋งฟังทุกประการ ถึงซัมจั๋งได้ทราบดังนั้นก็มีความยินดี ตั้งหน้าหมายมุ่งไปยังทิศปราจีน ครั้นเดินไปได้หลายเวลาถึงซัมจั๋งแลไปข้างหน้าเห็นมีภูเขาใหญ่ขวางอยู่ พระถังซัมจั๋งจึงเรียกसानุศิษย์มาถามว่า นั่นภูเขาอะไรขวางหน้าอยู่ จะมีอะไรบังดอกกระมัง พวกเราจงระวังระวังไว้เถิดกว่าจะมีปีศาจยักษ์อยู่บ้าง

เหิงเจี๋ยพูดว่า ท่านอาจารย์อย่าวิตกคิดวุ่นวายไป จงตั้งใจให้แน่วแน่งเป็นหนึ่ง สารพัดเหตุการณ์ก็จะไม่มีอยู่เอง พระถังซัมจั๋งถามว่า หนทางที่จะไปไซอิ๋วทำไมจึงมีความลำบากอย่างนี้ อาตมาจำได้ตั้งแต่ออกจากเมืองมาคิดได้สี่ห้าปีแล้วก็ยังไม่ถึง เหิงเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ไม่ช้าไม่เร็ว ยังมีได้จากประตูเลย ท่านอาจารย์อย่าได้เอามารำพึงเป็นอารมณ์เลย จงวางอารมณ์ตั้งหน้าไปเถิด แม้มีความเพียรแล้ว ความประสงค์อย่างใดก็คงสำเร็จดังความปรารถนาทั้งสิ้น พุดกันพลางศิษย์ก็บออาจารย์ก็พากันเดินมา เวลาที่จวนจะใกล้ค่ำ แลไปเห็นที่ริมปากของเขามีสึกห้องหอเรียงระดับกันเป็นแถว ๆ พิศดูเห็นเป็นอารามวัดใหญ่ พระถังซัมจั๋งก็ลงจากม้าพากันเดินเข้าไป ครั้นมาถึงประตูใหญ่ แลขึ้นไปเห็นมีอักษรใหญ่ห้าตัวบอกนามวัดว่า (เกือเช็กชู่ไป๋ลิ้มยี่) คือวัดหลวงสร้าง

เหิงเจี๋ยถามว่าใครจะเข้าไปขออาศัยนอน ดังซัมจั๋งว่า อาตมาจะเข้าไปเอง ถ้าแล้วก็จัดครองจีวรนุ่งห่มเรียบร้อยเป็นปริมนทลแล้ว ก็เดินเข้าไปในประตูชั้นที่หนึ่ง มองเข้าไปก็เห็นมีรูปเจ้ากิมกั๋งบูชายุ่ง เดินเข้าไปในประตูชั้นที่สอง เห็นมีรูปเจ้าท้าวจัดตุโลก หลังรูปเข้าไปในประตูชั้นที่สาม แลไปเห็นมีไม้สนต้นใหญ่สี่ต้นมีต้นหนึ่งมีพุ่มออกสาขapakคลุมร่มรื่น แลไปข้างนั้นมีพระอุโบสถใหญ่ พระถังซัมจั๋งสำรวมกิริยาแล้ว ก็เดินเข้าไปนมัสการพระพุทธรูป แลแล้วก็เดินไปทางข้างหลังพระอุโบสถ แลไปเห็นอุบาสกคนหนึ่งเดินออกมา พระถังซัมจั๋งจึงพูดว่า อาตมาภามาจากเมืองได้ตั้งจะไปไซอิ๋ว บัดนี้มาถึงตำบลนี้ก็จวนค่ำแล้ว จะขอพักอาศัยสักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าก็จะลาไป

อุบาสกผู้นั้นตอบว่า ข้าพเจ้ามิใช่เจ้าของวัด เป็นแต่คนกวาดล้าง เจ้าวัดท่านยังมีอยู่ข้างใน ข้าพเจ้าจะเรียนถามท่านก่อนถ้าท่านยอมให้อาศัย ข้าพเจ้าจะมานิมนต์เข้าไป อุบาสกนั้นรีบกลับเข้าไปบอกว่า ขอท่านได้ทราบข้างนอกมีแขกมาหา ท่านเจ้าอาวาสก็เดินออกมา แลไปเห็นพระถังซัมจั๋ง ก็เกิดโทโสพูดอุบาสกว่า คนเช่นนี้เหมือนเสียจึงจะดี ตัวไม่รู้หรือเราเป็นพระสงฆ์ราชาคณะมีเกียรติยศ ถ้ามีขุนนางมีวาสนายศศักดิ์ควรเราจะออกมารับ นี่เป็นแต่พระสงฆ์อาศัยคนตระจรมา ทำไมจึงต้องให้เราออกมาเชื้อเชิญเล่า ทั้งพิเคราะห์ดูกิจวัตรก็เป็นพระสงฆ์เดินหน เวลานี้ก็จวนจะค่ำเราจะใครมาขออาศัยพัก ในกฎนี้จะให้เธอเข้าอาศัยได้หรือบอกเธอให้ออกไปไปตามแต่จะโลดเต้นที่ข้างนอกกระเบียงนั้นเกิดตัวมาบอกทำไม พุดดังนั้นแล้วก็หันหน้าเดินกลับเข้าไปข้างใน

เมื่อพระถังซัมจั๋งได้ฟังพระสมภารพูดดูถูกอย่างนั้นก็ให้เกิดความโทมนัสจนน้ำตาไหลอาบหน้า จึงบ่นว่าอนิจจังอนิจจา เหมือนคนบุราณว่า ออกจากบ้านแล้วก็มีแต่ความต่ำช้า อาตมานี้อุปสมบทมาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ก็ยังหาได้ประพฤติ

ผิดธรรมดาวิสัยไม่ และมีได้รู้ว่าชาติปางก่อนทำผิดแก่ฟ้าและดินไว้อย่างไรหรือ จึงบันดาลให้เรามาปะพบซึ่งผู้ไม่ชอบธรรมเช่นนี้ สมภารมิให้เราพักก็ตามที่เกิด เหตุไรจะถือตัว และบอกให้เราไปโอดเต็นข้างระเบียบนั้นเล่าอันตามธรรมเนียมจะต้องมีความเคารพเป็นต้น จำเราจะต้องตามเข้าไปตามดูสักคำหนึ่ง พระดังซิ้มจั่งคิดแล้วก็เดินเข้าไปหน้ากุฎี แลไปเห็นสมภารกำลังนั่งสีหน้ากำลังโกรธอยู่ พระดังซิ้มจั่งยืนอยู่กลางประตูกุฎีใหญ่ ยกมือขึ้นเคารพพูดด้วยคำสุภาพว่า ข้าพเจ้าขอเคารพท่านอาจารย์

สมภารแลไปไม่อยากจะโต้ตอบ เห็นเคารพก็ไม่รู้ว่าทำอะไรจะต้องเคารพตอบและถามว่า นี่ท่านมาแต่ข้างไหนจะไปข้างไหนหรือ พระดังซิ้มจั่งจึงบอกว่า อาตมานี้พระเจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้มีรับสั่งให้ไปไซที่ อารานาพระไตรปิฎกธรรมบัดนี้ข้ามมาถึงตำบลเวลาก็จวนจะพลบค่ำ อาตมภาพจะขออาศัยพักในอารามของท่านสักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าก็จะลาไป ขอท่านอาจารย์ได้กรุณาด้วย ท่านสมภารได้ฟังดังนั้น พูดว่าท่านจะไปไซที่อารานาพระธรรม ทำไมจึงไม่ไปตรงทางทิศตะวันตก มีแห่งหนึ่งประมาณห้าสิบลี้น ที่นั้นมีห้องเตี้ยมค้ำชายข้าวแกงบริบูรณ์ ทั้งที่ห้องพักก็ดี อาตมาให้พักไม่ได้ เพราะเป็นพวกสงฆ์เดินทาง คำโบราณท่านยอมว่าเสียร้ายเข้ามาถึงต้องปิดประตูบ้าน แม้วามีได้กักคน แต่เมื่อก่อนได้ทำให้เสียชื่อพระดังซิ้มจั่งได้ฟังสมภารพูดดังนั้น จึงย้อนถามว่าท่านอาจารย์ว่าครั้งก่อนได้เสียชื่อนั้น คือเหตุผลเป็นประการใด

พระสมภารตอบว่า เมื่อคราวก่อนมีพวกพระสงฆ์เดินทางมานั่งพักที่หน้าประตูใหญ่ อาตมาเห็นเธอขัดสนเสื้อผ้าขาดปะรุ่งปะรัง จึงนิมนต์เข้ามาพักข้างใน ยกข้าวแจมาเลี้ยงและเอาจิ้วรมาถวายในห้องค์ละผืน ให้พักอยู่สองสามวัน ก็มีได้ทราบวจิตเธอโลกด้วยความกินนอน เธอก็มิได้คิดที่จะไปก็พักอยู่ได้เจ็ดแปดปี ครั้นเห็นอยู่สบายแล้ว ก็กระทำทุลาจารย์ไม่ชอบธรรมต่าง ๆ

พระดังซิ้มจั่งถามว่า เธอประพฤติน่าชอบธรรมนั้น เธอทำประการใด สมภารบอกว่าท่านจงคอยฟังเวลาสนุก ก็เอาอิฐและกระเบื้องมาขว้างปาเล่น เวลาไม่สนุกก็เที่ยวเจาะไซตามฝาผนังและกำแพง เวลานั้นก็หักไม้ประตุมาดไฟผิงเวลาร้อนก็เปิดประตูทิ้งไว้เกะกะ ฝ้ายท่งซอนก็เอาขีดมัดทำเกือก และลักรูปลักเทียนลักหม้อลักไหสารพัดไม่อาจกำหนดได้ พระดังซิ้มจั่งได้ฟังสมภารเล่าให้ฟังดังนั้น จึงมาคิดแต่ในใจว่า คิดสงสารแต่ตัวเรามีไซจะเป็นเช่นเขาอย่างนั้นเมื่อไร คิดดังนั้นแล้วก็เดินกลับออกมามีหน้าอันเต็มไปด้วยน้ำตา เหงะเจียนเห็นพระอาจารย์เดินกลับออกมามีสีหน้าเศร้าโศกดังนั้น จึงถามว่าพระสงฆ์ในวัดตีต้าวว่ากระไร พระอาจารย์หรือ จึงมีความเศร้าโศกดังนี้

พระดั่งซำจังบอกเห้งเจียว่าเขาไม่พอใจ เห้งเจียว่าท่านไปไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจะไปเอาจึงจะสำเร็จ ว่าแล้วเห้งเจียก็ถือไม้กระบองเหล็กเดินตรงเข้าไปยังโบสถ์ใหญ่ แลไปเห็นอุบาสกคนนั้นกำลังจุดธูปบูชาพระอยู่ เห้งเจียร้องตวาดด้วยเสียงอันดัง อุบาสกคนนั้นตกใจก็ล้มลงแล้วลุกขึ้นแลไปดู เห็นหน้าตาเห้งเจียดังนั้นนั้นก็ให้หวาดหวั่น กระโดดวิ่งหนีออกไปทางหลังพระอุโบสถเข้าไปในกุฏิใหญ่บอกว่า ช่างนอกนั้นมีพวกพระสงฆ์มาอีกแล้ว สมภารได้ฟังอุบาสกพูด จึงว่าเขียนเสียเห็นจะดี บอกว่าให้เขาไปข้างนอกกระเบียงนั้น ยังจะเข้ามาบอกทำไมอีกเล่า ถ้าขึ้นมาบอกอีกจะเขียนยี่สิบที อุบาสกบอกว่าคนนี้ไม่เหมือนพระสงฆ์คนก่อน หน้าตาล้วนแต่ขนทั้งสิ้น ดูดูจรมาสูร มือถือกระบองดูสีหน้าก็ความโกรธจะใคร่หาคนตี สมภารได้ฟังอุบาสกพูดชี้แจงดังนั้น จึงเปิดประตูออกมาดู ก็พอเห้งเจียเข้ามาถึง สมภารเห็นรูปร่างดูร้ายดังนั้นตกใจกลัวก็เปิดประตูเสียทันที เห้งเจียเดินตรงเข้าไปเอากระบองกระทู้ประตูบานหักไปบานหนึ่ง แล้วบอกว่าให้รีบจัดแจงห้องให้สะอาดพ้นห้อง เราจะได้พักผ่อน สมภารแอบอยู่ในห้องพูดแก่อุบาสกว่า ดูรูปร่างดูร้ายแถมมาก็พูดหักโค่นเอาอย่างนี้ ในวัดของเรามีห้องแค่อสามร้อยห้อง มันจะเอาพ้นห้องเราจะเอาที่ไหนมาให้มันพอ

อุบาสกพูดว่า ข้าพเจ้ากลัวแทบจะขาดใจ ท่านอาจารย์จงช่วยพูดแก้ไขเถิด สมภารก็วิ่งขึ้นไปทั้งตัว อุตสาห์สิ้นใจพูดด้วยเสียงอันดังว่า ท่านที่มาขออาศัยพักนั้น วัดข้าพเจ้าอยู่ในป่าดอนขอเชิญท่านไปหาที่พักที่อื่นเถิด

เห้งเจียได้ฟังพระสมภารพูดดังนั้น ก็เอากระบองแปลงเท่าง่างใหญ่ ยืนอยู่หน้ากุฏิพูดว่า สมภารไม่พอใจก็ขนของออกไปให้หมด สมภารพูดว่าในวัดนี้สีน้ำตาลยี่สิบจะให้ข้าพเจ้าขนไปไว้ที่ไหน เห้งเจียว่าถ้าไม่มีจะขนไปให้ ออกมานี้สักคนหนึ่ง จะตีด้วยกระบองเป็นตัวอย่าง สมภารบอกให้อุบาสกออกไปให้เธอเป็นตัวอย่างสักทีหนึ่งก่อน อุบาสกพูดว่า กระบองใหญ่เท่าง่าง จะให้ออกไปรีบตีจะทนได้หรือ เห้งเจียพูดว่า แม้ท่านไม่ได้ข้าจะหาของอื่นตีให้ดูเป็นตัวอย่างจะได้รู้สึก เห้งเจียแลไปเห็นสิงโตศิลาตัวหนึ่งตั้งอยู่ จึงเอากระบองตีลงทีหนึ่ง สิงโตก็แตกละเอียดไปทั้งสิ้น สมภารอยู่ในห้องแอบมองตามช่องฝาเห็นดังนั้น ก็ตกตะลึงมือและเท้าก็อ่อนเปลี้ยไปทั้งตัว จึงร้องออกมาว่ากระบองนั้นหนักนัก อาตมภาพจะยอมพอใจแล้ว เห้งเจียพูดว่าเราจะไม่ตีแต่เราจะถามว่า พระสงฆ์ในวัดนี้มีสักเท่าใด สมภารบอกว่ารวมทั้งสิ้นที่ได้อาศัยแล้วห้าร้อยรูป เห้งเจียว่าสมภารจงรีบไปบอกห้าร้อยสงฆ์นั้น ให้ครองผ้าให้เรียบร้อยพร้อมกัน ออกไปรับพระดั่งซำจังเข้ามา สมภารว่าแม้ท่านไม่ตีแน่แล้ว ข้าพเจ้าจะออกไปรับเข้ามา เห้งเจียว่าจงรีบไปจัดแจงเถิด สมภารจึงสั่งอุบาสกให้ตีระฆังและกลองสัญญาณ อุบาสกก็ไม่กล้า

ออกไปทางประตูจึงมุดลงช่องใต้ถุนออกไป เดินมาที่โบสถ์ขึ้นตึกลองและระฆัง
สัญญาประชุมสงฆ์สามแม่สามลูก

ฝ่ายพระสงฆ์ในอาราม ได้ยินระฆังและกลองสัญญาก็พร้อมกันไปที่โบสถ์
อุบาสกจึงบอกว่า ท่านเจ้าคณะสั่งให้ครองผ้าพร้อมกันออกไปหน้าวัดรับพระถัง
ซัมจั๋งมาจากเมืองใต้ตั้ง พระสงฆ์ทั้งหลายก็จัดแจงครองผ้าเรียบร้อยพร้อมกันแล้ว
ออกมายืนคอยอยู่หน้ากุฏิใหม่ สมภารก็นำหน้าออกมายังประตูใหญ่ ครั้นถึง
พระถังซัมจั๋งก็พร้อมกันคุกเข่าลงคำนับแล้ว พูดยว่าขอเชิญท่านอาจารย์เข้าไปพัก
ในกุฏิใหญ่เถิด

พระถังซัมจั๋งเห็นพระสงฆ์ มาคำนับพร้อมกันดังนั้นก็ไม่อาจนิ่งได้จึงพูดว่า
นิมนต์ท่านทั้งหลายลุกขึ้นมาเถิด พระสงฆ์ทั้งหลายต่างลุกขึ้น ต่างก็ช่วยกันจูง
ม้ายกหาบเข้าไปข้างใน พระถังซัมจั๋งเปียกกายชิวเฉ็งก็เก็บเข้าไปข้างในมายังกุฏิใหญ่
พระถังซัมจั๋งเข้านั่งกลาง พระสงฆ์ทั้งหลายก็จัดแจงนำร้อนน้ำชามาถวายเสร็จแล้ว
พระถังซัมจั๋งมีความขอบใจสมภารและลูกวัดทั้งหลาย พระถังซัมจั๋งจึงบอกแก่
พระสมภารว่า ขอท่านจงไปพักผ่อนระงับกายเถิด สมภารบอกว่าไม่เป็นไรดอก
พระถังซัมจั๋งถามว่าจะให้อาตมาพาพบนอนที่ไหน สมภารพูดว่าท่านอาจารย์อย่า
วิตกเลย ข้าพเจ้าจะจัดแจงให้เรียบร้อย ว่าแล้วก็สั่งอุบาสกหาหญ้าให้ม้ากินและ
ให้ออกไปจัดแจงให้เรียบร้อย อุบาสกได้ฟังแล้วก็ออกไปจัดแจงทุกประการ เสร็จ
แล้วก็กลับเข้ามานิมนต์พระถังซัมจั๋งออกไปพัก พระถังซัมจั๋งกับหังเจี๋ยเปียก
กายชิวเฉ็งเดินออกไปยังหอธรรม ครั้นถึงพระถังซัมจั๋งก็วิเคราะห์ดูเห็นในนั้นมีตาม
ตะเกียงไฟสว่างไสว มีเตียงอยู่สี่เตียง พระถังซัมจั๋งให้อุบาสกจูงม้ามาผูกที่ริมนั้น
และให้อาณูญำม้ามาไว้พร้อมแล้ว จึงอนุญาตให้อุบาสกไปพักหลับนอน อุบาสก
ก็คำนับลาไป

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งก็เข้านั่งอยู่กลางหอ พระสงฆ์ทั้งหลายก็มาเฝ้าอยู่ พระถัง
ซัมจั๋งจึงย่อตัวบอกว่า ขอนิมนต์ท่านทั้งหลายกลับไปพักเถิด พระสงฆ์เหล่านั้นก็
คำนับลากลับไป พระถังซัมจั๋งเห็นพระสงฆ์ไปหมดแล้ว ก็เดินไปข้างนอกจึง
แหงนหน้าขึ้นดูบนฟ้าเห็นดาวเดือนสว่างไปทั้งฟ้า จึงเรียกหังเจี๋ยเปียกกายชิวเฉ็ง
ออกมาดู ในเวลานั้นท้องฟ้าก็ใสสะอาดไม่มีเมฆหมอกแลดูรอบฟ้าก็โชติช่วง
พระถังซัมจั๋งจึงบอกแก่สานุศิษย์ทั้งสามว่า เดินมาเมื่อยขบก็จงไปหลับนอนก่อนเถิด
อาตมาพอจะสวดมนต์สักพักหนึ่ง หังเจี๋ยได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าอาจารย์บวชตั้งแต่
เล็กมาจนบัดนี้จำไม่ได้หรือจึงต้องสวดอีกและรับ รับสั่งพระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้จะ
ไปอาราธนาพระธรรม พระพุทธเจ้าก็ยังมีได้เห็น พระธรรมก็ยังไม่ได้เห็น พระ
อาจารย์จะสวดพระคัมภีร์อะไร พระถังซัมจั๋งว่าอาตมาพาตั้งแต่ออกจากเมืองมา

ทางเดินลำบากกันดารไม่มีความสุข อันพระธรรมนั้นเรียนมาตั้งแต่เล็ก วิตกกังวล จะลืมเสีย เวลานี้พอมีความสุขได้บ้าง อาตมาภาพจึงจะหัดสวดข้ามไว้ให้ชัดเจน แห่งเจียวว่าถ้ากระนั้นพวกข้าพเจ้าจะพากันไปนอนก่อน ทั้งสามคนก็พากันเข้าป็นอนคนละเตียง ๆ พระถังซำจั๋งก็เข้ามาปิดประตูแล้วจึงมาที่โต๊ะกลาง จุดธูปเทียนบูชาแล้วก็นั่งสวดบริกรรมไป พระถังซำจั๋งนั่งบริกรรมอยู่ในหอพระธรรมนั้น ดึกประมาณสามยามเศษ ได้ยินเสียงลมพัดอุ้ดจุกพายุใหญ่ พัดกรอกเข้ามาใน ประตูกระทบแสงไฟแวบแวม ๆ บางทีทำให้มืดไปบ้างสว่างบ้าง ในเวลานั้นพระถังซำจั๋งให้เคลิ้ม ๆ คล้าย ๆ กับจะหลับตอตื่น ก็พบลงกับโต๊ะ นัยน์ตาให้มัวหมอง แต่จิตใจยังแจ่มใสมีราคืออยู่มาก ได้ยินเสียงช่างนกร้องเรียกเบา ๆ ว่าท่านอาจารย์ คำหนึ่ง พระถังซำจั๋งก็เงยหน้าขึ้นแลดู เห็นมีชายผู้หนึ่งมายืนที่นอกประตูเปิก น้ำท่วมทั้งกาย เสียงร้องเรียกไม่หยุดว่าท่านอาจารย์น้ำตกก็ไหลออกซึมซาบทั้งหน้า พระถังซำจั๋งเห็นดังนั้นก็ยกกายถามว่า ตัวเป็นปีศาจผีก็จงรีบหนีไปอย่าขึ้นมาที่หอพระธรรมนี้ ผู้นั้นพูดว่าท่านอาจารย์ ข้าพเจ้ามิใช่ปีศาจจสุรกายอะไรดอก ขอท่านอาจารย์ดูด้วยปัญญาจักขุโดยละเอียดเถิด พระถังซำจั๋งพิจารณาโดยละเอียด ก็เห็นบนศีรษะสวมหมวกอย่างมหากษัตริย์ ตัวสวมเสื้อมังกรแดงรัดสายเข็มขัดหยก สดรองเท้าปักไหมทอง มือถือก้อนหยกสีขาว หน้าดูเจ้าตั้งงัดก็ รูปลักษณะดูจะ หนุ่นเชียงกุน พระถังซำจั๋ง พิจารณาโดยละเอียดเห็นดังนั้นแล้วก็ตกใจยกกายถามว่าท่านคือกษัตริย์ที่ไหนมา จะมีกิจธุระอะไรหรือ จึงได้มาในเวลากลางคืนดังนี้ ผู้นั้นจึงร้องให้แล้วพูดว่าพระอาจารย์ที่ข้าพเจ้าอยู่นั้น อยู่พื้นที่นี้ไปประมาณสี่สิบ โยชน์ ที่นั่นมีกำแพงเมืองใหญ่ คือสมบัติของข้าพเจ้าปลูกสร้างขึ้นเอง นามเมือง นั้นเรียกว่า (ไอเกยก๊ก) เพราะเหตุเมื่อห้าปีก่อน เกิดมีความแห้งแล้งฝนฟ้าไม่มี หน้่า พางก็ไม่มีแห้งเกรียมไปทั้งสิ้น ราษฎรได้รับความลำบากอดอาหารการกินล้มตายไป หาประมาณมิได้ ข้าพเจ้ามีความสงสาร ในเมืองหลวงยุ่งฉางก็ไม่มีข้าพเจ้าจะจับ จ่ายให้ขุนนางและราษฎรทั้งหลายกิน แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่มีจะกินให้อิ่มพอได้ ข้าพเจ้าจึงตั้งพิธีทั้งวันทั้งคืนก็ตั้งจิตจะให้ฝนตก จุดธูปเทียนสักการะบูชาบวง สรวงขอฝนสามปีฝนก็ไม่ตก แห้งแล้งจนบ่อและสระเป็นระแหงไปทั้งสิ้น เวลานั้น ในบ้านเมืองก็กำลังเข้าคับแค้น บังเอิญมีอาจารย์ (ชวนจิน) ถือเพศฤๅษีอยู่ที่เขา แฉงนำข้าวเหาะลงมา เธอมีเวทมนต์เชี่ยวชาญประสิทธิพลังอาจเรียกลมและฝนได้ และทำศิลาให้เป็นทองคำก็ได้ ข้าพเจ้าจึงเชื่อถือเชิญเธอให้ตั้งพิธีขอฝนข้าพเจ้า เห็นคุณประสิทธิ์ ในทันใดนั้น ป้ายที่ตั้งอยู่บนที่ภูเขานั้นก็สั่นไหวบัดเดียวใจก็มีฝน ตกลงเป็นอันมาก ข้าพเจ้าขอเพียงน้ำท่วมเพียงสามศอก ชวนจินว่าแห้งแล้งมานานแล้วจะไม่ทันชุ่มชื้นจึงตกลงมาอีกเป็นอันมาก ไร่นาเรียกสวนน้ำก็มีบริบูรณ์

ข้าพเจ้าเห็นชวนจินจิตเมตตาดูอย่างนั้น จึงผูกพันสมัครปฏิญาณตัวเป็นมิตรสหาย แก่เธอร่วมกินร่วมนอนมิได้มีความรังเกียจกินแห้ง ได้ประมาณสักสองปี เวลาฤดูเดือนสี่เดือนห้ากำลังต้นผลไม้ทั้งหลายซึ่งดอกออกช่อใบอ่อน พร้อมด้วยขุนนางข้าราชการชายชวา ฝ่ายหน้าฝ่ายในพระญาติวงศ์น้อยใหญ่พากันตามเสด็จไปเที่ยวชมเล่นเป็นที่รื่นเริงสำราญ ครั้นสิ้นเวลาแล้วก็พากันกลับ ยิ่งแต่ข้าพเจ้า ฤๅษีชวนจิน จับมือกันค่อย ๆ เดินเข้าไปยงสวนหลวงชั้นใน ครั้นเดินชมมาใกล้ บ่อแปดเหลี่ยม นามเรียกว่าบ่อ (ลิวี่จี้) ไม่ทราบว่าจะชวางอะไรลงไปบ่อ ในบ่อนั้นมีรัศมีแสงทองพุ่งมาหลอกข้าพเจ้าให้เดินเข้าไปใกล้บ่อพิศดูว่าจะเป็นของวิเศษสิ่งใด ไม่รู้เลยว่าเธอใจร้ายผลักข้าพเจ้าตกลงไปในบ่อ แล้วเอาหินทุ้มลงไปปิดปากบ่อ แล้วเอาดินทรายกลบเต็มปากบ่อเอาหน่อกล้วยมาปลูกไว้ข้างบน ข้าพเจ้าตายมาได้สามปีแล้ว มิได้ไปเกิดเลยต้องเป็นผีอยู่อย่างนั้น ขอท่านได้ทราบเถิด

พระถังซัมจั๋งได้ฟังเรื่องดังนั้นก็ให้หวาดเสียวสะดุ้งขนลุกทั้งตัว จึงถามว่า ท่านพูดดังนั้น จะไม่มีมูลหลักฐานเค้าเงื่อนดอกกระมัง เพราะท่านตายมาสามปีแล้ว เหตุใดขุนนางทั้งหลายและสองเฮาฝ่ายในจะไม่ค้นหาท่านหรือ ผู้้นตอบว่า ถ้าพูดตามมนุษย์โลกแล้วก็ไม่มีใครเห็น ตั้งแต่เธอฆ่าข้าพเจ้าแล้วยังอยู่ในสวนนั้น เธอก็แปลงตัวเป็นรูปร่างให้เหมือนข้าพเจ้าจึงไม่มีผู้ใดรู้ บัดนี้ขึ้นเสวยราชสมบัติอยู่เหมือนข้าพเจ้า พระถังซัมจั๋งถามว่าซึ่งการเป็นจริงดังนั้นทำไมจึงไม่ไปฟ้องพระยามัจจุราชเจียมพ่ออองเล่า ผู้้นจึงพูดว่าเธอมีฤทธาอานภาพกว้างใหญ่ พระภูมิเจ้าที่ก็นับถือเกรงกลัวเธอเคยเสพยาสุรายาเมาเป็นเพื่อนเกลอแก่เธอ พระยามัจจุราชก็เป็นเพื่อนฝูงแก่เธอ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่มีที่จะฟ้องร้องได้ พระถังซัมจั๋งพูดว่าพระยามัจจุราชฟ้องร้องไม่ได้จะกลับมาให้มนุษย์ทำประการใดเล่า ผู้้นตอบว่าท่านอาจารย์อันวิญญูณที่เป็นไปตามวิบากของผลกรรมนั้นก็ยังไม่สิ้นบุญ แม้เทพดาเจ้าที่ท่าลมหอบข้าพเจ้าส่งมา เจ้านั้นก็ได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า อันภัยเวรจมน้ำสามปีนั้นสิ้นแล้ว ให้ข้าพเจ้ามาหาท่านอาจารย์บอกว่าสาธุศิษย์ของท่านชื่อซีเทียนได้เสีย สามารถจะกำจัดปีศาจผียักษ์ริายได้ บัดนี้ข้าพเจ้ามาขอเคารพเชิญท่านไปยังเมืองของข้าพเจ้าช่วยกำจัดปีศาจริายนั้นด้วยเพื่อให้เห็นเท็จและจริงแล้วข้าพเจ้าจะสนองพระเดชพระคุณท่านให้ถึงขนาด พระถังซัมจั๋งถามว่านี่ท่านจะมานาอาตมาภาพกับสาธุศิษย์ให้กำจัดปีศาจนั้นหรือ ผู้้นตอบว่าก็อย่างนั้นแหละ พระถังซัมจั๋งพูดว่าสาธุศิษย์ของอาตมาภาพนั้นจะให้จับปีศาจยักษ์ริายก็สามารถจะทำได้จริงแต่เป็นความยากอยู่

ผู้้นถามว่าเหตุใดจึงเป็นความยาก พระถังซัมจั๋งบอกว่าอันปีศาจนั้นมันแปลงรูปร่างก็เหมือนพระองค์ ขุนนางนอกในทั้งเมืองก็พร้อมกันเห็นว่าเป็นพระองค์

ท่านไปเสียหมดแล้ว หากसानุศิษย์ของอาตมภาพจะมีฝีมือก็ไม่อาจจะทำสงครามได้ บางทีเธอจับได้จะไม่ปรับโทษเขาว่าพวกอาตมภาพเป็นขบถหรือ จะเป็นเหมือนเข้าไปหาเสียดอกกระมัง ผู้นั้นตอบว่า ข้าพเจ้ายังมีคนที่เชื่อได้อยู่ในเมืองเป็นอันมาก พระดังซิ้มจึงถามว่า คนที่เชื่อได้นั้นคือใคร ในพระราชวังยังมีพระราชโอรสคือบุตรของข้าพเจ้าเอง จะแทนที่ครองราชสมบัติได้ พระดังซิ้มจึงว่า พระราชโอรสนั้นปีศาจจะไม่กำจัดเสียแล้วหรือ ผู้นั้นตอบว่ายังมีได้กำจัดดอก เธอยังอยู่ในปราสาททมิฬลอนเตย์ ในตำหนักหอเจ้าสองเล่า แต่ปีศาจนั้นห้ามสามปีแล้ว แม่ลูกมิได้พบกัน พระดังซิ้มจึงถามว่า เป็นด้วยเหตุอย่างไรจึงได้ห้ามมิให้แม่ลูกพบปะกันดังนี้ ผู้นั้นบอกว่าคือปีศาจคิดอุบายกลัวแม่ลูกจะพบกัน จะคิดปรีกษาพุดจาถึงการผิดชอบก็จะเกิดเหตุขึ้น เพราะฉะนั้นแม่ลูกจึงมิได้เห็นหน้ากัน พระดังซิ้มจึงพุดว่า แม้ว่าลูกนั้นอยู่ในพระราชวังทำไมจะได้พบแก่อาตมภาพเล่า ผู้นั้นพุดว่ารุ่งพรุ่งนี้ เธอพาผู้คนมาประพาสป่าดงคนจะได้พบแก่ท่าน ท่านจงนำคำของข้าพเจ้าที่กล่าวมานี้เล่าให้ฟังก็คงจะเชื่อได้ พระดังซิ้มจึงถามว่าพระราชโอรสนั้น เธออยู่ในวังอย่างนั้น เธอจะไม่เรียกปีศาจว่าบิดาวันหนึ่งสองสามคำหรือ ผู้นั้นจึงว่าข้าพเจ้าจะให้ของสำคัญไว้แก่ท่านสิ่งหนึ่งเป็นเครื่องหมายพุดแล้วก็หยิบเอาเพชรหยกขาวก้อนหนึ่งส่งให้พระดังซิ้มแล้วพุดว่า ของสิ่งนี้ไว้เป็นที่หมาย พระดังซิ้มจึงถามว่าของสิ่งนี้เป็นสำคัญอย่างไร ผู้นั้นพุดว่าตั้งแต่ปีศาจชวนจินแปลงเป็นข้าพเจ้า ก็มีได้ถือหยกก้อนนี้ เธออุบายบอกว่าตั้งแต่ชวนจินขอฝนแล้ว ก็ขอเอาหยกก้อนนี้ไป เพราะฉะนั้นสามปีมานี้แล้ว ชวนจินจึงมิได้ถือหยกก้อนนี้ แม้ว่าบุตรของข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว ก็จะไม่รู้สึกรู้สิดถึงข้าพเจ้า คงจะคิดแก้แค้นได้

พระดังซิ้มจึงรับว่าเธอเกิด จะรับของสิ่งนี้ไว้ปรีกษาหรือแก่सानุศิษย์ก่อน แล้วถามผู้นั้นว่าจะคอยอยู่ที่ไหน ผู้นั้นตอบว่าจะอยู่ช้ำไม่ได้ จะชี้เจ้าเทพารักษ์ส่งเข้าไปพระราชวังเข้าฝันของเขาบอกให้คิดอ่านพร้อมใจแก่บุตร และให้ท่านกับसानุศิษย์ให้พร้อมกัน พระดังซิ้มจึงครั้นได้ฟังดังนั้นก็รับเป็นธุระวิญญาณของผู้นั้นเคารพแล้วก็ลาไป พระดังซิ้มจึงเดินออกไปส่งแล้วก็เดินกลับเข้ามาสะดูครุณีเข้าก็ตกใจตื่นก็รู้สึกวุ่นนอนฝัน แต่ตะเกียงมีดมัว ก็ร้องเรียกसानุศิษย์คำหนึ่ง

ปิยก่ายตกใจตื่น ถามว่าปานนี้ยังไม่นอนจะทำอะไรหรือ พระดังซิ้มจึงบอก ว่าอาตมาพึ่งนอน ฝันไปเห็นเป็นการประหลาดที่สุด เหง้าเจียวผุดลุกขึ้นพุดว่า อาจารย์จิตประหวัดผูกพันก็ฝันไป ยังไม่ทันจะขึ้นเขาก็มีจิตกลัวเสียแล้ว เห็นหนทางมีหมอกมัวก็คิดถึงบ้านเมืองมากความตรึงตรองก็ฝันไป เหมือนข้าพเจ้าตั้งใจจะไปไซอิ๋วอยากจะพบพระพุทธเจ้า ก็ไม่ฝัน

พระดังซ่มจิ้งพูดว่าอาดมาผืนนี้ มิใช่คิดถึงบ้านเมืองอะไรที่ไหนในเวลาหลับ ตาก็ได้ยินเสียงดูพายุพัดโกรกเข้ามาในนี้ ได้ยินที่ประตูข้างนอกมีเสียงคน เธอ บอกว่าเธอเป็นเจ้าของเมืองโอเกยก๊ก จึงเล่าความตามที่ฝันให้หั่งเจี๋ยฟังทุกประการ หั่งเจี๋ยได้ฟังแล้วก็หัวเราะพูดว่าเธอให้ฝันพระอาจารย์เหตุ นั้น คงจะมีปีศาจ เป็น ฐานะของข้าพเจ้าจะช่วยจับปีศาจเองให้เห็นเท็จและจริง พระดังซ่มจิ้งบอกว่าเธอ ได้ไอ้ของสำคัญไว้สิ่งหนึ่งเป็นพยานในความจริง จงออกไปดูทีจะเป็นของอะไรแน่ หั่งเจี๋ยไปเปิดประตูเดินออกไป ในเวลานั้นแสงเดือนสว่าง แลไปที่พื้นบ้านได้ เห็นก้อนหยกขาววางอยู่กับพื้น หั่งเจี๋ยจึงเก็บเอามาบอกว่าท่านอาจารย์ของ นั้น มีจริง พรุ่งนี้เข้าการจับปีศาจนั้นข้าพเจ้าจะเป็นธุระเอง จะต้องทำตามข้าพเจ้าจึง จะได้ พระดังซ่มจิ้งถามว่าท่านจะให้ทำตามท่านอย่างไร

หั่งเจี๋ยบอกว่าไม่ควรแสดง ไร่ข้าพเจ้ากับอาจารย์ของอะไรสองสิ่ง พูดแล้ว หั่งเจี๋ยก็ถอนขนเส้นหนึ่งแปลงเป็นแอบเล็ก ๆ ลงรักปิดทอง จึงหยิบเอาก้อนหยก นั้นใส่เข้าไปในแอบปิดฝาดีแล้ว ส่งให้พระดังซ่มจิ้งแล้วสั่งว่า วันพรุ่งนี้เวลาเข้าท่าน อาจารย์ครองจิวรที่ประธานนั้น มือถือแอบนี้นั่งอยู่กลางโสตถกวางนาบrikกรรมไว้ ข้าพเจ้าจะไปดู วิธีจะเป็นประการใด แม้ว่าพระโอรสของเธอออกมาจริง ดังนั้น ข้าพเจ้าจะล่อให้มาหาพระอาจารย์ พระดังซ่มจิ้งถามว่า บางทีเธอมาถึงนี้จะ รับประทานอย่างไร หั่งเจี๋ยว่าแม้ว่าเธอตรงมา ข้าพเจ้าจะมาบอกก่อนอาจารย์เปิดแอบ ข้าพเจ้าจะแปลงเป็นพระสงฆ์น้อย ๆ เข้าอยู่ในแอบท่านถือแอบอยู่กับมือ ให้อ้อ มาถึงนี่คงจะเข้ามานมัสการ เธอจะไหว้ก็ข้งอย่าหลีกหลบหวาดหวั่น เธอคง จับผิดท่านว่าดูถูก บางทีจะจับจะเขียนต้อยอย่างไรก็ตามแต่จะทำไม่ต้องกลัว

พระดังซ่มจิ้งถามว่าเธอให้อ้อมีอำนาจบางทีจะให้หมาเราเสียจะแก้ไขอย่างไรได้ หั่งเจี๋ยว่าไม่ธุระอะไรมีข้าพเจ้าอยู่แล้วกลัวอะไร ถ้าเธอจะถามท่านจงบอกว่า มี รับสั่งพระเจ้าถึงโหงงฮองเต้ไปไซ้ที่อาราธนาพระธรรมจะนำของวิเศษไปถวาย ถ้า เธอจะถามว่าของวิเศษอะไร ท่านเอาเหตุกาสาวิเศษเล่าให้ฟังว่าของวิเศษที่สาม ยังมีอีกที่หนึ่งที่สองเป็นของวิเศษอย่างยิ่ง ถ้าเธอจะถามต่อไปให้บอกว่าแอบนี้มี ของวิเศษอยู่ข้างใน ใครรู้การณืข้างหน้าได้ห้าร้อยปีการข้างหลังห้าร้อยปี แล้ว ท่านเปิดให้ข้าพเจ้าออกข้าพเจ้าจะได้เล่าตามความฝันให้เธอฟัง แม้ว่าเธอเชื่อแล้วก็ดี บางทีจะไม่เชื่อ จึงเอาก้อนหยกวิเศษนั้นให้เธอดู เธอคงจะจำได้ว่าเป็นของพระ ราชบิดาเธอ

พระดังซ่มจิ้งพูดว่าความคิดอุบายนี้ดีแล้วแต่ของวิเศษนั้น สิ่งหนึ่งเรียกว่ากาสา สิ่งหนึ่งเรียกว่าหยกขาว ที่แปลงนั้นจะเรียกว่าอะไร หั่งเจี๋ยบอกว่าให้เรียกว่า (ลิบเต้ห่วย) คือตั้งอาณัติสิทธิ์เจ้า พระดังซ่มจิ้งก็จำไว้ในใจ พระดังซ่มจิ้งหั่งเจี๋ย

นั่งคิดอ่านกันอยู่ก็หาได้นอนไม่จนรุ่งสว่างขึ้น เหง้าเจี้ยจัดแจงแล้วมาสั่งไปบิยก่าย
 ชั่วเจ้งให้อยู่รักษาอาจารย์ แล้วก็ออกมาเหาะไปทางตะวันตก แลเห็นมีกำแพง
 เมืองใหญ่ ก็เหาะใกล้เข้าไปดูโดยละเอียด ก็เห็นมีหมอกเมฆคลุ้มปกอยู่ข้างบน
 เหง้าเจี้ยก็รู้ว่าคืออ้ายปีศาจ บัดเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงปึงปึง แลไปทางประตูทิศ
 ตะวันออก เห็นหมูคนขี่ม้าถืออาวุธต่าง ๆ เดินออกมาจากประตูเมือง พิเคราะห์
 ดูก็เห็นเป็นพวกเที่ยวป่า และไปเห็นคนหนึ่งหนุ่มขี่ม้าสีเหลืองมือถืออาวุธเทียม
 ที่เอวแขวนธนูศร ดูรูปลักษณะก็สมเป็นเจ้ากิริยาควรจะเป็นฮ่องเต้ มีไซคนเลวทรม
 เหง้าเจี้ยเห็นดังนั้นแล้วก็มีความยินดีว่าไม่ต้องสงสัยเลย คนนี้เองคือให้จ้อเราจะ
 หลอกเธอเล่นสักทีหนึ่ง คิดดังนั้นแล้วก็ลงยั้งพื้นแปลงเป็นกระต่ายขาวตัวหนึ่ง
 วิ่งผ่านหน้าให้จ้อมา ให้จ้อเห็นกระต่ายวิ่งผ่านไปดังนั้นก็ขับมาไล่ตามเอาครोंง
 ขึ้นยิงไปทางกระต่าย เหง้าเจี้ยเห็นศรยิงมาก็หลบจับลูกศรได้แล้วก็วิ่งหนีมา ให้
 จ้อเห็นกระต่ายถูกศรก็ชิงขับม้าขึ้นหน้าไล่ตามกระต่ายไป เหง้าเจี้ยเห็นให้จ้อไล่มา
 เร็วกี่วิ่งเร็วไล่มาเข้าก็วิ่งเข้า ไล่ตามมากกระต่ายก็ไม่วิ่งไปไกล วิ่งมาพักหนึ่งก็ถึงวัด
 (เปีลิ้มยี่) เหง้าเจี้ยวิ่งมาถึงประตูวัด ก็แปลงเป็นรูปเดิม เอาลูกศรนั้นเหน็บไว้บน
 ประตูแล้ว เลยรีบเข้าไปในโบสถ์บอกแก่พระดั่งซั่มจั้งว่าให้จ้อมาแล้ว เหง้าเจี้ยจึง
 แปลงเป็นพระสงฆ์เล็กเท่าสององคุลีเข้าอยู่ในแอบนั้น

ฝ่ายให้จ้อครั้นไล่มาถึงประตูวัดแลไปก็ไม่เห็นกระต่าย เห็นแต่ลูกศรติดอยู่บน
 ประตูก็นึกประหลาดใจมากที่สุด เหตุไหนหนอเรายิงไปถูกกระต่ายวิ่งมาทางนี้
 ทำไมกระต่ายจึงหายไปลูกศรมาติดอยู่ที่ประตูขณะนี้ จึงนึกว่าครั้นนานวันเข้าจะ
 เกิดปีศาจเข้าสิงอยู่ จึงเข้าไปชักลูกศรออก แลดูบนประตูก็เห็นมีตัวอักษรจารึกว่า
 วัด (เปีลิ้มยี่) ให้จ้อเห็นดังนั้น จึงคิดว่าเราจะเข้าไปดูในวัด จึงลงจากม้าจะเดิน
 เข้าไป มองไปข้างหน้าเห็นพวกพลทหารวิ่งตามมาก็พากันเดินเข้าไปในประตู

ฝ่ายพระสงฆ์ในวัดก็รีบพากันออกมาต้อนรับเข้าไปในโบสถ์ใหญ่ให้จ้อจะใคร่นมัสการ
 พระพุทธรูป แลไปเห็นมีพระสงฆ์นั่งอยู่กลาง ให้จ้อก็โกรธว่าพระสงฆ์องค์นี้เป็นไหน
 เราพาพวกพลทหารเข้ามาในวัดทำไมไม่มีความยำเกรงยังนั่งอยู่ได้ จึงร้องบอกให้
 ทหารรักษาองค์จับตัวลงมา

พวกรักษาก็ก็กรูกันเข้าจับพระดั่งซั่มจั้งลงมา ให้จ้อจึงตวาดด้วยเสียงอันดังว่า
 เป็นพระสงฆ์ปากดั่งที่ไหนมาจึงไม่รู้จักขนบธรรมเนียม พระดั่งซั่มจั้งบอกว่า อาตมา
 ภาวนาคือพระสงฆ์อยู่เมืองได้ดัง มีรับสั่งพระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ให้ไปไซที่ อาราธนา
 พระไตรปิฎกธรรม จะเอาของวิเศษมาถวาย ให้จ้อถามว่าอันเมืองได้ดังนั้นจะมี
 ของวิเศษอะไร จงแสดงให้เราฟังดูทีหรือ พระดั่งซั่มจั้งพูดว่ากาสาวพัสดร์ที่อาตมา
 ครองอยู่นี้ของวิเศษที่สามยังมีที่หนึ่งที่สองอีก ให้จ้อถามว่า อันกาสานั้นใครงได้

ครั้งหนึ่ง บนป่าครึ่งหนึ่งแหวกข้างล่าง จะมีราคาสักไรจึงได้ยอดว่าเป็นของวิเศษ พระถังซัมจั๋งตอบว่า กาสาวพัสดุนี้ครึ่งหนึ่งก็จริง แต่มีค่าว่า กาสาวของพระพุทธเจ้าไม่ต้องครอง ข้างในมรรคผลข้างนอกปราศจากกิเลสร้อยเข็มพันไหมทำสำเร็จ สัมมาปฏิบัติและประกอบด้วยเพชรนิลจินดา เทพยดานางฟ้าประกอบเย็บประทานให้อาตมภาพครองกันสิ่งโลโคภก อาตมภาพเห็นให้จื่อไม่รับก็ควรแล้ว ท่านไม่แค้นแค้นแทนบิดาเกิดมาก็เสียที่เกิดเป็นมนุษย์ ให้จื่อได้ฟังพระถังซัมจั๋งพูดดั่งนั้นก็ยังโกรธเป็นอันมาก พูดว่าผีนผ้ากาสานั้น ตามแต่ปากพูดอวดดีวิเศษอย่างไรก็ตาม อันความแค้นบิดาของข้าพเจ้าที่โหนเอามาพูดเลอะเทอะอย่างนี้จึงแสดงความมาให้เราฟัง พระถังซัมจั๋งจึงเดินเข้าไปใกล้ให้จื่อย่อตัวพูดว่า ให้จื่อ อันความจริงอาตมภาพก็หาได้รู้เรื่องไม่แต่ในแอบวิเศษนี้นามเรียกว่า (ลิปเต้ห่วย) แอบนี้รู้ได้ข้างหน้าห้าร้อยปีข้างหลังห้าร้อยปี และปัจจุบันนี้ห้าร้อยปี รวมกันเป็นพันห้าร้อยปี ถ้าพระองค์อยากจะรู้ถามดูก็อาจรู้ซึ่งความเท็จและความจริง ให้จื่อได้ฟังดั่งนั้นจึงบอกว่าเอามาให้ข้าพเจ้าพิจารณาดูจะเป็นประการใด พระถังซัมจั๋งเปิดแอบออก หั่งเจี๋ยกระโดดออกมาเหลียวซ้ายแลขวาออกนูน ให้จื่อแลเห็นจึงพูดว่าคนเล็ก ๆ อย่างนี้จะรู้อะไรได้ซึ่งการนานปี หั่งเจี๋ยได้ยืนดั่งนั้นจึงเอามือเท้าบันเอดแอนหน้าทีหนึ่งตัวก็สูงขึ้นสามศอกเลย พวกทหารทั้งหลายเห็นดั่งนั้นก็พากันตกใจพากันพูดว่าถ้าสูงเร็วดั่งนี้ไม่กี่วันจะสูงค่าฟ้า ให้จื่อเห็นดั่งนั้นจึงถามว่าซึ่งพระสงฆ์นั้นพูดว่ารู้การล่วงหน้าและล่วงไปแล้วและปัจจุบันได้หรือตัวทำเต่าดูหรือว่าจับยามจึงรู้ได้ หั่งเจี๋ยตอบว่าไม่ต้องอาศัยอะไรทั้งสิ้น ฟังลิ้นข้าพเจ้าเท่านั้น สารพัดการก็อาจรู้ได้ทั้งสิ้น ให้จื่อว่ากระนั้นท่านจงแสดงเหตุผลในบ้านเองของข้าพเจ้าว่าเป็นอย่างไร หั่งเจี๋ยพูดว่า อันเหตุการณ์ที่ในเมืองของท่านข้าพเจ้ารู้ทั้งสิ้นข้าพเจ้าสามารถจะแสดงให้ท่านรู้ได้ทุกประการ ตัวท่านคือเป็นพระราชโอรสของพระเจ้าแผ่นดินโอเกยก๊ก เมื่อห้าปีก่อนฝนไม่ตกแห้งแล้ง ราษฎรได้ความเดือดร้อนอดอยาก บิดาของท่านได้ตั้งพิธีบวงสรวงขอฝนก็ไม่สมความปรารถนาในเวลานั้น บังเอิญมีฤๅษีตนหนึ่งนามเรียกอาจารย์ (ช้วนจิน) อาศัยอยู่บนเขา (เจงน้ำข้าว) ลงมา เธอมีวิชาแต่มีศิลาเป็นทองคำได้ และเรียกลมเรียกฝนได้ฝนก็ตกตามความประสงค์ บิดาของท่านจึงได้ปฏิญาณผูกรักเป็นมิตรสหายแก่ช้วนจิ้นร่วมกินร่วมนอนด้วยกัน อย่างนี้มิใช่จริงเป็นจริงหรือไม่ ให้จื่อพูดว่ามีจริงเป็นจริงดั่งท่านว่า ขอท่านจงแสดงต่อไปอีก หั่งเจี๋ยจึงพูดต่อไปว่าแล้วต่อมาภายหลังอีกสามปี ช้วนจิ้นก็หายไป บัดนี้ที่ตั้งตัวเป็นเจ้าของนั้น คือผู้ใดท่านรู้หรือไม่ ให้จื่อว่าช้วนจิ้นเป็นสหายของพระราชบิดาเรานั้นจริง แต่เมื่อเวลาฤดูชมดอกไม้ พระราชบิดาพากันสองต่อสองเดินเข้าไปในสวนดอกไม้ ช้วนจิ้นบันดาลเป็นลม

พายุเอาปีก่อนเพชรจากพระหัตถ์พระราชบิดาไป บัดนี้ไปอยู่ที่เขาเจงนำช้วนนั้นแล้ว เพราะฉะนั้นพระราชบิดาเราก็คิดถึงเธออยู่จึงได้ไปปิดสวนดอกไม้มิให้ใครเข้าออก สามปีมาแล้ว ที่นั่งเมืองอยู่บัดนี้มีไชพระราชบิดาของเราแล้วก็คือใครเล่า

เหิงเจียได้ฟังให้จ้อตรัสดังนั้น ก็ทำเป็นหัวเราะแล้วนั่งเสียไม่ตอบว่าอะไร ให้จ้อก็โกรธวาทว่า ควรพูดสิไม่พูดเหตุใดจึงหัวเราะดังนี้ควรหรือ เหิงเจียบอกว่าจะพูดออกไปนั้นยังไม่ควรด้วยเนื้อความยังมากมายนัก ด้วยผู้คนชายชวามีอยู่มาก ไม่ควรจะให้คนเหล่านี้รู้ความลับที่ควรปิด ให้จ้อเห็นเธอพูดมิเคำเนียนหลักฐานอยู่ จึงรับสั่งให้พวกข้าราชการที่ตามมานั้นออกไปเสียแล้วให้จ้อนั่งอยู่กลางถึงซั่มจั้งนั่งอยู่ข้างหนึ่ง เหิงเจียจึงเดินเข้ามาใกล้ให้จ้อพูดว่าที่สูญหายไปนั้นคือพระราชบิดาของท่าน ที่นั่งเมืองอยู่เดี๋ยวนี้คือตัวช้วนจินปลอม

ให้จ้อได้ฟังเหิงเจียพูดดังนั้น จึงพูดว่าท่านเอาอะไรมาพูดเลอะเทอะอย่างนี้เล่า ด้วยตั้งแต่ช้วนจินไปแล้วฝนลมก็ตกต้องตามฤดู ราษฎรก็ได้ความสุขสำราญ แม้พระบิดาได้ทราบที่ท่านพูดอย่างนี้ จะจับตัวท่านไปตัดหมิ่นท่อน แล้วให้จ้อขับเหิงเจียให้ถอยไป เหิงเจียจึงหันหน้ามาพูดแกถึงซั่มจั้งว่า ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าเธอจะไม่เชื่อก็จริงดังนั้น จงเอาปีก่อนหยกพิเศษนั้นเปลี่ยนเอาหนังสือไปไซ้ที่เถิด พระด้งซั่มจั้งก็เอาแอบส่งให้เหิงเจีย เหิงเจียรับมาแล้วก็เอามือทูลงที่หนึ่ง แอบนั้นก็อันตรายไป จึงหยิบเอาก่อนหยกชวานั้นมาถวายให้จ้อ ให้จ้อรับมาดูแล้วพูดว่า พวกสงฆ์นี้ดีแล้ว เมื่อสามปีก่อนช้วนจินลักเอาไป บัดนี้แปลงเป็นสมณะเอามาถวายจึงเรียกให้คนจับตัวด้งซั่มจั้ง ด้งซั่มจั้งก็ตกใจ แต่เหิงเจียร้องห้ามว่าพระองค์อย่าเพิ่งวุ่นวายไป การใหญ่ของพระองค์จะเสียไป ถ้าข้าพเจ้าไม่ทำ (ลิบเต้ห่วย) ก็ชื่อคงมีจริง ให้จ้อโกรธพูดว่า จงมานี้ข้าจะถามอันชื่อจริงนั้นจะส่งไปศาลชำระหรือ

เหิงเจียพูดว่า ข้าพเจ้าคือसानุศิษย์ของท่านพระด้งซั่มจั้ง ข้าพเจ้าชื่อซิงหงอคง จะไปกับพระอาจารย์ ณ ประเทศไซ้ที่ อารารณาพระไตรปิฎกธรรม เมื่อคืนนี้อาจารย์ของข้าพเจ้านอนหลับฝันเห็นไปว่า พระราชบิดาของพระองค์มาบอกว่า ถูกช้วนจินทำอุบายฆ่าอยู่ในสวนดอกไม้ที่ในบ่อแปดเหลี่ยม (ลิ่วลี่) นั้น ช้วนจินแปลงรูปร่างให้เหมือนแก่พระองค์บัดนี้ตั้งตัวปลอมเป็นพระองค์อยู่ในพระราชวัง ขุนนางทั้งหลายก็หาผู้ใดจะรู้สักได้ไม่ ตัวท่านก็ยังทรงพระเยาว์อยู่ หารู้ความอะไรไม่ ได้ห้ามท่านมิให้เข้าข้างในเกรงจะรู้ระแคะระคายและได้ปิดประตูสวนสามปีมาแล้ว เมื่อคืนนี้พระราชบิดาท่านมาชี้แจงและขอให้ช่วยกำจัดปีศาจช้วนจิน และได้บอกว่าท่านวันนี้จะมาประพาสาปา เพราะฉะนั้นจึงแปลงตัวเป็นกระต่ายล่อให้ท่านไล่มา เพื่อพบแก่พระอาจารย์ของข้าพเจ้า ท่านจำก่อนหยกพิเศษได้แล้วทำไมจึงไม่คิดถึงพระราชบิดาที่ได้บังเกิดท่านมาเล่า

ให้จื่อได้ฟังตั้งแต่ต้นจนปลายดั่งนั้น ก็สลดจิตลงทันทีคิดอยู่ในใจว่า จะไม่เชื่อหรือความที่พูดก็ล้วนแต่เป็นความจริงทุกประการ ถ้าเชื่อทำไมจะไม่ได้เห็นพระราชบิดาเล่า คิดไปก็แสนยากเหง้าเจียนเห็นกิริยาให้จื่อยังไม่เชื่อสนิทลงได้ จึงพูดว่าให้จื่อไม่ต้องสงสัยเลย ถ้าจะให้ได้รับความจริงแล้ว จงรีบไปถามพระราชมารดาดูก่อนนั้นและจะได้เห็นจริง คือพระราชมารดาได้ทรงสงสัยหรือไม่ว่าพระราชสามีก่อนกับบัดนี้ มีความแปลกประหลาดผิดสังเกตอย่างไรบ้าง ก็จะมีรู้ได้แน่นอน ให้จื่อว่าดั่งนั้นเห็นจะรู้ความได้จริง จะเข้าไปถามมารดาดูก่อนแล้วจึงจะกลับมา พูดดั่งนั้นแล้วก็ผิดลูกจะไป มือกำก้นนอยกไว้ด้วย เหง้าเจียนจึงห้ามให้จื่อว่าจะไปมาอย่าให้รู้ความพระองค์จงไปแต่ใครผู้เดียว จงกลับแต่ผู้เดียว อย่าเข้าทางข้างหน้า จงเข้าทางประตูหลังพระราชวัง แม้ว่าปะพระราชมารดาแล้วอย่าพูดเสียงดัง จงพูดแต่เบา ๆ ด้วยพิศางชวนจินนั้น มีฤทธาอาณภาพกว้างใหญ่ แม้ว่ารู้ถึงมันแล้ว แม่ลูกจะไม่ดำรงอยู่ได้ ให้จื่อได้ฟังเหง้าเจียนแนะนำก็ทรวงจำไว้ในใจ จึงออกมาข้างนอกบอกพวกทหารให้คอยอยู่ที่นี้ อย่าไปข้างไหนข้ามมีกิจอันหนึ่ง จะกลับมาพร้อมกันก่อนจึงค่อยไป สั่งแล้วก็ขึ้นทรงม้ารีบขับเข้าไปหาพระราชมารดาที่ยังวังใน

บัดเดียวก็ถึงพระนคร เข้าประตูเมืองเลยไปยังประตูหลังวังในเข้าไปในวังเวลานั้น นางฮองเฮาออกมานั่งอยู่ที่หอเย็น มีนางสาวใช้เฝ้าอยู่ด้วยสองสามคน นางกำลังคร่ำครวญโศกศัลย์อยู่ โดยเหตุที่ทรงพระสุบินฝันไปถึงเรื่องพระราชสามีพอให้จื่อเข้าไปถึงคุกเขาลงคำนับร้องเรียกว่าพระมารดา ฮองเฮาเงยพระพักตร์แลไปเห็นให้จื่อ ออกพระโอษฐ์ว่าลูกแม่ดีแล้วดีแล้ว สองสามปีแล้วไม่ได้พบเห็นแม่คิดถึงเป็นที่สุด วันนี้ทำไมจึงมาหาแม่ได้เล่าเขาไม่ เขาไม่ห้ามปรามดอกหรือให้จื่อเคารพแล้วพูดว่า ลูกมีธุระจะพูดด้วยพระมารดา ขอจงบอกคนเหล่านี้ให้ออกไปเสียก่อน ฮองเฮาจึงบอกให้สาวใช้เหล่านั้นออกไปเสียแล้ว ให้จื่อพูดว่าขอพระมารดาได้โปรดยกโทษให้ลูกเกิด ลูกจึงจะพูดได้ ฮองเฮาตรัสว่าแม่ลูกกันทำไมไม่กล้าพูดเล่าเจ้าจงพูดไปเถิด ให้จื่อถามว่าพระมารดาอยู่กับบรมกับพระราชบิดาเมื่อสามปีก่อนกับสามปีหลังนั้นมีความผิดแปลกพระทัยอย่างไรบ้าง

ฮองเฮาได้ฟังให้จื่อทูลถามดั่งนั้น ให้หวาดทวิในพระทัยตตะลึงไปเป็นครู่ จึงลูมมากอดให้จื่อไว้กับอกน้ำพระเนตรตกลงพราก ๆ จึงค่อยกระซิบแต่เบา ๆ ถามว่านี่ลูกไปเอาเหตุการณ์ที่ไหนมาถามแม่ แม้ว่าเจ้าไม่ถามแม่ ถึงแม่ตายไปเมืองนรกแล้ว ความเรื่องนี้ก็ไม่แจ่มแจ้งว่ากระเลย แม่จะเล่าให้พ่อฟัง เมื่อสามปีก่อนจะอยู่กับด้วยกันอบอุ่นสุขุมดี เมื่อสามปีหลังมาจนบัดนี้ ความสัมพันธ์ถูกต้องรู้สึกว่ายินดูจนน้ำแข็งและกระด้างขัดแข็ง ถามเธอ เธอก็บอกว่าอายุมากกำลังก็ถอยไป ให้จื่อเมื่อได้ฟังพระราชมารดาเล่าให้ฟังดั่งนั้นก็เคารพจะลาไป ฮองเฮา

จึงยึดไว้ถามว่ามีกิจธุระจะทำไหมหรือ เหตุใดไม่พูดให้หมดความจะด่วนไปข้างไหน
 ให้จื่อทูลว่าลูกไม่อาจอยู่ช้า ด้วยเมื่อเช้านี้มีรับสั่งให้ออกไปป่าไล่นอ บังเอิญไป
 พบพระดั่งซ่มจิ้ง และสานุศิษย์ชื่อเหิงเจี๋ยจะไปไซที่อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
 เหิงเจี๋ยมีฤทธาอาณุภาพอาจปราบภูตผีปีศาจได้ เหตุด้วยพระราชบิดาตายอยู่ที่
 ในสวน ที่บ่อเปียกก็กลิลี่แจ้ชวนจินแปลงเป็นพระราชบิดาซึ่งราชสมบัติตั้งตัวอยู่
 บัดนี้ เมื่อคืนนี้ในเวลาสามยามพระราชบิดาไปเข้าฝันเชิญเธอทั้งสองมาয়เมือง
 จับปีศาจ พระราชบิดาให้หยกขาวแก่พระดั่งซ่มจิ้งไว้เป็นสำคัญลูกก็ไม่สามารถ
 จะเชื่อได้จึงได้เข้ามาถามพระมารดาก็ได้ทราบเหตุการณ์ดังนี้ จึงแน่ใจว่าปีศาจ
 จริงไม่สงสัย จึงส่งหยกขาวให้พระราชมารดาทอดพรเนตร ของहारับหยกมาดูก็
 รู้แน่ๆ เป็นของพระราชสามีก็ทรงพระกันแสง บอกให้จื่อว่า เมื่อคืนนี้เวลาย่ำรุ่ง
 พระบิดาของเจ้ามาเฝ้าอยู่ต่อหน้าแม่นี้ เปียกน้ำทั้งพระองค์ บอกว่าเธอสิ้นพระชนม์
 แล้ว วิญญาณจิตของเธอไปนิมนต์พระดั่งซ่มจิ้งให้ช่วยมาปราบปรามปีศาจ เธอ
 เล่าบอกให้ฟังทุกประการ จำได้บ้างลืมไปเสียบ้าง เวลานั้นกำลังตรีกตรองอยู่ บังเอิญ
 เจ้าเข้ามาพูดดังนี้ และทั้งได้เพชรนั้นมาด้วย แม่จะขอเอาเพชรนั้นไว้ก่อน ลูกจง
 ไปเชิญพระดั่งซ่มจิ้งเข้ามา จะได้คิดอ่านกำจัดปีศาจนั้นเสีย เพื่อได้รู้ความเท็จจริง
 และจะได้แก้แค้นแทนบิดาด้วย

ให้จื่อได้ฟังพระราชมารดาสั่งสอนดังนั้น ก็รีบพลลากลับออกมาขึ้นม้า ตรง
 ไปยังวัด (ปีลีมยี่) ลงจากม้าเข้าไปหาพระดั่งซ่มจิ้งแต่พระองค์เดียว ครั้นถึงจึง
 คำนับเหิงเจี๋ย เหิงเจี๋ยจับมือให้จื่อถามว่า พระองค์ไปพบพระราชมารดาได้ความ
 ประการใด ให้จื่อแจ้งความว่า ข้าพเจ้าได้ถามพระราชมารดาแล้ว พระองค์ทรง
 เล่าความฝันให้ฟังไม่ผิดเพี้ยนตรงกันทุกประการตามที่ท่านเล่าบอก เหิงเจี๋ย
 หัวเราะแล้วพูดว่า การกินนานมาถึงสามปีแล้วก็เจิบบสงอยู่ไม่มีผู้รู้เหตุ ขอให้จื่อ
 ยกรับร้อนจะเสียการ ไว้ธุระข้าพเจ้าจะคิดกำจัดปีศาจนั้นให้จงได้ เวลานั้นก็จวน
 ค่ำแล้ว พระองค์จึงรีบกลับไปเมืองก่อน คอยรอเวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไป

ให้จื่อพูดว่า มีรับสั่งให้ข้าพเจ้าออกมาไล่นอ ในวันที่ไม่ได้สัตว์สักตัวเดียว
 จะกลับเข้าไปยกอกอยู่ เหิงเจี๋ยพูดว่าทำไมจึงไว้ให้จวนเวลาอย่างนี้ พูดแล้วเหิงเจี๋ย
 ก็เหาะขึ้นบนอากาศ ร่ายพระคาถาเรียกเจ้าที่เจ้าเขาเจ้าป่ามาพร้อมกันในทันใดนั้น
 เหิงเจี๋ยพูดว่า ขอแรงเจ้าเขาเจ้าป่าทั้งหลาย ให้ช่วยไล่สัตว์ป่ามาให้ให้จื่อเธอจะ
 ได้กลับเมือง เจ้าทั้งหลายได้ฟังคำสั่งเหิงเจี๋ยดังนั้น ต่างก็พากันไปให้พวกผีไล่
 ประเดี๋ยวใจ สัตว์ป่าต่าง ๆ ก็วิ่งมาเป็นอันมาก เจ้าทั้งหลายก็มาคำนับบอกเหิงเจี๋ย
 เหิงเจี๋ยก็ร่ายพระคาถาให้สัตว์เหล่านั้นอยู่ที่ข้างทาง เหิงเจี๋ยก็กลับลงมาบอกแก่
 ให้จื่อให้ไปจับสัตว์ป่าที่ข้างหน้านั้น

ให้จื่อจิ้งค่านับพระดั่งซุ่มจิ้งและเหิงเจี๋ยแล้ว สั่งให้พวกทหารยกกลับเข้าเมือง ให้จื่อซี้ม้าขับพลเดินมาประเดี๋ยวนึง แลไปข้างหน้าก็เห็นสัตว์ป่ายืนอยู่มากมาย หลายตัว พวกพลก็ตีใจพากันเข้าจับได้ต่างคนต่างร้องสรรเสริญว่า ให้จื่อมีบุญมากเทพดาจึงไล่สัตว์มาให้ดังนี้ พวกเหล่านั้นก็หาได้รู้ว่าการความศักดิ์สิทธิ์ของเหิงเจี๋ยไม่ พวกพลทหารพากันร้องเพลงรื่นเริงมาตามทาง

ฝ่ายเหิงเจี๋ยพระดั่งซุ่มจิ้งครั้งนี้ให้จื่อกลับไปแล้ว ก็พากันกลับไปพักยังหอพระธรรม ประมาณยามเศษเหิงเจี๋ยมีธุระในจิตก็หลับไม่ลง จึงผุดลุกขึ้นมาเดินมาข้างเตียงพระดั่งซุ่มจิ้ง เรียกว่าพระอาจารย์ข้าพเจ้ามีธุระอย่างหนึ่ง พระดั่งซุ่มจิ้งถามว่ามีธุระอะไรหรือเหิงเจี๋ยว่าเมื่อกลางวันนี้ พุดอดแก่ให้จื่อว่าอันจะจับปีศาจนั้นดูจล้งของในถุง ข้าพเจ้ามานึกขึ้นได้ว่า เห็นจะเป็นการยากมากที่สุดเสียแล้ว พระดั่งซุ่มจิ้งถามว่ายากด้วยเหตุอย่างไร เหิงเจี๋ยพูดว่าพระอาจารย์ก็รู้แต่สวดมนต์ไหว้พระเท่านั้น หาได้รู้การผันแปรอะไรไม่ คำโบราณท่านว่าแม้จับโจรก็ต่อรู้ท่วงที ปีศาจนั้นมันแปลงทำเป็นพระเจ้าแผ่นดินสามปีแล้ว ได้ร่วมสัมผัสสนมนางใน ขุนนางชายชวาก็เป็นที่รื่นเริงด้วยกันทั้งสิ้น แม้ว่าข้าพเจ้าจับได้ปีศาจนั้นก็จะมีมืออันใดคาดโทษลงได้ พระดั่งซุ่มจิ้งถามว่าทำไมจึงจะไม่คาดโทษลงได้ เหิงเจี๋ยพูดว่าปีศาจจะพูดว่าข้าพเจ้าไม่มีผิดอะไร มาจับเขาเอาโทษอะไรมาชี้แจงให้เห็นเท็จและจริง หากเขาจะพูดอย่างนี้เราจะเอาอะไรมาสำแดงเล่าดูไม่ชอบกล พระดั่งซุ่มจิ้งจึงพูดว่าถ้าดั่งนั้นก็สุดแต่เหิงเจี๋ยจะคิดอ่านให้การสำเร็จได้ก็แล้วกัน เหิงเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าได้คิดอุบายไว้อย่างหนึ่งเสร็จแล้ว แต่ยังมีติดด้วยพระอาจารย์มีความป้องกัน พระดั่งซุ่มจิ้งถามว่าป้องกันด้วยเหตุอะไร เหิงเจี๋ยว่าใบบิกายมีความถือตัวว่า อาจารย์มีความลำเอียงเข้าแก่เธอมาก พระดั่งซุ่มจิ้งพูดว่าอาตมาไม่ลำเอียง เหิงเจี๋ยจะต้องประสงค้อย่างไรหรือเหิงเจี๋ยจึงพูดว่าจะต้องทำการให้ทันในเวลานี้ คือข้าพเจ้ากับใบบิกายจะต้องเข้าไปในเมืองโอยเกยก็ก และเข้าไปในสวนดอกไม้ที่บ่อ (บีกี้กิลิวี่แจ้) ค้นหาซากศพเอามา ฟุ้งนี้เราพากันเข้าไปในเมืองทำเป็นจะขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง แม้เห็นปีศาจได้เข้าไปใกล้ถึงแล้ว ข้าพเจ้าจะตีด้วยกระบอง แม้ว่าปีศาจจะมีความโต้ตอบว่ากระไร เราเอาศพนั้นให้เธอดู และพูดว่า มึงฆ่าพระเจ้าแผ่นดินแล้วแปลงตัวปลอมเข้านั่งเมือง แล้วให้ให้จื่อออกมาร้องให้ดูศพพระราชบิดา และให้ฮองเฮาออกมาพิจารณาดูพระศพพระราชสามี และให้ข้าราชการดูพระศพเจ้านายของตัว ต้องกระทำอย่างนี้ข้าพเจ้าจึงจะลงมือกระทำได้ถนัด เพราะเรามีสิ่งสำคัญเป็นพยานปรากฏมั่นคงแล้ว

พระดั่งซุ่มจิ้งได้ฟังเหิงเจี๋ยพูดดั่งนั้น ก็นึกรินต้อยอยู่ในใจจึงพูดว่าซึ่งเหิงเจี๋ยคิด

อ่านดงนี่ก็ดีแล้ว วิตกแต่ใฝียก่ายจะไม่ยอมไป เห่งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าพูดว่าอาจารย์คอยป้องกัน ทำไมพระอาจารย์จึงรู้ว่าใฝียก่ายจะไม่ยอมไปเล่า แม้ว่าพระอาจารย์ไม่ลำเอียงแล้วอย่าว่าแต่ใฝียก่ายคนเดียวเลย ให้อีกเก้าใฝียก่าย ข้าพเจ้าก็มีปัญญาคิดให้ตามหลังข้าพเจ้าไปได้ พระดั่งซ่มจั่งพูดว่าตามใจแห่งเจียเห็นชอบเห็นควรอย่างใดก็จงทำให้เกิด เห่งเจียจึงเดินไปริมเตียงใฝียก่าย ร้องเรียกว่าใฝียก่ายจงลุกขึ้นเถิด ใฝียก่ายชี้เขาไม่ลุก เห่งเจียเปิดมุ้งดึงใบหูให้ลุกขึ้น ใฝียก่ายตกใจพูดว่า ป่านนี้แล้วก็ยังไม่นอน จะมาหยอกอะไรกันอยู่อีก นอนเอากำลังไว้พรงนี้จะได้เดิน เห่งเจียพูดว่าไม่ใช่หยอกเล่น มีธุระสำคัญจะใคร่ใฝียก่ายไปด้วยกัน ใฝียก่ายถามว่า มีธุระอะไรที่ไหน เห่งเจียบอกว่า น่องไม่ได้ยินหรือเมื่อกลางวันนี้ให้จ้อเธอมาพูดแก่พระอาจารย์ว่า ปิศาจนั้นมีของวิเศษวันพรงนี้พวกเราจะเข้าไปในเมืองก็คงจะไม่ทันต่อสู้กับปิศาจ แต่วิตกว่าปิศาจมีของวิเศษก็จะกลับให้ร้ายแก่พวกเรา จำเป็นพวกเราจะต้องลงมือเสียก่อน ลักเอาของวิเศษนั้นมาเสียจะมีดีหรือ

ใฝียก่ายว่า นี่ที่จะหลอกให้เข้าไปเป็นโจรขโมยด้วยหรือ ถ้าดั่งนั้นข้าพเจ้าไปด้วยไม่ได้ หากว่าไปกับพี่แม่ได้ของวิเศษมาข้าพเจ้าจะเอาเป็นของข้าพเจ้า พี่จะยอมให้ข้าพเจ้าหรือ เห่งเจียบอกว่าพี่จะยอมให้ของวิเศษแก่น้อง ตัวพี่จะขอแต่ชื่อเสียงเท่านั้น ใฝียก่ายได้ฟังดั่งนั้นก็ดีใจผุดลุกขึ้นหยิบเอาเสื้อใส่เสร็จแล้ว ก็พร้อมกันค่อย ๆ เปิดประตูออก เห่งเจียใฝียก่ายก็เหาะไปยังเมืองโอเกยกักเวลานั้นตีกลองยามได้สองยาม ใฝียก่ายเห่งเจียก็ลงเดินเข้าไปยังกำแพงชั้นในแผ่นชั้นไปบนกำแพงแล้วโดดลงไปยังพื้น ก็พากันเดินเที่ยวค้นหาสวนดอกไม้ เห่งเจียเดินมาก่อนเห็นประตูลั่นกุญแจไว้แน่นหนาเห่งเจียบอกใฝียก่ายให้ลงมือ ใฝียก่ายเอาคราดสับกระชากประตูก็หักพังล้มลงไปสิ้น เห่งเจียกระโดดเข้าไปก่อน ใฝียก่ายตกใจยึดเห่งเจียไว้ พูดว่าเราเป็นขโมยทำอีกทีก็อย่างนี้ เราสู้เขามิจับตัวเราไปชำระหรือจะไม่ถึงความตายดอกหรือ เห่งเจียพูดว่าน้องยังไม่รู้ น่องจงพิเคราะห์ดูในสวนนี้ มีต้นผลไม้ดอกไม้ประหลาดต่าง ๆ ดุงดงามหาที่เปรียบมิได้ ใฝียก่ายว่าไปสนุกทำไม้กับของเหล่านั้น รีบไปธุระของเราให้เสร็จจะได้กลับ เห่งเจียจึงคิดขึ้นได้ว่า พระอาจารย์ได้ฝันเห็นว่า ที่ได้ต้นกล้วยนั้นมีป้อ แลไปก็เห็นต้นกล้วยมีอยู่ต้นหนึ่งเห่งเจียบอกใฝียก่ายว่า ของวิเศษนั้นอยู่ที่ต้นกล้วยนี้ จงรีบลงมือขุดเถิด ใฝียก่ายก็เอาคราดสับลงกระชากต้นกล้วยล้มลงแล้วค่อย ๆ เอาปากคู้ดินขึ้นประมาณลึกสักสามสี่ศอก ก็แลเห็นมีแผ่นศิลาใหญ่ปิดขวางอยู่ ใฝียก่ายดีใจพูดว่า พี่เห่งเจียเห็นจะมีของวิเศษจริง จึงมีแผ่นศิลาปิดอยู่อย่างนี้ เห่งเจียบอกว่าจงจัดเอาแผ่นศิลานั้นขึ้น ใฝียก่ายก็เอาปากคู้จัดแผ่นศิลานั้นขึ้นแล้ว

เห็นมีแสงสว่างพุ่งขึ้นมาเป็นวาววับ ใฝ่กายดีใจว่าเป็นของวิเศษ ครั้นพิจารณา ดูก็เป็นบ่อ ด้วยแสงพระจันทร์ส่องลงไปจึงได้มีแสงระยับขึ้นดังนั้น ใฝ่กายว่าถ้ารู้ว่าเป็นดังนี้ เราได้ติดเอาเชือกมาด้วยก็จะได้ลงไป เหน้เจียมถามว่าจะลงไปหรือ ใฝ่กายว่าข้าพเจ้าจะลงไป เหน้เจียมว่าถ้าจะลงไปก็หมดเสื่อกางเกงเสีย ที่จะทำให้ลงไปได้ใฝ่กายก็หมดเสื่อกางเกง เหน้เจียมก็เอากระบองวิเศษร้องให้ยาว กระบองก็ยาวออกแปดเก้าศอกบอใฝ่กายให้ทอดหัวกระบอง แล้วเหน้เจียมก็ค่อย ๆ หย่อนลงไปใบบ่อ ครั้นถึงหลังน้ำเหน้เจียมร้องถามว่า เห็นของวิเศษหรือยัง ใฝ่กายว่าของวิเศษไม่เห็น ๆ แต่น้ำเท่านั้น เหน้เจียมว่าของวิเศษนั้นจมอยู่ใบบ่อ จงดาลงไปเอาขึ้นมา ใฝ่กายถนัดในการน้ำ เมื่อได้ฟังเหน้เจียมพูดดังนั้นก็ปลอยจากกระบองดำมุดลงไป บ่อนั้นลึกลงไปย้งบาดาล ใฝ่กายดำลงไปทีหนึ่งก็ลืมหัดแลดูเห็นมีตึกสูง มีหนังสือจดไว้ที่หน้าประตูว่าตำหนัก (จุ้ยเจียมเกง) ใฝ่กายเห็นดังนั้นก็ตกใจ สำคัญว่านี่เราออกท่องทะเลใหญ่ ด้วยเดิมใฝ่กายก็มิได้รู้ว่าบ่อนั้นทะลุไปถึงบาดาล บังเอิญบริวารพวกพระยานาคเที่ยวตระเวนตามชายทะเล มาพบใฝ่กายเข้าก็รีบไปบอกแก่ฮ้อยเล่งอ่องว่า ข้าพเจ้าไปพบคนผู้หนึ่งปากยาวหูใหญ่แหวกน้ำเดินมาขอได้อ่องได้ทราบ

เล่งอ่องได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า เห็นทีจะเป็นพ่องงวนไชยเมื่อวานนี้ เทพารักษ์ได้มานำเอาวิญญาณจิตของเจ้าเมืองโศเกยกก็กไปหาดังซ่มจั้ง บัดนี้จะมาถึงดอกกระมัง จึงเดินออกมาหน้าตำหนักและเห็นใฝ่กาย จึงเรียกว่าพ่องงวนไชยเข้ามาพักข้างในก่อน ใฝ่กายแลไปเห็นเล่งอ่องก็ค่อยดีใจด้วยคุ้นเคยกันมาแต่ก่อน ใฝ่กายเข้าไปข้างในต้วย้งเป็ยกน้ำอยู่ จึงคำนับแล้วเข้านั่ง เล่งอ่องถามว่า ข้าพเจ้าได้ยินว่า ท่านรักษาพระดังซ่มจั้งไปประเทศไชที่อาราธนาพระธรรม ทำไมท่านจึงลงมาถึงที่นี่ได้ ใฝ่กายตอบว่า อันความจริงก็จริงดังท่านถาม แต่พื่อซึ่งหงอคงให้ข้าพเจ้าลงมาเอาของวิเศษอะไรที่ท่านก็ไม่รู้ เล่งอ่องพูดว่า ข้าพเจ้าจะเอาของวิเศษอะไรที่ไหนมาให้ ไม่เหมือนท่านเล่งอ่องตามมหาสมุทรใหญ่ เธอเหาะหินเปลี่ยนแปลงรูปกายได้ จึงจะมีของวิเศษ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้แต่เดิวันก็มีได้เห็นจะเอาของวิเศษที่ไหนมา

ใฝ่กายพูดว่าท่านเล่งอ่อง อย่าหลีกเลี้ยงไปเลยแม้มีแล้วจงเอาออกมาเถิด เล่งอ่องพูดว่ามีมืออยู่สิ่งหนึ่ง แต่เอาออกไม่ได้ท่านงวนไชยไปดูเอาเองเถิด ใฝ่กายว่าดีแล้ว ๆ ใฝ่กายเดินตามเล่งอ่องไปดู ครั้นถึงที่ห้องหอรเบียง เล่งอ่องยกมือชี้ว่านี่แหละของวิเศษแล้ว ใฝ่กายแลไปก็เห็นคนนอนอยู่บนเตียง ต้วยาวหกศอก เล่งอ่องพูดว่านี่แหละคือของวิเศษ ใฝ่กายเดินเข้าไปใกล้พิจารณาดูก็เห็นเป็นซากศพคนตาย บนศีรษะสวมหมวกอย่างกษัตริย์ พร้อมเครื่องแต่งตัว

ล้วนแต่เครื่องศรัทธีย์ โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ของวิเศษอย่างนี้ เมื่อข้าพเจ้าอยู่เป็นปีศาจ เอามากินเสียกระดูกกองเท่าภูเขา อย่างนี้จะว่าของวิเศษอะไรได้ เล่งอ่องพูดว่า ท่านง่วนไชยยังไม่ทราบ นี่แหละคือพระเจ้าแผ่นดิน (โอบกัยก๊ก) ตกลงมาในบ่อนี้ถึงแก่ความตาย ข้าพเจ้าเอาแก้ววิเศษใส่ปากไว้ รูปกายจึงยังไม่เน่าเปื่อยพองอยู่มาได้จนทุกวันนี้ แม้ว่าท่านเอาขึ้นไปให้หงอคงบางที จะหายวิเศษแก่พื้นเป็นขึ้นได้แล้ว สารพัดของวิเศษท่านจะปรารถนาอย่างไรก็คงได้ทั้งสิ้น

โป๊ยก่ายพูดว่าถ้ากระนั้นท่านเล่งอ่องกับข้าพเจ้าช่วยกันหามออกไปท่านจะให้เงินข้าพเจ้าหรือ เล่งอ่องพูดว่าความจริงนั้นเงินของข้าพเจ้าก็ไม่มี ข้าพเจ้าจะเอาที่ไหนมาให้ท่านเล่า โป๊ยก่ายพูดว่าท่านใช้คนทำไม่ไม่มีเงินเล่า ถ้าไม่มีเงินข้าพเจ้าก็ไม่หามละ

เล่งอ่องพูดว่าท่านไม่หามก็เชิญออกไปเถิด โป๊ยก่ายก็เดินกลับออกไป เล่งอ่องจึงเรียกบริวารสองคนให้หามศพนั้นออกนอกประตูแล้ว เอาแก้ววิเศษบังน้ำ โป๊ยก่ายหันหน้ามาดูก็ไม่เห็นห้องหอยเอามือไปคลำดูก็ถูกซากศพก็ตกใจรีบโผล่ขึ้นบนหลังน้ำ เกาะอยู่ข้างริมบ่อร้องเรียกว่าพี่เหิงเจีย ส่งไม้กระบองลงมาจับข้าพเจ้าด้วย เหิงเจียร้องถามลงไปว่า มีของวิเศษหรือเปล่า โป๊ยก่ายบอกว่าข้างกันนั้นมี พระยานาคบอกให้ข้าพเจ้าหามศพคนตายขึ้นมา ข้าพเจ้าไม่ยอมหาม เหิงเจียบอกว่ามันแหละของวิเศษแล้ว ทำไมจึงไม่หามขึ้นมาเล่า โป๊ยก่ายบอกว่า เป็นซากศพเปรอะเปื้อนข้าพเจ้าจะหามอย่างไร เหิงเจียว่าถ้าเจ้าไม่หามศพขึ้นมาข้าจะกลับไปวัดนอนให้สบายใจดีกว่า

โป๊ยก่ายตกใจพูดว่า พี่อย่าเพิ่งไปคอยข้าพเจ้าก่อนจะกลับไปหามขึ้นมา โป๊ยก่ายดำลงไปคลำคันทหาพบแล้วก็พียงยกขึ้นวางบนหลังแบกกลับขึ้นมา โผล่พ้นน้ำแล้วจึงร้องเรียกว่าพี่เหิงเจียส่งกระบองลงมาจับที่เถิด เหิงเจียก็หย่อนกระบองลงไป โป๊ยก่ายก็อ้าปากกัดกระบอง เหิงเจียก็คอย ๆ ลากขึ้นมา โป๊ยก่ายก็วางซากศพนั้นลง เอาเสื้อผ้าผัดเหิงเจียก็มาพิจารณา ดูเห็นรูปกายก็ยิ่งสอไสจคนเป็น จึงหันหน้ามาพูดแก่โป๊ยก่ายว่า คนนี้ตายได้สามปีแล้วทำไมจึงไม่ทรุดโทรมเน่าเปื่อย โป๊ยก่ายพูดว่าพี่ยังไม่ว่าได้บ่อนี้มีเล่งอ่อง บอกแก่ข้าพเจ้าว่า เธอได้เอาแก้วมณีวิเศษใส่ไว้ในปากศพ รูปกายจึงมิได้ทรุดโทรม เหิงเจียว่าเหมาะแล้ว ๆ ข้อหนึ่งเธอยังมิได้แก้แค้น ข้อสองจะให้พวกเราสำเร็จคิด โป๊ยก่ายจึงรีบแบกไปเถิด

โป๊ยก่ายถามว่าจะให้แบกไปที่ไหน เหิงเจียว่าแบกกลับไปหาอาจารย์ โป๊ยก่ายบ่นว่าเรากำลังนอนดี ๆ ถูกอ้ายหัวลิงมันหลอกว่ามีของวิเศษ แล้วมีหน้าข้าใช้ให้เราแบกคนตายไปอีก เราไม่แบกไปแล้ว เหิงเจียว่าถ้าเจ้าไม่แบกไป ก็จงนอนลง

ให้เราตีเสียยี่สิบทีเป็ยกายตกใจพูดว่า ไ้กระบองใหญ่แม้จะตียี่สิบที ก็จะไม่เหมือนพระเจ้าแผ่นดินนี้เป็นแน่ เห่งเจี๋ยพูดว่าแม่เจ้ากลัวตาย ก็จงรีบแบกศพนี้ไปโดยเร็วเถิดข้าจะได้ไมตี เป็ยกายก็เข้าพวงศพขึ้นบนหลังแบกออกจากสวนดอกไม้ เห่งเจี๋ยก็ร้ายพระคาถา บันดาลเป็นม้วนลมเป่าหอบเอาเป็ยกายข้ามพันก้าแพงเมืองออกมา เห่งเจี๋ยเป็ยกายก็ลงยังพื้นค่อย ๆ เดินไป เป็ยกายเดินพลางนึกแค้นใจว่าอ้ายลิงนี้มันทรกรรมกู กูกลับไปถึงต่อหน้าพระอาจารย์จะแก้แค้นมันบ้าง เดินมาประเดี๋ยวกี้ถึงวัด เดินเข้ามาที่หอ เอาศพวางลงที่หน้าประตู แล้วร้องเรียกว่าอาจารย์ลงมาเถิด พระดังซ่มจ้งถามว่าทำอะไร เป็ยกายพูดว่าไม่ทราบว่ามีญาติตายหรือขอทำอะไรของพี่เห่งเจี๋ย ไซ้ให้ข้าพเจ้าแบกมานี้แล้ว

พระดังซ่มจ้งก็รีบเปิดประตูออกมาดู เห็นรูปพระมหากษัตริย์ยังสดใสอยู่มิได้แปรปรวน ดูดยังมีชีวิตอยู่ พระดังซ่มจ้งเห็นดังนั้นก็เกิดความสังเวชพูดว่า ไม่รู้พระองค์ทำการกรรมเวรไว้อย่างไรจึงให้เขาคิดฆ่าได้อย่างนี้ และทั้งบุตรภรรยาและขุนนางข้าราชการและราษฎรทั้งบ้านทั้งเมืองก็ไม่มีใครรู้เหตุผลคิดดูก็น่าสงสารพูดตั้งนั้นแล้วน้ำตาก็ไหลตกลงพร้งพราย เป็ยกายเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่าเธอก็มีไขวงศาคนาญาติของอาจารย์ ทำไมจึงได้ร้องให้ร้องไห้เอาจริงเอาจังอย่างนั้น

พระดังซ่มจ้งพูดว่าเราบวชเป็นสมณะต้องมีจิตกรุณาปรานีจึงจะควรเป็ยกายทำไมจึงมีจิตคิดจ้างอย่างนั้นเล่า เป็ยกายพูดว่าไม่ใช่คิดจ้าง คือเหตุที่พี่เห่งเจี๋ยได้พูดแก่ข้าพเจ้าว่า เธอจะแก้ให้ฟื้นขึ้นอย่างเดิม พระดังซ่มจ้งได้ฟังดังนั้น จึงเรียกเห่งเจี๋ยมาพูดว่าแม่ฝีมือประสิทธิ์แก่ให้พระมหากษัตริย์กลับเป็นมาได้ จะสร้างกุศลสักเจ็ดวันก็สู้ไม่ได้ เห่งเจี๋ยพูดว่า ทำไมพระอาจารย์จึงไปเชื่ออ้ายชาติหมูกินร่าอย่างนั้นเล่า อันกรรมตาคนตายแล้วได้เจ็ดวันก็ตี หรือเดือนหนึ่งก็ตี ในมนุษย์โลกก็สิ้นกรรมเวรแล้ว ย่อมเคลื่อนไปปฏิสนธิต่อเข้าแห่งภพหน้าถือเอากำเนิดมีวิญญาณอีก ในภพใดภพหนึ่ง ก็นีตายมาได้ถึงสามปีแล้ว ทำอย่างไรจึงจะแก้ให้คืนกลับเป็นมาได้เล่า

พระดังซ่มจ้งได้ฟังเห่งเจี๋ยพูดชี้แจงดังนั้น จึงพูดว่าถ้าดังนั้นก็เห็นจะแก้ไม่ได้ เป็ยกายยังไม่หายโกรธ พูดว่าอาจารย์ถูกเธอหลอกแล้ว ท่านลองภาวนาคาถาดูที่เธอจะแก้ได้หรือไม่ พระดังซ่มจ้งก็เชื่อจึงภาวนา เห่งเจี๋ยก็ปวดศีรษะหน้าตาทะเล้นออกมาเหลือจะทนได้จึงร้องขอพระอาจารย์ว่า ท่านจงหยุดก่อน ข้าพเจ้าจะคิดอ่านแก้ไขให้จงได้ พระดังซ่มจ้งว่าจะแก้อย่างไร จงบอกให้เรารู้ เห่งเจี๋ยตอบว่า จะต้องไปหาพระยามัจจุราชเจียมมฤณ รับวิญญาณมาจึงจะแก้ได้ เป็ยกายว่าพระอาจารย์อย่าเชื่อ เธอพูดว่าไม่ต้องไปหาเจียมมฤณในมนุษย์โลกแก้จึงจะเห็นคุณ

พระถังซัมจั๋งเชื่อฟังปิยก่ายก็ยิ่งภาวนา แห่งเจี๋ยก็รับว่าจะรักษาในมนุษยโลกนี้แหละ ปิยก่ายว่าพระอาจารย์อย่าหยุดภาวนาไปเถิด แห่งเจี๋ยดำ่ว่าอ้ายปิยก่าย อ้ายสัตว์เดียรัจฉาน มึงยุให้อาจารย์ภาวนาให้กูได้ความเจ็บปิยก่ายหัวเราะแล้วพูดว่าที่แห่งเจี๋ยเมกขี้รู้จักแก่กล้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่รู้จักแก่กล้าแก่บ้างหรือ แห่งเจี๋ยจึงพูดว่าอาจารย์จงหยุดเถิดรอให้ข้าพเจ้าไปหายามาแก้เถิด พระถังซัมจั๋งว่าจะไปหายาที่ไหน แห่งเจี๋ยบอกว่าจะไปหายาบนสวรรค์ คือจะไปหาทำยเสียงเล่ากุน ขอยาวิเศษสักเม็ดหนึ่งเรียกวิญญูณเข้ารูปได้ ก็จะมีขึ้นขึ้นยิ่งเดิม พระถังซัมจั๋งจึงบอกว่า แห่งเจี๋ยจงรีบไปหายาเถิดอย่าได้ช้าเลย

แห่งเจี๋ยว่าเวลานี้ก็ได้สามยามมาแล้ว จะไปมากก็พอสว่างพอดี คนที่กำลังนอนเยียบสงัด จะได้ใครร้องให้ศพสักคนหนึ่งจึงจะดี ปิยก่ายว่าที่แห่งเจี๋ยไม่ต้องพูดการร้องให้เป็นธุระของข้าพเจ้าจะร้องเอง เชิญพี่ไปหายาเถิดอย่าเป็นห่วงเลย แห่งเจี๋ยพูดว่าไหนเจ้าลองร้องให้ข้าพเจ้าฟังเป็นตัวอย่างดูทีหรือจะได้หรือไม่ ปิยก่ายก็อ้าปากร้องให้ไม่หยุดสะอึกสะอื้นคร่ำครวญดูคนร้องให้หน้าศพจริง ๆ ปิยก่ายร้องจนผู้ฟังเกิดความสมเพชน้ำตาออก พระถังซัมจั๋งได้ฟังปิยก่ายคร่ำครวญก็เกิดสังเวชสลดจิตจนน้ำตาไหล แห่งเจี๋ยก็อดหัวเราะไม่ได้แล้วพูดว่า ร้องให้อย่างนี้ดีแล้ว จงร้องไปอย่าหยุด แม้ว่าไม่ร้องจะเขียนยี่สิบทีปิยก่ายพูดว่าที่จงไปเถิด พนักงานร้องให้อยู่กับข้าพเจ้าเอง

แห่งเจี๋ยก็เหาะขึ้นไปยังประตูสวรรค์น้ำที่หมิงชั้นดุสิตเข้าไปยังวิมานทำยเสียงเล่ากุน เดินเข้าไปในประตู เวลานั้นทำยเสียงเล่ากุน กำลังปรุงยาอยู่ในห้องยา เห็นแห่งเจี๋ยเข้ามา ร้องส่งสาธุศิษย์ทั้งหลายว่าจงระวังยา อ้ายหัวขโมยยามาแล้ว แห่งเจี๋ยคำนับแล้วก็พูดว่าข้าพเจ้าเดี๋ยวนี้ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว ทำยเสียงเล่ากุนถามว่า อ้ายลูกลิงทำไมไม่ไปตามพระถังซัมจั๋ง มาที่นี้มีธุระอะไรหรือ แห่งเจี๋ยจึงเล่าเหตุ ซึ่งพระเจ้าแผ่นดินโอเอยกี้ก็ให้เล่ากุนฟังทุกประการ บัดนี้ข้าพเจ้ามาขอความกรุณา ขอยาวิเศษที่เรียกวิญญูณให้คืนได้สักพันเม็ด จะได้เอาไปแก้พระเจ้าแผ่นดินโอเอยกี้ให้กลับเป็นมาตามเดิม

เล่ากุนพูดว่ายาวิเศษจะขอไปพันเม็ดนั้นจะเอาไปกินเล่นต่างข้าวหรือ ยานั้นไม่มีจงไปเถิด แห่งเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า โปรดให้ทานสักร้อยเม็ดก็เอาเถิด ทำยเสียงเล่ากุนพูดว่าไม่มีจงไปเถิด แห่งเจี๋ยก็ลุกขึ้นเดินออกไป ทำยเสียงเล่ากุนหวนคิดขึ้นมาว่าเห็นจะไม่ได้การ ด้วยอ้ายลิงตัวนี้มีอดีตชาติบุญอกให้ไปก็ไปเองง่าย ๆ ดังนี้ มันคงจะหวนกลับมาลิกเอายาเป็นแน่ คิดเห็นดังนั้นแล้วก็เดินตามออกมา เรียกว่าแห่งเจี๋ยจงกลับมาก่อน เราจะให้ยาไปแต่สักหนึ่งเม็ดแห่งเจี๋ยพูดว่าท่านทำยเสียงเล่ากุน แม้ว่ารู้ฝีมือ ข้าพเจ้าก็จงเอายามาให้เสียดี ๆ ทำยเสียงเล่ากุน

ก็เอาน้ำเต้ามาเทยาออก หยิบยาหนึ่งเม็ดส่งให้หึ่งเจี๋ย หึ่งเจี๋ยรับยานั้นมาแล้วก็ คำนับลาทำยเสียเสากุณออกจากประตูน้ำทิหึ่งเหาะมายังวัดเบีลิสมียี่ ก็ยังได้ยิน เสียงไปเปียก่ายร้องไห้อยู่ไม่หยุด หึ่งเจี๋ยก็เข้ามายงหออรรรมร้องเรียกอาจารย์ พระ ดั่งซ่มจั่งถามว่าหึ่งเจี๋ยมาแล้วหรือได้ยามาหรือไม่

หึ่งเจี๋ยบอกว่าได้มาแล้ว จึงร้องบอกไปเปียก่ายว่าไม่ต้องร้องไห้แล้ว จงหลีก ไปร้องที่อื่นเถิด แล้วเรียกซ่วเจ้งให้ไปตักน้ำมาซ่วเจ้งก็เอาถ้วยแก้วไปตักน้ำที่บ่อ มาสงให้หึ่งเจี๋ย หึ่งเจี๋ยก็คายยาออกจากปากวางลงในปากศพพระเจ้าแผ่นดิน แล้ว เอาน้ำกรอกลงไป ยาก็ลงไปในห้องบัตเตียวกี้ได้ยินห้องร้อง แต่ร่างกายยังไหวติง ไม่ได้ พระดั่งซ่มจั่งว่าตายมานานแล้วลมกำลังก็สิ้นเสียแล้ว อย่างนี้ถ้าได้ใครต่อ ลมจึงจะฟื้นได้ ไปเปียก่ายได้ยินดั่งนั้นจึงว่าข้าพเจ้าจะต่อให้ พระดั่งซ่มจั่งว่า ตัวกิน สัตว์เมื่อคราวยังอยู่ลมปากไม่สะอาด ให้หึ่งเจี๋ยเขาต่อเถิด เพราะเขาบวชเรียน ตั้งแต่เล็กมา กินแต่ผลไม้ลมก็สะอาดดี หึ่งเจี๋ยนั่งก้มลงเอาปากจรดกับปากศพ พระเจ้าแผ่นดินแล้ว เปิดปากออกเป่าลมเข้าไปในคอหอยลมก็แล่นลงไปกระทั้ง ห้องน้อย ลักประเดี๋ยวมือและเท้าก็กระดิกได้ และร้องเรียกพระอาจารย์คำหนึ่ง มีมุตลุกขึ้นคุกเข่าอยู่กับพื้นพูดว่าเมื่อคืนวานนี้ ยังจำได้ว่าจิตยังเป็นผีมานมัสการ ท่าน วันนีกลับคืนเป็นอย่างมนุษย์โลกแล้ว พระดั่งซ่มจั่งเห็นดั่งนั้นก็เข้าพยุง ประคองให้ลุกขึ้น เชิญให้นั่งที่อันสมควรแล้ว

ฝ่ายพระสงฆ์ในวัดจัดของแจมาถวายพระดั่งซ่มจั่งเวลาเช้า และไปเห็นพระเจ้าแผ่นดินก็พากันตกใจมีความสงสัย หึ่งเจี๋ยจึงเดินออกไปบอกว่าท่านทั้งหลาย อย่ามีความสงสัยเลย นี่คือพระเจ้าแผ่นดินโอเกยกี้ก เป็นเจ้านายของท่านทั้งหลาย เมื่อสามปีก่อนปีศาจมันฆ่าตาย เมื่อคืนนี้ข้าพเจ้าช่วยชีวิตกลับคืนมาได้วันนี้จะ เข้าไปในเมืองซำระให้รู้เท็จและจริง แม้มี่เครื่องแจขอให้พวกข้าพเจ้ากินสักมื้อหนึ่ง จะได้เข้าไปในเมือง พวกพระสงฆ์เมื่อได้ฟังหึ่งเจี๋ยซี้เจ้งดั่งนั้น ก็จัดเครื่องแจมา เลี้ยง หึ่งเจี๋ยจึงบอกให้เจ้าเมืองถอดเครื่องสำหรับภษัตริย์นั้นออกเสีย ขอผ้าขาว สมภารมาสองผืนผัดคุ่นุ่มหมเป็นตาปะขาวดาบส หึ่งเจี๋ยเห็นดั่งนั้นก็หัวเราะแล้ว พูดว่าท่านแต่งตัวดั่งนี้ตามพวกข้าพเจ้าเข้าไปในเมือง

พระเจ้าแผ่นดินคุกเข่าลงคำนับแล้วพูดว่า ท่านเปรียบประดุจบิดามารดา บังเกิดข้าพเจ้ามาใหม่ ท่านไปไหนข้าพเจ้าจะขอติดตามท่านไปกว่าจะหาชีวิตไม่ หึ่งเจี๋ยว่าท่านไม่ต้องไป เมื่อไปในเมืองกำจัดปีศาจแล้ว ท่านจะได้อยู่รักษาบ้าน เมืองและราษฎรต่อไป พวกข้าพเจ้าก็จะขอลาไปไซ้ที่ พูดดั่งนั้นแล้วก็พร้อมกัน ออกจากวัด ตรงมายังเมืองโอเกยกี้ก

ฝ่ายพระสงฆ์ในวัดห้าร้อยรูป ก็เดินตามออกมาส่งจนสิ้นเขตอาวาส หึ่งเจี๋ย

จึงพูดแก่พระสงฆ์ทั้งหลายว่าขอท่านทั้งหลายจงกลับยังกฎวิหารเถิด อย่าติดตาม มาให้อ้ออวเลยจะทำให้เสียการไป จงรักษาแต่เครื่องของพระมหากษัตริย์ไว้ให้จงดี เมื่อข้าพเจ้ากำจัดปิศาจแล้ว ท่านทั้งหลายจึงคอยนำมาถวายเถิด ข้าพเจ้าจะได้ เสนอความชอบให้แก่ท่านทั้งหลาย พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังแห่งเจี๋ยพูดดังนั้น ก็พากันกลับวัดทั้งสิ้น

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งกับสาธุศิษย์เดินมาได้ครึ่งวันก็ถึงเมืองไอเกยก๊ก ครั้นเดินเข้าไปใกล้กำแพงเมือง แห่งเจี๋ยจึงเชิญให้อาจารย์ลงจากม้าแล้ว ห้าคนก็พากันเดินเข้าไปในเมือง ครั้นถึงประตูพระราชวังแห่งเจี๋ยบอกแก่ขุนนางกรมวังว่า พวกข้าพเจ้า อยู่เมืองได้ตั้ง พระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้ มีรับสั่งให้ไปประเทศไชที่ อารารณาพระไตรปิฎกธรรม บัดนี้มาถึงนี้จะขอประทานเปลี่ยนหนังสือเดินทาง ขอท่านเจ้าพนักงาน ได้นำความขึ้นกราบทูลให้ทรงทราบ อันกุศลก็จะมิแก่ท่านด้วย พวกชนที่ก็นำ ความขึ้นกราบทูลทรงทราบแล้ว จึงรับสั่งให้นำเข้าไปเฝ้า พวกชนที่จึงออกมาพบ พระถังซัมจั๋งกับศิษย์เข้าไปเฝ้า

ครั้นถึงหน้าพระที่นั่ง เห็นขุนนางข้าราชการชายชวายนเฝ้าอยู่ตามหน้าที่เป็นลำดับ แห่งเจี๋ยจึงนำพระถังซัมจั๋งมาขึ้นอยู่ข้างหน้าไม่สะดุ้งหวาดหวั่น พวกขุนนางแลเห็นดังนั้น ต่างก็ตกใจทุก ๆ คนแล้วพูดว่า พระสงฆ์ป่าดงอะไรที่โหนมากก็ไม่รู้ เข้าเฝ้าเจ้านายก็ไม่มีความเคารพควรระอยางนี้ ขุนนางเหล่านั้นพูดยังไม่ทันขาดคำ พระยามารก็ถามว่า พระสงฆ์เหล่านี้อยู่ที่ไหน แห่งเจี๋ยทำหน้าที่พูดว่าพวกข้าพเจ้า อยู่เมืองได้ตั้งอันเป็นพระมหานครใหญ่ พระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้ รับสั่งให้ไปเมืองไชที่อารารณาพระธรรมบัดนี้มาถึงเมืองนี้จะขอเปลี่ยนหนังสือเดินทางตามตามธรรมเนียม พระยามารว่าหนังสืออยู่ที่ไหนจงเอามาดู แห่งเจี๋ยจึงเอานหนังสือส่งขึ้นไปถวาย พระยามารรับแล้วคลี่ออกอ่าน ถามว่าเดินออกจากเมืองแต่คนเดียวมาตามทางได้ศิษย์อีกสามคน รวมเป็นสี่คนด้วยกัน ก็อีกคนหนึ่งนั้นทำไมไม่มีในหนังสือดูน่าสงสัย คนนั้นคือชื่ออะไรและอยู่ที่ไหนจับมาดูทีหรือ

เจ้าเมืองไอเกยก๊กได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จนตัวสั่นสติถามแห่งเจี๋ยว่าจะทำอย่างไรดี แห่งเจี๋ยจึงมาจับมือพูดว่าท่านอยากลัวข้าพเจ้าจะรับแทนตนเอง แห่งเจี๋ยจึงเดินขึ้นมาข้างหน้า บอกว่าคนนั้นเป็นใบ้พูดไม่ออก ทุกี่หนวกไม่ได้ยินเสียงพูด อันการร้ายติมูลเหตุของคนนั้น ข้าพเจ้าทราบได้ทั้งสิ้น สามารถจะชี้แจงแทนได้ทุกประการ พระยามารพูดว่า ถ้ากระนั้นจงชี้แจงตามความจริงจะได้ไม่ต้องถือโทษโกรธซึ่ง แห่งเจี๋ยจึงพูดว่า คนนั้นตั้งแต่เล็กมาจนแก่ หูหนวกเป็นใบ้ จิตใจซิมเซอบ้านเรือนเคหาที่ปนเปื้อนบ้านเกิดเมืองเดิมอยู่ตำบลนี้เมื่อห้าปีก่อนก็ทรุดโทรมแห้งแล้งไม่มีฝน ชาวชนทั้งหลายได้รับความเดือดร้อนอดอยาก ครั้งนั้นมีอาจารย์

(ชวนจีน) มาจากเขาเจงน้ำข้าว มีวิชาเรียกลมเรียกฝนได้ ต่อมาชวนจีนเอาคนนั้น ผลักลงบ่อแล้ว ซึ่งเอาราชสมบัติมาจนเท่าบัดนี้ได้สามปีแล้ว ข้าพเจ้าได้ช่วยเป็นกำลังแก้ไขตายแล้วให้กลับเป็นขึ้น จะมาที่ประสาทมิกหลวนเตี้ยนี้ เพื่อจะใคร่รู้เท็จจริงจับปีศาจมาร้ายฆ่าเสียแล้ว จะได้ยกขึ้นครองราชสมบัติไปตามเดิม

เมื่อปีศาจมารร้ายได้ฟังแห่งเจี๋ยซี้แฉงดังนั้น มีความสะดุ้งตกใจกลัวสีหน้าเมื่อดสลดลงทันที ลูกจากที่เดินมาซึกเอาเกือบที่ขุนนางนายทหารออกอันหนึ่งได้แล้ว ก็เหาะหนีขึ้นไปยังอากาศ ชั่วเจ้งโกรธร้องดูเสียงฟ้าลั่น โป๊ยก่ายก็เคืองแห่งเจี๋ยว่า เพราะพูดเอาเรื่องเหล่านั้นมาให้มันรู้ มันจึงร้อนใจอยู่มิได้ จึงดั้นเมฆหนีไปแห่งเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า พี่น้องทั้งหลายอย่าพูดวุ่นวายไป จงให้เชิญให้จ้อมมา คำนับพระราชบิดาก่อน แล้วให้เชิญของเฮาสมนนางในออกมารับพระราชสามี และให้ขุนนางทั้งหลายมาคำนับเจ้าเดิมของตนแล้วจึงค่อยคิดจับปีศาจ ชั่วเจ้งก็จัดการตามสั่งทุกประการ

ฝ่ายแห่งเจี๋ยก็รีบเหาะขึ้นกลางอากาศ แลไปทั่วทั้งแปดทิศ ก็เห็นปีศาจหนีไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ แห่งเจี๋ยก็รีบเหาะตามหนีไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ แห่งเจี๋ยก็รีบเหาะตามไปครั้งใกล้ก็ตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายมารร้ายมึงจะหนีไปข้างไหนซึ่งแห่งเจี๋ยมาแล้ว

ฝ่ายชวนจีนเมื่อถือเกี่ยวหันหน้ากลับมาพูดด้วยเสียงอันดังว่า แม้เราชิงราชสมบัติก็เป็นของผู้อื่นมิใช่ของเจ้า เรียกว่ามิใช่การของตัวเลย เหตุไฉนเจ้าจึงจะมากันทางกีดขวางเราเล่า แห่งเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายมารร้ายมึงช่างตบใหญ่ทำไมไม่นั่งเมืองอยู่เล่า จะหนีไปข้างไหนมึงจงมาลองกินกระบองคู่สักทีเกิด จะได้รู้รสชาติไว้ว่าจะหวานมันประการใด ชวนจีนได้ฟังแห่งเจี๋ยว่าดังนั้นก็โกรธถือเกี่ยวตรงเข้ามาฟังแห่งเจี๋ย แห่งเจี๋ยยกกระบองขึ้นรับตอสู้กันได้สองสามเพลงปีศาจทานกำลังแห่งเจี๋ยไม่ได้ ก็ล่าถอยหนีกลับเข้าไปในเมืองไปยังหน้าพระที่นั่ง แล้วแปลงกายเป็นพระดังซ่มจิ้งยืนอยู่หน้าบัลลังก์แก้ว แห่งเจี๋ยก็ไล่ติดตามมาจะตีด้วยกระบอง อ้ายปีศาจแปลงร้องว่าอย่าตี แห่งเจี๋ยซึกกระบองจะตีพระดังซ่มจิ้ง พระดังซ่มจิ้งก็ร้องว่าแห่งเจี๋ยอย่าตีเอาตนเองดอก มีดังซ่มจิ้งปลอมและดังซ่มจิ้งจริงสองคนดังนี้ ก็ยอมเป็นที่จงน แห่งเจี๋ยไม่รู้ที่จะทำประการใดจึงร้องเรียกโป๊ยก่ายชั่วเจ้งมาถามว่า คนไหนเป็นปีศาจแน่ คนไหนอาจารย์ของเราเจ้ารู้จักหรือไม่

โป๊ยก่ายพูดว่าพี่ไล่ติดตามมาข้าพเจ้าเหมือนคนตามมืดเห็นมีสองคนอย่างนี้ก็ไม่รู้ว่าคนไหนปีศาจ คนไหนอาจารย์ของเรา แห่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้นจึงร้ายพระคาถาเรียกเทพารักษ์ขึ้นมาในทันใดนั้น แห่งเจี๋ยจึงถามว่าข้าพเจ้าจับปีศาจ ปีศาจมันกลับแปลงเหมือนพระอาจารย์ยากที่จะรู้ได้ แม้ว่าท่านทั้งหลายรู้เห็นจงเชิญอาจารย์

ขึ้นบนแท่นข้าพเจ้าจะได้จับปีศาจ

ฝ่ายปีศาจชวนจินครันได้ยื่นหนังสือยื่นทั้งเจ็ดพันฉบับ กิริบขึ้นแท่นก่อนหนังสือยกกระบอกจะตีพระถังซัมจั๋ง พวกเทพารักษ์ก็เข้ากันไว้บอกว่าได้เขียน ปีศาจมันขึ้นแท่นก่อนแล้ว หนังสือไล่ขึ้นไปปีศาจก็กระโดดลงจากแท่น มาจับพระถังซัมจั๋ง ชูลมุนอยู่ในหมอกคน หนังสือในใจให้ร้อนรน โป๊ยก่ายยืนหัวเราะอยู่แล้วพูดว่า พี่หนังสือพูดว่าข้าพเจ้าเป็นหมู พี่ก็เหมือนข้าพเจ้าเหมือนกันอันอาจารย์นั้นยากที่จะรู้ได้ ทำไมพี่ไม่จำที่ปวดหัวนั้นเล่า พี่จงเรียกอาจารย์ให้ภาวนาถ้าปีศาจไม่รู้ก็จะภาวนาบ้างอย่างนี้ก็จะไม่ยากอะไรเลย

หนังสือได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้น จึงหันหน้ามาพูดแก่พระอาจารย์ว่าขอพระอาจารย์จงภาวนาคาถาให้ข้าพเจ้าดูที่ พระถังซัมจั๋งก็ภาวนาหนังสือก็ปวดศีรษะ ปีศาจเห็นดังนั้นก็ภาวนาบ้างปากบ่นพึมพำหนังสือก็ไม่เป็นไร โป๊ยก่ายจึงร้องว่า อ้ายบนพุ่มพำนั้นแหละปีศาจแล้ว โป๊ยก่ายก็ชักคราดมาสับลงที่ปีศาจ ปีศาจก็เหาะขึ้นบนเวหาหนีไป โป๊ยก่ายร้องตวาดด้วยเสียงอันดังแล้ว ก็ขึ้นตามไปบนเวหา ชั่วเจ้งเห็นดังนั้นก็จับพลองไล่ตามขึ้นไปช่วยชวาชช่วยกันระดมตี หนังสือหัวเราะว่า เราจะเข้าประจันหน้ามันก็จะหนีไป จำเราจะขึ้นบนสูงก่อนแล้วกระแทกลงมาจึงจะดี คิดดังนั้นแล้วก็เหาะขึ้นไปบนสูงกว่าโป๊ยก่ายชั่วเจ้งจะใคร่เอากระบอกกระแทกลงที่ศีรษะปีศาจ แลไปข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือเห็นคนอยู่ในกลีบเมฆ ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่าหนังสืออย่าเพิ่งลงมือ

หนังสือแลเห็นพระโพธิสัตว์บุญชู หนังสือก็เก็บกระบอกเสียพนมมือคำนับถามว่าพระโพธิสัตว์จะไปข้างไหนมา พระบุญชูตอบว่าอาตมาจะมาช่วยจับปีศาจ จึงเอากระบอกออกจากมือเสีย สองตรงปีศาจ ปีศาจก็หนีไปไม่ได้ หนังสือแลดูในกระจกเห็นรูปร่างดุร้ายจึงถามพระโพธิสัตว์ว่า สิ่งใดตัวนี้ของท่านสำหรับชี้หรือทำไมจึงหนีมาได้

พระโพธิสัตว์บอกว่าไม่ใช่เธอจะหนีเอง พระเป็นเจ้าใช้มาเพื่อลงโทษเจ้าแผ่นดินโกลก ด้วยเจ้าแผ่นดินโกลก มีจิตศรัทธารักษาศีลกินเจ พระเจ้าให้อาตมาแนะนำเพื่อให้เธอสำเร็จซึ่งมรรคผล อาตมาแปลงเป็นพระสงฆ์ฤษุนมา บิณฑบาตข้าวแฉ่ ถามเธอสองสามคำที่เธอไม่พอใจ เธอโกรธก็จับเอาอาตมาภาพมัดแช่น้ำไว้ที่หน้าตำหนักแพสามวันสามคืน เพราะฉะนั้นพระเป็นเจ้าจึงได้ใช้ให้สิ่งใดตัวนี้มา มาลงโทษเจ้าแผ่นดินโกลกก็ให้สิ้นเวรสิ้นกรรม บัดนี้ท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่ได้สำเร็จความคิดแล้ว

หนังสือถามว่า อันทรมาณเจ้าแผ่นดินโกลกนั้นก็อันสมควรว่าสิ้นเวรกรรมแล้ว แต่ข้อที่ผิดประเวณีแก่ของเฮาและสาวสนมนั้นจะไม่มีโทษส่วนหนึ่งหรือ

พระโพธิสัตว์ว่า ส่วนนั้นไม่เป็นไร เพราะเธอเป็นสิงโตมา เหน็บเจียวว่าถ้าดังนั้น ขอพระโพธิสัตว์ได้เรียกกลับคืนไปเกิด พระโพธิสัตว์บุญผู้จึงร้องเรียกว่าอ้ายสัตว์ ยังไม่กลับไปหรือ ปีศาจก็แปลงเป็นรูปเดิม พระโพธิสัตว์เอาดอกบัววางสะกดไว้แล้ว ขึ้นบนหลังแล้วก็บันดาลเป็นแสงสว่างเหาะไปยังเขาเง่าท่ายชิว ฝ่ายเหน็บเจียวไปภัยกายชิวแจ้งทั้งสาม เห็นพระโพธิสัตว์กลับไปแล้ว ก็พากันเหาะกลับลงมาเข้าในพระราชวังใน

ฝ่ายพวกขุนนางข้าราชการทั้งหลายก็พากันออกมาจับ เหน็บเจียวจึงเล่าเรื่องที่พระโพธิสัตว์มาจับปีศาจให้พระมหากษัตริย์และขุนนางฟังทุกประการแล้ว ต่างก็ยกมือขึ้นคำนับเนื่องไป มีความรื่นเริงทั่วกันทุก ๆ คน

ในเวลาเมื่อกำลังสรรเสริญเหน็บเจียวอยู่นั้น เห็นขุนนางชั้นที่เข้ามาทูลว่าบัดนี้ข้างนอกประตูมีพระสงฆ์รูปจะเข้ามาเฝ้า จึงทรงพระอนุญาตให้รับเข้ามา ครั้นพระสงฆ์รูปเข้ามาถึงแล้ว คือเป็นพระสงฆ์ที่วัดโปลิมียี่ นำเครื่องทรงของฮ่องเต้มาถวาย เหน็บเจียวแลเห็นก็มีความยินดีพูดว่าดีแล้วดีแล้ว บอกให้พวกขุนนางเอาเครื่องแต่งให้พระเจ้าแผ่นดิน แล้วเหน็บเจียวให้ขึ้นครองราชสมบัติไปตามเดิม และให้ให้จื่อเอาก่อนหยกชวานั้นมาถวาย

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินโอเกยกก็ ไม่อาจขึ้นนั่งบนพระที่นั่ง คุณเขาลงกลางพื้นห้องพระโรงแล้วก็ทรงพระกันแสง ตรัสว่าข้าพเจ้าตายไปสามปีแล้ว บัดนี้ได้คืนเป็นมา โดยอำนาจสติปัญญาของท่านช่วยข้าพเจ้าไม่อาจขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อไปได้ ขอเชิญท่านอาจารย์ดั่งซังจั้งขึ้นครองราชสมบัติเป็นกษัตริย์เถิด ข้าพเจ้าจะพาบุตรภรรยาไปอยู่นอกพระนครขอเป็นไพร่ พระดั่งซังจั้งได้ฟังเจ้าแผ่นดินโอเกยกก็ตรัสดังนั้น จึงพูดแก่เหน็บเจียวว่า ท่านจงรับครองราชสมบัติเถิด เหน็บเจียวหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ปิดบังท่านทั้งหลาย แม้ข้าพเจ้าจะอยากเป็นฮ่องเต้แล้วในได้เหล่าทุก ๆ เมืองก็จะเป็นได้ตลอดไปทั้งสิ้น ข้าพเจ้ากำเนิดอยู่ในทางสมณะกิจประพุดิตพรตพรหมจรรย์ อันการครอบครองเคหะสถานบ้านเรือนย่อมเป็นที่รังเกียจไม่พอใจ แม้ว่าเป็นฮ่องเต้กลางคืนก็ไม่ได้นอน ยิ่งป็นก็ต้องตื่นได้ยินแต่ข่าวบ้านเมืองก็ไม่สบาย ราษฎรมีความเดือดร้อนก็ไม่เป็นสุข พวกข้าพเจ้าจะรับอย่างไรได้ สมบัติของท่านท่านก็คงจงรับเป็นฮ่องเต้ต่อไปเถิด ข้าพเจ้าเป็นสมณะปฏิบัติพรตพรหมจรรย์ไปกว่าจะสำเร็จซึ่งมรรคและผลเชิญท่านขึ้นรักษาบ้านเมืองเถิด

พระเจ้าแผ่นดินโอเกยกก็ เห็นพระดั่งซังจั้งและศิษย์ไม่รับครองราชสมบัติแล้ว ก็ขึ้นครองราชสมบัติรับเป็นกษัตริย์ไปตามเดิมจึงพระราชทานรางวัลแก่พระสงฆ์วัดโปลิมียี่ และรับสั่งให้ปล่อยนักโทษและเปิดพระคลังจ่ายเงินออกให้เป็นทาน

และจัดตำหนักงักกักจัดเครื่องแจ้โต๊ะเลี้ยงพระถึงซุ่มจิ้งและพวกสาธุศิษย์ทั้งสาม และประชุมขุนนางเป็นที่รื่นเริง แล้วสั่งให้เปิดพระคลังในนำของวิเศษประจำเมือง มาถวายพระถึงซุ่มจิ้งและศิษย์ทั้งสาม แต่พระถึงซุ่มจิ้งและสาธุศิษย์ก็มีได้รับคืน กลับให้ไว้สำหรับบ้านเมือง ขอแต่เปลี่ยนหนังสือเดินทางเท่านั้นแล้วก็เร่งหังเจียวให้รีบจัดแจงจะลาไป

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินโอเกยก๊ก ก็ไม่พอใจจะให้ไปแต่จวนใจซัดมิได้ จึงรับสั่งให้ จักรพรรดินิมิตพระถึงซุ่มจิ้งขึ้นนั่งบนรถแล้วรับสั่งให้ขุนนางทั้งหลายตามไปส่ง และรับสั่งให้พระญาติพระวงศ์ทั้งหลายออกมาเข็นรถส่งพระถึงซุ่มจิ้ง ส่วนพระองค์ก็ตามส่งจนนอกประตูเมือง พระถึงซุ่มจิ้งลงจากรถแล้ว ต่างก็ค้ำบัลลังก์ไป เจ้าเมืองโอเกยก๊ก นำพระเนตรก็ไหลลงโหมพระพักตร์ พระถึงซุ่มจิ้งไปลับแล้ว พระองค์ก็กลับเข้าพระราชวัง ปกครองบ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุขต่อไป

ฝ่ายพระถึงซุ่มจิ้งกับสาธุศิษย์ทั้งสาม เดินตามทางใหญ่ไป เวลานั้นกำลังเป็น เดือนเก้าเดือนสิบพากันเดินมาได้ครึ่งเดือน แลไปข้างหน้าเห็นภูเขาใหญ่สูงยอด เทียมเมฆบังตะวันร่วม พระถึงซุ่มจิ้งอยู่บนหลังม้าเห็นดังนั้นตกใจให้หวั่นหวาด จึงเรียกหังเจียวร้องสั่งว่าข้างหน้ามีภูเขาสูงขวางอยู่ จงระวังระไวให้ดี

หังเจียวพูดว่าตั้งใจเดินไปเกิด อย่าคิดให้มากไปเลย ข้าพเจ้าก็ต้องระวังอยู่เอง พระถึงซุ่มจิ้งก็ขับม้ารีบเดิน บัดเดี๋ยวก็มาถึงเนินเขาดูน่ากลัวยิ่งนักเมื่อเวลา อาจารย์กับศิษย์เดินขึ้นเขาอยู่นั้น ในใจก็หวั่นหวาดอยู่ด้วยกันทุกคน หังเจียวแลไปที่ซอกเขาเห็นมีสายเมฆแดงพุ่งขึ้นไปข้างบนอากาศแล้วม้วนกลมเป็นก้อนไฟ หังเจียวเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงวิ่งมาอุ้มพระถึงซุ่มจิ้งลงจากหลังม้า แล้วเรียกปิยก่าย ชิวเจ้งว่าอย่าเพิ่งไปปีศาจร้ายมันจะมา ปิยก่ายชิวเจ้งตกใจ ต่างก็ผุ่กรัดผ้าผ่อน ถืออาวุธคอยระวังที่อยู่ อันที่โนแสงแดงนั้นคือปีศาจ สองสามปีมาแล้วได้ยินว่า เมืองได้ตั้งมีพระถึงซุ่มจิ้งจะไปไซที่อาราธนาพระธรรม ถ้าใครได้กินเนื้อพระถึงซุ่มจิ้งแล้วจะมีอายุยืน เพราะฉะนั้นปีศาจจึงได้ตั้งใจคอยดูอยู่ทุกวัน บังเอิญวันนั้น ปีศาจอยู่บนอากาศ แลลงมาเห็นพระถึงซุ่มจิ้งนั่งมาบนหลังม้าหน้าขาว ที่สาธุศิษย์ ทั้งสามนั้นดูหน้าตาหยาบคายถืออาวุธคุมเชิงอยู่ตั้งจะคอยรับสู้แก้ศัตรู หากจะมี คนหนึ่งในสามคนนั้น ที่มีแก้วตารูเห็นเหตุการณ์ได้ จึงได้คอยระวังอยู่อย่างนั้น ถ้าอย่างนั้นที่ไหนเราจะกินได้ง่าย ๆ เล้า เช่นนี้เราจะควรทำประการใดดี อย่าเลย จะต้องคิดอุบายเอาน้ำเย็นเข้าชะโลมจะดีกว่า ถ้าหลงกลเราแล้วก็จะจับตัวได้โดยง่าย จะต้องลงไปลองดูก่อน คิดแล้วก็ลดลงยังซอกเขา แปลงกายเป็นเด็กน้อย อายูเจ็ดขวบ เปลือยกายมิได้นุ่งหม้อ เขาเอาวัลย์ผูกมือและเท้าแขวนอยู่บนยอดไม้สูงปากก็ร้องเรียกให้ช่วยชีวิตด้วย

ฝ่ายเหงเจียแห่งนาคูนอากาศ เห็นแสงแดงสูญหายไปจึงบอกพระดังซ่มจิ้งให้ขึ้นมาไปเกิด พระดังซ่มจิ้งถามว่า เมื่อตะกั้วพูดว่าปีศาจร้ายทำไมจึงจะไปเล่า เหงเจียตอบว่า เมื่อตะกั้วข้าพเจ้าเห็นเมฆแดงฟุ้งขึ้นบนอากาศรวมเป็นควันไฟแดง จึงรู้แน่ว่าเป็นปีศาจร้าย บัดนี้ก็หายแสงแดงเห็นจะเป็นปีศาจเดินทาง ไปยก่ายว่าปีศาจเดินทางมีหรือ เหงเจียว่าเจ้าที่ไหนจะล่วงรู้ได้ บางทีมีภูเขามืดถ้ามีพระยาได้อ่อง พวกปีศาจจะเลี้ยงกันก็เที่ยวเชิญบรรดามิตรสหายปีศาจด้วยกันไปประชุมเลี้ยงโต๊ะ เพราะตั้งใจจะไปประชุมจึงมิได้กระทำอันตรายแก่เรา ดังซ่มจิ้งได้ฟัง เหงเจียชี้แจงดังนั้น เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้างลึงเลอยู่ไม่แน่แก่ใจนัก ก็ขับม้าเดินไป ขณะนั้นได้ยินเสียงเด็กร้องให้ช่วยชีวิต พระดังซ่มจิ้งตกใจถามว่าในกลางป่าเขาอย่างนี้ มีคนอะไรมาร้องเรียกอีกที่กเล่า เหงเจียพูดว่าท่านอย่างเป็นทางการตั้งใจเดินไปเกิด

ครั้นเดินมาบัดเดียว ก็ได้ยินเสียงร้องเรียกให้ช่วยชีวิตอีก พระดังซ่มจิ้งว่านี่เห็นจะมีคนต้องภัยได้ทุกซอกกระมัง จึงได้ร้องเรียกดังนี้ พวกเราไปช่วยดูเป็นไร เหงเจียพูดว่าวันนี้พระอาจารย์จึงเก็บเมตตาจิตเสียบ้างเกิด ด้วยความดีน้อยความร้ายมากนัก พระดังซ่มจิ้งขับม้ารีบเดินไป เหงเจียคิดอยู่แต่ในใจว่า ไม่รู้ว่ปีศาจระยำนี่มันเรียกอยู่ที่ไหน จำเราจะร้ายพระคาถาแยกทางอย่าให้พบกัน คิดแล้ว เหงเจียปล้อยให้ไปก่อนสักสิบเก้า จึงร้ายคาถายนทางเอากะบองชี้ตามหลังส่ง พระดังซ่มจิ้งข้ามเขาไปแล้ว จึงร้ายคาถาทิ้งปีศาจให้อยู่บ้างหลัง แล้วเหงเจียก็วิ่งตามพระดังซ่มจิ้งไป

ฝ่ายปีศาจอยู่บนยอดเขาร้องเรียกสามสี่คำ ก็ไม่มีใครเข้าไป ปีศาจนึกว่าเมื่อ กี่นี้เราเห็นดังซ่มจิ้งมาไม่สู้ไกล ทำไมเป็นนานก็ไม่เห็นมาถึง เห็นจะแยกทางไป ดอกกระมัง คิดดังนั้นแล้วก็สลัดเชือกขาดเหาะขึ้นไปสูงพิจารณาดู เหงเจียแห่งหน้าขึ้นดูก็เห็นมีแสงแดงขึ้นอีก เหงเจียก็วิ่งมาอ้อมดังซ่มจิ้งลงจากม้า และกำชับว่าพี่น้องระวังให้ดีปีศาจมันมาอีกแล้ว ไปยก่ายชั่วเจตตใจต่างก็ถืออาวุธล้อม พระดังซ่มจิ้งอยู่มิได้มีความประมาท

ฝ่ายปีศาจอยู่บนอากาศแลลงมาเห็นดังนั้น ก็สรรเสริญว่า พวกเหล่านี้มันดีจริง มันมีคนตาสว่างรู้เห็นได้ทันทั่วทั้งที่ จำเราจะต้องจับย้ายคนนี่ก่อน จึงจะจับดังซ่มจิ้งได้ มิฉะนั้นก็จะเสียการ คิดแล้วก็ลดลงยังพื้นแปลงกายเป็นเด็กยังเยาว์ เอาแถววัลย์มัดมือแล้วก็เหาะขึ้นแขวนอยู่กับยอดไม้ ประมาณที่พระดังซ่มจิ้งเดินไกลสักเส้นหนึ่ง

ฝ่ายเหงเจียแห่งหน้าดู เห็นแสงแดงนั้นหายไปแล้ว จึงนิมนต์พระดังซ่มจิ้งขึ้นม้าเดินต่อไป พระดังซ่มจิ้งถามว่า เมื่อตะกั้วบอกว่าปีศาจมาเดี๋ยวนี้จะให้ขึ้นมาไป

อย่างไรอยู่ เหน้เจียว่านี่ก็เป็นปีศาจเดินทางเหมือนกัน มันจึงไม่กล้าทำร้ายเรา พระถังซัมจั๋งโกรธดำ่ว่าอ้ายสัตว์ลิงมึงหลอกเล่นตามสบายที่ไม่มีหลอกว่ามี ทำให้เราหัวนหวาดบอย ๆ อย่างนี้หรือ ประเดี๋ยวจับขึ้นประเดี๋ยวจับลง จนจะล้มลงแข่งขาหักจะได้ไม่ต้องไปอย่างนั้นหรือ เหน้เจียพูดว่า อันขาแข่งหักยังแก้ได้ ถ้าปีศาจมันจับไปได้จะไปค้นหาที่ไหน

พระถังซัมจั๋งก็ยิงโกรธใหญ่ จะใครภาวนาคาถา ชั่วเจ้งฮ้วนวอนขอมิให้ภาวนา พระถังซัมจั๋งจึงขึ้นม้าเดินไป ออกเดินไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงเรียก หลวงพ่อช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วย พระถังซัมจั๋งแลไปเห็นเด็กน้อยแขวนอยู่บนยอดไม้ผ้าถุงหมกก็ไม่มี พระถังซัมจั๋งก็หยุดม้าดำเหง้เจียว่าอ้ายชาติสิง ข้าว่าเสียงคนเรียกมันว่าปีศาจยักษ์ร้าย จงดูที่แขวนอยู่บนยอดไม้นั้นคนหรือปีศาจ เหน้เจียเห็นอาจารย์ขัดเคือง ก็มีได้โต้ตอบประการใด พระถังซัมจั๋งก็เดินเข้าไปใกล้เอาแสงที่ถามว่า เจ้านี้เป็นลูกเต่าใครที่ไหน จึงได้มาแขวนอยู่อย่างนี้ จงบอกแก่เรา เราจะช่วยแก้ไขให้

ปีศาจเห็นพระถังซัมจั๋งเข้ามาถามดังนั้น ก็ทำร้องให้ว่าท่านอาจารย์ที่เขานี้ไปข้างทิศตะวันตกมีหมู่ต้นสนแห่งและห้วยน้ำเขาที่นั่น มีหมู่บ้านคือบ้านข้าพเจ้าอยู่ ภูเขาพเจ้าแซ่ฮังนามเรียกเป๊ะบัววันอายุชราก็ล่วงไปแล้ว สมบัตินั้นก็ยกให้แก่บิดา ข้าพเจ้า บิดาข้าพเจ้าทรุดโทรม บ้านเรือนก็ทิ้งไม่ดูแล เท่ยวคบหาแต่คนที่มิฝีมือเก่งกาจจำหน่ายเงินทองให้กู้ให้ยืมจะใครได้ผลประโยชน์ ก็บังเอิญถูกคนไม่ดีหลอกหลอนเอาไป ต้นทุนและกำไรก็ไม่ได้คืน บิดาข้าพเจ้าก็มีความแค้น จึงสาบานตัวว่าไม่ให้ใครกู้ยืมต่อไปอีก พวกคนเหล่านั้นจะคิดอย่างไรก็ได้ จึงคุมสมัครพรรคพวกล้วนแต่คนดูร้าย พวกกันมาปล้นบ้านบิดาข้าพเจ้าในเวลากลางวัน เก็บขนเอาทรัพย์สินของไปหมดสิ้นแล้วฆ่าบิดาข้าพเจ้าเสียด้วย จับมารดาข้าพเจ้าไปมารดาอุ้มข้าพเจ้ามาด้วย โจรจะฆ่าข้าพเจ้า มารดาข้าพเจ้าฮ้วนวอนขออย่าให้ฆ่าข้าพเจ้าด้วยมีดฟันเลย โจรจึงจับข้าพเจ้ามัดแขวนไว้บนต้นไม้ให้อดตายเอง แล้วโจรพามารดาข้าพเจ้าไปข้างไหนก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าต้องแขวนอยู่อย่างนี้สามวันมาแล้ว ไม่มีผู้ใดเดินทางนี้แต่สักคน แม้ว่าท่านมีเมตตาจิต ช่วยชีวิตให้ข้าพเจ้ารอดไปแล้ว ข้าพเจ้าไปถึงบ้านจะขายตัวแทนคุณท่านไม่ลืมพระคุณท่าน จนวันตาย

พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้น ก็ให้สงสารบอกปิยกายให้ขึ้นไปแก้ลงมา ปิยกายจะขึ้นไป เหน้เจียยืนอยู่ข้างนั้นอดไม่ได้ ร้องคิดว่าอ้ายสัตว์เขาทั้ง ๆ ฎ่าได้มึงอยู่ที่นี่ไม่ใช่หรือ บ้านมึงถูกโจรปล้นหมดแล้ว พ่อมึงโจรฆ่าตายแล้ว แม่มึงโจรจับไปแล้ว จะช่วยมึงลงมาแล้วจะเอามึงไปส่งให้ใคร มึงจะเอาอะไรมาตอบแทนคุณกู ปีศาจได้ฟังเหง้เจียพูดดังนั้นก็ตกใจกลัว และเข้าใจแน่ว่าเหง้เจียรู้เท่า จึง

ท่ามารยาร้องให้แล้วพูดว่า หลวงพ่อแม้ว่าบิดามารดาข้าพเจ้าตายก็จริงสมบัติหมดก็จริง แต่ที่ทางเรือกสวนยังอยู่ทั้งวงศญาติฝ่ายมารดาก็ยังบริบูรณ์พร้อมเพรียงหลวงพ่อช่วยข้าพเจ้าให้รอดตายแล้ว ท่านไปบ้านข้าพเจ้าจะประชุมญาติทั้งหลายขายไร่นาเรือกสวนสนองพระเดชพระคุณท่านหาน้อยไ่ม

ปิยก่ายพูดแกเหงเหงว่า อ้ายเด็กทารกนิตเดียวที่จะตามไปทำไมให้มากความช่วยเหลือให้ลงมาก็แล้วกัน ปิยก่ายก็ป็นขึ้นไปเอามัดโกนตัดเชือกที่มือที่เท้าปีศาจแล้วปีศาจก็ก้มหน้าอยู่ตรงหน้าพระถึงซ่มจั่งร้องไห้ไม่หยุด พระถึงซ่มจั่งก็มีความเมตตา เรียกเจ้าหนูงงมาขึ้นม้าเราจะพาไป

ปีศาจว่าข้าพเจ้าถูกมัดมือและเท้าเจ็บไปหมดทั้งตัว และในแถบนี้ชาวบ้านไม่เคยขี่ม้า พระถึงซ่มจั่งว่าถ้าอย่างนั้นปิยก่ายให้เขาขี่ไป ปีศาจร้องว่าหลวงพ่อ ท่านผู้นี้ข้าพเจ้าไม่กล้าขี่ ขนคอแหลมดุจเข็มข้าพเจ้ากลัวนัก พระถึงซ่มจั่งว่าดังนั้นชิวเจ้งให้เขาขี่ไป ปีศาจร้องว่าหลวงพ่อเมื่อวานนี้ปล้นบ้านข้าพเจ้าหน้าตาคล้าย ๆ ท่านผู้นี้ ข้าพเจ้ากลัวไม่กล้าขี่ พระถึงซ่มจั่งจึงว่าถ้าดังนั้นเหงเหงจงให้เขาขี่ไปเกิดเหงเหงหัวเราะก๊ากใหญ่ ไร่ข้าพเจ้าจะให้ขี่ไปเองปีศาจก็ดีใจ เหงเหงลองจับขยับยกดูมีน้ำหนักสามซั่งสิบตำลึง หัวเราะแล้วพูดว่าอ้ายปีศาจนี้มึงจะถึงที่ตายแล้วมึงอาจสามารถทำผีหลอกอย่างนี้จะได้อยู่หรือ ปีศาจเรียกหลวงพ่อว่าข้าพเจ้าเป็นลูกคนแท้ มีทุกขหรือนเคราะห์ร้ายอย่างนี้

เหงเหงถามว่ามึงเป็นลูกคนทำไมกระดุกจึงเบาเล่า ปีศาจว่าข้าพเจ้ายังเป็นทารกกระดุกเล็กยังเด็กอยู่ เหงเหงพูดว่าเอาเถอะก็จะให้ขี่ไปแม้จะขี่เยี่ยวงบอกให้รู้ก่อน เหงเหงก็เดินตรงไปทางทิศตะวันตก เหงเหงให้ปีศาจขี่อยู่บนหลัง ก็นึกแค้นอยู่ในใจจะใคร่หาอุบายฆ่ามันเสีย ปีศาจก็รู้ซึ่งความคิดของเหงเหง จึงร้ายพระเวทอัปาทคาบอากาศทั้งสี่ทิศ เป่ามนต์บนหลังให้หนักประมาณพันชั่ง

เหงเหงรู้สึกตัวก็หัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายลูกของกูมึงทำมนต์อะไรบนหลังกูให้หนักอย่างนั้นเล่า ปีศาจกลัวเหงเหงจะทำร้ายก็ถอดรูปออกจากหลังเหงเหง เหาะขึ้นยืนอยู่บนเวหา ทั้งรูปแปลงอยู่ที่หลังเหงเหง เหงเหงก็ยั้งหนักจึงคิดโทโสคว่ำลากลงจากหลังเอาฟาดลงกับศิลา ตัวก็น่วมดุจแห่งขนม แล้วฉีกมือเท้าละเหยียดไปทั้งสิ้น ทั้งศพไร้ข้างทาง

ฝ่ายปีศาจอยู่บนอากาศแลลงมาเห็นดังนั้น อดโทโสไม่ได้จึงพูดว่า อ้ายสัตว์ลึงนี้มันถือตึ๊ง เวลานี้ถ้าเราไม่ตามจับถึงซ่มจั่งไว้ข้ามันจะมีปัญญาขึ้นมากจะลำบาก ปีศาจจึงร้ายเวททำเป็นลมพายุใหญ่ หอบพัดดินทรายหินกรวดซัดสาดมาโดยแรง พระถึงซ่มจั่งอยู่บนหลังม้าก็เหลือจะทนได้ ปิยก่ายชิวเจ้งก็ก้มหัวปิดตาเหงเหงก็รู้ได้ว่าปีศาจมันทำลมพายุ จึงรีบวิ่งตามพระถึงซ่มจั่ง เวลานั้นปีศาจ

ก็จับเอาพระถังซัมจั๋งไปแล้ว บัดเดียวลมพายุก็หายแสงตะวันก็ออกสว่างท้องฟ้า
 แห่งเจียเดินมาเรียกเปี๋ยกาย เปี๋ยกายก็ผุดลุกขึ้นพูดว่ามีพายุใหญ่เหลือเกิน แห่งเจีย
 ถามว่าพระอาจารย์อยู่ที่ไหน เปี๋ยกายว่าเมื่อเกิดลมพายนั้นข้าพเจ้าทั้งสองหาที่
 หลีกหลบมิได้ พระอาจารย์ก็ฟูบอยบนหลังม้า ประเดี๋ยวนี้ทำไมไม่ได้ยินเสียงเลย
 ไม่รู้ว่าจะอยู่หรือจะไปข้างไหน เห็นลมพายุจะหอบเอาไปเสียแล้วดอกกระมัง

แห่งเจียเมื่อได้ฟังเปี๋ยกายพูดดังนั้น จึงพูดว่าตั้งแต่นี้ไปก็ไปตามแต่ใครจะไป
 ข้างไหนเถิด เปี๋ยกายว่าถ้ากระนั้นแล้วก็รีบหาทางไปดีกว่า ชั่วเจ้งได้ฟังดังนั้นก็มี
 ความเสียใจเป็นอันมาก จนตกตะลึงไปแล้วพูดว่า พี่เอาจ้ายคำอะไรมาพูดดังนี้
 เล่า พี่ไม่รู้สึกหรือว่าพวกเรามีโทษ ได้ฟังพระกวนอิมท่านสั่งสอนชักนำให้เข้าอยู่
 ในทางชอบธรรม เปลี่ยนชื่อแปลงนามเคารพต่อพระพุทธศาสนา ก็ได้อธิฐานตั้ง
 จิตรักษาพระอาจารย์ถังซัมจั๋งไปไซ้ที เพื่อแสวงหาความดีลบล้างโทษที่ได้ล่วงไป
 แล้ว มาวันนี้พี่เอาจ้ายไม่สมควรมากล่าวดังนี้ จะมิเอาโทษมาทำลายล้างคุณ
 ความดีที่ได้ทำมาแล้วนั้นเสียหรือ และความดีที่พวกเราได้อุตสาหพยายามมาจะ
 มิสูญเสียไปเปล่าหรือ แห่งเจียว่าที่น้องพูดดังนี้ก็ถูกต้องจริงหมด แต่เหตุผล
 ขัดข้องยอมมาจากพระอาจารย์ทั้งสิ้น โดยท่านมิได้เชื่อความดีและมีได้รู้จักดีและ
 ชั่วผิดและชอบ

เมื่อตะก็เกิดลมพายุใหญ่นั้น คืออ้ายปีศาจเด็กที่อยู่บนต้นไม้ตนเอง ที่รู้ว่า
 มันคือปีศาจยักษ์ร้าย น้องทั้งสองก็ไม่ว่ามันเป็นปีศาจ พระอาจารย์ก็มิได้รู้
 เท่าทันมัน เข้าใจเสียว่ามันเป็นมนุษย์ พี่จับมันพาดลงกับศิลามันจึงถอดรูปหนี
 ไปแล้ว จึงได้บันดาลให้เป็นลมพายุใหญ่มากหอบเอาพระอาจารย์ไป เราแค้น
 เหลือที่จะแค้นในข้อที่เรามีได้เชื่อฟังเราเลย ทุก ๆ ครั้งขอช่วยแต่ปีศาจร้าย เรา
 จึงได้มีจิตเบือนหน้าคิดเห็นไปว่าจะหาทางกลับจะดีกว่า แม้ว่าชั่วเจ้งน้องมีจิตคิด
 ดังนั้น พวกเราควรจะรีบจัดแจงไปค้นหาปีศาจ เมื่อพบแล้วจะได้ช่วยกันแก้พระ
 อาจารย์ เปี๋ยกายว่าถูกจริง ๆ ต่างคนก็พร้อมกันรวบรวมข้าวของแล้วก็งมม้าเดิน
 ตัดเข้าดงไป คนทั้งสามเดินมาประมาณร้อยเส้นเศษก็ไม่ได้ข่าวคราว แห่งเจียยิ่ง
 เดือดดาลในใจก็ไหวตัวแผ่นดินบนเพิงผาสูงกระทำสิ่งมหานาถ ตวาดคำหนึ่งร้องว่า
 แปลง ร่างกายก็แปลงเป็นสามเศียรหกกรซึกกระบองออกแหงกวดแปลงเป็น
 สามอัน ยกขึ้นตีไปข้างตะวันออกแล้วก็กลับมาตีข้างตะวันตก หวดซ้ายปายขวา
 แผดงฤทธิ์ศักดิ์ดานุภาพ ห้วนไหวไปทั้งเขาตูดจตุรเศษทำลายไหวสะเทือนไปทั้งเขา
 บัดเดียวใจเจ้าพี่และเจ้าเขาเจ้าป่าเจ้าดงก็พากันวิ่งมาคุกเข่าลงคำนับอยู่ต่อหน้าแห่ง
 เจีย ร้องบอกว่าข้าพเจ้าทั้งหลายมาแล้วแห่งเจียมาแล้ว แห่งเจียจึงถามว่าทำไมเจ้า
 จึงมากหลายดังนี้

เจ้าทั้งหลายจึงคำนับแล้วตอบว่า ที่เขานี้เรียกว่า (ลักเป๊ะลิ้จิบเท้าพ่อชัว) รวมทศร้อยโยชนสิบโยชนมีเจ้ารักษา รวมสามสิบเจ้าเขา เมื่อวานนี้ได้ยินว่าได้เขียนมาแต่รวมกันยังไม่พร้อมจึงได้เข้าไป ขอได้เขียนได้ยกโทษพวกข้าพเจ้าด้วย เหนิงเจียจึงถามว่าบนเขานี้มีปิศาจมีร้ายสักเท่าใดเจ้ารู้หรือไม่ เจ้าทั้งหลายตอบว่ามีตนเดียวแต่มันได้ทำพวกข้าพเจ้าเหลือที่จะทนได้ มันทำจนไม่มีรูปเทียนและผู้เช่นไขว้ ไม่พอกินไม่พอนุ่งหม่ม อ้ายปิศาจตัวเดียวเท่านั้น มันทำให้ได้ความเดือดร้อนอย่างนี้ เหนิงเจียถามว่าที่อยู่ของปิศาจมันอยู่ที่ไหน เจ้าเขาเหล่านั้นจึงบอกว่า ที่ดงไม้สนแห้งมีห้วยน้ำไหล ข้างตำบลนั้นมีที่หนึ่งเรียกว่าถ้ำ (ฮ้วยหุนตอง) ปิศาจนั้นอยู่ในถ้ำอันนี้ แต่มันมีฤทธาอาณานุกาพมาก มันจับพวกข้าพเจ้าใช้การอยู่เนื่องนิตย์ และเก็บเงินค่าส่วยอะไรไม่รู้ เหนิงเจียพูดว่า พวกท่านเป็นเทพอาภักษ์จะมีเงินทองอะไรที่ไหน หมูเจ้าพูดว่าจริงของท่านเงินทองไม่มีจริง ก็ต้องจับละมั่งกวางทรายเอาไปให้มันแทนเงิน มีดั่งนั้นมันก็แก่งรื้อศาลลอกเลื้อและกางเกงเสียสิ้น มันทำแก่พวกข้าพเจ้าทั้งหลายมิให้มีความสุข ขอได้เขียนได้กำจัดปิศาจนี้เสียให้จงได้ ช่วยชีวิตสัตว์ทั้งหลายในตำบลนี้ไว้ ให้พ้นภัยแห่งปิศาจถึงซึ่งความสุข

เหนิงเจียถามว่าปิศาจนั้นมันอยู่ที่ใด มันชื่อใดจงบอกให้รู้ด้วย พวกเจ้าทั้งหลายจึงบอกว่า ปิศาจนั้นมันเป็นลูกจู้หม้ออ่องแม่มันคือล่อชัว มันบวชเรียนรูวิชาที่เขาฮ้วยเอี่ยมชัว ได้สามร้อยปีแล้ว มันเรียนอัคคีदानสำเร็จ จู้หม้ออ่องให้มันตั้งอยู่ที่ตำบลเขานี้ ชื่อเดิมมันเรียกว่า (อั้งฮัยยี้) ยี่ห่อเรียกว่า (เซี่ยเองใต้อ่อง) เหนิงเจียได้ฟังดั่งนั้นก็ตั้งใจบอกให้เจ้าทั้งหลายกลับไปยังถิ่นฐานตามเดิม เหนิงเจียก็แปลงกายกลับเป็นรูปเดิมแผ่นลงมาจากยอดเขาพูดว่าพี่น้องเราอย่าวิตกเลย อาจารย์เราคงจะไม่ถึงที่ตาย อ้ายปิศาจนี้เกี่ยวเป็นญาติของพี่ มันเป็นบุตรของจู้หม้ออ่องแม่มันชื่อนางล่อชัว ชื่อมันเรียกว่า อั้งฮัยยี้คิดมาหาร้อยปีก่อนนั้น ได้ผูกเป็นมิตรสหายกันกับบิดาของมัน คือจู้หม้ออ่อง ปิศาจนั้นถ้าคิดมามันต้องเรียกเราว่าเป็นอา มันที่ไหนจะอาจฆ่าอาจารย์ เรามาพากันรีบไปตาม ชัวเจ็งหั่วเงาะแล้วพูดว่า สามปีไม่ได้ไปมาภูตนั้นก็จะขาดญาติ นี่พี่กับเขาก็จากกันมาหาร้อยปีกว่าแล้ว มิได้ไปมาหากัน และทั้งมิได้พบปะกันเขาจะจำพี่ได้หรือ เหนิงเจียพูดว่าแม้ว่าเขาจำเราได้ ที่จะฆ่าอาจารย์นั้นก็คงยังฆ่าไม่ได้พี่น้องทั้งสามพูดกันดั่งนั้นแล้ว ก็พากันเดินตัดทางไป เดินมาได้ประมาณสองร้อยเส้น แลไปเห็นดงไม้สนที่กลางนั้นมีลำห้วยน้ำในห้วยมีน้ำใสไหลเชี่ยวแรง ที่ปลายลำห้วยนั้นมีสะพานศิลาข้ามตลอดไปกระทั้งถ้ำ พี่น้องทั้งสามยืนพิจารณาดูก็รู้ว่าปิศาจนั้นคงจะอยู่ในถ้ำนี้

เหนิงเจียจึงเรียกชัวเจ็ง ให้จูงม้ากับหาบไปแอบอยู่ในชายป่าแล้ว กำชับว่าจะระวังระไวให้ดี เหนิงเจีย ไปแยกต่างก็ถืออาวุธเดินไปเที่ยวค้นหาเดินเลียบตาม

ลำห้วยขึ้นไป ครั้นมาถึงสะพานศิลาก็ก้าวกันเดินข้ามไป ตรงเข้าในถ้ำก็รู้ชัดว่า
 ปิศาจอยู่ แลไปเห็นแผ่นศิลาดังอยู่จารึกอักษรแปดตัว คือเขาพ้อซัวห้วยโกซังกัน
 ถ้ำฮ้วยหุนตอง ช้างหน้าประตูถ้ำนั้นมีบริวารปิศาจอยู่ กำลังไลดเอนถืออาวุธ
 ลอผีมือกัน หึ่งเจี๋ยเดินเข้าไปใกล้ ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยเจ้าพวกนั้น
 มึงจงรีบไปบอกนายมิงว่า จงรีบส่งพระอาจารย์ของกูออกมาโดยเร็ว พวกเจ้าจะ
 ได้รอดชีวิตทั้งถ้ำ พวกปิศาจน้อยได้ฟังหึ่งเจี๋ยพูดดังนั้นก็วิ่งเข้าไปในถ้ำบอกนาย

ฝ่ายปิศาจตั้งแต่จับถังขี้มัจจิ้งเข้าไปไว้ในถ้ำแล้ว ก็เปลื้องเอาผ้าผอนออกหมด
 ใช้ให้ปิศาจน้อยตักน้ำมารดขี้ดังล้างให้สะอาด โดยที่คิดจะตมกิน บังเอิญพอปิศาจ
 บริวารมาบอกว่าช้างหน้าถ้ำ มีอ้ายหน้าขนรามาสูรพาอ้ายหูใหญ่ปากยาวมาด้วย
 อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่หน้าถ้ำ ไม่รู้วามาทวงอาจารย์อะไรของมัน ปิศาจได้ต้องได้ฟัง
 บริวารบอกดังนั้นก็หัวเราะพูดว่าสองคนนี้ คือหึ่งเจี๋ยเปี้ยกายจะตามมาค้นหา
 ถังขี้มัจจิ้งพูดดังนั้นแล้ว จึงเรียกบริวารที่แข็งแรงให้จัดเตรียมเข็นเกวียนเล็กห้าเล่ม
 ออกไปตั้งที่ประตูถ้ำ พวกปิศาจบริวารก็จัดแจงเข็นเกวียนออกไปรายตั้งเป็นแถว
 เฮ้ง คือตั้งเป็นธาตุน้ำไฟลมไม้ดิน

ฝ่ายปิศาจได้ต้อง ถือทวนเป็นอาวุธยาวไม่แตงตัวใส่อะไรสักสิ่งหนึ่ง หนึ่งผ้า
 ผืนเดียวเดินตรงออกมาหน้าถ้ำร้องตวาดว่าใครที่ไหนสามารถมาอีกที่กอยู่หน้าถ้ำเรา
 หึ่งเจี๋ยเปี้ยกายยืนพิเคราะห์ดูปิศาจหน้าขาวนวลดุจผัดแป้ง คิ้วดุจวงเดือน ริม
 ฝีปากแดงดุจชาติ ผมเขียวเกล้าจุก หึ่งเจี๋ยจึงมีวาจาตอบว่า พ่อหลานรักของอา
 เจ้าจับอาจารย์ของอาไปพ่อจงรีบส่งออกมาอย่างช้า อย่าให้ถึงความผิดใจกัน
 บิดาของเจ้าจะติอาว่าไม่คิดถึงน้ำสาบานที่พูดกันไว้ ปิศาจอึ้งฮัยฮัยได้ฟังหึ่งเจี๋ย
 พูดเช่นนั้น ยิ่งบันดาลโทสะดุจไฟ เข้าจุดในทรวงอก ร้องตวาดว่าอ้ายชาติสิง
 เรากับเจ้าเป็นวงศ์ญาติอะไรกัน ใครเป็นหลานของเจ้าที่ไหน หึ่งเจี๋ยพูดว่านี่แน่
 หมูน้อยเจ้ายังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าเมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้น ข้ากำลังรบกับเพชยกดา
 ข้าผูกสมัคกับบิดาของเจ้า รวมสาบานกันเจ็ดคน บิดาเจ้าคือรุ่นหม้ออ่อง ข้าคือ
 ซีเทียนใต้เซีย ซึ่งของคง คือเรานี้แหละ ในเวลานั้นเจ้าก็ยังไม่เกิด ปิศาจอึ้งฮัยฮัย
 ได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งบังเกิดโทสะถือทวนตรงเข้ามาทางหึ่งเจี๋ย หึ่งเจี๋ยแคว้งกระบอง
 เข้าประจันหน้ารบกันทั้งสองก็เหาะขึ้นกลางเวหา หึ่งเจี๋ยด่าว่าอ้ายสัตว์เดียดระจาน
 มิงไม่รู้สูงต่ำ ต่างรบกันโดยกำลังความสามารถอิทธิฤทธิ์แห่งตน ได้ประมาณ
 ยี่สิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน เปี้ยกายยืนอยู่ที่นั่นดูเห็นชัดว่าปิศาจอ่อนกำลังลงแล้ว
 ไม่มีใจจะรบอยู่แล้ว เปี้ยกายเห็นดังนั้น มือถือคราดเหล็กกระโจนเข้าสับปิศาจ
 ปิศาจเห็นดังนั้นก็ตกใจล่าถอยหนีกลับลงมายังประตูถ้ำ หึ่งเจี๋ยเปี้ยกายก็ไล่ตด
 ลงมา ปิศาจมือหนึ่งถือทวนขึ้นยืนบนเกวียน มือหนึ่งกำมือทุบเข้าที่สันจมูกของ

ตัวเองสองที่ ใฝียกยเห็นดั่งนั้นก็หัวเราะพูดว่า อ้ายนี้ไม่มีความอายมันจะทุบ จมูกมันให้เลือดออกแล้วมันจะเอาทาหน้าให้แดง มันจะไปฟองที่ไหนดอกกระมัง มิได้รู้ว่ามันจะแผลงฤทธิ์ ปิศาจทุบจมูกสองที่แล้วก็ร้ายพระเวทในทันใดในปากลูก เป็นไฟออกมาในรูจมูกควันก็พุ่งออกมามีดมัวไปทั้งอากาศ เกวียนเล็กนั้นไฟก็ลุก ขึ้นพร้อมกันแดงไปทั้งห้องฟ้ารอบที่เขตถ้ำนั้น ล้วนแต่ไฟและควันทั้งสิ้นมีดมัวแลไม่เห็นอะไร

ใฝียกยแลเห็นดั่งนั้นก็ตกใจ บอกแก่หึงเจี๋ยว่าเห็นจะไม่เป็นการเสียแล้ว เราเข้ามาอยู่ในถ้ำดั่งนี้ อย่าได้คิดว่าจะรอดไปได้เลย ข้าพเจ้าจะต้องถูกไฟเผา เป็นแน่ และยังมิสรหอมให้มันร่อยที่เดียว จงรีบหนีโดยเร็วเถิด พูดแล้วก็ออก วิ่งมิได้เหลียวหลังดูหึงเจี๋ยใฝียกยวิ่งข้ามสะพานมา หึงเจี๋ยก็แทรกเข้าไปในไฟ ค้นหาปิศาจ ไฟก็ยิ่งลุกขึ้นแรงกว่าเก่า (ถามว่าไฟนี่คือไฟอะไร) ตอบว่าไฟนี่ไม่ใช่ ไฟฟ้า ไม่ใช่ไฟป่า คือไฟปิศาจมันฝึกประกอบจิตสำเร็จในทางฌานเรียกว่าไฟ ภาวจิต และเรียกว่าไฟซิมม้วยชวย คือไฟที่จิตเที่ยงเป็นดวงเดียว หึงเจี๋ยถูก ควันไฟพุ่งมีดมัวไม่เห็นปิศาจแลไม่เห็นประตูด้า ก็รีบหนีออกมาพ้นไฟ

ฝ่ายปิศาจเห็นหึงเจี๋ยหนีออกไปแล้ว เรียกไฟคืนแล้วก็เก็บเครื่องไฟเข้าถ้ำปิด ประตูด้า นี้กว่าเอาชัยชนะได้ก็รื่นเริง

ฝ่ายหึงเจี๋ยหนีข้ามห้วยมาแล้ว ก็ลดลงยังพื้นดินเดินมา ก็ได้ยินใฝียกยนั่ง คุยอยู่กับซัวเจ๋ง หึงเจี๋ยตวาดว่า อ้ายใฝียกยมีงชาติหมูเห็นไฟก็หนีเอาตัวรอด มาแต่ผู้เดียว ทั้งกูไวย่างนี้มันจะเป็นคนได้หรือ ใฝียกยได้ยินหึงเจี๋ยพูดดั่งนั้นก็หัวเราะว่า พี่หึงเจี๋ยอันคำโบราณท่านย่อมว่าให้รู้เวลาจึงจะเป็นคนเชี่ยวชาญได้ อ้ายปิศาจมิใช่ญาติของพี่ พี่ก็ขึ้นพูดว่ามันเป็นญาติ มันต่อสู้กับพี่และมันปล่อย ไฟไม่มีจิตเกรงดั่งนี้ยังไม่หนีจะคิดสู้รบอะไรได้ หึงเจี๋ยถามว่าเพลงทวนปิศาจรบ กับพี่เจ้าเห็นเป็นอย่างไรบ้าง ใฝียกยพูดว่ามันสู้ไม่ได้จึงชวยระดมตี เอาคราด สับที่หนึ่งก็บังเอิญมันล้าหนีลงมาเสีย ครั้นมันปล่อยไฟออกมาเผา ข้าพเจ้าก็ต้อง เสี่ยง หึงเจี๋ยใฝียกยนั่งสนทนากันอยู่ ซัวเจ๋งนั่งฟังอยู่ข้างต้นสนกลั่นหัวเราะไม่ได้ หึงเจี๋ยถึงถามว่าน้องหัวเราะอะไร ซัวเจ๋งว่าที่พี่พูดว่าปิศาจสู้ฝีมือไม่ได้มัน เมื่อข้าพเจ้าตรองไปแล้ว ก็เห็นว่าเป็นความหนุนและยกกันจัดนักแม้จะเอาชัย ชนะก็จะไม่สู้ยากอะไรนัก

หึงเจี๋ยได้ฟังซัวเจ๋งพูดดั่งนั้น ก็หัวเราะแล้วจึงว่าพี่น้องพูดดั่งนั้นก็ถูกต้องแล้ว ถ้าจะเอาความหนุนและความขัดกันนั้น ก็จะต้องเอาน้ำซัดไฟ ถ้ากระนั้นน้องทั้งสองพักคอยอยู่ที่นี้ก่อน พี่จะไปหาพระยาเล่งอ่อง ขอแรงให้เอาน้ำมาช่วยดับไฟ ล้างแล้วหึงเจี๋ยก็เหาะไปยังทะเลทิศตะวันออก บัดเดียวก็มาถึง จึงร้ายพระคาถา

แทรกน้ำลงไปยังบาดาล เดินเข้าไปยังปราสาทจี้เจียทำค่านับกันแก่พระยาเล่งอ่องแล้ว เหนิงเจียจึงพูดแก่เง่ากวงเล่งอ่องว่า ข้าพเจ้าจะมาขอให้ท่านช่วยอุระสักครั้งหนึ่ง ด้วยบัดนี้ท่านพระดั่งซิมจิ้งเดินทางมาถึงตำบลเขาพ่อชิว ตำบล(ห้วยโคก)นี้ ถ้าช่วยท่านต้อง มีปิศาจอั้งยี่จับเอาตัวพระดั่งซิมจิ้งไป ข้าพเจ้าได้เข้าชิงชัยแก่ปิศาจปิศาจพเนไฟออกมาพวกข้าพเจ้าจะเอาชัยชนะมิได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาขอให้ท่านช่วยทำฝนเพื่อดับไฟสักครั้งหนึ่ง จะได้ช่วยพระดั่งซิมจิ้งพ้นจากภัยแห่งปิศาจได้ เล่งอ่องพูดว่า แม้ว่าท่านได้ขอฝนข้าพเจ้าไปอาจทำเองได้ ถ้าได้ห้องตรารับสั่งของเจ๊กเชียงฮ่องแต่ พร้อมด้วยเมฆฆลารามสูตรแล้วจึงจะทำได้

เหนิงเจียพูดว่า ไม่ต้องมีเมฆฆลารามสูตรและเมฆลมทำไม่ ขอท่านทำน้ำดับไฟให้เท่านั้น พระยาเล่งอ่องพูดว่าถ้ากระนั้น ท่านคอยสักประเดี๋ย ข้าพเจ้าจะบอกน้องทั้งสามมาช่วยท่านเป็นกำลัง เง่ากวงเล่งอ่องก็ส่งจิตไปถึงทะเลทิศปราจีนทิศอุดร ทิศอาคเนย์ เล่งอ่องทั้งสามรู้แล้ว ก็พร้อมกันมากับเง่ากวงเล่งอ่องและบริวารนาค บัดเดี๋ยวก็ถึงเขาพ่อชิว เหนิงเจียจึงสั่งว่าท่านทั้งหลายจงหยุดพักอยู่บนอากาศนี้ก่อน ข้าพเจ้าจะต่อสู้กับปิศาจ แม้ได้ที่ท่านทั้งหลายไม่ต้องจับแม้ว่ามันปล่อยไฟออก ข้าพเจ้าจะเรียกท่านทั้งหลายจงพ่นน้ำลงดับไฟ เล่งอ่องทั้งสี่ก็รับคำเหนิงเจียคอยจะทำการตามคำสั่ง เหนิงเจียก็ลดลงเดินเข้าไปหาอปิยกายชิวเจ้งบอกให้คนทั้งสองรู้แล้ว ก็เดินเข้าไปในประตูถ้ำยื่นเรียกปิศาจพวกเผ่าประตูปอกว่าให้พวกเจ้าเข้าไปบอกนายพวกปิศาจที่เผ่าประตูกี้ว่งเข้าไปบอกว่าเหนิงเจียมาอีกแล้ว อั้งยี่อั้งยี่ได้ฟังดังนั้นก็ลุกขึ้นจับทวนให้ปิศาจบริวารเข็นเกวียนไฟออกไป

อั้งยี่อั้งยี่ออกมาถึงประตูถ้ำแล้ว จึงร้องถามเหนิงเจียว่าเจ้าจะมาทำไมอีก เหนิงเจียพูดว่ามิ้งริบส่งอาจารย์กูออกมาโดยเร็ว อั้งยี่อั้งยี่พูดว่า อ้ายหัวลิงมึงซึ่งไม่รู้ผันแปรดังซิมจิ้งเป็นอาจารย์ของเจ้าก็จริง แต่เป็นเครื่องแก้ลมเหล่าของเรา เจ้าจะคอยมุ่งหมายจะใคร่ได้คืนนั้น เห็นจะป่วยการเสียแล้ว เหนิงเจียได้ฟังดังนั้นก็โกรธดุจไฟเข้าจ่อจุดในอก ชักกระบองออกจากหุตรตรงเข้าตีปิศาจ อั้งยี่อั้งยี่ยกทวนขึ้นรับรบกันได้ประมาณยี่สิบเพลง ปิศาจเห็นจะเอาชัยชนะมิได้ ก็เอาทวนแทงไปที่หนึ่งก็ชักทวนถอยหนีกำหนดทุบที่สิ้นจุมูกสองที่ก็พ่นไฟออกเกลวียนเหล่านั้นก็เป็นไฟลุกขึ้นบิน ที่ตาที่ปากปิศาจล้วนแต่ไฟลุกบินขึ้นเป็นเปลวแดงทั้งอากาศ เหนิงเจียหันหน้ามาร้องว่าเล่งอ่องอยู่ที่ไหน เล่งอ่องพี่น้องพร้อมกับบริวารก็พ่นน้ำเข้าไปที่ปิศาจจะให้ดับไฟก็มีได้ เพราะน้ำที่พระยานาคพ่นออกนั้น จะดับได้แต่ไฟธรรมดาอันจะดับไฟฤทธิ์ของปิศาจด้วยนั้นมิได้ แม้เอาน้ำรดเข้าไปก็ดุจดั่งเอาน้ำมันเข้าใส่ไฟให้ลุกมากขึ้น เหนิงเจียมุดเข้าไปในไฟจะค้นหาปิศาจ ปิศาจเห็นเหนิงเจียเข้ามากก็พ่นไฟออกที่หน้าเหนิงเจีย เหนิงเจียถูกควันไฟเข้าตาก็ทนไม่ได้ หันหน้ากลับมา

ลืมนตาไม่ขึ้น น้ำตาไหลพราก ๆ เหง้าเจียนั้นมิได้กลัวไฟ กลัวแต่ควันที่เข้าตาและ
จุมปาก หายใจไม่ออก เพราะฉะนั้นเหง้าเจียนจึงต้องถอยหนีกลับออกมา เมื่อ
ปีศาจเห็นเหง้าเจียนไปแล้ว ก็สั่งให้เก็บเครื่องไฟเข้าถ้ำปิดประตู

ฝ่ายเหง้าเจียนหนีออกมาจากไฟ ไฟก็ติดไหม้ทั้งตัว ก็โชนลงในห้วยหาน้ำดับไฟ
หมายว่าจะให้เย็น มิได้รู้ว่าถูกน้ำเย็นไฟยิ่งจะลุกขึ้นร้อนแรง ไฟร้อนเข้าในหัวใจ
วิญญาณก็ถอดออกจากกาย ธาตุลมก็สูญสิ้นดับไปหมด ร่างกายก็เย็นไปทั้งตัว
เล่งอ่องทั้งสี่เห็นดังนั้นก็พากันตกใจรีบมาบอกแก่ปิ๊ยก่ายชั่วเจ้ง ปิ๊ยก่ายชั่วเจ้ง
ได้ทราบดังนั้น ก็รีบแก้ผ้ายกหาบใส่บาตออกจากดงไม้สนเดินมา โคลนเลนอะไรก็
มิได้กลัวเปื้อนเประอะ และหาตามห้วยเห็นน้ำกระเพื่อมอยู่ ชั่วเจ้งก็กระโจนลงไป
จุ่มเหง้าเจียนขึ้นมาบนบก เหง้าเจียนดินรนมือออกไปหมดตัวสารพวงคักกายเย็นไปหมด
ชั่วเจ้งก็ร้องให้พูดว่า น่าเสียดายที่ร้อยหมื่นปีไม่แก่ไม่ตาย มาวันนี้เหตุใดจึงได้
แปรเป็นอายุสั้นไปอย่างนี้เล่า

ปิ๊ยก่ายหัวเราะแล้วพูดว่า อย่าร้องไห้ไปเลยอย่าลุกถึงมันแกล้งทำตายหลอก
ให้พวกเรากลัว เธอเปลี่ยนแปลงได้ถึงเจ็ดสิบสองอย่างก็มีเจ็ดสิบสองชีวิต ปิ๊ยก
ก่ายบอกให้ชั่วเจ้งยึดเท้าเธอออก ชั่วเจ้งจับเท้าเหง้าเจียนยึดออก ปิ๊ยก่ายเข้าประ
คองศีรษะแล้ว ยกตั้งให้นั่งขัดสมาธิ ปิ๊ยก่ายก็ขยี้สองฝ่ามือให้ร้อนแล้ว ลูบตาม
ทวารช่องหูช่องตาและลูบที่ท้องน้อย เหง้าเจียนถูกน้ำเย็นลมหยุดทุกทวารกระแส
เสียงไม่มี ครั้นปิ๊ยก่ายทำวิธินวดเพ้นดังนั้น บัดเดียวลมก็เดินตลอดเป็นปกติ
จึงออกปากร้องเรียกพระอาจารย์คำหนึ่ง ชั่วเจ้งพูดว่าที่เป็นห่วงอาจารย์จนตัว
ตายแล้วยังอยู่ในปาก จงฟื้นขึ้นเกิดพวกข้าพเจ้าอยู่ที่นี้แล้ว เหง้าเจียนลืมนตาพูดว่า
ข้าพเจ้าได้พึ่งพี่น้องทั้งหลาย พูดแล้วก็ผุดลุกขึ้นแหงนหน้าถามว่า พี่น้องเง่ากั้ง
เล่าอ่องอยู่ที่ไหน เล่งอ่องตอบว่าพี่น้องข้าพเจ้าคอยอยู่ที่นี้ เหง้าเจียนพูดว่าขอบใจที่
น้องทั้งหลายมาช่วยโดยความลำบาก ก็ไม่สำเร็จการ ขอเชิญท่านกลับเกิด วันอื่น
ข้าพเจ้าจะไปขอบคุณ เล่งอ่องก็ค้ำบัลลังก์เหง้าเจียนแล้วก็พาพวกบริวารกลับไปสถานที่
แห่งตน

ชั่วเจ้งเข้าพวงเหง้าเจียนเดินเข้าพักในดงไม้สน เหง้าเจียนนั่งพักประเดี๋ยวนั้น ก็ได้สติ
มีกำลังขึ้น คิดขึ้นมาว่าตาก็ไหลนองอาบหน้าออกปากว่าพระอาจารย์ลำบากเหลือ
ที่จะทนได้ ชั่วเจ้งพูดว่าพี่จะร้องไห้ไปทำไม พวกเราจงคิดอุบายไปเชิญพลที่ไหน
มาช่วยแก้อาจารย์ออก เหง้าเจียนว่าจะไปหาใครที่ไหนมาช่วย ตั้งแต่ทำสงครามมา
เทพยดามนุษย์ที่ไหนก็ไม่อาจต่อสู้ที่ได้ ก็อันปีศาจนี้มันมีฤทธิ์เข้มแข็ง ต่อผู้ใดมี
ฤทธิ์อาณานุกาพมากกว่าพี่จึงจะต่อสู้มันได้ ถ้าไม่เชิญพระโพธิสัตว์กวณโถมมา ก็จะ
แก่ปีศาจนี้ไม่ได้ แต่ขัดด้วยตัวพี่ยังเจ็บตัวสารพวงคักกาย จะเหาะไปยังมิได้ ทำ

อย่างไรจึงจะเหาะไปได้

โปิยก่ายพูดว่า พี่จะสังเวยว่าอะไร ข้าพเจ้าจะไปเชิญเอง เหง้าเจี่ยว่าดีแล้ว แม้ว่าน้องไปถึงท่านแล้วจงทำกิริยาคำนับแล้วคุกเข่าก้มหน้า คอยท่านถามจงนำความตำบลนี้เล่าบอกชื่อปีศาจและเหตุการณ์ให้ท่านทราบ และนิมนต์ท่านให้มาช่วยแก้อาจารย์ออกจากด้วย โปิยก่ายได้ฟังดังนั้น ก็เหาะขึ้นบนอากาศไปยังเขาน้ำไต้

ฝ่ายปีศาจอั้งฮั้วยี้ เวลานั้นอยู่ในถ้ำ ตีใจก็ตีใจกลัวก็กลัวพูดแก่บิรวารว่า เหง้าเจี่ยถูกไฟหนึ่งวันนี้แม้ไม่ตายก็มีดมัว เราวิตกว่าหากจะไปหาใครมาช่วยอีก เราจะต้องออกไปดู มันจะไปหาผู้ใดมา อั้งฮั้วยี้ว่าแล้วก็เดินออกไปนอกถ้ำ เหาะขึ้นบนอากาศพิจารณาดู บังเอิญโปิยก่ายเหาะไปทางทิศน้ำไต้ ปีศาจเห็นแล้วจึงคิดว่าเห็นจะไปหาพระกวนอิม ปีศาจก็ลดลงมายังถ้ำ เรียกปีศาจน้อยให้เอาถุงหนึ่งออกมา จัดแจงเปลี่ยนเชือกหูรูดเสียใหม่ไม่ได้ใช้นานแล้ว กลัวเชือกจะไม่แน่นอนหาพวกเจ้าจงจัดเตรียมไว้ คอยข้าจะไปจับโปิยก่ายมาใส่ถุงนี้ต้มให้สุก อันที่จริงปีศาจอั้งฮั้วยี้มีดวงวิเศษ พวกปีศาจบิรวารจึงเอาถุงออกมาตระเตรียมไว้สำรอง ปีศาจอั้งฮั้วยี้เดินออกไปนอกถ้ำแล้วก็เหาะขึ้นบนเวหาซึ่งออกหน้าโปิยก่ายแล้วลงหยุดนั่งบนยอดเขา แปลงกายให้เหมือนพระกวนอิม นั่งคอยทาโปิยก่าย

โปิยก่ายเหาะมาแลไปเห็นพระกวนอิมนั่งอยู่ โปิยก่ายมิได้รู้ว่าปีศาจแปลง พอแลเห็นก็นึกว่าพระกวนอิม โปิยก่ายก็ลดลงนมัสการว่าพระโพธิสัตว์ข้าพเจ้าคือหนองหนังกำนับ ปีศาจว่าทำไมไม่ไปตามดังข้มจิ้งมาหาเราจะมีกิจธุระอะไรหรือ โปิยก่ายบอกว่าข้าพเจ้าตามอาจารย์ไปข้ามมาถึงเขาพ้อฮั้ว ตำบลห้วยโคกนั้นถ้ำฮั้วยุ่นตอง ปีศาจอั้งฮั้วยี้จับเอาพระอาจารย์ไปซ่อนไว้ในถ้ำ พี่น้องข้าพเจ้าได้ตามมาสู้รบกับมัน ๆ พ่นไฟออกเผาจึงมิได้เอาชัยชนะแก่มันได้ ครั้งที่สองพี่เหง้าเจี่ยเชิญพระยาเล่งอ่องเอาน้ำมาดับไฟ ก็ไม่เอาชัยชนะมันได้จึงให้ข้าพเจ้ามานิมนต์ท่านไปช่วยแก้อาจารย์ให้พ้นภัย

ปีศาจพูดว่าถ้ำฮั้วยุ่นตองปีศาจก็หาได้ทำร้ายแก่ผู้ใดไม่ เห็นพวกเจ้าจะไปทำถูกต้องอย่างไรดอกกระมัง โปิยก่ายพูดว่าข้าพเจ้ามิได้ทำอะไรแก่เธอ พี่เหง้าเจี่ยจะไปทำอย่างไรบ้างข้าพเจ้ารู้ไม่ได้ แต่ปีศาจนั้นแปลงเป็นเด็กเจ็ดขวบ ขึ้นไปแขวนอยู่บนยอดไม้สูงอาจารย์บอกให้ข้าพเจ้ารับไปข้าพเจ้าว่าให้พี่เหง้าเจี่ยไป พี่เหง้าเจี่ยเอาเธอฟาดลงกับพื้นเธอก็ทำให้เป็นพายุมีดมัวแล้วก็จับอาจารย์ไป

ปีศาจพูดว่าเจ้าจงลุกขึ้นตามเราไปที่ถ้ำนั้นเมื่อเข้าไปถึงจงไหว้เขาเสียทีหนึ่งจะได้ขออาจารย์ออก โปิยก่ายมิได้รู้สึกว่ปีศาจก็ตามหลังปีศาจกลับไปยังถ้ำมาบัดเดี๋ยวก็ถึงประตูถ้ำ ปีศาจพูดแก่โปิยก่ายว่าเขาจะมีความสงสัยเพราะเธอกับเราชอบกันเจ้าจงตามเราเข้าไปข้างใน โปิยก่ายก็เดินตามเข้าไปในประตู พวก

ปีศาจบริวารก็ให้ขึ้นพร้อมกันจับโป๊ยก่ายใส่เข้าในถุงหนัง แล้วรวบมัดปากถุงลากมาแขวนไว้บนนอกไถ่

ปีศาจอั้งฮั้วยี้ก็แปลงกลับเป็นรูปเดิม แล้วถามว่าโป๊ยก่ายมีฝีมืออย่างไร จึงได้รักษาถึงข้ามจิ้งไปไซที้และอาจไปนิมนต์พระกวนอิมให้มากำจัดดู สองตามิ่งไม่รู้จักรูหรือเราคือเขี่ยเองได้อ่อง วันนี้จะต้มมิ่งให้สุกจะเอาเนื้อเจ้ารางวัลให้บริวารของเรากินแก้ลมเหล้าเส้น โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็ดำ่ว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉาน มิ่งทำไมล่อหลอกกูมาจะกินเนื้อกูตามแต่มิ่งจะกิน กูจะทำให้มิ่งหิวววมใหญ่ขึ้นให้เป็นโรคทุก ๆ คน

ฝ่ายเหง้าเจี้ยนั่งอยู่กับซัวเจ๋งมีสายลมพัดมาเหม็นคาว เหง้าเจี้ยก็จามขึ้นทีหนึ่ง แล้วพูดว่าไม่ตีแล้ว สายลมนี้ร้ายมากกว่าตีเห็นโป๊ยก่ายจะเดินทางผิดไปพบปีศาจเข้าเสียแล้วดอกกระมัง เหง้าเจี้ยจึงพูดแก่ซัวเจ๋งว่า น้องจงอยู่ดูแลข้าวของไว้ที่จะไปฟังดูว่าจะมีเหตุร้ายตีประการใด ซัวเจ๋งว่าพี่ยังเจ็บอยู่ให้ข้าพเจ้าไปฟังเองเถิด เหง้าเจี้ยพูดว่าน้องไปไม่ได้ไม่เป็นการให้พี่ไปเอง เหง้าเจี้ยก็ทนเจ็บอุตสาห์เดินไปตรมมายังหน้าถ้ำ ครั้นถึงจึงเรียกอ้ายพวกปีศาจที่เฝ้าประตู ก็วิ่งเข้าไปบอกว่าเหง้าเจี้ยมาอีกแล้ว

ปีศาจอั้งฮั้วยี้จึงร้องให้จับตัวมันไว้ ปีศาจเหล่านั้นก็พากันถืออาวุธวิ่งตรูออกมาเปิดประตูร้องว่าจับตัวให้ได้ เหง้าเจี้ยเวลานั้นกำลังยังอ่อนก็ไม่อาจสู้รบ จึงหลบอยู่ข้างทางร้ายคาถาแปลงเป็นเป่าเล็กเป่าหนึ่ง พวกปีศาจวิ่งออกมาก็เห็นเป่าตกอยู่ จึงเก็บเอากลับเข้าไปในถ้ำบอกแก่ปีศาจได้อ่องว่า เหง้าเจี้ยกลัวพวกข้าพเจ้าจะจับก็วิ่งหนีทั้งเป่าไว้ข้างทางข้าพเจ้าเก็บมาได้ อั้งฮั้วยี้พูดว่าเป่าชนิดหนึ่งเท่านี้ราคาไม่เท่าไรก็ไม่เอาเป็นธุระทิ้งไว้ข้างในประตู

เหง้าเจี้ยแปลงจึงถอนขนออกมาขนหนึ่ง แปลงเป็นเป่าหนึ่งอย่างเดียว ตัวของเหง้าเจี้ยก็แปลงเป็นแมลงวันตัวหนึ่ง บินขึ้นจับบนธรรณีประตูได้ยินเสียงโป๊ยก่ายบ่นอยู่ในถุงที่แขวนนั้น และได้ยินโป๊ยก่ายดำ่ว่าปีศาจด้วยด้อยคหยาบช้าว่ามิ่งทำแปลงเป็นพระกวนอิมหลอกให้กูมาในถ้ำ จับกูแขวนจะกินเนื้อกู แม้พี่กูมาแผ่อำนาจทั่วทั้งเขา กำจัดพวกเองเปิดถุงปล่อยกูออกมา ก็จะต้องสับพวกมิ่งด้วยคราดนี้จึงจะสาแก่ใจกู

เหง้าเจี้ยแอบได้ยินก็กลั่นหัวเราะมิได้ จึงคิดว่าโป๊ยก่ายอยู่ในถุงนี้ ได้ความทุกข์ทรมานถึงเพียงนี้ยังไม่คิดลตทิ้งอาวุธ คิดจะอุบายแก่โป๊ยก่ายออกในขณะนั้น ก็พอได้ยินเสียงปีศาจได้อ่องเรียกว่าทหารทั้งหกอยู่ที่ไหนปีศาจทั้งหกนั้นคือผู้ที่แข็งแรง ปีศาจได้อ่องตั้งนามให้เรียกหุ่นลี้บู๊ผู้หนึ่ง บูลี้ผู้หนึ่ง กิมยู่ฮั้วผู้หนึ่ง ช่วยยู่ฮองผู้หนึ่ง เฮ้งฮังเฮงผู้หนึ่ง เฮงฮังเฮ้งผู้หนึ่ง ทหารทั้งหกได้ยินได้อ่องเรียกก็เข้ามาคุก

เขาลง อั้งฮั้ยยี้ถามว่าพวกเจ้าทั้งหกจำได้อ่องบิดาข้าได้หรือไม่ทหารทั้งหกบอกว่าจำได้ อั้งฮั้ยยี้บอกว่าพวกเจ้าจงไปเชิญเธอมาบอกว่าบัดนี้ข้าจับด้งซั่มจั้งได้แล้ว จะต้มให้เธอกิน จะได้อายุยืนยาวอยู่ชั่วฟ้าและดิน ทหารทั้งหกก็ค้ำบลาไปแห่งเจียไต้ยีนดั่งนั้นก็ โผบินตามทหารทั้งหกไป

ฝ่ายทหารปีศาจทั้งหกออกจากถ้ำก็หมายตรงไปยังทิศตะวันตกเฉียงใต้ แห่งเจียก็คิดในใจว่า ปีศาจอั้งฮั้ยยี้จะให้พวกเหล่านี้ไปเชิญบิดามันมากินเนื้ออาจารย์เรา บิดามันคือจู้หม้ออ่อง จู้หม้ออ่องเดิมก็ผูกสมัครเป็นมิตรสหายกับเรา มาบัดนี้เราเข้าหาที่ชอบแล้ว จู้หม้ออ่องยังเป็นมิจฉาทิหรืออยู่ถึงจากกันไม่นานก็จริงแต่ยังจำกริยาอาการกันได้ได้อย่าเลยเราจะแปลงเป็นจู้หม้ออ่อง หลอกมันตุลครวหนึ่ง ดูจะเป็นประการใดแห่งเจียบินขึ้นหน้าปีศาจทั้งหกประมาณสักห้าสิบเส้น แล้วก็ไหวกายแปลงเป็นรูปจู้หม้ออ่อง แล้วถอนขนออกสี่ห้าเส้นแปลงเป็นคนใช้ห้าคนอยู่ในเนินเขาทำเป็นกริยาไล่เนื้อป่า คอยปีศาจทั้งหกอยู่ในป่านั้น

ฝ่ายพวกปีศาจทั้งหกตนกำลังเดินมาแลไปเห็นจู้หม้ออ่องนั่งอยู่ท่ามกลางเฮงอั้งเฮ้ง เฮ้งอั้งเฮง ทั้งสองก็ค้ำบแล้วคุกเขาลงกับพื้นพูดว่าท่านเล่าได้อ่องอยู่ในที่นี้ ปีศาจหุนลี้หู้ นูลี้หุน ก็มอยู่ช่วยช่วยอยู่ของทั้งหกตนก็มาค้ำบคุกเขาลงพร้อมกันพูดว่าพวกข้าพเจ้านี้เขียนเองได้อ่องบุตรของท่านให้มาเชิญเล่าได้อ่องไปกินเนื้อด้งซั่มจั้งให้อายุยืนยาว แห่งเจียจึงบอกว่าพวกเจ้าจงลุกขึ้นเถิด จะกลับไปแต่งตัวแล้วจึงค่อยไป

ปีศาจทั้งหลายค้ำบแล้วพูดว่า ขอได้อ่องดูพอสมควรไม่ต้องกลับไปก็ได้ ขอเชิญท่านไปเดี๋ยวนี้เถิด แห่งเจียหัวเราะพูดว่าถ้ากระนั้นก็ไปเถิดพวกเจ้าจงออกนำทางก่อนเราจะตามไป

ปีศาจทั้งหกก็เตรียมตัวแข็งแรง ออกร้องตวาดนำทางไป เดินมาสักครู่ใหญ่ก็ถึง ปีศาจก็มอยู่ช่วย ช่วยอยู่ของทั้งสองนี้ ก็เดินเข้าไปในถ้ำก่อน บอกว่าได้อ่องได้ทราบบัดนี้เล่าได้อ่องมาแล้ว อั้งฮั้ยยี้ได้อ่องได้ฟังดั่งนั้นก็ดีใจพูดว่าพวกเจ้าเอาใจใส่ดี ไปมาโดยเร็ว ในทันใดนั้นก็สั่งพวกพนักงาน จัดกันให้เป็นหมู่เป็นหมวดไปรับได้อ่อง ครั้นจัดเสร็จแล้ว อั้งฮั้ยยี้ก็ออกมายังประตู แห่งเจียครั้นมาถึงก็ทำหน้าชื่นบาน เดินเข้าไปในถ้ำขึ้นนั่งอยู่ท่ามกลาง อั้งฮั้ยยี้ก็มาคุกเข่าพูดว่าบิดาข้าพเจ้าขอทำเคารพ แห่งเจียพูดว่าลูกไม่ต้องไหว้ อั้งฮั้ยยี้ทำเคารพสี่ทีแล้วก็ลุกขึ้นยืนอยู่ แห่งเจียถามว่าลูกของพ่อเจ้าให้คนไปเชิญบิดามาจะมีกิจธุระอย่างไรหรือ อั้งฮั้ยยี้ก็ยกกายพูดว่า ลูกไม่มีฝีมืออะไรเมื่อวันวานนี้จับได้ด้งซั่มจั้ง ที่มาจากเมืองไต้ด้ง คือเธอวชปฏิบัติมาสิบชาติแล้ว แม้ว่าผู้ใดได้กินเนื้อเธอสักก้อนหนึ่ง อายุจะยืนยาวลูกไม่อาจกินเอง จึงเชิญบิดามาเพื่อจะได้กินกับลูก

หึงเจียได้ฟังก็ทำตกใจ ถามว่าไหนดังซิมจั้งอยู่ที่ไหน อั้งฮั้ยยี้ตอบว่า ดังซิมจั้งที่จะไปไซที่นั่น หึงเจียถามว่าดังซิมจั้งที่เป็นอาจารย์ของหึงเจียนั้นหรือ อั้งฮั้ยยี้ตอบว่านั่นแหละ หึงเจียทำเป็นโงกมือสั้นศึรชะแล้วพูดว่าอย่าไปทำวุ่นวายแก่เขา ๆ ซึ่งหึงเจียนั้นคือน้องเป็นมิตรสหายของบิดาได้สาบานผูกรักกันไว้ ลูกยังไม่รู้จักเธอ เธอมีฤทธิ์อาณานุกาภาพกว้างใหญ่นัก เปลี่ยนแปลงกายได้หลายประการนัก เธอเคยได้ขึ้นไปประจวบบนสวรรค์ เจ็กเชียงฮ่องเต้ให้พลทหารเทพบุตรสิบหมื่นไปต่อสู้อันเธอยังจับเธอหาได้ไม่ ลูกทำไมจึงอาภินเน้ออาจารย์ของเธอเล่า จึงรีบปล่อยคืนไปเสียเกิดอย่าได้เกี่ยวข้องแก่ลูกสิ่งนี้เลย จะเกิดวุ่นวายขึ้น แม้ว่าเธอสืบรู้ว่ากินเนื้ออาจารย์เธอแล้ว เธอก็ไม่ต้องรบพุ่งด้วยเจ้า เธอเอากระบองวิเศษมาจัดเอาภูเขานี้ก็จะมีพิษไปทั้งสิ้น ลูกจะไม่มีที่อาศัยบิดาจะได้อาศัยใครเมื่อแก่แล้ว

อั้งฮั้ยยี้ว่าทำไมบิดาจึงพูดดังนั้น ให้เสียอำนาจของเราไปกระทำให้เขามีความกำเริบได้ ซึ่งหึงเจียเคยต่อสู้อันลูกสองครั้งแล้วก็ไม่เห็นมีความประหลาดอะไรครั้งที่หนึ่งลูกได้ปล่อยไฟเผาใกล้ลานนี้ไปครั้งหนึ่ง ครั้งที่สองไปหาพระยาเล่งฮ่องเอาน้ำมาช่วยก็ดับไฟไม่ลง ถูกลูกเอาไฟเผาจนมีดม้วนสิ้นสติก็หนีไป แล้วให้ปิยกายไปเชิญพระกวนอิมมาช่วย ลูกก็แปลงเป็นพระกวนอิม จับปิยกายใส่ถุงวิเศษแขวนอยู่นั้น เมื่อเช้านี้ก็ทำอีกทีลูกให้บริวารน้อยออกไปจับตัว หึงเจียก็วิ่งหนีทิ้งเป้าไว้เป้าหนึ่ง จึงได้ไปเชิญบิดามาพิเคราะห์เหตุดังซิมจั้งนั้นควรจะดัมกิน

หึงเจียได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นหัวเราะแล้วพูดว่า ลูกรู้แต่ไฟภาคเผาเท่านั้น หารู้ว่าเธอมีฤทธิ์เปลี่ยนแปลงได้ถึงเจ็ดสิบสองอย่าง อั้งฮั้ยยี้พูดว่า ต่อให้เธอเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร ลูกก็คงจะรู้ได้ลูกคิดดูเธอไม่อาจจะมาเป็นแน่ หึงเจียว่าแม้ว่าลูกรู้ได้ เธอก็หาแปลงเป็นเสือข้างอย่างนั้นไม่ เธอจะแปลงเป็นแมลงวันแมลงหวี่ตัวเล็กน้อยต่าง ๆ อย่างนี้ และแปลงเหมือนแก้วรูปบิดาอย่างนี้ลูกจะรู้ได้อย่างไร อั้งฮั้ยยี้พูดว่าอย่างนั้นไม่ต้องเป็นทุกข์ถึงจะใจเหลือใจทองแดงเป็นอันขาดไม่กล้ามาหึงเจียว่าอย่างนั้น ลูกก็มีฝีมือฤทธิ์อาณานุกาภาพกินเนื้อดังซิมจั้งได้แล้ว แต่ขัดด้วยบิดากินไม่ได้เป็นแน่ อั้งฮั้ยยี้จึงถามว่า เหตุใดจึงจะกินไม่ได้เล่า หึงเจียพูดว่าด้วยบัดนี้บิดาอายุก็มากแล้ว มารดาเจ้าช้วนวนให้บิดาทำการกุศลบ้างบิดาคิดดูไม่รู้ว่าจะทำประการใด จึงกินแจเป็นทางกุศล

อั้งฮั้ยยี้ ถามว่าไม่ทราบว่าจะบิดาจะกินแจจนชีวิตหาไม่หรือ หรือว่ากินมีกำหนดปีเดือน หึงเจียตอบว่าแจนั้นไม่มีกำหนดปีเดือนเรียกว่าแจรวมสุรทุกเดือนมีสี่วัน อั้งฮั้ยยี้ถามว่าสี่วันอะไร หึงเจียตอบว่า คือวันซามซินวันนี้ถูกวันซินอิวก็ถึงวันที่ถือแจ และไม่รับแขก ไว้วันพรุ่งนี้เข้าบิดาจะไปดูขัดล้างดัมขึ้นกินกันจึงจะดี อั้งฮั้ยยี้

ปีศาจได้ฟังดังนั้น ก็ตริตรองอยู่ในใจ พุดว่าบิดาทุกวัน ๆ เขาเนื้อเป็นภักษาหาร มาจนบัดนี้อายุได้พันปีกแล้ว ทำไมจึงกลับกินแจอย่างนี้ ก็สามสี่วันเท่านั้นจะแก้โทษที่ทำบาปกรรมได้หรือ คำนี้พุดออกมาก็น่าสงสัย จึงผุดลุกออกไปข้างนอก เรียกปีศาจทั้งหมกมาถามว่าพวกเจ้าไปเชิญบิดาที่ไหนมา ปีศาจเหล่านั้นบอกว่าพวกข้าพเจ้าไปพบที่กลางทาง อั้งฮั้ยพุดว่า ข้าถามว่าพวกเจ้าทำไมมาเร็วนัก จะมีได้ไปถึงที่ดำหรือ พวกปีศาจเหล่านั้นบอกว่า มิได้ไปถึงพบเข้าที่กลางทางก็พามา อั้งฮั้ยได้ฟังดังนั้น พุดว่าเห็นจะผิดเสียแล้ว จะมีไซบิดาแล้ว

ปีศาจน้อยจึงพุดว่า บิดาของได้อ่องจะจำไม่ได้หรือจึงมาสงสัยดังนี้ อั้งฮั้ยพุดว่าพิจารณาตุลक्षणะก็ไม่ได้ แต่คำพุดแผลงไปไม่ตรงกัน เราวิตกว่าจะมีไซ กระนั้นพวกเจ้าไปเตรียมศาตราอาวุธให้พร้อมพร้อม เราจะกลับเข้าไปตามใหม่ ถ้าได้ตอบไม่ตลอดพวกเจ้าพร้อมกันลงมือ พวกปีศาจบริวารก็จัดแจงตระเตรียมตามคำสั่งของได้อ่องไว้พร้อมทุกประการ อั้งฮั้ยเดินกลับเข้าไปข้างใน จึงเคาะพ هنگเจียบแล้ว هنگเจียบบอกว่าอยู่บ้านลูกไม่ต้องเคาะพ ทำไมบอย ๆ จะมีธุระอะไร ลูกจงบอกไป อั้งฮั้ยคุกเข่าพนมมือพุดว่า ขอบิดาได้ทราบ ข้อหนึ่งเชิญบิดามารากินเนื้อถึงซั่มจั้ง ข้อสองลูกจะขอลามบิดา เพราะเมื่อวันก่อนลูกไปพบซินแสเตียวเต้าหลง เธอเห็นลักษณะลูกได้ส่วนตามตำรา เธอจึงถามลูกซึ่งปีเดือนวันเวลา เพราะลูกอายุยังเยาว์จำจะไม่แน่นอนซินแสนั้นจะใคร่ดูให้ลูก เพราะลูกจะถามบิดาถึงความข้อนี้ เพื่อจะได้จดจำจารึกไว้ ที่หลังปะซินแสจะได้ให้เธอดูให้ลูก

هنگเจียบได้ฟังดังนั้น ก็กินหัวเราะในใจ นึกในใจว่าอำยปีศาจมันซอกแซกหาความถาม ซึ่งการบ้านเรือนสันยาวดังนี้ เราที่จะตอบได้ อันถามวันเดือนปีอย่างนี้ที่ไหนจะตอบได้ هنگเจียบก็ไม่หวั่นหวาดอะไร นั่งเฉยอยู่ท่ามกลางหัวเราะดีใจ จึงบอกว่าลูกจงลุกขึ้นเถิด พุดว่าอันบิดานี้อายุก็มากชราอยู่แล้ว มีธุระการมากก็หาได้จำไว้ไม่ ไว้พຽນี้กลับไปบ้านถามมารดาเจ้าดูก็รู้ได้ อั้งฮั้ยว่าบิดาทุก ๆ วันเอาปี่เป่ย์ของข้าพเจ้าพุดว่าอายุยืนเท่าฟ้าทำไมวันนี้จึงได้ลิ้มไป จะมีอย่างนี้หรือ ถ้าดังนั้นก็แก่แล้วอั้งฮั้ยก็ร้องว่า (เอา) คำเดียวเท่านั้น พวกปีศาจน้อยก็พากันตรูขึ้นล้อม هنگเจียบ ระดมตีฟันแทง هنگเจียบก็ซັกกระบองกายสิทธิ์ออกบรรจบ แล้วแปลงกายกลับเป็นรูปเดิม พุดแก่อั้งฮั้ยว่า มึงทำทำไมไม่มีธรรมนิยม อ้ายลูกมาตีพ่ออย่างนี้มีที่ไหน อั้งฮั้ยได้ฟังดังนั้น ก็มีความอายไม่รู้ว่าจะพุดได้ตอบประการใดได้ هنگเจียบบันดาลเป็นแสงสว่างหนีออกจากถ้ำมือถือกระบองหัวเราะก๊ากใหญ่ ช้ามห้วยเดินมาซัวเจ้งเห็นก็เดินออกมาจับ ถามว่าพี่ไปช้าครึ่งวันแล้วมีความยินดีหัวเราะ เห็นจะแก้อาจารย์ออกมาได้แล้วหรือ هنگเจียบว่าถึงจะแก้อาจารย์ออกยังไม่ได้ก็จริง แต่พี่ได้อยู่เหนือลมพักหนึ่ง

ซัวเจ๋งถามว่าอะไรเหนื่อลม เหง้าเจี้ยจึงเล่าความที่ได้เป็นมาให้ซัวเจ๋งฟัง ซัวเจ๋งว่าที่ได้เหนื่อลม น้องเกรงว่าชีวิตอาจารย์จะไม่คงอยู่ได้ เหง้าเจี้ยว่าอันซัวนั้นไม่ควรจะต้องทุกข์ พี่จะไปนิมนต์พระโพธิสัตว์มาช่วย ซัวเจ๋งพูดว่าพี่ยังเจ็บอยู่มิใช่หรือ เหง้าเจี้ยบอกว่าหายแล้ว พูดดังนั้นแล้วเหง้าเจี้ยก็เหาะขึ้นบนเวหาไปยังนำใช้ตรงมายังที่เขาโลงแก่ซัวเข้าไปหาพระกวนอิม ครั้นถึงก็คุกเข่าลงนมัสการ พระโพธิสัตว์ถามว่าเหง้าเจี้ยมาทำไม มีกิจธุระสิ่งใดหรือ เหง้าเจี้ยยกเอาความที่เป็นมาเล่าให้พระโพธิสัตว์ฟังทุกประการ พระโพธิสัตว์ว่า ปิตาจมีไฟภาคอย่างนั้นทำไมจึงไม่รีบมาบอกก่อน เหง้าเจี้ยว่าข้าพเจ้าก็อยากจะมาบอก แต่ไปถูกฤทธิ์ไฟของปิตาจอเผาป่นไป ได้ความเจ็บป่วยจึงมาได้ แต่ได้ใช้ให้ปิยกายมา พระโพธิสัตว์พูดว่า ไม่เห็นปิยกายมา เหง้าเจี้ยว่าปิยกายยังมีได้มาจริงเพราะอ้ายปิตาจมันแปลงเป็นพระโพธิสัตว์ หลอกจับจับปิยกายใส่ถุงไว้ บัดนี้ยังแขวนอยู่ในถ้ำ จะใคร่ต้มกิน

พระโพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้น ก็โกรธพูดว่าอ้ายปิตาจเขาทั้ง มันอาจสามารถแปลงเป็นรูปอาดมาได้ พูดดังนั้นแล้วจึงเอาขวตมณีข้างไปในทะเล เหง้าเจี้ยเห็นดังนั้นก็ตกใจ พูดว่าพระโพธิสัตว์ใจร้อนยังไม่หมด เราเล่าเรื่องปิตาจให้ฟังซึ่งร้ายและดี เธอเอาขวตมณีขว้างไปดังนี้ น่าเสียตายจริง ๆ ถ้ารู้ดังนี้เรารับเอาก่อนจะมีดีหรือ พูดยังไม่ขาดคำก็เห็นในทะเลเป็นคลื่นละลอกขึ้นมา มีเต่าตัวหนึ่งที่หลังถูกขวตมณีวิเศษ คลานขึ้นมาที่ตรงหน้าพระโพธิสัตว์ เหง้าเจี้ยเห็นดังนั้น ก็นึกหัวเราะแต่ในใจพูดว่า หมายถึงจะมีได้เห็นขวตมณีแล้ว จะใคร่ตามเอาขวตมณี พระโพธิสัตว์ถามว่าเหง้าเจี้ยพูดว่าอะไร เหง้าเจี้ยตอบว่ามีได้พูดว่าอะไร จึงพระโพธิสัตว์บอกให้เหง้าเจี้ยหยิบขวตมณีขึ้นมาให้ เหง้าเจี้ยจึงเข้าไปยกขวตมณีก็ได้ขึ้นเลย และทั้งมิได้เขี่ยเนื้อเท่าเส้นผม เหง้าเจี้ยวางขวตมณีมาค้ำบพระโพธิสัตว์ บอกว่าขวตมณีนั้นข้าพเจ้ายกไม่ไหว พระโพธิสัตว์ถามว่าขวตเล็กนิดเดียวทำไมจึงยกไม่ขึ้น เหง้าเจี้ยไม่รู้หรือ ทุกวันมีแต่ขวตเปล่า วันนี้ขวตลงไปในทะเล ตัวจะมีกำลังสักเท่าใดจึงจะยกทะเลไหว เพราะฉะนั้นจะเอากำลังมายกจึงมิได้เขี่ยเนื้อได้ เหง้าเจี้ยยกมือขึ้นนมัสการ แล้วพูดว่าข้าพเจ้ามิได้ทราบเลย

พระโพธิสัตว์เดินลงไปเอามือขวายกขึ้นเบา ๆ แล้วก็วางลงไว้ในฝ่ามือข้างซ้าย เต่าตัวนั้นก็ยกศีรษะค้ำบแล้วก็คลานลงน้ำไป พระโพธิสัตว์จึงนั่งลงบนแท่นเรียกเหง้าเจี้ยมาพูดว่าขวตน้ำนี้ กับน้ำพระยานาคเล่งอ่องไม่เหมือนกัน น้ำขวตนี้กับไฟภาคของปิตาจนั้นดับกันได้ตั้งประสงค์ จะให้เหง้าเจี้ยเอาไปก็จะยกไม่ไหว จะให้นางเล่งนึ่งเอาไปกับเหง้าเจี้ย เหง้าเจี้ยมักจะหลอกหลอนคน หรือบางทีจะเห็นว่านางเล่งนึ่งของอาดมาสวยงาม และขวตวิเศษนี้ถ้าเหง้าเจี้ยเอาไปแล้วจะไปตาม

ที่ไหน แห่งเจียงให้สิ่งของอันใดไว้เป็นสำคัญจึงจะได้

แห่งเจียงจึงพูดว่าน่าสงสารตัวข้าพเจ้า พระโพธิสัตว์ทำไมจึงคิดส่งเสียไปดังนี้ ในตัวของข้าพเจ้านี้มีหรือสักสิ่งหนึ่ง มีผ้าแพรผืนนี้ก็เป็นของพระอาจารย์ใหญ่ กระบองนี้ก็จะไปไหนก็สำหรับตัวที่จะได้ต่อสู้แก่ศัตรู บนศีรษะหรือก็มีแต่มงคลของ ข้าพเจ้าจะขอเอาสิ่งนี้เป็นมัจจำ ขอท่านได้ภาวนาคาถาถอดออกเถิด พระโพธิสัตว์พูดว่าแห่งเจียงใจเจ้าจะใคร่ได้แต่ความสบาย อาตมาจะขอเอาขนรักษาชีวิตที่ ท้ายทอยนั้นหนึ่งเส้นเท่านั้นจะเอาไว้เป็นมัจจำ แห่งเจียงพูดว่าอันขนเส้นนี้ก็ของท่าน ให้ จะถอนเส้นหนึ่งก็วิตกว่าจะพังตามกันลงมาหมด จะเอาอะไรมารักษาชีวิตต่อไป

พระโพธิสัตว์จึงดำว้าอ้ายลูกสิงแต่ขนเส้นหนึ่งยังถอนไม่ได้ นางเล่งนึ่งก็ยาก ที่จะปล่อยให้ไปได้ แห่งเจียงพูดว่าท่านมีความสงสัยมากไปแม้ไม่เห็นแก่สงฆ์ก็จง เห็นแก่พระพุทธรศาสนาเถิด ขอท่านได้ไปช่วยแก้ไขให้อาจารย์ข้าพเจ้าออกพ้นจาก ปิศาจด้วยเถิด พระโพธิสัตว์มีความยินดีจึงเดินออกมาจากสำนัก บอกแก่แห่งเจียง ให้ข้ามทะเลไปก่อน แห่งเจียงคำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไม่อาจทำต่อหน้าท่านจะเป็น การอดดีไป เพราะหกละแมนนั้นดูก็ริยาไม่น่าดู วิตกเกรงจะเป็นความผิด พระ โพธิสัตว์จึงให้เสียนไขเส้นหนึ่งไปเก็บใบบัวมาใบหนึ่ง ทั้งลงในน้ำแล้วบอกให้แห่งเจียง ขึ้นยืนบนใบบัวจะทนได้หรือไม่ แห่งเจียงพูดว่าใบบัวเท่านั้นท่านจะให้ข้าพเจ้าขึ้นยืน เหยียบ ใบบัวจะทานได้หรือ พระโพธิสัตว์จึงพูดว่าแห่งเจียงจงขึ้นลองดูที่ แห่งเจียง ก็ขึ้นเหยียบใบบัวก็ลอยอยู่ดูจเรือสำเภอย่างใหญ่ แห่งเจียงดีใจพูดว่า ใบบัวนี้ท่าน ตัวข้าพเจ้าไหว

พระโพธิสัตว์พูดว่าถ้าใบบัวทานตัวท่านได้แล้ว ให้แห่งเจียงข้ามไปเถิด แห่งเจียง พูดว่าไม่มีถ่อแจวและใบจะข้ามไปอย่างไรได้เล่า พระโพธิสัตว์บอกว่าไม่ต้องพาย แจวและถ่อค้ำลมพัดดอก ท่านจงบันดาลให้เป็นลมพัดไปทีหนึ่ง ก็จะมีข้ามพ้น มหาสมุทรใหญ่ แห่งเจียงกระโดดขึ้นบนบกแล้วหัวเราะพูดว่า พระโพธิสัตว์ทำ อภินิหารจับเราให้ไปมากก็ได้ไม่ต้องปวยการแรงสักนิดเดียว

ฝ่ายพระโพธิสัตว์ก็ปฏิภาณวิริยออกจากเขาฟ้าทอชั้ว สั่งให้สุขงั้งไปดาวตึงส์ ขอยืมอาวุธวิเศษบิดาเจ้าที่กังสามสิบหกอันจะต้องการใช้ สุขงั้งคำนับแล้วก็เหาะไป บัดเดียวก็เอาวิเศษกลับมาถึง ส่งมิดที่กังให้แก่พระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์จับ ดูแล้วก็โยนขึ้น ร่ายพระคาถาเป่าไปมิดนั้นก็กลายเป็นกลีบบัวรวมกันประดับเป็น แทน พระโพธิสัตว์ก็ขึ้นนั่งบนแทนแล้วจึงบันดาลให้ไปยังเขา (ฟ้าทอชั้ว) พระโพธิ สัตว์ก็หยุดลอยอยู่บนอากาศ จึงร่ายพระคาถาเรียกพระภูมิเจ้าที่เจ้าเขาวาท่านทั้งหลายอย่ามีความสะดุ้งตกใจกลัว วันนี้อาตมาจะมาจับปิศาจร้าย จงมาห้อมล้อม ช่วยกันกวาดล้างให้พวกผีปิศาจเหล่านี้ราบคาบสิ้นเชิง จงขับไล่พวกสัตว์ต่าง ๆ ออก

ไปให้พันในสามโยชน์ เจ้าทั้งหลายรับคำสั่งพระโพธิสัตว์แล้ว ก็ไปจัดการเตรียมไว้เสร็จบัดเดี๋ยวก็กลับมา

ส่วนพระโพธิสัตว์จึงเอาขววมณีพิเศษ เทออกเสียดังจุฬารังแห่งเจียเห็นดังนั้นก็นึกสรรเสริญในใจว่า อย่างนี้แหละจริงแท้ว่ามีเมตตากุณนามิตตาอุเบกขาจริง พระโพธิสัตว์จึงเรียกแห่งเจียให้ยื่นมือออกมา แห่งเจียก็ยื่นมือซ้ายออกมา พระโพธิสัตว์ก็หยิบกิ่งสนจุ่มน้ำมันต์แล้วเขียนอักขระลงกลางใจมือแห่งเจีย คือตัว (บี) แปลว่าเคลิบเคลิ้มพระโพธิสัตว์บอกแห่งเจียให้กำมือไว้ ไปชวนปีศาจอั้งฮั้ยยี้ให้ออกรบทำแพ้อาเอาชนะล่อให้ออกมาจนถึงที่อาตมาอยู่ อาตมาภาพจะจับมันเอง แห่งเจียรับคำสั่งแล้วก็เดินมายังประตูรำร้องเรียกอั้งฮั้ยยี้ ปีศาจพวกเฝ้าประตูก็วิ่งเข้าไปบอกอั้งฮั้ยยี้ว่าแห่งเจียมาอีกแล้ว อั้งฮั้ยยี้บอกให้ปิดประตูแล้วพูดว่าอย่าไปถูระแก่มัน

แห่งเจียร้องเรียกอีกแล้วพูดว่า อ้ายลูกน้อยมิ่งไล่พ้อออกมาแล้ว ทำไมไม่เปิดประตูออกมาสู้กันเล่า ปีศาจน้อยวิ่งเข้าไปบอกอีกว่า แห่งเจียมาร้องตาทำร้ายตายอยู่ที่นอกประตู ปีศาจอั้งฮั้ยยี้ว่าช่างมัน แห่งเจียเห็นซำก็โกรธซำก็โกรธบองออกจากหูกะทุ้งประตูพังหลายลงไปทั้งสิ้น ปีศาจเห็นประตูพังลงไปดังนั้นก็บันดาลโทสะมือถือทวนเดินออกมา พอแลเห็นแห่งเจียก็ดำ่ว่าอ้ายลิงอายุมากแล้วไม่รู้จักอะไร มาตีประตูของเราให้ล้มไปตั้งนี้ จะจับโทษอะไรหรือ แห่งเจียว่าอ้ายลูกของพ่อก็มิ่งไล่ออกมานอกประตู มิ่งจะคาดโทษอะไรแก่กูเล่า อั้งฮั้ยยี้โกรธเอาทวนแทงหมายตรงท้องแห่งเจีย แห่งเจียเอากระบองปิดแล้วทำล่าถอยหนีออกมา ปีศาจยืนหยุดพูดว่า เราจัดล้างถึงซำมัจฉไว้แล้ว เพื่อจะได้ต้มแกงต้มเหล้า ทำไมเอ็งวิ่งหนีไปเล่า แห่งเจียพูดว่าอ้ายลูกของพ่อบนฟ้ามองดูเอ็งอยู่แล้ว เอ็งจงไล่ออกมาเถิด ปีศาจได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งโกรธดุจไฟกลบี่ ตวาดด้วยเสียงอันดังแล้วก็รุกไล่ออกมาทันที แห่งเจียต่อสู้ได้สองสามเพลงก็ทำถอยหนี

ฝ่ายอั้งฮั้ยยี้ก็หาว่าเป็นกลอุบายไม่ ถือทวนไล่ตามออกมาอีก แห่งเจียก็ทอดกระบองล่าหนีมา จึงเอามือที่พระโพธิสัตว์เขียนอักขระสลายปลายออก ปีศาจอั้งฮั้ยยี้ก็ให้เคลิบเคลิ้ม ตั้งใจไล่แห่งเจียออกมาบัดเดี๋ยวก็แลเห็นพระโพธิสัตว์ แห่งเจียจึงหันหน้าพูดแก่อั้งฮั้ยยี้ว่าซำกลัวเจ้าแล้ว เจ้าไล่มาถึงน้ำไ้กวนอิมแล้ว เจ้ายังไม่กลับไปอีกหรือ ปีศาจไม่เชื่อก็ขยิกไล่ต่อมาอีกแห่งเจียเห็นจวนก็ตลบเข้าซ่อนตัวอยู่ข้างตัวพระโพธิสัตว์ ปีศาจเข้ามาใกล้เหลือบแลไปเห็นพระโพธิสัตว์จึงพูดว่า นี่เห็นจะเป็นแห่งเจียนิมนต์มาช่วยดอกกระมัง พระโพธิสัตว์ก็มีได้พูดจาว่าอะไร ปีศาจยกทวนแล้วตวาดด้วยเสียงอันดัง พระโพธิสัตว์ก็มีได้โต้ตอบว่าอะไรปีศาจยกทวนแทงพระโพธิสัตว์ที่หนึ่ง พระโพธิสัตว์ก็บันดาลเป็นแสงทองเหาะหนีขึ้นอยู่

บนเวหา แห่งเจียฮุยไ้ก็เหาะตามขึ้นไปอยู่กลางเวหา ปิศาจหัวเราะว่าย้ายลงมา คิดผิดมันไม่รู้จักเรา มันต่อสู้แก่เราหลายครั้งก็เอาชัยชนะเราไม่ได้ มันยังไปหา พระโพธิสัตว์เป่าม่องที่ไหนมาถูกทวนเราทีหนึ่งก็สูญหายไปไม่เห็นเงา ทั้งแท่นกลีบ บัวอยู่นี้ ไว้เราขึ้นนั่งจึงจะดี ปิศาจก็ขึ้นนั่งขัดสมาธิอยู่กลางแท่นพระโพธิสัตว์เห็น ดั่งนั้น ก็เอาอดสนซึ่งล่องร้องว่าอดสนคำหนึ่ง ดอกบัวนั้นก็หายไป ปิศาจก็นั่งอยู่กับมิด พระโพธิสัตว์ก็ให้ฮุยไ้เอาไม้ท้าวปราบปิศาจลงไปเคาะไปเคาะมาที่มิดนั้น ประมาณ ลักร้อยที่มีดก็แทงตามแข่งขาปิศาจโลหิตไหลออกนองไป

ฝ่ายปิศาจติดอยู่จะไปทางใดก็มีได้ ต้องทนความเจ็บปวดสุดที่จะพรรณนา ก็ เอาทวนโยนทั้งสองมือจับมิดถอน พระโพธิสัตว์เห็นดั่งนั้น ก็เอากิ่งสนซึ่งล่องไปร้าย พระคาถามิดนั้นก็ยังมีมัดแน่นเข้าจะดินรนไปอย่างไรก็ไม่ไหว ปิศาจรู้สึกตัวกลัว ตายร้องให้พูดว่าขอพระเมตตาปราณีแห่งพระโพธิสัตว์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นคนไม่มี แก้วตาไม่รู้จักท่านผู้มีอภินิหารบารมี แม้ท่านได้โปรดปล่อยข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้า ไม่อาจทำร้ายต่อไป จะขอปฏิบัติตามทางชอบธรรม พระโพธิสัตว์ได้ฟังดังปิศาจ ร้องขอโทษดั่งนั้น ก็พาแห่งเจียลดลงมาอยู่ที่ปิศาจ พระโพธิสัตว์ถามว่าเจ้าจะยอม ถือศีลตามอาตมาไปหรือ ปิศาจว่าแม้ท่านยกชีวิตไว้ ข้าพเจ้าจะขอถือนทางชอบ ธรรมตามท่านไปพระโพธิสัตว์ว่าถ้ากระนั้นอาตมาจะโกนผมให้และรับศีล พระ โพธิสัตว์จึงเอามัดโกนออกจากมือเสื่อเดินเข้ามาใกล้ จับผมทำเป็นสามแหม่มนอก นั้นก็โกนเสีย แห่งเจียเห็นดั่งนั้นก็หัวเราะ พูดว่าย้ายปิศาจดูแปลกประหลาด พิเคราะห์ดูมิใช่ชายมิใช่หญิงไม่รู้ว่าจะเหมือนรูปอะไรที่ไหน พระโพธิสัตว์ชำระเสร็จ แล้วจึงพูดว่าบัดนี้เจ้าได้รับศีลแล้วอาตมาก็ไม่กล้าจะพูดดูถูกได้อาตมาจะให้ชื่อ คือให้เรียกว่า (เสียนไ้ทั้งจ้อ) จะดีหรือไม่ ปิศาจผงกศีรษะยอมแต่จิตก็คิดจะให้ พระโพธิสัตว์ปล่อยเท่านั้น พระโพธิสัตว์เอามือขึ้นไปแท่นร้องว่าอดสนคำหนึ่ง มี สามสิบหกอันก็ตกลงไปทั้งสิ้น ปิศาจก็หลุดออกได้พระโพธิสัตว์สั่งให้ฮุยไ้เก็บเอา มิดไปส่งเสี่ยยังที่เดิม บัดเดี๋ยวก็กลับมา

ฝ่ายปิศาจจ้องฮุยไ้จิตใจบาปยังไม่หมด และเห็นที่แข่งขามีบาดแผลยับเยิน และบนศีรษะก็มีผมอยู่สามหย่อม จึงคิดว่าเธอนี้มีฤทธิ์อานุภาพสักเท่าใด อันที่ จริงก็ทำแต่บังคับเราเท่านั้น คิดดั่งนั้นแล้วจึงวิ่งไป เก็บเอาทวนตรงมาแทงพระ โพธิสัตว์ แห่งเจียเห็นดั่งนั้น ก็ชักกระบองออกจะตี พระโพธิสัตว์ร้องห้ามว่าอย่า ทำอาตมาจะบังคับเอง พระโพธิสัตว์จึงล้วงมวงคลออกจากมือเสื่อวงหนึ่งบอกแก่ แห่งเจียว่า อันมวงคลนี้เดิมพระพุทธรเจ้าให้มาสามวง วงหนึ่งเรียกว่ารัตนมวงคล ก็ ใส่ให้แห่งเจียแล้ว อีกวงหนึ่งเรียกว่าคัมห้ามมวงคลใส่ให้เจ้าเฝ้าเขานั้นแล้ว วงนี้ เรียกว่าสุวรรณมวงคลจะต้องใส่ให้คนนี้โดยเหตุมันเชี่ยวชาญมาก พระโพธิสัตว์พูดดัง

นั้นแล้ว ก็เอามงคลโยนขึ้นไป ร้องว่าแปลงเป็นห้าวัง แล้วจับมาหมายตรงอึ้งฮั้ยยี้ ขว้างไปร้องว่าไล่ มงคลห้าวังนั้นก็สวมใส่หัวหนึ่งวงใส่มือสองวงใส่เท้าสองวง แล้ว พระโพธิสัตว์ก็ร้ายพระคาถา มงคลทั้งห้านั้นก็รัดเอาปีศาจเจ็บปวดเหลือที่จะทนได้ ก็หมุนล้มลงกับพื้น

ฝ่ายพระโพธิสัตว์ร้ายพระคาถาสองรอบสามรอบ ก็หยุดปีศาจก็หายเจ็บปวด จึงลุกขึ้นและดูในตัวที่คอและมือและเท้าทั้งสองข้างใส่ห่วงทองคำรัดเจ็บปวดเหลือที่จะทน จะถอดออกก็อย่าพึ่งนึกเลยว่าจะถอดได้ คือห่วงนั้นกระทบเนื้อก็มี รากขึ้น ยิ่งถอดตึงก็ยิ่งเจ็บ

เหิงเจียเห็นแล้วก็หัวเราะพูดว่า พระโพธิสัตว์วิตกว่าจะเลี้ยงเจ้าไม่ใหญ่ จึง ให้เจ้าใส่วงแหวน อึ้งฮั้ยยี้ได้ฟังดังนั้นก็ร้อนใจจนวาย ฉวยทวนไล่แทงเหิงเจีย เหิงเจียก็หลบอยู่ที่ข้างพระโพธิสัตว์ ร้องเรียกพระโพธิสัตว์ให้ร้ายพระคาถา พระ โพธิสัตว์จึงเอายอดสนจุ่มน้ำมันตพรหมไปที่หนึ่ง ร้องให้ประนมมือทวนนั้นก็หล่นไป สองมือก็ประนมเข้าหว่างอก ก็เลยเปิดไม่ออก

ฝ่ายทั้งเจ็ดมือไม่ออกจะจับทวนก็ไม่ได้ จึงรู้สึกว่าอำนาจพระบารมีของ พระโพธิสัตว์นั้นเชี่ยวชาญใหญ่กล้าไม่รู้แห่งที่จะแก้ได้ด้วยประการใด จึงได้ก้ม ศีรษะลงเคารพต่อพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์จึงร้ายพระคาถาเอาขวดมณีน้ามนต์ เทกลับคืนไปยังทะเลใหญ่ ไม่เหลือสักหยดหนึ่ง แล้วพระโพธิสัตว์จึงบอกแก่ เหิงเจียว่า ปีศาจนี้มันก็ยอมแล้ว แต่จิตของมันยังไม่เรียบร้อย อาตมภาพจะต้อง ทรมานมันให้เดินก้าวหนึ่งให้ที่หนึ่ง กว่าที่จะถึงเขาพ่อชิวจึงจะถอนอาคมให้มัน แต่เหิงเจียจงรีบไปแก้อาจารย์ออกเถิด เหิงเจียได้ฟังพระโพธิสัตว์ตรัสดังนั้น ก็มี ความยินดี ฝ่ายปีศาจก็กระทำความเคารพต่อพระโพธิสัตว์สามสิบห้าที่

ฝ่ายชิวเจิ้งนั่งอยู่ในดงไม้สน คอยท่าเหิงเจียหายไปอย่างไรจึงไม่เห็นกลับมา ก็ยกหาบวางลงบนหลังม้าแล้วเดินออกจากดงตั้งตาแลไปทางทิศอาคเนย์ สัก ประเดี๋ยวก็แลเห็นเหิงเจียเดินมาดุ๊กิกรียารื่นเริง ชึ่งเจิ้งออกต้อนรับถามว่า พี่ไปเชิญ พระโพธิสัตว์ป่านี่จึงมาถึง เหิงเจียจึงเล่าเรื่องที่พระโพธิสัตว์ปราบปีศาจให้ชิว เจิ้งฟังทุกประการ ชิวเจิ้งก็ดีใจ ทั้งสองคนเก็บหาบจูงม้าเข้าไปยังประตูถ้าเข้าไป ในถ้ำ ดิชนาบเข้าไป จนพวกปีศาจบริวารล้มตายหมดสิ้น ก็เข้าไปแก้ไปภัยกายออกจากถ้ำแล้ว เลยเข้าไปแก้พระอาจารย์ออก แล้วเหิงเจียจึงเล่าเรื่องที่พระโพธิสัตว์ มาช่วยจับปีศาจให้พระดั่งซ่มจั้งฟังทุกประการ พระดั่งซ่มจั้งก็คุกเข่าลงนมัสการเนื่อง ไปยังน้ำไฮ แล้วจึงสั่งชิวเจิ้งให้หาข้าวแฉ อาจารย์กับสานุศิษย์กินอาหารเสร็จ แล้วก็ออกจากถ้ำ หมายปราจีนทิศออกเดินไปตามลำดับ ครั้นมาได้ประมาณสัก เดือนเศษ ในเวลากำลังเดินอยู่นั้น ได้ยินเสียงน้ำดังกระทบหูพระดั่งซ่มจั้งเรียก

สาธุศิษย์ถามว่า นั่นเสียงน้ำอะไรดังอยู่ที่ไหน เหง้าเจียวหวเราะแล้วพูดว่า อาจารย์นี่สงสัยมากเรื่องเดินมาด้วยกันสี่คนไม่มีใครได้ยิน ท่านได้ยินแต่ผู้เดียว พระอาจารย์เอาคัมภีร์ขิมเกงไปทิ้งลิ้มเสียวรรคหนึ่งแล้ว

พระดังข้มจั่งพูดว่า ขิมเกงคัมภีร์นี้ ของท่านอาจารย์โอบีเข้าสอนให้เราต่อปากทุกวันนี้เราภาวนาอยู่เสมอเป็นนิത്യ เหง้าเจียวรู้ว่าเราลิ้มวรรคไหน เหง้าเจียวตอบว่า ลิ้มวรรคที่ว่าไปงั้นฮี้พื่อฮีนฮี้ คือตาหูจมูกลิ้นกายใจ อันวิสัยคนบวชเรียนในทางสมณกิจ ตาอย่าไปดูรูปสวयงาม หูอย่าไปฟังเสียงที่เพราะหวาน จมูกอย่าไปสูดดมกลิ่นที่หอมหวาน ลิ้นอย่าไปเลียลิ้มรส กายอย่าไปสัมผัสตูกต้องรูป จิตอย่าไปน้อมนึกอารมณ์ที่ฟุ้งซ่านอย่างนี้จึงเรียกว่าเปลื้องใจทั้งหกได้ ท่านอาจารย์ทุกวันนี้นี้ ตั้งใจจะไปอาราธนาพระธรรม กลัวปีศาจมารร้ายไม่ยอมสละกาย มีความอยากในรสกัณฑ์แกกลิ่นพอใจแก่กลิ่นอันหอม ไปฟังเสียงสะดุ้งหวาดไปเห็นซึ่งรูปสัจจิตก็ให้พินเพื่อนไปต่าง ๆ ใจทั้งหกก็เข้ากลุ่มรวมในดวงจิตทำไมจึงจะไปถึงไซที่เห็นพระพุทธรูปเจ้าได้เล่า พระดังข้มจั่งได้ฟังเหง้าเจียวพูดดังนั้น ก็นั่งนึกอยู่ในใจสักครู่หนึ่ง จึงพูดว่าตั้งแต่ออกจากพระเจ้าแผ่นดินมา ใจก็รีบร้อนระมัดระวัง ไม่รู้ว่าเวลาใดจึงจะเต็มบริบูรณ์ทั้งสามได้ไปรับธรรมของพระพุทธรูปเจ้ามาได้

เหง้าเจียวได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า อันที่จริงพระอาจารย์มีความคิดถึงบ้านเมืองยากที่จะหยุดได้ แม้ว่าจะใคร่ให้บริบูรณ์จะยากอะไรยังมีคำกล่าวที่ว่า แม้ทำให้ถึงก็สำเร็จอยู่เอง เปียกกายพูดว่าพี่แม่จะคิดตามซึ่งมีมารร้ายนั้นจะไปพันปีกก็ไม่สำเร็จ การ ชั่วเจ้งพูดว่าพี่ทั้งสองคิดเห็นเหมือนข้าพเจ้าคิด ตามประกาศคนโง่ ๆ เอาแต่บ่าลับฝนไปไม่หยุด ไปภายหน้าก็สำเร็จได้อยู่เอง อาจารย์กับศิษย์เดินพูดกัน แลไปข้างหน้าเห็นมีกระแสน้ำดำขึ้นโอบฟ้า ม้าเดินไม่ได้พระดังข้มจั่งก็ลงจากม้า ถามศิษย์ว่านั่นทำไมจึงดำดังนี้ เหง้าเจียวพูดว่าเห็นใครจะทิ้งอะไรดอกกระมัง จะมีไรดำเองโดยธรรมชาติ ชั่วเจ้งพูดว่า หรือใครเอาหมึกลงไปล้างดอกกระมังจึงได้ดำอย่างนี้เหง้าเจียวว่าอย่าพูดเลอะเทอะไป จะคิดทำอย่างไรให้พระอาจารย์ข้ามไปได้

พระดังข้มจั่งถามว่าลำแม่น้ำนี้ จะกว้างสักเท่าใดจะรู้ได้หรือไม่ เปียกกายพูดว่าประมาณกว้างสักห้าสิบเส้น พระดังข้มจั่งถามว่าให้คิดดูทั้งสามคนนี้ คนใดจะให้เอาตมาขี่ข้ามไปได้บ้าง เหง้าเจียวว่าเปียกกายให้อาจารย์ขี่ข้ามไปได้ เปียกกายว่าไม่ได้ แม้จะให้ขี่เหาะเหินก็ไม่พ้นดินสามศอกโบราณท่านย่อมว่า แขนกมนุษย์คนหนึ่ง ดูงูเขาพระสุเมรุ แม้ว่าจะขี่ข้าพเจ้าข้ามน้ำไป จะพาข้าพเจ้าจมน้ำไปด้วย อาจารย์กับศิษย์กำลังหรือกันอยู่ และไปก็เห็นคนค้าเรือล่องลงมา พระดังข้มจั่งเห็นก็ดีใจ เอามือชี้บอกพวกศิษย์ว่ามีเรือจ้างลงมาแล้ว ชั่วเจ้งจึงตะโกนเรียกว่า ที่ค้าเรือมานั้นโปรดช่วยข้ามส่งพวกข้าพเจ้าด้วย แม้มีเรือจ้างก็จะให้

คำจ้ำจวางวัลแก่ท่าน คนค้าเรือเมื่อได้ยีนหัวเจ้งเรียกก็ค้าเรือเข้ามาใกล้ตั้ง บอกว่าเรือข้าพเจ้าเล็ก ทำไมจะบรรทุกหมดเล่า พระดังซิมจั้งก็เดินมาใกล้เรือ แต่เรือนั้นคือทอนไม้เขาเอามาเฉพาะนั่งได้แต่สองคนเท่านั้น พระดังซิมจั้งพูดว่าทำอะไรจึงจะดี

หัวเจ้งจึงพูดว่าจะต้องเป็นสองเที่ยว ซ้ำไปเที่ยวละสองคนเปียกกายจะใคร่ข้ามไปกับพระอาจารย์ก่อน จึงเข้าพยุงอาจารย์ลงเรือ เจ้าของเรือก็ค้าเรือออกจากตลิ่งไปพอถึงกลางน้ำก็ได้ยินเสียงดังขึ้นมาจากที่หนึ่ง ดูจฟ้าลั่นก็เกิดละลอกขึ้น แลไปไม่เห็นอะไรมืดมัวหมด มืดมพายุใหญ่พัดกล้านากลัว แลไปเป็นพระดังซิมจั้งกับเปียกกายจมลงไปใต้น้ำกับทั้งเรือ หัวเจ้งเห็นเจียเห็นดังนั้นก็ตกใจ หัวเจ้งว่าเห็นเรือจะคว่ำไปแล้วดอกกระมัง เห็นเจียว่ามีไซเรือคว่ำแม่เรือคว่ำเปียกกายถนัดในทางน้ำคงพาอาจารย์ขึ้นมาได้เมื่อกี้หนีพิเคราะห์ดูเจ้าของเรือจะไม่สุจริต ชะรอยจะทำลมพายุเอาอาจารย์ทิ้งลงไปใต้น้ำ หัวเจ้งว่าทำไมพี่ไม่พูดไม่บอกเสียแต่แรกกระนั้นพี่จงดูมาไว้ ข้าพเจ้าจะลงไปค้นดู พูดแล้วก็ผลัดผ้าเสื้อกางเกง มือก็จับพลองวิเศษยกขึ้นตีบนหลังน้ำที่หนึ่ง ร่ายพระคาถาแล้วก็เดินไป เวลาทำลุลงมคลื่นเดินมานั้นก็ได้ยินเสียงคนพูด หัวเจ้งจึงแอบฟังและไปในที่นั้น มีศาลเจ้ามีหนังสือแปดอักษรคือ ต่าบล (ชวนเหยือกกอก) ล้าแม่น้ำ (เอ๊กจิวฮ้อ) ศาล (สินฮู) ได้ยินเสียงปีศาจนั่งอยู่กลางพูดว่า มีความลำบากคราวหนึ่ง บัดนี้จึงได้มาถึงมือ อันพระสงฆ์นี้สืบชาติมาแล้วบวชเรียนกับวิสุทธิดี แม้ได้กินเนื้อก่อนหนึ่งอายุก็ยืนยาวไม่แก่ เราก็คอดมานานวันแล้ว ให้ปีศาจบริวารเปิดเอาออกจากกรงเหล็กใส่กระทะตัมให้สุกแล้วไปเชิญ (อะยี้กู) นำมากินอายุจะยืนยาว หัวเจ้งแอบได้ยินดังนั้นก็เอาไฟเข้าจุดหัวใจ จงกพลองขึ้นตีซ้ายปายขวารุกไล่เข้าไปในประตูมิได้รั้งร้อรงดำว่ายพวกปีศาจ มึงจงรีบส่งอาจารย์กูออกมาโดยเร็ว

พวกปีศาจที่เฝ้าประตูได้ฟังดังนั้นก็ตกใจวิ่งเข้าไปบอก ปีศาจได้อ่องได้ฟังดังนั้นก็แต่งตัวใส่กระเพาะ มือถือพลองทองแดงรีบเดินออกมายังประตูร้องถามว่า อ้ายคนไหนอาจสามารถมาตีประตูของกูเองไม่กลัวความตายหรือ หัวเจ้งพูดว่า อ้ายปีศาจมึงทำไมจึงอาจสามารถทำอุบายเป็นลมพายุใหญ่ลักเอาอาจารย์ของกูลงมาไว้ เอ็งจงรีบส่งมาเสียโดยเร็วจะยกโทษให้สักครั้งหนึ่ง ปีศาจได้ฟังก็หัวเราะแล้วพูดว่าอ้ายคนนี่มาพูดจาจงหนອງหา รู้จักความตายไม่ อันอาจารย์ของเจ้าเราจับมาได้จะใคร่ตัมให้สุก จะได้เชิญพวกพ้องมากินให้ร่อยล้ากมือหนึ่ง เจ้ามาอีกคนหนึ่งก็ตีแล้ว จงมาเถิดเราจะจับไว้อีกคนหนึ่งจะได้ตัมเสียทั้งสองคนที่เดียวกันเสียให้หมดอย่าได้นึกว่าจะได้ไปไซ้ทีเลย

หัวเจ้งได้ฟังดังนั้นก็ยิงบันดาลโทษะ แกว่งกระบองโจมตีปีศาจ ปีศาจก็ยกพลอง

ขึ้นรับต่อสู้รบกันอยู่ได้น้ำ ได้สามสิบเพลงกำลังก็เสมอกัน ชั่วเจ้งคิดอยู่ในใจว่า อ้ายปีศาจนั้นมันมีฝีมือเสมอเท่าแก่เราจะเอาชัยชนะมันมิได้ ก็จะช่วยการรบแก้มัน อย่าเลยเรารบล่อขึ้นบนน้ำให้พี่เห้งเจียแกตีมันจึงจะดี คิดดังนั้นแล้วทำทีไปแล้ว ก็ลากพลองหนี ปีศาจก็มีได้ไล่ตามพูดว่าเจ้าไปเกิดข้าไม่รบกับเจ้า เราจะจัดแจง เขียนหนังสือไปเชิญพวกพ้องมากินเนื้อถึงซ่มจ้งตึกว่า ชั่วเจ้งได้ฟังดังนั้นก็รีบกลับ ขึ้นพันน้ำ มาบอกแก่เห้งเจียตามเรื่องที่ได้พบรบแก้ปีศาจให้เห้งเจียฟังทุกประการ

เห้งเจียถามว่ารู้ว่ามันเป็นปีศาจอะไร ชั่วเจ้งว่าคล้ายกับตะพานน้ำ เห้งเจียว่าไม่รู้น้ำน่ายาของมันเป็นใครที่ไหน พูดกระนั้นยังหาหนังสือความไม่ ในคิ่งน้ำ นั้นผุดขึ้นมาแต่ไกลคุกเข่าพูดว่าได้เขียนข้าพเจ้าอยู่ในแม่น้ำนี้ ขอทำความเคารพ ท่านเห้งเจียถามว่านี่คือปีศาจที่ค้าเรือจะมาล่อลวงอีกหรือ

คนผู้เฒ่านั้นคำนับแล้วน้ำตาก็ไหลพร่างพรายลงพูดว่า ข้าพเจ้าหาใช่ปีศาจมีร้ายไม่ ข้าพเจ้าคือเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในลำแม่น้ำนี้ เหตุว่าเมื่อปีกกลายนี้เดือนเจ็ดที่ทะเล ทิศตะวันตกทำน้ำท่วมมาที่นี่ ปีศาจได้ต่อสู้แก่ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าอายุมากกำลังน้อยสู้ปีศาจมิได้ มันจึงแย่งศาลเจ้าของข้าพเจ้าเข้าอาศัยอยู่จนทุกวันนี้ ข้าพเจ้าไม่รู้แห่งที่จะทำอย่างไรจึงได้ฟ้องแก่เล่งอ่องทะเลทิศตะวันตก เล่งอ่องนั้นคือน้ำชายของมันก็ไม่ใช่จะให้แก่ข้าพเจ้ามันจึงอยู่ที่ศาลเจ้านั้น ข้าพเจ้าจะใคร่ฟ้องแก่เจ๊กเซียงอ่องแต่ก็เกรงด้วยข้าพเจ้ามีตำแหน่งเล็กน้อย วันนี้ข้าพเจ้าได้ทราบว่าได้เขียนมาถึงนี้จึงมาบอกให้ท่านทราบ ขอได้เขียนได้เป็นธรรมากรรมแก่คนให้ข้าพเจ้าด้วย

เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า เล่งอ่องทะเลทิศตะวันตกนี้ต้องโทษ เห้งเจียจึงบอกแก่เจ้าว่า ขอท่านจงอยู่เป็นเพื่อนชั่วเจ้ง ข้าพเจ้าจะไปจับตัวไซอิ๋วเล่งอ่องมาให้เธอจับปีศาจร้ายตนนี้ เจ้าคงควาขอบพระคุณท่านแล้ว เห้งเจียก็เหาะไปยังทิศตะวันตกมหาสมุทรใหญ่ ครั้นถึงกลางทะเลก็ร้ายพระคาถาแทรกน้ำเดินลงไปยังบาดาล ครั้นถึงกลางทะเลเดินลงไปยังบาดาล ครั้นถึงแลไปเห็นปีศาจปลากาถือหีบเล็กใส่หนังสือถือเดินมาจากท้ายน้ำรีบเดินโดยเร็ว เห้งเจียเดินมาสกัดหน้า ตบเอาที่หนึ่งปีศาจก็ล้มลง เห้งเจียเอากะบองกระทุ้งหัวที่หนึ่งมันในสมอกก็ทะเล้นออกมา เห้งเจียก็ทะเล้งขึ้นพันน้ำ จึงเปิดหีบดูเห็นในนั้นมีหนังสือฉบับหนึ่ง มีจำหน่ายว่าหลานคืออูเคียดคำนับถึงน้ำทั้งสอง เจ้าเล่าได้ยื่นเมื่อก่อนได้ฟังท่าน บัดนี้ข้าพเจ้าจับได้สองสัตว์ คืออยู่ที่ทิศตะวันออกเป็นพระสงฆ์สมณรูป คือในใต้หล้านี้หายากหลานไม่อาจกินเองแต่ลำพัง เพราะคิดถึงท่านน้ำ ขอเชิญมาเป็นภริยา พระอายุจะได้ยืนยาวเป็นที่รื่นเริงของจงรีบมาให้ทันเวลาด้วยเทอญ

เห้งเจียครั้นดูรู้เหตุดังนั้นแล้ว จึงหัวเราะว่าหนังสือนี้มันเชิญกันมากินเนื้อ พระอาจารย์ คิดดังนั้นแล้วก็พับใส่ในมือเสื้อ เดินไปเดินมาประเดี๋ยว มีพวกพล

ตระเวนในน้ำมาพบเหิงเจียก็รีบกลับเข้าไปบอกพระยาเล่งอ่องเง่าสุนก็เดินออกมา รับเหิงเจียเชิญเข้าไปนั่งในที่สมควรแล้วก็ยกน้ำชามาเลี้ยง เหิงเจียพูดว่าข้าพเจ้า ยังไม่กินน้ำชาของท่าน ท่านไปกินน้ำเหล้าของข้าพเจ้าก่อน เง่าสุนเล่งอ่องหัวเราะ แล้วพูดว่าท่านไปถือศีลแล้วน้ำเหล้าและสวดคาวก็ไม่ต้องพูดถึง และท่านจะเชิญ ข้าพเจ้าไปกินเวลาใด เหิงเจียว่าท่านไม่ได้กินแต่ต้องมีโทษผิดด้วยบริวาร พูด แล้วเหิงเจียก็นำหนังสือออกมาจากมือเสื่อส่งให้เง่าสุนเล่งอ่อง เง่าสุนเล่งอ่องรับ มาดูก็ตกใจสิ้นสติตะลึงไป แล้วคุกเข่าลงคำนับพูดว่าได้เชิญจงยกโทษข้าพเจ้าด้วย มั่นคือบุตรที่เก้าของน้องสาวข้าพเจ้าเพราะสามีของน้องนั้นทำผิดด้วยแปรเวลาลด น้ำฝนให้น้อยลง ไม่ตรงแก่คำสั่งของเจ็กเซียงฮ่องเต้ เจ็กเซียงฮ่องเต้มีรับสั่งให้ เพชฌฆาต จุยเต็งขุนนางผู้ใหญ่เอาไปประหารชีวิตเสีย ทิ้งอ้ายหลานคนนี้ได้ ข้าพเจ้าจึงให้ไปปฏิบัติรักษากายอยู่ในลำน้ำเฮ็กฮ้อนั้น ไม่ทราบเลยว่ามันคิดทำ การชั่วร้ายอย่างนี้ไว้ ข้าพเจ้าจะให้คนไปจับตัวมาพูดแล้วจึงเรียกบุตรชายให้จื้อ (มอหงั๋ง) สั่งว่าให้เลือกคัณฑ์ที่แข็งแรงห้าสิบคนรีบไปจับตัวอ้ายกุเคียดมาชำระ เหิงเจียก็ลาเล่งอ่องไปพร้อมด้วยมอหงั๋งให้จื้อ ยกพลออกจากไซไฮ้ทะเลแล้ว มายังแม่น้ำเฮ็กฮ้อน ครั้นถึงมอหงั๋งจึงให้คนเข้าไปบอกปิศาจให้รู้ก่อนว่า ไซไฮ้เล่ง อ่อง ให้จื้อ มอหงั๋งมาแล้ว

ปิศาจได้ฟังในใจก็นึกสงสัย ด้วยเราใช้ให้ปลากาเอาหนังสือไปเชิญเล่าเล่งอ่อง ก็ยังไม่เห็นกลับมามาก ทำไมท่านนำเล่งอ่องไม่มาใช้ให้ท่านให้จื้อมา ปิศาจกำลัง คิดอยู่ในใจก็พอแลเห็นทหารมากบอกว่า ได้อ่องในลำแม่น้ำนั้นมียลทหารมาด้วย

ปิศาจพูดว่าพี่ให้จื้อมากินเลี้ยงทำไมเอาทหารมาด้วยเล่า เห็นจะมีเหตุเป็นแน่ จึงให้ปิศาจบริวารเข้าไปเอาเกราะและพลองทองแดงออกมาคอยสำรอง แล้วก็เดิน ออกไปยังนอกประตู แลไปเห็นมีทหารนั่งกองอยู่ ปิศาจก็เดินเข้าไปใกล้ ร้องเรียก ด้วยเสียงอันดังว่า พี่ให้จื้อน้องมานี้แล้ว ให้จื้อมือถือเหล็กสามเหลี่ยมเดินออกไป ถามว่าจะเชิญท่านนำมาทำไมหรือ ปิศาจพูดว่า ข้าพเจ้าได้ฟังคุณของท่านน้ำ จึงได้อยู่ในที่ตำบลนี้เป็นสุข ยังไม่มีอะไรที่จะตอบแทนพระคุณท่าน เมื่อวานนี้ ข้าพเจ้าจับพระสงฆ์ได้รูปหนึ่ง มาจากเมืองไต้ตั้ง ข้าพเจ้าได้ยินว่าสิบชาติมาแล้ว เธอได้บวชมาโดยความสุจริต แม้ผู้ใดได้กินเนื้อเธออายุยืนยาว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า จึงให้ไปเชิญให้ท่านนำมา

ให้จื้อได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า เจ้าช่างมีจิตแน่วหนาจริง ๆ เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระ สงฆ์นั้นคือใคร ปิศาจพูดว่าเธอคือพระเจ้าแผ่นดินไต้ตั้งรับสั่งให้ไปไซท้ออาราณา พระธรรม ให้จื้อพูดว่าเจ้ารู้จักแต่พระดังซ่มจั้ง เจ้าไม่รู้จักसानุศิษย์ของเธอ ปิศาจ พูดว่ามีคนหนึ่งข้าพเจ้าจับได้แล้วจะใคร่ต้มพร้อมแก่พระดังซ่มจั้ง เมื่อวานนี้มาทวง

อาจารย์อีกคนหนึ่ง ถูกข้าพเจ้าตีก็หนีไป ไม่ทราบว่าจะใครจะมีฝีมืออีก ให้จื้อพูดว่าเจ้าไม่รู้อะไร ถึงซุ่มจิ้งยังมีโทษอีกคนหนึ่ง เมื่อห้าร้อยปีก่อนท่าจลาจลบนสวรรค์คือชื่อซีเทียนได้เซีย บัดนี้นามเรียกว่า (ซึ่งเห็งเจีย) เจ้าทำไมจึงหากยโสตัวดังนี้ เธอเดินไปกลางทะเล เจ้าให้คนไปเชิญบิดาไปพบเธอเข้าเอาหนังสือไปต่อว่าแก่บิดาเราดังนี้ เจ้าจิ้งรีบแก้ถึงซุ่มจิ้งกับเปียก่ายส่งออกมาจะได้ขอโทษให้เจ้า ชีวิตจะได้รอดพ้นจากความตาย แม้ว่าเจ้าขัดขืนก็อย่าพึ่งนึกว่าจะรอดพ้นจากความตาย

ปีศาจได้ฟังดังนั้นก็โกรธแล้วพูดว่า ตัวเป็นวงศญาติแก่เรากลับไปเข้าแก่คนอื่นที่จะให้ส่งถึงซุ่มจิ้งและเปียก่ายนั้น ไม่มีตำราแล้ว ให้จื้อกลัวเขาแล้ว จะมาให้เราพลอยกลัวเขาด้วยหรือ แม้ว่าเขามีฤทธิ์อำนาจอย่างไร ก็เชิญมาลองฝีมือกันดูสักสองสามเพลง ถ้าชนะเรา เราจึงจะส่งอาจารย์ให้มันไป แม้ไม่ชนะเรา เราจะรวมทั้งสามคนมาตัมกินให้ร่อยแก่โคนลิ้น สิ้นวงศญาติเราไม่ต้องไปเชิญผู้ใดมา จะปิดประตูกินคนเดียวให้สบายใจเรา ให้จื้อร้องคำว่าอ้ายเดียร์จางาน มีงข้างไม่มีความยำเกรง ไม่ต้องเห็งเจียสู้รบ มีงลองฝีมือดูกับกูก็แล้วกัน ปีศาจพูดว่าถ้าจะเป็นคนเก่งก็ไม่ต้องเห้นว่าใครหมดจะต้อมกลัวกันทำไม จึงเรียกบริวารให้เอาเกราะและอาวุธมาแต่งถืออยู่ ต่างตีกลองสัญญาณม้าล่อเข้าประจัญบานกัน ให้จื้อถือเหล็กสามเหลี่ยมตึงทีหนึ่ง ปีศาจหลบไม่ทันถูกบ่าซ้ายก็ล้มคว่ำลงกับพื้น พวกทหารตรุกันเข้าจับมัดมือไหลหลัง เอาเชือกเหล็กสอดร้อยกระดูกสันหลังลากขึ้นมาบนบกต่อหน้าเห็งเจีย ให้จื้อจึงให้เห็งเจียพิพากษาโทษ เห็งเจียพูดว่ามีงทำไมไม่ฟังคำสั่งนำของเจ้า เธอให้เจ้าอยู่ที่นี้รักษาตัวโดยชอบธรรม เจ้าทำไมจึงแย่งชิงศาลของเจ้าคงคา อวดดีทำดูร้าย หลอกเอาอาจารย์และน้องเราไป ควรจะตีด้วยกระบองสักทีหนึ่ง

ปีศาจว่าได้เซีย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านมีชื่อเสียงเกียรติยศอำนาจแข็งแรงเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าทำผิดที่ข้าพเจ้าจึงตีจับมา ขอได้เซียได้โปรดยกโทษให้ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่ง จะมีความขอบคุณท่านหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้ามัดอาจารย์ท่านอยู่ในศาล ถ้าท่านปล่อยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไปแก้อาจารย์มาส่งให้แก่ท่าน ให้จื้อพูดว่าได้เซียปล่อยไม่ได้ เพราะจิตมันกลับกลอก แม้ปล่อยมันมันจะคิดร้ายทันที ชิวเจ้งพูดว่าข้าพเจ้าจำได้ ข้าพเจ้าจะไปพาอาจารย์ขึ้นมาเอง จึงพร้อมด้วยเจ้าคงคาแทรกน้ำลงไปยังศาล เห็นบานประตูเปิดไม่เห็นมีปีศาจเล็กน้อยอะไร ก็เข้าไปข้างต้น แลไปก็เห็นอาจารย์กับเปียก่ายต้อมมัดอยู่ ชิวเจ้งกับเจ้าคงก็แก้มัดพระถึงซุ่มจิ้งเปียก่ายออกแล้วก็อุ้มเดินขึ้นมาบนบกทั้งสองคน เปียก่ายแลเห็นปีศาจก็โกรธ ชักคราดมาจะสับปีศาจ ต้าว่าอ้ายสัตว์เดียร์จางาน มีงกินกูไม่ได้แล้ว เห็งเจียห้ามเปียก่ายว่า พี่ได้ยกโทษตายให้มันแล้ว เห็นแก่เล่งอ่องให้จื้อพอถูททั้งสอง

ให้จี้จ้อมหงษ์จึงมาค้ำบั้งเห้งเจียว่าข้าพเจ้าอยู่ช้ำไม่ได้ จะขอเอาปีศาจนี้ไปหาบิดา แม้ท่านยกโทษตายให้มัน บิดาคงจะไม่ยกโทษเป็นให้มัน เห้งเจียพูดว่าถ้ากระนั้นให้จี้จ้อมพาไปหาบิดาเถิด จึงบอกด้วยว่าข้าพเจ้าขอบคุณเป็นอันมาก ให้จี้จี้ก็ค้ำบั้งลาและพาปีศาจไปยังทะเลไชยฮัย เจ้าคงคาก็ค้ำบั้งขอบคุณเห้งเจีย ที่ได้ช่วยเอาศาลคืนให้ พระดังซั่มจึงถามว่าจะทำอย่างไรจึงจะข้ามไปได้ เจ้าคงคาบอกว่าท่านอย่าวิตกขอนิมนตี่ขึ้นมาข้าพเจ้าจะเปิดทางน้ำให้ท่านข้ามไป พระดังซั่มจึงขึ้นมา เจ้าคงคาก็ทำวิธีกันน้ำหยุดข้างบน บัดเดี๋ยวนี้ก็แห่งบันดาลเป็นหนทางใหญ่ อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินข้ามฟากไปถึงฝั่งแล้ว จึงขอบคุณเจ้าคงคาแล้วก็พากันออกเดินต่อไป

ฝ่ายพระดังซั่มจี้กับสามุศิษย์ทั้งสาม หมายถึงตัดตรงทิศตะวันตกผ่าแดดผ่าฝนเดินไป ครั้นเดินมาได้หลายเวลากำลังฤดูเดือนสามเดือนสี่ ต้นไม้กำลังจะออกดอกออกช่อ หอมระรื่นไปตามแนวทาง ก็พากันเดินชมเล่น ได้ยินเสียงให้ร้องดังสนั่นคะเนล็กพันคน พระดังซั่มจี้สะดุ้งตกใจประหม่าหันหน้ามาถามเห้งเจียว่าเสียงอะไรที่โหนดังสะท้านหวั่นไหวไปดังนั้น ปิ๊ยก่ายพูดว่า เสียงดุจภูเขาพังหรือแผ่นดินทรุด ชั่วเจ้งพูดว่า ฟังดูดุจเสียงฟ้าฟาด พระดังซั่มจี้ว่าฟังดูคล้ายเสียงคนให้ร้อง เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า ท่านทั้งหลายมีความสงสัยก็ยังไม่ถูก ข้าพเจ้าจะไปดูจึงจะรู้แน่ เห้งเจียก็เหาะขึ้นบนอากาศ แลไปทั่วทิศเห็นมีกำแพงเมืองตั้งอยู่ ก็เลยเข้าไปดูใกล้ ๆ ก็เห็นมีสี่ส่วางวับ ๆ แวม ๆ ขึ้น แต่ไม่เห็นมีอากาศร้ายอะไร เห้งเจียก็นิ่งตรึงตรองแต่ในใจ พูดว่าที่นั่นก็ปรกติดีอยู่ ไม่เห็นมีเหตุร้ายอะไร ทำไมจึงมีเสียงสนั่นหวั่นไหวไปดังนั้น เมื่อกำลังพิจารณาอยู่นั้น ที่นอกประตูเมือง มีกองดินและกองทรายอยู่กองหนึ่ง ที่พื้นว่างเปล่านั้น เห็นพวกพระสงฆ์มากหลายรูป พากันลากเกวียน คือพระสงฆ์เหล่านั้น ออกแรงแรงเป็นสัญญาณว่า มหากำลังโพธิสัตว์เพราะฉะนั้นเสียงหวาดหวิว จึงไปถึงพระดังซั่มจี้ เห้งเจียก็ลัดลงเข้าไปใกล้ พิจารณาดูในเล่มเกวียนบรรทุกล้วนแต่กระเบื้องอิฐไม้ที่ตั้นเนินนั้นสูงตั้งขึ้น และมีทางเล็กแยกตรงทางหนึ่ง มีประตูใหญ่ทางที่ประตูนั้นมีกำแพงสูง อันเกวียนนั้นจะเข็นขึ้นอย่างไรได้ดูห้องฟ้าสุขุมดี แต่พิเคราะห์ดูพระสงฆ์เหล่านั้นค่อนข้างจะคับแค้น เห้งเจียมีความสงสัย พิศระห์ดูเห็นจะสร้างวัด ชะรอยตำบลนี้ชาวปลาจะไม่บริบูรณ์ จะหาจ้างคนกฐีไม่ได้ พระสงฆ์จึงต้องทำเองตั้งนี้แต่ยังสงสัยไม่แน่แก้ไข แลไปก็เห็นในประตูเมืองเดินออกมา เป็นเต้าหยินหนุ่มน้อยสองคน ฝ่ายพระสงฆ์เหล่านั้น เมื่อเห็นเต้าหยินเดินมาทุก ๆ คนมีสีหน้าสะดุ้งหวาดออกแรงทนทุกขเวทนาเข็นเกวียนไป

เห้งเจียเห็นดังนั้นก็นึกดูได้ว่าพระสงฆ์เหล่านั้นมีความกลัวเต้าหยิน เราเคย

ได้ยืนชวนพูดกันว่า บางทีจะไปไซที่นั่นมีที่นับถือฤๅษีไม่นับถือพระสงฆ์ แน่ แล้วเห็นจะเป็นที่นี้เอง จำเราจะลงไปถามดูให้รู้ประจักษ์จริงแก่ใจ คิดแล้วก็ไหว กายแปลงเป็นเต่าหินปากก็ภาวนาคัมภีร์ฤๅษี เดินมาใกล้ประตูเมือง ยืนคอย รับเต่าหินทั้งสองนั้น

ฝ่ายเต่าหินทั้งสองเดินออกมา เหง้าเจียวก็ยกตัวพูดว่า ท่านผู้มีอายุทั้งสอง ข้าพเจ้าเคารพ เต่าหินทั้งสองก็เคารพตอบแล้วถามเหง้าเจียวว่า ท่านชินแสจะไปข้างไหน เหง้าเจียวตอบว่า ข้าพเจ้าเที่ยวมาทุกทิศไม่เว้นว่าทางน้ำทางบก วันนี้นำมาถึงนี้จะหาบ้านที่มีศรัทธาจิต ขอถามท่านทั้งสองว่า ในกำแพงเมืองนี้ ทางไหนจะดี ข้าพเจ้าจะได้ปิดชนบทกิน เต่าหินทั้งสองได้ฟังดังนั้นหัวเราะแล้วพูดว่า ท่านชินแสทำไมจึงพูดคำทอดถอย คิดดูว่าท่านมาจากไกลจะไม่เข้าใจการเมืองนี้ ในเมืองนี้ชื่อว่าแต่ขุนนางจตุสดมภ์มนตรีใหญ่หน่อย และเศรษฐีมหาเศรษฐี ทั้งผู้ดีเข็ญใจไพร่บ้านพลเมืองทั้งสิ้น ก็ยอมนับถือในเพศฤๅษีทั้งสิ้น จนที่สุดพระเจ้าแผ่นดินก็ยังนับถือ เต่าหินทั้งสองได้ชี้แจงว่า ในเมืองนี้นามเรียกว่า (เขียดัก๊ก) พระเจ้าแผ่นดินกับข้าพเจ้าเป็นญาติกันสนิท เหง้าเจียวหัวเราะแล้วพูดว่า ถ้ากระนั้นพระเจ้าแผ่นดินมิเป็นเต่าหินหรือ เต่าหินทั้งสองตอบว่าไม่ใช่ เหตุว่าเมื่อยี่สิบปีก่อน ราษฎรมีความเดือดร้อนโดยแห้งแล้งฟ้าฝนไม่บริบูรณ์ ไม่ว่าขุนนางและราษฎร ต่างก็ทำตัวสะอาด ตั้งโต๊ะจุดธูปเทียนบวงสรวงขอฝน เวลานั้นราษฎรเข้าที่คับแค้น บนฟ้าให้เทวดาใหญ่ลงมาสามองค์ ช่วยสัตว์ทั้งหลายให้พ้นจากความเดือดร้อนคับแค้น

เหง้าเจียวถามว่านั่นคือฤๅษีอะไร เต่าหินอธิบายว่า คืออาจารย์ข้าพเจ้าทั้งสามนามเรียกว่า (เฮ้าลัดได้เขียน) ที่สองนามว่า (ลกลัดได้เขียน) ที่สามนามว่า (เอี้ยวลัดได้เขียน) เหง้าเจียวถามว่า ท่านอาจารย์ทั้งสามนั้นมีฤทธาอาณุภาพสักเพียงใด เต่าหินบอกว่า เธอเรียกลมเรียกฝนได้ แต่มีศิลาให้เป็นทองจุดพลกมือคว่านาง เพราะฉะนั้นพระเจ้าแผ่นดินและขุนนางจึงได้นับถือ และเขาทั้งหลายนับถือพวกข้าพเจ้าดูญาติอันสนิท เหง้าเจียวพูดว่าถ้ากระนั้นฮ่องเต้มีความดีสิบส่วน อันท่านอาจารย์มีฝีมืออย่างนั้น ถึงจะผูกเป็นญาติก็ไม่ต้องพึ่งผู้ใด ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะมีนิสัยจะไปเคารพท่านได้หรือไม่ เต่าหินหัวเราะแล้วพูดว่า การดั่งนั้นจะยากอะไร ข้าพเจ้าทั้งสองนี้เป็นสานุศิษย์ดูหัวใจของเธอถ้าจะพาท่านไปดูแรงเป่าแก้ว เหง้าเจียวก็ยกท่านบ ๆ นอบ ๆ พูดว่าขอพึ่งท่านได้ยกย่องมาก ๆ

เต่าหินบอกเหง้าเจียวว่าคอยสักประเดี๋ยว ข้าพเจ้าจะไปตรวจราชการเสียก่อน แล้วจึงค่อยไป เหง้าเจียวถามว่าเราบวชเป็นเพศฤๅษีแล้วจะมีราชการอะไรที่ไหน เต่าหินเอามือชี้ที่กองดินและทรายที่สงฆ์ทั้งหลายนั้น คือตายเป็นอยู่ในมือข้าพเจ้า

วิตกด้วยสงฆ์ทั้งหลายจะเกียดคร้าน ข้าพเจ้าจึงต้องไปตรวจดูสักครั้งหนึ่งแล้วจึงจะมา เหน้เจียดพูดว่าอันหมู่สงฆ์นั้น คือคนบวชเรียนทำไมจึงใช้ให้เธอทำงานงานให้เราด้วยเล่า และต้องอยู่ในบังคับเราตั้งนั้นจะสมควรหรือ เต้าหยินจึงพูดว่าท่านยังไม่ทราบเหตุ คือเมื่อปีนี้ในเวลาตั้งพิธีฝน พวกพระสงฆ์อยู่ข้างหนึ่ง ฝ่ายฤๅษีอยู่ข้างหนึ่ง ข้างพระสงฆ์สวดมนต์ไหว้พระขอฝน ข้างฤๅษีไหว้ดาวเดือนเชิญดาวขอฝน เวลานั้นก็ประชุมพร้อมมราชฎรและขุนนางทั้งหลาย

ฝ่ายพระสงฆ์สวดมนต์ก็ไม่เป็นการ คือฝนไม่ตกไม่มีมา ฝ่ายฤๅษีอาจารย์ข้าพเจ้าก็เรียกลมขอฝนได้ตั้งประสงคไฟ่รบ้านพลเมืองก็ได้ความสุขในราชการตัดสินใจว่า พระสงฆ์ไม่ต้องการต่อไป ก็กำจัดเสียซึ่งหมู่สงฆ์ และเรียกหนังสือคุ้มตัวคืนให้อยู่ในบังคับข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นจึงเข้ารวมกันให้ข้าพเจ้าใช้การต่าง ๆ เพราะห้องหอยังไม่แล้ว จึงบังคับให้พระสงฆ์ไปลากเกวียนกระเบื้องอิฐไปทำข้าพเจ้ากลัวว่าพระสงฆ์จะเกียดคร้าน จึงต้องไปทั้งสองคนคอยตรวจตามดู เหน้เจียดได้ฟังดังนั้น ก็มายึดเต้าหยินทั้งสองนำตาไหลลงพร่างพรายแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไม่มีนิสัยก็ไม่มีนิสัยจริง จะมีได้เห็นหน้าท่านอาจารย์แล้วเต้าหยินถามว่าอย่างไรจึงจะมีได้เห็นหน้าเล่า เหน้เจียดว่าข้าพเจ้าอยู่เมืองบนมาเที่ยว ข้อหนึ่งเห็นแก่ชีวิตข้อสองเห็นแก่ญาติจะใครมาเยี่ยมเยียนให้รู้ทุกขสข เต้าหยินถามว่าญาติที่ไหน เหน้เจียดว่าข้าพเจ้ามีอาคนหนึ่งไปอุปสมบทเป็นพระสงฆ์หลายปีมาแล้วมิได้เห็นกลับบ้าน ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นญาติจึงได้เที่ยวมาค้นหา นึกว่าต้องดับแค้นอยู่ที่นี้ก็จะไม่ได้พ้นแล้วก็จะยังไม่รู้แน่ ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร จึงจะได้ไปค้นหาได้ ให้พบปะสักครั้งหนึ่งแล้ว จึงจะพร้อมกับท่านเข้าไปในเมือง

เต้าหยินว่าถ้ากระนั้นเป็นการง่าย ข้าพเจ้าทั้งสองจะนั่งคอยอยู่ที่นี้ ท่านซินแสช่วยแทนไปตรวจดู มีบัญชีคือคนนั้นห้าร้อยด้วยกันแม้ว่าไปตรวจนั้นมีอาญาติของท่านแล้ว ข้าพเจ้าจะปล่อยไป แล้วจึงพร้อมกันกับซินแสเข้าไปในเมืองจะมีดีหรือ เหน้เจียดคำนับขอบคุณหาที่เปรียบมิได้ จึงออกจากเต้าหยินมายังที่กองดินนั้นเดินออกจากสองประตูมาที่ทางแยกนั้น พระสงฆ์ทั้งหลายเห็นแล้วต่างก็คุกเขาลงคำนับพูดว่า พวกข้าพเจ้าไม่มีเกียดคร้าน อยู่พร้อมกันทั้งห้าร้อยคนคอยเซ็นเกวียนเหน้เจียดโบกมือว่าอย่าคุกเขาลอยอย่ากลัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ใช่คนตรวจ ข้าพเจ้าจะมาหาญาติ หมู่สงฆ์ได้ยินว่าจะเยี่ยมญาติก็พากันล้อมรอบเหน้เจียดสงฆ์เหล่านั้นก็ออกหน้ามาทุก ๆ คน บ้างก็ทำกระแอมไอ ที่คนไหนไม่ยอมให้เขาจ่าหน้าก็ถอยออกไป พูดว่าไม่รู้ว่าเป็นญาติของเธอ เหน้เจียดตรวจจำไปทุกหนึ่งแล้ว ก็หัวเราะก๊าก ๆ พระสงฆ์ทั้งหลายจึงถามว่า ท่านหัวเราะอะไรที่ไหน

เหน้เจียดบอก ท่านทั้งหลายไม่ทราบว่าข้าพเจ้าหัวเราะอะไรหรือ ข้าพเจ้าหัวเราะ

ว่าท่านทั้งหลายไม่มีความเจริญ ด้วยบิดามารดาของท่านเกิดท่านมา เพราะเหตุด้วยต้องเคราะห์ร้าย เว้นพ่อละแม่ทิ้งลูกทิ้งเมียละสมบัติมาบวชเป็นสงฆ์ ทำไมจึงไม่อยู่ในไตรสรณคมน์ไม่สวดมนต์ไหว้พระ เหตุไรจึงไปรับจ้างแก่พวกเต้าหยิน ดังนี้เล่า จะไม่เสียเกียรติสมณะไปหรือ หมู่สงฆ์พูดว่าท่านเล่าเอี้ยมาพูดความอภัยศพวกข้าพเจ้านึกว่าท่านประเทศไกลมาไม่ทราบความคับแค้นของข้าพเจ้าทั้งหลาย พูดแล้วก็ร้องไห้แล้วพูดว่าในเมืองข้าพเจ้านี้ เจ้าแผ่นดินกลับใจเข้าหาทางเต้าหยิน มีความยินดีไปด้วยพวกเล่าเอี้ย ทำความคับแค้นแก่หมู่พระสงฆ์ แห่งเจี๋ยถามว่าคือเหตุอย่างไร พระสงฆ์ตอบว่าเพราะด้วยขอลมขอฝนมีพวกเต้าหยินอาจารย์ทั้งสามมานี้ กำจัดพวกข้าพเจ้าทำหลอกหลอนด้วยอุบายต่าง ๆ เจ้าแผ่นดินก็หลงเชื่อ หักล้มทำลายวัดวาอารามขับไล่ไปให้พวกเต้าหยินบังคับใช้สอยให้กระทำการหยาบช้าต่าง ๆ มีความลำบากเหลือที่จะพรรณนา แม้ว่าท่านเป็นเต้าหยินเดินหนจงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินรับรางวัลเกิด แม้ว่าสงฆ์มาทางไกลก็มีได้เลือกว่าใกล้ไกล คงจับส่งไปให้พวกเต้าหยินบังคับใช้การงานทั้งสิ้น

แห่งเจี๋ยจึงถามว่า อันอาจารย์เต้าหยินนั้นจะมีวิชาคุณคุณมออย่างไร จึงชักนำให้เจ้าแผ่นดินหลงเชื่อได้ แม้ว่าเธอมีความรู้เรียกลมเรียกฝนได้ คือคัมภีร์ไสยศาสตร์ที่ไหนจะทำให้พระเจ้าแผ่นดินหลงได้ หมู่พระสงฆ์พูดว่า เธอแต่้มศิลาให้เป็นทองคำก็ได้และประกอบยาวิเศษก็ได้ และบัดนี้จะสร้างทำเป็นตำหนักหอสูงบูชาข่มแข่งขอฟ้าดินสวดมนต์ตามไสยเวท ขอให้เจ้าแผ่นดินอายุยืนยาวอาศัยเหตุนี้ จึงกระทำให้พระเจ้าแผ่นดิน ทรงเห็นเป็นชอบธรรมไปตามเหตุเดิมที่มีดังนี้ แห่งเจี๋ยว่าถ้าดังนั้นท่านทั้งหลายจะพากันหลบหนีไปเสียจะไม่ดีหรือ หมู่พระสงฆ์ทั้งหลายตอบว่า หนีไม่รอดเพราะอาจารย์เต้าหยิน พูลแก่พระเจ้าแผ่นดินให้วาดรูปพวกข้าพเจ้าไว้ทั้งสิ้น แล้วให้เทียวแขวนไว้ทุก ๆ ประตุมืองในอาณาเขต (เขียดี้ก๊ก) นี้ มีรูปแขวนไว้ทั้งสิ้น ที่ตำบลใดแห่งใดก็มีรูปแขวนทุกตำบล และมีลายพระราชหัตถ์เขียนว่า ถ้าผู้มียศจับพระสงฆ์ที่หลบหนีได้องค์หนึ่ง ก็จะมีรางวัลเลื่อนยศให้ถ้าเป็นพลเรือนมิใช่ขุนนาง ก็จะมีรางวัลให้เงินห้าสิบตำลึงเพราะเหตุนี้จึงหนีไปไม่พ้น จึงไม่รู้จะทำประการใดได้ จำเป็นต้องทนทุกข์ทรมานอยู่อย่างนี้ แห่งเจี๋ยจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายตายเสียดีกว่าที่จะอยู่ต่อไปอย่างนี้ หมู่พระสงฆ์พูดว่า ตายเสียก็มากแล้วพวกข้าพเจ้า และสงฆ์ที่จับมาจากอื่นรวมกันถึงพันเศษ มาถูกความลำบากคับแค้น ตายไปหนักร้อยกว่าแล้ว ยังเหลือพวกข้าพเจ้าห้าร้อยเศษไม่ตาย

แห่งเจี๋ยถามว่าเหตุใดจึงไม่ตาย หมู่พระสงฆ์พูดว่าไปผูกคอเชือกก็ขาดเอามาดี เชือดเชือดก็ไม่เข้า กระโดดลงน้ำก็ลอยขึ้นมาไม่จม กินยาพิษยาก็ไม่มียพิษ แห่งเจี๋ย

พูดว่าถ้ากระนั้นก็เป็นบุญของท่านทั้งหลายเทวดาจะให้อายุยืนยาวอยู่ต่อไป หมู่พระสงฆ์พูดว่า ยังขาดอีกอักษรหนึ่งคือให้ยืนยาวความทุกข์เท่านั้น พวกข้าพเจ้ากินข้าววันละสามเวลา ก็ล้วนแต่ข้าวแดงและปลายข้าว เวลาค่ำก็อาศัยนอนที่กองศิลากองดินทรายนั้น จวนจะหลับก็มีเทวดาคอยรักษา เหนงเจี๋ยว่ามีความลำบากก็เคลิบเคลิ้มเห็นปิศาจผีว่าเป็นเทพดาอารักษ์ไปดอกระมัง หมู่พระสงฆ์พูดว่ามีไซ่ผิปีศาจ คือลัทธิเตงลัทธิเจ้าและท้าวมหาชมพูและเทพาอารักษ์เจ้าทั้งหลายถึงเวลากลางคืนก็มารักษา เธอเข้าฝันพวกข้าพเจ้าทุกคน และได้ชักนำสั่งสอนให้พวกข้าพเจ้าว่า อย่าให้คิดฆ่าตัวตายเสียก่อนเลย จงอุทิศสัจธรรมทุกข้อยพระถึงซั่มจั้งก่อน ด้วยพระถึงซั่มจั้งจะไปไซ่ที่อาราธนาพระธรรม เธอคือจะเป็นพระอรหันต์ มีสานุศิษย์ที่มีฤทธิ์อานุภาพเข้มแข็ง นามชื่อว่า (ซีเทียนใต้เซีย) น้ำจิตเธอชื่อตรงมักจะแก้แค้นให้แก่คนที่มิทุกข์ร้อน คอยเมื่อเธอมาถึงแล้วจะได้แผ่อำนาจฤทธิ์เดช ล้างผลาญอภัยพวกเด้าหยินเสียให้สิ้นได้ ก็จะกลับนับถือทางชอบธรรมตามพระพุทธศาสนา พวกท่านก็จะได้รับความสุข เหนงเจี๋ยได้ฟังพระสงฆ์พูดดังนั้น ก็นึกหัวเราะอยู่ในใจว่าพวกเรามีฝีมือ พวกเทพารักษ์และเจ้า แอบเอาชื่อเรามาบอกก่อนแล้ว เหนงเจี๋ยก็ออกจากหมู่สงฆ์นั้นไป กลับมายังประตูเมืองเข้าหาเด้าหยินทั้งสองนั้น เด้าหยินทั้งสองถามว่า พบญาติของท่านหรือไม่

เหนงเจี๋ยบอกแก่เด้าหยินว่าพระสงฆ์ทั้งห้าร้อยรูปนั้นล้วนแต่ญาติของข้าพเจ้าทั้งนั้น เด้าหยินทั้งสองได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ทำไมวงศ์ญาติของท่านจึงได้มากดังนั้น เหนงเจี๋ยตอบว่า ร้อยหนึ่งคือเพื่อนข้างขวา ร้อยหนึ่งคือเพื่อนข้างซ้าย ร้อยหนึ่งเกี่ยวข้างบิดา ร้อยหนึ่งเกี่ยวข้างมารดา ร้อยหนึ่งมิตรสหายของข้าพเจ้า แม้ว่าท่านทั้งสองเอาพระห้าร้อยนี้ปล่อยออก ข้าพเจ้าจะเข้าไปกับท่าน แม้ไม่ปล่อยข้าพเจ้าก็ไม่ไป

เด้าหยินพูดว่าท่านเห็นจะเป็นโรคลมดอกระมัง ประเดี๋ยวเดียวก็พูดและทะเลาะไปเช่นนี้ อันพระสงฆ์เหล่านั้นเป็นของพระเจ้าแผ่นดินทรงประทานให้เอง แม้ว่าจะปล่อยองค์หนึ่งหรือสององค์ก็ต้องให้พระอาจารย์ลงเนื้อเห็นด้วยว่าควรปล่อยและต้องทำรายงานกราบทูลก่อนจึงจะได้ ท่านจะมาบอกให้ปล่อยไปทั้งหมดอย่างนั้น จะเป็นไปที่ไหนได้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ตลอดได้เป็นแน่

เหนงเจี๋ยถามว่าไม่ได้แน่ละหรือ เด้าหยินตอบว่าปล่อยอย่างไรได้ เหนงเจี๋ยชักกระบอกออกจากหุยกั้นแกลงไปที่หนึ่งหมายตรงศีรษะเด้าหยิน ตีซ้ายตีขวาก็ล้มลงตายทั้งสองคน หมู่สงฆ์อยู่ที่กองดินทรายวิ่งมาร้องว่าไม่ดีแล้ว ๆ ตีฆ่าญาติของพระเจ้าแผ่นดินตายแล้ว เหนงเจี๋ยถามว่าใครเป็นญาติของพระเจ้าแผ่นดิน หมู่พระสงฆ์

เหล่านั้บบอกว่าที่ตายนั้นชิ บอกลั้บก็เปลี่งเอาผ้าผ่นออกคลุมศพไว้ แล้วพูด ว่าท่านอาจารย์ของเรอที่ตายนั้นเป็นใหญ่ ไม่ไหว้เจ้าและขุนนาง เจ้าและขุนนาง เรียกเรอว่า (ก๊กซือ) นี้ชินแสมาตีศิษย์ของท่านตายดังนี้ อาจารย์ของเรอก็จะคาด โทษว่าพวกข้าพเจ้าฆ่าศิษย์ของท่านตายจะทำอย่างไร คงจะต้องเข้าไปในเมือง กับท่านให้รู้เหตุดิร้ายนี้แล้วจึงกลับออกมา

هنگเจียหัวเราะแล้วพูดว่าท่านทั้งหลายอย่าวิตก ข้าพเจ้าจะช่วยท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิใช่พวกเด้าหยินดอกคือเป็นสานุศิษย์ใหญ่ของพระดังซิมจั้งจะมาช่วย ท่านทั้งหลายให้พ้นซึ่งความคับแค้นทุกขภัย

พระสงฆ์ทั้งหลายพูดว่าไม่ใช่ ๆ ข้าพเจ้ารู้จักจำได้ ศิษย์พระดังซิมจั้งมิใช่รูป อย่างนี้ هنگเจียว่าท่านทั้งหลายยังไม่เคยพบปะทำไมจึงว่าจำได้ สงฆ์ทั้งหลาย บอกว่าข้าพเจ้าเคยฝันเห็นเนือง ๆ และทั้งมีผู้เฒ่าคนหนึ่งเรอชื่อ (ท่ายเป๊กกิมแซ) บอกแก่พวกข้าพเจ้าว่าซึ่ง هنگเจีย นั้นรูปร่างไม่เหมือนใคร

هنگเจียถามว่าเฒ่านั้นบอกแก่ท่านว่ากระไร สงฆ์ทั้งหลายพูดว่าผู้เฒ่านั้นบอกว่า هنگเจีย นั้นในแก้วตาเป็นสีทองคำ ศิระะกลมหน้ามีขนแก้มตอบพื้นแหลมจิตใจ หัวหาญ คล้าย ๆ รามสูรมือถืออาวุธกระบองวิเศษ มีฤทธาานภาพเชี่ยวชาญ ไม่ยำเกรงผู้ใด น้ำใจซื่อตรงพอใจจะช่วยผู้ที่ได้ความคับแค้น هنگเจียได้ฟังดังนั้น ก็พูดเสียงดังว่า ท่านทั้งหลายจริงใจว่ามีไซ هنگเจีย ข้าพเจ้าเป็นบริวารของ هنگเจีย จะมาหาเหตุเล่น แล้ว هنگเจียเอามือชี้ไปว่าโนนไม่ใช่ هنگเจียหรือพระสงฆ์ทั้งหลาย ก็พากันหันหน้าแลไปดูตามมือ هنگเจียที่ชี้ให้ดู هنگเจียก็แปลงกายกลับเป็นรูปเดิม พระสงฆ์ทั้งหลายเห็นดังนั้น ต่างคนก็คุกเขาลงคำนับ พูดว่าท่านได้เอื้อย พวก ข้าพเจ้านัยนิตาตำมิได้ทราบว่ามีฤทธาานภาพเปลี่ยนแปลงกว้างอย่างนี้ไม่ ขอท่านได้ช่วยแก้แค้นให้พวกข้าพเจ้าด้วยเถิด และขอท่านเข้าไปในเมืองกำจัด พวกมิจฉาที่สูให้ราบคาบ هنگเจียว่าท่านทั้งหลายจงตามข้าพเจ้าไป สงฆ์เหล่านั้น ก็เดินตาม هنگเจียมายังกองดินทรายนั้น จับเกวียนลากออกประตู แล้วพาดลง กับพื้นแตกหักไปสิ้น ทั้งอิฐปูนทรายไม้กระเบื้อง สิ่งของที่ปลุกสร้างเหล่านั้น ก็ เก็บโยนลงจากที่เนินสูงนั้นทั้งสิ้น แล้วก็บอกแก่พระสงฆ์เหล่านั้นให้แยกย้ายกัน ไปเกิดพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไปหาพระเจ้าแผ่นดิน จะกำจัดพวกเด้าหยินนี้ให้ราบคาบ พระสงฆ์ทั้งหลายบอกว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายไม่กล้าจะไปไกลกลัวขุนนางจะจับได้ ก็จะไปส่งคืนเข้ามาอีก ก็จะเกิดภัยมากขึ้นกว่าเก่า

هنگเจียพูดว่าถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะให้ของคุ้มตัวทุก ๆ คน هنگเจียจึงถอนขน ในตัวออกกำมือหนึ่ง แล้วส่งให้พระสงฆ์ทั้งหลายคนละขนหนึ่งไว้ในเล็บนิ้วนาง ข้างขวาและให้กำมือไว้ แม้ไปปะเขาจะมาจับตัว ก็ปล่อยมือออกร้องเรียกว่า ซีเทียน

ได้เขียนคำหนึ่งข้าพเจ้าจะไปช่วยท่านทั้งหลาย แม้ว่าทางจะไกลสักก็ร้อยโยชน์ก็คุ้มได้ทั้งสิ้น ในหมู่พระสงฆ์นั้น ยังมีพระสงฆ์องค์หนึ่งใจกล้ากำมือแล้วร้องเรียกขีเทียนได้เขียน ในทันทีนั้นมีรามสูรมาต่อหน้า รูปร่างดุร้ายมือถือกระบองเหล็กกระทำสิ่งนาทานากลัว ถึงจะมีทหารสักหมื่นก็ไม่อาจสามารถจะทำอันตรายได้ พระสงฆ์ทั้งหลายเห็นดังนั้น ก็พากันทดลองร้องเรียกทุก ๆ คน ก็ให้เห็นและได้เป็นจริงปรากฏทุกคนจึงพากันคำนับเห็งเจี๋ยแล้วพูดว่า ท่านมีอภิหาร เดชาอาณาภาพใหญ่หลวงเห็นปรากฏจริง ๆ ประจักษ์แก่ตาข้าพเจ้าทั้งหลาย เห็งเจี๋ยบอกว่าแม้เรียกดังนั้นแล้ว ต้องภาวนาเรียกกลับคืน แล้วก็บอกคาถาว่า (ติ) ตัวเดียว ก็เรียกเป็นขนคืนกลับมาเข้าเสียบไปตามเดิม พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ต่างก็จำทรงไว้ทุก ๆ องค์ เห็งเจี๋ยสั่งพระสงฆ์ทั้งหลายว่า แม้ท่านจะไปก็อย่าไปให้ไกลนัก จงคอยฟังข่าวในเมือง เพื่อจะมีประกาศให้หาพระสงฆ์ ถ้าดังนั้นท่านทั้งหลายจงเอาขนมาคืนให้ข้าพเจ้า หมู่พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังเห็งเจี๋ยสั่งดังนั้นก็พากันแยกย้ายไปในที่ต่าง ๆ

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งรอคอยเห็งเจี๋ยไม่เห็นมา จึงเรียกปิยกายให้จูงม้าเดินไปทางทิศตะวันตก จวนจะถึงกำแพงเมืองก็พบหมู่พระสงฆ์เดินสวนทางมาสิบลูกกว่า แลไปเห็นเห็งเจี๋ยอยู่ริมกำแพงเมือง พระถังซัมจั๋งก็ขับม้าเดินเข้าไปใกล้ เห็งเจี๋ยเห็นก็รีบมาคำนับอาจารย์ พระถังซัมจั๋งถามว่าทำอะไรอยู่จึงไม่เห็นกลับไป เห็งเจี๋ยจึงเล่าเรื่องของพระสงฆ์เหล่านั้นให้อาจารย์ฟังทุกประการ พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจแล้วจึงถามว่า อันการเกิดขึ้นดังนี้จะทำประการใดดี

พระสงฆ์เหล่านั้นคุกเข่าลงคำนับแล้วพูดว่า ท่านอาจารย์อย่าวิตกมีท่านได้เอื้อรักษาแล้วสารพัดการก็ไม่เป็นอะไรหมด ที่ในกำแพงเมืองมีวัดใหญ่ของพระเจ้าแผ่นดินก่อนมีศรัทธาได้สร้างไว้ เพราะในวัดนั้นมีพระพุทธรูปอยู่จึงมิได้ทำลายนามวัดนั้นเรียกว่า (ตี้เทียนยี่) ข้าพเจ้าทั้งหลายนี้ชาวอยู่ในวัดนั้น ขอเชิญท่านอาจารย์ไปพักที่ในวัดนั้นก่อนรอฟอรุ่งฟุ้งนี้ท่านเห็งเจี๋ยเข้าไปในเมืองจัดแจงก็จะสำเร็จทุกประการได้

เห็งเจี๋ยว่าถ้ากระนั้นเห็นจะดี พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วยจึงลงจากหลังม้าพากันเข้าไปในเมืองมายังวัดตี้เทียนยี่ พระถังซัมจั๋งมาถึงวัดแล้ว แลขึ้นไปบนประตูใหญ่มีกระดานป้ายใหญ่ จารึกอักษรว่าวัดตี้เทียนยี่ พวกพระสงฆ์เหล่านั้นก็ผลึกประตูเข้าไป พระถังซัมจั๋งเดินเข้าไปยังโบสถ์ครองผ้าแล้วก็เดินเข้าไปนมัสการพระพุทธรูป แล้วก็เดินเข้าไปยังกุฏิใหญ่ ในกุฏินั้นมีพระสงฆ์เฒ่าอยู่องค์หนึ่งเดินออกมารับแลเห็นเห็งเจี๋ยก็คำนับพูดว่าท่านเล่าเอี้ยมาแล้ว เห็งเจี๋ยถามว่าท่านรู้จักข้าพเจ้าว่าเป็นผู้ใด

พระสงฆ์เฒ่าผู้นั้นตอบว่าข้าพเจ้าจำได้ท่านคือซีเทียนใต้เขี้ยว ซึ่งเหิงเจียวพวกข้าพเจ้าฝันเห็นรูปท่านอยู่เนือง ๆ และท่านทั้งหลายท่ายเบี่ยงกิมแซเคยมาให้ฝันอยู่เสมอ ๆ ว่า ถ้าท่านมาถึงแล้วก็จะได้รอดชีวิตวันนี้จึงได้เห็นท่านมา เหิงเจียวพูดว่าท่านรอฟร่งนี้จึงจะได้รู้การตลอด พระสงฆ์ทั้งหลายก็จัดแจงนำร้อนนำชามาเลี้ยงแล้วก็จัดที่ให้พระดังซ่มจั้งพักต่างก็พากันไปหลับนอน ในเวลานั้นสองยามเศษ

ฝ่ายเหิงเจียวมีธุระในใจนอนไม่หลับ ได้ยินเสียงแว่ว ๆ จึงผุดลุกขึ้นเดินออกมาจากห้อง เหาะขึ้นบนอากาศพิเคราะห์ดู เห็นข้างทิศตะวันออกเจียงใต้ไฟตะเกียงออกสว่างไสว เหิงเจียวก็ลงไปใกล้ ๆ พิศเคราะห์ดูโดยละเอียดเห็นมีที่บูชาพรหมซ่มเซง และเต้าหยินอาจารย์ทั้งสามกำลังทำพิธีเชิญดาว ข้างหน้าประตูมีหนังสือเหรียญคำพรแขวนไว้สองข้างประตูคู่หนึ่ง คำพรนั้นว่าขอลมฝนให้ตกต้องตามฤดูขอฟ้าอภินิหารธรรมได้ประเสริฐมหาสมุทรให้ระยับสุกใส เจ้าแผ่นดินอายุเจริญนาน ฝ่ายพระอาจารย์เต้าหยินทั้งสาม แต่งตัวยืนอยู่ท่ามกลางพวกสานุศิษย์ เต้าหยินล้อมรอบทั้งเล็กใหญ่ ประมาณสักเจ็ดแปดร้อยคน บางคนตีกลองบางคนตีระฆัง ต่างมีธุระในการพิธีนั้นทุกคน ๆ เหิงเจียวจึงคิดว่า เราจะลงไปทำให้ปนเกรงว่าเรามาคนเดียวจะลำบาก จำจะกลับไปชวนไปเปียกกายกับซัวเจ๋งมาเป็นเพื่อนด้วยจึงจะทำการได้นัดดีคิดเห็นดังนั้นแล้วก็เหาะกลับมาอยู่ที่อาศัยเดินเข้าไปในกุฎิเรียกซัวเจ๋ง ซัวเจ๋งตกใจผุดลุกขึ้นถามว่าพี่ปานนี้ยังไม่นอนอีกหรือ

เหิงเจียวบอกว่าเจ้าจงลุกขึ้นไปกับพี่ไปหาของที่ต้องการ ซัวเจ๋งถามว่าครั้งก่อนคืนปานนี้แล้ว จะไปหาของต้องการอะไรที่ไหนเหิงเจียวพูดว่าในกำแพงเมืองมีหอใหญ่ตั้งที่บูชาพรหมซ่มเซง เวลานี้พวกอาจารย์เต้าหยินกำลังตั้งพิธีเชิญดาว มีเครื่องสารพัดขนมนมเนยโอหารสต่าง ๆ ทั้งผลไม้ก็มีเป็นอันมาก น้องไปกับพี่กินให้อิ่มแล้วจึงกลับมา เปียกกายกำลังนอนได้ยินพูดถึงเรื่องกินอะไรที่ไหนอดไม่ได้ก็ผุดลุกขึ้นถามว่า พี่ไม่เอาข้าพเจ้าไปด้วยดอกหรือ เหิงเจียวห้ามว่าอย่าพูดอีกทักไปอาจารย์จะรู้เรื่องเข้าเจ้าจงมาตามเราไปเกิดเปียกกายซัวเจ๋งสวมเสื้อแต่งตัวเสร็จแล้วก็ค่อย ๆ ออกจากประตูเหาะตามเหิงเจียวไป

ฝ่ายเปียกกายเหาะมาใกล้ เห็นแสงไฟสว่างไสวจะใคร่ลงมือเหิงเจียวได้ห้ามว่าอย่าเพิ่งก่อน รอพวกเต้าหยินไปแล้วเราจึงลงไปในทันใดนั้น เหิงเจียวรำพระคาถาเอาธาตุลมเป่าไปบนดาดเป็นลมพายุใหญ่พัดโกรกเข้าไปในที่ภูษานั้นสารพัดเครื่องบูชาทั้งหลายก็หักล้มลงทั้งสิ้น ประทีปโคมไฟก็ดับมือไปทั้งหมด พวกเต้าหยินพากันตกใจไปทุกคน เข้าลัดใต้เขี้ยวอาจารย์ใหญ่พูดว่า สานุศิษย์ทั้งหลายจงไปก่อนเถิด อันม้วนลมพายุตั้งนี้พัดมาดับตะเกียงไฟไปดังนั้น ควรจะกลับไปหลับนอน ฟร่งนี้จึงค่อยมาพร้อมกัน สวดมนต์สองสามจบเพิ่มเติม พวกสานุศิษย์

เต้าหยินเหล่านั้นก็พากันกลับไปทั้งสิ้น

เหิงเจี๋ยเห็นพวกเต้าหยินกลับไปแล้ว ก็พาไปเปียกกายชั่วคราวลงไปยังโรงพิธีนั้น ไปเปียกกายพอมาถึงเห็นขนมลูกไม้ตั้งอยู่บนโต๊ะไม่เลือกว่าสุกหรือดิบคว้าได้ก็อ้าปาก รับประทาน เหิงเจี๋ยจึงว่าเจ้าทำกิริยาอาการอย่างนี้เหมือนแก่ทารก จะนั่งลงให้เรียบร้อยจึงค่อยกินจะไม่ได้หรือเปียกกายว่าไม่ต้องอายุใคร ขโมยกินให้หมดแล้วจึงค่อยนั่งชั่วคราวว่าบางทีเขาเชิญมาจะทำอย่างไร เหิงเจี๋ยถามว่าจากที่แขวนอยู่นั้นคือรูปโพธิสัตว์อะไร เปียกกายบอกว่ารูปซ่มเซงจะไม่รู้ทีเดียวหรือเหิงเจี๋ยถามว่าซ่มเซงอะไร เปียกกายบอกว่าที่รูปอยู่กลางนั้นคือพรหมวงวนซ้วยทีกุน ข้างซ้ายนั้นคือเล่งเปีเต้ากุน ข้างขวานั้นคือท่ายเสียงเล้ากุน เหิงเจี๋ยว่าเราทั้งสามจงแปลงเป็นซ่มเซงทั้งสามนั่งกินให้สบายใจ เปียกกายได้กลิ่นหอมโดนจมูกก็นึกอยากกิน จึงกระโดดขึ้นไปบนโต๊ะสองมือกระชากจากซ่มเซงลงมา แล้วพูดว่าท่านทั้งสามนั่งนานแล้วขอให้ข้าพเจ้านั่งบ้าง เปียกกายก็แปลงกายเป็นท่ายเสียงเล้ากุน เหิงเจี๋ยก็แปลงเป็นวงวนซ้วยทีกุนชั่วคราวก็แปลงเป็นเล่งเปีเต้ากุน

เหิงเจี๋ยว่าเปียกกายเอารูปจากทั้งเกะกะดังนี้ บางทีพวกเต้าหยินมาเห็นเข้าความจะไม่แตกออกหรือ จงเอาไปซ่อนเสียให้พ้นเปียกกายว่าในที่นี้ก็ไม่มีที่จะซ่อนที่ไหน เหิงเจี๋ยว่าที่ข้างนี้เห็นจะมีสระอยู่เอาไปทิ้งเสียก็แล้วกัน เปียกกายจึงกระโดดลงจวนเอารูปจากนั้นไปทิ้งเสียในสระน้ำแล้วก็กลับมา ทั้งสามคนก็ขึ้นนั่งกินตามสบายใจ เหิงเจี๋ยกินผลไม้ได้สามสี่ผล เปียกกายชั่วคราวทั้งสองกินจุกลมหอบเมฆพักเดียวก็หมดเกลี้ยง

ฝ่ายพวกเต้าหยินน้อย ๆ ฟังจะล้มตัวลงนอนก็ตริตรองคิดขึ้นได้ว่า ลืมทิ้งระฆังไว้ในที่นั้น จึงผุดลุกขึ้นเดินไปในที่พิธีจะใคร่ไปหาระฆัง ก็เที่ยวคลำหา ครั้นได้ระฆังแล้วเดินจะกลับมาได้ยินเสียงหายใจ เต้าหยินตกใจรีบก้าวเดินออกมาไปเหยียบถูกเมล็ดเงาะเข้าก็พลาดล้มลงระฆังก็แตกออกไป เปียกกายได้ยินดังนั้นก็อดไม่ได้ จึงหัวเราะด้วยเสียงอันดัง เต้าหยินได้ยินดังนั้นก็ยิ่งมีความตกใจในศาลิตาลานรีบลงมาจากหอใหญ่ ตบประตู่ร้องเรียกว่าท่านตาท่านตาไม่เป็นการแล้ว

ฝ่ายอาจารย์เต้าหยินทั้งสามยังไม่หลับ จึงเปิดประตูออกมามถามว่ามีเหตุการณ์อย่างไรหรือ เต้าหยินน้อยตัวสั้นอุทัจพุดไม่ว่าจะออกจึงบอกว่าข้าพเจ้าขึ้นไปหาระฆังที่ในโรงพิธี ได้ยินเสียงคนหัวเราะจนข้าพเจ้าตกใจกลัวโดยไม่รู้ว่ามีใครมาอยู่มืด ๆ อย่างนั้น อาจารย์เต้าหยินทั้งสามได้ฟังดังนั้นก็ให้เอาตะเกียงไฟมา จะออกไปดูว่าจะมีเหตุการณ์ร้ายดีประการใด จึงเรียกสานุศิษย์ให้ตื่นขึ้นพร้อมกันทั้งเด็กและผู้ใหญ่ จุดไฟขึ้นพร้อมกันเดินขึ้นไปยังที่พิธี เพื่อจะดูให้รู้แน่แก่ใจ

ฝ่ายเหิงเจี๋ยนั่งอยู่ท่ามกลาง มือขวาจับชั่วคราวมือซ้ายจับเปียกกายกระตุ่นให้รู้สึก

ว่าคนมา ใฝ่กายชั่วเจ้ก็รู้สึกลงนั่งนิ่งไม่พูดจาว่าอะไร คอยแลดูพวกเต้าหยินว่าจะทำประการใด พวกเต้าหยินเอาไฟเที่ยวส่องดูข้างหน้าข้างหลัง เห้งเจียใฝ่กายชั่วเจ้ที่นั่งดูรูปอิฐรูปปูน เขาลัดอาจารย์พูดว่า ไม่มีคนพาลที่ไหนมาทำอะไรผลไม้และเครื่องบูชาจึงหมดสิ้นไปดังนี้ ลกัลดอาจารย์พูดว่าดูดูจคนกิน แม้ว่าคนกินก็คงทิ้งเมล็ดทิ้งเปลือก นี่ทำไม่จึงหมดไปดังนี้ แล้วก็ไม่เห็นมีคน เอี้ยวลัดอาจารย์พูดว่า ท่านที่ทั้งสองอย่าสงสัยคิดว่าพวกเราตั้งใจสวดมนต์ จึงร้อนขึ้นไปถึงพรหมทั้งหลายนี่คือท่านข้ามเชิงลงมารับของบูชาเป็นแน่ เวลานี้ท่านกำลังอยู่เอาขนานมนต์ดื่มยากิน และจะได้ถวายพระเจ้าแผ่นดินจะไม่ดีหรือพวกเราจะได้มีความชอบในพระเจ้าแผ่นดิน

เขาลัดได้เขียนอาจารย์ใหญ่พูดว่า คิดดั่งนั้นเห็นจะถูกต้องจึงเรียกศิษย์ให้ตีเครื่องสัญญาณประโคม และให้ไปเอาเสื้อผ้าเครื่องจะเข้าพิธี และคอยรอเราทำการบวงสรวงเชิญแล้ว จึงคอยพร้อมกันสวดมนต์ เต้าหยินทั้งหลายรับคำสั่งแล้วก็พากันจัดแจงรอคอยอยู่พร้อมกัน สวดคัมภีร์เขียนไสยศาสตร์ได้จบหนึ่ง เขาลัดได้เขียนแต่งตัวแล้วก็ยืนอยู่ท่ามกลาง ทำการบวงสรวงเคารพเชิญ แล้วก็คุกเข่าลงคำนับขอน้ำทิพย์จะได้ถวายพระเจ้าแผ่นดิน ใฝ่กายเห็นดั่งนั้นในใจให้กระสับกระส่ายกระซิบบอกแก่เห้งเจียว่า นี่พวกเรากินแล้วยังไม่ไป ถ้าเขาบวงสรวงแล้วจะขออะไรเราจะทำอย่างไร เห้งเจียสะกิดมิให้ใฝ่กายพูด แล้วจึงออกปากพูดว่า พวกท่านทั้งหลายอย่าเพิ่งขออะไรเลย เรามาจากที่ประชุมเลี้ยงชมพู่แล้วก็เลยมาได้ติดขนานมนต์ทิพย์และยากินได้เอามา วันอื่นจึงจะเอามาให้ พวกเต้าหยินได้ยินเสียงพูดดั่งนั้น ต่างตกประหม่าตัวสั่นไปทุกคน พูดว่าท่านเอี้ยท่านเอี้ยลงมาจากสวรรค์แล้ว ขอนท่านอย่าทิ้งซึ่งธรรมพิเศษที่ให้อายุยืนนานเลย ลกัลดเต้าหยินเดินเข้ามาอ้อนวอนว่า ขอนท่านจงไว้น้ำมนต์ทิพย์ให้พวกข้าพเจ้าอายุยืนนานด้วย ชั่วเจ้เห็นดั่งนั้นจึงสะกิดเห้งเจียกระซิบว่าพวกเต้าหยินจะรีบรัดขอเอาอย่างนี้ เห้งเจียว่าจะต้องให้เขา

ฝ่ายพวกเต้าหยินทำการบวงสรวงแล้ว เห้งเจียจึงออกปากพูดว่าไม่ต้องกราบไหว้วุ่นวาย เราไม่อยากจะไหว้แต่วิตกว่าจะเสียการพิธี ครั้นจะให้ก็เป็นที่ยากนัก พวกเต้าหยินได้ฟังดั่งนั้น จึงพร้อมกันกราบลงกับพื้น อ้อนวอนว่าขอนท่านได้เห็นแก่พวกข้าพเจ้าซึ่งได้มีใจเคารพดั่งนี้ ขอได้โปรดให้พวกข้าพเจ้าได้ตามความประสงค์แล้ว พวกข้าพเจ้าจะกราบทูลเจ้าแผ่นดินให้เคารพนับถือในคัมภีร์ไสยศาสตร์ทั่วไป เห้งเจียพูดว่า ถ้ากระนั้นจงเอาของมาใส่เถิดพวกเต้าหยินได้ฟังดั่งนั้น ต่างก็เคารพกราบลงพร้อมกัน ได้เขียนทั้งสามให้เอาอ่างใหญ่มาตั้งไว้ บ้างก็เอากองถางใหญ่และขวดดอกไม้มาตั้งไว้เสร็จแล้ว เห้งเจียจึงพูดว่า พวกเจ้าจง

ออกไปคอยนอกหับบานประตูเสีย พวกเต้าหยินได้ฟังสิ่งต่างก็พากันถอยออกไปข้างนอกคุกเขาคอยท่าอยู่ข้างหน้าลาน เหน้เจียเห็นพวกเต้าหยินออกไปข้างนอกหมดแล้ว จึงลุกยืนขึ้นถกผ้าหนึ่งเสื่อขึ้นแล้ว ก็เย็บวไสในขวดดอกไม้เต็มทั้งสองขวด โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็ดีใจ พุดว่าวันนี้เราจะต้องให้เขาบ้าง จึงยื่นขึ้นถกกางเกงเย็บวออกซ้า ๆ คุกเข่าลงกระดาน เย็บวไสกระดางใหญ่เต็มกระดาง ชั่วเจ้งก็เย็บวไสอย่างไว้เต็มอย่าง ครั้นเสร็จแล้วก็ลงนั่งเรียบร้อยอย่างเต็ม พุดว่าพวกเจ้าจงเข้ามาเอาน้ำมนต์ทิพย์ไปเถิด

ฝ่ายพวกเต้าหยินเปิดประตูเข้าไป ต่างก็พากันเคารพขอบคุณช่วยกันยกน้ำรวมไว้ที่เดียวกัน จึงบอกพวกสาธุศิษย์ทั้งหลายให้เอาถ้วยเล็กมาตักกิน เขาลัดได้เขียนได้ด้วยมาตักกินพอเต็มเข้าไปอุตสาห์จิบปากจิบคอกสั่นลกลัดได้เขียนถามว่าที่กินดีหรือ เขาลัดว่าว่ำรสผาด ๆ ขึ้น ๆ เย็บวลัดได้เขียนดื่มเข้าไปครึ่งถ้วยว่าคาว ๆ คุกเย็บวหมู เหน้เจียนั่งอยู่ข้างบนได้ยินดังนั้นก็รู้ว่าจะเกิดความแล้ว เราลองฝีมือให้มันรู้และไว้ชื่อให้ปรากฏด้วย คิดดังนั้นแล้วก็ออกปากเรียกว่า เย็บวอ้ายพวกเต้าหยิน มิ่งทำการทุจริตมากมายเหลือเกินไม่มีความยุติธรรมเลย มิ่งคิดว่าท่านพรหมซ่มเซงจะลงมาง่าย ๆ ดังนั้นหรือ เราจะบอกพวกเจ้าให้รู้สึกตามความจริง นี่คือพระดั่งซ่มจั้งรับสั่งพระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ วันนี่วันดีจึงลงมากินเครื่องบวงสรวงขนมนมเนย จะเป็นที่สำราญแก่พวกเจ้าที่เคารพบนอบ ไม่มีอะไรจะตอบแทนให้สมความดีของพวกเจ้า จึงถ่ายปัสสาวะลงไว้ในขวดในหม้อต่างน้ำมนต์ ให้พวกเจ้ากินเพื่อสิริมงคลอายุยืนนาน ฝ่ายพวกเต้าหยินเมื่อได้ฟังดังนั้นก็พากันกันประตู พร้อมกันถือเครื่องศาสตราอาวุธธนูและไม้ต่าง ๆ ปาใส่เข้าไปแล้วก็ตรูกันถือไม้บุกรุกเข้าไปจะตี ฝ่ายเหน้เจียคอยต่อสู้อรับร้อมมือหนึ่งหนีบโป๊ยก่าย มือหนึ่งหนีบชั่วเจ้ง ปิดป้องลอดหนีออกมาพ้นประตู ก็เหาะหนีกลับมายังวัดตี้เอียนยี่ ครั้นถึงก็ลงเดินเข้าในกฎีพากันเข้าที่นอน ลักประเดี้ยวก็สว่างในพระราชวังก็ตีกลองสัญญาพระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกขุนนาง ขุนนางเข้าเฝ้าประชุมพร้อมกันทั้งข้าวยาว เวลานั้นพระดั่งซ่มจั้งก็ตื่นนอนลุกจากที่เรียกสาธุศิษย์ทั้งสาม จะเข้าไปในวังเปลี่ยนหนังสือเดินทาง

เหน้เจียโป๊ยก่ายชั่วเจ้ง ก็ตื่นขึ้นล้างหน้าล้างตาแล้วก็จัดแจงตามอาจารย์ไป อาจารย์กับศิษย์พากันเดินมาครั้นถึงหอเหงาฮ่องเล้า พระดั่งซ่มจั้งจึงพุดแก่ขุนนางที่เฝ้าประตูว่า อาตมภาพพระสงฆ์อยู่เมืองไต้ถึงถือรับสั่งจะไปเมืองไซที่อาราธนาพระธรรม บัดนี้มาถึงนี้จะขอเปลี่ยนหนังสือ ขอท่านได้เข้าไปกราบทูลให้ทรงทราบด้วยพวกขุนนาง ก็นำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินให้ทรงทราบแล้ว จึงมีรับสั่งว่าพวกพระสงฆ์เหล่านี้ไม่มีที่ตายจะมหาหาที่ตาย พวกขุนนางที่คอยจับ

ทำไมอยู่จึงไม่จับมาส่งเล่า ขณะนั้นมีขุนนางผู้ใหญ่คนหนึ่งกราบทูลขึ้นว่า เมืองใต้ถึงในชมพูทวีปนี้เป็นเมืองใหญ่ มาถึงนี้ทางไกลตั้งหมื่นโยชน์ อันพระสงฆ์ที่มานี้คงจะมีอภิไศยการฤทธาอาณูภาพ จึงสามารถมาประเทศไซอิ๋วได้ ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาเอาแต่หนังสือดู ถ้าถูกต้องแล้วก็ควรจะปล่อยไป จึงจะชอบด้วยทางทศพิธราชธรรมพระเจ้าแผ่นดินก็ทรงเห็นชอบด้วยตามถ้อยคำที่ขุนนางกราบทูลนั้น จึงรับสั่งให้นำพระดังซ่มจิ้งเข้าไปเฝ้า

พระดังซ่มจิ้งกับพวกศิษย์ทั้งสามก็พร้อมกันเข้ามาในท้องพระโรง ครั้นถึงหน้าพระที่นั่งก็ยืนเรียงกันเป็นแถวอยู่ จึงนำหนังสือสำหรับตัวออกถวาย พระเจ้าแผ่นดินทรงรับมาทอดพระเนตรพิจารณาดู ในขณะนั้นพวกชั้นที่เข้ามากราบทูลว่าบัดนี้ท่านอาจารย์เต้าหยินจะขอเข้ามาเฝ้า เมื่อพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังขุนนางกราบทูลดังนั้นก็ลงจากพระที่นั่งเสด็จออกมาคอยรับ ฝ่ายเต้าหยินทั้งสามก็เดินเข้ามาถึงพระที่นั่ง ก็ขึ้นนั่ง ส่วนพระเจ้าแผ่นดินก็ยกพระองค์รับเชิญ พระดังซ่มจิ้งหันหน้าไปดู เห็นเต้าหยินเดินตรงเข้ามาขึ้นที่นั่งมิได้เคารพต่อผู้ใด พวกขุนนางซ้ายขวาก็ก้มหน้าไม่กล้าแลดู เต้าหยินขึ้นนั่งเสมอพระเจ้าแผ่นดินก็มีได้ทำความเคารพ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า ข้าพเจ้ามิได้ให้หา เหตุใดท่านได้เขียนจึงเข้ามา ท่านจะมีกิจธุระประการใดหรือ เต้าหยินกราบทูลว่า ข้าพเจ้ามีกิจอันหนึ่งจึงได้มาเฝ้าคือพวกพระสงฆ์ทั้งสิ้นจะมาแต่เมืองโคซำพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าแผ่นดินตรัสบอกว่าเธออยู่เมืองใต้ถึง มีรับสั่งให้ไปไซที่อาราธนาพระธรรม เต้าหยินได้ฟังดังนั้นก็ตบมือหัวเราะพูดว่า ข้าพเจ้าหมายว่ามันหนีพ้นไปแล้ว มิรู้จักกลับมาอยู่ที่นี้เอง

พระเจ้าแผ่นดินตกพระทัยถามว่า พระสงฆ์เหล่านี้ได้ทำให้ท่านอาจารย์เดือดร้อนอย่างไรหรือ เธอมาบอกชื่อแซ่แก่ข้าพเจ้าข้าพเจ้าก็อยากจะได้ใครส่งไปให้ท่านใช้ แต่ท่านขุนนางผู้ใหญ่ทำยซื่อได้ทูลทัดทานเราเห็นว่าถูกต้องและทั้งเห็นว่าเธอมาจากเมืองใต้ถึง จึงเรียกเข้ามาพิจารณาหนังสือนั้น หากว่าพวกพระสงฆ์เหล่านี้มีโทษก็แล้วแต่ท่านเกิด เต้าหยินหัวเราะแล้วพูดว่า พระองค์ยังไม่ทรงทราบคือเธอมาเมื่อวันวานนี้ ยังที่ประตูเมืองทิศตะวันออก มาสาธุศิษย์ของข้าพเจ้าตายเสียสองคนแล้ว และยังข้ำปล่อยพระสงฆ์ห้าร้อยรูปเสียด้วยอีก และทำลายแก้วนิลกระเบื้องอิฐปูนไม้เสียไปทั้งสิ้น ครั้นเมื่อคืนนี้มาทำลายที่บุซาซ่มเซงไปหมดสิ้นอีก และลักกินผลไม้ขมมนมเนยที่พระราชทานสิ้น พวกข้าพเจ้าสำคัญว่าซ่มเซงเสด็จลงมาจึงพากันขอน้ำมนต์น้ำยาทิพย์ เพื่อจะนำมาถวายพระองค์ มิได้รู้ว่าสงฆ์พวกนี้ถ่ายปัสสาวะไว้ในที่หลอกลวงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับตัวก็พากันหนีไปบัดนี้กลับมาอยู่ที่นี้

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงทราบดังนั้นก็ทรงพระพิโรธยิ่งนัก จะใคร่ลงโทษ

พระสงฆ์ทั้งสี่นั้น ในทันใดนั้นเห็นเจี๋ยจิ้งพูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ขอพระองค์จงยับยั้งพระทัยก่อน ข้าพเจ้าจะทูลให้ทรงทราบบ้าง ซึ่งอาจารย์เต๋าหยินมาทูลกล่าวโทษว่าข้าพเจ้าฆ่าศิษย์เสียสองคนนั้นผู้ใดเป็นพยานได้รู้เห็น แม้ว่าจริงดังนั้นพวกข้าพเจ้าจะยอมถ่ายใช้ชีวิตให้เธอทั้งสอง ข้อที่กล่าวว่าข้าพเจ้าทำลายเกวียนและสิ่งของที่ปลุกสร้างเหล่านั้น และปล่อยพระสงฆ์ที่มีโทษการที่กล่าวนี้ไม่มีพยานยืนยัน และกล่าวว่าข้าพเจ้าทำลายรูปชัมเซงและสิ่งของเครื่องบูชาเสียนั้น ทั้งลักกินผลไม้และขนมนมเนย ก็พวกข้าพเจ้าจรมาแต่เมืองได้ถึงหนทางไกลไม่รู้เบาะแส เหตุใดจะรู้ว่าโรงพิธีอยู่ที่แห่งใดและข้อที่กล่าวว่าข้าพเจ้าถ่ายปัสสาวะไว้ ก็ควรจะจับกุมเอาตัวไว้จึงจะชอบ ซึ่งเอาความเท็จไม่จริงมากล่าวโทษข้าพเจ้าว่ากลางวันฆ่าผู้พันคนตายดังนี้ และมนุษย์ทั้งหลายที่ปลอมชื่อปลอมแซ่กันก็มีอยู่เป็นเช่นอย่างถมไปจะนับจะประมาณมิได้ ด้วยเหตุอย่างไรจึงพูดว่าข้าพเจ้ากระทำการชั่วร้ายดังนี้ เป็นข้อความเลื่อนลอยหาหลักฐานอันใดไม่ขอพระองค์ได้ทรงพระราชดำริก่อน โดยทางยุติธรรม

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินทรงฟังเห็นเจี๋ยซีแจงก็ลึงเลพระทัยอยู่ แต่หากมีความเชื่อและความนับถือเต๋าหยินก็ยิ่งทรงตรึกตรองอยู่ พอเห็นขุนนางเข้ามากราบทูลว่าพวกก้านผู้ใหญ่บ้านทั้งหลายมาคอยรับรับสั่งอยู่นอกประตู พระองค์ทรงทราบแล้วจึงโปรดให้นำเข้าไปเฝ้าพวกขุนนางก็ออกไปนำก้านผู้ใหญ่บ้านสี่สิบกว่าเข้าไปเฝ้า ถวายบังคมแล้วก็กราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ ในปีนี้ตั้งแต่เดือนห้าเดือนหกเดือนเจ็ดมาแล้วนี้ไม่มีฝน วิตกว่าเดือนแปดเดือนเก้าฝนจะแล้งเพราะฉะนั้นพวกข้าพเจ้ามากราบทูลขอเชิญท่านอาจารย์เต๋าหยินตั้งพิธีขอฝนขอพระบารมีเป็นที่พึ่งได้โปรดเกล้าทรงพระอนุเคราะห์แก่อาณาประชาราษฎร์ทั้งหลาย ให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข

สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น จึงตรัสว่า การที่ท่านทั้งหลายมากราบทูลนี้ก็ทรงทราบอยู่แล้ว พระองค์จึงตรัสแก่พระถึงข้มจั้งว่า ข้าพเจ้านับถือศาสนาเต๋าหยิน มิได้นับถือพระสงฆ์เพราะเหตุใด เพราะเหตุที่พระสงฆ์ตั้งพิธีขอฝน ๆ ก็ไม่ตก ส่วนท่านได้เขียนลงมาจากฟ้าทำพิธีขอฝน ๆ ก็ตกลงมาชุ่มชื้น ราษฎรทั้งหลายมีความอิมเอิบบริบูรณ์ทั่วทุกตำบล ก็ท่านมาแต่ทางไกลได้ผิดพลาดต่อท่านได้เขียน ก็ยอมมีโทษมาก แต่ข้าพเจ้าจะยกให้ท่านยังสามารถจะตั้งพิธีขอฝนให้ฝนตกได้หรือไม่ แม้ว่าท่านขอฝนได้ข้าพเจ้าจะยกโทษนั้นให้มิให้มีโทษ และเปลี่ยนหนังสือเดินทางให้แม้ว่าฝนไม่ตกก็จะต้องโทษตามกฎหมาย ประจานให้ชาวเมืองรู้ทั่วกัน เห็นเจี๋ยได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินตรัสดังนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่าข้าพเจ้าสามารถจะขอฝนให้ตกได้ตามต้องการ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเห็นเจี๋ยรับดังนั้น

จึงรับสั่งให้ขุนนางพนักงานจัดเครื่องพิธี และสั่งให้จัดราชรถ พระองค์จะเสด็จไปทอดพระเนตรยังหอเหงาห้องเล่า

ฝ่ายขุนนางพนักงานก็จัดการตามรับสั่งเสร็จพระองค์ก็เสด็จพร้อมด้วยขุนนางข้าราชการ มาประทับยังหอเหงาห้องเล่าแล้ว พระด้งซั่มจิ้งกับพวกศิษย์ก็พากันตามเสด็จมาอยู่ข้างล่าง ฝ่ายอาจารย์เต๋าหยินทั้งสามขึ้นนั่งอยู่บนหอกับด้วยพระเจ้าแผ่นดิน บัดเดี๋ยวมิซุนนางขี้ม้าวิ่งมาบอกว่า การพิธีสารพัดจัดเสร็จแล้ว ขอเชิญท่านได้เขียนไปบวงสรวง

เข่าลัดอาจารย์ใหญ่ได้ฟังดังนั้นก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ยอตัวคำนับแก่พระเจ้าแผ่นดินแล้ว เดินลงมาจากหอ เหงาเจียวิ่งมากขึ้นหน้าไว้ ถามว่าจินแสจะไปข้างไหน เต๋าหยินตอบว่าจะขึ้นทำพิธีขอฝน เหงาเจียวิ่งเห็นว่าเห็นจะผิดที่ทำงานยกย่องกันเอง ทำไมไม่ให้ข้าพเจ้าผู้มาทางไกลขอก่อนเล่า นี่คือจุดกำลังมังกรจะเบียดที่ของงูหรือแม้ว่าท่านจะขึ้นไปก่อน จะต้องต่อหน้าพระที่นั่ง พระเจ้าแผ่นดินแสดงความทรงพระอนุญาตจึงขึ้น เต๋าหยินถามว่าแสดงความอะไร เหงาเจียวิ่งท่านกับข้าพเจ้าพร้อมกันขึ้นทำพิธีขอฝน จะรู้ได้หรือว่าฝนของท่านหรือฝนของข้าพเจ้า ก็จะไม่รู้ว่าความชอบของผู้ใด เต๋าหยินพูดว่า จงดูป้ายจะร้องเรียกเป็นลำดับ คือที่หนึ่งร้องให้มีลมที่สองร้องให้มีเมฆ ที่สามร้องให้มีฟ้าร้อง ที่สี่ให้มีฝนตก ที่ห้าให้ฝนหยุด เหงาเจียวิ่งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะก๊ากใหญ่ แล้วพูดว่าข้าพเจ้าพวกสงฆ์ยังไม่เคยเห็น เชิญท่านเถิด ๆ

เต๋าหยินได้เขียนจึงเดินไปก่อน พระด้งซั่มจิ้งกับศิษย์เดินตามหลังไป ครั้นมาถึงหน้าประตูพิธี แลเข้าไปเห็นมีแท่นสูงสักสามวาในรอบนั้นปักธงยี่สิบแปดคัน เป็นอย่างดาวยี่สิบแปดดวง บนแท่นนั้นมีโต๊ะตั้งไว้โต๊ะหนึ่งมีเครื่องบูชากระถางปักรูปเชิงเทียนหม้อไฟ กลางโต๊ะมีป้ายทองจารึกชื่อเจ้ารามสูร ข้างนั้นมีกระถางตั้งห้ากระถาง ใส่น้ำใสเต็มทุกกระถาง บนน้ำนั้นทิ้งยอดใบสนลอยอยู่ทุก ๆ กระถาง มีป้ายเหล็กวางซ้อนบนกระถางแผ่นหนึ่ง เขียนยันต์ชื่อรามสูร ข้างนั้นมีไม้หลักห้าอันเขียนชื่อพระพายทุก ๆ หลัก หลักหนึ่งมีเต๋าหยินยืนอยู่สองคน มือถือลูกตุ้มเหล็กคอยเคาะหลักนั้น ข้างหลังแท่นมีพวกเต๋าหยินหลายคนคอยเขียนหนังสือยันต์ที่หว่างปักกระดาดาวราวไฟไว้ราวหนึ่งและมีรูปหุ่นคนสองสามรูปเป็นกิริยาราชทูตของพระภูมิเจ้าที่ใช้สอย

ฝ่ายเต๋าหยินมาถึงก็ตรงขึ้นไปบนแท่นยืนอยู่ข้างหนึ่ง ข้างนั้นมีเต๋าหยินน้อยมือถือกระดาดายันต์เหลืองและเกี่ยมอันหนึ่ง เอามาส่งให้อาจารย์เต๋าหยิน ๆ รับเอากะเกี่ยมและยันต์มาถือมือก็จับเกี่ยมยกขึ้นเสกร้ายเวท เอายันต์แผ่นหนึ่งวางเผาบนหม้อไฟแล้ว ข้างล่างนั้นพวกเต๋าหยินน้อยสองสามคนก็เอายันต์เผา และกระดาด

ยันต์ ที่รวานั้นก็จุดไฟเผา ข้างบนแทนนั้นเสียงอู๋ทีหนึ่งและป้ายพระพายก็มีเสียง ลั่นดังบนเวหา มีลมพัดฉิว ๆ มา

ปิยกายเห็นดังนั้น ปากก็บ่นว่าเห็นจะไม่เป็นการเต้าหยินนี้เธอมีความรู้พิเศษจริง อาจทำป้ายให้มีเสียงขึ้นได้ ก็มีลมพัดมาดังนี้ หั่งเจียวว่าพวกเราจงเจียบ ๆ อย่ายุดจาแก่เรา ๆ จะมีธุระการไป พุดดังนั้นแล้วก็ถอนขนเพชรออกหนึ่งขน ร่ายพระคาถาเป่าแปลงเป็นหั่งเจียวปลอมยีนอยู่ที่นั่น ตัวหั่งเจียวก็เหาะขึ้นบนเวหา ถามว่าผู้ใดเป็นพนักงานลม ฝ่ายพระพายตกใจก็รีบรัดปากถุงลมให้หยุดแล้ว ก็ลงค้ำับหั่งเจียว หั่งเจียวพุดว่าข้าพเจ้ารักษาพระถังซัมจั๋งไปไซ้ที่อาราธนาพระธรรม จะทดลองขอฝนแก่เต้าหยินทำไมพระพายจึงไม่ช่วยเรา กลับไปช่วยเต้าหยินเล่า เรา จะยกโทษให้ จงเก็บลมเสียให้สิ้น แม้ว่ามีสักนิดหน่อย พัดให้สิ่งของ ๆ เต้าหยิน ไหวเราจะดีด้วยกระบอกเหล็กกายสิทธิ์นี้ยี่สิบที พระพายตอบว่า ข้าพเจ้าไม่กล้าแล้ว ในทันใดนั้นลมก็สงบเจียบหยุดไปสิ้น

ฝ่ายเต้าหยินก็เอายันต์ออกเผือกอีกแผ่นหนึ่งก็ติดกับโต๊ะทีหนึ่ง ก็เห็นบนอากาศ มีสายเมฆออกม้วนท้องฟ้า หั่งเจียวร้องถามว่าที่ทำเมฆนั้นผู้ใด เทพบุตรทำเมฆก็ ตกใจมาค้ำับบอกว่า ข้าพเจ้าคือหนึ่งกุน หั่งเจียวจึงเอาความนั้นมาเล่าให้ฟัง ทุกประการแล้ว หนึ่งกุนก็เก็บเมฆเสียหมดสิ้น ท้องฟ้าทั่วโลกไม่มีเมฆฝนเลย

ฝ่ายเต้าหยินจิตใจให้ร้อนรน ก็คลายมวยผมปล่อยลงร่ายเวทเสกเผ้ายันต์อีก แผ่นหนึ่ง เอาป้ายตกลงกับโต๊ะก็แลเห็นข้างทิศอาคเนย์ เทพดาแดงทีกุน ขับพวกรามสูรมายังอากาศ พบหั่งเจียวก็ค้ำับ หั่งเจียวก็ชี้แจงเล่าเหตุผลให้ทราบ ทุกประการ แล้วต่อว่า ๆ ทำไมพวกท่านมาโดยใจดังนี้มีรับสั่งอย่างไรหรือ

ทีกุนบอกว่า เต้าหยินเผ้ายันต์รามสูรและหนังสือขอร้องขึ้นไปร้อนถึงเง็กเซียง ฮ่องเต้ มีรับสั่งให้พวกข้าพเจ้ามาพวกข้าพเจ้าจึงได้มาทำการตามรับสั่ง หั่งเจียว ว่า ถ้ากระนั้นจงหยุดก่อน ไว้รอข้าพเจ้ากระทำการ จึงลงมือช่วยกันเกิด ฝ่าย เต้าหยินไม่มีเสียงรามสูรจิตใจให้หวาดหวั่น ก็รีบจุดธูปจุดเทียนเพิ่มเติมเอายันต์ เผือกอีกแผ่นหนึ่งเอาป้ายตกลงกับโต๊ะ ทันใดนั้นเห็นเล่งฮ่องพระยานาคทั้งสี่สมุทร ขับบริวารริบมา หั่งเจียวมาสักตร์ร้องตวาดถามว่า เจ้ากิ้งเล่งฮ่องจะไปข้างไหน ฝากกิ้งเล่งฮ่องเห็นหั่งเจียวก็เข้ามาค้ำับ หั่งเจียวจึงเล่าเหตุการณ์นั้น ๆ ให้ฟังทุก ประการ แล้วพุดว่าเมื่อวันก่อน มีความลำบากแก่ท่านไม่สำเร็จ คราวนี้ขอช่วย เป็นกำลัง

เล่งฮ่องพุดว่าท่านอย่ามีความวิตก ข้าพเจ้าจะทำตามท่านสั่งทุกประการ หั่งเจียวว่าขอบใจท่าน เมื่อวันก่อนบุตรของท่านได้มาช่วยจับปีศาจ ช่วยอาจารย์ ของข้าพเจ้าให้ข้ามฟากมาได้ เล่งฮ่องบอกว่า ปีศาจนั้นบัดนี้ยังมีอยู่ในทะเลยัง

ไม่กล้าจะรำเองจะใคร่เชิญได้เชิญไปตัดสินแห่งเจี๋ยพูดว่า โทษานูโทษนั้นแล้วแต่ท่านจะเห็นสมควรเถิด เวลานี้ขอท่านได้ช่วยเป็นกำลังแก่ข้าพเจ้าเถิด ด้วยเด้าหยินร้องเรียกสี่หนแล้ว ก็ถึงเวรข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะไม่เข้าในยันต์เขียนและตบตีซึ่งป้ายนั้น เองที่กุนพูดว่า ท่านสั่งแล้วก็ต้องทำตามท่านสั่ง แต่วิตกว่าไม่มีสัญญาจะไม่เข้าใจกันได้ แห่งเจี๋ยพูดว่า ข้าพเจ้าจะเอากระบองนี้เป็นสัญญา แม้ว่าข้าพเจ้าชี้ขึ้นจงให้มีลม พระพายก็รับสัญญาว่าจะให้เกิดลม ถ้าชี้ที่สองจงให้เกิดเมฆขึ้น หนึ่งกุนก็รับสัญญาว่า จะทำให้เกิดเมฆขึ้น ถ้าชี้ที่สามจงให้ฟ้าร้อง รามสูรก็รับสัญญาจะทำให้ฟ้าร้อง ถ้าชี้ที่สี่จงให้ฝนตก เล่งอ่องทั้งสี่ก็รับสัญญาจะทำให้ฝนตก ถ้าชี้ที่ห้าให้ฟ้าสว่างปรกติ แล้วกำชับว่า ตามสัญญานี้ขออย่าให้เคลื่อนคลาด กำชับแล้วแห่งเจี๋ยก็ลงมายังที่เดิม เรียกชนกลับเข้าตัวแล้วก็ยืนแอบพระถังซัมจั๋งอยู่ แล้วร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า ท่านจินแสเชิญสี่หนแล้ว ก็ไม่มีลมและเมฆและฟ้าร้องและฝนเล่า จะต้องให้ข้าพเจ้าทำบ้างจึงจะควร

ฝ่ายเด้าหยินสนใจไม่รู้ที่จะทำประการใด ก็เดินกลับลงมาไปขึ้นหอ (เหงาห้องเล่า) เข้าเฝ้าพูลพระเจ้าแผ่นดิน แห่งเจี๋ยก็เดินตามไป พระเจ้าแผ่นดินก็ตรัสถามว่า ข้าพเจ้าคอยฟังคอยดูท่านอาจารย์ทำการพิธีบวงสรวงสี่หนแล้ว ก็ไม่เห็นมีลมและฝนการจะเป็นอย่างไรหรือ เด้าหยินทูลว่า วันนี้เทพยดาพนักงานที่ทำลมและฝนไม่อยู่ แห่งเจี๋ยพูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า วันนี้เทพยดาอยู่พร้อมกัน ที่ฝนไม่ตกนั้นเพราะวิทยาของจินแสไม่ศักดิ์สิทธิ์ เชิญเธอจึงไม่มา เมื่อพระเจ้าแผ่นดินได้ฟังแห่งเจี๋ยพูดดังนั้น จึงทรงอนุญาตว่า ถ้ากระนั้นแห่งเจี๋ยจงกระทำให้เกิดลมและฝนเถิดเราจะคอยดู แห่งเจี๋ยได้ออนุญาตแล้ว ก็คำนับเดินกลับมายังพิธีบอกพระถังซัมจั๋งให้ขึ้นบนโรงพิธี พระถังซัมจั๋งว่า อาตมภาพไม่เคยขอฝน แห่งเจี๋ยพูดว่าท่านไม่ต้องบวงสรวงจงทำเป็นนั่งสวดมนต์เท่านั้น ข้าพเจ้าจะทำเองท่านอย่าได้วิตกเลย พระถังซัมจั๋งขึ้นบนแล้วนั่งสำรวมจิตสวดพระคัมภีร์ (ซิมกอง) เวลานั้นมีขุนนางซึ่งม้าวิ่งมาถามว่า ท่านสงฆ์หมื่นนี้ทำไมไม่ได้ยินเสียงป้ายสัญญาเล่า และทำไมไม่เผากะดาศยันต์เล่า แห่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้น จึงพูดด้วยเสียงอันดังว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องการ พวกข้าพเจ้าไม่ต้องบวงสรวงขอเอาโดยทางความระงับ ขุนนางผู้นั้นก็กลับไปกราบทูล แห่งเจี๋ยได้ฟังพระถังซัมจั๋งสวดมนต์จบแล้ว จึงชักกระบองออกจากภูแก้วกวัดไปมาที่หนึ่งแล้ว เอากระบองชี้ขึ้นบนเวหา ในทันใดนั้นก็บังเกิดลมพัดเป็นพายุใหญ่ พัดจนกระเบื้องและดินทรายปลิวว่อนมีดมนไปทั้งอากาศ แล้วแห่งเจี๋ยเอากระบองชี้ขึ้นบนอากาศอีกที่หนึ่ง ในทันใดนั้นเมฆฝนก็ตั้งขึ้นเต็มไปทุกทิศเขี้ยวข่ม แห่งเจี๋ยเอากระบองชี้ขึ้นไปบนเวหาอีกที่หนึ่ง ในทันใดนั้นฟ้าก็ร้องครืนครื้นลั่นสะท้านไปทั่วโลก แห่งเจี๋ยก็ชักกระบองขึ้นไปบนเวลาอีกที่หนึ่ง ฝนก็ตกลง

มาทันทีตั้งแต่สามโมงเช้าจนเวลาเที่ยง ในกำแพงเมืองน้ำท่วมถนนหนทางไปทั้งสิ้น เจ้าแผ่นดินรับสั่งว่าน้ำก็มากแล้ว ข้าวปลาจะเสียไปหมด จะกลับเป็นไมตรี

เหงิงเจียได้ฟังดังนั้น จึงเอากรบองชี้ขึ้นบนเวหาที่หนึ่งฝนก็หยุดลมก็หายรามสูรก็ไม่มีเสียงเมฆก็ม้วนหอบหายไปหมด ท้องฟ้าก็ขาวสว่างไสวผ่องใสเหมือนปรกติ แต่เดิมพระเจ้าแผ่นดินมีพระทัยโสมนัสยินดียิ่งนัก พวกขุนนางทั้งหลายก็พร้อมกันสรรเสริญทุก ๆ คน ว่าพระสงฆ์องค์นี้ดีจริง พระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จกลับเข้าพระราชวัง ทรงเปลี่ยนหนังสือสัญญาประทับตราแผ่นดินให้

เด้าหยินทั้งสามกราบทูลขัดขวางว่า ขอพระองค์ได้ทราบฝนตกในครั้งนี้ ไม่ใช่พานะของพระสงฆ์พวกนี้ คือพานะอำนาจของข้าพเจ้าทั้งสิ้น พระเจ้าแผ่นดินรับสั่งว่าท่านอาจารย์พูดว่าเล่งอ่องไม่อยู่ขอฝนไม่ได้ ครั้นเธอขึ้นไปขอก็ตกลงมาท่าใหญ่ฉะนี้ ทำไมจึงมาพูดลบถ่วงความชอบของเธอเสียเล่า เข้าลัดทูลว่าข้าพเจ้าขึ้นทำพิธีบวงสรวงและเผาซึ่งยันต์และหนังสือกราบทูลไปยังสวรรค์และเคาะไม้สัญญา เล่งอ่องจะไม่มานั้นได้อยู่หรือ ครั้นข้าพเจ้าลงจากพิธีฝ่ายพระสงฆ์ขึ้นพอมาประจวบเข้าจึงได้บังเกิดฝน เมื่อจะพิเคราะห์ให้ดีแล้วก็ไปด้วยข้าพเจ้าบวงสรวงทั้งสิ้น ทำไมจึงกลับเป็นความชอบของพระสงฆ์ไปฝ่ายเดียวเล่า

พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังเด้าหยินก็เกิดความสงสัย ไม่แน่นอนในใจลงไปได้ว่าอย่างไร เหงิงเจียจึงกราบทูลว่าขอพระองค์ได้ทราบ คือเธอทำด้วยเวทมนตร์กลเสน่ห์ทางไสยศาสตร์ไม่เป็นความจริงได้ แม้จะเห็นว่าไม่แน่ว่าเป็นความจริงฝนตกด้วยอำนาจของผู้ใด บัดนี้เล่งอ่องนาคทั้งสี่อยู่บนเวหา ข้าพเจ้ายังไม่บอกให้ไป ถ้าเด้าหยินเป็นผู้วิเศษจริงจงเรียกเล่งอ่องออกมาให้เห็นตัวได้ จึงจะเห็นจริงว่าซึ่งลมและฝนตกนั้นเป็นเพราะฤทธิ์เดชและความสำเร็จมาจากเธอจริง

พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังเหงิงเจียกราบทูลดังนั้น ก็มีพระทัยยินดียิ่งนัก จึงตรัสว่าข้าพเจ้าได้ราชสมบัติยี่สิบสามปีแล้ว ยังไม่เคยเห็นรูปพระยาเล่งอ่องว่าจะเป็นประการใด ขอท่านทั้งสองจงสำแดงวิชาความรู้อันประเสริฐให้ข้าพเจ้าเห็นเป็นขวัญตาสักครั้งหนึ่งเกิด ความชอบจะอยู่แก่ท่านผู้เดียว ถ้าหากว่าเรียกมาได้ จะเอาโทษให้สาหัส

เด้าหยินทูลว่าพวกข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ขอให้พวกสงฆ์เรียกมาเกิด เหงิงเจียหงนหน้าขึ้นบนอากาศร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า ท่านเง่ากวงอยู่ที่ไหนจงพาพวกพี่น้องบริวารออกทั้งรูป ให้เห็นปรากฏแก่ตามมนุษย์โลก เล่งอ่องได้ยินดังนั้นก็ออกจากกลีบเมฆลอยอยู่บนเวหาทั้งสี่พี่น้อง พลิกแปลงเลี้ยวลดเร็วร้อนไปมาตรงปราสาทกิมหลวนเตี้ย

พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรเห็นดังนั้น ก็จุดธูปเทียนบูชาขุนนางทั้งหลายก็

คุกเข่าลงคำนับทุกคน แล้วพระองค์จึงตรัสว่ามีความลำบากแก่ท่านเล่งอ่องได้ อุตสาห์ลงมาขอเชิญท่านกลับเถิด วันอื่นข้าพเจ้าจึงจะตอบแทนพระคุณ แห่งเจียพูดว่าท่านเล่งอ่องและเทพบุตรทั้งหลายจงกลับไปยังที่เกิด วันอื่นข้าพเจ้าจะขอบพระคุณท่าน ฝ่ายพระยาเล่งอ่องและเทพดาทั้งหลายได้ฟังดังนั้น ก็อันตรธานสูญหายกลับไปยังสำนักแห่งตน

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินเห็นแห่งเจียมีอำนาจฤทธิ์เดชศักดิ์สิทธิ์ อาจสามารถเรียกเชิญเล่งอ่องและเทวดาได้ จึงหยิบเอาตราจะประทับส่งให้พระดั่งซ่มจั่งไป ฝ่ายเต้าหยินทั้งสามก็คุกเข่าลงคำนับกับพื้น พระเจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้นก็เสด็จลงจากบัลลังก์ เข้าประคองอาจารย์เต้าหยินไว้แล้วตรัสว่า ท่านอาจารย์ทำไมวันนี้จึงมาทำกริยาอย่างนี้จะว่ากระไรหรือ เต้าหยินทูลว่า พระองค์ได้ทราบคือพวกข้าพเจ้ามาถึงเมืองนี้ก็ปรารถนาจะรักษาบ้านเมืองของพระองค์ให้ราษฎรมีความสุข มาวันนี้พวกสงฆ์เอาวิชาความรู้ออกเล่น แม้พระองค์ปล่อยเธอไปก็จะเสียเกียรติยศของพวกข้าพเจ้า พระองค์เห็นแก่ฝนเวลาเดียวก็มากโทษฆ่าคนตายเสียนั้น จะไม่มีความประมาทพวกข้าพเจ้ามากหรือขอพระองค์อย่าเพิ่งให้หนังสือไปก่อน ให้พวกพี่น้องข้าพเจ้าทดลองดูก่อน เมื่อพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเต้าหยินกราบทูลดังนั้น ก็ให้่วนวายในพระทัยไป จึงยังมีได้พระราชทานหนังสือให้ จึงตรัสถามเต้าหยินว่าท่านจะใคร่ทดลองด้วยประการใดหรือ

เข้าลัดอาจารย์ทูลว่า ข้าพเจ้าจะลองด้วยนั่งสมาธิพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งว่า ฝ่ายพระสงฆ์นั้นเธออยู่ในทางสมาธิเป็นอารมณ์ ทำไมจึงจะเอาสมาธิมาทดลองแก่เธอเล่า เต้าหยินทูลว่า อันสมาธินี้ไม่เหมือนแก่สมาธิตามเคยนั้น เรียกว่าอริยมะเป็นบันไดสมาธิ พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่า อย่างไรเรียกว่าอริยสมาธิขอให้ท่านชี้แจงข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ เต้าหยินทูลว่า คือเอาไม้ร้อยท่อน เอาห้าสิบท่อนซ้อนขึ้นให้สูงประมาณสิบวา ช่างบนนั้นมีที่นั่งได้จะขึ้นไปไม่ให้เอามือจับและไม่ให้ใช้บันได จะขึ้นก็เหยียบเมฆขึ้นไปนั่ง กำหนดสองสามชั่วโมงกายไม่ไหวสั่น

พระเจ้าแผ่นดินเห็นว่าเป็นการยาก จึงมีรับสั่งแก่พระสงฆ์ว่ามีผู้ใดเข้าใจจะทำได้บ้างหรือ แห่งเจียได้ฟังดังนั้นก็ยั้งนั่งอยู่ ปิยกายถามว่าทำไมที่จึงไม่พูดว่ากระไรแห่งเจียพูดว่าห้องที่ไม่ปิดบังอำพรางอะไรแก่ห้อง แม้ว่าจะขึ้นฟ้าคำดินและวิตน้ำในทะเลหรือเลื่อนแม่น้ำทุก ๆ อย่าง ซึ่งความประหลาดเหล่านั้นที่ทำได้ทั้งสิ้น แต่ที่ว่านั่งสมาธินั้นที่ต้องยอมด้วยสันดานยังมีได้เคย ที่ไหนจะนั่งได้เล่า

พระดั่งซ่มจั่ง ได้ฟังแห่งเจียพูดดังนั้น จึงพูดว่าอาตมนั่งสมาธิได้ แห่งเจียติใจพูดว่าดีแล้ว ๆ ถามว่าอาจารย์จะนั่งได้สักเท่าใด พระดั่งซ่มจั่งตอบว่า อาตมภาพได้พบท่านผู้วิเศษสำเร็จทางสมาธิ อธิบายซึ่งรากเหง้าประเภทของสมาธิให้ฟัง คือ

สมาธิอย่างสูงสำรวมจิตวางที่ช่องทวารเกิดดับ นิ่งได้ทนสามปีสี่ปีแต่วิตกจะขึ้นไปไม่ได้ เหน็เจียว่าอาจารย์อย่าวิตกกังไปรบกวน ข้าพเจ้าจะส่งอาจารย์ขึ้นไปเอง พระถังซัมจั๋งจึงเดินมายังหน้าที่นั่งพนมมือพูดว่า อันสมาธินั้นอาตมภาพนั่งได้

จึงพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดทำขึ้นโดยเร็ว ประมาณชั่วโมงหนึ่งก็แล้วสำเร็จตามรับสั่งสองแท่น ยิงที่ปราสาททมิฬลวงเตี้ยซ้ายขวา ฝ่ายเข้าลัดอาจารย์ใหญ่ก็ลุกจากที่เดินลงมายังพื้นล่าง ก็สำแดงขึ้นเหยียบเมฆตรงขึ้นไปนั่งปรกติดอยู่บนแท่นข้างทิศตะวันตก เหน็เจียก็ถอนขนออกหนึ่งขน แปลงเป็นเหน็เจียยืนอยู่กับปิยกายชั่วเจ็ด ตัวเหน็เจียก็บันดาลเป็นเมฆห้าสีเข้าโอบยกเอาพระถังซัมจั๋งขึ้นนั่งบนแท่นข้างทิศตะวันออก เหน็เจียก็รวมเมฆ แปลงเป็นเมฆลงหวิ่นกลมลงมาจับข้างใบหูปิยกายบอกว่า น้องทั้งสองอย่าพูดจาแก่รูปแปลงนั้นปิยกายบอกว่ารู้แล้ว

ฝ่ายลลิตอาจารย์ทั้งสอง นั่งอยู่ข้างล่างเห็นเธอทั้งสอง ขึ้นนั่งสมาธิก็หลายชั่วโมงยังไม่แพ้ชนะกัน จึงนึกว่าเราจะช่วยได้เขียนสักแรงหนึ่ง จึงถอนเอาผมท้ายทอยออกเส้นหนึ่ง เสกเป็นก้อนกลมแล้วติดขึ้นไปติดบนศีรษะพระถังซัมจั๋งแปลงเป็นตัวหนอนเกาะอยู่ ก็กัดไชศีรษะพระถังซัมจั๋ง

ฝ่ายพระถังซัมจั๋ง ที่แรกก็รู้สึกคัน ทีหลังก็รู้สึกเจ็บอันตามสัญญาที่นั่งสมาธิกายมิให้ไหวถ้าไหวก็เรียกว่าแพ้ เมื่อหนอนกัดศีรษะพระถังซัมจั๋งหนักเข้าก็ทนไม่ไหว จึงคุงอศีรษะลงปิยกายเห็นดังนั้นพูดว่าเห็นจะไม่เป็นการท่านอาจารย์จะบังเกิดลมอะไรขึ้นแล้ว

เหน็เจียพูดว่า อาจารย์เราพูดคำเดียวไม่เป็นคำสองแม้รับได้ก็ได้น้องทั้งสองอย่าวุ่นวาย พี่จะขึ้นไปดูจะเป็นอย่างไรดอกกระมัง เหน็เจียก็บินโผขึ้นไป ถึงศีรษะพระถังซัมจั๋งจึงพิจารณาดู เห็นมีเท่าเมล็ดถั่วเขียวใหญ่ เกาะไชอยู่บนศีรษะพระถังซัมจั๋ง เหน็เจียก็เอื้อมมือไปแกะออกแล้วเอามือเกาถูให้อาจารย์ พระถังซัมจั๋งก็ไม่เจ็บไม่คันนั่งปรกติดไปตามเดิม เหน็เจียจึงนึกว่าศีรษะพระสงฆ์ก็โดนไม่มีเหาเส้นอะไรจะอยู่ได้ นี่ทำไมหนอนจึงมีหนอนมาเกาะอยู่อย่างนี้เห็นจะเป็นพวกเต่าหยีนคนใดคนหนึ่งคิดทำลายอาจารย์เราเป็นแน่ จำเราจะต้องแก้ลงมันบ้าง เหน็เจียจึงโผบินเข้าไปยังที่อาจารย์เต่าหยีนนั่งอยู่ตรงนั้น แปลงเป็นตะขาบตัวหนึ่งยาวเจ็ดองคุลีตรงเข้าเกาะที่รูจมูกเต่าหยีน เต่าหยีนก็นั่งไม่เป็นสุข ขยิบตัวทีหนึ่งก็หกคะเมนลงมาจากแท่นจะถึงแก่ความตายบังเอิญมีคนช่วยก็รอดตายไปได้ พระเจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้นก็ตกพระทัย จึงรับสั่งให้ขุนนางพาตัวอาจารย์ไปอาบน้ำยังตำหนักบ้านฮวย

เหน็เจียจึงบันดาลเป็นเมฆรับพระถังซัมจั๋งลงมานับว่าเป็นการชนะพวกเต่าหยีน

พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้หนังสือเดินทางแก่พระดั่งซิมจิ้ง ลกัลดอาจารย์ที่สองก็
 คุกเข่าลงคำนับทูลขัดว่าขอพระองค์ได้ทราบที่ข้าพเจ้าเคยเป็นโรคลม ครั้นขึ้นสูง
 ถูกลมอากาศจึงได้เป็นเช่นนั้นพวกพระสงฆ์จึงได้ขณะดั่งนี้ ขอพระองค์ได้โปรดให้
 ข้าพเจ้าขึ้นพนันทายบังดาลองดูก่อน พระเจ้าแผ่นดินถามว่า การทายบังตานัน
 อย่างไร เต้าหยินทูลว่า ข้าพเจ้าทายรู้ได้ซึ่งสิ่งของในที่ลับ รู้ได้ว่าเป็นของสิ่งใด
 แม้ว่าพวกพระสงฆ์ทายรู้ได้ก็ควรยอมให้เธอไปแม้เธอทายไม่ได้ขอพระองค์ปรับ
 โทษที่ฆ่าคนนั้นเกิด

พระเจ้าแผ่นดินก็ลงเนื้อเห็นเชื่อตามเต้าหยิน จึงรับสั่งให้ขันตีกองคู่สองชาติ
 แดงนั้นออกมายังตำหนักใน เอาของวิเศษใส่เข้าไปแล้วปิดประตูดูเสียห้ามออก
 มาตั้งไว้ข้างนอกหน้าพระที่นั่ง แล้วพระองค์จึงรับสั่งว่า พวกท่านทั้งสองฝ่าย จงทาย
 ว่าในตู้นั้นมีของสิ่งใด ในทันใดนั้นหึ่งเจี๋ยแปลงเป็นแมลงหวี่ เข้าเกาะตู้พิจารณา
 ดูเห็นมีของเล็กก็ลอดเข้าไปข้างใน จึงได้เห็นเสื้อวิเศษตัวหนึ่งกางเกงวิเศษตัวหนึ่ง
 จึงจับยกขึ้นฉีกป็นไปหมด จึงกัดปลายลิ้นเอาโลหิตพ่นเข้าไปร้องแปลง เสื้อ
 กางเกงก็กลายเป็นระฆังแตกระฆังหนึ่ง แล้วก็ถ่ายปัสสาวะไว้ด้วย แล้วก็ลอด
 ออกมาจับที่ใบหูพระดั่งซิมจิ้งบอกให้ทายของวิเศษว่าระฆังแตกจะเป็นของวิเศษอะไร
 จงทายอย่างนั้นไม่ต้องวิตกอะไรเลย พระดั่งซิมจิ้งจึงเดินเข้าไปจะทาย เต้าหยิน
 ก็ชิงทายว่าในตู้นั้นมีเสื้อหนึ่งตัวกางเกงหนึ่งตัวเป็นของวิเศษสองสิ่ง พระดั่งซิมจิ้ง
 พูดยังไม่ใช่ ในตู้นั้นมีระฆังแตกระฆังหนึ่งเท่านั้น

พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า พระสงฆ์นี้ดูถูกเราว่าไม่มีสิ่งของวิเศษจึงได้ทายว่า
 ระฆังแตกจะนี้ รับสั่งให้จับตัวไว้ พระดั่งซิมจิ้งจึงทูลว่าขอพระองค์ได้เปิดตู้ดูเสีย
 ก่อน แม้ว่ามิของวิเศษจริงขอรับพระราชอาญาตามโทษ ถ้ามิใช่ของวิเศษก็เพียง
 อย่ำลงโทษอาตมภาพเลยจึงพระเจ้าแผ่นดินโปรดให้เปิดตู้ดู ก็แลเห็นมีแต่ระฆัง
 แตกอยู่ระฆังหนึ่งเท่านั้น ก็ยิ่งทรงพระพิโรธว่าใครเอาระฆังแตกใส่เข้าไป พระ
 มเหสีทูลว่า ข้าพเจ้าใส่แก้มือข้าพเจ้าเอง คือเสื้อกางเกงของวิเศษสองสิ่ง เหตุใด
 จึงกลายเป็นของอย่างนี้ไปเล่า

พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าเรารู้เหตุแล้ว ให้พระมเหสีเสด็จเข้าจึงรับสั่งให้ยกตู้
 เข้าไปข้างใน แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปเอาผลชมพู่เขียนผลหนึ่งใส่ไว้ในตู้นั้นปิด
 ประตูเสียแล้ว สั่งให้หามออกไปข้างนอก จึงรับสั่งให้ทาย หึ่งเจี๋ยก็เข้าไปในตู้อีก
 เช่นครั้งก่อน พอแลเห็นผลชมพู่ ก็กลายเป็นรูปเดิมกินผลชมพู่จนหมดลูกยังเหลือ
 แต่เมล็ดในก็วางไว้ แล้วแปลงเป็นแมลงหวี่กลับออกมากระซิบบอกพระดั่งซิมจิ้งว่า
 พระอาจารย์จงทายว่าเมล็ดในชมพู่เขียน พระดั่งซิมจิ้งจะออกปากทาย เต้าหยิน
 ก็ชิงทายว่า ชมพู่ผลหนึ่ง พระดั่งซิมจิ้งว่าชมพู่ก็จริงแต่ไม่มีเนื้อเมล็ดในเท่านั้น

รูปที่ ๑ เขียดัก๊ก

เจ้าเมืองเขียดัก๊กพระองค์นี้เดิมก็ครองราชสมบัติโดยทางทศพิธราชธรรม และเป็นผู้เลือกโลเชื่อถือในพระพุทธศาสนา แต่ครั้งเมื่อปีศาจได้เขียดทั้งสามแปลงลงมาทำกลอุบายล่่าแดงอิทธิฤทธิ์เดซานุภาพต่าง ๆ พระองค์ก็กลับมีพระทัยทรงเชื่อถือเลือกโลในลัทธิและคำสอนแห่งปีศาจทั้งสามผู้เป็นอาจารย์เป็นมัจฉาที่รู้ไป ภายหลังเมื่อเห่งเจียวมาปราบปีศาจทั้งสามนั้นราบคาบแล้ว พระองค์จึงได้กลับพระทัยเลือกโลศรัถธานับถือพระพุทธศาสนาต่อไปอย่างเดิม

รูปที่ ๒ เข้าลัด

เข้าลัด ตนนี้กำเนิดเดิมเป็นเสือโคร่ง ถือศีลภาวนาอยู่ในป่าเขามาช้านาน ภายหลังสำเร็จภาคได้เป็นเซียน มีอิทธิฤทธิ์เดซานุภาพเป็นอันมาก แปลงกายบิดเบือนได้หลายประการ ตั้งตัวเป็นได้เขียนอาจารย์ใหญ่ เป็นมิตรสหายแก่ลกัลดได้เขียน เขี้ยวลัดได้เขียน

เมื่อพระดั่งซ่มจ้งกับศิษย์ทั้งสามมาถึงที่เมืองเขียดัก๊กเข้าลัดชันพนันลองวิชาความรู้กับเห่งเจียว สู้ฤทธิ์เห่งเจียวไม่ได้จึงได้ถึงแก่ความตายร่างกายก็กลับเป็นเสือโคร่งไปตามกำเนิดเดิม

รูปที่ ๓ ลกัลดได้เขียน

ลกัลดได้เขียน ผู้นี้คือกำเนิดเดิมเป็นกวางป่า เธอรักษาศีลภาวนาอยู่ช้านานหลายปี จึงได้สำเร็จภาคเปลี่ยนแปลงกายได้หลายประการ เวทมนตร์ประสิทธิ์ขลัง ตั้งตัวเป็นเซียน เมื่อพระดั่งซ่มจ้งกับศิษย์ทั้งสามมาถึงเมืองเขียดัก๊ก ลกัลดชันพนันแก่เห่งเจียวกระทำอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ สู้ฤทธิ์เห่งเจียวไม่ได้ ก็ถึงแก่ความตายเพราะมีมือเห่งเจียว ร่างกายของลกัลดก็กลายเป็นกวางขาวไปตามกำเนิดเดิม

รูปที่ ๔ เอี้ยวลัด

เอี้ยวลัดได้เขียน ตนนี้อำเนิดเดิมเป็นแพะป่า ได้เรียนวิชาศิลปะลึกลับมาจากเซียนหลายร้อยปี สำเร็จภาคนี้มีตบิอดเปลี่ยนแปลงกายได้หลายประการ ตั้งตัวเป็นได้เขียนอาจารย์ใหญ่ แปลงกายมาอยู่ในเมืองเซี่ยตีก๊ก เมื่อพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ทั้งสามมาถึงเมืองเซี่ยตีก๊ก เอี้ยวลัดได้เขียนชั้นพนันสู้วิชาแก่เหงิงเจียแพ้วความรู้เหงิงเจียจึงได้ถึงแก่ความตาย ร่างกายก็กลายเป็นแพะป่าไปตามกำเนิดเดิม

รูปที่ ๕ ตาเฒ่า ตันเท่ง

ตาเฒ่าตันเท่ง ตั้งบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำทางที่ชื่อ ตันเท่งผู้นี้เป็นคนมั่งมีบริบูรณ์ ยิ่งกว่าคนในตำบลนั้นมีคนนับถือมากเป็นหัวหน้าราษฎรทั้งหลายในหมู่บ้านนั้น

เมื่อพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ทั้งสามมาถึงตำบลนี้ ตาเฒ่าตันเท่งก็ได้ประคองรับรองเลี้ยงดูพระถังซัมจั๋งและศิษย์ทั้งสาม

เหงิงเจียเปี้ยกาย ได้แปลงตัวเป็นเด็กชายหญิง และช่วยปราบปีศาจเลงก้าได้อ่อง ช่วยให้บุตรของตันเท่งรอดพ้นจากความตายได้

รูปที่ ๖ เจ็กซันกิม

เจ็กซันกิม คนนี้คือบุตรหญิงของตาเฒ่าตันเท่ง เมื่อพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ทั้งสามมาถึงหมู่บ้านเกจิง ตาเฒ่าได้รับรองเลี้ยงดูพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ทั้งสาม เวลานั้นเป็นเวรของตาเฒ่าตันเท่งจะต้องส่งบุตรหญิงไปเช่นเจ้าที่ศาลเจ้าเลงก้า ตาเฒ่าตันเท่งมีความอาลัยในบุตรหญิงยิ่งนัก พระถังซัมจั๋งจึงให้เปี้ยกายแปลงเป็นเด็กหญิงบุตรตาเฒ่าตันเท่งไปแทน บุตรตาเฒ่าตันเท่งคนนี้จึงได้รอดพ้นจากความตาย

รูปที่ ๗ ตาเฒ่าตื่นเซง

ตื่นเซง ผู้นี้เป็นน้องของตื่นเท่ง เมื่อเวลาพระ
ถึงซัมจังกับसानุศิษย์มาที่บ้าน แก่จึงได้ช่วยบุตร
ตื่นเซงกับบุตรตื่นเท่งทั้งสองให้รอดพ้นจากความตาย
และได้เลี้ยงดูเคารพนับถือพระถึงซัมจังกับसानุศิษย์
เป็นอันดี

รูปที่ ๘ ตันกวนไป

ตันกวนไป คนนี้คือบุตรชายของตาเฒ่าตื่นเซง
เมื่อพระถึงซัมจังกับศิษย์ทั้งสามมาถึงหมู่บ้านเกจิง
ตาเฒ่าได้รับรองเลี้ยงดูพระถึงซัมจังกับศิษย์ทั้งสาม
เวลานั้นเป็นเวรของตาเฒ่าตื่นเซงจะต้องส่งบุตรชาย
ไปเช่นเจ้าที่ศาลเจ้าล่งก่า ตาเฒ่าตื่นเซงมีความ
อาลัยในบุตรชายยิ่งนัก พระถึงซัมจังจึงให้เหิงเจีย
แปลงเป็นเด็กบุตรตาเฒ่าตื่นเซงไปแทน บุตรตาเฒ่า
ตื่นเซงคนนี้ได้รอดพ้นจากความตาย

รูปที่ ๙ เล่งก่าอึ้ง

เล่งก่าอึ้ง นี้เดิมกำเนิดเป็นปลาทองของพระ
โพธิสัตว์กวนอิม ท่านเลี้ยงไว้ในสระบัวแก้วเมื่อน้ำ
ทะเลท่วมมากปลาทองก็หนีออกจากสระบัวแก้วไป
ตั้งตัวเป็นเจ้า เล่งก่าอึ้งมีฤทธิ์อาานุภาพเชี่ยวชาญ
ต่อภายหลังพระโพธิสัตว์กวนอิมมาตามจับเอาตัวไป
ไว้ดังเดิม

รูปที่ ๑๐ เบ้ายิดแซกุน

เบ้ายิดแซกุน นี้เป็นดาวอยู่ใน ๒๘ ดวง เมื่อ
หึ่งเจียมาถึงได้รบกับปีศาจแมลงป่อง ปีศาจแมลง
ป่องมีฤทธิ์อาานุภาพมาก จนหึ่งเจียไม่อาจปราบ
ได้โดยลำพังตน จึงต้องไปเชิญเบ้ายิดแซกุนมาช่วย
ปราบ จึงได้ปราบปีศาจแมลงป่องตนนี้ได้ เพราะ
ฉะนั้นแมลงป่องจึงได้แพ้ไปปรากฏจนทุกวันนี้

รูปที่ ๑๑ ลักฮี้เกา

ลักฮี้เกา เป็นชาติวานรูปร่างเหมือนหึ่งเจีย
ไม่ผิดกันลักฮี้เกามีฤทธิ์อาานุภาพเท่าเสมอแก่หึ่งเจีย
เปลี่ยนแปลงรูปร่างกิริยาไม่ผิดแก่หึ่งเจีย จนไม่มีผู้
ใดจะรู้ว่าตัวไหนเป็นหึ่งเจีย ตัวไหนเป็นลักฮี้เกา
รบกันไปจนกระทั่งถึงพระพุทธเจ้า จึงได้รู้กันว่าลักฮี้
เกาและหึ่งเจียแน่ได้ ต้องพระพุทธเจ้าช่วยจึงปราบ
ได้

รูปที่ ๑๒ นางล่อซั่ว

นางล่อซั่ว ผู้นี้กำเนิดเดิมนางเป็นยักษ์รากลด
นางมีพัตเหล็กวิเศษอยู่พัตหนึ่ง มีฤทธิ์อาานุภาพมาก
อาจพัตให้บังเกิดเป็นลมพายุใหญ่และท่าฝนตกลง
มาได้ในที่ใดที่ใดและจะพัตให้ไฟติดขึ้นจนไม่รู้
จักดับก็ได้ นางเป็นภรรยาของรู่ม่ออ่อง และเป็น
มารดาของอั้งฮั้วฮี้ซึ่งมีฤทธิ์เดชมากปากพนเป็นไฟได้
ที่สำนักของนางอยู่ที่เขาม่อฮุ้นซั่ว ถ้าปอเจียวต้อง
แต่รู่ม่ออ่องไปมีภรรยาใหม่ นางอยู่ในสำนักแต่ผู้เดียว

พระเจ้าแผ่นดินคิดว่า คราวนี้ข้าพเจ้าใส่เองกับมือข้าพเจ้าคือชมพู่เขียนผลหนึ่ง ทำไมจึงทายว่ามีแต่เมล็ดในเล่า พระถังซัมจั๋งทูลว่า ถ้าไม่เชื่อขอให้เปิดตู้ออกดูก็จะเห็นจริงว่าเป็นประการใดจึงรับสั่งให้ขุนนางเปิดประตูตู้ออกดูก็เห็นเมล็ดในชมพู่จริงเหมือนคำของพระถังซัมจั๋ง พระเจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้นก็ตกพระทัย จึงตรัสแก่แต่ทายนิพนธ์ว่า อย่าข้านสู้แก่เธอเลยจงปล่อยให้ไปเถิด ข้าพเจ้าได้เอาผลชมพู่ เขียนใส่แก่มือของข้าพเจ้าเองทั้งผล เหตุใดจึงเหลือแต่เมล็ดในดังนี้เล่า ชะรอยจะมีเทพยดารู้รักษาเธออยู่เป็นแน่

ขณะเมื่อพระเจ้าแผ่นดินตรัสอยู่ดังนั้น เจ้าลัดดาจารย์ใหญ่เมื่อตกลงมาจากแท่นก็ออกไปอาบน้ำชำระกายแล้ว กลับเข้ามายังหน้าที่นั่ง กราบทูลว่าขอพระองค์ได้ทราบ พระสงฆ์เหล่านี้เข้าใจกลองเรียกสิ่งของที่ไม่มีวิญญูณ และให้เปลี่ยนแปลงได้ จงยกตู้ขึ้นมาข้าพเจ้าจะทำลายตู้ขึ้นเสียให้เธอหายใหม่ พระเจ้าแผ่นดินถามว่าพระอาจารย์จะทายอะไรอีกหรือ เต้าหยินทูลว่ากลั่นเคลือบได้แต่สิ่งของเท่านั้น สิ่งที่มีวิญญูณจิตเคลือบไม่ได้ เอาเด็กน้อยซ่อนเข้าไว้ในตู้แล้ว ปิดประตูเสียยกตู้ลงไปให้หนึ่งเจียมหายหนึ่งเจียมเห็นยกตู้ลงมาตั้งไว้ก็บินไปจับที่ตู้ลอดเข้าไปในตู้ เห็นมีเด็กน้อยนั่งอยู่ก็รู้สึกจึงแปลงเป็นอาจารย์เต้าหยิน เรียกว่าสานุศิษย์ คำหนึ่งเด็กก็ถามว่าอาจารย์มาทางไหน เราหนึ่งเจียมบอกว่าแทรกเข้ามาเด็กถามว่าอาจารย์เข้ามาจะสั่งว่ากระไรหรือ หนึ่งเจียมว่าเจ้าเข้าอยู่ในตู้นี้ พวกสงฆ์นั้นแลเห็นเสียแล้ว หากว่าเขาทายว่ามีเด็กน้อยจะมีเสียที่เขารือ คิดโกนผมเสียพวกเราจะทายว่าสามเณรน้อย เด็กนั้นพูดว่าตามใจอาจารย์เถิด หนึ่งเจียมก็เรียกกระบอกให้แปลงเป็นมีดโกนจึงโกนผมเด็กนั้นเสียให้หมดทั้งศีรษะแล้วแปลงเสื้อกางเกงของเด็กนั้นเป็นผ้าเหลืองนุ่มให้เด็ก ๆ ก็เหมือนแก้วพระสงฆ์ แล้วหนึ่งเจียมถอนขนออกเส้นหนึ่ง แปลงเป็นระฆังเล็กระฆังหนึ่งส่งให้เด็กนั้นถือแล้วกำชับสั่งว่า เจ้าจงคอยฟังถ้าเรียกว่าเด็กน้อยแล้วจงอย่าได้ออกมาเลย ถ้าเรียกว่าเณรน้อยแล้วจงเปิดประตูตู้มือถือระฆังเคาะเดินออกมา ปากก็สวดว่า (อะมิโรพุทธะ) จงจำไว้ข้าจะไปก่อนแล้วหนึ่งเจียมก็กลับเป็นแมลงหวี่บินลอดออกมาพูดกระซิบที่หูพระถังซัมจั๋งว่าคงทายว่าเณรน้อย

เจ้าลัดได้เขียนจึงเรียกว่า เด็กน้อยในตู้นั้นจึงออกมา เรียกเท่าใด ๆ เด็กนั้นก็หาออกมาไม่ พระถังซัมจั๋งพนมมือพูดว่า ในตู้นั้นคือสามเณรน้อย บีบกำยจึงออกแรงเรียกว่า ในตู้นั้นสามเณรน้อยจงออกมา เด็กน้อยได้ยินเรียกว่าสามเณรน้อย ก็เปิดประตูตู้ออกมา มือถือระฆังปากก็สวดอะมิโรพุทธะ พวกขุนนางทั้งหลายเห็นดังนั้น ต่างก็พร้อมกันสรรเสริญ เต้าหยินทั้งสามก็ตกตะลึงปากพูดไม่ออก

พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า พวกพระสงฆ์นี้มีฤทธาอนุภาพมาก และมีเทพยดาคอย

ประคับประคองอยู่เสมอ เหตุใดเด็กอยู่ในตู้จึงได้กลายเป็นสามเณรน้อยไปได้ ท่านอาจารย์จึงปล่อยให้เธอไปเกิด เข้าลัดได้เขียนทูลว่าขอพระองค์ได้ทรงทราบ ไหนๆ ก็ได้มาพบผู้มีฝีมือด้วยกันแล้ว แต่เลิกมาข้าพเจ้าก็เคยเล่าเรียนฝึกหัด จะขอลองฝีมือแก่พวกพระสงฆ์อีกสักครั้งหนึ่ง

พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งถามว่า ท่านอาจารย์จะใคร่ลองฝีมืออย่างไร เต้าหยินทูลว่า พี่น้องข้าพเจ้าทั้งสามคนนี้จะขันตดศิระชะผ้าทองเอาใ้ส้ออก และกลับทำให้อุดอย่างเดิมได้ น้ำมันต้มให้เดือดก็ลงไปอาบเล่นได้ พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังดังนั้น ก็ตกพระทัยจึงตรัสว่าการทั้งสามอย่างนั้นถึงชีวิตทั้งนั้น ท่านจะทำไปจะกระไรอยู่ ข้าพเจ้ายังหนักใจมาก เกลือกจะเป็นอันตรายดอกกระมัง

เข้าลัดได้เขียนทูลว่า พวกข้าพเจ้ามีความรู้วิชาสามารถจะกระทำได้ จึงได้ลักกราบทูลพระองค์ดังนี้ ขอพระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกเลย พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสแก่พระถึงข้มจิ้งว่าอาจารย์ของข้าพเจ้ายังไม่ยอมให้ท่านไปจะขอลองขันตดศิระชะผ้าทองอาบน้ำมันที่เดือดกำลังร้อนอยู่

เหิงเจียได้ฟังก็กลับยังรูปเดิมหัวเราะแล้ว ก็ทูลว่าดีแล้ว ๆ คำชายมาถึงประตูบ้านแล้ว โปยกายถามว่าทั้งสามอย่างนั้นถึงแก่ชีวิตทั้งนั้นมิใช่หรือ พี่พูดอะไรมาถึงประตูบ้านข้าพเจ้าคนโง่ยังไม่เข้าใจ เหิงเจียพูดว่า น้องยังไม่รู้ความดีของพี่หรือคือตดศิระชะขาดแล้วก็ยังพูดได้ผ้าทองเบาะออกไม่มีรอย น้ำมันต้มกำลังเดือดร้อนๆ อาบได้ไม่ร้อน ของง่าย ๆ ไม่ยากอะไรเลย จะได้ชะล้างเหงื่อโคลนด้วย พูดดังนั้นแล้วจึงเดินเข้าไปทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า ข้าพเจ้าเคยเรียนรู้ตดศิระชะได้ ไม่ทราบว่าจะดีหรือไม่ดี บัดนี้จะขันพนันลองดู พระเจ้าแผ่นดินทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า พระสงฆ์พวกนี้ยังไม่เคย เหตุไฉนจึงอาจลองได้ เข้าลัดเต้าหยินจึงทูลว่า เธออยากอย่างนั้นจึงจะได้สมแก่ความแค้นของข้าพเจ้า พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้จัดสนามให้พระสงฆ์ไปตดศิระชะก่อน

เหิงเจียมีความยินดี พนมมือพูดเสียงดังว่า ขอชมที่ท่านอาจารย์เต้าหยินอย่าถือว่าข้าพเจ้าใจกล้าซิ่งทำก่อน พูดดังนั้นแล้วก็หันหน้าเดินออกไปที่สนามฆ่าพวกเพชฌฆาตก็จับมัดลงแล้วก็ร้องว่าลงดาบ ก็ตดศิระชะหล่นลงทันที แล้วผล็ล้มลงกับพื้นดูจืดแต่จะโมจะนั้น ศิระชะกระเด็นไปห่างกาย แต่ที่คอเหิงเจียโลหิตมิได้ไหลออกได้ยืนในห้องร้องเรียกว่าศิระชะจงกลับมา ลกลัดเต้าหยินก็รีบร้ายเวทบอกพระภูมิเจ้าที่ให้อึดศิระชะเหิงเจียไว้

ฝ่ายพวกเจ้าพระภูมิเหล่านั้น เพราะพวกเต้าหยินได้เวทเหิงล้วยไว้จึงต้องช่วยเต้าหยิน ก็แอบบังตัวเข้าไปจับศิระชะเหิงเจียไว้มิให้ไปติดกับตัว เหิงเจียเรียกอีกคำหนึ่งว่า หัวจงกลับมาหัวนั้นก็ดูจมีรากไม่เขี่ยออกไปได้ เหิงเจียก็กำหมัดออก

แรงสลัดที่หนึ่งเชือกที่มีดกก็ขาดหลุดไปสิ้นร้องทวาดด้วยเสียงอันดังว่าให้สูงขึ้น ก็เห็นที่คอมีศิระชะโผล่ขึ้นมาเหมือนอย่างเดิม

พวกเพชรฆาตเหล่านั้นก็พากันตกตะลึงตัวแข็งไปทุกคน ทั้งพวกทหารรักษาองค์ก็พากันตกใจตัวสั่น มีความอุทธรณ์หน้าซัดสลัดไปทุกคน แล้วพวกขุนนางข้าราชการและเพชรฆาต ก็นำความเข้าไปกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า เป็นการประหลาดอัศจรรย์ที่สุด ตัดศิระชะขาดแล้วกลับมีศิระชะเกิดขึ้นอีกอย่างเดิมได้ กำลังที่พวกขุนนางกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินอยู่นั้นก็เห็นหิ้งเจี๋ยเดินเข้ามา ร้องเรียกอาจารย์

พระถังซัมจั๋งดีใจถามว่า มีความลำบากนักหรือเปล่า หิ้งเจี๋ยว่าไม่มีความลำบากอะไรหามิได้จะลองเล่นดูเท่านั้น พวกพี่น้องต่างก็มีความรื่นเริง พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าพวกพระสงฆ์จงมารับหนังสือ ข้าพเจ้ายกโทษให้จงไปเถิด หิ้งเจี๋ยทูลว่า หนังสือก็ต้องรับแต่จะต้องให้อาจารย์เด้าหยิน ออกไปตัดศิระชะลองดูก่อน

เข้าลัดได้ฟังหิ้งเจี๋ยพูดดังนั้นก็เดินออกไปยังสนามให้พวกเพชรฆาตจับมัด แล้วพันคอศิระชะขาดกระเด็นลงกับแผ่นดินที่คอก็ไม่มีโลหิตออกได้ยินเสียงร้องเรียกว่าศิระชะจงกลับมา หิ้งเจี๋ยเห็นดังนั้นก็รีบถอนขนออกเส้นหนึ่งร้อยคาถาเป่าไปก็กลายเป็นสุนัขตัวหนึ่ง วิ่งเข้าไปในสนามคาบเอาศิระชะเด้าหยินนั้นหนีไป วิ่งไปที่แม่น้ำหน้าตำหนักแพ เด้าหยินเรียกว่าติด ๆ อีกสามคำศิระชะนั้นก็ไม่มีคืนกลับมาเข้าที่ ที่คอนั้นก็มีแสงแดงมุขขึ้นบัดเดี๋ยวก็น้ำใจตายล้มลงกับพื้น พวกคนเข้าไปดูก็เห็นเป็นเสื้อสีเหลืองหัวขาดตัวหนึ่ง พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงทราบดังนั้นก็ตกประหม่าสิ้นสติ

ลกัถ์อาจารย์ที่สองทูลว่าพี่ข้าพเจ้าก็สิ้นชีวิตแล้ว เหตุใดจึงกลายเป็นเสื้อ เหตุทั้งนี้คือพวกพระสงฆ์ทำกลวิชาให้เห็นเป็นเสื้อ ข้าพเจ้าไม่ยอมแพ้จะขอขันทดลอง ผ่าอกควักหัวใจออกให้จงได้ พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังลกัถ์เด้าหยินทูลดังนั้นก็ได้สติ จึงเรียกพระสงฆ์มาบอกว่าอาจารย์ที่สองจะรับผ่าอกแก่พวกท่าน ๆ จะรับขันสู้หรือไม่ หิ้งเจี๋ยทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า นานแล้วไม่ได้กินของสุกด้วยไฟ เมื่อวันก่อนเดินมาตามทางพบผู้มีศรัทธาอ่อนวอนให้กินข้าวแฉ ก็ได้รับมาหลายครั้ง ทำให้เจ็บท้องมาหลายเวลาแล้ว จะใคร่มีมิดของพระองค์มาผ่าท้องเอาไส้ออกล้างให้สะอาด จะได้ไปไซ่ทีนมัสการพระพุทธเจ้า

พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังหิ้งเจี๋ยพูดดังนั้น จึงรับสั่งให้จับหิ้งเจี๋ยไปยังสนาม หิ้งเจี๋ยพูดว่าไม่ต้องจับข้าพเจ้าจะไปเอง แล้วหิ้งเจี๋ยพูดว่าไม่ต้องมัดผูกทั้งสิ้นข้าพเจ้าจะล้างไส้พุงเอง พุดแล้วก็เข้าพิงกับเสาดอดเสื้อผ่าออก แล้วปลิ้นท้องออกพวกเพชรฆาตก็เอาเชือกผูกรัดตัวเข้ากับเสาดแล้วเอามิดสั้นแทงพุ่งเข้ากรีดแหะออก

เหิงเจียก็เอาสองมือควักใส่ฟุงดับปอดออกทั้งสิ้น ลำดับเป็นสิ่ง ๆ ไว้สักครู่หนึ่ง แล้วก็เอากลับคืนเข้าที่ไว้ตามเดิมพระเจ้าแผ่นดินได้เห็นดังนั้นก็ตกพระทัยหยิบหนังสือถืออยู่กับพระหัตถ์ตรัสว่า พระสงฆ์ผู้วิเศษจงมารับหนังสือไปเกิดซ้ำไปจะเสียการ

เหิงเจียหัวเราะแล้วพูดว่าหนังสือเป็นการเล็กน้อยขอให้อาจารย์ทั้งสองออกไปทดลองตามสัญญาก่อนบ้างให้เห็นจริง พระเจ้าแผ่นดินตรัสแก่ภักดีอาจารย์ทั้งสองว่าเหตุการณ์อันนี้มีใช้การของข้าพเจ้าเป็นเพราะอาจารย์ขันทดลองแก่เธอเอง จงเชิญออกไปทดลองให้ปรากฏเกิด ลกสัตว์เด้าหยินทูลว่าขอพระองค์จงวางพระทัยเกิด ข้าพเจ้าไม่ยอมให้แพ้เธอเป็นอันขาด ทูลแล้วเด้าหยินก็เดินไปยังสนาม พวกเพชรฆาตจับตัวมัดเอามัดมาแหวหว่าท้องออก เด้าหยินสองมือควักใส่ฟุงออกแล้ว เหิงเจียเห็นดังนั้นก็ถอนขนเส้นหนึ่งไปเป็นนกแร้งตัวหนึ่ง บินโฉบมาโฉบเอาใส่ฟุงได้แล้วก็บินหนีไป ไม่รู้ว่าจะไปกินที่ไหน ในท้องเด้าหยินก็ไม่มีใส่ฟุงดับไตบัดเดียวก็ขาดใจตายพวกเพชรฆาตเข้าแก้มัดออกดู เห็นร่างกายกลายเป็นกวางขาวไป พวกเพชรฆาตและขุนนางเห็นประหลาดดังนั้นก็ตกใจจึงนำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน ๆ ได้ทรงทราบดังนั้นก็ยิ่งทรงพระวิตกมากขึ้น ตรัสถามว่าทำไมจึงกลายเป็นกวางไปได้

เอี้ยวลัดอาจารย์ที่สามทูลว่า พี่ข้าพเจ้าตายแล้วกลายเป็นกวางนั้นชะรอยพระสงฆ์พวกนี้ทำเล่ห์กลฆ่าพวกข้าพเจ้าต้องขอแก้แค้นแทนที่ทั้งสองให้จงได้ พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่าท่านจะมีวิชาอะไรจึงจะไปขันทดลองแก่เธอเล่า เด้าหยินทูลว่าข้าพเจ้าขอขันสู้ด้วยอาบน้ำมันเดือดร้อน ๆ พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานทำเตาตั้งกระทะใหญ่เอาน้ำมันใส่ติดไฟให้เดือดร้อน แล้วอนุญาตให้ทั้งสองฝ่ายไปทดลองกัน

เหิงเจียทูลว่าข้าพเจ้านี้นานแล้วไม่ได้อาบน้ำล้างตัวเลย มาสองสามวันนี้เนื้อหนังให้สแปกัน มีน้ำมันร้อนดังนี้ชอบใจนัก ครั้นน้ำมันเดือดพล่านแล้วจึงบอกให้เหิงเจียลงไปอาบ เหิงเจียพนมมือถามว่าจะให้อาบซ้ายหรืออาบขวา พระเจ้าแผ่นดินถามว่าอาบซ้ายอย่างไรอาบขวาอย่างไร เหิงเจียทูลว่าอาบซ้ายไม่ถอดเสื้อผ้าลงไปทั้งตัวกลับขึ้นมาเสื้อผ้าก็มีให้เปียกเปื้อน แม้ว่าเปียกเปื้อนสักหยดหนึ่งก็เอาเป็นแพ้ อาบขวานั้นต้องถอดเสื้อผ้าแต่ตัวเปลาลงไปอาบแล้วกลับขึ้น พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสถามเอี้ยวลัดเด้าหยินว่าท่านอาจารย์จะพอใจให้อาบอย่างไร เด้าหยินทูลว่าแม้ให้อาบทั้งเสื้อผ้าเกรงจะมียาแก้ร้อนจงให้เธออาบขวาเกิด

เหิงเจียก็ยืนขึ้นพนมมือ พูดว่าขออนุญาตให้ข้าพเจ้าเพราะทุกครั้งข้าพเจ้าชิงขึ้นก่อน พูดดังนั้นแล้วก็เดินเข้าที่ข้างกระทะถอดเสื้อผ้าออกแล้ว ก็กระโดดลงไป

ในกระทะดำผุดผุดว่ายกลิ้งเกลือกไปมาดูจอบน้ำเย็น เปียกกายเห็นดังนั้นก็กระดิก
ลิ้นพูดแก่ชิวเจ้งว่าพวกอ้ายหลงผิดไม่รู้ว่ายัยลึงนี้ มันมีอิทธิฤทธิ์เดชมากมหา
ณภาพอย่างนี้เลย พุดสรรเสริญแก่ชิวเจ้งอยู่ดังนั้น

เหิงเจียเหลือบไปเห็นคนยืนบนอยู่ จึงถามว่านั่นพูดนิทานอะไรซ้ำ เปียกกาย
หัวเราะแล้วบอกว่าไม่ได้พูดอะไรดอก เหิงเจียพูดว่ามีวิชาที่ต้องลำบาก ที่ไม่ได้ไม่รู้
อะไรมันก็ได้สบาย แล้วนึกว่าจะทำเล่นดูให้พากันตกใจไม่สบายจึงจะได้ คิดดังนั้น
แล้วแล้วก็ดำมุดหายอยู่ใต้ก้นกระทะ

พวกขุนนางพนักงานเห็นดังนั้น ก็นำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า ขอ
พระองค์ได้ทรงทราบ บัดนี้พวกสงฆ์ลงอาบน้ำมันนั้นถูกน้ำมันเดือดร้อนลวกตาย
เสียแล้ว พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็มีพระทัยยินดี จึงรับสั่งให้เก็บกระดูกขึ้น
พวกพนักงานก็เอาสวิงเหล็กลงช้อนมา สวิงนั้นห่างเหิงเจียแปลงเล็กเท่าเมล็ดพุดชา
ลอดออกนอกสวิง พวกขุนนางจึงมากราบทูลว่าพวกพระสงฆ์นั้นกระดูกน้ำมันกิน
ละเอียดไปหมดแล้ว จะเอากระดูกก็มีได้ พระเจ้าแผ่นดินรับสั่งว่า ยังอีกสามองค์
ให้จับใส่ลงต้มเสีย พวกทหารรักษากรุงเห็นเปียกกายหน้าตาดูร้ายก็ตรงเข้าจับก่อน

พระดังซิมจิ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า ขอพระองค์จงผ่อน
ให้อาตมภาพสักชั่วโมงหนึ่ง ด้วยสาธุศิษย์คนนี้ ตั้งแต่สามีกัดดีมา ก็มีความชอบ
มาก บัดนี้มาทำการข้ามเกินท่านอาจารย์เด้าหยินตายอยู่ในกระทะนั้น อาตมภาพ
ก็ไม่คิดอยากจะเป็นอยู่แต่ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดให้ข้าวถ้วยเกลือเม็ดหนึ่ง
พอได้ในการเช่นไหว้ที่กระทะนั้นแล้ว อาตมภาพกับศิษย์ก็จะยอมตายตามโทษา
นุโทษ

พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า เมื่อใดถึงมีคนที่มีความกตัญญูมากจึงรับสั่งให้จัด
ข้าวเกลือมาให้ให้ตามที่เขาขอ ร้อง พระดังซิมจิ้งบอกให้ชิวเจ้งยกไปตั้งที่ข้างกระทะแล้ว
ก็จุดธูปเทียนรินสุรารินน้ำแล้ว พระดังซิมจิ้งยืนอยู่ข้างกระทะพรรณนาร้องเรียกว่า
เหิงเจียตั้งแต่เข้ามาสามีกัดดีสมาทานถือน้ำพระพุทธานุภาพรักษาอาตมภาพจะ
ไปยังไซที่ มีบุญคุณนั้นลึกล้ำเหลือที่จะคนณา ก็ปรารถนาจะให้สำเร็จแก่มรรคผล
ไม่รู้เลยว่า จะมาสิ้นชีวิตเสียในเวลานี้ เมื่อเป็นผู้ตั้งจิตอันชอบแล้วแม้ตายไปก็จง
ตั้งใจถึงพระพุทธเจ้า อันวิญญูณาศักดิ์สิทธิ์ แม้อยู่ใกล้ไกลจงมารับเกิด

เปียกกายได้ฟังดังนั้น จึงพูดว่าอาจารย์พรรณนาอย่างนั้นไม่ถูกไว้ซ้ำพระเจ้าจะ
อ่อนวอนตนเอง เปียกกายก็คุกเข่ากับพื้นบอกให้ชิวเจ้งรินเหล้าแทน เปียกกายพูด
ด้วยโทโสว่า อ้ายหาเหตุอ้ายลึงระยำ อ้ายไม่รู้จักตาย อ้ายเป๊กเบ็ฮุน สิ้นชาติ
ลึงเท่านี้ หมดรากง่าเป๊กเบ็ฮุนแล้วอ้ายฉิบหายตายโหงจงมารับเครื่องเช่นเกิด

ฝ่ายเหิงเจียกบดานอยู่ก้นกระทะ ได้ยินเปียกกายด่าแช่งดังนั้นก็อดไม่ได้ ก็

แปลงกลับรูปเดิมผุดขึ้นมายืนกลางกระทะ ถามว่าอ้ายชาติหมู่ อ้ายกินรำมึงดำ ว่าใคร พระถังซัมจั๋งเห็นแห่งเจียกี้ใจ จึงพูดว่าแห่งเจียอย่าทำให้อาตมภาพตกใจเลย ขุนนางใหญ่หน่อยเห็นดังนั้นก็นำความมากราบทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบพวกพระสงฆ์นั้นไม่ตายอยู่กันกระทะผุดขึ้นมาแล้ว ครั้นทูลดังนั้นก็เกรงจะผิดจึงทูลต่อไปว่า เห็นจะตายแล้วแต่หากจะเป็นปีศาจกลับผุดขึ้นมาเป็นแน่

แห่งเจียได้ฟังดังนั้นก็โกรธ กระโดดออกจากกระทะชกกระบองออกจากหูตรงมาตีขุนนางพนักงานที่หนึ่งก็ล้มมออยู่กับพื้น แล้วพูดว่าเราเป็นลิงเป็นปีศาจที่ไหน ขุนนางเหล่านั้นก็ตกใจรีบแก้มัดโซ่กายออกต่างพากันคุกเข่าลงคำนับขอโทษ เจ้าแผ่นดินลงจากพระแท่นจะหนีแห่งเจียเข้ายึดไว้ พูดว่าพระองค์ไม่ต้องหนีจงรับสั่งให้เต้าหยินอาจารย์ที่สามลงกระทะไปอาบน้ำมัน พระเจ้าแผ่นดินไม่เป็นสมประดี พระกายสิ้นระริกกระริวไป แข็งพระทัยเรียกว่าพระอาจารย์ช่วยข้าพเจ้าด้วย จงรีบลงกระทะน้ำมันโดยเร็วอย่าให้พระสงฆ์ช่วยข้าพเจ้าเลย

เอี้ยวลัดอาจารย์ที่สาม ก็เดินไปยังที่กระทะทำตามอย่างแห่งเจียถอดเสื้อผ้า ออกแล้วก็กระโดดลงไปในกระทะ แห่งเจียก็เดินแอบมาที่ข้างกระทะ เขามือจุ่มในน้ำมันดูก็ไม่ร้อนดูน้ำเย็น ฉะนั้น แห่งเจียคิดขึ้นได้ว่าเห็นจะมีเล่งอ่องที่ไหนมาช่วยเป็นแน่ น้ำนี้จึงได้ยื่นไปคิดดังนั้นก็เหวขึ้นไปบนอากาศร้ายกาจเรียกเล่งอ่องสมุทวิทศอุดรมาทันใด ถามว่าทำไมจึงช่วยทำน้ำมันในกระทะให้เย็นอาจารย์เต้าหยินจะเอาชนะเราได้ฉะนี้

เล่งอ่องตกใจคำนับแล้วพูดว่า ท่านจงทราบเถิด ข้าพเจ้ามาช่วยเองไม่ได้ ท่านยังไม่ทราบมันคือสัตว์แพะตั้งความเพียรปฏิบัติได้เปลี่ยนแปลงถอดรูปได้ แต่เธอได้ยื่นเหงาลูขี้มันจริง นอกนั้นเป็นส่วนไสยศาสตร์ไม่จริงที่สองคนก่อนได้เขียนได้ทำลายเสียแล้ว ยังอีกคนหนึ่งมันฝึกเล่งอ่องทำให้น้ำมันเย็นนั้น มันล่อลวงชาวชนทั้งหลายให้หลงเชื่อมันทั้งสิ้น แม้ว่าข้าพเจ้าเกือบมั่งกรเย็นเสียแล้ว เนื้อหนังมันก็จะละเอียดไปหมด จะอดแก่งแกใครได้ต่อไปอีกเล่า แห่งเจียจึงสั่งพระยาเล่งอ่องว่า จงรีบไปเก็บมั่งกรเย็นเสียโดยเร็ว พระยาเล่งอ่องก็บันดาลลมพายุลงมาจับมั่งกรเย็นนั้นกลับไปยังทะเล แห่งเจียก็ลงมาขึ้นอยู่ริมกระทะน้ำมันคอยพิจารณาดู

ฝ่ายเต้าหยินอยู่ในกระทะกลิ้งเกลือกโลดเต้นไปมา ประเดี๋ยวก็ล้มลงหนึ่งเนื้อก็ลือกออกทั้งสิ้น พวกขุนนางพนักงานเห็นดังนั้นก็นำความขึ้นกราบทูลว่า บัดนี้อาจารย์ที่สามนั้นตายในกระทะน้ำมันแล้ว พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงทราบดังนั้นก็ตบตีะเสียดพระทัยทรงพระกันแสงยิ่งนัก แห่งเจียเห็นดังนั้นก็เข้ามาใกล้ร้องขึ้นไปด้วยเสียงอันดังว่าพระองค์ทำไมจึงได้เสว้าโคกเสียดพระทัยอย่างนี้เล่า อันอาจารย์ทั้งสามนั้นมันเป็นสัตว์อยู่ป่าเขา เพราะได้สำเร็จในการเปลี่ยนแปลงกายได้ต่าง ๆ

พระองค์ก็ได้เห็นชัดด้วยพระเนตรของพระองค์แล้ว จะมาเศร้าโศกเสียใจร้องไห้ไปทำไม อ้ายพวกปีศาจร้ายเหล่านี้มันคิดจะมาฆ่าท่าน ๆ ยังมีได้รู้สึกเลย หากข้าพเจ้ากำจัดมันเสียก่อน มิฉะนั้นราชสมบัติของพระองค์ ก็จะตกอยู่ในเงื้อมมือพวกปีศาจร้ายทั้งสิ้น พระองค์อย่าทรงพระกันแสงไปเลย จงรีบขอหนังสือเดินทางให้ข้าพเจ้าไปโดยเร็วเถิด

พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังแห่งเจียทูลดังนั้น และขุนนางข้าราชการก็กราบทูลพร้อมกันว่า ซึ่งท่านแห่งเจียกราบทูลดังนี้ ย่อมเป็นความจริงทุกประการ ขอพระองค์จงเชื่อฟังถ้อยคำแห่งเจียเถิด จึงพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า ถ้ากระนั้น เวลานี้ก็จวนจะค่ำอยู่แล้ว ขอจงรอพักอยู่พอให้ข้าพเจ้าตอบแทนพระคุณท่านบ้าง จึงรับสั่งให้ขุนนางพาพระถังซัมจั๋งกับสามบุษยียุโรปักอยู่ที่วัดตี้เอี่ยมยี่ พຽ່ນนี้จึงคอยจัดแจงเลี้ยงสนองพระเดชพระคุณท่านทั้งสิ้นสักครั้งหนึ่ง

ครั้นวันที่สองพอได้เวลาพร้อมขุนนางน้อยใหญ่เข้าเฝ้า จึงรับสั่งให้ร่างหนังสือประกาศนิมนต์พระสงฆ์ที่หลบหนีไปนั้น ให้กลับมาอยู่ตามวัดวาอารามของตนตามเดิม และให้จัดเครื่องโต๊ะถวายพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ทั้งสาม ยังวัดตี้เอี่ยมยี่ ครั้นเจ้าพนักงานจัดการตามรับสั่งแล้ว พระเจ้าแผ่นดินกับขุนนางข้าราชการก็พร้อมกันไปยังวัดตี้เอี่ยมยี่ถวายเครื่องแจแก่พระถังซัมจั๋ง นอกนั้นก็เลี้ยงตามธรรมดา

ฝ่ายพระสงฆ์ที่แห่งเจียปล่อยให้หนีไปนั้น เมื่อได้ทราบประกาศก็มีความยินดีพากันกลับมายังวัดวาอารามตามเดิม และไปหาแห่งเจียเพื่อจะคืนชนเพชรที่แห่งเจียให้ไปคุ้มตัวนั้น ทั้งจะได้ขอบคุณแห่งเจียด้วย เวลาเมื่อพระถังซัมจั๋งฉันแล้ว เจ้าเมืองเซี่ยตี้ก๊ก จึงเปลี่ยนหนังสือเดินทางมอบให้พระถังซัมจั๋งไป พระถังซัมจั๋งรับหนังสือแล้วก็คำนับลาพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินพร้อมด้วยขุนนางก็ตามส่งพระถังซัมจั๋งจนออกนอกประตูเมือง เมื่อขณะเดินมานั้น ตามหนทางมีหลวงจีนคู่เขาเคารพอยู่เต็มไปทั้งสองข้างทาง ปากก็ร้องว่าพระผู้เป็นเจ้ามาแล้ว พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเหล่านี้ คือที่ท่านปล่อยให้หนีไปนั้นได้ทราบที่ท่านกำจัดปีศาจที่ดุร้ายราบคาบแล้ว พวกข้าพเจ้ามีความยินดีรับนำชนเพชรมาคืนให้แก่ท่านและขอเคารพขอพระเดชพระคุณของท่านด้วย

แห่งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วถามว่าพวกท่านมาพร้อมกันแล้วหรือ หลวงจีนเหล่านั้นตอบว่า มาพร้อมกันทั้งห้าร้อยไม่ขาดแห่งเจียก็เรียกชนเพชรกลับคืนเข้ากายแล้วทูลแก่พระเจ้าแผ่นดินเซี่ยตี้ก๊กว่า หมูหลวงจีนทั้งหลายเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ปล่อยให้หนีไปและสิ่งของทั้งหลายที่อาจารย์ทั้งสามทำให้ ข้าพเจ้าก็พึงทำลายเสียทั้งสิ้นและพวกศิษย์ทั้งหลายของอาจารย์เด้าซือที่ให้ออกมาดูการนั้นข้าพเจ้าก็ตีตายเสียทั้งสองคน บัดนี้พวกเหล่าร้ายก็สงบแล้ว เห็นจริงในส่วนธรรมของพระพุทธเจ้า

เป็นทางอันชอบแท้ ต่อไปนี้ท่านจงตั้งอยู่ในพระไตรสรณคม อย่ามีความเคลือบแคลงสงสัยต่อไปและให้มีเมตตาปราณีแก่สมณะชีพราหมณ์อาณาประชาราษฎร์ของพระองค์ให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข อย่ามีความฟุ้งซ่านกลับเป็นมิจฉาทิฐิเห็นผิดเป็นชอบ บ้านเมืองของพระองค์จะได้รุ่งเรืองวัฒนาการ เจ้าแผ่นดินเขียตี้ก๊กได้ฟังแห่งเจียวให้โอวาทตักเตือนดังนั้น ก็มีความชอบคุณยิ่งนัก ครั้นเสร็จการสนทนากันแล้ว พระด้งซิมจิ้งกับศิษย์ทั้งสามก็ลาไป เจ้าเมืองเขียตี้ก๊กก็ยินยอมอยู่จนพระด้งซิมจิ้งไปลับตาแล้วจึงพาขุนนางกลับเข้าเมือง

ฝ่ายพระด้งซิมจิ้งกับศิษย์ทั้งสาม ออกจากเมืองเขียตี้ก๊กแล้วก็หมายทิศปราจีนตรงไป กลางวันก็ออกเดินทางกลางคืนก็หาที่พักอาศัยหลับนอนพักผ่อนมาตามระยะทางมาวันหนึ่งเดินไปในสมัยนั้นเป็นฤดูร้อน ท้องฟ้าก็แจ่มแจ้งครั้นเวลาจวนค่ำพระด้งซิมจิ้งถามแห่งเจียวว่า คืนวันนี้เราจะอาศัยพักนอนที่ไหน แห่งเจียวตอบว่ามีแสงเดือนสว่างเดินไปอีกสักพักหนึ่ง จึงคอยหาที่พักนอนเถิด พุดดังนั้นแล้วก็เดินไปอีกสักครู่หนึ่ง ก็ได้ยินเสียงคลื่นซัดน้ำดังออกฉาดฉาน โปยกายได้ยินเข้าแล้วจึงพุดว่าสิ้นหนทางแล้ว ชั่วเจ้งพุดว่ามีลำแม่น้ำขวางหน้า พระด้งซิมจิ้งว่าไม่รู้ว่ามีแม่น้ำจะกว้างสักเท่าใด

แห่งเจียวพุดว่าข้าพเจ้าจะเหาะขึ้นไปดูก็จะรู้ได้ว่าเป็นประการใด ว่าแล้วแห่งเจียวก็เหาะขึ้นไปบนกลางอากาศเอามือป้องเพ่งดูก็เห็นสายน้ำขาวไกลลิบ ๆ ดูจะทะเลหลวงไม่รู้ว่ามีกว้างสักเท่าใด แห่งเจียวกลับลงมาบอกแก่พระอาจารย์ว่า กว้างแท้ ๆ ข้าพเจ้าเพ่งดูด้วยตาก็ยังแลไม่เห็นฝั่ง ตาข้าพเจ้าเห็นได้ไกลถึงพันโยชน์ ข้าพเจ้าแลสุดตาก็ยังไม่เห็นฝั่งจึงไม่ทราบว่าจะกว้างสักเท่าใด พระด้งซิมจิ้งได้ฟังดังนั้นมี ความวิตกเป็นที่สุดจึงพุดว่า ถ้ากระนั้นเราจะคิดอ่านประการใดจึงจะข้ามได้

ชั่วเจ้งซี้มือไปข้างริมฝั่งบอกว่าพระอาจารย์จงดู ที่ริมฝั่งตั้งอยู่ดูเหมือนรูปคนยืนไม่ไหวหรือ แห่งเจียวเดินไปดูก็หาใช่คนไม่ เป็นเสาศิลาเขาปักไว้ ที่เสาศิลา มีอักษรตัวใหญ่จารึกไว้สามตัว คือลำแม่น้ำ (ทงที่้อ) ต่อลงมาข้างล่างมีอักษรตัวเล็กสองแถวสิบตัวคือ (เกียก้วยโปยเซยลี่โกโป้นังเกีย) แปลภาษาไทยว่าข้ามไปแปดพันโยชน์เดิมมาไม่มีคนเดิน แห่งเจียวเห็นดังนั้นจึงนิมนต์อาจารย์มาดู พระด้งซิมจิ้งเห็นดังนั้นแล้วในใจก็เร่าร้อนเต็มไปด้วยความวิตกไม่มีความสุข

โปยกายบอกว่าพระอาจารย์จงฟังดู นั่นจะเป็นเสียงกลองและม้าพ้อตีที่ไหน เห็นจะเป็นบ้านแถวเหล่านี้มีกระมัง ชะรอยเขาจะทำกงเด็กพวกเรพากันไปที่นั่นหาเครื่องแจกันเห็นจะดีแล้วจะได้ถามดูลาดเลาเหตุผลในลำแม่น้ำนี้ดูว่าจะเป็นการใด ถ้ารู้เรื่องแล้วจะได้คิดอ่านข้ามไป

พระด้งซิมจิ้งอยู่บนหลังม้าก็ได้ยินเสียงกลองและม้าพ้อเหมือนกันจึงชักม้าหัน

หน้าไปตรงนั้น แต่หาไม่มีทางเดินไม่ต้องพากันบุกรกลุยโคลนไป เดินมาประเดี๋ยวกี้แลเห็นหมู่บ้านคนอยู่ ประมาณสี่ห้าร้อยหลังเรือน มีบ้านหนึ่งอยู่ต้นทางตั้งเสาธงสองเสาในบ้านนั้นตามโคมไฟสว่าง มีกลิ่นรูปเทียนดอกไม้หอมพุ่งมานอกบ้าน ครั้นถึงบ้านพระดังซุ่มจิ้งก็ลงจากม้า ล่ารวมกิริยาแล้วมือถือไม้เท้าเดินเข้าไปที่ประตูบ้าน แลเห็นประตูเปิดแจ่มอยู่บานหนึ่งไม่อาจเข้าไป จึงยืนรออยู่ที่หน้าประตู ประเดี๋ยวจึงเห็นผู้เฒ่าเดินมาที่นั่นคนหนึ่ง ที่คอสวมประคำปากภาวนาวาว่า พุทโธ ๆ เดินออกมาเปิดประตูบ้าน พระดังซุ่มจิ้งเห็นแล้วก็ย่อตัวร้องเรียกว่า ท่านตาอาตมภาพปวารณาจะใคร่ถามสักหน่อย

ฝ่ายผู้เฒ่าครั้นแลเห็นพระสงฆ์ยกมือขึ้นนมัสการแล้วถามว่าท่านทำไมมาล่าหลังจนปานนี้เล่า พระดังซุ่มจิ้งไม่เข้าใจจึงถามว่าท่านตาว่าอะไรข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ผู้เฒ่าจึงพูดว่า วันนี้บ้านข้าพเจ้าเมื่อเวลาเพลถวายข้าวสงฆ์และถวายสงฆ์กับข้าวดารและเงิน ท่านมาถึงเวลานี้สิ่งของก็หมดเสียแล้ว พระดังซุ่มจิ้งจึงพูดว่าท่านตา ข้าพเจ้ามาบัดนี้มีได้ต้องการสิ่งใด อาตมภาพมาจากเมืองใต้ดังมีรับสั่งพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ให้อาตมภาพไปประเทศไซที่อาราธนาพระไตรปิฎก ครั้นมาถึงตำบลนี้เวลาก็พอค่ำได้ยินเสียงกลองและม้าพ้อจึงได้ตรงมาหวังใจจะขออาศัยพักนอนสักคืนหนึ่ง พอรุ่งเช้าก็จะลาไป ตาเฒ่าได้ฟังดังนั้นก็ยกมือสั่นว่าท่านเป็นสมณะอย่างกล่าวเช่นนั้นเลย อันเมืองใต้ดังมาถึงที่นี้ระยะทางห้าหมื่นสี่พันโยชน์รูปร่างท่านเล็กน้อยเช่นนี้ทำไม่จริงจะมาได้ ข้าพเจ้าสงสัยนัก พระดังซุ่มจิ้งพูดว่าคำของท่านตาที่ว่าไม่เชื่อก็สมควรอยู่แล้ว แต่อาตมภาพมีศิษย์สามคนตามรักษาจึงมาได้จนถึงที่นี่ ตาเฒ่าถามว่าท่านมีศิษย์ทำไม่จริงไม่เห็นมากับท่านเล่า

พระดังซุ่มจิ้งจึงหันหน้าไปเรียก หั่งเจี๋ยเปี๋ยกายชั่วเจ้ง คนทั้งสามได้ยินอาจารย์เรียกก็พากันยกหาบจุ๋มมาเดินมา ตาเฒ่าเห็นหน้าตาดูร้ายน่ากลัวทั้งสามคน ก็ตกใจสิ้นสติล้มลงปากก็ร้องว่าผียักษ์ร้ายมาแล้ว พระดังซุ่มจิ้งก็เข้าพุงตาเฒ่าให้ลุกขึ้นแล้ว บอกว่าท่านตาอย่ากลัวเลยทั้งสามคนนี้เป็นสานุศิษย์ของอาตมภาพเองไม่ใช่ผีไช่ยกษ์อะไรที่โหนดอก ตาเฒ่าจึงค่อยได้สติพูดว่า อาจารย์รูปร่างงดงามดีสานุศิษย์ทำไม่รูปร่างจึงได้เป็นอย่างนี้ พระดังซุ่มจิ้งพูดว่า รูปร่างไม่น่าดูก็จริงแต่มีฤทธาานุภาพอาจจับเสือและมังกรได้ และจับผีปิศาจยักษ์ร้ายก็ได้ ตาเฒ่าได้ฟังดังนั้นก็ไม่มีใครจะเชื่อ จึงนิมนต์พระดังซุ่มจิ้งขึ้นบนเรือน ในบ้านมีหลวงจีนสองสามรูป กำลังสวดมนต์อยู่ที่หน้าโต๊ะหันหน้าไปเห็นหั่งเจี๋ยเปี๋ยกายชั่วเจ้งทั้งสามคนเดินขึ้นมา ต่างก็ตกใจไม่เป็นสมประดีล้มลุกคลุกคลานลุกขึ้นวิ่งหนีซุกซ่อนตัวในบ้านโคมไฟก็ดับหมดหั่งเจี๋ยเปี๋ยกายชั่วเจ้งเห็นดังนั้นก็หัวเราะ จึงร้องไปว่าพวกเจ้าทำไม่ไม่มีปัญญาที่จะพิจารณาเลย ไม่รู้จักต่ำสูงทำให้เขาตกใจทั้งบ้านทั้ง

สวดมนต์สวดพระเสี้ยววงหนึ่ไปอย่างนั้น คนในบ้านก็พากันร่วนวายไปทุก ๆ คน พวกเจ้าทำอย่างนี้ก็เหมือนหาความผิดให้แก่เรา

ตาเต๋มาได้ฟังศิษย์พระถังซัมจั๋งพูดดังนั้น ก็เชื่อใจว่าเป็นสานุศิษย์แน่ จึงเคารพพระถังซัมจั๋งแล้วพูดว่าท่านอย่ามีความวิตกเลย ซึ่งการทำบุญนั้นก็จวนจะเลิกอยู่แล้ว พูดแล้วก็เรียกคนในบ้านให้จุดตามโคมไฟคนใช้ไต้ยिनตั้งนั้นก็จุดโคมไฟยกมาตั้งเหลือบไปเห็นไปิยก่ายชั่วเจีงก็ตกใจถอยกลับไป และร้องว่าผีปีศาจมาแล้ว เหิงเจียจึงจุดไฟขึ้นนิมนต์พระอาจารย์ขึ้นนั่งข้างบน ไปิยก่ายชั่วเจีงเหิงเจียก็นั่งเฝ้าอยู่สองข้าง ตาเต๋าก็มานั่งอยู่ข้างนั้นด้วย คนในบ้านตาเต๋าก็อีกคนหนึ่งเดินออกมาถามว่าเวลาค่ำมืดดังนี้ มีผีปีศาจอะไรที่ไหนมา ตาเต๋าคอนนั้นลุกขึ้นบอก ว่าพี่เอง มิใช่ผีปีศาจที่ไหนมา ท่านอาจารย์ที่มานี้ เป็นพระสงฆ์มาแต่เมืองไต้กั๋งจะไปไซ้ที่อาราธนาพระธรรมสานุศิษย์ของท่านรูปร่างดูร้ายก็จริง แต่ใจดีมีฤทธิ์มากตาเต๋ารู้พี่ไต้กั๋งน้องชายบอกดังนั้น ก็ค่อยวางใจไม่กลัวจึงเข้ามานั่งใกล้สนทนากับพระถังซัมจั๋ง พวกในบ้านแอบมองดู เห็นเจ้าของบ้านทั้งสองคนนั่งสนทนาได้ตอบกันอยู่ดังนั้น ก็ค่อยหายความกลัว จึงจัดแจงยกน้ำร้อนน้ำชามาถวาย พระถังซัมจั๋งรับประเคนแล้ว ก็ยกกายขอบใจท่านทั้งหลายทุก ๆ คน แล้วพระถังซัมจั๋งจึงปราศรัยถามว่าท่านตาทั้งสองแซ่อะไร

ตาเต๋าทั้งสองบอกว่า ข้าพเจ้าพี่น้องแซ่ตั้นพระถังซัมจั๋งพูดว่าท่านทั้งสองร่วมแซ่แก่ข้าพเจ้า ตาเต๋าทั้งสองถามว่า ท่านอาจารย์ก็แซ่ตั้นมาหรือ พระถังซัมจั๋งก็ตอบว่าอาตมภาพก็แซ่ตั้นเหมือนกัน พระถังซัมจั๋งถามต่อไปว่า ท่านตาทำบุญด้วยเหตุอะไร ผู้เต๋าทั้งสองตอบว่าข้าพเจ้าทำบุญดังนี้เรียกว่าทำเพื่อตาย ไปิยก่ายไต้ยินก็หัวเราะแล้วพูดว่า ไต้ยินแต่เขาทำบุญฝากไป ที่ทำกุศลเพื่อตายดังนี้ไม่เคยไต้ยิน ตาเต๋ากถามว่าท่านจะไปไซ้ที่ทำไมไปตามทางใหญ่ลัดมาทางนี้ด้วยเหตุอะไร

เหิงเจียตอบว่าอันที่จริงก็เดินตามทางใหญ่ แต่มาปะแม่่น้ำขวางหน้า จะข้ามไปไม่ได้ เพราะไต้ยินเสียดกลางและม้าพ่อจึงได้แวะมาหาที่อาศัยพักสักคืนหนึ่ง ตาเต๋ากถามว่าพวกท่านมาถึงริมฝั่งน้ำเห็นอะไรบ้างหรือเปล่า เหิงเจียตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นแต่เสาศิลาปักอยู่ นอกนั้นก็ไม่มีอะไร ตาเต๋าบอกว่าไปเหนือหลังเสาศิลาสักสองสามเส้นมีศาลเจ้าเรียกว่า (เล่งก้าไต้ถ้องเปี้ยว) คือศาลเจ้าศักดิ์สิทธิ์ท่านไม่เห็นหรือ เหิงเจียตอบว่ายังไม่ได้เคยเห็น แล้วเหิงเจียพูดว่าท่านตาโปรดเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเหตุไฉนจึงเรียกว่าศาลเจ้าศักดิ์สิทธิ์ ตาเต๋าทั้งสองไต้กั๋งถามดังนั้น ก็ร้องให้สะอึกสะอื้นบอกว่า ท่านยังไม่ทราบเจ้าไต้ถ้องนี้ว่าเป็นอย่างไร คือความศักดิ์สิทธิ์ไต้กั๋งปกป้องรักษาชาวบ้าน ตำบลนี้ให้มีความสุขฟ้าฝนก็ได้ตก

ต้องตามฤดูกาล ข้าวปลาธัญญาหารก็อิมเอิบทั่วถึงกันทุกบ้าน

เหิงเจียจึงว่าศักดิ์สิทธิ์ให้ความสุขอย่างนั้น ก็เป็นความดีความเจริญอย่างยิ่งแล้ว ทำไมท่านดาทั้งสองจึงร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยเหตุอย่างไร ตาเดมาทั้งสองยกมือขึ้นทูปอกพูดว่า ท่านยังไม่ทราบอันมีคุณนั้นก็จริง แต่มีความคับแค้นเพราะผาคคน คือเจ้านั้นชอบกินเด็กทั้งเป็นมิใช่เจ้ายติธรรม เหิงเจียถามว่าเจ้านั้นชอบกินเนื้อเด็ก ๆ หรือ ตาเดมาทั้งสองตอบว่าเจ้าชอบกินเนื้อเด็ก ๆ จริง เหิงเจียถามว่าเห็นจะมาถึงเวรบ้านท่านดอกกระมัง

ตาเดมาตอบว่าปีนี้ถึงกำหนดข้าพเจ้าจะต้องเซนไหว้ที่ตำบลนี้ยังเกี่ยวขี้นอยู่ในเมืองเซี่ยตี้ก๊ก บ้านนี้เรียกว่าบ้านตันแกจิงเจ้าศักดิ์สิทธิ์นี้ปีหนึ่งต้องเซนหนหนึ่ง ต้องเอาเด็กชายหนึ่งหญิงหนึ่งและสุกรเปิดไก่อของต่าง ๆ แม้ว่าจะรับเครื่องเซ่นนี้แล้ว ก็รักษาปกป้องคุ้มครองในตำบลนี้ได้ มีความสุขทั่วกันทุก ๆ บ้าน ถ้าไม่เซนไหว้ตามเคยอย่างทุกปี ก็จะมีโทษกระทำร้ายต่าง ๆ ไม่มีความสุขทั่วกันทั้งตำบล เหิงเจียถามว่าในบ้านท่านดาามีบุตรสักกี่คน

ตาเดมาจึงเอามือทูปอกแล้วพูดว่าท่านอย่าถามเรื่องลูกเลยคนนี้น้องชายข้าพเจ้าชื่อตันเซงข้าพเจ้าชื่อตันเท่ง ปีนี้อายุข้าพเจ้าได้หกสิบสามปีแล้ว น้องชายอายุได้ห้าสิบแปด ข้าพเจ้ามีบุตรหญิงคนหนึ่งอายุเพิ่งได้แปดขวบนามเรียกว่าเจ็กซิ่นกิม น้องชายมีบุตรชายคนหนึ่งอายุได้เจ็ดขวบนามเรียกว่าตันกวนปี ข้าพเจ้าพี่น้องสองคนรวมกันอายุกว่าร้อยแล้ว จึงได้บุตรไว้ทำพันธู์สองคนเท่านั้น ก็บังเอิญเวรเวียนมาถึงข้าพเจ้าเซนไหว้ก็มีอาจขัดได้จำจะต้องทำตามเคย เพราะฉะนั้นยากที่จะหักความอาลัยในบุตรได้ จึงได้ทำการกุศลเพื่อไปให้เหตุนี้จึงเรียกว่าทำเพื่อกุศล พระถังซัมจั๋งได้ฟังตาเดมาพูดดั่งนั้นอดไม่ได้เกิดความโหม่นสน้ำตาไหลลงพร่างพราย แล้วพูดว่าดั่งนี้ก็เหมือนคำโบราณท่านย่อมว่า ลูกสุกยังไม่หล่นลูกอ่อนซิงหล่นก่อน

เหิงเจียหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าจะถามท่านดาว่าบ้านท่านดาข้าวของเงินทองไรนาจะมีสักเท่าไร สองเดมาตอบว่า ของข้าพเจ้าที่มีนั้นคือนาสามนาดอนสามร้อยไร่เศษนาปากก็มีหลายสิบแห่ง ในบ้านข้าพเจ้านี้กินสับปีก็ไม่หมด และเครื่องนุ่งห่มมีนับไม่ถ้วน และเครื่องใช้สอยต่าง ๆ ไม่คณานับได้ เหิงเจียจึงพูดว่า ท่านดาทั้งสองมีสมบัติอย่างนี้ ข้าพเจ้าจะเตือนสติให้ท่าน ตาเดมาทั้งสองถามว่า ท่านจะเตือนอย่างไร เหิงเจียตอบว่า ท่านมั่งมีออกเหลือล้น ทำไมจึงยอมสละบุตรชายหญิงของตัวเอง ทั้งเสียลักห้าสิบตำลึงเงินไปซื้อเด็กชายคนหนึ่ง ทั้งเสียร้อยตำลึงเงินไปซื้อเด็กหญิงคนหนึ่ง รวมเงินร้อยห้าสิบตำลึงเอาไปแทนตัวบุตรของเราจะมีดีหรือ สองเดมาได้ฟังดั่งนั้น น้ำตาไหลตกลงพราก ๆ พูดว่าท่านยังไม่ทราบเหตุ คือเจ้าได้อ่องเคยไปมาอยู่ที่บ้านข้าพเจ้าอยู่เสมอ ๆ

เหิงเจียถามว่า เจ้านั้นเคยไปมามีกริยาอย่างไรบ้างหรือ สองเต๋มาตอบว่า ไม่เห็นตัวแต่ได้ยินเป็นลมพายุใหญ่ที่กำหนดรู้เอาไว้ว่ามาก็พากันจุดรูปเทียนบูชา คนใหญ่น้อยใกล้ไกลก็ยอมรู้กันทั้งสิ้น และปีเดือนวันเวลาทุกคนก็ยอมรู้ได้ตลอด จำเพาะเอาบุตรนัดดาของเราเองท่านจึงจะพอใจท่านอย่าพูดว่าสองสามร้อยตำลึงเลย สักพันตำลึงหมื่นตำลึงก็จะทุนหัวให้ รูปร่างอย่างนี้ปีเดือนเหมือนกันจะไปหาที่ไหนได้ เหิงเจียว่าดังนั้นก็ตามที่เกิด แต่ท่านตาให้เด็กทั้งสองนั้น ออกมาให้ข้าพเจ้าดูรูปร่างก่อนว่าจะเป็นอย่างไร จึงตาเต๋มาน้องชายเข้าไปข้างใน พาบุตรชายนั้นออกมาให้นั่งลงตรงหน้าเหิงเจีย เด็กนั้นก็หาว่าตัวจะตายไม่ มือก็ถือผลไม้ รื่นเร็งกัดกินไปตามประสาทารก

เหิงเจียพิศดูเด็กแล้วก็นิ่งไม่พูดว่าอะไร ในทันใดนั้นเหิงเจียก็แปลงกายเหมือนเด็กนั้น ตรงมาจับมือเด็กสัพยอกเล่นกัน เต๋มาทั้งสองเห็นดังนั้นก็ตกใจพูดว่าท่านฟังพูดจากันประเดี๋ยวนี้ ทำไมจึงแปลงเหมือนกับบุตรข้าพเจ้าได้แล้ว เชิญท่านแปลงกลับอย่างเดิม เหิงเจียเกาคางทีหนึ่งก็กลายเป็นรูปเดิม ตาเต๋มาคุกเข่าลงคำนับแล้วพูดว่า ไม่ทราบที่ท่านมีฤทธาอนุภาพอย่างนี้เลยเหิงเจียถามว่าอย่างนี้จะเหมือนบุตรท่านหรือไม่ เต๋มาทั้งสองพูดว่าเหมือนแท้ ๆ เหิงเจียว่าแม้ว่าร่างกายเหมือนอย่างนี้ จะให้แทนบุตรท่านไปเช่นไรไหวได้หรือไม่ สองเต๋มาพูดว่า ถ้าอย่างนี้ก็ดีแล้วควรจะไปเช่นแทนได้ เหิงเจียพูดว่า ข้าพเจ้าจะช่วยชีวิตเด็กนั้นไว้ ให้พ้นจากความตายจะได้อยู่สืบสายต่อวงศ์ตระกูลของท่านต่อไปภายหลัง จะเห็นควรหรือไม่ ตาเต๋มาตื่นเซ็งได้ฟังเหิงเจียพูดดังนั้น จึงคุกเข่าลงกับพื้นพูดว่าแม้ท่านมีความกรุณาอย่างนั้นจริงแล้ว ข้าพเจ้าจะเคารพคุณท่านเป็นเงินพันตำลึงให้พระอาจารย์เป็นเสบียงเดินทาง เหิงเจียพูดว่า ท่านไม่ให้เงินข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไปให้ที่ไหน

ตาเต๋มาพูดว่า แม้ว่าเอาท่านไปเช่นชีวิตท่านที่ไหนจะรอดกลับมาได้ เหิงเจียถามว่าทำไมจึงจะไม่รอดกลับมาได้ ตาเต๋มาตอบว่า แม้เอาท่านไปเช่นเจ้าได้อ่องก็จะกินท่านเสีย ที่ไหนท่านจะได้รอดไปได้ เหิงเจียพูดว่าเจ้านั้นจะกล้ำกินเราที่เดียวหรือ ตาเต๋มาตอบว่าไม่กินก็ตื่นะสิ เหิงเจียพูดว่าจะกินหรือไม่กินก็ช่าง ข้าพเจ้าเกิด แม้ว่าเจ้ากินเราเราก็เป็นคนอายุสั้น แม้ว่าไม่กินเราก็เป็นบุญของเราเอง ท่านจงเอาข้าพเจ้าไปส่งเกิด ท่านอย่าวิตกถึงข้าพเจ้าเลย ตาเต๋มาตื่นเซ็งเห็นเหิงเจียรับรองแน่นอนดังนั้น ก็กราบลงกับพื้นพูดว่า เงินนั้นข้าพเจ้าจะขอบคุณท่านเอง

ฝ่ายตาเต๋มาตื่นแห่งไม่เคารพไม่กราบไหว้ เข้านั่งแอบบานประตูร้องไห้สะอึกสะอื้น เหิงเจียเห็นดังนั้นก็เดินเข้าจับข้อมือตาเต๋มาตื่นแห่งแล้วถามว่า ตามีความเสียดาบุตรสาวดอกกระมัง ตื่นแห่งเห็นเหิงเจียมาถามดังนั้น ก็คุกเข่าลงกราบแล้ว

พูดว่าข้าพเจ้ามีความอาลัยถึงบุตรหญิงของท่านได้กรุณาด้วย ท่านช่วยหลานชายให้รอดแล้ว ขอท่านได้กรุณาช่วยบุตรหญิงของข้าพเจ้าไว้ด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรหญิงคนเดียวเท่านั้น ความอาลัยในบุตรเพียงจะสิ้นใจแล้ว ขอท่านได้เมตตาให้บุตรข้าพเจ้ารอดด้วยเถิด

เหง้าเจี๋ยว่าท่านตาจงลุกขึ้นเถิดรีบไปหุงข้าวต้มแฉะให้พร้อม ให้ย้ายปากยาวมันกินอ้อมเอิบแล้ว ให้มันแปลงเป็นบุตรหญิงของท่านตาเอาไปเช่นแทนตัว ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปแทนให้เด็กทั้งสองรอดจากความตาย ท่านจะเห็นเป็นอย่างไร โป๊ยก่ายได้ยินเหง้าเจี๋ยพูดดังนั้นจึงร้องว่าพี่เหง้าเจี๋ยที่จะรอดฤทธิ์รอดเดชอย่างไรก็ตามเกิดอย่ามาเกี่ยวข้องถึงข้าพเจ้าด้วยทำไม เหง้าเจี๋ยพูดว่าน้องอย่าพูดอย่างนั้นจะเสียความกตัญญู คำโบราณย่อมว่าท่านมีคุณต้องแทนคุณท่าน พวกเรามาถึงบ้านท่านได้พึ่งคุณของท่าน ก็จะต้องแทนคุณท่านจึงจะถูกและนับว่าเป็นลูกผู้ชาย

โป๊ยก่ายว่าที่พี่แปลงได้ส่วนตัวข้าพเจ้าไม่เข้าใจแปลงจะให้ทำอย่างไร เหง้าเจี๋ยว่าเจ้าแปลงได้ถึงสามสิบหกอย่างทำไมว่าไม่เข้าใจแปลงเล่า พระถังซัมจั๋งจึงเรียกโป๊ยก่ายมาบอกว่า พี่เหง้าเจี๋ยพูดดังนั้นควรแล้ว คำโบราณท่านย่อมว่าช่วยชีวิตมนุษย์คนหนึ่ง ได้บุญมากกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดองค์ ข้อสองได้แทนคุณผู้มีคุณเป็นกุศลอย่างยิ่งพี่น้องจงพากันไปเถิด โป๊ยก่ายพูดว่าข้าพเจ้าแปลงได้แต่เขาไม่ช่วยถวายเป็นสังฆทานสักตัวต่าง ๆ ซึ่งจะแปลงเป็นเด็กหญิงนั้นแสนยาก ยังไม่เคยแปลงเลย เหง้าเจี๋ยพูดว่าท่านทั้งหลายอย่าเชื่อมั่น ท่านจงไปพาเด็กหญิงนั้นออกมาดูก่อน ตาเต๋าดั้นเทงก็รีบไปพาบุตรหญิงออกมาผู้คนชายหญิงในบ้านก็พากันตามออกมาดูแล้วกราบไหว้อ้อนวอนว่าขอท่านได้เมตตาช่วยชีวิตเด็กไว้ด้วยเถิด เด็กนั้นก็ยืนอยู่ต่อหน้าคนทั้งหลาย มือก็ถือผลไม้กินอยู่ตามภาษาเด็ก

เหง้าเจี๋ยร้องบอกโป๊ยก่ายว่า จงรีบแปลงให้เหมือนเด็กดูเถิดด้วยกัน จะได้เอาไปให้เจ้าได้อ่อง โป๊ยก่ายว่าเด็กนั้นรูปร่างงดงาม ทำไมจะแปลงให้เหมือนได้เล่า เหง้าเจี๋ยว่าจงรีบแปลงโดยเร็วอย่าให้ต้องลงมือ โป๊ยก่ายตกใจก็รำยพระคาถาสันศิระสองสามทีร้องว่าแปลงร่างกายก็กลายเป็นเด็กหญิงเหมือนเด็กหญิงนั้นดูเถิดด้วยกัน พร้อมทั้งรูปร่างเหมือนทั้งสิ้น เว้นแต่ท้องโตไปหาเหมือนไม่

เหง้าเจี๋ยเห็นดังนั้น ก็หัวเราะบอกให้โป๊ยก่ายแปลงใหม่โป๊ยก่ายว่าแปลงไม่ได้ขอพี่ได้ช่วยแปลงให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด เหง้าเจี๋ยรำยคาถาเป่าไปในตัวโป๊ยก่ายก็เหมือนเด็กดูเถิดด้วยกัน เหง้าเจี๋ยจึงเรียกสองเต๋ามาบอกว่า จงรีบจัดแจงเอาไปเช่น และพาเด็กทั้งสองแอบซ่อนเสียในห้องเอาขนมนมเนยป้อนเลี้ยงให้ดี อย่าให้ร้องอื้ออึงขึ้นได้ เจ้าได้อ่องมันรู้เหตุจะเสียการ เหง้าเจี๋ยถามว่า การที่จะเอาไปเช่นนั้นจะมัดผูกไปหรือจะต้มแกงให้สุกก่อนจึงจะเอาไปเช่น โป๊ยก่ายพูดว่าพี่เหง้าเจี๋ยแก่จะทำพูด

เล่นไป ซึ่งจะทำไปอย่างนั้นข้าพเจ้าเป็นไมยอมไปเป็นแน่

ตาเฒ่าทั้งสองพูดว่า ข้าพเจ้าไม่กล้าทำอย่างนั้นดอก จะต้องเอาถาดล่องชาติสองถาดให้ท่านนั่งกลางถาดแล้วให้ห้ามไป เหน้เจี้ยพูดว่าถ้าดั่งนั้นเป็นความดีจริง กระนั้นเอาถาดมาจะขอดูให้เห็นว่าเป็นอย่างไร เฒ่าทั้งสองก็เข้าไปยกถาดออกมาวางไว้ เหน้เจี้ยเปียกกายก็ขึ้นนั่งบนถาดคนละถาด เรียกคนมาสี่คนให้ล่องยกดู สี่คนก็ยกเดินไปมาสองสามเที่ยวแล้วยกกลับมาวางไว้อย่างเดิม

เหน้เจี้ยบอกเปียกกายว่า เราไม่ต้องเดินไปนั่งให้ยกอย่างนี้ดูมีเกียรติยศขึ้นมากเปียกกายว่ายกไปยกมาจนสว่างข้าพเจ้าก็ไม่ต้องวิตก เขาจะเอาไปเช่นที่ศาลให้มันกินจะร้ายมาก เหน้เจี้ยว่าแม้มากินเราก่อน น้องจงรีบหนีให้พ้น เปียกกายว่าถ้ากินชายก่อนก็ตื่นะชิ หากว่ามันจะกินหญิงก่อนจะทำอย่างไรเล่า สองเฒ่าพูดว่า ตามเคยทุก ๆ ปีมากินชายก่อน มีคนเขาได้แอบดูก็เห็นอย่างนั้น เปียกกายได้ยืนดั่งนั้นก็ดีใจ แล้วพูดว่าถ้าเป็นดั่งนั้นก็เหมือนเราได้เกิดใหม่ กำลังสนทนากันอยู่ก็ได้ยินเสียงกลองและม้าร้องตีออกสนั้น พวกชาวบ้านหลายสิบคน เข้ามาเปิดประตูบ้านแล้วร้องให้เอาเด็กชายหญิงออกไป เฒ่าทั้งสองก็งก ๆ งัน ๆ รีบเอาเด็กแปลงทั้งสองคนใส่ถาดให้คนหามออกไปส่ง

ฝ่ายพวกชาวบ้านแกจี้ ครั้นตื่นแห่ง ตื่นเซง พี่น้องทั้งสองเอาเด็กชายหญิงออกมาส่งพวกเหล่านั้นก็รับเอาเด็กนั้นออกไป และต่างคนต่างถือเครื่องเช่นสุราและหมูเปิดไต่กับสิ่งของต่าง ๆ ครั้นพร้อมกันก็ให้สามลาพากันเดินไปยังศาลเจ้า ครั้นถึงก็พากันเข้าไปในศาล เอาเด็กชายหญิงทั้งสองขึ้นวางข้างบน ของนอกนั้นก็วางเรียงกันเป็นลำดับลงมาที่กลางศาลข้างบน มีเป็นป้ายอยู่เขียนหนังสือตัวทองคือศาลเจ้าเล่งก้าอ่อง

ฝ่ายพวกบ้านแกจี้ ครั้นตั้งเครื่องเสร็จแล้ว ก็พากันจุดธูปเทียนขึ้น จึงมีคำบวงสรวงว่า ข้าพเจ้าหนุมานบ้านแกจี้ ได้พร้อมใจกันทำเครื่องเช่นมาเช่น แต่เจ้าของผู้เช่นนั้น คือตื่นแห่งตื่นเซงพี่น้องทั้งสอง ได้เอาเด็กชายหญิงเป็นของเช่นเอก นอกนั้นพวกข้าพเจ้าตามเคย ในปีนี้เดือนนี้เวลานี้ ขอเชิญท่านได้อ่องได้มารับเครื่องเช่นของพวกข้าพเจ้าเหล่านี้เกิด และขอได้อ่องได้ปกครองพวกข้าพเจ้าให้ได้มีความสุขทุก ๆ คน และขอให้ฟ้าฝนตกต้องตามฤดูทั้งพืชผลต้นข้าวให้งอกงามบริบูรณ์ให้อิมเอิบทุก ๆ คนเกิด

ครั้นเซ่นแล้วต่างคนก็พากันกลับบ้าน ฝ่ายเปียกกายเห็นคนกลับกันไปหมดแล้ว จึงพูดแก่เหน้เจี้ยว่า เราพากันกลับบ้านเกิด เหน้เจี้ยถามว่าบ้านดวยอยู่ที่ไหน เปียกกายตอบว่าไปที่บ้านเราพักนั้นอย่างไรละ เหน้เจี้ยตำว่าอ้ายสัตว์หนุมานพูดจาออกเลอะเทอะ ได้ตั้งใจยอมรับเป็นธูระเขาแล้วก็ต้องทำไปให้ตลอดจึงจะถูกต้อง เปียก

กายพูดว่าพี่เป็นสัตว์กลับมาว่าข้าเป็นสัตว์ ทำหลอก ๆ เขาเล่นเท่านั้นจะทำเอาจริงจังด้วยเล่า

เหิงเจียว่าเป็นคนจะต้องให้มีจริง รับปากเขาแล้วจะต้องคอยให้จนปีศาจมันมากินจึงจะชอบ มิฉะนั้นปีศาจมันก็จะไปลงโทษเอาเขาก็จะเกิดไม่มีความสุข ในขณะที่เหิงเจียไปยกกายได้ตอบกันอยู่ก็ได้ยินลมพายุใหญ่พัดมาก ก็นึกรู้สึกว่าจะเห็นปีศาจมันจะมาแล้ว ไปยกกายไม่สบายใจพูดว่าเห็นจะไม่ได้การ อ้ายตัวเปรดเห็นจะมาแล้ว เหิงเจียห้ามอย่าพูดเสียงดัง ไร่รอพี่ได้ตอบเอง บัดเดี๋ยวใจปีศาจก็มาถึงรูปร่างดุจยักษ์ร้ายแยกเขี้ยวเข้ามายืนขวางประตูศาล ร้องถามว่าปีนี้ใครเป็นเจ้าของของเช่น

เหิงเจียตอบว่า ต้นแห่งต้นเซงเป็นเจ้าของ ปีศาจได้ฟังดังนั้นก็มีความสงสัย นึกแต่ในใจว่าทุกปีไม่มีอย่างนี้ อ้ายเด็กทารกนี้ทำไมจึงมีความกล้าหาญ ก่อน ๆ มานั้นถามคำถามหนึ่งก็พูดไม่ได้ ถามอีกคำถามหนึ่งก็สิ้นสติ เขามือจับดูก็ดูคนตายแล้ว วันนี้ทำไมเด็กพูดได้ตอบไม่สะอึกหวาดหวั่น ปีศาจเห็นดังนั้นก็ไม้อาจเข้าจับจึงถามว่าเด็กชายหญิงชื่อเรียงเสียงใด เหิงเจียหัวเราะแล้วตอบว่าชายชื่อต้นทวนไป หญิงชื่อเจ็กซันกิมปีศาจว่าวันนี้ก็ตามเคยมาทุกปีเราจะต้องกินเนื้อเจ้าทั้งสอง เหิงเจียว่าตามแต่ท่านจะประสงค์เกิด ข้าพเจ้าไม่กล้าขัดขวาง ปีศาจได้ยินดังนั้นก็ขยับเข้ามาร้องตวาดด้วยเสียงอันดัง พูดว่ามึงอย่าทำปากกล้า ทุก ๆ ปีเราเคยกินเด็กชายก่อน ปีนี้เราจะกินเด็กหญิงก่อน พูดแล้วก็เข้าจับไปยกกาย ไปยกกายเห็นดังนั้นก็ระโดดดอยหนีแปลงกลับเป็นรูปเดิม ยกคราดเหล็กสับปีศาจ ปีศาจก็ชักมือกลับกระโดดดอยออกนอกศาล ไปยกกายก็ไล่ตามไปเหิงเจียเห็นดังนั้นก็กลับเป็นรูปเดิม ไล่ติดตามไปช่วยรบปีศาจก็เหาะหนีขึ้นบนอากาศ เหิงเจียไปยกกายก็ไล่ตามไป ปีศาจหาเมื่อวูธไม่อยู่ในกลีบเมฆร้องถามว่าเฮี้ยอ้ายสองคนนี้อยู่แห่งหนตำบลใด ชื่อเรียงเสียงใด เหตุใดมึงจึงสามารถมาดูถูกกูถึงเพียงนี้

เหิงเจียตอบว่าอ้ายปีศาจร้าย ทำไมมึงจึงไม่รู้จักกู เราคือसानุศิษย์พระถังซัมจั๋ง มีรับสั่งของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ให้ไปไซ่ที่อาราธนาพระธรรม เพราะมาอาศัยพักที่บ้านต้นแห่งต้นเซงจึงได้รู้ว่าเอ็งเป็นปีศาจยักษ์ร้าย ปลอมตั้งชื่อว่าเป็นเจ้าก้าอึ้งได้อ่องทุก ๆ ปีมาทวงเครื่องเซ่นกินเด็กทั้งชายและหญิงเป็น ๆ ไม่มีจิตเมตตา เราทราบความมีความกรุณาจึงมาช่วยทุกข์ของทารกพวกชาวบ้าน จึงได้มาหวังจะจับตัวอ้ายปีศาจร้าย เอ็งจงเร่งสารภาพรับผิดโดยดี มึงอยู่ที่นี้ตั้งตัวมาหลายปีแล้ว กินเด็กชายหญิงมากน้อยเท่าใด เจ้าจงเร่งคิดคืนมาโดยเร็ว เราจะยกชีวิตไว้ให้เจ้า

ปีศาจได้ฟังดังนั้นก็ระโดดหนี ไปยกกายยกคราดสับก็ไม่ถูก ปีศาจก็รีบหนี

ด่าลงในแม่น้ำทางที่ฮ้อ แห่งเจียวร้องห้ามว่าอย่าไล่มันไปเลย เห็นมันจะอยู่ในแม่น้ำนี้เป็นแน่ไว้คิดดูบายจับมันจะดีกว่า ไบ่ยก่ายก็เชื่อพากันกลับมาแย่งศาล เก็บเครื่อง เช่นเหล่านั่นกลับมาแย่งบ้านตื้นแห่งตื้นเชิง ในเวลานั้นพระดังซิมจิ้งกับซัวเจ๋งกำลังสนทนากันอยู่กับตื้นแห่งตื้นเชิงพี่น้องทั้งสอง แลไปเห็นแห่งเจียวไบ่ยก่ายยกของเครื่อง เช่นนั้นกลับมา พระดังซิมจิ้งเห็นดังนั้นจึงถามว่า การเช่นนั้นเป็นประการใด แห่งเจียวก็ชี้แจงเหตุการณ์ที่ได้เป็นนั้นให้ฟังทุกประการ

ฝ่ายตื้นแห่งตื้นเชิงพี่น้องได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก จึงยกที่นอนหมอน เสื้อออกมาจัดแจงให้อาจารย์กับศิษย์อาศัยนอน

ฝ่ายปีศาจครั้นหนีรอดชีวิตไปได้แล้ว ลงในน้ำไปยังที่สำนักนั่งนิ่งไม่พูดจาว่าอะไร พวกบริวารน้ำเห็นดังนั้น ก็พากันมาถามว่า ได้อ่องเคยทุกปีไปรับเครื่อง เช่นแล้ว ถ้ากลับมา ก็ยอมรีนเริงปีนี้เป็นประการใดกลับมาแล้วได้อ่องจึงมีความเศร้าหมองดังนี้เล่า ปีศาจได้อ่องตอบว่า ทุก ๆ ปีได้เคยรับเครื่อง เช่นและยังได้นำมาฝากพวกเจ้ากินเป็นที่รื่นเริงสนุกสนาน ปีนี้เราก็มิได้เครื่อง เช่น และสิ่งของต่าง ๆ ก็มิได้อามา เพราะบังเอิญไปพบอ้ายคนร้ายต่อสู้อ่างเราเดชนูญรอดชีวิตมาได้

พวกบริวารได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า อ้ายคนร้ายนั้นคือใครที่โทษปีศาจบอกว่า อ้ายคนร้ายนั้นคือเป็นสานุศิษย์ของพระดังซิมจิ้ง อยู่ ณ เมืองไต้ถึงจะไปยังมณฑลประเทศ อารานาพระไตรปิฎกธรรม อ้ายคนทั้งสองนั้นมันแปลงเป็นเด็กทั้งชายหญิงเข้านั่งอยู่ในศาล มันเห็นเราไปถึงมันกลับเป็นรูปเดิมชักอาวุธออกจะเข้าทำร้ายเรา บังเอิญเราหนีรอดมาได้ เราเคยได้ยินเขาเล่าลือกันว่า พระดังซิมจิ้ง เธอเป็นผู้บริสุทธิ์บวชมาสิบชาติแล้ว แม้ว่าผู้ใดได้กินเนื้อเธอก่อนหนึ่ง อายุของผู้ นั้นจะยืนนานไม่นับได้ บังเอิญสานุศิษย์ของเธอมาทำลายชื่อเสียงเราเสียได้ เรา มีความอภัยสอดสู้อย่างนัก เราคิดจะใคร่จับตัวดังซิมจิ้งให้จงได้ แต่ก็ดด้วยศิษย์ของเธอมิฤทธิ์เข้มแข็งนักจะจับมิได้โดยง่าย ในเวลาที่ปีศาจพูดอยู่นั้น ในหมูปริวารปลาตัวหนึ่งผุดลูกออกมา คือแม่ปลากระบอกตัวหนึ่งหัวเราะพูดว่า ได้อ่องจะใคร่จับพระดังซิมจิ้งนั้นจะยากอะไร แต่ไม่ทราบว่าจะจับตัวเธอได้แล้วจะมีบำเหน็จรางวัลประการใด

ปีศาจได้ฟังบริวารพูดดังนั้นจึงพูดว่า ถ้ามันจับตัวดังซิมจิ้งได้แน่ดังนั้น ข้าพเจ้า กับนางจะปฏิญาณเป็นพี่น้องกัน รับซึ่งความสุขสำราญด้วยกันทุกวันไป แม่ปลากระบอกได้ฟังดังนั้นก็กระทำความขอบคุณแล้วถามว่า ข้าพเจ้าได้ทราบว่าได้อ่องมีฤทธาอาณภาพอาจสามารถจะเรียกลมเรียกฝน และทำคลื่นละลอกให้ไหวไปทั้งมหาสมุทรได้ ไม่ทราบว่าได้อ่องจะทำให้เป็นหมอกและน้ำค้างได้หรือไม่ ปีศาจได้อ่องตอบว่า หมอกและน้ำค้างนั้นข้าพเจ้าสามารถทำได้ดังประสงค์ แม่ปลา

กระบอกได้ฟังนั้นนั้นก็ตบมือหัวเราะว่า ถ้ากระนั้นก็เป็นกร่างายที่สุดปีศาจจึงให้นางปลากะบอกชี้แจงความคิดให้ฟัง คือว่าอุบายของนางปลากะบอกนั้นจะทำให้ประการใด

นางปลากะบอกชี้แจงว่า คือวันนี้เข้ายามสามได้ต้องจงบันดาลให้มีลมพัดหนาวจัด และทำให้หมอกลงคลุ้มมิดในลำแม่น้ำทางที่ฮ้อน้ำแข็งตลอดทั้งลำแม่น้ำข้าพเจ้าจะแปลงไปให้หลายคนเดินไปบนหลังน้ำ หาบข้างคอนข้างทำเดินไปมาว่าเป็นที่ถูระ ฝ่ายพระถังซัมจั๋งเมื่อได้เห็นดังนั้น โดยที่ตั้งใจคิดจะไปไซที่ก็จะลงเดินมา เราคอยรอให้พอลถึงกลางแม่น้ำ ได้ต้องจงทำน้ำนั้นให้คืนเหลวไปอย่างเดิมถึงซัมจั๋งกับศิษย์ก็จะจมน้ำ เวลานั้นก็จะจับเอาตามสบาย ปีศาจครั้นได้ฟังนางปลากะบอกชี้แจงดังนั้นก็มีความยินดีเห็นว่าคงจะสมคิด จึงพูดว่าคิดอุบายอย่างนี้ดีที่สุดในที่เปรียบมิได้ ปีศาจพูดสรรเสริญนางปลากะบอกนั้นแล้ว เวลาที่จวนสามยามจึงออกจากที่สำนักแหวนน้ำขึ้นมาหลังน้ำบันดาลให้เป็นลมหมอกหนาวกล้ามิดไปทั้งลำแม่น้ำ

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งกับพวกศิษย์ทั้งสาม พักอาศัยนอนอยู่ที่บ้านต้นเท่งตันเซง ในคืนวันนั้นจวนจะแจ้งก็เกิดความหนาวสั่นทุกคนเปียกกายถามว่าที่หนาวหรือเปล่า เหง้าเจียวว่าตนเป็นคนอยู่ในทางศีลทานหนาวหน่อยร้อนหน่อยก็อุ่นวายทำไมกลัวอะไรกับหนาวอย่างนี้เล่า พระถังซัมจั๋งพูดว่าดูคืนวันนี้หนาวมากสักหน่อย อาจารย์กับศิษย์ก็พากันนอนไม่หลับ ต่างผุดลุกขึ้นหาผ้าห่ม เปิดประตุมองไปข้างนอก แลเห็นท้องฟ้ามีหมอกลงออกคลุ้มมิดมัวแลไม่เห็นอะไรเหง้าเจียวว่าเห็นจะเป็นปีศาจร้ายสำแดงฤทธิ์คิดจะทำเราตกกระมัง ดูน้ำค้างตกลงมาซาวราวกับเพชร อาจารย์สาธุศิษย์นั่งพิศดูประมาณครู่ใหญ่ ในบ้านต้นเท่งเปิดประตูเอาน้ำร้อนออกมาถวายพระถังซัมจั๋งให้ล้างหน้าและสาธุศิษย์ก็พากันล้างหน้า พวกคนใช้ก็ยกน้ำชานออกมาถวายพระถังซัมจั๋งและยกอั่งโล่ถ่านไฟมาให้อุ่น อาจารย์กับศิษย์ก็นั่งล้อมผิงไฟแก้หนาว พระถังซัมจั๋งถามตาเต๋มว่าที่ตำบลนี้มีเป็นฤดูหรือเปล่า ตันเท่งตอบว่าอันการอื่นก็ผิดบ้างแต่ฤดูนี้นั้นก็ไม่ผิดแก่เมืองบน

พระถังซัมจั๋งพูดว่าถ้าฤดูเหมือนกัน ทำไมฤดูนี้ก็มิใช่ฤดูหนาวทำไมจึงมีน้ำค้างและหมอกลงออกซาวมิดมัวไปจะนี้ และเกิดความหนาวจัดดุจฤดูหนาวจะมีผิดฤดูหรือ ตันเท่งพูดว่าอันที่จริงฤดูหนาวเดือนสิบสองจึงจะมี แต่ที่ตำบลนี้เดือนสิบก็มีหนาวราย ๆ หมอกน้ำค้างก็มีบ้างแล้ว พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็พูดว่าผิดกับเมืองฮกตมภาพเมืองบนนั้นเดือนสิบสองจึงจะมีหมอกและน้ำค้าง พระถังซัมจั๋งพูดอยู่กับตันเท่ง คนใช้ในบ้านออกมานิมนต์ฉันข้าวต้ม พระถังซัมจั๋งก็มานั่งรับประเคน ครั้นฉันแล้วศิษย์ทั้งสามก็ฉันก็พอเวลาสว่างดี หมอกน้ำค้างก็

ตื่นแห่งตื่นเซงตามมาส่งถึงฝั่งน้ำ ได้ยินเปียกกายพูดดังนั้น ก็เรียกคนใช้ให้รีบไปแบกหน้่าฟางมาในทันใด เปียกกายก็เอาหน้่าฟางผูกห่อขาม้าแล้วนิมนต์อาจารย์ให้ขึ้นขี่ก็ลาออกจากฝั่งข้ามไป ตั้งแต่นั้นก็เดินเป็นปรกติ อาจารย์กับศิษย์ก็ตั้งหน้ามุ่งจะข้ามไปยังปรวจันทิต ไม่มีควมวิตกหวาดหวั่นระวังอะไรเลย และไม่ได้หยุดพักเลยรีบเดินไปโดยด่วน จนตะวันจวนจะค่ำก็อาศัยแสงพระจันทร์และดาวเดินไปเห็นผิวน้ำแข็งวับแวมเป็นเงาทั่วตลอดไป รีบเดินไปคืนหนึ่งจนสว่าง หิวก็เอาข้าวตุมมากินแล้ว ก็ตั้งหน้ารีบตรงไป

เมื่อกำลังเดินไปนั้น ได้ยินเสียงลั่นอยู่ใต้น้ำ อาจารย์กับศิษย์พากันตกใจ เหตุด้วยปีศาจคอยอยู่หลายเวลาแล้ว พอได้ยินเสียงเท้าม้าเดินข้ามมา ปีศาจก็สำแดงฤทธิ์บันดาลให้น้ำไหลกลับไปอย่างเดิม เหง่เจียเห็นดังนั้นก็เหาะขึ้นบนอากาศ พระดังซ่มจ้งกับม้าและเปียกกายซัวเจ๋งก็พากันจมน้ำ ปีศาจร้ายก็มาจับพระดังซ่มจ้งเอาลงไปยังสำนัก ครั้นถึงก็เข้านั่งเก้าอี้เรียกว่านางน้องอยู่ที่ไหนนางปลากระบอกก็ออกมาคำนับ ปีศาจจึงพูดสรรเสริญว่า น้องพูดคำหนึ่ง แม้ว่าม้าเ้าตีกี่สู้ไม่ได้ เดิมเราได้สัญญาว่าถ้าจับดังซ่มจ้งได้ก็จะปฏิญาณเป็นพี่น้อง เวลานั้นก็จับได้แล้ว พูดดังนั้นแล้วก็เรียกบริวารให้ยกโต๊ะออกมาตั้ง และเอามิดที่คมตีมาจะผ่าอกเอาหัวใจพระสงฆ์ออกมาเรากับนางน้องจะได้กินเล่น เป็นที่สำราญรื่นเริง

นางปลากระบอกได้ฟังดังนั้นจึงห้ามว่า ใต้ท้องอย่าเพิ่งกินก่อนยังวิตกด้วยพวกสานุศิษย์ของเธอมาตามก็จะเกิดวุ่นวายกันขึ้น ขอให้รอสักสองเวลา แม้ว่าศิษย์ของเธอไม่มาตามก็แล้วแต่ใต้ท้องจะกินหรือจะทำประการใด ปีศาจเมื่อได้ฟังนางปลากระบอกก็อดทนก็เชื่อฟัง จึงซ้งพระดังซ่มจ้งไว้ในที่ลับ แล้วเอาแผ่นศิลาใหญ่ทับปิดประตูไว้แน่นหนา

ฝ่ายเปียกกายซัวเจ๋ง ว่ายน้ำเก็บสิ่งของวางบนหลังม้าแล้วก็พากันว่ายน้ำกลับมากเข้าฝั่งข้างทิศตะวันออก แลไปก็เห็นเหง่เจียอยู่บนอากาศ เหง่เจียถามว่าพระอาจารย์อยู่ที่ไหนจึงไม่เห็น เปียกกายตอบว่าพระอาจารย์เปลี่ยนชื่อแล้วเรียกว่าแซ่ตันชื่อกันเบ้า ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะไปค้นหาที่ไหนได้แล้ว ต้องกลับเข้าฝั่งจึงค่อยคิดต่อไปบัดนี้ก็เข้ามาถึงฝั่งแล้วกลับไปยังบ้านแกจิง คนในบ้านแกจิงเดินไปพบเข้าก็วิ่งกลับมาบอกแก่ตื่นแห่งตื่นเซงทั้งสอง สองเฒ่าได้ฟังดังนั้นก็รีบออกมารับและเห็นเสื้อผ้าขาวของเปียกน้าหมดทั้งสิ้น สองเฒ่าถามว่าทำไมไม่เห็นท่านอาจารย์กลับมาเล่า ข้าพเจ้าได้อ้อนวอนห้ามสักเท่าใดก็ไม่ฟัง จึงได้มีเหตุเกิดขึ้นดังนี้ เปียกกายพูดว่าตอนนี้ไปอย่าเรียกดังซ่มจ้งเลยเปลี่ยนชื่อให้เรียกว่า ตันกันเบ้าเกิด สองเฒ่าได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้คร่ำครวญว่าสงสารแก่ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าอ้อนวอนจะให้เอาเรือส่งก็ไม่ยอม ชินจะรีบไปให้ได้จนมาถึงแก่ชีวิตอันตรรายอย่างนี้ เหง่เจีย

พูดว่าท่านตาทั้งสองอย่ามีความโหม่นสเลย ข้าพเจ้าเชื่อว่าประกันได้ อาจารย์คงจะไม่ถึงแก่ความตาย ที่อ้ายปีศาจกำลังคงทำกลอุบายจับอาจารย์ไปเป็นแน่ ท่านตาอย่าวิตก ท่านตาจงโปรดเอาจิวรฟ์มาผอนกับหนังสือไปตากเสียให้แห้งและหาหญ้าเลี้ยงม้าไว้ด้วย ไร่ธูระข้าพเจ้าพี่น้องคิดอุบายแก่พระอาจารย์กลับคืนให้จงได้ ธรรมเนียมทางหญ้าต้องถอนรากจึงจะสิ้นความร้อนใจเพื่อภายหลังและจะช่วยกำจัดอ้ายปีศาจนี้ด้วย ถ้ามีดั่งนั้นพวกชาวบ้านแก๊งก็จะไม่เป็นสุข

ต้นแห่งต้นเซงได้ฟังดั่งนั้น ก็มีความยินดีที่สุด จึงให้คนยกเข้ามาเลี้ยงเห้งเจีย ใฝียก่ายชั่วเจ้งก็พร้อมกันกินข้าว ครั้นกินเสร็จแล้ว ต่างก็เตียมอาวุธออกจากบ้าน ไปยังกลางน้ำค้นหาอาจารย์เห้งเจียถามว่าน้องทั้งสองใครจะเป็นคนเข้าใจ ก็ลงน้ำไปเที่ยวสืบดูสักคนหนึ่งก่อน แม้ว่าทราบเหตุการณ์แล้วจึงค่อยคิดแก้ไขต่อทีหลัง ใฝียก่ายพูดว่ามีฝีมือยิ่งกว่าข้าพเจ้าทั้งสอง พี่จงลงน้ำไปก่อนจึงจะดี เห้งเจียพูดว่าพี่ไม่ปิดบังอะไรแก่น้องทั้งสอง แม้ว่าอยู่บนบกและในเขาในป่า มีปีศาจยักษ์ร้ายสักเท่าใด ๆ พี่ก็มีต้องให้น้องออกแรง แต่ในน้ำนี้พี่หาสู้จะถนัดไม่ พี่ทราบว่าน้องทั้งสองถนัดทางน้ำมาก เพราะฉะนั้นขอให้น้องลงไปก่อน

ชั่วเจ้งพูดว่า พวกข้าพเจ้าถนัดทางน้ำก็จริง แต่ไม่ทราบว่าได้น้ำจะร้ายดีประการใด สู้เราพร้อมกันลงไปไม่ได้ พี่จึงแปลงเป็นกิริยาต่าง ๆ ซึ่หลังข้าพเจ้าลงไปเที่ยวค้นหาที่สำนักปีศาจว่ามันจะอยู่ที่ใด พี่จะได้สืบอาจารย์ แม้ได้ทราบแล้วเราก็จะได้คิดอ่านแก้ไขไปตามการ ข้าพเจ้าคิดเห็นดั่งนี้จะดีหรือไม่ดี

เห้งเจียว่าน้องคิดดั่งนี้ชอบแล้ว เห้งเจียจึงถามว่าใครจะให้ใครขึ้นไป ใฝียก่ายได้ยินดั่งนั้นก็นิกยิตแต่ในใจว่าอ้ายลูกสิงมันแกล้งเราหลายครั้งแล้ว ครั้นนี้เราจะเล่นแกล้งมันบ้าง คิดดั่งนั้นแล้วก็หัวเราะพูดว่า ข้าพเจ้าจะยอมให้พี่ขึ้นไปเอง เห้งเจียก็นึกรู้ในวิธีของใฝียก่าย จำเราจะซ่อนกลให้มันเข็ดมือ คิดดั่งนั้นแล้ว ก็ขึ้นหลังใฝียก่ายขึ้นไป ชั่วเจ้งเดินก่อนค่อยแหวกน้ำนำหน้า พร้อมกันทั้งสามแทรกน้ำลงเดินไป ครั้นไปประมาณสักพันโยชน์ ใฝียก่ายคิดแกล้งเห้งเจีย เห้งเจียก็นึกรู้จึงถอนขนออกเส้นหนึ่งเป่าแปลงรูปปลอมเกาะหลังใฝียก่าย ตัวเห้งเจียนั้นแปลงเป็นหมัด เกาะแน่นอยู่ที่ใบหูใฝียก่าย ใฝียก่ายก็หารู้สึกไม่ ครั้นกำลังเดินใฝียก่ายเห็นได้ทีก็ทำท่าเซเซงจะล้ม จะใคร่ฟาดเห้งเจียลงกับโคลน ครั้นใฝียก่ายล้ม ฟาดลงรูปนั้นก็สูญหายไป ชั่วเจ้งเห็นดั่งนั้นจึงถามใฝียก่ายว่า ทำไมพี่ทำดั่งนั้นเล่า กำลังเดินทางมาดี ๆ พี่เอาพี่เห้งเจียหล้มฟาดหายไปไหนไม่เห็น ใฝียก่ายพูดว่า อ้ายชาติสิงมันยึดไม่แน่นพลาดลงมันแปรไปข้างไหนไม่รู้มันเราไปค้นหาอาจารย์เกิดจะไปเป็นธูระถึงมันทำไม ชั่วเจ้งว่าจะไม่ชอบกลดอกกระมัง ต้องให้กลับมาก่อน จึงจะได้ แม้เธอไม่ชำนาญในทางน้ำก็จริง แต่ความฉลาดเฉลียวยิ่งกว่าเรา แม้มิได้

เธอกลับมาซำก็ไม่ได้ด้วย

เหิงเจียจับอยู่ที่ใบหูเปียกกาย ได้ฟังดังนั้นก็อดอยู่ไม่ได้ จึงร้องบอกว่าซำเจ๋งที่อยู่นี้ ซำเจ๋งได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่าตายละวะ ทำไมจึงเล่นแกลังกันอย่างนี้ ก็เมื่อจะทำเธอ ๆ รู้เท่าแล้วเธอจะแกลังต่อไปอย่างไรไม่รู้ เปียกกายตกใจคุกเข่าลงกับโคลนเอาศีรษะโขกลงกับโคลนแล้วพูดว่า ซำพเจ้าขอโทษที่สั๊กครั้งหนึ่งเกิดซำพเจ้าไม่กล้าเล่นแกลังอีกต่อไปแล้ว ขอพิจงกลับมาแปลงอย่างเดิมเกิดซำพเจ้าจะให้ชื้อต่อไปไม่ทำอย่างนั้นอีกแล้ว ไว้ไปหาอาจารย์พบแล้วขึ้นบกซำพเจ้าจะขอขมาที่

เหิงเจียพูดว่าเจ้าเดินไปเกิด ซำจะไม่แกลังเจ้าตอออกย่าวิดกเลยจรงรีบเดินไปโดยเร็ว เปียกกายก็ตั้งใจเดิน ครั้นมาประมาณอีกสักพันโยชน์ แลไปข้างในเห็นมีห้องหอใหญ่กว้าง ที่หน้าประตูมีหนังสือยี่ห่อสี่ตัวคือ (จียังวนจือเต๋ย) ซำเจ๋งพูดว่าที่นี้เห็นจะเป็นที่ปีศาจอยู่เราทั้งสองเข้าไปยังประตู ทำให้มันออกรบกับเราเห็นจะดี เหิงเจียถามว่าข้างประตูนั้นมีน้ำหรือเปล่า ซำเจ๋งบอกว่าไม่มี เหิงเจียว่าถ้าไม่มีน้ำเจ้าทั้งสองจงแอบอยู่ซ้ายขวาข้างประตู ตัวพิจจะเข้าไปค้นหาอาจารย์ พูดดังนั้นแล้วเหิงเจียก็ผละออกจากหูเปียกกาย แปลงเป็นนางกึ่งตัวหนึ่งค่อยคลานเข้าไปในประตูพิจารณาดู แลไปข้างบนก็เห็นปีศาจนั่งอยู่ท่ามกลางสองข้างพวกบิรารน้ำยืนเฝ้าเรียงกันเป็นลำดับลงมา ได้ยินปีศาจกับนางปลากะบอกกำลังพูดกันเรื่องจะกินเนื้อด้งซำจ้ง เหิงเจียเหลียวซ้ายแลขวาก็ไม่เห็นอาจารย์ แลไปข้างทิศปราจีนก็เห็นยายเฒ่ากึ่งกำมกรามเดินออกมา เหิงเจียก็คลานแอบข้างยายเฒ่ากึ่งถามว่าแม่ ๆ ได้ยินได้้องจะกินเนื้อด้งซำจ้งอยู่ที่ไหนจึงไม่เห็นเล่า

ยายเฒ่ากึ่งบอกว่า ได้้องทำน้ำค้างหมอกให้น้ำแข็งด้งซำจ้งเดินมาได้้องบันดาลให้น้ำเหลว ด้งซำจ้งจมน้ำจึงจับได้ บัดนี้ซำอยู่หลังหอนมีศิลาแผ่นใหญ่ปิดไว้แน่นหนา เหิงเจียเมื่อได้ทราบความชัดเจนแล้ว ก็หลีกแอบไปข้างหลังหอ เหลียวซ้ายแลขวาหาอาจารย์ แลไปก็เห็นมีห้องหนึ่งทำแน่นหนาคลาย ๆ โลงใส่ผี ซำบนมีแผ่นศิลาทับซ้อน เหิงเจียเห็นดังนั้นก็คิดว่า เห็นจะอยู่ในที่นี้เป็นแน่ จึงคลานแอบเข้าไปใกล้ ก็ได้ยินเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นเหิงเจียแอบเงี่ยหูฟังก็ได้ยินเสียงคร่ำครวญว่า เมื่อแรกเกิดจากท้องมารดาก็ลอยน้ำก็ได้รอดชีวิตมาได้ บัดนี้จะไปนมัสการพระพุทธเจ้า ก็บังเอิญจมน้ำที่ตายอย่างนี้ ไม่รู้ว่าเกิดมาจะผิดวันเวลาอย่างไร จึงได้ต้องในที่ทุกขภัยอย่างนี้ ไม่รู้ว่าसानุศิษย์จะมาตามหรือเปล่า และจะได้พระคัมภีร์กลับบ้านหรือ หรือจะมาสิ้นชีวิตแต่เพียงเท่านั้นก็ไม่รู้พูดรำพันไปแล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นไปไม่หยุด

เหิงเจียครั้นได้ฟังเสียงจำได้แน่ว่าพระอาจารย์ ก็อดไม่ได้จึงร้องเรียกว่าพระ

อาจารย์อย่าแค้นเคืองถึงภัยแห่งนี้ไปทำไม ในคัมภีร์ย่อมว่า ดินคือแม่ธาตุทั้งหลาย น้ำคือรากเหง้าของทั้งห้า ไม่มีดินก็เกิดไม่ได้ ไม่มีน้ำก็เติบโตไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็งเจียวมาแล้วพระดั่งซั่มจิ้งได้ยินก็ร้องบอกว่า ท่านจงช่วยเราด้วย เห็งเจียวว่า ท่านอาจารย์จงวางใจเกิดไว้ข้าพเจ้าจะกำจัดปิศาจร้ายเสียได้แล้วจึงจะกลับมาแก่อาจารย์ออกให้พ้นภัย พระดั่งซั่มจิ้งร้องบอกว่าเห็งเจียวรีบลงมือเถิด

เห็งเจียวก็หันกลับออกจากสำนักปิศาจแล้ว จึงแปลงกายกลับเป็นรูปเดิม ร้องเรียกซัวเจ๋งไปเปียกกาย บอกว่าเหมือนอย่างที่คุณพิศาจทำอุบายจับอาจารย์ซัวเจ๋งไว้ในที่ลับ เราเข้าไปหาได้พบแล้ว เจ้าทั้งสองจงรบล้อมันให้ขึ้นพื้นน้ำ ที่จะคอยที่ริมฝั่งแม่น้ำ แม่น้ำขึ้นมาก็จะคอยตีจับมันให้จับได้ จะได้แก่เอาอาจารย์ออกจึงจะได้ หรือเจ้าทั้งสองพอจะจับได้ก็ให้จับถ้าจับไม่ได้ก็ให้ล่อขึ้นมา เห็งเจียวพูดดังนั้น แล้วก็ร้ายคาถาแทรกน้ำขึ้นมาคอยอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ

ฝ่ายเปียกกายซัวเจ๋ง ก็มายังประตูสำนักปิศาจ ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายปิศาจไว้มึงจงรีบส่งอาจารย์ของกูออกมาโดยเร็ว ฝ่ายพวกบริวารของปิศาจเมื่อได้ยินดังนั้นก็วิ่งเข้าไปบอกนายว่าได้อ๋องมีคนมาร้องทำทางทวงอาจารย์ของเขาอยู่นอกประตู ปิศาจได้ฟังบริวารบอก ก็รู้ว่าพวกศิษย์ของดั่งซั่มจิ้ง จึงเรียกเอาเกาะมาสวมใส่ตัวแล้วมือก็ถือลูกตุ้มทองแดง เดินออกมาร้องถามว่าอ้ายสองคนนี่มึงอยู่ที่ไหน จึงบังอาจมาร้องทำทนายยังหน้าประตูจะหนีเอ็งไม่กลัวความตายดอกหรือ เปียกกายตวาดว่าอ้ายปิศาจที่กูตีผิดไป หนีมาได้รอดตายแล้ว ยังกลับมาทำร้ายอีก เมื่อคืนก่อนมึงไปตีผีปากกับภูที่ศาลมึงจำไม่ได้หรือตัวกูคือสานุศิษย์ของพระดั่งซั่มจิ้ง จะไปอาราธนาพระธรรม ณ ประเทศไซไท่ มึงหลอกหลวงชาวบ้านตั้งตัวเป็นเจ้าของก็อึ้งอะไรที่ไหน ตั้งคอยกินเด็กชายหญิง ฎแปลงเป็นเด็กแทนให้ลูกหญิงของตันเซง มึงตรงมาจะกินกูก่อน แล้วมึงถูกคราดเหล็กเข้าวังหนีหายไป มึงยังจะทำเป็นจำไม่ได้หรือ

ปิศาจได้ฟังแล้วพูดว่า มึงอ้ายลูกศิษย์วัดมาปลอมเป็นเด็กหญิงโทษของมึงยังไม่รู้สิน ฎยังไม่ทันจะกินมึง ๆ เอาคราดสับภูถูกมือ มือกูยังไม่หายเจ็บ มึงยังบังอาจมาจนถึงที่อยู่แห่งกูก็มึงจะว่าอะไรหรือเปียกกายว่ามึงกลัวกูแล้วเหตุใดมึงทำหน้าหมอกให้มีดมีวและให้น้ำแข็งทั้งแม่น้ำจึงจะคิดฆ่าอาจารย์ของกูเสีย มึงจงรีบส่งอาจารย์ออกมาเสียโดยเร็ว สารพัดโทษจะยกให้ไม่ฆ่าฟัน แม้ขัดขึ้นต่อสู้กี้จะประหารชีวิตเสียเดี๋ยวนี้ ปิศาจพูดว่าเราจับอาจารย์ของเจ้ามาไว้ก็จริงอยู่แล้ว แต่เจ้าทั้งสองจงมาลองฝีมือดูสักสองสามเพลงก่อน แม้ว่าเจ้าชนะเรา เราจึงจะคืนอาจารย์ให้ถ้าเจ้าแพ้เรา เราจะจับมาทั้งศิษย์ทั้งอาจารย์ จะฝากอกกินเล่นเป็นภัคนหาร เปียกกายด่าว่าอ้ายลูกกลับกลายมึงพูดดังนี้แล้วมึงจจะระวัง กูจะฟันมึง

ด้วยคราด ว่าแล้วไปเปียกกายก็ยกคราดขึ้นฟันลงเติมกำลัง ปีศาจยกลูกตุ้มขึ้นรับ ป้องปิดต่อสู้กันไปมา ชั่วเจ็กก็ชักกระบองตรงเข้าระดมช่วยไปเปียกกาย คนทั้งสามรบกันโดยความสามารถ ต่างคิดจะเอาชัยชนะต่างมีกำลังเข้มแข็ง รบกันไปได้ประมาณสักสามชั่วโมงยังไม่แพ้ไม่ชนะกัน ไปเปียกกายเห็นจะเอาชัยชนะปีศาจไม่ได้แล้วก็ให้หน้าชั่วเจ็กให้ลาดออย ไปเปียกกายชั่วเจ็กรบพลาถหนีพลาถล่อปีศาจให้ไล่ปีศาจก็รุกไล่ขึ้นมาบนหลังน้ำ

ฝ่ายเหงงเจี๋ยยืนอยู่ริมฝั่งคอยเขม้นแลดู เห็นคลื่นละลอกเลื่อนลั่นหวั่นไหวมาริมฝั่งไปเปียกกายชั่วเจ็กถึงฝั่งก็ขึ้นฝั่ง ปีศาจก็ไล่ติดตามมา เหงงเจี๋ยเห็นได้ก็ยกกระบองตรงมาร้องตวาดว่า อ้ายปีศาจมึงจงดูกระบองกายสิทธิ์ปีศาจหันหน้ารับไม่อยู่ก็โจนลงน้ำดำหนึ่ไป เหงงเจี๋ยก็ไม่ไล่ตามจึงกลับขึ้นบนบกพูดแก่ไปเปียกกายชั่วเจ็กว่า อ้ายปีศาจนี้มันรู้ว่าขึ้นบกสู้ไม่ได้ แต่น้องทั้งสองเหน็ดเหนื่อยมาก ชั่วเจ็กพูดว่า อ้ายปีศาจนี้ขึ้นบกรู้ว่าสู้ไม่ได้ อยู่ได้น้ำร้ายแรงมาก ข้าพเจ้ากับพี่ไปเปียกกายคนละข้างระดมตีก็ยังไม่เอาชัยชนะไม่ได้ จะทำอย่างไรจึงจะได้อาจารย์ เหงงเจี๋ยพูดว่าอย่าสงสัยจะช้าการไป วิตกอยู่เกรงมันจะคิดทำร้ายอาจารย์ น้องทั้งสองจงรีบลงไปชวนมันรบ พี่จะคอยสกัดมันเอง ไปเปียกกายชั่วเจ็กก็พากันรีบแหกน้ำลงไปอีกตามคำเหงงเจี๋ยสั่ง

ฝ่ายปีศาจถูกเหงงเจี๋ยตีด้วยกระบองรับไม่อยู่ ก็หนีกลับลงไปยังสำนัก พวกบริวารก็มาถามว่า ได้อ่องไล่อ้ายลูกศิษย์วัดไปถึงไหน ปีศาจบอกว่าอ้ายสองคนนั้นไม่สู้กระไรนัก ยังมีอีกคนหนึ่งฝีมือเหลือเกิน เราไล่อ้ายสองคนนี้ขึ้นบก อ้ายคนนั้นชักกระบองเหล็กมาสกัดตีด้วยกระบอง เราจับไม่อยู่ไม่รู้วาระของของมันหนักสักเท่าใด ลูกตุ้มทองแดงของเราก็รับไม่อยู่ ต่อสู้ยังไม่ได้สามเพลงเราต้องล่าหนีกลับมา

นางปลากระบอกถามว่า ได้อ่องจำคนนั้นได้หรือไม่รูปร่างอย่างไรปีศาจตอบว่า จำได้หน้ามันล้วนแต่ขนดูดุจนั้หน้ารามสูร ในตาแดงเหมือนไฟมีแววตาเหลือเหมือนสีทอง นางปลากระบอกได้ยินดังนั้นก็ตกใจหน้าซีดตัวสั่น จึงพูดแก่ได้อ่องว่า ข้าพเจ้าจะบอกให้ได้อ่องรู้สึก นี่หากได้อ่องหนีมาก่อน ถ้าข้าอีกสักสามเพลงชีวิตก็จะไม่รอดกลับมา เมื่อคราวก่อนข้าพเจ้าอยู่ยังทะเลทศบูรพาได้ฟังเล่งอ่องสรรเสริญว่า เธอมีฤทธาานุกาพใหญ่หลวงเมื่อห้าร้อยปีก่อน ขึ้นไปทำสงครามบนชั้นฟ้าเจ็กเชียงฮ่องได้กับเทพบุตรทั้งหลายขาดคร้ามฝีมือเธอทั้งสิ้น นามเรียกว่าซีเทียนได้เสีย มาบัดนี้เธอละพวยศร้ายเข้าบวชตามทางพระแล้ว ได้ตามพระถังซัมจั๋งไปไซที่อาราธนาพระธรรมเปลี่ยนชื่อเรียกว่าซิงหงอคงและซิงเหงงเจี๋ยก็เรียกเธอมีเดชาอานุกาพมากนักเปลี่ยนกายได้หลายประการ ได้อ่องทำไปเกี่ยวข้องกับ

แก่เธอเล่า ต่อไปนี้อย่าได้สู้รบเธอเป็นอันขาด พุดยังไม่ทันขาดคำก็ได้ยินเสียง
บริวารวิ่งเข้ามาบอกว่า อ้ายสองคนมาอีกแล้วร้องทำขวนรบอยู่ข้างนอกประตู ปิศาจ
จึงพุดว่านางน้องพุดเห็นจริง จึงสั่งพวกบริวารให้ปิดประตูให้แน่น เอาศิลาและ
ดินทับไว้อย่าให้ทลายได้ อ้ายสองคนมันเรียกร้องก็ช่างมัน

ฝ่ายพวกบริวารก็ทำตามนายสั่ง เอาดินและศิลามาถมปากประตูขึ้นจนสูง
แล้วต่างก็พากันไปที่อยู่ ฝ่ายเปี๊ยก่ายกับซัวเจ๋ง ร้องเรียกทำทนายตาว่าอย่างไรก็
เห็นเงียบอยู่ เปี๊ยก่ายขัดใจเอาคราดสับกระชากประตู ก็เห็นแต่ดินและหินศิลา
ทับแน่นอยู่ ซัวเจ๋งพุดว่าอ้ายปิศาจเห็นจะมีความกลัวเกรงพวกเรา จึงได้เอาดิน
และศิลาดมประตูเสียดังนี้ เรพากันกลับไปหาที่แห่งเจียจึงจะได้คิดอ่านกันใหม่ เปี๊ยก
่ายกับซัวเจ๋งก็พากันกลับไปหาแห่งเจีย ครั้นถึงจึงเล่าให้แห่งเจียฟังตามที่มันไม่ออก
สู้รบปิดประตูนี้อยู่ แห่งเจียได้ฟังแล้วพุดว่าถ้ากระนั้นก็สุดปัญญาที่จะคิดต่อไป
เจ้าทั้งสองจงคอยลาดตระเวนอยู่อย่าให้ปิศาจหนีไปได้ ตัวที่จะไปนำไฮ่ตามพระโพธิ
สัตว์จึงจะรู้ความได้ สั่งแล้วแห่งเจียก็กระทำปาฏิหาริย์ไปประมาณครึ่งชั่วโมง ก็มา
ถึงเขาเท้าถั่วซัว แห่งเจียลดลงยังพื้นดินตรงเข้าไปยังสำนักใหญ่ เห็นหมู่เทพบุตร
และเทพารักษ์เดินมาออกมาเชิญเข้าไปนั่งยังหน้าหอ จึงบอกแก่แห่งเจียว่า เมื่อเวลา
เช้าพระโพธิสัตว์สั่งพวกข้าพเจ้าไว้ว่า วันนี้ท่านได้เสียดจะมา ให้พวกข้าพเจ้าคอย
รับ พระโพธิสัตว์ท่านเข้าไปในป่าไผ่แต่ผู้เดียวมิให้ใครตามส่งให้ได้เสียดคอยอยู่ที่นี้
เมื่อพระโพธิสัตว์กลับมาจึงให้สนทนา

แห่งเจียได้ฟังเทพบุตรบอกดังนั้นก็นั่งคอยอยู่ที่หน้าหอ แลไปเห็นเสียดจ้าย
ทองจ้อเดินขึ้นมาค้ำบับ พุดว่าข้าพเจ้าฟังท่านได้เสียดมีจิตโอบอ้อมอารี ฟังพระ
โพธิสัตว์มีความกรุณา เข้าค้ำเฝ้าอยู่ช่วยขวากะทำให้จิตร้ายหายไปสิ้น แห่งเจีย
ก็นึกว่า (อั้งฮั้ยฮั้ย) จึงหัวเราะพุดว่า เมื่อเวลาก่อนจิตเป็นมารยังพาลหลง บัดนี้เข้า
ในทางตรงสัมมาทิฐิ จึงรู้ว่าแห่งเจียเป็นคนดี แห่งเจียนั่งคอยพระโพธิสัตว์อยู่นาน
แล้วไม่เห็นมา จิตใจก็ให้ทรมทราญจึงพุดว่า ท่านทั้งหลายช่วยไปกราบเรียนให้ท่าน
ทราบบที่เกิด แม้ข้าเวลาวิตกพระอาจารย์จะไม่รอดชีวิต

หมู่เทพบุตรพุดว่าพวกข้าพเจ้าไปไม่ได้ เพราะพระโพธิสัตว์สั่งมิให้ตามไป ท่าน
จะกลับมาเอง แห่งเจียได้ฟังดังนั้นใจร้อนที่ไหนจะนั่งคอยอยู่ได้ จึงผุดลุกเดินเข้าไป
ตามหมู่เทวดาไม่กล้าห้าม แห่งเจียเข้าไปยังป่าไผ่ แลไปก็เห็นพระโพธิสัตว์นั่งที่พื้น
ดินไต้ร่มไผ่แต่ผู้เดียวนั่งวัดไม้ไผ่พระองค์ก็ไม่เห็นแต่งตัว แห่งเจียเห็นแล้วก็อดไม่ได้
จึงร้องถามด้วยเสียงอันดังว่า พระโพธิสัตว์ข้าพเจ้าซึ่งทรงองมานมัสการด้วยอาจารย์
ข้าพเจ้ามีภัย จะใคร่กราบเรียนถามเหตุการณ์แห่งปิศาจที่ล้าแม่น้ำทงที่ฮั้ยฮั้ยนั้น พระ
โพธิสัตว์จึงบอกว่าพักคอยอยู่ข้างนอกก่อนสักประเดี๋ยวเวลาตามาจะออกไป แห่งเจีย

จึงกลับออกมาจากป่าไผ่พูดแก่หมูเทวดาว่า วันนี้ทำไมพระโพธิสัตว์จึงมีธุระการอะไรนัก ทำไมจึงไม่ขึ้นนั่งบนดอกบัวและไม่แต่งตัว นั่งในป่าไผ่จักไม่ไผ่ทำไมที่ไหน เทพยดาทั้งหลายพูดว่าการอย่างนี้พวกข้าพเจ้าไม่ทราบเลย เห็นเมื่อเช้าออกจากสำนักก็ไม่เห็นแต่งตัว สิ่งพวกข้าพเจ้าให้คอยรับได้เสีย เห็นคงจะมีธุระที่ได้เสียดอกกระมัง เหน้เจี๋ยสนทนากับเทวดาอยู่ประเดี๋ยวลไปก็เห็นพระโพธิสัตว์มีมือถือตะกร้าเดินออกมาจากป่าไผ่ ร้องเรียกเหน้เจี๋ยมาพูดว่า จงรีบไปกับอาตมาภาพจะได้ช่วยพระถังซัมจั๋งให้ออกพ้นภัย เหน้เจี๋ยคุกเข่าลงพูดว่าข้าพเจ้าไม่กล้าเร่งรัด ขอรบกวนได้ครองผ้าแล้วจึงค่อยไปก็ได้ พระโพธิสัตว์พูดว่าไม่ต้อง ต้องไปให้ทันเวลานี้ว่าแล้วก็กระทำปาฏิหาริย์เหาะไป เหน้เจี๋ยก็เหาะติดตามมา บัดเดี๋ยวก็กมาถึงแม่น้ำหงท้อ

ฝ่ายเปี๊ยก่ายกับซัวเจ๋งนั่งคอยอยู่ที่ริมฝั่งก็พูดปนกันว่า พี่เหน้เจี๋ยใจก็ร้อนทำไมจึงช้าไม่เห็นมา พูดปนกันดังนี้สักชั่วหวิมก็แลเห็นพระโพธิสัตว์เหยียบเมฆข้ามแม่น้ำมาถึง เปี๊ยก่ายซัวเจ๋งก็คุกเข่าลงคำนับกับพื้นดิน พระโพธิสัตว์ขยายสายแพรรัดเอาอกผูกปากตะกร้า แล้วเหาะขึ้นกลางอากาศร้ายคาถาเจ็ดรอบแล้วก็ขว้างตะกร้าขึ้นบนเหนือน้ำ บัดเดี๋ยวก็กลากขึ้นมามีปลาทองกิมสิ้อนอนดินอยู่ในตะกร้า พระโพธิสัตว์จึงเรียกเหน้เจี๋ยให้ลงไปรับอาจารย์ขึ้นมา เหน้เจี๋ยจึงถามพระโพธิสัตว์ว่า ปิศาจยังจับไม่ได้ทำไมจึงจะไปช่วยอาจารย์ขึ้นมาได้แล้ว พระโพธิสัตว์ว่าในตะกร้านี้มีไซ่ตัวปิศาจหรือ เปี๊ยก่ายซัวเจ๋งคำนับแล้วถามว่า ปลาตัวนี้ทำไมจึงมีฤทธิ์เดชมากนัก พระโพธิสัตว์ตอบว่า ปลาทองตัวนี้เดิมอยู่ในสระบัวของอาตมาภาพเลี้ยงไว้จนโต ได้ลอยขึ้นฟุ้งธรรมทุกวัน ๆ ปฏิบัติบวชจนสำเร็จจึงแปลงกายได้ลูกตุ้มทองแดงที่ถือเป็นอาวุธนั้นคือดอกหญ้าหอมมันประกอบปลุกเสกจึงได้กลายเป็นอาวุธ มาวันหนึ่งน้ำทะเลท่วมมากมันจึงกระโดดออกจากสระหนีมาอยู่ที่นี้ เมื่อเข้าสู่อาตมาภาพออกไปจะชมสระดูดอกบัว จึงได้รู้ว่ามีมันหนีไปมิได้เห็นมันขึ้นมาไหว จึงตรวจดูก็รู้ว่ามันมาเป็นปิศาจอยู่ที่ลำแม่น้ำนี้ เพราะฉะนั้นอาตมาภาพตั้งพิธีสานตะกร้ามาจับมัน

เหน้เจี๋ยได้ฟังพระโพธิสัตว์เล่าให้ฟังดังนั้นจึงขอนิมนต์ว่า ขอพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าจะบอกพวกชาวบ้านแก่จึงให้มานมัสการพระโพธิสัตว์ ด้วยเหตุว่าข้อหนึ่งจะไว้เป็นคุณ ข้อสองจะให้รู้ว่าพระโพธิสัตว์มาจับปิศาจ ข้อสามจะให้หมู่บ้านแก่จึงเลื่อมใสศรัทธาในทางธรรม เพราะฉะนั้นพระโพธิสัตว์จึงให้เหน้เจี๋ยไปเที่ยวป่าวร้องชาวบ้านให้บอกกันมา เปี๊ยก่ายซัวเจ๋งก็รีบไปในบ้าน แก่จึงร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า ท่านทั้งหลายจงรีบมาดูพระโพธิสัตว์กวณิม พวกหมู่บ้านแก่จึงได้ทราบดังนั้น ไม่ว่าชายและหญิงเด็กผู้ใหญ่ พวกกันวิ่งมาดูเห็นพระโพธิสัตว์

กวนอิมแล้ว ก็ต่างคนต่างคุกเข่าลงไม่ว่าดินทรายโคลนเลน ที่เป็นช่างเขียนก็วาดรูปพระโพธิสัตว์ไว้ เพราะฉะนั้นจึงมีรูปพระโพธิสัตว์กวนอิมถือตะกร้ามาจนเท่าทุกวันนี้ ครั้นพวกชาวบ้านแกจึงมานมัสการแล้ว พระโพธิสัตว์ก็เสด็จกลับคืนยังสถานที่นำไข่

ไผ่ก่ายซิวเจ๋งก็แทรกน้ำลงไปยังสำนักที่ปีศาจอาศัยค้นหาอาจารย์ตรงไปยังหลังหอ แลไปก็เห็นมีแผ่นศิลาทับอยู่ จึงงัดเปิดแผ่นศิลาออก ไผ่ก่ายก็ย่อตัวลงไปให้อาจารย์ขึ้นนั่งบนหลังแล้วก็รีบออกจากสำนักปีศาจแทรกน้ำขึ้นมายังบ้านแกจิง ตันเท่งตันเซ่งพี่น้องทั้งสองคนเห็นพระถังซัมจั๋งขึ้นมาได้ ต่างคนก็ดีใจค้ำบแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ห้ามท่านแล้วท่านก็ไม่เชื่อ จึงได้เกิดความทุกข์ยากอย่างนี้ เห่งเจี๋ยจึงพูดว่า ท่านทั้งหลายอย่าพูดเลวการที่ล่วงไปแล้ว ปวดยการเสียเปล่า ข้าพเจ้าจะขอพึ่งท่านชาวบ้านนี้ให้ช่วยหาเรือสักลำหนึ่ง เพื่อจะได้ส่งพวกข้าพเจ้าข้ามฟาก ต่อนี้ไปทุก ๆ ปีก็ไม่ต้องเซ่นไหว้ด้วยได้กำจัดอายุปีศาจเสียแล้วไม่มีความร้ายอะไรอีกต่อไป

ตันเท่งตันเซ่งได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงพูดว่าอันเรือแพนาวานันท่านอย่าวิตกเลย พวกข้าพเจ้าจะจัดแจงเอง ตันเท่งตันเซ่งจึงป่าวร้องขอแรงพวกชาวบ้านมาช่วยทำพวกชาวบ้านก็มีศรัทธาทุก ๆ คน บ้างออกกระดาน บ้างออกต่อแจวและสิ่งของที่จะต้องใช้ในเรือนั้น จัดทำกันที่ริมฝั่งออกซุลมุน ในขณะที่นั้นได้ยินเสียงร้องเรียกว่าท่านเหงเจี๋ยได้เสีย ไม่ต้องเสียเปลืองของชาวบ้าน ไร่ธูระข้าพเจ้าจะส่งพระอาจารย์กับสานุศิษย์ให้ข้ามฟากไปเอง หมูคนกำลังทำได้ฟังดังนั้นต่างก็ตกใจกันทุก ๆ คน บัดเดี๋ยวลไปก็เห็นผุดขึ้นมาจากน้ำเป็นเต่าใหญ่ตัวหนึ่ง เห่งเจี๋ยเห็นดังนั้น จับกระบองแกว่งกระโดดเข้าไปใกล้พูดว่า ข้าดูเจ้าก็เป็นสัตว์เดียรัจฉาน ถ้ามีงทำเหมือนอย่างปีศาจอย่างนั้นกูจะตีมันให้ตายเดี๋ยวนี

เต่าจึงพูดว่า ข้าพเจ้าคิดถึงคุณท่านจะมาส่งพวกท่านให้ข้ามฟากทำไมท่านจะมาตีข้าพเจ้า เห่งเจี๋ยถามว่า เรามีบุญคุณอะไรแก่เจ้า เต่าตอบว่าท่านได้เสียยังไม่ทราบเรื่องในได้น้ำนั้นว่าเป็นอย่างไร อันที่สำนักจิวจ้วนจือเตยนั้น เป็นที่อยู่ของข้าพเจ้ามาแต่เดิม แรกเริ่มก็ต่อ ๆ กันมาตั้งแต่ครั้งปู่ยาตาชวด จนมาถึงข้าพเจ้าได้รักษาดูแล ต่อมาเพราะข้าพเจ้ามีสติปัญญา ก็รักษาถือบวชอยู่ในที่นั้น จึงเปลี่ยนสร้างสำนักนั้นขึ้นใหม่ ตั้งยี่ห้อว่าจิวจ้วนจือเตยอักษรสี่ตัว อ้ายปีศาจนั้น เมื่อก่อนเก่าปีทำคสั่นละลอกใหญ่ซัดเข้ามาจากทะเลมาถึงที่นี่ก็ทำอำนาจดุร้ายรบข้าพเจ้ามันฆ่าพวกบริวารของข้าพเจ้าตายเสียหมดสิ้น ข้าพเจ้าจึงต้องหนีมันไปเที่ยวซุกซ่อนอยู่ จนเท่าทุกวันนี้ มาบัดนี้ท่านได้เสียมาถึงนี้ได้ไปเชิญพระโพธิสัตว์มาจับปีศาจนั้นไป ที่สำนักนั้นก็คืนกลับมาเป็นของข้าพเจ้าอยู่รักษาไปตามเดิมบริวาร

ของข้าพเจ้าก็ได้มีความสุข ข้าพเจ้าคิดถึงพระคุณของท่านบุญเขาใหญ่ ตามเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้ากล่าวมานี้ ท่านจะไม่มีบุญคุณแก่ข้าพเจ้าหรือประการใด และทั้งชาวบ้านแกจึงก็ไม่ต้องเช่นไหว้อีก ได้รอดชีวิตเด็กชายหญิงก็เพราะเหตุแห่งท่าน แปลว่าเป็นคุณทั้งสองฝ่าย ถ้าดังนั้นแล้วจะไม่คิดคุณท่านหรือ

เหิงเจียได้ฟังดังนั้นก็นึกมีความยินดี จึงเก็บกระบองเสียแล้วถามว่า เจ้ามีน้ำใจจริงดังนั้นหรือ เตาฉันตอบว่าพระเดชพระคุณของใต้เขี้ยวดุจฟ้าและดิน ข้าพเจ้าจะพูดเท็จได้หรือ เหิงเจียว่า แม้เจ้ามีน้ำใจสุจริตกตัญญูอย่างนั้นจริง จงสาบานให้แก่เราว่า แม้ว่าเจ้าไม่ส่งพระดังซ่มจิ้งข้ามปากไป ขอให้ตัวเจ้าละลายเป็นน้ำเลือดไปทั้งสิ้น เตาฉันก็รับคำประนงกศิระชะงายหน้ายกศิระชะงายขึ้นแลดูปากกล่าวคำสาบาน เหิงเจียได้ฟังแล้วหัวเราะเรียกว่าเจ้าจงเข้ามาเนี้ เตาก็แอบเข้าใกล้ฝั่งแล้วเกยขึ้นบนบก คนทั้งหลายก็พากันมาดูเตาใหญ่ ประมาณกว้างสี่วาเศษแต่หลังขาว เหิงเจียนิมนต์พระอาจารย์ให้ขึ้นบนหลังเตาจะได้ข้ามไป

พระดังซ่มจิ้งพูดว่า แต่น้ำแข็งยังพลาดปลั่งจมไป นี่หลังเตาเนี้เกรงจะไม่มีเป็นปรกติได้ เตาจึงพูดว่า พระอาจารย์อย่ามีความวิตกเลยจงวางใจเถิด อันน้ำแข็งนั้นสู่ความมั่นคงแข็งแรงของข้าพเจ้าไม่ได้ เหิงเจียจึงบอกอาจารย์ว่า แม้ว่าสัตว์รู้จักพูดภาษาคนคงจะไม่กลับกลอกจึงให้ชิวเจ่งจุงม้ามาเหิงเจียจุงม้าลงที่หลังเตายืนอยู่กลางพวกชาวบ้านแกจึงไม่ว่าชายและหญิงเด็กผู้ใหญ่ มาพร้อมกันนมัสการส่งพระดังซ่มจิ้ง

ฝ่ายเหิงเจียครั้นให้มาลงยืนดีเป็นปรกติแล้ว จึงนิมนต์พระอาจารย์ลงยืนที่ถัดต่อม้ามา ให้ชิวเจ่งยืนข้างขวา โป๊ยกายยืนซ้าย เหิงเจียยืนข้างหน้า เหิงเจียกล่าวว่าเตาจะทำร้าย จึงแก้สายรัดเอวหนึ่งเส้นออกร้อยรูจุมกเตาทำสายบังเหียน เค้าหนึ่งก็เหยียบบาบนหลังเตา เค้าหนึ่งก็เหยียบบนศิระชะงาย เค้าหนึ่งจับสายสะพาย เค้าหนึ่งจับกระบอง เหิงเจียจึงบอกให้เตาค่อย ๆ เดินไป แม้ว่าทำเอียงทีหนึ่งจะตีศิระชะงายหนึ่ง เตาบอกว่าข้าพเจ้าไม่กล้าทำเอียง ว่าแล้วเตาก็ก้างสี่เท้าพาลัวไปบนหลังน้ำ ชาวบ้านแกจึงอยู่ริมฝั่ง ก็พากันจุดธูปเทียนบนบ่นให้ไปเป็นสุข ต่างก็นั่งแลดูกว่าจะไม่เห็นตัวจึงได้พากันกลับบ้าน

พระดังซ่มจิ้งขี่เตาข้ามไปวันหนึ่งก็ถึงฝั่งปากข้างตะวันตก ตัวก็ไม่เปียกน้ำดูจเดินบนที่แห้ง ครั้นเตาถึงริมตลิ่งอาจารย์กับศิษย์ก็พากันขึ้นบก พระดังซ่มจิ้งจึงขอบคุณเตาว่า ได้ฟังท่าน ท่านได้อุทิศสำหรับข้ามส่งมาถึงฝั่งอาตมภาพก็ไม่มีสิ่งใดจะรางวัลให้ จงรออาตมภาพไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมกลับมาแล้ว จะตอบแทนสนองพระคุณของท่าน เตาพูดว่าไม่ต้องลำบากแก่ท่านอาจารย์ แต่ข้าพเจ้าได้ยินว่าเมืองไซที่มีพระพุทธรเจ้า เป็นพระไม่เกิดไม่ตายต่อไปล่วงรู้กาลทั้งอดีตอนาคต

ปัจจุบันสามกษัตริย์ แต่ข้าพเจ้ารักษาศิลปถือบวชมาได้พันสามร้อยปีแล้ว อายุยืนตัวเบาและพูดภาษามนุษย์ได้ แต่ถอดรูปเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ขอท่านอาจารย์ได้โปรดเมตตาโปรดแล้ว ช่วยถามแทนข้าพเจ้าว่า อีกสักเมื่อไร จะถอดจากรูปเต่าเป็นรูปมนุษย์ได้ พระถังซัมจั๋งก็รับปากว่าเขาจะช่วยเหลือถามให้ แต่ยากศิระระค่านับแล้วก็ตามน้ำกลับไป เหนิงเจียวพวยอาจารย์ขึ้นแล้วศิษย์กับอาจารย์ก็พากันออกเดิน

ในฤดูนั้นเป็นฤดูหนาวจัดลมพัดกล้า น้ำค้างหมอกลงกลุ่มทั้งป่า อาจารย์กับศิษย์กำลังเดินมา แลไปข้างหน้าก็เห็นภูเขาใหญ่ขวางอยู่ หนทางก็แคบเดินลำบากไม่เรียบราบ พระถังซัมจั๋งชักบังเหียนม้าหยุด เรียกเหนิงเจียวมาถามว่า ดูข้างหน้านั่นมีภูเขาสูงอากาศมืดทึบว่าจะมีสิ่งสสารสัตว์ร้ายดอกกระมัง จึงเอาใจใส่ช่วยกันระวังให้จงดี เหนิงเจียวพูดว่าพระอาจารย์จงวางใจเถิด พวกพี่น้องข้าพเจ้าพร้อมใจกันจะตั้งจิตตามทางอันชอบธรรม จะกลัวเกรงอะไรแก่สิ่งสสารสัตว์ที่ดุร้าย

พระถังซัมจั๋งได้ฟังเหนิงเจียวพูดดังนั้น ก็ค่อยคลายความวิตกตั้งหน้าออกสู่ปากน้ำค้างทนมหนาวมิได้คิดที่จะห้อยถอย ครั้นข้ามยอดเขาสูงมาถึงเชิงเขา พระถังซัมจั๋งแลไปในซอกเขา เห็นมีตึกสามห้องสูงตระหง่านดูงดงามสะอาดตา พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นก็ดีใจ จึงเรียกเหนิงเจียวมาพูดว่า อากาศดีมาวันนี้ทั้งหนาวทั้งหิวใจให้ระอาอ่อนไม่มีความกังวล ในซอกเขานั้นเห็นมีตึกบ้านห้องหอเป็นลำดับคงจะเป็นบ้านคนอยู่ หรือวัดวาอารามเป็นแน่ เหนิงเจียวลงไปบิณฑบาตบางที่จะได้บ้างดอกกระมัง จะได้มาฉันพอแก้หิวแล้วจะได้เดินต่อไป เหนิงเจียวได้ฟังดังนั้นก็แลไปดูในที่แห่งนั้น ก็เห็นมีซีเมฆสีร้ายคลุ้มปกอยู่ข้างบน สลับซับซ้อนกันเป็นกลุ่มๆ ดังนั้น จึงหันหน้ามาบอกแก่อาจารย์ว่า ที่ตรงนั้นไม่ใช่ที่ดี หากจะมีสิ่งร้ายสำคัญ พระถังซัมจั๋งว่าเห็นมีเป็นตึกงามห้องหอดูงดงาม เหตุใดเหนิงเจียวจึงว่าไม่ดี

เหนิงเจียวหัวเราะแล้วพูดว่า พระอาจารย์ที่โง่งจะรู้ได้ หนทางไซ่นั้น ปีศาจยักษ์ร้ายมักจะบันดาลให้เห็นเป็นตึกงามห้องหอ ที่ตรงนั้นดูงดงามแต่อากาศร้ายปกคลุมอยู่ ไม่ควรเราจะเข้าไปเลยพระถังซัมจั๋งว่าจะเข้าไปได้ก็ชอบแล้ว แต่อากาศพหุนักจะทำอย่างไร เหนิงเจียวว่าแม้อาจารย์หิวโหย จงนิมนต์ลงจากหลังม้านั่งพักก่อน ข้าพเจ้าจะไปบิณฑบาตที่อื่นมา ฉันทันทีจึงค่อยไปพระถังซัมจั๋งก็เชื่อเหนิงเจียวลงมาจากหลังม้าอาศัยนั่งยังพื้นราบ ชั่วเจี๋ยจึงแก้เอาบาตรส่งให้เหนิงเจียว เหนิงเจียวรับบาตรมาแล้วส่งชั่วเจี๋ยว่า น้องอย่าไปข้างหน้า จงระวังระไวพระอาจารย์ให้มาก ๆ ให้อาจารย์นั่งอยู่ตรงนี้ คอยกว่าเราจะกลับจึงค่อยไป ชั่วเจี๋ยได้ฟังเหนิงเจียวสั่งดังนั้นก็คอยระวังรักษาอาจารย์

ฝ่ายเหนิงเจียวสั่งแล้วก็ยังไม่วางใจดี จึงหันหน้ามาบอกแก่อาจารย์ว่า ที่ตรงนี้ร้ายมากดีน้อย พระอาจารย์อย่าได้ออกจากที่นี่ไปเลย ข้าพเจ้าวิตกกกลัวแต่พระ

อาจารย์จะไม่ยุติอยู่ได้ ข้าพเจ้าจะช่วยทำยันต์คุ้มไว้ให้ เหน่งเจี๋ยพูดดังนั้น ก็จับกระบองเขียนลงที่แผ่นดินเป็นยันต์วงรอบวงหนึ่ง เขียนแล้วจึงนิมนต์อาจารย์เข้านั่งในกลางวงยันต์ แล้วส่งปิ๋ยกายชั่วเจ้งให้นั่งเฝ้าอยู่ซ้ายขวา แล้วเหน่งเจี๋ยจึงบอกแก่อาจารย์ว่า อันวงล้อมนี้มันคงยิ่งกว่ากำแพงเหล็กหากว่าจะมีผีปีศาจยักษ์ร่ายและสิ่งสสารสัตว์ที่ดุร้ายก็ไม่อาจสามารถจะเข้ามาใกล้ แต่อาจารย์อย่าได้ออกจากวงนี้เป็นอันขาด จงนั่งอยู่แต่ในวงนี้ให้สบาย

พระดั่งซ่มจั่งฟังเหน่งเจี๋ยสั่งดังนั้น ก็นั่งอยู่ในวงยันต์มิได้ไปข้างไหน เหน่งเจี๋ยเห็นเรียบร้อยดีแล้วก็ปาฏิหาริย์ไปปิดนพบาทเหาะตรงไปยังทิศอากาศ แลไปก็เห็นมีต้นพฤกษาสูงใหญ่ตระหง่านที่ข้างนั้นมีหมู่บ้าน เหน่งเจี๋ยก็ลดลงยังพื้นดินเดินไปพิจารณาดูภูมิบ้านได้ยินเสียงคนเปิดประตูเดินออกมา เห็นผู้เฒ่าคนหนึ่งมือถือไม้เท้าเลยหน้าขึ้นบนฟ้าพูดว่า วันนี้น้ำฝนพรำพัดกล้าพรั่งนี้ก็จะหยุด พุดยังไม่ทันจะสิ้นคำ เห็นสุนัขตัวหนึ่งวิ่งออกมาหาเหน่งเจี๋ย ตาเฒ่าเห็นสุนัขเห่าจึงหันไปดู เห็นเหน่งเจี๋ยยืนถือบาตรอยู่ เหน่งเจี๋ยจึงร้องบอกตาเฒ่าว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของพระดั่งซ่มจั่งมีรับสั่งพระเจ้าดั่งไท่จงฮ่องเต้ให้ไปไซที่อาราธนาพระธรรม บัดนี้มาถึงตำบลนี้ท่านอาจารย์หิวโหยขอท่านได้ทำบุญมากน้อยตามจะศรัทธา

ฝ่ายตาเฒ่าเมื่อได้ยินเหน่งเจี๋ยพูดดังนั้น จึงบอกว่าอย่าบิดนพบาทเลยตัวเดินทางผิดเสียแล้ว ทางไปไซที่กบจะมาถึงที่นี้ไกลหลายร้อยโยชน์ทำไม่จึงไม่ไปทางใหญ่ เหน่งเจี๋ยพูดว่าก็จริงเหมือนท่านตาพูด แต่อาจารย์ข้าพเจ้านั่งคอยอยู่ที่ทางใหญ่ ตาเฒ่าพูดว่าเป็นชีบานาสงฆ์ถือทางพระ ทำไม่จึงพูดจาเลอะเทอะอย่างนี้ ที่ว่าอาจารย์ตัวนั่งอยู่ที่ทางใหญ่ ตัวมาบิดนพบาทหนทางเดินไกลถึงหกเจ็ดวันจึงจะถึง ถ้ากระนั้นอาจารย์จะมีอดตายหรือ เหน่งเจี๋ยว่าข้าพเจ้าไม่ปิดบังท่านตาข้าพเจ้าจากอาจารย์มา น้ำร้อนที่รินใส่ถ้วยยังไม่ทันเย็นก็มาถึงนี้ บัดนี้บิดนพบาทได้แล้วกลับไปก็ทันเวลาเพล

ตาเฒ่าได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าคนนี่เห็นจะเป็นผีปีศาจยักษ์ พูดดังนั้นแล้วก็หันหน้าจะวิ่งกลับเข้าบ้าน เหน่งเจี๋ยก็วิ่งมายึดไว้ถามว่าจะไปไหน มีอาหารก็จึ่งรีบเอามาทำบุญเถิด ตาเฒ่าบอกว่าข้าไม่ปลงใจศรัทธา ในบ้านข้าหนักเจ็ดปากกินอยู่ด้วยกันทั้งเอาข้าวสารใส่หม้อตั้งยังไม่ทันสุกตัวไปที่อื่นก่อนแล้วจึงค่อยมา เหน่งเจี๋ยพูดว่าโบราณท่านย่อมว่าไปสามบ้านสี่บ้านเดียวไม่ได้ ข้าพเจ้าจะอยู่ที่นี้กว่าข้าวจะสุกก็ได้ ตาเฒ่าเห็นเหน่งเจี๋ยพูดบริบรัดข้างจะเอาดังนั้นจึงยกไม้เท้าขึ้นจะตี เหน่งเจี๋ยก็ไม่สะดุ้งหวาดอะไรยืนนิ่งอยู่ ตาเฒ่าก็ตีศีรษะเหน่งเจี๋ยเจ็ดแปดที เหน่งเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่าตามแต่ท่านตาจะตีอย่างไรก็ตีเถิด แม้ตีข้าพเจ้าที่หนึ่งจะคิดเอาข้าวทะนานหนึ่งท่านตาจะต้องคิดดวงมาให้ข้าพเจ้า ตาเฒ่าได้ยินดังนั้นก็ทิ้งไม้เท้าวิ่งหนีเข้า

ไปในบ้านปิดประตูร้องว่ามีผีมาผีมา คนทั้งบ้านก็พากันตกใจไปทุกคน ก็พากันเปิดประตูทุก ๆ ประตู

เหิงเจียเห็นปิดประตูก็นึกแต่ในใจว่า ตาเฒ่าคนนี้พูดว่าฟังชาวข้าวใส่หม้อจะจริงเท็จก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้นเราจะต้องเข้าไปดูให้รู้แน่ คิดดังนั้นแล้วก็ร้ายพระคาถา บังตัวแอบเข้าไปในครัวไฟเห็นในกระทะควันขึ้นร้อน ๆ ข้าวก็สุกครึ่งกระทะเหิงเจียเอาบาตรลงตักทีหนึ่งเต็มแล้วก็ปาฎิหาริย์กลับไป

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งนั่งอยู่ในวงยันต์ คอยเหิงเจียอยู่เป็นนานก็ยังไม่เห็นมา จึงขยับตัวพบว่าอ้ายลูกลิงมันไปบิณฑบาตที่ไหนก็ไม่รู้บ้านนี้ยังไม่มา โป๊ยก่ายว่าจะรู้ว่าเธอไปข้างไหน เทียวเล่นตามสบายใจทิ้งให้เราตาคอน้ำค้างอยู่ดังนี้ พระถังซัมจั๋งถามว่าทำไมโป๊ยก่ายจึงถูกจำ โป๊ยก่ายว่าอาจารย์ยังไม่รู้คนโทษด่ามีโทษเขาเขียนวงจำไว้ ไม่ให้ไปข้างไหน เธอว่าวงนี้มันคงนั่งลอย ๆ อยู่ดังนี้ หากมีสิ่งสาราสัตว์มาจะเอาอะไรคุ้มได้ ถ้าดังนี้ก็สงเนื้อให้มันกินเสียง่าย ๆ ก็แล้วกัน พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นจึงพูดหรือแกโป๊ยก่ายว่า ตัวเห็นอย่างไรก็จงคิดดู โป๊ยก่ายพูดว่าความเห็นของข้าพเจ้าเห็นว่ามันอยู่ที่นี้จะหาที่บังลมกันหนาวก็ไม่ได้ สู้เดินไปข้างหน้าไม่ได้บางทีที่เหิงเจียบิณฑบาตกลับมาทางนั้นจะปะกัน นั่งคอยอยู่ที่นี้ก็จะเกิดหนาวมากขึ้น

พระถังซัมจั๋งได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็คิดเห็นชอบไปด้วย จึงพากันออกจากวงนั้นแล้วก็ไปทางทิศตะวันตกเดินไปเดินมา ประเดี๋ยวก็มาถึงที่ห้องนอนนั้น มีประตูใหญ่อยู่ข้างหน้าก่อทำประดับมีสีต่าง ๆ ที่ประตูเปิดบานหนึ่งปิดบานหนึ่ง โป๊ยก่ายก็จูงม้าเข้ามายังประตู ชั่วเจี๊ยกก็เอาหางวางลง พระถังซัมจั๋งก็นั่งพักอยู่ที่ประตู โป๊ยก่ายพูดกับอาจารย์ว่า ที่บ้านนี้เห็นจะเป็นบ้านขุนนางผู้ใหญ่ดูไม่เห็นมีคน เห็นคนจะอยู่ข้างในฝังไฟดอกกระมัง พระอาจารย์นั่งอยู่ที่นี่กับชั่วเจี๊ยกก่อนข้าพเจ้าจะเข้าไปดูข้างใน พระถังซัมจั๋งว่าจะเข้าไปก็ดูให้เรียบร้อย อย่าไปทำให้เสียธรรมเนียม โป๊ยก่ายพูดว่าข้าพเจ้าเข้าใจตั้งแต่ข้าพเจ้าเข้าในทางพระทำนุกรรมนิยมก็รู้มาก ไม่เหมือนอย่างพวกฆราวาส พูดดังนั้นแล้วก็เอาคราดเหล็กเหน็บหลัง จัดแจงแต่งตัวแล้วก็เดินเข้าไปในประตูพิจารณาดูไปข้างหน้านั้น เห็นมีตึกหลังหนึ่งสามห้องมีมุขี่แขวนบังห้อยอยู่ดูเจี๊ยกสงัดไม่เห็นมีคน โป๊ยก่ายก็เดินต่อเข้าไปข้างใน ก็เห็นมีหอสูงประตูหน้าต่างแจ่มเปิดครึ่งหนึ่ง มองขึ้นไปชั้นบนก็เห็นมีม่านแพรสีต่าง ๆ กันอยู่ ประตูประดับประดามตาแต่เจี๊ยกสงัดไม่ได้ยินเสียงผู้คน โป๊ยก่ายนึกแต่ในใจว่าเห็นจะเป็นคนกลัวหนาวนอนยังไม่ตื่นคิดดังนั้นแล้วก็ตรงขึ้นไปบนหอ เอามือผลักประตูออกดู โป๊ยก่ายแลเห็นกระดุกคนกองอยู่เป็นกองใหญ่ก็ตกตะลึงลัมลง น้ำตาก็ร่วงเผาะผ้อย แลเข้าไปในม่านเห็นแสงไฟอันแจ่ม โป๊ยก่ายนึกว่าเห็นจะมี

คนเฝ้าจุดรูปเทียน โป๊ยก่ายเดินเข้าไปในม่านก็เห็นมีโต๊ะตั้งอยู่ตัวหนึ่ง บนโต๊ะนั้นมีเสื้อแพรปักไหมทอง โป๊ยก่ายหยิบขึ้นดูเห็นงามดี ก็เอาเสื้อตัวนั้นเดินออกมาจากหอ ออกมายังประตูชั้นนอกพูดแก่อาจารย์ว่า ในนั้นไม่มีคน เป็นที่เขาพูดคนตาย ข้าพเจ้าได้ขึ้นไปบนหอพิจารณาดู ก็เห็นมีแต่กระดูกคนเป็นกองใหญ่ บนโต๊ะมีเสื้อปักไหมทองอยู่ตัวหนึ่ง ข้าพเจ้าเอามา พวกเราเดินทางหนาวมากอาจารย์จึงเปลื้องจีวรออกเอาเสื้อตัวนี้ใส่ชั้นในอุ่นดีกันหนาวได้

พระถังซัมจั๋งว่า ไม่ควรไม่ควร ในสิกขาห้ามปรามสิ่งของอย่างนี้เราจะถือเอาไม่ได้จะเป็นโทษ โป๊ยก่ายจึงรีบเอาไปวางไว้เสียตามเดิม พวกเรานั่งคอยหึ่งเจียมมาแล้วจะได้พากันไป โป๊ยก่ายว่าไม่มีคนเห็นจะกลัวอะไร ใครจะมาโจทก์ว่าเราเป็นขโมยได้ พระถังซัมจั๋งพูดว่าตัวไม่เคยฟังหรือทำการอยู่ในห้องลับก็จริง แต่ยังมีเจ้ารู้แจ้ง อยามักได้สิ่งของที่ไม่วิสสุทธิ์ โป๊ยก่ายถึงได้ฟังพระอาจารย์ห้ามปรามดังนั้นก็อย่าฟังนึกว่าจะเชื่อฟัง จึงตอบอาจารย์ว่าแม่ท่านไม่ประสงค์ ข้าพเจ้าจะเอาไว้ใส่กันหนาว รอพี่หึ่งเจียมบิดนขาตกลับมาแล้วจึงคอยคืนก็ได้ ชั่วเจ้งพูดว่า ถ้ำดั่งนั้นก็ให้ข้าพเจ้าใส่กันหนาวตัวหนึ่ง โป๊ยก่ายชั่วเจ้งก็พากันถอดเครื่องของตัวออกแล้ว จึงเอาเสื้อปักไหมแบ่งกันใส่คนละตัว ครั้นใส่เสร็จแล้วก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไร กำลังยืนอยู่ดีก็ทักลุ่มลง โป๊ยก่ายชั่วเจ้งครั้นใส่แล้ว ก็ตริงมัดมือและทำออกแนบจะเดินรอนอย่างไรก็ไม่หลุดไม่ออก พระถังซัมจั๋งเห็นดั่งนั้นก็ตกใจ รีบมาถอดเสื้อให้ โป๊ยก่ายชั่วเจ้งก็ถอดไม่ออกบัดเดี๋ยวก็จับมือถอดติดบอ ก พระถังซัมจั๋งจึงบ่นว่าคนทั้งสองไม่เชื่อฟัง โป๊ยก่ายชั่วเจ้งก็ร้องอึกทักเสียงดัง

ปีศาจครั้นได้ยินเสียงร้อง ก็วิ่งออกมามองดูเห็นทั้งสองต้องมัดอยู่แล้ว จึงเรียกปีศาจน้อยให้ออกไปเก็บตึกgramห้องหอเหล่านั้น และจับถังซัมจั๋งกับม้าและโป๊ยก่ายชั่วเจ้งเอาเข้ามาในถ้ำ ครั้นแล้วปีศาจใหญ่ก็ขึ้นนั่งบนแท่นเห็นปีศาจน้อยจับถังซัมจั๋งเข้ามาคุกเข่าลงกับพื้น ปีศาจจึงถามว่าตัวเป็นสงฆ์อยู่ที่ไหนมา ทำไมจึงสามารถเวลากลางวันแสด ๆ ลักษโมยเสื้อของเราดั่งนี้

พระถังซัมจั๋งร้องให้แล้วตอบว่า อาตมภาพอยู่เมืองใต้ดัง มีรับสั่งให้อาตมภาพไปอาราธนาพระธรรมยั้งเมืองไซที่ เพราะอาตมภาพมีความหิวโหย จึงให้สาธุศิษย์ใหญ่ไปบิดนขาตก็ยังไม่กลับเข้ามา อาตมภาพก็ไม่เชื่อฟังเธอสั่ง จึงเดินมาจนถึงที่นี้ แอบลมหหนาว ก็บังเอิญเจ้าทั้งสองคนนั้นมีความมักได้ เอาเสื้อออกมาใส่กันหนาว จึงต้องถึงให้ได้อ่องจับมา ขอได้อ่องได้กรุณาปล่อยอาตมภาพไปอาราธนาพระธรรมพระเดชพระคุณของได้อ่องจะอยู่แก่ข้าพเจ้าชั่วพระจันทร์พระอาทิตย์ไม่มีเวลาสิ้น

ปีศาจได้ฟังพระถังซัมจั๋งพูดดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า เราอยู่ตำบลนี้ได้ยินข่าวเล่าลือกันเนื่อง ๆ ว่า ถ้าผู้ใดได้กินเนื้อถังซัมจั๋งก้อนหนึ่ง ผมหาวกกลับดำ ฟันหัก

กลับงอก วันนีไม่เชิญก็มาเอง ยังจะหมายให้เราปล่อยอีกหรือ ที่ว่าสาธุศิษย์ใหญ่ นั้นชื่อเรียงเสียงไรไปบิดนทบาทตำบลไหน เปียกกายได้ฟังพิศวงถามดั่งนั้น ก็พูดออด แก่ปีศาจว่า พี่ข้าพเจ้าคือเมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้น ได้ขึ้นไปบนสวรรค์ ทำสงครามแก่ เทพบุตรนามเรียกว่าซีเทียนได้เซีย หรือชิงหงอคงก็เรียก ปีศาจได้ฟังดั่งนั้นก็ครั้น คร้าม จึงคิดในใจว่า เราเคยได้ยินเลื่องลือชื่อเสียงว่าเธอมีฤทธิ์กล้าหาญมาก บัดนี้ ไม่ได้นับังเชิญมาปะกันเข้า คิดดั่งนั้นแล้วจึงสั่งพวกปีศาจให้มัดถังซัมจั๋งไปขังไว้ ก่อน และจับอ้ายทั้งสองนั้นถอดเสื้อออกเสียก่อน แล้วมัดเอาไปขังไว้แห่งเดียวกัน คอยจับอ้ายคนใหญ่มาแล้วจึงค่อยชะล้างกินทีเดียวพวกปีศาจได้ฟังนายสั่งดั่งนั้น ก็พากันไปทำตามสั่งทุกประการ

ฝ่ายแห่งเจียครั้นได้ข่าวเต็มบาตรแล้ว ก็เหาะกลับมายังที่อาจารย์นั่งแล้วก็ลดลงยังพื้นราบ แลไปก็มิเห็นพระอาจารย์กับเปียกกายและซัวเจ๋งทั้งมาก็หายไปด้วย เห็นแต่ดวงที่เขียนไว้หน้านั้นยังอยู่ จึงหันมองไปทางที่มีตึกห้องหอก็สูญหายไปหมดสิ้น เห็นแต่โขดเขาหินผาทั้งนั้น แห่งเจียพูดว่าเห็นจะพากันไปโดนที่ร้ายเข้าแล้ว คิดเห็น ดั่งนั้นแล้วก็รีบเดินตามทางรอยเท้าม้าขึ้นไป เดินไปพักหนึ่งโดยกำลังระหะหร่น ก็ได้ยินเสียงคนพูดกันที่ในโขดเขา แห่งเจียแลไปเห็นตาเฒ่าคนหนึ่งมือถือกระบอง ศีรษะม้งกรมีเด็กเดินตามหลังตาเฒ่ามาคนหนึ่ง ทั้งเดินทั้งร้องเพลงข้ามโขดเขามา แห่งเจียเห็นดั่งนั้น ก็วางบาตรลงแล้ววิ่งไปสกัดหน้าปราศรัยถาม ตาเฒ่าแลเห็นก็ คำนับตอบแล้วถามว่าท่านจะไปข้างไหน แห่งเจียตอบว่า พวกข้าพเจ้าทั้งอาจารย์ และศิษย์มาจากเมืองได้ถึง มาด้วยกันสี่คนส่วนตัวข้าพเจ้ามีกิจไปบิดนทบาท ข้าพ เจ้าสั่งให้คอยอยู่ที่พื้นราบริมโขดเขาทั้งสามคน ครั้นข้าพเจ้ากลับมาก็ไม่เห็นทั้งสาม คนและม้า ไม่ทราบว่าจะพากันไปทางใด ขอถามท่านตาเดินมาได้ปะบ้างหรือไม่ ตาเฒ่าได้ยินถามดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าเพิ่งเดินมาเห็นคนทั้งสามเดิน เข้าไปในปากปีศาจยักษ์เสียแล้ว

แห่งเจียได้ฟังดั่งนั้นจึงพูดว่า ขอท่านตาได้กรุณาโปรดชี้ที่ทางให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด คือปีศาจยักษ์ร้ายนั้นอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าจะได้ไปทวงถาม ตาเฒ่าตอบว่า อันนาม ภูเขานี้เรียกว่า (กิมเต้าซัว) ข้างหน้าเขามีสำนักถ้ำหนึ่ง ถ้ำนั้นเรียกว่าถ้ำกิมเต้าตอง มีปีศาจตนหนึ่งนามว่าต็อกกักจูได้ข้อมีอำนาจฤทธิ์เดชกล้าหาญคนทั้งสามเข้าไป ก็จะถูกชีวิตเสียแล้ว ท่านจะไปตามเห็นจะกินท่านเสียอีกคนกระมัง แห่งเจียพูด ว่าขอท่านได้ช่วยชี้ให้เถิด อันจะเป็นตายประการใดจงยกไว้ ข้าพเจ้าจะนั่งอยู่ที่ไหน ได้ แห่งเจียจะใคร่เอาข่าวในบาตรให้ตาเฒ่า จะได้ถือแต่บาตรเปล่าไป ตาเฒ่าเห็น ดั่งนั้นก็วางไม้เท้าลง แผลงรูปกลับเป็นรูปเดิมคือพระภูมิกี้คุกเข่าลงกับพื้นคำนับ แล้วพูดว่าได้เซียข้าพเจ้าไม่อาจจะปิดบังท่าน ข้าพเจ้าคือภูมิจ้่าเขานี้ ข้าพเจ้าคอย

ทำรับได้เสียอยู่ที่นี้ บาทรวรขวำนขวพเจ้จะรับไว้ ได้เสียจะได้เบาทัวไปแก้อาจารย์ ออกแล้ว จึงค้อยเอาขวในบาทรวรนี้ไปถวยให้พระอาจารย์ฉน

เห่งเจียได้ฟังดังนั้นก็ตวตวว่า อีตาคอนนี้จะหาเหตุให้เห่เยนหรืออย่างไร ก็เมื่อ รุว่าเรามาแล้ว ทำไมจึงไม้มาคอยรับก่อนทำซอนหัวซอนหางดังนี้ ภูมิเจ้าที่พูดว่า ได้เสียใจร้อนขวพเจ้มีความเกรงกลัว เพราะฉะนั้นจึงแปลงรูปเสีย มาบอกให้ได้ เสียรู้ก่อน เห่งเจียพูดว่าถ้การันจรงรักษาบาทรวไว้ คอยเราจะไปปราบปีศาจแล้ว จึงจะกลับมา ภูมิเจ้าที่ก็รับบาทรวไว้ เห่งเจียจึงผูกมัดแตงตัวแล้วมือถือกระบองเหล็ก เดินลัดไปทางหน้าเขา เดินไปเห็นแต่หินโขดเกะกะ เห่งเจียไปยังประตู แลไปก็ เห็นมีประตูหิน นอกประตูมีพวกปีศาจบริวาร เดินรำฝึกหัดซ้กซ้อมเพลงอาวุธหอก ดาบแหลมหลวกำลังซูลมุนกันอยู่ เห่งเจียก็เดินตรงเข้าไปร้องตวตด้วยเสียงอัน ดังว่า เห่ยอ้ยพวกเหล่านีจรงรับไปบอกแก่นายมิ่งว่า ภูเป็นสานุศิษย์ของพระดัง ซ้มจ้ง คือซีเห่เยนได้เสียหงอคง ให้รับเอาอาจารย์เรามาส่งเสียโดยเร็ว พวกเจ้จะ ได้รอดชีวิต พวกปีศาจบริวารได้ยินดังนั้น ก็รีบวิ่งเข้าไปบอกแก่นายโดยเร็ว

ฝ่ายปีศาจเมื่อได้ยินดังนั้น ก็มีความยินดีแล้วพูดว่าเราเองก็อยากให้เธอมา ตัวเราตั้งแต่จากวิมานก็ยังไม่เคยได้ลองฝีมือแกใครเลย วันนีเธอมาก็ดีแล้ว จึงเรียก ให้เอาทวนทองแดงมา พวกบริวารก็ไปแบกเอาทวนมาวางไว้ให้แล้วสั่งพวกบริวาร ให้ยกออกนอกประตูปีศาจเดินนำหน้าถือทวนออกไป พวกบริวารก็พร้อมกันตาม หลังออกมา ปีศาจครันเห็นเห่งเจียแล้ว จึงร้องถามว่าอ้ยคนไหนชื่อหงอคง

เห่งเจียเดินขยับเข้ามาแล้วตบว่า อ้ยหลานน้อยตาอยู่นี้ เจ้จรงรับส่งท่าน อาจารย์มาโดยเร็ว ทั้งสองฝ่ายจะได้ไม้เจ็บช้ แม้ผิดครั้งคำไม่ถูกธรรมเนียม จะ ให้ตายไม้มี่ที่ฝั่งศพ ปีศาจร้องตวตด้วยเสียงอันดังว่า มิ่งชางดับใหญ่อ้ยลึงจะมี ฝีมือสักเพียงใดมิ่งจึงสามารถมาพูดจาวตอ้างอย่างนี้ อาจารย์ของเจ้ชโมยเสื่อ ของเราไปใส่ บัดนี้เราจับได้จะใครเอาต้มกิน แม้ว่าเจ้มีฝีมือจงมาลองดูแกเรา แม้ ว่าเราแพ้เราจะปล่อยอาจารย์ของเจ้ไป หากไม้ชนะ พวกของเจ้ก็ต้องสิ้นชีวิต เห่งเจียได้ฟังปีศาจพูดดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ชะชะอ้ยปีศาจเขาท้ง เห็งไมต้อง พุดจงมาลองกินกระบองดูสักทีหนึ่งหรือ จะได้รู้รสชาติว่าเป็นประการใด เห่งเจีย ยกกระบองตูลงไป ปีศาจยกทวนขึ้นรับ ต่างมีกำลังเข้มแข็งทั้งสองฝ่าย พลิกแพลง รบกันไปมาได้สามสิบเพลง ยังไม้แพ้ชนะกัน ปีศาจเห็นเห่งเจียชำนานญในกาการะ บองคล่องแคล่วรวดเร็วว่องไว จะคิดหักไม้ลง จึงทำเป็นหัวเราะแล้วพุดสรรเสริญ ว่า อ้ยลึงนี้ดีจรงอาจทำสงครามบนสวรรค์ได้ ปีศาจจึงเอาด้ามทวนลงบนพื้น แล้ว ร้องให้บริวารเข้ารระดมตี พวกปีศาจทั้งหลายก็พากันกุมอาวุธเข้าล้อมเห่งเจีย เห่ง เจียก็มีได้หวาดหวั่น เห่งเจียเอากะบองขว้างขึ้นไปบนอากาศร้องให้แปลงกระบอง

ก็บังเกิดขึ้นเต็มอากาศตกลงมาดังห่าฝน ปีศาจน้อยเห็นดั่งนั้นต่างก็ตกใจขวัญหายพากันวิ่งกลับเข้าไปในถ้ำ ปีศาจใหญ่เห็นดั่งนั้นก็ทำเป็นหัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายลิงอย่ากำเริบให้เกินไป เอิ้งจงคอยดูของเราบ้างว่าจะเป็นการโดจิงล้วงในมือเสือเอหาของวิเศษสิ่งหนึ่งออกมา มีสัณฐานเป็นรูปวงกลมขว้างขึ้นไปบนอากาศ ร้องให้คล้อยก็คล้อยเอาระบองของเห้งเจียไปเสียได้ เห้งเจียไม่มีอาวุธกรีบนหนีไป ฝ่ายปีศาจมีชัยชนะดั่งนั้นก็ยกกลับเข้าถ้ำมีความรื่นเริงโดยเหตุที่ได้ชัยชนะนั้น

ฝ่ายเห้งเจียเวลานั้น รมกับต็อกก๊กปีศาจทานฤทธิ์ต็อกก๊กไม่ไหว ทั้งเสียกระบองเหล็กไปด้วย เห้งเจียสิ้นอาวุธก็ล่าหนีแอบข้างหลังเขาก็มั่งช้วนั่งร้องให้คร่ำครวญถึงอาจารย์ว่าเพราะเหตุร้อนใจกับท่านปรารภนาจะให้สำเร็จมรรคผล จึงได้อุตสาหะมาได้คิดแก้ชีวิตมาบัดนี้ก็สิ้นอาวุธเสียแล้ว จะทำประการโดจิงจะแก้อาจารย์ออกมาได้เล่า เห้งเจียนั่งคร่ำครวญอยู่แต่ผู้เดียวแล้วนึกขึ้นมาได้ว่า อ้ายปีศาจร้ายนี้ มันพูดว่าเราได้เมื่ออยู่บนสวรรค์ ชะรอยจะเป็นดาวร้ายบนสวรรค์ จุติลงมาเป็นแน่ จำเราจะขึ้นไปตรวจดูจึงจะดี คิดดั่งนั้นแล้วก็เหาะขึ้นไปยังชั้นดาวดึงส์เข้าไปข้างในปราสาทเล่งเซียวเต๋ยแลเห็นเทพดาองค์ใหญ่คือหินก๊าดเขียนกงหนึ่ง เค้าเซียงเอียงหนึ่ง กู่วังเจหนึ่งและซีได้เขียนก็อยู่พร้อมกันยังหน้าปราสาทแลเห็นเห้งเจียเดินเข้ามา ก็พร้อมกันมาค่านับรับกัน เห้งเจียยกมือขึ้นค่านับตอบแล้วหมู่เทพดาผู้ใหญ่จึงถามเห้งเจียว่า ท่านได้เขียนมามีจรรุะสิ่งใดหรือ

เห้งเจียตอบว่า ข้าพเจ้ามีจรรุะสำคัญจึงต้องขึ้นมาขอท่านได้เขียนไปโปรดนำความกราบทูลด้วย ซีได้เขียนชื่อได้ฟังเห้งเจียพูดดั่งนั้นจึงนำเห้งเจียเข้าเฝ้า เห้งเจียตามได้เขียนเข้าไปแลเห็นเง็กเซียงฮ่องเต้ประทับอยู่บนบัลลังก์แก้ว ก็ย่อตัวทงท่าความเคารพแล้ว จึงทูลว่าขอพระองค์ได้ทราบ ซึ่งข้าพเจ้าป้องกันรักษาพระดังซ่มจั้งไปไซ้ทีหนทางก็กันดารไกลมาก ความร้ายก็มากกว่าความดี แต่กระนั้นก็ไม่ต้องพรรณนามา บัดนี้พวกข้าพเจ้าเดินทางมาพบปีศาจร้ายออกสกัด จับเอาพระดังซ่มจั้งไปซ่อนไว้ในถ้ำ ข้าพเจ้าเที่ยวค้นหามาถึงยังประตูถ้ำ ปีศาจร้ายออกต่อสู้รบกัน มันมีฤทธิ์านภาพมาก เรียกเอาระบองเหล็กของข้าพเจ้าไปได้และปีศาจนั้นพูดว่าจำข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้ามีความสงสัยว่าจะเป็นหมู่ดาวบนสวรรค์จุติลงไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมากราบทูลให้พระองค์ทรงทราบ ขอพระองค์ให้ผู้รักษาการณ์ตรวจดู จะเป็นดาวร้ายดวงใดลงไปแน่ ขอให้ยกพลเทพดาลงไปกำจัดเสียให้สิ้นสัตว์บาป ข้าพเจ้าจะมีความขอบพระคุณหาที่เปรียบมิได้

ขณะที่เห้งเจียกราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้อยู่นั้น มีเทพดา ก๊าดเขียนกงอยู่ที่นั่น จึงถามเห้งเจียว่า แต่ก่อน ๆ นั้นดูแข็งแรงทำไมบัดนี้จึงทำอ่อนน้อมเล่า เห้งเจียตอบว่าบัดนี้สิ้นอาวุธแล้วจะแข็งแรงไปอย่างไรได้เล่า เง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังเห้ง

เจ็ยกราบทูลร้องทุกข์ตั้งนั้น จึงรับสั่งให้เทพบุตรทั้งสองคือกัณฑ์หนึ่งตีเต่าหนึ่งให้
ออกไปตรวจดูในชั้นดาวดึงส์ว่าจะมีดาวดวงใดจุดลงไปบ้าง เทพบุตรทั้งสอง
ได้ฟังรับสั่งตั้งนั้นก็ถวายบังคมลารีบออกไปตรวจรอบทั้งนอกในชั้นดาวดึงส์ก็ไม่มี
ขาด ดาวประจำก็อยู่คงที่ทุก ๆ ดวง เทพบุตรทั้งสองก็กลับมาเฝ้ากราบทูลว่า ข้าพเจ้า
ทั้งสองได้ไปตรวจตามรับสั่งโดยละเอียด ก็ไม่มีดาวดวงใดขาดคงพร้อมอยู่ตาม
หน้าที่ทุก ๆ ดาว ขอพระองค์ได้ทรงทราบ เจ็กเชียงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังกัณฑ์ตีเต่า
เทพบุตรกราบทูลตั้งนั้น จึงตรัสแก่เจ็ยกว่าถ้ากระนั้นก็ให้เจ็กเจ็ยเลือกดูทหารเอก
ที่มีฝีมือเข้มแข็งคุมพลเทพบุตรลงไป กำจัดจับปีศาจร้ายเสียให้ได้

ฝ่ายซีได้เขียนชื่อเทพบุตร เมื่อได้ฟังเจ็กเชียงฮ่องเต้รับสั่งตั้งนั้นจึงออกมาจาก
ปราสาทเล่งเซียวเตียบอกแก่เจ็กเจ็ยให้ทราบตามรับสั่ง เจ็กเจ็ยจึงพูดขึ้นว่า อันทหาร
เทพบุตรนั้นเดิมข้าพเจ้าขึ้นมารบ ก็ไม่เห็นเทวดาองค์ใดจะดีกว่าข้าพเจ้า ส่วนปีศาจ
มีฝีมือเข้มแข็งทั้งฤทธิ์เดชก็มากที่ไหนจะเอาชนะชนะได้ เทพบุตรเค้าเซียงเอี้ยงพูด
แก่เจ็กเจ็ยว่าอันเวลากาลนั้นผิดกัน มีรับสั่งมาตั้งนี้แล้วไม่ควรขัดขึ้นตามแต่พอใจ
ของท่านจะเลือกเอา ควรท่านผู้ใดจะต่อสู้ได้จะได้ยกลงไปช่วยปราบปราม

เจ็กเจ็ยพูดว่า ถ้าตั้งนั้นท่านช่วยโปรดกราบทูลเจ็กเชียงฮ่องเต้ให้ทรงทราบว่า
ข้าพเจ้าจะขอท่านถักทะเลที่อ่องและโลเจ็ยท้ายจ้อเพราะเรามีอาวุธทุกอย่างอาจ
ปราบปีศาจยักษ์มารได้ ท่านทั้งสองนี้ยกพลลงไปบางที่จะจับปีศาจได้ เทียนชื่อ
เทพบุตรได้ฟังตั้งนั้น ก็นำความเข้าไปกราบทูลเจ็กเชียงฮ่องเต้ เจ็กเชียงฮ่องเต้ได้
ทรงฟังตั้งนั้น จึงรับสั่งให้ถักทะเลที่อ่องกับโลเจ็ยท้ายจ้อคุมพลเทพบุตรลงไปช่วย
เจ็กเจ็ย ถักทะเลที่อ่องครั้งได้ฟังรับสั่งตั้งนั้น ก็คำนับลาออกมาจัดแจงเกณฑ์พล
พร้อมกับเจ็กเจ็ย เจ็กเจ็ยจึงบอกแก่เทียนชื่อว่า ข้าพเจ้ายังมีธุระอีกอย่างหนึ่ง อยาก
จะได้พวกรามสูรไปช่วย ถ้าเวลารบกันจะให้รามสูรคอยอยู่บนอากาศฆ่าลงศีรษะ
ปีศาจให้ตายอย่างนี้จึงดี เทียนชื่อได้ฟังตั้งนั้นก็กลับเข้าไปกราบทูลเจ็กเชียงฮ่องเต้
เจ็กเชียงฮ่องเต้จึงมีรับสั่งให้บอกรามสูรยกมาสมทบ ครั้นพร้อมเสร็จแล้วก็พากัน
ยกออกจากประตูน้ำที่หนึ่ง ถักทะเลที่อ่องก็ขับพลมายังเขาก็มีงษ์รอกที่พวยอยู่บน
อากาศ

เจ็กเจ็ยพูดว่า ท่านทั้งหลายคิดว่าท่านผู้ใดจะเข้าไปต่อสู้ก่อน ถักทะเลที่อ่อง
พูดว่า จะต้องให้โลเจ็ยบุตรข้าพเจ้าเข้าไปรบก่อน เพราะเรามีอาวุธวิเศษสำหรับ
ปราบปีศาจ จะต้องให้เร่ออกก่อน เจ็กเจ็ยว่าถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะนำท้ายจ้อไป
ร้องทำทายเป็นันออกรบ โลเจ็ยก็แต่งตัวเรียบร้อยแล้วพร้อมกับเจ็กเจ็ยเดินมาหน้า
ถ้ำ แลไปก็เห็นปิดประตูไว้แน่นหนา เจ็กเจ็ยเห็นตั้งนั้นก็ร้องเรียกด้วยเสียงอันดัง
ว่า อ้ายปีศาจร้ายมึงจงรีบเปิดประตูส่งอาจารย์ของกูออกมาโดยเร็ว

ฝ่ายพวกปีศาจที่เฝ้าประตูได้เห็นดังนั้น จึงรีบเข้าไปบอกนายว่า บัดนี้แห่งเจียพาเด็กหนุ่มที่โหมมาทำชวนรบอยู่น่าประตูถ้าขอได้อ่องได้ทราบ ปีศาจตอกกักก็ได้ทราบดังนั้น ก็จับทวนรีบเดินออกมาดู แลไปเห็นหนุ่มน้อยคนหนึ่งยืนอยู่ รูปร่างสง่างามปีศาจก็หัวเราะแล้วพูดว่า นี่เจ้าเป็นบุตรของถักทะเลที่อ่องคือโลเจียหรือเหตุใดจึงมายังหน้าประตูถ้าของเราแล้วยังทำอีกอีกดังนี้ โลเจียพูดว่าเพราะมิ่งอำยมารร้ายคิดทำลายพระดังซ่มจิ้ง มีรับสั่งเง็กเซียงฮ่องเต้ให้เรามาจับตัวเจ้า เจ้ายังไม่รู้สึกหรือ ตอกกักได้ฟังดังนั้นก็โกรธพูดว่า นี่เจ้าเห็นจะเป็นแห่งเจียไปเชิญมาหรือเราคือเป็นตัวมารของพระดังซ่มจิ้งเจ้าจงเร่งรู้เถิด จงคิดดูให้ดีเจ้าเป็นทารกเด็กเล็กน้อยจะมีฝีมือสักเพียงไร ตอกกักพูดดังนั้นแล้วก็ยกทวนแทงโลเจีย โลเจียก็เอาเกี่ยมวิเศษขึ้นรับไว้ ต่างต่อสู้กันไปมาโดยสามารถแห่งเจียเห็นดังนั้น จึงเรียกพวกรามสูร รามสูรก็ขึ้นบนอากาศคอยได้ทำก็จะฝ่าปีศาจ เห็นโลเจียกำลังแผลงฤทธิ์แปลงเป็นสามเศียรทวนกรมือถืออาวุธหกอย่าง เข้าโจมตีปีศาจอยู่

ฝ่ายปีศาจเห็นดังนั้น ก็แปลงเป็นสามเศียรทวนกรมือถือทวนหกเล่มยกขึ้นรับ โลเจียก็สำแดงวิธอาวุธหกอย่าง คือเกี่ยมหนึ่ง ดาบหนึ่ง เข็มวิเศษหนึ่ง กระบองวิเศษหนึ่ง จักรไพนหนึ่ง ตะกร้อวิเศษหนึ่ง ของหกอย่างนี้อาจปราบปีศาจยักษ์ร้ายได้ โลเจียร้องด้วยเสียงอันดังว่าให้แปลง ของวิเศษหกอย่างก็แปลงออกตั้งหมื่นแสนดุจเม็ดฝนตกลงมาจากอากาศพ่นปีศาจยักษ์ ปีศาจตอกกักแลเห็นดังนั้น ก็มิได้มีความสะดุ้งหวาดหวั่น จึงชักทวนวิเศษออกขว้างไปบนอากาศร้องว่าเก็บ ของวิเศษห้วงนั้นก็เก็บของวิเศษเหล่านั้นเข้ามาได้ทั้งสิ้น ตอกกักก็เรียกทวนกลับคืน โลเจียเห็นดังนั้นก็ตกใจล้าหนักกลับมาอยู่ที่ ฝ่ายปีศาจได้ชัยชนะก็กลับไปยังถ้ำ

ฝ่ายเทพบุตรรามสูรทั้งสอง เห็นโลเจียล้าหนักกลับมา ก็มาบอกว่า เห็นท่านแผลงฤทธิ์แผ่อ่านาจอยู่ ข้าพเจ้าทั้งสองไม่อาจขวางขวานลงไป บัดนี้ปีศาจมันเอาของวิเศษไปหมดแล้ว ท่านจะคิดประการใดต่อไป เห็นจะต้องกลับไปหาท่านแม่ทัพก่อน พูดกันดังนั้นแล้วก็พร้อมกันทั้งโลเจียมาหาถักทะเลที่อ่อง บอกว่าปีศาจนั้นมันมีอิทธิฤทธิ์มากจะเอาชัยชนะมันมิได้

แห่งเจียว่า มันมีอานุภาพร้ายแรงที่หวงไม่รู้ว่หวงนั้นเป็นของวิเศษอย่างไร มันโยนขึ้นก็รวบเอาของของเราไว้ได้ทั้งสิ้น ถักทะเลที่อ่องได้ฟังดังนั้น จึงพูดว่าถ้ากระนั้นจะทำอย่างไรจึงจะปราบได้แห่งเจียว่าตามแต่ท่านทั้งหลายจะคิดอ่านเหตุสำคัญ ที่หวง แม้ว่าสิ่งใดมันเรียกเอาไปไม่ได้แล้ว ก็คงจะจับตัวมันได้ ถักทะเลที่อ่องพูดว่า สิ่งที่มันจะเรียกไปไม่ได้ก็มีอยู่แต่ไฟกับน้ำ ด้วยคำโบราณท่านยอมว่าไฟกับน้ำ ไม่มีวิญญาณ

แห่งเจียพูดว่า ท่านคิดดังนั้นเห็นจะถูกต้องท่านคอยอยู่ที่นี้ข้าพเจ้าจะรีบไปบน

สุวรรณค์ ไปเชิญพระเพลิงมาชวยปล่อยไฟให้เผาปิศาจยักษ์ บางที่จะพลอยเผาถง นั้นได้ด้วย ลองดูอีกสักครั้งหนึ่ง บางที่จะเอาของวิเศษของเรากลับคืนได้ ท่านทั้งหลายก็จะได้พากันกลับไปสุวรรณค์ และจะได้แก่พระอาจารย์ให้พ้นภัยได้ โลเฉียได้ ฟังดังนั้นก็มีความยินดีแล้วพูดว่า ถ้ากระนั้นท่านได้เสี้ยจรงรีบไปรีบมาแห่งเจียก็เหาะ ขึ้นมาบนอากาศไปยังประตูสุวรรณค์น้ำทิหมีง ครั้นถึงก็เดินตัดไปยังตำหนักแพชวย เกง ครั้นถึงหน้าตำหนักพระเพลิง (ฮ้วยเต็กแซกุน) แลเห็นแห่งเจียมากก็จัดแจง แต่งตัวออกมาจับค้ำับ พระเพลิงจึงพูดว่าเมื่อวานนี้ท่านกั้วหันซี้มาตรวจถึง ตำหนักนี้ก็ไม่มีผู้ใดจุดลงไป

แห่งเจียพูดว่า ข้าพเจ้าทราบแล้ว บัดนี้ท่านดักทะเลีที่อ่อง กับบุตรชายโลเฉีย ยกพลเทพยดาลงไปก็ปราชยพ่ายแพ้ เสียของวิเศษปิศาจเก็บเอาไปหมดสิ้น เพราะ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงต้องมาเชิญท่านให้ลงไปชวย เพราะปิศาจมันมีหวังวิเศษอาจเรียก ของอื่น ๆ ไปได้ทั้งสิ้น ก็หาว่าจะเป็นของวิเศษอะไรไม่ ท่านดักทะเลีที่อ่องเห็นว ไฟเป็นของเผาสิ่งอื่น ๆ ได้ แต่ที่เรียกไปนั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงให้ข้าพเจ้ามาเชิญ ท่านแซกุนลงไปปล่อยไฟเผาปิศาจยักษ์เสียให้สิ้น จะได้ชวยพระอาจารย์ข้าพเจ้า ออกให้พ้นภัย

พระเพลิง ครั้นได้ฟังแห่งเจียพูดดังนั้นก็รีบจัดพวกบริวารไฟพร้อมด้วยแห่งเจีย ออกจากประตูน้ำทิหมีง เหาะลงมายังเขาก็มีเงงชั่วครั้นถึงก็มาพบแก่ท่านแม่ทัพดัก ทะลีที่อ่อง และโลเฉียรวมสูรต่างก็ค้ำับกันแล้ว ดักทะเลีที่อ่องบอกแก่แห่งเจียว่า ให้ไปท่าชวรบล่อปิศาจออกมา ข้าพเจ้าจะเข้ารบดูก่อน แม่ได้ทีก็ให้ฮ้วยเต็กแซกุน ปล่อยไฟออกเผามัน แห่งเจียก็ไปยังประตูตำร้องทำด้วยเสียงอันดั่ง ปิศาจตอกก็ก ได้ยินก็พาพวกบริวารถืออาวุธออกมา เห็นแห่งเจียก็ดำว้าฮ้อชาติลึง มึงไปหา กองทัพที่ไหนมาอีกหรือ

ดักทะเลีที่อ่อง ร้องตวาดว่าฮ้อพวกมารร้าย มึงจำกูไม่ได้หรือตอกก็กปิศาจ ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วพูดว่าท่านดักทะเลีที่อ่องจะแก่แค้นให้บุตรชายหรือ และ จะใครได้เอาอาวุธวิเศษคืนดอกกระมัง ดักทะเลีที่อ่องตอบว่า ข้อหนึ่งเราจะแก่ แค้นเอาของวิเศษคืน ข้อสองเราจะจับตัวเจ้าแก่พระดังซ้มจ้งออก ว่าแล้วก็ยก จ้าวขึ้นพัน ปิศาจตอกก็กก็ยกทวนขึ้นรับ รบกันด้วยกำลังอันเข้มแข็ง ต่อสู้กันอยู่ ที่หน้าถ้ำ แห่งเจียจึงร้องให้ฮ้วยเต็กแซกุนปล่อยไฟพวกพระเพลิงก็จัดไฟพร้อมกัน

ฝ่ายดักทะเลีที่อ่องกำลังรบเห็นปิศาจซักดุงออกดักทะเลีที่อ่องถอยกระโดดหนี พวกอัครคืออยู่บนยอดภูเขาสูงก็ปล่อยไฟลงมาเผาปิศาจ ตอกก็กปิศาจแลเห็นไฟลูก โหมมากก็มีได้มีความหว่นหวาดมือก็หยิบเอาถุงข่ว่างไปบนอากาศเสียงเปรี๊ยะ ไฟ ต่าง ๆ เหล่านั้นดุงก็ชอบเอาไปทั้งสิ้น ปิศาจมีชัยชนะแล้วก็กลับเข้าไปยังถ้ำ

ฝ่ายฮ้วยเต็กแซกุนเมื่อปลอยไฟไปก็หาทำอะไรแกบปีศาจได้ไม่ จึงพาพวกฟ้อง
 บริวารกลับมาพร้อมกันอยู่ที่ยอดเขากิมเงี้ยว ถักทะเลสีที่ห้องจึงพูดแก่หึงเจี๋ยว่า บัดนี้
 เราก็เสียที่มันรวบเอาไฟไปได้แล้วเราจะทำประการใดดี หึงเจี๋ยพูดว่าจะมาคร่ำ
 ครวญวิตกทำไม เสียไฟไปแล้วก็ต้องเอาน้ำมาทำลายให้จงได้ ท่านทั้งหลายจง
 พักคอยข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ก่อน ข้าพเจ้าจะไปเชิญจียเต็กแซกุนมาทำน้ำท่วม มันจึง
 จะเอาชัยชนะได้ สิ่งของที่เราเสียคงจะได้คืน ว่าแล้วหึงเจี๋ยก็เหาะขึ้นบนเวหาตรง
 ไปยังประตูสวรรค์ปักที่หมิงทิศอุดร เข้าไปในตำหนักเขียวหัวเวง

ฝ่ายจียเต็กแซกุนเห็นหึงเจี๋ยเดินเข้ามา ก็ออกเชิญเข้ามาข้างในนั่งที่อันสมควร
 แล้ว จียเต็กแซกุนพูดว่าวันก่อนท่านก้วนหันซีมาตรวจวิฤกในพวกข้าพเจ้าเห็นว่าจะจตุ
 ลงไปบ้าง ท่านมิได้ไปตรวจในห้องพระมหาสมุทร จะเป็นปีศาจยักษ์ร้ายอะไรที่ไหน
 หึงเจี๋ยพูดว่าอันปีศาจนั้นก็หาซ่อนอยู่ในห้องพระมหาสมุทรไม่ ข้าพเจ้าได้ไปเชิญฮ้วย
 เต็กแซกุนลงไปช่วยปลอยไฟเผามัน มันก็เอาดวงสว่างขึ้นเรียกไฟเข้าดวงไปสิ้น ข้าพ
 เจ้าคิดว่าของสิ่งที่ไม่กลัวไฟคงจะแพ้หน้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ามาเชิญท่านลงไปปลอย
 น้ำท่วมปีศาจให้ตาย ช่วยอาจารย์ข้าพเจ้าออกให้พ้นภัย

จียเต็กแซกุน ได้ฟังดังนั้นก็รวบรวมบริวารน้ำพร้อมเสร็จแล้ว ก็ออกจากตำหนัก
 พร้อมด้วยหึงเจี๋ยเหาะไปยังเขากิมเงี้ยว หึงเจี๋ยถามจียเต็กแซกุนว่าท่านจะเอาอะไร
 ใส่ น้ำ จียเต็กแซกุนจึงล้วงเอาขวดเล็กออกจากมือเสื้อขวดหนึ่ง แล้วบอกว่านี่แหละ
 ข้าพเจ้าใส่ น้ำ หึงเจี๋ยถามว่าขวดเล็ก ๆ เท่านั้นจะใส่น้ำได้สักเท่าใด จียเต็กแซกุน
 ตอบว่าน้ำในลำแม่น้ำอิงฮ้วนนั้นจะใสครึ่งลำแม่น้ำ ถ้าเต็มขวดก็หมดทั้งแม่น้ำหึง
 เจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็ดีใจพูดว่าครึ่งขวดก็ดีแล้ว

ฝ่ายจียเต็กแซกุนออกจากสวรรค์ ก็เอาขวดวิเศษตักน้ำในลำแม่น้ำอิงฮ้วนครึ่ง
 ขวดแล้วก็ตามหึงเจี๋ยมา ครั้นถึงเขากิมเงี้ยวก็เข้าคำนับถักทะเลสีที่ห้องหมู่เทพยดา
 ก็เล่าการที่รบสู้ให้จียเต็กแซกุนฟังทุกประการ หึงเจี๋ยพูดว่าอย่าพูดให้ข้าไปขอท่าน
 ได้ตามข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจะเรียกพวกปีศาจให้เปิดประตูท่านไม่ต้องรอให้มันออก
 แม้เห็นมันเปิดประตูจงเทน้ำกรอกเข้าไปในถ้ำให้ท่วมทั้งถ้ำ มันตายหมดแล้วข้าพเจ้า
 จะได้รับอาจารย์ออกต่อภายหลัง จียเต็กแซกุนกับหึงเจี๋ยก็พร้อมกันไปที่หน้าถ้ำ
 หึงเจี๋ยเรียกว่า อ้ายพวกมารร้ายมึงเร่งเปิดประตูออกมา

ตอกก็ก็ได้ยินดังนั้นก็นิยมงวิเศษกระโดดออกมาเปิดประตู จียเต็กแซกุนก็เอา
 ขวดน้ำวิเศษเทกรอกเข้าไปในถ้ำ น้ำก็ไหลลุ่มเข้าไปตอกก็เห็นดังนั้น ก็เอาถุงสอง
 ตรงสายน้ำ ๆ ก็ไหลย้อนกลับออกไปปากถ้ำ หึงเจี๋ยจียเต็กแซกุนเห็นดังนั้นก็ตกใจ
 กระโดดถอยหนีขึ้นยอดเขา ฝ่ายถักทะเลสีที่ห้องกับหมู่เทพยดาก็เหาะขึ้นกลางอากาศ
 คอยดูเห็นน้ำไหลเป็นคลื่นละลอกซัดออกฉาดฉาน หึงเจี๋ยเห็นดังนั้นก็ร้องว่าไม่

เป็นการ น้ำท่วมไร่ชาชาวบ้านเสียไปหมด ปีศาจก็สบายอยู่ไม่ร้อนใจไม่รู้ที่ว่าจะทำ
 ประการใดได้ จึงบอกจี้ตึกแซกุนให้เรียกน้ำกลับคืน จี้ตึกแซกุนว่าข้าพเจ้าทำ
 ได้แต่ปล่อยจะเรียกคืนกลับทำไม่ได้ (คำบุราณว่าน้ำเทแล้วกลับคืนเข้าไม่ได้) อัน
 เขานั้นแม้จะสูงถ้าน้ำท่วมเขาขึ้นเขานั้นก็ต่ำลง ลักประเดี่ยวน้ำก็ไหลลงคลองหมด
 แลเห็นที่หน้าถ้ำมีปีศาจกระโดดโลดเต้นตบมือเยาะเย้ย ถักทะเลที่อ่องพูดว่าน้ำก็ไม่
 เข้าไปในถ้ำได้เสียเวลาเปล่า ๆ ไม่เป็นผล เหง้าเจี้ยได้ฟังดังนั้นก็ละอายแก่ใจ กำ
 หมัดวิ่งมาร้องว่าอ้ายมารร้ายมึงอย่าหนีกูจะตีมึงให้ตาย

ปีศาจบริวารเหล่านั้นก็พากันวิ่งหนีเข้าถ้ำ ไปบอกแก่ตอกก๊กว่าอ้ายลิงมันไล่ตี
 มาอีกแล้ว ตอกก๊กได้ยินดังนั้นก็ฉวยทวนวิ่งออกมาตรวจอันตรายอันดังว่า อ้ายนี้มึง
 แพ้หลายครั้งแล้วยังจะเอาชีวิตมาทำลายเสียอีกหรือ เหง้าเจี้ยว่าอ้ายลูกน้อยมึงอย่า
 พูดโง่หยังมึงจงมากินหมัดตาสักทีหนึ่งเถิด ตอกก๊กได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า
 อ้ายลิงมันอุตสาห์มาต่อสู้มันมือเปล่ากำหนดมวยใหญ่เสมอเมล็ดชมพูทำไมมันจึง
 มาอวดเก่ง พูดดังนั้นแล้วก็ร้องว่าเราจะวางทวนเสียเอามือเปล่า ลองเล่นมวยกับ
 เจ้าสักพักหนึ่งให้เห็นฝีมือว่าแล้วก็วางทวนมือก็ถกกางเกงขึ้นผูกเชือกเอวแน่นดีแล้ว
 ก็ออกท่าตรงเข้ามายกกำหนดขึ้นดูจลูกตุ้มเหล็ก เหง้าเจี้ยก็ขยับท่าคอยระวังพอได้
 ทีก็เข้าประจัญบานต่างออกกำลังโดยเข้มแข็งด้วยกันทั้งสองฝ่าย ฝ่ายถักทะเลที่อ่อง
 โลเจี้ยหมู่เทพยดาอยู่บนยอดเขา แลเห็นก็ลงมาจะเข้าช่วยเหง้าเจี้ย

ฝ่ายพวกปีศาจต่างก็ถือทวนหอกดาบอาวุธต่าง ๆ เต็มรำให้ร้องตีกลองม้าล้อ
 กีกก้องสนั่นหวั่นไหว พากันเข้าล้อมเหง้าเจี้ย เหง้าเจี้ยเห็นไม่ได้ท่าก็ถอนขนออกกำ
 มือหนึ่ง ขว้างไปบนอากาศร้องว่าแปลงก็แปลงเป็นลิงน้อยห้าหกสิบตัว ตรงกันเข้า
 ล้อมจับตอกก๊กบ้างเข้าจับแข่งจับซากอดบันเอวบ้างก็ควักลูกตา ปีศาจตกใจจึงควัก
 ฤงวิเศษออก เหง้าเจี้ยถักทะเลที่อ่องกับเทวดาทั้งหลายเห็นปีศาจชักเอาฤงวิเศษออก
 ก็พากันล่าถอยหนีออกขึ้นภูเขา ปีศาจขว้างฤงวิเศษไปเสียดเปลี่ยนก็รวบเก็บลิง
 แปลงนั้นเข้าถุ้งทั้งสิ้น ปีศาจมีชัยชนะแล้วก็พาบริวารเข้าถ้ำปิดประตู

ฝ่ายเหง้าเจี้ยถักทะเลที่อ่องกับเทวดาทั้งหลายนั่งปรึกษากันว่า อ้ายปีศาจมารร้าย
 มันมีฤทธิ์ที่ถุ้งนั้นยากที่จะกำจัดได้ ช่วยเด็กกับจี้ตึกพูดว่า ถ้าได้ฤงวิเศษมาแล้ว
 จึงจะปราบลงไปได้ เหง้าเจี้ยพูดว่า ทำอย่างไรจึงได้ฤงวิเศษของมันเล่า นอกจาก
 จะขโมยเป็นไม่ได้ เทพบุตรทั้งหลายพูดว่า นอกจากท่านเหง้าเจี้ยก็ไม่เห็นใครผู้ใด
 จะเอาได้ เมื่อครั้งก่อนลักชมพูลักยาไม่มีผู้ใดเสมอ มาวันนี้จะต้องลักฤงวิเศษ
 เหง้าเจี้ยได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าท่านทั้งหลายช่างพูด ถ้ากระนั้นรอให้ข้าพเจ้าไปแอบดู
 ลาดเลาก่อนจึงจะดี เหง้าเจี้ยพูดแล้วก็กระโดดลงจากเขาเดินมาถ้ำหน้าถ้ำ ก็แปลง
 เป็นแมลงวันหัวเขียวตัวน้อยบินเบา ๆ เข้าไปในถ้ำ แลไปก็เห็นหมู่ปีศาจนั่งอยู่ทั้ง

สองข้าง ปิศาจต็อกก็ได้อ่องนั่งอยู่หัวโต๊ะ บนโต๊ะก็ตั้งเรียรายล้วนเนื้อสัตว์ต่าง ๆ เนื้อ เนื้อสัตว์ เนื้อกวาง ปิศาจนั่งกินตามสบาย เหงเจียลงยังพื้นแปลงเป็นตัว เหนือย ค่อยคลานเลียบเคียงเข้าข้างโต๊ะสอดนัยน์ตาต่อมมองหา ก็มีได้เห็นฝูง วิเศษ ค่อย ๆ คลานเลยไปข้างหลังโต๊ะแลขึ้นไปบนราวก็เห็นแขวนอยู่ มังกรไฟ มาไฟและกระบองเหล็กเหงเจียแลเห็นแล้วก็อดใจไม่ได้ก็ลืมนึกแปลงรูปเดิมกระโดด ขึ้นกระชากกระบองลงมาได้ก็แกว่งกวัดตีขนาบออกมา

ฝ่ายปิศาจตกใจด้วยไม่ทันรู้ตัว รอรับไม่อยู่เหงเจียก็ออกมาจากถ้ำได้ ก็เดิน ขึ้นบนยอดเขา บอกแก่ตักทะเลที่อ่องและเทวดาทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าเอากะบอง มาได้แล้ว ตักทะเลที่อ่องถามว่าเข้าไปในถ้ำเห็นเป็นอย่างไรบ้างเหงเจียก็เล่าให้ตัก ทะเลที่อ่องฟังทุกประการ ในทันใดนั้นได้ยินเสียงกลองและม้าล่อห้วนไหว แลไป เห็นพวกปิศาจต็อกก็คุมพวกบริวารไล่ตามเหงเจีย เหงเจียแลเห็นก็แกว่งกระบอง ตรงมาสกัดหน้าร้องถามว่าอ้ายมารร้าย มึงจะไปข้างไหน ปิศาจตอบว่าอ้ายขโมย มึงซังไม่มีความอาย กลางวันแสด ๆ ก็มาปล้นเอาของกูมา เหงเจียด่าว่าอ้ายชาติ ปิศาจมารร้าย มึงทำเล่ห์กลเอาของกูไป ของสิ่งใดว่าเป็นของมึงที่กูได้เอามา ว่า แล้วเหงเจียก็ยกกระบองขึ้นตี ปิศาจยกทวนขึ้นรับปิดป้อง ต่อสู้กันประมาณสาม ชั่วโมงไม่แพ้ไม่ชนะกัน ตะวันก็จวนจะค่ำปิศาจล่าถอยเข้าถ้ำปิดประตู เหงเจียก็ แยกเอากะบองกลับมากบอกแก่ตักทะเลที่อ่องและเทพยดาว่า ปิศาจถูกฝีมือข้าพเจ้า ครอบวันนี้มีมันระอาอ่อนลงมาก ท่านทั้งหลายอย่าเป็นทุกข์ รอข้าพเจ้าจะเข้าไปดูใน ถ้ำมัน จะค้นหาถุนั้น แม้ว่าได้ท่วงทีก็จะสักมากการที่จะจับตัวก็คงจะสำเร็จ สิ่ง ของวิเศษที่มันเอาไปไว้ ก็จะได้กลับคืนมาให้แก่ท่านทั้งหลายกลับไปสวรรค์

โลเจียจึงห้ามว่าเวลานี้ก็จวนค่ำแล้วพรงนี้จึงค่อยไปเกิด เหงเจียพูดว่าทำยจื่อ ยังไม่เข้าใจ อันธรรมาชขโมยนั้นกลางวันหาสู้จะถนัดไม่ กลางคืนจึงจะทำได้ตาม สบาย พูดดังนั้นแล้วก็หัวเราะเอากะบองเหน็บซ่อนแล้วก็ลงจากยอดเขาตรงมายัง ประตูถ้ำ แปลงเป็นตัวเล็นน้อยกระโดดมุดเข้าไปในประตูถ้ำ ไปเกาะจับอยู่ที่ฝา ผ่นังคอยดูลาดเลา แลเห็นตามไฟสว่างไสว เหงเจียค่อยพิศดูโดยละเอียด เห็น พวกปิศาจน้อยกำลังเลี้ยงกันอยู่ร่วนวาย ทั้งเหล่าทั้งเนื้อสัตว์กินเล่นตามสบายใจ ประมาณครู่ใหญ่ก็เก็บเล็ก ต่างก็จัดหาที่นอน เวลานั้นได้สองยามเศษ เหงเจียก็ ออกจากที่คลานไปข้างชั้นใน ได้ยินเสียงปิศาจต็อกก็สั่งพวกบริวารให้ผลัดกัน คอยระวังระไว จะนอนก็ให้อุตสาห์ตื่นลุกขึ้นบ้าง บางที่เหงเจียจะแปลงตัวแอบ เข้ามาขโมยของ พวกเจ้าจงเอาระฆังมาสั้นนั่งยามเหงเจียเห็นแล้วก็เลยกระโดด คลานเข้าห้องใน เห็นมีเตียงหินโต๊ะหินมีเครื่องตั้งแต่งเรียงรายและนางไม้ปิศาจ เข้าคอยปฏิบัติรักษาต็อกก็อยู่ เหงเจียแลไปเห็นต็อกก็ถอดเสื้อถอดเครื่องแต่ง

ตัวออกแล้ว ขึ้นนอนบนเตียงศิลา ที่แขนสวมห่วงเหล็กดูคล้ายพวงร้อยลูกประคำ
 ปิศาก็ไม่ถอดออกจากแขน กลับรูดขึ้นแน่นแล้วก็หลับ เหง้าเจียเห็นดังนั้นก็แปลง
 เป็นตัวไร่น้อย กระโดดขึ้นบนเตียงศิลา มุดแอบอยู่ในผ้าหมนอน คลานมาใกล้ที่
 ห่วงวิเศษนั้น ขยิกกัดทีหนึ่ง

ฝ่ายปิศาจพลิกตัวว่าอำ้ยพวกเล็ก ๆ มันไม่ปิดกวาดที่นอนทิ้งไว้ให้ตัวอะไร
 มันติดอยู่กัตุ่กุดังนี้ พุดดังนั้นแล้วก็เอามือรูดห่วงนั้นขึ้นแล้วก็นอนลงอย่างเดิม เหง้า
 เจียก็กลับคลานเข้าที่ห่วงกัดอีกทีหนึ่ง ปิศาจก็นอนนิ่งเฉยไม่รู่ระ เหง้าเจียเห็นท่า
 จะขโมยไม่ได้ก็กลับกระโดดลงจากเตียงแปลงกลับเป็นตัวเส้นไปอย่างเดิมคลาน
 ออกจากห้องเข้าไปข้างหลัง ก็ได้ยินเสียงมังกรร้องมาร้องออกอีกทีก็ ประตุขึ้นใน
 ใสดุญแจไว้แน่นหนาหมามังกรไฟมาไฟชงอยู่ในนั้น เหง้าเจียเห็นดังนั้นก็แปลงกลับเป็น
 รูปเดิม เดินเข้ามายังหน้าประตู ร่ายคาถาสะเดาะกฤษณะหลุดถอนเปิดออกแล้ว
 เหง้าเจียก็เข้าไปในห้องที่ไว้สิ่งของวิเศษไฟส่องแสงสว่างดุจกลางวัน และเห็นทั่วไปที่
 แขนงที่หิงอยู่ตามฝาเป็นเครื่องอาวุธต่าง ๆ คือเป็นของโลเจียและศรไฟธนูไฟเป็น
 ของของจี้ยเต็กแซกุนและฮ้วยเต็กแซกุน เหง้าเจียเห็นแล้วแลไปเห็นมีแท่นศิลาบนนั้น
 มีถาดตั้งอยู่ถาดหนึ่ง ในนั้นมีขนสั๊กกำมือหนึ่งเหง้าเจียเห็นดังนั้นก็ตีใจ หยิบขึ้นเป่า
 ทีหนึ่งร้องให้แปลงก็แปลงเป็นวานรน้อยสีน้ำตาล เหง้าเจียก็สั่งให้เก็บเอาอาวุธเหลา
 นั้นไป วานรน้อยก็พากันเก็บเอาไปหมดสิ้น เหง้าเจียกระโดดขึ้นหลังมังกรไฟแล้ว
 ก็ปลอยไฟตั้งแต่ในถ้ำตลอดออกมาจนปากถ้ำ ก็ได้ยินไฟลุกในถ้ำดุจพายุใหญ่ลุก
 ไหม้โพลงแดงไปทั้งถ้ำ พวกปิศาจต่างตกใจลุกขึ้นร้องให้เสียงอีกทีก็ ต่างเอาตัวรอด
 วิ่งหนีไฟ ไม่มีทางออกถูกไฟเผาล้มตายไปประมาณครึ่งหนึ่ง เหง้าเจียก็กลับมาหา
 ถักทะเลที่อ่องเวลานั้นสามยามเศษ

ฝ่ายถักทะเลที่อ่องกับเทวดาทั้งหลายอยู่บนยอดเขาแลลงไปเห็นว่าถ้ำปิศาจ เห็น
 ไฟลุกออกสว่างฟ้าก็พากันจะลงไป ก็พอแลเห็นเหง้าเจียขี่มังกรไฟขับพวกลิงน้อย
 กลับมา ครั้นถึงก็ร้องเรียกเสียงดังว่าท่านทั้งหลายจงมารับเครื่องอาวุธเถิด แล้ว
 เหง้าเจียก็เรียกขนแปลงเหล่านั้นกลับคืนเข้าตัว โลเจียทำยจ้อก็เก็บเอาเครื่องมือของ
 ตัว ฮ้วยเต็กแซกุนก็เก็บเอาเครื่องไฟและมังกรไฟแล้ว ต่างก็ได้เครื่องมือกลับคืนทุก
 คนมีความรื่นเริง สรรเสริญเหง้าเจียว่าท่านมีฝีมือดีมาก ข้าพเจ้าทั้งหลายสู้ไม่ได้

ฝ่ายต็อกกัก็อยู่ในถ้ำกำลังหลับได้ยินเสียงไฟลุกก็ตกใจ รีบเปิดประตูห้องสอง
 มือจับห่วงวิเศษขึ้นมั้งช้ายบังขวาที่ไหนมีไฟลามลุกก็เอาห่วงวิเศษส่งไปไฟก็ดับสงบ
 ลงทันทีทั้งสิ้น ต็อกกัก็รีบไปช่วยพวกบริวาร ตรวจดูที่ถูกไฟตายเสียครึ่งหนึ่งและ
 ค้นดูเครื่องอาวุธวิเศษที่ได้มาก็หายไปทั้งสิ้น แล้วเดินเลยไปข้างในดูเปี้ยกายชั่วเจ้ง
 ถึงซ่มจั้งก็ยังอยู่พร้อม ม้าและเข้าของก็อยู่พร้อมต็อกกัก็คิดขึ้นมาก็แค้นใจพุดว่า

อันไฟนี้ไม่ใช่ผู้ใดเลยอ้ายเห้งเจียเป็นแน่ เมื่อเวลาข้าลงนอนไม่มีความสุข ชะรอยอ้ายลิงมันแปลงมาจะขโมยของวิเศษของเรา มันจะเห็นท่าว่าเราจะเอาไม่ได้แล้ว มันจึงได้ลักเอาของเหล่านั้นไปจึงได้ปล่อยมังกรไฟให้เผาอย่างนี้ มันคิดจะใคร่เผาเราให้ตาย แม้อ้ายซาตลึงจะคิดกลอุบายประการใดก็คงป่วยการเปล่า มันมิได้รู้ว่าของวิเศษของเรานั้น ลงน้ำก็ไม่จมนเผาไฟก็ไม่ไหม้ แม้ว่ากูจับอ้ายลิงนี้ได้ก็จะสับฟันให้สาแก่ใจกู พุดคร่ำครวญสักครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงไก่ขันจวนจะแจ้ง

ฝ่ายพวกเทพบุตรบนยอดเขา โลเจียครั้นได้อาตุกลับคืนแล้วจึงพุดแก่เห้งเจียว่า สว่างแล้วพวกเราพากันลงไปกำจัดปีศาจโดยเร็วในเวลากำลังตกใจอยู่ขณะนี้ และให้ฮ้วยเต็กแซกุนเอาไฟปล่อยเผาช่วยเป็นกำลังท่านเห้งเจียจงไปรบกับปีศาจบางทีครั้งนี้จะจับตัวได้ เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงพุดว่าเห็นการจะสำเร็จได้ พุดดังนั้นแล้วต่างก็จัดแจงแต่งตัวพร้อม เห้งเจียออกหน้าโลเจียกับเทพบุตรและถักทะเลที่อ่องก็ยกพลหนุนตามไป ครั้นถึงหน้าถ้ำแลไปเห็นบานประตูถ้ำทั้งสองบานถูกไฟไหม้เป็นถ้ำไปทั้งสิ้น ในประตูนั้นเห็นพวกปีศาจบริวารสองสามปีศาจกำลังเก็บกวาดขี้เถ่าอยู่ เห้งเจียร้องทวาดด้วยเสียงอันดังว่าอ้ายปีศาจมึงจงออกมารบกับกูให้เห็นฝีมือกันว่าผู้ใดจะดีกว่ากัน จนถึงแพ้นชนะในครั้งนี้

ปีศาจบริวารได้ยินเสียงทวาดดังนั้นแลไปเห็นเห้งเจียก็ทิ้งไม้กวาดวิ่งเข้าไปบอกต็อกกักว่าได้ต้องอ้ายลิงมาอีกแล้ว ต็อกกักได้ยินดังนั้นก็ตกใจ มือจับทวนกระโดดลงจากแท่นเดินออกมายังประตูถ้ำแลเห็นเห้งเจียยืนอยู่ จึงร้องด่าว่าอ้ายผู้ร้ายปล้นเผาเรือนเก็บทรัพย์มึงจะมีฝีมือสักเท่าใดก็จงมารบสู้กันจนถึงแพ้นชนะอย่าหนี ว่าแล้วก็ยกทวนแทงไปหวังให้ถูกเห้งเจีย เห้งเจียก็ยกกระบองขึ้นรับปิดป้องไว้รบกันอยู่ช้านานหลายเพลง

ฝ่ายโลเจียถักทะเลที่อ่องและเทพบุตรทั้งหลาย ก็ช่วยกันเข้าระดมรบฮ้วยเต็กแซกุนก็ปล่อยไฟ พวกรามสูรก็ขว้างขวานฟ้าผ่าลงมา ถักทะเลที่อ่องถือจ้าวเข้าช่วยเห้งเจียรบ โลเจียเอาอาวุธวิเศษนอกอย่างเข้าระดมรบ หมูเทพยดาต่างแผลงฤทธิ์เข้าระดมพร้อมกันทุก ๆ คน แต่ปีศาจก็มีได้สะดุ้งหวาดหวั่น หัวเราะแล้วมือก็สั่นเอาห้วงวิเศษออกจากมือเสื่อขว้างไปร้องว่าให้เก็บ ห้วงวิเศษก็เอาอาวุธเหล่านั้นและกระบองเหล็กของเห้งเจียไปได้ทั้งสิ้น

ฝ่ายปีศาจต็อกกักเมื่อมีชัยชนะแล้วก็พาบริวารปีศาจกลับเข้าถ้ำสั่งบริวารให้เอาศิลาก้อนซ้อนทำปิดแทนประตูถ้ำขึ้นใหม่ และจัดทำห้องหับให้เรียบร้อยดีแล้ว จะให้เอาพระดั่งซ่มจิ้งโปิยกายซัวเจ้งมาฆ่าบางวงสรรพที่ทางแล้วจึงเอาเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงในพวกเรา ปีศาจทั้งหลายได้ฟังนายสั่งดังนั้นก็ไปจัดการตามนายสั่ง

ฝ่ายหมูเทพยดา ครั้นแพ้ฝีมือปีศาจแล้วก็พากันกลับไปยังยอดเขากิม่งซัว ถัก

ทะเลที่ห้องโลเจียช่วยเด็กแซกุนกับเหิงเจีย ต่างก็มีความโกรธแค้นแค้นแค้นแต่จียเด็กแซกุนนั่งนิ่งอยู่ เหิงเจียอุตสาหัสสะกดใจแสร้งทำหัวเราะแล้วพูดว่า ท่านทั้งหลายอย่ามีความวิตกเลย ไร้ธุระข้าพเจ้าจะไปสืบสาวราวเรื่องของอ้ายปิตาจันนี้ ให้ทราบเหตุผลได้ความจริงก่อน โลเจียพูดว่าท่านได้เสีย เมื่อครั้งก่อนได้ขึ้นไปทูลเจ็กเซียงฮ่องเต้ ก็ได้สืบตรวจดูจนขึ้นฟ้าแล้วก็ได้ความ กับนั้นจะไปสืบที่ไหนอีกเล่า เหิงเจียตอบว่าข้าพเจ้าคิดว่าพระพุทธเจ้ามีอภินิหารเป็นสัพพัญญูรู้ทั่วโลกหาผู้ใดเปรียบเสมอมิได้ ข้าพเจ้าจะทูลถามก็จะได้ว่าปิตาจันนี่จะเป็นสิ่งอะไร และจะใครจับปิตาจันนั้นแก้แค้นให้ท่านทั้งหลายสิ้นธุระได้กลับไปยังเมืองสวรรคต ถักทะเลที่ห้องโลเจียกับหมู่เทพยดาทั้งหลายพูดว่าท่านได้เสีย พูดอย่างนี้ชอบแล้วถูกแล้ว ขอเชิญท่านรีบไปเถิด เหิงเจียก็รับว่าข้าพเจ้าจะไปเดี๋ยวนี้ ว่าแล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศตรงมาบัดเดียวก็ถึง เหิงเจียลงยังพื้นดินพิจารณาดูรอบทั้งซ้ายขวา ได้ยินเสียงคนเรียกว่าซึ่งหอคองไปอยู่ที่ไหนจะไปข้างไหน เหิงเจียหันหน้ามาดู เห็นนางภิกษุณีเหิงเจียก็ยกมือขึ้นคำนับแล้วจึงพูดว่า ข้าพเจ้ามีกิจมาเฝ้าสมเด็จพระพุทธเจ้า

นางภิกษุณีพูดว่า ท่านจะหาพระยูไลทำไมไม่ขึ้นไปบนสำนักแก้วเล่า เหิงเจียพูดว่าข้าพเจ้าพึ่งมายังไม่เคยไม่เข้าใจว่าควรจะไปเฝ้าได้ที่ใด นางภิกษุณีบอกว่าท่านจงเดินตามข้าพเจ้าไปเถิดจะพาท่านไป เหิงเจียก็เดินตามนางภิกษุณีมาประเดี๋ยวก็นั่งประศรวัดลุยกิมยี่ แลไปข้างในก็เห็นหมู่พวกพรหมอินทร์และเทพบุตรสาวนั่งเฝ้าอยู่ เหิงเจียก็พักคอยอยู่ข้างนอก นางภิกษุณีก็เข้าไปกราบทูล พระองค์ทรงทราบแล้วก็รับสั่งว่าให้เหิงเจียเข้าไปเฝ้า เหิงเจียเข้าไปถึงก็ถวายอภิวาทกราบไหว้โดยเคารพ แล้วนั่งคุกเข่าพนมมือทำพรหม สมเด็จพระผู้มีพระภาคจึงมีพระพุทธรูปภาตรัสถามเหิงเจียว่า หงอคงตถาคตได้ยินว่ากวณโหมโพธิสัตว์โปรดให้ออกจากทรมานทุกข์แล้ว และให้สมทานถือศีลปฏิบัติธรรม และให้รักษาพระดั่งข้มจิ้งให้มาถึงนี้เพื่อจะได้อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ทำไมมาแต่ผู้เดียวเล่า มีกิจธุระสิ่งใดหรือ

เหิงเจียยกมือขึ้นเคารพแล้วทูลว่า ขอพระองค์ได้โปรด ข้าพระองค์ตั้งแต่สมทานศีลแล้ว ก็ติดตามรักษาพระดั่งข้มจิ้งมา บัดนี้เดินทางมาถึงภูเขากิมเงี้ยว พบปิตาจันร้ายเรียกนามว่าจู้ต้ายอ่องมีฤทธิ์อำนาจพาหุเขี้ยวทักลอบจับเอาพระดั่งข้มจิ้งกับปิยกายชั่วเจ้งไว้ในถ้ำ ข้าพเจ้าได้รบพุ่งต่อสู้แก่ปิตาจันหลายครั้ง และได้พึ่งเจ็กเซียงฮ่องเต้ให้หมู่เทพยดาเทพารักษ์ลงมาช่วยก็พ่ายแพ้แก่ปิตาจันทั้งสิ้น ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดช่วยปราบปิตาจันร้าย เพื่อให้พระดั่งข้มจิ้งรอดพ้นจากมือมารจะได้ตั้งความเพียรให้ถึงแก่มรรคผล

สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อได้ทรงฟังเหิงเจียกราบทูล ก็ทรงทราบโดยพระญาณวิถิ จึงมีพระพุทธรูปภาตรัสแก่เหิงเจียว่าอันปิตาจันนั้นแม้ว่า พระ

ตถาคตรู้เหตุการณ์ตลอดแล้ว ก็ไม่ควรจะแพร่พรายให้เหิงเจี๋ยรู้แจ้งได้ ตถาคตจะให้แต่สิ่งอันประกอบธรรมไปช่วยจับปีศาจได้อยู่ เหิงเจี๋ยทูลถามว่า ข้าแต่พระองค์ ผู้ประเสริฐ พระองค์จะประทานสิ่งใดแก่ข้าพเจ้าให้ไปปราบจับปีศาจร้าย ขอให้ข้าพระพุทธเจ้าทราบ

สมเด็จพระผู้มีพระภาค จึงสั่งสิบบแปดพระอรหันต์เปิดห้องแก้วหยิบยาгимตันสิบบแปดเม็ด เอาไปถือต่างพระองค์ องค์ละเม็ดไปช่วยเหิงเจี๋ย เหิงเจี๋ยทูลถามว่า ยาгимตันนั้นจะเป็นประการใด พระองค์ตรัสว่า ครั้นเวลาถึงถ้าปีศาจแล้ว เหิงเจี๋ยจงไปทำล่อให้ปีศาจออกมานอกถ้ำแล้วให้พระอรหันต์ เอายาгимตันขว้างล้อมปีศาจมิให้ออกมาได้ เมื่อเวลานั้นเหิงเจี๋ยจะทำอย่างไรก็แล้วแต่เหิงเจี๋ย

เหิงเจี๋ยได้ฟังพระองค์ตรัสชี้แจงสั่งดังนั้นก็มีความยินดีพูดวាយวิเศษ ๆ ขอได้โปรดรีบไปโปรดเถิด สิบบแปดพระอรหันต์ก็เข้าไปหยิบยาгимตันองค์ละเม็ดออกมาจากห้องแล้ว นมัสการพระพุทธเจ้าแล้ว ก็เสด็จปาฏิหาริย์เหาะไปยังเขากิมเงี้ยวพร้อมกับด้วยเหิงเจี๋ย เหิงเจี๋ยเหาะตามมาข้างหลังคอยตรวจดู เห็นพระอรหันต์หายไปสององค์ เหิงเจี๋ยจึงพูดว่านี่ท่านไปข้างไหนเสียสององค์ พระอรหันต์จึงถามว่าท่านบ่นอะไร เหิงเจี๋ยตอบว่าข้าพเจ้าได้เห็นพระอรหันต์สิบบแปดองค์มาด้วยกัน บัดนี้ทำไมจึงเห็นแต่สิบบหกองค์เล่า พุดยังไม่ทันขาดคำก็เห็นพระอรหันต์มาอีกสององค์ พุดว่าเหิงเจี๋ยทำไมถึงเราเสียสององค์เล่า ด้วยอาตมภาพทั้งสองล้าหลังคอยฟังคำสั่งพระพุทธเจ้าอยู่ เหิงเจี๋ยพร้อมกับพระอรหันต์สิบบแปดพระองค์เหาะมา บัดเดี๋ยวก็นิ่งเขากิมเงี้ยว ถักทะเลที่อ้อมแลเห็นกิริบบาหมู่เทพบุตรออกมาคำนับรับเข้านั่งที่แล้ว ถักทะเลที่อ้อมจึงเล่าความให้พระอรหันต์ฟังทุกประการ พระอรหันต์ตรัสว่าไม่ต้องเล่าจะเข้าไปเปล่า ๆ จงรีบไปล่อให้ปีศาจออกมาเถิด เหิงเจี๋ยให้ฟังพระอรหันต์ดังนั้นก็แผลงฤทธิ์กำหนดกัณฑ์กระโดดลงไปยังหน้าถ้ำร้องด่าว่าทำทายเป็นด้วยถ้อยคำอันหยาบช้ำต่าง ๆ เพื่อให้ปีศาจมีใจโกรธจะได้ออกมาโดยเร็ว

ฝ่ายพวกปีศาจที่เฝ้าประตูถ้ำ เมื่อได้เห็นเหิงเจี๋ยมาร้องด่าทำทายเป็นดังนั้น กิริบบาหมู่พาความเข้าไปแจ้งแก่ต๋องก็ก็ได้ต๋อง ต๋องก็ก็ได้ต๋องได้ฟังบิรารบอวดดังนั้นก็บันดาลโทสะเป็นกำลัง ก็จับทวนเป็นอาวุธสำหรับมือถือเดินออกมา เห็นเหิงเจี๋ยยืนอยู่ก็ร้องด่าว่าอ้ายชาติไพร่ไม่มีความอาย มึงแพ้กหลายครั้งแล้วยังหาไม่รู้สึกรู้สึคนั้นเอาตัวรอดไม่ ยังจะกลับมาหาที่ตายหรือ เหิงเจี๋ยได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่าอ้ายมารร้าย มึงไม่รู้จักดี ถ้ามึงจะใคร่ให้ตาของมึงไม่มา มึงจงยอมสวามิภักดิ์ส่งอาจารย์ของเราและน้องเราทั้งสองออกมาเถิด เราจึงจะละเจ้าไม่มารบกวนต่อไป

ปีศาจตอบว่า คนทั้งสามนั้นเราชำระชดล้างไว้ดีแล้ว ไม่ช้าจะทำกับกินเป็นแก้มัสมุรากินเล่นให้อร่อย เจ้าเห็นจะยังไม่รู้ดอกกระมัง จึงยังมาร้องทวงดังนั้น เหิงเจี๋ย

ได้ฟังดังนั้นก็สะกิดใจไม่อยู่ กำหนดตรงเข้าไปจะชกปีศาจ ปีศาจก็เอาทวนรับปิดป้องแล้วเอาทวนแทงหึ่งเจี๋ย หึ่งเจี๋ยก็ตลบซ้ายตลบขวาปล่อยให้ปีศาจไล่ตามมา ปีศาจมิได้ทราบในกลอุบาย ก็ชกไล่หึ่งเจี๋ยออกมาพันหน้าถ้าข้างทิศอาคเนย์ หึ่งเจี๋ยเห็นได้ทีก็ร้องให้พระอรหันต์สิบแปดองค์เอายากิมตันขว้างลงมา ยากิมันดาลเป็นเม็ดทรายตกลงมาดุจท่าฝน บัดเดียวทรายท่วมขึ้นสามศอกเศษ ปีศาจยืนงงงวยมองดูที่เท้าก็เห็นทรายยิ่งมุลมากขึ้นทุกที ปีศาจก็กระโดดขึ้นยืนบนหน้าทรายยังตัวไม่ใคร่อยู่ มองดูบัตเดียวเห็นทรายท่วมขึ้นมาอีกสองสามศอก ปีศาจตกใจก็รีบชักห่วงออกขว้างขึ้นไปร้องให้เก็บค้ำหนึ่ง ห่วงก็รวบยากิมตันสิบแปดเม็ดมาได้หมด ปีศาจเก็บยากิมตันมาได้แล้วก็กลับไปยังถ้ำ

ฝ่ายพระอรหันต์ก็เหลือแต่มือเปล่ายืนอยู่บนเมฆ หึ่งเจี๋ยเข้ามาใกล้ถามว่าทำไมท่านไม่ปล่อยยาลงมาเล่า พระอรหันต์บอกว่าขว้างลงไปแล้ว ได้ยินเสียงอะไรดังเปรี้ยงทีหนึ่ง ยานันก็หายไปข้างไหนหมด หึ่งเจี๋ยหัวเราะพูดว่าอ้ายปีศาจมันเอาไปเสียแล้ว ถักทะเลที่อ่องว่ากำจัดมันยากที่สุด คราที่นี้จะทำประการใดดีเล่า

พระอรหันต์หึ่งเจี๋ยเข้าทั้งสองพระองค์พูดแก่หึ่งเจี๋ยว่า ท่านเข้าใจหรือเปล่าเมื่อออกจากอารามอาดมภาพล้าหลังอยู่นั้นว่าเป็นอย่างไร หึ่งเจี๋ยพูดว่าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลย พระอรหันต์บอกว่าพระผู้เป็นเจ้าของปีศาจตอกกักมีฤทธิ์เชี่ยวชาญแม้ว่ามันเรียกเอากิมตันนั้นไปได้ ก็ให้หึ่งเจี๋ยขึ้นไปชั้นดุสิตวิมานสีหีนที่สำนักท่านพรหมท่ายเสียงเล่ากุนอยู่นั้น สิบดูก็จะรู้เหตุผลแห่งปีศาจนั้น บางทีจะพริบตาเดียวก็จะจับตัวได้ หึ่งเจี๋ยว่าน่าแค้นแท้ ๆ เมื่อแรกจะโปรดบอกเสียก็จะแล้วกัน ไม่ต้องให้ท่านทั้งหลายมาให้ป่วยการ ถักทะเลที่อ่องพูดว่าพระพุทธรเจ้าได้โปรดชี้แจงดังนั้นแล้ว ท่านหึ่งเจี๋ยจรรีบไปสืบดูเถิด หึ่งเจี๋ยก็เหาะขึ้นบนเวหาตรงไปยังชั้นดุสิตเข้าไปในวิมานสีหีนแกง ครั้นถึงที่ท่ายเสียงเล่ากุนอยู่ หึ่งเจี๋ยก็ค่อยเดินเข้าไปแลเห็นเทพบุตรน้อยสองคนยืนเฝ้าข้างหน้าสำนัก หึ่งเจี๋ยก็ไม่บอกว่าจะไรเดินเลยเข้าไปข้างใน กำลังเดินเข้าไปก็เห็นท่ายเสียงเล่ากุนเดินออกมา หึ่งเจี๋ยก็ลดลงคำนับแล้วพูดว่านานแล้วข้าพเจ้ามิได้มาเยือนท่าน ท่ายเสียงเล่ากุนหัวเราะแล้วพูดว่าอ้ายลิงทำไมไม่ไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมเจ้ามาที่ข้าจะมีธุระอะไรหรือ

หึ่งเจี๋ยบอกว่าข้าพเจ้าไปอาราธนาพระธรรม ไม่มีเวลาหยุดหย่อนเพราะหนทางไกลและกันดาร ทั้งมียักษ์มารปีศาจร้ายและสัตว์ร้ายต่าง ๆ จึงต้องมาดังนี้ ท่ายเสียงเล่ากุนว่าหนทางไซที่ขัดข้องก็ไม่เกี่ยวอะไรแก่เรา หึ่งเจี๋ยว่าท่านอย่าเพิ่งพูดแม้สืบเหตุผลได้แล้วก็จะมัวหมองถึงตัวท่านด้วยหลบไม่พ้น ท่ายเสียงเล่ากุนว่าเราอยู่เบื้องบนมีเหตุผลอะไรจึงต้องมาสืบที่เรา หึ่งเจี๋ยเดินเข้าไปสองตาเที่ยวสอดมองซ้ายมองขวา เดินเข้าไปอีกสองสามห้องมองไปที่ระเบียบ เห็นข้างคอกโคมีเด็กนอน

อยู่คนหนึ่งโคไม่มี เหง้าเจี้ยจึงหันมาบอกแก่ท่ายเสียงเล่ากุนว่าโคของท่านหนีไปแล้ว ท่ายเสียงเล่ากุนตกใจเดินมาดูก็ไม่เห็นโคจึงพูดว่า อ้ายสัตว์นี้มันหนีไปเมื่อไร ท่ายเสียงเล่ากุนกำลังบ่นว่าเด็กน้อย เด็กน้อยตกใจตื่นผุดลุกขึ้นคุกเข่าเคารพพูดว่า ข้าพเจ้ายกกำลังนอนไม่ทราบว่โคมันหนีไปเมื่อไร

ท่ายเสียงเล่ากุนก็ดำว่เจ้าทำไมจึงนอนจนไม่รู้สึกรตัวดั่งนี้ เด็กนั้นพูดว่ข้าพเจ้า อยู่ห้องยาเก็บได้ยากิมตันเมล็ดหนึ่ง กินเข้าไปแล้วกินนอนหลับไปไม่รู้สึกรตัว ท่ายเสียงเล่ากุนจึงระลึกได้ว่เมื่อวันก่อนนั้นได้ประกอบยาวิเศษไว้หายไประบายเมล็ดหนึ่ง มันเก็บเอาไปกิน ยานั้นใครกินเมล็ดหนึ่งกินนอนหลับไปเจ็ดวัน โคนั้นไม่มีใครเลี้ยงดูมันเพราะฉะนั้นมันจึงได้หนีลงไปเมืองใต้ วันนั้นก็ได้เจ็ดวันแล้วท่ายเสียงเล่ากุนก็ตรวจของวิเศษว่จะหายสิ่งใดบ้าง เหง้าเจี้ยว่ไม่เห็นมีสิ่งใด เห็นแต่หวงเหล็กอย่างเดียวเป็นของมีฤทธิ์มาก ท่ายเสียงเล่ากุนจึงเดินเข้าไปดูข้างในจึงรู้ว่กิมกวางต็อกหายไประบายเมล็ดหนึ่งกินนอนหลับไปเจ็ดวัน โคนั้นไม่มีใครเลี้ยงดูมันเพราะฉะนั้นมันจึงได้หนีลงไปเมืองใต้ วันนั้นก็ได้เจ็ดวันแล้วท่ายเสียงเล่ากุนก็ตรวจของวิเศษว่จะหายสิ่งใดบ้าง เหง้าเจี้ยว่ไม่เห็นมีสิ่งใด เห็นแต่หวงเหล็กอย่างเดียวเป็นของมีฤทธิ์มาก ท่ายเสียงเล่ากุนจึงเดินเข้าไปดูข้างในจึงรู้ว่กิมกวางต็อกหายไประบายเมล็ดหนึ่งกินนอนหลับไปเจ็ดวัน โคนั้นไม่มีใครเลี้ยงดูมันเพราะฉะนั้นมันจึงได้หนีลงไปเมืองใต้ วันนั้นก็ได้เจ็ดวันแล้วท่ายเสียงเล่ากุนก็ตรวจของวิเศษว่จะหายสิ่งใดบ้าง เหง้าเจี้ยว่ไม่เห็นมีสิ่งใด เห็นแต่หวงเหล็กอย่างเดียวเป็นของมีฤทธิ์มาก ท่ายเสียงเล่ากุนจึงเดินเข้าไปดูข้างในจึงรู้ว่กิมกวางต็อกหายไประบายเมล็ดหนึ่งกินนอนหลับไปเจ็ดวัน โคนั้นไม่มีใครเลี้ยงดูมันเพราะฉะนั้นมันจึงได้หนีลงไปเมืองใต้ วันนั้นก็ได้เจ็ดวันแล้วท่ายเสียงเล่ากุนก็ตรวจของวิเศษว่จะหายสิ่งใดบ้าง เหง้าเจี้ยว่ไม่เห็นมีสิ่งใด เห็นแต่หวงเหล็กอย่างเดียวเป็นของมีฤทธิ์มาก

ท่ายเสียงเล่ากุนจึงถามว่บัดนี้มันอยู่ตำบลไหน เหง้าเจี้ยบอกว่บัดนี้มันตั้งตัวอยู่ที่ตำบลเขากิมซัวถ้ากิมเง่ตอง มันจับพระถังซัมจั๋งไปไว้เอากระบองเหล็กของข้าพเจ้าไปทั้งเครื่องอาวุธของถักทะเลที่อ่อง โลหะเก็บเครื่องไฟของฮ้วยเต็กแซกุน และเครื่องกันน้ำของจี้ยเต็กแซกุน และเอายาวิเศษของพระอรหันต์สิบแปดเม็ด ที่พระพุทเจ้าให้มานั้นมันก็เรียกเอาไปเก็บทั้งสิ้น ท่านท่ายเสียงเล่ากุนปล่อยสัตว์ร้ายลงไปแย่งชิงเข้าของและฆ่าคนดั่งนี้ โทษของท่านจะมีประการใด

ท่ายเสียงเล่ากุนพูดว่ กิมกวางต็อกของเรานั้น เป็นของประกอบขั้บมารร้าย เราฝึกทำมาตั้งแต่เด็กจนได้สำเร็จเป็นของวิเศษ เราต่อให้ของวิเศษอย่างไรไฟหรือน้ำก็หาอาจทำลายได้ไม่ ถ้าหากมันลักเอาพัดไปได้ด้วย ก็ไม่สามารถจะคิดแก้ไขได้ นี่มันลักเอาไปแต่สิ่งเดียวไม่เป็นไร

เหง้าเจี้ยได้ฟังท่ายเสียงเล่ากุนพูดดั่งนั้น ก็มีความยินดีค่อยมีความเบาใจลงมาก ท่ายเสียงเล่ากุนก็จับพัดขึ้นเหยียบเมฆเหาะลงไป เหง้าเจี้ยก็เหาะตามท่ายเสียงเล่ากุนมาออกจากประตูน้ำที่เหมิงมายังเขากิมเง่ซัว บัดเดี๋ยวจึงพบกับสิบแปดพระอรหันต์และหมู่เทพดาทั้งหลาย เล่าความให้ท่ายเสียงเล่ากุนฟังทุกประการ ท่ายเสียงเล่ากุนจึงบอกให้เหง้าเจี้ยไปล่อให้ปีศาจมันออกมา เราจะได้จับตัวมันกลับคืนไป เหง้าเจี้ยได้ฟังท่ายเสียงเล่ากุนสั่งดั่งนั้นก็กระโดดลงไปยังหน้าถ้ำร้องทำด้วยเสียงอันดังว่ เฮ้ยอ้ายปีศาจมึงจงเร่งออกมารับความตาย ปีศาจต็อกก็คิดในใจว่ อ้ายลิงหัวขโมยมันจะไปพาใครมาอีกตอกกระมังจึงกลับมาร้องทำทนายอยู่ดั่งนี้ คิดแล้ว

ก็จับทวนถือเดินออกมาจากถ้ำ

ฝ่ายเหิงเจี๋ยครั้นเห็นตอกก๊กเดินออกมา ก็แก้งคิดว่าอ้ายสัตว์ร้ายมึงจะตายในวันนี้แล้ว เหิงเจี๋ยก็กำหมัดกระโดดเข้าชกถูกที่หูปีศาจ แล้วก็หันกลับวิ่งหนีไปล่อให้ไล่ ฝ่ายปีศาจตอกก๊กก็ถือทวนไล่แทงเหิงเจี๋ยมา ได้ยินเสียงเรียกว่าอ้ายโค่น้อยมึงยังไม่กลับที่หรือ ปีศาจเงยหน้าขึ้นไปดูก็เห็นท่ายเสียงเล่ากุนตกใจสะดุ้งหวาดนึกว่าอ้ายลิงนี้มันตัจจริงทำไมจึงรู้การดังนี้หนอ สามารถไปเชิญท่านเจ้าของของเรามาได้ ท่ายเสียงเล่ากุนร้ายเวทคาถาเอาพัดโบกลงไปทีหนึ่ง ปีศาจก็เอาห่วงขว้างขึ้น ท่ายเสียงเล่ากุนก็จับเอาห่วงนั้นไว้ได้ ก็เอาพัดโบกลงไปปีศาจนั้นก็สลดลงทันทีมีอาการให้มือและเท้าอ่อนเปลี้ยก็กลายเป็นโคไปอย่างเดิม

ท่ายเสียงเล่ากุนก็เอาгимทางตอกเจาะจุมูกแล้วเป่าที่หนึ่งก็ทะเลาะ แก่เชือกคาดพุงออกร้อยผูก มือหนึ่งก็จับสายตะพาย แล้วก็ลาเทพบุตรทั้งหลาย ขึ้นนั่งบนหลังโคเหาะไปยังวิมานสีหีนเกง

ฝ่ายเหิงเจี๋ยกับเทพบุตรทั้งหลายก็พากันเข้าไปในถ้ำต่างก็เก็บเอาอาวุธเครื่องมือของตน ๆ เหิงเจี๋ยก็ตีพวกปีศาจบริวารตายหมดสิ้น เทพดาทั้งหลายได้อาวุธและเครื่องมือแล้ว ก็ลากลับไปยังวิมานแห่งตน ๆ เหิงเจี๋ยก็เข้าไปชั้นในแก่อาจารย์และปิยก่ายชั่วเจ้งออก เก็บเข้าของและม้าได้พร้อมแล้ว อาจารย์กับศิษย์ก็พากันออกจากถ้ำเดินไป กำลังเดินมานั้นได้ยินเสียงคนร้องเรียกอยู่ข้างทางว่า ท่านอาจารย์ฉันจ้งหันเสียก่อนจึงค่อยไป

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งเดินมาได้ยินเสียงร้องเรียกก็ตกใจแลไปเห็นพระภูมิเจ้าที่เจ้าเขายกบาตรเข้ามาพูดว่า บาตรข้านี้เป็นบาตรข้าวของท่านอาจารย์ คือท่านให้เหิงเจี๋ยไปปิดนทบาต เพราะท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังคำเหิงเจี๋ยจึงได้รับความเดือดร้อนเพราะปีศาจร้าย กระทำให้เธอได้ทุกข์ยากเหลือเกินหาที่เปรียบมิได้ จนวันนี้จึงได้แก่เอาออกมาได้ นิมนต์ท่านฉันเสียก่อนแล้วจึงค่อยไปเกิด อย่าให้เสียความกตัญญูของท่านเหิงเจี๋ยเลย พระถังซัมจั๋งพูดว่าซึ่งอาตมภาพทำให้เหิงเจี๋ยได้ความยากลำบากนั้น แม้จะรู้เป็นการเช่นนี้จะออกจากวงไปทำไมไม่ได้ความเดือดร้อนถึงเพียงนี้ เหิงเจี๋ยพูดว่าเป็นเหตุเพราะอาจารย์ไม่เชื่อวงนั้น จึงให้ข้าพเจ้าไปรับทุกข์ทรมานห้วงของปีศาจ ทั้งนำแค้นอ้ายกลับกลอกปิยก่ายมึงแก้งการเล่นให้พระอาจารย์ไปต้องภัยใหญ่และให้เราต้องขึ้นฟ้าลงดินเชิญพลเทพบุตรทั้งไฟทั้งน้ำ แม้พระพุทธเจ้าให้ยากิमतันมาก็ยังไม่สามารถจะปราบปีศาจได้ อาศัยพระพุทธเจ้าทรงชี้แจงเหตุผลให้ จึงไปเชิญท่านท่ายเสียงเล่ากุนลงมาจับจึงได้ อันปีศาจนั้นคือโคเขียวของท่านท่ายเสียงเล่ากุนหนีลงมาเป็นปีศาจร้าย

พระถังซัมจั๋งได้ยินเหิงเจี๋ยเล่าความดังนั้น ก็มีความรู้สึกได้สติคิดถึงความดีของ

เหิงเจีย จึงพูดแก่สานุศิษย์ว่าการที่เป็นแล้วก็พ้นมาได้แล้ว ต่อไปภายหน้าต้องเชื่อ
 คำแนะนำของเหิงเจีย พุดดังนั้นแล้วก็ฉันทัน เหิงเจียเปียกกายชั่วเจ็กก็แบ่งกัน
 รับประทาน เหิงเจียเห็นข้าวยังร้อน ๆ จึงถามว่าข้าวนี้ก็หลายเวลาแล้วทำไมยังร้อน
 อยู่เล่า พระภูมิเจ้าที่คุกเข่าลงบอกว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านได้เสียจะสำเร็จการจึงได้
 เอาข้าวร้อนมาให้กิน ครั้นกินข้าวอิ่มแล้วก็เก็บข้าวของเสร็จแล้วก็ลาพระภูมิเจ้าที่
 พระดังซ่มจั่งขึ้นม้าออกเดิน ตัดมรรคาข้ามเขาใหญ่หมายทิศปราจีน เดินมาหลาย
 เวลาในฤดูนั้นเป็นเดือนสามเดือนสี่ กำลังเดินมาก็พบลำคลองน้อยน้ำใสสีเขียว
 เยือกเย็น พระดังซ่มจั่งยอม้าพิจารณาดูเห็นต้นไม้ผลิดอกออกช่ออรชรตรงงามน่า
 พึงชม มีเรือนกระท่อมน้อย ๆ อยู่ใต้ร่มไม้สองสามหลังเหิงเจียชี้ว่า ที่มีบ้านคนอยู่
 เห็นจะเป็นคนรับจ้างส่งข้ามเป็นแน่ เปียกกายก็วางหาบร้องเรียกว่า เจ้าเรือไวยเอ
 เรือมารับข้ามฟากที่เกิด เรียกข้าสองสามคำก็เห็นคนค้าเรือเกะกะออกมา บัดเดียว
 ก็ค้าข้ามมาถึงฝั่งตะวันออก ร้องถามว่า ผู้ที่จะข้ามฟากนั้นอยู่ที่ไหนมา พระดัง
 ซ่มจั่งขยับม้ามาริมฝั่ง แลไปก็เห็นหญิงเฒ่าค้าเรือมา เหิงเจียถามว่าแม่เฒ่าหรือ
 เป็นคนส่งเรือจ้าง หญิงนั้นรับว่าข้าพเจ้าเอง เหิงเจียถามว่า ก็ท่านตาไปไหนเล่า
 จึงไม่มา ไซให้ท่านยายส่งอย่างนี้ หญิงนั้นหัวเราะยิ้ม ๆ แล้วก็ไม่ตอบว่าอะไร
 พระดังซ่มจั่งกับศิษย์ก็จึงม้ายกหาบลงเรือ หญิงนั้นก็ค้าเรือออกจากท่าข้ามถึงฝั่ง
 พระดังซ่มจั่งก็ขึ้นบกล้างให้เปียกกายแก่เอาเงินให้เจ้าของเรือจ้างแล้ว

เวลานั้นพระดังซ่มจั่ง อยากรู้เห็นน้ำใสเย็นก็นึกอยากกิน เรียกเปียกกายให้
 เอาบาตรไปตักน้ำสักครึ่งบาตร เปียกกายพูดว่าข้าพเจ้าก็อยากกินเหมือนกัน เปีย
 กกายช่วยได้บาตรก็ลงไปตักน้ำขึ้นมาส่งให้อาจารย์ พระดังซ่มจั่งรับบาตรมาฉันเข้า
 ไปจนอิ่ม แล้วก็ส่งให้เปียกกาย เปียกกายก็กินเข้าไปจนอิ่มอีกคนหนึ่ง แล้วก็พุง
 พระดังซ่มจั่งขึ้นม้าจึงพากันเดินไปเดินมายังไม่ทันครึ่งชั่วโมง พระดังซ่มจั่งบ่นว่า
 ปวดท้อง เปียกกายเดินตามอยู่ข้างหลังก็บ่นว่าเจ็บในในท้อง ชั่วเจ็กพูดว่าเห็นจะ
 ถูกน้ำดอกกระมังพุดยังไม่ทันขาดคำ พระอาจารย์ร้องว่าเจ็บกระชั้นยิ่งหนักขึ้นทุกที
 เปียกกายก็ร้องกระชั้นเข้าอาจารย์กับศิษย์เจ็บเหลือที่จะทนได้ ท้องก็โตขึ้นทุกที เอ
 มือคลำดูจุดก่อนโลหิตเคลื่อนไปเคลื่อนมา ในกายตัวพระดังซ่มจั่งไม่เป็นปกติ แล
 ไปข้างริมทางก็เห็นมีหมู่บ้าน เหิงเจียพูดว่าดีแล้วอาจารย์ที่ข้างนั้นมีโรงงานขายสุรา
 เราพากันเข้าไปบิณฑบาตน้ำร้อนให้อาจารย์ฉัน แล้วถามดูบางที่จะมียาให้เจียดกิน
 แก่เจ็บท้อง พระดังซ่มจั่งได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจจึงพากันเข้าไปครั้งถึงพระดังซ่มจั่งก็ลง
 จากม้า แลไปเห็นที่นอกประตูบ้านมียายเฒ่านั่งอยู่ที่พื้นดินกำลังมัดปอ เหิงเจียก็
 เดินเข้าไปใกล้ปราศรัยถามว่าท่านยายสบายอยู่หรือ พวกข้าพเจ้ามาจากประเทศ
 ทิศบูรพา อาจารย์ของข้าพเจ้าเป็นพระเจ้าน้องยาเธอ ของสมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน

ได้ดัง เพราะเมื่อเวลาข้ามคลองมากินน้ำในคลองเข้าไปมีอากาศให้เจ็บในท้องเป็นกำลัง

ยายเฒ่าได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วถามว่า นี่ท่านไปกินน้ำในลำคลองนั้นมาหรือ เหง้าเจี้ยรับว่ากินมา ยายเฒ่าว่าเห็นจะเกิดสนุกขึ้นแล้ว พวกท่านจงเข้ามาข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟัง เหง้าเจี้ยก็ออกไปพยุ่งพระดังซุ่มจิ้งเข้ามา ชั่วเจ็งก็พยุ่งไปเปียกกายเข้ามา พระดังซุ่มจิ้งก็ร้องครางหน้านิ้วด้วยเจ็บท้องเหลือที่จะทนได้ เหง้าเจี้ยร้องขอน้ำร้อนยายเฒ่าจะให้อาจารย์กิน ยายเฒ่าก็ไม่ให้น้ำร้อนหัวเราะแล้วก็เดินไปหลังบ้านเรียกหญิงกลางคนออกมาสามสี่คนมองพระดังซุ่มจิ้งแล้วก็พากันหัวเราะ เหง้าเจี้ยเห็นดังนั้นก็โกรธยับเขี้ยวตวาดด้วยเสียงอันดัง พวกหญิงเหล่านั้นก็พากันตกใจ ต่างหกดว่าคะมาหงายพากันวิ่งหนีเข้าไปหลังบ้าน เหง้าเจี้ยวิ่งมายึดไว้พูดว่าจะไปต้มน้ำร้อนเราจะปล่อย ฝ่ายยายเฒ่าตัวสั่นงก ๆ งาม ๆ บอกว่าน้ำร้อนนั้นแก้ไม่ได้ ท่านจงปล่อยข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟัง เหง้าเจี้ยก็ปล่อยยายเฒ่า ยายเฒ่าบอกว่าที่เมืองนี้มีนามเรียกว่าไซเหลียงก๊ก ล้วนแต่หญิงทั้งเมืองไม่มีผู้ชาย เพราะฉะนั้นเห็นพวกท่านมาก็มีความชื่นชม อาจารย์ของท่านกินน้ำมิดลำคลองนั้นเรียกว่าจื่อป้อฮ้อ คือคลองน้ำแม่ลูกนอกจากกำแพงเมือง มีหอรับลมอากาศ ที่ประตูมีสระเรียกสองห้องสระชาวเมืองนี้ แม้อายุได้ยี่สิบปีกว่า จึงกล้ากินน้ำในคลองจื่อป้อฮ้อ ครั้นกินแล้วท้องเจ็บไปได้สามวันก็ตั้งครมภ์ แล้วก็ไปที่หอกินลมอากาศ แล้วก็มาขึ้นที่ปากสระสองดูเงาแม้ว่ามีเงาคูก็มีครมภ์ อาจารย์ท่านได้กินน้ำในคลองนั้นแล้ว ก็จะมีครมภ์กำหนดว่าจะมีบุตรอันน้ำร้อนที่ไหนจะแก้ได้

พระดังซุ่มจิ้งได้ฟังยายเฒ่าพูดดังนั้นก็ตกใจถามเหง้าเจี้ยว่า ถ้าดังนั้นจะทำประการใด ไปเปียกกายก็ค่อยประคองท้องเดินมาตามว่า หากจะมีลูกพวกเราไม่มีทวารลูกจะออกทางไหน เหง้าเจี้ยหัวเราะว่า เขาขอมว่าแดงลูกก็หล่นเอง อันห้องนั้น ครั้นถึงเวลาก็แยกชายใครจะมีทางลูกก็ออกมาเอง ไปเปียกกายได้ฟังเหง้าเจี้ยพูดดังนั้นก็ยิ่งมีความเจ็บปวดมากขึ้น ชั่วเจ็งหัวเราะว่าพื่อยาดันรนไปท้องลูกจะซ้ำชอกจะเกิดเจ็บปวดมากขึ้น ไปเปียกกายเสียใจร้องไห้ จับเหง้าเจี้ยไว้แล้วพูดว่าพี่จ่า พี่ช่วยถามยายเฒ่ามันดูว่าที่ไหนจะมีหมอดำแย้รับมาสำรวจสักสองสามคน ถึงเวลาจะได้ช่วยนวดเคล้น ชั่วเจ็งหัวเราะพูดว่าพื่อยาดันรนนักกระเพาะลูกจะแตกตาย พระดังซุ่มจิ้งถามว่าท่านยาย ที่ตำบลนี้มียาแก้บ้างหรือไม่ จะได้ให้สาธุศิษย์ไปเจียดมาจะได้กินแก้ให้ท้องลดเสีย

ยายเฒ่าจึงบอกว่า ถึงจะกินยาก็ไม่ได้ ที่ตำบลนี้ไปทางทิศอากาศนี้มีภูเขาหนึ่งนามเรียกว่าเขาเกียเอียงชัว มีถ้ำเรียกว่าถ้ำยี่ตอง ในถ้ำนั้นมีสระน้ำเรียกว่าสระโลหะยี่จิว ถ้าได้นำในสระนั้นมากินสักอีกหนึ่ง ท้องลูกนั้นก็ยุบหายไปเป็นปรกติ

เหมือนอย่างเดิม แต่ในปัจจุบันนี้จะเอาน้ำนั้นไม่ได้เสียแล้วเมื่อปีก่อนมีเตาหยินคนหนึ่ง ตั้งนามว่ายู่อีจินเซียม มาจองเอาถ้ำนั้นเป็นของตน แปลงนามเรียกว่าสำนักจิวเซียนอาน และปกครองรักษาสระนั้นไม่ให้ผู้ใดมาตักน้ำได้โดยง่าย หากผู้ใดจะต้องการก็ต้องมีของกำนัล เปิดไถ่เหล็กและของหวานต่าง ๆ และเงินด้วยถ้ามีให้ดังนั้น จึงจะให้น้ำไปก็ท่านอาจารย์มาจากทางไกล จะเอาของกำนัลที่ไหนไปให้เขาได้เล่า จะต้องคอยรอตามเวลาเมื่อคลลอดเกิด

เหิงเจียได้ฟังยายเฒ่าพูดดังนั้นก็ดีใจ จึงถามว่าท่านยายระยะทางตั้งแต่นี้ไปถึงเขาเกียเอียงช้วนั้น หนทางประมาณสักเท่าใด ยายเฒ่าบอกว่าสามพันโยชน์เศษ เหิงเจียว่าดีแล้ว ๆ จึงบอกแก่พระอาจารย์ว่า ท่านอายุวิตกเลยจงวางใจเถิด ไร่ธุระข้าพเจ้าจะไปเอาน้ำนั้นมาให้ท่านฉันเหิงเจียก็ยิ้มขบถยายเฒ่าไปหนึ่งถือออกจากบ้านเหาะขึ้นบนอากาศไปยังเขาเกียเอียงช้วน ยายเฒ่าเห็นเหิงเจียเหาะเหินได้ดังนั้นก็ยกมือขึ้นเคารพ พูดว่าท่านผู้นี้มีฤทธิ์อานุภาพมากเชี่ยวชาญแท้ จึงเรียกหญิงในบ้านออกมาสองสามคน มาทำความเคารพพระดังซ่มจิ้งต่างสรรเสริญว่าเป็นพระอัครจรรย์ ทุกคนก็พากันไปหาข้าวแถมถวาย

ฝ่ายเหิงเจียเหาะมาประเดี๋ยวก็ถึงเขาเกียเอียงช้วน จึงลงยังยอดเขาที่เขวสวดสองแลไป ก็เห็นข้างหลังเขามีสถานัก เหิงเจียก็เดินเข้าไปยังประตู แลเข้าไปดูเห็นมีตาเฒ่าคนหนึ่งนั่งอยู่หน้าลาน เหิงเจียก็ลงกับพื้นแล้ว ก็เดินเข้าไปใกล้กระทำความคำนับปราศรัย

ฝ่ายตาเฒ่าก็ทำคำนับตอบแล้วถามว่า ท่านมาจากไหน มาถึงที่นี่มีธุระประสงค์สิ่งใดหรือ เหิงเจียตอบว่าข้าพเจ้ามาจากเมืองไต้ถึงเพราะมีรับสั่งพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ให้ไปประเทศไซที่อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม อาจารย์ข้าพเจ้ากินน้ำในลำคลอง จื่อป้อฮ้อเข้าไปก็ให้ปวดท้องเหลือที่จะทนได้ ตามชาวบ้านบอกว่ากินน้ำนั้นเข้าไปก็มีครมรภเหลือที่จะแก้ได้ จึงสืบตามชาวบ้านนั้น เขาบอกว่าเขามีสระน้ำทำลายครมรภ ให้เอาน้ำสระนี้กินจึงจะแก้ได้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้ามาหาท่านยู่อีจินเซียม ขอน้ำนั้นไปแก้ไขอาจารย์ข้าพเจ้า ขอท่านได้ช่วยนำไปชี้สระให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

ตาเฒ่าเตาหยินได้ฟังเหิงเจียเล่าบอกดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่าที่ตำบลนี้เดิมเรียกว่า กิวยัตตองบัดนี้เรียกว่า (จิวเซียนอาน) ข้าพเจ้าเป็นสาธุศิษย์ของยู่อีจินเซียนก็ท่านมีนามกรชื่อใด เราจะได้บอกให้ท่านทราบ เหิงเจียตอบว่าข้าพเจ้าเป็นศิษย์ใหญ่ของพระดังซ่มจิ้งมีนามเรียกว่าซิงหงอคง ตาเฒ่าถามว่าก็ของกำนัลเปิดหมู ไถ่เหล็กและเครื่องตามเคยมีครบแล้วหรือ

เหิงเจียตอบว่าพวกข้าพเจ้าเดินทางไกลมีแต่ความกันดาร จะเอาหมูเปิดไถ่และ

สุราของกำนันลมาแต่ไหน ตาเต๋มาได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าท่านอาจารย์ทำไมจึงโง่อย่างนั้นเล่า ท่านอาจารย์ของข้าพเจ้าปกครองรักษาสระน้ำนี้ ก็หาได้ให้ท่านผู้ใดไปเปล่า ๆ ไม่ ท่านจงกลับไปหาของมาก่อนเราจึงจะนำความเข้าไปบอกให้ ถ้ามิฉะนั้นก็จงเชิญท่านกลับไปเสียเถิด อย่าฟังนี่กว่าจะได้เลย เหน้เจี๋ยพูดว่ามนุษย์คิดกว้างใหญ่ดุจฟ้า ท่านโปรดนำชื่อข้าพเจ้าเข้าไปบอกท่านคงจะมีจิตเมตตาบางทีจะให้บ้างดอกกระมัง เต๋าหยินก็นำความเข้าไปบอก

ฝ่ายยู่อี่จินเทียมยังไม้ทันฟังเหตุการณ์ตลอด ได้ยินออกชื่อซึ่งหงอคง ก็บันดาลโทสะมีจิตร้ายเกิดขึ้นก็ผุดลุกขึ้นเรียกเอาเสื้อมาเปลี่ยน มือก็ถืออาวุธไม้ตะขอเหล็กเดินออกมาข้างนอกประตูร้องถามว่าอ้ายซึ่งหงอคงอยู่ที่ไหน เหน้เจี๋ยแลเห็นก็ยกมือขึ้นค้ำนิ้วพูดว่าข้าพเจ้าเองคือหงอคงยู่อี่จินเขียนพูดว่าตัวคือหงอคงจำเราได้หรือไม่ เหน้เจี๋ยพูดว่าข้าพเจ้าเข้ารับปฏิบัติตามทางพระพุทธศาสนาแล้วเพื่อนฝูงพี่น้องที่รู้จักกันมาแต่เดิม ก็ห่างเหินมิได้ไปมาหาสู่กันนานแล้วบัดนี้มีธุระติดตามอาจารย์ขึ้นเขาลงห้วยก็ไม่ว่าง ที่รู้จักกันก็ลืมไปบ้าง บัดนี้ข้ามลำคลอง จื่อป้อฮ้อ ถามชาวบ้านไซเหลียงบอกชื่อท่านจึงได้ทราบที่ท่านอยู่ที่นี้ ยู่อี่จินเทียมได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าตัวจงไปตามทางของตัว ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามทางของข้าอย่ามาเกี่ยวข้องกับเลย

เหน้เจี๋ยพูดว่าเพราะอาจารย์ของข้าพเจ้ากินน้ำในลำคลองจื่อป้อฮ้อเข้าไปก็เจ็บท้องตั้งครมภ์ ข้าพเจ้าจึงได้มาถึงสำนักท่านจะใคร่ขอน้ำสักขวดหนึ่ง ช่วยอาจารย์ข้าพเจ้าให้พ้นจากภัย ยู่อี่จินเทียมได้ฟังดังนั้นก็นำน้ำดาลูก ถามว่าอาจารย์ของตัวชื่อถึงซัมจ้งมิใช่หรือ เหน้เจี๋ยว่านั่นแหละจินเทียมกัดฟัน ว่าพวกเจ้าได้พบปะเหยี้ยเอ็งได้อ่องบ้างหรือเปล่า เหน้เจี๋ยพูดว่าเธออยู่ที่ถ้ำฮ้วยหนั้นตองนามเรียกว่าอั้งฮั้ยยี่ปีศาจนั้นหรือ ท่านกับเธอเป็นอะไรกันดอกกระมัง ยู่อี่จินเทียมพูดว่าอั้งฮั้ยยี่นั้นคือหลานของเรา รู้หม้ออ่องนั้นคือพี่น้องของเรา ครั้งก่อนเธอได้ให้ข้ามาให้เราว่าถึงซัมจ้งมีसानุศิษย์ใหญ่ชื่อซึ่งหงอคงถือตัวว่ามีฤทธิ์ฆ่าเธอเสียแล้ว เราจะใคร่แก้แค้นบัดนี้เจ้าจะมาขอทำอะไร

เหน้เจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า ท่านอาจารย์เห็นจะผิดรู้หม้ออ่องพี่ของท่านนั้น เดิมได้คบเป็นมิตรสหายแก่ข้าพเจ้า แต่ตัวท่านข้าพเจ้าหาได้รู้จักไม่ บัดนี้หลานของท่านอั้งฮั้ยยี่ก็ได้ดีแล้วเป็นสานุศิษย์พระกวนอิม นามเรียกว่า (เสียนใช้ฟ่งจื่อ) พวกข้าพเจ้าก็ยังไม่เท่าเธอ ทำไมท่านอาจารย์จึงมีความเคืองแค้นข้าพเจ้าเล่า ยู่อี่จินเทียมตวาดว่า อ้ายลิงยังมาพูดกลับกลอก หลานของเราอยู่แต่ลำพังตามสบายต้องไปตามหลังเป็นข้าเขาจะดีอะไร เจ้าอย่าทำลวงเกินจงมาลองกินขอเหล็กสักทีหนึ่ง จะมีรสชาติอย่างไรบ้าง ว่าแล้วก็ยกตะขอเหล็กขึ้นจะตีเหน้เจี๋ย เหน้เจี๋ยก็

ยกกระบองขึ้นรับหยุดพูดว่าอย่าพูดเรื่องรบพุ่งกันเลย ขอน้ำให้ข้าพเจ้าไปเกิด

ยู่อี้จินเชื่อมดำว่ายลึงมิ่งไม่รู้จักตาย จงมาลองดูสักสามสี่เพลง ถ้าเจ้าชนะเรา เราจะยอมให้น้ำไป ถ้าแพ้เรา เราจะฆ่าเจ้าเสียเพื่อแก้แค้นแทนหลานเรา เหงเจียขัดใจจึงว่าอ้ายนี้ ไม่รู้จักพระกาฬมึงอยากจะแพ้ชนะก็จงมาลองดู ว่าแล้วก็แกว่งกระบองตรงมาจะตี ยู่อี้จินเชื่อมยกขอเหล็กกรับรบกันได้ยี่สิบเพลง เหงเจียแกว่งกระบองดุจกังหันตีบุกบันมิได้ยั้งมือ ยู่อี้จินเชื่อมอ่อนกำลังลงรับไม่อยู่ ก็ผละหนึขึ้นบนเขา เหงเจียไล่ตามไปไม่ทันแล้วก็กลับมาที่สำนัก เต้าหยินแลเห็นดังนั้นก็ปิดประตู เหงเจียฉวยขวดกึ่งมาตีประตูหักลงไปทีบ่อน้ำ แลเห็นตาเต้าหยินนอนซ่อนอยู่ข้างบ่อน้ำ เห็นเหงเจียเข้ามาก็วิ่งหนีไป เหงเจียก็เฝ้าถอยลงจะไปตักน้ำ ยู่อี้จินเชื่อมก็ย้อนแอบเข้ามาเอาตะขอเหล็กตีหลังเหงเจียทีหนึ่งก็ล้มคว่ำลงกับพื้น เหงเจียลุกขึ้นได้เอากระบองไล่ตียู่อี้จินเชื่อม ยู่อี้จินเชื่อมก็วิ่งหลบหนีอยู่ข้างบ่อ แล้วพูดว่าเจ้าทำอะไรก็ตักน้ำไปไม่ได้ เหงเจียพูดว่ามึงจะมาตีกู กูจับได้จะทำมึงให้สาหัส ยู่อี้จินเชื่อมก็ไม่อาจจะเข้ามาใกล้ คอยระวังมิให้เหงเจียตักน้ำได้ มือขวาเหงเจียถือกระบองมือซ้ายจับเชือก หย่อนถ่วงลงไปลากน้ำขึ้นมา ยู่อี้จินเชื่อมก็เอาไม้ขอเหล็กมาเกี่ยวเชือกมิให้ลากขึ้น ต่างดึงกันไปมา เชือกก็หลุดจากมือเหงเจียตกลงไปในบ่อน้ำ เหงเจียขัดใจจับไม้กระบองไล่มาตีไม่เลือกกว่าหั่วยู่อี้จินเชื่อมก็วิ่งหนีไป เหงเจียจะกลับมาเอาน้ำก็ไม่ถึงจะตัก และวิตกว่าอ้ายยู่อี้จินเชื่อมจะเอาขอมาเกี่ยวอีกคิดขึ้นได้ว่า จำจะต้องไปเรียกซัวเจ๋งมาช่วยจึงจะได้ คิดดังนั้นแล้วก็เหาะกลับมายังบ้านที่พัก เหงเจียลดลงยังพื้นดินเข้าไปเรียกซัวเจ๋งข้างในบ้านก็ได้ยินพระอาจารย์กับเปี๊ยก่ายร้องครวญไม่หยุด ซัวเจ๋งได้ยินเสียงเหงเจียเรียกก็ออกมารีบ เหงเจียเข้าไปหาพระอาจารย์แล้วเล่าให้ฟังทุกประการ พระดั๋งซึ้งจั่งได้ฟังดังนั้นก็โทมนัสร้องไห้แล้วพูดว่า ถ้าดังนั้นจะทำอย่างไรดี เหงเจียพูดว่าข้าพเจ้ากลับมาเพื่อพาซัวเจ๋งไปช่วยกัน คือข้าพเจ้าจะคอยต้อนรับอ้ายยู่อี้จินเชื่อมไว้ แม้ได้ช่องให้ซัวเจ๋งเข้าตักน้ำพระดั๋งซึ้งจั่งว่าไปทั้งสองคนแล้ว อาตมภาพกับเปี๊ยก่ายก็เจ็บจะได้ผู้ใดปฏิบัติรักษาเล่า

ฝ่ายยายเต้าของบ้านจึงพูดว่า ท่านผู้เป็นเจ้าของใจเกิดพวกข้าพเจ้าจะขอรับดูแลเอง พวกท่านก็จวนเวลาการที่จะคลอดข้าพเจ้ามีความสงสารแก่ท่าน จะมีความลำบากมาก พวกข้าพเจ้าเห็นฤทธาอาณานุกาฬานุศิษย์ของท่านเชี่ยวชาญเหาะเหินเดินอากาศได้พวกข้าพเจ้าก็ทราบที่ท่านเป็นผู้มีอภินิหารบารมีธรรมมาก แก่กล้าเป็นอันขาดพวกข้าพเจ้าไม่อาจทำร้ายท่าน เหงเจียร้องเอื้อะพวกท่านเป็นผู้หญิงจะคิดฆ่าใครได้ยายเต้าหัวเราะแล้วพูดว่า นี่หากพวกท่านพากันมาที่บ้านข้าพเจ้าก่อน ถ้าหากว่าเลยไปหมู่บ้านที่สองก็จะรอดไปไม่พ้น

ไบบี้กายกำลังครางอยู่ไต่ย็นดังนั้น ถามว่าจะรอดไม่พ้นจะเป็นอย่างไร ยาย เฒ่าบอกว่าในบ้านข้าพเจ้านี้มีห้าหกคนก็มีอายุมากด้วยกันทุกคน และความกำหนด ในการประเวณีก็หมดสิ้นฤดูแล้วเพราะฉะนั้นจึงไม่คิดความที่จะทำลายท่านได้ หมู บ้านที่สองนั้นอายุก็กำลังรุ่งเรืองด้วยความกำหนดในการประเวณี ที่ไหนเลย จะยอมให้ท่านรอดพ้นไปได้ คงจะจับไว้ร่วมประเวณีแก่พวกเขาเป็นแน่ แม้พวก ท่านไม่ยอมก็จะช่วยกันจับฆ่าเสีย และตัดเพศในตัวท่านไปที่ไหนเลยชีวิตจะได้รอด ไปได้ ไบบี้กายพูดว่าถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าคงไม่เป็นไรเพราะเนื้อข้าพเจ้าเป็นหมู จะ ตัดเอาไปก็เหม็นคาว ถ้าเห็นดังนั้นจะตัดเอาของข้าพเจ้าไปทำไม เหง้าเจี้ยหัวเราะ ว่าอย่าพูดให้มากไปจงฝ่าฝืนกำลังไว้จะได้ออกลูก เหง้าเจี้ยก็ยิ้มถึงเอาเชือกของยาย เฒ่าส่งให้ซัวเจ๋งพร้อมกันเหาะไปบัดเดี๋ยวก็ถึงเขาเกียเอี้ยงซัวลงยังพื้น เหง้าเจี้ยจึง สั่งซัวเจ๋งว่าน้องจงซ่อนแอบคอยดู แม้พี่ล่อมันออกนอกแล้วเวลารบกันซูลมุน ก็ รีบไปที่บ่อตักเอาน้ำไปก่อน เหง้าเจี้ยสั่งซัวเจ๋งเสร็จแล้วก็ถือกระบองมายังประตูถ้า ร้องเรียกให้เปิดประตูตาเฒ่าเต้าหยินก็วิ่งเข้าไปบอก

ฝ่ายยู่อี่จินเยี่ยมได้ฟังก็โกรธถือขอเหล็กออกมาที่ประตูถ้า ตวาดว่าอ้ายลิงมึง จะมาทำไม่อีกเล่า เหง้าเจี้ยตอบว่าเราจะมาเอาน้ำยู่อี่จินเยี่ยมพูดว่า อันบ่อนี้เป็น บ่อของเราได้ปกครองเป็นเจ้าของรักษามาช้านานแม้ว่าพระยามหากษัตริย์เจ้านาย ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยจะต้องการ ก็ต้องมีเครื่องของกำนัลหมูเปิดไถ่เหล้าคาวหวาน มาค่านับราคาจึงจะได้ไปอันตัวเจ้ากับเราเป็นผู้ไม่ชอบกัน จะขึ้นมาเมื่อเปล่าจะให้ เจ้าอย่างไรได้ เหง้าเจี้ยถามว่าเอ็งจะไม่ยอมให้เราและหรือ ยู่อี่จินเยี่ยมว่า ข้าไม่ ยอมให้เจ้าเป็นแน่แล้ว เหง้าเจี้ยแค้นกระบองกระโจนตีจินเยี่ยมยกขอเหล็กขึ้นรับ รบกันไปมาที่หน้าประตูถ้า สลอลักันไปข้างชายเขาซัวเจ๋งเห็นได้ทีก็ตรงเข้าไปในถ้ำ เดินมาที่บ่อแลไปเห็นตาเฒ่าเต้าหยินออกมามาถามว่าเจ้าคนนี่มาแต่ไหนเข้ามา ทำไมที่นี่ จะเข้ามาตักน้ำหรือ

ซัวเจ๋งก็วางดังลงซึกพลองออกตีตาเฒ่าที่หนึ่งถูกที่แขนขวาหักล้มลงร้องดิ้นร้อง พ้ออึกทีกแล้วก็คลานหนีไปข้างใน ซัวเจ๋งก็เอางัดลงไปบ่อตักได้น้ำแล้วก็หัวออก พ้นประตูสำนักแล้วก็เหาะไปร้องตะโกนเหง้าเจี้ยว่าพี่ปล่อยมันเสียเถิด ข้าพเจ้าตัก น้ำได้แล้ว เหง้าเจี้ยไต่ย็นซัวเจ๋งร้องบอกดังนั้น ก็ยังมีพูดว่า จินเยี่ยมจงฟังข้าพูด เราตั้งใจจะตีเจ้าให้สิ้นชีวิต เพราะเจ้าทำผิดแต่ยังไม่ถึงที่ตาย เพราะข้ารู้อยู่ว่าเจ้า เป็นพี่น้องของงูหม้ออ่อง บัดนี้น้องเราก็เอาน้ำมาได้แล้วเรายกโทษให้เจ้า แม้ว่า ภายหลังมีผู้ใดมาจะเอาน้ำ เจ้าอย่าได้ขัดขืนอย่างนี้ต่อไป จินเยี่ยมก็ไม่เชื่อฟังตรง เข้ามายกตะขอเหล็กจะตีเหง้าเจี้ย เหง้าเจี้ยหลบทันกระโดดรุกเข้าใกล้กระซอกแย่ง เอาตะขอเหล็กมาได้ก็หักเสียเป็นสองท่อนแล้ว รวมเข้าสองท่อนหักเสียอีกเป็นสี่

ท่อนโยนทิ้งลงกับพื้นแล้วพูดว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานมึงอาจสามารถถึงอย่างนี้หรือ
จินเซียมเห็นดังนั้น มีความอดสูเป็นที่สุดร่างกายสิ้นระเทิ้มไปทั้งกายเหงะเหงะ
แล้วก็เหาะตามซัวเจ๋งมา เหงะเหงะซัวเจ๋งพากันเหาะมาบัดเดี๋ยวก็ถึงบ้านที่พักอาศัย
เดินเข้าไปในบ้านแลเห็นเปี๊ยกายนั่งฟังประตูกุมห้องร้องคราง เหงะเหงะถามว่าเมื่อไร
เปี๊ยกายจะอยู่ไฟ เปี๊ยกายว่าพื่ออย่าหิวเราะเยาะเลยไฟไปได้ น้ำมาหรือเปล่า ซัวเจ๋ง
เดินตามหลังมาบอกว่าได้นำมาแล้ว พระถังซัมจั๋งพูดว่าทำให้ศิษย์ทั้งสองได้ความ
ลำบากมาก

ฝ่ายยายเฒ่าในบ้านก็พากันดีใจพูดสรรเสริญ เหงะเหงะว่าศิษย์อย่างนี้หายากนัก
ยายเฒ่าก็เอาถ้วยอย่างงามตักเอาน้ำที่เอามาให้นวดถวายพระถังซัมจั๋งให้ฉันแล้วบอก
ว่าท่านอาจารย์ค่อย ๆ ฉันเถิด สักถ้วยหนึ่งท้องนั้นก็จะยุบหายไปเอง

เปี๊ยกายว่าข้าพเจ้าไม่ต้องเอาถ้วยชามใส่ดอก จะกินทั้งดังอย่างนั้นก็ได้ ยาย
เฒ่าพูดว่าท่านกินอย่างนั้นจะมีฆ่าตัวเสียหรือ แม้ว่ากินหมดทั้งดังก็จะไหลออกมา
ทั้งสิ้น เปี๊ยกายตกใจพูดว่า ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าไม่กล้ากินมาก ขอครึ่งถ้วยก็พอ
เปี๊ยกายก็กินเข้าไปครึ่งถ้วย สักประเดี๋ยวพระถังซัมจั๋งทั้งเปี๊ยกายท้องก็คลื่นครี
คราดไปพักหนึ่ง เปี๊ยกายอดทนไม่ได้ทั้งอุจจาระปัสสาวะก็ไหลออกมาพระถังซัมจั๋ง
คิดจะออกไปนอกบ้านหาที่ลับถ่ายอุจจาระ เหงะเหงะห้ามว่าอย่าออกไปเลย วิตก
จะไปต้องลมร้ายโรคจะกำเริบขึ้น จะทำให้เกิดความเดือดร้อนมากไป

ยายเฒ่าเจ้าของบ้านไปเอาถังมาสองถังตั้งไว้สำหรับบดเดี่ยวใจพระถังซัมจั๋งกับ
เปี๊ยกายในท้องก็หายเจ็บ ที่ก่อนเป็นก้อนโลหิตก็หายยุบท้องก็เล็กไปเหมือนอย่างเดิม
ยายเฒ่าก็ไปต้มข้าวต้มน้ำแล้วก็ยกมาให้กินแก้ระเหย เปี๊ยกายพูดว่าท่านยายขอ
น้ำให้ชะล้างก่อน แล้วกินข้าวต้มจึงจะดี ยายเฒ่าก็ไปต้มน้ำร้อนยกมาตั้งไว้ พระ
ถังซัมจั๋งกับเปี๊ยกายก็มาอาบน้ำชำระกายแล้วก็ฉันข้าวต้ม พระถังซัมจั๋งฉันได้สอง
ชาม เปี๊ยกายกินได้ถึงสิบสี่สิบห้าชาม เหงะเหงะหิวเราะพูดว่า อ้ายหมูอยากินมาก
นักท้องจะครากตาย ยายเฒ่าเห็นเปี๊ยกายกินได้มากจึงสั่งให้จัดแจงหุงข้าวมาเติมอีก

ยายเฒ่าบอกแก่พระถังซัมจั๋งว่า น้ำที่เหลือนั้นขอไว้ให้ข้าพเจ้าเถิด เหงะเหงะจึง
อนุญาตว่า ท่านยายจะเอาไว้ทำอะไรก็ตามแต่ใจท่านยายเถิด ยายเฒ่าก็เอาขวด
ใส่แล้วนำไปฝังไว้ในบ้าน บอกว่าน้ำในขวดนี้ข้าพเจ้าจะเอาไว้ใส่โลง คนทั้งหลาย
ต่างมีความยินดี ครั้นข้าวสุกแล้วก็จัดยกมาถวาย พระถังซัมจั๋งกับศิษย์กินเสร็จ
แล้วก็พักอยู่คืนหนึ่ง พอรุ่งแจ้งฉันแล้วอาจารย์กับศิษย์ต่างก็ลายายเฒ่าและคนใน
บ้านใหญ่น้อยทุก ๆ คนแล้วก็ออกจากบ้านเดินไปประมาณได้สี่สิบโยชน์ แลไปข้าง
หน้าเห็นกำแพงเมือง พระถังซัมจั๋งชี้ว่า นี่ก็ใกล้กำแพงเมืองไซเหลียงก๊กมีแต่ผู้หญิง
ทั้งเมือง พวกเราจงสำรวจมอริยาบถอย่าให้เพลิงเพลิงไปด้วยรูปและสี ศิษย์ทั้งสาม

ก็ฟังอาจารย์สั่ง เดินมาประเดี๋ยวก็ถึงต้นถนนทางทิศตะวันตก เห็นผู้คนกำลัง แออัด บ้างสาวบ้างแก่บ้างชายบ้างชื้อ ล้วนแต่ผู้หญิงทั้งนั้น พอแลเห็นอาจารย์ กับศิษย์ทั้งสี่คนเดินมา คนเหล่านั้นก็พากันรีนเรงดีใจพูดกันว่า พระมุนษย์มาแล้ว พระมุนษย์มาแล้ว บัดเดี๋ยวก็พากันมาดูแน่นหลามไปทั้งถนน พูดหัวเราะกันออก แขนู พระถึงซุ้มจ๋องอยู่บนหลังม้าเดินไปไม่ได้ โป๊ยก่ายร้องว่าข้าเชื่อหมู ข้าเชื่อหมู เหง้าเจียวร้องห้ามว่าอย่าพูดเลอะเทอะไป จงออกกิริยาหยาบ ๆ จึงจะดี โป๊ยก่ายก็ ตั้งใบหูขึ้นขึ้น ขนหัวพองยื่นปากออกร้องเสียงดังคำหนึ่ง พวกผู้หญิงเหล่านั้นก็พากันหกล้มคว่ำหน้ายวงหนีแหวกทางออกกว้าง แลเห็นสองข้างถนนมีตึกกรมห้องหอ เป็นลำดับเรียงรายดูงดงาม บ้างชายสุราและยาของกินและสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ อาจารย์กับศิษย์พากันเดินไปพอดถึงที่เสี้ยว แลไปเห็นขุนนางหญิงคนหนึ่ง ร้องเรียกว่าท่านเป็นแขกเมืองมาจากทางไกล อย่าเพิ่งเข้าไปในเมือง เชิญไปพักที่หอรับแขก ที่ประตูเมืองนั่นก่อน เอาชื่อเสียงลงบัญชีแล้วข้าพเจ้ากราบทูลแล้วจึงจะเห็นอนุญาต ให้ไป

พระถึงซุ้มจ๋องได้ฟังดังนั้นก็ลงจากม้า แลไปที่ประตูเห็นมีแผ่นป้ายหนังสือใหญ่ สามตัวว่า หองเงี้ยวเป็นที่สำหรับพักแขกเมือง พระถึงซุ้มจ๋องบอกแก่เหง้าเจียวว่า ยายเฒ่านั่นได้บอกว่ที่ประตูเมืองมีหองเงี้ยวที่รับแขกก็มีจริงดังที่ยายเฒ่าบอก ชิวเจ้งหัวเราะแล้วพูดว่าพี่โป๊ยก่ายไม่ไปส่องท้องดูจะมีสองรูปหรือเปล่า ยายเฒ่า บอกว่ที่นี้มีบ่อสองท้อง โป๊ยก่ายว่าอย่าพูดเลอะไป เรากินน้ำท่าลายเสียแล้วจะ ไปส่องดูอะไรอีกเล่า พระถึงซุ้มจ๋องบอกว่จระงับไว้บ้าง หญิงขุนนางก็มานิมนต์ ขึ้นบนหอนั่งที่สมควรแล้วจึงให้ยกน้ำชามาถวาย อันคนใช้เหล่านั้นล้วนแต่เป็นผู้หญิง ทั้งสิ้น ทั้งมีแต่สาว ๆ ทั้งนั้น ทั้งรูปร่างก็สะอาดสำอางนุ่งห่มแต่งตัวก็ล้วนแต่แพร สีต่าง ๆ หญิงขุนนางจึงถามว่ท่านอาจารย์เป็นชาวเมืองไหน พากันมาจะไปข้าง ไหน เหง้าเจียวตอบว่พวกข้าพเจ้าอยู่ทิศตะวันตกออกเมืองได้ดัง มีรับสั่งพระเจ้าดังไท จงฮ่องเต้ ให้ไปเมืองไซที่อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ท่านอาจารย์นั่นคือพระเจ้า น้อยยาเธอนามเรียกดังซุ้มจ๋อง ข้าพเจ้าทั้งสามนี่คือสานุศิษย์ของเธอรวมทั้งม้าข้าพเจ้า เป็นห้าด้วยกัน และมีหนังสือเดินทางสำหรับตัวมาด้วย ขอท่านได้พิจารณาเถิด

ขุนนางหญิงได้ฟังแล้วจึงจับปากกาเขียนลงสารบบลงจากที่คุกเข่าทำ ความเคารพพระถึงซุ้มจ๋อง ข้าพเจ้าขออนุญาตข้าพเจ้าคือขุนนางพนักงานหน้าที่รับแขก เมือง ไม่ทราบว่ท่านผู้ใหญ่จะได้ออกไปรับแต่ไกล ทำความเคารพแล้วก็ลุกขึ้น เรียกคนพนักงานเลี้ยงมาสั่งให้จัดข้าวกับมาเลี้ยง พนักงานก็จัดมาพร้อมตามสั่ง เสร็จ หญิงขุนนางจึงพูดว่ นิมนต์ท่านอาจารย์ฉันจังหัน ข้าพเจ้าจะนำความเข้า ไปกราบทูลเปลี่ยนหนังสือให้ท่านไปไซที่ พระถึงซุ้มจ๋องได้ฟังดังนั้นก็ดีใจจึงนั่งลงฉัน

ฝ่ายหญิงขุนนางนั้นครั้นถวายแล้วก็ไปแต่งตัวเข้าไปในพระราชวังในตำหนักเจ้าห้อง เล่าบอกแก่พวกขันทีว่า ข้าพเจ้าขุนนางรับแขกเมืองมีกิจธุระจะเข้าเฝ้าพระองค์ ขันที ก็เข้าไปกราบทูลจึงมีรับสั่งให้เข้าไปชั้นใน ชั้นที่ก็ออกมานำเข้าไป ครั้นถึงก็ถวาย คำนับตามธรรมเนียม เจ้าหญิงจึงถามว่าเข้ามามีกิจธุระอะไรหรือ หญิงขุนนาง กราบทูลว่าข้าพเจ้ารับผู้อยู่เมืองได้ตั้ง นามเรียกพระดังซ่มจั้งเป็นน้องของพระเจ้า แผ่นดินได้ตั้ง มีสาธุศิษย์มาสามคนกับม้าด้วยหนึ่งม้ารวมเป็นห้าจะขึ้นไปไซที่ อารธนาพระไตรปิฎก จะมาขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง

เจ้าหญิงได้ฟังดังนั้นก็มีความเลื่อมใสโสมนัสยินดี จึงตรัสแก่ขุนนางทั้งปวงว่า เมื่อคืนนี้เราฝันเห็นไปว่าชาวตองมีลายสือระย้อย่างดงามสองแสงสว่างไสว พิเคราะห์ดูก็สมแก่เหตุอันนี้เป็นการศึกษาที่เปรียบมิได้ ขุนนางซ้ายขวากราบทูลถาม ว่า พระองค์ทรงเห็นด้วยประการใด เจ้าหญิงจึงตรัสว่า เมืองได้ตั้งคือเป็นผู้ชาย และพระดังซ่มจั้งพระเจ้าน้องยาเธอ อันเมืองเรานี้ตั้งแต่มีฟ้ามีดินมีเมืองนี้มา ที่เป็นเจ้าต่อ ๆ มากี่ไม่เคยเห็นผู้ชายมาถึงเมืองนี้ บัดนี้มีน้องชายพระเจ้าแผ่นดิน ได้ตั้งมาคิดดูจะเป็นเทวดาดลใจให้มา เราจะยกราชสมบัติให้เธอเป็นเจ้าเมือง เราจะ ยอมเป็นอัครมเหสีร่วมรักแก่เธอให้เกิดบุตรเกิดนัดดาต่อเชื้อต่อวงศ์ต่อ ๆ กันไป เรา คิดอย่างนี้ท่านทั้งหลายจะเห็นเป็นประการใด พวกขุนนางผู้หญิงได้ฟังดังนั้น ต่าง ก็สรรเสริญขึ้นพร้อมกันว่าควรแล้ว ขุนนางพนักงานรับแขกจึงทูลขึ้นว่า ซึ่งพระองค์ ทรงคิดการนั้นก็ดีอยู่แล้ว แต่วิตกว่าพระดังซ่มจั้งเธอมีสาธุศิษย์สามคน มีลักษณะ ไม่สมเป็นรูปมนุษย์

เจ้าหญิงถามว่า ก็รูปร่างน้องยาเธอนั้นเป็นอย่างไรบ้าง ขุนนางรับแขกกราบ ทูลว่า น้องยาเธอนั้นรูปลักษณะสมควรเป็นเจ้าคนนายคนผิวพรรณผ่องใส คนทั้ง สามนั้นหน้าตาดูร้ายรูปร่างหยาบคายคล้ายปีศาจยักษ์มาร เจ้าหญิงว่าถ้ากระนั้น ก็ให้เธอทั้งสามรับหนังสือเดินทางไปไซที่ เอาไว้แต่พระดังซ่มจั้งองค์เดียวอย่างนี้จะ ไม่ดีหรือ ขุนนางผู้หญิงทั้งหลายพร้อมกันทูลว่า พระองค์ทรงคิดอย่างนี้ดีแล้ว พวก ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยแล้ว แต่ยั้งขัดอยู่ที่จะจัดวิวาหการ จะต้องมีเฒ่าแก่จึงจะเป็น การถูกต้อง เจ้าหญิงตรัสว่าตามแต่ท่านจะเห็นควรอย่างไร ครั้นตรัสเสร็จแล้วจึง สั่งให้ขุนนางผู้ใหญ่ที่จัดสดมภ์ไปกับขุนนางรับแขก แล้วจึงจะให้ราชรถไปรับ ขุนนาง ทั้งสองก็ออกมาจากพระราชวังไปยังหอรับแขก

ฝ่ายพระดังซ่มจั้งกับศิษย์พักอยู่ที่หอพอฉันข้าวแล้วแลเห็นคนมามาก จึงถาม สาธุศิษย์ว่าเขาจะมาทำไมกัน ปิ๊ยกายว่าเห็นจะเป็นเจ้าหญิงใช้ให้มารับพวกเรา ดอกกระมัง เหง้าเจียวว่า เห็นจะไม่ใช่มาเชิญชะรอยจะเป็นเฒ่าแก่

พระดังซ่มจั้งถามว่า ถ้าหากว่าจะข่มขืนเราโดยเหตุนี้ เราจะทำอย่างไรได้ตอบ

อย่างไร เห่งเจี๋ยพูดว่าแม้เป็นดังนั้นจริง พระอาจารย์ต้องผ่อนผันตามการ ข้าพเจ้าจะคิดแก้ไขต่อภายหลัง พุดยังไม่ทันขาดคำขุนนางทั้งสองก็พอมมาถึง เข้ามาแล้วก็คุกเข่าลงเคารพ พระถึงข้มจิ้งย่อตัวลงปราศรัยพุดว่า อาตมภาพไม่มีบุญวาสนาอะไรท่านทั้งสองต้องลงคุกเข่าดังนี้ ขุนนางทั้งสองสอดตาดูพระถึงข้มจิ้งเห็นลักษณะรูปร่างงดงามมีราศีเปล่งปลั่งสมควรจะเป็นสามีของเจ้าเรา เห็นดังนั้นแล้วก็มีความพอใจพุดว่า ถ้าดังนี้ในเมืองของเราก็จะมีความเจริญขึ้น ขุนนางทั้งสองก็ลุกขึ้นพนมมือ ยืนอยู่สองข้างพุดว่า ข้าพเจ้าทั้งสองเห็นท่านน้องยาเธอก็มีความยินดีที่สุด

พระถึงข้มจิ้งย่อตัวปราศรัยว่า อาตมภาพเป็นผู้ถือบวชจะมีอะไรที่โหนยินดีเล่า ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสองพุดว่าที่เมืองนี้ คือเมืองไซเหลียงก๊ก ล้วนแต่เป็นผู้หญิงทั้งเมือง ตั้งแต่เดิมมาก็หาผู้ชายมาไม่ถึงนี้ มาบัดนี้ท่านมาถึงนี่ก็เป็นบุญ จึงได้พบปะแก่ท่าน ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งของเจ้าแห่งข้าพเจ้า ให้มาขอท่านเป็นสามีของเจ้าข้าพเจ้า

พระถึงข้มจิ้งพุดว่า อาตมภาพมาถึงเมืองนี้ ก็มีสาธุศิษย์มาด้วยสามคน ใจคอหยาบซำไม่ทราบที่ท่านจะประสงค์คนไหน ขุนนางรับแขกพุดว่า ข้าพเจ้าได้นำความเข้าไปกราบทูลแล้ว เจ้าของข้าพเจ้าก็มีความยินดีที่สุด ตรัสว่าเมื่อคืนนี้พระองค์ทรงพระสุบินไปว่า พระองค์เห็นชวดทรงมีรัศมีเป็นดอกดวงดั่งงาม และบานกระจกทรงมีแสงส่องพุ่งออกสว่างไสว เพราะฉะนั้นพระองค์ทราบที่ท่านมาถึงเมืองนี้ ก็เป็นที่นิยมของพระองค์ จะใคร่ผูกสมัคร่วมรักแก่ท่านเป็นสามีภริยา และจะยกราชสมบัติให้แก่ท่านครอบครองเป็นเจ้าเมือง ส่วนเจ้าหญิงจะยอมเป็นพระมเหสี จึงให้ขุนนางผู้ใหญ่มาพุดให้ข้าพเจ้าเป็นเฒ่าแก่ฝ่ายชาย เพื่อจะได้กระทำการวิวาห์มงคล

พระถึงข้มจิ้งได้ฟังดังนั้นก็หม่นหมองมิได้โต้ตอบประการใด ขุนนางผู้ใหญ่พุดว่าแม้ว่าเชื่อผู้ชายพบปะเวลาอย่างนี้แล้ว ไม่ควรจะให้คลาดเคลื่อน เพราะอย่างนี้จะไปหาที่ไหน ธรรมดาเขาจะให้ครอบครองบ้านเมืองควรท่านจะต้องมีความยินดียอมรับไมตรีเกิดพวกข้าพเจ้าจะได้ไปกราบทูล พระถึงข้มจิ้งได้ฟังดังนั้นก็ยั้งงวงวยดูคนบ้นาหาสติมิได้ โป๊ยก่ายยืนอยู่ข้างนั้นอดไม่ได้ ก็ร้องว่าท่านจัดสดมภ์จงกลับไปกราบทูลเถิด ว่าพระอาจารย์ของข้าพเจ้าปฏิบัติบวชมาก็สำเร็จแล้ว เป็นอันขาดไม่รับซึ่งราชสมบัติบริโศกคามคุณท่านไม่มีความยินดีในการบ้านเรือนของฆราวาสแล้ว ขอให้รีบไปเปลี่ยนหนังสือเดินทางให้ไปไซที่ ข้าพเจ้าจะอยู่รับธุระนี้ท่านจะเห็นเป็นประการใด

ขุนนางจัดสดมภ์ครั้งได้ฟังโป๊ยก่ายพุดดังนั้น ออกใจก็ชานเสียวร้าวสั่นไปทั้งกายมิได้อาจตอบโต้ประการใด จึงขุนนางรับแขกพุดแก่โป๊ยก่ายว่าตัวท่านเป็นผู้ชายก็จริง แต่รูปร่างหยาบคายไม่เป็นที่พอพระทัยของเจ้านายเรา โป๊ยก่ายว่าท่านยังไม่

เข้าใจของหยาบก็ตามหยาบจะต้องใช้ได้ทั้งสิ้น เหนิงเจียววาดว่าอย่าพูดให้เลอะ เหวอะไปตามแต่ความพอใจของพระอาจารย์ควรไปก็ไปควรอยู่ก็อยู่ พระดั่งซั่มจั้งถาม เหนิงเจียวว่าพูดอย่างไรจึงจะดี เหนิงเจียวว่าถ้าอย่างใจข้าพเจ้าคิดก็ให้อาจารย์อยู่ที่นี้ดี พบเนื้อคู่ไกลร้อยโยชน์ดังนั้นก็นับว่าเป็นนิสสัยอันใหญ่พระดั่งซั่มจั้งพูดว่า ถ้าอยู่รับราชสมบัติที่นี้แล้ว ใครเล่าจะไปไซที่การของพระเจ้าแผ่นดินได้ถึงจะมีล้มละลายหรือ

ขุนนางจัตุสดมภ์พูดว่านางพระยาให้ข้าพเจ้ามาพูดแก่ท่านว่า ต่อตามความประสงค์ของพระองค์ แล้วจึงจะเปลี่ยนหนังสือเดินทางให้ท่านทั้งสามไปไซที่อย่างนั้นจะไม่ดีหรือ เหนิงเจียวว่าท่านคิดดั่งนั้นเห็นจะสำเร็จได้ พวกข้าพเจ้าไม่ขัดข้องจะยอมให้อาจารย์อยู่เป็นสามีของเจ้าท่านขอท่านจงเปลี่ยนหนังสือให้ข้าพเจ้าที่น้องไปไซที่ อารานาพระธรรมกลับมาแล้ว จึงจะแวะขอเสบียงอาหารกลับไปเมืองได้ดัง ขุนนางจัตุสดมภ์และขุนนางรับแขกก็ค้ำับเหนิงเจียวแล้วพูดว่า มีความชอบใจท่านเป็นที่สุด เปียก่ายว่าบัดนี้พวกข้าพเจ้าที่น้องก็พร้อมใจยอมแล้ว ท่านจงไปกราบทูลแก่นางพระยาเจ้าของท่าน ให้จัดเครื่องโต๊ะมาให้พวกข้าพเจ้าที่น้องรับประทาน สักเวลาหนึ่งจะได้ลาไปไซที่ ขุนนางจัตุสดมภ์พูดว่าข้าพเจ้าจะจัดมาให้ตามท่านต้องการ ว่าแล้วก็สั่งเจ้าพนักงานให้จัดทำเครื่องโต๊ะมาให้ พวกเจ้าพนักงานก็ไปจัดมาตั้งพร้อมตามสั่งของขุนนางผู้ใหญ่ ๆ มีความยินดีกลับไปกราบทูล

ฝ่ายพระดั่งซั่มจั้งเห็นขุนนางทั้งสองกลับไปแล้วก็มาจับมือเหนิงเจียวพูดว่าเหนิงเจียวทำดั่งนี้จะมิดิดฆ่าเราเสียหรือ ทำไมจึงรับเขาว่าจะให้เราอยู่ทำการวิวาห์เป็นผัวเมียแก่เจ้าหญิง พวกเจ้าจะไปไซที่ถ้าดั่งนั้นอาตมภาพตายเสียดีกว่า เหนิงเจียวว่าท่านอาจารย์จงวางใจเถิดข้าพเจ้ามิใช่จะไม่รู้กิริยาจิตของท่านเมื่อไรมี เพราะมาพบมนุษย์อย่างนี้จำเป็นจะต้องเอากลซ่อนกลจึงจะได้ พระดั่งซั่มจั้งถามว่าอย่างไรจึงเรียกว่าเอากลซ่อนกล เหนิงเจียวพูดว่าถ้าหากถือมั่นไม่ยอมเธอก็จะไม่เปลี่ยนหนังสือให้ไป บางทีจะกลุ้มรุมมาจับอาจารย์จะเชือดเนื้อเถื่อนหนึ่ง พวกข้าพเจ้าที่ไหนจะยอมให้ทำ ก็คงจะต้องเกิดวิวาทรบพุ่งกันขึ้นพวกข้าพเจ้ามีอาวุธไม่มีมือหนัก ที่เมืองนี้ก็เพียงเป็นมนุษย์ มิใช่ปีศาจยักษ์ริยาอะไร ส่วนพระอาจารย์ก็ตั้งแต่เมตตาคิดสัตว์เล็กใหญ่ก็ไม่ทำให้อึดแก่ชีวิต แม้ว่าเกิดตีรันรบพุ่งมนุษย์ก็คงจะตายนับไม่ถ้วน ที่ไหนอาจารย์จะยอมให้ทำได้ พระดั่งซั่มจั้งพูดว่าที่เหนิงเจียวคิดได้ดั่งนี้ก็เป็นการดีดีที่สุด อยู่แล้วแต่วิตกว่าถ้าแต่งการวิวาห์แล้วนางจะให้ร่วมประเวณีด้วยเธอดั่งนั้น อาตมา จะยอมให้เสียพรหมจรรย์ได้หรือ เมื่อไม่ยอมแล้วการก็จะไม่สำเร็จเองจะทำประการใด

เหนิงเจียวพูดว่าวันนี้ทำยอมตามเร็ว ๆ คงจะแต่งตามธรรมเนียมของกษัตริย์มีราชรถมารับท่าน ๆ อยาขัดขืนจึงขึ้นราชรถเข้าไปในวัง ขึ้นนั่งที่บัลลังก์ก็แล้ว

เรียกเอาตรามาประทับหนังสือมอบให้พวกข้าพเจ้าแล้ว ท่านรับสั่งให้จัดราชรถจะตามส่งพวกข้าพเจ้า และให้จัดโต๊ะเลี้ยงแล้วจึงขึ้นราชรถส่งไป ท่านจงบอกแก่นางเจ้าว่าจะส่งสาธุศิษย์ออกจากเมืองแล้ว จึงกลับมาทำการวิวาหมงคลอยู่กับนางพระยา กระทำให้พวกเจ้าและขุนนางมีความยินดีไม่ขัดขวาง แต่พอส่งออกนอกเมืองแล้ว พระอาจารย์ลงจากราชรถให้ตัวเจ้พยองขึ้นม้าออกเดิน ข้าพเจ้าจะร่ำยาคาตาทำให้คนทั้งหลายนั้นยืนอยู่ที่เดียว พวกเราเดินไปสักคืนหนึ่งวันหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าจะเรียกคาตาถอนปล่อยให้คนเหล่านั้นกลับรู้สึกตัวคืนเข้าเมือง ซึ่งทำการตามที่ข้าพเจ้าคิดนั้นเป็นประโยชน์สองประการ คือหนึ่งไม่เป็นอันตรายแก่ชีวิตมนุษย์ สองไม่เสียพรหมจรรย์ของพระอาจารย์ อย่างนี้เรียกกลสนหิตคิดหนีออกจากอันตราย ทั้งสองฝ่ายก็ไม่มีอันตราย พระดังซ่มจั่งได้ฟังเห้งเจียชี้แจงดังนั้น ดุจนุคคัลอันเสพย์สุราเมาแล้วสร้าง หรือหนึ่งนอนหลับฝันแล้วตื่น สรรเสริญเห้งเจียว่าขอบคุณสาธุศิษย์ มีความลึกซึ้งอย่างนี้ดีที่สุดในแล้ว

ฝ่ายขุนนางทั้งสองกลับเข้าไปเฝ้า ครั้นถึงจึงถวายคำนับแล้วกราบทูลว่า ที่พระองค์ทรงพระสุบินนั้นเป็นการตรงแก่เหตุการณ์เป็นมงคลหาที่เปรียบมิได้ นางพระยาได้ฟังขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสองเข้ามาราทูลตงนั้นก็มีพระทัยโลโสมนัสสา จึงลงจากพระแท่นที่ประทับทรงพระสรวยยิ้มแย้ม ตรัสถามว่าท่านทั้งสองออกไปตามพระอนุชาพระเจ้าแผ่นดินดังพูดว่ากระไรบ้าง ขุนนางผู้ใหญ่จึงกราบทูลว่าข้าพเจ้าออกไปถึงที่รับแขก ก็กระทำคำนับพระอนุชาพระเจ้าแผ่นดินได้ดัง พระอนุชา พระเจ้าแผ่นดินได้ดัง ได้ปราศรัยรับรองตามกิริยาแขกเมืองแล้ว ข้าพเจ้าชักนำพุดถึงวิวาหมงคลท่านก็ยังไมยอมตกลง สาธุศิษย์ใหญ่เอออวยยอมให้อาจารย์เป็นสามีของพระองค์ ขอให้เปลี่ยนหนังสือเดินทางให้เธอทั้งสามไปไซ้ที่อาราธนาพระไตรปิฎกเมื่อข้ากลับจะแวะขอเสียบึงอาหารแล้วจะลากลับไปเมืองได้ดัง

นางพระยาถามว่า พระเจ้าน้องยาเธอได้พูดจาว่ากระไรบ้างหรือเปล่า นางขุนนางจัดตมมภ์ทูลว่า พระอนุชาเจ้าแผ่นดินได้ดังหาได้พูดจาว่ากระไรไม่ ยอมตามความประสงค์ของพระองค์ แต่สาธุศิษย์ทั้งสามของเธอจะขอให้เลี้ยงโต๊ะก่อน นางกษัตริย์ได้ฟังดังนั้นก็มีความปลาบปลื้มโลโสมนัสยินดี จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะและจัดราชรถออกไปรับพระอนุชาพระเจ้าได้ดัง

ฝ่ายขุนนางทั้งหลาย ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานทุกหน้าที่ก็จัดการตามสั่งและจัดรถพระที่นั่งพร้อม ครั้นได้เวลานางพระยาก็นั่งขึ้นทรงรถ ขุนนางผู้หญิงก็แห่ล้อมล้อมตามเสด็จออกจากพระราชวัง มาถึงที่หอรับแขกขุนนางรับแขกเมืองก็บอกแก่พระดังซ่มจั่งกับสาธุศิษย์ให้ทราบว่าจะเสด็จมาแล้วพระดังซ่มจั่งก็จัดแจงแต่งตัวคอยรับพอราชรถถึงนางกษัตริย์ก็แหวกพระวิสูตรลงจากราชรถตรัสถามว่า ไหนพระอนุชา

พระเจ้าแผ่นดินได้ตั้ง ขุนนางจัตุสดมภ์ทูลว่าที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะนั้นแหละนางกษัตริย์ทอดพระเนตรพิเคราะห์ดูพระดังซิ้มจิ้งโดยละเอียด เห็นว่าสมควรเป็นผู้มีวาสนาที่จะครอบบ้านครองเมืองได้ และทั้งรูปโฉมก็เป็นที่น่าเสนาหา นางให้มีความปฏิพัทธ์ลุ่มหลงจนลืมพระองค์ตรัสเชิญว่า ขอเชิญพระเจ้าน้องยาเธอขึ้นประทับบนราชรถพระดังซิ้มจิ้งให้มีความอดสูละอายใจ โดยเหตุที่มีได้คั้นเคยในการประโลมโลก และปราศจากความยินดีในรูปเสียงกลิ่นรส จึงไม่มีความกระสันพันผูกพิศมัยในนาง แต่ปิยกายเป็นคนหนักอยู่ในกามเป็นนิสสัยนอนจมอยู่ในสันดาน เมื่อได้เห็นรูปโฉมนางพระยาโสภาม่องไสน่าฟังชมก็ให้เกิดความปฏิพัทธ์กำหนดในการสังวาส ที่สุดไม่ควรกล่าว จนน้ำลายปิยกายไหลลึ่มสติดะลิ่งไป เวลานั้นมือและเท้าปิยกายอ่อนเพลียลง ดูพระยาสีหราชถูกน้ำค้างเข้าผิงไฟ บัดเดียวจกก็เหือดแห้งไปหมด

ฝ่ายนางพระยาไม่สามารถจะอดกลั้นความเสน่หาอยู่ได้ก็ตรงเข้าจับมือพระดังซิ้มจิ้งพูดว่า ท่านจงขึ้นราชรถเสด็จเข้าไปในพระราชวังด้วยข้าพเจ้าเถิด พระดังซิ้มจิ้งได้ทรงฟังนางพูดดังนั้น จิตใจให้หวั่นหวาดสะทสะท้านพูดไม่ออกตัวสิ้นแห่งเจียเห็นดังนั้นจึงพูดว่า พระอาจารย์จะเกรงกลัวอะไรหนักหนา ขอท่านจงขึ้นรถเข้าไปในพระราชวังเถิด จะได้เปลี่ยนหนังสือเดินทางให้พวกข้าพเจ้า พระดังซิ้มจิ้งได้ยินแห่งเจียพูดเตือนให้สติดังนั้น จึงขึ้นใจเดินออกมาเคียงกับนางขึ้นราชรถเดียวกัน เคลื่อนรถเข้าไปในพระราชวัง แห่งเจียให้ชิวเจ๋งยกหาบใส่บาจูงม้าตามรถไป ปิยกายก็วิ่งไปก่อนเข้าไปที่ตำหนักเหงาฮองเล้าบ่นว่าดาวรสบายติจจริง แต่ไม่ได้การทำไม่ เห็นมีเหล่ายากับแกล้มเล่า

ขุนนางเจ้าพนักงานผู้หญิง เห็นปิยกายมาร้องทวงกินดั่งนั้นก็ตกใจ ไม่กล้าจะเข้าไปจึงกลับมายังราชรถกราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทราบ ที่เหงาฮองเล้ามีคนปากยาวร้องทวงกินเหล้ากินแกล้มอยู่อีกก็ก นางพระยาได้ทราบดังนั้น จึงทรงถามพระดังซิ้มจิ้งว่า คนปากยาวหูใหญ่นั้นเป็นศิษย์คนใหญ่มีไซหรือ พระดังซิ้มจิ้งตอบว่า เป็นศิษย์ที่สองของอาดมภาพ เธอท้องใหญ่กินจุ เป็นห่วงแต่การกินกลัวจะไม่พอเพียงเท่านั้น ขอนางเจ้าได้ให้เจ้าพนักงานจัดหาเลี้ยงเธอก่อน นางกษัตริย์จึงตรัสถามเจ้าพนักงานว่า ได้จัดหาไว้พร้อมแล้วหรือ เจ้าพนักงานทูลว่าได้จัดหาไว้บนตำหนักพร้อมแล้วทุกประการทั้งสองอย่าง นางจึงถามว่าจัดอะไรไว้ทั้งสองอย่าง นางขุนนางจึงทูลว่า คิดจัดไว้ทั้งเครื่องแจและเครื่องไซ

นางกษัตริย์จึงถามพระดังซิ้มจิ้งว่า ท่านจะกินแจหรือจะกินไซ พระดังซิ้มจิ้งตอบว่าอาดมภาพก็กินแจसानศิษย์ทั้งสามก็กินแจทั้งสามคน พูดยังไม่ทันขาดคำลงขุนนางจัตุสดมภ์ก็มาเชิญขึ้นตำหนักเลี้ยงโต๊ะ พูดว่าวันนี้วันดีเลี้ยงโต๊ะแล้วจะได้ทำการวิวาหมงคล พຽງนี้จะได้ยกพระดังซิ้มจิ้งขึ้นเป็นกษัตริย์ครองราชสมบัติ

เมื่อนางกษัตริย์ได้ฟังขุนนางกราบทูลดังนั้นมีพระทัยโลโสมนัสสาหาที่เปรียบมิได้ จึงจูงมือพระดั่งซ่มจิ้งลงมาจากราชรถขึ้นสู่พระที่นั่ง ตั้งกioskเดินเข้าไปเห็นที่ข้างตำหนักมีพวกมโหรีพิณพาทย์นั่งคอยท่าอยู่สองข้างโต๊ะมีหญิงรุ่มกำหนดผัดหน้าทาแป้งแต่งตัวนุ่งแพรหม้อสีเขียนเรียงรายกันอยู่ดูนางเทพธิดา ที่กลางตำหนักก็จัดไว้สองที่ข้างขวาโต๊ะแจ๋ ข้างซ้ายโต๊ะไซ่ ลดลงชั้นล่างล้วนแต่เครื่องใช้ทั้งนั้น นางกษัตริย์เห็นจัดเสร็จแล้ว จึงรินสุราใส่ถ้วยมาเชิญให้พระดั่งซ่มจิ้งกิน เหนงเจียวพูดว่า อาจารย์และพวกข้าพเจ้ากินแจ๋ทั้งนั้น จงเชิญอาจารย์นั่งโต๊ะแจ๋นั้นเกิด พวกข้าพเจ้านั่งชั้นล่างก็ได้

นางขุนนางพูดชมว่าดีอย่างนี้และควรแล้ว อาจารย์กับศิษย์ก็เหมือนบิดากับบุตรไม่ควรนั่งเสมอกัน ขุนนางพนักงานก็รีบจัดลดลงอีกสามที่เสร็จแล้ว นางพระยาก็กยกถ้วยสุราเชิญพระดั่งซ่มจิ้งกับศิษย์ทั้งสาม เหนงเจียวขยับตาอาจารย์ให้ยกด้วยตบค้ำนับ พระดั่งซ่มจิ้งลุกจากเก้าอี้ยกถ้วยมาเชิญนาง นางรับด้วยสุรามานั่งโต๊ะที่หนึ่งแล้ว บรรดานางขุนนางใหญ่น้อยก็ทำค้ำนับแล้วพร้อมกันเข้านั่งตามลำดับยศพวกมโหรีพิณพาทย์ก็กระทำเพลงบำเรอขับร้อง

ฝ่ายเปี้ยกายเสพสุราและอาหารมากสิ้นสุราเจ็ดแปดถ้วย แล้วร้องว่าเอามาขวดใหญ่ ๆ จะกินให้สบายใจ แล้วจะได้ต่างคนต่างไปตามมีธุระอย่ามาหลงกินให้มากจะเสียการ เรารีบกินจะได้เปลี่ยนหนังสือเดินทาง นางกษัตริย์ได้ยินเปี้ยกายพูดดังนั้น จึงสั่งเจ้าพนักงานให้เอาสุราขวดใหญ่มาให้เปี้ยกายกินตามสบาย เจ้าพนักงานก็เอาสุราปั้นใหญ่มารินให้เปี้ยกายกินอีกด้วยหนึ่ง

พระดั่งซ่มจิ้งก็ยกตัวลุกขึ้นเดินมาที่โต๊ะนางพูดว่า อาตมภาพมีความชอบใจเป็นที่สุด ส่วนที่เลี้ยงก็พอแล้วขอเชิญขึ้นพระที่นั่งจะได้เปลี่ยนหนังสือเดินทางให้แก่นุศิษย์ไป นางกษัตริย์ก็ลุกออกจากที่จับมือพระดั่งซ่มจิ้งพากันเดินขึ้นบนประสาทใหญ่ นางอนุญาตให้พระดั่งซ่มจิ้งขึ้นบนพระที่นั่ง พระดั่งซ่มจิ้งว่าไม่ควรตามท่านเสนาบดีจัดตุสมภักว่า วันพรุ่งนี้เป็นวันมหามงคลฤกษ์ อาตมภาพจึงจะขึ้นนั่งได้ แต่วันนี้ขอจงเปลี่ยนหนังสือประทับตราส่งให้เธอทั้งสามไปเสียก่อน นางพระยากก็ประทับบนเก้าอี้แล้วเรียกเอาหนังสือเดินทาง เหนงเจียวก็หยิบออกส่งให้ นางพระยาทรงรับมาคลี่ดูโดยละเอียดก็เห็นมีดวงตราของพระเจ้าแผ่นดินได้ประทับอยู่ข้างบน รองลงมาตราเมืองเปี้ยเชียงก๊ก รองลงมาตราเมืองโอเกยกก๊ก รองลงมาตราเมืองเซียงตี้ก๊ก ทรงพิเคราะห์ดูตลอดแล้วก็ยิ้มสรวล แล้วตรัสว่าท่านนี้แช่ตันหรือ

พระดั่งซ่มจิ้งบอกว่าแช่ตันชื่อเหียนจิง แต่พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้โปรดให้เป็นพระอนุชา จึงพระราชทานให้แช่ตัน นางกษัตริย์ทรงถามว่าในหนังสือนี้ทำไมไม่มีชื่อสานุศิษย์ทั้งสามเล่า พระดั่งซ่มจิ้งตอบว่า ศิษย์ทั้งสามคนนี้มีไซ่คนในเมืองได้

ถึง อาตมภาพได้เมื่อมาตามทาง เพราะฉะนั้นจึงไม่มีชื่ออยู่ในหนังสือ นางกษัตริย์ตรัสว่าถ้ากระนั้นท่านกับข้าพเจ้าเดิมชื่อเธอทั้งสามลงในหนังสือจะมีดีหรือ พระดังซิ้มจึงว่าแล้วแต่จะทรงเห็นควร นางจึงเรียกให้พนักงานนำพู่กันกับน้ำหมึกมาแล้ว จึงถามชื่อและแซ่คนทั้งสามนั้นแล้วก็เขียนลงท้ายหนังสือชื่อซึ่งนางคง และนางเหมง ชั่วหงอแจ๋เขียนชื่อคนทั้งสามเสร็จแล้ว ก็ประทับตราเข้ามือนึกส่งให้เหิงเจีย เหิงเจียก็รับหนังสือปล้นส่งให้ชั่วเจ้งเก็บสิ่งของเข้าห่อเสร็จแล้ว จึงรับสั่งให้ขันทีเอาทองคำมาถาดหนึ่ง ราววัลให้แก่เหิงเจียแล้วตรัสว่า จงเอาไปเป็นเสบียงใช้สอยตามทาง เมื่อไปอาราธนาพระไตรปิฎกกลับมาแล้วจะขอบคุณท่านให้จงหนัก

เหิงเจียว่าพวกข้าพเจ้าเป็นผู้บวช อันเงินทองไม่เอาติดไป ไปตามทางถึงแห่งหนตำบลใดก็บิณฑบาตเขากินต่อ ๆ ไป นางเห็นเหิงเจียไม่รับทอง จึงรับสั่งให้เอาแพรมาสิบม้วน แล้วรับสั่งว่าจะทำก็ไม่ทันเวลา จงเอาไปทำเสื้อผ้านุ่งห่มกันหนาวเถิด เหิงเจียว่าคนถือบวชจะนุ่งห่มแพรสีไม่ควร ผ้าม้อนก็ยังมีอยู่ขอพระองค์อย่ามีความวิตกเลย นางกษัตริย์เห็นเหิงเจียไม่รับแล้ว จึงรับสั่งให้ขันทีนำข้าวสารมาสามถัง แล้วพูดแก่เหิงเจียว่า ของเหล่านั้นไม่รับไปก็ตามที่เกิด จงเอาข้าวสารไปจะได้หุงกินตามทาง ปิ่ยกายก็รับข้าวสารใส่ย่ามเสร็จแล้ว ก็พร้อมกันทั้งสามคนมาคำนับนางพระยา

พระดังซิ้มจึงพูดแก่นางว่า ขอเชิญพระองค์เสด็จไปกับอาตมภาพเพื่อส่งคนทั้งสามออกไปจากเมือง อาตมภาพสั่งเสียเธอเสร็จแล้วจะได้กลับมากับพระองค์ ครองราชสมบัติเป็นบรมสุขอยู่สิ้นกาลนาน ส่วนนางกษัตริย์พาชื่อมิได้รู้สึกในกลอุบาย จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดราชรถเสร็จแล้ว ก็ขึ้นทรงรถพร้อมด้วยพระดังซิ้มจิ้งนางขุนนางใหญ่น้อยก็ตามเสด็จ บรรดาพวกชาวเมืองก็ตั้งโต๊ะบูชาตลอดสองข้างทาง ชาวเมืองตั้งใจจะคอยดูราชรถนางพระยาและพระดังซิ้มจิ้ง ครั้นชาวเมืองได้เห็นก็พากันสรรเสริญออกแซ่เสียงทั้งสองข้างทาง ประเดี๋ยวรถพระที่นั่งก็มาถึงประตูเมืองด้านข้างทิศปราวจีน เหิงเจียปิ่ยกายชั่วเจ้งเตรียมตัวเสร็จแล้ว ก็เดินมาใกล้ราชรถร้องด้วยเสียงอันดังว่า พระองค์ไม่ต้องไปส่งไกลดอก พวกข้าพเจ้าจะขอทูลลาที่นี่ นางจึงให้รถหยุด พระดังซิ้มจิ้งก็ลงจากรถทำคำนับพูดว่า ขอพระองค์จงเสด็จกลับไปเถิด อาตมภาพจะขอถวายพระพรลาไปไซ้ที่อาราธนาพระธรรม

ฝ่ายนางกษัตริย์ เมื่อได้ทรงฟังพระดังซิ้มจิ้งพูดดังนั้นก็ตกตะลึงจับพระดังซิ้มจิ้งไว้แล้วก็ตรัสว่า พระเจ้าน้องยาเธอ ข้าพเจ้ายกราชสมบัติให้จะขอท่านไว้เป็นพระราชาสามี พຼ່ງนี้ฤกษ์ดีก็จะได้ขึ้นเสวยราชสมบัติแล้ว เหตุใดจึงได้มาแปรปรวนไปดังนี้เล่า ปิ่ยกายได้ยินนางตรัสดังนั้น ก็เดินตรงเข้ามาที่ข้างรถยกหัวขึ้นทำหูชั้นตวาดด้วยเสียงอันดังว่าพวกข้าพเจ้าถือบวช ใครจะมาร่วมรักกับกระดุกแห่ง

อย่างนั้นได้หรือ จงปล่อยอาจารย์เราไปเถื่อนางได้เห็นรูปร่างปิยก่ายนำเกลียด น่ากลัวดังนั้น และทำเสียงดังออกทำดุร้ายดังนั้นก็ตกพระทัยล้มเข้าไปในรถ ชั่วเจิ้งก็เข้าอุ้มอาจารย์ออกจากหมู่คนแล้วพุงให้ขึ้นมา เห็นผู้หญิงคนหนึ่งร้องทวาดว่า พระเจ้าน้องยาเธอจะหนีไปข้างไหนเราจะมาร่วมรักแก่ท่าน

ชั่วเจิ้งร้องดำอือมิยอมมึงไม่รู้จักหรือ จึงชักไม้กระบองออกตีลงไปที่ศีรษะหญิงนั้น หญิงนั้นก็อันตรธานกลายเป็นลมใหญ่มีดมัว หอบเอาพระดังซ่มจิ้งไปทางไหนก็ไม่ทันรู้ เวลานั้นแห่งเจียจะร้ายคาถาทำจิ้งจิ้งให้หมู่หญิงชาวเมืองไซเหลียงก็ก๊ก ยืนอยู่ที่เดียวก็ยงหาทันไม่ พอได้ยินเสียงชั่วเจิ้งร้องโวยวายขึ้น แห่งเจียหันไปถามว่า อะไรกัน ชั่วเจิ้งบอกว่ามีหญิงผู้หนึ่งทำเป็นม้วนลมพายุ หอบเอาพระอาจารย์ไปแล้ว แห่งเจียได้ฟังดังนั้น ก็เหาะขึ้นกลางเวหาแลไปดูทั้งสิบทิศก็เห็นข้างทิศอุดรมีม้วนลมกุ่ม ๆ ลิว ๆ ไป แห่งเจียเห็นแล้วก็กลับหน้ามาเรียกปิยก่ายชั่วเจิ้งว่า จงรีบตามเราไปตามอาจารย์โดยเร็ว ปิยก่ายชั่วเจิ้งก็เก็บของวางบนหลังม้าเสร็จแล้ว จึงพากันเหาะตามแห่งเจียมา

ฝ่ายพวกหญิงชาวเมืองไซเหลียงก็ก๊กแลเห็นเหาะเหินเดินอากาศไปได้ดังนั้น ต่างคนก็คุกเข่าลงคำนับกับพื้นท่าเคารพทุก ๆ คน แล้วพูดว่ามีอภินิหารบารมีเหาะเหินเดินอากาศได้ดังนี้ ชะรอยจะเป็นพระอรหันต์แน่ไม่ต้องสงสัยเลย ท่านน้องพระเจ้าแผ่นดินดังนั้นมีบารมีแก่กล้าพวกเรามีแต่นัยนดาไม่มีแก้วดาจึงได้คิดผิดไปดังนี้ หมายใจเสียว่าเหมือนมนุษย์ธรรมดา จึงได้เสียเวลาคิดปวยการเปล่า ๆ ขอเชิญพระแม่เจ้าขึ้นสุราจรถกลับเข้าพระนครเถิด พระราชเทวีเมื่อได้พระสติก็ให้นึกละอายแก่พระทัยจึงพร้อมด้วยขุนนางใหญ่น้อยบายหน้าราชรถคืนกลับเข้าสู่พระนคร

ฝ่ายแห่งเจียปิยก่ายชั่วเจิ้งเหาะไล่ตามม้วนลมนั้นมาถึงภูเขาสูงอันหนึ่งก็เห็นม้วนลมนั้นเจียบสงบลง ก็หาได้ว่าปีศาจนั้นจะไปข้างไหนไม่ พี่น้องทั้งสามคนก็พากันลดลงยังยอดเขา เทียวค้นหาแลไปข้างหน้าก็เห็นแห่งหนึ่งมีศิลาสี่เหลี่ยมตั้งอยู่ มีแสงระยิบสว่างไสวดูแจ่มกระจกลบแล พื้นแผ่นศิลาเข้าไปข้างหลังนั้น มีบานประตูศิลาปิดจับอยู่บนขวางประตูมีอักษรใหญ่หกตัว คือเขาคืออดีตชีวิต้าปีแป๊ะต้อง

ปิยก่ายเห็นดังนั้นก็ตรงเข้ามาจะเอาคราดเหล็กสับ แห่งเจียห้ามว่าน้องอย่าเพิ่งทำก่อน เพราะเราตามม้วนลมมาก็หาไม่รู้แน่ไม่ว่า น้องทั้งสองจงพักอยู่ที่นี้สักประเดี๋ยว พี่จะเข้าไปสืบความดู ให้ได้ความก่อนแม้ว่าได้ความแล้วประการใดเราจึงค่อยคิดอ่านต่อไป ปิยก่ายชั่วเจิ้งได้ฟังแห่งเจียก็รูดคอยที่นั่น แห่งเจียก็แปลงเป็นแมลงผึ้งตัวน้อยบินลอดเข้าไปในประตูถึงชั้นที่สอง แลไปเห็นหญิงนั่งอยู่บนแท่นผู้หนึ่ง สองข้างมีหญิงรูปร่างสวยกำลังรุ่มสาว ยืนเรียงรายสองแถว พากันหัวเราะโดยไม่รู้เหตุ แห่งเจียค่อย ๆ บินเข้าไปใกล้จับอยู่บนช่อคอยแอบฟังเหตุการณ์ประเดี๋ยวก็เห็นหญิง

ผมยวคนหนึ่งเดินออกมาจากข้างในสองมือประคองถาดออกมา ในถาดนั้นมีของกินสองอย่างกำลังร้อน ๆ เดินขึ้นมาที่นางนั่งพูดว่า ขอแม่นางได้ทราบของกินสองสิ่งนี้ สิ่งหนึ่งแกงเนื้อคนสิ่งหนึ่งเป็นของเครื่องแจ นางปิศาจได้ฟังดังนั้นก็ยิ้มอยู่ในหน้า จึงสั่งว่าพวกเจ้าจงเข้าไปพยุง ท่านพระดั่งซิ้มจั่งออกมานี่ พวกหญิงบริวารเหล่านั้นก็พากันเข้าไปพยุงพระดั่งซิ้มจั่งออกมา เหง้าเจี้ยเห็นพระอาจารย์มีสีหน้าเหลือสองตาแดงเหมือนร้องไห้ เหง้าเจี้ยนึกแต่ในใจว่า อาจารย์เราเห็นจะถูกยาแฝดเสียแล้ว

ฝ่ายนางปิศาจยักษ์เห็นคนพยุงพระดั่งซิ้มจั่งออกมา ก็ลงจากแท่นจับมือพระดั่งซิ้มจั่งไว้แล้วจึงพูดว่า ท่านจงวางใจเกิดอย่าทุกข์โหม่นสเคราะห์โศกไปให้ป่วยการเลย อันความบริบูรณ์มั่งมีศรีสุขสู่เมืองไซเหลียงก็ไม่ได้ก็จริงและความสำราญเยียบส่งดีที่นี้ดีกว่า จะภาวนาสวดมนต์ก็เป็นทีสะอาดใจ ท่านกับข้าพเจ้าจึงเป็นเพื่อนยากกันกว่าชีวิตจะหาไม่เกิด พระดั่งซิ้มจั่งได้ฟังนางปิศาจยักษ์พูดก็ยวพานดังนั้นก็มิได้โต้ตอบประการใด นางปิศาจจึงพูดต่อไปว่าท่านอย่ามีความเศร้าหมองเลยเมื่อเลี้ยงโต๊ะที่เมืองไซเหลียงก็ในเวลา นั้นข้าพเจ้าก็อยู่แต่ไม่เห็นว่ายืนให้ซึ่งของกินมาบัดนี้ข้าพเจ้ามีของกินสองอย่างคือ แจและไซ ตามแต่ท่านจะประสงค์เกิด

พระดั่งซิ้มจั่งนึกในใจว่าแม้ว่าเราไม่พูดจาโต้ตอบอันหญิงปิศาจนี้หาเหมือนนางกษัตริย์ไม่ นางยังมีธรรมเนียมมนุษย์ อันปิศาจนี้มันเป็นยักษ์มารร้ายกาจ และอีกประการหนึ่งศิษย์ทั้งสามก็ยังไม่รู้เหตุการณ์ว่ามาตกทุกข์ได้ยากอยู่ที่นี้ไม่บางที่ปิศาจ มันจะคิดหักหาญทำร้ายเราก็จะเสียซึ่งชีวิต คิดดังนั้นแล้วก็อุตสาห์ออกจวาทอบว่าอันของสองอย่างนั้น เรียกว่าแจเป็นอย่างไรไซเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าอยากทราบ นางปิศาจบอกว้าของแจทำต้มแกงไม่มีเนื้อสัตว์ ของไซนั้นต้มแกงด้วยเนื้อมนุษย์ พระดั่งซิ้มจั่งพูดว้าอาตมภาพเคยฉันแต่ของแจ นางปิศาจได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วเรียกสาวใช้ให้ยกน้ำร้อนน้ำขามา พวกคนใช้ก็ยกน้ำร้อนมาตั้งไว้ตามสั่ง นางปิศาจก็หยิบของแจยื่นส่งให้พระดั่งซิ้มจั่งฉัน พระดั่งซิ้มจั่งหยิบของไซส่งให้นางปิศาจ ต่างยื่นส่งกันไปมากินตามสบาย

ฝ่ายเหง้าเจี้ยเป็นแมลงผึ้งจับอยู่บนช่อ เห็นพระดั่งซิ้มจั่งกับนางปิศาจพูดจาปราศรัยกันดังนั้น ก็วิตกกลัวว้าพระอาจารย์จะฟุ้งชานลุ่มหลงไป เหง้าเจี้ยอดไม่ได้ก็กลายกลับเป็นรูปเดิม ชักกระบองโลดลงมาร้องว้าอิมารร้ายมึงอย่าทำเล่ห์กลหลอกอาจารย์กูเลย นางปิศาจเห็นดังนั้นก็ตกใจ ฟันสลายไฟออกจากปากมิดไปหมดทั้งถ้ำเรียกสาวใช้ให้พาพระดั่งซิ้มจั่งไปเก็บไว้ยังเดิม แล้วนางปิศาจก็จับพลองเหล็กกระโดดออกมายังหน้าประตูถ้ำ ว้าว่าอ้ายลิงมึงถืออย่างไรจึงอาจสามารถแอบเข้ามาในถ้ำของกู มึงมาต่อสู้อีกูให้เห็นฝีมือกัน เหง้าเจี้ยเอากระบองเหล็กขึ้นรับค่อย

บรรดอยมาจากถ้ำ ฝ่ายปิยก่ายชั่วเจ้งนั่งคอยอยู่หน้าถ้ำ แลไปเห็นคนทั้งสอง กำลังต่อสู้กันออกมา ปิยก่ายสองมือจับคราดกระโดดมาร้องว่าพี่ขยับถอยไปก่อน ข้าพเจ้าจะสู้อีमारด้วยคราดสักทีหนึ่ง

นางปิศาจเห็นปิยก่ายว่าจะเข้ามาทำร้าย จึงแปลงฤทธิ์ให้ไฟออกจากรูจุมุกเป็นควันกลุ่มไม่แลเห็นอะไร แล้วบันดาลให้พลองนั้นบินแกว่งมาบนอากาศตีกระหนาบไม่รอรัง จนไม่รู้ว่ปิศาจจะมีสักก็มือ เหงเจียปิยก่ายรอรับอยู่คนละข้าง นางปิศาจจึงพูดว่าหงคองทำไมจึงไม่รู้เหตุการณื เราจำเจ้าได้เจ้าจำเราไม่ได้หรือที่วัดล้วยอิมยี่พระยูไลยังกลัวเรา ทำไมกับเจ้าอ้ายชาติสัตว์เดียรัจฉานสองตนเท่านั้นจะไปถึงไหน เหงเจียปิยก่ายรบแก่นางปิศาจหลายชั่วโมงก็ไม่แพ้ชนะกัน ฝ่ายนางปิศาจก็ร้ายเวทบันดาลเป็นสากตำข้าวบินมา เหงเจียไม่ทันรู้ตัวสากตกถูกกลางกระหม่อมทีหนึ่ง เหงเจียร้องโอยก็ถลาถอยหนี ปิยก่ายเห็นดั่งนั้นก็ลากคราดถอยหนีไปเหมือนกัน ฝ่ายนางปิศาจมีชัยชนะแล้วกลับเข้าถ้ำ ฝ่ายเหงเจียถูกสากเจ็บปวดก็ประคองศีรษะหน้านิ้วควั่นเหลือจะทนได้ ออกปากร้องว่าร้ายแรง

ปิยก่ายถามว่า กำลังรบกันอยู่ทำไมพี่จึงร้องขึ้นและกอดหัววิ่งหนีกลับมาดั่งนี้เล่า เหงเจียประคองศีรษะร้องว่าเจ็บเหลือทน แล้วพูดว่าเมื่อเวลากำลังรบแก่ปิศาจ มันเห็นเพลงอาวุธจนจะแพ้เรา ไม่รู้ว่มันแปลงฤทธิ์ด้วยประการใด บินมาถูกศีรษะเราทีหนึ่งเจ็บปวดเหลือจะทนได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องล่าหนี ปิยก่ายได้ฟังเหงเจียบอกดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า เมื่อเวลามีได้รบพุ่งแก่ใคร พี่พูดอดว่าศีรษะของพี่ปลุกเสก ประกอบด้วยธรรมอันเชี่ยวชาญแก่กล้า ถ้าจริงดั่งนั้น ทำไมจึงไม่คุ้มไว้ได้ ให้ถูกเจ็บอย่างนี้ทำไมเล่า

เหงเจียว่า อันความที่เล่าเรียนวิชาการที่คุ้มภัยก็ได้จริงเหมือนกัน ซึ่งเป็นมิดพว้าหรือหอกดาบแหลนหลาวและไฟเผาสารพัดก็ไม่เป็นอันตรายจริงมาวันนี้นางปิศาจนี้ไม่รู้ว่มันเอาสิ่งไร ทำให้เราได้ความเจ็บปวดเหลือทนดั่งนี้ ปิยก่ายว่าถ้ำดั่งนั้นเรากลับไปเมืองไซเหลียงก็กหายาให้พี่ปิดแก้ปวดเห็นจะดี เหงเจียพูดว่าไม่มีบาดแผลและไม่บวมซ้ำจะปิดยาอย่างไรได้ ปิยก่ายพูดว่าเมื่อข้าพเจ้ามีทองจนทองยวบเจ็บปวดก็ยังไม่เจ็บถึงสมอง

ชั่วเจ้งพูดว่พี่ปิยก่ายอย่าพูดเล่นให้เสียเวลา ด้วยเวลาก็จวนจะค่ำอยู่แล้ว พี่เหงเจียได้ความเจ็บปวด ทั้งพระอาจารย์ก็ไม่รู้ว่จะเป็นตายประการใด เราจะคิดอย่างไรดี เหงเจียพูดว่พระอาจารย์อยู่ในถ้ำคงไม่เป็นไรอย่าวิตก เราพักที่ชายเขาสักคืนหนึ่ง พอรุ่งแจ้งจึงค่อยคิดการต่อไป พูดดั่งนั้นแล้วทั้งสามคนก็พากันหาที่พักเป็นปรกติแล้วกินนอน

ฝ่ายนางปิศาจ ครั้นได้ชัยชนะแล้ว กลับเข้าไปในถ้ำก็ทำดีใจรื่นเริงอ่อนน้อม

ไม่ดูร้าย สั่งให้พวกคนใช้ปิดประตูชั้นนอนให้มั่นคง สั่งให้นั่งยามอยู่สองคอยระวังผลัดเปลี่ยนกัน และสั่งให้สาวใช้ปิดกวาดเตียงนอนจุดโคมไฟขึ้นให้สว่างไสว คืนวันนี้เรากับท่านพระอนุชาเมืองไต้ตั้งจะมีความรื่นเริงกัน พวกสาวใช้ก็จัดการตามนางปิศาจสั่งทุกประการ ครั้นจัดเสร็จแล้ว ก็พากันเข้าไปข้างในพญพระดั่งซ่มจิ้งมาที่นาง

ฝ่ายนางปิศาจทำกริยายยวนเล่าโลมจับมือพระดั่งซ่มจิ้ง แล้วพูดว่า ท่านกับข้าพเจ้าจงเป็นสามีภริยากันอย่างมีความรั้งเกี่ยวแต่อย่างใดเลย พระดั่งซ่มจิ้งเมื่อได้เห็นปิศาจทำกริยาอาการและพูดจาตั้งนั้นตกประหม่าหน้าไม่มีสติลิดคิดแต่ในใจว่า แม้เราจะขัดขืนมิตามใจมัน มันก็จะฆ่าเราเสีย อย่าเลยจำจะต้องต้องผ่อนผันไปตามการ คิดแล้วก็เดินตามนางเข้าไปในห้อง เวลานั้นพระดั่งซ่มจิ้งดูบ้าไปไม่เป็นสติสมประดี มิได้เงยหน้าแลดูสิ่งใด ครั้นเข้าในห้องสองต่อสองแล้ว นางปิศาจก็ทำกริยาอุบลจับต้องโดยจิตอันกำหนดในกามราคะ แต่พระดั่งซ่มจิ้งมิได้มีความยินดีนั่งนิ่งสำรวจจิตมิได้มีความปฏิพัทธ์ก็เกี่ยวข้องในกามคุณ นางปิศาจก็เล่าโลกกอดรัดหวังจะให้ความกำหนดแห่งพระดั่งซ่มจิ้งกำเรบขึ้น แต่พระดั่งซ่มจิ้งก็นั่งนิ่งอยู่เหมือนบ้าไปไม่แสดงความกำหนดเสนาหา ในทางอสังขารธรรมสังวาสจนเวลาล่วงเข้ายามสาม นางปิศาจมีความกำหนดเร่าร้อนไปด้วยเพลิงราคะ เข้ากอดปล้ำทำประการใด ๆ พระดั่งซ่มจิ้งก็สภาวะนั่งอยู่มิได้กำเรบ นางปิศาจสุดที่จะคิดเพราะเป็นสตรี เมื่อบุรุษไม่ยินดีแล้ว ก็ไม่สามารถจะให้สำเร็จความประสงค์ของตนได้ จึงเรียกสาวใช้ให้เอาเชือกมามัดผูกพระดั่งซ่มจิ้ง ดูกมัดคชสารและราชสีห์แล้วก็สั่งให้ลากลงไปทิ้งระเบิดง พวกคนใช้ก็กระทำตาม นางปิศาจจึงให้ดับโคมไฟนอน

ฝ่ายเหงเหงียพักอยู่ที่ข้างเขา พอตื่นรู้สึกก็เรียกเปี้ยกายชั่วคราวแล้วพูดว่า เมื่อเวลากลางคืนเจ็บปวดศีรษะ เวลานี้ความเจ็บปวดก็หายแล้ว เปี้ยกายหัวเราะแล้วพูดว่า แม้ว่าชาติแล้วก็ให้มันลองดูอีกสักทีหรือจะเป็นอย่างไรอีกบ้าง เหงเหงียว่าเลิกเสียเถิดอย่าเอามาพูดอีกเลย เปี้ยกายว่าทั้งอาจารย์เสียคืนหนึ่งแล้วไม่ทราบว่าจะเป็นการใดชั่วคราวพูดว่าสว่างดีแล้วจะรีบไปกำจัดปิศาจเสียให้จงได้ จะได้แก่อาพระอาจารย์ออกมา เหงเหงียว่าน้องจงคอยพื่ออยู่ที่นี้สักประเดี๋ยวพื่อกับเปี้ยกายจะไปดูลาดเลาก่อน พุดตั้งนั้นแล้วก็พร้อมด้วยเปี้ยกายรีบเดินขึ้นไปบนถ้ำ ครั้นเหงเหงียขึ้นไปถึงจึงสั่งเปี้ยกายให้รอคอยอยู่ที่หน้าถ้ำก่อน วิตกว่าเมื่อคืนนี้ปิศาจมันจะทำแก่พระอาจารย์ประการใดก็ยังไม่รู้ได้ พี่จะเข้าไปฟังดูให้รู้แน่ใจก่อน พุดตั้งนั้นแล้วก็แปลงกายเป็นแมลงมิ่งบินเข้าในถ้ำ ถึงประตูชั้นในแลเห็นคนนั่งยามอยู่สองคน มือถือเกวาระนอนหลับอยู่ข้างประตู เหงเหงียก็บินเข้าไปยังห้องนางปิศาจที่

นอนอยู่

ฝ่ายนางปีศาจเวลากลางคืนนอนอนจึงได้หลับอยู่จนสายยังหาตื่นไม่แห่งเจียก็ค่อย ๆ บินเข้าไปข้างในได้ยินเสียงพระอาจารย์ แลไปก็เห็นต้องมัดอยู่ดูงเขามัดสุกรนอนอยู่ข้างบันได แห่งเจียก็บินลงมาใกล้ร้องเรียกพระอาจารย์ พระถึงซุ่มจิ้งได้ยินเสียงก็จำได้ว่าแห่งเจีย จึงเรียกว่าแห่งเจียจงรีบมาช่วยชีวิตเราด้วยเถิด แห่งเจียถามว่าเมื่อคืนนี้รสชาติเป็นอย่างไรบ้าง พระถึงซุ่มจิ้งตอบว่า การประเวณีแล้วก็สู้ตายเสียดีกว่า เพราะไม่ยินดีด้วยกับมันมันจึงได้มัดไว้ทรมานทรมานอย่างนี้

เวลานั้นอาจารย์กับศิษย์กำลังพูดกันอยู่นางปีศาจรู้สึกได้ยินเสียงว่าจะไปอาราธนาพระธรรมก็ตกใจตื่นขึ้น แม้นางปีศาจทำทรมานพระถึงซุ่มจิ้งก็จริง แต่ใจนั้นยังมีความเสนาหาอาลัยพระถึงซุ่มจิ้งอยู่มากนางปีศาจได้ยินว่าจะไปก็รีบลงมาจากเตียงเดินเข้ามาที่มัดพระถึงซุ่มจิ้งไว้ แล้วพูดด้วยเสียงอันดังว่า อยู่เป็นผัวเมียกันไม่ได้หรือ จะไปอาราธนาพระธรรมทำไมให้ลำบาก แห่งเจียได้เห็นดังนั้นก็รีบบินออกจากอาจารย์มาบอกแก่ปิยกายว่า อาจารย์ท่านไม่ยอมตามใจนางปีศาจเพราะฉะนั้นมันจึงทรมานมัดท่านไว้ เมื่อที่ที่กำลังพูดอยู่กับพระอาจารย์มันตกใจตื่นขึ้นพ่จึงต้องรีบหนีมา ปิยกายถามว่า อาจารย์ได้พูดอะไรบ้างหรือ

แห่งเจียบอกว่าพระอาจารย์ เธอพูดว่าตายเสียดีกว่าที่จะให้พรหมจรรย์เศร้าหมอง ปิยกายได้ฟังแห่งเจียพูดดังนั้นก็หัวเราะ ชมว่าดี ๆ พระอาจารย์เราเป็นพระแท้ พี่น้องเราจงพร้อมใจกันช่วยเธอให้ออกพ้นทุกข์ ปิยกายสองมือจับคราดเติมกำลังสับกระชากประตูศีกาก็พังลงกระจายสามสี่ก้อน

ฝ่ายพวกเฝ้าประตูกำลังนอนหลับก็ตกใจตื่น เห็นดังนั้นก็วิ่งเข้าไปบอกแก่นางปีศาจว่า อ้ายรูปชั่วร้ายทั้งสองคนมาอีกแล้ว นางปีศาจได้ฟังดังนั้น ก็จับอาวุธพลองรีบเดินออกมายังประตูถ้า ร้องต่อว่าอ้ายสัตว์วิปลาสตัวหมูมึงอายุมากเสียเปล่าๆ ไม่รู้จักขนบธรรมเนียม ทำไมจึงบังอาจมาทำลายประตูถ้าของเราเสียดังนี้ควรหรือ

ปิยกายได้ฟังนางปีศาจพูดดังนั้นก็ด่าว่าอิมารร้ายมัวเมาละโมภเติมไปด้วยกามราคะท่วมกระบาลชาติ สามานย์ ไม่มีดีมึงจะขับเขี้ยวอาจารย์กูให้ร่วมรักแก่มึงให้พรหมจรรย์เศร้าหมองครั้นไม่ตามใจมึง มึงก็ทำทรมานทรมานต่าง ๆ มึงจะตกนรกหมกไหม้ได้เถรเทวทัตมิได้รู้กลับมากเกิดในที่ตีกีตต่อไปแล้ว มึงจงรีบส่งอาจารย์ของกูออกมากูจะยกโทษให้มึงไว้ชีวิตไม่ฆ่าฟัน แม้อึดอึดขัดขวางอยู่ไม่กระทำตามกูว่า กูจะพังรื้อทั้งภูเขาให้ทลายลงมิให้มึงตั้งรังอยู่ได้ต่อไป นางปีศาจได้ฟังปิยกายพูดดังนั้น ก็เตรียมตัวร้ายเวทเหมือนครั้งก่อนไฟก็พลุ่งออกจากรูจุก มือถืออาวุธเข้าตีปิยกาย ปิยกายจับคราดยกขึ้นสับปีศาจ แห่งเจียเอากะบองเหล็กเข้าระดมตีปีศาจ นางปีศาจก็แผลงฤทธิ์ออกไม่รู้ว่ามีมือ รับช้ายรับชวาต่อสู้กันประมาณได้

ห้าสิบเพลง โป๊ยก่ายถูกอาวุธที่ปากได้ความเจ็บปวดก็ถอยหนี หึ่งเจี้ยเห็นดังนั้น ก็หวาดวิตกกกลัวปีศาจ จึงได้ถอยหนีตามโป๊ยก่ายไป

ฝ่ายนางปีศาจมีชัยแล้วก็กลับเข้าถ้ำ สั่งพวกบริวารให้เอาศิลาก้อนใหญ่ ๆ ซ้อนกันปิดปากถ้ำให้มั่นคง ฝ่ายซัวเจ๋งอยู่ที่ชายเขาลอยม้าให้กินหญ้า ได้ยินเสียงหมอร้องอยู่ที่ไหนก็ยังไม่เห็นตัว ครั้นแลไปก็เห็นโป๊ยก่ายยกปากวงหนีมา ซัวเจ๋งถามว่านั่นเป็นอะไร โป๊ยก่ายบอกว่าไม่เป็นการเจ็บปวดเหลือทน หึ่งเจี้ยวิ่งถามตามมาทันหัวเราะว่าเมื่อวานนี้แข่งฆ่าหิวบวมวันนี้ปากเจ้าบวม โป๊ยก่ายครางร้องว่าเหลือทน พี่น้องทั้งสามกำลังคร่ำครวญแลไปเห็นยายเฒ่าผู้หนึ่งมือซ้ายถือตะกร้า ตะกร้าหนึ่งเก็บผักเดินมาทางทิศอุดร ซัวเจ๋งชี้มือว่าพี่ยายเฒ่าที่ไหนเดินมาไหนนะ หึ่งเจี้ยหันไปดูก็เห็นบนศีรษะมีรัศมีปกคลุมอยู่ หึ่งเจี้ยจำได้ว่าพระโพธิสัตว์จึงร้องเรียกโป๊ยก่ายซัวเจ๋งมานมัสการว่าพระโพธิสัตว์มาแล้ว

ฝ่ายพระโพธิสัตว์เหาะขึ้นบนอากาศ กลับเป็นรูปเดิมของพระโพธิสัตว์ หึ่งเจี้ยเหาะตามขึ้นไปนมัสการบอกว่า พวกข้าพเจ้ามาต่อสู้แก่ปีศาจไม่ทันจะมารับท่านขอได้โปรดอภัยแก่พวกข้าพเจ้าด้วยเถิด บัดนี้พวกข้าพเจ้ามาถูกมารร้ายยากที่จะปราบลงได้ พระโพธิสัตว์บอกว่าสัตว์ตนนี้มันมีฤทธิ์ร้ายแรงนัก ที่มันตอยคนให้เจ็บปวดนั้นคือปลายหางของมัน ตัวมันเป็นปีศาจแมลงป่องเพราะฉะนั้นมันจึงมีพิษที่ปลายหาง เมื่อก่อนอยู่ที่วัดลูขิมย์ฟังพระแสดงธรรม พระยูไลแลเห็นไม่ชอบก็เอาจี๋ปิดมันไป มันหวนกลับมาตอยนิ้วหัวแม่มือพระยูไลเจ็บปวดเหลือจะทน พระยูไลให้เทพบุตรกิมกั๋งจับมัน มันหนีมาซ่อนอยู่แห่งนี้ ท่านอยากจะทำอะไรมาช่วยเอาตมาเข้าใกล้ไม่ได้ แม้ว่าจะช่วยได้ก็รีบไปหาดาวเทพบุตรเบ้ายิดแซกุน อยู่ข้างทิศบูรพาขึ้นดาวดิ่งสั่นลงมา นั่นแหละจึงจะปราบได้โดยง่าย พระโพธิสัตว์บอกให้หึ่งเจี้ยแล้วก็อันตรธานหายไป

หึ่งเจี้ยครั้นพระโพธิสัตว์ไปแล้ว ก็กลับลงมาบอกแก่โป๊ยก่ายซัวเจ๋งว่า พระอาจารย์เรามีดาวช่วยไม่เป็นไร พระโพธิสัตว์ท่านชี้แจงให้พี่ไปบนสวรรค์เชิญดาวเบ้ายิดแซกุนให้ลงมาปราบปีศาจจึงจะได้ พี่จะรีบไปพุดแล้วก็หาไปยังดาวดิ่งสั่นหึ่งเจี้ยตรงเข้าไปยังตำหนักกั๋งมั่งเกง เวลานั้นท่านเบ้ายิดแซกุนไม่อยู่ เพราะให้ไปตรวจชั้นฟ้าหึ่งเจี้ยเห็นไม่อยู่จะถอยกลับออกมา แลไปเห็นพลทหารยืนเป็นแถวข้างหลังนั้น ท่านเบ้ายิดแซกุนกลับมา แล้วหึ่งเจี้ยก็กระทำความับ

เบ้ายิดแซกุน เห็นหึ่งเจี้ยก็ค้ำบตอบแล้ว ถามว่าท่านได้เขียนจะไปข้างไหนหรือ หึ่งเจี้ยตอบว่า ข้าพเจ้ามาหาเงินแลไปช่วยอาจารย์ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่ง เบ้ายิดแซกุนถามว่าจะให้ช่วยอะไรหรือ บัดนี้อยู่ในที่ตำบลใดหึ่งเจี้ยบอกว่า อยู่ที่เมืองไซเหลียงกั๋งตำบลเขาตอกตีซัวถ้ำปีแปดตอง พระโพธิสัตว์กวณิมท่านเสด็จ

มาบอกให้ว่านางปิศาจนั้นมันเป็นแมลงปอง ซึ่งให้ข้าพเจ้ามาหาท่านจึงจะปราบได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาขอเชิญท่านไปช่วยอาจารย์ข้าพเจ้า

เบ้ายิดแซกุนพูดว่า จะเข้าไปกราบทูลเจ๊กเฉียงสองเดັกก็จะเข้าการไป ท่านได้เขียนมาถึงนี้แล้ว ทั้งพระโพธิสัตว์ก็ได้ขี่มาแล้ว ก็ไม่อาจขัดได้ ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะไปพร้อมท่านให้ทันเวลา เห่งเจียมีความดีใจพร้อมกันกับเบ้ายิดแซกุน ออกจากประตูสวรรค์ตั้งที่เหมิงเหาะมาแย่งเขาตอกตึกซัว ครั้นถึงก็พากันลงย้งยอดเขาเดินตรงมาที่หน้าถ้ำ ชัวเจ๋งแลไปเห็นก็ร้องเรียกไ้เปียก่ายว่า พี่เห่งเจียไปเชิญเบ้ายิดแซกุนมาแล้ว ดบียก่ายแหงนหน้าพูดว่า อย่าถือข้าพเจ้าเลยเป็นคนป่วยไข้ เบ้ายิดแซกุนถามว่า ท่านมีความป่วยเจ็บประการใดหรือ ไ้เปียก่ายบอกว่าเมื่อวานนี้ไปรบกับนางปิศาจ ในเวลากำลังรบกันอยู่ ไม่รู้ว่ามันเอาอะไรตอยเอาที่ปากที่หนึ่ง ได้ความเจ็บปวดยังไม่หายจนบัดนี้ เบ้ายิดแซกุนว่า ท่านขยับมาข้าพเจ้าจะรักษาให้ ไ้เปียก่ายก็ขยับมาใกล้ เบ้ายิดแซกุนก็เอามือลูบที่ปากไ้เปียก่ายที่หนึ่งแล้ว เปาที่หนึ่งความเจ็บปวดก็หายทันที ไ้เปียก่ายดีใจที่สุดก็ค่านับสรรเสริญว่าศักดิ์สิทธิ์แท้ๆ เห่งเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะพูดว่า ท่านจินแสช่วยลูบให้ข้าพเจ้าสักที่หนึ่งเถิด เมื่อวานนี้ข้าพเจ้าก็ถูกที่หนึ่งค้อยเบาแต่ยังไม่หายขาด ยังแสบ ๆ ตึง ๆ อยู่วิตกว่าจะแปรปรวนไปอีก ขอท่านจินแสได้ช่วยแก้ไขให้ข้าพเจ้าด้วย เบ้ายิดแซกุนก็เอามือลูบที่กลางกระหม่อมเห่งเจียที่หนึ่งเปาที่หนึ่งด้วยลมปากก็หายไม่เจ็บแสบอีกต่อไป ไ้เปียก่ายนึกโกรธขึ้นมาพูดว่า พี่ไปกำจัดอปีศาจนั้นก็ไปเถิด

เบ้ายิดแซกุนว่าท่านทั้งสองจงไปล่อพ้อให้มันออกมาพ้นจากปากถ้ำ ข้าพเจ้าจะปราบมันเอง เห่งเจียไ้เปียก่ายได้ฟังดังนั้น ก็พร้อมกันลงมายังถ้ำ ถึงประตูไ้เปียก่ายก็เอาคราดสับกระชากประตูหักพังหลายลงทั้งสิ้น แล้วเข้าไปในถ้ำถึงชั้นสองก็เอาคราดสับกระชากพังลงทั้งสิ้น เวลานั้นนางปิศาจจะให้คนแก้มัดพระถังซัมจั๋ง จะใคร่เชิญมาฉันน้ำร้อนน้ำชา พอได้ยินเสียงพังประตูชั้นสองอีกก็กนางก็ลุกขึ้นจับอาวุธเดินออกมาจากที่ ดีไ้เปียก่าย ไ้เปียก่ายยกคราดขึ้นรับ เห่งเจียเอากะบองตีนางปิศาจ นางปิศาจรุกเข้ามาจะแผลงฤทธิ์ เห่งเจียไ้เปียก่ายรู้ที่เกิดอหวนีออกมา นอกถ้ำ เห่งเจียจึงร้องว่าท่านเบ้ายิดแซกุนอยู่ที่ไหนแลไปเห็นเบ้ายิดแซกุนยืนอยู่บนเนินเขา แปลงกายเป็นรูปเดิมคือไก่ใหญ่ตัวหนึ่ง ยืนศิระชะยาวประมาณแปดศอกหันตรงนางปิศาจร้องขึ้นคำหนึ่ง นางปิศาจก็กลายเป็นรูปเดิม คือแมลงปอง เบ้ายิดแซกุนร้องขึ้นขึ้นอีกที่หนึ่งแมลงปองนั้นก็ล้มตายอยู่กับเนินเขานั้น

ไ้เปียก่ายตรงเข้ามาเหยียบกลางหลังดำว้อสิ้วตวยรัจจัน ทำไมมีงจึงไม่แผลงฤทธิ์ไปอีกเล่า ปิศาจกินอนนิ่งไม่ไหวกาย ไ้เปียก่ายก็เอาคราดสับพื้นจนละเอียดไปทั้งสิ้น

ฝ่ายเบ้ายัดแขนเห็นเสร็จธุระแล้วก็เหาะกลับไปยังวิมานสถาน แห่งเจียเห็น
ตั้งนั้นก็คำนับขอบคุณไป ฟัน้องทั้งสามก็พากันเข้าถ้ำพวกคนใช้ของปีศาจก็พากัน
มากุ๊กเข้าคำนับพูดว่า ขอท่านได้โปรดพวกข้าพเจ้ามิใช่ปีศาจมารร้าย พวกข้าพเจ้า
เป็นมนุษย์อยู่ในเมืองไซเหลียงก็กินงานปีศาจจับเอามาทั้งนั้น ท่านอาจารย์นั้นอยู่
ข้างในห้องเสียวบั้งกำลังนั่งร้องไห้อยู่ แห่งเจียพิจารณาดูคนเหล่านั้นก็เห็นว่ามิใช่
ปีศาจจริง จึงเดินเลยเข้าไปข้างในคันทหาอาจารย์

ฝ่ายพระถังซัมจั๋ง เห็นศิษย์มาพร้อมกันทั้งสามคนก็มีความยินดีพูดว่าอาตมภาพ
ผู้เดียวศิษย์ทั้งหลายจึงได้ซึ่งความทุกข์ แล้วถามต่อไปว่าบัดนี้นางปีศาจนั้นเป็นประ
การใด โป๊ยกายบอกว่าอันหญิงนั้น เดิมเป็นแมลงป่องตัวเมีย หากพระโพธิสัตว์
กวนอิมมาบอกให้ไปหาเบ้ายัดแขนลงมาปราบจึงได้ นางปีศาจนั้นข้าพเจ้าสับพัน
ละเอียดแล้ว พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้น มีความขอบคุณพระกวนอิมยิ่งนัก พวก
ศิษย์ทั้งสามก็หาอาหารให้พระอาจารย์ฉันเสร็จแล้วต่างก็พากันกินอิ่มแล้วก็พากัน
ออกจากถ้ำ จึงเรียกพวกหญิงที่ปีศาจจับไว้ นั้น ให้ออกมาแล้วก็ชี้ทางให้กลับไป
ทุกคน แล้วเอาหญ้าฟางทำคอบจุดไฟเผาถ้ำนั้นไหม้เป็นจุณไป ก็นิมนต์อาจารย์ขึ้น
ม้าตัดออกจากใหญ่หมายทิศปราจีน

เดินพลางชมพลางตามแนวป่า แลไปก็เห็นภูเขาสูงก็พากันเดินข้ามเข้าไปทาง
ทิศตะวันตก เป็นเนินลาดเสมอโป๊ยกายจะแผลงฤทธิ์ก็ส่งหาบให้ขวิดเจ้งหาบ โป๊ย
กายก็เอาคราดไล่ฆ่าให้วัง แห่งเจียถามว่านั่นจะทำอะไรกัน โป๊ยกายว่าเวลาก็จวน
จะค่ำ ตั้งแต่ขึ้นเขาเดินมาก็เกือบวันหนึ่งแล้ว ในท้องก็หิวโหยรุ่มรวย ข้าพเจ้าจะ
ใครหาบ้านคนจะได้บิณฑบาตข้าวกินสักมื้อหนึ่ง แห่งเจียได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ถ้ำ
กระนั้นที่จะไล่ฆ่ามันให้ไปเร็ว ๆ ว่าแล้วแห่งเจียก็ชักกระบองออกเดินมาใกล้ฆ่าเอา
กระบองแกว่งหมุนทีหนึ่ง ม้าก็วิ่งดุจลูกเกาทัณฑ์ ถามว่าฆ่าทำไมกลัวแห่งเจียไม่กลัว
โป๊ยกายนั้นเป็นอย่างไร มีคำตอบว่าแห่งเจียแต่ก่อนเมื่ออยู่บนสวรรค์เคยเลี้ยงม้า
ปราบเสียดอกเข็ดดีมือ อาศัยเหตุนี้มาจนทุกวันนี้ม้าก็ต้องยอมกลัววานรทุกตัวไป

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งอยู่บนหลังม้าอโหม่หยุดไม่รู้แห่งที่จะทำประการใด ก็จับบัง
เขียนรั้งกดลงกับอานปล่อยวิ่งไปตามวิสัย ประมาณทางสักสองร้อยเส้นจึงค่อย ๆ
เดินเมื่อกำลังเดินมาได้ยินเสียงม้าล่อเสียงคนร้องกู่ข้างทางคะเนเสียงสักสามสี่สิบคน
แลไปก็เห็นคนเดินออกมา มือถืออาวุธทุก ๆ คนออกสกัดหน้าพระถังซัมจั๋งแล้วถาม
ว่าพระสงฆ์นั้นจะไปข้างไหน พระถังซัมจั๋งให้ออกสันขวัญหนายันั่งไม่อยู่พลัดตกจาก
หลังม้าลงมา ลูกขี้ยืนข้างทางร้องว่าท่านได้อ่องยกชีวิตให้ข้าพเจ้าเกิด

ฝ่ายหัวหน้าโจรสองคนพูดว่า เราไม่ทุบไม่ตีมิสิ่งของอะไรก็เอามาให้เราเสีย
โดยดีแล้วก็ไม่ต้องทุบตี พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็รู้แนวว่าพวกโจร จึงเดินมาพนม

มือพูดว่า อาตมภาพมาจากเมืองใต้ตั้งฝ่ายทิศบูรพา มีรับสั่งพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ให้อาตมภาพไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม จากบ้านเมืองมาหลายปีแล้วแม้มีโลหิตเสียบียงอาหารมาก็หมดสิ้นแล้ว อาตมภาพเป็นสงฆ์ไปถึงไหนก็บิดนขาตเขาฉั่น พอเลี้ยงชีวิตไปเท่านั้น ไม่มีเงินทองข้าวของสิ่งใดเลย ขอท่านได้กรุณาเกิด

ฝ่ายนายโจรทั้งสองพูดว่า ข้าพเจ้าตั้งใจคอยดูจะเสียมาสักทางอยู่ ประารถนาจะประสงค์ทรัพย์สมบัติเงินทองจะให้เราผ่อนผันอย่างไรได้ หากว่าเงินทองข้าวของไม่มีจริงแล้ว เสื้อผ้าก็ควรถอดออกมาให้ และทิ้งม้าไว้ที่นี้แล้ว เราจึงจะปล่อยให้ไปได้ หากไม่ก็ไม่ฟังกัน พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า อันเสื้อผ้านั้นขาดๆ เสียๆ อาตมภาพบิดนขาตเขามาพอพ้นกาย ท่านจะให้ถอดออกจากกายดังนี้ ก็เหมือนฆ่าอาตมภาพเสียเหมือนกัน จะเป็นบาปกรรมแก่ท่านต่อไปหากควรไม่ นายโจรได้ฟังพระถังซัมจั๋งพูดดังนั้นก็โกรธวยไม้พลองตรงมาจะตีพระถังซัมจั๋ง พระถังซัมจั๋งตั้งแต่เกิดมาไม่รู้จักรถรถกลับกลอกเห็นการจวนตัวไม่รู้ที่จะแก้ไขอย่างไรได้ จึงพูดว่าท่านอย่าเพิ่งลงมือ อาตมภาพมีศิษย์มาด้วยข้างหลังมีเงินติดตัวมาสองสามตำลึงรอมมาถึงอาตมภาพจะเอาให้ท่าน

นายโจรพูดว่า สงฆ์ผู้นี้พูดกลับกลอกเอาเชือกมัดเสียจึงจะได้พวกบริวารก็เอาเชือกมัดพระถังซัมจั๋งชักโยงขึ้นบนต้นไม้สูง

ฝ่ายศิษย์ทั้งสามวิ่งตามหลังมา เปียกกายหัวเราะไม่หยุด แล้วพูดว่าพระอาจารย์ห้อยใหญ่ไปตามสบายใจแล้ว ไม่รู้ว่าจะไปถึงไหนเปียกกายเหลือบไปเห็นอาจารย์แขวนห้อยอยู่บนต้นไม้สูง จึงร้องบอกแห่งเจียชัวเจ๋ง ให้ดูว่าอาจารย์ค้อยอยู่ในไหนแล้ว ใจค้ออาจสามารถขึ้นอยู่บนต้นไม้สูงผูกชิงช้าไกวเล่นตามสบายใจ แห่งเจียแลไปเห็นแล้วว่าเจ้าอย่าพูดให้เลอะเทอะ อาจารย์เราถูกแขวนอยู่แล้วมิใช่หรือเจ้าสองคนค้อยๆ เดิน ที่จะรีบไปก่อนหากจะมีเหตุอะไรดอกระมังแห่งเจียก็รีบขึ้นเนินเขาสูงแลไปก็เห็นพวกโจรตั้งอยู่เป็นหมู่ แห่งเจียตีใจพูดว่าดีแล้วลากจะมาถึงแล้ว พูดดังนั้นแล้วก็แปลงตัวเป็นสามเณรน้อยอายุประมาณสิบหกขวบ บนบ่าสะพายห่อผ้าใหญ่เดินตรงมาที่อาจารย์ร้องเรียกว่าอาจารย์นั้นเป็นเหตุอะไร พระถังซัมจั๋งได้ยินเสียงก็จำได้ว่าแห่งเจีย จึงพูดว่าทำไมจึงไม่ช่วยแก่เราเล่า

แห่งเจียถามว่านั่นเพราะเหตุอะไรจึงได้เป็นดังนี้ พระถังซัมจั๋งบอกว่าพวกเหล่านั้นสกัดทางเราไว้มิให้เราไปจะทวงเอาค่าเดินทางสิ่งของไม่มิจะให้เราๆ จึงมัดแขวนไว้อย่างนี้ คอยว่าแห่งเจียมาจะได้คิดดูมีอะไรจะได้ให้เขา เพราะเหตุดังนี้เราจะทำประการใดดีแห่งเจียถามว่าอาจารย์ได้พูดจารับรอง ผ่อนผันไว้แก่เขาอย่างไรบ้างเล่า พระถังซัมจั๋งบอกว่าเขาเร่งรัดจะมาตีมาทุบ อาตมภาพก็ไม่รู้ที่จะแก้ตัวอย่างไร จึงได้อ้างว่าข้าวของมีอยู่ที่แห่งเจีย อย่าเพิ่งทุบตีให้ค้อยสาธุศิษย์ก่อนพวกเหล่านี้จึง

หยุดให้เป็นเวลาที่เข้าคับแค้นจึงได้พูดดังนั้น เหนงเจี๋ยพูดว่าดีแล้วตามอาจารย์พูด
อย่างนี้ก็สมควรถูกต้องแล้ว

ฝ่ายนายโจรและบ่าวไพร่เห็นเหนงเจี๋ยพูดได้ตอบกับอาจารย์ดังนั้นก็พากันตรูเข้า
ล้อม นายโจรเข้ามาใกล้พูดว่าสามเณรอาจารย์นั้นบอกว่า ข้าวของเงินทองอยู่ที่
สามเณร สามเณรจงรีบเอามาให้เราโดยเร็วเราจะยกชีวิตให้ แม้พูดขัดขวางสักครึ่ง
คำไม่พอใจเรา เราจะให้ชีวิตวินาศลงกับพื้นเตี้ยวันนี้ เหนงเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็วางถุงลง
แล้วพูดว่า ท่านอยู่ดีธรรมทั้งหลายไม่ต้องทวงถามไปทำไมกับข้าวของในห่อนี้ มี
ทองคำไม่สู้มากหนักก็สิบแท่ง เงินสักสามสี่สิบแท่งเงินที่ละเอียด ๆ ยังไม่ได้คิด จะ
ต้องประสงค์แล้วจงเอาไปทิ้งห่อเถิด ขอแต่อย่าตีอาจารย์ของอาตมภาพเลย คำ
บุราณท่านย่อมว่าเงินทองเป็นของปลายนเหตุ มีกุศลและบุญย่อมเป็นต้นเหตุ เงิน
ทองเป็นของปลายนพวกอาตมภาพก็เป็นพระเป็นสงฆ์ก็มีแต่เที่ยวบิณฑบาต ขอท่าน
ได้แก่ปลอยอาจารย์ออกมาก่อนแล้ว อาตมภาพจะนำของเหล่านี้มอบให้ท่านทั้งสิ้น

ฝ่ายโจรเหล่านั้นเมื่อได้ฟังเหนงเจี๋ยพูดดังนั้นก็ดีใจ พูดว่าตาสงฆ์แก่เหนียวแน่น
สามเณรเล็กนี่ดีไม่มีเหนียว นายโจรทั้งสองจึงบอกให้พวกบริวารโจรเหล่านั้นแก้มัด
พระดังซ่มจั่งลงมา แล้วก็ขึ้นม้าหนีไป เหนงเจี๋ยเอาแซ่หวดม้าเข้าสองสามที่ม้าก็วิ่ง
ไปทางเก่า เหนงเจี๋ยร้องว่าไปผิดทางแล้ว เหนงเจี๋ยจะฉวยห่อวิ่งตามไป พวกโจรก็
เข้าล้อมสกัดไว้ถามว่าจะไปข้างไหนข้าวของเอาไว้ก่อนอย่าให้ถึงลงมือ เหนงเจี๋ยว่า
ของนั้นจะต้องปันเป็นสามส่วน นายโจรพูดว่าเจ้าเณรน้อยนี่ก็ลักลอบทำกมลอุบาย
แต่พอให้อาจารย์หลุดเท่านั้นของในนั้นมีมากน้อยเท่าใด ถ้ามีมากก็จะแบ่งปันให้
ไปซื้อข้าวผลไม้กิน เหนงเจี๋ยว่าเอาข้าวของที่ไหนมามีเล่า พี่ทั้งสองหากเป็นนายโจร
ไปปล้นที่ไหนได้ข้าวของขอให้มาแบ่งให้แก่ข้าพเจ้าบ้างซึ่งจึงจะชอบ นายโจรได้ฟัง
ดังนั้นก็โกรธแล้วพูดว่าเจ้าเณรนี้ไม่รู้จักความตายเลย ข้าวของก็ไม่ยอมให้กลับจะ
มาขอแบ่งส่วนเอาที่ข้าพเจ้าดูไม้ตะพดลายนี้เถิด นายโจรก็ตีศีรษะเหนงเจี๋ยเจ็ดแปดที
เหนงเจี๋ยก็มิได้แสดงความเจ็บป่วยหน้าตาปรกติดอยู่กลับหัวเราะเสียงดังสนั่นพูดว่า
พี่ดำตังนี่ตีอีกพันทีก็ไม่รู้สึกว่าเจ็บอย่างไร นายโจรเห็นดังนั้นก็ตกใจพูดว่าเจ้าเณร
น้อยคนนี้หัวมันช่างแข็งแรงจริง เหนงเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่าไม่แข็งถึงดังนั้นดอกพูดเล่น
ตามการดั่งนั่นเอง พวกโจรก็ไม่ฟังถ้อยคำตรูเข้ามาสามสี่คนตีเหนงเจี๋ย เหนงเจี๋ยร้อง
ห้ามว่าท่านทั้งหลายอย่าเพิ่งโกรธก่อน รอข้าพเจ้าจะเอาออกมาให้ พูดแล้วเหนงเจี๋ย
ก็ชักออกจากหูกเป็นเข็มปักอันหนึ่งแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนบวชเรียนเงินทองไม่มี
มีแต่เข็มเล่มหนึ่งนี้ให้แก่ท่านเท่านั้น

นายโจรก็นึกเสียใจว่าปลอยพระสงฆ์ที่มีข้าวของไปเสียแล้ว จับสามเณรคนจน
ไว้เราไม่เข้าใจเสียสอยจะเอาเข็มไปทำอะไรได้ เหนงเจี๋ยเห็นนายโจรพูดว่าไม่ต้องการ

ก็จับแกว่งทีหนึ่ง ก็ใหญ่ขึ้นเท่ากระบองอันหนึ่งปักลงยังพื้นแล้ว ร้องบอกว่าท่านทั้งหลายมาดอนเอาไปได้แล้วข้าพเจ้าจะยกให้ นายโจรทั้งสองก็มาลั่นถอน คิดดูก็น่าสงสัย เปรียบประดุจตักแตนจับเสาศิลา ห้างเจียเห็นดังนั้นก็กระโดดมาจับดอนเบา ๆ ก็ขึ้นแล้วเอากะบองชี้พวกโจรว่า พวกเจ้าไม่รู้จักมาโดนเข้าเสียแล้ว

นายโจรโกรธเอาพลองตีศีรษะห้างเจียอีกห้าหกสิบที ห้างเจียก็หัวเราะพูดว่า พวกเจ้าตีข้าเมื่อมือแล้ว ทีนี้จะต้องให้ข้าตีบ้าง ว่าแล้วห้างเจียก็ออกท่ากระบองหวดไปที่หนึ่ง ถูกนายโจรล้มลงกับพื้นสิ้นใจตาย นายโจรอีกคนหนึ่งเห็นดังนั้น ก็ดำว้าอ้ายไล่นี่ไม่รู้จักรรรมนิยม ข้าพของก็ไม่ให้กลับมาฆ่าคนเสียดังนี้ ห้างเจียว่าจงเจียบยับยั้งก่อน คอยเรชาติเสียให้ตายทุกคนให้สิ้นรากเหง้าจึงจะได้ ว่าแล้วห้างเจียก็ยกกระบองหวดไปที่หนึ่งถูกนายโจรล้มลงตายอีกคนหนึ่ง พวกบิรารเหล่านี้ก็ตกใจพากันวิ่งหนีไปทั้งสิ้น

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งกำลังม้าวิ่งกลับไป ก็มาพบปิยกายชิวเจ้ง ปิยกายชิวเจ้งร้องว่าอาจารย์ทำไมเดินมาทางนี้เล่าผิดทางเสียแล้ว พระถังซัมจั๋งชักม้าหยุดแล้วพูดว่า จงรีบไปบอกแก่ห้างเจียว่า อย่าให้ลงกระบองเลย จงเห็นแก่เพื่อนมนุษย์เถิดอย่าทำให้ถึงแก่ความตายเลยปิยกายว่าอาจารย์จงหยุดพักก่อน ข้าพเจ้าจะไปบอกเธอเอง พูดแล้วปิยกายก็รีบวิ่งไปใกล้จะถึง ร้องตะโกนว่าที่ห้างเจีย พระอาจารย์สั่งว่าอย่าตีคนเลย ห้างเจียว่าใครได้ทันตีใครที่ไหนเล่า ปิยกายถามว่าพวกโจรไปข้างไหนหมดเล่าจึงไม่เห็นสักคนเดียว ห้างเจียบอกว่าพวกบิรารของมันเป็นหนีไปหมดแล้ว เหลือแต่นายมันสองคนยังนอนหลับอยู่ ปิยกายเดินเข้ามาใกล้แลดูเห็นคนนอนอยู่ น้ำเมือกอะไรไหลออกมาประอะหัวดังนั้น ห้างเจียบอกว่าที่เพิ่งตีตายหัวสมองทะลันเยื่อออกมา ปิยกายได้ยินดังนั้นก็ตกใจวิ่งกลับไปบอกพระถังซัมจั๋งว่า มันไปทางไหน ปิยกายบอกว่าที่ห้างเจียตื่นนอนตายอยู่สองคน พวกมันเป็นหนีไปหมดแล้ว แต่จะไปทางไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้น ก็ร้อนใจปนว่าน่าแค้นอ้ายลิงแท้ ๆ ใจคอช่างโหดเหี้ยมจริง ๆ ดีเขาจนถึงแก่ความตาย พูดดังนั้นแล้วก็ชักม้ากลับมาพร้อมด้วยปิยกายชิวเจ้งเดินมา ครั้นถึงที่ที่โจรตายนั้นแล้วและเห็นโลหิตออกเลอะพื้นดิน คนตายกินนอนอยู่กับพื้น พระถังซัมจั๋งไม่พอใจจะแลดู จึงสั่งให้ปิยกายเอาไปฝังเสียอาตมภาพจะสวดมนต์สักจบหนึ่ง

ปิยกายว่าอาจารย์เห็นจะผิดดอกกระมัง ก็ห้างเจียตีคนตายจะให้ข้าพเจ้าเป็นสัปเหร่อจะได้หรือ ห้างเจียถูกอาจารย์ว่าใจคอไม่สู้จะสบาย ครั้นได้ยินปิยกายพูดดังนั้น จึงตวาดปิยกายว่าอ้ายชาติบุญยังไม่รีบเอาไปฝังหรือ ประเดี๋ยวจะล่อด้วยกระบองตายตามอ้ายโจรไปอีกศพเดี๋ยวนี้ ปิยกายตกใจกลัวรีบไปข้างเนินเขาเอาคราดสับดินลงขุดหลุมแล้ว แยกเอาศพทั้งสองใส่ลงไปเอาดินกลบแน่นแล้วเอา

ดินมูลขึ้นเสร็จแล้ว พระถังซัมจั๋งจึงหยิบดินจตุรปูอธิษฐานว่า นายโจรจงฟังอาตมภาพจะขออธิษฐาน เหตุคิดถึงसानุศิษย์ของอาตมภาพเพราะพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้มีรับสั่งให้ไปไซที่อาราธนาพระธรรม มาถึงที่นี่พบท่านหลายคน อาตมภาพอ่อนวอนว่ากล่าวแต่ถ้อยคำที่ดี ท่านก็มีได้เชื่อฟัง จึงมาปะแห่งเจียมือร้ายใจกล้า ตีด้วยกระบองถึงแก่ความตาย อาตมภาพสงสารคิดถึงซากศพนอนอยู่กลางดิน จึงให้เปี้ยกายเอาไปฝังแล้วแม้ว่าลงไปยังนรกฟ่องแก่พระยามัจจุราชต้องตามเหตุผลแห่งเจียแซซึ่งอาตมภาพแช่ดินขี้มีตัวอยู่อย่าฟ่องอาตมภาพเลย

เปี้ยกายหัวเราะแล้วพูดว่า อาจารย์ต้องชี้แจงให้หมดจด คือเมื่อเวลาเธอดินนั้นข้าพเจ้าและซัวเจ๋งไม่ได้อยู่ที่นั่น พระถังซัมจั๋งก็กล่าวตามคำเปี้ยกายว่า แม้ว่าฟ่องกิจฟ่องแต่แห่งเจียคนเดียว ที่เปี้ยกายกับซัวเจ๋งนั้นมิได้เกี่ยวข้องกับ แห่งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ท่านอาจารย์ท่านเป็นผู้ใหญ่ช่างไม่มีจิตกตัญญูเลย เพราะเพื่อด้วยอาจารย์ไปอาราธนาพระธรรม ได้ความทุกขุทรมานนั้นเท่าไรแล้ว มาวันนี้ข้าพเจ้าหลังฝังดีใจร้ายตายสองคน ท่านไปชี้สอนให้มันไปฟ่องข้าพเจ้ายังพระยามัจจุราช ข้าพเจ้าตีมันตายก็จริงแต่ท่านไปอาราธนาพระธรรม ถ้าข้าพเจ้าไม่เป็นสานุศิษย์ของท่านตามมาที่ไหนจะได้ตีคนตายเล่า ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะมีคำสั่งบ้างว่าแล้วก็ถือไม้กระบองมาขึ้นข้างหลุมผี กระทั่งสามทีแล้วพูดว่าอ้ายโจรตายโง่ เอ็งจงฟังเราพูดเรายอมให้เอ็งตีเราก่อนเจ็ดที แล้วก็ตีอีกเจ็ดทีแปดทีเราก็ไม่เจ็บไม่ช้าเจ้าทำให้เราได้รับความเดือดร้อนเราจึงได้ดีเจ้าตาย ต่อให้เจ้าไปฟ่องที่ไหนเราก็ไม่กลัวเง็กเซียงฮ่องเต้ท่านรู้จักเรา เทพบุตรทั้งหลายก็เคยชอบกัน ดาวรอบท้องฟ้าก็เป็นเพื่อนแก่เรา เทพารักษ์และพระภูมิเจ้าที่ก็เกรงใจเรา เทพยดาร์กษาจักรวาลก็ชอบกันสนิท ทุก ๆ เขตภูมิเจ้านายศักดิ์สิทธิ์ทั้งพระยามัจจุราชก็เกรงใจทั้งสิ้นตามแต่เจ้าจะไปฟ่องเราเถิดเราไม่กลัวทั้งสิ้น พระถังซัมจั๋งได้ฟังแห่งเจียพูดดังนั้นก็ตกใจจึงพูดว่าอาตมภาพกล่าวคำอธิษฐานดังนั้นก็ปรารถนาจะให้เป็นคนดี ตัวทำไม่จริงถือเอาเป็นจริงดังนั้นแล้ว แห่งเจียพูดว่าอาจารย์ได้พูดไปแล้วก็ช่างเถิด เวลาถึงวันอยู่รีบไปหาที่อาศัยเถิด

พระถังซัมจั๋งจิตก็ยังไม่หายโกรธจึงขึ้นหลังม้า แห่งเจียยังซุ่มในใจอยู่ อาจารย์กับศิษย์ต่างดีแต่หน้าในใจก็ต่างดีเตียนกัน เดินมาสักประเดี๋ยวแลไปข้างหน้า เห็นที่ข้างทางใหญ่เข้าไปในแนวป่านั้นมีหมู่บ้าน พระถังซัมจั๋งเอาแค้นซ้ำพูดว่าพวกเราเข้าไปพักอยู่ที่หมู่บ้านนั้นเถิด แล้วก็พากันเดินเข้าไปถึงที่หน้าบ้าน พระถังซัมจั๋งก็ลงจากม้าเห็นตาเฒ่าคนหนึ่งเดินออกมา พระถังซัมจั๋งจึงทักถามตาเฒ่าจึงถามว่า พระสงฆ์ท่านมาแต่เมืองไหนจะไปข้างไหน พระถังซัมจั๋งตอบว่าอาตมภาพนี้อยู่เมืองไต้ตั้ง จะไปไซที่อาราธนาธรรม มาถึงนี้ก็จวนค่ำจะขออาศัยพักสักคืนหนึ่ง

รุ่งเช้าจะลาไป

ตาเฒ่าพูดว่าหนทางตั้งแต่เมืองท่านมาจนถึงที่นี่มิใช่ใกล้ ทำไมท่านผู้เดียวจึงได้มาถึงที่นี่ได้ พระดั่งซิ้มจิ้งบอกว่าอาตมภาพมีศิษย์มาด้วยสามคนเป็นเพื่อน ตาเฒ่าถามว่าที่สานุศิษย์อยู่ที่ไหนเล่า พระดั่งซิ้มจิ้งเอามือชี้ว่าที่ยืนอยู่ข้างทางนั่นแหละ ตาเฒ่าก็แลไปเห็นทั้งสามคนหน้าตาหยาบคายไม่น่าดูทุก ๆ คน ตาเฒ่าหันกลับจะเข้าบ้าน พระดั่งซิ้มจิ้งยึดไว้แล้วพูดว่าท่านตาจงเมตตาขอให้อาศัยพักสักคืนหนึ่งเถิด

ตาเฒ่าสั่นศีรษะโบกมือพูดว่าไม่ใช่อย่างคน จะเป็นยักษ์มารอะไรก็ไม่รู้ คนหนึ่งคล้ายเงือก คนหนึ่งคล้ายม้าปากยาว คนหนึ่งหน้าคล้ายกับรามสูร เหง้าเจียวได้ฟังตาเฒ่าพูดดังนั้นก็ร้องด้วยเสียงอันดังว่า ที่คล้ายเงือกนั่นคือเหลนของข้าพเจ้าที่หน้าเหมือนม้านั่นคือเหลนของข้าพเจ้าเอง ตาเฒ่าเห็นหน้าตาเหง้าเจียวดังนั้นใจคอไม่สบายจะถอยเข้าบ้าน พระดั่งซิ้มจิ้งจึงตามเข้าไปในบ้าน ข้างในบ้านมียายเฒ่าคนหนึ่งจูงเด็กอายุประมาณสักหกขวบ เดินมาถามว่าจะไรกันที่ไหน พระดั่งซิ้มจิ้งจึงเล่าให้ยายเฒ่าฟังทุกประการว่า อันสานุศิษย์ของอาตมภาพนั้น รูปร่างหยาบคายก็จริง แต่สมาทานถือตามพระพุทธรูปบัญญัติทั้งสามคน ไม่เหมือนคนโหดร้ายทั้งหลายดอก จะกลัวเธอทำไมตายายเฒ่าทั้งสองได้ฟังชี้แจงดังนั้น จึงค่อยหายความกลัวจึงบอกแก่พระดั่งซิ้มจิ้งให้เชิญเข้ามา พระดั่งซิ้มจิ้งจึงเดินออกไปสั่งศิษย์ทั้งสามว่า จงระมัดระวังกิริยาให้เรียบร้อย ศิษย์ทั้งสามก็งูมำพาหาบเข้าไปยังเรือนตาเฒ่า นั่งพักคอยฟังอาจารย์จะใช้สอย

ฝ่ายยายเฒ่ามีจิตศรัทธาจึงจัดแจงยกน้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยง เวลานั้นก็จวนจะโพล้เพล้ คนในบ้านก็จัดแจงตามตะเกียงและโคมไฟสว่างไสว พระดั่งซิ้มจิ้งถามตาเฒ่าว่าท่านทำอะไร อายุได้เท่าใดแล้ว ตาเฒ่าตอบว่าข้าพเจ้าแซ่เอี้ยวอายุได้เจ็ดสิบปีแล้ว พระดั่งซิ้มจิ้งถามว่ามีบุตรกี่คน ตาเฒ่าบอกว่ามีคนเดียวที่ยายแก่จูงมานั่นแหละคือหลาน พระดั่งซิ้มจิ้งขอพบบุตรชาย ตาเฒ่าพูดว่าข้าพเจ้าก็แก่แล้วเลี้ยงลูกคนนี้แสนจะลำบากกับมันวันนี้พอมันไม่อยู่ พระดั่งซิ้มจิ้งถามว่าไปค้าขายที่ไหนหรือ ตาเฒ่าสั่นศีรษะพูดว่าคิดแล้วก็น่าสงสาร แม้ว่าชอบค้าขายก็เป็นบุญของข้าพเจ้า อันกิจการบ้านเรือนไม่เอาเป็นธุระทั้งสิ้น ตั้งใจทำแต่การอภัยศไม่มีความคิด เทียวคบค้าคนพาลตีชิงวิ่งราวสกัดทางขวางหน้ามาคนสารพัดจะเป็นแต่การอกุศลทั้งสิ้น เมื่อห้าวันหายไปไม่เห็นกลับมาจนวันนี้

พระดั่งซิ้มจิ้งไม่ซักถามต่อไปอีก นึกแต่ในใจว่าเห็นจะเป็นอ้ายโจรที่เหง้าเจียวตีตายนั่นดอกกระมัง แล้วพระดั่งซิ้มจิ้งพูดว่าพ่อแม่จิตใจเป็นกุศล เหตุไฉนบุตรจึงได้เป็นไปเช่นนั้น เหง้าเจียวลูกอย่างนี้ไม่ใช่คนดีเลี้ยงไว้ทำไม ข้าพเจ้าจะช่วยจับตี

เสียให้ตายจะได้ไม่ต้องเป็นทุกข์ ตาเดมาว่าข้าพเจ้าก็อยากจะให้มันพ้นทุกข์ไปเสียชดด้วยผู้คนที่ไม่มีจึงต้องนั่งอยู่ไว้มันเพื่อให้ช่วยกลบดินให้ข้าพเจ้าเมื่อภายหลังชั่วเจ้งเปียกกายได้ฟังตาเดมาว่าดังนั้นก็หัวเราะพูดว่า พี่เห้งเจียอย่าพูดสนุกปากไปขอण्याท่านตาสักมัดหนึ่ง หาที่ปลาดนอนพักพุงนี้จะได้ไป ตาเดมาได้ยินดังนั้นก็นำพาอาจารย์กับศิษย์ทั้งสี่คนออกไปที่สวน ชี้ให้อาศัยอยู่ที่กระท่อมน้อยแล้วตาเดมาก็กลับเข้าบ้านพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ก็พักนอนอยู่ที่นั่น

ฝ่ายพวกโจรนั้น ลูกตาเดมากับพรรคพวกอยู่ในหมูนั้นด้วย เมื่อเวลาเช้าเห้งเจียตื่นนายโจรตายเสียสองคน พวกบริวารเหล่านั้นก็พากันชุกซ่อนวิ่งหนีเอาตัวรอด พอเวลายามสามมารวมกันเป็นหมูมาเคาะประตูเรียกตาเดมา ตาเดมากำลังนอนได้ยินก็เดินออกมาเปิดประตู ได้ยินพวกโจรบอกว่าหัวข่าว ๆ ฝ่ายลูกชายตาเดมาก็ไปในบ้านเรียกลูกเมียตื่นขึ้นหุงข้าวต้มแกง ก็เลยไปหลังสวนหอบฟืนเข้ามาแล้วถามภรรยาว่าม้าขาวที่หลังสวนนั้นของใคร ภรรยาบอกว่าม้าของพระสงฆ์ที่ท่านมาจากเมืองใต้ถึงจะไปอาราธนาพระธรรม เมื่อเย็นนี้ท่านมาขออาศัยพักนอน พ่อแม่เลี้ยงดูเธอแล้ว จึงชี้ให้อาศัยกระท่อมน้อยนอน

ลูกตาเดมาได้ยินดังนั้นก็ดีใจออกไปนอกบ้านตบมือหัวเราะบอกแก่พวกกันว่าเหมาะแล้ว ๆ คนพยาบาลแก่พวกเราอยู่ในบ้านเราพวกเหล่านั้นถามว่า คนพยาบาลใครที่ไหน ลูกตาเดมาบอกว่าพวกพระสงฆ์ที่ตายนั่นเป็นไรเล่า บัดนี้มาอาศัยนอนอยู่ที่ในสวนหลังบ้านเรากำลังนอนหลับ พวกโจรพากันพูดว่าดีแล้ว ๆ จับเอาตัวให้ได้แล้วสับฟันให้เนื้อปนละเอียด จะได้แก้แค้นแทนให้นายเรา ลูกตาเดมาห้ามว่าอย่าเพิ่งรีบร้อน จงพากันออกไปลับมิดให้คมก่อน

ฝ่ายตาเดมาแอบได้ยินพวกโจรคิดกันดังนั้น จึงค่อย ๆ เดินออกไปสวนปลุกพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ทั้งสามให้ตื่นขึ้นแล้ว บอกว่าพวกโจรนั้นพาพวกมามากหลายคน รู้ว่าพวกท่านมาพักอยู่ที่นี้มันจะคิดฆ่าพวกท่าน ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าท่านมาจากเมืองไกล ไม่พอใจจะให้ฆ่าท่าน จงรีบเก็บข้าวของข้าพเจ้าจะส่งท่านให้ทางหลังสวน พระถังซัมจั๋งได้ฟังตาเดมาบอกดังนั้นก็ขอบคุณเป็นที่สุด ตาเดมาก็กลับมานอนต่อไป

ฝ่ายพวกโจรครั้นลับหอกดาบแล้ว ก็พากันมากินข้าว เวลานั้นพออย่างเข้ายามสามแล้วก็พร้อมกันต่างถืออาวุธต่าง ๆ ตรงมายังหลังบ้านที่สวนแลไปไม่เห็นคน จึงจุดได้คบคั้นหอรอบสวนก็ไม่เห็น เห็นประตูหลังบ้านเปิดทิ้งอยู่ จึงพูดกันว่าเห็นจะหนีไปทางนี้ ก็พากันให้ร้องไล่ตามไปจนเวลาตะวันขึ้นก็ยังเร่งรีบไล่ตาม

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งเมื่อออกจากประตูสวนก็รีบเดินมาได้ยินเสียงให้ร้องมาตามหลัง จึงหันมาแลดูเห็นเป็นหมูประมาณสักสามสิบคน ล้วนมีมือถืออาวุธวิ่งตามมาจึงพูดแก่ศิษย์ทั้งสามว่าเราจะทำอย่างไรดี เห้งเจียว่าจงวางใจเถิด ข้าพเจ้าจะจับเป็น

ธูระป้องกันปราบปรามเอง พระดั่งซิ้มจิ้งจึงว่าเหิงเจียทำแต่พอให้เช็ดหลาบเกรงกลัว แล้วถอยไปเท่านั้น อย่าทำให้ถึงแก่ล้มตายเลย

ครั้นพวกโจรโล่มาใกล้เข้าแล้ว เหิงเจียก็ชักกระบองหันหน้ามาสกดตามว่า ท่านทั้งหลายจะพากันไปข้างไหน พวกโจรดำว้าอ้ายพวกหัวโล้นมึงจงใช้ชีวิตของ นายกู ค่าแล้วต่างคนก็เข้าล้อมเหิงเจีย เหิงเจียก็เอากะบองฟาดซ้ายฟาดขวา พวกโจรก็ล้มราบลงไปทั้งสิ้น บ้างก็ตายบ้างก็เจ็บบ้างก็ลุกวิ่งหนีไป พระดั่งซิ้มจิ้งอยู่ บนหลังม้า เห็นเหิงเจียตีคนตายหลายคน ไม่อยากจะเห็นก็รีบขับม้าเดินไป โป๊ยก่ายชั่วเจ็งก็วิ่งติดตามไป เหิงเจียจึงถามพวกโจรที่ถูกเจ็บว่า คนไหนเป็นบุตรตา เต๋า พวกโจรเจ็บคราวร้องบอกว่าคนที่สวมเสื้อสีเหลืองนั่นแหละบุตรตาเต๋า เหิงเจียตรงมาฉวยมีดตัดเอาศีรษะหัวขึ้นเลือดกำลังสดไหลอยู่ เหิงเจียก็รีบเดินตามมา ทันพระดั่งซิ้มจิ้ง ยกศีรษะขึ้นบอกพระอาจารย์ว่าศีรษะนี้คือศีรษะของบุตรตาเต๋า อ้ายคนออกตัญญูข้าพเจ้าตัดเอาศีรษะมา

พระดั่งซิ้มจิ้งเห็นดั่งนั้นก็ตกใจสิ้นสติพลัดตกจากหลังม้า ครั้นได้สติจึงดำว้า อ้ายชาติติลิ่งมึงเหมือนฆ่าเราจรีบเอาไปให้พัน โป๊ยก่ายก็เอาศีรษะนั้นไปกลบดินเสีย ชั่วเจ็งจึงเข้าประคองอาจารย์ขึ้นม้าพระดั่งซิ้มจิ้งร้ายพระคาถาก็จับรัด ศีรษะเหิงเจียเจ็บปวดหมุนคว่ำลงกับพื้น เหิงเจียร้องว่าพระอาจารย์ผิดพลั้งอย่างไร ก็จึงพูดจากันเกิด อย่าทำแก่ข้าพเจ้าดังนี้ พระดั่งซิ้มจิ้งจึงพูดว่า ไม่มีเรื่องอะไร ไม่ให้เจ้าตามเราไปอีกจงกลับเถิด เหิงเจียกำลังเจ็บอุตสาห์พูดว่าทำไมพระอาจารย์ จึงไล่ให้ข้าพเจ้ากลับแล้ว พระดั่งซิ้มจิ้งพูดว่าอ้ายคนร้ายไม่ใช่คนตั้งใจจะไปอาวราณา พระธรรม เมื่อวานนี้ท่านนายโจรตายเสียสองคน เราก็กังใจว่าคนไม่มีเมตตาจิต จนถึงบ้านตาเต๋มาได้พึ่งเขาให้ข้าวให้น้ำและพักอาศัยนอน ทั้งเขายังได้เปิดประตู ให้หนีพ้นภัย แม้ว่าลูกจะชั่วร้ายอย่างไรก็ไม่ควรจะไปตัดเอาศีรษะเขามาทำไมหา ไซ่เหตุไม่ เราได้สั่งสอนอยู่เสมอ ๆ จิตใจก็ไม่มีเมตตาสักเท่าเส้นผม เราจะเอาเจ้า ไว้ทำไม เจ้าจรีบไปเสียโดยเร็วอย่าให้ถึงแก่ร้ายคาถาอีก เหิงเจียจึงว่าอาจารย์อย่า ร้ายคาถาเลยข้าพเจ้าจะไป ว่าแล้วก็เหาะขึ้นบนเวหา

ฝ่ายเหิงเจียลอยอยู่บนกลางอากาศ คิดจะกลับไปยังถ้ำเดิมของตัว ก็นึกอายน แก้วพวกลิงบริวาร แต่ตริกตรองอยู่นานจะไปจะอยู่ที่แสนยาก จึงคิดขึ้นมาได้ว่าอย่า กระนั้นเลย เรากลับไปหาอาจารย์ดูอีกสักครั้งหนึ่งเห็นจะดี คิดดั่งนั้นแล้วก็ลดลง มายังพื้นดินเข้ามายืนอยู่ตรงหน้าพระดั่งซิ้มจิ้งแล้วพูดว่า ขอพระอาจารย์ยกโทษ ให้แก่ข้าพเจ้าเถิด สืบต่อไปภายหน้าข้าพเจ้าจะไม่ทำอีกต่อไปพระดั่งซิ้มจิ้งไม่ได้ ตอบว่ากระไร ชักม้าหยุดร้ายคาถา เหิงเจียเจ็บปวดก็ล้มลงกับพื้น พระดั่งซิ้มจิ้ง ถามว่าทำไมยังไม่ไปให้พัน ยังจะกลับมาพันผูกอาตมาทำไม เหิงเจียร้องว่า อาจารย์

อย่าร้ายคาถาเลย ข้าพเจ้าจะชี้แจงให้ท่านฟัง ข้าพเจ้าวิตกว่าไม่มีข้าพเจ้าจะไป ด้วย อาจารย์ไปจะไม่ถึงไซอิ๋ว

พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งโกรธมากขึ้น ตาว่าอายุชาติสิงโหดร้ายฆ่าสัตว์ ตัดชีวิตไม่มีดี แม้ว่าเราจะไปถึงหรือไม่ถึงก็ไม่เกี่ยวอะไรแก่เจ้าจงรีบไปให้พ้น ถ้าขึ้นอยู่ข้าเราจะร้ายคาถาไม่หยุดเห็งเจ็ยเห็นอาจารย์ไม่มีความอาลัยแล้วที่สุดที่จะคิดอ่านชี้แจงพูดจาต่อไป จึงเหาะขึ้นบนเวทาก็นึกขึ้นได้ว่าสงฆ์ซึ่งไม่คิดถึงคุณของเราเลย จำเราจะไปหาพระกวนอิมเล่าให้ท่านฟัง คิดดังนั้นแล้วก็เหาะตรงไป ยังน้ำไฉ้ บัดเดียวใจก็ถึงน้ำไฉ้ เห็งเจ็ยก็เข้าไปยังสำนัก ครั้นถึงประตูใหญ่มีบัตจากับเสี้ยนใช้นำพาไปหาพระโพธิสัตว์ เห็งเจ็ยก็เดินตามเข้าไป เหลือบขึ้นไปเห็นพระโพธิสัตว์นั่งอยู่บนแท่น เห็งเจ็ยก็ยกตัวกราบนมัสการลงกับพื้นแล้ว ก็ร้องให้สะอึกสะอื้น พระโพธิสัตว์เห็นดังนั้นก็ให้บัตจายูงขึ้น พระโพธิสัตว์จึงถามว่า เห็งเจ็ยมีความขัดข้องอย่างไรหรือจงบอกมาให้เราแจ้ง อาตมาภาพจะได้แก้ไขให้

เห็งเจ็ยร้องให้พลางพูดพลางว่า ข้าพเจ้าตั้งใจได้รับแต่ความทุกข์ยาก ฟังพระบารมีท่านปลดเปลื้องความทุกข์ร้อนให้ และให้ข้าพเจ้าตามรักษาพระถังซัมจั๋งไปไซอิ๋ว เพื่ออาราธนาพระธรรม ข้าพเจ้าก็ตั้งใจหาได้คิดแก่ร่างกายและชีวิต ปลดเปลื้องมารร้ายให้แก่เอกก็เพราะความปรารถนาจะใคร่ได้มรรคผลในเบื้องหน้า ลบล้างความผิดที่ได้กระทำไว้แต่ปางก่อน พระถังซัมจั๋งเป็นคนออกตัญญูไม่รู้จักบุญของข้าพเจ้า มาหลงด้วยจิตอกุศลมิได้ตรึกตรองให้เห็นดำและขาวมาขับไล่ข้าพเจ้ามิให้ติดตามไปดังนี้ พระโพธิสัตว์ถามว่าการดำขาวนั้นเป็นอย่างไร จงแสดงซึ่งเหตุผลให้เราฟังดูจะเป็นประการใด เห็งเจ็ยจึงยกเหตุที่ฆ่าพวกโจรและบุตรตาเม่านั้น ให้พระโพธิสัตว์ฟังทุกประการ

พระโพธิสัตว์จึงพูดว่า พระถังซัมจั๋งถือมั่นในสันดานโดยความกุศลไม่มีความประมาท ไม่ทำสัตว์ที่มีชีวิตและวิญญาณให้ตกลงไปเห็งเจ็ยถึงมีฤทธิ์อาภุภาพเหาะเหินเดินอากาศได้ก็จริง อันลูกตาเม่าผิดก็จริงแต่ยังเป็นส่วนมนุษย์ หากจะตัดสินโดยความตรง ข้อผิดนั้นจะตกอยู่แก่เห็งเจ็ย เห็งเจ็ยก็กราบลงร้องให้ว่า แม้ข้าพเจ้ามีความผิดไม่ชอบธรรมก็จะต้องเอาคุณหักโทษ ไม่ถึงแก่เหตุที่จะไล่ข้าพเจ้า ขอพระบารมีได้กรุณา ท่านร้ายพระคาถาดอนมงคลบนศีรษะข้าพเจ้าออกคืนให้ท่าน ปลอยข้าพเจ้ากลับไปยังถ้าจี้ยเสียมตองเถิด พระโพธิสัตว์หัวเราะแล้วพูดว่า อันห่องมงคลนั้นของพระยูไลให้มา อาตมาไม่มีคาถาอะไรจะดอนได้ เห็งเจ็ยว่าถ้าดังนั้นข้าพเจ้าจะขอกราบลาไป พระโพธิสัตว์ถามว่าท่านจะไปข้างไหน เห็งเจ็ยว่าจะไปไซอิ๋วหาพระยูไลให้ดอนมงคลนี้ออก พระโพธิสัตว์พูดว่า เห็งเจ็ยจงรอก่อน อาตมาภาพจะเส็งญาณดู สมาโทษให้อย่างไหนจะดี

พระโพธิสัตว์จึงนั่งบัลลังก์บัว เข้าที่แผ่ชายญวนสำรวจสามคนเข้าแล้ว เอาปัญญาจักขุเล็งดูรอบ บัดเดี๋ยวก็ออกจากตนพูดว่าเหิงเจียบัดเดี๋ยวพระดังซั่มจั้ง จะได้รับความคับแค้นถึงตัว ไม่ช้าก็จะต้องตามมาหาตัวเหิงเจียที่นี่ จงคอยอยู่ที่นี้ก่อนเถิด ไร้อาตมภาพจะบอกแก่พระดังซั่มจั้ง ให้เหิงเจียไปไซที่ด้วยจึงจะสำเร็จมรรคผลเหิงเจียได้ฟังพระโพธิสัตว์ดังนั้น จึงยกมือขึ้นนมัสการยืนคอยอยู่ข้างหลัง ฝ่ายพระดังซั่มจั้งตั้งแต่ไล่เหิงเจียไปแล้ว ก็ให้เปี้ยก่ายจงม้าซัวเจ๋งหาบของรีบเดินไป เดินทางมาได้ห้าสิบโยชน์ พระดังซั่มจั้งยอมม้าหยุดร้องบอกศิษย์ว่า ตั้งแต่เมื่อคืนนี้ยามสามออกจากบ้านตาเตมา และทั้งถูกเหิงเจียทำการไม่พอใจให้ล้มเสีย เวลาที่จวนเพลทองออกหิวและอยากน้ำ แผลอะไรจะไปบิณฑบาตมาให้กินเล่า

เปี้ยก่ายพูดว่า นิมนต์ท่านลงจากหลังม้าหยุดพักคอยข้าพเจ้าจะไปบิณฑบาตเอง พระดังซั่มจั้งได้ฟังเปี้ยก่ายว่าดังนั้นก็ลงจากม้านั่งพักคอยอยู่ เปี้ยก่ายก็เหาะขึ้นกลางอากาศมองดูรอบทั้งแปดทิศแล้วก็ลงยังพื้นบอกแก่อาจารย์ว่า ไม่มีที่จะบิณฑบาตเพราะบ้านเรือนไม่มีพระดังซั่มจั้งพูดว่า แม้ไม่มีข้าวกินก็หาแต่น้ำมากินแก้หายอยากก่อนเถิด เปี้ยก่ายว่าข้าพเจ้าจะไปหาน้ำ ว่าแล้วก็ฉวยบาตรเหาะไป

ฝ่ายพระดังซั่มจั้งนั่งคอยอยู่ข้างทางหลายชั่วโมงก็ไม่เห็นเปี้ยก่ายกลับมา พระดังซั่มจั้งเวลานั้นอยากน้ำ น้ำลายแห้ง ทั้งหิวทั้งอยากน้ำทุรนทุรายไม่มีความสุข ซัวเจ๋งคอยเปี้ยก่ายไม่เห็นมา ก็เอาหาบวางลงแล้วพูดว่า พระอาจารย์คอยอยู่ก่อน ข้าพเจ้าจะไปหาน้ำ พระดังซั่มจั้งนั่งร้องไห้พูดไม่ออก ซัวเจ๋งก็เหาะไป ฝ่ายพระดังซั่มจั้งนั่งแต่ผู้เดียวในทันใดนั้น ได้ยินเสียงตึงตึงพระดังซั่มจั้งตกใจแลไปดูเห็นเหิงเจียคุกเข่าอยู่ข้างทางสองมือยกคนโทน้ำมาถวาย พูดว่าอาจารย์ไม่มีข้าพเจ้า จะได้น้ำมาจากไหน น้ำนี้เย็นใสดีนิมนต์อาจารย์ฉันแก้อยากก่อน แล้วข้าพเจ้าจะไปบิณฑบาตมาถวาย พระดังซั่มจั้งได้ฟังดังนั้นพูดว่าแม้ว่าเราจะตายโดยความอยากน้ำก็ตามเถิด ซึ่งว่าน้ำของเจ้าเอามาเราไม่ต้องการ จงรีบไปเสียให้พ้น เหิงเจียพูดว่าไม่มีข้าพเจ้าไปไซที่จะไปไม่ได้ พระดังซั่มจั้งพูดว่าไปไม่ได้ก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรแก่เจ้า อ้ายชาติติลยังไม่มีไปให้พ้นมากวนเราทำไม ฝ่ายเหิงเจียก็มีความโกรธขึ้นหน้าตาดว่าตาซัวแว่ก็มีใจอาธรรมทำหยาบซ้ำแก่เรามากแล้ว ก็ยกไม้กระบองเหล็กหวดถูกกระดุกสันหลังพระดังซั่มจั้งทีหนึ่งก็ล้มคว่ำสลบอยู่กับที่ เหิงเจียก็เอาถุงย่ามที่ใส่ข้าวของไปหมดแล้ว ก็เหาะไปไม่รู้ว่าจะไปทางไหน

ฝ่ายเปี้ยก่ายเหาะไปข้างซอกเขามีเรือนอยู่หลังหนึ่งเดิมเขาสูงบังอยู่แลไม่เห็น ครั้นเหาะมาข้างหน้าเขาก็แลเห็นบ้านเปี้ยก่ายคิดในใจว่าเรารูปร่างอย่างนี้จะเข้าไป

บิณฑบาตเห็นจะไม่ได้ข้าว จำเราจะแปลงกายเสียเห็นจะดี คิดดังนั้นแล้วก็ลงยังพื้นรำยคาถาแปลงเป็นรูปพระสงฆ์นิโรธรูปหนึ่งเดินเข้าไปยังประตูบ้าน ร้องเรียกว่าท่านเจ้าทานยังมีข้าวสุกเหลืออยู่บ้างหรือ คนเดินทางมามีความอดอยากอาตมภาพบิณฑบาตพอให้อาจารย์ฉันสักมื้อหนึ่ง ในบ้านนั้นผู้ชายออกไปนาเหลือแต่ผู้หญิงสองคน เห็นพระสงฆ์มาบิณฑบาตมีกิริยาป่วยไข้ดังนั้นก็เอาข้าวสุกออกมาถวายให้เต็มบาตร โป๊ยกายก็กลับแล้วแปลงรูปตามเดิมเดินมาตามทางเก่าพบชิวเจ๋ง จึงให้ชิวเจ๋งเอาผ้าห่อข้าวเอาบาตรไปตักน้ำได้แล้วก็พากันกลับมาหาอาจารย์ ครั้นมาถึงเห็นพระอาจารย์นอนหลับอยู่กับดิน ม้าก็ยืนกระต๊อบเท้าอยู่ข้างทาง ฝูงยามข้าวของก็สูญหายไปหมด โป๊ยกายเห็นดังนั้นก็ทูลบอกพูดว่าไม่ต้องตรีกตรอง นี่คืออ้ายพวกโจรที่เหิงเจียตีมัน ๆ ยังเหลืออยู่จึงตามมาฆ่าอาจารย์เราดังนี้ มันเอาข้าวของไปหมด ชิวเจ๋งเอาม้ามาผูกแล้วก็เข้าประคองอาจารย์ร้องให้ พระถึงล้มจึงได้สติพลิกตัวฟื้นขึ้นเห็นในปากไอออกร้อน ๆ และที่หน้าอกก็ยังร้อน โป๊ยกายชิวเจ๋งก็ร้องเรียกพระอาจารย์ พระถึงล้มจึงรู้สึกจึงบอกโป๊ยกายชิวเจ๋งว่าอาตมภาพยังไม่ตายดอก โป๊ยกายก็เข้าประคองให้นั่ง พระถึงล้มจึงบ่งบอกว่าอ้ายชาติสิงฆะมันมาทำเราดังนี้ ชิวเจ๋งโป๊ยกายถามว่าอ้ายชาติสิงฆะที่ไหนมาทำแก่พระอาจารย์ พระถึงล้มจึงกินน้ำแล้ว พูดว่าสานุศิษย์ทั้งสองไปแล้ว เหิงเจียก็มารบกวณจะใคร่ขอร่วมไปไซที่ด้วย อาตมภาพไม่รับรองเป็นอันขาด มันโกรธจึงเอากระบองตีแล้วเก็บเอาฝูงยามข้าวของไปหมด โป๊ยกายได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธคิดว่า อ้ายสิงฆะมันสามารถทำแก่อาจารย์ได้ถึงเพียงนี้พูดดังนั้นแล้ว จึงสั่งให้ชิวเจ๋งอยู่เฝ้าอาจารย์ เราจะไปทวงตามเอาฝูงยามและข้าวของ ชิวเจ๋งว่าพ้อยาพิงง่วนวายเราคิดให้อาจารย์ไปพักที่บ้านนั้นก่อน จะได้หาน้ำร้อนน้ำชาให้เธอฉันแล้วจึงค่อยไป โป๊ยกายพยุງอาจารย์ขึ้นม้า แล้วก็พากันเดินมายังบ้านบิณฑบาตนั้น ครั้นถึงประตูบ้าน ในบ้านนั้นยังเหลือแต่ยายเฒ่าคนเดียว แลเห็นอาจารย์กับศิษย์พากันมา ก็หลบเข้าไปในบ้านบอกว่าไม่มีคนอยู่ เชิญไปที่อื่นเถิด

พระถึงล้มจึงได้ยืนดังนั้นก็เกาะโป๊ยกายลงจากม้าแล้ว เดินมาข้างประตูปราศรัยพูดว่า ท่านยายได้กรุณาด้วยเถิด อาตมภาพมีศิษย์สามคนพร้อมใจกันจะไปไซที่บัดนี้ศิษย์คนใหญ่มันคิดร้ายใจพาล อาตมภาพไล่มันให้กลับไปเสียก็ไม่รู้เลย ว่าเธอจะมาทำร้ายอาตมภาพ คือได้มาตีเอาที่หนึ่งแล้วก็ลักเอาฝูงยามข้าวของไป อาตมภาพจะให้ไปตามเอาของจะพักอยู่กลางทางก็ไม่สมควร จึงได้มาจะขออาศัยที่บ้านท่านยายพอให้ไปทวงของมาได้แล้ว อาตมภาพก็จะลาไปไม่อยู่ช้า

ยายเฒ่าพูดว่าเมื่อกี้ก็มีพระสงฆ์มาบิณฑบาตว่าอาจารย์อยู่เมืองได้ถึงจะไปไซที่นี่ทำไมจึงมีมาอีกเล่า โป๊ยกายได้ฟังยายเฒ่าพูดดังนั้น อดไม่ได้ก็หัวเราะแล้วพูด

ว่าที่พระสงฆ์มาบิณฑบาตนั้นคือตัวข้าพเจ้าเอง เพราะรูปกายข้าพเจ้าหยาบคาย วิดกกลัวจะไม่ให้ข้าว จึงต้องแปลงตัวเป็นพระสงฆ์มาบิณฑบาต ท่านยายไม่เชื่อ จงดูที่หน้าห้องข้าพเจ้า ไซอิ๋วที่ท่านยายทำบุญไปหรือไม่ใช่ ยายเฒ่ามาพิเคราะห์ ใจดูข้าวก็จำได้ว่า ข้าวของตัวที่ท่านบุญไป ยายเฒ่าจึงนิมนต์ให้เข้าพักในบ้าน

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ก็พากันเข้าไปพักในบ้านยายเฒ่าก็ยกน้ำร้อนน้ำชา มาถวาย ข้าวเจงเอน้ำร้อนปนกับข้าวสุกให้อาจารย์ฉันสองสามคำ พระถังซัมจั๋งถามว่าใครจะไปตามเอาข้าวของไปเปียกกายว่าข้าพเจ้าจะไปเอง พระถังซัมจั๋งว่าเปียกกายไปไม่ได้ เพราะไม่ชอบกันทั้งจะพูดจาก็หยาบคาย หึงเจ็ยเป็นคนดุร้ายจะเสียการ ให้ข้าวเจงไปจึงจะได้ ข้าวเจงก็รับว่าจะไป พระถังซัมจั๋งจึงสั่งว่าถ้าไปถึงแล้ว แม้ว่าเธอยอมคืนถุงย่ามให้มาจงทำเคารพพนอบขอบขอบคุณ หากเธอไม่ให้ก็อย่าสู้รบโต้ตอบ จงรีบข้ามไปหาพระโพธิสัตว์กวนอิม เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้ท่านฟัง นิมนต์ท่านไปถามเธอชำระให้

ข้าวเจงรับคำสั่งแล้วก็ร้ายกาจรีบเหาะตรงไปยังทิศบูรพา หมายถึงช่วยก๊วยซัว ข้าวเจงเหาะมาได้สามวันสามคืนก็มาถึงเขาช่วยก๊วยซัวก็ลงยังยอดเขาเดินมายังถ้ำ ฉุยเหลี่ยมตอง ข้าวเจงแอบเข้าไปใกล้พิศดูก็เห็นหึงเจ็ยนั่งอยู่บนแท่นศิลา สองมือ กำลังคลี่แผ่นหนังสืออ่านว่าชมพูทวีปเมืองใต้ถึง ข้าพเจ้าครองราชสมบัติเป็นเจ้าปกครองบ้านเมืองตั้งอยู่ในทิศพิทธราชธรรม มีเหตุด้วยวิญญานจิตของข้าพเจ้าลงไปยังเมืองนรก ขอบใจท่านพระยามัจจุราชได้ส่งวิญญานกลับคืนมายังมนุษย์โลก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงทำมหากุศลแผ่อุทิศไปให้แก่พวกที่ต้องทรมานทุกขในนรก นั้นให้พ้นจากโทษ เวลานั้นมีพระโพธิสัตว์กวนอิมเสด็จมาชี้แจงว่า ที่ประเทศไซทิมิพระไตรปิฎกธรรม มีอภินิหารกุศลอาจโปรดพวกที่ตกอยู่ในอบายภูมิให้พ้นโทษได้ ข้าพเจ้าจึงให้พระสงฆ์แซ่ตันชื่อเหียนจิง เป็นพระถังซัมจั๋งไปยังประเทศไซทิมิหาพระไตรปิฎกธรรมอันวิเศษ จะได้อาราธนามายังเมืองใต้ถึง แม้ว่าข้ามไปไซทิมิทุกๆ เมือง ขอให้เห็นแก่การกุศลดูตามหนังสือเดินทางฉบับนี้ จงปล่อยให้ไปโดยสะดวกเถิด เมืองใต้ถึงพระเจ้าเจงกวนเสวยราชสมบัติได้สิบสามปีประทับตราแก้วดวงตั้งแต่ออกจากเมืองไป ข้ามทุก ๆ เมืองมาตามทางได้สามุศิษย์สามคน คนใหญ่ชื่อซิงหงอคงหึงเจ็ย คนที่สองชื่อหงอเหงแซ่ตือเปียกกาย คนที่สามแซ่ซิวชื่อหงอเจ็งซิวเจงอานดังนี้ตั้งแต่ต้นจนปลาย ข้าวเจงแอบได้ยืมก็รู้ว่าหนังสือเดินทางของอาจารย์ จึงเดินเข้าไปใกล้ร้องเรียกที่หึงเจ็ยหนังสือเดินทางของอาจารย์ที่อ่านทำไม

หึงเจ็ยก็เงยหน้าแลไปจำข้าวเจงไม่ได้ จึงร้องให้จับตัวพวกบริวารวานรก็เข้าล้อมจับข้าวเจงลากมาหาหึงเจ็ย หึงเจ็ยตวาดว่าเจ้าอยู่ที่ไหน จึงบังอาจมาแอบดูในที่ของเรา ข้าวเจงเห็นว่าหึงเจ็ยแปรปรวนทำไม่รู้จักรู้จึงเคารพพูดว่า อันส่วนพี่น้อง

พระอาจารย์ท่านไม่พอใจมีความขุนเคืองไล่พี่เสียมิให้ติดตามไปด้วย เมื่อเวลานั้นน้องก็ยังมีได้ขอร้องต่ออาจารย์ ครั้นข้าพเจ้ากับปิยก่ายไปหาข้าวหาน้ำอยู่ข้างนี้ พี่มีใจมาหาอาจารย์อีก ท่านก็ถือมานะมันไม่ให้ไป พี่เอาระบอบของตีอาจารย์ ล้มคว่ำลงกับพื้นแล้ว ก็เอาถุงย่ามข้าวของมาเสีย บัดนี้ข้าพเจ้าช่วยอาจารย์ขึ้น แล้วจึงมาตามกราบเท้าพี่ แม้ว่าพี่คิดถึงเมื่อครั้งได้ออกจากเขาได้พันทุกซ์แล้วนั้น เอาถุงย่ามกลับไปหาอาจารย์แล้ว จะได้พร้อมกันไปไซที แม้ว่าพี่ไม่ไปก็ขอแต่ถุงย่ามให้ข้าพเจ้าเอาไป พี่อยู่ที่นี้รับซึ่งความสุข อย่างนี้ก็จะดีทั้งสองฝ่าย

เหิงเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะก๊ากใหญ่ พูดว่าซัวเจ๋งคิดดังนั้นไม่ถูกใจเรา เราคิดว่าตีพระถังซัมจั๋งและเอาถุงย่ามมา ไม่ใช่จะไม่คิดไปไซที เราก็มิใช่จะอยากอยู่ที่นี้ เราอ่านหนังสือเดินทางให้คล่องแล้วเราก็จะไปไซทีเอง อาราธนาพระไตรปิฎกธรรมส่งไปเมืองใต้ดังให้สำเร็จโดยลำพังของเราเอง ให้แพร่หลายในชมพูทวีปรู้ทั่วกันจะได้ยกย่องเราเป็นพระมหाराชครู ชื่อเสียงเราจะได้ปรากฏต่อ ๆ ไปจะไม่ดีหรือ ซัวเจ๋งได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า พี่เห็นความดังนั้นไม่พอการ เหตุเดิมมากินาได้กล่าว ว่าซึ่งเหิงเจียไปอาราธนาพระธรรมไม่ พระพุทธเจ้าได้ไว้พระไตรปิฎกแก่พระโทธิสัตว์กวนอิม เสด็จมายังเมืองใต้ดังเที่ยวหาผู้ที่จะไปอาราธนาพระไตรปิฎก และพระโทธิสัตว์พูดว่าผู้ที่จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกนั้น คือชื่อกิมเสี้ยนโทธิสัตว์เป็นสาวกของพระองค์ เพราะเธอขาดฟังธรรม พระยูไลปรับโทษให้ไปปฏิสนธิยังเมืองใต้ดังประเทศจีน บวชนในพระพุทธศาสนาโดยทางปฏิบัติบำเพ็ญบารมีให้ใหญ่กว้างเอาคุณถ้ายโทษกว่าจะบริบูรณ์ซึ่งมรรคผล เพราะฉะนั้นจึงมีมารยักขรียาย พวกเราได้ปลดเปลื้องทรมานทั้งสามคนเป็นผู้รักษารธรรม แม้ว่าไม่มีพระถังซัมจั๋งไปด้วยแล้ว พระยูไลองค์ใดจะยอมให้พระไตรปิฎกมาเล่า คิดดังนั้นจะมีเสียเวลาเปล่าหรือ เหิงเจียว่าน้องรู้หนึ่งไม่รู้สอง น้องพูดว่าน้องมีพระถังซัมจั๋งคุมไป เราก็มีพระถังซัมจั๋งจัดแจงไว้พร้อมแล้ว รอได้เวลาพຽงนี้เข้าเราก็จะไปไซที แม้ว่าไม่เชื่อเรา เราจะนิมนต์ออกมาให้ดูพูดแล้วก็สั่งบริวารว่า จงไปนิมนต์พระถังซัมจั๋งมา พวกวานรก็เข้าไปในประตูพຽงพระถังซัมจั๋งเดินออกมา มีม้าขาวตัวหนึ่งกับปิยก่ายหาบของ ซัวเจ๋งถือไม้เท้าเดินตามมา

ซัวเจ๋งแลไปเห็นดังนั้นก็โกรธพูดว่า เราไม่ได้เปลี่ยนรูปเปลี่ยนนามอะไร ทำไมจึงมีซัวเจ๋งที่ไหนมาอีกคนหนึ่งดังนี้ ซัวเจ๋งก็ชกกระบองตรงมาตีซัวเจ๋งแปลงล้มลงตายทันที เหิงเจียเห็นดังนั้นก็ร้องให้พวกบริวารล้อมจับ ซัวเจ๋งก็ตีฝ่าออกจากที่ล้อมได้แล้วก็รีบหนีออกจากทางเก่าเหาะขึ้นบนเวหาบนว่าอ้ายลิงมันถือดีดังนี้ เราจะเลยไปฟ้องพระโทธิสัตว์ให้ท่านทราบเรื่อง เหิงเจียเห็นซัวเจ๋งไปแล้วก็กลับเข้าถ้ำคัดเลือกลิงน้อยที่แปลงได้ ให้แปลงเป็นรูปซัวเจ๋งไว้อย่างเดิม แล้วก็ส่งให้ไปไซที

ฝ่ายชิวเจ๋งออกจากเขาฮวยก๊วยชิวแล้ว ก็เหาะตัดตรงไปเขาไป๋ท้อชิว เหาะมาวันกับคืนหนึ่งก็ถึง ชิวเจ๋งก็ลงยังพื้นค้อยเดินมาใกล้สำนัก แลไปเห็นบัตจาเดินออกมาต้อนรับปราศรัยไต่ถามว่าท่านชิวเจ๋งทำไมไม่ไปตามรักษาพระถังซัมจั๋งไปไซทิมาที่นี้มีธุระอะไรหรือ ชิวเจ๋งคำนับแล้วพูดว่า เหตุมีกิจธุระจะใคร่มาหาพระโพธิสัตว์ของท่านจงได้อนุเคราะห์นำข้าพเจ้าไปเฝ้าด้วยเถิด บัตจาที่รู้ว่าจะมาตามแห่งเจียจึงเข้าไปกราบเรียนพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์จึงให้บัตจาพาชิวเจ๋งเข้ามา ฝ่ายแห่งเจียยืนเฝ้าพระโพธิสัตว์อยู่ข้างแท่น แลไปเห็นชิวเจ๋งเดินเข้ามาก็นึกเข้าใจเห็นว่าเห็นพระอาจารย์จะมีภัยร้ายแล้ว จึงให้ชิวเจ๋งมาตามพระโพธิสัตว์ดอกกระมัง ชิวเจ๋งครั้นเข้ามาถึง แลเห็นพระโพธิสัตว์นั่งอยู่บนแท่นก็ก้มหน้ากราบนมัสการ แล้วเงยหน้าจะกราบเรียน แลไปเห็นแห่งเจียยืนอยู่ข้างนั้นก็ทันจะได้พูดจาอะไรไม่ ขวยพลองกระโดดมาตีเอาแห่งเจีย แห่งเจียก็มีได้ต่อสู้ ชิวเจ๋งว่ามึงมีความผิดต้องโทษออกคุกแล้ว มึงยังแอบมาจะหลอกพระโพธิสัตว์หรือ พระโพธิสัตว์จึงตวาดห้ามว่าชิวเจ๋งอย่ารุ่มรวย มีธุระอะไรจงบอกมาให้อาตมาพาทราบด้วย ชิวเจ๋งก็นมัสการโดยกำลังโกรธ เล่าความตั้งแต่ต้นจนปลาย ให้พระโพธิสัตว์ฟังทุกประการแล้วว่าข้าพเจ้าจะมากาเรียนให้ทราบไม่รู้เลยว่าเหาะมาอยู่นี่ก่อนและไม่ทราบว่าเขาอะไรมากาเรียนแก้ตัวแล้ว

พระโพธิสัตว์ได้ฟังชิวเจ๋งพูดดังนั้น จึงพูดว่าชิวเจ๋งอย่าเอาโทษมาใส่เขา แห่งเจียมานี้ได้สิ้นแล้ว อาตมาพาก็ยังหาได้ปล่อยให้ไปไหนไม่ เหตุนี้ก็จะเกิดขึ้นจากไหน ชิวเจ๋งพูดว่าที่ถ้าจี้ยเลียมตองก็มีแห่งเจียคนหนึ่ง ข้าพเจ้ามิได้เอาเท็จมากล่าวพระโพธิสัตว์ว่าถ้าจริงดังนั้นชิวเจ๋งจงไปกับแห่งเจียดูให้รู้ก่อน เมื่อไปถึงแล้วก็จะรู้ได้แห่งเจียได้ฟังพระโพธิสัตว์ดังนั้น จึงชวนชิวเจ๋งคำนับลาพระโพธิสัตว์พากันออกจากสำนักก็รีบเหาะตรงไป เมื่อเหาะมาตามทางแห่งเจียคิดจะไปให้ถึงก่อน แต่ชิวเจ๋งห้ามไว้โดยชิวเจ๋งมีความสงสัยแห่งเจียว่าจะทำอุบายประการใดก็ไม่รู้ แห่งเจียชิวเจ๋งพากันเหาะมาไม่ช้าก็ถึงเขาฮวยก๊วยชิว ลงยังพื้นดินเข้าไปที่ประตูถ้ำแลไปเห็นแห่งเจียนั่งอยู่บนแท่นศิลาทำทักิริยานั่งลูกนุ่นห่มไม่ผิดแห่งเจีย แห่งเจียเห็นดังนั้นก็มีความโกรธยิ่งนัก ก็ผลจากชิวเจ๋งโดดเข้าไปร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่าเฮี้ยอ้ายนี่มึงเป็นปีศาจร้ายที่ไหนจึงอาจสามารถแปลงเป็นรูปเราดังนี้

ฝ่ายแห่งเจียนั้นก็มิได้โต้ตอบประการใด จับกระบองโดดลงมาจากแท่น ตรงเข้ารบกับแห่งเจียทั้งสองรบกันไม่รู้ว่ใครจริงใครปลอม แล้วก็เหาะขึ้นรบก้นบนอากาศ ฝ่ายชิวเจ๋งก็เหาะตามขึ้นไปแต่ไม่รู้ว่าจะช่วยข้างไหนได้ เพราะไม่ทราบว่คนไหนปลอมคนไหนจริง จึงกลับลงมายังพื้นดินขานบเข้าไปในถ้ำ พวกสิงหล่านั้นก็พากันตกใจกลัว จึงหนีกระจัดกระจายไปทั้งสิ้น ชิวเจ๋งเข้าไปค้นหาถุงยามก็

มิได้พบเห็น จึงเหาะกลับขึ้นไปคิดจะเข้าช่วยรบก็ไม่ว่าคนไหนจะจริงและปลอม
 แห่งเจ็ยร้องส่งข่าวแจ้งว่า เจ้าช่วยไม่ได้ก็ให้รีบกลับไปบอกแก่พระอาจารย์ว่า ที่นี้มี
 เหตุขึ้นดังนี้ พี่จะรบล่อมันไปเขาน้ำไฉ้ ให้พระโพธิสัตว์ชำระให้เห็นเท็จและจริง
 เมื่อแห่งเจ็ยร้องส่งข่าวแจ้งดังนั้น แห่งเจ็ยปลอมก็ร้องส่งเหมือนดังนั้นลุ่มเสี่ยงก็ไม่ผิด
 กัน ชั่วเจ็ยก็เหาะกลับไปหาพระอาจารย์

ฝ่ายแห่งเจ็ยทั้งสองรบกันพลางถอยพลางจนมาถึงเขาน้ำไฉ้ พวกเทวดาเทพา
 ราชก็ตกใจตื่น จึงพากันเข้าไปกราบเรียนพระโพธิสัตว์ว่ามีแห่งเจ็ยทั้งสองรบกัน
 มาที่นี่แล้ว

ฝ่ายพระโพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้น ก็พร้อมด้วยสุยไฉ้เสี้ยนใช้ทั้งจ้อกับนางเล่งหนึ่ง
 ลงจากบัลลังก์ เดินออกไปจากสำนักคิดว่าอ้ายพวกสัตว์มีงจะไปข้างไหน แห่งเจ็ย
 ทั้งสองก็ยั้งมือพูดว่าขอพระโพธิสัตว์ได้ทราบ อ้ายนี้รูปร่างกิริยาเหมือนตัวข้าพเจ้า
 รบกันตั้งแต่ถ้าจ็ยเลียมต้องจนมาถึงที่นี้ยังไม่แพ้ชนะกัน ชั่วเจ็ยเข้าช่วยไม่ได้ข้าพเจ้า
 ให้กลับไปหาอาจารย์ ข้าพเจ้าจึงรบล่อมมาถึงนี่ขอพึ่งพระโพธิสัตว์โปรดเล็งญาณ
 จักขุพิจารณาดู ให้เห็นเหตุเท็จและจริงชั่วดีด้วยเกิดแห่งเจ็ยปลอมมันก็พูดอย่าง
 แห่งเจ็ยจริงเหมือนกัน

พระโพธิสัตว์กับเทพดาทั้งหลาย พิจารณาดูเป็นนานก็มิได้รู้ว่าข้างไหนเท็จ
 จริงข้างไหนจริง พระโพธิสัตว์จึงบอกว่าเจ้าทั้งสองจงละมืออยู่ก่อน แห่งเจ็ยทั้งสอง
 ก็ต่างคนต่างถอยออกห่างกัน ทั้งสองข้างต่างพูดว่าข้าพเจ้าจริงข้างนั้นปลอม พระ
 โพธิสัตว์จึงเรียกบัดจากกับเสี้ยนใช้ทั้งจ้อมากระซิบสั่งว่า เจ้าทั้งสองจงไปคุมอยู่คน
 ละข้างอาตมาจะร้ายคาถาบีบขมับหัว แม้ว่าคนไหนจริงก็ปวดศีรษะคนไหนปลอม
 ก็ไม่ปวด บัดจากกับเสี้ยนใช้ทั้งจ้อได้ฟังพระโพธิสัตว์ดังนั้นต่างก็แยกกันไปคุมคนละ
 คน พระโพธิสัตว์ก็ร้ายคาถาแห่งเจ็ยทั้งสองก็เจ็บปวดพร้อมกันหมุนคว่ำลงกับพื้น
 เอามือประคองศีรษะร้องว่าเจ็บปวดทนไม่ได้แล้วขอท่านได้งดเกิดอย่าภาวนาเลย
 พระโพธิสัตว์ก็หยุดภาวนาแห่งเจ็ยทั้งสองหายปวดพร้อมกันก็เข้ารบกันอีกต่อไป
 พระโพธิสัตว์ก็สิ้นปัญญาไม่รู้ที่จะคิดประการใดจึงร้องเรียกหงอคงค้ำหนึ่ง แห่งเจ็ย
 ทั้งสองก็ขานรับ พระโพธิสัตว์บอกว่าแห่งเจ็ยเคยขึ้นไปท่ากลางลบนดาวดึงส์
 วิมานสวรรค์ เทวดาอินทร์พรหมก็รู้จักได้ทุกคนจงขึ้นไปให้เทวดาอินทร์พรหม
 พิจารณาเกิดจะได้ชำระตัดสินให้

แห่งเจ็ยทั้งสองได้ฟังดังนั้น ต่างคนก็คำนับลาไปออกจากน้ำไฉ้รบกันพลางถอย
 กันพลางต่อสู้กันไป จนขึ้นถึงประตูสวรรค์น้ำมิ่ง พวกเทวดาใหญ่น้อยทั้งหลาย
 ที่เฝ้าประตูสวรรค์แลเห็นดังนั้นก็พากันถืออาวุธออกสกัดกันมิให้เข้าไป แล้วร้อง
 ถามว่า จะมาทำอะไรกันที่บนนี้ มิใช่ที่สนามรบพุงกัน แห่งเจ็ยจึงพูดว่าข้าพเจ้า

รักษาพระดังซ่มจิ้งไปถึงกลางทาง ข้าพเจ้าตีโจรตายเธอเกลียดข้าพเจ้าไล่ข้าพเจ้า มิให้ตามเธอไปไซ้ที่ ไม่รู้ว่าอ้ายปีศาจอะไรแปลงตัวเหมือนข้าพเจ้า ไปตีพระดังซ่มจิ้ง สลบแล้วก็ลักเอาถุงยามที่ใส่สิ่งของไปเสียและไปชิงเอาที่ถ้ำอยู่ของข้าพเจ้าครอบครองตั้งตัวเป็นใหญ่ ข้าพเจ้าต่อสู้รบกันตั้งแต่ถ้ำจี้ยี้เลียมต้องไล่กันมาจนถึงน้ำใช้ชั่วคราว พระโพธิสัตว์ก็พิจารณาไม่ออกไม่รู้ว่าข้างไหนเป็นแห่งเจียปลอม ข้าพเจ้าจึงได้ขึ้นมาขอให้นักหมูเทพดาใหญ่น้อยทั้งหลายช่วยกัน พิศระหนคิดว่าใครจะเท็จและจริง แห่งเจียปลอมก็พูดดังนั้นเหมือนกัน

ฝ่ายหมูเทพดาใหญ่น้อยทั้งหลายก็พากันพิจารณาดูก็มีได้รู้ว่าใครเท็จใครจริง แห่งเจียทั้งสองร้องว่าท่านทั้งหลายไม่เข้าใจได้ก็หันลิกทางให้ข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้าเจ็กเชียงฮ่องเต้ พวกเทวดาจะกันทางไว้ก็ไม่ฟัง จึงเปิดปล่อยให้เข้าประตู แห่งเจียทั้งสองรบกันพลางถอยพลางเลยเข้าประตูสวรรค์ รบกันมาจนถึงหน้าปราสาทเหลงเซียวเตี้ย หมูเทวดาผู้ใหญ่เห็นดังนั้น ก็เข้าไปกราบทูลว่าบัดนี้มีแห่งเจียทั้งสองรบต่อสู้กันมา เทวดาจะกันทางไว้ก็ไม่อยู่ ร้องว่าจะเข้ามาเฝ้าพระองค์ ทูลยังไม่สิ้นความก็ได้ยินเสียงอีกทีก็เข้ามา เจ็กเชียงฮ่องเต้แลไปเห็น พระองค์ก็เสด็จลงจากบัลลังก์ตรัสถามว่า เจ้าทั้งสองมีเหตุอย่างไรจึงได้ลงขึ้นมาทำวุ่นวายดังนี้ แห่งเจียทูลว่าขอพระเป็นเจ้าได้โปรดข้าพเจ้าได้สมาทานถือตามพระพุทธบัญญัติแล้ว ก็ไม่อาจลวงเกินหมื่นประมาณ เหตุด้วยปีศาจนั้นมันแปลงปลอมข้าพเจ้ากระทำการทุจริต แห่งเจียก็เล่าความจริงทุกประการให้เจ็กเชียงฮ่องเต้ฟัง ขอพระองค์ได้โปรด แห่งเจียปลอมมันก็เล่าให้เจ็กเชียงฮ่องเต้ฟังบ้างดุจเดียวกัน เจ็กเชียงฮ่องเต้ได้ฟังดังนั้น จึงมีรับสั่งให้ถักทะเลที่อ่องเอากระจกวิเศษที่จับปีศาจออกมาสองตุ แม้ว่าจะจริงอย่างไร ก็จะได้รู้ได้หากว่าเท็จก็สูญหายไป

ถักทะเลที่อ่องก็เอากระจกนั้นมาสองตุ เจ็กเชียงฮ่องเต้ก็พร้อมกับเทพดาทั้งหลายพิเคราะห์ดูในบานกระจก ก็แลเห็นแห่งเจียทั้งสองยืนอยู่ในกระจก รูปร่างกิริยานุ่งห่มไม่ผิดกัน เจ็กเชียงฮ่องเต้ก็ไม่สามารถจะรู้ได้ว่าใครเท็จใครจริง จึงขับไล่ให้ออกจากสวรรค์ทั้งสองคน แห่งเจียทั้งสองต่างก็หัวเราะแล้วพูดว่า เราพากันไปหาอาจารย์จึงจะรู้ได้แน่ พูดกันดังนั้นแล้วก็เข้ารบกันต่อไปอีก ชั่วเจ้งตั้งแต่กลับมาหาอาจารย์ จึงเล่าให้อาจารย์ฟังทุกประการ

พระดังซ่มจิ้งได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า เมื่อแรกคิดว่าแห่งเจียดีอาดมภาพ ไม่รู้เลยว่าปีศาจแปลงเป็นแห่งเจียมาทำร้ายดังนี้ ชั่วเจ้งพูดว่าปีศาจนั้นมันแปลงเป็นอาจารย์ และมาจับไปบีบกายคนหนึ่ง และแปลงเป็นข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าเอาพลองตีตายกลายเป็นปีศาจลิง แต่ที่มันแปลงเป็นแห่งเจียนั้น ยากที่จะรู้ได้ พระดังซ่มจิ้งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ พูดกันไปมาประเดี๋ยวกก็ได้ยินเสียงบนอากาศอีกทีก็ก้องไกลาหล

ลงมา จึงพากันออกมาดู ก็เห็นหึ่งเจี๋ยสองคนรบกันมา ไบ๊ยก่ายแลเห็นก็อดไม่ได้ ตะโกนร้องว่าพี่หึ่งเจี๋ยอย่าล่าถอยมันข้าพเจ้ามาแล้ว หึ่งเจี๋ยทั้งสองก็ร้องเรียกว่าน้องจงมาช่วยพี่ด้วย ชิวเจ้งบอกแก่อาจารย์ว่า ข้าพเจ้ากับพี่ไบ๊ยก่ายไปกันออกมาคนละคนแล้วอาจารย์ร้ายคาถาถักคนไหนปວตศึระษะคนนั้นเป็นจริงได้

พระดั่งซ่มจั่งพูดว่าคิดดังนี้ดี ชิวเจ้งก็มาจับหึ่งเจี๋ยคนหนึ่งบอกไบ๊ยก่ายให้จับหึ่งเจี๋ยคนหนึ่ง ต่างคนต่างจับกันคนละคน ลากมายังหน้าบ้านยายเฒ่า พระดั่งซ่มจั่งก็ร้ายคาถา หึ่งเจี๋ยทั้งสองก็พร้อมกัน ร้องปວตศึระษะพร้อมกันทั้งสองคนว่าปວตเต็มทีแล้ว อย่าภาวณาเลยหยุดเกิดพระดั่งซ่มจั่งก็หยุดไม่ภาวณา ก็มีได้รู้ว่าคนไหนจะจริงคนไหนจะเท็จ หึ่งเจี๋ยทั้งสองก็เข้ารบกันอีกต่อไป หึ่งเจี๋ยจึงร้องเรียกไบ๊ยก่าย ชิวเจ้งสั่งว่าน้องทั้งสองจงรักษาอาจารย์ไว้พี่จะรบแกมันไปหาพระยาเจียมพ้ออ่องมัจจุราช ให้พระยาเจียมพ้ออ่องมัจจุราชพิจารณาเพื่อเห็นจริงแล้วจะกลับ หึ่งเจี๋ยมันก็สั่งดั่งนั้นเหมือนกันแล้วก็เข้าซูลมุนพิดเหียงกันไป มาบัดเดี๋ยวกี่ไม่เห็น

ไบ๊ยก่ายถามชิวเจ้งว่า เมื่อน้องไปยังถ้ำจี้ยเสียมต้อง เห็นไบ๊ยก่ายปลอมหามของอยู่ ทำไมจึงไม่ชิงเอามาเสียเล่า ชิวเจ้งพูดว่าเมื่อเวลานั้นเห็นชิวเจ้งปลอมข้าพเจ้าก็โหมตีชิวเจ้งปลอมนั้นตาย พวกมันเห็นดั่งนั้นก็เข้าล้อมจับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตีซ้ายปายขวา หนีรอดชีวิตมาได้ แล้วภายหลังหึ่งเจี๋ยทั้งสองกำลังรบกันอยู่กลางอากาศ ข้าพเจ้าได้กลับเข้าไปในถ้ำ เห็นมีชะวากในถ้ำมีน้ำไหล ก็หาว่าประตูนั้นเข้าทางใดไม่ จึงได้กลับออกมา

ไบ๊ยก่ายพูดว่าไม่เข้าใจ เมื่อครั้งก่อนพี่ได้ไปเชิญหึ่งเจี๋ย พี่ได้เข้าไปในถ้ำนั้น เห็นพี่หึ่งเจี๋ยเข้าไปผลัดเครื่องนุ่งห่ม เธอค้ำน้ำเข้าไปที่ชะวากน้ำไหลนั้น ชะรอยจะเป็นประตูในอยู่ตรงนั้นเอง พระดั่งซ่มจั่งว่าไบ๊ยก่ายไปค้นดูในเวลาเมื่อมันไม่อยู่ดั่งนี้ จะได้ดูยามของเราดอกกระมัง ครั้นได้มาราจะจะได้พากันไป แม้หึ่งเจี๋ยจะมาเราก็ไม่ต้องการ ไบ๊ยก่ายได้ฟังอาจารย์พูดดั่งนั้น ก็พูดว่าข้าพเจ้าจะไปเองพูดดั่งนั้นแล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศ หมายตรงไปยังเขาชวยกิวยชิว ฝ่ายหึ่งเจี๋ยทั้งสองรบล่อกันมาจนถึงประตูเมืองนรก พวกหมูผีทั้งหลายได้ยินเสียงก็กก้องหวั่นไหวก็ตกใจ พากันหนีซุกซ่อนเอาตัวรอด ที่ใจกล้าก็วิ่งเข้าไปบอกพระยาเจียมพ้ออ่องว่า ขอได้อ่องได้ทราบบัดนี้มีหึ่งเจี๋ยรบกันกีกก้องไกลาหล ไกลประตูเข้ามาแล้ว เวลานั้นพระยามัจจุราชกำลังประชุมพร้อมกันทั้งสิบองค์ยังตำหนักซูลมุนได้ยินพวกผีมาบอกดั่งนั้นก็ตกใจ จึงให้เกณฑ์ทหารมาพร้อมกันยังตำหนักซูลมุนเดี๋ยยคอยระวังอยู่และให้ไปกราบเรียนพระโพธิสัตว์โตจของอ่อง นิมนต์มาพร้อมกันยังตำหนักซูลมุนเดี๋ยย ประตูยก็เห็นหึ่งเจี๋ยทั้งสองรบกันซูลมุน เข้ามาถึงหน้า

ตำหนักซุมลอดีย พวกทหารก็ออกมาสกัดกันไว้ ถามว่าท่านมีเหตุอย่างไรจึงได้
 รบกันจนวายเข้ามาถึงนี้เล่า หังเจียจึงเล่าความตั้งแต่ต้นจนปลายให้ฟังแล้ว จึง
 พูดย่าบัดนี้ข้าพเจ้าจะมาขอให้ท่านเจียมพ้ออ่องเอาบัญญัติสารบบออกมาตรวจดู
 เพื่อจะได้รู้ว่าอ้ายหังเจียปลอมคนนี้มีมันเกิดมาแต่ไหน จะได้จับเอาวิญญาณและ
 ขับไล่มันไปเสียให้พ้น อย่าให้มันมาทำวุ่นวายขึ้นอย่างนี้อีกต่อไป หังเจียปลอม
 มันก็พูดอย่างเดียว เจียมพ้ออ่องได้ฟังดังนั้น จึงให้สมุหบัญชีคันสารบบตรวจดู
 จนตลอดก็ไม่เห็นมีหังเจียปลอม เอาสารบบพวกสัตว์มีขนมาตรวจดูก็ไม่เห็นมี
 หังเจียปลอม เอาสารบบพวกสัตว์มีขนมาตรวจดูร้อยละสามสิบแห่ง ที่แห่งวานรนั้น
 เมื่อครั้งหังเจียได้สำเร็จภาคลงมาแม่อำนาจ เอาสารบบมาลบชื่อวานรเสียหมดแล้ว
 ตั้งแต่นั้นมาชื่อลิงก็ไม่มีจนเท่าทุกวันนี้ ครั้นตรวจดูแล้วพระยาเจียมพ้ออ่องทั้งสิบ
 องค์บอกแก่หังเจียว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ตรวจดูแล้วในสารบบทั้งหลายไม่มีชื่อ
 แม้ว่าจะให้เห็นจริงก็เชิญท่านกลับขึ้นไปยังมนุษย์โลกนั้นเถิด

เวลานั้นพระโพธิสัตว์เตจงอ่องพูดว่าจยังก่อน อาตมภาพจะให้ (ทีเทีย) ฟังดู
 ก็จะมีใครจะเท็จและจริงอันที่เทียบนั้น คือสัตว์คล้ายสิงโต นอนอยู่ข้างหน้าโต๊ะ
 เตจงอ่อง หากนอนกอกอยู่กับดินแล้วก็ฟังรู้ได้ตลอดซึ่งการร้ายและดี เวลานั้น
 พระโพธิสัตว์เตจงอ่อง จึงมีคำสั่งให้สัตว์ที่เทียบนั้นนอนฟัง สัตว์นั้นก็นอนราบลง
 กับพื้น บัดเดี๋ยวก็เงยศีรษะขึ้นบอกแก่พระโพธิสัตว์เตจงอ่องว่า อันปิศาจหังเจีย
 ปลอมนี้ก็จริง แต่ไม่ควรจะพูดออกในเวลานี้ และมีกำลังจะช่วยจับก็ไม่ได้ พระ
 โพธิสัตว์เตจงอ่องถามว่าเหตุใดจึงจะช่วยไม่ได้และทำไมจึงไม่ควรจะพูดออก ทีเทีย
 พูดย่าแม้พูดออกในเวลานี้ก็เกิดกลางจลวุ่นวายที่ตำหนักซุมลอดียนี้ก็ได้เป็นสุข
 และกำลังฤทธิ์อาณุภาพนั้นก็เสมอกับหังเจีย ในรณนี้จะมีใครฝีมือสักเท่าใดจึง
 จะช่วยจับได้ พระโพธิสัตว์เตจงอ่อง ถามว่าถ้าดังนั้นจะทำประการใดดี ทีเทีย
 บอกว่าภินิหารแห่งพระพุทธพระธรรมไม่มีผู้ใดเสมอ เตจงอ่องได้ฟังดังนั้นก็นึก
 ขึ้นได้จึงบอกแก่หังเจียว่าท่านทั้งสองรูปร่างเหมือนกัน ฤทธิ์อาณุภาพเสมอกัน
 แม้จะให้เท็จและจริงแล้ว จงรีบไปไซ้ที่หาพระยูไลที่วัดลุ่มอิมยี่เถิดจึงจะได้รู้แน่
 หังเจียทั้งสองพร้อมกันพุดว่าเห็นจริงแล้ว ข้าพเจ้าจะขอลาไป หังเจียทั้งสองก็
 รบกันคับเคียวไปมา แล้วพุดว่าเราทั้งสองจงไปไซ้ที่หาพระยูไลชำระให้เห็นจริง
 พุดแล้วก็เข้าคุกบันรบกกันต่อไป

ฝ่ายพระยาเจียมพ้ออ่องก็ส่งพระโพธิสัตว์ไปยังที่เจียมพ้ออ่องทั้งหลายก็กลับ
 ไปยังที่ หังเจียทั้งสองรบกันพลางเหาะพลางมาจนถึงเขาเล่งจ้อฮั่ว เสียงอึกทิก
 กึกก้องไกลาหล่นวันไหวในพื้นที่พสุธาเวลานั้นหมู่เทพยดาอินทร์พรหมและหมู่สาวก
 ทั้งหลาย กำลังแวดล้อมเฝ้าพระยูไลเจ้าทรงแสดงธรรมอยู่ในพระอารามใหญ่

พระยูไลก็เคลื่อนลงจากบัลลังก์แก้ว ตรัสแก่อินทร์พรหมและเทพบุตรสาวกทั้งหลายว่าบรรดาที่มาสดับธรรมเทศนาจงสำรวมจิตอันหนึ่งคอยดู สองจิตรบกันมาแล้ว ในหมู่ประชุมก็ตั้งตาคอยแลดู จึงเห็นเหงงเจี๋ยทั้งสองต่อสู้กันมา ร้องฟ้าร้องดินอีกทีก็มาถึงหน้าอารามลู่ยิมยี่ หมู่เทพบุตรกับเจ้ากิมกั๋งทั้งหลายก็ออกสัดกันไว้ แล้วถามว่านี่จะรบกันไปข้างไหน เหงงเจี๋ยพูดว่าปีศาจมันแปลงทำเหมือนรูปข้าพเจ้า ๆ จะมาหาพระยูไล ขอให้ท่านพิจารณาดูให้รู้แน่ว่าเท็จและจริงประการใด หมู่เทพดาอินทร์พรหมทั้งหลายก็ยกกันไปไม่อยู่ที่เลยล่วงเข้ามาถึงที่หน้าพระต่างคุกเขาลงนมัสการแล้วจึงเล่าแต่ต้นจนปลายให้พระยูไลฟัง พูดว่าข้าพเจ้าไปถึงชั้นฟ้าและลงไปยังเมืองนรกก็ไม่มีใครสามารถจะพิจารณารู้อได้ จึงได้มาเฝ้าพระองค์ว่า ขอพระบารมีได้โปรดทรงพิจารณาให้เห็นเท็จและจริง ข้าพเจ้าจะได้กลับไปรักษาพระถังซัมจั๋งพามานมัสการพระพุทธรองค์ อาราธนาพระไตรปิฎกธรรมกลับไปเมืองได้ดัง กระทำให้แพร่หลายแก่มหาชนในประเทศทิศบูรพา

พระยูไลเจ้าเมื่อได้ฟังเหงงเจี๋ยพูดดังนั้น ก็ทรงทราบในพระญาณว่าเท็จจริงประการใดแล้ว พระองค์จะทรงแสดงให้เห็นแจ้งในทันใดนั้น บังเอิญแลไปก็เห็นเมฆสีเขียวลอยลิวมา ครั้นถึงแลเห็นพระโพธิสัตว์กวนอิมลงมาจากเมฆเข้ามาเคารพพระยูไลเจ้าแล้ว พระยูไลเจ้าถามว่ากวนอิมรู้อ้างหรือว่าเหงงเจี๋ยทั้งสองนี้ใครจริงใครเท็จ พระกวนอิมทูลว่าเดิมได้มาที่สำนักข้าพเจ้า ๆ พิจารณาไม่ออก เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมาขอให้พระองค์โปรดให้เห็นเท็จและจริง

พระยูไลได้ทรงฟังดังนั้น จึงตรัสว่ากวนอิม ถึงจะมีอภินิหารใหญ่กว้างก็จริง จะถึงรู้ได้แต่การโลก หากู้หมดซึ่งสัตว์เกิดนั้นไม่ และหากู้มูลรากของสัตว์ได้ไม่ พระกวนอิมจึงเคารพขอให้พระองค์โปรดทรงแสดง พระจึงตรัสว่า อันในโลกนี้มีภูมิห้า คือ ฟ้าหนึ่ง ดินหนึ่ง เจ้าหนึ่ง มนุษย์หนึ่ง ผีเปรตหนึ่ง และมีปุมห้า เลียนหนึ่ง เกล็ดหนึ่ง ขนหนึ่ง ปืนหนึ่ง ปุมหนึ่ง ที่เหงงเจี๋ยทั้งสองนั้นไม่เกี่ยวอยู่ในภูมิจานี้ มีนามเรียกว่ามุล วานร ลิงที่หนึ่งนั้นนามเรียกว่าเจี๋ยเก็ก แปลงกายได้ทุกสิ่งทุกอย่าง และรู้ฟ้าดินและเหตุร้ายดี ลิงที่สองนั้นนามเรียกว่าเบ๊เก็ก เข้าในทางอากาศฟ้าดินรู้การของมนุษย์ได้หนีตายทำให้อายุยืนได้นานปี ลิงที่สามนั้นนามเรียกว่าวอนเก็ก จับพระอาทิตย์พระจันทร์รวบรวมผูกเขาเข้าได้เป็นหนึ่งเล่นฟ้าเล่นดินทอดเข้าออกทำไต่ดั่งนก ลิงที่สี่นั้นนามเรียกว่ามิเก็กหูฟังได้ทุกอย่าง เข้าใจตรวจกิจพิจารณาการรู้อ้างหน้าข้างหลังรู้แจ้งซึ่งการทั้งปวง ลิงทั้งสี่นี้ไม่รวมอยู่ในภูมิห้าปุมห้าไม่เข้าหมู่สองจำพวกนี้ ตถาคตพิจารณาดู หงอคงปลอมมันคือลึงมิเก็ก ลึงมิเก็กแม้จะยืนอยู่ในที่เดียว การไกลพันโยชน์ก็อาจเข้าใจได้ มนุษย์พูดจาว่าอะไรก็รู้ได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นรูปร่างน่าเสียดจึงอย่างเดียวกันแก่เหงงเจี๋ย

มิเก้าได้ยื่นพระตริสดังนั้น ถูกต้องมูลเหตุของตัวอวกใจก็ให้ไหวหวาด จะรีบเหาะหนีเอาตัวรอด พระยูไลตรัสสั่งให้หมู่เทพบุตรล้อมไว้ เหนงเจียจะตรงเข้าตี พระยูไลก็ทรงห้ามว่าเหนงเจียอย่าทำเขาเลย ตถาคตจะจับให้ลิงมิเก้าจิตใจให้สะดุ้งกลัวคิดว่าจะหนีไปไม่พ้น ก็ไหวกายแปลงเป็นแมลงผึ้งบินบิบนหนีไป จึงพระยูไลเอาบาตรขว้างไปครอบไว้ แมลงผึ้งก็เข้าอยู่ในบาตร พระองค์ทรงเรียกบาตรนั้นกลับคืนมา ทรงตริสแก่เทพบุตรทั้งหลายว่า ลิงมิเก้าอยู่ในบาตรตถาคตแล้ว จึงหมู่เทพบุตรทั้งหลายได้พากันมาดู ก็ได้เห็นลิงมิเก้านอนคุดอยู่ในบาตร เหนงเจียอดไม่ได้เอากะบองกระทั่งศีรษะทีหนึ่ง ลิงมิเก้าก็ถึงแก่ความตาย เพราะฉะนั้นพีชพันธุลิงมิเก้าจึงได้สาปสูญตั้งแต่นั้นมา พระยูไลเห็นดังนั้น ก็ไม่เป็นที่พอพระทัยทรงตริสว่าทำไมเหนงเจียจึงทำดังนี้เล่า เหนงเจียราบทูลว่า ขอพระองค์อย่าได้ทรงพระกรณาแก่สัตว์ชั่วร้ายอย่างนี้เลย มันตีอาจารย์ข้าพเจ้าแล้วและเอาข้าวของมาเสียด้วย โทษมันก็ควรถึงแก่ความตายอยู่แล้ว พระยูไลจึงสั่งให้เหนงเจียรีบไปรักษาพระดั่งซัมจิ้งเกิด

เหนงเจียคุกเข่าเคารพทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบพระอาจารย์ไม่ยอมให้ข้าพเจ้าไปร่วม ข้าพเจ้ากลับไปจะเสียเวลาเปล่า ขอพระองค์ได้ทรงพระกรณาเสกถอมมงคลบนศีรษะข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าจะได้ทูลลาพระองค์ไปอยู่ยังที่เดิม พระยูไลได้ทรงฟังดังนั้นจึงตริสแก่เหนงเจียว่า เหนงเจียอย่าคิดวุ่นวายไป ตถาคตจะให้พระกวนอิมไปส่งถึงซัมจิ้งเธอก็ต้องให้ไปอยู่เอง เหนงเจียจงอุตสาหรักรักษาพระดั่งซัมจิ้งให้ตลอดเมื่อเวลาสำเร็จแล้วจะได้ขึ้นนั่งบนแท่นบัว พระโพธิสัตว์นั่งอยู่ข้างนั้น ได้ยื่นพระองค์ตริสแก่เหนงเจียดังนั้น ก็กระทำเคารพลาพาเหนงเจียออกจากพระอารามเหาะขึ้นกลางเวหาแล้วตรงไป ครั้นถึงบ้านยายเฒ่าที่พระดั่งซัมจิ้งอาศัยอยู่ก็ลงยังพื้น ฝ่ายคนในบ้านกับชิวเจ้งแลเห็นก็บอกแก่อาจารย์ออกมานิมนต์พระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์พูดว่า เมื่อวันก่อนที่ตีถึงซัมจิ้งนั้น คือลิงมิเก้าตอไปหาพระยูไลบอกให้จึงได้รู้แจ้ง บัดนี้เหนงเจียก็ตีตายแล้ว ส่วนเหนงเจียนั้นต้องให้ตามรักษาไปตามเดิมเมื่อเวลาเดินทางไปพบผีปิศาจยักษ์ร้ายสัตว์ร้าย เธอจะได้ช่วยป้องกันไปกว่าจะถึงเขาเล่งจ้อชิว จะได้อาราธนาพระธรรมอย่าให้โกรธซึ่งเคืองแค้นเธอจะเสียการอันใหญ่ในเบื้องต้น

พระดั่งซัมจิ้งได้ฟังพระกวนอิมสั่งสอน ก็เคารพรับคำสั่ง เวลานั้นพระดั่งซัมจิ้งกำลังขอบคุณพระโพธิสัตว์ ก็ได้ยินเสียงลมกระพือมาคนทั้งหลายแลไปเห็นปิยก่ายเหาะมาบนอากาศ หลังสะพานงูยามมาถึงก็ลงยังพื้น ปิยก่ายแลไปเห็นพระโพธิสัตว์ก็คุกเข่าลงเคารพนมัสการแล้ว จึงพูดว่าข้าพเจ้าไปถึงเขาฮวยก้วยชิว ถ้าจียเลียมต้องเห็นพระดั่งซัมจิ้งปลอมปิยก่ายปลอม ข้าพเจ้าตีตายทั้งสองคน แต่

อันที่จริงมันเป็นลึงปีศาจ ข้าพเจ้าเอาถุงย่ามมาตรวจก็ไม่หายอะไรสักสิ่งเดียว ได้แล้วก็กลับมา แต่ยังไม่ทราบว่าจะเจียทั้งสองนั้นจะตกไปถึงไหน พระโพธิสัตว์จึงเล่าความให้ปิยก่ายฟังทุกประการปิยก่ายก็มีความยินดีหาที่สุดมิได้ อาจารย์และศิษย์ก็พากันเคารพพระโพธิสัตว์ก็เหาะกลับไป อาจารย์กับศิษย์ก็ร่วมจิตกันตามเดิมจึงลาบายเฒ่าเจ้าของบ้าน จัดแจงพร้อมแล้วก็พากันออกเดินเข้าทางใหญ่หมายทิศปราจีน เมื่อกำลังเดินมาดูวันคืนก็เร่งรีบในฤดูเดือนเก้าเดือนสิบพากันต้องแดดแผดร้อน พระถังซำจั๋งถามว่าฤดูนี้ ทำไมจึงร้อนมากขึ้นดังนี้ ปิยก่ายพูดว่าได้ยินข่าวว่าหนทางทิศปราจีนนี้มีเมืองหนึ่งเรียกว่า กะรีกิก เป็นที่ตะวันตกและเรียกว่าเส้นทางฟ้า แม้เวลาจวนเย็นเจ้าแผ่นดินให้คนขึ้นกำแพงเมืองตีกลองเป่าเขากระปือเพราะดวงตะวันเป็นธาตุไฟ ตกลงในทะเลเปรียบเหมือนไปจุ่มน้ำเสียงเดือดดัง แม้ไม่ตีกลองเป่าเขากระปือกลบเสียงไว้เสียงดังสะท้อนเด็กทารกก็ตกใจตาย ที่ตำบลนี้มีโออบร้อนดังนี้ เห็นจะถึงเมืองตะวันตกนั้นดอกกระมัง

เหิงเจียฟังปิยก่ายพูดดังนั้นอดไม่ได้ หัวเราะแล้วก็พูดว่าย้ายหมูอย่าพูดเลอะเทอะไปไม่มีหลักฐาน อันจะคิดว่าเมืองกะรีกิกใกล้ดังนี้ที่เดียวหรือ หากจะประมาณดูเสมออายุอาจารย์ท่านนี้แก่แล้วหนุ่ม ๆ แล้วแก่อย่างนี้สักสามหนก็เห็นจะยังไม่ถึง ปิยก่ายพูดว่าฟ้าไม่ใช่เมืองตะวันตกก็เมืองอะไรเล่า ชั่วเจ้งพูดว่าคิดดูก็จะเป็นอากาศแปรปรวนวิปริตดอกกระมัง จึงได้กลายเป็นร้อนอย่างนี้ไปได้ คนทั้งสามพูดโต้ตอบกันไปมาแลไปเห็นหมู่บ้านมีตึกมุงกระเบื้องแดงห้องหอก็ก่ออิฐแดง ประตูหน้าต่างนอกในล้วนทาด้วยสีแดงทั้งสิ้น พระถังซำจั๋งลงจากม้าเรียกเหิงเจียให้เข้าไปที่หมู่บ้านนั้น ถามชาวชาวบ้านดูว่าอันโอ้อร้อนนั้นด้วยเหตุประการใด เหิงเจียก็เอากรอบของซ่อนในเสื้อ แล้วก็เดินเข้าไปยังประตูบ้าน เห็นตาเฒ่าเดินออกมาคนหนึ่งเงยหน้าเห็นเหิงเจียก็ตกใจ เขาไม่สักเท่าชี้ว่านี่เจ้ามาแต่ไหน เป็นคนอะไรมายืนอยู่หน้าประตูบ้านเราจะมีธุระอะไรหรือ เหิงเจียคำนับแล้วพูดว่าท่านตาอย่าตกใจกลัวข้าพเจ้าเลย ไม่ใช่ยักษ์มารอะไรหรอก ข้าพเจ้ามาจากประเทศจีนเมืองใต้ถึง มีรับสั่งพระเจ้าแผ่นดินให้ไปอาราธนาพระไตรปิฎกเมืองไซที่อาจารย์กับศิษย์สี่คนด้วยกันบัดนี้ข้ามมาถึงนี้ กระทบโออากาศร้อนมืดปรกติไม่รู้ถึงเหตุผลอันนั้น อยากจะทราบว่าตำบลนี้เรียกว่าตำบลอะไร จึงได้มาเพื่อจะถามความให้สิ้นสงสัยและเพื่อให้เข้าใจชัดเจน ตาเฒ่าได้ฟังดังนั้นค่อยวางใจออกหัวเราะได้ จึงพูดว่าท่านอย่าถือข้าพเจ้าเลยคนแก่หูตาไม่เห็นไม่รู้จักว่าต่ำสูงที่ท่านว่ามาด้วยกันหลายคนนั้นอยู่ที่ไหน ขอเชิญมาพักที่ในบ้านข้าพเจ้าก่อนเถิด

เหิงเจียจึงเอามือกวักร้องเรียกให้เข้ามา พระถังซำจั๋งแลเห็นก็พร้อมกันเข้ามาพบกับปิยก่ายชั่วเจ้ง ครั้นถึงพระถังซำจั๋งก็ยอตัวปราศรัยแก่ตาเฒ่า ตาเฒ่าแล

เห็นพระถังซัมจั๋งรูปร่างงดงาม แต่โป๊ยก่ายชั่วเจ๋งนั้นรูปร่างหน้าตาไม่น่าดู ตาเด๋มาก็มีมนต์เข้านั่งพักข้างใน สิ่งคนใช้ยกน้ำร้อนน้ำชาออกมาถวาย พระถังซัมจั๋งจึงถามตาเด๋มาว่าท่านตาตำบลนี้เหตุใดฤดูฝน ทำไมจึงแปรเป็นฤดูร้อนมากอย่างนี้เล่า ตาเด๋มาจึงบอกว่าตำบลนี้เรียกว่า เขาฮ้วยเอี่ยมชิวคือเขตเขาไฟ ร้อนตลอดอยู่อย่างนี้เป็นนิจทั้งสิบสองเดือน พระถังซัมจั๋งถามว่าเขาฮ้วยเอี่ยมชิวนี้อยู่ข้างไหน จะขวางทางที่จะไปไซที่นั่นหรือเปล่า ตาเด๋มาบอกว่าหนทางจะไปไซที่นั่นไปไม่ได้ ตั้งแต่ไปไกลประมาณหกสิบลโยชน์ ตรงทิศไซที่นี้ไปมีแปดร้อยโยชน์รอบภูเขา นั้นล้วนแต่ไฟลุกประจำอยู่อย่างนั้นเสมอ ภูเขาสักเส้นหนึ่งก็ไม่ขึ้นมาได้หากว่าจะข้ามเขานี้ไป ตัวเป็นทองแดงหรือเหล็กก็จะต้องละลายไหม้เป็นจุดไปทั้งสิ้น พระถังซัมจั๋งได้ฟังตาเด๋มาบอกดังนั้นก็ใจไม่อาจถามต่อไป ได้ยินเสียงคนร้องขายขนมอยู่นอกรั้ว แต่ใส่เกวียนเหล็กเข็นมา

เหิงเจียก็ถอนเอาขนหางออกเส้นหนึ่ง เสกเป็นเบี้ยทองแดงแล้วเดินออกไปซื้อขนม ชายหนุ่มนั้นหยิบขนมส่งให้เหิงเจีย เหิงเจียเอาเบี้ยทองแดงส่งให้เจ้าขนม แล้วรับขนมใส่มือ ขนมนั้นกำลังมีไอร้อน เหิงเจียรู้สึกจุดจวนไฟกำลังลุกร่องว่า ร้อนนัก ๆ และร้อนดังนี้เห็นจะกินไม่ได้ เจ้าของขนมยื่นหัวเราะแล้วพูดว่า กลัวความร้อนจะฆ่าทำไมที่นี้ ที่นี้ร้อนทั่วไปทุกแห่ง เหิงเจียจึงพูดว่าตัวเป็นลูกผู้ชายไม่รู้จักเหตุ คำโบราณท่านย่อมว่าฤดูไม่หนาวไม่ร้อนข้าวกล้าก็ไม่เกิด ตัวพูดว่าร้อนตลอดสิบสองเดือนดังนี้ แม้ว່อยากได้ข้าวทำขนมจะได้ข้าวมาทำที่ไหนเล่า บุรุษผู้นั้นจึงพูดว่าตำบลนี้แม้ว່อยากได้ข้าวก็ต้องเคาะขอพัดเทวดา

เหิงเจียถามว่าพัดเทวดานั้นเป็นอย่างไร บุรุษผู้นั้นตอบว่า อันพัดนั้นเป็นเหล็กรูปคล้ายแอกใบกล้วย แม้ขอมาได้ใบก็หนึ่งไฟก็ดับ ใบที่สองที่ก็เกิดลม ใบสามที่ก็เกิดฝน พวกข้าพเจ้าก็ลงกล้าทันเวลาได้ผลก็เก็บไว้เพราะฉะนั้นจึงได้ผลเมล็ดข้าวไว้เลี้ยงชีวิตทุกวันนี้ ถ้าไม่มีพัดนั้นภูเขาสักเส้นหนึ่งก็ไม่มี เหิงเจียได้ฟังดังนั้นก็กลับเข้ามาในบ้าน เอาขนมถวายพระอาจารย์แล้วพูดว่าพระอาจารย์จงวางใจเถิดฉันขนมนี้แล้วข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟัง

พระถังซัมจั๋งรับเอาขนมนั้นไว้แล้ว เหิงเจียจึงหันไปถามตาเด๋มาเจ้าของบ้านว่า ท่านตาว่าพัดเทวดาพัดเหล็กนั้นอยู่ที่ไหน ตาเด๋มาถามว่าท่านจะถามทำไมหรือ เหิงเจียพูดว่าข้าพเจ้าได้ยินคนขายขนมพูดว่า เทวดานั้นมีพัดอยากจะได้ใครขอมาพัดให้เขาไฟนั้นดับ จะได้ข้ามไป และอยากจะให้ชนทั้งหลายทำไร่ไถนาได้ผลข้าวกล้าไว้เลี้ยงชีวิตต่อไป ตาเด๋มาว่าอันความนั้นก็จริงดังท่านพูด วิตกแต่ท่านจะไม่มีของกำนัลไปหาท่านเทวดาที่ไหนจะให้พัดมาเล่า พระถังซัมจั๋งถามว่า เทวดานั้นจะต้องประสงคฺสิ่งใดหรือ ตาเด๋มาบอกว่าพวกชาวบ้านตำบลนี้สิบปีไปขอครั้งหนึ่ง

ต้องมีรูปเทียน ดอกไม้ เหล้า หมู เป็ด ไก่ แพะ แล้วอาบน้ำชำระตัวให้สะอาด ตั้งใจไปที่ถ้าเทวดาขอร้องอ้อนวอนจึงจะได้มา

เหิงเจียถามว่าเขานั้นอยู่ที่ไหน ตำบลนั้นชื่ออะไร ประมาณทางไกลจากนี้สักเท่าใด ข้าพเจ้าจะได้ไปขอยืมพัด ตามเฒ่าบอกว่า เขานั้นอยู่ตะวันตกเฉียงใต้ เขานั้นนามเรียกว่า เขาจียหฺนฺซฺว ในนั้นมีถ้ำเรียกว่าถ้ำ (ปอเจียวตอง) จากนี้ไปประมาณไกลพันห้าร้อยโยชน์

เหิงเจียได้ฟังดังนั้น พูดว่าไม่สู้ไกลนักดอกข้าพเจ้าจะไปหา พูดแล้วรีบเดียวก็หายไป ตามเฒ่าเห็นดังนั้นก็ตกใจ แล้วพูดว่าท่านเป็นผู้สำเร็จเชี่ยวชาญเหาะเหินเดินอากาศได้ดังนี้ ไม่บอกให้ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบบ้างเลย ในบ้านตามเฒ่าไม่ว่าเด็กและผู้ใหญ่ ต่างมีความเลื่อมใสศรัทธาพระถังซัมจั๋งยิ่งขึ้น ฝ่ายเหิงเจียเหาะไปบัดเดียวก็มาถึงเขาจียหฺนฺซฺว ก็ลงไปยังยอดเขา จะใคร่ค้นหาปากถ้ำเดินมาบังเอิญได้ยินเสียงคนตัดฟันในป่า เหิงเจียก็เดินเข้าไปใกล้ค้ำบแล้วถามว่า ท่านที่ตัดฟันอยู่นั้นข้าพเจ้าขอลามสักคำหนึ่งเถิด คนตัดฟันหันมาคำนั้นตอบถามว่า ท่านจะไปข้างไหนหรือ เหิงเจียถามว่านี่เรียกเขาจียหฺนฺซฺวใช่หรือไม่ คนตัดฟันบอกว่านี่แหละ เหิงเจียถามว่าที่เทวดาพัดเหล็ก ถ้าปอเจียวตองนั้นอยู่ที่ไหน คนตัดฟันหัวเราะพูดว่า ถ้ำปอเจียวตองนั้นมีแต่พัดเหล็กเทวดาไม่มี มีแต่พัดเหล็กกังจู้และชื่อล่อซัวหนึ่งเป็นเมียของงุ่มม่อออง

เหิงเจียได้ฟังดังนั้นตกตะลึงใจหาย นึกว่ามาพบคนพยาบาทกันแล้ว เมื่อก่อนนั้นที่เขาเกี้ยอั้งซิว เราก็กำจัดอั้งฮัยยี้ คือลูกของนางล่อซัวนี้ และเมื่อก่อนนั้นพบกับอามันที่ถ้ำพั่วยี้ตอง อามันก็ยังไม่ให้น้ำ จะคิดแก้แค้นแทนหลานของมัน บัดนี้มาพบแม่มันที่ไหนจะยืมพัดได้แต่ได้มาถึงที่นี่แล้ว ไม่รู้ที่จะทำประการใด ก็ผลจากคนตัดฟัน เดินตรงไปยังถ้ำปอเจียวตอง แลเห็นบานประตูปิดแน่น พิจารณาดูรอบคอบเห็นที่รินเรียงสว่างาม เหิงเจียตรงเข้าเคาะประตูร้องเรียกว่า ฟุ่งม่อออง เปิดประตูรับด้วย มีคนมาอดดกลอนประตูเปิดออก แลเข้าไปเห็นหญิงคนหนึ่งเดินออกมา มือหนึ่งถือกระเช้า มือหนึ่งถือไม้ตะขอ ดูรูปร่างเคร้าหมองรุงรังไม่ตกแต่งร่างกายแต่ดูกิริยาเป็นคนใจบุญ เหิงเจียเดินเข้าไปใกล้ยกมือขึ้นค้ำบแล้วพูดว่าแม่หนูช่วยโปรดบอกนางกังจู้ทราบด้วย ว่าข้าพเจ้ามาจากเมืองใต้ถึง จะไปไซ้ที่อาราธนาพระธรรม

บัดนี้เดินทางมาก็ตัดขาดที่เขาช่วยเอี่ยมซิวไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นจะขอยืมพัดไปพัด เมื่อสมประสงค์แล้ว จะเอากลับมาคืนให้ จึงนางนั้นถามว่า ท่านชื่อเรียกเสียงใดจงบอกมาให้แจ้ง ข้าพเจ้าจะนำความไปบอกให้ เหิงเจียบอกว่า ข้าพเจ้าชื่อซิ่งหงอคง นางนั้นได้ฟังก็กลับเข้าไปบอกแก่นางล่อซัวว่า ขอแม่นางจงได้ทราบ

บัดนี้มีหนองคงอยู่ประเทศจีนจะขอยืมพัดดับไฟ จะได้ข้ามไปให้พ้นเขาฮ้วยเอี่ยม
ชั่วคราวแล้วจะเอากลับคืนให้

ฝ่ายนางล่อซั่วได้ยินขึ้นชื่อว่า หนองคงดูจไฟลูกเอาน้ำมันรดเต็ม ให้เกิดความ
โกรธแค้นขึ้นมากทันที จึงคิดว่าอายสัตว์ลิง วันนี้มีมึงมาถึงที่นี้นางจึงให้คนเอาเครื่อง
แต่งตัวมา นางสวมกระเพาะแล้วมือก็ถืออาวุธเกี่ยมทั้งสองมือเดินออกมา ร้องเรียก
ด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยอายหนองคงมึงอยู่ที่ไหน เหง้าเจี้ยแลเห็นก็ยกตัวค้ำบแล้ว
พูดว่าพี่สะใภ้ข้าพเจ้ามาคอยนานแล้ว นางล่อซั่วได้ฟังดังนั้นก็ทวาดว่าใครเป็นที่
สะใภ้มึงที่ไหน ใครให้มึงมาคอยทำไม

เหง้าเจี้ยตอบว่า พี่รู้ออ้งผูกไมตรีเป็นที่ข้าพเจ้าก็ที่เป็นภรรยาเธอไม่ใช่พี่
สะใภ้จะให้เรียกอะไรเล่า นางล่อซั่วได้ฟังดังนั้นก็ทวาดว่าอายลิง แม้ว่ามึงคิดเป็น
ฉันทัญชาติ มึงก็ไม่คิดทำให้ลูกเราตกอยู่ในหลุมบ่อดังนั้นก็ เหง้าเจี้ยทำเป็นไม่รู้ ถาม
ว่าลูกของพี่คือใครที่ไหน นางล่อซั่วทวาดว่าลูกเราอั้งฮั้ยยี้ถูกเจ้าคิดกลอุบายทำวงศ์
ญาติของเราย่อยยับ เราจะตามตัวแก้แค้นให้ลูกเราก็งยังไม่พบตัว วันนี้เจ้าเอาชีวิต
มาส่งถึงประตูบ้าน ใครจะละชีวิตเจ้าให้รอดไปได้ เหง้าเจี้ยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ
ก๊าก ๆ พักหนึ่งแล้วพูดว่า พี่ทำไม่จึงไม่ตรองดูเหตุการณ์เดิมนั้นมันเป็นประการใด
มาหลงแค้นเคืองข้าพเจ้า คือบุตรของพี่จับเอาอาจารย์ของข้าพเจ้าไปจะด้อมแกง
พระโพธิสัตว์มาเอาตัวอั้งฮั้ยยี้ไป ช่วยอาจารย์ข้าพเจ้าออกได้ บัดนี้อั้งฮั้ยยี้ไปอยู่
กับพระโพธิสัตว์เป็นเสี้ยนใช้ท้อจ้อรักษาตามทางชอบธรรม อายุยืนเสมอদিনฟ้า
เป็นประเสริฐยิ่ง ไม่ขอบคุณข้าพเจ้ายังกลับมาแค้นเคืองจะเห็นถูกต้องแล้วหรือ

นางล่อซั่วได้ฟังดังนั้นก็ทวาดว่ามึงอายชาติลิงผีปากดี ลูกของเราถึงไม่ถึงแก่ชีวิต
แต่ทว่าอย่างไรจึงจะได้มาหาเราได้เห็นหน้ากันแม่ลูก เหง้าเจี้ยหัวเราะพักใหญ่ แล้ว
พูดว่าพี่อยากจะได้พบหรือ จะยากอะไรนักหนา พี่จงขอยืมพัดให้ข้าพเจ้าพัด
ดับไฟที่เขาฮ้วยเอี่ยมชั่วคราวส่งอาจารย์ข้าพเจ้าข้ามพ้นไปแล้ว ข้าพเจ้าจะข้ามไปนำไอ้
ขอแก่พระโพธิสัตว์เชิญอั้งฮั้ยยี้มาท้อย่างนี้แม่ลูกจะได้ปะกัน แล้วพี่จึงดูอั้งฮั้ยยี้
จะซุบผอมบอบสลายอย่างไรบ้าง แมว่าอั้งฮั้ยยี้บอบสลายอย่างไรแล้ว เมื่อเวลานั้น
พี่จึงคอยแค้นเคืองข้าพเจ้าจึงจะถูก หากว่าบริบูรณ์ยิ่งกว่าเก่าพี่ก็ต้องคิดถึงคุณ
ข้าพเจ้าให้จงมากเกิด นางล่อซั่วจึงพูดว่า อายลิงสอพล่อท่ากระดิกลิ้น มึงจงยื่น
หัวมาให้เราฟันด้วยเกี่ยมสักสองสามที แม้ว่าหนได้เราจึงจะให้ยืมพัด แม้ว่าหนไม่ได้
เจ้าก็ต้องไปหาพระยามัจจุราชเกิด เหง้าเจี้ยได้ยินดังนั้นก็พนมมือ เดินมาใกล้นาง
ล่อซั่วหัวเราะพูดว่า พี่ไม่ต้องพูดมากข้าพเจ้าจะยื่นศีรษะให้ท่าน ตามแต่ที่จะฟัน
มากน้อยสักเท่าใดก็ตามใจเกิด แล้วจะต้องให้ข้าพเจ้าขอยืมพัดไปทำธุระบ้างก็
แล้วกัน นางล่อซั่วสองมือจับเกี่ยมตรงเข้ามาฟันเหง้าเจี้ยสักสิบทีเหง้าเจี้ยยืนเฉย

ไม่เห็นมีบาดแผลและเจ็บป่วยประการใด นางล่อชั่วเห็นดังนั้นก็ตกใจยับตัวจะหนี
 ห้างเจี๋ยเห็นดังนั้นถามว่าที่จะไปไหน ต้องให้เราเยี่ยมพัดก่อน นางล่อชั่วพูดว่าของ
 วิเศษของเราใครจะให้เจ้าไปง่าย ๆ ดังนั้น

ห้างเจี๋ยพูดว่าถ้าไม่ยอมให้ก็จงลองกินกระบองของอาดสักทีหนึ่งก่อน ห้างเจี๋ย
 มือหนึ่งยึดนางล่อชั่วมือหนึ่งซักกระบองออกจากหู นางล่อชั่วก็สลดมือหลุดพัน
 สองมือถือเข็มตรงเข้ามาฟันพาดห้างเจี๋ย ห้างเจี๋ยก็แค้นกระบองเข้าประจัญบาน
 รบกัน ต่างออกกำลังโดยเข้มแข็งรบกันอยู่บนยอดเขาจี้ยู่หั้นชั่วจนเวลาบ่ายไม่แพ้
 ชนกัน ฝ่ายนางล่อชั่วเห็นกระบองหนักมากจะทานไม่ไหว จึงซักพัดวิเศษออก
 พัดโบกไปที่หนึ่งก็บันดาลเกิดลมพัดหอบเอาห้างเจี๋ยปลิวไปตามลม ยิ่งตัวก็ไม่ได้
 ไม่อยู่ ฝ่ายนางล่อชั่วมีชัยชนะแล้วก็กลับเข้าถ้ำ

ฝ่ายห้างเจี๋ยนั้นถูกม้วนลมหอบปลิว ๆ จะตกลงดินก็ไม่ตกลงได้เปรียบดูพายุ
 พัดโบกไม่ปลิวลอย และดูจกระแสน้ำอันเชี่ยวไหลส่งดอกไม้ที่ล่องลอยในกลาง
 มหาสมุทร ปลิวไปคืนหนึ่งจนสว่างจึงมาตกที่ยอดเขา ห้างเจี๋ยสองมือยึดเอาก่อน
 ศิลาใหญ่ไว้ หยุดอยู่ครู่หนึ่งพอลอยหอบจึงพิเคราะห์ดูโดยละเอียดก็รู้ได้ว่า ถึงเขา
 พระศุเมรุแล้วห้างเจี๋ยก็อดใจใหญ่ว่า อีนางคนนี้มีนรัยแรงจริงเหลือเกินมันทำ
 อย่างไรจึงได้ส่งเรามาถึงนี้ เราจำได้เมื่อครั้งก่อนเคยมาที่นี้หาพระโพธิสัตว์เล่งเกียด
 ไปชวยปราบปีศาจ อึ่งของชวยอาจารย์เรา ที่เขาของก๊วยซ้วนนั้นมาทางทิศภาคเนย์
 ทางประมาณสามพันโยชน์ บัดนี้มาถึงนี้ไม่รู้ว่าจะระยะทางสักเท่าไร จำเราจะต้อง
 ลงไปตามดูจึงจะรู้แน่จะได้กลับไปทางเก่าได้ เวลาเมื่อกำลังไตรตรองอยู่นั้น พอ
 ได้ยินเสียงระฆังดังสนั่น ห้างเจี๋ยก็รีบเดินลงมาจากยอดเขาตรงมายังสำนักใหญ่
 ที่ประตูมีเต้าหยินคนหนึ่ง แลเห็นห้างเจี๋ยเดินเข้ามา ก็รีบเดินเข้าไปบอกว่า บัดนี้
 มีคนที่มาหาครั้งก่อนมาอีกแล้ว เล่งเกียดโพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้นก็รีบเดินออกมารับ
 เข้าไปข้างใน แล้วถามว่านี่ท่านไปอาราธนาพระธรรมมาแล้วหรือ ห้างเจี๋ยตอบว่า
 ที่ไหนจะได้กลับเร็วดังนั้น เล่งเกียดโพธิสัตว์พูดว่า ก็ยังไปไม่ถึงวัดลุยอิมยี่ได้เสีย
 จะกลับมาทำไมเล่า

ห้างเจี๋ยบอกว่า เมื่อครั้งก่อนข้าพเจ้ามาพึ่งท่านช่วยปราบปีศาจอึ่งของ ครั้น
 พ้นจากนั้นเดินไป อันความทรमानลำบากนั้นเหลือที่จะพรรณนาได้ บัดนี้มาถึง
 เขาฮ้วยเอี่ยมซวกก็ไม่ข้ามไปได้ ครั้นได้ยินว่ามีพัดเทวดาจึงจะดับไฟเขานั้นได้
 ข้าพเจ้าจึงได้สืบหาอันที่จริงพัดนั้นของเมื่อยังม่ออ่องซึ่งเป็นมารดาของอั้งฮั้วยี่ เธอ
 โกรธว่าข้าพเจ้าจับบุตรเธอมาให้พระกวนอิมเป็นสาธุศิษย์ไม่ได้เห็นหน้าลูก เธอ
 แค้นเคืองผูกพยาบาทข้าพเจ้าไม่ยอมให้เยี่ยมพัดไปจึงได้เกิดรบพุ่งกันขึ้น เธอเอา
 พัดโบกที่หนึ่งเกิดเป็นลมพัดปลิวมาถึงนี้ข้าพเจ้าจำได้ จึงเข้ามานมัสการถามหน

ทางที่จะกลับไป ตั้งแต่ไปถึงเขาช่วยเอี่ยมชั่วประมาณทางใกล้ไกลสักเท่าใดไม่ทราบ พระโพธิสัตว์เล่งเกียดได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า หญิงนั้นนามเรียกว่า ล่อซั่ว เรียกพิศเหล็กกังจู อันพิศนั้นเริ่มมีฟ้าดิน ประกอบอากาศธาตุบังเกิดมีพิศอันนี้ เพราะฉะนั้นจึงดับไฟได้ หากว่าโบกถูกคนที่หนึ่งก็ปลิวไปแปดหมื่นสี่พันโยชน์จึงจะหยุด ที่นี้จะไปตามล่อซั่วช่วยเอี่ยมชื่อนั้นทางประมาณห้าหมื่นโยชน์ นี่หากแห่งเจียมฤทธาอาณภาพเรียกเมฆหยุดได้ หากไม่ก็ังจะไปไกลกว่านี้อีก แห่งเจียมบนว่าร้ายแรงเหลือเกิน ไม่ทราบว่าอาจารย์ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรจึงจะข้ามเขาไปได้

เล่งเกียดโพธิสัตว์พูดว่า แห่งเจียมจงวางใจเถิด หากได้มาถึงนี้แล้ว ก็เป็นนิสัยของพระถังซัมจั๋งและจะให้แห่งเจียมสำเร็จความคิดเมื่อครั้งก่อนพระญูลเจ้าได้ส่งไว้และให้ของวิเศษไว้สองสิ่ง คือไม้เท้ามังกรและยาระงับลม ไม้เท้าก็เอาไปกำจับปศางจิ้งฮองเสียแล้ว ยังแต่เมื่อยาวิเศษยังมีได้ใช้ วันนี้จะให้แห่งเจียมเอาไปค้ำห้ามซึ่งลมร้ายมิให้ทำอันตรายแก่แห่งเจียมได้ เมื่อได้พิศนั้นมาแล้วแห่งเจียมก็จะสำเร็จซึ่งความคิด แห่งเจียมได้ฟังดังนั้นก็มีศรัทธาขอบคุณเล่งเกียดโพธิสัตว์จึงล้วงเอาเมื่อยาออกมาจากมือเสื้อ ส่งให้แห่งเจียมแขวนที่คอเสื้อแล้วเอาเข็มเย็บติดแน่นแล้วเล่งเกียดโพธิสัตว์จึงนำแห่งเจียมออกจากสำนักมีมือส่งวางไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือนี้ คือที่นางล่อซั่วอยู่ แห่งเจียมคำนับลาพระโพธิสัตว์แล้ว ก็เหาะมาทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ บัดเดียวก็ถึงเขาจิวหุนซั่ว แห่งเจียมก็ลงยังหน้าถ้ำเข้าไป เอาไม้กระบองเคาะกระทุ้งบานประตูเรียกว่าเปิดประตู ๆ แห่งเจียมจะมาเอาพิศไปใช้หญิงเฝ้าประตูก็วิ่งเข้าไปบอกนางล่อซั่วว่า แห่งเจียมมาอีกแล้ว นางล่อซั่วได้ฟังดังนั้นก็ให้นึกครั้นคร้ามพูดว่า อ้ายลิงตัวนี้มันจะมีความดีเป็นแน่ อันพิศวิเศษของเราแม้ว่าโบกไปที่หนึ่งถูกคนก็ปลิวไปถึงแปดหมื่นสี่พันโยชน์ ทำไมจึงกลับมาได้เร็วนักดังนี้ ครั้นนี้เราจะต้องโบกสักสองสามทีอย่าให้มันกลับมาได้ คิดดังนั้นแล้ว ก็จัดแจงแต่งตัวผูกรัดแน่นหนามันคงแล้วสองมือก็ถือเอี่ยมเดินออกมา ร้องเรียก ว่าอ้ายแห่งเจียมมีงไม่กลัวเราหรือจึงได้กล้ากลับมาอีกจะนี่

แห่งเจียมหัวเราะแล้วพูดว่า พี่สะไภ้พี่อย่าเหนียวแน่นไปทำไมจงขอให้น้องเอี่ยมไปส่งอาจารย์ข้ามพ้นไป แล้วก็กลับเอามาคืนให้ ข้าพเจ้ากับพี่ที่มีความสัสต์ต่อกัน ซึ่งเป็นสุจริตกุนจ้อแล้วหากเอี่ยมสิ่งของใด ๆ ไป ก็จะต้องเอาคืนกลับส่งให้แก่เจ้าของ นางล่อซั่วคิดว่าอ้ายลิง ซึ่งหงอคง มีงพูดผิดธรรมนิยม ความเจ็บอายยังไม่แก้แค้นได้ จะมาเอาของให้ขอเอี่ยมมีอย่างไหน มีงอย่าหนีมีงจงมากินเกี่ยวของแม่ ลักที่ก่อน แห่งเจียมก็ยกกระบองเหล็กขึ้นรับรบกันไปประมาณหกเจ็ดเพลง นางล่อซั่วก็อ่อนกำลังลง จึงชักพิศวิเศษออกโบกไปสองที แห่งเจียมก็ยืนเฉยอยู่เอากระบองเก็บแล้วก็ยืนหัวเราะก๊าก ๆ พูดว่าครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อน พัดอยู่กับมือตัว ตัว

จะพัดอย่างไรก็พัดไป หากเราไหวติงสักนิดเดียวก็มีไซคนเก่งนักเลงแท้ นางล่อชั่วก็เอาพัดโบกไปอีกสองที หั่งเจี๋ยก็ไม่ไหวติงนางล่อชั่วเห็นดั่งนั้นก็ตกใจถอยหนีเข้าถ้ำใส่กลอนปิดประตูเจียบไม่ออกมาอีก หั่งเจี๋ยเห็นนางล่อชั่ว หายเจี๋ยบอยู่ในถ้ำไม่กล้าออกมาอีกก็แผลงฤทธิ์แทะเมียดยาที่คอเสื้อมาใส่ปากอมแล้วก็แปลงกายเป็นแมลงหวี่บินตามเข้าไปในถ้ำ เห็นนางล่อชั่วกำลังหอบร้องว่าอยากน้ำให้เอาน้ำชามา พวกหญิงคนใช้ก็ยกน้ำชามาปั้นหนึ่ง รินใส่ชามใหญ่เต็มชาม กากชาละเอียดลอยเป็นชิ้นๆ อยู่ หั่งเจี๋ยแลเห็นดั่งนั้น ก็โผลงปนกับกากชาในน้ำชา หญิงคนใช้ส่งชามน้ำชาให้นางล่อชั่ว นางล่อชั่วไม่ทันจะพิจารณากำลังอยากก็ดื่มกลืนเข้าไปในท้อง

หั่งเจี๋ยตามน้ำชาเข้าไปในท้องได้แล้ว ก็แปลงกลับเป็นรูปเดิมร้องเรียกเสียงดังว่าพี่สะใภ้ให้พัดแก่ข้าพเจ้าโดยง่ายเถิด จะได้ไม่เป็นอันตราย นางล่อชั่วตกใจถามคนใช้ว่า พวกเจ้าปิดประตูนอกหรือเปล่า พวกคนทั้งหลายบอกว่าปิดแล้ว นางล่อชั่วพูดว่าประตูก็ปิดแล้ว เหตุใดหั่งเจี๋ยมันจึงเรียกดั่งนี้ พวกคนใช้บอกว่าได้ยินเสียงอยู่ในท้องแม่ นางล่อชั่วเรียกว่าหั่งเจี๋ยเจ้าทำกลอุบายซ่อนอยู่ที่ไหน หั่งเจี๋ยว่าข้าพเจ้าไม่รู้จักทำกลอะไร เราแผลงฤทธิ์เข้ามานั่งอยู่ในท้องที่นี้เอง ข้าพเจ้าเห็นไส้พุงทั้งสิ้นแล้ว ข้าพเจ้าเห็นพี่อยากน้ำก็เข้ามาแก้อยากให้พี่ หั่งเจี๋ยก็แกล้งทำหน่วงหนักลงไปทีหนึ่ง นางล่อชั่วก็เจ็บที่ท้องน้อยเหลือจะทนได้ ก็ทรุดนั่งลงกับพื้นร้องว่าเจ็บปวดเหลือที่จะทนแล้ว

หั่งเจี๋ยว่าพี่อย่าวุ่นวาย ข้าพเจ้าจะแสบหัวใจให้หั่งเจี๋ยก็เอามือกระทุ้งขึ้นทีหนึ่ง นางล่อชั่วก็เจ็บในหัวใจและจะขาดใจ ล้มคว่ำลงกับพื้นร้องว่าตายแล้ว จึงพูดว่าอาหั่งเจี๋ยขอชีวิตให้พี่เถิด หั่งเจี๋ยก็ยังมีมือถามว่าจำข้าพเจ้าได้แล้วหรือ ข้าพเจ้าเห็นแก่หน้าพี่ผู้ม่ออ่อง จะยกชีวิตให้จงรับเอาพัดมาให้เราขอเอิม นางล่อชั่วบอกว่าจงออกมาเอาไปเถิด หั่งเจี๋ยว่าจงเอาพัดมาให้เราเห็นก่อนเราจึงจะออกไป นางก็เรียกคนใช้ให้เอาพัดมาถือยืนอยู่ข้างหน้าหั่งเจี๋ยก็เลื่อนขึ้นที่คอหอย พูดว่าเรายกชีวิตให้จงอ้าปากให้กว้าง เราจะออกไป นางก็อ้าปากแล้ว หั่งเจี๋ยก็แปลงเป็นแมลงหวี่บินลอดออกมาโผล่จับที่พदनางก็ไม่รู้ อ้าปากสองสามทีแล้วร้องเรียกว่าทำไมไม่ออกเล่า

หั่งเจี๋ยก็แปลงกลับเป็นรูปเดิม มือก็จับเอาพัดแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่มิใช่หรือแล้วหั่งเจี๋ยพูดว่าขอใจให้เราขอเอิมพัดก็ออกเดิน พวกเหล่านั้นก็เปิดประตูส่งให้ไป หั่งเจี๋ยออกจากถ้ำแล้วก็เหาะกลับไปหาอาจารย์ บัดเดี๋ยวก็กลับมาถึงตำบลบ้านอึ้งเจียนจึง ลงยังพื้นดินเข้าไปในบ้านเคารพواهرจารย์แล้ว จึงเล่าความตั้งแต่ต้นจนปลายให้อาจารย์ฟังทุกประการ แล้วก็หยิบพัดส่งให้ตาเฒ่าเจ้าของบ้านดู ตาม

ตาเด่าว่าพัดเล่มนี้ไม่ใช่หรือ ตาเด่าบอกว่ไซเล่มนี้แหละ พระดังซิมจ้งมีความยินดี อาจารย์กับศิษย์ก็พร้อมกันลาตาเด่าออกจากบ้าน พวกกันมาได้ประมาณสี่สิบโยชน์ไอร้อนขึ้นผ่าว ๆ ช่วเจ้งร้องว่าผ่าวเท้าออกร้อนไปเปียกกายว่าม้าเดินเร็วกว่าทุกวันเพราะด้วยแผ่นดินร้อนม้าจึงไม่ปรกติ เหง้าเจี้ยพูดว่าอาจารย์ลงจากม้าก่อน ข้าพเจ้าจะเอาพัดโบกไฟให้หยุดค้อยมีลมฝนตกลงแล้ว และให้แผ่นดินเย็นจิ้งค้อย ๆ ข้ามาเขาไป เหง้าเจี้ยก็เดินตรงเข้าไปเอาพัดโบกที่มีไฟไปทีหนึ่งทีบนเขาไฟก็ลุกโชติขึ้น พัดอีกทีหนึ่งไฟก็ยิ่งลุกมากขึ้น พัดอีกทีหนึ่งไฟก็ลุกสูงขึ้นสักพันศอก ค้อยลุกค้อยแรงแบบปลิวมาติดตัวเหง้าเจี้ย เหง้าเจี้ยก็ถอยวิ่งหนีกลับ ไฟก็ติดไหม้ขนเหง้าเจี้ย เหง้าเจี้ยก็รีบวิ่งร้องเรียกอาจารย์ให้ถอยหนีกลับไปก่อน

พระดังซิมจ้ง เปียกกาย ช่วเจ้งก็พากันวิ่งถอยกลับไปทางเก่าประมาณยี่สิบโยชน์ก็พากันหยุดพัก พระดังซิมจ้งถามเหง้าเจี้ยว่าทำไมจึงเป็นอย่างนี้ เหง้าเจี้ยก็โยนพัดทิ้งลงกับพื้นพูดว่าไม่แน่นอน ถูกอ๊อบีศาจมันหลอกให้แล้ว เปียกกายถามว่าเหตุการณ์เป็นอย่างไร เหง้าเจี้ยพูดว่าเราเอาพัดโบกไปที่หนึ่งไฟก็ลุกแรงขึ้น สองทีก็ยิ่งลุกแรงขึ้น สามทีก็ลุกลามมีเปลวบินสูงขึ้นเป็นพันศอก นี่หากวิ่งหนีทันจึงไหม้บ้างแต่เล็กน้อย ถ้าหนีไม่ทันก็ต้องตายเป็นแน่ ช่วเจ้งว่าไฟลุกรุนแรงไม่มีทางจะไปไซที่ดังนี้จะคิดอย่างไร เปียกกายพูดว่าดูทางไหนไม่มีไฟก็ไปทางนั้นจะต้องเป็นทุกข์อะไร พระดังซิมจ้งถามว่าทางไหนไม่มีไฟ เปียกกายบอกว่าทิศตะวันออกทิศอุดรทิศอาคเนย์ไม่มีไฟ พระดังซิมจ้งถามว่าทิศไหนมีพระไตรปิฎกธรรม เปียกกายพูดว่าทิศใต้มีพระธรรม พระดังซิมจ้งพูดว่าเราจะต้องไปทิศตะวันตกที่มีพระธรรมจึงจะสำเร็จ ช่วเจ้งพูดว่ามีธรรมมีไฟไม่มีธรรมไม่มีไฟอย่างนี้ก็ยากที่จะไปจะกลับ อาจารย์กับศิษย์กำลังตรึกตรองกันอยู่ ก็พอได้ยินเสียงร้องเรียกว่าท่านเหง้าเจี้ยไม่ต้องทุกข์ เชิญมารับประทานข้าวแจกก่อนแล้วจึงค่อยคิดไป อาจารย์กับศิษย์ก็หันไปแลดูเห็นคนแก่คนหนึ่งแต่งตัวงดงามมือถือไม้เท้าหว่มกรเท้าสอดรองเท้าเหล็กบนหลังสะพายปลาตัวหนึ่งมือถือถาดทองแดงหนึ่งถาด ในถาดใส่ข้าวแจกและกับเดินเข้ามาทางทิศตะวันตก มาถึงก็ยกตัวคำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าคือเจ้าเขาฮั่วเยียมช้วนี้ เห็นท่านรักษาพระดังซิมจ้งมาทางนี้ จึงได้เอาข้าวแจกมาถวายสักเวลาหนึ่ง

เหง้าเจี้ยพูดว่าอันการกินนั้นทีหลัง อันไฟลุกอย่างนี้สักเมื่อไรจะดับ จะได้พาอาจารย์เราพ้นไปได้ เจ้าเขาตอบว่าจะต้องขอยืมพัดนางล่อช่วจึงจะดับได้ เหง้าเจี้ยเดินไปหยิบพัดมาส่งให้เจ้าเขาดู บอกว่านี่มิใช่หรือที่ไฟลุกพัดเข้าก็ยิ่งลุกใหญ่ไป เจ้าเขาพิจารณาดูพัดแล้วก็หัวเราะพูดว่าท่านถูกหลอกเสียแล้ว เหง้าเจี้ยถามว่าทำอย่างไรก็จะได้ของจริง เจ้าเขาสองมือยกอดค้อยอตัวยิ้ม ๆ แล้วจึงพูดว่า แม้ว่าได้กำลัง

ใหญ่ก็จะสำเร็จการกำลังใหญ่นั้นคือจุ่ม่ออ่อง แห่งเจียวว่าที่นี้จุ่ม่ออ่องเห็นจะทิ้งไฟไว้ สมมุติว่าเขาช่วยเอี่ยมช้วนดอกกระมัง เจ้าเขาพูดว่าไม่ใช่ ๆ ท่านได้เขียนหากยอมยกโทษให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกตามตรง แห่งเจียวว่าท่านมีโทษอะไรที่ไหนจงพูด เกิดอย่าวิดทกเลย เจ้าเขาจึงพูดว่าอันไฟนี้เหตุเดิมนั้นท่านได้เขียนทิ้งเอง แห่งเจียวได้ยินดังนั้นก็โกรธว่าทำไมจึงพูดเลอะเทอะดั่งนั้น เราหรือจะเป็นคนทิ้งไฟ

เจ้าเขาว่าท่านเห็นจะจำข้าพเจ้าไม่ได้เสียแล้ว ที่ตำบลนี้เดิมไม่มีเขาเหตุเมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้น ท่านทำจลาจลรบแก่เทพบุตรทั้งหลายบนสวรรค์ เวลานั้นท่านพรหมท่ายเสียงเล่ากุนเอาตัวท่านไปใส่ในเบ้าไถเปียก้วยหลอม เวลาเปิดฝาท่านกระโดดขึ้นเหยียบปากเบ้า เคาลัมหลายอัฐเตาก็ตกลงสองสามก้อน ไฟติดลงมา จึงเกิดเป็นภูเขาไฟอยู่บัดนี้ ข้าพเจ้าอยู่บนชั้นดุสิตเป็นผู้รักษาเตา ท่ายเสียงเล่ากุนปรับโทษว่าข้าพเจ้าไม่ดูแล จึงปรับโทษให้ข้าพเจ้าลงมาเป็นเจ้าเขาช่วยเอี่ยมช้วน แห่งเจียวว่าเดิมตัวก็เป็นพวกเด้าสือแล้วมาเปลี่ยนแปลงเป็นเจ้าเขา แห่งเจียวเชื่อบ้าง ไม่เชื่อบ้างจึงพูดว่า ตัวพูดว่าตัวจะไปหาจุ่ม่ออ่องทำไมหรือ

เจ้าเขาพูดว่า จุ่ม่ออ่องนั้นคือสามีของนางล่อช้วน จุ่ม่ออ่องบัดนี้ก็ทิ้งนางไม่ได้ไปมานานแล้ว บัดนี้ไปอยู่ที่เขาเจ็กลุยช้วนถ้ามือหุนต้อง เดิมมีบ้านสวยเห่าอ่อง ครั้นเห่าอ่องตายแล้ว ยังมีบุตรสาวคนหนึ่งชื่อเจ็กมินกั่งฮุยยังไม่มีสามี ทรัพย์สินสมบัติข้าวของเงินทองมั่งคั่งไม่มีผู้ชายดูแล นางได้ยินว่าจุ่ม่ออ่องมีฤทธิ์อาณานุกาภก็ยอมยกมรดกให้จุ่ม่ออ่อง ตัวนางก็ยอมเป็นภรรยา จุ่ม่ออ่องก็ทิ้งนางล่อช้วนเสียมานานแล้วมิได้ไปมาหาสู่กัน แม้ได้เขียนไปหาจุ่ม่ออ่องเชิญเธอมาพูดขอยืมจึงได้พัดมาดับไฟแล้วส่งอาจารย์ข้ามพ้นไป ทั้งได้ดับไฟร้ายสัตว์ทั้งหลายจะได้รอดชีวิต ทั้งตัวข้าพเจ้าก็จะได้พ้นโทษกลับไปสวรรค์ตามเดิม

แห่งเจียวจึงถามว่า เขาเจ็กลุยช้วนนั้นอยู่ที่ไหนทางนั้นประมาณไกลสักเท่าใด เจ้าเขาตอบว่าไปตรงทิศภาคเนย์ทางไกลประมาณสามพันโยชน์ แห่งเจียวได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้ไปเปียก้วยช้วนเจ๋งอยู่รักษาอาจารย์และสั่งเจ้าเขาให้อยู่เป็นเพื่อนด้วย สั่งแล้วแห่งเจียวก็เหาะไปทางทิศภาคเนย์ เหาะไปประมาณครึ่งชั่วโมง แลไปข้างหน้า เห็นมีภูเขาสูง แห่งเจียวก็เหาะลงที่ยอดภูเขาสูง พิจารณาดูเขาแล้วก็เดินลงไปหาทางพิเคราะห์ดูเจียบสังัดไม่มีวี่แววอะไร แลไปที่ใต้ต้นสนเห็นมีหญิงสาวสวยมา ยืนอยู่ที่ใต้ต้นสน มือถืออุบหอมเดินตรงมา แห่งเจียวก็เข้าแอบซ่อนในซอกศิลาคอยพิจารณา ดูหญิงนั้นก็เดินใกล้เข้ามา แห่งเจียวจึงย่อตัวปราศรัยถามว่าแม่นางจะไปข้างไหน หญิงนั้นเหลียวไปเห็นแห่งเจียวก็ตกใจ ด้วยหน้าแห่งเจียวมีดมนุษย์ ร่างกายนางสั่นรัวไปทั้งตัว แล้วแข็งใจถามว่านี่แกอยู่ที่ไหน จึงสามารถมาอยู่ที่นี้ ประสงค์จะมาหาใคร

รูปที่ ๑ ฐุ่มอ๋อง

ฐุ่มอ๋อง ผู้นี้กำเนิดเดิมเป็นกระบือเผือก มีฤทธิ์
อานาภาพมากถือพลองเหล็ก เป็นอาวุธสำหรับมือ เป็น
สามีของนางล่อซั่ว บุตรชายชื่ออั้งฮัยยี้ เดิมเป็นมิตร
สหายกันกับเห้งเจีย ภายหลังได้เกิดรบพุ่งกันเพราะ
เห้งเจียไปทำอุบายเอาพัดที่นางล่อซั่วไป แต่ภาย
หลังก็แพ้แก่เห้งเจียและกลับเป็นกระบือไปตามเดิม

รูปที่ ๒ เจ้าเมืองเจ๋จี้ก๊ก

เจ้าเมืองเจ๋จี้ก๊ก นี้เป็นเมืองเอกฝ่ายประเทศ
ทิศตะวันตก เป็นผู้ถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ในเมือง
มีพระบรมสารีริกธาตุพระพุทธรูปบรรจุไว้ในพระเจดีย์
วัดกิมกวางยี้เป็นของวิเศษสำหรับให้บ้านเมืองเจริญ
อยู่เย็นเป็นสุขทั่วกัน แต่ได้มีปีศาจลักเอาพระบรม
สารีริกธาตุไปเสีย จึงได้เกิดความเดือดร้อนช่วยยาก
หมากแพง ภายหลังพระถังซำจั๋งกับสาธุศิษย์มาถึง
ได้ช่วยติดตามเอาพระบรมสารีริกธาตุกลับมาบรรจุ
ไว้ตามเดิมได้

รูปที่ ๓ บ้วนเซียงเล่งอ๋อง

บ้วนเซียงเล่งอ๋อง กำเนิดเดิมเป็นนาค สำนัก
อยู่ที่เขาต๋านลั่นฉวนเจียวซิวบึงเพ็กป้อท้าว มีอานาภาพ
เชี่ยวชาญ มีบุตรหญิงชื่อนางเล่งอ๋องก่งจู้ บุตรชาย
ชื่อเก้าเท้าได้อ๋อง ได้รบกันแก่เห้งเจียและไปยี้ก่าย
แต่ได้พ่ายแพ้ถึงแก่ความตายเพราะเห้งเจียไปคืนเอา
พระบรมสารีริกธาตุกลับมาไว้ยังเดิมได้

รูปที่ ๔ เก้าเท้าได้อ่อง

เก้าเท้าได้อ่อง ผู้นี้กำเนิดเดิมเป็นกิมมิดือหนอน มีศิระกะเก้าศิระ ได้ถือศีลเจริญจนสำเร็จภาคอาจ เปลี่ยนแปลงรูปกายได้หลายประการ เป็นบุตรเขยของ บั้วนเซียงเล้งอ่อง สำนักอาศัยอยู่กับบั้วนเซียงเล้งอ่อง ในบึงเพ็กป้อท่า ได้ต่อสู้แก่หึ่งเจียโดยสามารถ แต่ สู้หึ่งเจียไม่ได้ก็หนีไป

รูปที่ ๕ จับโปียงกง

ตาเต๋าจับโปียงกง กำเนิดเดิมเป็นต้นไม้สนมานานปีเข้าก็กลีบกลายเป็นมนุษย์ขึ้น เวลานั้นกั๊กเอา พระดั่งซ่มจ้งไว้ในป่า หึ่งเจียโปียงกายชั่วเจ้งตามมา พบ พระอาจารย์เข้าในที่นั้น โปียงกายเอาคราดเหล็ก ฟันดินสนเหล่านั้นโคนล้มลงไปหมดทั้งสิ้น รูปกายตาเต๋าจับโปียงก้งจ้งได้สูญหายกลายเป็นต้นไม้ไปตามเดิม

รูปที่ ๖ โโกเต็กกง

โกเต็กกง นี้เป็นต้นไม้ชื่อว่าไม้เป็ก ครั้นนานปีเข้าก็กลายเป็นปีศาจแปลงรูปกายได้ต่าง ๆ เมื่อเวลา สานุศิษย์ของพระดั่งซ่มจ้งมาตามหาอาจารย์รู้เข้าว่า ต้นเป็กเป็นปีศาจโปียงกายก็เอาคราดเหล็กสับกระชาก ล้มโค่นลงกลีบกลายเป็นต้นไม้ไปตามเดิม

รูปที่ ๗ ลินกงจื่อ

ลินกงจื่อ คือต้นไทร นานปีเข้าก็กลายเป็นปีศาจ ไป กระทำการล่อลวงพระถึงซุ้มจิ้งต่าง ๆ ครั้นแห่งเจียเป่ยก่ายข้อเท็จตามมาหันเข้ารู้ว่าไม่ไทรเป็นปีศาจ ล่อลวงอาจารย์ จึงเอาคราดเหล็กสับพินต้นไทรล้มลงทั้งสิ้น ไม่กลับกลายเป็นแปลงหลอกลวงใครได้อีกต่อไป

รูปที่ ๘ ฮุดหุนโซ่

ฮุดหุนโซ่ นี้คือปีศาจไม้ไผ่ นานปีเข้าก็กลายเป็นปีศาจไป มีฤทธิ์อำนาจภาพเปลี่ยนแปลงรูปร่างได้หลายประการ แห่งเจียบอกให้เป่ยก่ายรู้ เป่ยก่ายจึงเอาคราดเหล็กสับกระซวกโคนล้มแล้วก็สับพินจนป่นละเอียดไปไม่สามารถจะกลับกลายเป็นภูตผีปีศาจได้อีกต่อไป

รูปที่ ๙ พระศรีอาริย์

พระศรีอาริย์เมตตริย อยู่ในสวรรค์ชั้นดุสิตท่านเป็นพระโพธิสัตว์มีบุญญาบารมี ได้ละสมไว้มากไปกายภาคหน้าจะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งในโลกนี้ เมื่อสานุศิษย์ของท่านลักเอายามวิเศษหนึ่งลงมาจากสวรรค์ชั้นดุสิต มาตั้งตัวเป็นอั้งไปได้เองที่วัดเขี้ยวลุยอิมยี่ ท่านก็เสด็จตามลงมาจับได้ตัวแล้วก็เสด็จกลับไปยังดุสิตตามเดิม

รูปที่ ๑๐ อั้งไปได้ออง

อั้งไปได้ออง นี้เป็นสาวกศิษย์ของพระศรีอาริย์เมตต
ตรัย ลักเอาถุงย่ามของพระศรีอาริย์หนีมา ตั้งตัว
เป็นได้อองยังสำนักที่วัดเขี้ยวลุยอิมยี่ ได้กระทำ
อันตรายแก่พระถังซัมจั๋งและพวกศิษย์ได้รับความเดือด
ร้อนแสนสาหัส เหง้าเจียได้รบพุ่งกันเป็นสามารภ ภาย
หลังพระศรีอาริย์มาตามจับเอาตัวไปยังสวรรค์ตาม
เดิม

รูปที่ ๑๑ จินบูติงซัว

จินบูติงซัว นี้บางที่เรียกว่าจินบูโจซือ เดิมเมื่อ
บูติงซัวยังเด็กอยู่ในมนุษย์โลกนี้มีศรัทธาและรักษา
ศิลปปฏิบัติตามธรรม ครั้นฉานแก่กล้าก็ได้สำเร็จ
ภาคขึ้นไปอยู่บนสวรรค์ เจ๊กเซียงฮองแต่งตั้งให้เป็นจินบู
เทพดาองค์ใหญ่ รักษาตำแหน่งพนักงานที่สาม

รูปที่ ๑๒ ภูเจียงกุน

ภูเจียงกุน นี้เดิมเป็นเต่าทอง มีความเพียรถือ
ศีลภาวนารักษาจิตจนได้สำเร็จฉานแก่กล้า สำเร็จ
ภาคแปลงกายได้ต่าง ๆ มีฤทธิ์เดชอานุภาพเชี่ยวชาญ
ท่านจินบูจึงเอาไว้เป็นทหารฝ่ายขวา เวลาเหง้าเจีย
เข้าที่คัมภีร์จึงให้ภูเจียงกุนมาช่วยรบแก้ปีศาจร้าย

รูปที่ ๑๓ จิวเจียงกุน

จิวเจียงกุน นี้กำเนิดเดิมเป็นงูเห่า ได้ปฏิบัติธรรม รักษาศีลภาวนาจนได้สำเร็จภาค อาจเปลี่ยนแปลงรูปกายได้ต่าง ๆ มีฤทธาอาณุภาพกล้าแข็ง ท่านจินปู้เอา เป็นทหารฝ่ายซ้าย เมื่อคราวหังเจียมาขอพลทหาร จินปู้ก็ได้ให้จิวเจียงกุนไปช่วยหังเจียปราบปีศาจ

รูปที่ ๑๔ เจ้าเมืองจูจี้ก๊ก

เมืองจูจี้ก๊ก นี้เป็นเมืองขึ้นอยู่ในเมืองเจ็จยี้ก๊ก เธอเป็นผู้มีศรัทธาเชื่อถือพระพุทธศาสนา เวลาพระองค์ประชวรพระโรคเรื้อรังมาหลายปีเมื่อพระถึงขั้ม จึงกับสานุศิษย์มาตั้งเซ้าก็ได้ช่วยประกอบยารักษาพระโรคของพระองค์ให้หาย และยังได้ไปติดตามรบกับปีศาจพาเอาพระเมเสศคืนกลับมาถวายได้ด้วย

รูปที่ ๑๕ ไซ้ห้วยสวยได้อ่อง

ไซ้ห้วยสวย นี้กำเนิดเดิม เป็นสัตว์สิงห์เป็นพาหนะสำหรับพระโพธิสัตว์กวนอิมมี ฤทธาอาณุภาพเชี่ยวชาญ เพราะมีระฆังสามระฆังแขวนอยู่ที่คอ เวลานั้นรบแก่หังเจียเป็นการขับเคี่ยว ปีศาจก็จวนจะพ่ายแพ้อยู่แล้วก็พ้อพระโพธิสัตว์กวนอิมมาตามทัน จึงได้รอดชีวิตกลับเป็นสิงห์ให้พระโพธิสัตว์กวนอิมขี่กลับไปอยู่ตามเดิม

รูปที่ ๑๖ ขุนนางรับแขกเมืองจู้จ๊ก

ขุนนางรับแขกเมืองจู้จ๊ก ซึ่งเป็นพนักงานฝ่ายพลเรือนผู้รับแขกเมืองของเมืองจู้จ๊ก เมื่อเวลาพระดังซ่มจิ้งไปยกทัพขู่เจียงเหิงเจียมมาถึง ได้เป็นผู้ต้อนรับและปฏิบัติดูแลตามหน้าที่ของเจ้าพนักงานฝ่ายพลเรือน

รูปที่ ๑๗ ขุนนางนายทหารเมืองจู้จ๊ก

ขุนนางนายทหาร ของเจ้าเมืองจู้จ๊กผู้นี้ เมื่อพระดังซ่มจิ้งกับเหิงเจียมยกทัพขู่เจียงมาถึง เป็นผู้ได้นำพระดังซ่มจิ้งศิษย์ทั้งสามเข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินจู้จ๊ก และเป็นผู้ที่ได้ตามส่งพระดังซ่มจิ้งกับพวกศิษย์ทั้งสามออกจากเมืองจู้จ๊กไป

รูปที่ ๑๘ จีเอียงจินหยิน

เขียนจีเอียงจินหยิน องค์นี้เป็นเขียนองค์ใหญ่ เชี่ยวฉานแก่กล้าสำเร็จภาคเหาะเหินเดินอากาศได้ เวลาเมื่อนางกิมเชียวเตงตกไปอยู่กับปีศาจ ท่านได้ให้เสื่อวิเศษตัวหนึ่งคุ้มตัวมิให้ปีศาจเข้าใกล้ตัวได้ เพราะฉะนั้นปีศาจจึงมิได้ร่วมประเวณีแก่นาง จนถึงเวลาที่เหิงเจียมปราบปีศาจแล้วกลับเมืองได้

รูปที่ ๑๙ อาจี้เอี้ยงจินหยิน

อาจี้เอี้ยงจินหยิน นี้เมื่อเวลาพระมเหสีของพระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊กถูกปีศาจมันจับเอาตัวไป ท่านเกรงว่าปีศาจจะพานางไปร่วมประเวณี จึงได้เอานามพวงดอกไม้เป็นสื่อให้นางใส่ไว้ มิให้ปีศาจเข้าถูกต้องเนื้อตัวได้

ครั้นเมื่อหึ่งเจียงไปปราบปรามปีศาจสำเร็จแล้ว พานางกลับมาถึงเมือง ท่านจึงได้มาเอาสื่อชื่อนามพวงดอกไม้ของท่านกลับคืนไป

รูปที่ ๒๐ นางตีตุเจียงคือนางแมงมุม

นางตีตุเจียง นี้กำเนิดเดิมเป็นแมงมุมตัวเมีย มีฤทธิ์อาณานาฬด้วยโย สำนักอาศัยอยู่ในถ้ำปิ๋วซือตอง ตำบลเขาปิ๋วซือซิว เมื่อพระถังซำจั๋งมาถึงเข้าไปบิณฑบาต นางลวงจับไว้ หึ่งเจียงตามมาพบนางที่สระน้ำได้ลักเอาสื่อผ้าไปเสีย แล้วไปภัยมารบกับนางถูกโยล้มกั้ล้งอยู่ แล้วพากันหนีไป

เหิงเจี๋ยแกลังหลอกว่า ข้าพเจ้ามาจากเขาคี๋ยหั้นซัวยังไม่เคยมาถึงที่ตำบลนี้ไม่รู้จักทางปรารถนาจะใคร่ถามแม่มางว่า ที่นี้ไซ้เขาเจ๊กลุยซัวหรือมิไซ้ หญิงนั้นตอบว่าที่นี้แหละเขา เจ๊กลุยซัวถูกแล้ว เหิงเจี๋ยถามต่อไปอีกว่า ถ้ามือหั้นต้องอยู่ข้างไหน หญิงนั้นจึงถามว่า จะไปหาถ้ามือหั้นต้องนั้นทำไม เหิงเจี๋ยตอบว่าข้าพเจ้าคืออยู่ที่เขาคี๋ยหั้นซัวถ้าปอเจียวต้อง นางล่อซัวกังจู้ไซ้ให้มาเชิญจุ่ม่ออ่อง

หญิงนั้นเมื่อได้ฟังเหิงเจี๋ยบอกดังนั้น ให้บังเกิดโทสะจนใบหูออกแดง ก็ออกปากด่าว่าอิศาตข้ายังไม่รู้สึก จุ่ม่ออ่องตั้งแต่มาอยู่บ้านของเราสองปีมาแล้วก็ไม่เห็นฝากอะไรมาให้สักสิ่งหนึ่ง เอาไว้ใช้สอยเองตามสบายใจ ยังจะกลับมาเชิญเอาไปทำไม เหิงเจี๋ยก็นึกรู้ว่าเป็นนางเจ๊กมั้นกังจู้ ก็ชักกระบองเหล็กออกร้องตวาดว่าอิศาตชั่วมึงเอามรดกเงินทองมาล่อจุ่ม่ออ่องไว้ คือเอาเงินไปซื้อผ้าเขามาไว้ไม่มีความหมาย ยังจะว่าเขาไม่อาจอีกเล่า หญิงนั้นตกใจวิ่งหนีหกล้มคลุกคลานไป เหิงเจี๋ยไล่ติดตามมา หญิงนั้นก็หนีข้ามตมมาถึงถ้ามือหั้นต้อง เหิงเจี๋ยเห็นดังนั้นก็เอาตะบองชอนเสียแล้วเดินพิจารณาดูรอบคอบ

ฝ่ายนางนั้นวิ่งหนีมาเหนือซอมตัวหอบแทบจะหายใจไม่ทัน นางก็เดินเข้าไปในห้องหนังสือ ที่จุ่ม่ออ่องกำลังนั่งดูหนังสืออยู่ในห้องนั้น นางเข้าไปถึงก็ล้มเข้าไปในอกจุ่ม่ออ่องกลิ้งเกลือกร้องไห้ จุ่ม่ออ่องก็หัวเราะพูดว่า เจ้ามีทุกข์โหม่นสลดอย่างไร ก็จงบอกมาให้พี่รู้ หญิงนั้นก็โลดเต้นทุ้มทั้งกายปากก็ด่าว่าอ้ายมารระยำทำแก่กู จุ่ม่ออ่องหัวเราะแล้วถามว่าทำไมเจ้าจึงด่าพี่ดังนี้ นางพูดว่าเพราะเราไม่มีพ่อแม่และพี่น้องที่พึ่ง จึงได้ไปหาตัวมารักษาป้องกันซึ่งชีวิตเรา ชาวชนเขาลือว่าตัวเป็นคนเก่งนี้เหมือนคนขี่ชลาตไม่สู้ใคร

จุ่ม่ออ่องเข้าประคองนางแล้วถามว่า พี่มีความผิดที่ข้อไหนน้องจงแสดงให้เข้าใจบ้างพี่จะทำขวัญให้ นางจึงบอกว่าเมื่อตะกี้พี่เข้าเที่ยวเดินเก็บดอกไม้ที่ดงไม้สน มีคนหนึ่งหน้าขนรุงรังดูจรมสุรเดินมาค้ำบทำให้ข้าพเจ้าตกใจ ก็คอยสนใจถามว่ามาจากไหน เธอบอกว่านางล่อซัวกังจู้ให้เธอมาเชิญจุ่ม่ออ่อง ข้าพเจ้าว่าประชดเธอสองคำ เธอด่าว่าหยาบซ้ำกับเรา แล้วเอากระบองไล่ตีเรา หากว่าเราวิ่งหนีทัน หาไม่ชีวิตเราก็เป็นอันตราย

จุ่ม่ออ่องได้ฟังดังนั้น ก็ปลอบโยนเอาใจนางเห็นนางคอยคลายความอาดูรแล้วจุ่ม่ออ่องจึงพูดว่า เจ้าอย่ามีความสงสัยพี่ไม่หลอกหลวง ซึ่งที่ถ้าปอเจียวต้องนั้นเป็นที่สุขสำราญระยับเจียบไม่ดูนวย เมียพี่อยู่ที่นั่นก็รักษาตัวบวชเรียนแต่เล็ก จนสำเร็จเป็นนางเซียนหนึ่ง ที่นั่นมัจฉัตถ์เรียบร้อยในนั้นชั้นแต่เด็กชายน้อยก็ไม่มีที่ไหนจะมีคนรูปร่างน่ากลัวดูจรมสุรนี้ให้มาเชิญ เราเห็นผิดประหลาดนักพี่คิดดูเห็นจะเป็นปีศาจยักษ์ร้ายที่ไหนมาปลอมหลอกกระมัง บาทีจะคิดแอบแฝงมา

ใต้ตามอะไรเราบ้างดอกกระมังเป็นแน่ ที่จะออกไปดู งาม่ออังก็ออกจากห้อง หนังสือเอาเครื่องเกราะสวมใส่ตัวแล้วมือก็ถือพลองเหล็กเดินออกไปร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า ใครที่ไหนจึงไม่มีความยำเกรงเราบ้างเลย

เหิงเจี๋ยแลไปเห็นผิดรูปร่างแต่ก่อน ด้วยนานนักกว่าห้าร้อยปีมาแล้ว เหิงเจี๋ยก็เข้ามาคำนับร้องขอรับด้วยเสียงอันดัง แล้วพูดว่าพี่เห็นจะจำน้องไม่ได้แล้ว งาม่ออังก็คำนับตอบแล้วถามว่า ซีเทียนได้เซียมิไซหรือ เหิงเจี๋ยรับว่าไซนานแล้วมิได้มาคำนับ พี่มาถึงนี่ ตามหญิงคนหนึ่งจึงได้พบพี่ที่มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นกว่าเก่า งาม่ออังก็คิดว่าเจ้าอย่าพูดดีไป ข้าได้ยินว่าไปทำจราชลรบพุ่งชิงชัยอยู่บนสวรรค์ถูกพระยูไลจับเอาเขาเจ้าเหิงซวทับไว้ ก็ได้รอดพ้นภัยไปตามรักษาพระดั่งซิมจิ้งไปไซที่อาราธนาพระธรรม ไปถึงถ้าช่วยหุ่นต้องจับเอาอั้งฮั้ยยี่บุตรเราไปฆ่าตั้งนั้น ความร้อนอันนี้ก็อยู่กับตัวเจ้าทำไมเจ้ากลับมาหาเราทำไม เหิงเจี๋ยเคารพแล้วพูดว่าพี่อย่าเพิ่งเคืองข้าพเจ้าก่อน เวลาบุตรของพี่จับเอาอาจารย์ข้าพเจ้าไว้จะใครกินเนื้อข้าพเจ้าใกล้เธอไม่ได้ จึงได้ไปพึ่งพระกวนอิมชักนำให้บุตรท่านกลับใจ ไปถือตามสัมมาทิฐิได้เป็นเสียนี่งอ หากจะคิดดูความงามเจริญของพี่ยังขึ้นทั้งความสูงกับบริบูรณ์ อย่างนี้จะมาถือโทษโกรธซึ่งข้าพเจ้าด้วยเหตุไร งาม่ออังก็ตำว่าอ้ายลิงปากดีทำแก่บุตรเราแล้วมึงจะพูดแก้ให้กลายเป็นดีไปได้หรือ ยังมีหน้าข้ามาไล่ตีเมียกวนกระทั้งประตูบ้านนี้เป็นอย่างไร เหิงเจี๋ยหัวเราะพูดว่า เพราะด้วยข้าพเจ้าจะกราบเท้าหาพี่ จึงได้กราบเท้าหญิงนั้นถามข่าวคราว ข้าพเจ้าก็หาได้ทราบว่ามีอะไรไม่ เพราะด้วยเธอตาข้าพเจ้า จึงได้เกิดโทโสกระทำให้พี่สะใภ้ขัดใจข้อนั้นขอพี่ยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าเถิด งาม่ออังก็พูดว่าถ้าตั้งนั้นเราเห็นแก่ที่ได้ผูกสมัครรักใคร่กันมาแต่เดิม เรายกโทษให้จงกลับไปเถิด เหิงเจี๋ยพูดว่าซึ่งพี่ยกโทษให้ตั้งนี้ขอบพระคุณเป็นที่สุด แต่ยังมีธุระอีกอย่างหนึ่งขอพี่ได้กรุณาช่วยด้วยสักครั้งหนึ่ง งาม่ออังก็ว่าอ้ายลิงยกโทษให้แล้วยังไม่รู้สึกรังพิ้วพินแก่เราอีกจะให้ช่วยอะไรที่ไหนอีกเล่า

เหิงเจี๋ยเคารพแล้วพูดว่า อันความจริงข้าพเจ้าไม่กล้าหลอนหลอกพี่ตอก เหตุข้าพเจ้ารักษาพระอาจารย์บัดนี้มาติดเขาช่วยเอี่ยมซิวไปไม่ได้ ได้ข่าวว่าพี่ล่อซิวมีพิศพิเศษเล่มหนึ่งอาจดับไฟนั้นได้ อยากจะใคร่ขอยืมไปทำธุระเสร็จแล้วก็จะนำมากราบเท้าคืนให้ ข้าพเจ้าได้ไปถึงแล้วเธอไม่ยอมให้มา เพราะเหตุนี้จึงต้องมากราบเท้าที่ขอพี่ได้โปรดช่วยไปขอยืมพัดนั้นดับไฟแล้วจะคืนให้ งาม่ออังก็ได้ฟังตั้งนั้นในใจดูจโพลุกขึ้นทันที จึงดำ่ว่าเจ้าพูดแก้ตัวว่าไม่ผิดก็เจ้าไปหาเมียเรา เมียเราไม่ยอมให้เจ้าจึงมาไล่เมียน้อยของเราตั้งนี้ คำโบราณท่านยอมว่าพี่น้องของเพื่อนไม่กล้าดูถูก เมียของเพื่อนจนเมียน้อยก็ไม่ควรกำจัด นี่เจ้ามาทำอย่างนี้ไม่เสีย

ธรรมเนียมดอกหรือ รุ่งม้ออ้างว่าเจ้าจงมากินพลองเสียสักทีก่อน เห่งเจียว่าอัน ความรบพุ่งต่อตีนข้าพเจ้าไม่ต้องกลัวอันความจริงของข้าพเจ้าอยากแต่จะได้พัช วิเศษเท่านั้นขอพี่ได้โปรดให้เกิด

รุ่งม้ออ้างพูดว่าเจ้าจงลองดูสักสามเพลงก่อน แม้ว่าขณะเรา เราจะไปขอยืม พัดนั้นมาให้ แม้ว่าสู้เราไม่ได้ เราตีตายก็เหมือนเราได้แก่แค้นที่เจ้าทำแก่ลูกเรา รุ่งม้ออ้างพูดดังนั้นแล้วก็จับพลองตีลงที่ศีรษะแห่งเจีย เห่งเจียก็ยกกระบองขึ้นรับ ทั้งสองก็ออกกำลังต่อสู้กันไปมาได้ ประมาณร้อยเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน โดยเวลานั้นยากที่จะถอยจะสู้ พอได้ยินเสียงร้องเรียกบนยอดเขาว่าท่านรุ่งม้ออ้าง นาย ข้าพเจ้าให้มาเชิญไปให้ทันเวลาเข้าโต๊ะ รุ่งม้ออ้างได้ยินดังนั้นก็ยกพลองรับกระ บองแห่งเจียไว้ แล้วพูดว่าอ้ายลิงมึงหยุดก่อนคอยเราจะไปกินเลี้ยงสักประเดี๋ย วแล้วจะกลับมารบแก่เจ้าอีกใหม่ พูดดังนั้นแล้วก็ชักพลองกลับเข้าถ้ำพูดแก่เมียว่า อ้ายหน้าขนรามาสูรนั่นคือผู้ชายชื่อหงอคงถูกเราเอาพลองตีหนีไปแล้ว มันไม่กล้า กลับมาอีกจงวางใจเถิดคอยกลัวมันเลย เราจะไปบ้านเพื่อนกินโต๊ะแล้วจะกลับมา รุ่งม้ออ้างก็เอาหนวมสวมใส่เสร็จแล้ว ก็ออกจากประตูขึ้นขี่หลังสัตว์วิเศษ แล้วก็ ส่งคนให้หระวังประตุ รุ่งม้ออ้างก็เหาะไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เห่งเจียอยู่ บนยอดเขาก็นึกในใจว่า รุ่งม้ออ้างจะมีเพื่อนอยู่ที่ไหนจะไปทางใดเราจะต้องตามไปดู คิดแล้วแห่งเจียก็แปลงกายเป็นสายลมติดตามไปพร้อมกัน บัดเดียวก็ถึงภูเขาหนึ่ง รุ่งม้ออ้างก็หายไปไม่เห็น เห่งเจียก็กลายเป็นรูปเดิมเข้าไปในเขาเที่ยวค้นหา อันภูเขานั้นหน้าหนึ่งมีบึงใหญ่ น้ำลึก ข้างบึงมีเสาศิลาข้างบนมีอักขระใหญ่หกตัว คือเขาล้วนเจียซิวบึงเพ็งบ่อท่า เห่งเจียเห็นดังนั้นก็นึกในใจว่า รุ่งม้ออ้างเห็นจะลง น้ำไปเป็นแน่ ถ้าอยู่ในถ้ำคงจะเป็นนาคหรือเต่าตะพานน้ำ จำเราจะลงไปดูให้รู้แน่ คิดดังนั้นแล้วก็ร้ายคาถาแปลงกายเป็นเปี้ยวตัวหนึ่งกระโจนลงในน้ำจมลงไปก้นบึง แลไปก็เห็นสำนักสูงตระหวานมีหอเรียงราย เห่งเจียก็คลานเข้าไปใกล้ประตู พิจารณาดูเห็นมีพวกมโหรีพิณพาทย์ขับร้องที่บนหอนั้นรุ่งม้ออ้างนั่งอยู่กลาง สอง ข้างมีพวกนาคสามสีนาค ข้างหน้ามีนาคใหญ่หนึ่งอยู่สองข้างนั่งเรียงรายกันเป็นลำดับ คือนาคลูกนาคหลานนาคยายนาคเมียนาค เห่งเจียก็คลานเข้าไปในประตู นาค ใหญ่เห็นก็ร้องให้จับตัวเปี้ยวนั้นมา เปี้ยวแปลงก็พูดเป็นภาษามนุษย์ร้องว่าขอ ชีวิตเถิด นาคใหญ่ถามว่าตัวอยู่ที่ไหนจึงสามารถมาได้ถึงนี้ เจ้าจงรีบบอกมาโดยเร็ว จึงจะยกโทษให้หาไม่จะฆ่าเสีย

ห่งเจียจึงตอบว่าขอท่านจงได้กรุณาข้าพเจ้าเป็นสัตว์เล็กน้อย เดินขวางๆ รั้ว มาไม่รู้จักขนบธรรมเนียม จึงได้ล่วงเกินเข้ามาผิดพลั้งดังนี้ขอท่านได้โปรดเกิด ในที่ ประชุมได้ฟังเปี้ยวพูดดังนั้นก็มีความสงสารจึงพร้อมกันพูดว่า ขอท่านได้ยกโทษ

ปลอยเป็ยวน้อยไปเกิดเพราะมันไม่รู้ผิดและชอบ นาคใหญ่ได้ฟังท่านทั้งหลายขอ
 ดั่งนั้น ก็สั่งให้ปลอยเป็ยวนั้นออกไปนอกประตู หั่งเจ็ยเห็นเขาปลอยแล้วก็ค่อย ๆ
 คลานออกมาจากประตูแลไปเห็นสัตว์วิมเจงของรุ่มอ่องผูกไว้ข้างนั้น ก็คิดอุบาย
 ขึ้นได้ทันที จึงแปลงกายกลับมาอย่างเดิม เข้าแก้เอาสัตว์วิมเจงนั้นจูงออกมาแล้ว
 หั่งเจ็ยก็กระโดดขึ้นหลังจับบังเหียนชักให้ขึ้นพันน้ำแล้ว หั่งเจ็ยก็แปลงกายเป็น
 รุ่มอ่อง ชับกิมเจงเหาะขึ้นบนอากาศตรงมายังเขาจ็ยนั้นชั่วถ้าบอเจ็ยต้อง หั่งเจ็ย
 ชักกิมเจงเข้าใกล้ประตูถ้ำร้องเรียกให้เปิดประตูรับ พวกนางสาวใช้ก็เปิดประตูรับ แล
 เห็นหั่งเจ็ยแปลงคิดว่ารุ่มอ่องนายของตัว ก็วิ่งเข้าไปบอกนางว่า บัดนี้ได้อ่อง
 กลับมาแล้วนอกประตู นางล่อชู้วได้ฟังสาวใช้บอกดั่งนั้น ก็รีบใส่เสื้อแต่งตัวเดิน
 ออกมารับ หั่งเจ็ยก็ลงจากกิมเจงให้คนดูเฝ้าไว้แล้ว ฝ่ายนางล่อชู้วก็หาไม่รู้ไม่
 สำคัญว่ารุ่มอ่องสามีจิงจับมือพากันเดินเข้าถ้ำ ครั้นถึงข้างในก็นั่งบนเก้าอี้ให้สาว
 ใช้ยกน้ำร้อนน้ำขามารับประทาน ในถ้ำนั้นทุกคนเห็นนายของตัวมาก็พากันยินดี
 ครั้นกินน้ำร้อนน้ำขามารับประทานแล้ว ก็พูดจาปราศรัยว่านานแล้วมิได้มานางเป็นสุขสบาย
 อยู่ดอกหรือ นางล่อชู้วตอบว่าได้อ่องมีบุญมากและมีใจเอื้อเฟื้อที่มีใหม่ ทั้งขว้าง
 ข้าพเจ้าเสียไม่เหลือวแลแต่วันนี้เหตุไฉนจึงมาได้

หั่งเจ็ยหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าที่ไหนจะอาจทิ้งขว้าง เพราะนางเจ็กมีน
 กังจู้ได้ฝากแก่ข้าพเจ้า และมีธุระกิจการมากเพื่อนฝูงไปมาเยี่ยมเยือนไม่มีเวลาวาง
 เพราะฉะนั้นข้าวันจึงมิได้มา ครั้นบัดนี้จัดธุระเสร็จแล้วจึงมาได้ หั่งเจ็ยถามว่า
 ได้ยินว่าหนองคงรักษาพระดังซิมจั้งจะไปไซ้ มาใกล้เขาฮ้วยเอี่ยมชิววิตกกกลัวจะมา
 ขอเียมพัด ไปเราจึงรีบมาด้วยแค้นมันทำให้ลูกเราจากไป ถ้าหากมันมาที่นี้จึงให้
 คนไปบอกเรา ๆ จะจับตัวมันพันเสียสักหมื่นท่อนแก้ความเจ็บใจของเราทั้งสอง
 นางล่อชู้วได้ฟังดั่งนั้นก็ร้องไห้บอกว่า คำโบราณท่านยอมว่า ชายไม่มีเมียทรัพย์
 ไม่มีเจ้าของ หญิงไม่มีตัวกายตัวไม่มีเจ้าของ ชีวิตข้าพเจ้าเกือบจะวอดวาย ถูก
 อ้ายหั่งเจ็ยมันมาทำร้ายเอา หั่งเจ็ยได้ฟังดั่งนั้นก็ทำเป็นโกรธดำวอ้ายชาติลิง
 มันหนีไปเสียแล้วหรือ นางล่อชู้วบอกว่ามันยังไม่ทันจะข้ามไปวานนี้มาที่นี้เรียก
 ข้าพเจ้าว่าพี่สะใภ้ มันพูดว่าได้อ่องกับมันเมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้นได้ผูกสมัคเป็น
 มิตรสหายแก่มัน

หั่งเจ็ยพูดว่าจริง นางล่อชู้วว่าข้าพเจ้าจะดำวามันก็ไม่โต้ตอบ ข้าพเจ้าเอา
 พัดโบกมันที่หนึ่งไม่รู้ว่ามันปลิวไปถึงไหน แล้วกลับมาไม่รู้ว่ามันไปได้ยวพิเศษ
 ที่ไหนมาค้อมห้ามลม มาร้องทำถึงหน้าประตูอีก ข้าพเจ้าก็เอาพัดโบกอีกมันก็ไม่
 ห้วนไหว ข้าพเจ้าเอาเก็ยมพันมันจึงได้เกิดรบกัน ข้าพเจ้าทานกำลังมันมิได้หนี
 เข้าถ้ำไม่รู้ว่ามันทำอย่างไรจึงเข้ามาอยู่ในห้องข้าพเจ้าได้ ทำให้ข้าพเจ้าได้ความเจ็บ

ปวดสาหัส ข้าพเจ้าเรียกมันอา ๆ สองคำขอร้องเอาพัดส่งให้มันไปมันจึงได้ไป

เห็งเจียได้ฟังดังนั้นแล้ว ก็ทำเป็นโกรธเอามือทูปอกร้องว่ากรรม ๆ นำเสียตายพัด
ทำไมเจ้าจึงเอาของวิเศษให้มันไปแล้ว จะทำร้อนใจให้เราแล้ว นางล่อชั่วหัวเราะ
แล้วพูดว่าได้ของอย่าเพิ่งโกรธก่อน พัดที่ข้าพเจ้าให้ไปนั้น คือพัดปลอมเอาให้มัน
ไป เห็งเจียถามว่าที่พัดจริงนั้นอยู่ที่ไหนเล่า นางล่อชั่วพูดว่าท่านอย่าวิตกเลย
ข้าพเจ้าเก็บรักษาไว้ดีแล้ว นางจึงเรียกสาวใช้ให้ยกกับข้าวและสุรามาดั่งบนโต๊ะ
แล้วนางรินสุรารายสองมือส่งให้เห็งเจียพูดว่าได้ของ ได้ชั้นหมากใหญ่เลี้ยงโต๊ะรื่นเริง
ได้ที่ใหม่ขออย่าลืมนั่งได้ผูกพันกันแต่เก่าก่อนขอได้ดื่มสุราของข้าพเจ้าสักอีกหนึ่งเกิด

เห็งเจียไม่อาจรับก็หัวเราะ ถือถ้วยอยู่กับมือแล้วพูดว่านางกินก่อนเพราะเรา
ไปจัดแจงนอกบ้านได้ทั้งหามานแล้ว ได้ฟังเจ้าอยู่คุ้มครองบ้านเรือนเคหาจึง
ได้ปรกติ ขออาศัยเวลานี้ค่านับคุณของเจ้าจงดื่มก่อน นางรับแล้วกลับยื่นคืนไป
ว่า คำโบราณย่อมว่า เมียนั้นคือความเสมอเรียบ ผัวนั้นเป็นบิดาเลี้ยงร่างกาย
ได้อ่องจะมาขอบคุณข้าพเจ้าทำไมต่างก็ส่งไปมาปราศรัยกัน แล้วก็พากันเข้านั่ง
โต๊ะเห็งเจียไม่กล้ากินเนื้อสัตว์ กินแต่ผลไม้ที่นั่งสนทนากันไปมา นางล่อชั่วรู้สึก
เมาก็เกิดความกำหนัด เข้านั่งชิดเห็งเจียแอบอิงกระทำกรียยวนยั่วหยอกจับมือ
ลูบคลำพูดจาเล่าโลมเคล้าคลึง เห็งเจียก็ผ่อนตามใจต่างก็อิงแอบแนบกายกัน

เห็งเจียเห็นท่านางเมาสุรามากแล้ว จึงแคะใต้ตาถามว่า เจ้าเอาพัดนั้นเก็บไว้
ที่ไหนจงเก็บไว้ให้ดี วิตกด้วยเห็งเจียมันแปลงเปลี่ยนได้หลายประการจะมาหลอก
ลวงเอาไปได้ นางล่อชั่วหัวเราะแล้วส่ารอกพัดออกมาจากปากดูสักเท่าใบมะม่วง
อ่อน หยิบส่งให้เห็งเจียว่านี่มิใช่หรือพัดของวิเศษ เห็งเจียรับมากับมือแต่ไม่เชื่อ
นึกในใจว่าของเท่านี้จะพัดอย่างไร ทำอย่างไรจึงจะดับไฟได้กลัวจะเป็นของปลอม
นางล่อชั่วเห็นเห็งเจียพิเคราะห์ดูของนั้นเป็นช้านานนางก็อดไม่ได้ เอาแก้มมาพิง
ที่หน้าเห็งเจียเรียกว่า พี่ ๆ เอาของนั้นเก็บเสียมากินสุราเถิด จะนั่งคิดตรึกตรอง
ไปทำไมให้เสียเวลาเล่า

เห็งเจียพูดว่าของเล็ก ๆ เท่านี้ทำไมจึงดับไฟได้เป็นแปดร้อยโยชน์นางล่อชั่ว
เมาสุรามากสติก็ฟั่นเฟือนจึงไขว้ขาออกให้เห็งเจียฟังว่า ได้อ่องข้าพเจ้าห่านท่าน
ได้สองปีเศษ เห็นได้อ่องไปอยู่กับนางเจ็กมิงกังจู้ทั้งกลางวันกลางคืนมิได้ห่างกัน
จึงได้พินเพื่อนของวิเศษอยู่กับบ้าน จึงได้ลืมนไปหมดดังนี้ คือของวิเศษนั้น ต้อง
เอานี้หัวแม่มือ ช่างซ้ายจับก้านแล้ว ก็ร้ายอาคมว่า ใช้ชื่อคาถาก็มีเป่าไปก็ยาว
ออก กว่าสองศอก พัดก็เปลี่ยนแปลงไปได้ต่าง ๆ จะกลัวทำไมกับไฟแปดร้อยโยชน์
โบกที่เดียวก็จะดับไปทั้งหมด

เห็งเจียได้ฟังดังนั้น ก็จำอาคมนั้นไว้จึงเอาพัดนั้นอมไว้ในปากแล้ว เอามือเกา

ที่คางร่างกายกลับเป็นรูปเดิม ร้อง รียกอีนางล่อซั่วมึงจำกูได้หรือไม่ มึงทำกลมายียวนชวนสังวาสโดยความกำหนดในการเสนาหาไม่มียางอายเท่าเส้นผม ใครจะชมเชยมึงได้เล่า นางล่อซั่วแลเห็นเหงึเจียก็เสียใจสิ้นสติล้มลงกับพื้นมีความอายอย่างที่สุด ร้องว่าฆ่าเราแล้ว ๆ เหงึเจียก็เดินออกจากถ้ำเหาะขึ้นบนเวหา ในเมื่อเหาะมานั้น ก็คายของออกจากปากทำวิธีเอาหัวแม่มือซ้ายจับที่กำนพัดร้ายอาคมว่าใช้ฮือคาก็มี เป่าไปพัดก็ยาวออกหกศอก เหงึเจียพิจารณาดูโดยละเอียดเห็นว่าพัดเล่มปลอมกับพัดเล่มนี้ผิดกันมาก เล่มนี้ดูมีรัศมีเปล่งออกมาต่าง ๆ เหงึเจียได้แต่ทำให้ยาวใหญ่ อันจะทำให้เล็กนั้นหาได้ถามไม่แล้วก็แบกพัดใส่บาตรลงยังพื้นดินเดินกลับมาทางเก่า

ฝ่ายจุ่ม่ออ่องครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้ว ก็ลากลับออกมานอกประตูไม่เห็นสัตว์กิมเจงขนาดใหญ่อิ่งให้ตรวจค้นว่าใครลักเอากิมเจงของได้อ่องไป พวกคนใช้คุกเข่าลงคำนับแล้วพูดว่า เมื่อเวลาเที่ยงโต๊ะพวกข้าพเจ้าคอยรับใช้อยู่พร้อมกันไม่มีผู้ใดจะได้ออกมาข้างนอก เห็นแต่เปี้ยวตัวหนึ่งคลานเข้ามา หรือเปี้ยวตัวนั้นจะเป็นคนแปลงมาลักสัตว์กิมเจงไปดอกกระมัง

จุ่ม่ออ่องได้ฟังดังนั้นก็ขึ้นได้จึงพูดว่า ท่านทั้งหลายไม่ต้องร้อนใจข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เมื่อกลางวันมีอ้ายลิงหงอคงมันรักษาพระดั่งซ่มจิ้งไปไซที่ บัดนี้มาติดอยู่ที่เขาฮ้วยเอี่ยมซั่ว มันมาขอยืมพัดของเราจะเอาดับไฟ เราไม่ให้มันจึงได้เกิดรบพุ่งกันยังหาแพ้ชนะกันไม่ เพื่อนก็ให้คนไปเชิญเรา ๆ จึงได้พูดผิดแก่มันว่า มากินโต๊ะแล้วจะกลับไปรบแก้มันใหม่ อ้ายลิงตัวนี้มีมันสติปัญญาสามารถนึกแปลงกายได้หลายประการ มันจึงตามมาลักกิมเจงไปฉะนี้ คงจะย่อนไปหาภรรยาเราเพื่อจะหลอกลวงเอาพัดเป็นแน่พวกนาคได้ฟังดังนั้นพากันหวาดเสียวสะดุ้งกลัวตัวสั่นสะท้านไปทุกคนแล้ว ถามจุ่ม่ออ่องว่าที่ทำวุ่นวายบนสวรรค์คนนั้นหรือมิใช่ จุ่ม่ออ่องว่าคนนั้นแหละ จึงพูดแก่พวกนาคว่า ข้าพเจ้าจะขอลาไปก่อนว่าแล้วก็ออกจากประตูแทรกน้ำขึ้นมา แล้วเหาะขึ้นบนเวหาตรงไปเขาคี๊ยหันตัวถ้ำปอเจียวต้อง ครั้นถึงก็เข้าไปในถ้ำ ได้ยินนางล่อซั่วกำลังร้องให้ตีอกชกตีระชะคร่ำครวญอยู่ จุ่ม่ออ่องจึงร้องให้เปิดประตูแลไปเห็นสัตว์กิมเจงผูกอยู่ข้างประตูจุ่ม่ออ่องร้องถามด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายซิงหงอคงมันไปทางไหน

พวกสาวใช้เห็นจุ่ม่ออ่อง ต่างคนก็คุกเข่าลงคำนับว่าท่านได้อ่องมาแล้ว นางล่อซั่วเห็นจุ่ม่ออ่องมา ก็วิ่งเข้ามาเอาศิระกระแทกกับอกจุ่ม่ออ่องร้องให้ว่า อ้ายแก่ทำไมมาทำแก่เราดังนี้ ทำไมไม่ระไวระวังกิมเจงไว้ ให้อ้างลิงมันลักมาซึ่งแปลงปลอมเป็นท่านมาหลอกลวงเราฉะนี้ จุ่ม่ออ่องได้ฟังภรรยาบอกดังนั้น มีความแค้นหาที่สุดมิได้จึงถามว่ามันไปข้างทิศไหน นางล่อซั่วว่าอ้ายลิงมันหลอกข้าพเจ้าได้แล้ว

มันจะไปข้างทิศไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ รัมม่อต้องปลอบภรรยาว่าเจ้าอย่าเสียใจ พี่จะไปตามจับมันคืนเอาของวิเศษของเรามา แล้วจะถลกหนังสับพินมันเสียดักหมื่น ท่อนลากเอาตับปอดออกมาแก้แค้นให้จงได้ แล้วสั่งให้เอาเครื่องแต่งตัวมาให้ คนใช้ว่าเครื่องอาวุธของท่านมีใต้อยู่ที่นี่ รัมม่อต้องว่าให้เกี่ยมของนางมาให้ยืมก่อน สาวใช้ก็เข้าไปเอาเกี่ยมสองอันออกมาส่งให้รัมม่อต้อง รัมม่อต้องแต่งตัวแล้ว มือถือเกี่ยมก็ออกจากประตุนោះหมายเขาช่วยเกี่ยมชั่วคราว ก็พอมาทันแห่งเจี๋ยเข้า

รัมม่อต้องมีความวิตกในใจว่า อ้ายลิงมันได้วิธีทำพัดให้ใหญ่ได้ แม้เราจะเข้าไปทวงถามมัน มันคงไม่ให้เราเป็นแน่ บางทีมันจะเอาพัดโบกเราจะปลิวไปถึงแปดหมื่นสี่พันโยชน์ ก็จะไม่สมคิดเราได้ยินว่าสาธุศิษย์ที่สองของพระกัณฑ์จัมจิ้งชื่อเปี๋ยกาย เราก็ได้พบเห็นรู้จักแล้ว จำเราจะแปลงเป็นเปี๋ยกายหลอกมันเอาพัดจึงจะได้ คิดดังนั้นแล้วก็ร้ายคาตาแปลงกายเหมือนเปี๋ยกาย รีบเดินลัดตัดหน้าแห่งเจี๋ยมาก่อนย้อนกลับมารับแห่งเจี๋ย ทำเป็นร้องเรียกพี่แห่งเจี๋ยข้าพเจ้ามาแล้ว อาจารย์เห็นพี่มาซึ้งให้ข้าพเจ้ามาตามโดยเกรงว่ารัมม่อต้องจะขัดขวางไม่ให้พัก จึงให้ข้าพเจ้ารีบมาช่วย

แห่งเจี๋ยหัวเราะว่าไม่ต้องเปลืองใจเป็นทุกข์ที่ได้มาแล้ว รัมม่อต้องถามว่าทำอย่างไรจึงได้มา แห่งเจี๋ยว่ารัมม่อต้องรบแก่เราร้อยกว่าเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน มีผู้มาเชิญไปกินโต๊ะเธอผละจากเราไปกินเลี้ยงที่เขาลั่นเจี๋ยชั่วคราวบึงเพ็กบ่อท่า พี่สะกดรอยตามไปลักเอาгимเจงซึกกลับมาที่ด้าบอเจี๋ยต้องหลอกนางล่อชั่วคราวจึงได้พัดมา รัมม่อต้องว่าพี่ต้องแบกพัดลำบากทำไม ส่งมาข้าจะแบกไปเอง แห่งเจี๋ยมิได้รู้ในกลอุบาย จึงส่งพัดให้แก่รัมม่อต้องไป รัมม่อต้องรู้วิธีทำให้พัดเล็กลงได้ ก็ร้ายอุคมาให้พัดเล็กลงเท่าโบมะม่วงอ่อน รัมม่อต้องก็แปลงกายกลับเป็นรูปเดิม แล้วชี้หน้าว่าอ้ายลิงมึงจำรู้ได้หรือไม่ แห่งเจี๋ยรู้ว่ารัมม่อต้องก็มีความเสียใจ คิดว่าเราไม่ตัวเอง คิดแค้นใจตัว แล้วร้องตวาดคำหนึ่งทะเลลิดดุจฟ้าลั่น ถือกระบองเข้าตีรัมม่อต้อง รัมม่อต้องก็จับพัดเข้าโบกไปที่หนึ่ง แห่งเจี๋ยก็ไม่หน่นไหวรัมม่อต้องเห็นดังนั้นเอาพัดใส่ปากสองมือถือเกี่ยมแกว่งกวัดเข้ารบกับแห่งเจี๋ยกลางอากาศต่างนุกบันคลุกคลีกันพักหนึ่ง มิได้ลดละแก่กัน

ฝ่ายพระกัณฑ์จัมจิ้ง นั่งอยู่กลางทางคอยท่าแห่งเจี๋ย ความร้อนก็มาขึ้นอกใจก็แห่งเหี่ยวอยากน้ำเป็นกำลัง จึงถามเจ้าเขาว่ามีเอากำลังรัมม่อต้องเป็นประการใด เจ้าเขาตอบว่า รัมม่อต้องนั้นมีฤทธาอาานุภาพมากนัก กับแห่งเจี๋ยก็พอสู้กันได้ พระกัณฑ์จัมจิ้งว่าหนทางนั้น แห่งเจี๋ยเคยไปมาในสองพันเส้นบัดเดียวก็กลับมา นี่เป็นอย่างไรไปวันหนึ่งแล้วยังไม่เห็นกลับ เห็นจะไปต่อสู้อยู่แก่รัมม่อต้องเป็นแน่ จึงเรียกเปี๋ยกายชั่วคราวจึงมาถามว่า ใครจะไปรับพี่เจ้าสักคนหนึ่ง ถ้าไปพบกำลัง

รบกันจะได้เข้าช่วยกัน ถ้าได้พัดแล้วก็ให้กลับจะได้รับข้ามเขาไป โป๊ยก่ายว่าข้าพเจ้าจะไปปรับเอง แต่ทางจะไปเขาเจ็กลุยชิวไม่เคยไป เจ้าเขาบอกว่าข้าพเจ้ารู้จักทาง ให้ชิวเจ๋งอยู่เป็นเพื่อนพระอาจารย์ เรากับท่านไปด้วยกัน พระถึงซิมจิ้งมีความยินดี โป๊ยก่ายก็จัดแจงแต่งกายแข็งแรงแล้ว เอาคราดขึ้นป่าพร้อมด้วยเจ้าเขาเหาะหมายตรงไปยังทิศอุดร

เมื่อกำลังเหาะมานั้น ได้ยินเสียงกึกก้องไกลาหลสะท้านหวั่นไหวโป๊ยก่ายก็หยุดรอดู เจ้าเขาพูดว่าท่านโป๊ยก่ายยังรออะไรอยู่อีกเล่าจึงไม่รีบเข้าช่วยเหิงเจียรบกับจุ่มอ๋อง โป๊ยก่ายได้ฟังเจ้าเขาเตือนดังนั้น ก็ชักคราดออกตรงเข้าไปร้องเรียกว่าพี่เหิงเจียข้าพเจ้ามาแล้ว เหิงเจียเห็นโป๊ยก่ายมาจึงดำว้าวยกินรำมึงทำให้เราเสียการ โป๊ยก่ายถามว่าข้าพเจ้าทำอะไรให้ท่านเสียการ เหิงเจียบอกว่าอ้ายจุ่มอ๋องมันทำอุบาย เราไปหานางล่อชิวหลอกลงเอาพัดมาได้แล้ว มันตามมาทันแปลงตัวเหมือนเจ้าหลอกลงเอาพัดคืนไปได้ เราจึงได้รบกับมันอยู่ที่นี้ โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จับคราดเหล็กตรงเข้ามาดำว้าวยควายภูจะลอกหนังมึงออก มึงทำไมจึงบังอาจสามารถแปลงเหมือนภูหลอกพืดูดังนั้นให้พี่น้องชดใจกัน โป๊ยก่ายว่ากระนั้นแล้วก็ถือคราดตรงเข้าสับจุ่มอ๋อง

ฝ่ายจุ่มอ๋องรบแก่เหิงเจียมาวันหนึ่งแล้ว กำลังก็อ่อนลงมากเห็นโป๊ยก่ายเหิงเจียคราดมาโดยแรง ก็ยกเกี่ยมขึ้นรับทานกำลังโป๊ยก่ายไม่อยู่ที่ถอยหนี เจ้าเขาก็เรียกพวกทหารมาล้อมหน้าหลังสกัดกันจุ่มอ๋องไว้ ร้องว่าจุ่มอ๋องจงหยุดก่อน ด้วยพระถึงซิมจิ้งจะไปไซที่อาราธนาพระไตรปิฎกเทพาอารักษ์เจ้านายที่ศักดิ์สิทธิ์ ทั้งอินทร์พรหมทุกชั้นฟ้าก็ช่วยพิทักษ์รักษา ท่านจึงรีบเอาพัดบอเจียนั้นดับไฟข้ามส่งเธอไปเปิด ถ้ามิจะนั้นทราบดีถึงเจ็กเซียงฮ่องเต้โทษท่านก็จะถึงที่ตาย จุ่มอ๋องได้ฟังเทพารักษ์พูดดังนั้นจึงตอบว่า ท่านไม่รู้ว่าผิดชอบประการใด ข้อหนึ่งมันชิงลูกเราไป ข้อสองมันประมาทเมียน้อยเรา ข้อสามมันหลอกลงเมียหลวงเรา มีความผิดดังนี้ เราจึงต้องติดตามมาเอาพัดคืน พุดยังไม่ทันขาดคำลงโป๊ยก่ายก็มาร้องดำว้า อ้ายควายมึงรีบส่งพัดนั้นมาโดยเร็วเราจะยกชีวิตไว้ให้ จุ่มอ๋องก็หันกลับมาจับสู้รบอีก โป๊ยก่ายเหิงเจียก็เข้ารุมรบระดมตี คนทั้งสามสู้รบกันเป็นตะลุมบอนต่างพาดฟันกันโดยกำลัง จุ่มอ๋องสู้กลางถอยพลางรบกันอยู่คืนหนึ่งจนรุ่งสว่างแลไปข้างหน้านั้นคือ เจ้าเขาเจ็กลุยชิวถ้าม่อหุนต้องคนทั้งสามยิงออกกำลังเข้มแข็งพืดเหวี่ยงกันไปมา เจ้าเขาก็ให้พวกผีเข้าระดมช่วยรบเสียงสะท้านหวั่นไหว นางเจ็กมิ่นก่งจูได้ยินดังนั้นก็ตกใจจึงร้องเรียกพวกบริวารใหญ่น้อยให้ถืออาวุธพร้อมกันออกไปช่วยจุ่มอ๋อง จุ่มอ๋องมีความยินดีด้วยเห็นพวกบริวารมาพร้อมกันช่วยรบ โป๊ยก่ายรับไม่หยุดก็ชักคราดถอยหนีเหิงเจียก็ล่าเหาะขึ้นบนเวหา พวกผีทหารเจ้า

เขาก็พากันหลบหนีไปหมดสิ้น รุ่งม่ออ่องมีชัยชนะก็พาพวกบิรวารกลับเข้าถ้ำปิดประตูแน่นมิได้ออกมา

ฝ่ายเหิงเจี๋ยจึงพูดแก่โฝยกายและเจ้าเขาว่า มันมีกำลังเข้มแข็งนักรบกันวันกับคืนหนึ่งแล้วมันยังไม่สิ้นกำลัง และยังมิบิรวารมาช่วยอีก บัดนี้มันก็เข้าถ้ำปิดประตูแน่นเสียอย่างนี้เราจะทำประการใด โฝยกายว่าถ้าอย่างนี้ก็ยากที่จะได้พิตวิเศษทำประการใดจะให้พระอาจารย์ข้ามเขาไปได้เล่า เรากลับไปทางเก่าเถิดหรือ เจ้าเขาได้ฟังโฝยกายว่าดังนั้นจึงพูดว่า เหิงเจี๋ยอย่าเป็นทุกข์โฝยกายอย่ามีความห่อถอย ท่านพูดว่าจะกลับไป ก็ดูจงเข้าอุปสมบทแต่มิได้ปฏิบัติธรรมอันวิเศษ อาจารย์ท่านทั้งสองก็นั่งอยู่กลางทางตั้งตาคอยท่านทั้งสองกว่าจะสำเร็จการ เหิงเจี๋ยได้ยินดังนั้นก็มีความแค้นพูดว่าท่านพูดนั้นถูกต้อง จึงพูดว่าเราพี่น้องจงตั้งใจขับเคี่ยวเอาพิตวิเศษนั้นให้จงได้ โฝยกายพูดว่าพี่พูดนั้นถูกแล้ว เราช่วยกันให้สำเร็จการเหิงเจี๋ยโฝยกายเจ้าเขาก็บิรวารมีก็พากันมาเข้าล้อมถ้ำม่อหู่ทันต้อง เหิงเจี๋ยโฝยกายตีประตูปากถ้ำหักพังทลายป่นละเอียดไปทั้งสิ้น พวกปีศาจที่เฝ้าประตูก็วิ่งเข้าไปบอกรุ่งม่ออ่องว่า เหิงเจี๋ยพาพรรคพวกมาตีประตูหักพังไปหมดสิ้นแล้ว

ฝ่ายรุ่งม่ออ่องกำลังเล้าความให้เจ็กมิ่งกั่งจู้ฟังพอได้ยินคนมาบอกว่าเหิงเจี๋ยมาหักพังประตูดังนั้น ก็บังเกิดโทสะก่ดพันริบสวมเกราะถือพลองออกมาด่าว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉาน มิ่งเป็นผู้ใหญ่มาทำดังนั้นสมควรหรือ โฝยกายร้องด่าว่าอ้ายเขาลอกหนัง มิ่งเป็นคนอย่างไรจึงได้พูดว่าเล็กว่าใหญ่ มิ่งอย่าหนีจงดูคราดของรุ่งม่ออ่องร้องด่าว่าอ้ายกินรำมิ่งจงเรียกอ้ายลงมาสู้กับกูจึงจะพอมือ เหิงเจี๋ยว่ามิ่งไม่รู้จักดีและชั่ว เมื่อวานนี้กูนับมิ่งว่าเป็นพี่น้องวันนี้กูจะเป็นผู้พยาบาทแก่มิ่งมิ่งจงระวังให้ดีมิ่งจะต้องกินกระบอง รุ่งม่ออ่องก็เอาพลองเข้ารับรบกัน ต่อสู้กันได้ประมาณร้อยเพลง โฝยกายเอาคราดกระโจมเข้าไปสับไม่รอรั้ง รุ่งม่ออ่องรับไม่หยุดก็ล่าถอยหนีจะเข้าถ้ำมาโดนเจ้าเขาเอา พวกทหารผีเข้าล้อมสกัดไว้ ร้องด่าว่ารุ่งม่ออ่องจะหนีไปข้างไหน รุ่งม่ออ่องจะเข้าถ้ำก็ไม่ได้แลไปเห็นเหิงเจี๋ย โฝยกายไล่รุกเข้ามา รุ่งม่ออ่องไม่มีทางจะไป ก็ถอดเกราะถอดหมวกทิ้งไว้ แปลงเป็นนกเปิดน้ำโฉบบินขึ้นบนอากาศหนีไป เหิงเจี๋ยเห็นแล้วก็หัวเราะบอกโฝยกายว่า รุ่งม่ออ่องหนีไปแล้ว โฝยกายและเจ้าเขาก็มิได้รู้พากันเหลือวซ้ายแลขวาเที่ยวค้นหา เหิงเจี๋ยชี้มือว่าที่บินบนอากาศนั้นแหละ โฝยกายว่านั่นนกเปิดน้ำมิใช่หรือ เหิงเจี๋ยบอกว่านั่นคือรุ่งม่ออ่องมันแปลงตัว เจ้ากับเจ้าเขาจงตีฆ่านาบเข้าไปในถ้ำจับพวกปีศาจในถ้ำฆ่าเสียให้หมด รื้อพังถ้ำเสียอย่าให้มันมีที่อาศัยได้ ตัวข้าจะตามไปต่อสู้อับมันให้จงได้ โฝยกายกับเจ้าเขาก็กระทำตามคำสั่งเหิงเจี๋ยตีรุกเข้าไปในถ้ำหักพังทำลายเสียสิ้น

ฝ่ายหึงเจียก็ร้ายคาตาแปลงเป็นนกเหยี่ยวใหญ่ ไผ่ร่อนมาในอากาศโฉบตัว
นกเปิดน้ำจิกเอาลูกตา รุ่งม่ออ่องก็ห่อปีกแปลงเป็นนกตะกุ่มกลับมาจะจิกนกเหยี่ยว
หึงเจียก็แปลงเป็นนกหงส์ดำไล่จิกนกตะกุ่ม รุ่งม่ออ่องก็แปลงเป็นนกยางแล้วก็
บินไปทางทิศอุดรเนย์ หึงเจียขยับปีกสลัดขนแปลงเป็นนกวพระยาหงส์ รุ่งม่ออ่อง
เห็นดั่งนั้นก็หลบลงข้างภูเขาแปลงเป็นสัตว์สี่เท้าคืออีเก้ง ทำกิริยาเดินกินหญ้าอยู่
ที่ชายเขา หึงเจียเห็นก็โผตามลงมาแปลงเป็นเสือกระดิกหางจะใคร่กระโดดเข้าจับ
อีเก้งกิน รุ่งม่ออ่องตกใจก็แปลงเป็นเสือโคร่งกระโดดมาจะกัดเสือผอม หึงเจีย
เห็นดั่งนั้นก็แปลงเป็นสางโถมมาตะครุบเสือโคร่ง รุ่งม่ออ่องก็กลายเป็นหมึกคนแยก
เขี้ยวจะเข้าทำร้ายสาง หึงเจียก็กลายเป็นช้างจะเข้าจับหมึกคน รุ่งม่ออ่องเห็นดั่งนี้
ก็หัวเราะแล้วก็แปลงกายไปตามเดิม เป็นกระบือใหญ่สี่ระยะเท้าภูเขาตาดูแสงฟ้า
แลบสองเขาดูพระเจดีย์ พันดุกคมมีดตัวยาวกว่าพันวา สูงได้แปดร้อยวา ร้อง
บอกแก่หึงเจียว่าอ้ายสัตว์ลึงมิงจะทำอะไรกู หึงเจียก็กลับกลายเป็นรูปเดิมชัก
กระบองออกกระทุ้งกับพื้นหนึ่ง ร้องว่าให้สูงตัวที่สูงขึ้นหมื่นวาสี่ระยะใหญ่เท่าภูเขา
ท้ายชัว สองนัยน์ตาดูดวงพระอาทิตย์ ปากดุกบอโลहितพันดุกบานประตุ มือถือ
กระบองเหล็กหมายตีตรงสี่ระยะรุ่งม่ออ่อง รุ่งม่ออ่องก็เอาเขาขวิดรบกันสะท้านหวั่น
ไหวก้องไกลาหล ทั้งสองแผลงอิทธิฤทธิ์อำนาจพตอสู้งันอยู่กลางภูเขาใหญ่ หมู
เทวอารักษ์ที่ท่องเที่ยวอยู่ในอากาศ และเจ้ากิมเฮียดที่หลักแดงหลักกะและหมู
เจ้าที่รักษาธรรมทั้งหลายก็มาระดมช่วยล้อมรุ่งม่ออ่องไว้ รุ่งม่ออ่องก็ทำเฉยไม่
หวาดหวั่นครันคร้าม หึงเจียมารับหน้ากับหมูเจ้าทั้งหลายก็พร้อมกันระดมตีรุ่งม่ออ่อง
รุ่งม่ออ่องจวนตัวก็หมุนคว้างอยู่กับดิน แล้วกลับเป็นรูปเดิมหนีเข้าถ้ำป้อเจียวต้อง
หึงเจียก็พาหมูเจ้าเทพารักษ์ไล่ตามมา ฝ่ายรุ่งม่ออ่องหนีเข้าถ้ำได้ก็ปิดประตูแน่น
ไม่ออกมาสู้รบต่อไป

ฝ่ายหมูเทพารักษ์ ก็พากันเข้าล้อมเข้าจึยหุนชัวไว้แน่นหนาไม่มีทางจะออกได้
ครั้นจะตีประตูเข้าไปก็พอได้ยินเสียงโปิยก่ายกับเจ้าเขากระหือกระหอบวิ่งตามกัน
มาทั้งหมูทหารเผือกตูกันมาด้วย หึงเจียถามว่าที่ถ้ำม่อหุนต่องนั้นเป็นอย่างไรบ้าง
โปิยก่ายหัวเราะพูดว่า เมียของอ้ายรุ่งม่ออ่องข้าพเจ้าสับด้วยคราดตายแล้ว แก่
เสือออกดูก็เห็นเป็นปีศาจเสือปลา ปีศาจน้อย ๆ เหล่านั้นข้าพเจ้าฆ่าตายหมดแล้ว
ถ้านั้นข้าพเจ้าเอาไฟเผาไหม้หมดแล้ว เจ้าเขาว่ามันมีที่อาศัยอยู่อีกแห่งหนึ่ง ที่นี้
เขาใหญ่ชื่อถ้ำป้อเจียวต้องมีไซหรือหึงเจียบอกว่าไซในที่นี้คือนางล่อชัวอยู่ โปิย
ก่ายได้ฟังดั่งนั้นจึงพูดว่าทำไมไม่เร่งตีเข้าไปตามเอาพดเล่าให้ข้าการจะมีปัญหาต่อไป
โปิยก่ายออกทำโดยเข้มแข็ง เอาคราดสับกระชากประตูหักพังลงทั้งสิ้น พวกผู้
หญิงก็เฝ้าประตูเห็นดั่งนั้นก็ตกใจ พากันวิ่งเข้าไปบอกรุ่งม่ออ่องว่าบัดนี้ใครไม่รู้จัก

มันมาฟังประตูลงหมดแล้ว

รุ่งม่ออ่องเวลานั้นกำลังเล่าความที่เอาพัดคืนมาได้ และได้รับรองต่อสู้กันให้ นางล่อซั่วฟัง ก็พอได้ยินคนเข้ามาบอกก็มีความโกรธเป็นอันมาก รุ่งม่ออ่องคาย พัดพิเศษออกจากปากส่งให้นางล่อซั่ว นางล่อซั่วรับเอาพัดมาแล้วก็ร้องไห้ จึงพูด ว่าจงเอาพัดนี้ให้ซึ่งเหง้าเจี้ยไปเกิดมันจะได้ยกทัพกลับไป รุ่งม่ออ่องพูดว่าเป็นของ เล็กน้อยก็จริง แต่ความแค้นเคืองนั้นลึกซึ้งนัก เจ้าจงนั่งก่อนพี่จะใคร่ออกต่อสู้แก่ มันอีกสักพักหนึ่ง พูดดังนั้นแล้วก็เอาเกราะสวมใส่ตัวแล้วก็ถืออาวุธเทียมกระโดด ออกไปจากประตู ก็ปะเปียกกายกำลังสับฟังประตู รุ่งม่ออ่องเอาเทียมแทงเปียกกาย เปียกกายเอาคราดรับชยับถอยออกมานอกประตู เหง้าเจี้ยก็มาทันเข้าเอากระบองตี รุ่งม่ออ่องถูกเจ็บปวดก็บันดลเป็นสายลมพายุ หนีออกจากถ้ำป้อเจี้ยวต้องขึ้นอยู่ บนยอดเขาจี้ยู่หั้นซั่ว หมูเจ้าและเทพารักษ์ก็เข้าช่วยกันล้อมรุ่งม่ออ่องไว้ พวกผีก็ ระดมตีเข้าไปพร้อมกันทั้งชายและชวา รุ่งม่ออ่องก็แข็งใจระบมิได้คิดแก่ชีวิต ต่อสู้ กันไปมาประมาณห้าสิบเพลง ทานไมไหว่ก็ล่าหนีไปข้างทิศอุดรก็มาปะทานกิม กางหงส์ ทำยชัวซึ่งมีฤทธิ์อาานุภาพกว้างใหญ่มาสกัดหน้าร้องตวาดว่ารุ่งม่ออ่อง จะหนีไปข้างไหนเรารับคำสั่งพระยูไลเจ้ามาล้อมจับตัวเจ้า กำลังพูดอยู่เหง้าเจี้ย เปียกกายและหมูเทพยดาก็ไล่ตามมา รุ่งม่ออ่องตกใจกลัวก็กลับหันหนีไปทางทิศ อากเนย์ ก็มาประเจ้ากิมกั้งโบ้เหลียงเส่งจี้สะกัดหน้าไว้ ตวาดว่าเรารับคำสั่งพระ ยูไลมาคอยจับตัวเจ้า รุ่งม่ออ่องก็หันกลับหนีไปทางทิศตะวันออก ก็ปะเจ้ากิมกั้ง กุนไล่ซัวบุนตัวลัดสกัดหน้าคอยจับ รุ่งม่ออ่องก็หวาดหวั่นกลับหนีไปทางทิศตะวันตก ก็ปะเจ้ากิมกั้งปู้ดไหว่ยังจู้สกัดหน้าร้องตวาดว่ารุ่งม่ออ่องจะหนีไปข้างไหน เรา รับคำสั่งพระยูไลมาคอยจับเจ้าอยู่ที่นี่

รุ่งม่ออ่องเห็นทั้งสี่ทิศมีทหารพระยูไลมาคอยสกัดจับอยู่ จะเข้าที่อัปจนชีวิต จะไม่รอดแล้ว ก็พอเห็นเหง้าเจี้ยพาพวกไล่ติดตามมารุ่งม่ออ่องทำเมฆลอยขึ้นจะหนี ไปบนอากาศ บนอากาศมีถักทะเลที่อ่องโลเฉียกับทหารเทพบุตรทั้งหลายสกัดไว้ ร้องเรียกว่ามาเร็ว ๆ พวกเราได้รับคำสั่งของเจ็กเซียงฮ่องเต้มากำจัดเจ้า

รุ่งม่ออ่องเห็นดังนั้นก็สิ้นหัวแปลงเป็นกระบือขาวใหญ่ตรงเข้าไปจะชีวิตถักทะเล ที่อ่อง ถักทะเลที่อ่องก็เอาดาบจะฟันข้างหลังเหง้าเจี้ยก็มาทันโลเฉียร้องเรียกด้วยเสียง อันดังว่า ทานเหง้าเจี้ยเครื่องมืออยู่กับตัวทำไมจึงจับไม่ได้ เมื่อวานนี้พระยูไลมี ฎีกามาให้เจ็กเซียงฮ่องเต้ว่าพระถังซัมจั๋งติดขัดที่เขาฮ้วยเอี้ยมซัว เหง้าเจี้ยคนเดียว กำจัดรุ่งม่ออ่องไม่ได้ จึงให้ข้าพเจ้าพอลูกมาช่วยเหง้าเจี้ย เหง้าเจี้ยว่ารุ่งม่ออ่องมันมี ฤทธิ์มากนักจะทำอย่างไรดีจึงจะปราบได้

โลเฉียหัวเราะแล้วพูดว่าเหง้าเจี้ยอย่ามีความสงสัยเราจะจับปีศาจรุ่งม่ออ่องให้ดู

พูดดังนั้นแล้วโลเจียก็แปลงกายเป็นสามเศียรหกกรกระโดดขึ้นบนหลังรุ่มอ่อง เอาก็ออกมาอีกศีรษะหนึ่งปากก็พ่นควันดำออกมา นัยน์ตาก็แดงดุแสงพระอาทิตย์ โลเจียเห็นดังนั้นก็เอาก็ยืมพันลงไปอีกทีหนึ่ง คอก็ขาดศีรษะตกลง ศีรษะก็ออกมาทันทีอีกศีรษะหนึ่งอีก โลเจียพันซ้ำสิบทีศีรษะก็ออกมาทันทีทั้งสิบทีเหมือนกัน จึงเอาก็กรไฟวิเศษเขว่นที่เขา รุ่มอ่อง ไฟก็ลุกติดเขารุ่มอ่องดินร่นกลิ้งเกลือกร้องด้วยเสียงอันดัง จะใคร่แปลงตัวหนี ถักทะเลที่ช่องก็เอากะจกวิเศษสองจับไว้จะแปลงก็ได้ รุ่มอ่องก็สิ้นฤทธิ์จึงร้องขอว่าอย่าล้างชีวิตข้าพเจ้าเสียเลย ข้าพเจ้าขอยอมตัวปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า โลเจียว่าแม้รักชีวิตก็รีบเอาพัดมาโดยเร็ว

รุ่มอ่องว่าพัดนั้นอยู่ที่เขา ภรรยาข้าพเจ้ารักษาไว้ โลเจียเห็นพูดดังนั้นก็เอาก็เอากะจกวิเศษออกจุ่มแล้วก็จุ่มมา เหน้เจียเจ้ากิมกังทั้งสี่ และหมู่เทพดาเทพารักษ์ทั้งหลายเจ้าเขาและเปี้ยกายทหารผีก็พร้อมกันไปทีถ้าปอเจียวต้อง รุ่มอ่องร้องบอกภรรยาให้เอาพัดมาถวายชีวิต นางล่อซั่วได้ยืมสามี่ร้องเรียกดังนั้น ก็ถอดเครื่องแต่งตัวทองแหวนทิ้งเสียทั้งสิ้น ผลัดเครื่องนุ่มหมเป็นชี มือถือพัดออกมาจากประตูคุกเข่าลงกับพื้นแล้วพูดว่า ขอท่านได้กรุณายกชีวิตผัวเมียไว้ด้วยเถิด ข้าพเจ้าเอาพัดมาถวายให้อาซึ่งเหน้เจีย ขอให้อาสำเร็จกิจนั้นเถิด เหน้เจียก็เข้าไปรับพัดวิเศษจากนางล่อซั่วมาแล้วก็พร้อมกันกับหมู่เทพดาอารักษ์ เหาะกลับมายังสำนักที่พระดังซิมจั้งคอยอยู่

ฝ่ายพระดังซิมจั้งกับซัวเจ๋งนั่งชะเง้อคอยดูอยู่ช้านานยังไม่เห็นกลับมา ก็มีความทุกข์ร้อนไม่สบายใจ แลไปก็เห็นเมฆเป็นรัศมีลอยมาเต็มทั้งฟ้าจวนจะถึง พระดังซิมจั้งว่าตาย ๆ อีก นั้นกองทัพที่ไหนยกมา ซัวเจ๋งแลไปก็จำได้จึงพูดแก่พระอาจารย์ว่า นั่นคือท้าวกิมกังทั้งสี่กับเจ้าเจียดที่หลักเตงหลักกะ เจ้ารักษารธรรมทั้งหลาย และเทพดาอารักษ์ทั้งหลาย กับที่จูงรุ่มอ่องมานั้นคือโลเจีย ท้ายจี้ที่ถือกระจกนั้นคือถักทะเลที่ช่อง ที่เหน้เจียแบกพัดวิเศษมากับเจ้าเขานั้นเปี้ยกาย พระดังซิมจั้งได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงครองจิวรอกออกมาคอยรับกับซัวเจ๋ง ครั้นท่านเหล่านั้นมาถึงพร้อมกัน พระดังซิมจั้งก็ยอตัวลงขอบคุณพูดว่า อาตมภาพบุญน้อยไม่ควรให้ท่านทั้งหลายได้รับความลำบากลงมาถึงนี้

เจ้ากิมกังทั้งสี่บอกแก่พระดังซิมจั้งว่า ข้าพเจ้ามีความยินดีด้วยท่าน ขอให้สำเร็จซึ่งมรรคและผลเถิด พระยูลเจ้ามีรับสั่งให้พวกข้าพเจ้ามาช่วยท่าน ๆ จงอย่าได้เกียจคร้าน พระดังซิมจั้งยอตัวค้ำรับคำ เหน้เจียก็เอาพัดวิเศษเดินเข้าไปใกล้ เขายกพัดขึ้นโบกโดยเติมกำลังทีหนึ่ง ไฟนั้นก็ค่อย ๆ ราบสงบลงไป เหน้เจียดีใจ

ก็บอกซ้ำอีกสองที ก็ได้ยินเสียงลมพัดऊँฝ่นก็ตกลงมาเต็มห้องฟ้า เวลานั้นพระดังซ่มจั่งก็หาความเร่าร้อนจิตใจก็ผองใสสบายเป็นความสุขเย็น อาจารย์กับศิษย์ก็พากันคำนับขอบคุณ เจ้ากิมกั๊งกับเทพดาทั้งหลายก็พากันกลับไปยังสถานทิพย์พิมานแห่งตน ๆ หมูลักเตงลักกะก็คอยตามรักษาพยาบาลพระดังซ่มจั่ง ถักทะเลสีที่ห้อง โฉเฉยก็จูงม้ออ่องไปกราบทูลเจ้าเขาก็ก็นางล่อซั่วมาอยู่ข้างนั้น

هنگเจียพูดว่านางล่อซั่วทำไมยังไม่ไปจะมาอยู่ที่นี้ทำไม นางล่อซั่วคุกเขาลงพูดว่า เดิมท่านได้พูดว่า ยืมพัดไปดับไฟแล้วก็คืนให้ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าไม่ทันคิดไม่ให้พัดแก่ท่าน จึงได้เกิดจลาจลให้ท่านได้รับความลำบาก ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติบวชมากก็พูดภาษามนุษย์ได้แล้ว แต่ยังมีได้สำเร็จมรรคผล ขอท่านได้เขียนได้คืนพัดให้ข้าพเจ้าบวชเรียนต่อไป เจ้าเขาจึงพูดแก่ هنگเจียว อันทนุญนี้เข้าใจในการใช้พัดไฟขอท่านคืนพัดให้เสียเถิดจะได้เอาไว้ดับไฟช่วยสัตว์ทั้งหลายในตำบลนี้ เป็นสุขต่อไป هنگเจียพูดว่าเราได้ถามชาวบ้านเหล่านี้บอกว่าโบกสามทีไฟก็ดับ ทำนาได้เข้าปีหนึ่งก็ทำอย่างไรจึงดับไฟไม่สิ้นได้

นางล่อซั่วพูดว่าแม้ว่าอยากดับให้สิ้นรากเง่า ไฟนั้นต้องพัดโบกซ้ำ ๆ สีสืบเก้าทีก็จะดับไฟได้ไม่มีไฟตอไป هنگเจียได้ฟังดังนั้นก็เอาพัดโบกไปสีสืบเก้าทีฝ่นก็ตกลงมาหาใหญ่ อาจารย์กับศิษย์ก็หลบไปในที่ไม่มีฝ่น เหตุว่าที่ใดไม่มีไฟฝ่นก็ไม่ตอไปที่นั้น อาจารย์กับศิษย์ก็พักอยู่คืนหนึ่ง พอรุ่งแจ้ง هنگเจียเอาพัดคืนให้นางล่อซั่ว นางล่อซั่วก็เสกให้พัดเล็กลงเอาใส่ปากอมแล้ว ก็คำนับลาไปหาที่สำนักบวชเรียนตามเทศน์กบวช ฝ่ายพระดังซ่มจั่งก็ตั้งหน้าหมายตรงไปทิศปราจีนเดินข้ามเขาฮ้วยเอี่ยมซั่วมาได้แล้วก็เป็นที่เย็นใจ เดินมาได้วันหนึ่งประมาณทางได้แปดร้อยโยชน์ อาจารย์กับศิษย์ก็มีความผาสุกเวลาจวนจะสิ้นฤดูฝนเข้าฤดูหนาว ครั้นมาอีกหน่อยหนึ่งแลไปข้างหน้าก็เห็นกำแพงขวางอยู่ข้างหน้า พระดังซ่มจั่งก็ชักม้าหยุดเรียก هنگเจียถามว่าข้างหน้านั้นจะเป็นห้องหอติกรรมหรืออย่างไร ดูรายละเอียดเป็นลำดับกันอยู่ดังนั้น จะเป็นสถานที่อันใด هنگเจียพิจารณาดูแล้วก็บอกแก่อาจารย์ว่าเป็นบ้านเมืองที่มีกษัตริย์ปกครอง

พระดังซ่มจั่งได้ฟังดังนั้น ก็ให้ม้าเดินบดเดี่ยวก็มาถึงประตูเมือง แลไปดูเห็นถนนหนทางเรียบร้อยมีผู้คนค้าขายเสื้อผ้าแพรพรรณต่าง ๆ เมื่อกำลังเดินมาก็เห็นพระสงฆ์สี่กั๊กสี่บริวาร ที่ต้องจำชื่อคาไซ่ตรวนทุก ๆ องค์ที่เขยวธินทบาทดูน่าอุจาดสักเวทแก่ตา พระดังซ่มจั่งเห็นดังนั้นก็ถอนใจใหญ่จึงเรียก هنگเจียมาสั่งว่า จงไปถามดูว่ามีโทษอะไรจึงต้องพันธนาจำจองเช่นนั้น هنگเจียเดินเข้าไปใกล้ร้องถามว่าพระสงฆ์เหล่านี้มีทำอย่างไร จึงได้จำไซ่ตรวนชื่อคางนี้ พระสงฆ์เหล่านั้นคุกเขาลงพูดว่าอาตมภาพทั้งหลายนี้ต้องโทษโดยไม่มีเหตุ อาตมภาพทั้งหลายอยู่วัดกิม

กวางยี่ เลี้ยวมุมกำแพงนั้นก็ถึงห้องเจี้ยกั๊พพระสงฆ์พวกนั้นมาหาพระถังซัมจั๋ง พระถังซัมจั๋งจึงถามว่า ท่านทั้งหลายทำไมจึงต้องจำตั้งนี้ ขอท่านได้เล่าให้อาตมา ฟังบ้าง พระสงฆ์เหล่านั้นพูดว่า พวกข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านมาแต่ไหนซึ่งข้าพเจ้า ต้องจำด้วยเหตุประการใด ข้าพเจ้าไม่อาจเล่าให้ท่านฟังได้ในเวลานี้ขอให้ท่านไป ที่วัดข้าพเจ้าเกิด จะได้เล่าให้ท่านทราบเรื่องความทรามทุกข์ของพวกข้าพเจ้า พระถังซัมจั๋งก็เดินตามพระสงฆ์เหล่านั้นไปถึงประตูวัด และขึ้นไปดูบนประตูเห็น มีหนังสือตัวทองเจ็ดตัวคือเช็กเทียนอยู่กึ่งกิมกวางยี่ แปลว่าพระราชทานทรงสร้าง ชื่อวัดทองสว่าง อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเข้าไปพิจารณาดู เห็นต้นพฤกษาดอก ใบร่วงโรยไม่มีใครเก็บ กุฎีวิหารก็ร่วงโรยรกร้างจริงไม่มีพระสงฆ์อยู่ พระถังซัม จั๋งเห็นดังนั้นก็เสียใจ จนน้ำตาไหลโดยมีความสังเวชสลดใจ พวกพระสงฆ์ที่ต้อง จำเหล่านั้นก็มาเปิดประตูโบสถ์ เชิญพระถังซัมจั๋งเข้าไป พระถังซัมจั๋งเข้าไป นมัสการพระพุทธรูปแล้ว ก็ออกจากโบสถ์เดินเข้าไปในกุฎี แลเห็นที่เสาสีสุกญแจ เณรอยู่หกเจ็ดรูป พระถังซัมจั๋งไม่อยากจะเห็นเดินเลยเข้าไปในกุฎีใหญ่หมู่สงฆ์ ในวัดก็พากันออกมาเคารพ แล้วถามว่าท่านทั้งหลายรูปร่างต่าง ๆ กัน ท่านมา จากเมืองใดถึงหรือมิใช่

ห้องเจี้ยหัวระแฉแล้วพูดว่าพวกสงฆ์นี้ยามดึกยังไม่เห็นก็รู้ก่อน ทำไมท่านจึงรู้ได้ พระสงฆ์ทั้งหลายตอบว่าข้าพเจ้าทั้งหลายไม่มีฤกษ์ยามอะไรดอก เพราะพวก ข้าพเจ้าต้องโทษเปล่า ๆ ดังนี้ ไม่ทราบว่าจะทำประการใดทุกวันก็พากันร้องฟ้า ร้องดินไปตั้งนั้น หรือจะร่อนถึงเทวดา จึงบันดาลให้พวกข้าพเจ้าฝันไปทุกคนว่า พระถังซัมจั๋งอยู่เมืองใดถึงมาถึงจึงจะช่วยชีวิตพวกข้าพเจ้าทั้งหลายได้บังเอิญวันนี้ ท่านมาถึงที่นี่ ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นึกเดาเอาว่าเห็นจะเป็นท่านนี้เอง พระถังซัมจั๋ง ถามว่านี่เมืองอะไร ท่านทั้งหลายต้องรับโทษจงบ้างอย่างนี้ด้วยเหตุอะไร

พระสงฆ์เหล่านั้นบอกว่าเมืองนี้นามเมืองเรียกว่าเจ้จ้ายก๊กเป็นเมืองใหญ่ มี เมืองขึ้นทั้งสิ้นสิทศ ๆ อาคเนย์ชื่อเมืองงว่ยท้อก๊ก ทิศอุดรชื่อเมืองโกเซียงก๊ก ทิศ บบูรพาชื่อเมืองไซรเหลียงก๊ก ทิศปราจีนชื่อเมืองปิ่นปิวก๊กเมืองทั้งสี่ทุก ๆ ปีเอา เครื่องบรรณาการเข้ามาถวายมิได้ขาด บ้านเมืองปราศจากการศึกสงครามย่อมอยู่ เย็นเป็นสุข ไม่ต้องไปรบพุ่งชิงชัย เมืองเหล่านั้นก็มาอ่อนน้อมเอง ยกย่องให้เมืองนี้ เป็นเอกราช พระถังซัมจั๋งถามว่าเป็นดังท่านเล่าตั้งนั้น เห็นขุนนางฝ่ายทหารและ พลเรือนจะเป็นผู้ตั้งอยู่ในยุติธรรม เจ้าแผ่นดินก็จะถือศีลตั้งอยู่ในยุติธรรมหรือ บ้านเมืองจึงได้อยู่เย็นเป็นสุข

พระสงฆ์เหล่านั้นพูดว่า เจ้าแผ่นดินก็ไม่อยู่ในทศพิธราชธรรม ขุนนางก็ไม่มี คนชื่อสัตย์สุจริตมีแต่ทุจริต อยุติธรรมทั้งนั้นที่วัดกิมกวางยี่นี้ตั้งแต่เดิมมาพระ

เจตียิวีเศษมีเมฆอยู่บนยอด ดุจดั่งวามงคลปกคลุมอยู่เสมอ เวลากลางคืนแสงพุ่งออกไปไกล เวลากลางวันมีรัศมีสีต่าง ๆ ประชาชนทุก ๆ คนก็มีความเลื่อมใสศรัทธา เพราะฉะนั้นจึงมีคำเรียกว่าเมืองสวรรค์ บังเอิญเมื่อสามปีก่อนเดือนเก้าขึ้นหนึ่งค่ำเวลาเที่ยงคืนก็มีฝนตกลงมาเป็นน้ำโลหิต พระเจตียิวีนั้นก็เปื้อนเปรอะไปทั้งองค์ ตั้งแต่นั้นก็มีลมม้วนไม่มีรัศมีในสองปีก็ไม่มีหัวเมืองเอาบรรณาการมาถวายเจ้าเมือง คิดจะยกทัพไปตี ขุนนางทั้งหลายมีความสงสัยจึงทูลถามว่า พระเจตียิวีเศษที่อยู่ในวัดกิมกวางยี่นั้น พระสงฆ์ที่จะลักเอาของนั้นไป เพราะฉะนั้นบรรดาหัวเมืองที่เคย จึงมิได้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย

พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังข้าราชการกราบทูลดังนั้นมิได้ทรงตรึกตรอง จึงสั่งให้ขุนนางจับเอาพระสงฆ์ไปเขียนตีทรมานทำโทษต่าง ๆ ที่จับพวกข้าพเจ้าไปทำโทษนั้นมีสองสามจำพวก จำพวกที่จับไปก่อนนั้นก็คงจะไม่พ้นความตาย ยังจับพวกข้าพเจ้าไปทำโทษให้จำโทษตรวนดังนี้อีก ขอท่านอาจารย์ได้ทราบ พวกข้าพเจ้าที่ไหน จะสามารถลักเอาของวิเศษในพระเจตียิวีไปได้ ขอท่านอาจารย์ได้แผ่เมตตาจิตช่วย ข้าพเจ้าให้รอดชีวิตด้วยเถิด

พระดังซิมจิ้งได้ฟังพูดดังนั้นก็ถอนใจใหญ่แล้วพูดว่าการนี้ก็ยากที่จะแจ่มแจ้งได้ จึงถามเหิงเจียวว่าเวลานี้เท่าไรก็โมงแล้ว เหิงเจียวบอกว่าประมาณสักสี่โมงแล้ว พระดังซิมจิ้งว่าอยากจะทำไปเฝ้าและจะได้ขอเปลี่ยนหนังสือเดินทางด้วย แต่ขัดที่ยังไม่รู้แน่ในเรื่องพระสงฆ์จะเท็จจริงประการใด เมื่อเวลาออกจากเมืองมาก็ได้ตั้งใจว่าถ้าปะศาลเจ้าก็จะจุดธูปบูชา ถ้าพบวัดก็จะนมัสการพระ ถ้าพบพระเจตียิวีก็จะกวาดลานพระเจตียิวี วันนั้นมาถึงพบสงฆ์ต้องโทษนั้นก็เพราะเหตุเกิดที่พระเจตียิวี เหิงเจียวจึงไปจัดทำไม้กวาดให้สักอันหนึ่ง คอยเอาตมมาตมแล้วจะขึ้นไปกวาด จะได้พิจารณาดูว่ามีเหตุประการใด แล้วจึงค่อยเข้าไปเฝ้าทูลขอโทษ พระสงฆ์ที่ต้องโทษนั้น พระสงฆ์ที่ต้องทรมานทุกชีได้ยินดังนั้นก็รีบไปในครัวเอามิดมาส่งให้ไปเปียกย่ำว่า ท่านช่วยงดเอาตรวนที่เนรออก จะได้เข้าไปทำครัวเครื่องแจมถวาย

เปียกย่ำหัวเราะแล้วพูดว่าเอามิดพว้ามาทำไม เรามีคนหนึ่งเข้าใจจัดตรวนที่หนึ่ง เหิงเจียวเข้าไปใกล้เอามือลูบสองสามทีตรวนก็หลุดออกทั้งสิ้น สามเนรนั้นก็เข้าไปในครัวตมน้ำทำกับข้าวแจเสร็จแล้วก็ยกน้ำร้อนน้ำชามาถวาย เหิงเจียวเปียกย่ำหัวเราะก็กิน ครั้นเสร็จแล้วเวลาก็พลบค่ำสงฆ์เหล่านั้นก็เอาไม้กวาดมาวางไว้ สามเนรองค์หนึ่งถือโคมไฟมารับพระดังซิมจิ้งไปตมน้ำ เวลานั้นดาวบนอากาศก็แจ่มแจ้งทั้งท้องฟ้า กลองระฆังก็ตีอย่าง พระดังซิมจิ้งตมน้ำแล้วก็ผลัดผ้าถุงหม้อเอาจีวรอาศัยครองเข้าแล้ว มือก็ถือไม้กวาดพูดแก่สงฆ์ทั้งหลายเหล่านั้นว่า ท่านจงไปพักหลับนอนเถิด อาตมาจะไปกวาดพระเจตียิวี เหิงเจียวพูดว่าพระเจตียิวีต้องฝนเลือด

เประอะเปื่อนมานานแล้วเหิงเจียก็ถือไม้กวาดนำหน้าไป พวกกันไปที่โบสถ์ใหญ่จุดธูปเทียนบูชาแล้ว ตั้งอธิษฐานว่า ข้าพเจ้าแช่ดินชื่อเหียนจึงได้รับสั่งของพระเจ้าถึงไทจงฮองเต้ ให้ไปประเทศไซทินมัสการพระพุทธเจ้าของอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม บัดนี้มาถึงเจ้จ้ายก็วัดกิมกวางยี่ เห็นพระเจดีย์เประอะเปื่อนและพระสงฆ์ในอารามก็ต้องโทษดังนี้ ข้าพเจ้าขอตั้งศรัทธากวาดพระเจดีย์ ขอพระรัตนตรัยอันศักดิ์สิทธิ์จงบันดาลให้ข้าพเจ้าเข้าใจรู้แจ้ง ซึ่งพระสงฆ์ต้องโทษด้วยเหตุประการใด พระด้งซั่มจั้งตั้งสัตย์อธิษฐานแล้ว เหิงเจียก็ไปเปิดประตูพระเจดีย์เข้าไป พระด้งซั่มจั้งก็ถือไม้กวาดตั้งแต่ชั้นหนึ่ง แล้วขึ้นไปกวาดชั้นสองต่อ ๆ ขึ้นไป จนกระทั่งชั้นที่เจ็ดเวลานั้นก็ได้ครึ่งคืน พระด้งซั่มจั้งก็เมื่อยอ่อนกำลัง เหิงเจียว่าอาจารย์เมื่อยก็ให้ข้าพเจ้ากวาดแทนให้

พระด้งซั่มจั้งถามว่านี่ประมาณสูงกี่ชั้น เหิงเจียตอบว่าสิบสามชั้น พระด้งซั่มจั้งว่าถ้าดังนั้นก็ต้องกวาดให้แล้วจึงจะสมควรความอธิษฐานก็อุตสาหักกวาดขึ้นไปได้ถึงชั้นสิบ ก็ให้เจ็บหลังกวาดต่อไปไม่ได้จึงเรียกเหิงเจียให้ช่วยกวาดต่อไป เหิงเจียก็จับไม้กวาดกำลังกวาดต่อขึ้นไปชั้นสิบเอ็ด ชั้นสิบสอง ได้ยินเสียงชั้นสุดท้ายมีคนพูดกัน เหิงเจียเห็นขอบกลเวลานี้ก็ตึกกว่ายามแล้ว คนที่โหนมาพูดกันอยู่บนนี้ชะรอยจะเป็นปีศาจผีร้ายเป็นแน่ จำเราจะแอบขึ้นไปดูจึงจะรู้แน่ เอาไม้กวาดวางแล้วถกทางเก่งขึ้นก็ค่อย ๆ ปีนขึ้นไปบนยอดพระเจดีย์ แลดูชั้นที่สิบสามแลเข้าไปกลางพระเจดีย์ ก็เห็นปีศาจสองคนนั่งอยู่ มีถาดถ้วยชามของกินและสุราดั่งอยู่คนทั้งสองต่างรินสุราส่งให้กันกิน เหิงเจียเห็นดังนั้นก็เอาไม้กวาดทิ้งเสีย ชักกระบองเหล็กออกจากหุกระโดดไปสกัดประตู ร้องตวาดว่าอ้ายพวกผีร้ายมึงดีแล้ว มึงสามารถลักของวิเศษในพระเจดีย์ไปคือเหตุนี้เพราะมึงเอง ปีศาจทั้งสองเห็นและได้ฟังเหิงเจียว่าดังนั้นก็ตกใจ จะเก็บของเหล่านั้นออกหนี เหิงเจียก็เข้ายืนสกัดกันไว้มิให้หนีไปได้ เหิงเจียว่าแม้เราจะตีให้ตายเดี๋ยวนี้ก็จะไม่มีใครเป็นพยานจึงถือตะบองเดินรุกเข้าไปใกล้ ปีศาจก็แอบติดผนังจะหนีก็ไม่มีทางจะไปได้ จึงออกปากร้องขอชีวิตว่า มิใช่เหตุของข้าพเจ้าทั้งสอง ของวิเศษหายไปนั้นมีคนเอาไปมีที่อยู่

เหิงเจียก็รวบจับคนทั้งสองลงมาถึงชั้นที่สิบ บอกอาจารย์ว่าข้าพเจ้าจับขโมยที่ลักของวิเศษในพระเจดีย์ได้ พระด้งซั่มจั้งเวลานั้นกำลังวังงนอนก็ตกใจตื่นทั้งกลัวทั้งดีใจ จึงถามว่าจับได้ที่ไหน เหิงเจียก็จึงปีศาจมาคุกเข่าลงตรงหน้าพระด้งซั่มจั้งบอกว่ามันกำลังนั่งกินสุรากันอยู่บนชั้นยอดที่สิบสาม ข้าพเจ้าค่อยย่องเบา ๆ แอบขึ้นไปจับได้ พระอาจารย์จึงถามปากคำมัน มันเป็นปีศาจที่โหนลักของวิเศษนั้นไปบัดนี้ของนั้นอยู่ที่ไหน

ฝ่ายปีศาจกลัวตัวสั้นพูดว่า ขอท่านได้กรุณายกชีวิตให้ข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าจะเอาความจริงแจ้งให้ท่านทราบ คือข้าพเจ้าทั้งสองนี้อยู่ที่เขาล้วนเจียซิว ที่บึงเพ็กป้อท่า พระยานาคบ้วนเซียงเล่งอ่องให้ข้าพเจ้าทั้งสองมาลาดตระเวนที่เจดีย์นี้ คนนั้นชื่อโบนป้อ ข้าพเจ้าชื่อเซียวป้อ โบนป้อนั้นเป็นปลาขาว เซียวป้อปลาดำ เหตุด้วยบ้วนเซียงนายข้าพเจ้ามีบุตรสาวคนหนึ่ง มีนามเรียกว่าบ้วนเซียงกงจู้ นางกงจู้นั้นรูปร่างสะสวย เล่งอ่องหาได้บุตรเขยคนหนึ่งนามว่า เก้าเท้าผู้เบ็มีฤทธา อานูภาพ เมื่อปีก่อนมากับเล่งอ่องที่พระเจดีย์นี้ ทำฝนโลหิตตกลงพรมพระเจดีย์ เปื้อนเปรอะไปทั้งสิ้นแล้วก็ลักเอาพระธาตุนั้นไป นางกงจู้ไปบนสวรรค์ที่ตำหนักเล่งฮือเตี้ย ลักเอายาเล่งก็เข้าไปปลุกที่บาดาลบึงของเธอ ทุกคืนวันก็จะมึรศมีต่าง ๆ สว่างไสวออกมา เล่งอ่องเธอได้ยินว่าคนชื่อเหงึงเจียจะไปอาราธนาพระธรรมยังประเทศไซที่ มีฤทธิ์เชี่ยวชาญเหาะเหินเดินอากาศได้เที่ยวหาแต่คนมืด เพราะฉะนั้นเล่งอ่องจึงให้พวกข้าพเจ้ามาลาดตระเวนที่ตำบลนี้ แม้ว่าปะเหงึงเจียมาถึงนี้จะได้ระวังเตรียมตัวไว้ก่อน

เหงึงเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ ตาว่าอ้ายเตี้ยรัจฉานมันคิดดังนี้ไม่มีธรรมนิยมปีศาจทั้งสองพูดว่าเมื่อก่อนเล่งอ่องเชิญจุ่มมืออ่องมากินเลี้ยง คบคิดกับจุ่มมืออ่องกระทำการล้วนแต่ไม่ชอบธรรมอยู่เสมอ ๆ จะพรรณนาไม่หมดเรื่อง ในทันใดนั้น โปยก่ายกับสามเงรสองสามมองค์หิวโคมไฟเดินขึ้นมา โปยก่ายเรียกว่า อาจารย์กวาดแล้วทำไมไม่ลงไปนอน ท่านพูดอะไรกัน เหงึงเจียว่าน้องมาดีแล้วของวิเศษในพระเจดีย์หายไปนั้น คืออ้ายบ้วนเซียงเล่งอ่องเอาไป บัดนี้ให้ปีศาจทั้งสองนี้มาเที่ยวลาดตระเวนคอยระวังพวกเรา พี่ฟังจับมันได้เดี๋ยวนี้เอง โปยก่ายพูดว่าอ้ายปีศาจอย่างนี้ไว้มันทำไม่อีกเล่า ว่าแล้วชักคราดออกจะตี เหงึงเจียห้ามว่าน้องยังไม่ว่างเรื่องตลอด จับตัวมันไปกราบทูลต่อพระเจ้าแผ่นดิน และไว้ให้มันนำไปค้นหาของวิเศษ โปยก่ายได้ฟังเหงึงเจียขี้แจงดั่งนั้น ก็เอาคราดเข้าเก็บไว้เสีย แล้วจึงปีศาจนั้นลงมา สามเงรสองสามมองค์ก็ดีใจ หัวโคมไฟนำหน้าพระดังซ่มจั่งลงมา สามเงรมองค์หนึ่งก็วิ่งเข้าไปบอกแก่พระสงฆ์เหล่านั้นว่า ดีแล้วพวกเราจะได้พ้นฟ้าเซียวแล้วคนที่ลักของวิเศษในพระเจดีย์ไปนั้นคือปีศาจ บัดนี้ท่านเหงึงเจียจับมาได้แล้ว

เหงึงเจียก็ให้เอาเชือกเหล็กมาร้อยกระดูกสันหลัง ใส่กุญแจไว้กับเส้า สั่งให้พระนั่งยามคอยระวังไว้ข้าพเจ้าจะไปนอน พงุ่นนี้เข้าจะได้ชำระ พระสงฆ์ทั้งหลายก็เอาใจใส่พากันระวังอยู่มิได้ไว้ใจ อาจารย์กับศิษย์ก็ไปนอน ครั้นรุ่งแสงพระอาทิตย์อุทัยแล้ว พระดังซ่มจั่งพูดว่าเหงึงเจียไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินด้วยกัน จะได้ขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง พระดังซ่มจั่งครองจีวรเสร็จแล้ว เหงึงเจียก็ถือหนังสือเดินทาง

ไปยกายตามว่าทำไมจึงไม่เอาอ้ายสองคนนั้นไปด้วยเล่า เหนิงเจียพูดว่าเราทูลให้
 ทราบก่อนแล้วก็คงรับสั่งให้มาเอาตัวไปเอง

ครั้นพระถังซัมจั๋งเดินมาถึงประตูเมืองชั้นในก็ยกตัวปราศรัยด้วยขุนนางชั้นที่
 ขอรานได้โปรดทราบทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า อาตมภาพมาจากเมืองใต้ถึง มีรับสั่ง
 ให้ไปไซที่อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม บัดนี้มาถึงเมืองนี้จะขอเข้าเฝ้า และจะขอ
 เปลี่ยนหนังสือเดินทาง พวกขุนนางได้ฟังดังนั้นก็นำความเข้าไปกราบทูลพระเจ้า
 แผ่นดินมีรับสั่งให้พาตัวเข้าไปเฝ้า พวกขุนนางเห็นรูปร่างเหนิงเจียก็พากันครั้น
 คร้ามหวาดหวั่นแทบทุกคน พระถังซัมจั๋งทำความเคารพแล้วก็ให้เหนิงเจียยืนแอบ
 อยู่ข้างหนึ่ง มิได้แสดงความหวั่นหวาดพระถังซัมจั๋งทูลแล้วจึงรับสั่งให้ขึ้นมาที่
 ปราสาทกิบล้วนเตี้ย พระถังซัมจั๋งจึงเอาหนังสือประคองถวายขึ้นไป แล้วจึงถอย
 หลังมานั่งที่อันสมควร พระเจ้าแผ่นดินทรงคลีหนังสือออกทอดพระเนตรตลอดแล้ว
 ก็ทรงมีความยินดี จึงตรัสว่าเจ้าเมืองใต้ถึงข้างเลือกพระสงฆ์อันประเสริฐมิได้คิด
 ว่าทางไกลไกลและกันดารลำบากอุตสาหะมาดังนี้ พระสงฆ์ของข้าพเจ้ามีแต่ตั้งใจ
 คอยจะขโมยทรัพย์แก่ข้าพเจ้า

พระถังซัมจั๋งถวายพระพรถามว่าพระสงฆ์ของพระองค์ทำประการใดจึงตรัสว่า
 ออกตัญญูทรยศต่อเจ้า พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่าเมืองข้าพเจ้าเป็นเมืองใหญ่กว่า เมือง
 ที่อยู่ใกล้ชิด ทุกปีทั้งสี่ทิศเคยเอาเครื่องบรรณาการมาถวายมิได้ขาด เพราะใน
 เมืองมีวัดกิมกวางยังมีพระเจดีย์วิเศษมีรัศมีส่องสว่างไสวทุกวันทุกคืน เป็นสง่า
 งามหาที่เปรียบมิได้ เหตุพระสงฆ์ในวัดลักเอาของวิเศษนั้นไปเสียทุก ๆ เมืองชั้นก็
 มิได้นำเครื่องราชบรรณาการมาถวายเหมือนเช่นเคย ข้าพเจ้ามีความแค้นพระสงฆ์
 เหล่านี้เป็นที่สุด

พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็ถวายพระพรว่า ที่พระองค์ทรงเข้าพระทัยดังนั้น
 เห็นจะไม่ตรงกับความเป็นจริง ด้วยเวลาเวลานี้อาตมภาพเดินเข้ามาในประตูเมือง
 ก็เห็นพระสงฆ์ต้องจำไซ้ตรวน ตามเรอบอกว่าอยู่วัดกิมกวางยี่ ต้องโทษโดยไม่มี
 ความผิด ครั้นอาตมภาพไปขออาศัยพักแล้วขึ้นไปกวาดพระเจดีย์ก็จับได้ปิศาจที่
 ลักของวิเศษไปนั้นทั้งสองคน พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็มิได้ทรงถามว่า
 ขโมยนั้นอยู่ที่ไหน พระถังซัมจั๋งจึงทูลขึ้นว่า บัดนี้สาธุศิษย์ของอาตมภาพ ยังใ
 ญ่กุญแจไว้ที่วัดกิมกวางยี่ จึงพระเจ้าแผ่นดินมีรับสั่งให้ทหารไปคุมตัวปิศาจทั้งสอง
 นั้นมา

พระถังซัมจั๋งถวายพระพรว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ ถึงมีทหารไปก็จริง
 แต่ขอให้ศิษย์ของอาตมภาพไปด้วยจึงจะดี จึงพระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่า สาธุศิษย์
 นั้นอยู่ที่ไหน พระถังซัมจั๋งถวายพระพรว่าอยู่ข้างนั้น พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตร

เห็นรูปแห่งเจี๋ยชอบกลก็ตกพระทัยตรัสว่า ท่านอาจารย์มีลักษณะงดงามสาธุศิษย์
ทำไมรูปร่างจึงเป็นดั่งนี้เล่า แห่งเจี๋ยได้ยินดั่งนั้น จึงทูลขึ้นว่า แม้พระองค์จะประสงค์
แต่รูปร่างลักษณะอันงดงามดั่งนั้นหาชอบไม่ คำโบราณท่านย่อมว่า คนอย่าเลือก
สวยงาม น้ำทะเลจะเอาอะไรตวงไม่ได้ แม้ว่ารักสวยงามทำไมจึงจะจับปีศาจร้าย
ได้เล่า

พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังแห่งเจี๋ยทูลดั่งนั้น ก็ได้พระสติหายความหวาดหวั่น
สะดุ้งกลัว ทรงมีความยินดีแล้วตรัสว่าท่านพูดเห็นจริง ข้าพเจ้าจะเลือกเอาคนมี
วิชาการ ถ้ากระนั้นก็ขอให้ได้ของวิเศษเกิด จึงรับสั่งให้ขุนนางกับทหารรักษาคองคค์
ไปกับแห่งเจี๋ยยั้งวัดกิมกวางยี่ เอาตัวปีศาจทั้งสองนั้นมา พวกขุนนางก็จัดการตาม
รับสั่ง จึงให้คนหามเกี่ยวแปดคน แห่งเจี๋ยก็ขึ้นนั่งในเกี้ยว คนทั้งแปดก็หามไป พวก
ทหารก็ตามแห่ล้อมไป มีคนนำหน้าห้ามผู้คนและไล่มิให้กีดขวางสี่คน มาบัดเดียว
ใจก็ถึงวัดกิมกวางยี่ โป๊ยกายชั่วเจ้งได้ยินคิดว่าขุนนางเจ้านายมาวัดจะจัดแจงออก
มารับ แลไปเห็นแห่งเจี๋ยนั่งอยู่ในเกี้ยว โป๊ยกายหัวเราะพูดว่าพี่ได้สุกกายแล้ว แห่งเจี๋ย
ลงจากเกี้ยวถามว่าเราได้สุกกายอย่างไร โป๊ยกายว่าพี่ได้นั่งเกี้ยวแปดคนหามและ
มีลับทนต์ให้ด้วย และมีทหารแห่ล้อมล้อมหน้าหลัง ก็เป็นที่ขุนนางใหญ่ เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูดว่าเป็นสุกกาย

แห่งเจี๋ยพูดว่าจงรีบช่วยกันแก้ปีศาจนั้นจงโดยเร็ว นำพาเข้าไปถวายพระเจ้า
แผ่นดินท่านจะได้พิจารณา โป๊ยกายก็แก้คนหนึ่ง ชั่วเจ้งก็แก้คนหนึ่ง แห่งเจี๋ยขึ้น
เกี้ยวพากลับเข้าพระราชวังใน โป๊ยกายชั่วเจ้งก็งุงปีศาจคนละคนตามแห่งเจี๋ยไป
บัดเดียวก็ถึงพระราชวังตรงเข้าไปที่หน้าพระลาน พระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จมาพร้อม
ด้วยพระถึงซัมจั้งและขุนนางข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อย พิจารณาดูปีศาจทั้งสองคน
คนหนึ่งแก้มขาเวลัดดำปากแหลมพินคม คนหนึ่งหนังเลียนท้องโตปากกว้าง
หนวดยาว แม้มิเท่าก็จริงแต่หากอาศัยแปลงตัวได้ พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตร
แล้ว จึงตรัสถามว่า มึงเป็นผู้ร้ายอยู่ที่ไหน มาลักเอาของวิเศษไปเมื่อไร พวก
เจ้ามีมากน้อยเท่าใด ชื่อเสียงอย่างไร จงให้การไปแต่ตามจริง ปีศาจทั้งสองได้
ฟังรับสั่งถาม ก็คุกเขาลงคำนับทูลว่า เมื่อสามปีก่อน เดือนเก้าขึ้นค่ำหนึ่งบ้วน
เซี่ยเล่งอ่องพระยานาค มีพวกพ้องบริวารมากอยู่ที่เขาล้วนเจี๋ยช้วนในบึงเท็กบ่อท่า
ในเขตแขวงเมืองนี้ จากนั้นประมาณร้อยโยชน์ บ้วนเซี่ยเล่งอ่องมีบุตรสาวคนหนึ่ง
รูปร่างงดงาม ยกให้เก้าเท้าเป็นภรรยา เก้าเท้าคนนี้มีฤทธิ์เดช รู้ว่าที่พระเจดีย์มี
ของวิเศษ จึงพร้อมกันมาที่พระเจดีย์ ทำอำนาจแผลงฤทธิ์ให้ฝนตกเป็นน้ำไลหิต
แล้วก็ลักเอาพระธาตุไปไว้ในบาตาด บัดนี้ยังอยู่มีรัศมีสว่างไสวหาที่เปรียบมิได้
อันนางบุตรสาวของบ้วนเซี่ยเล่งอ่องนั้นขึ้นไปลักเอาหญ้าเล่งกั๊วเคซุ ของแม่ นาง

อ่องไปเฝ้าเนียบบนสวรรค์ลงไปไว้ในบาดาล ข้าพเจ้าทั้งสองไม่ใช่ผู้ร้าย เมื่อคืนนี้ ข้าพเจ้าถูกจับก็ต้องบอกตามจริงดังนี้ ขอพระองค์ได้โปรด พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่า ทำไมชื่อของตัวไม่บอกมาแล้ว ปิศาจจึงทูลว่า ข้าพเจ้าชื่อโบนบ่อท่า คนโน้นชื่อเซียวบ่อท่า

พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งให้ขุนนางพาตัวปิศาจทั้งสองไปจำไว้แล้ว ก็โปรดปล่อยพระสงฆ์วัดกิมกวางยี่ให้พ้นโทษไปทุก ๆ องค์ และรับสั่งให้ขุนนางจัดเครื่องโต๊ะมาถวายพระถึงซุ้มจิ้งกับสานุศิษย์ทั้งสาม ยังที่ตำหนักก็เล่นเป็นที่ชอบคนที่จับผู้ร้ายได้ พวกขุนนางก็จัดเครื่องโต๊ะทั้งของคาวและแกว ตั้งเป็นลำดับตามรับสั่งแล้วครั้นเสร็จการเลี้ยง พระเจ้าแผ่นดินจึงนิมนต์พระถึงซุ้มจิ้งกับศิษย์ทั้งสามขึ้นยังตำหนักก็เล่นประทับแล้ว จึงทรงถามพระถึงซุ้มจิ้งว่าชื่อไรแซ่ใด พระถึงซุ้มจิ้งทูลว่า อาตมภาพเมื่อยังเป็นฆราวาส แซ่ตันชื่อเหียนจิง พระเจ้าแผ่นดินพระราชทานเป็นแซ่ตั้ง พระเจ้าแผ่นดินทรงถามสานุศิษย์ทั้งสาม พระถึงซุ้มจิ้งทูลนามและแซ่ทุก ๆ คน ครั้งพระองค์ได้ทรงทราบแล้ว จึงรับสั่งให้มโหรีมารำร้องเลี้ยงโต๊ะคราวนี้ตั้งแต่เวลาสามโมงเช้าจนเวลาห้าโมงจึงเลิก พระเจ้าแผ่นดินจึงนิมนต์พระถึงซุ้มจิ้งเข้าไปในตำหนักก็เยี่ยมเจียงข้างในฉันท้าร้อนน้ำชา ครั้นอาจารย์กับศิษย์เข้าไปนั่งพร้อมแล้ว พระเจ้าแผ่นดินจึงยกถ้วยน้ำชามาถวายพระถึงซุ้มจิ้งแล้วตรัสว่า ข้าพเจ้าขอท่านผู้ใดได้ยกพลทหารไปปราบจับซึ่งปีศาจร้ายนั้น พระถึงซุ้มจิ้งถวายพระพรว่า ต้องให้เหิงเจียวไปจึงจะได้ เหิงเจียวก็ค่านับรับว่าจะไป พระเจ้าแผ่นดินรับสั่งถามว่า ท่านจะเอาพลทหารไปมากน้อยสักเท่าใด

เปี้ยก่ายได้ฟังอดไม่ได้จึงพูดขึ้นว่า จะต้องเอาพลทหารไปทำไม เวลาकिनก็อิมหน้าแล้ว ข้าพเจ้าจะไปช่วยที่เหิงเจียวอีกคนหนึ่ง พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่า ท่านทั้งสองไม่เอาพลทหารไป เครื่องมือจะพอใจอย่างไร เปี้ยก่ายหัวเราะแล้วทูลว่า ข้าพเจ้าพี่น้องมีอาวุธติดตัวสำหรับมือทุกคน ไม่ต้องการอะไร พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานนำสุรามาสองแก้วใหญ่ จะได้ส่งท่านทั้งสองไปเหิงเจียวจึงให้เอาปีศาจมาเพื่อให้มันนำทางไป แล้วเหิงเจียวก็ร้ายคาถา พาปีศาจเหาะขึ้นบนอากาศพร้อมด้วยเปี้ยก่าย หมายถึงศตวรรษออกเฉียงได้ เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินและขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเห็นเหิงเจียวเปี้ยก่ายเหาะเหินเดินอากาศได้ ก็ทราบบว่าศิษย์และอาจารย์เป็นพระสงฆ์อันวิเศษจริง ต่างก็ยกมือเคารพทุก ๆ คน พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ปุถุชนมีแต่นัยน์ตาเนื้อไม่มีจักขุแก้วไม่รู้จักหมายว่าสานุศิษย์ใหญ่ของท่าน มีฝีมือเสมอจับปีศาจเท่านั้น ทราบบว่าท่านเป็นผู้วิเศษเหาะเหินเดินอากาศได้ไม่ จึงเคารพยกย่องว่าพระถึงซุ้มจิ้งเป็นพระสงฆ์อันประเสริฐ ขุนนางและราษฎรทั้งเมืองก็พากันรื่นเรียงทุกหัวหน้า

ฝ่ายหนึ่งเจียเป่ยกายพาปิศาจนั้นเหาะมาถึงเขาล้วนเจียชว่บึงเพื่อบอกทักก็หยุด
 แห่งเจียซึกไม้ตะบองออกเสกเป่าก็กลายเป็นดาบเล่มหนึ่ง แล้วเอาปิศาจทั้งสอง
 เชือดปากจุมูกผลักลงในบึง แล้วร้องสั่งว่า มึงทั้งสองจงรีบไปโดยเร็วบอกแก่นาย
 มิ่งอ้ายบ้านเซี่ยเล่งอ่อง ว่าเราคือซีเทียนได้เซี่ย ซึ่งแห่งเจียมารอคอยอยู่ยังปากบึง
 ให้เล่งอ่องเอาของวิเศษที่พระเจ้าดีย วัดกิมกวางยี่มาส่งให้ทันเดี๋ยวนี้ ก็จะยก
 โทษานุโทษให้แก่คณาญาติทั้งปวงปิศาจทั้งสองได้รอดชีวิตแล้ว แต่หลังยังติดเหล็ก
 ร้อยอยู่ที่ปากกันดำน้าลงไป ครั้นถึงวังเล่งอ่องปิศาจทั้งสอง ก็ตรงเข้าไปบอกได้อ่อง
 ว่าเหตุภัยใหญ่มาถึงแล้ว

เวลานั้นเล่งอ่องกำลังเสพสุราอยู่กับบุตรเก้าเท้าสูเบ๊ได้ฟังสองปิศาจมาบอก
 ดั่งนั้น จึงถามว่าเหตุภัยอะไรที่ไหนปิศาจทั้งสองบอกว่า เมื่อคืนวานนี้ข้าพเจ้าทั้ง
 สองไปลาดตระเวน พบพระถังซัมจั๋งกับแห่งเจียขึ้นมากวาดพระเจ้าดียจับข้าพเจ้าได้
 แล้วเอาเหล็กร้อยผูกข้าพเจ้าไว้ทั้งสอง พอรุ่งเช้าก็นำเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน แล้ว
 เป่ยกายกับแห่งเจียพาข้าพเจ้ามาถึงปากบึง เอามัดดาบเชือดปากเชือดเหนียง แล้ว
 ผลักข้าพเจ้าลงน้ำสั่งให้มาบอกได้อ่องว่า เรอรอคอยอยู่ที่ปากบึง จะทวงเอาของ
 วิเศษที่ยอดพระเจ้าดีย ให้ได้อ่องรีบนำไปให้โดยเร็ว จึงจะยกโทษให้

เล่งอ่องได้ยินออกชื่อซีเทียนได้เซี่ย ก็ตกตะลึงใจหายกายสั่นระรัว จึงพูดแก่
 บุตรเขยว่า ถ้าผู้อื่นมาทวงค้อยยังชั่ว นี่ตัวแห่งเจียมาเองเห็นจะลำบาก บุตรเขย
 หัวเราะแล้วพูดว่า บิดาจงวางใจเถิด ข้าพเจ้าตั้งแต่เล็กมาเคยฝึกหัดฝีมือมวยชานี
 ชานาญ เคยประจัญแก่คนเก่งชนะมาหลายคราวแล้ว จะกลัวมันทำไมให้มันดูถูกได้
 รอข้าพเจ้าจะไปรบแก่มันดูสักพักหนึ่ง มันก็จะมุดหัวมาขึ้นแก่เรา เก้าเท้าสูเบ๊พูด
 ดั่งนั้นแล้ว ก็เอาเกราะมาสวมใส่ แต่งตัวเสร็จแล้ว มือถืออาวุธเรียกว่า งัวยโต
 รูปดั่งเดือนครึ่งซีกแต่มีคม ออกจากวังเล่งอ่องแทรกน้ำขึ้นมาแล้ว ก็ร้องเรียกด้วย
 เสียงอันดังสองสามคำว่า อ้ายคนไหนชื่อซีเทียนได้เซี่ยอยู่ที่ไหน จงรีบเอาชีวิตมา
 มอบให้เราโดยเร็ว

แห่งเจียยกกระบองชยับแล้วพูดว่า ท่านซึ่งแห่งเจียอยู่นี้ เก้าเท้าปิศาจพูดว่า เรา
 ได้ยินว่าตัวเจ้าไปเป็นอัครรักษาการไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ก็อันของวิเศษ
 นั้นเป็นของในเมืองเจี๋ยจายเราเอามาก็ไม่เกี่ยวข้องอะไรถึงเจ้า เจ้าจับเอาคนของเรา
 ไปเชือดปากตัดเหนียง ยังไม่หนำใจจงอาจมาทำทนายทวงถามถึงของวิเศษอีกเล่า
 แห่งเจียได้ฟังดังนั้นจึงดำวว่า อ้ายชาติเดียวจรจฉานหัวขโมย มึงช่างไม่รู้จักรการอันที่จริง
 เจ้าเมืองเจี๋ยจายก็กั้นไม่มีบุญคุณอะไรแก่เราก็จริงอยู่ แต่มึงไปลักเอาของวิเศษบน
 ยอดพระเจ้าดียของเรามา ทำให้ความร้ายนั้นตกอยู่กับพระสงฆ์ในวัดกิมกวางยี่ ได้
 ต้องโทษทรมาณทุกข์ทุกรูป ดั่งนี้พระสงฆ์ทั้งหลายนั้นย่อมเกี่ยวข้องอยู่ในการ

ศาสนาเกี่ยวกับเรา ทำไมเราจะไม่ต้องเป็นธรรมาจารย์ร้อนเล่า เพราะฉะนั้นจำเป็นให้ต้องออกกำลังช่วยชำระให้ได้ความแท้จริง

เก๊าท้าปีศาจพูดว่า ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ต้องสู้กัน โบราณท่านย่อมว่า ฝีมือไม่ชำนาญก็วิตกในเวลาเดียว จะทำเจ้าให้ถึงแก่ชีวิต กลัวจะผิดว่าเจ้าจะไปอาราธนาพระธรรม เหน้เจียได้ฟังดังนั้น ก็โกรธดำ่ว่าอ้ายขโมยมิ่งจะมีฤทธิ์เดชสักเพียงใด จึงมาไอ้อวดอวดอวดอย่างนี้ พูดแล้วก็ยกอาวุธเข้าประหารพาดเหยียงกันไปมาที่ข้างเขา ล้วนเจี้ยชิวเสียงอีกทีทันทันไหว รบอันได้ประมาณสักสามสิบเพลงยังไม่แพ้ไมชนะกัน เปียกกายเห็นปีศาจกำลังรบขลุมนอยู่กับเหน้เจีย ก็ยกเข้าไปยกคราดเหล็กจะสับปีศาจ ๆ ก็เอวร้ายโตคำคราดของเปียกกายไว้ โดยเหตุที่ปีศาจมีตารอบตัวอาจเห็นได้ เพราะมีศีระะถึงเก๊าศีระะ ปีศาจเก๊าท้ามารับหน้ารับหลัง อยู่ดังนี้เจ็ดแปดครั้ง เหน้เจียเปียกกายก็ระดมรุกบเข้ามา ปีศาจด้านทานไม่ไหวก็ขยับตัวเหาะหนีขึ้นบนอากาศ แปลงเป็นรูปเดิม คือนอนเก๊าศีระะตัวหนึ่ง รูปร่างน่าเกลียด เปียกกายเห็นจึงพูดแก่เหน้เจียว่า สัตว์อะไรอย่างนี้เกิดมาไม่เคยเห็น หรือจะเป็นเลือดเนื้ออย่างไรมาแต่ต้นเดิม

เหน้เจียพูดว่าสัตว์อย่างนี้พี่ก็ไม่เคยเห็น เราช่วยกันตีมันเสียให้ตายจึงจะได้ เหน้เจียก็เหาะขึ้นบนอากาศเอาตะบองเข้าตีศีระะสัตว์นั้น ๆ ก็ตลบปึกโผลงยอ เขาพันอยู่ โผล่ศีระะออกมาอีกศีระะหนึ่ง อ้าปากดุดบ่อโลหิตยื่นมาคาบเอาเปียกกายแล้วลากลงไปใบบึงดำลงไปใบบาดาล แล้วกลับแปลงกายเป็นอย่างเดิม เอาเปียกกายโยนลงกับพื้น แล้วร้องว่าพวกเล็ก ๆ จงเอาอ้ายคนนี้ไปขังไว้แล้วจงคอยระวังให้จงดี พวกเหล่านั้นก็มาจับจุดลากเปียกกายไปขังข้างหลังระเบียง ฝ่ายบัวนเซียงเล่งอ่อง เห็นดังนั้นก็ดีใจ พูดว่าลูกมีความชอบมาก ทำอย่างไรจึงจับมาได้ เล่งอ่องจึงให้ยกสุราและของกินมาเลี้ยงเป็นที่รื่นเริง

ฝ่ายเหน้เจียเห็นปีศาจจับเอาเปียกกายไปได้ ก็เป็นทุกข์พูดว่า ปีศาจมันมีฤทธิ์ร้ายแรงมากดังนี้ เราจะกลับไปบอกให้อาจารย์ทราบก็เห็นว่าเจ้าแผ่นดินจะดูถูกเราได้ ครั้นจะทำชวนรบก็วิตกว่า เราคนเดียวทั้งในน้ำก็ไม่สู้ถนัด จำเราจะแปลงกายลงไปดูก่อนคิดดังนั้นแล้ว ก็ร้ายคาถาแปลงกายเป็นรูปปูน้อยจมน้ำลงไป ลงไปถึงหน้าหอที่เคยลงไปลักกิมเจงของงุ่มอ่องนั้น เหน้เจียก็คลานตรงมาที่เล่งอ่อง กำลังพร้อมวงศัญชาติรื่นเริงเลี้ยงสุรากัน เหน้เจียเห็นแล้ว ไม่อาจคลานเข้าไป ก็คลานเลยเข้าไปหลังระเบียงข้างทิศตะวันออก มีกุ่มงูสี่ห้าตัวกำลังสัพยอกกัน เหน้เจียจึงแอบฟังครู่หนึ่ง แล้วจึงถามพวกเหล่านั้นว่า ท่านผู้เบ้จับอ้ายปากยาวมาได้นั้น เห็นจะตายแล้วหรือ พวกนั้นบอกว่ายังไม่ตาย ยังผูกอยู่ที่ระเบียงข้างทิศตะวันตกนั้นมิใช่หรือ

เหิงเจียได้ฟังดังนั้นก็ค่อย ๆ คลานข้ามไปยังระเบียงทิศตะวันตกแลไปก็เห็น โป๊ยก่ายต้องมัดอยู่กับเสาห้องให้คร่ำครวญอยู่ เหิงเจียเหลียวซ้ายแลขวาก็คลาน เข้าใกล้ร้องเรียกว่าโป๊ยก่าย แล้วเอาก้ามหนีบเชือกร้องว่าหนีเถิด โป๊ยก่ายมือ หลุดออกแล้วบอกว่าเครื่องมือของข้าพเจ้ายังไม่ได้ อ้ายปีศาจมันเอาไปเก็บไว้บน ตำหนักแล้ว เหิงเจียว่าเจ้าออกไปคอยอยู่ที่หน้าหอก่อน พี่จะไปค้นคราดได้แล้ว จึงจะกลับออกไป โป๊ยก่ายก็ค่อย ๆ ออกไป เหิงเจียก็ค่อย ๆ คลานขึ้นบนตำหนัก แลไปก็เห็นพึงอยู่ริมฝา เหิงเจียก็ร้ายคาตากำบังกายแอบเข้าไปฉวยคราดได้แล้ว ก็ออกมาอยู่ที่หน้าหอ เอาคราดส่งให้โป๊ยก่าย โป๊ยก่ายได้คราดแล้วก็พูดว่าพี่ไป คอยข้าพเจ้าอยู่ที่ปากบึงก่อน ข้าพเจ้าจะตีฆนาบเข้าไป ถ้ามีชัยชนะก็จะจับพวก บริวารมันทั้งสิ้นแม้ว่าทานกำลังมันไม่ไหว ก็จะไม่ยอมกลับออกไปที่คอยข้าพเจ้าอยู่ ที่ปากบึง เหิงเจียก็แทรกน้ำกลับขึ้นมาก่อน

ฝ่ายโป๊ยก่ายสองมือจับคราดหันกลับเข้าไป ปากก็ร้องด้วยเสียงอันดังเอาคราด ฟันซ้ายฟันขวาโล่บุกรุกเข้าไป พวกบริวารใหญ่น้อยเหล่านั้นเห็นดังนั้นก็ตกใจพา กันวิ่งหนีขึ้นบนตำหนัก ร้องว่าไม่ได้การแล้วอ้ายปากยาวมันตั้งเชือกขาดเดี๋ยวนี้ กลับตีฆนาบบุกเข้ามาในนี้แล้ว เวลานั้นเล่งอ่องกับบุตรเขยและพวกบริวารทั้งหลาย ไม่ทันรู้ตัว ก็วิ่งหนีซ่อนเร้นเอาตัวรอด โป๊ยก่ายก็โล่บุกรุกขึ้นมาบนตำหนัก เอา คราดไล่ลับซ้ายลับขวา ไม่ว่าประตูหน้าต่างสิ่งของอะไรสับแตกกระจายหักพังไป ทั้งสิ้น ฝ่ายเก้าเท้าปีศาจก็พาเมียไปซ่อนตัวอยู่ข้างหลังนั้นแล้วฉวยจ้าวจ้วยโตออกมา ร้องตวาดว่า อ้ายชาติหนูปามึงทะเล่สิ่งเข้ามาจะค้นหาอะไร ทำให้ในบ้านเราตก เนื้อตกใจดังนี้ โป๊ยก่ายตาว้อ้ายสัตว์ขโมยมึงทำไมจึงเอากูมามัดทำไม อันการ ชุระของกูมีเพราะมึงเชิญกูมาตีบ้านมึง มึงจงรีบเอาของวิเศษส่งมาให้เรา ๆ จะได้นำไปถวายเป็นเจ้าแผ่นดินเมืองเจี๋ยก๊ก มิฉะนั้นชีวิตพวกมึงก็จะไม่พ้นฝีมือกู เก้า เท้าปีศาจได้ฟังดังนั้นก็โกรธ กัดฟันตรงเข้ามาเอาจ้าวฟันโป๊ยก่าย

ฝ่ายเล่งอ่องกับพวกบริวารและวงศ์ญาติก็พากันถืออาวุธเข้าช่วยระดมตีโป๊ยก่าย โป๊ยก่ายเห็นจะเสียการ ก็เอาคราดสับรันไปที่หนึ่งแล้วก็ถอยหนี เล่งอ่องพาพวก รุกไล่มาบัดเดี๋ยวกี่ขึ้นหลังน้ำ โป๊ยก่ายวิ่งหนีขึ้นบกเล่งอ่องก็โล่บุกรุกมา ฝ่ายเหิงเจีย ยืนคอยอยู่ข้างตลิ่งแลไปในน้ำเห็นไล่โป๊ยก่ายมา เหิงเจียก็เหาะขึ้นบนอากาศเอา กระบองเหล็กพุ่งลงไปถูกศีรษะเล่งอ่องแตกกระจายโลหิตไหลแดงไปทั้งบึง เล่ง อ่องก็ตายศพลอยอยู่ในน้ำ พวกลูกหลานเล่งอ่องเห็นดังนั้นก็ตกใจ กลับหนีเอา ตัวรอด เก้าเท้าก็เก็บเอาศพเล่งอ่องกลับลงไปใบบาดาล เหิงเจียโป๊ยก่ายก็มีได้ ไส้ตามไป นั่งพักอยู่ปากบึงกำลังตรึกตรอง ได้ยินเสียงลมพัดหวิว ๆ มาเหมมหมอก กลับมาข้างทิศตะวันออกข้ามมาข้างทิศอากาศเนย์ เหิงเจียพิเคราะห์ดูโดยละเอียด

ก็เห็นยี่หนึ่งเงินกฐนพวกเทพารักษ์ทั้งหกอยู่ที่เขาป่วยชิวไปเที่ยวเล่น ท่านทั้งหกนั้นขึ้นนกที่ตัวก็มีเครื่องอาวุธทุก ๆ คน ล้วนแต่ธนูหน้าไม้สินศรทุก ๆ คน หั่งเจี๊ยพุดกับเป็ยก่ายว่านั่นคือเงินกฐนพี่น้องทั้งเจ็ดมาถึงนี่ดีแล้ว จำเราจะเชิญเธอให้ช่วยเราจึงจะชอบ ด้วยครั้งนี้เป็นการลำบาก แต่พี่กระดากแก่เงินกฐน เพราะเมื่อครั้งก่อนเธอเคยกำจัดเราครั้งหนึ่งแล้ว เป็ยก่ายลงไปเชิญเธอให้หยุด แม้เธอหยุดแล้ว พี่จึงจะไปหาเป็ยก่ายก็เหาะขึ้นบนยอดเขาร้องเรียกว่า ท่านเงินกฐนหยุดสักหน่อยเกิดซีเหียนได้เชิญอาจจะพบท่าน เงินกฐนได้ยินดังนั้นก็หยุดพร้อมกัน เป็ยก่ายก็มาคำนับ

เงินกฐนถามว่าซีเหียนได้เชิญอยู่ที่ไหน เป็ยก่ายบอกว่าอยู่ข้างชายเขา เงินกฐนจึงเรียกน้องทั้งหกพากันเดินลงไปข้างชายเขา ก็มาพบกับหั่งเจี๊ย เงินกฐนจึงมาจับมือหั่งเจี๊ยพูดว่า ท่านตั้งแต่พ้นจากภัยเข้ารักษารธรรมตามทางสัมมาปฏิบัติ ต่อไปจะได้ขึ้นนั่งแท่นบัวรับซึ่งพระบรมสุข ข้าพเจ้ามีความยินดีด้วยท่านเป็นอันมาก หั่งเจี๊ยย่อตัวพูดว่า ก็ยังไม่กำหนดได้ยังไม่รู้ว่าเมื่อใดจะสำเร็จ บัดนี้ข้ามมาถึงเมืองเจี๊ยจ้ายก็ กงอิเวศในพระเจดีย์หายไป ก็ได้ทราบว่าย้ายปีศาจนี้ลักเอามา แต่ความร้ายตกอยู่แก่สงฆ์ในวัดกิมกวางยี่ ต้องโทษกรรมานทุกข์ ข้าพเจ้าจึงได้มาทวงเอาของวิเศษก็พอมารพบท่านมาทางนี้ ข้าพเจ้าปรารถนามาให้ท่านหยุดช่วยข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่ง ไม่ทราบที่ท่านจะมีความกรุณาหรือไม่ เงินกฐนหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าเวลานี้กว้างธุระพาพวกพี่น้องไปเที่ยวไล่โคตึกในป่าพงกลับมา ท่านได้เชิญปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าช่วย ข้าพเจ้าที่ไหนจะขัดท่านได้เล่า แต่ยังไม่ทราบว่าย้ายปีศาจตำบลนี้มีปีศาจอะไร พี่น้องทั้งหกพูดว่าพี่เห็นจะลืมห้วนหรือ ที่นี่เขาล้วนเจี๊ยชิวบึงเพ็งป้อทำได้นั้นมีบ้านเขี้ยเล่งอ่องทำวังอยู่ เงินกฐนพูดว่าบ้านเขี้ยเล่งอ่องนั้นเห็นจะไม่กล้าทำร้าย ทำไม่จึงไปลักเอาของวิเศษในพระเจดีย์มาได้

หั่งเจี๊ยพูดว่า เธอคบหากับบุตรเขยเก๊าเท้าสูเบ๊ไปทำแผลงฤทธิ์ให้ฝนโลหิตตกแล้วจึงลักเอาของวิเศษ เมื่อตะกั้นข้าพเจ้าตีเล่งอ่องตาย พวกนั้นเก็บเอาศพลงไปบาตาล แล้วข้าพเจ้าทั้งสองกำลังคิดกัน ก็พอมเห็นท่านเหาะมาทางนี้จึงได้หาขอให้ท่านช่วยดังนี้ เงินกฐนว่าท่านก็ทำร้ายเล่งอ่องตายแล้ว ควรจะเร่งตีฆนามเข้าไปอย่าให้ทันตั้งตัวได้ ก็จะทำจัดได้หมดทั้งวังจะได้เสร็จการ

เป็ยก่ายพูดว่าดังนั้นก็จริง แต่ขัดเวลาก็จวนค้ำจะทำการไม่ถนัด เงินกฐนพูดว่าไม่เป็นไร ข้าพเจ้ามีสุราและของกินมาพร้อม ว่าแล้วก็นำมาเลี้ยงกันพลางสนทนากันพลางรอรเวลาสว่างแล้วจึงค่อยเข้าสู่ เงินกฐนก็ให้คนใช้จัดแจงสุราและแก้มแฮมมาตั้งแล้วเงินกฐนก็เชิญหั่งเจี๊ยเป็ยก่ายพร้อมด้วยพี่น้องรับประทาน เวลานั้นกำลังเดือนดาวสว่างใสวรินสุรากินเล่นตามสบาย สนทนากันอยู่จนสว่าง เป็ยก่ายในคืนวันนั้น เสพสุราหลายถ้วยออกมึนเมา เห็นแสงตะวันขึ้นแล้วจึงพูดว่า คอย

ข้าพเจ้าจะลงน้ำไปทำขวอนรบแก่มัน พุดแล้วก็ถอดกางเกงขึ้นเอาผ้าผูกรัดแน่นดีแล้ว มือถือคราดกระโจนลงน้ำแหวกไป พอมาถึงหนองน้ำเปียกกายก็ร้องอึกทึกขึ้น มือถือคราดตีขนานซ้ายขวาเข้าไป เวลานั้นลูกชายเล่งอ่องกำลังไว้ทุกข์หลานกับบุตรชาย เล่งอ่องกำลังจัดตั้งแต่งศพเล่งอ่องเปียกกายไล่หึ่งขึ้นบนตาคานัก เอาคราดตรงเข้าสับบุตรเล่งอ่องคว่ำล้มลงตายคาที่ เปียกกายแกว่งคราดไล่สับขนานเข้าไป พวกใหญ่หน่อยเห็นดังนั้นก็ตกใจวิ่งหนีไปข้างใน เมียเล่งอ่องวิ่งพลางร้องให้พลาง พุดว่าอ้ายปากยาวมันมาฆ่าลูกข้าพเจ้าตายอีกแล้ว เก้าเท้าปีศาจก็จับจิ้งจอกโศกโศกพาหลานเล่งอ่องไล่ตีขนานออกมาเปียกกายค่อยถอยล่อพลางรบพลางจนขึ้นมาพื้นน้ำ

ฝ่ายเหงเจียกับจินกุนพี่น้องทั้งเจ็ดคนนั่งคอยอยู่ที่ฝั่งเห็นปีศาจไล่เปียกกายมา ก็ตรูกันมาเอาอาวุธขว้างลงไปก็ฟาดพื้นเอาหลานเล่งอ่องตัวขาดออกไปเป็นท่อน ๆ เก้าเท้าปีศาจเห็นท่าจะไม่เป็นการก็แปลงเป็นรูปเดิมตัวหนอนมีปีกโผบินขึ้นร่อนเร่ จิงกุนเห็นดังนั้นก็เอาศรยิงไปถูกปีก ปีศาจก็โผกลับลงมาคาบเอาจิงกุนที่บันเอว แล้วยื่นศรชะออกมาอีกศรชะหนึ่ง สุนัขของจิงกุนกระโดดเข้ากัดกระชากลงมา โลहितปีศาจไหลออกไซม เก้าเท้าปีศาจถูกเจ็บก็สลัดหลุดแล้วโผหนีไปทางทิศอุดร เปียกกายจะไล่ตามไป เหงเจียยึดห้ามไว้บอกว่ามันจมนอยู่แล้วอย่าไล่มันไปเลย มันถูกสุนัขกัดศรชะมันคงถึงแก่ความตาย ไว้พี่จะแปลงตัวเหมือนปีศาจเก้าเท้าเจ้าแหวกน้ำตามลงไปบาตาลหากังจูหลอกมันเอาของวิเศษมาให้ได้ก่อน

จิงกุนว่าถ้าไม่กำจัดมันเสีย ให้มันมีพิษพันธุ์ต่อไปภายหลังจะทำร้ายแก่มนุษย์ทั้งหลาย เปียกกายก็ทำตามเหงเจียสั่งแหวกน้ำลงไป เหงเจียก็แปลงกายเป็นปีศาจ เก้าเท้าเดินหน้าเปียกกาย เหงเจียเดินมาใกล้วังบัวนเขี่ยเล่งอ่องแลไปก็เห็นนางกังจู นางกังจูถามว่าทำไมจึงกระหืดหอบวิ่งมาดังนี้ เหงเจียบอกว่าอ้ายเปียกกายมันมีพิษชนะเราไล่ตามมาแล้ว เจ้าจงหยิบเอาของวิเศษมาให้เราจะได้เก็บซ่อนไว้

ฝ่ายนางกังจูก็หาว่าเหงเจียไม่จริงเข้าไปในห้อง หยิบเอากล่องของวิเศษมาส่งให้เหงเจียแล้วบอกว่า นี่คือของวิเศษของพระพุทธเจ้า แล้วนางส่งให้มาอีกกล่องหนึ่งแล้วบอกว่านี่คือของวิเศษเล่งที่เข้าเหงเจียรับของวิเศษนั้นแล้วก็เก็บซ่อนไว้ในตัว ให้เปียกกายแปลงกลับเป็นรูปเดิม นางกังจูตกใจจะเข้าแย่งของวิเศษคืน เปียกกายกระโดดเข้ามาเอาคราดสับถูกที่ปากกระชากล้มลงกับพื้น ยิ่งแต่เมียเล่งอ่องก็วิ่งหนีเอาตัวรอด เปียกกายไล่ตามจะเอาคราดสับเหงเจียห้ามว่าอย่าเพิ่งตีให้ตายก่อน จับเอาไปทั้งเป็นให้เจ้าแผ่นดินดู จะได้เห็นความจริงของพวกเรา เปียกกายได้ฟังเหงเจียว่าดังนั้นก็จับตัวนางเล่งอ่องพาขึ้นมาพื้นน้ำ เหงเจียก็ตามหลังมามีมือถือกล่องของวิเศษทั้งสองกล่องขึ้นบนบงกมาค้ำบยับหนึ่งจิงกุนพุดว่า ข้าพเจ้าพี่น้องทั้ง

บุญท่านมาช่วยเป็นกำลังจึงได้ของวิเศษคืนมา และกำจัดพวกปีศาจได้ราบคาบแล้ว จินกุนกับพี่น้องทั้งหกพูดว่าบัดนี้ก็สำเร็จการแล้ว พวกข้าพเจ้าจะขอลาท่านไปก่อนแล้ว จินกุนพี่น้องทั้งเจ็ดก็ค้ำบลาแห่งเจียพากันเหาะไปที่เดิม

ฝ่ายแห่งเจียก็นำของวิเศษสองสิ่งเหาะกลับไปเปียกกายก็พานางเล่งอ่องเหาะตามไป บัดเดียวก็ถึงเมืองเจี๋ยยก ก็ฝ่ายหมู่สงฆ์อยู่ที่วัดกิมกวางยี่ ก็พากันออกมานอกกำแพงเมืองคอยรับแห่งเจียเปียกกาย พอแลเห็นแห่งเจียเปียกกายมาถึงก็พากันค้ำบรับเข้าเมือง ฝ่ายเจ้าเมืองเจี๋ยยกก็ได้ทรงทราบก็ลงจากปราสาท มาพร้อมกับพระถังซัมจั๋งและชิวเจ๋งออกมารับอยู่น้ำพระลานมีพระทัยยินดียิ่งนัก แห่งเจียเปียกกายเข้ามาค้ำบแล้ว พระองค์จึงรับสั่งให้พวกเครื่องจัดแจงจะสนองคุณพระถังซัมจั๋งกับสาธุกิจยังสาม พระถังซัมจั๋งพูดว่าให้แห่งเจียนำของวิเศษเข้าพระเจดีย์แล้วจึงค่อยเลี้ยงดูกันจะเป็นการดี พระเจ้าแผ่นดินถามนางเล่งอ่องว่าพูดภาษามนุษย์ได้หรือไม่ เปียกกายทูลว่านี่แหละภรรยาของเล่งอ่องทำไมจะพูดไม่ได้

พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าแม้พูดได้ ก็จงแสดงเหตุผลต้นปลายที่ลักของวิเศษในพระเจดีย์ไปนั้นเป็นประการใด นางเล่งอ่องทูลว่าซึ่งลักของวิเศษในพระเจดีย์ไปนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบเป็นความสัตย์จริง คืออำยคนสามี่ข้าพเจ้ามันคบคิดกันกับบุตรเขยมันพากันมาทำเป็นฝนโลหิตตกเห็นได้ของก็ลักเอาไปไว้ในบาตล พระเจ้าแผ่นดินถามว่าก็ที่เรียกว่าหนุ่เล่งก็เข้านั้นเป็นสิ่งอะไรนางเล่งอ่องทูลว่าอันของวิเศษสิ่งนั้นบุตรสาวของข้าพเจ้าขึ้นไปบนสวรรค์ห้องต้ายลาเทียน ลักเอาหนุ่วิเศษเก้ายอดของนางท้าวเจ้าแม่อ่องโปเ็นเ็นนี้ ได้พระธาตุที่พระเจดีย์กับของวิเศษสองสิ่งอบรมกัน ร้อยพันหมื่นปีก็ไม่ทำลายได้รัศมีศรีแสงก็เจริญรุ่งเรืองขึ้น หากจะเอาหนุ่านั้นกวาดลงกับพื้นหนึ่งรัศมีก็พุ่งขึ้นสายสว่างบัดนี้ของท่านก็คืนแล้ว สามี่และบุตรสาวเขยก็ตายหมดแล้ว ขอท่านได้โปรดยกชีวิตข้าพเจ้าไว้เกิด

แห่งเจียพูดว่า การทั้งนี้มิใช่จะผิดทุกคนเมื่อไร แต่โทษของเจ้าั้นเราจะยกชีวิตไว้ให้ แต่จะให้เจ้ารักษาของวิเศษในพระเจดีย์ให้คงนานไปจะรับได้หรือไม่ นางเล่งอ่องได้ฟังแห่งเจียพูดดังนั้น จึงพูดว่าแม้ท่านยกโทษให้ไว้ชีวิตแล้ว ก็ตามแต่ท่านจะใช้ แห่งเจียจึงให้เอาลวดเหล็กมาร้อยกระดุกสนหลังนางเล่งอ่องแล้วก็บอกให้ชิวเจ๋งเชิญพระเจ้าแผ่นดินเสด็จไปยังวัด จะได้ทอดพระเนตรเห็นพวกเขาของวิเศษกลับเข้าบรรจุในพระเจดีย์ เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินก็รับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดราชรถ ก็พร้อมด้วยพระถังซัมจั๋งและขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงพากันไปยังวัดกิมกวางยี่ ฝ่ายแห่งเจียก็นำพระบรมสารีริกธาตุวิเศษขึ้นบรรจุ ในชั้นที่สิบสามยอดพระเจดีย์เสร็จแล้ว แห่งเจียก็ร้ายคาถาเรียกพระภูมิเจ้าที่และเทพารักษ์ที่รักษาในวัดนั้นมาพร้อมกันแล้ว จึงสั่งว่าท่านจงผลัดกัน ส่งสิ่งของกินให้นาง

เล่งอ่องสามวันครึ่งหนึ่ง แม้ว่าผิดเวลาจะปรับโทษถึงชีวิต พระภูมิเจ้าที่กับเทพารักษ์ทั้งหลายรับคำสั่งแล้วก็กลับไปยังสถานที่อยู่ของตน

เห็งเจี๋ยจึงเอาเล่งกั้เข้าหาภู่วิเศษ กวาดพระเจดีย์ทุก ๆ ชั้นแล้วปักไม้คานไหวงอ อู๋ริมข้างพระบรมสารีริกธาตุ เพื่ออาศัยความอบรมให้คงทนอยู่สิ้นกาลนาน รัศมีศรีแสงก็สว่างช่วงโชติออกปรากฏแก่มหาชน ครั้นบรรจไปแล้วเห็งเจี๋ยก็ลงจากพระเจดีย์เจ้าแผ่นดินจึงมาทำเคารพขอขอบคุณว่าหากท่านโพธิสัตว์ทั้งหลายมิได้มาถึงนี้ที่ไหนเลยจะรู้แจ้งเหตุผลได้ดังนี้ เห็งเจี๋ยจึงพูดว่า ซึ่งชื่อวัดกิมกวางยี่นั้นไม่ดี เพราะเลื่อนลอยไม่คงทนยั่งยืน ข้าพเจ้าอุตสาหะจนสำเร็จ ขอให้เปลี่ยนนามวัดเรียกว่าวัดฮกเล่งยี่ ขอวิเศษนั้นจะได้มั่นคงอยู่นาน ส่วนพระองค์ก็จะได้ทรงพระเจริญยิ่งอยู่นาน พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงยินดี จึงโปรดให้เปลี่ยนนามวัดเรียกว่า วัดฮกเล่งยี่ ต่อมา ครั้นเสร็จแล้วก็พร้อมกันกลับไปยังพระราชวัง เสวยโต๊ะเลี้ยงดูกันเป็นที่รื่นเริงแล้วรับสั่งให้เจ้าพนักงานอาลักษณ์แต่งหนังสือเดินทาง มอบให้พระดั่งซั่มจั้งและให้นำเงินและของดีมาขอบคุณ ให้พระดั่งซั่มจั้งกับพวกศิษย์เพื่อจะได้เป็นกำลังเดินทาง พระดั่งซั่มจั้งก็ไม่รับ มอบคืนกลับไปเข้าคลังไปตามเดิม

ฝ่ายพระดั่งซั่มจั้ง จึงลาพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินก็จัดเสเปียงข้าวตาก ข้าวตูให้เป็นเสบียงตามทางแล้วพระเจ้าแผ่นดินกับขุนนางและชาวเมืองกับพระสงฆ์ในวัดนั้น ก็พร้อมกันตามส่งจนออกนอกพระนคร ส่วนพระสงฆ์ทั้งหลายนั้นตามส่ง จนกระทั่งในป่า บางองค์ก็อยากจะไปปฏิบัติ และตามไปเล่าเรียนไม่คิดจะกลับ เห็งเจี๋ยเห็นดังนั้นจึงถอนขนใส่ปากเสกพ่นออกไปเป็นเสื่อไครงกว่าสามสิบตัว กระโจนมาสกัดหน้าพระสงฆ์เหล่านั้นไว้ ส่วนพระสงฆ์ทั้งหลายตกใจกลัว ก็พากันวิ่งหนีมิได้อาจตามไป เห็งเจี๋ยก็รีบจูงม้าเดินเข้าทางป่าใหญ่มาบัดเดียวก็ห่างไกล พระสงฆ์เหล่านั้นก็พากันร้องไห้กลับวัด เห็งเจี๋ยเห็นพันทมาแล้วก็เรียกชนกลับเข้าตัว อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินตัดทางไป เวลานั้นฤดูหนาวก็เปลี่ยนเป็นฤดูร้อน แลไปข้างหน้าเห็นมีภูเขาวยืด แต่บนนั้นมีหนทางเดิน พระดั่งซั่มจั้งหยุดพิจารณา ดู บนเขานั้นล้วนแต่หนามไม้พุ่มรกปกคลุมเถาวัลย์พันรุงรัง แม้จะมีช่องทางเดินก็ล้วนแต่หนามทั้งสิ้น เห็นดังนั้นแล้วก็เรียกสานุศิษย์ถามว่า หนทางอย่างนี้เราจะไปอย่างไรได้ เปียกกายพูดว่า อาจารย์ไม่ต้องเป็นทุกข์ รอข้าพเจ้าเอาคราดเหล็ก สับฟาดให้ราบลงแล้ว อย่าว่าแต่จะขี่ม้าจะหามเกี้ยวไปด้วยก็ได้ พระดั่งซั่มจั้งพูดว่าเปียกกายมีกำลังมากก็จริง แต่ไม่รู้ว่าจะไปทางนั้นใกล้ไกลสักเท่าใด

เห็งเจี๋ยว่า วัชรุ่ข้าพเจ้าจะตรวจดูก่อน เห็งเจี๋ยก็เหาะขึ้นกลางอากาศพิจารณา ดู เห็นเป็นหนามรกปกคลุมยืดยาวแลสุดตาก็ไม่สิ้นระยะ เห็งเจี๋ยก็กลับลงมาบอกพระอาจารย์ว่า หนทางนี้ไกลเหลือคะเนสักพันโยชน์ได้ พระดั่งซั่มจั้งได้ฟังดังนั้น

ก็ตกใจ พูดว่าถ้าดังนั้นทำฉันใดเล่าจึงจะไปได้ ใฝ่กายหิวระาะแล้วพูดว่า แม้อยากจะไปก็ต้องตามข้าพเจ้าไป ใฝ่กายแปลงกายสูงขึ้นยี่สิบวาแล้วจับคราดแกว่งที่หนึ่งร้องให้แปลงคราดก็ยาวออกอีกสามสิบวา ใฝ่กายก็เดินมาต้นทางลับซ้าย พาดขวาพักหนึ่งแถววัลย์พุ่มหนามก็ราบเป็นจุดไปทั้งสิ้นหนทางเตียนโล่ง จึงนิมนต์พระถังซัมจั๋งให้เดินตามมา ชั่วเจ็ทก็หาบเดินตามเหงึ่เจียก็เอากะบองคอยเขี่ยแหวกทางไป ใฝ่กายคอยพาดคอยลับเดินมาวันหนึ่งมิได้หยุดมือ ประมาณทางได้ร้อยสิบโยชน์ เวลาจวนค่ำ แลไปข้างหน้าเห็นมีช่องเป็นลานเปล่า มีหลักศิลาตั้งอยู่ เดินเข้าไปใกล้เห็นมีอักษรใหญ่สามตัวว่า (กินก็เนี้ย) คือเข้าภูเขานามรอกข้างล่างมีอักษรเล็กสิบสี่ตัวค้ำันว่า กินก็พองพันใฝ่เยื่อลี่ แปลว่านามรอกปกคลุมแปดร้อยโยชน์ คำสองว่าโก้โล้ดูโล้ใฝ่หนึ่งเกี้ย แปลว่าแต่เดิมมีหนทางไม่มีคนเดิน

ใฝ่กายเห็นดังนั้นก็หิวระาะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าจะเดินต่ออีกสองคำว่ หมอกกินใฝ่กายเน่งกายฉ่ว เด็กเฝ้าไซสิ่งโล้เงินแพ้งแปลว่าบัดนี้ใฝ่กายเปิดทางได้ทะลุถึงไซที่ทางก็เรียบ พระถังซัมจั๋งยินดีลงจากม้าพูดว่าसानุศิษย์เหน็ดเหนื่อยมาก จงหยุดพักที่แห่งนี้สักคืนหนึ่ง พอรุ่งแจ้งเราจึงค่อยออกเดินจะไม่ดีหรือ ใฝ่กายพูดว่า อาจารย์อย่าหยุดเลย เวลานั้นท้องฟ้ายังสว่างอยู่ควรจะไปได้ข้าพเจ้าจะเปิดช่องให้เดินได้ตามสบาย พระถังซัมจั๋งก็ตามใจ ใฝ่กายจับคราดขึ้นหน้าคอยพาดคอยแหวกไปก็พากันเดินไปมิได้หยุด มาได้อีกวันกับคืนหนึ่ง เวลานั้นก็จวนค่ำและไปข้างหน้าแถววัลย์ก็รกเร็วหนามรุงรัง และได้ยินเสียงลมพัดไม้ไผ่สนดูเป็นเพลงฟังไพเราะดี แลเห็นที่ว่างตอนหนึ่ง ที่นั้นมีศาลเจ้าศาลหนึ่ง ที่หน้าศาลมีพฤกษาต่าง ๆ กิ่งก้านสาขาปกคลุมร่มรื่นเย็นดี พระถังซัมจั๋งก็ลงจากม้านั่งพักสักประเดี๋ยว เหงึ่เจียจึงพูดว่าที่ตรงนี้นั่งนานนักไม่ได้ พิศวระห์ดูวิธีร้ายมากกว่าดี พูดพอจะหยุดค้ำาลง ก็ได้ยินสายลมในศาลนั้นพัดฉิวมา แลไปที่ศาลเห็นตาเตมาคนหนึ่งมือถือไม้เท้าเดินออกมาจากศาล มีคนเดินตามหลังตาเตมาอีกคนหนึ่งหน้าเขี้ยวมีเขี้ยวออกจากปาก ผมเผ้ารุงรังบนศีรษะทูนถาดขนมเดินตามตาเตมาออกมาตาเตมานั้นเข้ามาใกล้ก็คุกเข่าลงค้ำับพูดว่า ข้าพเจ้าคือภูมิจ้เจ้าที่อยู่บนเขานี้ทราบว่ท่านได้เขี้ยวมาถึงนี้ ไม่มีอะไรจะค้ำับท่าน มีแต่ขนมถาดหนึ่งมาเคารพท่านให้ท่านอาจารย์กับท่านทั้งสามกินสักอ้อมหนึ่งพอแก้หิว หนทางนี้ไกลถึงแปดร้อยโยชน์ไม่มีผู้คนเชิญท่านรับประทานเกิดแก้หิว ใฝ่กายเห็นดังนั้นก็มีความยินดีจะเข้าไปหยิบกิน เหงึ่เจียพิศวระห์ดูโดยละเอียดก็รู้แน่ จึงร้องทวาดใฝ่กายว่าให้หยุดก่อน เหงึ่เจียยกกะบองขึ้นถามตาเตมาว่าเรามิใช่คนพาล ตัวเป็นพระภูมิจ้เจ้าที่โชนมาทำหลอกลวงเราดังนั้นเหงึ่เจียเงื่อกะบองจะตี ตาเตมาเห็นดังนั้นก็กลายเป็นสายลมพายุหอบเอาพระถังซัมจั๋งไป สานุศิษย์ทั้งสามก็พากันตกใจไม่รู้

ว่าอาจารย์หายไปทางไหนก็พากันเที่ยวแยกค้นหา

ฝ่ายตาเต๋มากับปีศาจนั้นก็ช่วยกันพุงพระถังซัมจั๋งเหาะไป ครั้นมาถึงกุฎิสีลา ก็ลอยลงยังพื้น ค่อย ๆ วางพระถังซัมจั๋งลงแล้ว จับมือพระถังซัมจั๋งพูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่คนร้ายกาจจะไรดোকท่านอย่าวิตก ข้าพเจ้าคือจับไปเียงกงอยู่บนเขานี้ เห็นเดือนสว่างลมพัดดี จึงเชิญท่านอาจารย์มาสดสาธยาย พอแก่ความรำคาญเท่านั้น พระถังซัมจั๋งและดูเดือนเห็นแจ่มแจ้งไสวสว่าง และได้ยินเสียงคนพูดว่าวันนี้ท่านจับไปเียงกงไปเชิญท่านอาจารย์มาหรือ พระถังซัมจั๋งแลไปก็เห็นตาเต๋าสวมคนรูปร่างนุ่งหม้อแปลก ๆ กัน เต๋าทั้งสามเดินมาค้ำบพระถังซัมจั๋ง พระถังซัมจั๋งก็ทำเคารพตอบแล้วพูดว่าอตมาไม่มีบุญอุภินิหารอะไรลำบากแก่ท่านทั้งหลาย ต้องมาค้ำบ เต๋าจับไปเียงกงพูดว่าข้าพเจ้าทราบที่ท่านอาจารย์ ลุซึ่งมรรคผลเป็นผู้วิเศษ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจคอยอยู่นานแล้ว วันนี้มาประสบพบกับท่านก็เป็นบุญอันใหญ่ หากท่านไม่เปิดบังธรรมอันวิเศษของท่านได้สาธยายให้สำราญเกิด พระถังซัมจั๋งย่อตัวลงปราศรียถามว่านามของท่านที่หนึ่งนั่นชื่อใด จับไปเียงกงตอบว่า ท่านที่หนึ่งชื่อว่าโกเด็กกง ที่สองลิงกงจื้อ ที่สามชื่อว่าสุดหันโซ่ ข้าพเจ้าชื่อกินเจียด พระถังซัมจั๋ง ถามอีกว่าท่านทั้งสี่อายุสักเท่าใดแล้ว

โกเด็กกงตอบว่า ข้าพเจ้าอายุได้พันเศษแล้ว ตั้งแต่เล็กมาก็ชอบรักษาปฏิบัติตามทางบวชเรียนมิใช่คนธรรมดา ลิงกงจื้อบอกข้าพเจ้าอายุก็ได้พันปีแล้ว ข้าพเจ้าตั้งแต่เล็กมาก็ชอบทางบวชเรียน ทางระงับสุขตามฝ่ายเขียนไม่เหมือนธรรมดา สุดหันโซ่ก็บอกว่า ข้าพเจ้าอายุก็ได้พันปีเศษแล้ว ก็ชอบแต่ทางความระงับปฏิบัติตามอย่างเขียนไม่ชอบอยู่ปนด้วยหมู่คณะที่วุ่นวาย กินเจียดจับไปเียงกงหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าอายุก็ได้พันเศษชอบรักษาตามฝ่ายเขียนระงับสุขเป็นที่อยู่แห่งใจ พระถังซัมจั๋งได้ฟังเต๋าทั้งสี่พูดตั้งนั้นก็สรรเสริญว่าท่านทั้งสี่อายุก็สูงและได้รักษาความบริสุทธิ์ตั้งนี้ก็เป็นการดีอยู่แล้ว

เต๋าเขียนทั้งสี่จึงถามพระถังซัมจั๋งว่าท่านอาจารย์อายุได้เท่าใดแล้ว พระถังซัมจั๋งบอกว่าอตมาอายุเพิ่งได้สี่สิบเท่านั้น ได้ฟังท่านอาจารย์วัดกิมชิวี่สั่งสอนตามพระพุทธศาสนาได้อุตสาหะเล่าเรียน มาบัดนี้ได้รับ รับสั่งพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ให้ไปไซที่ จึงได้มาพบท่านทั้งสี่มีความเอ็นดูอตมามาก ๆ เขียนเต๋าทั้งสี่จึงมีความสรรเสริญว่าท่านอาจารย์เป็นผู้ประพุดิพรหมจรรย์แท้ ตั้งแต่เล็กบวชเรียนรู้พระธรรมลึกซึ้ง ท่านเป็นพระสงฆ์วิเศษกว่าพระสงฆ์ทั้งหลาย พวกข้าพเจ้าได้รับท่านมาดังนี้ ฆอท่านได้แนะนำวิปัสสนาธรรมคำหนึ่งสองคำพวกข้าพเจ้าจะได้เข้าใจบ้างจะได้ไม่เสียที่ที่เกิดมา พระถังซัมจั๋งได้ฟังเต๋าทั้งสี่พูดตั้งนั้นก็มีความยินดีตอบว่าอันวิปัสสนาธรรมนั้น คือความเห็นวิเศษเกิดขึ้นในดวงจิต คือปัญญาจักรุ

เดิมก็เพิ่งบริกรรมดูรูปนามว่าเป็นของไม่เที่ยงเป็นกองทุกขมีใช้ตัวตนคนสัตว์ จนแจ่มใสจิตอันสัประยุทธ์ด้วยสังขารเบกขาญาณ ก็บังเกิดขึ้นกระทำให้กิเลสเครื่องเศร้าหมองเสื่อมถอยออกไปจากจิต เป็นตะทั่งคะปะหนานและวิกขัมภณะปะหนานได้เพียงโหิกยะวิปัสสนาปัญญา ต่อไปจิตที่สัประยุทธ์ด้วยสังขารเบกขาญาณนั้นลงสู่ภวังค์จึงมะโนทวาราวิติ ซึ่งเป็นกิริยาเกิดขึ้นแล่นไปอีกเจ็ดขณะ ๆ ที่ต้นเป็นอุปะจารณ์ ขณะที่สองเป็นอนุลอม ขณะที่สามเป็นโคตระฎญาณ ขณะที่สี่ที่ห้าเป็นวาระแห่งมรรค ขณะที่หกที่เจ็ดเป็นวาระแห่งผล นี่แหละเรียกว่าหนทางวิสุทธิมรรคตามในคำภีร์พระพุทธศาสนา ผู้ใดเจริญภาวนากระทำให้พระวิปัสสนาญาณบังเกิดได้ ตั้งแต่เบื้องต้นคือสัมมะสะนะญาณ จนที่สุดมรรคจิตมรรคญาณ ก็ได้บรรลุมรรคผลตามกุศลภาวนาแห่งตนอย่างสูงอย่างกลางอย่างต่ำ ความตรัสรู้ไม่ขาดไม่เหลือรอบคอบก็ปลดปล่อยเสียซึ่งกิเลสและอุลีสลามก คงแต่ธรรมอันปราศจากเครื่องปรุงเขียนเฒ่าทั้งสี่คอยเจียดูตั้งใจสดับความยินดีเป็นที่อิง ทุกคนก็พากันพนมมือเคารพสรรเสริญว่าท่านอาจารย์ มีความรู้สำเร็จได้ทางวิปัสสนาถึงรากเง่าแห่งธรรมหาที่เปรียบมิได้

เขียนเฒ่าสุดหน้ใช้พูดว่าสมาธิที่ระงับธรรมที่อาศัยถึงที่ไม่เกิดไม่ดับเป็นมรรคผลแต่หนทางของพวกข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้น พระดังขัมจั้งพูดว่า แม้ทางไม่อย่างเดียวกันก็จริง แต่รวมภาคนั้นลงอันหนึ่ง เป็นอย่างไรจึงไม่เหมือนกันเฒ่าเขียนสุดหน้ใช้พูดว่า พวกข้าพเจ้าเกิดมารูปลาคมนั้นคงความประสงค์นั้นกับท่านอาจารย์ไม่เหมือนกันเรียกว่าคนละทาง เพราะต้องอากาศธาตุนิยามแห่งห้าดินเป็นกำลัง ร่างกายอาศัยความอบรมด้วยน้ำฝนเจือจนแอบอิงด้วยลมน้ำค้างใบหนึ่งก็ไม่ร่วง พันกิ่งก็มั่นคง ซึ่งคำกล่าวเหล่านี้เป็นความจริง อันท่านอาจารย์ถือมั่นในภาษามคธเป็นที่แน่ใจ ยังกลับไปไซที่หาพระปริยัติธรรมเป็นพยานแน่ออย่างนี้ ก็ป่วยการเสียเวลา ไม่ทราบว่าจะค้นหาอะไร ที่ว่าฝ่าควกัเอาหัวใจราชสีห์ศิลา ลืมไม่รู้สีกว่าสมาธิหลงปรารถนามรรคผลซึ่งคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ในเขานี้ ความสนทนาด้วยแถววัลย์พุ่มรอกอย่างนี้ เป็นที่คนกุนจ้ออยู่สำราญอย่างนี้ จะต้องหาใครมานะนำสั่งสอน ต้องพิจารณาดูโดยละเอียดก็จะได้เห็นความสุขในปัจจุบันนี้จะมีดีหรือ ต่อไปเมื่อน้ำก็จะได้พบพระศรีอาริยมตตริยลงมาตรัสจะมิดีหรือ

พระดังขัมจั้งได้ฟังเฒ่าเขียนสุดหน้ใช้พูดดังนั้น ก็คุกเข่าเคารพขอใจเขียนเฒ่าไปียงกักลงจากที่พุงพระดังขัมจั้งขึ้น เฒ่าเขียนลินฮือจ้อก็พูดว่า ท่านสุดหน้ใช้อธิบายคำนั้นชัดเจนนัก ขอท่านอาจารย์อย่าถือผิด นิมนต์ลุกขึ้นเถิด เห็นเดือนสว่างจะทำคำศัพท์กลอนมิได้คิดว่าจะสาธยายซึ่งข้อปฏิบัติบวชเรียน เฒ่าเขียนสุดหน้ใช้ชี้มือไปข้างปรกศิลาแล้วพูดว่า หากจะเล่นคำต่อกลอนกัน ก็ต้องไปที่

ปรกคิลานัน ฉันท้ำชาทานเห็นควรหรือ พระดังซ่มจั่งเฒ่าเขียนทั้งสี่ก็พากันไปที่ปรกคิลา ตางนั้งที่ตามสมควรแล้ว เห็นปีศาจหน้าเขี้ยวหน้านักน้ำชามาตั้งเรียงบนโต๊ะแล้ว เฒ่าเขียนทั้งสี่ก็มนต์พระดังซ่มจั่งฉัน พระดังซ่มจั่งสงสัยไม่อาจฉันเฒ่าเขียนก็ยกด้วยขึ้นกินก่อน พระดังซ่มจั่งจึงได้ฉัน ครั้นเสร็จแล้วพระดังซ่มจั่งพิเคราะห์ดูบนปรก ที่ประคุดมีหนังสือสามตัวว่า (ปักเขียนจัม) คือปรกฤทธิไม้แลไปข้างในมีที่รูชาสว่างไสวดูพระจันทร์สองแสงมีกลิ่นหอมระรื่น รอบนอกในมีชัยภูมิสำราญสะอาดบริสุทธิ์ พระดังซ่มจั่งเห็นดั่งนั้นก็กินติดต่อกันไม่ได้ กล่าวเป็นกลอนขึ้นคำหนึ่งว่า (เสียนซิมจ๋อง้วยดั่งฮ่วนลั้ง) แปลว่า จิตสมาธิดูพระจันทร์อยู่ที่ว่างกลับสว่าง เฒ่าเขียนจับเปี้ยกงตอบว่า (ซีเฮ็งยู่เทียนเซงกันชิน) แปลว่า โคลงขึ้นดูฟ้าใสกลับใหม่ โตเติกกงต่อว่า (ฮ้อกุ่มันใจเทียบมกิมชีว) แปลว่า คำดีดูร่อยปักใหม่ตาด ลินกงจ้อต่อว่า (กายบุนปลูกเตียมลุษซี่เตียน) แปลว่า หนังสือทุกเล่มดั่งมณีรัตน์

พระดังซ่มจั่งฟังเฒ่าเขียนต่อกล่าวดั่งนั้นจึงพูดว่า อาตมาพหลังปากพูดขึ้นคำหนึ่งทำให้ท่านทั้งหลายพลอยลำบากไปด้วย อาตมาได้ฟังคำกลอนของท่านทั้งหลายใส่สะอาดเป็นครูได้ทุก ๆ คำ จับเปี้ยกงพูดว่า ท่านอาจารย์ออกคำเดียวไม่ต่อพวกข้าพเจ้าต้องอุตสาห์กลอนให้ประกอบกัน พระดังซ่มจั่งพูดว่า คำของท่านทั้งหลายไม่ตกหล่นไพละเพาะดีทุก ๆ คำ ข้าพเจ้ามีความระลึกไว้เป็นอย่างยิ่งแต่เวลานี้ตึกตื่นไม่ทราบว่สาธุศิษย์จะอยู่แห่งใด อาตมาขอลาไปตามสาธุศิษย์ก่อนขอท่านทั้งสี่โปรดชี้ทางให้อาตมาด้วยเถิด เฒ่าเขียนทั้งสี่หัวเราะแล้วพูดว่า ท่านอาจารย์อย่าเป็นทุกข์ พวกข้าพเจ้าพ้นปีจึงได้พบ เวลานี้แสงเดือนก็สว่างดูกลางวัน นิมนต์ท่านอาจารย์นั่งพักสนทนาก่อน รอสว่างแล้วพวกข้าพเจ้าจะส่งไปให้ถึงที่ได้พบกันกับศิษย์ทั้งสาม เวลาเมื่อพูดกันอยู่นั้น แลเห็นนางสาวสองคนถือโคมไฟนำหน้า ข้างหลังมีนางเขียนสาวน้อยเดินตามมาตรงเข้ามาในปรก นางเขียนน้อยเดินเข้ามาใกล้เฒ่าเขียนทั้งสี่ก็ปราศรัยถามว่า นางเขียนหนึ่งไปไหนมาหรือ นางเขียนน้อยตอบว่า ข้าพเจ้าได้ทราบว่มีแขกดีมาถึงนี้ จะใคร่มาถามดูและอยากจะพบด้วย เฒ่าเขียนจับเปี้ยกง ซี้พระดังซ่มจั่งแล้วพูดว่นี้แหละแขกดีจะต้องไปหาที่ไหน พระดังซ่มจั่งสำรวจมกิริยาหาได้พูดจว่กล่าวประการใดไม่ นางเขียนก็เรียกให้ยกน้ำชามา นางสาวใช้ก็เอาป้านรินน้ำชาใส่ถ้วย รสชาฟุ้งขึ้นกลิ่นหอมระรื่น นางเขียนหนึ่งก็ยกมาถวายพระดังซ่มจั่งหนึ่งด้วย ยังสี่ถ้วยยกมาให้เฒ่าเขียนคนละถ้วย นางเขียนก็นั่งสนทนาปราศรัยพูดว่า เวลานี้เดือนกำลังสว่างห้องฟ้ากำลังเย็นใสดี ขอท่านตาสั่งสอนข้าพเจ้าสักคำสองคำพอเป็นคติสุภาภิตแก้รำคาญ

เดมาเขียนสุดหุนใช้พูดว่า พวกข้าพเจ้าด้วยคำยังแพร่งพรายท่านอาจารย์นั้น เรียนรู้มากสมควรจะแสดงชี้แจงให้ได้ เดมาทั้งสี่จึงอธิบายคำกลอนและสาธยายในทางธรรมข้อวัตรปฏิบัติของพระดังซั่มจั้งให้นางเขียนหนึ่งฟังทุกประการ นางเขียนหนึ่งครั้งได้ฟังข้อความของพระดังซั่มจั้งก็มีความเลื่อมใสศรัทธาชื่นชมยินดีอย่างนัก จึงพูดแก่เดมาทั้งสี่ว่า ข้าพเจ้ามิได้มาต่อกลอนบ้าง แม้ถึงดั่งนั้นก็จะมีให้เสียค่า จะขอต่อสักกลอนหนึ่งว่าแล้ว นางจึงกล่าวเป็นกลอนว่าชื่องามนามเพาะเหมาะเจาะใจน เอมโอะชโอะซาหลงลี้มตน เดมาทั้งสี่สรรเสริญว่ากลอนนางเขียนหนึ่งพูดว่า ข้าพเจ้ายังเกรงอยู่ด้วยได้ยันทานอาจารย์กลอนนั้นเพาะนัก อยากให้ท่านต่อสักกลอนหนึ่งจะได้หรือไม่ พระดังซั่มจั้งนั่งนิ่งมิได้โต้ตอบประการใด

ฝ่ายนางเขียนยิ่งพิศไปมากก็มีความยินดีรักใคร่ จึงขยับเข้านั่งใกล้พระดังซั่มจั้งแล้วพูดอ่อนวอนกระซิบกระซาบว่า เวลานี้เดือนกำลังสว่างต่อกลอนเล่นให้สนุกจะคอยเมื่อไรเล่า คนเรากิดมาจะให้สดใสได้เท่าใด จับเบียกงพูดว่า นางเขียนหนึ่งมีความอ่อนน้อมท่านอาจารย์ควรจะรับรองแล้ว หากจะไม่เอ็นดูคือไม่รู้จักท่วงทีโกเด็กกงพูดว่าท่านอาจารย์ชื่อเสียงปรากฏ เห็นจะไม่เป็นไปได้เช่นนั้น หากเป็นการจริงว่านางเขียนมีจิตรักใคร่เช่นนั้นก็ให้ท่านสุดหุนใช้กับจับเบียกงเป็นแก้วแก่ข้าพเจ้ากลับลินกั้งจ้อเป็นฝ่ายหญิงจะได้แต่งการวิวาหะมีดีหรือ พระดังซั่มจั้งได้ยินดั่งนั้นสีหน้าก็เมื่ออดุดลุกจากที่เดินมาร้องเสียงดังว่า พวกท่านนี้เป็นพวกเดียวกันแถมาร้าย เอาเหตุอย่างนี้มาชักชวนเราเป็นการอันไม่สมควร เมื่อแรกแสดงการโต้ตอบทางมรรคทางผลก็ควรแก่การแล้ว บัดนี้เอาหญิงรูปงามมาล่อลวงเราดังนี้จะเห็นสมควรแล้วหรือ เดมาเขียนทั้งสี่คนเห็นพระดังซั่มจั้งไม่พอใจมีความขัดเคืองดั่งนั้นก็ไม้อาจพูดต่อไป

ฝ่ายอ้ายปีศาจหน้าเขียวได้ฟังดั่งนั้น ก็ขยับเขี้ยวเคี้ยวกรามทะเล่สิ่งตึงตึงพูดดุจเสียงฟ้าสั่นว่า สงฆองค์นี้ทำไมไม่รู้ตีร้ายหนักเบา อันความดีของหญิงนี้ไม่ต้องพูดก็รู้ได้ว่าคนดีละเอียดล่อ แต่เพียงวิชาทำกลอนเท่านั้นก็รู้ได้ว่าเป็นคนฉลาดแล้วเขาจะยอมตัวให้เหตุไรจึงไม่มีความปราศรัยเล่าอย่าทำให้ล่วงเกินการไป คำของท่านโกเด็กกงนั้นควรแล้ว หรือไม่พอใจข้าพเจ้าจะช่วยเป็นธุระแต่งให้ พระดังซั่มจั้งได้ยินอ้ายหน้าเขียวพูดดั่งนั้น ตกใจหน้าซีดลงทันทีก็นั่งนิ่งอยู่ ปีศาจหน้าเขียวพูดว่าพวกข้าพเจ้าเอาตัวมาจะไม่ให้เป็นเพศสงฆ์ต่อไปอีก หากว่าไม่รับแต่งในการนี้จะมีเสียชาติที่เกิดมาหรือ พระดังซั่มจั้งนั่งตรึงตรองอยู่ ไม่รู้ว่าสาธุศิษย์ทั้งสามจะไปเที่ยวตามหาแห่งใด คิดขึ้นมาแล้วก็ลั่นน้ำตาไว้มิได้ไหลออกมาโขมหน้านางเขียนหนึ่งเห็นดั่งนั้นก็หิวระาะแล้วแอบเข้านั่งใกล้แล้วโถมชกผ้าเช็ดหน้าส่งให้พระดังซั่มจั้ง แล้วพูดว่าท่านแห่งที่รักอย่าโหม่นลเสียเลยจงเอาผ้าเช็ดน้ำตาเสีย

เกิด พระดังซ่มจิ้งตวาดด้วยเสียงอันดังแล้วลูกจะหนีออกจากปรก พวกเหล่านั้นก็ช่วยกันสกัดกั้นไว้จนเวลารุ่งแจ้ง ก็พอได้ยินเสียงร้องเรียกว่าพระอาจารย์สนทนาอยู่ในนั้นหรือ อันที่จริงเหิงเจียเปี๋ยกายซัวเจ๋งหาบคอนจูงม้าไปเที่ยวค้นหาทั้งคืนมิได้หยุดพักหลับนอนเลยเดินตลอดออกมาจากที่ทางพุ่มหนาปรก ประมาณได้แปดร้อยโยชน์ เมื่อได้ยินเสียงอาจารย์ตวาดก็จำได้จึงพร้อมกันให้ขึ้น พระดังซ่มจิ้งก็ออกประตู่ร้องเรียกว่าเหิงเจียอาตมาอยู่ที่นี่ จงมาช่วยเราโดยเร็ว

ฝ่ายพวกปีศาจนางไม้หญิงชายเหล่านั้นก็ตกใจ ก็อันตรธานสูญหายไปทั้งสิ้น เหิงเจียมาถึงก่อนเปี๋ยกาย ซัวเจ๋งก็ตามกันมาถึงถามว่าทำไมพระอาจารย์จึงมาถึงที่ตรงนี้ได้ พระดังซ่มจิ้งก็เล่าความตามที่เป็นมาตั้งแต่ต้นจนปลายให้สาธุศิษย์ฟังทุกประการ เหิงเจียถามว่าพระอาจารย์สนทนาแก่พวกเหล่านั้น ได้ถามชื่อเสียงเรียงนามมันหรือไม่ พระดังซ่มจิ้งบอกว่า อาตมาได้ถามนามชื่อของตาเม่ามันบอกว่าชื่อจับเปี๋ยกง คนที่สองชื่อว่าโกเต็กกง คนที่สามชื่อว่าลิงกงจ้อ คนที่สี่ชื่อฮุดหันโซ่ นางผู้หญิงนั้นชื่อว่าเขียนหนึ่ง เปี๋ยกายถามว่าพวกเหล่านั้นมันอยู่ที่ไหน บัดนี้มันไปข้างไหน พระดังซ่มจิ้งบอกว่า มันจะไปข้างไหนก็หาไม่รู้มันได้ไม่ แต่ที่มันพูดกันนั้นก็จะไม่ไกลนัก สาธุศิษย์ทั้งสามก็เที่ยวเดินตรวจดูเห็นมีปรกศิลาอยู่ข้างบนจารึกอักษรใหญ่สามตัวว่า หมอกเขียนอัน พระดังซ่มจิ้งบอกว่าที่ปรกนั้นแหละเหิงเจียจึงพิจารณาดูโดยละเอียด ก็เห็นมีต้นพุทธรักษาใหญ่ไม้ไผ่แก่ก้อหนึ่ง ข้างหลังนั้นมีต้นเคี่ยมอยู่ต้นหนึ่ง และต้นตะเคียนสารภีสองต้นต้นอบเชยสองต้น เหิงเจียพิจารณาดูเห็นแน่ใจแล้วก็หัวเราะ ถามว่าพี่น้องเห็นพวกปีศาจหรือยัง เปี๋ยกายบอกว่ายังไม่เห็นที่ไหน เหิงเจียว่าน้องยังไม่รู้ คือหนูไม้ใหญ่เหล่านี้เองเป็นปีศาจ เปี๋ยกายถามว่าทำไมจึงรู้ได้ว่าต้นไม้ใหญ่นี้เป็นปีศาจเล่า เหิงเจียตอบว่าจับเปี๋ยกายนั่นคือไม้สน โกงเต็กกอนั่นคือต้นเป็ก ลิงกงจ้อนั่นคือต้นไทร ฮุดหันโซ่นั่นคือต้นไผ่ อ้ายปีศาจหน้าเขียนนั้นคือต้นไม้เคี่ยม นางเขียนหนึ่งนั้นคือต้นไม้ตะเคียนสาวใช้ทั้งสองนั้นต้นสารภีและอบเชย

เปี๋ยกายได้ฟังเหิงเจียชี้แจงดังนั้น ก็มีได้ร้อรังสองมือจับคราดตรงเข้าสับฟันต้นอบเชยต้นสารภี กระชากโคนล้มลงแล้ว ก็เอาคราดสับฟันจนป่นละเอียดทั้งต้นตะเคียนและต้นอื่น ๆ ก็กระชากล้มลงหมดทั้งนั้นทุก ๆ ต้น ที่รากไม้เหล่านั้นมีโลหิตไหลออกอาบไปทั้งนั้น พระดังซ่มจิ้งเห็นดังนั้นจึงร้องห้ามว่า เปี๋ยกายอย่าทำร้ายมันเลยแม้มันเป็นปีศาจก็จริง แต่มันมิได้ทำร้ายเราช่างมันเถิด เราพากันรีบหาทางไปดีกว่า เหิงเจียว่าพระอาจารย์จะปรานีมันไม่ได้ไว้รอนไปมันมีกำลังกว้างใหญ่ขึ้น มันจะทำร้ายคนหนาน้อยไม่ เปี๋ยกายก็เอาคราดสับฟันกระชากล้มลงทั้งสิ้น ชูดรากชูดเง่าเสียทุก ๆ ต้น แล้วนิมนต์อาจารย์ขึ้นมาตั้งหน้าหมายทิศ

ปราจีนแล้วก็ออกเดินไป

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งกับสาธุศิษย์ทั้งสาม เวลานั้นก็ออกจากหนามรกแล้ว ฤๅณนั้นเป็นฤๅณร้อนกำลังเดินและไปข้างหน้า เห็นภูเขาสูงยอดเทียมเมฆ จิตใจให้สะดุ้งหวาดเสียว เหง้าเจี้ยแบกกระบองออกหน้านำทางขึ้นเขา พอข้ามเขาเดินลงได้ถึงเขามีสีลาด ก็แลเห็นรัศมีสว่างมีเมฆหมอกปกคลุมเห็นมีห้องหอสถูลี และได้ยินเสียงระฆังดังห่าง ๆ พระถังซัมจั๋งบอกให้พวกสาธุศิษย์ดูว่าเป็นที่แห่งใดแน่ เหง้าเจี้ยชะเง้อไปดูโดยละเอียดแล้ว บอกแก่พระอาจารย์ว่าที่นั่นเป็นที่พระอารามใหญ่ และมีรัศมีสว่างยิ่งนัก แต่เหตุใดมีสี่เมฆร้ายเข้าไปปกคลุมอยู่ แต่พิเคราะห์ดูเหมือนจะเป็นวัดลัทธิอิมยี่ แต่หนทางนั้นมืดไป หากพวกเราไปถึงอย่าทำมักง่ายเข้าไป วัดกจะถูกมือร้ายจะทำเอา พระถังซัมจั๋งว่า ที่นี้เป็นวัดลัทธิอิมยี่ ก็คือที่เขาเล่งซัว เหง้าเจี้ยจะจำผิดไปดอกกระมัง

เหง้าเจี้ยพูดว่ามีไซเขาเล่งซัว เขาเล่งซัวข้าพเจ้าเคยไปสองหนแล้ว มีไซที่ตรงนี้ไซ้เจ้งพูดว่าไม่มีไซเราก็ต้องไปทางนั้น เมื่อถึงเขาแล้วเราก็คงจะรู้ได้แน่ เหง้าเจี้ยว่าน้องพูดถูก พระถังซัมจั๋งก็รีบขับม้ามาถึงหน้าวัดแลเข้ามาก็เห็นนามวัดว่าลัทธิอิมยี่สามตัวอักษร พระถังซัมจั๋งก็ลงจากหลังม้าปากก็ดำบนว่าเหง้าเจี้ยอ้ายชาติสิง ก็นี้วัดลัทธิอิมยี่แน่แล้วยังจะพูดโยนยาวหลอกเราต่อไปอีกเล่า เหง้าเจี้ยหัวเราะแล้วพูดว่าอาจารย์อย่าเพิ่งวุ่นวายท่านจงดูบนประตูมีหนังสือสี่ตัวท่านมาหลงว่าสามตัว กลับมาโกรธข้าพเจ้า พระถังซัมจั๋งเหลือวไปดูเห็นอักษรสี่ตัวว่าวัดเขี้ยวลัทธิอิมยี่ พระถังซัมจั๋งว่าหากเขี้ยวลัทธิอิมยี่ก็จริง แต่คงจะมีพระพุทธรูปเจ้าเข้าอยู่ในนั้น ในคำภีร์มิกกล่าวว่ามีพระสามพันองค์คงจะอยู่ที่ศหนึ่ง พระโพธิสัตว์กวนอิมนำไซ้ พระโพธิ์เอี้ยนอยู่เข้างอมี่ซัว พระบุญซัวอยู่เขาท้ายเจ้าซัวนี้ไม่รู้ว่พระองค์ใดอยู่ในวัดนี้โบราณท่านย่อมว่ามีพระพุทธรูปก็มีพระธรรมเทศาไหนจะไม่มีของวิเศษบ้างเล่า จำเราจะต้องเข้าไปดูเหง้าเจี้ยห้ามว่าไม่ควรจะเข้าไป พิเคราะห์อาการจะร้ายมากกว่าดีหากเกิดเหตุขึ้นอย่าโทษข้าพเจ้า พระถังซัมจั๋งพูดว่าอาตมาตั้งใจจะนมัสการพระจะโกรธเหง้าเจี้ยทำไม จึงเรียกเปี้ยก่ายเอาผ้ากาสาพัศตรมาครองแล้ว สำรวมกิริยาเดินเข้าไปยังโบสถ์ใหญ่ ก็ได้ยินเสียงร้องเรียกว่าถังซัมจั๋งอุตสาห์มาจากเมืองไกล นมัสการพระพุทธรูปเจ้าของเราทำไมยังมีจิตเกียจคร้านอยู่เล่า

พระถังซัมจั๋งได้ยินดังนั้นก็เข้าไปทำเคารพนมัสการ เปี้ยก่ายซัวเจ้งก็คุกเข่าหมอบอยู่กับพื้น เหง้าเจี้ยเก็บข้าวของและจูงม้าเข้าไปที่หลัง วางของกับม้าอยู่ข้างนอก เหง้าเจี้ยก็เข้าไปในประตูและไปก็เห็นพระพุทธรูปเจ้านั่งอยู่ท่ามกลาง ข้างรอบนั้นมีพระอรหันต์และเทพยดาเทพารักษ์ อุบาสกอุบาสิกาทั้งท้าวจัดโลกบาล แวดล้อมเรียงรายเป็นลำดับเครื่องบูชาดูเทียบดอกไม้หอมระรื่น พระถังซัมจั๋งเปี้ย

กายซัวเจ๋งก็ทำเคารพบนอบโดยความเรียบร้อย ยิ่งแต่แห่งเจี๋ยยีนดูอยู่ยังไม่ลด ก็ได้ยินเสียงพูดว่าแห่งเจี๋ยเข้ามาเฝ้าพระองค์ทำไมจึงไม่ทำนัมัสการ แห่งเจี๋ยพิจารณา ดูโดยละเอียดก็รู้ว่าปีศาจแปลงปลอมบันดาลให้เหมือนพุทธเจ้า จึงชักกระบอง ออกชั้วร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายพวกปีศาจมารร้าย มึงช่างใจโตอาจสามารถ แปลงปลอมเป็นพระพุทธเจ้า ให้เป็นที่เสื่อมเสียเกียรติยศของพระองค์ สองมือ ถือกระบองตรงเข้าไปจะตีปีศาจ ก็พอได้ยินเสียงบนอากาศดังจิ้งฉ่างตกลงมาเป็น ฉาบคู่หนึ่ง ตรงเข้ารวบหัวรวบหางจับแห่งเจี๋ยติดอยู่ในฉาบนั้นออกมิได้ ไป่ยกาย ซัวเจ๋งเห็นดังนั้นต่างก็จับเครื่องมือ พวกอรหันต์เทวดาเหล่านั้นช่วยกันเข้าล้อมจับ ไป่ยกายซัวเจ๋ง ไป่ยกายซัวเจ๋งเสียทำถูกพวกเหล่านั้นจับมัดได้ทั้งสองคนทั้งพระ ดั่งซ่มจ้งมันก็ยึดไว้ เอาเชือกมัดสอดทั้งสามคนผูกติดไว้กับเสา อันความจริงที่แปลง เป็นพระพุทธเจ้านั้นก็ปีศาจได้อ่อง พวกสาวกบิรवारเหล่านั้นคือปีศาจบิรवारทั้งสิ้น ครั้นแล้วปีศาจได้อ่องก็กลับเป็นรูปเดิม สำนักกลายเป็นที่อยู่ของปีศาจทั้งสิ้น แห่งเจี๋ยติดอยู่ในฉาบ ก็เอาขึ้นไปบนหอสูง กำหนดสามวันสามคืนก็จะแปรเป็น น้ำหนอง ยิ่งอีกสามคนนั้นเราจึงค่อยต้มกินเมื่อภายหลัง พวกปีศาจก็มาเปลื้อง เอาผ้ากาสาหวัดสร ของพระดั่งซ่มจ้งออกเก็บยัดใส่หีบแล้วก็เอาไปเก็บซ่อนไว้ในห้องลับ ฝ่ายแห่งเจี๋ยติดอยู่ในฉาบมีดมัวแลไม่เห็นฟ้าดิน อบร้อนเสโทไหลซาบ ไปทั้งตัว ดันรณกระทุ้งซ้ายกระแทกซวกก็ไม่ออกได้ เอากระบองเหล็กตีก็ไม่ออก ได้ จึงคิดว่าจำเราจะยืนตัวให้หลุดออกจากฉาบ จึงร่ายคาถาตัวก็ยืนสูงขึ้นสักพันวา ฉาบก็ยึดตามตัวขึ้นไปเหมือนกัน แห่งเจี๋ยเห็นดังนั้นจึงเอากระบองเหล็กร่ายคาถา เป่าให้เป็นส่วนแหลมไขลงสักพันหนก็ไม่ทะลุได้ แห่งเจี๋ยก็สิ้นความคิด จึงร่าย คาถาเรียกเทพยดาเจ้าเอี้ยดที่ และหมู่เทพอารักษ์ลักเต็งลักกะกับหมู่เจ้าที่รักษา ธรรมก็มาพร้อมกันที่ฉาบนั้น ถามว่าท่านได้เซี่ยเรียกพวกข้าพเจ้ามามีธุระอะไรหรือ พวกข้าพเจ้าคอยระวักรักษาอาจารย์อยู่แล้ว แห่งเจี๋ยบอกว่าอาจารย์ไม่เชื่อฟังเรา ห้ามถึงจะตายก็โทษใครไม่ได้ แต่พวกท่านต้องคิดอ่านเอาเราออกแล้วจึงค่อยหา อุบายแก้ไขอยู่ในฉาบนี้อบร้อนไม่เห็นแสงสว่างอย่างนี้จะอันตรายแก่ชีวิตเป็นแน่

หมู่เทพยดาอารักษ์ ลักเต็งลักกะช่วยกันจ้งฉาบก็มีได้ไหวสะเทือน หมู่เทพา อารักษ์ทั้งหลายจึงพูดแก่แห่งเจี๋ยว่า ฉาบนี้นิไม่ทราบว่าจะจะเป็นของวิเศษอย่างไร พวกข้าพเจ้าช่วยกันคิดก็ไม่ออก สุดกำลังที่จะช่วยท่านได้ เจ้าเอี้ยดที่จึงให้ลักเต็ง คอยรักษาพระดั่งซ่มจ้ง ให้ลักกะคอยอยู่รักษาฉาบ หมู่เจ้าคอยล้อมลาดตระเวน ตัว เจ้าเอี้ยดที่เหาะขึ้นไปยังประตูสวรรค์น้ำทิ่มึง ครั้นถึงก็ตรงเข้าไปยังปราสาท เหลงเซียวเตี้ย เห็นเจ็กเซียงฮ่องเต้ประทับอยู่บนแท่นบัลลังก์ทำค่านับแล้วก็กราบทูล ว่า ข้าพเจ้าเอี้ยดที่ขอกราบทูลพระองค์ได้ทรงทราบ ด้วยบัดนี้เซี่ยนได้เซี่ยรักษา

พระถังซัมจั๋งไปอาราธนาพระธรรมยั้งประเทศไชที่ ข้ามมาจนถึงตำบลเขาเขี้ยวลุยอิมยี่ ถูกมารปีศาจร้ายจับทั้งไว้ทั้งศิษย์และอาจารย์ซีเทียนได้เขี้ยวอยู่ในฉาบวิเศษออกมิได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมากราบทูลให้พระองค์ทรงทราบจะไปรดประการใด

เง็กเชียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งให้เทพดาตาวยี่สิบแปดดวงรีบยก ลงไปช่วยพระถังซัมจั๋งโดยเร็ว หมู่ตาวยี่สิบแปดดวงได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็พร้อมกัน ถวายบังคมลา พร้อมกับเจ้าเอี้ยดที่ออกจากแหล่งเขี้ยวเตี้ย ตรงประตูน้ำที่เหมิง เหาะลงมายังวัดเขี้ยวลุยอิมยี่เมื่อเวลามาถึงวัดได้สองยามเศษ พวกปีศาจทั้งหลายพากันนอนหลับไปทั้งสิ้น หมู่ตาวทั้งหลายก็มาพร้อมกันที่ฉาบนั้น บอกว่า ได้เขี้ยวบัดนี้เง็กเชียงฮ่องเต้ ให้พวกข้าพเจ้าตาวยี่สิบแปดดวงมาช่วยท่าน

เหิงเจียวว่า พวกท่านจงรีบลงมือกระทำการทุบฉาบนี้นี้ให้แตกละเอียดข้าพเจ้า จึงจะออกได้ หมู่ตาวบอกว่า ข้าพเจ้าไม่อาจทุบเพราะฉาบนั้นเป็นสิ่งของประกอบ หากทุบมันก็จะดังขึ้น ถ้าดังขึ้นแล้วพวกปีศาจมันตกใจตื่นก็จะลำบาก ท่านจงคอย รอพวกข้าพเจ้าจะเจาะไซให้ทะลุ ถ้ามีรูลมเข้าได้ท่านจึงจะออกได้ เหิงเจียวว่าดีแล้ว ข้าพเจ้าจะคอย หมู่ตาวทั้งหลายก็ออกแรงช่วยกันเจาะและไซก็ไม่สามารถจะให้ ทะลุได้ เหิงเจียวอยู่ในฉาบก็คอยหันซ้ายหันขวาดูแสงสว่างก็มีได้เข้าไปได้ จึงดาว กังกิมเล้งพูดว่า ได้เขี้ยวข้าพเจ้าคิดว่าของสิ่งนี้ เป็นอยู่วิเศษอาจเปลี่ยนแปลงได้ ท่านอยู่ข้างในคอยคลำดูตามรอยปะกับ ข้าพเจ้าจะเอาเขาแยงเข้าไป ถ้าถึงข้าง ในท่านจึงแปลงตัวตามออกมา เหิงเจียวว่าดีแล้ว ๆ ดาวกังกิมเล้งจึงแปลงตัวเป็น เขาแหลม แล้วก็ไซตามรอยปะกับเข้าไปทะลุตลอดในจึงร้องให้ใหญ่เท่าปากชาม ปากไปล์ รอยปะกับก็เคลื่อนตามเขาเหิงเจียวอยู่ข้างในคลำไปคลำมาถูกปลายเขา ร้องว่าเห็นจะไม่เป็นการไม่มีอะไรอาศัยจะออกอย่างไรได้ เหิงเจียวจึงเอากะบอง แปลงเป็นหมุดแหลมเจาะยอดเขาพอเป็นรูนิดหนึ่ง ตัวเหิงเจียวก็แปลงเท่าเมล็ด พังธุ์มีกาดก็เข้านั่งในรูนั้นแล้ว ก็ร้องให้ชักเขาออกเกิด กังกิมก็ชักเขาหลุดออก มา เหิงเจียวก็กระโดดออกจากภูเขา กลายกลับเป็นรูปเดิมชักกระบองตีฉาบบที่หนึ่ง เสียงดังดุจเขาทองแดงทะเลลาย ฉาบบก็ป็นละเอียดตั้งพันชั้น เจ้าเอี้ยดที่กับดาวทั้งหลายก็สะดุ้งใจทุกคน

พวกปีศาจกำลังนอนหลับก็พากันตกใจตื่นทุกคน ได้อ่องปีศาจผุดลุกขึ้นเอา เลื่อสวมตัวแล้ว วิ่งไปที่กองประชุมพล ต่างก็ถือเครื่องศาสตราอาวุธเวลานั้นก็ พอสว่างแจ้งพากันตรูเข้าล้อมห่อ เห็นเหิงเจียวกับหมู่เทพดาเทพารักษ์กำลัง ห้อมล้อมอยู่ข้างฉาบนั้น ปีศาจเห็นดังนั้น ก็ตกใจยิ่งนักจึงให้พวกปีศาจบริวาร ปิดประตูชั้นในแน่นมิให้เข้าออกได้ เหิงเจียวก็พาพวกเทวดาเหาะขึ้นอยู่บนอากาศ พวกปีศาจเก็บรวบรวมฉาบบแตกนั้นแล้ว ก็เรียงรายยังประตู ปีศาจได้อ่องแต่งตัว

เสร็จแล้ว มือถือแผ่นเหล็กออกมาจากที่โถงร้องเรียกว่า เฮี้ยฮ้ายแห่งเจีย ถ้ามีง เป็นลูกผู้ชายจริงจะหนีไปห่างไกลทำไม จงลงมาลองฝีมือกันสักพักหนึ่งจะได้เห็นว่าใครดีและชั่ว

แห่งเจียก็พาหมู่เทพยดาลงมายังพื้น ถือกระบองตรงมาชี้หน้าว่ามีงเป็นชาติ ปิศาจมารร้ายอะไรที่ไหน อาจสามารถแปลงปลอมเป็นพระพุทธเจ้า และจัดทำ เป็นวัดวาอารามดังนี้ ด้วยมีประสงค์อย่างไรปิศาจได้อ่องตอบว่า อ้ายลูกลิงยังไม่รู้นามของเรา เพราะฉะนั้นจึงอาจสามารถมาทำโถงดังนี้ ตำบลนี้เรียกเขี้ยวไซที่เรารักษาปฏิบัติจนสำเร็จ ฟ้าจึงบันดาลมีห้องหออันวิเศษให้เรานามของเราคืออั้งไปเถลสุด คนทั้งหลายไม่รู้จึงเรียกว่าอั้งไปได้อ่อง เราได้ทราบข่าวมานานแล้วว่า เจ้าจะมาทางนี้เพื่อจะไปไซที่ มีฝีมือปรากฏเชี่ยวชาญ เพราะฉะนั้นจึงบันดาลให้เป็นวัดวาอารามลงให้อาจารย์เจ้าเข้ามา เพื่อจะใคร่ลองฝีมือแก่เจ้าหากว่าเจ้าชนะเรา เราจะป้องกันรักษาไปให้ตลอดสำเร็จซึ่งมรรคผล หากไม่ชนะเราจะจับพวกเจ้าตีเสียให้ตาย เราจะไปหาพุทธเจ้า อารานาธรรมกลับไปเมืองใต้ดังเพื่อสำเร็จมรรคผล

แห่งเจียได้ฟังจึงหัวเราะ แล้วพูดว่าอ้ายปิศาจมีงอย่าพูดอวดตัวแม้มีงอยาก จะลองฝีมือก็จงมารบกันเถิด ว่าแล้วต่างคนก็เข้ารบกันได้ประมาณห้าสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน พวกปิศาจก็พากันโห่ร้องตีฆ้องตีกลองออกอึกทิกกึกก้องไกลหล พวกเจ้าเอี้ยดที่กับเทพยดาเทวารักษ์ทั้งหลายก็ยกอาวุธขึ้นโห่ร้อง เข้าล้อมปิศาจ ได้อ่องตกอยู่ในท่ามกลาง แต่ปิศาจก็ได้สะตั้งหวาดหวั่น มือหนึ่งถือป้ายคอยรอบมือหนึ่งก็ล้วงเอาถุงผ้าขาวออกมาถุงหนึ่งขว้างขึ้นบนอากาศถุงนั้นก็ช้อนटकเอาพวกเทพดาและแห่งเจียเข้าอยู่ในถุงทั้งสิ้น ปิศาจก็เรียกถุงกลับคืนไปยังที่ ให้พวกปิศาจเอาเชือกปอมาแล้ว จับลากออกมามัดคนละคน หัวเอาไปทิ้งไว้ที่ดินเสร็จแล้วปิศาจได้อ่องก็จัดโต๊ะมาเลี้ยงกันเป็นที่สำราญรื่นเริงจนเวลาพลบค่ำก็พากันไปหลับนอน

ฝ่ายแห่งเจียต้องมัดนอนกลิ้งอยู่กับดินพอเวลาตีครึ่งคืนก็ใช้วิชาซ่อนตัว ให้ตัวเล็กลงแล้วก็ลอดออกจากเชือกมัด เดินเข้าไปใกล้พระถังซำจั๋ง เรียกพระอาจารย์คำหนึ่ง พระถังซำจั๋งจำเสียงได้ว่าแห่งเจีย จึงร้องเรียกสาธุศิษย์ว่าให้ช่วยเราด้วย ต่อไปเราไม่กล้าขัดขวางแล้ว แห่งเจียจึงแก้พระอาจารย์ออกก่อนแล้วแก้ปิ๊ยก่ายชั่วเจ้งออก แล้วแก้หมู่เทพยดาและดาวเอี้ยดที่กับลักแดงลักกะออกทั้งสิ้น ก็จึงเข้ามาให้พระอาจารย์ชี้ให้รีบไปโดยเร็ว พอออกจากประตูก็พอนึกขึ้นได้ว่าหาบใส่ข้าวของนั้นไม่รู้ว่ามีนเอาไปซ่อนไว้ที่ไหน ก็กลับเข้าไปค้นหา กังกิมเล้งพูดว่าช่วยอาจารย์ออกได้แล้วก็ควรจะไป จะห่วงข้าวของทำไม แห่งเจียบอกว่าของ

สำคัญไม่เอาไปไม่ได้ คือบาตรและของวิเศษผ้ากาสาหวัดสรและหนังสือเดินทาง อยู่ในห่อ เป็นของสำหรับตัวในทางพระสงฆ์จะทิ้งไปมิได้ปิยกายพูดว่าพี่กลับไปหาข้าพเจ้าจะออกไปคอยที่ต้นทาง

ฝ่ายพวกเทพดาเทพารักษ์ทั้งหลายก็คอยป้องกันรักษาพระถังซัมจั๋งบันดาล ฤทธาานุภาพเป็นลมพายุหอบส่งข้ามพื้นที่นั้น เดินลงไปเนินชายเขา ก็พากันพักหยุดรอคอยแห่งเจียอยู่ เวลานั้นก็เข้ายามสามแห่งเจียยงกลับเข้าไปข้างใน เห็นประตูปิดทุกประตู แห่งเจียก็แปลงเป็นค้างคาวลูกหนูบินลอดเข้าไปตามช่องกระเบื้องและขึ้นไปก็เห็นที่ชั้นสูงมีแสงสว่าง แห่งเจียก็เดินเข้าไปใกล้พิจารณา ก็เห็นห่อของมีแสงเป็นรัศมีออก แห่งเจียเห็นแล้วก็ดีใจแปลงกลับเป็นรูปเดิมเอาของใส่บาตรเดินออกมา บังเอิญหลุดตกลงข้างหนึ่งกระทบพื้นเสียงดังปิศาจได้อองนอนอยู่ชั้นสูง ก็ตกใจลุกขึ้นเรียกพวกบริวารให้จุดไฟมาส่องดูว่าจะจะเป็นเสียงอะไรที่ไหน พวกปิศาจเหล่านั้นก็จุดไฟเที่ยวค้นหา แห่งเจียเห็นดังนั้นก็วิตกจะเอาห่อของไปมิได้ จึงลอดออกทางหน้าต่างหนีไป

ฝ่ายปิศาจได้อองให้ค้นหาก็มีได้เห็นสิ่งใน จึงรู้ว่าพระถังซัมจั๋งหนีไป เวลานั้นก็จวนสว่างปิศาจเรียกบริวารให้รีบไปตามพระถังซัมจั๋ง ครั้นมาทันเข้าก็เห็นหมู่เทพดาเทพารักษ์อยู่เป็นกลุ่มหยุดพักที่ชายเขา ปิศาจร้องตวาดว่าจะหนีไปข้างไหน ดาวก็บอกแก่ร้องสั่งว่าพวกเราจงเตรียมอาวุธให้พร้อมมือ ปิยกายชั่วเจ็งก็จับเครื่องมือคอยทำอยู่ พร้อมกันตรงเข้าประจัญบานแก่ปิศาจ ฝ่ายปิศาจอิงไ้ได้อองและเห็นดังนั้นก็ทำเป็นหัวเราะ เรียกพวกบริวารให้เข้ารบรุกบุกบัน รบกันเป็นตะลุมบอนยังหาแพ้ชนะกันไม่ได้ยินเสียงแห่งเจียร้องว่าข้าพเจ้ามาแล้ว เวลานั้นหมู่ดาวและเทพบุตรเจ้าเอี้ยดที่ เจ้าแก่ล้มลุกตงลักกะซุลมุนอยู่ในที่รบ อิงไ้ไปถือป้ายเหล็กตีเข้ามา

ฝ่ายแห่งเจียปิยกายชั่วเจ็งทั้งสามคน กระโจมเข้าตีสกัดอิงไ้ อิงไ้เอาป้ายเข้ารับ ตางมีฝีมือเข้มแข็งด้วยกันทั้งสองฝ่าย รบกันจนมืดฟ้ามัวฝนตั้งแต่เวลาเข้าจนค่ำ ปิศาจอิงไ้ไม่เห็นเวลาค่ำแล้ว ก็ถอดถุงออกจากเอว แห่งเจียแลเห็นร้องว่าไม่ได้การ ก็กระทำปฎิหาริย์เหาะขึ้นแอบอยู่บนกลีบเมฆ แต่หมู่เทพบุตรทั้งหลายเหล่านั้นก็มิได้รู้เหตุการณ์ ปิศาจก็เอาถุงขว้างขึ้นไป ก็รวบซ่อนเอาพวกของแห่งเจียเข้าไว้ทั้งสิ้น อิงไ้ได้ทีแล้วก็พาบริวารกลับวัด ครั้นถึงแล้วก็ให้เอาเชือกมามัดไว้ตามเดิม เอาพระถังซัมจั๋งปิยกายชั่วเจ็งขึ้นแขวนไว้หมู่เทพดาให้เอาเข้าห้องมืดลั่นกุญแจขังไว้ ฝ่ายแห่งเจียเมื่อหนีพ้นไปแล้ว เห็นปิศาจยกกลับไปก็นึกรู้ว่าพวกเราเห็นจะต้องปิศาจจับไปแล้ว จึงลงมายังข้างเขาทิศตะวันออก นั่งคิดค้นพวกปิศาจและร้องให้ คิดถึงอาจารย์ว่าท่านสร้างกรรมเวรอย่างไร จึงได้เป็น

เหตุการณ์ได้รับแต่ความยากมิได้หยุดเลย สุดท้ายจะพรรณนาแห่งเจียนั่งคร่ำครวญ อยู่แต่ผู้เดียวประมาณครู่หนึ่งจิตระงับนึกขึ้นได้เอาใจถามใจตัวเองว่า อ้ายปีศาจ นี้มันมีถุงน้ำ รู้ว่าเป็นของวิเศษอะไรจึงใส่ของได้มากดังนั้นครั้งเราจะไปขอพลบน สวรรค์ เจ็กเซียงฮ่องเต็กก็จะกริ้วเอา นึกขึ้นได้ว่าท่านจินบูติงชั่ว ตันมอเทียนจุน เราไปเชิญท่านมาช่วยอาจารย์สักครั้งหนึ่งเห็นจะดี

แห่งเจียเมื่อสิ้นคิดดังนั้น จึงเหาะไปหาบูติงชั่วจะได้มาแก้พระดังซ่มจั้ง แห่งเจีย ลอยมากลางอากาศได้วันหนึ่งแลก็เห็นภูเขาส่งน้ำอันท่านบูติงชั่วนี้ เดิมเจ้า เมืองเจงลักกักกับนางเสียมเสงฮองเฮา นิमितฝันเห็นพระอาทิตย์สว่าง ตั้งแต่นั้นก็มีกรรมได้สืบสี่เดือน ปี่มาโรงเดือนห้าขึ้นหนึ่งค่ำ เวลาเที่ยงกลางวันก็คลอດใน พระราชวัง เมื่อยังเยาว์ก็ทรงกำลังพลังมากเข้มแข็ง ครั้นเติบโตใหญ่จิตภาคคักดีสิทธิ์ ไม่อยากเป็นเจ้า ขอบทางปฏิบัติบวชเรียนทางวิปัสสนาญาณชาณุกาลอยู่ที่นี่ ต่อ ภายหลังก็สำเร็จมรรคผล เจ็กเซียงฮ่องเต้ประทานนามให้ชื่อว่าจินบู คอยกำจัด ปีศาจอสุรยักษมารร้ายอยู่ทุก ๆ กับปีไป แห่งเจียลอยพิศดูภูมิสำนักเขียน ก็มา ถึงประตูสวรรค์ที่สามต่าหนักห้วยฮั่วกงและไปก็เห็นมีรัศมีศรีแสงมีเทพดาออกมา รับถามว่าที่มานี้คือใคร แห่งเจียตอบว่าข้าพเจ้าคือซีเทียนได้เสีย อยากจะมาหาท่าน พระผู้เป็นเจ้า โดยมีกิจธุระอันสำคัญ หมูเทพดาก็เข้าไปบอกแก่ท่านโจซือแล้ว ท่านก็ออกมาเชิญเข้าไปข้างใน แห่งเจียกระทำเคารพแล้ว พูดย่าข้าพเจ้ามี กิจธุระร้อนจึงได้มาหาท่านโจซือ ท่านบูติงชั่วถามว่ามีธุระร้อนอย่างไร แห่งเจียจึง ยกเรื่องอั้งไปปีศาจขึ้นเล่าให้ท่านฟังทุกประการ ทั้งบอกว่าข้าพเจ้าก็สิ้นปัญญา จึง ได้มาราบเท้าท่านโจซือได้โปรดช่วยสักครั้งหนึ่งเถิด

จินบูโจซือได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า เมื่อครั้งก่อนข้าพเจ้าได้รับอำนาจตำแหน่งจินบู ได้กำจัดพวกปีศาจยักษ์ร้ายทั้งหลาย เพราะมีรับสั่งของเจ็กเซียงฮ่องเต้ ต่อภายหลังรับตำแหน่งเจ้าล้วยสินเจียงคอยกำจัดหมูสัตว์ร้ายนาคร้ายทั้งหลาย ฝ่ายทิศ บูรพาและอุดร เพราะได้รับอำนาจของท่านงวนไชยทีจุน บัดนี้รับที่บูติงชั่วที่ซมพู ทวิปและอุดรทวิปทั้งสองนี้ ผีปีศาจมารยักษ์ร้ายก็สงบเงียบแล้วเวลานี้ท่านได้เสีย มาเชิญข้าพเจ้า ชัดด้วยเจ็กเซียงฮ่องเต้มีรับสั่ง ไม่อาจลุลอำนาจได้ ข้าพเจ้าเห็น แก่ได้เสียแต่จะไม่เป็นที่พอใจของท่านผู้อื่น ข้าพเจ้าตรองเห็นว่าทางไซที่ หากจะมีมารร้ายก็ไม่สู้จะรุนแรงนักข้าพเจ้าจะให้นายทหารทั้งสอง คือกุเจียงกุน จิวเจียงกุน กับหมูนาคทั้งห้าไปช่วยเป็นกำลังได้เสีย กำจัดพวกปีศาจเหล่านั้นคงจะเสร็จธุระ ก็จะช่วยอาจารย์ของท่านให้พ้นภัยไปได้

แห่งเจียได้ฟังโจซือพูดดังนั้น กราบเคารพขอบคุณแล้วก็มาพร้อมด้วยกุเจียง จิวเจียงกุนสองนายทหารกับหมูนาคทั้งหลาย กับหมู่พลทหารที่แข็งแรงยกกลงไป

ยังวัดเขี้ยวลุยอิมยี่ ครั้นถึงก็ตรงมายังประตูวัดร้องทำรบ ปิศาจอ้งไปประชุมบว
 พุดว่า เหงเจียสองวันแล้วไม่เห็นมา ไม่รู้ว่าจะไปหาพลทหารที่ไหน พุดยังไม่ทัน
 จะขาดคำลงพวกปิศาจก็เข้ามาบอกว่า เหงเจียไปพาพวกเต่างูขนาดที่โหนดมาทำรบ
 อยู่ที่หน้าประตู อ้อไปได้อ่องได้ฟังดังนั้น ก็แต่งตัวสวมเกราะถือปายเหล็กพาพวก
 บรืวารออกมาจากประตูร้องถามว่า เขี้ยวพวกเทพอาภักษ์รักษาถนนอาจสามารถมา
 ที่เราทำไม เจ้าเล้งนาคทั้งห้ากับภูจั่วสองทหารร้องตวาดว่าอ้ายมารร้าย มึงอย่า
 ดูถูกเราคือเป็นทหารอยู่ที่เขาภูตึงชิวตำหนักตัยอ้วเกง ท่านฮุ่นหงวนกำจู้ตัวหม้อ
 ที่จุนเพราะท่านได้เขี้ยวไปหาท่านจึงใช้ให้พวกเรามาจับเจ้า มึงจงเร่งส่งพระดังซิม
 จ้งโดยเร็ว และหมู่ดาวเทพดาทั้งหลายจะยกชีวิตให้เจ้า มีดงั้นตัวของเจ้าก็จะ
 ต้องละเหยียดเป็นละของผง สำนักก็จะเป็นเต่าไฟไปทั้งสิ้น อ้อไปได้อ่องดังนั้นก็โกรธ
 ร้องดำวว่าอ้ายพวกสัตว์มึงจะมีฤทธิ์นาภาพสักเพียงใดจึงได้มาพุดอ้อวอดดั่งนี้ ถ้า
 ตีจริงแล้วจงมาลองปายดูสักที พุดดั่งนั้นแล้วอ้อไปก็กระโจมตี เจ้าเล้งนาคทั้งห้า
 ก็บันดาลทำให้มีดฟ้าม้วนฝน ภูเจียงกุน จั่วเจียงกุนทหารทั้งสองก็บันดาลทำเป็น
 ดินทรายขัดสาด ต่างก็ถืออาวุธหอกดาบเข้ารัดมรบ เหงเจียก็ถือกระบองเข้า
 ตีชนาบหลังประมาณได้ครึ่งชั่วโมง

ฝ่ายปิศาจอ้งไปก็แก่งออกจากเอดือออยู่กับมือ เหงเจียแลเห็นก็ร้องบอกว่า
 พวกเราคอยระวังให้ดี พวกนั้นก็มิได้รู้ว่าเหตุอะไรต่างก็ละมือรอรบอยู่ อ้อไปก็จับ
 กุขว้างไปเหงเจียก็ป้าฎิหารยขึ้นไปอยู่บนเมฆเสียได้ กุขนั้นก็รวบเอาเจ้าเล้งและภู
 เจียงกุนจั่วเจียงกุนนายไพร่เข้าในถุ้งทั้งสิ้น อ้อไปปิศาจมีชัยชนะแล้วก็พาบรืวาร
 กลับเข้าวัด จึงเอาเชือกมามัดไว้ทุกคนแล้วให้เอาไปวางไว้ในหลุมดิน

ฝ่ายเหงเจียเมื่อเห็นปิศาจกลับไปแล้ว ก็ลงยังยอดเขานั่งพักสิ้นปัญญาสิ้นสติ
 ผลอตตัวก็หลับตาจุนอนหลับ ได้ยินเสียงแว่วที่ภูมีคนมาร้องเรียกว่า ได้เขี้ยวอย่า
 นอนหลับ จงรีบไปช่วยชีวิตอาจารย์สักประเดี่ยวกก็จะได้รอด เหงเจียลึ้มตามุดลุก
 ขึ้นเห็นเจ้าประจำวันคือเซ่างง เหงเจียตวาดว่าตัวเจ้าเมื่อแรกไปอยู่ที่ไหนจึงไม่มา
 ช้แจง ไว้วันนี้จึงมากระทำให้เรตดใจ เจ้าเซ่างงตกใจก็ค้ำนบพุดว่า ข้าพเจ้ารับ
 คำสั่งพระโพธิสัตว์คอยรักษาพระอยู่ข้างเคียงทุกเวลาไม่อาจห่างได้จึงมิได้มาหา
 ได้เขี้ยว ข้าพเจ้าเห็นได้เขี้ยวเสียไปสองวันไม่ได้ข่าวคราว มาวันนี้พวกปิศาจจับพวก
 เจ้าเล้งและภูเจียงกุน จั่วเจียงกุนมาก็รู้ได้ว่าได้เขี้ยวไปหามา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 มาเที่ยวค้นหาได้เขี้ยว ขอได้เขี้ยวอย่าเห็นแก่ความยากลำบากเหน็ดเหนื่อยเลย จง
 รีบไปหามาช่วยอาจารย์เถิด เหงเจียได้ฟังดังนั้นก็ร้องให้พุดแก่เจ้าเซ่างงว่าข้าพเจ้า
 จะไปสววรรค์ก็มีความละอาย จะไปหาพระโพธิสัตว์ก็เป็นที่ยาเกรงจะไปหาพระ
 ญูโลกก็เป็นที่ยำราญ ที่ปิศาจฟังจับไปนั้นคือคนของท่านจินจูจื่อให้มาช่วย บัดนี้

เราก็สิ้นแห่งที่จะไปหาใครได้อีก

เจ้าเซ่างงพูดว่าท่านได้เขียนยาเป็นทุกซ์ ข้าพเจ้านึกได้มีอยู่แห่งหนึ่งเข้มแข็ง หากไปเชิญมาคงจะกำจัดได้เป็นแน่ คือที่ตำบลเขาบูตึงซัวซมพูทวีปมีพวกทหารที่เข้มแข็งนั้น อยู่ในซมพูทวีปเหมือนกันแต่ที่ตำบลเขากันท่ายซัวเมืองปินเซีย มีพระอาจารย์ก๊กซือโพธิสัตว์มีอภินิหารฤทธาอาณุภาพมาก เธอมีสานุศิษย์คนหนึ่ง นามเรียกว่าเจียงไห้จื่อและมีเจ้าทั้งสี่เมื่อก่อนเคยกำจัดปราบนางจียีบีเนี่ยเนี่ย หากท่านได้เขียนไปเชิญแม้เธอยอมมากก็จะจับปีศาจได้อาจารย์ก็จะรอดพ้นจากที่ทุกซ์ได้ เห่งเจียได้ฟังดังนั้นก็ตืจึ่งพูดว่าถ้าดังนั้นเจ้าเซ่างงจงกลับไปรักษาอาจารย์ไว้ ข้าพเจ้าจะไปเชิญมาแล้วเห่งเจียก็เหาะไปยังเขากันท่ายซัวเหาะข้ามแม่น้ำมาถึงเมืองปินเซียก็กัไปยังวัดต้ายเซียเสียนยี่เดินเข้าไปในประตูชั้นนอก พิจารณาดูโบสถ์ อารามกุฎีวิหารงามสะอาดมีพระเจดีย์ระยักระย้า เห่งเจียเดินพลางแลดูพลางเข้าประตูชั้นที่สอง

ฝ่ายท่านก๊กซือโพธิสัตว์ล่วงรู้ก่อน จึงให้เจียงไห้จื่อออกไปรับยั้งประตูต่างกั คำนับกันแล้ว เห่งเจียก็เข้าไปกระทำความเคารพท่านก๊กซือโพธิสัตว์แล้วพูดว่า บัดนี้ข้าพเจ้าไม่มีที่พึ่งที่อาศัยแล้ว จึงได้มาเชิญพระโพธิสัตว์ไปแผ่อ่านาจอภินิหาร ให้เจ้าเจียงกุนที่ปราบนางเนี่ยเนี่ยนั้นไปช่วยอาจารย์ข้าพเจ้าให้พ้นภัยสักครั้งหนึ่ง พอได้ไปอาราธนาพระธรรม ฦ ประเทศไซที่ ไปประดิษฐ์ฐาน ฦ ประเทศทิศ ตะวันออกเพื่อสุขประโยชน์แก่ประชุมชนสิ้นกาลนาน

ฝ่ายท่านก๊กซือโพธิสัตว์เมื่อได้ฟังเห่งเจียดังนั้นจึงตอบว่า ซึ่งธุระของเห่งเจียมา ในเวลาวันนี้ ก็นับว่าเป็นทางในการบำรุงพระพุทธศาสนายอมเป็นนิสัยอันใหญ่ยิ่ง ควรอดตมภาพจะไปเองแต่ขัดด้วยฤดูนี้น้ำฝนจะท่วมใหญ่พึ่งจะเกิดน้ำใหม่ ๆ ท่านได้เขียนมาเชิญไปไกลมาก วิตกข้างหลังจะเกิดขึ้นก็จะเป็นภัยใหญ่จะมีผู้ใดคุ้มได้ อาตมาจะให้ศิษย์ไปช่วยปราบปีศาจให้สำเร็จการ เห่งเจียได้ฟังดังนั้นก็กระทำความเคารพ แล้วพร้อมด้วยเจียงไห้จื่อกับเจ้าเจียงกุนทั้งสี่ เหาะมายังวัดเซียล้วยอิมยี่ ครั่งถึง ไ้จื่อถือทวนเจียงกุนทั้งสี่ถือพลองเหล็กสมทบกันกับเห่งเจีย มายังประตูร้องทัก ปีศาจอั้งไบ้ให้ออกรบ พวกปีศาจบจิวารวี่งเข้าไปบอกนาย ปีศาจอั้งไบ้ก็พาพวก ออกมานอกประตูให้ออกก็ก้อง แล้วร้องดาเห่งเจียว่า อ้ายซาตลิ่งมิ่งไปพาใครมา อีกเล่าอั้งไบ้พูดยังไม่ทันขาดคำ เจียงไห้จื่อก็ขยิบตาให้เจ้าเจียงกุนทั้งสี่ร้องด่าว่า อ้ายปีศาจมารร้ายมิ่งไม่รู้จักหรือ เราคือสานุศิษย์ของท่านก๊กซือโพธิสัตว์อยู่วัด เสียนช่งเซียนยี่ ให้พวกเรายกมาจับเจ้าไม่รู้ดอกหรือ

อั้งไบ้ได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า เจ้าทารกเล็ก ๆ จะมาอดฤทธิแก่ใคร อยู่รักษาหน้าร้ายที่ลำแม่น้ำฮ้วยฮ้อนันก็ดีแล้ว ทำไมจึงไปพึ่งอ้ายเห่งเจียข้ามน้ำ

ข้ามทะเลเอาชีวิตมาทิ้งเสีย เจียงไค้จื่อได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธ ยกทวนไปแทง ต่อนหน้าปิศาจ เจ้าเจียงกุนทั้งสี่ก็เข้าระดมฟันฟาด หेंงเจียตรงเข้าไปเอากระบอง เหล็กตีอั้งไปก็มีได้หัวนหวาด แกว่งป้ายเข้ารับรับสัประยุทธ์ซุลมุนเป็นตะลุมบอน ยังไม่แพ้ชนะกัน อั้งไปก็ถอดถุงออกจากเอว หेंงเจียเห็นแล้วก็ร้องบอกว่า พวก เราะระวังให้ตี ให้อัจกับเจียงกุนทั้งสี่ก็ไม่รู้ว่าจะระวังอะไร

ฝ่ายปิศาจเอาถุงแกว่งแล้วก็ขว้างไป ถุงนั้นก็รวบเอาเจียงกุนทั้งสี่กับให้อัจ เข้าอยู่ในนั้นทั้งสิ้น หेंงเจียคอยระวังอยู่เหาะหนีไปได้ ฝ่ายอั้งไปมีชัยชนะแล้วก็ พาบวิวารกลับเข้าวัด แล้วเอาเชือกมัดทุกคนไปใส่หลุมดินปิดไว้ ฝ่ายหेंงเจียก็ลดลง ยังขายเขายืนร้องไห้แต่ผู้เดียว โดยความโหมมนัสน้อยใจ แลไปข้างตะวันออกเฉียงใต้ เห็นม้วนเมฆมีสีแดงตกที่ยอดเขา มีดอกไม้โปรยลงมาเป็นท่าฝน มีเสียงร้องเรียก ว่าซึ่งหงอคง รู้จักเราหรือไม่

หेंงเจียแลไปก็เห็นคือพระศรีอารียเมตตรัยจี้อ หेंงเจียเห็นแน่แล้วก็เข้ามา ทำความเคารพคุกเขาลงกับพื้นถามว่า พระผู้เป็นเจ้าของจะไปแห่งใด ข้าพเจ้าไม่ทัน หลีกขอได้โปรดอนุญาตให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด พระศรีอารียเมตตรัยจึงตรัสว่า อาตมาตั้งใจมาที่วัดเขี้ยวลุยอิมยี่ ประสงค์ด้วยปิศาจร้าย หेंงเจียว่าขอพระเป็น เจ้าได้โปรดปิศาจร้ายนั้นอยู่ที่ไหน มันมีถุงนั้นคือของวิเศษอันใด ขอพระองค์ได้ โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบด้วย

พระศรีอารียเมตตรัยจึงตรัสว่า ปิศาจนั้นคือเป็นพนักงานตีระฆังของอาตมภาพ คืออั้งไปให้อัจ เมื่อวันเดือนห้าขึ้นสามค่ำ อาตมภาพไปที่ประชุมหงวนสยที่จุน ให้เฝ้าตำหนักมันลักถุงวิเศษนั้นหนีมาแปลงทำเป็นพระพุทธเจ้า อันถุงนั้นคือได้ ล้อมฟ้า อีกชื่อหนึ่งเรียกว่าพิฆมนุชยี่ได้ ที่ป้ายมันถือนั้นคือไม้เคาะระฆัง หेंงเจีย ได้ฟังดังนั้นก็จึงพูดว่า อ้อนี่คือसानุศิษย์ของท่านหนีมา ทำเป็นบ้าหลังว่าเป็นพระ พุทธเจ้า และทำร้ายข้าพเจ้าได้ความเดือดร้อน โทษนี้ก็ไม่พ้นผู้เลี้ยงดู เพราะปล่อยให้ เกี่ยวกระทำความเดือดร้อนให้แก่คนทั้งหลาย

พระศรีอารียเมตตรัยตรัสว่า คือไม่ดูแลจึงให้คนมีคำพูดได้อาจารย์กับศิษย์พวกท่าน ยังไม่สิ้นเคราะห์ร้าย เพราะฉะนั้นจึงบังเอิญให้ของร้ายลงมาเป็นพระเจ้า บัดนี้ อาตมภาพจะมาช่วยจับเอาไปเสียให้พ้น หेंงเจียพูดว่าปิศาจมันมีฤทธิ์อาณภาพ กว้างใหญ่ พระผู้เป็นเจ้าของไม่มีเครื่องมือสิ่งใดมาจะเอาอันใดต่อสู้แก่มันจึงจะจับมัน ได้ พระศรีอารียเมตตรัยตรัสว่า อาตมภาพจะอยู่ที่ชายเขานี้แปลงกายเป็นคนปลุก แดงให้หेंงเจียไปล่อชวนรบ ให้มันไล่ตามมา จงทำเป็นเพ้อยาอาชนะ แม้มัน ไหล่มาจนถึงไร้แดงแล้วมันคงจะกินแดง อาตมภาพก็จะเอาแดงผลนั้นให้มัน ถ้า มันกินเข้าไปในท้องแล้ว หेंงเจียจะทำอย่างไรแก่มันก็ตามแต่ใจ เมื่ออาตมภาพ

ได้ของวิเศษคืนแล้ว จึงค่อยผ่อนผันให้แก่มัน

เหิงเจียได้ฟังพระศรีอารียัตริศดังนั้น จึงพูดว่าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคิดอุบายอย่างนี้ดี ชอบแล้ว ถ้าหากมันไม่ตามมาจะทำประการใด พระศรีอารียเมตตรัยหัวเราะแล้ว พูดว่าท่านจงส่งมือมานี้ เหิงเจียก็ส่งมือซ้ายมาให้พระศรีอารีย พระศรีอารียเอานิ้วชี้มือขวาอมเข้าไปในปาก เอาน้ำลายกายสิทธิ์ออกเขียนในฝ่ามือเหิงเจีย เป็นอักขระตัวหนึ่งคือตัว (คุ้ม) แล้วส่งเหิงเจียว่าให้เอาตบบนศีรษะ เมื่อเข้ารบกับมัน ก็จะไล่ตามมาเอง เหิงเจียครั้นได้ฟังพระศรีอารียแนะนำสั่งสอนให้ดังนั้นแล้ว สองมือก็แกว่งกระบองวิ่งไปยิงประตูด ร้องทำให้ปีศาจออกมารบว่า ปีศาจอึ้งไ้ไปของเอ็งมาอีกแล้ว เอ็งจงเร่งออกมารบให้แพ้อะชนะกันเถิด

ฝ่ายปีศาจอึ้งไ้เมื่อได้ยินเหิงเจียมาร้องทำทายเป็นดั่งนั้นก็จัดแจงแต่งตัวมือถือป้ายเดินมานอกประตูดร้องถามว่า ซึ่งหงอคงสิ้นความฝ่าฝืนแล้วหรือ เหิงเจียดำว้าอำยมารร้าย เหตุใดจึงจะได้สิ้นความฝ่าฝืน ปีศาจอึ้งไ้พูดว่า เราเห็นเจ้ามาแต่คนเดียว ชะรอยจะไม่มีใครมาด้วยได้แล้ว จึงได้อุตสาหะมาต่อสู้อันผู้เดียวดังนี้ หากเราจับได้เจ้าจะได้ใครมาแก้ไขให้เจ้าเล่า เหิงเจียดำว้าอำยมารร้ายมึงอย่ากำเริบ มึงยังไม่รู้จักความตายว่าจะมาถึงตัวมึงเข้าเมื่อไร เอ็งอย่าพูดให้มากไป จงมาลองตีกระบองของเราดูสักทีหนึ่งว่าจะมีรสชาติเป็นประการใด ว่าแล้วก็ต่างตนเข้าสู่ต่อกัน เหิงเจียก็เอามือที่เขียนอักขระตัว (คุ้ม) ตบบนศีรษะที่หนึ่งแล้วก็เข้ารบรุกบุกบัน อึ้งไ้ถูกจ้งจ้งคุ้มกันก็มิได้คิดจะถอยหนี ฤกษ์วิเศษก็มีได้นี้ก็จะขวาง มัวแต่ตั้งใจไล่ รุกรุกเหิงเจียมาจนถึงชายเขา เหิงเจียเห็นไรแดงก็หายตัวมุดเข้าไปในไรแดง แปลงกายเป็นผลแดงโมลูกผลหนึ่ง ปีศาจไล่มาก็ยังตัวค้นหามิได้เห็นเหิงเจีย จึงไปค้นหาในกระท่อมน้อย ถามว่านี่แดงของใครปลูก

พระศรีอารียอยู่ในกระท่อมแปลงเป็นตาแก่คนหนึ่งเดินออกมาบอกว่าแดงของข้าพเจ้าปลูกเอง อึ้งไ้จึงพูดว่าขอให้สักผลหนึ่งกินแก้อยากน้ำจะได้หรือไม่ ตาแก่แปลงก็ไปเก็บเอาผลแดงที่เหิงเจียแปลงนั้นมาส่งให้ ปีศาจก็รับผลแดงนั้นมาอำปากกลืนลงไปในห้อง เหิงเจียเมื่อลงไปในห้องได้แล้ว ก็กระทำอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ คือ ตีบและบิดหยิกทิ้งกระท่อมให้สาหัส

ฝ่ายปีศาจอึ้งไ้ได้ความเจ็บปวดสาหัสสุดสิ้นสติกำลังที่ะทนต์หนานก็ล้มลุกอยู่ ที่ไรแดง ดันรณจนแผ่นดินราบไปราวกับหน้ากลอง ปากก็ร้องว่าท่านผู้ใดจงมาช่วย ข้าพเจ้าด้วยเถิด จึงพระศรีอารียเมตตรัยก็กลายกลับเป็นรูปเดิม หัวเราะแล้วพูดว่าอำยสัตว์ตะบาศปึงจำได้ว่าเราคือใครอึ้งไ้บังเยหน้าขึ้นดูเห็นแล้วก็จำได้ จึงคุกเข่าลงกับพื้นแล้วพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้โปรดยกโทษไว้ชีวิตให้ข้าพเจ้าเกิดภายหลังไม้อาจกระทำต่อไปอีกแล้ว พระศรีอารียจึงแก้เอาถั่วเคียวกับป้ายนั้นออกแล้ว

จึงเรียกเห้งเจียให้ออกมา แล้วว่าจงเห็นแก่อาตมภาพเถิด

ฝ่ายเห้งเจียมีความแค้นมากก็แกลังกระทำอาละวาด กระทุ้งกระแทกปีศาจ เจ็บปวดเหลือที่จะทนได้ก็ลี้กลิ้งเกลือกไปมา พระศรีอาริย์มีความเมตตาจึงร้องขอโทษเห้งเจียว่าอย่าทำให้มันได้รับความลำบากเลย ด้วยมันสารภาพรับผิดแล้ว เห้งเจียจึงว่าถ้าดั่งนั้นก็ให้มันอ้าปากออกเถิด ข้าพเจ้าจะได้ออกไป ปีศาจจึงอ้าปาก ออกเห้งเจียก็กระโดดออกมาจากปากกลายเป็นรูปเดิมเงือกกระบอกจะตีปีศาจ พระศรีอาริย์ก็เรียกปีศาจเข้าดูเสียก่อนแล้วเอามาผูกไว้กับบันได มือก็ถือป้ายดำว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานยังฉาบมันเอาไปไว้ที่ไหนปีศาจอยู่ในถุงร้องบอกว่าฉาบน้ำนั้นเห้งเจียทุบเสียแตกหมดแล้ว พระศรีอาริย์ว่าฉาบแตกแล้วก็เอาทองมาคืนให้อาตมภาพ ปีศาจบอกว่าทองนั้นเก็บไว้บนหอสูงพระศรีอาริย์จึงเรียกเห้งเจียว่าจงมาไปกับเรา เห้งเจียก็ตามพระศรีอาริย์ไปยังวัดเห็นประตูปิดแน่น พระผู้เป็นเจ้าของก็เอานิ้วมือชี้ที่หนึ่งประตูก็เปิดจึงเดินเข้าไป พวกปีศาจทั้งหลายก็รู้ว่านายของตัวเองต้องถูกจับก็ขยับจะหนี เห้งเจียเอากระบองตีตายเสียทั้งสิ้น

ฝ่ายพระศรีอาริย์ครั้งเก็บได้ฉาบแตกแล้ว ก็พาที่หนึ่งฉาบแตกก็รวมเข้าติดกันเป็นฉาบดีไปตามเดิม แล้วเสด็จปาฏิหาริย์กลับไปยังสถานที่เดิม เห้งเจียก็เข้าไปแก่พระอาจารย์และหมู่เทพบุตรลักเตงลักกะและหมู่ดาวทั้งหลายกับภูजूเวียง กุณเจ้าเล้งทั้งห้า กับเจียงไต้จือกับเจียงกุนทั้งสี่และเปี้ยก่ายซิวเจ๋งออกแล้ว ก็พากันออกมาข้างหอหน้า พระถังซำจั๋งก็หันหน้หันมัสการไปยังอากาศคำนับขอบคุณท่านที่ได้มาช่วย เห้งเจียก็คำนับส่งเทพบุตรและเทพารักษ์ และดาวทั้งหลายก็คำนับลากลับไปยังสถานที่เดิม

ฝ่ายอาจารย์กับศิษย์พักอยู่ครึ่งวันแล้วก็พากันออกเดิน เห้งเจียก็เอาไฟเผาห้องหอเหล่านั้นเสียทั้งสิ้น ตั้งหน้าหมายปร่าจันทิศมาประมาณสักเดือนเศษ เวลานั้นฤดูเดือนสามเดือนสี่ กำลังดอกไม้จะบาน พระถังซำจั๋งซักม้าหยุดแล้วถามศิษย์ว่าเวลานี้ก็เป็นเวลาจวนจะค่ำอยู่แล้ว เราควรจะหาที่พักนอนสักคืนหนึ่ง เห้งเจียพูดว่าเดินไปข้างหน้าอีกสักหน่อยก็คงจะมีที่พักบ้าง เดินพลางพูดกันพลางมาตามทาง แลไปข้างหน้าเห็นมีหมู่บ้านไม่สู้ไกลนัก เห้งเจียพูดว่าดีแล้วที่นั่นมีบ้านคนอยู่มิใช่หรือ เราแวะเข้าไปอาศัยที่นั่นเห็นจะดี พูดแล้วก็พากันเข้าไป ครั้นเข้ามาถึงพระถังซำจั๋งก็ลงจากม้า เดินเข้าไปยังประตูนอกรั้ว เห็นประตูปิดอยู่จึงเอามือเคาะประตูร้องเรียกก็เห็นผู้เฒ่าคนหนึ่งถือไม้เท้าเดินออกมาเปิดประตู ถามว่าใครมาแต่ไหนมีธุระอะไรหรือจึงมาเรียก

พระถังซำจั๋งย่อตัวแล้วตอบว่า อาตมภาพมาจากเมืองใต้ถึงถือรับสั่งพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ เพื่อจะไปเชิญพระไตรปิฎกยังมณฑลประเทศบัดนี้มาถึงตำบลนี้

ก็พอเป็นเวลาจะพลบค่ำ แวะเข้ามาเพื่อจะขออาศัยพักนอนค้างสักคืนหนึ่ง ขอ
 ได้มีความกรุณารุ่งเช้าก็จะลาท่านไป ตาเต๋าตอบว่าท่านอาจารย์จะไปไซที่นั่น เห็น
 จะไปไม่ได้ ที่เขตนี้นี้เรียกว่าเขี้ยวไซที่ ไซที่นั่นไปยากนักหนทางก็ไกลลำบากที่สุด
 ตาเต๋าเอามือชี้บอกที่ตั้งแต่บ้านข้าพเจ้าไปไซที่นั่นประมาณทางไกลสักสามสิบ
 โยชน์เศษ มีทางภูเขาที่เขาเรียกว่าเขาลูกพลับ นามเรียกว่าขีดเจียดชิวที่เขามันมี
 ระยะเวลาแปดร้อยโยชน์จึงจะสุดทางได้ ทิวทั้งเขามีแต่ลูกพลับทั้งนั้นแต่ผู้คนมีน้อย
 ที่ภูเขานี้ตั้งแต่เดิมมาไม่มีใครเดิน ถ้าถึงฤดูฝนลูกพลับสุกหล่นลงเต็มเขาปิด
 หนทางเดินเสีย ไม่มีใครจะเดินได้ครั้นผลพลับถูกน้ำค้างและฝนก็เน่าเหม็นเปื้อน
 เปรอะ คำชาวบ้านปากตลาดพูดกันว่าทางอุจจาระ พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นจิตใจ
 ไม่สบาย เหง้าเจียดไม่ได้ก็ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า ตาเต๋าแกทำไมจึงไม่เข้าใจ
 การดังนั้น พวกข้าพเจ้าจะมาอาศัยพักนอน ทำไมจึงชักนินายพูดหลอกให้คน
 กลัวดังนั้น เหมือนแกล้งพูดจะมีให้อาศัยแล้วถ้าเช่นนั้นพวกข้าพเจ้าจะอาศัยนอน
 อยู่ใต้ต้นไม้ก็ได้ ทำไมจึงกันห้ากันหกดังนี้เล่าตาเต๋าได้ยินดังนั้น แลไปก็เห็นรูป
 ร่างเหง้าเจียดหายบาคายน่าเกลียดน่ากลัว จึงแข็งใจร้องทวาดด้วยเสียงอันดังคำหนึ่ง
 ยกไม้เท้าชี้หน้าว่าเจ้าเป็นคนมีโรคผีสิงไม่รู้จักฟ้าต่ำดินสูง ยืนปากออกมาพูดเสียด
 สีเราะคนแก่ เหง้าเจียดหัวเราะแล้วพูดว่า ท่านมีแต่ตาเนื้อไม่มีแก้วตาปัญญาจักรู
 ไม่รู้จักพิจารณา แม้ว่รูปร่างข้าพเจ้าหายบาคายก็จริง แต่มีฝีมือและความรู้ฤทธิ์
 เดชปราบภูตผีปีศาจยักษ์มารได้

ตาเต๋าได้ฟังเหง้าเจียดพูดดังนั้น ก็คอยหาความโกรธจึงเชิญให้เข้าไปข้างในบ้าน
 อาจารย์กับศิษย์ก็พากันตามตาเต๋าเข้าไป ตาเต๋าก็เชิญให้นั่งที่อันสมควรแล้ว จึง
 ให้น้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยงตาเต๋าเอาใจจงรักภักดี ปิยก่ายมีความสงสัยจึงถาม
 เหง้าเจียดว่าตาเต๋าเมื่อแรกอุธธาศัยจะไม่พอใจให้เราอาศัย มาบัดนี้ดูเอาใจใส่มาก
 จะมีเหตุอย่างไรที่ทราบหรือไม่ เหง้าเจียดตอบว่าคงจะมีเหตุสักอย่างหนึ่ง จะลองถาม
 ดูก็คงจะรู้ได้ สักประเดี๋ยวก็พลบค่ำตาเต๋าเรียกให้ந்துใช้ตามไฟแล้ว เหง้าเจียดจึงถาม
 ตาเต๋าว่าท่านตาเต๋าอะไร ตาเต๋าตอบว่าข้าพเจ้าแซ่ลี่ เหง้าเจียดถามว่าที่ตำบลนี้
 ชาวบ้านนี้เห็นจะแซ่ลี่ทั้งนั้นหรือ และชื่อตำบลบ้านลี้จริงดอกกระมังตาเต๋าตอบ
 ว่าไม่ใช่ ตำบลบ้านนี้เรียกว่าบ้านท้อลือจึงรวมเรือนมีห้าร้อยหลังคามืออยู่มาก แซ่
 อื่นก็มีมากแซ่ลี้นั้นมีแต่บ้านข้าพเจ้า เหง้าเจียดถามว่าท่านตาเห็นเอาใจใส่พวกข้าพ-
 เจ้ามากนัก ไม่ทราบว่าเป็นใจท่านจะมีความเห็นอย่างไรจึงได้จงรักภักดีอย่างนี้

ตาเต๋าย่อตัวแล้วพูดว่า เมื่อกี้ข้าพเจ้าได้ยินท่านพูดว่า มีฝีมือปราบปีศาจ
 ยักษ์มารร้ายได้ด้วยในแถบตำบลบ้านนี้ มีปีศาจร้ายหากท่านช่วยกำจัดจับได้ พวก
 ข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีรางวัลตอบแทนให้ถึงขนาด เหง้าเจียดได้ฟังตาเต๋าสั่งพูดดังนั้น

ก็ยกมือขึ้นขอรับคำกระทำให้แต่ไปยก่ายพูดว่าตาเฒ่าคนนี้นั้นจะให้ร้ายแก่เรา ให้จับยักษ์มารอะไรที่ไหน แม้ว่าเป็นปู่ยาตายายวงศ์ญาติของเราก็ควรอยู่ นี่เธอก็มีไซวงศาตนาญาติอะไรของเราเลย ทำไมพี่เหิงเจี๋ยจึงไปรบกวนรับคำแก่เขาเล่า เหิงเจี๋ยพูดว่าน้องยังไม่เข้าใจตลอด ที่พี่ขอรับอาสานั้นตกลงเอาเป็นแน่ได้ พูดแล้วเหิงเจี๋ยจึงถามตาเฒ่าว่า ที่ตำบลแถบนี้พีเคราะห์ดีก็เป็นสุขดี ผู้คนก็ประชุมกันอยู่มาก ปิตาจร้ายที่ไหนจะอาจเข้ามาได้ ตาเฒ่าบอกแก่เหิงเจี๋ยว่า ข้าพเจ้าไม่ปิดบังอำพรางท่าน ที่ตำบลนี้ก็สุขสำราญมานานแล้ว ต่อมาเมื่อสามปีก่อนนั้น เดือนแปดเกิดลมพายุใหญ่พวกรชาวบ้านกำลังหว่านข้าวกล้า ต่างก็พากันตกใจว่าฟ้าแปรปรวนเสียแล้ว มิได้มีผู้ใคร่รู้สักเหตุผล พอลมข้ามไปแล้วก็มีปิตาจร้ายลงจับวัฏระบือแพะแกะเปิดไก่อของชาวบ้านกินเสียหมดสิ้น และปะพบหญิงก็จับกินเสียทั้งสิ้น แต่ทำร้ายมาตั้งนี้สองปีแล้ว หากว่าท่านมีฝีมือและรู้วิชาอันเชี่ยวชาญ อาจปราบปิตาจนั้นให้สงบได้ ข้าพเจ้าจะรางวัลท่านให้ถึงขนาด

เหิงเจี๋ยว่า อย่างนี้ยากที่จะปราบได้ ไปยก่ายก็พูดว่ายากจริงพวกข้าพเจ้าเป็นคนเดินทาง พักอยู่คืนหนึ่งพอรุ่งแจ้งก็จะไป จะไปคอยจับผีร้ายอะไรที่ไหนได้ ตาเฒ่าว่านี่ท่านเห็นจะเป็นพวกที่หาข้าวกินดอกรมะง เมื่อแรกมาอดว่ามีฝีมือจับผีปิตาจยักษ์มารร้ายได้ ครั้นคาดคั้นจะเอาจริงเข้าก็พูดโกลกลบเกลื่อนว่าจับยาก เหิงเจี๋ยตอบว่าข้าพเจ้าสามารถจะจับได้จริง แต่เกรงว่าพวกชาวบ้านนี้จะไม่พร้อมใจกัน เพราะฉะนั้นจึงว่าจับยาก ตาเฒ่าพูดว่าทำไมจึงรู้ว่าใจคนชาวบ้านนี้จะไม่พร้อมใจกัน เหิงเจี๋ยพูดว่าปิตาจนั้นมารบกวนไม่รู้ว่ามีสาส์นตัวสักเท่าใดแล้ว ข้าพเจ้าคิดดูคนเหล่านั้น ทุก ๆ บ้าน บ้านหนึ่งออกหนึ่งตำลึงรวมห้าร้อยตำลึงหากไม่ไปหาขุนนางมาเป็นพยาน ถ้าจับได้แล้วที่ไหนคนเหล่านั้นจะยอมออกเงิน จะหาได้คิดถึงสามปีที่เป็ทุกข์เดือดร้อนนั้นไม่

ตาเฒ่าได้ฟังเหิงเจี๋ยพูดดังนั้น จึงว่าถ้าจะคิดเอาเงินนั้นอย่าว่าแต่ตำลึงหนึ่งเลย จะเอาบ้านละห้าตำลึงก็ได้ เมื่อปีก่อนก็ได้นิมนต์พระสงฆ์ที่เขาฆ่าตัวมาองค์หนึ่งจับปิตาจก็ไม่สำเร็จ เหิงเจี๋ยถามว่าจับปิตาจนั้นวิธีทำประการใด ตาเฒ่าบอกว่าพระสงฆ์นั้นตั้งพิธีแล้วครอบจักรเข้าจุดรูปเทียนสักการะบูชาสวดมนต์แล้ว เอาระฆังเล็กขึ้นสั่นในเวลากำลังสวดมนต์นั้น ก็ไหวหวั่นถึงปิตาจ เกิดลมพายุใหญ่เมฆหมอกออกมืดท้องฟ้า มาถึงหมู่บ้านนี้ พระสงฆ์สู้รบกับปิตาจเมฆหมอกออกกลุ่ม ครั้นสงบเงียบแล้วพวกข้าพเจ้าออกมาดูก็เห็นพระสงฆ์นอนตายอยู่กับพื้นตัวเนื้อนมดูแดงโมสูกอย่างเดียวกัน เหิงเจี๋ยพูดว่าทำอย่างนี้ให้ป่วยการเปล่า ๆ ตาเฒ่าพูด ว่าเธอมาทั้งชีวิตทำให้พวกข้าพเจ้าเสียการ ต้องช่วยซื้อโลงใส่ศพไปฝังและเอาเงินให้แก่สานุศิษย์ พระสงฆ์นั้น ศิษย์พระสงฆ์ไม่ยอมรับเงินจะฟ้องร้อง

พวกข้าพเจ้า เหนิงเจี๋ยถามว่า ต่อมาภายหลังได้ไปหาผู้ใดมาทำอะไรบ้างอีก หรือเปล่า ตาเต๋าตอบว่า เมื่อก่อนหน้ามานี้ได้ไปหาหมอมอซรวาสดคนหนึ่งมาจับไล่ เหนิงเจี๋ยถามว่าหมอมอซรวาสดนั้น มาทำวิธีขับไล่ประการใด

ตาเต๋าตอบว่า หมอเข้าพิธีร้ายเวทย์ใช้เจ้าใช้ผีถึงปีศาจก็บังเกิดลมพายุใหญ่ ปีศาจก็มา หมอกับปีศาจต่อสู้กันพอเวลาบ่ายก็เห็นท้องฟ้าแจ่มแจ้งสว่างดี พวกข้าพเจ้าก็พากันเที่ยวค้นหาดูก็ได้เห็นหมอนั้นนอนตายอยู่ข้างร่องน้ำ จึงเก็บเอาศพมา พิเคราะห์เหตุเนื่องดูก็ตกในน้ำร้อน เหนิงเจี๋ยได้ฟังตาเต๋าเล่าแล้วก็หัวเราะพูดว่าทำดั่งนั้นก็เสียเวลาทั้งสิ้น ตาเต๋าพูดว่า หมอมาทำดั่งนี้และทั้งเสียชีวิตด้วย พาให้พวกข้าพเจ้ามีความเดือดร้อนต้องเสียเงินไต่บุญไปทุกคนเปล่า ๆ เหนิงเจี๋ยพูดว่าท่านดาอาวิตถก ข้าพเจ้าจะแทนคุณท่านจับปีศาจนั้นให้จงได้ ตาเต๋าพูดว่าแม้ท่านจับปีศาจได้จริงแล้ว ข้าพเจ้าจะไปเชิญผู้ใหญ่บ้านมาทำหนังสือสัญญาให้ไว้แก่ท่าน แม้ว่าท่านจับปีศาจได้แล้ว ก็ตามแต่ท่านจะเอาค่าบำเหน็จรางวัลสักเท่าใด ข้าพเจ้าจะกราบเท้าท่านให้เต็มตามสัญญา สักหนึ่งหนักก็มีให้ขาดได้ หากว่าพลั้งพลาดเสียที่สู้ปีศาจมิได้ อย่าให้มีโทษเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าด้วย ตามแต่บุญกรรมเป็นใหญ่ เหนิงเจี๋ยได้ฟังดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ท่านเคยถูกเขาพาโลหรือจึงได้กลัวไปดั่งนั้น ท่านดาร์บีไปเชิญผู้ใหญ่บ้านมาเถิด ตาเต๋าดิใจให้คนใช้ไปเชิญผู้ใหญ่บ้านมาแปดคน ครั้นผู้ใหญ่บ้านมาพร้อมกันแล้ว ตาเต๋าแช่ลิ้งเล่าเรื่องให้ผู้ใหญ่บ้านฟัง ก็พากันมีความยินดีทุก ๆ คน ผู้ใหญ่บ้านเหล่านั้นถามว่า ท่านผู้ใดจะรับจับปีศาจ เหนิงเจี๋ยว่าข้าพเจ้านี้แหละ ตาเต๋าดูผู้ใหญ่บ้านเหล่านั้นตกใจกลัว พูดว่าเห็นจะไม่พอการ ด้วยปีศาจมีฤทธิ์อาานุภาพมากนัก ทั้งรูปร่างใหญ่โตมีกำลังพล้งมาก ด้วยท่านรูปร่างผอมเล็กนิดหนึ่งเท่านั้น แต่มันจะเคี้ยวก็จะลอดฟันไป จะไปจับมันที่ไหนได้

เหนิงเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า ท่านทั้งหลายดูข้าพเจ้าไม่ถูก แม้ว่าข้าพเจ้ามีรูปร่างเล็กก็จริง แต่ข้าพเจ้ามีความรู้อาจจับปีศาจได้แล้วตาเต๋านั่นเห็นพูดดั่งนั้นก็ตามใจ จึงถามว่าถ้าท่านจับปีศาจได้จะต้องการค่ารางวัลเท่าใด เหนิงเจี๋ยตอบว่าข้าพเจ้าจะเอาอะไรมี ด้วยพวกข้าพเจ้ารักษาแต่กุศลเท่านั้น ไม่ต้องการเงินทองอะไรทั้งสิ้นตาเต๋าดูผู้ใหญ่บ้านทั้งหลายพูดว่า ถ้าท่านไม่เอาเงินแล้วจะมีปวยการเปล่า ๆ หรือ อันพวกข้าพเจ้าทั้งหลายนี้หาเลี้ยงชีพทางไรนา แม้ว่าท่านจับปีศาจได้จริงดั่งว่าแล้ว พวกข้าพเจ้าจะเรียกรายกันออกที่นาพันไร่ ยกให้ท่านอาจารย์กับศิษย์ปลูกสร้างวัดอยู่สวนมนต์ให้ว่าพระนั่งกระทำการมฐานวิปัสสนาตามความประสงค์ จะดีกว่าไปเที่ยวเมืองบน เหนิงเจี๋ยได้ฟังก็หัวเราะพูดว่า อย่างความคิดของท่านก็ไม่เป็นประโยชน์จริง จะต้องเป็นกังวลลำบากเลี้ยงวัวเลี้ยงควาย จะ

หลับนอนและนั่งภาวนาก็จะไม่เป็นปกติ ไม่เห็นว่าเป็นอย่างไรเลย ตาเฒ่าทั้งหลายพูดว่า สิ่งใดก็ไม่ต้องการถ้าตั้งนั้นพวกข้าพเจ้าจะได้อันใดเป็นที่ชอบคุณเล่า

เหิงเจี๋ยชี้แจงว่า พวกข้าพเจ้าเป็นคนถือศีลกินเพลถือเพศเป็นสมณะ ก็ประสงค์ข้าน้ำฝางหนุ่มที่พิศอก้ายแลยาแก้โรคพอข้ามเวลาไปวัน ๆ หนึ่งเท่านั้น ตามที่ท่านผู้เฒ่าได้ต้อนรับเท่านี้ก็พอสมควรอยู่แล้ว พวกผู้เฒ่าพูดว่าอย่างนั้นก็เป็นที่ง่ายแต่ยังไม่ทราบที่ท่านจะทำอย่างไรในการที่จะจับปีศาจนั้น จึงจะได้ตัวมันเล่า เหิงเจี๋ยบอกว่า ถ้ามันมาข้าพเจ้าก็จะจับมันอย่างนั้นไม่ต้องวิตกอะไรเลย ตาเฒ่าพูดว่าปีศาจนั้นมันใหญ่โตเหลือเกิน มันไปมามีพายุใหญ่มีดีฟ้ามีฝน ท่านจะทำอย่างไรจึงจะใกล้มันได้ เหิงเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า หากมันทำเมฆหมอกมีดีฟ้ามีฝนอย่างนั้น เปรียบเหมือนลูกหลานการเล็กน้อย แม้ร่างกายมันจะโตใหญ่อย่างไรก็ไม่ประหลาดอะไรดอก ในขณะที่พูดกันอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงอู ๆ เป็นลมพายุใหญ่พัดมา พวกตาเฒ่าแปดคนนั้น ก็พากันตกใจตัวสั่นไปทุก ๆ คน พูดว่าปากท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์พูดถึงปีศาจ ๆ ก็มาทันที

ตาเฒ่าแซ่ลิ้เปิดประตูชั้นใน พาพวกวงศาตฤาษีเรียกเข้าในห้อง พระถังซัมจั๋งและเฒ่าที่มาแปดคนนั้น ให้เข้าแอบในห้องบอกว่ามีปีศาจมันมาแล้ว โป๊ยก่ายชั่วเจ็งก็พากันตกใจกลัวจะวิ่งเข้าไปในห้อง เหิงเจี๋ยจึงยึดไว้คนละมือ ถามว่าจะพากันวิ่งไปข้างไหน จึงออกไปดูปีศาจกับเราให้รู้ว่าจะปีศาจอะไร เหิงเจี๋ยก็พากันออกไปยืนดูที่นอกชานบ้าน บัดเดี๋ยวก็เกิดลมพัดใหญ่โป๊ยก่ายตกใจกลัว กระโดดลงเอาปากชุกอยู่กับดินแน่นดูดีตาปูชั่วเจ็งก็ยืนตัวสั่นไม่กล้าลืมตา เหิงเจี๋ยยืนคอยแลดูสายลมและปีศาจบัดเดี๋ยวก็เห็นมันลมเข้ามาไปแล้ว ที่บนอากาศมีโคมไฟสว่างสองโคมลอยลิ่ว ๆ มา เหิงเจี๋ยจึงร้องเรียกโป๊ยก่ายกับชั่วเจ็งว่าลมเจี๋ยแล้วจงลุกขึ้นดูอะไรบนอากาศ โป๊ยก่ายกระซอกปากขึ้นจากดิน แหงนขึ้นไปดูบนอากาศก็เห็นโคมไฟคู่หนึ่ง พลิ้วปากพูดว่าดีจริง ชั่วเจ็งว่าเวลานี้ก็เป็นกลางคืนทำไมจึงรู้ได้ว่าดีและร้าย

โป๊ยก่ายพูดว่า โบราณท่านกล่าวไว้ว่า เดินกลางคืนอย่างนี้ถ้ามีโคมก็ยอมเป็นที่เชื่อได้ว่าคนดี ชั่วเจ็งพูดว่าที่พูดผิดไปแล้วนั้นไม่ใช่โคมไฟ เป็นลูกตาของปีศาจมัน โป๊ยก่ายแลไปก็เห็นชัตว้านยันตา ถึงพูดว้านยันตามันเท่านี้ปากมันจะเท่าไหน เหิงเจี๋ยพูดว่าน้องจงคอยรักษาอาจารย์ ที่จะขึ้นไปกำจัดมันเสียเดี๋ยวนี้ว่าแล้วเหิงเจี๋ยก็เหาะขึ้นไปสกัดกลางอากาศ ถือกระบองชี้ไปร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า จงหยุดก่อนเราอยู่นี่

ฝ่ายปีศาจเมื่อแลเห็นเหิงเจี๋ยก็ยังอยู่แหว่งทวนไปมา เหิงเจี๋ยถามว่าเจ้าเป็นปีศาจชนิดใดอยู่ที่ไหน มีประสงค์จะมาทำร้ายเราหรือ ปีศาจก็มีได้ตอบประการใด

แกว่งแต่ทวนคว้างอยู่อย่างนั้น เหง้าเจี้ยถามอีกก็ไม่ตอบว่าอะไร เหง้าเจี้ยยก
 กระบองร้องควาคว่ามีงอยาหนี ฝ่ายปิศาจก็ไม่กลัวควงทวนรอรอบอยู่กลางอากาศ
 ต่างต่อสู้กันไปมาจนเวลายามสาม โป๊ยก่ายชั่วเจ้งยืนดูอยู่หน้าบ้านเห็นแจ่มแจ้ง
 ปิศาจเอาทวนควงรบไม่เป็นท่า เหง้าเจี้ยก็จ้องแต่จะตีที่ศีรษะปิศาจ โป๊ยก่ายจึง
 พุดแก่ชั่วเจ้งว่า น้องจงคอยรักษาอาจารย์ไว้ พี่จะขึ้นไปช่วยรบชนาบซึ่งเอาความ
 ขอบอย่าให้เหง้าเจี้ยเอาได้ พุดแล้วโป๊ยก่ายก็เหาะขึ้นไปยกคราดกระโจมเข้าสับ
 ปิศาจก็เอาทวนแกว่งรับซ้ายรับขวาโดยแคล้วคล่องว่องไวดุจงูขี้แร้งค้อน โป๊ยก่าย
 ชมว่าปิศาจชำนาญในเพลงทวนมาก มิใช่เพลงธรรมดา เรียกว่าด้าอ่อนเพลง
 เหง้าเจี้ยว่าเพลงด้าอ่อนที่โหนดมี โป๊ยก่ายว่าพี่ไม่ดูมันรำทวนรอรอบเราทำไมจึงไม่
 เห็นด้ามทวน มันเอาซ่อนไว้ที่โหนด เหง้าเจี้ยพุดว่าปิศาจนี้มันไม่รู้จักภาษาคน ไอก
 ลิ่นโลโครกของมันเหม็นมากที่สุด มันกลัวเวลากลางวัน แม้ว่าแสงตะวันขึ้นก็จะหนี
 ด้ามมันหนีเราจึงไล่ตามอย่าได้ละปล่อยมัน โป๊ยก่ายพุดว่าเห็นจะดีจริง คิดเห็นดัง
 นั้นแล้วก็เข้ารบอีกพักหนึ่ง เวลาที่สว่างแจ้งปิศาจก็หันกลับจะหนีไปเหง้าเจี้ยโป๊
 ก่ายก็ไล่ติดกระชั้นมา มีความเหม็นเหลือกำลัง คือที่เขาขีดเจี้ยชั่วดงมะพลับ
 โป๊ยก่ายว่ากลิ่นเหมือนกลิ่นคุด หรือจะมีบ้านช่องที่มีเว็จดอกกระมัง จึงได้เหม็น
 เหลือทนดังนี้ เหง้าเจี้ยร้องว่ารีบตามไป

ฝ่ายปิศาจข้ามเขามาแล้วก็กลายเป็นรูปเดิม คือเป็นงูแสงอาทิตย์ โป๊ยก่าย
 พุดว่านี่มันเป็นงู หากว่ามันจะกินคนมันก็ลื่นเข้าไปทั้งตัวทีเดียว แม้สักห้าสิบ
 คนก็ไม่พอจะเต็มท้องมันเหง้าเจี้ยว่าที่มันแกว่งทวนนั้น คือหัวและหางมันเราไล่ไป
 ให้มันจมนมแล้วจึงค่อยตี โป๊ยก่ายก็รีบไล่กระชั้นมาเอาคราดสับ ปิศาจก็มุดเข้า
 ไปในรู ยังเหลือแต่หางอยู่ข้างนอกสักวาหนึ่ง โป๊ยก่ายก็ทั้งคราดตรงเข้าไปสอง
 มือจับยึดหางลากไว้จนสิ้นแรงรั้งไว้ก็ไม่ไหว เหง้าเจี้ยเห็นดังนั้นก็หัวเราะร้องว่า
 ปล่อยมันไปเสียเถิด แล้วจึงค่อยคิดอุบายจับมันจึงจะได้ โป๊ยก่ายรั้งไม่อยู่แล้วก็
 ปล่อยมือ ปิศาจก็เลื้อยเข้าไปสุดตัว โป๊ยก่ายบ่นว่าถ้าไม่ปล่อยข้าพเจ้าก็จะจับ
 ลากออกมาได้เสียแล้ว ที่โหนดมันจะกล้ำกลับออกมาอีกเล่า

เหง้าเจี้ยพุดว่าเราคิดดูตัวมันโตใหญ่ แต่รูมันเล็กคงจะกลับตัวไม่ได้ เห็นจะ
 เลื้อยตรงไปหากจะมีทางออกข้างโน้น โป๊ยก่ายจึงรีบไปสกัดไว้ พี่จะตามเข้าไป
 ในรูไล่ออกไป โป๊ยก่ายก็รีบข้ามโขดไปสกัดทางไว้ แลไปก็เห็นมีรูโป๊ยก่ายก็หยุด
 อยู่ เหง้าเจี้ยก็ไล่ติดตามเข้าไปในรู ปิศาจก็มุดเลื้อยออกทางปล่องข้างหลังเอา
 หางตวัดถูกโป๊ยก่ายหกล้มลง เพราะไม่ทันจะรู้ตัวลุกไม่ขึ้นเหง้าเจี้ยไล่ตามมาเห็น
 แล้วก็ไม่ว่าร้องว่าปิศาจออกมาแล้ว โป๊ยก่ายมุดลุกขึ้นมายกคราดสับซ้ายสับขวา
 เหง้าเจี้ยหัวเราะพุดว่ามันหนีไปเสียนานแล้วจะละเมอหลับอะไรอยู่อีกเล่า

เปี๊ยก่ายแกล้งโถลพูดว่า ข้าพเจ้าสับหนุ้าให้ปีศาจมันกล้ว หั่งเจี๋ยว่าอ้าย หมูเอ็งปล่อยให้มันไปเสี๋ยแล้ว ยังจะมาทำพูดแก้ตัวเร็วเข้าเกิดรีบตามมา สอง คนก็รีบมาพร้อมกันตามไป ช้ามห้วงเขาแลไปข้างหน้าก็เห็นปีศาจขดอยู่เป็นกองใหญ่ อ้าปากยกศิระระขึ้นชูร่อนจะคาบเปี๊ยก่าย เปี๊ยก่ายตกใจกลัวก็ถอยมาอยู่ข้างหลังหั่งเจี๋ย หั่งเจี๋ยก็ตรงเข้าไปใกล้ๆ งูก็ยกคาบหั่งเจี๋ยกลืนเข้าไปในท้อง เปี๊ยก่ายแลเห็นดังนั้นก็หุบศิระระและหุบอกตัวเองร้องว่าพี่หั่งเจี๋ยตายแล้ว

หั่งเจี๋ยอยู่ในท้องปีศาจเอากะระบองตั้งค้ำขึ้น ร้องเรียกเปี๊ยก่ายพูดว่าน้อง อยาโทมนัสเสยที่จะให้มันทำสะพานให้ดู ปีศาจก็ร่นตัวโค้งหลังขึ้นงอวงดูจสายรุ่ง เปี๊ยก่ายพูดว่าเหมือนสะพานก็จริงแต่คนไม่กล้าข้าม หั่งเจี๋ยว่าพี่จะให้มันทำเรือให้ดู หั่งเจี๋ยก็เอากะระบองค้ำวางท้อง ปีศาจก็แผ่ตัวแบนออกหัวหางงอโค้งขึ้นดูจเรือ กัลยา เปี๊ยก่ายว่าเหมือนเรือก็จริง แต่ไม่มีประทุนและหางเสือจะแล่นไปไม่ได้ หั่งเจี๋ยว่าน้องจงหลีกไปให้พ้นพี่จะให้มันทำลมแล่นให้ดู หั่งเจี๋ยก็เอากะระบอง แทะทะลูกกลางสันหลังขึ้นเจ็ดแปดวาดูจเสากระโดง ปีศาจทนเจ็บไม่ได้ก็วิ่งเลื้อยไปโดยเร็วยิ่งกว่าลม ไกลประมาณยี่สิบโยชน์แล้วก็กลับมากทางเก่า ล้มกลิ้งอยู่กับพื้นจะพลิกแพลงก็ได้ก็สิ้นชีวิตในเวลา นั้น เปี๊ยก่ายวิ่งตามมาเอาคราดสับป่นปี หั่งเจี๋ยก็ออกจากท้องเรียกเปี๊ยก่ายว่า อ้ายหมูปีศาจมันตายแล้วจะสับทำไม เปี๊ยก่ายพูดว่าพี่ยังหารู้จักใจข้าพเจ้าไม่ ข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาก็ชอบแต่ตั้งตาย หั่งเจี๋ยเปี๊ยก่ายต่างก็เก็บอาวุธเข้าที่แล้วก็ช่วยกันจับงูลากมายังบ้านท้อล้อจิ่ง

ฝ่ายเตมาแซ่ลี้กับผู้ใหญบ้านทั้งหลาย พุดกับพระดังซิมจั้งว่าศิษย์ของท่านสอง คนนั้นเห็นจะไม่กลับมาแล้ว พระดังซิมจั้งว่าไม่เป็นไรท่านอย่าวิตกเลย พวกเราพากันออกไปคอยดูพุดแล้วก็พากันออกมา แลไปก็เห็นหั่งเจี๋ยกับเปี๊ยก่ายเอะอะ ๆ ลากงูมา คนเหล่านั้นแลเห็นก็พากันดีใจ ในหมู่บ้านนั้นไม่ว่าชายและหญิงผู้ใหญ่ และเด็กต่างพากันมาเคารพและพุดว่า ปีศาจนี้มันอยู่ที่นี้มันได้ฆ่ามนุษย์และสัตว์ เตยรัจจันเสี๋ยมากแล้ว บัดนี้ได้ทั้งท่านทั้งสองกำจัดเสียได้พวกข้าพเจ้าทั้งหลาย จะค่อยมีความสุข พวกชาวบ้านคิดถึงคุณต่างก็นิมนต์ไว้เลี้ยงดูทุกเจ็ดวันแล้ว พระดังซิมจั้งกับศิษย์จึงขอลา พวกชาวบ้านไม่รู้ที่ว่าจะทำประการใดได้ก็ตั้งยอม ให้ไป พวกชาวบ้านเห็นเธอไม่รับบำเหน็จรางวัลเงินทองอะไรสักอย่างหนึ่ง ต่างก็ จัดทำข้าวตุงข้าวตากขนมแห้งและผลไม้มาถวาย ในหมู่บ้านท้อล้อจิ่งนี้มีห้าร้อย หลังต่างก็มาตามส่งทุก ๆ คน เดินมาประมาณชั่วโมงเศษก็มาถึงต้นทางเขาขีด เจียดหัว พระดังซิมจั้งก็ได้กลืนเหม็น และหนทางก็ปิดของเดินจึงเรียกหั่งเจี๋ยถามว่า หนทางเป็นเช่นนี้จะข้ามไปอย่างไรได้ หั่งเจี๋ยกลันใจพุดว่าเห็นจะยากแท้ พระดังซิมจั้งได้ฟังหั่งเจี๋ยบอกว่ายากก็มีความวิตกมีสีหน้าอันเศร้าหมอง

ฝ่ายพวกชาวบ้านที่ตามมาสังเกตเห็นดังนั้น ก็พากันพูดว่าท่านอาจารย์อย่างใด
 วิตกเลย พวกข้าพเจ้ามาส่งท่านจนถึงที่นี่ก็ได้ตั้งใจไว้แล้วว่า สานุศิษย์ใหญ่ของ
 ท่านได้กำจัดปีศาจร้ายให้พวกข้าพเจ้ามีความสุข พวกข้าพเจ้าพร้อมใจกันจะตัด
 เลาะทางอื่นให้ท่านไปจนตลอดแห่งเจียได้ฟังดังนั้นแล้วจึงพูดว่าท่านตาคิดการยัง
 ไม่พอ เมื่อแรกท่านพูดว่าหนทางไกลถึงแปดร้อยโยชน์ พวกท่านก็มีไซเจ้าหรือ
 เทพอารักษ์อะไรกำลังอภินิหารฤทธิ์เดชก็ไม่มี ทำอย่างไรจึงจะสามารถเปิดทาง
 ไปได้แล้ว แม้ว่าพระอาจารย์ข้าพเจ้าจะข้ามไป ต้องพวกข้าพเจ้าออกกำลังตาม
 ทางเก่านี้อันใดด้วยไม่มีผู้จะจัดหาข้าวเลี้ยง ตาเดาว่าท่านพูดอะไรอย่างนั้นเล่า
 ตามแต่ใจท่านจะผันแปรอย่างไร มากน้อยสักก็เวลาพวกข้าพเจ้าจะรับเลี้ยงทั้งสิ้น
 ทำไมท่านต้องวิตกว่าไม่มีคนจะเลี้ยงเล่า แห่งเจียพูดว่าถ้าได้ดังนั้น ท่านจะพา
 กันไปจัดหาข้าวสุกมาสักสองถังและขนมของหวานมาด้วย ข้าพเจ้าจะได้เลี้ยง
 อ้ายปากยาวให้มันกินสักอิมหนึ่ง คือจะให้มันแปลงเป็นหมูใหญ่เปิดทาง ให้
 อาจารย์ขึ้นขี่ม้าพวกข้าพเจ้าจะได้คอยรักษาข้ามไป

เปี้ยกายได้ยินพูดว่าจะให้ทำดังนั้น จึงถามว่าทำไมจึงพากันเอาตัวรอดอยู่
 เปล่าๆ จะให้ข้าพเจ้าทนเหม็นแต่คนเดียวเล่า พระถังซำจั๋งว่าเปี้ยกายหากมืออภินิหาร
 เปิดทางได้จริงดังนั้นแล้ว อาตมาข้ามพ้นไปได้แล้วในครั้งนี้ ความชอบของเปี้ยกาย
 เป็นที่หนึ่ง เปี้ยกายได้ฟังอาจารย์พูดดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า พระอาจารย์อย่า
 ได้มีความวิตกเลย ข้าพเจ้าจะแปลงเป็นสุกรใหญ่เมื่อตัวโตแล้วได้ฟังและกระ
 เพาะก็ใหญ่ตามตัว จะต้องกินให้อิมจึงจะออกแรงทำการได้ พวกชาวบ้านเหล่านี้นั้นพูดว่า
 เรื่องข้าวสุกและของหวานนั้นท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าให้รีบกลับไป
 จัดเตรียมมาให้พร้อมแล้ว สิ่งของที่พวกข้าพเจ้าจัดมาส่งมีอยู่บ้าง เชิญท่าน
 รับประทานก่อนเมื่อขาดเหลือประการใด พวกข้าพเจ้าจะจัดมาให้อีกจงได้

เปี้ยกายดีใจอดเสื่อคาตบั้นเอวแล้วพูดว่า ท่านทั้งหลายอย่าหัวเราะจงดู
 ข้าพเจ้าจะเอาความชอบในทางที่ همینนี้ พูดดังนั้นแล้วก็ร้ายคาถาเอามือเท้าเอว
 ไหวงกายที่หนึ่ง ร่างกายก็กลายเป็นสุกรใหญ่ แห่งเจียเห็นเปี้ยกายแปลงเป็นสุกร
 ใหญ่แล้ว จึงให้พวกชาวบ้านเอาข้าวตุงข้าวตอกและขนมต่าง ๆ มากองวางไว้แห่ง
 หนึ่งแล้ว จึงเรียกเปี้ยกายมากินให้อิมแล้วจะได้ไปขุดเปิดทาง เปี้ยกายก็ข้ามากิน
 แห่งเจียบอกให้ซัวเจ๋งถอดรองเท้าพยุ่งอาจารย์ขึ้นม้า แห่งเจียก็ถอดรองเท้า จึง
 บอกแก่พวกชาวบ้านให้กลับไปอยู่ที่เกิด หากมีจิตศรัทธาก็ให้เอาข้าวมาตามส่ง
 พวกข้าพเจ้าจะได้อาศัยเป็นกำลัง พวกที่มาตามส่งนั้นที่มีม้าลากรีบกลับไปจัดหา
 ข้าวปลาอาหาร ได้แล้วก็รีบเอากลับมาส่ง

ฝ่ายอาจารย์กับสานุศิษย์ก็ออกเดินไปไกลแล้ว พวกชาวบ้านที่มาตามไม่ทัน

ก็รีบตามไปทั้งคืนยังรุ่งต่อเช้าจึงทันกัน จึงร้องเรียกว่าท่านอาจารย์จงหยุดก่อน พวกข้าพเจ้าเอาข้าวมาตามส่ง พระดังซำมจึงมีความชอบคุณยิ่งนักจึงเรียกปิ๊ยกายให้กินอาหารเป็นกำลัง ปิ๊ยกายตั้งหน้าซุดสองวันแล้วโดยเวลาหิว ก็ดีใจมากกินจนสิ้นของก็พ้ออ้อมก็รีบไปซุดอีก ฝ่ายเหง็เจียซัวเจ๋งก็พากันมาขอบคุณชาวบ้าน แล้วก็ต่างคนต่างจากกันไป พวกชาวบ้านท้อลื้อจึงพากันกลับบ้าน

ฝ่ายพระดังซำมจึงกับสานุศิษย์ทั้งสาม เดินมาหลายเวลาก็หลุดออกจากดง ผลมะพลับเนา ต่างก็มีความยินดีรื่นเริงในใจ ก็พากันล้ากลิ้งเนาเหม็นให้สะอาดแล้ว ก็เดินตามทางใหญ่ไปเวลานั้นกำลังฤดูร้อนจัด ต้นสารภีก็ผลิบ้างผลิดอก ออกช่อตูมบาน หอมกลิ่นระรื่นไปตามแนวทาง ครั้นเดินมาพ้นแล้วแลไปข้างหน้า เห็นมีกำแพงเมืองขวางหน้าอยู่ พระดังซำมจึงถามว่าข้างหน้านั้นจะเป็นบ้านเมืองอะไร เหง็เจียว่าอาจารย์ไม่รู้หนังสือหรือ พระดังซำมจึงว่าอาตมาเล่าเรียนมาตั้งแต่เล็กจนใหญ่ สารพัดคำภีร์ธรรมก็ปรุปรองทั้งสิ้น ทำไมเราจะไม่รู้หนังสือเล่า เหง็เจียพูดว่าพระอาจารย์ว่ารู้หนังสือ หนังสือบนเสาธงมีอักษรใหญ่สามตัว ทำไมไม่เห็นหรือ พระดังซำมจึงว่า แต่ป้อมกำแพงยังไม่เห็นชัดเลย เหตุใดจะเห็นหนังสือซึ่งเป็นของเล็กก่อนเล่า เหง็เจียบอกว่าคือ จูจี้ก๊ก อักษรสามตัวนั้นมิใช่หรือ พระดังซำมจึงว่า ถ้าหากว่าเป็นเมืองจูจี้ก๊กก็คงเป็นเมืองที่มีพระเจ้าแผ่นดินปกครอง ควรเราจะเข้าไปเปลี่ยนหนังสือเดินทางเสียก่อนแล้วจึงค่อยไป พุดกันแล้วก็เดินมาประเดี๋ยวหนึ่ง ก็ถึงประตูเมือง พระดังซำมจึงก็ลงจากหลังม้าพากันเดินข้ามสะพาน เข้าไปในประตูเมือง อาจารย์กับสานุศิษย์ก็พากันพิจารณาดูชัยภูมิเมือง เดินมาตามทางใหญ่ เห็นผู้คนเรียบริยพูดจาอ่อนหวานไม่หยาบคาย คล้าย ๆ แก่เมืองไต้ถ้ง สองข้างถนนตั้งร้ายค้าขายมีสิ่งของต่าง ๆ เห็นอาจารย์กับศิษย์เดินมาก็พากันมาดู

พระดังซำมจึงก็สั่งสานุศิษย์ ให้สำรวจกริยาอย่าให้เกิดวุ่นวายได้ ปิ๊ยกายก็ทำตามสั่งเอาปากงอลงแอบไว้กับอก ชัวเจ๋งก็ก้มหน้าเดินไม่แลเหลียว ยิ่งแต่เหง็เจียเดินดูอะไรเล่นตามสบาย พวกชาวเมืองแลเห็นดังนั้นก็พากันหัวเราะ อาจารย์กับศิษย์พากันเดินมาบัดเดียวก็เลี้ยวหัวป้อม แลเข้าไปข้างประตูเห็นมีหนังสือสามตัวคือ ฮ่วยตั้งก๊วนคือที่ประชุมนานาชาติ พระดังซำมจึงว่าเราเข้าไปในที่แห่งนี้ พักเปลี่ยนหนังสือเดินทางแล้วจึงค่อยไป ปิ๊ยกายได้ยินก็ชักปากออกมาทำให้พวกชาวเมืองที่ตามดู ตกใจล้มคว่ำคะมำหายไปเป็นสามสี่สิบคน อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเข้าไปในสำนักฮ่วยตั้งก๊วนนั้น มีขุนนางข้าราชการสองคนรักษากรอยู่ในที่นั้น พระดังซำมจึงเห็นขุนนางทั้งสองกำลังจัดคนใช้ไปทิดเหนื่อทิดใต้ แลเห็นพระดังซำมจึงพากันเดินเข้ามาก็พากันตกใจ จึงถามว่านี่ท่านเป็นคนมาจากประเทศใด และจะไปข้างไหน พระดังซำมจึงย่อตัวแล้วก็ปราศรัยว่า อาตมภาพเป็นชาวเมือง

ได้ดัง มีรับสั่งพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ให้อาตมภาพข้ามไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ณ เมืองซาที้ บัดนี้มาถึงเมืองนี้ จะขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง อาตมภาพกับศิษย์ขออาศัยพักในที่นี้สักวันหนึ่ง พอเปลี่ยนหนังสือได้แล้วก็จะลาไป

ฝ่ายขุนนางทั้งสอง เมื่อได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงแต่งตัวลงมารับ และให้คนกวาดล้างห้องให้อาศัย เจ้าพนักงานก็จัดแจงข้าวสุกและข้าวสาร และกับข้าวต่าง ๆ มาส่งที่ห้องข้างทิศตะวันตก ครั้นจัดแล้วก็บอกแก่ศิษย์ทั้งสามคนให้จัดหาเอาตามชอบใจเถิด พระถังซำจั๋งถามขุนนางทั้งสองว่า เวลานี้พระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกขุนนางหรือยัง ขุนนางทั้งสองตอบว่า เจ้าของข้าพเจ้าไม่เสด็จออกมานานแล้ว วันนี้เป็นวันที่ออกที่ขุนนางประชุมเสนาบดี คิดจะออกหมายประกาศ แม้ว่าท่านจะเปลี่ยนหนังสือทันเวลานี้เห็นจะดี ถ้ารอจนพຸ່งนี้เห็นจะไม่ใช่เป็นการ เพราะไม่ทราบว่าจะไปเจอเจ้าได้ พระถังซำจั๋งเรียกหึ่งเจี๋ยมาสั่งว่า จงอยู่จัดแจงงูตมคอยถ้าอาตมภาพจะเข้าไปเปลี่ยนหนังสือแล้วกลับออกมากินข้าวแล้วจึงค่อยออกเดินไปยกถ่ายก็หยิบหนังสือมาส่งให้พระอาจารย์ พระอาจารย์รับหนังสือแล้วก็ลงจากห้องเดินเข้าไปในพระราชวังมาบัดเดียวใจก็ถึงพระตำหนัก (เจ้าห้องเล่า) พิจารณาดูเห็นประดับประดาด้วยลวดลายวิจิตรต่าง ๆ ดังงามเป็นสง่า เดินมาพ้น (เจ้าห้องเล่า) ก็ถึงทวารพระราชวังใน พระถังซำจั๋งจึงแจ้งความแก่ขุนนางพนักงานให้ทราบเรื่องแล้ว ขอให้ช่วยนำความขึ้นกราบทูลเพื่อทรงทราบ

ฝ่ายขุนนางได้ฟังดังนั้น เข้าไปกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงทราบก็มีพระทัยยินดีจึงตรัสว่าทรงพระประชวรมาเกินมิได้เสด็จออก วันนี้คิดจะออกหมายประกาศก็บังเอิญมีพระสงฆ์พิเศษมาถึงเมือง จึงมีรับสั่งให้เชิญเข้ามาข้างใน พระถังซำจั๋งก็เดินสำรวจอินทรีย้อยตัวค่านับแล้ว พระเจ้าแผ่นดินก็นิมนต์ให้ที่นั่งที่อันสมควร มีรับสั่งให้ขุนนางจัดเครื่องเลี้ยงเพล พระถังซำจั๋งจึงถวายหนังสือเดินทางขึ้นไป พระเจ้าแผ่นดินทรงรับมาทอดพระเนตรตลอดแล้วมีพระทัยยินดียิ่งนัก จึงตรัสถามว่าท่านอาจารย์เมืองได้ถึงนั้น ได้มีพระเจ้าแผ่นดินครองราชสมบัติมาที่พระองค์แล้ว และมีขุนนางที่ชื่อตรงกตัญญูสักกี่คน จึงได้มาถึงพระเจ้าถังทรงพระประชวรหนักและได้ฟื้นขึ้น จึงให้ท่านมาถึงเมืองอาราธนาพระธรรมดังนี้ พระถังซำจั๋งจึงถวายพระพรว่า ที่เป็นเจ้านั้นตั้งแต่ซำฮ่องเจ้าตีเป็นต้นต่อกันมาหลายพระองค์แล้ว จนมาถึงเจ้าของอาตมภาพแซ่ลิ้มีนามเมืองเรียกว่าได้ดังเป็นเอก พระเจ้าถังโคโจฮ่องเต้ขึ้นเสวยราชสมบัติก็ล่วงไป มาในปัจจุบันนี้ทรงพระนามว่า พระเจ้าหลี่ซิบิ้น พระองค์ทรงครองราชสมบัติบ้านเมืองสมบูรณ์ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข เพราะเหตุด้วยในเมืองเซียงอานมีลำแม่น้ำเกียฮ้อ มีพระยานาคกระทำมิดให้น้ำฝนเปลี่ยนแปลง แจกเซียงฮ่องเต๋ปรับโทษถึงประหารชีวิต เวลากลางคืนมาเข้าฝันขอให้พระ

องค์ช่วย พระองค์ทรงรับคำพระยานาค จึงรับสั่งให้งูเต็งเข้ามาเล่นหมากรุกอยู่เสียในพระราชวัง หวังจะมีให้ไปกระทำการตามหน้าที่ได้ แต่พอเวลาเที่ยงงูเต็งเคลิ้มหลับไปตัดศีรษะพระยานาคตกลงมากลางพระนคร

พระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊กได้ทรงฟังดังนั้น จึงตรัสถามว่าอันขุนนางผู้ใหญ่นั้นมาแต่ข้างไหน พระด้งซิมจิ้งถวายพระพรว่า ขุนนางผู้นั้นคือเป็นมหาอุปราชาของพระไต้ด้งแซงยูชื่อเต็ง เธอรู้ฤกษ์วันและฤกษ์สว่างเวลากาลยอมรู้ทั้งสิ้น เป็นผู้จัดราชการในบ้านเมืองโดยเรียบร้อยในเวลาหลับนั้น ก็ถอดดวงจิตออกไปตัดศีรษะพระยาเล่งอ่อง ฝ่ายพระยาเล่งอ่องลงไปฟ้องยังพระยามัจจุราชเงียมพ้ออ่อง เวลานั้นพระเจ้าด้งไทจงฮ่องเต้ก็ประชวรหนัก งูเต็งจึงทำหนังสือฉบับหนึ่ง ฝากให้ไปถึงทูยบึงที่รักษาบัญชี ณ เมืองนรก ให้ช่วยแก้ไขพระเจ้าด้งไทจงฮ่องเต้สวรรคตไปได้ สามวันก็กลับฟื้นขึ้นมา เพราะฉะนั้น พระองค์จึงได้ทรงพระศรัทธาจะใคร่ทำมหากุศลลงเด็กให้เป็นการใหญ่ เพื่ออุทิศอาณิสสงส์ให้แก่สัตว์นรกทั้งหลาย จึงมีรับสั่งให้อาตมภาพมาอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมยังประเทศไซที่

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊ก เมื่อได้ทรงฟังพระด้งซิมจิ้งถวายพระพรดังนั้น ทรงถอนพระราชนิหิตใหญ่ทรงคร่ำครวญว่าเมืองไต้ด้งเป็นเมืองสวรรค์ พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม ขุนนางข้าราชการก็มักตั้งบุญไม่เหมือนข้าพเจ้านี้ ประชวรมาเกินนานแล้วไม่มีข้าราชการผู้ใดจะช่วยให้ พระด้งซิมจิ้งได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินตรัสดังนั้น ก็ขายตาฆ่าเลื่องดูพระเจ้าแผ่นดินเห็นสีพระพักตร์ ชูบชิดพระวรกายก็ชูบดม พระด้งซิมจิ้งจึงจะใคร่ทราบเหตุที่ทรงพระประชวร พอขุนนางมากราบทูลว่าเครื่องฉันจัดเสร็จแล้วนิมนต์พระด้งซิมจิ้งไปฉัน พระเจ้าแผ่นดินจึงนิมนต์พระด้งซิมจิ้งไปฉันยังตำหนัก (พีเสียงเต้ย) พระองค์ก็เสด็จไปพร้อมกับพระด้งซิมจิ้ง ครั้นถึงก็ทรงนิมนต์ให้พระด้งซิมจิ้งนั่งโต๊ะแจ พระองค์ประทับที่โต๊ะไซ ฝ่ายเหง้าเจียวอยู่คอยอาจารย์ที่สำนักช่วยตั้งก๊วน ให้ชัวเจ้งจัดแจงหุงข้าวต้มแกง ชัวเจ้งพูดว่าหุงข้าวต้มน้ำขานนั้นง่ายไม่เป็นไร จะแกงผักสักกระทะหนึ่งให้อาจารย์ฉัน ชัดด้วยเต้าเจี้ยวเต้าหูไม่มี เหง้าเจียวก็ยังมีมือแปะอยู่บ้าง ให้ไปยกออกไปจ่ายที่ตลาด จะได้เอามาต้มแกงอะไรก็ตามเกิด ไปยกมาได้ยินก็พูดเบี่ยงบ่ายว่าข้าพเจ้าไม่กล้าไป เพราะปากคางหยาบคางรุงรัง วิตกจะไปเกิดความ เหง้าเจียวว่าเราซื้อหาโดยตรงเหตุใดจะเกิดความอยากไปทำให้วุ่นวายก็แล้วกัน ไปยกจ่ายพูดว่าเมื่อมาถึงประตูนั้นพี่ไม่เห็นหรือยกปากขึ้นหน่อยหนึ่ง ก็พากันตกลิ้มสามสี่สิบคน ถ้าเข้าไปที่ตลาดประชุมชนก็ยังไม่รู้ว่าจะตกใจพากันตื่นไปสักปานใด เหง้าเจียวถามว่าไปยกจ่ายรู้หรือว่าที่ประชุมคนวุ่นวาย ได้เคยเห็นหรือว่าได้เคยไปที่ตลาดนั้น เขามีอะไรขายบ้าง ไปยกจ่ายพูดว่าพระอาจารย์ห้ามมิให้แลเหลียว ให้เดินก้มหน้าจึงมิได้เห็นสิ่งใด

heng เจียบอกว่ามีร้านขายสุราโรง และร้านขายแพรสีต่าง ๆ พรรณนาไม่สิ้น ยังอีกร้านขายขนมและน้ำชากับขนมหวาน ๆ ต่าง ๆ และร้านขายข้าวแกง และร้านขายน้ำตาลกรวดน้ำตาลทราย และร้านขายเตี้ยเสี้ยว และร้านขายผักพืชผลไม้ต่าง ๆ มีขายสารพัดของกินต่าง ๆ เราจะออกไปตลาดจัดซื้อมาแล้ว เชิญไปยกายมากินด้วยกันเห็นจะดีดอกกระมัง ไปยกายไต่ยิ่นheng เจียจระไนเรื่องกินต่าง ๆ น้ำลายไหลโดยความอยาก จึงผุดลุกขึ้นพูดว่า ข้าพเจ้าจะตามพี่ไปช่วยซื้อจะได้เอามาสูกันกิน heng เจียได้ฟังไปยกายพูดดังนั้นก็นึกยิ้มอยู่ในใจ จึงสั่งซัวเจ๋งให้อยู่ตมฺหุงพี่จะไปซื้อเครื่องแกงมาให้ไปยกายก็ถือถ้วยชามเดินตามheng เจียไป heng เจียเดินออกจากประตูแล้วก็ถามคนเหล่านั้นว่า ร้านเครื่องแกงเขาขายกันที่ไหน คนเหล่านั้นซึ่งมีอบอกว่าเดินตามทางนี้ไปข้างทิศตะวันตกริมหอกลอง ชื่อร้าน (แต่แก) มีขายสารพัดเชิญท่านไปซื้อเถิด

heng เจียได้ฟังคนเหล่านั้นบอกให้แล้ว ก็พากันเดินกับไปยกายheng เจียเดินข้ามร้านขายของที่ต้องการซื้อก็ไม่ซื้อ พากันเดินพลางพูดพลางพวกชาวตลาดก็พากันวิ่งตามมาดู เดินมาประเดี๋ยวก็ถึงหอกลองแลไปข้างริมรอบเหล่านั้น ผู้คนไปมาแออัดเสียงพูดซื้อขายออกแซ่หูเหตุด้วยผู้คนมากมาย ไปยกายเห็นดังนั้นจึงพูดว่า พี่ข้าพเจ้าไม่กล้าเข้าไปเสี่ยงคนออกแซ่ไปดังนั้น บางทีเขาจะจับเอาตัวไป heng เจียพูดว่าทำไมเจ้าจึงพูดเลอะเทอะไปดังนั้น เรามีได้ทำผิดกฎหมายอะไรเลย เขาจะจับไปทำไมเราเข้าไปซื้อเครื่องแกงแล้วก็กลับจะกลัวเขาทำไม ไปยกายว่าข้าพเจ้าไม่กล้าเข้าไปแล้ว กลัวจะเกิดวุ่นวายขึ้นพี่จะเดินเบียดเข้าไปดังนั้น ถ้าคนเหล่านั้นตื่นแตกตกใจก็จะเกิดความ ข้าจะเอาชีวิตที่ไหนมาใช้ให้เขา

heng เจียว่าถ้าดังนั้นไปยกายจงยืนแอบอยู่ที่นี้ พี่เข้าไปซื้อแล้วจึงค่อยพากันกลับพี่จะซื้อของหวาน ๆ ฝาก ไปยกายก็ยืนแอบอยู่ที่นั้นเอาถ้วยชามส่งให้heng เจียไป heng เจียก็เดินเข้าไปในหอกลองเบียดคนเข้าไป มีป้ายแขวนอยู่ที่หน้าหอกลองคนจึงได้เบียดกันเข้าไปดูheng เจียเบียดคน แทรกเข้าไปจนใกล้พิจารณาดูหมายประกาศความในหมายนั้นมีว่า เราพระเจ้าแผ่นดินผู้ครองเมืองจู้จี้ก๊ก ขอประกาศให้คนทั้งหลายทราบ ว่า ด้วยพระองค์ได้ครองราชสมบัติมาช้านาน ในพระราชอาณาเขตของพระองค์ก็เป็นสุขทั่วทุกมณฑล เวลานี้ชะตาเมืองไม่แจ่มแจ้ง จึงให้พระองค์มีโรคเรื้อรังมาช้านานแล้ว หมอหลวงประกอบยาถวายก็หลายขนานแล้ว แต่พระโรคนั้นก็มิได้ทุเลาเบาลงได้เป็นแต่ทรงอยู่กับทรุดไปทุกวัน เพราะฉะนั้นจึงขอประกาศให้ทราบว่าถ้าผู้ใดมียาวิเศษประกอบแก้โรคให้ทุเลาบรรเทาหายได้ จะแบ่งราชสมบัติให้กึ่งหนึ่งมิได้เลือกเว้นว่าผู้ใด

heng เจียอ่านทราบความแล้วก็มีความยินดียิ่งนัก จึงพูดว่าคำโบราณท่านยอม

ว่าก็จะเห็นลากเป็นผล อยู่ในช่วยตั้งก๊วนก็จะโง่เสียเปล่า เมื่อมีของตั้งนี้แล้วเราก็จะไม่ต้องซื้อเครื่องแกงไปทำไม จำเราจะต้องซ้อสักวันเป็นหมอรักษาโรคพระเจ้าแผ่นดิน คิดตั้งนั้นแล้วก็บิดตัว ปากก็เป่าไปที่หนึ่งเรียกลม ในทันที่นั้นก็บังเกิดลมพายุพัดมาเอาหมุคนที่ดูอยู่นั้นกระจายไปทั้งสิ้น เหงะเจียก็ใช้คาถาบังกายตรงเข้าไปแกะเอาหมายประกาศนั้นมาได้แล้วก็เดินมาหาโปิยกาย และเห็นโปิยกายเอาปากพิงกำแพงหลับอยู่เหงะเจียเห็นตั้งนั้นก็ไม่ปลุก จึงเอาหมายประกาศเหน็บที่คอเสื้อโปิยกายแล้วก็เดินกลับมาที่ช่วยตั้งก๊วน

ฝ่ายหมุคนเหล่านั้นถูกลมพายุลืมนตาไม่ขึ้น ครั้นลมหายแล้วก็ไม่เห็นหมายประกาศพวกพนักงานที่รักษา ก็พากันตกใจ ด้วยนำหมายประกาศมาปิดยังไม่ทันถึงสามชั่วโมง ก็ถูกลมพายุหายไปตั้งนี้พวกตำรวจและขันทีก็พากันตกใจเป็นอันมาก ก็รีบพากันแย่งย้ายเที่ยวค้นหา บังเอิญมาเห็นเหน็บอยู่ที่คอเสื้อโปิยกาย คนเหล่านั้นจึงร้องว่านี่ทำไมแกแกะเอาหมายประกาศมาหรือ โปิยกายกำลังหลับตกใจยกปากขึ้น คนเหล่านั้นก็ตกใจลืมนทับกันเป็นระนาวไปโปิยกายก็ออกเดินไป คนที่ใจกล้าก็เข้ามายึดไว้แล้วพูดว่า ท่านจะเอาหมายประกาศไปปรับอาสาพระเจ้าแผ่นดินทำไมจึงไม่เข้าไปในพระราชวังประกอบยารักษาพระเจ้าแผ่นดินเล่าจะคิดไปข้างไหน โปิยกายตกใจพูดว่าใครเป็นหมอยาที่ไหน เราได้ไปแกะหมายประกาศมาเมื่อไรพวกตำรวจชี้ว่าเหน็บอยู่ที่คอเสื้อนั้นเป็นไรมิใช่หมายประกาศหรือ

โปิยกายก็มึนศีรษะเหลืออบดูเห็นม้วนกระดาษข่อยอยู่ที่คอเสื้อ ก็ชักออกมาคลี่ดูแล้วก็ดพินด่าว่าอ้ายหัวลิงมันทำแกกฏตั้งนี้ มีความแค้นจะใครฉีกประกาศนั้นเสีย พวกตำรวจร้องห้ามว่านี่แกจะถึงที่แล้วหมายประกาศของพระเจ้าแผ่นดินเช่นนี้ใครเล่าเขาจะกล้าฉีกเช่นนั้น แม้ว่าแกเอามาแล้วแกก็คงจะเป็นหมอวิเศษจงรีบไปกับข้าพเจ้า โปิยกายตวาดว่าหมายประกาศนี้ข้าพเจ้ามิได้ฉีกเอามา คือพี่เราซื้อเหงะเจียไปลักฉีกเอามาเหน็บไว้ที่เราแล้วก็ไปเสีย แม้ว่าพวกท่านจะให้เห็นจริงจงไปกับเราตามดูจึงจะรู้เท็จจริงได้

พวกตำรวจพูดว่า ท่านพูดอะไรอย่างนั้นฟังไม่ได้เลอะเทอะระฆังที่นี้ไม่ตีจะไปตีระฆังที่ไหน แกเป็นผู้ไปแกะหมายประกาศแล้วจะให้พวกข้าพเจ้าไปหาใครที่ไหน ข้าพเจ้าตามใจท่านไม่ได้ ท่านจงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินก่อน พวกเหล่านั้นก็พากันเข้าอุดคร่าโปิยกาย โปิยกายก็ยืนเฉยไม่ไหวหวาดดุจก้อนศิลาใหญ่ พวกนั้นก็ไม่ว่าจะทำประการใด โปิยกายพูดว่าพวกเจ้าไม่รู้จักฟ้าต่ำดินสูงจงมาลองดูอีกสักพักหนึ่ง จะเป็นอย่างไรบ้าง ยิ่งทำเราก็ยิ่งแน่นเข้าทุกที ในทันใดนั้นพวกชาวตลาดมาล้อมโปิยกายอยู่ออกแน่นไป ในหมู่นั้นมีขันทีสองคนจึงถามว่าตัวอยู่ที่ไหนดูรูปร่างแปลกประหลาดมากตั้งนี้ ด้อยค่าน้ำเสียงก็มีผิดกว่าคนทั้งหลาย ยัง

อาจมาทำกั้วแข็งในที่ของเขา

ปิยก่ายตอบว่า ข้าพเจ้ามาจากเมืองใต้ถึงข้างทิศบูรพา มีรับสั่งให้ไปไซที่อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม พระอาจารย์ของข้าพเจ้าเป็นน้องยาเธอเพิ่งเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน ขอเปลี่ยนหนังสือเดินทางข้าพเจ้ามาซื้อเครื่องแกงกับที่ข้าพเจ้าเธอบอกให้ข้าพเจ้าคอยอยู่ที่ตรงนี้ ชะรอยเธอจะไปกะเอาหมายประกาศมาแอบหนีบไว้ที่ข้าพเจ้าแล้วหนีไปชั้นที่ผู้เฒ่าพูดว่า ข้าพเจ้าเห็นพระสงฆ์องค์หนึ่งรูปร่างงดงามเข้าไป ในพระราชวังนี้ก็ดูเห็นจะเป็นพระอาจารย์ของท่านดอกกระมัง ปิยก่ายพูดว่านั่นแหละอาจารย์ของข้าพเจ้าละ ชั้นที่ถามว่าก็พี่ของท่านไปข้างไหนเล่า ปิยก่ายบอกว่า พวกข้าพเจ้ารวมตัวกันสี่คนพักอยู่ที่ฮวยตั้งก๊วน พี่ข้าพเจ้ามาทำแกงแล้วก็นำไปฮวยตั้งก๊วนก่อน ชั้นที่ผู้เฒ่าจึงบอกแก่พวกตำรวจว่า พวกเราอย่าว่านายจับกุมเธอไปเลยจงพากันไปฮวยตั้งก๊วนนั้น ก็คงจะรู้เหตุผลได้ตลอดพูดแล้วก็พากันมา

ฝ่ายพวกชาวตลาดที่กลุ่มกันอยู่นั้นก็ตามมาด้วย ปิยก่ายจึงบอกแก่ตำรวจและพวกชาวตลาดว่า พี่ข้าพเจ้าไม่เหมือนข้าพเจ้า ใครจะพูดเล่นเกินเลยไม่ได้ใจชื่อตรงแต่ร้อนแรง แม้พวกท่านพบเธอจนบนบอบอ่อนนุ่มเรียกเธอเป็นท่านผู้ใหญ่ ซึ่งเล่าเอ๊ย เธอก็คงจะรับรองหากพูดจากรุนแรง ๆ ก็กะทะเล่ตั้งตั้งขึ้น การของท่านก็จะไม่สำเร็จ พวกชั้นที่กับตำรวจพูดว่า พี่ของท่านหากว่ามีวิชาพิเศษประสิทธิแล้วแม้รักษาพระเจ้าแผ่นดินหายแล้ว ก็จะได้รางวัลแบ่งพระนครให้ครึ่งหนึ่ง พวกข้าพเจ้าก็จะลงเคราพทั้งสิ้น พวกที่ตามมามิใช่ธุระก็ยืนอยู่ข้างนอก ปิยก่ายก็พาพวกชั้นที่กับตำรวจเดินเข้าไปข้างในก็ได้ยินเห่เจียคุยอยู่กับฮัวเจ๋ง ฮัวเราะกันอยู่ในห้องกำลังพูดด้วยเรื่องหมายประกาศ ปิยก่ายก็เดินเข้าไปจับมือเห่เจียพูดว่าพี่หรือเป็นคนดังนี้ได้ ลวงว่าจะซื้อขนมให้ข้าพเจ้ากินก็ไม่มีอะไรสักอย่างหนึ่งกลับไปกะเอาหมายประกาศอะไรมาอย่าให้ข้าพเจ้า ทำให้เราได้ความผิดดังนี้ จะควรคบเป็นพี่น้องกันได้หรือ เห่เจียฮัวเราะแล้วพูดว่า มึงอย่าชาติหมู่ไปหลงทางอยู่ที่ไหนมา ก็เราไปซื้อเครื่องแกงแล้วก็กลับมาไม่เห็นเจ้าก็เลยกลับมาที่พัก จะไปกะเอาหมายประกาศมาทำไม ปิยก่ายว่ามีขุนนางเฝ้ารักษาหมายประกาศบัดนี้ก็ตามมาด้วย พูดยังไม่ทันขาดคำก็เห็นชั้นที่กับตำรวจเดินเข้ามาพร้อมกันเคราพพูดว่าท่านผู้ใหญ่ซึ่งเล่าเอ๊ย เจ้าของข้าพเจ้ามีนิสัยอันใหญ่ เทพดาเชิญให้ท่านลงมาเปิดความประสิทธิ์ประกอบโสดรักษาพระโรคเจ้าของข้าพเจ้า เห่เจียได้ฟังชั้นที่และตำรวจพูดดังนั้นจึงหยิบหมายประกาศมาจากปิยก่าย แล้วพูดแก่ชั้นที่และตำรวจว่า ท่านทั้งหลายเป็นผู้รักษาหมายประกาศหรือชั้นที่และตำรวจตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายนี้เป็นผู้คอยรักษาหมายประกาศ

เห็งเจียพูดว่า หมายถึงประกาศนี้ข้าพเจ้าเอามาเองแต่ให้น้องข้าพเจ้านำมาหา หากเจ้าของท่านประชวรพระโรคหนัก ค่าโบราณท่านว่า ยาไม่ตามชื่อโรคไม่หาย รักษา ท่านไปทูลพระเจ้าแผ่นดินให้ทรงทราบ ให้พระองค์มาเชิญข้าพเจ้า ข้าพเจ้า คงจะมีฝีมือที่จะแก้พระโรคนั้นได้ พวกชนที่ได้ฟังดังนั้นต่างก็ตกตะลึง แต่ตำรวจพูดว่าถ้าออกความรุนแรงอย่างนี้ ก็คงมีความรู้ใหญ่มาก พวกเราอยู่คอยรับเชิญครั้งหนึ่ง ครั้งหนึ่งเข้าไปกราบทูลพร้อมกันเห็นชอบจึงแบ่งกันอยู่กันไป ชั้นที่ กับตำรวจสิบสองคนก็พากันเข้าไปในพระราชวังใน ไม่ทันคอยรับสั่งก็ตรงเข้าไปที่ ตำหนัก (พีเฮียงเตี้ย) ครั้นถึงกระทำค่านับแล้วก็กราบทูลว่า ขอพระองค์ได้โปรด มีพระทัยอันรื่นเริง เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินเสวยแล้ว กำลังตรัสสั่งสนทนากับ พระถึงซ่มจั้ง ได้ทรงฟังชั้นที่และตำรวจเข้ามากราบทูลดังนั้น จึงตรัสถามว่ารื่นเริง อยู่ที่ไหนหรือ ชั้นที่ทูลว่าเมื่อเวลาเข้ามีรับสั่งให้พวกข้าพระพุทธเจ้า นำหมาย ประกาศไปปิดเพื่อจะหาหมอรักษาพระโรค ข้าพระพุทธเจ้านำหมายประกาศไปปิด ยังตำบลดอกกลองตลาดใหญ่มีสาธุศิษย์ใหญ่ของพระถึงซ่มจั้ง เป็นคนชาวเมือง ได้ถึงนามเรียกว่าซิงเล่าเอี้ย บัดนี้พักอยู่ที่ฮวยตั้งก๊วน เธอขอให้พระองค์เสด็จไป รับเธอ เธอจึงจะมีฝีมืออันปรากฏ รักษาพระโรคของพระองค์ให้พลันหาย เพราะ ฉะนั้นพวกข้าพระพุทธเจ้า จึงได้เข้ามากราบทูลเพื่อทรงทราบ

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินจู้จ๊กก็ได้ทรงฟังดังนั้น ก็มีพระทัยยินดีรื่นเริงยิ่งนัก จึง ตรัสถามพระถึงซ่มจั้งว่าสาธุศิษย์ของท่านมีกี่คน พระถึงซ่มจั้งทูลว่ามีสามคน พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่าคนไหนเป็นหมอ พระถึงซ่มจั้งถวายพระพรว่าอาตมภาพไม่อาจปิดบัง สาธุศิษย์ของอาตมภาพเป็นชาวปาซางดง เข้าใจแต่การเข้า ปาซิ่นเขาลงห้วย ถ้าพบปีศาจยักษ์ร้าย ก็มีฝีมือปราบได้ ที่จะฝีมือเป็นหมอ ประกอบยารักษาโรคนั้น ก็ไม่เห็นคนไหนจะเป็นได้ พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าพระ อาจารย์ทำไมถึงถ่อมตัวดังนั้นเล่า วันนี้ข้าพเจ้าเพิ่งออกขุนนาง บังเอิญมีนิสัยอัน ใหญ่ แม้ว่าสาธุศิษย์นั้นไม่เป็นหมอมที่ไหน จะอาจมาแกะเอาหมายประกาศนั้นไปได้ และยังจะให้ข้าพเจ้าเสด็จไปรับเองเล่า ซึ่งการเป็นดังนี้ คงจะมียาประสิทธิ์ขลัง เป็นแน่ พระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงรับสั่งให้ขุนนางออกไปแทนว่า บัดนี้พระองค์ มีพระอาการให้อ่อนเปลี้ยจะเสด็จมิได้ โดยเหตุทรงพระประชวรมานานแล้ว ไม่ อาจทรงรถได้ เพราะฉะนั้นขอเชิญท่านซิงเล่าเอี้ยเข้ามาดูพระโรคในพระราชวังเถิด

ฝ่ายขุนนางได้รับสั่งดังนั้น ก็ถวายบังคมลาออกไป ครั้นถึงฮวยตั้งก๊วนก็ เข้าไปหาเห็งเจียกระทำค่านับ ฝ่ายเปียกกายซัวเจ๋งแอบอยู่ข้างใน ยังแต่เห็งเจีย นั่งอยู่ท่ามกลางจิตใจไม่หวั่นไหวกลัวเกรงผู้ใด ฝ่ายขุนนางเหล่านั้นครั้นค่านับแล้ว ก็ยืนอยู่สองข้างพูดว่า ขอท่านเล่าเอี้ยได้ทราบ พวกข้าพเจ้าคือเป็นขุนนางของ

พระเจ้าจู่จี้กั บัดนี้มีรับสั่งให้ข้าพเจ้ามาเชิญเล่าเอี้ยเข้าไปในพระราชวังดูไข้ของพระองค์ เหน้เจี้ยได้ฟังดังนั้นก็ผุดลุกขึ้นทันทีแล้วถามว่าเป็นเหตุอย่างไร พระองค์จึงมิได้เสด็จมาเองเล่า พวกขุนนางพูดชี้แจงว่าพระองค์ทรงพระประชวรพระโรคมานานแล้ว หมดพระกำลังไม่สามารถจะเสด็จมาได้ เพราะเหตุนี้จึงจำเริญให้พวกข้าพเจ้ามาเชิญท่านแทนพระองค์ ขอเชิญท่านซึ่งเล่าเอี้ยเข้าไปในพระราชวังตามรับสั่งเถิด เหน้เจี้ยได้ฟังขุนนางชี้แจงดังนั้นจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นเชิญท่านทั้งหลายกลับไปก่อนเถิด แล้วข้าพเจ้าจะตามไปต่อภายหลัง

ฝ่ายพวกขุนนางเหล่านั้น เมื่อได้ฟังเหน้เจี้ยบอกดังนั้นก็พากันกลับเข้าไปในพระราชวัง เหน้เจี้ยจัดแจงกายเรียบร้อยแล้วก็เดินตามไป บัดเดี๋ยวก็กมาถึงพระทวารวัง พวกขุนนางเห็นเหน้เจี้ยมาถึงแล้วก็เข้าไปกราบทูล ครั้นทรงทราบก็เสด็จออกมาทอดพระเนตรตรัสถามว่าท่านผู้ใดคือซึ่งเล่าเอี้ย เหน้เจี้ยก็เข้าไปทูลเสียดังว่า ข้าพเจ้านี้แหละซึ่งเล่าเอี้ย พระเจ้าแผ่นดินจู่จี้กั ได้ยินเสียดังและทั้งแลดูรูปร่างก็น่ากลัวดังนั้น ก็ตกพระทัยพระองค์สันไม่เป็นสมประดี ก็ล้มลงทันทีรับสั่งให้นางใน มาพยุพระองค์เข้าพระตำหนัก ในขุนนางทั้งหลายก็พากันโกรธเหน้เจี้ยว่าไม่รู้จักอะไรมีกิริยาหยาบคายเซอะเซะ ยังมีหน้าอวดดีมาเกาะเอาหมายประกาศออกได้ เหน้เจี้ยหัวเราะ แล้วพูดว่าท่านทั้งหลายนี้ล้วนดูถูกข้าพเจ้าดังนี้ โรคเจ้าของท่านสักพันปีก็จะไม่หายเลย

พวกขุนนางเหล่านั้นจึงถามว่า คนเราเกิดมาอายุสักเท่าใดท่านจึงว่าพันปีก็ไม่หาย เหน้เจี้ยตอบว่าปัจจุบันบัดนี้ โรคของเจ้าแห่งท่านเรียกตายแล้ว คือโรคผีกลับชาติมาต่อภายหลังเรียกว่า โรคคนดังนั้นจะไม่เรียกว่าพันปีหรือ พวกขุนนางทั้งหลายได้ฟังเหน้เจี้ยพูดประหลาดดังนั้น ก็พากันโกรธเคืองพูดว่าคนอะไรอย่างนี้พูดจาบ้าหลังไปได้ เหน้เจี้ยหัวเราะแล้วพูดว่าเรามีไข้บ้างหลังจงฟังเราจะแสดงให้ฟัง ยาประกอบประสิทธิคุณนั้นยิ่งล้ำ มีครูเวทดาท่านชักนำหากไม่ฟังคำเราชี้แจงทั้งชาติก็ไม่หายอย่างสงสัยเลย ในพวกขุนนางนั้นมีขุนนางฝ่ายแพทย์ผู้หนึ่ง เมื่อได้ฟังเหน้เจี้ยพูดดังนั้น จึงพูดกับขุนนางทั้งหลายว่า ท่านผู้นี้แสดงความชอบกลควรจะฟังก่อน คือยาเวทดาจะคอยฟังซึ่งโรคนั้นก่อนจึงจะประกอบยาให้ พวกขุนนางทั้งหลายก็เห็นชอบด้วยจึงให้เข้าไปกราบทูลว่า บัดนี้ท่านซึ่งเล่าเอี้ยจะขอฟังพระโรคก่อนจึงจะประกอบโอสถได้ พระเจ้าแผ่นดินจู่จี้กัก็บรรทมประทับอยู่บนแท่นได้ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งให้ขันทีออกไปบอกว่าซึ่งท่านซึ่งเล่าเอี้ยนั้นขอยกเลิกเถิด ด้วยพระองค์เห็นหน้าไม่ได้

ขันทีก็กลับออกมาบอกตามรับสั่งทุกประการ เหน้เจี้ยหัวเราะแล้วพูดว่าถ้าเห็นหน้าไม่ได้ เราเข้าใจทางตรวจจับแต่สายด้ายก็ได้ให้เอาแต่ด้วยผูกข้อพระกร

ฟังก็ได้ พวกขุนนางได้ฟังดังนั้นก็ดีใจพูดว่าเคยได้ฟังอยู่ แต่ยังไม่เคยเห็นด้วยตา ควรจะกลับเข้าไปกราบทูลให้ทรงทราบใหม่ ขุนนางจึงเข้าไปกราบทูลว่าขอพระองค์ ได้ทรงทราบ บัดนี้ท่านซึ่งเล่าเอื้อยพูดว่าไม่ต้องเห็นพระองค์ก็ได้ให้เอาด้วยผูกพระกร แล้ว จับแต่ด้ายก็อาจทราบได้ในพระอาการ พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าเราป่วยมาสามปี แล้วยังไม่เคยได้ยินการทดลองอย่างนี้ ถ้ากระนั้นก็เชิญตัวเข้ามาข้างใน ขุนนางก็ ออกมาเชิญเหง้าเจี๋ยเข้าไป

ฝ่ายพระดั่งซ่มจิ้งก็เดินเข้ามาใกล้ตำว่าเหง้าเจี๋ยว่า อ้ายชาติสิงจะทำความเดือดร้อนให้แก่อาตมา เหง้าเจี๋ยพูดว่าข้าพเจ้าคิดจะให้อาจารย์มีความเจริญรุ่งเรือง กลับจะว่าข้าพเจ้าจะคิดฆ่าอะไรที่ไหน พระดั่งซ่มจิ้งตวาดว่าตามอาตมาหลายปีแล้ว ก็ไม่เห็นรักษาโรคภัยอะไรที่ไหน หายธาตุก็ไม่รู้จักตำรับตำราอะไรก็ไม่รู้ ทำไมจึงอาจสามารถไปเที่ยวเอาภัยใหญ่มาดังนี้ เหง้าเจี๋ยหัวเราะพูดว่าพระอาจารย์ยังไม่ทราบ ว่า ข้าพเจ้ามียาวิเศษขนาดที่จะแก้โรคใหญ่ได้ไม่ ข้าพเจ้าจะแก้โรคนั้น ให้หายเท่านั้น หากว่ารักษาเขาไม่หายก็เพียงโทษบาปรักษาคนตายเท่านั้น ท่านจะวิตกด้วยเหตุอะไรที่ไหน พระอาจารย์จงนั่งพักเสียให้สบายเถิด ไว้ข้าพเจ้าไปตรวจลมดูก่อนว่าโรคนั้นจะมีมูลเดิมเกิดด้วยเหตุอย่างไร พระดั่งซ่มจิ้งพูดว่ายังไม่เคยพบเห็นตำราตรวจลมที่ไหนมีเจ้าพูดบ้างหลังไปดังนี้ เหง้าเจี๋ยพูดว่าข้าพเจ้ามีไหมทองติดอยู่กับตัวท่านยังไม่เห็น พูดแล้วเหง้าเจี๋ยก็ถอนเอาขนหางมาสามเส้น แปลงเป็นไหมยาวประมาณแปดศอก เอวางกลางใจมือสองให้อาจารย์ดูว่ามีไขหรือไหมสำหรับดูลม พูดดังนั้นแล้วก็ตามขันที่เข้าไปตำหนักในที่พระบรรทม ก็ยืนยืนอยู่นอกประตูเอาไหมสามเส้นส่งให้ขันที่สั่งว่า เอาไปผูกที่ข้อพระกรข้างซ้าย แล้วเอาหางไหมสอดออกมา

ฝ่ายขันที่รับไหมสามเส้นเอาไปทำตามเหง้าเจี๋ยสั่งแล้วเอาหางไหมสอดออกมาทางหน้าต่าง เหง้าเจี๋ยก็รับเอาไหมสามเส้นมาวางบนมือข้างซ้ายแล้ว เอามือขวา สามนิ้วกดไว้ เหง้าเจี๋ยก็ระงับลมของตัวนั่งคอยสังเกตฟังลมเดิน รู้สึกว่าลมเดินจุ่มๆ ลอย ๆ ก็เข้าใจได้ชัด จึงบอกขันที่ให้แก้ที่มีมือซ้ายเอาไปผูกที่มือขวา ขันที่ก็กระทำตามสั่ง เหง้าเจี๋ยก็เอาหางไหมมาวางกดคอยฟังดูลมเดิน ก็รู้สึกได้ทุกประการ จึงเรียกไหมนั้นเข้าตัวตามเดิม แล้วจึงทูลว่าลมที่พระกรข้างซ้ายของพระองค์นั้น เดินรุกรน ประตุลมไล่ห่างเดินลอยแต่จุ่มลิก ข้างขวาลมเดินลอยแต่สิ้นและช้าแต่ผูก และขยักแต่มัดข้างซ้ายแม้ลมเดินเช่นนั้น ใจให้ระโหยเจ็บและมีพระเสโทซึมผิวหนังขึ้นและบังคนมีสีแดงดูพระโลหิต พระกรข้างขวาแม้ลมเดินอย่างนั้นผูกและไปพระบังคนหนักไม่สะดวก เสวยไม่ได้และเศร้าหมองสะท้อนร้อนสะท้อนหนาว เป็นกำลัง จะรวมอธิบายพระโรคนี้มีความห้วนหวาดคิดถึง นามเรียกว่า โรค

ปักษาลัดคู่)

พระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊กได้ฟังเหิงเจี๋ยชี้แจงดังนั้น ก็มีพระทัยทุเลาพินขึ้น จึงทรงตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า ท่านแสดงในโรคนั้นแจ่มแจ้งแล้วทุกประการ ขอท่านได้ประกอบยาเถิด เหิงเจี๋ยได้ฟังดังนั้น ก็กลับเดินออกมายังตำหนักนอก ฝ่ายขุนนางชั้นต้ออกมาก่อน เล่าให้ขุนนางทั้งหลายฟัง บัดเดียวเหิงเจี๋ยก็ออกมา พระด้งซำจ้งถามว่า เหิงเจี๋ยเข้าไปตรวจลมรู้อาการว่าเป็นประการใดบ้าง เหิงเจี๋ยตอบว่า ตรวจดูถูกต้องยิ่งแต่จะประกอบยาเท่านั้น ขุนนางทั้งหลายก็พากันมาสรรเสริญ แล้วถามว่า เมื่อนี้ท่านเล่าเอี้ยพูดว่าโรคปักษาลัดคู่นั้นเป็นอย่างไร เหิงเจี๋ยหัวเราะแล้วตอบว่า เดิมมีนกคู่หนึ่ง ตัวผู้หนึ่งตัวเมียหนึ่ง จับอยู่ด้วยกันครั้งมาลมพายุพัดแรงและฝนตก นกตกใจก็พลัดจากกันไป ตัวผู้ไม่เห็นตัวเมีย ตัวเมียไม่เห็นตัวผู้ ตัวผู้คิดถึงตัวเมีย ตัวเมียคิดถึงตัวผู้ ดังนั้นจะไม่เป็นปักษาลัดคู่หรือพวกขุนนางได้ฟังเหิงเจี๋ยชี้แจงอธิบายดังนั้นต่างก็พร้อมกัน ร้องขึ้นว่า ท่านเป็นเทพยดาแท้หาผู้เสมอท่านยาก

ฝ่ายขุนนางหมอลวงถามว่า โรคนั้นชี้แจงถูกแล้วยังไม่ทราบที่ท่านจะเอายาสิ่งใดประกอบแก้โรคได้ เหิงเจี๋ยพูดว่าไม่เอาตามตำรับ หมอลวงพูดว่าตามคำภีร์กล่าวไว้ยามี่แปดร้อยแปดสิบคนมีโรคก็แปดร้อยแปดอย่าง โรคนั้นไม่อยู่จำเพาะตัวคนเดียว ก็ยาที่ไหนจะต้องใช้ทุกสิ่ง ทำไม่จึงเห็นยาจึงต้องประสงคฺเล่า เหิงเจี๋ยว่าโบราณท่านยอมกล่าวไว้ว่า ไม่ต้องถือตามตำรา ให้พิเคราะห์ดูโรคจึงใช้ยาให้ควรแก่โรคเพราะฉะนั้นจึงมียาไว้สำหรับทุกสิ่งตามส่วนที่จะต้องลดต้องทวีและเติม ขุนนางหมอก็ไม่ถามต่อไป ให้คนนำเครื่องยาทุกสิ่งและเครื่องที่จะบดจะตำไปที่ช่วยตั้งก๊วนมอบให้แก่เหิงเจี๋ย เหิงเจี๋ยก็นิมนต์พระด้งซำจ้งกลับออกไปยังช่วยตั้งก๊วนประกอบยา พระด้งซำจ้งก็จะลุกออกไปพອชนที่มากบอกว่า มีรับสั่งให้ท่านอาจารย์พักอยู่ในตำหนักขุนฮวยเต๋ยในพระราชวัง รอพอรุ่งนี้เสวยพระโอสถพระโรคทุเลาแล้วจะได้สนองคุณและจะได้ส่งไปทั้งจะได้เปลี่ยนหนังสือเดินทางให้ด้วย

ฝ่ายพระด้งซำจ้ง เมื่อได้ฟังชั้นที่บอกดังนั้นก็ตกใจพูดว่าเหตุนี้ที่จะยัดเราไว้เป็นประธาน ถ้าหากรักษาหายก็จะพากันตีไป ถ้าหากรักษาไม่หายชีวิตอาตมาก็จะไม่รอด เหิงเจี๋ยลงไปทำให้ดี เหิงเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า พระอาจารย์ไม่ต้องเป็นทุกข์จงอยู่พักให้สบายเถิด ข้าพเจ้าคงมียาประสิทธิคุณรักษาได้ พุดดังนั้นแล้วก็ลาพระอาจารย์ออกไปยังช่วยตั้งก๊วน ครั้นถึงเป็ยก่ายก็มารับหัวเราะแล้วพูดว่าข้าพเจ้าทราบแล้วว่าพี่ไม่จริงใจจะไปอาราธนาพระธรรมจะคิดหาผลประโยชน์ขัดด้วยยังไม่เห็นเมืองนี้มันมีจึงทำอุบายผันแปรจะได้ตั้งโรงขายยาหรือ

เหิงเจียพูดว่าพอรักษาโรคพระเจ้าแผ่นดินหายแล้วก็จะไป จะตั้งโรงยาทำอะไร
 ใฝียก่ายว่ายามี้ถึงแปดร้อยแปดสิ่ง ก็รักษาคน ๆ เดียวจะเอาสักเท่าไร เหิงเจียว่า
 จะต้องมากทำไม พวกหมอลงมันโง่ไม่รู้จักอะไร เอายามาให้มากสิ่งโดยไม่
 เข้าใจตลอดว่าที่จะต้องการสักก็สิ่ง และไม่รู้ว่าคุณยาของเราจะประสิทธิ์ขลังอย่างไร
 กำลังพูดกันอยู่นั้นก็เห็นคนใช้สองคนมาเชิญไปกินข้าว เหิงเจียก็ดีใจจึงขึ้นไปชั้นบน
 ที่นั่งทั้งสามก็พากันเข้านั่งกินครั้นเสร็จแล้ว ก็พอจวนเย็นเหิงเจียจึงสั่งเจ้าพนักงาน
 ให้นำน้ำมันขี้ผึ้งเอามาส่ง พนักงานก็นำมาส่งตามสั่งทุกประการ รอพอ
 เวลาตีสองผู้คนหลับเสีย ใฝียก่ายพูดว่าที่จัดแจงทำยาที่ทำเสียข้าพเจ้าจะได้นอน
 เหิงเจียจึงบอกใฝียก่ายให้จัดเครื่อง ต้ายอึ้งสิ่งหนึ่ง นักตำลึงหนึ่ง เอาบดให้เป็น
 ผงแล้วเอามาให้พี่ ชิวเจงว่าต้ายอึ้งสิ่งนี้รสขมแต่ไม่ร้าย ใช้หนองงูเห่าไม่ปิด แก้ว
 ผูกและระงับบังคับมิให้ระส่ำระสาย ยาสิ่งนี้วิตกอยู่ที่โรคคนวันคนไข้กำลังน้อย
 ไม่ควรรับประทาน

เหิงเจียหัวเราะแล้วพูดว่า น้องยังไม่เข้าใจตลอด ยาสิ่งนี้ประกอบมีเสมหะ
 และไอในตัวเดินสะดวกไม่ขัดบังคับที่สะท้อนหนาวสะท้อนร้อน น้องอย่ามาพูดให้
 วุ่นวายไป รีบไปเอาปาดำหนักตำลึงหนึ่งมาปอกเปลือกทิ้งเสีย และใส่ครกตำให้
 น้ำออกแล้วเอาไปบดให้เป็นผงแล้วเอามาให้พี่ ใฝียก่ายพูดว่า ปาดำลึงนี้รสเผ็ด
 แต่ร้อนแก่้คุมดีกับปวดที่หนองหนักปิด และมีกำลังเจริญอาหาร จะประกอบต้อง
 ระวัง เหิงเจียว่าน้องยังไม่เข้าใจยาสิ่งนี้มีให้ผูกและเหนียวล้าไส้ให้ตรงตามเดิม
 และผืนหัวใจมิให้เคลื่อนจรงปรับจัดมาโดยเร็ว ที่ยังมีสิ่งที่จะประกอบเข้าอีก ใฝียก่าย
 ชิวเจงก็เอาสิ่งนั้น ๆ ไปทำตามเหิงเจียสั่ง ครั้นบดทำเป็นผงเสร็จแล้ว ก็เอามาวาง
 ไว้ถามว่าที่จะต้องการอีกสักก็สิ่ง

เหิงเจียบอกว่าเท่านั้นพอแล้ว ใฝียก่ายพูดว่านี่ถึงแปดร้อยแปดสิ่ง ทุกสิ่งจะ
 ต้องใช้น้ำหนักสิ่งละสองชั่ง นี่เอาหนักแต่หนึ่งตำลึงจะไม่ผิดมากกว่าเขาไปหรือ
 เหิงเจียจึงไปหยิบเอาถ้วยเล็กสองถ้วยส่งให้ใฝียก่ายด้วยหนึ่ง สั่งว่าน้องไปชูด
 เขมากันหม้อสักครึ่งถ้วย ใฝียก่ายถามว่าพี่จะเอามาทำไม เหิงเจียว่าน้องยังไม่
 เข้าใจเขมากันหม้อนั้นเรียกว่า (แป๊ะเช่าเซียง) ประกอบยาแก้โรคได้ต่าง ๆ ใฝียก่าย
 ก็ไปชูดมาครึ่งถ้วยบดละเอียดเป็นผง เหิงเจียก็หยิบถ้วยอีกถ้วยหนึ่ง ส่งให้ไปรอง
 มูตรม้าของเรานั้นมาสักครึ่งถ้วย ใฝียก่ายว่าจะไปเอาเยี่ยวม้าทำอะไร เหิงเจีย
 บอกว่าเอามาประสมทำลูกกลอน ชิวเจงหัวเราะก๊าก ๆ แล้วพูดว่าพี่ฉันยังไม่เคย
 พบเห็นยาอะไรอย่างนี้ ด้วยเยี่ยวม้ามันเหม็นเหลือที่จะทนได้ หากคนเป็นโรค
 ธาตุน้ำเสียพิการได้กลืนเข้าก็อาเจียน จนรากลือหรือรากลือ และปาดำต้ายอึ้ง
 สองสิ่งนี้ กินแล้วก็ทั้งลงทั้งรากดังนี้ จะเป็นการแก่งเล่งเล่นดอกหรือ

เหิงเจียว่าน้องยังไม่รู้มูลโรค ซึ่งเป็นต้นเหตุมาของเรานั้นมิใช่ฆาตรกรรมตา เธอคือเป็นบุตรของพระยาเล่งอ่องอยู่ฝ่ายทิศบูรพา หากได้เยี่ยมเธอมาเกินโรคนั้นจะหายไปที่ไหนที่ ไปยกายได้ฟังดังนั้น ก็ถือด้วยยาไปที่บ้านนอนอยู่กับดิน ไปยกายก็ยกขาม้าขึ้นเอาด้วยรองที่องค์กำเนิด ม้าก็ไม่ถ่ายปัสสาวะ ไปยกายกลับมาบอกแก่เหิงเจียว่า พื่อยาเพื่อไปรักษาพระเจ้าแผ่นดินเลย ไปรักษาม้าเสียก่อนเกิดด้วยมันปิดเบาเข้าเอาด้วยรองเป็นนานมันก็ไม่ถ่ายปัสสาวะ เหิงเจียว่าถ้ากระนั้นไปด้วยกัน ครั้นมาถึงเหิงเจียวอกให้เอาด้วยรอง ม้าก็ถ่ายปัสสาวะออกมาครั้งด้วยไปยกายพิเคราะห์ดูน้ำมูตรดูเงาของค้ำ ได้แล้วก็นำมาวางไว้บนโต๊ะ แล้วเอายาที่ประกอบไว้แล้วนั้นเข้าประสมกันปั้นเป็นลูกกลอนสามก้อน เอาใส่กลักเล็กเก็บไว้แล้ว ต่างก็พากันไปหลับนอน

ครั้นรุ่งเช้าเจ้าแผ่นดิน จูจี้ก๊ก รู้สึกพระองค์ออกขุนนาง ให้นิมนต์พระถึงซ่มจั้งมาแล้ว มีรับสั่งให้ขุนนางไปยัง ช่วยตั้งก๊วน หาตัวทวนซึ่งเล่าเอี้ยให้เคยยามาถวาย พวกขุนนางก็รีบออกไปยังช่วยตั้งก๊วนแจ้งความแก่เหิงเจียวตามรับสั่ง เหิงเจียวเรียกไปยกายให้เอากลักเล็กมา เหิงเจียวจึงส่งกลักยาให้แก่ขุนนาง ขุนนางถามว่ายานี้ชื่ออะไรเหิงเจียวตอบว่าชื่อ (โถกิมตัน) ขุนนางถามว่าจะเอาน้ำอะไรเป็นกระสายเหิงเจียวตอบว่ากระสายมีสองอย่าง อย่างหนึ่งเอาหกลิ่งเป็นกระสาย ขุนนางถามว่าหกลิ่งนั้นคืออะไรบ้าง ๆ เหิงเจียวว่าเอาขนนกกระเวทหนึ่ง น้ำเยี่ยวปลาภิมหลิฮ้อหนึ่ง แป้งผัดหน้าของเจ้าแม่เทวราชอ่องโปหนึ่ง ชี้เท้าเตาไฟของท่านพรหมท้ายเสียงเล่ากุนหนึ่ง ชายผ้าโพกพระเศียรพระอิศวรหนึ่ง หนวดมังกรห้าเส้นหนึ่ง รวมหกลิ่งนี้ตั้งทำน้ำกระสายกินยาภิโถตันนั้นแล้ว เจ้าของท่านก็จะทุเลาจากโรคนั้น ความเศร้าหมองในพระทัยก็จะหายเป็นแท้

พวกขุนนางพูดว่า ของหกอย่างนั้นมิได้มีในมนุษย์โลกจะได้ที่ไหนมาเล่า อยากขอทราบอีกอย่างหนึ่ง คือ น้ำกระสายอะไรเหิงเจียวบอกว่า น้ำไม่มีรากเป็นกระสายก็ได้พวกขุนนางว่าถ้ากระนั้นคงง่ายสักหน่อย เหิงเจียวถามว่าท่านทั้งหลายจะเข้าใจว่าอะไร หรือน้ำไม่มีรากนั้น พวกขุนนางทั้งหลายตอบว่าตามชาวบ้านเรียกว่าน้ำไม่มีรากนั้น ไปตัดตามบ่อหรือตามคลองตักมาแล้วเดินมาไม่หันหน้ากลับไป และมีให้หยดลงแผ่นดิน ดังนี้เรียกว่าน้ำไม่มีราก

เหิงเจียวว่า น้ำตามบ่อหรือลำคลองหรือแม่น้ำก็ยังมีเรียกว่ามีรากน้ำของข้าพเจ้าว่าไม่มีรากนั้น คือน้ำในอากาศที่ตกลงไม่ถึงดินนั้น แผละเรียกว่าน้ำไม่มีราก พวกขุนนางทั้งหลายได้ฟังเหิงเจียวบอกดังนั้นจึงพูดว่า ถ้าดังนั้นต้องคอยน้ำฝนจึงกินยา ขุนนางทั้งหลายก็พร้อมกันค้ำบลาเหิงเจียว นำยากลับไปในพระราชวัง ครั้นถึงก็ถวายพระเจ้าแผ่นดิน

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊กมีพระทัยยินดี จึงให้ขุนนางรับยามาแล้วตรัสถามว่า คือเป็นยาอะไร ขุนนางกราบทูลว่าท่านซึ่งเล่าเอี้ยบอกว่า ยาโอบิมนันให้ใช้น้ำไม่มี รากเป็นกระสาย จึงรับสั่งให้ขุนนางเอาคนโทไปตักน้ำไม่มีราก พวกขุนนางกราบทูลว่าท่านเล่าเอี้ยบอกว่าน้ำบ่อน้ำคลองนั้นมิใช่ น้ำไม่มีราก ให้เอาน้ำกลางอากาศ ที่ตกยังไม่ทันถึงดินจึงจะได้ พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้พราหมณ์มาตั้งพิธีขอฝน

ฝ่ายแห่งเจี๋ยอยู่ที่ช่วยตั้งกัวยจึงเรียกปิยกายมาปรึกษาว่า พี่สั่งให้ขุนนางหา น้ำไม่มีรากทำกระสายยา เวลานี้ก็เป็นกรรบริบร้อนทำอย่างไรจึงจะได้ น้ำฝนให้ทันการ ที่พิจารณาดูพระเจ้าแผ่นดินจิตศรัทธาทรงกุศลมาก มีบุญญาธิการได้สร้างสมมา ควรเป็นเจ้า จำเราจะต้องช่วยให้ตลอดกาล จึงจะเห็นคุณยาของเรา ปิยกายถามว่า ที่จะคิดช่วยอย่างไร แห่งเจี๋ยจึงเรียกปิยกายกับซัวเจ๋ง ให้มายืนอยู่ซ้ายขวา แห่งเจี๋ยทำกิริยาร่ายพระคาถาเรียกพระยานาค บัดเดียวใจแลไปข้างทิศตะวันออก เห็นมีม้วนเมฆตั้งขึ้นออกดำในท้องฟ้า แล้วเมฆนั้นก็ลอยมาในอากาศตรงที่แห่งเจี๋ย ยืนอยู่ ก็ร้องเรียกว่าท่านได้เชิญข้าพเจ้าพระยานาคเง่าก๊วง ทิศบูรพามาหาท่านมี ธุระประการใดหรือ

แห่งเจี๋ยบอกว่าข้าพเจ้าไม่มีธุระอะไรก็ไม่อาจควน ซึ่งเชิญท่านมาครั้งนี้หวัง จะขอน้ำไม่มีราก ให้แก่เจ้าเมืองจูจี้ก๊กเพื่อจะทำน้ำกระสายยา พระยาเล่งอ่อง พุดว่าท่านได้เชิญมิได้บอกว่าจะต้องการน้ำฝน ข้าพเจ้าก็หาได้เอาเครื่องสำหรับ ทำฝนนั้นมาไม่ ทำอย่างไรจึงจะทำฝนได้แล้ว แห่งเจี๋ยพุดว่าไม่ต้องทำฝนมาก จะขอแต่สักหน่อยเดียวพอทำน้ำกระสายยาเท่านั้น พระยาเล่งอ่องว่าถ้ากระนั้นข้าพเจ้า จะพ่นน้ำลายก็พอกินยา แห่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงพุดว่าดีแล้ว ๆ ขอ ท่านได้รับทำเกิด พระยาเล่งอ่องก็ค่อย ๆ เคลื่อนเมฆลงมาต่ำยังปราสาทแล้ว ก็ พ่นน้ำลายลงไปเป็นฝอยแปรเป็นฝนตกใสสะอาด

ฝ่ายพวกข้าราชการทั้งหลายพากันสรรเสริญว่า เจ้าของเรามีบุญญาธิการมาก เทพดาจึงบันดาลให้ฝนตก ก็พากันเอาคนโทมารองน้ำฝนได้สองคนโท ครั้นฝน ตกแล้วพระยาเล่งอ่องก็เลิกลาแห่งเจี๋ยกลับไปยังที่อยู่ตามเดิม พวกข้าราชการก็ นำน้ำฝนสองคนโต้นั้นมาถวายพระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊ก พระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊กรับให้ นำน้ำฝนนั้นไปในพระตำหนักในพระองค์ก็เสด็จกลับเข้าไปจะเสวยพระโสด แล้ว ขึ้นประทับบนที่พระบรรทมจึงเอายาสามเม็ดนั้นมาแบ่งเป็นสามครั้ง ๆ ละเม็ดเสวย เม็ดแรกลงไปสักประเดี๋ยว พระอุทรก็มีเสียงดังลั่นท่าจะถ่ายพระบังคนหนัก เจ้า พนักงานก็เอามือมารองในทันใดก็ถ่ายพระบังคนหนักลงสี่ห้าครั้ง พระองค์ล้ม ลงกับพระแท่นที่บรรทม พวกพนักงานนางในที่เอามือมาตรวจดูเห็นล้นวนแต่ เมื่อกดาวเท่านั้นเหม็นและเหมะหะสิ่งใดใครกทั้งสิ้น นางเหล่านั้นจึงมากราบทูลว่า

ขอพระองค์ได้ทรงทราบที่ถ่ายออกมา นั่น ล้วนแต่สิ่งโสโครกอันเป็นเชื้อของโรค ออกมาหมดแล้ว

พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังนางพระสนมกราบทูลดังนั้นก็ตีพระทัยจึงเสวยพระโอรสอีกเม็ดหนึ่ง สักประเดี๋ยวก็มีพระกำลังเกิดขึ้นทรงรู้สึกพระองค์ไปร้องขึ้นยังเดิม จึงเสด็จลงจากแท่นแต่งพระองค์ออกขุนนาง เห็นพระดั่งซ่มจิ้งก็ลดพระองค์ลงนมัสการ พระดั่งซ่มจิ้งก็ลดลงค้ำบ จึงเสด็จมาจับมือพระดั่งซ่มจิ้ง แล้วมีรับสั่งให้ขุนนางฝ่ายอาลักษณ์ร่างหนังสือ ไปเชิญท่านเล่าเอื้อกับพี่น้องทั้งสามมาว่า บัดนี้ขอบคุณเป็นที่สุดแล้ว ขอเชิญเข้ามายังพระราชวังใน แล้วรับสั่งให้ขุนนางพนักงานโต๊ะจัดเครื่องโต๊ะเตรียมไว้ยังปราสาทตั้งกioskจะตอบแทนคุณพวกขุนนาง พนักงานก็ไปจัดการเตรียมไว้ตามรับสั่งทุกประการแล้ว ก็ไปเชิญแห่งเจียกับพี่น้องทั้งสามคนเข้าไปในพระราชวังขึ้นไปยังปราสาทตั้งกiosk แลเห็นพระเจ้าแผ่นดินกับพระดั่งซ่มจิ้ง คนทั้งสามก็ลดลงค้ำบแล้วก็เดินเข้านั่งโต๊ะ ขุนนางทั้งหลายก็นั่งตามลำดับ เหนียงเจียพี่น้องแลไปดูก็เห็นเครื่องที่ตั้งบนโต๊ะล้วนแต่ของโอฆารส ทั้งแจทั้งไซมีพร้อมเรียบเรียงวางไว้เป็นลำดับ

ฝ่ายเจ้าเมืองจู่ก็กเห็นเรียบร้อยพร้อมเพรียงแล้ว ก็เสด็จมาทางรินสุราส่งให้แห่งเจียด้วยหนึ่ง เหนียงเจียก็รับสองมือมาตีหมุดทรงรินอีกด้วยหนึ่งมาส่งให้ก็รับตีหมุด พระเจ้าแผ่นดินทรงพระสรวลตรัสว่า จะต้องให้ครบสามด้วย ส่งอีกด้วยหนึ่งแห่งเจียก็รับมาตีหมุด ทรงตรัสว่า จะต้องให้เป็นสี่ฤดู จึงรับสั่งให้ขุนนางรินให้อีกด้วยหนึ่ง เหนียงเจียกับมาถือไว้แต่ยังหาทันจะตีหมุดไม่ เปียกกายเห็นสุราไม่มาถึงก็พูดขึ้นว่า ขอพระองค์ได้ทราบการที่ประสมและบดยาข้าพเจ้าได้ช่วย และในยานั้นมีม้า เหนียงเจียได้ฟังเปียกกายพูดดังนั้น วิตกกกลัวคนอื่นจะรู้ความ ก็ชิงส่งด้วยสุราให้เปียกกาย เปียกกายก็รับมาตีหมุดแล้วก็ไม่พูดต่อไป

ส่วนพระเจ้าแผ่นดินได้ยินเปียกกายพูดแปลก จึงทรงถามว่าอะไรในยามี้ม้า เหนียงเจียจึงทูลว่า พี่น้องข้าพเจ้าเมื่อประกอบยา ก็คิดเอาสิ่งที่สมควรประกอบให้แก่พระโรคของพระองค์ได้เป็นประมาณ เธออยากจะให้ทรงทราบว่าสิ่งที่ดีนั้น เรียกว่า (ม้าเต่าเล้ง) มีประกอบในเม็ดยาของพระองค์นั้น พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งถามขุนนางฝ่ายแพทย์ว่าม้าเต่าเล้งเป็นสิ่งอะไร พวกขุนนางแพทย์กราบทูลว่าม้าเต่าเล้งนี้ รสขมแต่เย็นแก้กระหายอิดโรยและเสมหะให้สะดวก กำจัดน้ำเหลืองที่ให้เกิดพยาธิและไม่ไอบรกดดี พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็ทรงพระสรวลตรัสว่าควรต้องการก็ประกอบดีแล้ว พระองค์รินสุรามาส่งให้เปียกกายอีกสองด้วย เปียกกายก็รับมาตีหมุดแล้วพระองค์จึงทรงรินให้ชิวเจ็งอีกสามด้วย ต่างก็เข้านั่งโต๊ะที่กินตามสบาย แล้วพระเจ้าแผ่นดินทรงรินสุราใส่ถ้วยแก้วใหญ่ส่งให้แห่งเจีย เหนียงเจียก็ยื่นขึ้นรับ

แล้วก็ทูลว่า ขอพระองค์ประทับให้สบายเถิด ข้าพเจ้าจะรับพระราชทานตามสบายใจ ไม่ละเป็นอันขาด

พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าคุณของท่านมีน้ำหนักดุกงูเขาใหญ่ วิตกแต่จะตอบแทนท่านไม่พอเพียง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงให้ท่านอีกแก้วใหญ่ และจะขออนุญาตไต่ถามบ้างเล็กน้อย เหนงเจียวว่าขอพระองค์ได้ทรงถามตามที่ต้องการประสงค์ แล้วข้าพเจ้าจึงจะตีเม็ดถวาย พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่าตัวข้าพเจ้าตรอมใจเจ็บมาสองปีแล้ว บัดนี้ได้กินยาประสิทธิคุณของท่านก็หายแล้ว เหนงเจียวหัวเราะแล้วทูลว่าเมื่อวานนี้ข้าพเจ้าได้แสดงว่า พระองค์ประชวรพระโรคตรอมพระทัย ไม่ทราบว่าจะพระองค์ตรอมพระทัยด้วยเหตุอะไร พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังเหนงเจียวถามดังนั้นจึงตรัสว่า คำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า (ความอายในบ้านไม่ควรให้คนนอกบ้านรู้) ชัดด้วยท่านมีคุณข้าพเจ้าก็ต้องเล่าให้ท่านฟัง เหนงเจียวว่าขอพระองค์จงแสดงเถิดหากเป็นประโยชน์ของพระองค์

จึงพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าข้าพเจ้าไม่ทราบว่าคุณซึ่งเล่าเอี้ยตั้งแต่ออกจากเมืองได้ถึงข้ามมาได้ก็เมืองแล้วจึงได้มาถึงนี้ เหนงเจียวทูลว่าข้าพเจ้ามาได้หกหัวเมืองแล้ว พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่าเมืองทั้งหลายเหล่านั้นที่เป็นป้อมของพระเจ้าแผ่นดินยศศักดิ์ตั้งแต่งกันอย่างไร เหนงเจียวทูลว่าถ้าเมื่อยหลวงเรียกว่าเจี้ยเกง เมียรองเรียกตั้งเกง เมียที่สามเรียกว่าไซเกง พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าเมืองข้าพเจ้าหาได้ตั้งอย่างนั้นไม่ เมียที่หนึ่งเรียกกิมเซี้ยเกง เมียที่สองเรียกว่าเจ็กเซี้ยเกง เมียตรีเรียกจั้นเกง ทั้งสองนี้อยู่ในตำหนัก

เหนงเจียวทูลถามว่ากิมเซี้ยเกงนั้นไปข้างไหนจึงไม่มีอยู่ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเหนงเจียวถาม ก็บังเกิดความโทมนัส ทรงพระกั้นแสงตรัสว่ามีได้อยู่สามปีแล้ว เหนงเจียวทูลถามว่าเหตุใดเล่าจึงมิได้อยู่ขอพระองค์ได้โปรดให้ข้าพเจ้าทราบด้วย พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าสามปีก่อนเวลาฤดูเดือนเจ็ด ข้าพเจ้าพาพวกสนมนางในและเมียทั้งสามไปยังสวนดอกไม้พักอยู่ที่หอ (หลิวไต้เต็ง) เสวยสุราชมดอกไม้เล่นและดูการแข่งเรือบังเอิญเกิดลมพายุใหญ่ และเห็นบนอากาศมีปีศาจยักษ์ตนหนึ่งหน้าตาคล้ายบอกว่าชื่อไซ้ห้วยส่วยอยู่ตำบลเซา (ซีลินซัว) ถ้าเกี้ยเจี้ยต้องไม่มีภรรยาได้ข่าวว่ากิมเซี้ยเกง รูปร่างลักษณะสวยสะอาดงาม จึงให้ข้าพเจ้าส่งตัวไปให้มันแม่ไม่ส่งตัวกิมเซี้ยเกงให้มัน มันจะกินข้าพเจ้าเสียก่อน แล้วจะกินขุนนางและราษฎรให้หมดทั้งเมือง ข้าพเจ้ามีความสงสารแก่อาณาประชาราษฎรและบ้านเมือง แต่ไม่รู้ที่จะแก้ไขอย่างไรได้ จึงต้องส่งกิมเซี้ยเกงให้แก่มันไป อาศัยเหตุนี้จึงมีความทุกข์โศกโทมนัสตรอมใจ คิดถึงกิมเซี้ยเกง อยู่มิได้จะรู้วายเลยจึงได้บังเกิดโรคเจ็บป่วยทรมาณกายมาถึงสามปีแล้ว บัดนี้ได้กินยาของท่านก็หายซึ่งของโลโคโรกที่เกรอะ

กรุงชิงอยู่มานานวันนั้นสิ้นแล้ว บัดนี้กายและใจก็เป็นปกติมีกำลังยิ่งกว่าแต่ก่อน
 เหง้าเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็มีความอึ้งใจรื่นเริงยินดีเป็นที่ยิ่ง จึงยกถ้วยแก้วสุราขึ้น
 ตีมสองทีก็หมดหัวเราะแล้วทูลถามว่าพระองค์คือเป็นพระโรคเคระ้าหมองพระทัย
 มาพบข้าพเจ้าพระโรคจึงหาย แต่ยังไม่ทราบว่าจะพอพระทัยให้กิมเขี้ยเกง
 นั้นกลับมาหรือไม่ พระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊กตรัสว่าข้าพเจ้ามีความคิดถึงอยู่เสมอมิได้
 ขาดแต่สนใจด้วยไม่มีผู้ใดจะช่วยให้ ก็ต้องสนใจอยู่จะทำประการใดได้ เหง้าเจี๋ยว่า
 ข้าพเจ้าจะอาสาพระองค์ไปปราบยักษ์กำจัดปีศาจร้าย ให้พระองค์แต่พระองค์จะ
 เห็นควรหรือไม่

พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังเหง้าเจี๋ยทูลดังนั้น ก็ลดพระองค์ลงตรัสว่าหากท่านเล่า
 เอี้ยช่วยให้กลับมาได้ ข้าพเจ้าจะพาบุตรภรรยาออกจากราชสมบัติลดตัวลงเป็นไพร่
 จะยกราชสมบัติให้แก่ท่านเล่าเอี้ยเป็นเจ้า ปิยก่ายอยู่ข้างนั้น ได้ยินพูดว่าจะยก
 ราชสมบัติให้ดังนั้น ก็หัวเราะก๊ากใหญ่ พูดว่าพระเจ้าแผ่นดินพระองค์นี้จะเสีย
 ตระกูลเจ้าเสียแล้ว ทำไมจึงอยากได้แต่เมีย เอาสมบัติเจ้าไปยกให้แก่พวกดิน
 หนดังนั้น เหง้าเจี๋ยก็ลงพยุพระองค์ขึ้นแล้ว จึงทูลถามว่าตั้งแต่ปีศาจยักษ์ลักนาง
 กิมเขี้ยเกงไปแล้ว ต่อภายหลังยังเคยมาบ้างหรือไม่

พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า เมื่อปีเอาไปเดือนเจ็ดขึ้นห้าค่ำ ครั้นเดือนสิบสองมัน
 มาเอาสาวใช้ไปอีกสองคน ข้าพเจ้าก็ต้องให้ไป เมื่อปีแล้วมานี้เดือนห้ามาเอาไป
 อีกสองคน ยังไม่ทราบว่าเมื่อไรจะมาเอาไปอีก เหง้าเจี๋ยทูลถามว่าก็ปีศาจยักษ์มา
 เนื่อง ๆ ดังนั้น ก็พระองค์ไม่กลัวหรือ พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า ข้าพเจ้าเห็นมันมา
 เนื่อง ๆ ดังนั้น มีความกลัวสะดุ้งหวาดวิตกว่ามันจะทำร้ายเอา เพราะฉะนั้นจึง
 ให้สร้างตำหนักสำหรับซ่อนปีศาจ ถ้าได้ยินเสียงลมมาก็พาสมมนางในเข้าไปแอบ
 อยู่ในตำหนักนั้น

เหง้าเจี๋ยทูลว่า ขอพระองค์ได้โปรดชี้ตำหนักสำหรับหนีปีศาจให้ข้าพเจ้าดูจะเป็น
 ประการใด พระเจ้าแผ่นดินจึงพาเหง้าเจี๋ยออกจากที่กินโต๊ะ พวกขุนนางต่างก็ผุด
 ลูกออกจากที่ปิยก่ายพูดว่าพี่ทำไมจึงไม่รู้ธรรมเนียม กำลังกินโต๊ะโดยสำราญ
 ทำให้แตกไปหมดจะไปดูอะไรที่ไหน พระเจ้าแผ่นดินเห็นปิยก่ายพูดดังนั้นก็ทรง
 ทราบว่า ปิยก่ายหนักในการกิน จึงสั่งพนักงานให้ยกโต๊ะไปที่ตำหนักหนีปีศาจตั้ง
 คอยทำ ปิยก่ายเห็นพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งดังนั้นก็นิ่งอยู่ มิได้พูดอะไรต่อไป ก็พร้อม
 กันทั้งพระถึงข้มจั่งไปด้วย พวกขุนนางก็เดินตามกันมา เจ้าแผ่นดินกับเหง้าเจี๋ยก็
 จับมือกันเดินข้ามตำหนักเสด็จมายังสวนหลวง แลไปก็ไม่เห็นตำหนักอะไรที่ไหน

เหง้าเจี๋ยจึงทูลถามว่าตำหนักนั้นอยู่ที่ไหน พูดยังไม่ทันขาดคำก็แลเห็นขันที
 สองคน ถือเหล็กฆะแลงมางัดที่พื้นดินนั้นขึ้น ศิลาสีเหลี่ยมก้อนหนึ่งเป็นเครื่องปิดอยู่

พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าตรงนั้นลงไปลึกสามวา ที่ได้นั้นทำเป็นตำหนักเก้าห้อง ในนั้นมีกระถางใหญ่สี่กระถาง สำหรับใส่น้ำมันไว้เติมตามไฟไว้เสมอทั้งกลางคืนและกลางวัน ถ้าได้ยินมีลมพายุมาข้าพเจ้าก็นี่ลงนอนอยู่ได้นั้น ให้คนเอาศิลาปิดเสีย เหนงเจียพูดว่าปีศาจมันยังไม่คิดร้ายถ้าหากมันคิดร้ายแล้ว ที่เช่นนี้ที่ไหนจะคุ้มได้ เมื่อเวลากำลังเหนงเจียพูดอยู่นั้นก็พอลได้ยินเสียงลมพายุพัดมาऊ ๆ ฝุ่นและผงคลีฟุ้งมืดฟ้ามัวฝนไปทั้งอากาศ พวกขุนนางทั้งหลายพากันโกรธเหนงเจีย โดยความตกใจกลัว พากันพูดว่า ท่านเล่าเอี้ยนี้ปากกินเค็มพูดถึงปีศาจยักษ์ขึ้น ปีศาจก็มาทันที พระเจ้าแผ่นดินก็ตกใจกลัวผละจากเหนงเจียหนีลงไปซ่อนตัวอยู่ได้นั้น พระถึงซ่มจิ้งก็วิ่งมาลงไปอยู่ด้วย ด้วยพวกขุนนางก็พาแอบหนีซ่อนเร้นไปหมดสิ้น ใฝียก่ายชั่วเจ้งจะพลอยวิ่งไปด้วย เหนงเจียยึดไว้คนละมือก็หนีไปไม่ได้ เหนงเจียพูดว่าน้องอยากลัวจงช่วยกันจำให้แน่ว่ามันเป็นปีศาจอะไร

ใฝียก่ายชั่วเจ้งหนีไปไม่ได้ก็ต้องอยู่ที่นั่นด้วย ไม่ช้าอีกสักประเดี๋ยวก็กแลเห็นบนอากาศ เป็นปีศาจยักษ์ตนหนึ่งตรงเข้ามา เหนงเจียถามใฝียก่ายว่า จำได้หรือไม่ว่าเป็นปีศาจอะไร ใฝียก่ายชั่วเจ้งตอบว่าจำไม่ได้ เหนงเจียจึงพูดว่าปีศาจนี้ มันเป็นคนของท่านตั้งกัเทียนฉีสำหรับเป็นผู้เฝ้าประตู ใฝียก่ายพูดว่า ธรรมดาปีศาจผีมันย่อมออกกลางคืน เวลานั้นพี่เที่ยงมีที่ไหนจะมา เห็นจะเป็น (ใช้ทั้ยสวย) ดอกกระมัง

เหนงเจียว่าถ้ากระนั้นน้องสองคนอยู่ที่นี่ ไว้พี่จะขึ้นไปถามดูเพื่อจะได้รู้ว่าจะเป็นอย่างไหน เหนงเจียเตรียมตัวมันคงแข็งแรงแล้วก็เหาะขึ้นไปกลางอากาศขวางหน้าร้องทวาดด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยอ้ายมารร้ายเอ็งอยู่ที่ไหนเป็นยักษ์มารชนิดใดจะไปข้างไหน มีธุระอะไรมาถึงที่นี่ทำไมจะมาอวดดีที่นี่หรือ ยักษ์ได้ฟังเหนงเจียร้องถามด้วยกิริยาอันห้าวหาญดังนั้น จึงทวาดด้วยเสียงอันดังแล้วตอบว่า เรายังคนอื่นคือเขียนฮองของท่านใช้ทั้ยสวยอยู่ตำบลเขาซี้ลินชั่วถ้าเกียเฮี้ยต้อง เรายังคำสั่งของท่านมาเอานางสาวใช้อีกสองคนไปปรับใช้กิมเขี้ยเกงเนี้ย เจ้าเป็นคนอะไรที่ไหนอาจสามารถมาถามเราทำไม เหนงเจียตอบว่าเราคือกัเทียนฉีได้เขี้ยซิงหงอคง เพราะเรารักษาระวังซ่มจิ้งไปไซ้เพื่อจะอาราธนาพระธรรม เพราะว่าข้ามมาทางนี้จึงรู้ข่าวว่าเจ้าเป็นยักษ์ร้าย ทำการหมิ่นประมาทเจ้าเมืองจะไปหาเจ้าก็ไม่รู้แห่งที่อยู่บัดนี้เจ้าเอาชีวิตมาส่งถึงมือจะนี่ดีแล้ว ปีศาจยักษ์ได้ฟังเหนงเจียพูดดังนั้น ก็มีได้รอร้งยกทวนขึ้นแทงเหนงเจีย เหนงเจียยกกระบองขึ้นรับรบกันโดยสามารถได้สองเพลง เหนงเจียตีปีศาจด้วยกระบองถูกทวนหักเป็นสองท่อน ก็ตกใจหลบหนีตามลมไปทางทิศตะวันตก เหนงเจียก็มีได้ไล่ตามลดลงมายังพื้น เดินมาที่ตำหนักซ่อนปีศาจ ร้องเรียกว่าพระอาจารย์จงเชิญพระเจ้าแผ่นดินขึ้นมาเถิด ปีศาจยักษ์นั้นข้าพเจ้า

ขับหนีไปแล้ว

ฝ่ายพระถังซำจั๋งเมื่อได้ยินแห่งเจี๋ยเรียก ก็พยุ่งพระเจ้าแผ่นดินขึ้นมาจากอุโมงค์ แลเห็นท้องฟ้าใสสว่างดี มิได้เห็นปีศาจพระองค์ก็เสด็จมาที่ตั้งโต๊ะนั้น ทรงหยิบ ป้านสุรามารินใส่ถ้วยทองคำแล้วก็มาส่งให้แห่งเจี๋ยตรัสว่า ขอท่านเล่าเอี้ยรับของ คำนับแห่งข้าพเจ้าเป็นกิริยาก่อน แห่งเจี๋ยก็รับถ้วยสุรามาทือไว้แล้ว ได้ยินขุนนาง มาทูลว่าประตูเมืองข้างทิศปรวาจีนเกิดไฟไหม้ แห่งเจี๋ยได้ยินขุนนางมาทูลดังนั้นก็ ข้างว่างถ้วยไปเสียงดังสนั่นด้วยสุราก็ตกลงอยู่กับพื้น พระเจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้นก็ ตกพระทัยลดพระองค์คำนับแห่งเจี๋ยถามว่า ท่านเล่าเอี้ยจะมีความผิดใจอะไรหรือ จงขออนุญาตโทษแห่งข้าพเจ้า ขอเชิญท่านขึ้นบนแท่น ข้าพเจ้าจะได้เคารพขอบ คุณท่าน

แห่งเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า หาใช่เช่นนั้นไม่บัดเดียวจะมีขุนนางมากราบทูลว่า มีฝนใหญ่ตกลงมาดับไฟเสียสิ้นแล้ว ทัวทั้งถนนจะเหม็นกลิ่นสุราไปทั้งสิ้น แล้ว แห่งเจี๋ยพูดว่าปีศาจยักษ์แพ้นี้ไปข้าพเจ้าไม่ตาม มันจึงทิ้งไฟให้ไหม้ประตูเมือง ทิศตะวันตก ข้าพเจ้าจึงเอาถ้วยสุราขว้างไปบันดาลเป็นฝนดับไฟนั้นหาใช่ผิดใจ อะไรต่อพระองค์ไม่ และชาวเมืองก็หาได้ทราบความตลอดไม่ ครั้นแห่งเจี๋ยชี้แจง ดังนั้น ก็ยังมีพระทัยยินดียิ่งนัก จึงเชิญพระถังซำจั๋งแห่งเจี๋ยเปียกย้ายชิวเจ้งขึ้นไป ยังปราสาทใหญ่ ในพระทัยจะใคร่มอบราชสมบัติให้ แห่งเจี๋ยหัวเราะพูดว่า ขอ พระองค์ทรงทราบ อันปีศาจนั้นบอกนามว่าเป็นทหารของใช้ทั้ยส่วยใช้ให้มาเอา นางสนมไปรับใช้สอย ก็มิเขี่ยเกงเนี้ย บัดนี้มันพ่ายแพ้ไปคงจะกลับไปบอกนายมัน เห็นคงจะกลับมาซึ่งชัยอีกเป็นแน่ ข้าพเจ้าเห็นว่า ครั้นจะรอให้มันมาก็จะเกิด เดือดร้อนแก่อาณาประชาราชนจะพากันวิตกทุกขีร้อน ทั้งพระองค์ก็จะตกพระทัยแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าหมายจะรีบไปรบสกัดไว้เสียก่อน จะได้รับกิมเขี่ยเกงมาเมือง แต่หาู้จักทางที่จะไปไม่ และไม่ทราบว่าจะไกลสักเท่าใด

พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า ข้าพเจ้าเคยให้คนไปสืบข่าวทั้งไปทั้งมาไม่หยุดห้าสิบ วัน ทางนั้นประมาณสามพันโยชน์อยู่ทางทิศภาคเนี้ย แห่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็จึงเรียก เปียกย้ายชิวเจ้งมาสั่งว่า น้องทั้งสองจงอยู่คอยรักษาพระอาจารย์ พี่จะไปสืบข่าว ดูให้รู้เหตุแล้วจะกลับ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็จึงมายึดแห่งเจี๋ยว่า ขอ ท่านเล่าเอี้ยพักสักวันหนึ่งให้สบายก่อน รอให้คนจัดหาเสปียงไปกินตามทางด้วย และเลือกม้าที่มีฝีเท้าจะได้ขี่ไป แห่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่าอย่างนี้ พระองค์ทรงคิดนั้น ข้าพเจ้าห้วยข้ามเขาทางเดินลำบาก แต่ข้าพเจ้าไม่ปิดบังอันทาง ไกลสามพันโยชน์นั้น ด้วยสุราที่รินไว้ก็ยังไม่ทันจะเย็น พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า ท่านเล่าเอี้ยอย่าหลอกข้าพเจ้า รูปและลักษณะของท่านคล้ายกับวานร จะมี

ฤทธาอานุกาพอย่างนั้นเที่ยวหรือ

เหิงเจี๋ยว่ากายข้าพเจ้าคล้ายวานร ตั้งแต่ยังเยาว์มาเคยเล่าเรียนลูถึงที่เกิดดับ เทียวค้นหาอาจารย์ที่ฉานกัลลักรักษาปฏิบัติไม่หยุดหย่อน อาศัยพึ่งดินเป็นที่พึ่ง สำเร็จธาตุทั้งห้าได้ตลอดเปลี่ยนแปลงกายได้ทุกสิ่งทุกอย่าง หกคะเมนไปที่หนึ่ง ได้สิบหมื่นแปดพันโยชน์นี้ไกลดังนี้ ขอพระองค์ได้ทรงทราบ พระเจ้าแผ่นดินจู้จี้ก๊ก ได้ทรงฟังเหิงเจี๋ยซึ่งแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงทรงพระสรวลแล้วหยิบป้านสุรามารินส่งให้เหิงเจี๋ย ตรัสว่าขอค่านับสงทานเล่าเอี้ยด้วยความลำบาก สุราก็ด้วยนี้เป็น กิริยาจิตเล่าเอี้ยจะได้ตั้งใจไปกำจัดปีศาจยักษ์ริ้าย เหิงเจี๋ยกราบทูลว่าขอพระองค์ ทรงเก็บไว้ก่อน รอให้ข้าพเจ้าไปแล้วกลับมาจึงควรพระราชทาน เหิงเจี๋ยร้องว่า ไปที่เดียวดังหวีก็มีได้เห็นตัว ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินกับขุนนางข้าราชการเห็นดังนั้น ต่างมีความเกรงกลัวทั่วทุกคน

ฝ่ายเหิงเจี๋ยหกคะเมนลี้ไปทางทิศภาคเนย์มาถึงภูเขานึ่งก็ลงยังยอดเขา เทียว สอดตาและดูโดยละเอียดจะใคร่ค้นหา ถ้า และเห็นแสงไฟแวบแวมออกมารอบเขา บัดเดี๋ยวกก็ลุกมากขึ้นแดงสว่างไปทั้งท้องฟ้า ที่ไฟลุกเป็นม้วนไฟอันร้ายแรงพุ่งออกมา เหิงเจี๋ยเองก็ออกจะหวาดเสียวแลเห็นในเขามีสายทรายไหลลงขึ้นมิดฟ้า เหิงเจี๋ย ยืนดูอยู่เป็นครู่ก็ยังไม่รู้ได้ว่าเป็นด้วยเหตุประการใด จึงรำยพระเวทแปลงกายเป็น แมลงเม่า โม่แทรกเข้าไปในไฟกระพือปีกสองสามทีทรายนนั้นก็สูญหายไปไฟนั้นก็ดับไปสิ้น เหิงเจี๋ยก็กลายเป็นรูปเดิมลงมายังพื้นที่ยอดตรวจดูก็ได้ยินเสียง ม้าล่อและกลองดังสนั่น เหิงเจี๋ยคิดว่านี่เรามาเห็นจะผิดทางเสียแล้ว ทางนี้เห็น จะไม่ใช่ที่ปีศาจยักษ์อยู่ เสียงม้าล่อนี้หากจะเป็นที่ฝึกหัดทหาร จำเราจะไปตามดู ให้รู้เรื่อง เหิงเจี๋ยคิดแล้วก็เดินตรงมา และเห็นปีศาจตนหนึ่งแบกรงสี่เหล็องข้าง หลังสะพายหนังสือฉบับนี้ มือตีม้าล่อเดินไปโดยการรีบ เหิงเจี๋ยแลเห็นก็หัวเราะ พุดว่าตีม้าล่อนั้นคือคนนี่เอง ไม่รู้ว่ามันจะเอาหนังสือไปให้ใครที่ไหน และไม่รู้ว่าจะ เป็นหนังสืออะไร เหิงเจี๋ยแปลงกายเป็นแมลงหวี่ตัวหนึ่งบินตามไปจับที่หอหนังสือ ก็ได้ยินปีศาจนั้นออกปากบ่นพุดว่าได้อ่องนายของเรานี้ใจร้ายเมื่อสามปีก่อนไปที่ เมืองจู้จี้ก๊กแย่งเอานางเอกอัศรมเสีของเจ้าเมืองมา คือนางกิมเซี้ยเกงเนี้ย นาง กิมเซี้ยเกงเนี้ยมาอยู่ถึงสามปีแล้วก็มีได้ถูกต้องเธอได้ แล้วยังมีหน้าไปเอาสาวใช้ มาอีกหลายคน และใช้ให้เขียนซองไปเอาก็ไปโดนคู่พยาบาลถูกมัดตีเอาทวนหัก วงกลับมา เอานางสาวใช้ก็ไม่ได้ได้อ่องมีความโกรธจะคิดทำศึกชิงชัยแก่เจ้าเมือง จู้จี้ก๊ก ใช้ให้เราเอาหนังสือนี้รบอะไรก็ไม่รู้หากว่าเราเอาหนังสือไปครั้งนี้ หาก เจ้าเมืองจู้จี้ก๊กไม่ยกมอบก็จำจะต้องรบ แต่ถ้รบไม่ชนะได้อ่องนายเราก็จะใช้ ทรายและไฟบินเข้าไป ก็จะทำลายชีวิตเจ้าเมืองและขุนนางราษฎรทั้งหลายก็พา

กันล้มตายไม่เหลือแต่สักคนเดียว เวลานั้นนายเราก็จะชิงเอาเมืองตั้งตัวเป็นฮ่องเต้ พวกเราก็จะได้เป็นขุนนางกันทั้งสิ้นถึงดั่งนั้นก็จริงตามแต่การเลิกใหญ่ อันที่จริงสุดแท้แต่เบื้องบนจะกำหนดเอาเป็นแน่ก็ยาก

เหิงเจียได้ฟังตั้งแต่ต้นจนปลาย จึงคิดว่าปีศาจนี้มันพูดฟังดูก็ยังมีความดี คือข้อที่มันว่าสุดแท้แต่เบื้องบนกำหนดยังมีได้ ข้อที่ว่าได้กิมเขี้ยวเงงไปไว้ แต่ถูกต้องไม่ได้มันยังหาเข้าใจว่าเป็นเหตุอย่างไรไม่จำเราจะต้องถามมันดูให้รู้เรื่อง เหิงเจียก็ผล่อออกจากปีศาจโผบินไปข้างหน้าสักสองสามเส้น แปลงเป็นคนถือบวชหนุ่ม น้อยคนหนึ่งบนศีรษะไว้ผมสองแหม่มตัวนุ่งหม้ออย่างถือบวช มือถือลูกประคำชก พลังภาวนาพลังเดินข้ามชายเขามาตรงปะทะหน้าปีศาจ ก็ลดตัวลงปราศรัยถามว่า ท่านจะไปส่งหนังสือที่ไหน

ปีศาจก็ชะงักดูเหมือนคนเคยรู้จัก จึงยังไม่เผลอมาล่อหัวเราะแล้วคำนับตอบว่า ได้อ่องนายข้าพเจ้าใช้ให้เอานั่งสื่อนัดรบลงไปเมืองจู้จี้ก๊ก เหิงเจียแกล้งถามว่า เจ้าเมืองจู้จี้ก๊กได้พูดกันว่า ได้ยกนางกิมเขี้ยวเงงให้ไปมิไซหรือ ปีศาจตอบว่าเมื่อปีก่อนได้รับนางไปแล้วเวลานั้นมีเทพารักษ์ให้เสือนางกิมเขี้ยวเงงตัวหนึ่ง นางก็สวมเสื้อตัวนั้นเข้าแล้ว หัวสรรพางค์กายนางก็เกิดเป็นเข็มแหลมได้อ่องไม่อาจถูกต้อง ครั้นว่าขึ้นจะเข้าถูกต้องก็เจ็บปวดดุจว่าถูกเข็มแทง จึงไม่รู้ที่ว่าจะทำประการใดได้ ตั้งแต่ได้นางมาจนบัดนี้ก็มิได้เกี่ยวข้องกับสิ่งใดได้ เมื่อวันก่อนได้อ่องใช้ให้เขียนของลงไปเมืองจู้จี้ก๊ก จับนางสาวไซ้มาให้รับใช้นางกิมเขี้ยวเงง ถูกย้ายซึ่งของคงอะไรไม่รู้มันตีเขียนของแพ้กกลับมา บัดนี้ได้อ่องมีความโกรธจัดใช้ให้ข้าพเจ้าเอานั่งสื่อนัดรบลงไปให้

เหิงเจียถามว่าทำไมได้อ่องจึงได้รับรื้อนดั่งนั้นเล่าปีศาจพูดว่าใจของได้อ่องเธอรื้อนดั่งนั้นเอง เหิงเจียพูดว่าทำไมท่านไม่ชักนำในทางธรรมให้เธอแก่ความเศร้าโศกใจบ้างเล่า พูดดั่งนั้นแล้วเหิงเจียก็ลาปีศาจเดินไป

ฝ่ายปีศาจก็ตีมาล่อเดินไปพอคล้อยหลังเหิงเจียก็เอากะบองตีถูกปีศาจล้มลงถึงแก่ความตายอยู่กับที่ เหิงเจียนึกเสียใจว่ามีได้ถามมันว่าชื่ออะไร จึงเก็บเอานั่งสื่อนที่ตัวปีศาจซ่อนไว้ในตัวแล้วก็เอารอกกับมาล่อเก็บซ่อนไว้ในหญ้าที่รก แล้วจับขาปีศาจลากทิ้งลงไปก็ไต่ยั้งตั้งที่หนึ่ง เหลียวไปดูก็แลเห็นป้ายางที่ตั้งอยู่ข้างนั้น มีอักษรว่าปีศาจสนิทที่ใช้มานั้นชื่อ (มีมามิไป) เหิงเจียแลเห็นก็หัวเราะว่าย้ายปีศาจนี้มันชื่อ (มีมามิไป) มาถูกตะบองทีหนึ่งมีมาก็มิมีไป เหิงเจียจึงแกะเอาป้ายนั้นมาเก็บไว้กับเบวแล้ว ก็จะไปใคร่เอาซากศพนั้นทิ้งลงไปในห้วยก็นึกถึงไพร่รายนั้นไม่อาจไปถึงถ้าปีศาจ ก็เอากะบองกระทุ้งที่อกปีศาจทะลุแล้วจึงหัวเหาะขึ้นกลางอากาศ กลับไปยังเมืองบอกชาวเส้าความชอบครั้งแรก เหาะกลับมาประเดี้ยก็ถึงพระราชวัง

เหิงเจียก็ลดลงยังพื้นเอาซากศพทิ้งลงที่หน้าบันได จึงเรียกเปี้ยก่ายให้นิมนต์พระอาจารย์ลงมา พระถังซำจั๋งได้ยินเสียงเหิงเจียก็ลงไป เหิงเจียก็เอาหนังสือฉบับนั้นยัดใส่ในมือเสื้ออาจารย์แล้ว สั่งว่าพระอาจารย์ท่านจงเก็บไปอย่าให้เจ้าเมืองเห็น พุดยังไม่ทันขาดคำเจ้าแผ่นดินก็เสด็จมาตรัสถามว่า ท่านเล่าเอี้ยมาแล้วอันการที่ไปจับปีศาจนั้นเป็นอย่างไรบ้าง เหิงเจียเอามือชี้ที่บันไดและทูลว่านั่นมิใช่ปีศาจหรือถูกมือข้าพเจ้าตีตายเสียแล้ว

พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรแล้วจึงตรัสว่า ปีศาจก็จริงแต่มิใช่ปีศาจใช้ทั่วยส่วยด้วยข้าพเจ้าเคยเห็นมันสองครั้งแล้ว ตัวมันสูงกว่าสี่ศอกหน้าอ้วนท้วนเป็นมันเงาเหลือองดุจสีทองเสียงดุจฟ้าลั่นอ้ายคนนี้รูปร่างหยาบคายนี้นี่ไม่ใช่ เหิงเจียหัวเราะแล้วพุดว่าจริงดังพระองค์ตรัสไม่ใช่ อ้ายนี้มันเป็นคนใช้ธรรมากรรมมาพบข้าพเจ้า ๆ จึงได้ตีตายนำมาบอกเอาความชอบครั้งแรก พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังจึงตรัสว่าดีแล้ว แต่ข้าพเจ้าได้ให้คนไปสืบข่าวเสมอก็มิได้ข่าว ท่านเล่าเอี้ยออกไปครั้งเดียวก็จับได้ปีศาจมา จึงตรัสสั่งเจ้าพนักงานยกสุรามานำมาให้เล่าเอี้ยขึ้นเรียง

เหิงเจียทูลว่าสุรานั้นเป็นการเล็กน้อย ข้าพเจ้าขอทูลถามพระองค์ว่า นางกิมชี้ยางเมื่อจากพระองค์ไปได้ ถวายสิ่งใดไว้แก่พระองค์เพื่อแสดงความอาลัยบ้างหรือเปล่า ขอพระองค์จงพระราชทานสิ่งนั้นแก่ข้าพเจ้า พระเจ้าแผ่นดินจึงจิกได้ฟังเหิงเจียถามดูใครเอาปลายมีดมาแทงเข้าที่ทรวงอก นึกขึ้นได้ก็ทรงพระกัณแสงนำพระเนตรไหลตกลงอาบพระพักตร์ แล้วตรัสแก่เหิงเจียว่าเมื่อฤดูเดือนเจ็ดขึ้นห้าค่ำใช้ทั่วยส่วยยักษ์ร่ายทำเสียงดังฟ้าลั่นชิงนางไปโดยเป็นเวลาสุกสุกานก็หาได้ส่งเสียสิ่งใดไว้เป็นสำคัญไม่ เหิงเจียทูลถามว่าเมื่อนางจากไปไม่มีสิ่งสำคัญสิ่งของที่รักนั้นจะไม่มีบ้างหรือ หากว่ามีสิ่งอันใดบ้างขอพระราชทานให้ข้าพเจ้าสักสิ่งหนึ่ง พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่าท่านจะเอาไปทำอะไรหรือ เหิงเจียทูลว่าปีศาจยักษ์นั้น มีฤทธาอาณุภาพโดยเชี่ยวชาญข้าพเจ้าเห็นมันปล่อยไฟปล่อยทรายออกมา พิเคราะห์ดูจะกำจัดก็แสนยากหากว่ากำจัดปีศาจได้ นางไม่เคยรู้จักแก่ข้าพเจ้าก็จะไม่ตามมา ถ้ามีของสำคัญอะไรสักสิ่งหนึ่งที่นางเคยใช้อยู่ทุกวัน นำไปให้นางเห็นเป็นพยาน นางคงจะเชื่อจะนั้นจึงจะต้องนำของสำคัญไปสำหรับธรรมากรรมในข้อนี้

พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังเหิงเจียทูลดังนั้นจึงตรัสว่าของที่รักนั้นประจำของคู่หนึ่งนางเคยสวมข้อมืออยู่ทุกวัน เมื่อวันขึ้นห้าค่ำเดือนเจ็ดนั้นเธอจะผูกไหมห้าสี จึงถอดเก็บไว้ในตำหนัก ของสิ่งนี้แหละเป็นของนางเคยใส่ข้อมืออยู่เสมอทุกวัน บัดนี้เก็บไว้ในตำหนักแต่งตัว ข้าพเจ้าไม่อยากเห็น เพราะว่าเห็นเข้าแล้วก็ให้คิดถึงโรคจะทวีกำเริบขึ้น เหิงเจียทูลว่าเหตุนี้พระองค์ไม่ควรกล่าวให้ได้ความโทษมันสไปทำไม จงพระราชทานของสิ่งนั้นมาให้ข้าพเจ้าเถิด พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้

เจ็กเตี้ยเกง ไปนำประจำคูหนึ่งนั้นมาพระราชทานให้แก่หังเจี๋ย หังเจี๋ยก็รับมาใส่ช้อนไว้ในมือเสื่อ แล้วสุราก็ได้รับประทานสำแดงเดชาเหาะขึ้นเวหาลอยละลือไป บัดเดียวก็ถึงเขาซี้ลันซิว เทียวเดินค้นหาถ้ำ กำลังเดินมาก็ได้ยินเสียงคนพูดกันเอะอะ หังเจี๋ยยืนพิจารณาดูอยู่โดยละเอียด เห็นที่หน้าถ้ำก็เกียเจี๋ยต้องมีคนประมาณสักห้าร้อย คอยรักษาอยู่ที่นั่น หังเจี๋ยเห็นแล้วก็หันกลับไปตีปิศาจตายนั้น ค้นหาธงกับม้าล่อได้แล้ว ก็แปลงเป็นปิศาจที่ถือหนังสือไปนั้นแล้วรีบเดินมาที่ประตูถ้ำ พวกปิศาจเหล่านั้นก็ถามว่า มีมามีไปแล้วหรือ หังเจี๋ยตอบว่าข้าพเจ้ามาแล้ว พวกเฝ้าประตูบอกว่าจะรีบเข้าไปเปิด ท่านได้อั่งคอยรออยู่ที่หอเล็กด้วยตั้ง หังเจี๋ยก็เดินเข้าไปตีม้าล่อเข้าไปประตูชั้นที่สอง เหยหน้าขึ้นไปดู เห็นเป็นหอใหญ่ดูก็คึกครื้นโรโรฐานที่กลางหอนมีเก้าอี้ทองตั้งอยู่บนเก้าอี้หนึ่งเอกเขนกท่วงทีดูร้าย หังเจี๋ยก็มีได้ครั้นคร้ามทำท่าจ้องมอง ไม่ลดไม่ย่อไม่ค้ำับ หันหน้ากลับออกมาตีม้าล่อ เรือยไปไม่หยุด

ปิศาจได้อั่งถามว่า มีมามีไปมาแล้วหรือ หังเจี๋ยไม่ตอบถามอีกว่ามีมามีไปเข้ามาแล้วหรือ หังเจี๋ยก็ไม่ตอบปิศาจได้อั่งลุกจากเก้าอี้มายึดมือไว้ถามว่า ทำไมมาที่บ้านแล้ว ยังจะตีม้าล่ออยู่อีกเล่าถามก็ไม่พูดนิ่งเฉยดังนี้ หังเจี๋ยเอาม้าล่อทิ้งลงกับพื้นพูดว่าทำอะไรที่ไหน ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าไม่ไปยังขึ้นให้ข้าพเจ้าไป ครั้นไปถึงก็เห็นผู้คนพลทหารม้าไม่นับได้ตั้งเป็นกระบวนรอบอยู่พอข้าพเจ้าไปถึงก็ร้องว่าให้จับปิศาจ ก็พากันมาจับจุดลากข้าพเจ้าเข้าไปในเมือง ก็ได้ยินเจ้าเมืองสั่งให้เอาข้าพเจ้าไปฆ่าเสีย หากว่าขุนนางทูลทัดทานว่า ธรรมเนียมกระทำศึกสงครามกันไม่ควรฆ่าผู้ถือสาร พระเจ้าแผ่นดินจึงได้ยกโทษปล่อยตัวข้าพเจ้า รับหนังสือไปแล้วก็เอาตัวข้าพเจ้าออกมาข้างนอกเขียนข้าพเจ้าสามสิบทีแล้วไล่ให้กลับมา ไม่ช้าก็คงจะยกมารบแก้ได้อั่ง ปิศาจได้อั่งว่าเจ้าได้เห็นดังนั้นจึงตกใจกลับมาถึงพูดไม่ออก ถามอะไรจึงนิ่งเสียดังนี้ หังเจี๋ยตอบว่าไม่ใช่ดังนั้นก็อะไรอีกเล่า ปิศาจได้อั่งถามว่าเจ้าได้รู้ว่ามีพลทหารสักเท่าใด หังเจี๋ยตอบว่า มันทำข้าพเจ้าตั้งสติแทบไม่อยู่ จะเอาใจที่ไหนมาตรวจได้ เห็นมันตั้งกระบวนอาวุธและพลทหารดุจดังงา

ปิศาจได้อั่งว่าไม่ต้องวิตก แม้ไฟเราออกที่หนึ่งก็จะป็นจุนไปทั้งสิ้น เจ้าจงไปบอกแก่นางกิมเตี้ยเกงให้เธอรู้อ่าว อย่าได้มีความโหม่นสไปเลย เมื่อเวลาเช้าเธอได้ยินว่าจะยกทัพไปเธอก็ร้องให้ไม่หยุดเจ้าเข้าไปจงบอกว่าบัดนี้เจ้าเมืองจู้จี้ก๊กตระเตรียมพลทหารแข็งแรงคงจะมีชัยชนะเราเธอจะได้ทุเลาความโศกกลงได้บ้าง หังเจี๋ยได้ฟังปิศาจได้อั่งสั่งดังนั้น ก็มีความยินดีนึกว่าสมคิดเราทั้งนั้น จึงลาปิศาจเดินเข้าไปหลังหอนั้น พิศระหนดูห้องหอและตำหนักเรียงรายเป็นลำดับกัน

ก็เดินหันแควมาและเห็นตำหนักหลังหนึ่งนั่งดงามคือเป็นตำหนักที่นางกิมเซียงเคงอยู่
 แห่งเจียก็เข้าไปมองดูเห็นนางปีศาจเสือปลาและนางปีศาจละมั่ง สองพวกแต่ง
 แปลงเป็นสาวน้อยรูปร่างงามนั่งคอยรับใช้สอยอยู่สองข้าง นางกิมเซียงเคงกำลัง
 นั่งขีดน้ำตา แห่งเจียพิศดูรูปร่างเห็นสมควรเป็นมเหสีเอกได้จริง โดยเหตุที่รูปร่าง
 ลักษณะงามพร้อม แห่งเจียก็ตรงเข้าไปใกล้ลดตัวลงปราศรัยตามกิริยา

นางกิมเซียงเคงแลเห็นก็หวัดร้องว่า นี่ปีศาจร้ายที่ไหนทำไมไม่มีธรรมเนียมดังนี้
 เมื่อเราอยู่เมืองแม้ว่าเสนาบดีจัดสดมภ์เข้ามาหาเราเรียงตั้งอกกับหน้าไม่อาจแลดูเรา
 นี่ปีศาจที่ไหนจึงอาจเข้ามาวุ่นวายที่นี้ทำไม พวกปีศาจสาวใช้เหล่านั้นพูดว่า ขอ
 เจ้าแม่จงระงับโทษก่อนคนนี่คือคนสนิของได้อ่องชื่อมี मामิไป เมื่อวานนี้ได้อ่อง
 ใช้ให้ถือหนังสือลงไปให้เจ้าเมืองจู้จี้ก็กบัดนี้ฟังกลับมา นางกิมเซียงเคงได้ฟังดังนั้น
 ก็สะกดใจถามว่าเจ้าลงไปถึงในเมืองหรือ

แห่งเจียตอบว่าข้าพเจ้าถือหนังสือไปจึงพระราชวังใน เข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน
 จู้จี้ก็แล้วถึงได้ถือยศกลับมา นางถามว่าเจ้าไปเฝ้าเจ้าเมืองได้รับสั่งว่าอะไรแก่
 เจ้าบ้าง แห่งเจียตอบว่าเจ้าเมืองได้ตอบด้วยการจะรบพุ่งชิงชัย ข้าพเจ้าได้บอกแก่
 ได้อ่องทราบแล้ว เจ้าเมืองคิดถึงเนีย ๆ ได้สั่งมา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเข้ามา
 บอกข่าวแต่ขัดด้วยคนชั่วชวามากไม่ควรจะพูดความลับ

นางกิมเซียงเคงได้ฟังดังนั้น ก็บอกแก่นางสาวใช้เหล่านั้นให้ออกไปเสียข้างนอก
 นางเหล่านั้นก็พากันออกไปอยู่นอกประตู แห่งเจียก็มาบังประตูเสียแล้วก็แปลง
 กลับเป็นรูปเดิม แล้วบอกแก่นางว่าอย่ากลัวข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าอยู่เมืองได้ถึง
 จะไปขอโทษอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ข้ามาเมืองจู้จี้ก็อาจารย์ข้าพเจ้าจะ
 เข้าไปขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง เห็นเจ้าแผ่นดินประชวรข้าพเจ้ารักษาหายแล้ว
 พระเจ้าแผ่นดินจัดโต๊ะเลี้ยงพวกข้าพเจ้า พระเจ้าแผ่นดินตรัสถึงเรื่องยักษ์ลักจับ
 นางไป ข้าพเจ้าขออาสากำจัดยักษ์ร้าย พระเจ้าแผ่นดินจะขอให้ข้าพเจ้าช่วยปราบ
 ยักษ์ร้ายจะช่วยนางกลับไปเมือง ที่เขียนของพ่ายแพ้นั้นคือตัวข้าพเจ้าเอง
 ข้าพเจ้าได้ตีปีศาจมี मामิไปนั้นตายเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะเข้ามาก็เห็นประตุมิทหาร
 ฝ้าอยู่แน่นหนา ข้าพเจ้าจึงแปลงเป็นปีศาจมี मामิไปเข้ามาบอกข่าว

นางกิมเซียงเคงได้ฟังดังนั้นก็นั่งนิ่งมิได้พูดจาประการใด แห่งเจียเห็นดังนั้นจึง
 ถอดลูกประคำทองออกมาส่งให้นาง แล้วพูดว่าเนีย ๆ ไม่เชื่อก็จงดูของสำคัญนี้
 เกิดว่าข้าพเจ้าจะได้ที่ไหนมา นางกิมเซียงเคงรับมาพิจารณาดูแล้วก็รู้ว่าของ ๆ ตัว
 ลุกลงจากที่ค้ำบั้แห่งเจียแล้วพูดว่า หากท่านช่วยข้าพเจ้าให้ได้กลับบ้านเมืองได้จริง
 ชีวิตหาไม่ก็ไม่ลืมพระเดชพระคุณ ๆ ของท่านเป็นที่สุดแล้ว แห่งเจียพูดว่าข้าพเจ้า
 ขอถามเนีย ๆ ว่า ที่ปล่อยไฟและควันทหารายออกมานั้น คือจะเป็นของวิเศษอะไร

นางบอกว่าของวิเศษอะไรที่โหนดมันมีระฆังเล็กสามระฆัง ระฆังที่หนึ่งออก
แกว่งสั้นทีหนึ่งมีไฟสว่างขึ้นได้สามร้อยวาเผาคน ระฆังที่สองแกว่งทีหนึ่งเกิดมี
ควันออกสามร้อยวา ระฆังที่สามแกว่งทีหนึ่งก็เกิดมีทรายออกสามร้อยวาเหมือนกัน
ที่เป็นไฟเป็นควันนั้นยังไม่สู้กระไรนัก ที่เป็นทรายนั้นแม้ขีดเข้าจุมูกคนก็ถึงแก่ชีวิต
เหงึเจียได้ฟังดังนั้นพูดว่าร้ายแรงจริง แต่ไม่ทราบว่าจะระฆังนั้นเอาไว้ที่ไหน นาง
บอกว่ามันไม่กล้าทิ้งห่างกาย ผูกติดอยู่กับบันเอวเป็นนิจันงนอนยืนเดินก็ไม่ทิ้งเลย

เหงึเจียว่าแม่เนีย ๆ อยากรจะพบกับพระเจ้าแผ่นดินแล้ว ต้องระงับซึ่งความ
เศร้าหมองเสีย จะได้ทำอุบายแล้วโลมดูจลามีภริยาที่รักกันอย่างยิ่ง ให้มันตายใจ
แล้วเอาระฆังนั้นให้เนีย ๆ เก็บรักษา ข้าพเจ้าจะได้ลักเอาไป เมื่อกำจัดมันลงได้
แล้วเวลานั้นข้าพเจ้าจะพาเนีย ๆ กลับไปเมืองให้พระองค์เป็นนางเจ้าต่อไป

ฝ่ายนางกิมเซี้ยเองได้ฟังเหงึเจียคิดดังนั้น ก็กระทำตามเหงึเจีย เหงึเจียก็
แปลงกายกลับเป็นปีศาจตามเดิม ออกไปเปิดประตูแล้วเรียกพวกสาวใช้เข้ามา
เฝ้านางเนีย ๆ นางเนีย ๆ จึงกำชับสั่งปีศาจมีมาไปว่าเจ้าจงรีบไปเชิญได้อองเข้า
มานี้เราจะมีระฆังดูอะไรสักหน่อย เหงึเจียก็รับคำรีบเดินออกไปยังหอเล็กพวย เข้าไป
บอกแก่ได้อองว่าขอได้อองได้ทราบกิมเซี้ยเองเนีย ๆ ขอเชิญได้อองเข้าไปบัดนี้

ได้อองได้ฟังก็มีความยินดีพูดว่า เมื่อก่อนนั้นพูดจาว่าเราโดยคำหยาบช้า
วันนี้เป็นอย่างไรจึงให้มาเชิญ เหงึเจียพูดว่านางได้ตามถึงเจ้าเมืองจู้จี้ก็กัข้าพเจ้า
บอกแก่นางว่า บัดนี้เจ้าเมืองยกคนอื่นขึ้นเป็นมเหสีแล้ว ที่ตรงนางมิได้ต้องการแล้ว
นางได้ฟังก็เชื่อสิ้นความอาลัยในเจ้าเมืองจู้จี้ก็ จึงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเชิญได้ออง

ฝ่ายปีศาจได้อองเมื่อได้ฟังเหงึเจียบอกดังนั้น ก็ดีใจสรรเสริญว่าเจ้าเข้าใจพูด
ดีแล้ว หากเราปราบเจ้าเมืองจู้จี้ก็ได้แล้วเราจะต้องให้เจ้าเป็นขุนนางผู้ใหญ่สำเร็จ
ราชการแผ่นดิน เหงึเจียก็คำนับขอบคุณ ได้อองก็เดินเข้าไปยังตำหนักนาง
เหงึเจียก็ตามหลังเข้าไป ครั้นถึงประตูนางก็ทำกริยาอ้มแอ้มฆ่าเสียงเนตรออกมา
เชิญถึงประตู ยืนมือมาจับมือได้ออง ได้อองก็ปราศรัยขยับบอกลหลังพูดว่า ไม่
อาจกลัวเจ็บมือไม่กล้าจะเข้าใกล้ นางจึงเชิญให้นั่งแล้วก็พูดว่าข้าพเจ้าจะขอพูด
แก่ได้อองสักสองสามคำ ปีศาจว่าเจ้าพอใจจะพูดว่าอะไรก็จงพูดเถิด

นางจึงพูดว่า ข้าพเจ้าพึ่งได้เห็นรักใคร่มาสามปีแล้ว แต่มิได้ร่วมที่นอนอัน
เดียวกันเพราะนิสัยชาติปางก่อน เคยเป็นผัวเมียกัน แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าได้
อองเอาใจออกนอก มิได้คิดว่าเป็นผัวเมียกันจริง ๆ และจะเป็นที่ฝากผีฝากไข้แก่
กัน ข้าพเจ้ายังคิดว่าอยู่ที่เมืองเป็นเอกอัครมเหสี ถ้ามีผู้ใดมาถวายเพชรนิลจินดา
ของวิเศษต่าง ๆ ก็ดี พระองค์ทอดพระเนตรแล้วก็ส่งมาให้ข้าพเจ้าเก็บรักษา
ส่วนท่านได้อองไม่มี ถ้าหากมีของวิเศษก็ไม่ให้ข้าพเจ้าเห็นและไม่ให้ข้าพเจ้าเก็บ

ข้าพเจ้าได้ยินว่า ได้อ่องมีระฆังสามระฆัง ทำไม่ไปที่ไหนก็ติดตัวไป ขอได้อ่องจงเอามาให้ข้าพเจ้าเก็บเถิด เมื่อได้อ่องมีระฆังจะมีไซ้ไซ้จะเอาไม่ได้หรือ ดังนี้จะเห็นว่าผิวเมียมีแกใจรักใคร่ฝากฝังกัน จึงจะไม่ใช่การนอกใจข้าพเจ้า

ปีศาจได้อ่องได้ฟังก็หัวเราะพูดว่า นางอย่าสงสัยระฆังนั้นอยู่นี้จะฝากไว้ให้นางเก็บ ว่าแล้วก็ล้วงในเอวแก่เอาระฆังออกมาสามระฆัง ห้างเจียยืนอยู่ข้างหลังไม่กะพริบตา ปีศาจได้อ่องจึงเอาสำลียูดปากแล้วเอาหนึ่งสือหุ้มห่อส่งให้นาง แล้วส่งว่าของสิ่งนี้ดูเล็กน้อยแต่ต้องเอาใจใส่เก็บซ่อนไว้ให้ดี และอย่าเล่นเป็นอันขาด นางรับมากับมือแล้วก็พูดว่า ข้าพเจ้าเข้าใจจะเก็บไว้ให้ดี ที่บนห้องแต่งตัวนั้นไม่มีคนไปมาถูกต้องได้ นางกิมเขี้ยวเกงเนี้ย ๆ ครั้นได้ระฆังมาก็ให้สาวใช้เอาขึ้นไปเก็บไว้ในห้อง ส่งนางสาวใช้ทั้งหลายให้จัดเครื่องโต๊ะและสุรามา จะได้กินเล่นเป็นที่รื่นเริงกับได้อ่องสักวันหนึ่ง นางสาวใช้เหล่านั้นก็รีบไปจัดตามสั่ง ครั้นเสร็จแล้วก็ยกมาตั้งบนโต๊ะ

ฝ่ายนางกิมเขี้ยวเกงจึงแกล้งทำเล่ห์กลมารยา แยมัธรวลแก่ปีศาจ ห้างเจียแอบฟังอยู่ข้างนั้น พิศระหัดเห็นได้การแล้ว ก็แอบขึ้นไปบนห้องแต่งตัว หวยได้ระฆังทั้งสามระฆังแล้ว ค่อย ๆ เดินออกมาพร้อมตำหนักแล้ว มาถึงหอเล็กพวยแดงเห็นไม่มีผู้คน ก็แก้หนึ่งสือออกแล้วพิจารณาดู ระฆังกลางเท่าด้วยขา สองระฆังใหญ่เท่ามือกำ ไม่รู้ว่าอะไรร้ายจึงเอาสำลียอก ก็ได้ยินเสียงอู่ ๆ ดังเบรียงที่หนึ่งระฆังก็เกิดไฟควนทรายขึ้นออกแดงทั้งหอ ห้างเจียจะห้ามก็ไม่อยู่เกิดลุกแดงขึ้น พวกปีศาจที่อยู่ชั้นนอกก็พากันตวงวงหนีเข้าไปในห้องตำหนักใน ปีศาจได้อ่องก็ตกใจร้องให้ช่วยกันดับไฟ ออกมามองดูเห็นอ้ายมีมามีไปลักเอาระฆังออกมา ได้อ่องก็ร้องตวาดว่าอ้ายซี้ซ่า ทำไม่ไปลักเอาระฆังของเรามาเล่นเล่นดังนี้ จึงร้องให้จับเอาตัวมา พวกปีศาจเหล่านั้นก็ตรูกันเข้าจับ ห้างเจียตกใจโยนระฆังกลายกลับเป็นรูปเดิม ถือกระบองตีแยกออกไปปีศาจได้อ่องเก็บระฆังไปแล้ว ก็สั่งให้ปิดประตูนอกอย่าให้หนีไปได้

ห้างเจียเห็นถ้าจะออกไม่ได้ ก็แปลงกายเป็นแมลงวันน้อยตัวหนึ่งโฉบไปจับที่หินไม่มีไฟ พวกปีศาจพากันค้นหาก็ไม่เห็น จึงมาบอกว่าอ้ายตัวขโมยนั้นหนีไปแล้ว ได้อ่องถามว่าหนีไปทางประตูไหน พวกปีศาจบอกว่าประตูนอกปิดแน่นหนาหนีออกไปไม่ได้ จึงเที่ยวค้นหาดูก็ไม่มีร่องรอยที่ไหน ปีศาจโกรธว่าอ้ายขโมยใจสามารถใหญ่ แปลงเป็นอ้ายมีมามีไปแอบเข้ามาคอยเราแผลสลักเอาของวิเศษของเรา นี่มันยังไม่ทันจะเอาออกไป หากมันเอาออกไปที่ยอดเขาแล้ว ก็จะทำอย่างไรได้จึงนึกขึ้นมาได้ว่า นี่เห็นจะไม่ใช่อันอื่น คืออ้ายคนที่มันตีเขียนของเราแพ้นั้น คือชื่อชิงหอนกงนั่นเองเห็นมันจะพบกับมีมามีไปมันจะฆ่าเสียแล้ว ชิงเอา

ธงม้าล่อแปลงรูปอย่างเดียวกันเข้ามาลวงหลอกเล่นดังนี้ จึงสั่งพวกปีศาจให้ค้นหาให้ละเอียด อย่าให้หนีไปได้

ฝ่ายใช้หทัยส่วยได้อ่องค้นหาทุกแห่งไม่เห็นแล้ว จึงสั่งให้ปีศาจทั้งหลายนั่งยามไฟตีเกราะเคาะไม้ ผลัดเปลี่ยนกันนั่งยามคอยระวังโดยกวดขัน เหงเจียแปลงเป็นแมลงวันจับอยู่ข้างประตูเห็นประตูข้างหน้า เผาอยู่โดยกวดขันถ้าจะออกไปไม่ได้ ก็คลี่ปีกบินเลยกลับเข้าไปในตำหนักที่นางกิมเซียงอยู่ แลไปเห็นนางกิมเซียงเนี้ย ๆ นั่งคว่ำหน้าร้องไห้ละอื่นอยู่ เหงเจียโหมบินลงค่อย ๆ จบที่มวยผม นางแอบฟังนางร้องไห้คร่ำครวญ ว่าตัวพระองค์กับข้าพเจ้าจะทำการมเวรไว้แต่ปางก่อน หรือแยกผัวแยกเมียเขาจึงได้มาพบเห็นเช่นนี้ เพราะระฆังนี้จึงไม่รู้เหตุที่จะแก้ได้ คิดขึ้นมาก็ดูจคนบ้า เหงเจียได้ฟังนางคร่ำครวญ จึงค่อย ๆ เลื่อนลงมาที่หูพูดกระซิบเบา ๆ ว่านางอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าคือเจ้าเมืองใช้มาซื้อชิงหงอคงข้าพเจ้ายังไม่ตายเพราะเหตุข้าพเจ้ามีใจร้อน แอบลักเอาระฆังนั้นออกไปถึงที่หอ อดไม่ได้ก็แก้ออกมาดูไฟจึงได้ลุกขึ้น ข้าพเจ้าตกใจก็ทิ้งระฆังนั้นเสีย ข้าพเจ้าจะออกไปมิได้จึงต้องแปลงตัวเป็นแมลงวันจับอยู่ข้างประตู ถึงเวลานี้ปีศาจยังกำชับกวดขันรักษาอยู่ยากที่จะออกได้ นางจึงรีบทำกิริยาสามีล่อลวงปีศาจได้อ่อง เชิญมาเข้ามานอนข้าพเจ้าจะได้ฟันในระหว่างนี้ จะได้คิดอุบายอื่นช่วยนางได้ นางได้ฟังดังนั้นอกใจไม่สมประดี น้ำตาไหลลงอาบหน้า ถามว่าที่เป็นคนหรือเป็นผี

เหงเจียตอบว่าไม่ใช่คนไม่ใช่ผีอะไรดอก ข้าพเจ้าแปลงกายเป็นแมลงวันจับอยู่ที่นี่ นางจึงรีบไปเชิญได้อ่องออกมาโดยเร็ว นางก็ไม่เชื่อพูดเบา ๆ ว่า อย่ามาหลอกเรา เราไม่เชื่อ เหงเจียพูดว่าข้าพเจ้าไม่อาจหลอกออกอย่างลัวเลย แม้ว่านางไม่เชื่อจงแบฝ่ามือมาข้าพเจ้าจะลงไปฝ่ามือให้เห็น นางจึงแบฝ่ามือคอยรับ เหงเจียก็โผล่ไปเบา ๆ จับอยู่กลางใจมีอนาง นางพิจารณาแมลงวันโตสักเท่าเมล็ดถั่วเขียว นางก็ยกมือขึ้นเรียกว่าท่านผู้พิเศษ เหงเจียก็ขานรับเบา ๆ ข้าพเจ้าคือชิงหงอคงแปลงตัว นางได้ยินจึงมีใจเชื่อแล้วกระซิบถามว่า ท่านจะให้ไปเชิญได้อ่องมา ท่านจะคิดอุบายอย่างไร

เหงเจียพูดว่าโบราณท่านยอมว่า หากคิดทำลายกัน อะไรไม่ยิ่งกว่าสุราจะต้องสุราเป็นต้น และคนที่เคยใช้สอยสนิทขอเรียกมาให้ข้าพเจ้าดูสักคนหนึ่ง ข้าพเจ้าจะแปลงให้เหมือนอย่างนั้นยื่นฝ่ามือรับไข้อยู่ข้าง ๆ ถ้าสมคะเนจะได้ลงมือทำการโดยสนิท นางจึงร้องเรียกว่านางซุนเกี้ยวอยู่ไหน นางซุนเกี้ยวอยู่หลังลับแลจึงวิ่งออกมาคำนับถามว่าเจ้าแม่จะใช้ข้าพเจ้าหรือ นางกิมเซียงจึงบอกว่าจะไปเรียกพวกเจ้าให้ไปจัดทำโคมไฟ จะได้นำเราไปหาได้อ่องเชิญมานอนที่นี่ นางซุนเกี้ยวจึงไปบอกพวกสาวใช้มาเจ็ดคนจัดทำโคมไฟแล้วก็ถือยื่นสองข้าง

คอยนางกิมเซียงเงง จัดแจงแล้วก็ลุกออกมาอยู่ที่หอได้อ่องอยู่ สาวใช้ถือโคมนำหน้าเดินไป หั่งเจี้ยก็จับเอาตัวนอนหวอนนอนขว้างไปใส่ตักนางชุนเกี้ยว นางชุนเกี้ยวตัวเนื้อก็อ่อนไป หาวนอนทนไม่ได้จึงวิ่งกลับไปที่นอนของตัวชุกห้วนนอนหลับจนไม่รู้สึกรู้หาย หั่งเจี้ยก็แปลงเป็นนางชุนเกี้ยววิ่งตามไป

ฝ่ายนางกิมเซียงเงงเดินมาใกล้หอ พวกปีศาจที่เฝ้าประตูก็วิ่งไปบอกแก่ได้อ่องว่า นางเจ้าแม่เดินมาหาได้อ่อง ได้อ่องใช้ห้ายส่วยก็ลงจากหอเดินมารับนอกประตู นางกิมเซียงเงงพูดว่าเวลานี้ก็ตึกไฟก็ดับแล้วคนร้ายก็หนีไปแล้วเชิญได้อ่องไปพักเถิด ปีศาจได้อ่องได้ฟังนางพูดดังนั้นก็มีใจรื่นเริงยินดียิ่งนัก จึงพูดว่าขอบใจนางมาก ๆ ที่อุตสาห์มีแก่ใจจงรักภักดีข้าพเจ้า จึงเล่าให้นางฟังว่าที่ไฟเกิดเมื่อครั้งนั้น คืออ้ายคนร้ายซึ่งหงอคงที่มันตีเซียนสองของเราหนีมานั้น และฆ่าอ้ายมีมามีไปชิงเอาธงกับม้าล่อมันแปลงมาลวงเรา ให้พวกเด็กของเราค้นหาดูก็ไม่เห็น เพราะฉะนั้นยังไม่เป็นสุขสบายได้ยังวิตกอยู่

นางกิมเซียงเงงพูดว่าคิดดูอ้ายคนร้ายมันก็หนีไปแล้ว ได้อ่องไม่ต้องวิตกเชิญไปนอนหลับเสียให้สบายใจเถิด ปีศาจได้อ่องเห็นนางเฝ้าคอยเชิญก็ไม่อาจอยู่ช้า จึงสั่งคนใช้ให้คอยตรวจตราดูอย่ามีความประมาทให้มันคงแข็งแรง สั่งแล้วปีศาจก็พร้อมมากับนางเดินไปยังตำหนัก

ฝ่ายหั่งเจี้ยแปลงเป็นนางชุนเกี้ยวเดินตามปนเข้าไปกับนางสาวใช้ ครั้นถึงนางเนี้ย ๆ ก็เข้าจัดเครื่องโต๊ะเสาศุภราภกับของกินมาจะได้แก่เหน็ดเหนื่อยให้ได้อ่องนางสาวใช้เหล่านั้นก็ไปจัดหามาพร้อมตามสั่งทุกประการ นางเนี้ย ๆ ก็มาเชิญได้อ่อง ได้อ่องครั้นเห็นดังนั้นจึงพูดว่าควรแล้ว แล้วจงรินสุรามาคะได้รื่นเริงกัน

ฝ่ายนางชุนเกี้ยวก็ช่วยพวกพนักงานปีศาจสาวใช้เหล่านั้นรินเหล้ารินยานางเนี้ย ๆ ก็ยกด้วยสุราส่งให้ปีศาจได้อ่อง ปีศาจได้อ่องก็ยกด้วยสุราส่งให้แก่นางต่างก็เปลี่ยนถ้วยกันกิน นางชุนเกี้ยวปลอมถือป้านสุราคอยรินพูดว่า วันนี้ได้อ่องกับเนี้ย ๆ เปลี่ยนถ้วยกันกินเป็นที่รื่นเริงมากขอท่านทั้งสองรับประทานให้หมดในป้านนี้ ชุนเกี้ยวก็รินอีกต่างก็กินจนหมดป้าน นางชุนเกี้ยวพูดว่าได้อ่องเจ้าแม่มีความชอบสนุก ให้คนไหนเข้าใจร้องเข้าใจรำก็รำ พวกสาวใช้เหล่านั้นก็พากันรำและร้อง

ฝ่ายได้อ่องกับนางเนี้ย ๆ เสพสุรามากแล้ว เนี้ย ๆ จึงบอกให้หยุดรำร้อง นางเหล่านั้นก็เลิกหลักออกไปข้างนอกพักเหนื่อย ช่างในนั้นเหลือแต่นางชุนเกี้ยวปลอมผู้เดียวคอยเฝ้ารินสุรา นางเนี้ย ๆ ก็พูดจาเล่าโลมยวนยี่ปีศาจได้อ่องด้วยกลมารยาของสตรีต่าง ๆ ปีศาจก็มีความลุ่มหลงตัวเนื้ออ่อนลัมเอนลงกับเก้าอี้ นางเนี้ย ๆ ตามวาระฆังของได้อ่องเอาไปไว้ที่ไหนไม่บุบสลายดอกหรือ ปีศาจได้อ่องบอกว่า

ระฆังวิเศษนี้ประกอบทำตั้งแต่เริ่มมีฟ้าดิน ทำไมจะบอบสลายได้เสียไปแต่หนึ่งหอ
นั้นถูกไฟไหม้ เพราะอ้ายคนร้ายมันชักเอาสำลีสลึงไฟจึงได้เกิดขึ้น

นางถามว่า ก็หนังสือแล้ว จะเก็บไว้นั้นจะทำประการใดเล่า ปิตาจว่าไม่ต้อง
เก็บ ข้าพเจ้าผูกไว้กับเอวนี้แล้ว นางขุนเกี้ยวปลอมได้ยินแล้วก็ถอนขนในตัวออก
กำมือหนึ่ง ใส่ปากเคี้ยวแล้วพ่นไปเป็นสัตว์สามอย่าง คือ เส้นไหมมัดเข้าติดอยู่ใน
เสื้อผ้าของปิตาจ เข้าไปถึงตัวกัดเอาปิตาจได้อ่องจนทนไม่ได้ ก็พลิกไปพลิกมา
และคลำจับได้สองสามตัวจึงเอาไปสองคูที่ไฟ นางเนีย ๆ นึกรู้แต่ในใจจึงพูดว่า
เสื้อของได้อ่องมิได้ตากซักหลายเวลา จึงมีสัตว์เส้นไรเกิดขึ้นได้ ปิตาจนึกอายแก่
ใจจึงพูดว่าข้าพเจ้าตั้งแต่ไรมาก็ไม่เคยมีสัตว์เหล่านี้ คินวันนี้นี่มาเกิดมีขึ้นประหลาดอยู่
นางเนีย ๆ พูดว่า ท่านได้อ่องทำไมจึงพูดดังนั้นเล่า เขายอมว่าแม้ว่าในตัวของ
ย่องเต้ก็มีสัตว์สามชนิด ได้อ่องจงถอดเสื้อออกให้ข้าพเจ้าจะช่วยจับให้ ปิตาจก็
ถอดเสื้อออก

ฝ่ายเหงิงเจียแปลงยืนอยู่ข้างนั้น คอยพิเคราะห์ดูเห็นปิตาจถอดเสื้อออกเป็น
ชั้น ๆ ทุก ๆ ตัวก็ล้วนมีแต่เส้นและไรหมดทั้งสิ้น ครั้นแก้ถึงชั้นในเห็นเนื้อและที่
ระฆังนั้น ล้วนมีแต่เส้นและไรหมกอยู่ออกซุกซุก ๆ นางขุนเกี้ยวก็ร้องว่าได้อ่องแก้
ระฆังนั้นออกเถิด ข้าพเจ้าจะช่วยจับให้ปิตาจได้อ่องได้ฟังดังนั้น นอนก็ให้นิกอวย
และทั้งไม่รู้ว่าเป็นกลอุบายของเหงิงเจีย จึงแก้ระฆังทั้งสามระฆังส่งให้นางขุนเกี้ยว
นางขุนเกี้ยวก็รับมาพิศดูสักครู่ใหญ่เห็นได้อ่องเมาสุรานอนซุกศิระอยู่กับเสื้อ จึง
เอาระฆังซ่อนเสีย ถอนขนออกจากกายสามเส้นเสกด้วยคาถาปาทีหนึ่ง ขนก็กลายเป็น
ระฆังสามระฆังมิได้ผิดแก้ระฆัง จึงหยิบมาสองที่ตะเกียงทำเป็นหาเส้นและไร
พลิกไปพลิกมาสักประเดี๋ยวก็เรียกขนกลับเข้าตัวเสียตามเดิม จึงเอาระฆังส่งให้
ได้อ่อง ได้อ่องรับมาแล้วก็ส่งให้แก่นางเนีย ๆ เอาไปเก็บ กำชับสั่งว่าจงเก็บไว้ให้
ดี ๆ อย่าให้เหมือนครั้งก่อน

นางเนีย ๆ รับมาแล้วก็เอาไปใส่หีบแล้วเอากุญแจทองใส่ติดแล้วก็กลับมากิน
สุรากับได้อ่องอีกสองสามถ้วย นางเนีย ๆ จึงสั่งพวกสาวใช้ให้จัดแจงปิดกวาด
ที่นอนเอาผ้าลาดปูให้ดี คินวันนี้เราจะร่วมที่นอนเรียงหมอนกับได้อ่อง ได้อ่องได้
ฟังจึงพูดว่าข้าพเจ้าบุญน้อยไม่ควรจะเรียงหมอน ขอสาวใช้พาข้าพเจ้าไปนอนที่
ตำหนักไซกงนั้นขอเชิญนางเนีย ๆ นอนให้สบายแต่ลำพังเถิด พูดดังนั้นแล้วต่าง
คนก็ไปที่นอน เหงิงเจียเห็นเจียบได้เวลา ก็เอาระฆังวิเศษผูกซ่อนไว้กับบันเอวแล้ว
จึงกลายกลับเป็นรูปเดิม เรียกขนกลับเข้าตัวตามเดิม ก็เดินออกไปทางประตูหน้า
ได้ยินเสียงตีเกราะเคาะไม้เวลาล่วงเข้ายามสาม เห็นประตูยังปิดลั่นกุญแจอยู่ เหงิง
เจียจึงสะเดาะกุญแจออกประตูเปิดแล้ว เหงิงเจียก็รีบเดินออกไปพ้นประตู นิ่งพัก

ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายใช้ห้วยสวย มึงจงรีบพานางกิมเซียงเกงมาโดยเร็ว เรียกดังนั้นสองสามคำ พวกปีศาจที่เฝ้าประตูก็ตกใจตื่นวิ่งออกมาดูก็เห็นประตูเปิด จึงรีบเอากุญแจฉนั้นไว้แล้ว ให้สองสามคนวิ่งเข้าไปบอก

ฝ่ายนางสาวใช้ที่คอยเฝ้าออกมาบอกว่าย่าทำอีกทีก็ไปได้อ่องฟุ้งจะนอนหลับเมื่อตะกี้ ปีศาจวิ่งมาบอกอีกสามสี่ครั้งได้อ่องก็ยังไม่ตื่น เหง้าเจียวอยู่นอกประตูก็ตำว่าด้วยถ้อยคำหยาบช้าต่าง ๆ จนกระทั่งสว่างคาที่ อุดใจไม่ได้ก็เอากระบองกระทิงประทุพทหลายลง ปีศาจได้อ่องกลับไปพักหนึ่งตกใจตื่นขึ้น ได้ยินเสียงเอะอะก็ลุกขึ้นถามว่าใครทำอะไรกัน พวกนางสาวใช้จึงคุกเข่าลงคำนับบอกว่าไม่ทราบว่ามีใครที่ไหนมาตำอยู่ตั้งแต่ยามสามแล้ว บัดนี้พึ่งประตูนอกหมดแล้ว ปีศาจได้อ่องได้ฟังดังนั้น ก็เดินออกมาจากตำหนัก พวกปีศาจที่เฝ้าประตูจึงกระหอบเข้ามาบอกว่า ช่างนอกประตูมีคนร้ายมาร้องตำทวงจะเอานางกิมเซียงเกงเนี้ย ๆ มันตำว่าหยาบช้าเหลือเกินพวกข้าพเจ้าไม่พอใจจะฟังของมัน มันเห็นฟ้าสว่างไม่เห็นได้อ่องออกไป มันจึงพึ่งประตูล้มเสียทั้งสิ้น ปีศาจได้อ่องได้ฟังดังนั้นแล้ว จึงสั่งให้เปิดประตูแล้วเจ้าจงไปตามดูว่ามันคือใครที่ไหนมา มีชื่อแซ่อย่างไร จงรีบกลับมาบอกเราโดยเร็ว ปีศาจคนใช้ก็ออกไปยังประตูถามว่า มึงมาตีประตูนั้นมีประสงค์อย่างไร ชื่อแซ่อย่างไร

เหง้าเจียวตอบว่า เราคือเจ้าเมืองจูจี้ก๊กเซียมามาจะมารับนางกิมเซียงเกงกลับไปเมืองปีศาจคนใช้ได้ฟังแล้วก็นำคำนั้นเข้าไปบอกแก่ปีศาจได้อ่อง ปีศาจได้อ่องได้ฟังแล้วก็กลับเข้าไปยังตำหนัก จะถามต้นสายปลายเหตุ นางเนี้ย ๆ รู้ว่า ได้อ่องมาก็พูดขึ้นเอาเสื้อสวมใส่เดินออกมาจากห้องรับได้อ่องปีศาจเข้ามานั่งข้างใน ได้อ่องนั่งลงยังไม่ทันถามก็เห็นปีศาจวิ่งเข้ามาบอกว่า บัดนี้มันตีประตูพังเสียแล้ว ปีศาจได้อ่องถามนางว่า เนี้ย ๆ อยู่ในพระราชวังทราบว่ามีทหารเอกโทมากน้อยสักเท่าไรงานางเนี้ย ๆ บอกว่าทหารประจำรักษาพระองค์สี่สิบเศษ ทหารเอกนับพัน แต่ทหารเหล่านั้นนับไม่ถ้วน ปีศาจถามว่า ทหารที่มีแซ้วบ้างหรือ นางบอกว่า ข้าพเจ้าอยู่แต่ข้างในจะรู้ได้แต่ที่พนักงาน อันข้างนอกนั้นไม่ทราบได้ ได้อ่องปีศาจว่า คนที่มาอยู่เดี๋ยวนี้ชานชื่อวุ้นวุ้นง ข้าพเจ้าคิดว่าชาวชนทั้งหลายแซ้ววุ้นไม่มี ส่วนตัวนางเกิดในตระกูลอันดีมีบุญวาสนามากสูงสุดในพวกสตรี ทั้งได้เล่าเรียนรู้นั่งสือลิกซึ่งจะมีมนุษย์แซ้ววุ้นหรือไม

นางเนี้ย ๆ พุดว่า ข้าพเจ้าทราบว่ ในเซียมยี่ปุ่นมีคำว่กั้ววุ้นวุ้นท้วน เห็นจะเป็นตัววุ้นนี้ดอกกระมัง ได้อ่องได้ฟังก็เห็นด้วย จึงว่เห็นจะเป็นดังนั้นจริง จึงล่านางเดินออกมาที่หอเล็กผัวเตียง แต่งตัวสวมเกราะแล้วก็เรียกพลทหารปีศาจให้เปิดประตูออกไป ปีศาจใช้ห้วยสวยถือขวานตำมยาวคุมพวกออกไปถึงนอกประตู

จึงตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายคนไหนมาจากเมืองจู้จี้ก๊กออกชื่อจ้วงวงศ์คือใคร
 แห่งเจียถือกระของเดินเข้ามาบอกว่า อ้ายหลานชาย เอ็งมาเรียกว่าอะไรหรือ ปิศาจ
 เห็นก็มีความโกรธ จึงพูดว่ามึงเป็นอะไรจึงอาจยกตัวว่าเป็นตาเขาดังนี้ รูปร่าง
 ของเอ็งก็คล้ายแก่วานรหน้าตาดำดุจเสือปลา มีเจ็ดส่วนที่เป็นลักษณะแห่งผีเปรต
 กระทำใจใหญ่มาโอหังอวดอ้างดูถูกเรา

แห่งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายปิศาจเลวที่เขาทิ้งเสียแล้ว มึงช่างไม่มีตา หาก
 จะคิดตั้งแต่ห้าร้อยปีก่อนว่ามาจนบัดนี้ เรารบตลอดขึ้นไปบนสวรรค์ไม่มีผู้ใดที่จะไม่
 เรียกเราว่าตา เจ้าเรียกเราว่าตาคนหนึ่งจะเสียเกียรติยศอะไรไปเทียวหรือ ปิศาจ
 ได้อ่องพูดว่าข้าพเจ้าเข้าใจแล้วว่า มึงขึ้นไปทำบุญบนสวรรค์นามชื่อว่า เป็กเบ๊น
 คนเลี้ยงม้าเจ้าพ้นมหันตโทษตามพระดังซุ่มจึงไปไซที่ เจ้าเดินไปตามทางไซที่กิดแล้ว
 เหตุใดจึงมาทำเป็นซี้ข้าเจ้าเมืองจู้จี้ก๊ก จะมาหาที่ตายกระนั้นหรือ แห่งเจียดำ
 ว่าอ้ายมารพูดจาไม่รู้จักการดีชั่ว เจ้าเมืองจู้จี้ก๊กรับเชิญด้วยธรรมเนียมอันสมควร
 ใหญ่สูงมีความนับถือดูจิตามารดา ทำไมเอ็งจึงพูดเป็นซี้ข้าเล่า มึงอย่าหนะจง
 ก้มศีรษะมารับกระของดูสักทีหนึ่งว่า จะมีรสชาติประการใดบ้าง ว่าแล้วแห่งเจีย
 กียกกระของขึ้นเงื่อตีไป ปิศาจยกขวานขึ้นรับรบกันด้วยสามารถ พัดเหวี่ยงกันไป
 มาได้ห้าสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน

ฝ่ายปิศาจเห็นฝีมือแห่งเจียเข้มแข็ง จะคิดเอาชัยชนะมิได้ จึงเอาขวานทับ
 กระของแห่งเจียไว้แล้วร้องว่า แห่งเจียจงหยุดก่อนเรายังมิได้กินข้าวเข่ารอให้เรา
 กินแล้ว จะออกมารบกับเจ้าให้ถึงแพ้ชนะ แห่งเจียก็รู้ในทันที อ้ายปิศาจคิดจะใช้
 ระวังจึงชักกระของกลับพูดว่า เป็นคนเก่งแล้วไม่ให้ไล่ทำอะไรแก่กระต่ายอด มึง
 จงเร่งไปกินข้าวเสียให้อิ่มจะได้มารับความตาย ปิศาจก็กลับเข้าในถ้ำ ตรงมาบอก
 นางกิมเซี้ยกงให้หนีบระฆังวิเศษนั้นมา นางถามว่าจะเอาระฆังไปทำไมหรือ ปิศาจ
 บอกว่าเมื่อเข้าอ้ายแห่งเจียมาเรียกขวนรบบมันแกล้งบอกว่าจ้วง ข้าพเจ้ารบกับ
 มันมาจนถึงเวลานี้ยังไม่แพ้ชนะกัน จะเอาระฆังออกไปปล่อยไฟออกเผามันให้สิ้น
 ชีวิตอ้ายวานร

นางเนีย ๆ ได้ฟังดังนั้นก็เบี่ยงบายมิใคร่จะให้ไปปิศาจก็รบเร้าให้เอามา ก็เป็น
 การจนใจที่นางจะขัดไว้มิได้ จึงเข้าไปหนีบระฆังมาส่งให้ทั้งสามระฆัง ปิศาจได้
 ระฆังแล้วก็รีบเดินออกมาจากถ้ำ ฝ่ายนางกิมเซี้ยกงนั่งอยู่ในตำหนัก มีความ
 วิตกทุกซักรอนถึงแห่งเจียกลัวว่าจะเป็นอันตรายจะเอาตัวรอดได้หรือไม่ก็ไม่ทราบ

ฝ่ายปิศาจออกมาพ้นประตูถ้ำแล้ว ก็ร้องเรียกแห่งเจียว่ามึงอย่าหนะจงคอยดู
 เราจะสู้บระฆัง แห่งเจียหัวเราะแล้วพูดว่ามีระฆังซี้กก็มีระฆังสั้นเหมือนกัน ปิศาจ
 ว่าเจ้ามีระฆังอะไรจงเอาออกมาให้เราดูหรือ แห่งเจียก็ล้วยระฆังออกมาจากเอวสวม

ระฆังชูออกให้ปีศาจดูว่านี่มิใช่ระฆังหรือปีศาจเห็นดังนั้นก็ตกใจ คิดว่าอัศจรรย์ ๆ ทำไมระฆังของมັນสร้างเหมือนแก่ระฆังของเราดูเหมือนกัน จึงร้องถามว่าระฆังของเจ้าได้ที่ไหนมา เหน่งเจียวว่าของเจ้านั้นได้ที่ไหนมาแล้วเจ้าจงบอกแก่เราก่อนที่ปีศาจจึงบอกว่าระฆังของเรานี้ ท้ายเซงเทพบุตรอันเชี่ยวชาญ ประกอบทำที่เข้าป๊วยก้วยจึงสำเร็จเป็นรูประฆังนี้ เป็นของวิเศษไม่มีที่ไหน ท่านท้ายเสียงเล่ากุนให้ไว้จนเท่าทุกวันนี้

เหน่งเจียวได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้วพูดว่าอันระฆังของข้านี้ก็มิมาเมื่อเวลานั้นเหมือนกันพร้อมทั้งระฆังของเจ้า ปีศาจถามว่าออกมาจากไหน เหน่งเจียวว่าระฆังนี้ครูใหญ่อาจารย์ผู้พิเศษอยู่วิมานชั้นดุสิตประกอบหลอมในเข้าป๊วยก้วยนั้น หล่อเป็นระฆังวิเศษนี้ ของเราตัวเมียของเจ้าตัวผู้ ปีศาจพูดว่าระฆังวิเศษประกอบด้วยธาตุทองมิใช่สัตว์มีชีวิต จะได้เป็นตัวผู้ตัวเมีย ลองสั่งดูก็จะรู้ว่าใครดีกว่าใคร เหน่งเจียวว่าเจ้าว่าของเจ้าดี ก็ให้เจ้าลองสั่งดูก่อนซีจะได้เห็นกันเดี๋ยวนี้แล

ปีศาจจึงเอาระฆังที่หนึ่งสั่งสามทีก็มีได้เห็นมิไฟออก เอาระฆังที่สองสั่งสามทีก็ไม่เห็นมีควันออก เอาระฆังที่สามออกสั่งก็ไม่เห็นทรายออก ปีศาจก็ตกตะลึงออกปากว่าผิดแล้ว ๆ ชะรอยระฆังของเราจะเป็นตัวผู้จริง จึงแพ้ระฆังตัวเมียสั่งไม่ออก เหน่งเจียวร้องว่าเจ้าหลานชายจงยังมือเถิด คอยดูของตาจะสั่งให้เจ้าดู ว่าแล้วก็จับระฆังรวมสามระฆังสั่งขึ้นทีเดียวทั้งสามพร้อมกัน ไฟและควันทรายก็ดังอู้อู้อู้ออกมาเผาผลาญ เหน่งเจียวก็ร้ายคาถาเรียกลมเกิดขึ้นพัดมาทันที ไฟถูกลมพัดก็ยิ่งลุกกระพือออกแดงไปทั่วฟ้า ควันก็กลุ่มไปทั้งอากาศ ทรายก็ซัดสาดมืดไปจนไม่เห็นอะไรทั้งนั้น ปีศาจใช้ท้ายส่วยหาทางหนีไม่ทัน ก็หมุนอยู่กลางไฟควันจวนจะถึงอันตรายแก่ชีวิตก็พอได้ยินเสียงบนอากาศ ร้องเรียกว่าซึ่งเหน่งเจียวอาตมามาแล้ว

เหน่งเจียวหงนหน้าขึ้นไปดู เห็นพระโพธิสัตว์กวนอิมยืนอยู่บนเมฆ มือซ้ายถือขวดน้ำมนต์ มือขวาถือขอมอดสนจุ่มน้ำมนต์พรมลงมาดับไฟ เหน่งเจียวจึงเอาระฆังเหน็บซ่อนเสียในบ้านเอวแล้ว ก็พนมมือนมัสการพระโพธิสัตว์จึงเอากิ่งสนโบกไปสองสามที ไฟและทรายก็สูญหายไปทันที เหน่งเจียวก็ลดตัวลงคำนับพูดว่าไม่ทราบที่พระโพธิสัตว์เสด็จมาข้าพเจ้าไม่ทันเห็นขอโอกาสโปรดให้อภัย ข้าพเจ้าขอดถามว่าท่านจะไปข้างไหนหรือ พระกวนอิมบอกว่าอาตมาภาพมาตามปีศาจนี้ เหน่งเจียวถามว่าอันปีศาจนี้เดิมมันอยู่ที่ไหน จึงต้องป่วยการมาตามมัน พระกวนอิมบอกว่ากิมม่อเข้าคือสิงห์เป็นพาหนะสำหรับอาตมาภาพนี้ เพราะคนเฝ้านอนหลับ มันกัดเชือกที่ผูกขาคงจึงได้หนีมา และจะมาแก้ให้เจ้าเมืองจูจี้ก๊กพ้นโทษที่กระทำให้

เหน่งเจียวสงสัยจึงถามพระกวนอิมว่า สัตว์นี้มาแก้ให้พ้นภัยหรือ ๆ มาทำให้เป็นภัยแก่เจ้าเมืองจูจี้ก๊ก คือมันลักเอามะเสีมาเป็นเมียมัน กระทำให้เมืองมีความ

ทุกข์โหม่นสลดเศาะร๋อนไม่เห็นมันแก้ให้เขาเลย มีแต่มันทำให้หนักลง พระกวนอิมว่าเหิงเจี๋ยไม่เข้าใจตลอดเรื่องคือเมื่อเวลาพระราชบิดาของเจ้าเมืองจู้จี้ก๊กนี้ยังครองราชสมบัติอยู่ พอพระทัยเที่ยวประพาสป่าถึงเนื้อ พาพวกทหารและสุนัขไปไล่เนื้อ เข้าไปที่ชายเขา (โละห่งป่อ) ในที่นั้นมีนกยูงทองของพระจันที่เกิดลูกสองตัว ผู้หนึ่งเมียหนึ่งปีกขนยังอ่อนบินมาเกาะที่ชายเขา ถูกพระราชโอรสเอาธนูยิงถูกลูกนกยูงตัวผู้ ตัวเมียก็ตามลูกศรบินกลับไปหาพระจันที่โพธิสัตว์ ผลกรรมอันนั้นจึงบันดาลให้เจ้าเมืองจู้จี้ก๊กเป็นโรคลำบากและพลัดคู่ไปสามปี เวลานั้นอาตมภาพที่สัตว์สิงห์อยู่ที่นี่ ได้ทราบเหตุอันนี้ ก็ได้รู้สึกว่าย้ายสัตว์นี้มันจะจำใส่ใจมันจึงมาชิงเอามเหสีไปสามปี ช่วยล้างเวรที่เป็นผลของบาปให้เจ้าเมืองจู้จี้ก๊ก ปีนี้ก็ครบสามปีแล้ว กรรมเวรก็หมดแล้ว จึงบังเอิญให้เหิงเจี๋ยมาช่วยรักษาเจ้าเมืองให้หายโรคอาตมภาพจึงมาจับสัตว์นี้กลับไป เหิงเจี๋ยพูดว่า หากดั่งนั้นก็เป็เหตุแต่เดิมมา แต่มันทำให้กิมเขี้ยเกงเสียความสุจริตดั่งนี้จะต้องปรับโทษถึงตาย บัดนี้พระโพธิสัตว์มาเองก็ยกแต่โทษตาย โทษเป็นนั้นจะยกเสียไม่ได้ขอให้ข้าพเจ้าตีด้วยกระบองยี่สิบทีแล้วท่านจึงเอาไป

พระกวนอิมว่า เหิงเจี๋ยทราบว่าย้ายมาเองแล้วก็จึงเห็นแก่อาตมภาพให้ตลอดจะยกแล้วก็จงยกให้ตลอดเถิด เหิงเจี๋ยได้ฟังดั่งนั้นก็ไม้อาจขัดได้ พระกวนอิมจึงตวาดว่าย้ายสัตว์เดียรัจฉานทำไมยังไม่กลับตามเดิม จะคอยเวลาไหนอีกเล่า ในทันใดนั้นปีศาจก็กลายเป็นรูปเดิม พระกวนอิมก็ขึ้นนั่งบนหลังมองลงมาดูที่คอไม่เห็นระฆังทั้งสามระฆัง พระกวนอิมจึงเรียกเหิงเจี๋ยให้เอาระฆังมาคืน เหิงเจี๋ยพูดว่าข้าพเจ้าไม่เห็น พระกวนอิมว่าย้ายหัวขโมยเจ้าจะให้ร้ายคาถารัดมวงคลหรือเหิงเจี๋ยตกใจก็เอาระฆังมาถวายให้แก่พระกวนอิมไป ระฆังสามระฆังนี้เป็นระฆังสำหรับคล้องคอสัตว์สิงห์ พระกวนอิมรับมาแล้วก็เอาคคล้องคอสิงห์ก็ตวาดทีหนึ่งร้องให้ไป สิงห์ก็แผ่นขี้ที่เท้าทั้งสี่เท้าก็เกิดมีดอกบัวรับทั้งสี่เท้ามาบัดเดียวก็ถึงน้ำใช้เหิงเจี๋ยก็แควงกระบองกลับไปในถ้ำตีฆานาเข้าไป พวกปีศาจเหล่านั้นก็ล้มตายวินาศไปทั้งสิ้นไม่เหลือเหลือ ก็เข้าไปที่นางอยู่ เชิญนางกิมเขี้ยเกงกลับเมืองนางกราบไหว้ขอบคุณเหิงเจี๋ยไม่รู้แล้ว เหิงเจี๋ยจึงเอาหนุ่ยามัดเป็นเชือกเข้าเส้นหนึ่งบอกให้นางกิมเขี้ยเกงขึ้นนั่งแล้วให้หลับตาเสีย เหิงเจี๋ยกับบันดาลเป็นสายลมพัดส่งไปมาประมาณสักครึ่งชั่วโมงก็ถึงราชวังใน เหิงเจี๋ยก็ลดลงยังพื้น ร้องเรียกว่ากิมเขี้ยเกงฮ้องเข้าจงลืมตาเกิดมาถึงวังแล้ว นางกิมเขี้ยเกง ก็ลืมตาขึ้นเห็นรั้ววังจำได้มีความยินดีเป็นที่ยิ่งพร้อมกับเหิงเจี๋ยเดินขึ้นบนปราสาท

ขณะนั้นพระเจ้าแผ่นดินกำลังประทับอยู่บนแท่นทอดพระเนตรเห็นก็เสด็จมาจับมือนางฮ้องเข้าโดยความดีพระทัยที่ได้กลับมา ก็เลยล้มสลบลงกับที่พื้น และ

ร้องว่าเจ็บมือ ๆ ใฝียก่ายอยู่ข้างนั้นหัวเราะก๊าก ๆ พูดว่าไม่มีบุญวาสนาจะรับรอง
 อบรมแล้ว พอเห็นหน้าก็จะตายเสียแล้ว เหง้าเจียดว่าอ้ายชาติหมู่ เจ้ากล้าจับ
 หรือเข้าไปลองจับดูทีก็เป็นไร เพราะตัวนางเกิดมีเข็มขึ้นมา ตั้งแต่จากเมืองไปอยู่
 ในถ้ำสามปีแล้ว ปีศาจใช้หัตถ์ส่วยก็มีได้ถูกต้องเนื้อตัวนาง เพราะว่าถูกตัวก็เจ็บ
 ตัวถูกมือก็เจ็บมือ พวกขุนนางทั้งหลายถามว่าถ้าดังนั้นแล้วจะทำอย่างไรจึงจะ
 แก้ได้เล่า เง็กเขี้ยวงง งั้นเขี้ยวงงทั้งสองนางก็เข้าพยุงพระเจ้าแผ่นดิน ในขณะนั้น
 ก็พอได้ยินเสียงร้องเรียกอยู่บนอากาศว่า ซึ่งได้เขี้ยเข้าพเจ้ามาถึงแล้ว เหง้าเจียด
 แหวนหน้าขึ้นไปดูบนอากาศก็เห็นอาจารย์เจี๋ยเจินหยิน เหง้าเจียดก็เหาะขึ้นไปรับ
 แล้วถามว่า ท่านอาจารย์จะไปข้างไหน จินหยินก็ลดลงยังปราสาทค่านับเหง้าเจียด
 เหง้าเจียดค่านับตอบแล้วถามว่า ท่านจินหยินไปไหนมาหรือ

จินหยินตอบว่า ข้าพเจ้าจะไปประชุมที่พระพุทธรเจ้า ข้ามาทางนี้ก็เห็นเจ้า
 เมืองจู้จี้ก๊กมีเวรพลัดคู่ได้ความทุกข์ ข้าพเจ้ามีความวิตก กลัวว่าปีศาจจะพานาง
 ไปทำอุลามก วันหน้าจะมีได้กลับมาอยู่ด้วยเจ้าเมืองจู้จี้ก๊ก ข้าพเจ้าจึงเอาต้นหนาม
 พุงดอมาทำให้เป็นเลื้อยปักใหม่ของตัวหนึ่งแล้วนำมาให้แก่ปีศาจใช้หัตถ์ส่วย สั่งให้
 ใส่แตงนางเป็นกิริยาเข้าหอใหม่ ครั้นนางใส่เลื้อยเข้าแล้ว ตัวนางก็เกิดเป็นหนาม
 อันมีพิษขึ้นทั่วสรรพางค์กายบัดนี้ทราบที่ท่านได้เขี้ยปราบปีศาจสำเร็จแล้ว ข้าพเจ้า
 จะมาเปลื้องให้นาง จึงได้ตรมว่าที่นี้เอามือชี้ที่หนึ่งเลื้อยก็เปลื้องออกจากตัวนาง หนาม
 ก็ออกมาทั้งสิ้นนางก็กลับเป็นปกติไปตามเดิม จินหยินก็เอาเลื้อยนั้นพาดบาค่านับ
 ลาเหง้าเจียดแล้วก็เหาะขึ้นเวหากลับไปยังที่อยู่ของตน

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินกับข้าราชการฝ่ายทหารพลเรือนฝ่ายหน้าฝ่ายในพากัน
 เคารพนมัสการไปบนอากาศ แล้วจึงรับสั่งให้จัดเครื่องโต๊ะเลี้ยงขอบคุณอาจารย์
 กับศิษย์ แล้วพระเจ้าแผ่นดินก็พาพระวงศาคุณาญาติใหญ่่น้อยมาคุกเข่าลงนมัสการ
 เวลากำลังเลี้ยงโต๊ะนั้นเหง้าเจียดจึงบอกแก่อาจารย์ให้เอานั่งสื่อนที่ปีศาจนั่งดบนั้นให้
 พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตร พระดังซ่มจิ้งก็ส่งหนังสือนั้นถวายพระเจ้าแผ่นดิน
 พระเจ้าแผ่นดินก็คล้อยทอดพระเนตรแล้วเหง้าเจียดจึงเล่าความที่พระโพธิสัตว์กวณ
 อิมจับปีศาจไปให้พระเจ้าแผ่นดินทราบทุกประการ พระเจ้าแผ่นดินและพระวงศา
 นวงศ์ข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยก็พากันสรรเสริญและเลื่อมใสนับถือพระอาจารย์กับ
 สานุศิษย์ พระดังซ่มจิ้งถึงถวายพระพรว่าข้อหนึ่งพระองค์ก็ทรงตั้งอยู่ในยุติธรรม
 ข้อสองได้กำลังของสานุศิษย์อาตมภาพ วันนี้ได้รับพระราชทานอิมเอิบพอควรแล้ว
 อาตมภาพขอถวายพระพรลาไป อย่าให้อาตมภาพผิดความที่ตั้งใจจะไปไซ้ที่
 พระเจ้าแผ่นดินทรงอ้อนวอนถึงสามครั้งพระดังซ่มจิ้งก็ไม่ยอมอยู่ พระองค์จึงเปลี่ยน
 หนังสือเดินทางประทับตราเสร็จแล้วก็ถวายพระดังซ่มจิ้งไป แล้วรับสั่งขุนนางจัด

ราชรถนิมนต์พระถังซัมจั๋งขึ้นนั่งบนรถแล้ว พระเจ้าแผ่นดินกับพระญาติวงศ์พงศา และข้าราชการก็ตามออกมาส่งจนนอกกำแพงเมืองจึงได้กลับ

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งครั้นออกจากเมืองจู่จีก็แล้วหมายปราจีนทิศตรงไป ข้ามห้วยธารละหานเขาเดินมา เวลานั้นเป็นฤดูหนาวอาจารย์กับศิษย์พากันมา แลไปข้างหน้ามีหมู่บ้านอยู่ข้างทาง พระถังซัมจั๋งลงจากม้ายืนหยุดพูดว่าที่ตรงนั้นมีหมู่บ้านคนอยู่อาตมาจะใคร่เข้าไปบิณฑบาตข้าวมาฉันเห็นจะดี เหงเจียหัวเราะพูดว่า อาจารย์จะหาความยาก ข้าพเจ้าจะไปแทน จะให้ต้องลำบากถึงอาจารย์ทำไม พระถังซัมจั๋งพูดว่าไม่ใช่อย่างนั้น เวลาที่ไม่เห็นบ้านของมีโกสต์โกสต์ไม่รู้ได้ควรจะให้เหงเจียไปแทน วันนี้บ้านคนมีอยู่ใกล้ดังนี้และทั้งเวลานี้ก็แห้งแล้ง ควรอาตมาภาพจะไปเองก็ได้ โปยก่ายก็ตามใจหยิบเอาบาตรมาให้อาจารย์ พระถังซัมจั๋งรับบาตรมาแล้วก็สำรวจมอริยาบถ เดินเข้าไปในหมู่บ้านนั้น ครั้นถึงก็ยืนพิจารณาดูเห็นมีสะพานศิลาพิศดูงดงาม อันที่จริงในบ้านนั้นไม่มีผู้ชายมีแต่ผู้หญิงอยู่สี่คน กำลังนั่งปักทอลายสีต่าง ๆ พระถังซัมจั๋งก็ไม่อาจเข้าไป จึงยืนแอบอยู่ที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ เห็นพวกผู้หญิงนั้นรูปร่างงามทุก ๆ คนดูดูนางฟ้าลงมาดิน พระถังซัมจั๋งยืนรออยู่สักครึ่งชั่วโมง ก็เห็นเจียบสจ๊วตไม่ได้ยินเสียงไก่และสุนัข พระถังซัมจั๋งคิดว่า แม้เราบิณฑบาตไม่ได้ข้าวกลับไป พวกสาวศิษย์ก็จะหัวเราะเยาะเราได้ ก็จะไม่เป็นการจะพาให้เสียซึ่งความจริง คิดแล้วก็เดินข้ามสะพานมาลึกลับย่างก้าวก็แลเห็นมีบ้านหลังคาจากหลังหนึ่ง ในรั้วมีหอเล็กหอหนึ่ง ข้างหน้าหอนั้นมีหญิงสาวรูปร่างสามคนนั่งพักตะตะกร้อ พระถังซัมจั๋งยืนรออยู่ที่หอหนึ่ง จึงร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า ท่านสีกาอาตมาภาพมาบิณฑบาตข้าวสุก ตามแต่จะศรัทธาสักเวลา หนึ่งเกิด

ฝ่ายหญิงสาวเหล่านั้น เมื่อได้ยินเสียงก็ดีใจทุกคน ก็วางของเสียพากันหัวเราะออกแซ่เสียง จึงพากันออกจากประตูแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ทันนิมนต์ วันนี้ท่านมาถึงบ้านข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะศรัทธาถวายข้าวสงฆ์สักเวลาหนึ่ง นิมนต์ท่านนั่งข้างทิศใต้ก่อน ข้าพเจ้าจะได้จัดแจงถวายพระถังซัมจั๋งได้ยินพูดดังนั้น คิดแต่ในใจว่าชอบแล้ว ทิศใต้เป็นทิศที่ชัยภูมิพระพุทธเจ้า ผู้หญิงยังตั้งใจถึงทิศใต้ที่ถวายสงฆ์ เป็นผู้ชายจิตจะควรไม่เนื่องถึงองค์พระพุทธหรือ พระถังซัมจั๋งจึงปราศรัย แล้วก็เดินตามหญิงนั้นเข้าไปที่เรือนมุงจากนั้น เดินข้ามหอนั้นมาและไปก็ไม่เห็นห้องหอ เห็นเป็นคูเป็นถ้ำและหินเขาไปทั้งนั้น หญิงคนหนึ่งตรงเขาไปที่ประตูศิลาเปิดออก นิมนต์พระถังซัมจั๋งเข้านั่งข้างใน พระถังซัมจั๋งพิศดูแล้วเดินไปข้างใน เห็นโต๊ะล้วนแต่ศิลาเครื่องตั้งเหล่านั้นก็ล้วนแต่ศิลาทั้งสิ้น มีไอเยือกเย็นพระถังซัมจั๋งนึกในใจว่าที่นี่ร้ายมากกว่าดีพวกผู้หญิงเหล่านั้นพากันหัวเราะยิ้ม

แย้ม จึงนิมนต์พระถังซัมจั๋งให้นั่ง พระถังซัมจั๋งขัดไม่ได้ก็นั่งลงที่เตียงศิลา หญิงสาวเหล่านั้นจึงมาถามว่า ท่านอยู่วัดไหนมาเรียไรทำการอะไร พระถังซัมจั๋งบอก ว่า อาตมภาพมิใช่พระเรียไร อาตมภาพอยู่เมืองได้ดังมีรับสั่งพระเจ้าถังไท่จง ส่งเต้าให้อาตมภาพไปไซที่อาราธนาพระไตรปิฎก ข้ามาจนถึงตำบลนี้ได้ความ หิวโหยจะมาขอบิณฑบาตข้าวฉันสักมื้อหนึ่ง แล้วก็จะลาไป หญิงเหล่านั้นได้ฟัง ดั่งนั้นจึงพูดว่าดีแล้วเขายอมว่า พระสงฆ์มาทางไกลเป็นสงฆ์เคร่งครัดดี พวกพี่น้องเราอย่าเกียจคร้าน จงรีบไปจัดหาเครื่องแจมถวายสักมื้อหนึ่ง เวลานั้นสาม คนนั่งสนทนาอยู่ในทางบาปบุญกับพระถังซัมจั๋ง ยังสี่คนเข้าไปจัดหาของในครัว อันที่จริงมันเอาเนื้อคนรวนและปิ้งทำต่างเครื่องแจ และควักเอาสมองคนทำเต้าหู้ และของหวานอีกถาดหนึ่ง รวมจัดสองที่แล้วยกมาวางบนโต๊ะศิลาแล้ว จึงนิมนต์ พระถังซัมจั๋งให้ฉัน พูดว่าเวลานี้บริบูรณ์หาอะไรไม่ทัน ขอนิมนต์ท่านฉันตามมีพอ แก่หิวก่อน

พระถังซัมจั๋งได้กลิ่นเหม็นคาวจึงยกกายพูดว่าสักกาอาตมภาพกินแจมาตั้งแต่ เล็กของเนื้อสดคาวอย่างนี้ไม่เคยฉัน พวกหญิงเหล่านั้นหิวระเซพูดว่าท่านอาจารย์ ของนี้ก็แจเหมือนกัน พระถังซัมจั๋งพูดว่าถ้าของนี้เป็นแจอาตมาไม่กล้าฉัน แม้พระ สงฆ์ฉันเข้าไปแล้วก็จะมิได้เห็นพระพักตร์พระพุทธเจ้าอาตมภาพก็จะมิได้พระ คัมภีร์กลับเมือง ขอสักได้ทราบเลี้ยงสัตว์ปล่อยสัตว์ดีกว่า จงปล่อยให้อาตมา ไปเกิด พระถังซัมจั๋งลุกขึ้นจะเดินออกไป พวกหญิงเหล่านั้นก็พากันมาทักประตู่ ไม่ยอมให้ออกไป แล้วพูดว่ามาถึงที่ซื้อขายแล้วจะปล่อยตัวไปได้หรือ พวกปิศาจ เหล่านั้นมีฝีมือทุกคน เข้าจับพระถังซัมจั๋งทั้งเป็นลากไปดุจจุงแพะ เอาไปปลัด ลัมลงกับพื้นแล้วก็ช่วยกันกดไว้ แล้วเอาเชือกเกลียวมาผูกชักรอกแขวนไว้บนช่อ เสรีจแล้ว ก็พากันมาช่วยถอดเสื้อจิวรอกหมด พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นก็ตกใจที่ ลอกเสื้อผ้าออกตั้งนี้เป็นจะเขียนเรือดอกกระมังหรือจะกินเราทั้งเป็นดังนี้ก็ไม่ได้ อันที่จริงปิศาจถอดเสื้อผ้าออกแล้วก็เหลือแต่กางเกง ปิศาจก็แผลงฤทธิ์ที่สะดือก็ ออกมาเป็นใยขาวทุก ๆ คนระยับดูแสงเงินแสงเพชร ช่วยกันลากพันประเดี้ยว ใยนั้นก็ปิดประตูไม่มีทางออก

ฝ่ายเหิงเจียเปี้ยก่ายซัวเจ๋งพักอยู่ริมทางใหญ่ เปี้ยก่ายก็ปล่อยม้าให้กินหญ้า และคอยระวังข้าวของ ยังแต่เหิงเจียเที่ยวชนป็นปายตามต้นไม้ เด็ดใบหักกิ่งหา ผลไม้กินตามสบาย หันไปมองที่หมู่บ้านนั้นมีสายสว่างก็รีบโดดลงมาจากต้นไม้ วิ่งมาร้องบอกว่าไม่ได้การแล้ว พระอาจารย์เห็นจะมีเหตุขึ้นเป็นแน่แล้ว เหิงเจีย เอามือชี้ไปให้เปี้ยก่ายซัวเจ๋งดูที่ประตูบ้านนั้นเป็นอะไรดังนั้น เปี้ยก่ายแลไปเห็น ชาวดูจุน้ำค้างจึงพูดว่าแน่แล้ว พระอาจารย์เห็นจะโดนปิศาจเข้าแล้วพวกเรารีบ

ไปช่วยโดยเร็วเถิด

หึงเจี๋ยพูดว่าน้องทั้งสองอย่าเพ่อ่วนวาย รอพี่ไปดูแลแล้วกลับมาหึงเจี๋ยก็เดินเข้าไปใกล้ยื่นพิเคราะห์ดู เห็นเป็นใยไหมสอดพันไปมาออกยุ่งเป็นชั้น ๆ ตั้งพันตั้งหมื่น หึงเจี๋ยแอบเข้าไปใกล้เอามือกดดูอ่อน ๆ ยืด ๆ เหนียว ๆ หึงเจี๋ยก็มิได้รู้ว่าสิ่งใดจะเอากระบองตีแล้วยังมือคิดว่า ถ้าแข็งเราก็จะตีขาดได้นี้ออนยัดตั้งนี้แม้ว่าเราไปถูกต้องเข้าพันติดเราอยู่ก็จะทำให้ลำบากอีกชั้นหนึ่ง เราจะถามดูก่อนจึงค่อยตีก็ได้ ก็ร้ายถาดคาเรียกพระภูมิเจ้าที่มาในเดี๋ยวนั้นถามว่าตำบลนี้เรียกอะไร พระภูมิเจ้าที่บอกว่าข้างหน้านั้นเรียกว่าเขาบัวช้อชัว ข้างล่างนั้นเรียกว่าถ้ำบัวช้อช้อในถ้ำนั้นมีปิศาจหญิงอยู่เจ็ดคน

หึงเจี๋ยถามว่าปิศาจนั้นมีฤทธิ์อาณาภาพอย่างไร พระภูมิเจ้าที่บอกว่าข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะมีฝีมือและฤทธิ์เดชอย่างไร ข้าพเจ้าทราบแต่ว่าทางนี้ไปสักสามร้อยโยชน์ มีสระแห่งหนึ่งเรียกว่าสระตอกโก้วจิวเป็นของฟ้าเกิดขึ้นน้ำนั้นอุ่นดี เดิมนางฟ้าทั้งเจ็ดคนเคยลงมาอาบน้ำ ตั้งแต่ปิศาจหญิงนั้นมาอยู่ที่ชิงเอาสระนั้นเสีย นางฟ้าทั้งเจ็ดก็ไม่ต่อว่าอะไร ทุกวันนี้ก็ปล่อยให้มันมาเล่นน้ำอยู่เสมอ ๆ ข้าพเจ้านึกว่านางฟ้าไม่แค้นพานถึงปิศาจ ปิศาจนั้นคงจะมีฤทธิ์ หึงเจี๋ยถามว่าปิศาจมันชิงเอาสระนั้นไปทำอะไรหรือ

พระภูมิเจ้าที่บอกว่า มันจงเอาสระนี้วันหนึ่งไปเล่นสามหนเวลานี้กำลังเที่ยงพอเวลาบ่ายมันก็จะพากันไปอาบน้ำ หึงเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็ให้พระภูมิเจ้าที่กลับไปยังที่ หึงเจี๋ยก็แปลงตัวเป็นแมลงวันหนึ่งโฉบจับที่ยอดคณู้าริมทางคอยท่า สักประเดี๋ยวกก็ได้ยินเสียงซ่า ๆ คุงตัวโหมกบินโฉบไป สักเดี๋ยวมหากแหลกลโยที่คลุมประตูนั้นก็หายสูญและเห็นห้องหอยอยู่อย่างเดิม ประเดี๋ยวกก็ได้ยินเสียงประตูแลไปเห็นหญิงสาวเจ็ดคนเดินเกี้ยวเก้อกันมาเดินพลางหัวเราะพลางออกมา หึงเจี๋ยแอบคอยพิเคราะห์ดูโดยละเอียด นางเหล่านั้นก็เดินพันสะพานศิลา มา หึงเจี๋ยเห็นดังนั้นก็หัวเราะคิดว่าปิศาจหญิงเหล่านี้ มันชิงอาจารย์เราไว้แล้วเพราะอาจารย์อยากมาบิดขบชาติ นี่คงไม่ถึงสองวันมันก็จะกินเนื้ออาจารย์เราเป็นแน่ เราตามฟังดูว่ามันจะคิดกันอย่างไร หึงเจี๋ยก็บินออกจากยอดคณู้ามาจับบนมวยผมคนเดินหน้านิ่งคอยฟัง เห็นคนเดินหลังวิ่งมาบอกแก่คนเดินหน้าว่า พี่ ๆ เราไปอาบน้ำแล้วกลับไปจับเอาสงฆ์นั้นต้มกินเถิด พุดกันพลางประเดี๋ยวกก็มาถึงสระ แลไปก็เห็นกำแพงศิลาล้อมรอบมีประตูดูสะอาดงดงามดี นางปิศาจสาวคนหนึ่งก็ตรงเข้าไปผลักเปิดประตูออกสองบาน หึงเจี๋ยแลไปดูเห็นมีสระน้ำร้อน สมจริงดังพระภูมิเจ้าที่เล่าให้ฟัง จะใคร่ทราบว่าจะสระน้ำนี้เหตุเดิมมาอย่างไร

คือเดิมเมื่อฟ่งมีโคเค็ก มีดาวเรียกว่าทัยเอียงแซสิดวง มาภายหลังผู้วิเศษ

เอาครยিং กาเก้าตัวตกลงมาพื้นธรณีกียังเหลือตัวหนึ่งคือดาวทัยเอียงนั่นเอง ที่ทุกวันนี้เรียกดาวอาทิตย์ เพราะฉะนั้นสระนั้นคือโอราตุของพระอาทิตย์จึงได้มีน้ำร้อนอยู่เป็นนิตย์ ได้หล้านี้มีสระน้ำร้อนอยู่เก้าแห่งคือกาเก้าตัวถูกศรตายนั้น บันดาลเป็นสระน้ำเก้าแห่งคือกาเก้าตัวที่ถูกศรตายนั้น บันดาลเป็นสระน้ำแห่งหนึ่ง สระจาเล้งจิวหนึ่ง สระปางซัวจิวหนึ่ง สระอุนจิวหนึ่ง สระตังหะจิวหนึ่ง สระฮ้องซัวจิวหนึ่ง สระเข้าอานจิวหนึ่ง สระกวงฮุนจิวหนึ่ง สระเอียงจิวหนึ่ง สระเหล่านี้นี้เรียกว่า ย็อกโก๊จิวเก้าสระ สระย็อกโก๊จิวนี้กว้างห้าวากว่ายาวสิบกว่า ลึกสี่ศอก น้ำใสแลเห็นกันสระมีแสงวาววิบดุจสีเงินและเพชร พล่ง ๆ ขึ้นทั้งสี่ด้านสระและมีทางน้ำไหลป่วนออกเจ็ดแปดแห่ง ไหลออกไปตามทางท้องนาก็อุ่นอยู่เสมอเป็นนิตย์ ที่ข้างริมสระมีหอสามห้องหนึ่งหอ ข้างหลังหอนั้นมีเตียงตั้งอยู่หนึ่งสองข้างมีไม้ราวผ้าสองราว เหนียงเจียนดั่งนั้นก็โผบินไปจับที่ราวผ้า

ฝ่ายพวกปีศาจหญิงเหล่านั้นมาถึงสระน้ำ ต่างก็เปลื้องผ้าเสื้อพาดไว้บนราวเหลือแต่ตัวพากันลงเล่นน้ำตามสบาย บ้างดำบ้างว่ายน้ำตามประสาผู้หญิงที่เข้าใจว่าไม่มีใครรู้เห็นมิได้มีความอาย เหนียงเจียนดั่งนั้นก็ให้หนักขวยเขินแก่ใจ จึงคิดว่าเราจะตีปีศาจพวกนี้ให้ตายก็ถือกระบองมาข้างสระเรียกว่าน้ำร้อนลวกหนูก็ตายทั้งรัง คิดดูก็น่าสังเวช หากว่าจะฆ่าเสียก็จะตายทั้งสิ้น แต่ชื่อเราจะเสียค่าโบราณทานยอมว่า ผู้ชายไม่ตีกับผู้หญิง อีกประการหนึ่งเราก็มีฝีมือลือชาว่าเป็นคนเก่ง จะมาตีพวกเหล่านี้ก็ไม่ชอบกล อยากระนั้นเลยเราจะคิดอุบายอย่างหนึ่งให้มันไปไม่ได้ ให้มันแช่น้ำอย่างนี้จึงจะตี คิดแล้วก็แปลงกายเป็นนกเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่งบินมาเฉี่ยวเอาเสื้อผ้าของปีศาจที่พาดไว้นั้นหมด บินเข้ามาอดเขามาหาปิยกายแล้วกลายเป็นรูปเดิม ปิยกายมาหัวเราะพูดว่าอาจารย์เห็นพวกท่านชายของมันจะจับไว้ ชั่วเจี๋ยพูดว่าทำไมจึงรู้ไปก่อนเล่าปิยกายว่าไม่เห็นหรือ พี่เหนียงเจียนถอบเอาเสื้อกางเกงมาเป็นกองเหนียงเจียนเอาเสื้อผ้านั้นทิ้งลงแล้วพูดว่า เสื้อผ้านี้ของปีศาจมันนุ่มหม่ม

ปิยกายถามว่าทำไมจึงมากดั่งนั้น เหนียงเจียนว่า รวมเจ็ดสำหรับด้วยกัน ปิยกายถามว่า ทำไมพี่จึงแก้ได้ง่าย ๆ ดั่งนั้นเล่า เหนียงเจียนบอกว่าจะต้องแก้ทำไมอันที่จริงตำบลนี้เขาเรียกว่าเขาบัวชื้อเนี่ยในหมู่บ้านนั้น เรียกว่าบัวชื้อต่อง เป็นที่ถ้าปีศาจอยู่ในถ้ำนั้น มีปีศาจหญิงเจ็ดคนบัดนี้มันจับอาจารย์เรามาขัดแขวนอยู่บนชื่อ ตัวมันพากันไปอาบน้ำร้อน มันคิดกันว่า ถ้ามันอาบน้ำแล้วจะกลับมากินเนื้ออาจารย์ พี่จึงตามไปดูมันจนถึงสระน้ำ พวกมันพากันแก้ผ้าเปลือยกายลงเล่นน้ำหมดทั้งเจ็ดคน พี่คิดจะตีเสียให้ตายก็คิดขึ้นมาได้ว่า ฆ่าผู้หญิงจะมีชื่อเสียงเกียรติยศอย่างไร กลับจะพาให้ชื่อเสียงเสียไปด้วยเสียอีก คิดเห็นดั่งนี้แล้ว จึงแปลงเป็นนกเหยี่ยว

โอบเชียวเอาผ้าเสื้อมันมาหมด มันคงไม่กล้าขึ้นจากน้ำยังจะยืนแช่น้ำอยู่ เราพากันรีบไปช่วยอาจารย์ออกจะได้พากันไป

ปิยก่ายพูดว่า ที่การอย่างนี้ก็เหมือนไว้รากง่าให้มันงอกอีกได้ไปพบแล้วทำไมไม่ฆ่าเสียให้สิ้นเล้าจะเอาไว้ทำอะไรอีก ใจข้าพเจ้าคิดว่ากลับไปฆ่ามันเสียก่อนแล้วจึงไปแก้อาจารย์จะดีกว่า เหนงเจียวพูดว่า เจ้าอยากไปตีก็ไปเกิดแต่ช้าไปแล้ว ปิยก่ายมีความยินดียิ่งนักจึงตระเตรียมตัวให้มันคงแข็งแรงแบกคราดเหล็กเดินไปที่สระน้ำครั้นถึงก็ยืนแอบแลดู เห็นนางทั้งเจ็ดคน แก้วผ้าเปลือยกายอาบน้ำยังพากันยืนบนอยู่ในน้ำว่า อีนุกเหี้ยมตายโหงอีแมวจิกหัว มึงช่างแกล้งเฉียวเอาเสื้อผ้าของกูไปหมด ทำให้กูขึ้นจากน้ำไม่ได้ ปิยก่ายยืนฟังอยู่นึกขมใจอดไม่ได้ก็เดินมาริมสระ ร้องเรียกว่า แม่น้องขอให้พี่อาบน้ำด้วยสักคนหนึ่งได้ไหม

ฝ่ายนางปิศาจทั้งเจ็ดคน ได้ยินแลเห็นปิยก่ายก็โกรธพูดว่าแกเป็นผู้ชายอะไรหน้าด่านดังนี้ เขาเป็นผู้หญิงจะมาอาบน้ำร่วมกันได้หรือ คำโบราณท่านยอมว่าชายกับหญิงอายุเจ็ดขวบมิให้รวมที่กัน แกจะมาร่วมสระแกเห็นชอบอย่างไรหรือ ปิยก่ายหัวเราะตอบว่าเวลากาลังร้อนจะหาน้ำอาบพอชื่นใจเท่านั้น เจ้าจะรังแกตำราที่ไหนมาขัดขวางเราไม่ฟังเสียงเจ้า ปิยก่ายวางคราดแล้วก็เปลือยเสื้อผ้าโจนลงไป นางปิศาจเหล่านั้น เห็นปิยก่ายลงน้ำก็มีความโกรธแค้นจะใคร่ฆ่าตี ปิยก่าย มิได้รู้ว่าปิยก่ายชำนาญในทางน้ำ ปิยก่ายแปลงเป็นปลาซ่อนตัวดำว่ายน้ำอยู่ ด้วยน้ำนั้นใสนางทั้งเจ็ดก็แลเห็นตัวปลาถนัดจึงช่วยกันล้อมจับปลาที่ลอดหนีไปมาจับหาได้ไม่จนมีความเหน็ดเหนื่อยทุกคน ปิยก่ายเห็นดังนั้นก็แปลงกลับเป็นรูปเดิมขึ้นจากน้ำเอาเสื้อผ้านุ่งห่มเสร็จแล้ว ก็จับคราดเหล็กมายืนอยู่ข้างสระร้องบอกว่า เฮ้ยพวกปิศาจที่พวกมึงไล่จับปลาซ่อนนั้นคือตัวกูนี่เอง

นางเหล่านั้นแลเห็นปิยก่ายก็พากันตกใจ ถามว่านี่แกเป็นคนมาจากไหน แกชื่อเรียงเสียงไรทำไมจึงทำวุ่นวายดังนี้ ปิยก่ายตอบว่า มึงอีพวกปิศาจไม่มีเงาหัวจึงไม่รู้จักเรา เราคืออยู่ประเทศจีนเมืองไต้ถัง มีรับสั่งพระเจ้าแผ่นดินให้อาจารย์กูไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ยังประเทศไซที่นามกูชื่อว่าตือปิยก่ายพวกมึงล่อลวงจับอาจารย์กูไปไว้ในถ้ำคิดจะกินเนื้อ เนื้ออาจารย์กูกินอร่อยนักไม่มีเนื้ออะไรจะสู้ได้ พวกมึงจงยื่นศิระมะมากูจะสับด้วยคราดคนละทีให้มันสิ้นโคตรเงา

พวกปิศาจหญิงได้ฟังปิยก่ายพูดดังนั้นต่างก็ตกตะลึงยกมือไหว้ขอโทษปิยก่ายว่า พวกข้าพเจ้ามีตาแต่ไม่รู้จักดูของท่านได้กรุณาพวกข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเกิดอันอาจารย์ของท่านนั้นข้าพเจ้าได้จับไว้จริง แต่หาได้ทำอันตรายไม่ ขอท่านได้ให้ท่านชีวิตแก่พวกข้าพเจ้าเกิด ข้าพเจ้าจะยอมออกเสียบึงอาหารให้แก่ท่านเป็น

ค่าเดินทางไปไซที่ของท่านได้กรุณา ใฝ่กายได้ฟังจึงยกมือขึ้นสั่งห้ามว่าอย่าพูด
อย่าพูดคำนี้ออกมา ซึ่งมิ่งพูดอ่อนหวานน้ำตาตกก็โดยปรารถนาจะลวงเรา เอ็ง
อย่าพูดให้พวกเราเสียเวลาเราไม่เชื่อเจ้าทั้งสิ้น ใฝ่กายก็เอาคราดสับคนละที่สองที่
พวกนางปีศาจเหล่านั้นก็วิ่งหลบหลีกสิ้นความอาย สองมือปิดที่ลับแล้วก็ขึ้นจาก
สระหนีมายืนอยู่ที่หอเล็ก ต่างก็แผลงฤทธิ์อาณุภาพเสียงซ่า ๆ ชักใฝ่ออกจาก
สะดือพ้นสอดไปมาปิดมิดไม่แลเห็นพระอาทิตย์ บัดเดี๋ยวก็นั่งประทุนครอบใฝ่กาย
ไว้ ใฝ่กายแหงนหน้าขึ้นแลดูฟ้าก็มิได้เห็นแสงตะวัน ตกใจคิดจะวิ่งหนีออกนอก
ประตู

ฝ่ายนางปีศาจเหล่านั้นชักใฝ่ปิดรีปิดขวางเต็มทั่วใฝ่กายจะก้าวไปใฝ่ก็พันขา
ยืนไม่ก่นดก็ล้มคว่ำลงกับพื้น ใฝ่ก็มัดกลมล้มลุกคลุกคลานยังตั้งรนสายใฝ่ก็ยิ่ง
พันแน่นจนดินไม่ไหว สิ้นกำลังก็หมอบพุบหลับอยู่กับที่ พวกนางปีศาจทั้งเจ็ดคน
ครั้นแผลงฤทธิ์มัดใฝ่กายไว้แล้ว ก็มิได้ทำอะไรพากันวิ่งกลับไปยังสำนักเดิม
ครั้นมาถึงสะพานก็ร้ายเวทเรียกใฝ่ที่มัดใฝ่กายกลับคืน พากันวิ่งเข้าไปในถ้ำเห็น
พระดังซ่มจั่งยังอยู่ก็พากันหัวเราะแล้วเดินเข้าไปข้างใน เอาเสื้อผ้าสวมใส่สูงหม
แล้วก็เดินไปที่หลังถ้ำร้องเรียกว่าอีเล็ก ๆ ลูกของแม่ไปข้างไหนหมด เหตุเดิมนาง
ทั้งเจ็ดคนนี้ ชักใฝ่ขวางอากาศจะใคร่หาสัตว์กิน เผลอญี่แม่หลงฝั่งเจ็ดตัวบินมา
ติดใฝ่ปีศาจทั้งเจ็ดจับมาจะกิน นางมิ่งจั่งอ่อนวอนขอชีวิตจะยอมเป็นบุตร เพราะ
ฉะนั้นนางปีศาจจึงมิได้กินเลี้ยงไว้ นางละคนเพื่อเป็นบุตรเลี้ยง ในขณะที่เมื่อนางปีศาจ
เรียกหา นางมิ่งน้อยทั้งเจ็ดก็วิ่งมาคุกเข่าลงกับพื้นถามว่า ท่านแม่จะมีธุระอะไร
หรือจึงเรียกพวกข้าพเจ้า นางปีศาจจึงบอกว่าบัดนี้แม่ไปจับพระดังซ่มจั่งเมืองได้
ดังมาชวนไว้ สาธุศิษย์ของเธอติดตามมากระทำให้แม่มีความอาย ลูกจงช่วยแม่
พากันไปจับให้มันไป ถ้ามีชัยชนะแล้วพากันไปหาแม่ที่บ้านลุงเจ้า นางทั้งเจ็ดสั่ง
นางมิ่งแล้ว ก็พากันออกจากถ้ำเดินลัดไปบ้านพี่ชายของตน

ฝ่ายนางมิ่งทั้งเจ็ดต่างก็เตรียมตัวโดยแข็งแรงออกไปคอยสกัดอยู่ที่สะพานศิลา
ใฝ่กายถูกใฝ่มัดก็กลับไปพักหนึ่ง ครั้นตื่นแล้วก็ตกใจแหงนหน้าแลดูไม่เห็นใฝ่ที่พัน
จึงผุดลุกขึ้นเดินกลับมาทางเก่าหาเหง้าเจี้ย เหง้าเจี้ยถามว่าทำไมหัวและหน้าเจ้าจึง
ได้ปกบวม ใฝ่กายบอกว่าข้าพเจ้าไปถูกอีปีศาจมันชักใฝ่ครอบไว้ มันกันรักัน
ขวางทั้งพื้นดินจนเดินไม่ได้ก็ทกล้ม ครั้นใฝ่ที่นั่นสูญหายไปจึงมาได้ ชั่วเจ้งพูดว่า
พี่จะไปหาภัยมาอีกแล้ว พวกปีศาจมันกลับไปมาคงจะทำร้ายอาจารย์เป็นแน่ พวก
เราจรีบไปช่วยพระอาจารย์ออกเถิด เหง้าเจี้ยก็ออกหน้าเดินมา ใฝ่กายก็จูงม้า
ตามหลังมา พอถึงสะพานแลไปก็เห็นปีศาจมิ่งทั้งเจ็ดขึ้นยืนอยู่บนสะพานร้องห้าม
ว่าข้าก่อนอย่าเพื่อเข้ามาเราญี่

รูปที่ ๑ เจ้าแม่ นางลิ้นจี่

นางลิ้นจี่เส้าเปี๊ยะ นี้เป็นฝ่ายฤๅษีเซียนใหญ่ มี
เดชานุภาพเชี่ยวชาญทั้งภูผาภูธร เดชอานุภาพกล้า
หาญ ทั้งฉนวนก็แก่กล้า สำนักอยู่ที่เขาลิ้นจี่เป็นผู้
แนะนำให้หั่งเจี๊ยะไปหานางไผ่นาฝ่อปราบปีศาจ

รูปที่ ๒ เจ้าแม่ นางไผ่นาฝ่อ

นางไผ่นาฝ่อ นี้รักวิชาลอยู่ที่เขาจี๋หั้นซัวถ้ำเขย
ฮวยต้อง ความปฏิบัติแก่กล้า มีเข็มทองอันหนึ่ง อาจ
ปราบปีศาจและสัตว์ร้ายได้ นางเป็นมารดาของ
เบ๊ยยิดแซกน คือพระอาทิตย์ได้มาช่วยหั่งเจี๊ยะปราบ
ปีศาจร้าย

รูปที่ ๓ ตาเต๋าไท่เป็กิมแซ

ตาเต๋าลี้ตั้งแก นี้คือดาวไท่เป็กิมแซ แปลงรูป
เป็นตาเต๋ามาบอกข่าวให้พระถังซัมจั๋งรู้ว่าบนเขาไซ
ท้อซัวมีปีศาจร้าย แล้วก็เหาะไปมิได้อยู่ช่วยเหลืออะไร

รูปที่ ๔ ไชจ้อ

ปีศาจไชจ้อ นี้กำเนิดเดิมเป็นราชสีห์พระโพธิสัตว์บุญผู้เอาไปทะนุบำรุงเลี้ยงไว้ ยังสำนักเขางอมิซัว ได้สดับตรับฟังพระสังฆธรรมคำสอนมากเข้า จิตใจก็เชื่อกุณในทางฉานและสมาบัติเชี่ยวชาญสำเร็จมอิทธิฤทธิ์ อาจเปลี่ยนแปลงกายได้ต่าง ๆ มีเดขานภาพกล้ำหาญหลบหนี พระโพธิสัตว์บุญผู้ลงมาสำนักอยู่ที่เขาซือท้อซัว ถ้าซือท้อตอง คอยสกัดจับพระดังซิมจั้งไปไว้ยังเมืองซือท้อก๊ก เหง้าเจียวไปกราบทูลพระพุทธเจ้าทรงทราบ จึงโปรดให้พระอานนท์กับพระกัสสปไปนิมนต์พระโพธิสัตว์บุญผู้มาจับเอาตัวไปไว้ตามเดิม

รูปที่ ๕ แป๊ะเจ็ยเจ็ย

ปีศาจแป๊ะเจ็ยเจ็ย นี้กำเนิดเดิมเป็นสัตว์ข้างเผือกพระโพธิสัตว์ฟ้าเฮี้ยน เอาไปเลี้ยงไว้ยังสำนักเขาเง้าเท้าซัว ได้สดับตรับฟังพระธรรมเทศนามากเข้า จิตใจก็สงบระงับมีอารมณ์อันละเอียดได้สำเร็จฉานส่วนโลกิยธรรมจึงบังเกิดอิทธิฤทธิ์เดขานภาพ อาจจะเปลี่ยนแปลงรูปร่างได้ตั้งประสงค์ เป็นสมัครพรรคพวกแก่ไชจ้อเจ็ย และด้ายพังเจ็ยนกลินทรี สำนักอาศัยอยู่ที่เขาซือท้อซัว คอยสกัดจับพระดังซิมจั้ง เหง้าเจ็ย ต้องไปกราบทูลพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทรงทราบจึงโปรดให้พระอานนท์กับพระกัสสปไปนิมนต์พระโพธิสัตว์ฟ้าเฮี้ยนมาจับเอาไปไว้เสียตามเดิม

รูปที่ ๖ ด้ายพังเจ็ย

ปีศาจด้ายพังเจ็ย ตนนี้กำเนิดเดิมเป็นนกลินทรีสำนักอยู่ที่เขาเล่งซัว หลบหนีมาเป็นสมัครพรรคพวกแก่แป๊ะเจ็ยเจ็ยและไชจ้อเจ็ยได้เองทั้งสองที่เขาซือท้อซัว คอยสกัดจับพระดังซิมจั้ง เหง้าเจ็ยไปกราบทูลพระพุทธเจ้าทรงทราบ จึงเสด็จมายังเมืองซือท้อก๊กจับตัวนกลินทรีพวกกลับไปไว้ยังสำนักเขาเล่งซัวปฏิบัติธรรมเจริญกรรมฐานภาวนารักษาศีล มิได้ไปทำร้ายฆาตกรตัดชีวิตอีกต่อไป

รูปที่ ๗ เจ้าเมืองบีเปี้ยก๊ก

เจ้าเมืองบีเปี้ยก๊ก นี้ครองราชสมบัติเป็นกษัตริย์ อยู่ในเมืองบีเปี้ยก๊ก มาวันหนึ่งถูกเล่ห์กลอุบายของ ปีศาจตาเด้าเซียงก๊ก พานางเสื่อปลาปีศาจแปลงเป็น หญิงสาวมาถวายเป็นที่พอพระราช หฤทัยจนมัวเมาไม่มีเวลาร่างเว้น ก็บังเกิดพระโรค ประชวรมีพระอาการให้ชুবผอมอ่อนเปลี้ยลง จนที่สุด สิ้นพระกำลัง เมื่อเห็งเจี๋ยมาถึงทราบเหตุอันนี้แล้ว เห็งเจี๋ยจึงได้กำจัดปีศาจทั้งสองเสียได้ พระองค์จึงได้ บรรเทาพระโรค

รูปที่ ๘ ตาเด้าเซียงก๊ก

ปีศาจตาเด้าเซียงก๊ก ตนนี้เดิมกำเนิดเป็นกวาง เป็นสัตว์พาหนะสำหรับท่านเซียนน้ำก๊กแซกซันซี้ มั่นหลบหนีท่านลงมาไปสำนักอยู่ที่ถ้ำเซ่งฮวยจิ่ง เป็น สมัครพรรคพวกกับนางเสื่อปลา เลียงนางเสื่อปลา เป็นบุตรสาว แปลงกายเป็นมนุษย์รูปร่างสะอาด ลำอางตา พาไปถวายเป็นเจ้าเมืองบีเปี้ยก๊กคอยคิดร้าย ฆ่าคนในเมืองบีเปี้ยก๊กครั้นเวลาที่พระดังซิมจิ่งกับ สาธุศิษย์มาถึงได้รู้เหตุ เห็งเจี๋ยจึงกำจัดตาเด้าเซียง ก๊กกับนางเสื่อปลาเสีย ฝ่ายตาเด้าเซียงก๊กก็กลายเป็น กวางไป ท่านน้ำก๊กแซกซันซี้ก็กลายเป็นเลียงงัว ไร่อย่างเดิม

รูปที่ ๙ นางปีศาจแป๊ะมือเล่าซือ

นางแป๊ะมือเล่าซือ นี้กำเนิดเดิมเป็นสัตว์หนูเผือก อยู่ที่เขาเล่งซิว เทียวลักของในวัดกิน พระพุทธเจ้า ประทับโทษ จึงได้หลบหนีมาเป็นปีศาจคอยสกัดจับ พระดังซิมจิ่ง

เห็งเจี๋ยไปขูลความแก่เง็กเซียงฮ่องเต้ เง็กเซียง ฮ่องเต้ให้ดักทะเลที่อ่องกับโลเฉีย ลงมาจับตัวนาง ปีศาจพวกกลับไปบนสวรรค์ พระดังซิมจิ่งจึงได้ออก พันไปได้

รูปที่ ๑๐ เจ้าเมืองเปียดชวดก๊ก

เจ้าเมืองเปียดชวดก๊ก พระองค์นี้ได้ครองราชสมบัติมาช้านาน ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง พระทัยเกิดเป็นมัจฉาทิฐิขึ้น ให้เห็นผิดเป็นถูกไป ไม่ดำรงทรงพระทัยอยู่ในทางทศพิธราชธรรม รับสั่งให้ข้าราชการจับพระภิกษุสงฆ์มาเสียมากกว่ามาแล้ว

ครั้นเมื่อพระดังซ่มจั่งกับสาธุศิษย์มาถึงเมืองเปียดชวดก๊กเข้า เหน้เจียแผลงฤทธิ์อาณุภาพทรมานพระองค์ให้ทรงกลับพระทัย จึงกลับได้พระสติเห็นชอบ เกิดศรัทธารักษาศีลภาวนาตามพระพุทธศาสนา เช่นแต่ก่อนมา

รูปที่ ๑๑ ปาไ้วเจีย

ปีศาจได้อ่องปาไ้วเจีย กำเนิดเดิมเป็นเสือลายดลับ สำรวมจิตภาวนามาช้านานได้สำเร็จฌานสมาบัติ มีฤทธาานุภาพเปลี่ยนแปลงกายได้ตามประสงค์อาศัยอยู่นยอดเขาสูง เมื่อเวลาพระดังซ่มจั่งกับศิษย์ทั้ง ๓ ซ้ำมาทางนั้นปีศาจได้อ่อง ปาไ้วเจียพาพวกบริวารออกสกัดจับเอาไปไว้ในถ้ำ เหน้เจียเที่ยวค้นหาที่อยู่แห่งปีศาจ ครั้นพบเข้าแล้วก็ตีปีศาจตาย จึงได้พาพระดังซ่มจั่งออกพ้นไปได้

เหิงเจียแลไปเห็นก็หัวเราะแล้วพูดว่าอีเด็กเหล่านี้กายสูงไม่ถึงสามศอก น้ำหนักก็ไม่เกินสิบซั่ง มึงเป็นทารกอะไรที่ไหน ปีศาจมึงบอกว่าเราคือลูกสาวของนางทั้งเจ็ด เจ้าทำหมั้นประมาทแม่ข้ายังไม่รู้ความผิดหรือ ยังจะกลับมาตีอีกหรือ เจ้าอย่าหนีไปจงระงับตัวไว้ดี พวกปีศาจมึงก็ตรงเข้ามาทำร้าย โป๊ยก่ายเห็นดั่งนั้นก็เกิดโทโสจับคราดเหล็กฟันฟาดขวานไป พวกปีศาจมึงเห็นโป๊ยก่ายมีกำลังมากเห็นจะต่อสู้ไม่ได้ ก็แปลงกายเป็นผึ้งโฉบบินขึ้นบนอากาศแผลงฤทธิ์ เกิดเป็นผึ้งขึ้นนับแสนนับโกฏิ เต็มไปทั้งอากาศตรงเข้าตอยตามหูตามตาตามตัวปิดไม่ทัน โป๊ยก่ายเห็นดั่งนั้นร้องว่าพี่ดูถูกตัวเล็ก ๆ เห็นหรือไม่ เหิงเจียว่าเราไม่ต้องวิตก เราสามารถจะแก้ได้ พูดแล้วก็ถอนขนในตัวออกเส้นหนึ่งใส่ปากเคี้ยว แล้วพ่นออกไปแปลงเป็นนกยางขาว นกกาแน่นกระทุงนกยางกรอกบินร่อนบนอากาศแล้วโฉบเข้าไปในหมู่ผึ้งก็บิกัน บัดเดียวผึ้งเหล่านั้นก็สูญหายไปสิ้น สามพี่น้องก็เดินข้ามสะพานมาเข้าในถ้ำ แลไปเห็นอาจารย์แขวนอยู่บนเชื้อ โป๊ยก่ายว่าอาจารย์อยากเข้ามาในถ้ำจึงถูกแขวนเข้าพเจ้าก็ถูกล้มคว่ำปากคองหน้าตาบวม

เหิงเจียถามว่าอีพวกปีศาจมันไปข้างไหนพระถังซัมจั๋งบอกว่าเห็นมันวิ่งเปลือยกายมาในถ้ำเรียกลูกมันแล้วมันก็ออกไป พี่น้องทั้งสามก็ถือเครื่องมือเข้าไปค้นหา ก็ไม่เห็น จึงพากันกลับออกมานิมนต์อาจารย์ขึ้นม้าออกเดิน เหิงเจียจึงพูดว่าต่อไปภายหลังกองอาจารย์อย่าได้ขึ้นไปอีกเลย ต้องไว้ธุระพวกข้าพเจ้าไปทำธุระแทนให้พระถังซัมจั๋งว่าที่หลังให้หิวจนตายก็ไม่ไปอีกแล้ว โป๊ยก่ายก็เที่ยวเก็บฟืนแห้งมากองสุ่มเผาห้องหอใหม่เป็นจุนไปทั้งสิ้น อาจารย์กับศิษย์ก็ตั้งใจหมายปราคาจिनทิศออกเดินไป

ครั้งออกจากถ้ำนั้นแล้วก็ขึ้นทางใหญ่ เดินทางสักครู่หนึ่งแลไปก็เห็นข้างริมทางมีห้องหอดีกรามเป็นลำดับเรียงรายเป็นทิวแถว พระถังซัมจั๋งจึงยอมม้าถามว่าที่ตรงนั้นเป็นแห่งใดจงดูทีหรือ เหิงเจียหันหน้าไปดูเห็นรอยที่มีน้ำลำห้วยไหลน้ำใสมีแสงฟุ้งขึ้นดูสีเพชรและเงิน ต้นไม้ดอกไม้หอมระรื่นดูสง่างาม และรมรื่นน่าสำราญดูดีวิมานสวรรค์ เหิงเจียบอกแก่อาจารย์ว่าที่ตรงนั้นดูเหมือนกับมีพระอารามเดินไปถึงจึงจะรู้แน่ได้ อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินมาข้างหน้าประตูพิเคราะห์ดู ที่บนประตูมีแผ่นศิลาจารึกอักษรไว้สามตัวว่า (อึ้งฮวยกีวน) โป๊ยก่ายพูดว่าอึ้งฮวยกีวนนี่คือสำนักของอัสสี เราเข้าไปหาสนทนาเล่น ฝ่ายอัสสีนั้นนุ่มนวลผิดแก่ทางพระ แต่ความปฏิบัติก็คล้าย ๆ กัน ชั่วเจ้งพูดว่าพี่โป๊ยก่ายคิดดั่งนั้นเห็นจะดี เราเข้าไปชมดูถ้าสมคะเนเราจะได้หาข่าวให้อาจารย์ฉัน พระถังซัมจั๋งก็เห็นชอบด้วย จึงพากันเดินเข้าไปถึงประตูชั้นสอง เหิงเจียพูดว่าฤๅษีนี้คงประจบประยาและเล่นอัครดีเป็นทางกลืน อาจารย์กับศิษย์พากันเดินเรื่อยเข้าประตูชั้นสอง แลไปเห็นสำนักใหญ่

ข้างระเบียงทิศตะวันออก มีเต้าสือคนหนึ่งนั่งปั้นยาอยู่ พระดั่งซ่มจิ้งร้องเรียกว่า ท่านได้เขียนอาตมามาฉบับ เต้าสือคนนั้นตกใจหันหน้ามาดู ก็ทิ้งยาลูกไปหยิบเสื้อแล้ว ลงบันไดมารับเชิญว่า เชิญท่านเข้ามานั่งข้างใน เต้าสือก็เปิดประตูพาพระดั่งซ่มจิ้งเข้าข้างใน พระดั่งซ่มจิ้งก็ตามเต้าสือนั้นเข้ามา และขึ้นไปบนที่บูชา เห็นมีรูปพรหมซ่มเซงบุซาอยู่ พระดั่งซ่มจิ้งก็เข้าไปจุดธูปบูชาแล้ว จึงนั่งลงที่เก้าอี้ปราศรัยสนทนาแก่เต้าสือ เต้าสือจึงให้คนไปจัดหาน้ำชามา เด็กคนใช้ก็ไปจัดหาน้ำร้อนน้ำชา บังเอิญมาพบพวกพยาบาทกันเข้า

อันเหตุเดิมที่ถ้าปัวซื่อตองนี้ นางทั้งเจ็ดเป็นอาจารย์เดียวกับเต้าสือคนนี้ ตั้งแต่เรียกลูกมันออกสู้รบแก่แห่งเจียแล้ว ก็พากันหนีมาแอบอยู่ในสำนักนี้ นั่งเย็บปักอยู่ข้างใน เมื่อเห็นเด็กทั้งสองคนเข้ามาจัดหาน้ำร้อนน้ำชา ก็ถามว่าเจ้าหนูแขกที่ไหนมาหรือจึงได้รับรอนดังนี้ เด็กนั้นบอกว่ามีพระสงฆ์สี่คนมาหา พระอาจารย์จึงให้พวกข้าพเจ้ามาหาน้ำชาไปเลี้ยง นางปีศาจจึงถามว่ามีพระสงฆ์หน้าขาว ๆ หรือเด็กบอกว่ามี ถามว่ามีอายุปากยาวหูใหญ่ด้วยหรือเด็กบอกว่ามี นางทั้งเจ็ดจึงสั่งเด็กว่าเจ้าเอาน้ำร้อนน้ำชาไปให้แล้วจงขยิบตาให้อาจารย์เข้ามานี่ เรามีธุระร้อนจะพูดให้ฟัง เด็กนั้นรับคำแล้วยกน้ำชาออกไปเลี้ยงแขกจึงขยิบตาให้อาจารย์รู้สึก เต้าสือรู้ที่ก็ลุกขึ้นพูดปราศรัยแก่พระดั่งซ่มจิ้งว่านิมนต์ท่านนั่งฉันให้สบายข้าพเจ้ามีธุระจะไปสักประเดี๋ยวจะกลับมา พูดแล้วเต้าสือก็เดินเข้าไปข้างใน เห็นนางทั้งเจ็ดคุกเข่าลงกับพื้นกราบไหว้แล้วพูดว่าท่านพี่ได้ทราบ

เต้าสือก็พยุงนางให้ลุกขึ้นแล้วถามว่า เจ้ามีธุระเหตุการณ์อะไรหรือ เมื่อแรกมาทำไมจึงไม่บอก มาวันนี้ประกอบยาต้องห้ามมิให้เห็นสตรี พี่ไม่ทันบอกให้เจ้ารู้และเดี๋ยวนี้ก็มีแขกมาอยู่ข้างนอกเจ้ามีธุระอะไรแล้วจึงค่อยพูด

นางปีศาจเหล่านั้นพูดว่า ท่านพี่ได้ทราบเพราะเหตุที่แขกนี้มาจึงมีเรื่อง หากคอยแขกนั้นแล้ว จะบอกให้ท่านพี่ฟังก็ไม่มีประโยชน์อะไร ที่แขกมานั้นคือพระสงฆ์เมืองใต้ดังจะไปไซทืออาราธนาพระไตรปิฎก เมื่อเข้ามาที่ถ้าข้าพเจ้าบิดนขาบาตอาหารข้าพเจ้าทั้งหลายได้ฟังเขาเล่าสือกันว่า พระดั่งซ่มจิ้งองค์นี้ ได้บวชปฏิบัติความบริสุทธิ์มาสิบชาติแล้ว สำเร็จภาคบริบูรณ์ หากผู้ใดได้กินเนื้อเธอก่อนหนึ่งอายุจะยืนนาน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าช่วยกันจับไว้แล้ว ถูกอ้ายปากยาวหูใหญ่มันกันพวกข้าพเจ้าอยู่ที่สระตอกโก้วมันลักเอาผ้าเสื้อไปเสีย แล้วมันก็โดดลงในสระอาบน้ำปนกับข้าพเจ้า และมันแปลงเป็นปลาซ่อนเที่ยวว่ายเวียนลอดแข้งลอดขา จะใคร่ทำการข่มขี้ข้าพเจ้าเป็นพวก ข้าพเจ้าไม่ยอม มันจึงเอาคราดเหล็กไล่ตีไล่ขับพวกข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าไม่รู้ทันก็จะถึงแก่ความตาย ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงไม่คิดแก่ความอาย จึงวิ่งหนีขึ้นจากน้ำได้รอดชีวิต จึงให้หลานท่านพี่ออกไปสู้รบแก่มัน

ยังไม่ว่าตายเป็นประการใด ข้าพเจ้านีมาหาท่านพี่ทางนี้ก็ยังหาทราบไม่ ขอท่านพี่ได้เห็นแก่พวกข้าพเจ้าที่ได้ร่วมอาจารย์กัน ขอให้ช่วยแก้แค้นให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด

เต้าสือได้ฟังนางทั้งเจ็ดเล่าให้ฟังดังนั้น ก็มีความโกรธสีหน้ามิดีปรกติ พูดว่า พวกพระสงฆ์เหล่านี้ มีความหมิ่นประมาทไม่มีธรรมนิยม นื่องทั้งหลายอย่ามีความวิตกจงวางใจเถิด ไร้ธุระที่จะคิดอุบายแก้แค้นแทนให้ นางเหล่านั้นก็ทำความเคารพขอขอบคุณพูดว่าหากพี่ลงมือแล้วพวกข้าพเจ้าจะระดมเข้าช่วย เต้าสือบอกว่าไม่ต้องตี ๆ ก็สู้ไม่ได้ เจ้าทั้งหลายตามพี่ไปดู นางเหล่านั้นก็ลุกขึ้นเดินตามไป เต้าสือก็เข้าห้องในอาบันใดพาดชื่อ แล้วป็นขึ้นไปหยิบเอาหีบยาเล็กลงมา ไซกุญแจหีบเอาห้อยยาออก ยานี้คือประกอบทำด้วยมูลนกต่าง ๆ กวาดเก็บเอารวมน้ำหนักพันชั่ง ใส่หม้อทองแดงต้มเคี่ยวจนคงเหลือเท่าชั่งล้างหน้า แล้วประสมเคี่ยวไปอีกจนเหลือเท่าผลตะขบใหญ่ก็เป็นยาพิษอันวิเศษ หากเอาลิ้นลิ้มรสก็ทันถึงที่ตาย เต้าสือจึงหยิบมาให้นางทั้งเจ็ดดู พูดว่ายานี้ประสิทธิคุณนัก หากให้มนุษย์ธรรมดา กินสักหลินหนึ่งก็จะสิ้นชีวิตทันที หากพวกฤๅษีเขียนกินสองหลินก็สิ้นชีวิต หากพวกสงฆ์เหล่านี้เธอบวชเรียนสำเร็จจากอันเชี่ยวชาญสักสามหลินก็ตาย จงไปหยิบตาเต็งมาที่นางคนหนึ่งจึงลুকไปหยิบตาเต็งมาให้เต้าสือ เต้าสือเอายาปั้นเป็นสี่ส่วน ส่วนละสามหลินเอาด้วยซาใส่สามถ้วย ด้วยหนึ่งเอาพุทราดำใส่สองถ้วยไม่ใส่ยาใส่ถ้วยไว้ถ้วยหนึ่ง ครั้นปั้นเสร็จแล้วก็เอาใส่ถาดไว้ห้าถ้วย จึงส่งนางทั้งเจ็ดนั้นว่า หากพี่ออกไปตามดูไม่ใช่พระดังซ่มจิ้งก็ซ้งเกิดหากแน่ว่าพระดังซ่มจิ้งมาจากเมืองได้ดังแล้ว พี่เรียกให้นางน้ำขามาน้องจงให้เด็กยกออกไป ให้เธอกินแล้วก็ตายทุกคน นั้นแหละพี่จะแก้แค้นให้ นางทั้งเจ็ดได้ฟังเต้าสือชี้แจงดังนั้นก็มีความยินดีเป็นที่สุด

เต้าสือครั้นสั่งเสร็จแล้ว ก็ผลัดเสื่อออกมายกมือทำค่านับพระดังซ่มจิ้งพูดว่า ข้าพเจ้าเข้าไปข้างในสั่งให้พวกเด็ก ๆ จัดหาเครื่องแจมาถวายสักเวลาหนึ่ง พระดังซ่มจิ้งพูดว่า อาตมภาพมาหาโดยความนับถือ มิได้ตั้งใจจะมารบกวน ให้ท่านได้รับความลำบากดังนี้ เต้าสือหัวเราะแล้วพูดว่า ท่านอาจารย์กับข้าพเจ้าก็เป็นคนบวชเรียนเหมือนกัน เห็นสำนักกุฎีแล้วก็คงมีความอิมเอิบ จะเกรงใจด้อมตัวทำไมมีข้าพเจ้าขอถามท่านอาจารย์อยู่สำนักวัดไหนมาด้วยก็จรูระอันใด จึงได้มาจนถึงที่นี่

พระดังซ่มจิ้งตอบว่า อาตมภาพนี้เป็นคนชาวเมืองได้ดัง เพราะมีรับสั่งพระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ ให้ไปยังไซตีเพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ถึงได้ข้ามมาถึงสำนักแห่งท่าน จะใคร่เข้ามานมัสการ เต้าสือได้ฟังดังนั้นสีหน้าก็ขึ้นบานพูดว่า ท่านอาจารย์มีความซื่อตรงกตัญญูมีบุญอกินิหารอันใหญ่ ข้าพเจ้ามิได้รับรองให้ตีเคารพขอท่านได้อนุญาตให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าเถิด จึงร้องเรียกพวกเด็ก ๆ ให้ยกน้ำขามา และสั่งให้จัดเครื่องแจ เด็กเหล่านั้นก็วิ่งเข้าไปข้างใน พวกหญิงเหล่านั้น

ก็ซีให้เด็กยกน้ำด้วยที่ถาดนั้นออก เต้าสือสองมือยกด้วยหนึ่ง ถวายพระดังซ่มจิ้ง
 ยังอีกสามถ้วย เธอเห็นไฝ่ยกถ้วยรูปร่างใหญ่โต คิดว่าเป็นसानุศิษย์ที่ ๑ จึงยกด้วย
 หนึ่ง ชิวเจ๋งว่าที่สองก็ยกให้ด้วยหนึ่ง เห็นแห่งเจียรูปร่างเล็ก ๆ จึงให้ด้วยที่สาม แห่ง
 เจียรับถ้วยมาตาชะแง้ดูในถาด เห็นมีอีกถ้วยหนึ่ง พุทธราสสิดำ จึงพูดว่าในถาดนั้น
 ขอให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนเอาเถิด

เต้าสือหัวเราะพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ปิดบังท่านดอกที่แถบนี้ผลไม้ไม่บริบูรณ์ ข้าพเจ้า
 พึ่งให้ค้นหาข้างหลังสำนักมาได้ผลพุทธราสสิสองผล บันเป็นสี่ส่วนเอามาค้ำบน
 ท่านพอเป็นที่ชื่นใจ ส่วนข้าพเจ้าไม่ควรจะตอบเป็นธรรมเนียม จึงเอาสองผลพุทธรา
 อย่างต่ำพอนั่งกินเป็นเพื่อนท่านทั้งสี่พอเป็นภริยาที่นับถือเท่านั้น

แห่งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า ทำไมท่านจึงพูดดังนั้นเล่า โบราณท่านยอมว่าอยู่
 กับบ้านไม่ใช่ทางจน ๆ ก็ต้องฆ่าคน ท่านเต้าสืออยู่กับบ้านทำไมจึงด้อมตั่วว่าจน
 ขอให้ท่านเปลี่ยนแก่ข้าพเจ้าเถิด พระดังซ่มจิ้งจึงว่าท่านได้เขียนมีจิตใจโอบอ้อม
 รักเราจนกินเถิด แห่งเจียจะเปลี่ยนอะไรที่ไหนเล่า แห่งเจียจึงรับถ้วยมาเอามือซ้าย
 ปิดปากถ้วยไว้แล้วคอยดู ไฝ่ยกถ้วยกำลังหิวอยากเห็นในถ้วยมีผลพุทธราสามผล
 หยิบใส่ปากกลืนเข้าไปในท้อง พระดังซ่มจิ้งชิวเจ๋งก็กินทั้งสามคน พอดกถึงท้อง
 ในทันใดนั้น ไฝ่ยกถ้วยสีหน้าก็ผิดปรกติชิวเจ๋งน้ำตาก็ไหลออกมาพร่างพราย พระ
 ดังซ่มจิ้งก็อาเจียน ต่างก็เฝ้ามีนล้มลงกับที่ แห่งเจียก็รู้สึกถูฏยาพิษทั้งสามคน
 ก็โกรธจึงเอาถ้วยที่ถืออยู่นั้นขว้างไปตรงหน้าเต้าสือ เต้าสือก็เอามือเสื้อรับ ด้วยก็
 ตกลงกับพื้นแตกกระจายไป เต้าสือก็โกรธพูดว่าอ้ายคนนั้นหยาบข้าทำไมทำด้วย
 ของเราแตกไปดังนี้ แห่งเจียพูดว่ามึงดูสามคนนั้นว่าอะไร เรามีได้เกี่ยวข้องอะไร
 แก่เจ้าเลยเหตุใดเจ้าจึงเอายาพิษมาให้อาจารย์เรากินดังนี้ เต้าสือพูดว่าอ้ายสัตว์
 เตียรจฉานมึงทำร้ายมาแล้วมึงเข้าใจว่ากูไม่รู้หรือ แห่งเจียตอบว่าข้าพึ่งมานี้ก็ยังมีได้
 กล่าวคำหยาบข้าและทำอะไรแก่เจ้าเลย เต้าสือถามว่าเจ้าเคยแหวะที่ถ้าปิวชื่อต้อง
 บินขบถหรือเปล่า และได้ไปอาบน้ำที่สระตือกโก้วหรือเปล่า แห่งเจียว่าที่สระ
 นั้นคือนางปีศาจทั้งเจ็ด เจ้าพูดคำนี้ออกมาเจ้าก็เป็นพวกปีศาจมึงก็เป็นปีศาจ
 เหมือนกัน มึงจงกินกระบองสักทีหนึ่งว่าแล้วแห่งเจ้งก็ชักกระบองกายสิทธิ์ออกจากหู
 แกว่งไปที่หนึ่งแล้วตีลงตรงหน้าเต้าสือ เต้าสือก็หลบหันกลับเข้าไปเอาเกี่ยมวิเศษ
 ออกมาต่อสู้กัน ฝ่ายพวกปีศาจหญิงทั้งเจ็ดคน ก็พากันออกมาร้องว่าไม่ต้องลำบาก
 ถึงท่านพี่ ไว้พวกข้าพเจ้าจะจับมันเอง

แห่งเจียแลเห็นนางเหล่านั้นก็บังเกิดโทสะขึ้น ยกกระบองขึ้นตีชนาบเข้าไปมิได้
 รอรัง ปีศาจทั้งเจ็ดก็แก้เอี่ยมออกจากอก แผลงฤทธิ์ออกมาเป็นใยร้อยสอดเป็น
 เพลดานครอบแห่งเจียไว้ แห่งเจียเห็นดังนั้นก็หกดคะเมนขึ้นที่หนึ่งทะเลโยนนั้นออกไป

ยืนอยู่บนอากาศ พิศวระห์ดูเห็นพวกปีศาจช่วยกันร้อยสอดมุงไปมา บัดเดียวใจก็ปิดสำนักห้องหอตึกกรมแลไม่เห็นทั้งสิ้น เหง้าเจี๋ยแลเห็นดั่งนั้นออกปากว่าร้ายแรงจริง เมื่อแรกเรามิได้โดนฝีมือกัน ไบ๊ยก่ายไปถูกเข้าจึงได้ล้มคว่ำล้มหงายอย่างนี้เอง อาจารย์กับน้องก็ถูกยาพิษของมันแล้ว เราก็มิได้รู้เหตุเดิมมันว่าเป็นประการใด จำเราจะต้องถามภูมิเจ้าที่ดูหากจะรู้ได้ คิดแล้วเหง้าเจี๋ยก็ร้ายพระเวทวิทยาเรียกภูมิเจ้าที่ภูมิเจ้าที่ก็มาในทันใด เหง้าเจี๋ยจึงถามว่าท่านเข้าใจอย่างไรว่านางปีศาจทั้งเจ็ดนี้มันชักใยออกมานั้นมันเป็นปีศาจชนิดใดมาจากไหน

พระภูมิเจ้าที่จึงแจ้งความว่า มันมาอยู่ที่นี่ยังไม่ถึงสิบปี แต่เมื่อสามปีก่อนข้าพเจ้าเห็นถอดรูปเดิมออก คือเป็นแมงมุมเจ็ดตัวที่คลายใยออกนั้นคือใยแมงมุม เหง้าเจี๋ยได้ฟังดั่งนั้นก็มีความยินดี จึงพูดว่าท่านจงกลับไปยังที่เดิมของท่านเถิด ภูมิเจ้าที่ก็ค้ำบลาเหง้าเจี๋ยไป เหง้าเจี๋ยก็มาที่สำนักปีศาจอึ้งฮวยก๊วณดอนขนหางออกเจ็ดสิบเส้น ก็เป่าให้แปลงเป็นรูปเหง้าเจี๋ยน้อย ๆ เจ็ดสิบตน ทุก ๆ ตัวถือกระบองเหล็กคนละอัน เหง้าเจี๋ยเองก็ถือกระบองยืนอยู่ข้างหน้า จึงสั่งให้พร้อมกันเข้าระดมเอากระบองตีกวาดมันเข้าประมาณหนักสักสิบซึ่ง นางทั้งเจ็ดก็ติดอยู่ในไยนั้นเห็นเป็นตัวแมงมุมเจ็ดตัวโตเท่ากระดากปากแดง ร้องขอชีวิตแก่เหง้าเจี๋ยน้อย เหง้าเจี๋ยน้อยก็เอากระบองกดไว้ เหง้าเจี๋ยว่าอย่าทำมันให้มันเอาอาจารย์กับน้องมาคืนให้จะยกชีวิตให้แก่มัน นางปีศาจเหล่านั้นก็ร้องบอกแก่เต้าซือว่าท่านจงปล่อยอาจารย์กับน้องของเธอมาให้เธอเสียเถิด ชีวิตข้าพเจ้าทั้งเจ็ดนี้จะได้ออกจากความตาย

เต้าซือกระโดดออกมาร้องว่า เราจะกินเนื้อถึงซั่มจั้งช่วยเจ้าไม่ได้แล้ว เหง้าเจี๋ยได้ฟังดั่งนั้นก็ยิ่งมีความโกรธยิ่งนัก จึงพูดว่ามึงไม่เอาอาจารย์มาคืนให้กู มึงจงดูน้องสาวของมึงให้เห็นแก่ตา เหง้าเจี๋ยก็เอากระบองฟาดแมงมุมตายหมดทั้งเจ็ดตัว ศพแมงมุมดุจดูใส่แบ่งโลหิตไหลนอง เหง้าเจี๋ยก็เรียกชนกลับเข้าตัวตามเดิมแล้วก็ตรงเข้าตีเต้าซือ เต้าซือก็เอาเกี่ยมรับไว้ รบสู้กันโดยกำลังความสามารถบุกบันฟันฟาดกันไปมาได้ห้าหกสิบเพลง ฝ่ายปีศาจเต้าซือกำลังก็อ่อนลงจึงถอดเสื้อในตัวออกแล้วก็ยกมือขึ้น ด้วยได้รักแรมีตาตั้งพัน ทุก ๆ ตาพุ่งออกมาเป็นแสงทองคลุมครอบเหง้าเจี๋ยไว้ เหง้าเจี๋ยเห็นดั่งนั้นก็กลับไปกลับมาก่อไม่ได้ดูอยู่ในถ้ำครอบ ทูรนทูรายจึงกระโดดขึ้นไปทีหนึ่งก็ตกลงมารู้สึกเจ็บศีรษะ จึงเอามือลูบดูก็เห็นบวมช้ำคิดเสียใจว่า หัวของเราวันนี้ไม่ตีเสียแล้ว แต่ก่อนนั้นทั้งมิดทั้งขวานและอาวุธต่าง ๆ ก็ไม่ทำอะไรได้ วันนี้ไปโดนแสงปีศาจเข้าก็บวมไปและเจ็บดั่งนี้ จึงคิดว่าช่างไหนก็ไปไม่ได้ จำจะต้องหนีลงข้างดินจึงจะไปได้ คิดดั่งนั้นแล้วก็ร้ายพระเวทคาถาไหวถายาแทรกพระธรณีหนีลงไปได้ดิน ก็ออกพันไปยี่สิบโยชน์

ที่แสงรอบนั้นประมาณสิบโยชน์ หั่งเจียออกมาพ้นแล้ว กำลังก็อ่อนเปลี้ยระบบไปทั้งกายนึกถึงอาจารย์น้ำตกที่ไหลลงอาบหน้า ในขณะที่หั่งเจียนั่งร้องไห้อยู่ นั้นได้ยินเสียงเรียกอยู่ข้างหลังเขาจึงหันไปดู ก็เห็นหญิงชราคนหนึ่งนั่งขวางหน้า มือขวาถือถาดข้าวมือซ้ายถือกระดาษเงินกระดาษทองเดินพลากร้องไห้พลากร้องไห้พลากร้องไห้แล้วออกปากพูดว่า เราร้องไห้มาประรองให้เข้าอีก โทมนัสก็มาประโทมนัสเข้าอีกจะนี้ หญิงคนนี้ไม่รู้ว่ามีเรื่องให้ด้วยเหตุอะไร จำเราจะต้องถามดูให้รู้เรื่อง พอหญิงคนนั้นเดินเข้ามาใกล้ หั่งเจียจึงยอตัวถามว่าท่านแม่จะไปข้างไหน ร้องไห้ถึงใครที่ไหนหรือ นางนั้นยังสะอึกสะอื้น และพูดว่าสามีของข้าพเจ้าไปซื้อไม้ไผ่ที่สำนักอึ้งฮวยก็วัน เจ้าของอึ้งฮวยก็วันได้ตอบพูดจกกัน มันเอายาพิษใส่ให้ข้าพเจ้ากินตาย ข้าพเจ้าจึงเอาข้าวน้ำกระดาษมาเซ่นไหว้เป็นผัวเมียรักกัน หั่งเจียได้ฟังดังนั้นก็คิดถึงอาจารย์ขึ้นมาหน้าหนึ่งคืบย่นก็ร้องไห้ หญิงชราก็โกรธจึงพูดว่า ข้าพเจ้าคิดถึงผัวจึงร้องไห้ ตัวเกี่ยวข้องกับอะไรด้วยจึงมาร้องไห้ล้อเราดังนี้ หั่งเจียบอกว่าท่านแม่อย่าโกรธข้าพเจ้าเลยข้าพเจ้าคือคนชาวเมืองใต้ถึง มีรับสั่งให้อาจารย์ข้าพเจ้าไปไซที่ ข้าพเจ้านามเรียกว่าซิงหงอคง เหตุข้ามมาถึงที่หยุดพักที่ในสำนักนั้น ไม่รู้ว่าปีศาจอะไรเอายาพิษใส่ในผลพุทราให้อาจารย์และน้องกิน รวมทั้งมักก็ติดอยู่ในสำนักนั้น รอดแต่ข้าพเจ้าเพราะไม่กินของมัน ได้สู้รบแก่มันครึ่งวันมาแล้ว มันแก้อ้อออกที่ได้รักแรมันทั้งสองข้างมีตามากนับพัน ฟุ้งออกไปเป็นแสงทองคลุมครอบข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้านิมิตดินมาได้เดี๋ยวนี้กำลังคิดถึงอาจารย์ก็นั่งร้องไห้ครั้งเห็นท่านแม่มาจึงได้ถามถึงเหตุผล ท่านแม่มีข้าวน้ำมาเซ่นตอบแทนสามี อาจารย์ข้าพเจ้าตายก็ไม่มီးอะไรสักสิ่งหนึ่งซึ่งจะได้ตอบแทน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแค้นขึ้นมาที่ร้องไห้ ความจริงมิได้คิดที่จะล้อเลียนอะไรเลย หญิงชราผู้นั้น คำนับตอบแล้วพูดว่าข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านถูกภัยร้ายอย่างนั้น ได้ทราบเพราะท่านพูดออกมา ท่านไม่ทราบหรือเต้าสี่อนั้น นามเรียกว่าแปะงั้นหม้อกุน คือท้าวพันตา และเรียกโตมกกร้วย คือปีศาจตามากหากท่านเปลี่ยนแปลงหนีรอดสายทองนั้นมาได้ข้าพเจ้าจะบอกรให้ไปเชิญท่านผู้เฒ่านั้นจึงจะปราบทำลายแสงทองนั้นได้ หั่งเจียได้ฟังก็ดีใจ ถามว่าท่านแม่ได้โปรดชี้แห่งให้ข้าพเจ้าด้วยท่านผู้เฒ่าอยู่แห่งใด หญิงชราพูดว่าข้าพเจ้าจะชี้ให้ไปเชิญมาแก้แค้นให้ได้โดยแท้แต่ที่อาจารย์นั้นแก้ไม่ได้ หั่งเจียถามว่าทำไมจึงจะแก้ไม่ได้ ขอท่านแม่ได้โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบด้วย แม่หญิงพูดว่า ยาพิษนั้นร้ายนักแม้ว่ากินเข้าไปสามวันแล้ว กระดุกเล็กใหญ่ก็จะปนละเอียดยไปทั้งสิ้น หนทางที่จะไปกลัวจะเข้ามาไม่ทันแก้ หั่งเจียพูดว่า บางทีจะไปมาใกล้ใกล้เท่าใดก็อยู่ในครึ่งวันเพราะข้าพเจ้าชำนาญเหาะได้ แม่หญิงบอกว่าหากท่านเหาะได้แล้วเราจะบอกรให้ คือทางนั้นประมาณพันโยชน์ ที่แห่งนั้นมี

ภูเขาใหญ่นามเรียกว่า (จี่หฺนฺซิว) ในเขานั้นมีถ้ำเรียกว่า (เซยฮวยตอง) มีผู้วิเศษนามเรียกว่า (ไผ่นาฝอ) เธอปราบก่จัดปีศาจนั้น เห่งเจี๋ยถามว่าภูเขานั้นอยู่ทางทิศไหน นางเอามือชี้บอกว่าตรงทิศอาคนเญยไปนั้นแหละ เห่งเจี๋ยหันหน้าไปดูทิศแล้วหันกลับมาก็ไม่เห็นแม่หญิงนั้น จึงแหงนหน้าขึ้นไปดูเห็นเป็นเจ้าแม่ (ลีซิวเล่าปี) เห่งเจี๋ยก็เหาะขึ้นไปตามยกมือขอบคุณ แล้วถามว่าเจ้าแม่เล่าปีไปข้างไหนมาหรือ จึงได้มาชี้แจงให้ข้าพเจ้า เล่าปีบอกว่าข้าพเจ้าไปที่ประชุม (เล่งฮวยฮวย) กลับมา เห็นอาจารย์ของไต้เซี๋ยถูกภัยร้ายจึงได้มาช่วย ท่านจงรีบไปเชิญผู้วิเศษมาเกิด แต่อย่าบอกว่าข้าพเจ้าชี้ให้ ด้วยผู้วิเศษมักจะโกรธคนง่าย ๆ เห่งเจี๋ยก็คำนับลาเหาะละลิวมาบัดเดียวก็ถึงเขาจี่หฺนฺซิว จึงหยุดแลดูเห็นถ้ำเซยฮวยตอง ก็ลดลงยังพื้นดินเข้าไปเหลียวซ้ายแลขวาก็ไม่เห็นคนดูเจี๋ยบสงัดโกและสุนัขมิได้ยินเสียงนึกในใจว่าเห็นท่านผู้วิเศษจะไม่อยู่ดอกกระมัง ก็เดินเข้าไปอีกพักหนึ่ง แลไปก็เห็นนางหญิงคนหนึ่งมีกิริยาเป็นผู้ถือบวชนั่งอยู่บนเตียง เห่งเจี๋ยก็เข้าไปยกมือพูดว่าท่านแม่ไผ่นาฝอข้าพเจ้าคำนับ นางนั้นก็ลงจากเตียงคำนับตอบ พูดว่าข้าพเจ้าไม่ทันออกไปรับท่านไต้เซี๋ย ท่านไปข้างไหนมาหรือ เห่งเจี๋ยถามว่าท่านทำไม่รู้จักข้าพเจ้า ไผ่นาฝอจึงพูดว่า เมื่อเวลาท่านทำวุ่นวายบนสวรรค์ในรอบท้องฟ้าใครจะไม่รู้จักท่าน เห่งเจี๋ยบอกว่าบัดนี้ ข้าพเจ้าถือศีลเข้าเพศสมาบัติแล้วท่านไม่ทราบหรือ ไผ่นาฝอว่าท่านกลับใจได้ดีแล้ว ข้าพเจ้าพลอยโมทนาด้วย เห่งเจี๋ยบอกว่า บัดนี้ข้าพเจ้าตามพระถังซัมจั๋งจะไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมยังประเทศไซที่ข้ามมาถึงสำนักอึ้งฮวยก๊วน ปีศาจเต้าสือเอายาพิษใส่ให้อาจารย์ข้าพเจ้ากินล้มลง ข้าพเจ้าจะต่อสู้แก่มัน มันแผลงฤทธิ์อาณุภาพเป็นแสงทองมาคลุมครอบข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าแผลงฤทธิ์ดำดินหนีออกมาได้ ข้าพเจ้าทราบที่ท่านแม่มีฝีมืออาจจับปีศาจนี้ได้ จึงมาเชิญให้ไปช่วยสักครั้งหนึ่ง ไผ่นาฝอถามว่านี่ใครบอกจึงได้รู้ ข้าพเจ้าตั้งแต่ครั้งไปประชุมอ้อนาฮวยมาจนบัดนี้สามร้อยปีกว่าแล้ว ไม่เคยออกจากที่ไปข้างไหนแอบหาที่สังัดรักษาอารมณ์อยู่ ก็ไม่มีใครรู้เหตุ ท่านไต้เซี๋ยทำไมจึงรู้จักทางเข้ามาถึงที่นี่ เห่งเจี๋ยตอบว่าข้าพเจ้าคือผีแผ่นดินที่ไหน ๆ ก็เที่ยวซอกซอนสืบถามก็รู้ได้ ไผ่นาฝอว่าดังนั้นก็ช่างเกิด ข้าพเจ้าจะไม่ไปก็ขัดไต้เซี๋ยไม่ได้ท่านได้มาถึงนี้แล้วไม่ควรจะคัดรอน ซึ่งการฤศที่ได้เซี๋ยจะไปอาราธนาพระธรรมจะต้องไปช่วยไต้เซี๋ยสักครั้งหนึ่ง เห่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็ขอบคุณและดีใจที่สุด แต่ไม่ทราบว่าท่านจะเอาเครื่องมืออะไรไป ไผ่นาฝอบอกว่า ข้าพเจ้ามีเข็มปักอันหนึ่งอาจทำลายของร้ายแห่งปีศาจได้ เห่งเจี๋ยถามว่าอันเข็มปักนั้นเดิมข้าพเจ้าก็มีเหมือนกัน ไผ่นาฝอว่าของไต้เซี๋ยนั้นเป็นของเหล็กและทองเหลืองทองคำใช้ไม่ได้ อันของวิเศษของข้าพเจ้านี้ไม่เหมือนของท่านเป็นของบุตรข้าพเจ้าประกอบแก้วตา

ให้เป็นขึ้น เหนงเจี๋ยถามว่าบุตรของท่านคือใครที่ไหน ใ้หน้าผอดตอบว่าคือดาวยิดเบ้า
 แขนั้นแหละ เหนงเจี๋ยได้ฟังก็ใจหาย ต่างก็พากันเหาะมา แลไปข้างหน้าเห็นแสง
 ระยิบระยับ เหนงเจี๋ยเอามือชี้ว่าที่แสงนั้นและเป็นสำนักอึ้งฮวยก๊วน นางใ้หน้าผอจึง
 ชักเข็มวิเศษออกจากคอเสื้อสักเท่าซนคิ้ว ยาวสักกองคุลึครึ่ง นางใ้หน้าผอหมายที่
 แสงทองนั้นแล้วก็ขว้างไป สักประเดี๋ยวลีเสียงดังเบรียง แสงทองก็อันตรธานสูญหาย
 ไปทันที เหนงเจี๋ยว่าวิเศษแท้ ๆ นางใ้หน้าผอกก็แบมือยื่นบอกว่ามีไซเข็มหรือ เหนงเจี๋ย
 ก็พร้อมกับนางใ้หน้าผอลงยังพื้น เดินเข้าไปยังสำนักที่รับแขกแลเห็นเต้าสือยีน
 หลับตาอยู่หน้าสำนัก เหนงเจี๋ยดำว้าายสัตว์ร้ายมีมีใจคิดฆ่าได้ ชักกระบอง
 ออกจะตี นางใ้หน้าผอร้องห้ามไว้ ให้เข้าไปดูอาจารย์ก่อน เหนงเจี๋ยก็เดินเข้าไปเห็น
 อาจารย์เปี๊ยกกายชั่วเจ่งฟูบอยู่กัพื้น รากเขียวรากเหลืองออกมาทุก ๆ คน เหนงเจี๋ย
 เห็นดังนั้นก็ร้องไห้ นางใ้หน้าผอพูดว่าท่านได้เซี่ยอย่าโทมนัสไปเลย ข้าพเจ้ามา
 วันนีก็ปรารณาจะทำการกุศลด้วย ข้าพเจ้าได้เอายาติดมาด้วยสามเม็ดอาจแก้ยา
 พิษนั้นได้ ว่าแล้วก็ล้วงเอายาออกจากมือเสื้อฉีกออกจากห่อกระดาษ เอายาสาม
 เม็ดนั้นส่งให้เหนงเจี๋ย ให้เอาใส่ในปากประเดี๋ยวกัจะฟื้น เหนงเจี๋ยรับยามาแล้ว ก็
 จัดปากให้อ้าออกเอายาใส่ปากให้คนละเม็ด พอดุทธิยาเข้าไปในท้องสักประเดี๋ย
 ก็อาเจียนยาพิษร้ายออกมาหมดก็พากันฟื้น เปี๊ยกกายกระโดดขึ้นว่ายาพิษหายแล้ว
 พระดังข่มจั่งชั่วเจ่งก็ผุดลุกขึ้นนั่งพูดว่ามีนเมาจริง ๆ เหนงเจี๋ยบอกว่าถูกยาพิษของ
 ปิตาจ หากได้พึ่งท่านใ้หน้าผอมาช่วยแก้จึงฟื้นได้ จงมาเคารพขอบคุณท่านเถิด
 พระดังข่มจั่งและสาธุศิษย์ได้ยินดังนั้นต่างก็มาเคารพขอบคุณทุกคน เปี๊ยกกาย ถาม
 ว่าอ้ายเต้าสือมันอยู่ที่ไหน จะใคร่ถามมันดูว่าเหตุใดมันจึงได้คิดฆ่าเราดังนี้ เหนงเจี๋ย
 ก็เล่าเรื่องนางแมงมุนนั้นให้ฟัง เปี๊ยกกายก็ยิงโกรธว่ามันกับอ๊อแมงมุนนั้นเป็นพื
 น้องกันมันก็เป็นปิตาจเหมือนกัน เหนงเจี๋ยชี้มือว่ามันยืนหลับตาอยู่หน้าสำนักง
 ไปล้างเสียเปี๊ยกกายก็จับคราดจะลงมาจับ นางใ้หน้าผอร้องห้ามว่าอย่าเพิ่งก่อนท่าน
 พองง่วนไซ้ระยับโทสะก่อนข้าพเจ้าไม่มีคนเฝ้าประตู ขอให้ข้าพเจ้าไปไว้เฝ้าประตู
 เหนงเจี๋ยคำนับว่าขอเชิญท่านเถิด ท่านต้องการแล้วข้าพเจ้าไม่อาจขัดท่าน ขอให้
 ท่านให้มันแปลงกลับรูปเดิม เพื่อพวกข้าพเจ้าจะได้ทราบว้าปิตาจอันใด นางใ้หน้า
 ผอพูดว่าจะยากอะไร จึงเอามือชี้เต้าสือทีหนึ่งก็ลุ่มตึงลงกับพื้นกลายเป็นตะขาบ
 ตัวหนึ่งยาวเจ็ดศอก นางใ้หน้าผอกเอนนิ้วก้อยซ้อนขึ้นแล้วก็เหาะขึ้นกลางอากาศ
 กลับไปยังถ้ำเซี่ยฮวยตอง เปี๊ยกกายหงนหน้าดูแล้วพูดว่า แม่คนนี่ช่างอาญา
 แท้สามรถก้าจัดจับปิตาจร้ายได้ เหนงเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า ที่ถามเธอรว่าเหตุเดิม
 ประการใด เธอบอกว่าดาวยิดเบ้าแขนนั้นเป็นบุตรของเธอ เราคิดดูยิดเบ้าแขน
 นั้นเป็นไก่อ เธอว่าลูกของเธอ ถ้าดังนั้นก็เป้นแม่ไก่อเป็นแน่ ความจริงตะขาบยอม

แพ้ไก่เพราะฉะนั้นเธอจึงกำจัดได้ พระดังซั่มจั้งได้ฟังดังนั้นก็มีความขอบคุณไม่รู้สิ้น จึงให้จัดหาเครื่องแจกระยาหารอาจารย์กับศิษย์กินอิ่มแล้วจัดข้าวของออกเดิน เหนียงเจียเก็บพินยัดในโรงครัวแล้วเอาไฟเผาสำนักห้องหอเหล่านั้นไหมไฟเป็นขี้เถ้าไปสิ้น

พระดังซั่มจั้งกับศิษย์ก็พากันออกเดิน เวลานั้นก็ฤดูฤดูร้อนแล้ว ย่างเข้าฤดูฝน อากาศย่อมมีเมฆเย็นระรื่น พระดังซั่มจั้งกำลังขับม้าเดินมาแลไปก็เห็นภูเขายอด เยี่ยมเทียมเมฆ ก็รีบขับม้าเดินขึ้นบนภูเขา เดินมาประมาณครูใหญ่แลไปก็เห็น ตาเต๋มาหนวดขาวผมขาวมือถือไม้เท้ายืนข้างเนินเขาแต่ไกล ร้องเรียกด้วยเสียงอัน ดังว่า ท่านที่ข้ามเขาไปทิศปราจีนนั้นจงหยุดก่อน บนเขานั้นมีปิศาจยักษ์มันกิน คนเสียมากแล้ว อย่าเพื่อไปก่อน พระดังซั่มจั้งได้ยินดังนั้นก็ตกใจ พลัดตกจาก หลังม้าล้มกลิ้งอยู่กับพื้นลุกไม่ขึ้น เหนียงเจียวิ่งเข้ามาพยุงให้ลุกขึ้น แล้วพูดว่าพระ อาจารย์อย่าวิตกข้าพเจ้าอยู่นี้ พระดังซั่มจั้งลุกขึ้นบอกว่า ได้ยินตาเต๋มาร้องบอก ว่าที่บนเขานั้นมียักษ์ร้าย ให้ใครไปตามดูให้รู้แน่ว่าเป็นยักษ์อะไร เหนียงเจียว่าพระ อาจารย์นั่งรออยู่ก่อน ไร่ข้าพเจ้าจะไปตามดูจึงจะรู้เรื่อง พระดังซั่มจั้งว่าเหนียงเจีย รูปร่างดูร้าย ทั้งกิริยาวาจา ก็หยาบคายเรวติดเกรงเธอจะไม่บอกความจริง เหนียงเจีย หัวเราะแล้วพูดว่าข้าพเจ้าจะแปลงตัวให้สุภาพเรียบร้อยอย่าวิตกเลย ว่าแล้วก็แปลง กายเป็นสามเณรน้อยรูปหนึ่งท่วงทีกิริยาเรียบร้อยหมดจดเดินไปหาตาเต๋มา ครั้งถึง ก็ย่อตัวปราศรัยว่าท่านตาอาตมภาพค่านับ ตาเต๋มาแลไปเห็นสามเณรน้อย ก็ค่านับ ตอบเอามือลูบศีรษะแล้วหัวเราะถามว่าพ่อสามเณรอยู่ถึงไหนจึงได้มาจนถึงที่นี่ เหนียงเจียบอกว่าพวกอาตมภาพอยู่เมืองใต้ถึงมีรับสั่งพระเจ้าแผ่นดินให้ไปไซ้ที่อาราธนา พระไตรปิฎกธรรม เมื่อตะกี้ได้ยินท่านตาร้องบอกว่ามีปิศาจยักษ์ อาจารย์อาตมภาพตกใจกลัวจึงให้มาตามดูให้รู้แน่ว่าปิศาจยักษ์อะไรจึงอาจสามารถมากันสกัดทาง อยู่ดังนั้น ขอท่านตาได้โปรดกรุณาชี้แจงให้อาตมภาพทราบด้วยเถิด ข้าพเจ้าจะได้คิดให้มันหลีกเลี่ยงไปให้พ้น ตาเต๋มาหัวเราะแล้วพูดว่ารูปร่างเล็ก ๆ ดังนี้ไม่รู้จัก ดีชั่ว ปิศาจยักษ์มันมีฤทธิ์อาานุภาพใหญ่หลวงนัก ทำไมจึงพูดว่าจะคิดให้มันหลีกเลี่ยงไปอย่างไรได้ เหนียงเจียถามว่า มันมีฤทธิ์อาานุภาพเชี่ยวชาญอย่างไรขอให้ทราบ ตาเต๋มาบอกว่าปิศาจนั้นมีหนังสือไปถึงเจ้าเล่งซัวห้าร้อยพระอรหันต์ก็ต้องมาหาเธอ และจดหมายลายมือขึ้นไปบนสวรรค์หมู่เทพยดาก็ต้องลงมาหาเธอ พระยานาค เล่งอ่องทั้ง ๔ ทิศในทะเลก็เป็นมิตรสหายกัน ถ้าเขียนอุปัชฌ์ทั้งหลายก็เคยมา ประชุมกับเธอ พระยามัจจุราชเจียมพ่ออ่องทั้งสิบก็เป็นพี่น้องอย่างสนิทที่รัก พระ ภูมิเจ้าที่ก็เป็นอย่างที่ชอบพอกันสนิท เหนียงเจียได้ฟังก็หัวเราะก๊าก ๆ พูดแก่ตาเต๋มา ว่าอย่างนั้นท่านตาไม่ต้องพูด ปิศาจนั้นยังเกิดทีหลัง ข้าพเจ้าเรื่องราวเพื่อนฝูงแล้ว ก็ไม่เห็นจะอัศจรรย์อะไรนักหนา หากว่าปิศาจยักษ์รู้ว่สามเณรรูปนี้มาแล้วมันก็

จะต้องยกหนีไป จะไม่อาจอยู่ได้ ตาเต๋าได้ฟังสามเนรน้อยพูดดังนั้นก็ร้องว่าอพิโร
 พุทธ์ สามเนรองค์นี้พูดจาลั่น วิตกว่ารูปกายนั้นจะไม่มีเวลาสูงได้อีกแล้ว เหง้าเจีย
 ถามว่าท่านตาเห็นว่ารูปกายอาตมภาพได้เท่าใดหรือจึงได้ว่าดังนี้ ตาเต๋ถามว่า ปีนี
 อายุสามเนรได้เท่าใดแล้ว เหง้าเจียว่าท่านตาประมาณดูว่าจะสักเท่าใด ลองคะเน
 ดูหรือจะสักก็ขบ ตาเต๋ถามพูดว่าประมาณสักเจ็ดแปดชวตเท่านั้น เหง้าเจียว่าเจ็ด
 แปดชวตสักพันหนก็ยังไม่เท่า เหง้าเจียถามว่าปีศาจยักษนั้นมันมีพวกพร้องมากน้อย
 สักเท่าใด โปรตชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบแน่จะได้คิดกำจัดเสียก่อน ตาเต๋เห็นเธอ
 พูดโอ้อวดเกินตัวก็มิได้โต้ตอบประการใด เหง้าเจียก็หันกลับมาหาพระอาจารย์
 พระถังซัมจั๋งถามว่าไปถามได้ความมาประการใดหรือ เหง้าเจียว่าการณ์นั้นไม่ถูกรณะอะไร
 จะเอาความกลัวของชาวบ้านนี้มาใส่ใจทำไมไม่ต้องการ มีข้าพเจ้าอยู่แล้วไม่ต้อง
 กลัวอะไรเลย พระถังซัมจั๋งถามว่า เหง้าเจียได้ถามเธอหรือเปล่าว่าเขานี้ชื่ออะไร
 และปีศาจยักษมีสักเท่าใด หนทางใหญ่ที่จะถึงวัดลู่อิมยี่ไปทางไหนเปี้ยกายว่า
 พี่เหง้าเจียแก่พูดดูไม่มีต้นไม่มีปลาย ไปถามสองคำก็วิ่งกลับมาดังนี้ ข้าพเจ้าจะ
 ไปถามดูให้รู้แน่ พระถังซัมจั๋งว่าดีแล้วจงรีบไปเกิดเปี้ยกายตระเตรียมตัวดีแล้ว ก็
 เดินไปหาตาเต๋าร้องเรียกว่า ท่านตาขอรับข้าพเจ้านั้มัสการ ตาเต๋ถามว่าเจ้าอยู่
 ที่ไหนมา เปี้ยกายบอกว่าเป็นสานุศิษย์คนที่สองของพระอาจารย์ถังซัมจั๋ง ข้าพเจ้า
 ชื่อต้อเปี้ยกายที่มาเมื่อกันี้พี่ของข้าพเจ้าเอง พระอาจารย์วิตกเกรงว่าเธอจะพูดจา
 มุทะลุทำให้เป็นที่ไม่พอใจท่านตา จะถามไม่ได้เค้าวีเอน เพราะฉะนั้นจึงให้ข้าพเจ้า
 มากราบเท้าถามท่านตาว่า ที่ตำบลนี้เรียกชื่ออย่างไร เขาอะไรถ้าอะไร และปีศาจ
 ยักษมีนามอย่างไร มีพวกพร้องบริวารมากน้อยเท่าใด ทางไหนเป็นทางใหญ่ที่จะ
 ไปไซที่นั่น ขอท่านตาได้กรุณาโปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบด้วย ตาเต๋ถามว่า
 ตัวเป็นคนสุจริตจริงหรือมาแกล้งหลอกหลวงดอกกระมัง เปี้ยกายว่าตั้งแต่เกิดมา
 ข้าพเจ้าไม่เคยหลอกหลวงใครสักคำเดียวก็ไม่มี ตาเต๋จึงยังสักกะเท้าพูดว่า เขา
 นี้เรียกว่า (ไซท้อซัว) ที่กลางหว่างเขาเรียกว่าถ้ำ (ไซท้อตอง) ในถ้ำนั้นมีพญายักษ
 สามคน เปี้ยกายได้ฟังร้องว่า (อนิจจา) ยักษสามคนเท่านั้นท่านตาว่านวยใจไม่ได้
 ข้าพเจ้าสามคนพี่น้องคนละคนก็พอฆ่ายักษได้ อาจารย์ข้าพเจ้าก็จะข้ามพ้นไปได้
 จะยากอะไรนักหนา ตาเต๋หัวเราะแล้วพูดว่า นี่ยังไม่รู้ว่าต้นลึกหนาบางปีศาจ
 ยักษทั้งสามนั้น มีฤทธาานุภาพใหญ่หลวงนัก มีบริวารข้างทิศเหนือข้างหน้า
 ข้างหลังคอยลาดตระเวนระวังระไวทำการต่าง ๆ ที่มีชื่อสี่หมื่นแปดพันคน ยังที่
 นอกนั้นไม่นับได้ มันคอยสกัดจับมนุษย์ในตำบลนี้กิน เปี้ยกายได้ฟังตาเต๋พูด
 ดังนั้น ตัวสั่นสะท้านวิ่งกลับมาบอกพระอาจารย์ไม่ต้องพูดแล้ว ใครก็จงรักษา
 ชีวิตของใครเกิด เหง้าเจียดำว้าฮ้ายหนุ เจ้าพูดอะไรอย่างนั้นฟังไม่ได้ เปี้ยกาย

บอกว่าตาเต๋มาบอกบอกว่า เขานี้คือเขาไซท้อชั่วถ้าไซท้อตอง ในถ้ำนั้นมียักษ์สามคน บริวารปีศาจมีชื่อแปดหมื่นสี่พัน ไม่มีชื่อนับไม่ถ้วน มันคอยสกัดจับมนุษย์อยู่ในตำบลนี้ พวกเราหากเดินปะพวกมัน ก็สำหรับเป็นเหยื่อมันทั้งสิ้น อย่างนี้เลยว่าจะข้ามไปได้ พระถังซัมจั๋งได้ฟังปิยก่ายพูดดังนั้นชนหัวทอง เรียกเห้งเจียมาถามว่าการเป็นดังนี้เราจะคิดอ่านประการใดดี เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า พระอาจารย์จงวางใจเถิด นิมนต์ท่านตั้งใจไปเกิดข้าพเจ้าคงจะแก้ไขให้ได้ พระถังซัมจั๋งไม่รู้แห่งที่จะทำประการใด ก็ขึ้นม้าพากันเดินไป ในเวลาที่เดินไปนั้นไม่เห็นตาเต๋มา ชั่วเจ้งว่าเห็นจะเป็นปีศาจมาทำเขียนเสือให้วัวกลัวดอกกระมัง เห้งเจียว่าเราต้องไปดูก่อน จึงขึ้นบนโขดเขาสูงแลไปรอบไม่เห็นอะไร แลไปกลางอากาศเห็นเมฆมีสีวิบวาม เห้งเจียก็เหาะตามไปดู เห็นท่านไท่เป็กิมแซ เห้งเจียก็ร้องเรียกชื่อเดิมว่า ลี้ตึงแกมาบอกก็ดีแล้วทำไมไม่บอกโดยตรง แกล้งแปลงเป็นรูปตาเต๋มาหลอกลวงกันเล่าไท่เป็กิมแซก็ตกใจคำนับว่า ข้าพเจ้าบอกข้าไปอย่าถือโทษเลย อันปีศาจยักษ์นั้นมิฤทธิ์อาานุภาพใหญ่หลวงนัก ถ้าท่านได้เขียนคิดอ่านให้ดีก็พอจะข้ามไปได้ หากว่าใจเกียจคร้านละเลยจะไปก็ยากแท้ เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หันกลับลดลงยังพื้นกลับมาหาพระอาจารย์ บอกว่าตาเต๋มาเมื่อตะกี้ นั้นคือท่านไท่เป็กิมแซมมาบอกข่าวให้รู้เหตุ พระถังซัมจั๋งพูดว่าเห้งเจียจงรีบตามไปถามดูว่า มีทางอื่นที่จะลัดไปได้บ้างหรือไม่ พวกเราจะได้พากันหลีกไป เห้งเจียพูดว่าจะไปทางอื่นนั้นไม่ได้ หนทางนี้ข้ามไปถึงแปดร้อยโยชน์รอบสี่ทิศหนทางอื่นไม่รู้ว่ามีมากน้อยเท่าใดจะไปอย่างไรได้ พระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น ก็โหมนัสร้องไห้ว่าสาธุศิษย์มีความลำบากขัดข้อง ดังนั้นจะทำอย่างไรจึงจะไปนมัสการพระพุทธเจ้าได้เล่า เห้งเจียพูดว่าจะร้องไปป่วยการทำไม แม้เธอจะมาบอก ดังนั้นก็ยิ่งจะเอาเป็นแน่ไม่ได้ ขอแต่ให้พวกเราตั้งใจให้มันคงเถิด อาจารย์ลงพักก่อนให้ปิยก่ายชั่วเจ้งอยู่เฝ้าอาจารย์ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปบนยอดเขาฟังดูเหตุการณ์ จะร้ายดีเป็นประการใด ว่าแล้วเห้งเจียก็เหาะขึ้นไปกลางอากาศพิเคราะห์ดูเขานั้นก็เห็นเงียบสงัดไม่มีคน เห้งเจียก็คอยสอดดูก็ได้ยินเสียงทางเขาอะอะอีกทีก็ตีเสียงสัญญาณ เห้งเจียหันไปแลดูก็เห็นปีศาจน้อยตนหนึ่งแบกรงคันหนึ่งมียี่ห้อตัวหนังสือ ที่เอวแขวนระฆัง ๆ หนึ่ง มือก็ตีไม้เกราะเดินมาแต่ข้างทิศอุดรข้ามมาข้างทิศอาคเนย์ เห้งเจียพิเคราะห์ดูโดยละเอียดเห็นปีศาจรูปร่างสูงกว่าหอกอก เห้งเจียหัวเราะนึกว่าอ้ายคนนี่เห็นจะเป็นคนเดินสงฆ์หนังสือ เราไปฟังมันดูก็จะรู้ได้คิดแล้วก็ร้ายคาดาแปลงเป็นแมลงวัน โผบินจับอยู่บนยอดหมวกปีศาจนั้น ปีศาจก็เดินขึ้นทางใหญ่มือเคาะเกราะสังระฆังเดินไป ปากบ่นร้องว่าข้าพเจ้าเป็นคนลาดตระเวนตรวจตรา ท่านทั้งหลายจงระวังระไวให้ดี ด้วยเห้งเจียมันเข้าใจแปลงเป็น

แมลงวัน เห่งเจียได้ยื่นกติกาคิดคิดว่าทำไมมันจึงรู้ว่าแปลงเป็นแมลงวันและทำไมจึงรู้ว่าเราชื่อเหห่งเจียด้วย แต่ก่อนเราก็ไม่เคยพบปะแก่มันหรือนายมันจะสังเสียกันได้ อย่างไรดอกกระมัง มันจึงเที่ยวร้องประกาศดังนี้ เห่งเจียชักกระบองออกจะตีแล้ว ยังนึกได้ว่าเปียกกายได้ถามไทเป็กกิมเซวว่าปีศาจนายมันสามคนบริวารมันมีถึงแปดหมื่นสี่พัน เราอย่าเพ่อทำมันก่อนเลย แต่ไม่รู้ว่านายมันสามคนนั้นจะมีฝีมือล้ายมืออย่างไร อย่ากระนั้นนเลยจำเราจะถามมันดูให้รู้เหตุแล้วจึงจะลงมือก็ได้ คิดแล้วก็ไผ่บินออกจากหมวกปีศาจขึ้นจับบนต้นไม้ ให้ปีศาจเดินพันไปสลักสิบก้าว เห่งเจียก็แปลงเป็นปีศาจน้อยให้เหมือนกัน มือก็ถือกระบะถือระฆังสั้นมา บ่าก็แบกธงยี่ห้อเหมือนปีศาจอย่างเดียวกัน ปากก็ร้องประกาศเหมือนแก่ปีศาจ เดินตามปีศาจมา ร้องเรียกว่าพี่เดินมาข้างหน้านั้นหยุดก่อน ปีศาจน้อยหันหน้ากลับมาถามว่าแกมาจากไหน เห่งเจียพูดว่าจะไรคนพวกเดียวกันก็ไม่วู้จักกันด้วย ปีศาจว่าพวกข้าพเจ้าไม่มีแก เห่งเจียถามว่าทำไมพวกแกจึงไม่มีข้าพเจ้าเล่า เห่งเจียว่าดูให้ดีหรือจำหน้าได้หรือไม่ได้ ปีศาจว่าเราจำหน้าไม่ได้ เห่งเจียบอกว่าเราคือพวกจุดไฟ ปีศาจสั้นสี่ระบะบอกว่าพวกข้าพเจ้าก็พวกจุดไฟ แต่ไม่มีคนอย่างนี้และธรรมเนียมของไต่ฮ่องนั้นเข้มข้น พวกจุดไฟก็ทำธนะแต่การจุดไฟ พวกลาดตระเวนก็รักษาตามพวกลาดตระเวน ใ้ให้จุดไฟแล้วกลับใ้ให้ลาดตระเวนนั้นยังไม่เคยเห็นเหห่งเจียว่าตัวไม่วู้เหตุ ข้าพเจ้าจุดไฟไต่ฮ่องจึงใ้ข้าพเจ้ามาตรวจที่นี่ ปีศาจน้อยกลับถามว่าดั่งนั้นหรือ พวกข้าพเจ้าสืบชื่อเป็นกองลาดตระเวนสืบห่มุรวมสี่ร้อยคนมีชื่อทุก ๆ คน และได้ฮ่องใ้ป้ายสัญญาพวกข้าพเจ้าทุก ๆ คน ก็ป้ายสัญญาของตัวอยู่ที่ไหนเล่า เห่งเจียนิ่งมิไต่ตอบ ก็พูดเสียงดั่งขึ้นว่าทำไมเราจะไม่มีเพราะป้ายของเราเพิ่งรับใหม่ ก็ป้ายของตัวอยู่ที่ไหนเอาออกมาดูทีหรือ

ปีศาจก็แหวกเสื้อขึ้นชักออกมาเป็นป้ายทองคำอันหนึ่ง ส่งใ้เหห่งเจียดู เห่งเจียดูเห็นข้างป้ายมีหนังสือสี่ตัวว่า (ฮุยตั้นจุมอ) แปลว่าอำนาจปกมารทั้งหลาย ข้างหน้าป้ายมีสามตัวว่า (เซี่ยวจิ้นฮอง) แปลว่ากองสอดแนม เห่งเจียเห็นดั่งนั้นก็มี ความยินดี แต่ในใจว่าไม่ต้องตรึกตรอง พวกนี้เป็นพวกลาดตระเวนแน่แล้ว จึงมีอักษรตัวของดั่งนี้ จึงส่งป้ายคืนใ้แก่ปีศาจแล้วพูดว่า เราจะเอาป้ายของเราออกใ้ดู เห่งเจียเอามือล้วงถอนขนปลายหางเส้นหนึ่ง เสกใ้เป็นป้ายทองคำอันหนึ่งเหมือนของปีศาจ มีอักษรสามตัวว่า (จิงจิ้นฮอง) แปลว่าบังคับพวกลาดตระเวน เอาป้ายส่งใ้ปีศาจดู ปีศาจเห็นอักษรสามตัวว่า จิงจิ้นฮอง ก็ตกใจถามว่าของเรามีอักษรสามตัวว่าเซี่ยวจิ้นฮอง ของท่านทำไมมีจิงจิ้นฮอง เห่งเจียตอบว่าตัวยังไม่เข้าใจ ไต่ฮ่องเห็นว่เรามีความชอบจุดไฟตามไฟดี จึงตั้งใ้เป็นนายลาดตระเวน จึงใ้อักษรจิงจิ้นฮองใ้เราบังคับพวกลาดตระเวนสี่สิบคน ปีศาจได้ฟัง

ตั้งนั้นก็คุกเข่าลงคำนับ ว่าท่านผู้ใหญ่ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านรับที่ตั้งมาใหม่ ที่ข้าพเจ้าพูดผิดพลั้งไปข้างนั้น ขอภัยเสียเถิด เหน้เจี๋ยรับคำนับแล้วหัวเราะพูดว่า ซึ่งท่านผิดพลั้งนั้นเราไม่ถือจะต้องประสงค้อย่างหนึ่ง แต่จะต้องประสงค้เก็บเงินคนละห้าตำลึงเท่านั้น ปิศาจพูดว่า ท่านอย่ารีบร้อนเก็บนักขอทุเลาก่อน รอข้าพเจ้าข้ามไปข้างมุมเขาทิศภาคเนย์ประชุมพี่น้องพร้อมกันแล้ว จึงจะนำมาราบเท่าท่าน เหน้เจี๋ยว่าถ้าตั้งนั้นเราจะไปด้วย แล้วปิศาจก็ออกเดินหน้าเหน้เจี๋ยก็เดินตามหลัง เดินมาประเดี๋ยวกี้ถึง เหน้เจี๋ยก็ขึ้นนั่งที่บนโขดสูง ร้องเรียกว่าพวกฉลาดตระเวนจงมาพร้อมกัน พวกเหล่านั้นก็พากันมา พร้อมยื่นคำนับบออยู่ข้างล่าง บอกว่าพวกข้าพเจ้ามาพร้อมแล้ว เหน้เจี๋ยถามว่า พวกเจ้ารู้หรือเปล่าว่าใต้ถ้องตั้งเราให้ออกมาตรวจ พวกปิศาจบอกว่าพวกข้าพเจ้ายังไม่ทราบ เหน้เจี๋ยว่าใต้ถ้องอยากกินเนื้อพระดังซั่มจั้ง แต่วิตกด้วยเหน้เจี๋ยมีฤทธิ์เดชมาก บางทีจะแปลงกายเป็นพวกฉลาดตระเวนมาที่นี้ สืบดูหนทางที่จะหนีไป จึงได้ตั้งให้เราเป็นที่จิงจันของบั้งคืบตรวจตราดูแลในที่แห่งนี้ ในพวกเจ้าทั้งหลายมีใครได้เก็บ้าง พวกปิศาจพร้อมกันพูดว่าพวกข้าพเจ้าไม่มีใครเก็บ้างทั้งนั้น เหน้เจี๋ยว่าแม้ว่าไม่ปลอมแล้วทุกคนคงจะรู้ว่าใต้ถ้องนั้นมีฤทธาอาณุภาพอย่างไร พวกปิศาจบอกว่าข้าพเจ้าเข้าใจ เหน้เจี๋ยพูดว่าเจ้ารู้อย่างไร ให้นำไปข้างจะได้รู้ว่าเจ้าจริงหรือเก้ ถ้าพูดถูกก็เป็นจริง ถ้าพูดไม่ถูกก็เป็นเก้เราจะจับตัวไปให้ใต้ถ้องชำระ พวกปิศาจเห็นเหน้เจี๋ยพูดจาห้าวหาญก็คิดว่าจริงจึงได้บอกความตามจริงทุก ๆ คนว่า ข้าพเจ้าทราบว่ ใต้ถ้องมีฤทธิ์เดชปากหนึ่งอ้าจะกินเทพบุตรได้สิบหมื่น เหน้เจี๋ยได้ฟังปิศาจว่าตั้งนั้น จึงตวาดว่าเจ้าเหล่านั้นเห็นจะเกิดดอกกระมัง ปิศาจน้อยตกใจบอกว่า ข้าพเจ้าจริงมิใช่เก้ เหน้เจี๋ยพูดว่า เจ้าเป็นคนไม่เก้ทำไม่จิงพูดเลอะเทอะ ตั้งนั้นใต้ถ้องตัวใหญ่สักเท่าใดจิงจะอ้าปากกลืนคนได้ถึงสิบหมื่น ปิศาจพูดว่าท่านยังไม่ทราบเหตุเดิม ใต้ถ้องนั้นเปลี่ยนแปลงกายได้ อยากให้เท่าฟ้าก็ได้อยากให้เท่าเมล็ดพันธุ์หมักกาดก็ได้ เหตุด้วยครั้งก่อนนางท้าวเวรราชเจ้าแม่อ่องไปเ็นเ็นยี้ เลี้ยงโต๊ะชมพุกุพิพยเป็นคราวประชุมใหญ่เชิญเทพบุตรและเทพาอารักษ์ทั้งหลายมิได้มีหนังสือมาเชิญใต้ถ้องใต้ถ้องจิงได้ขึ้นไปชิงชัยบนสวรรค์ เจ็กเชียงฮ่องเต้ให้พลทหารเทพบุตรคุมพลสิบหมื่นลงมากำจัดใต้ถ้อง ใต้ถ้องก็แปลงตัวโตใหญ่ปากเท่าประตูเมืองจะกินพลเทพบุตรทั้งสิบหมื่น เทพบุตรไม่อาจต่อสู้ปิดประตูนำที่หนึ่ง เพราะฉะนั้นปากจิงอมและกลืนพลได้สิบหมื่นคน เหน้เจี๋ยได้ฟังตั้งนั้นก็หัวเราะ คิดในใจว่าอย่างนี้เราก็ทำได้ จึงถามอีกต่อไปว่าก็ยงใต้ถ้องที่สองนั้นมีฤทธาอาณุภาพอย่างไรเล่า ปิศาจคนหนึ่งพูดว่าใต้ถ้องที่สองนั้น ตัวสูงสามวาคว้เรียวยาวตลอด ตานันดุนกงหงส์รูปงามจุกและพันดุจมังกรและหงส์ไปสู้รบแก่ผู้ใดก็เอาจุกยื่นออกไปม้วน ถึง

ร่างกายจะเป็นเหล็กหรือทองแดงก็ต้องขจัดขจัด หนึ่งเจี้ยได้ฟังก็หัวเราะ แต่ไม่
 วิตกอะไรจึงถามต่อไปว่า ก็ได้ของที่สามนั้นก็มีมืออย่างไร ปิศาจจึงบอกว่า ได้
 หนึ่งที่สามนั้นมีไซ่มมนุษย์นามเรียกว่า (หุ่นเที้ยบัววันลิ้ฟั้ง) แปลว่าพระยาครุฑหมื่น
 โยชน์ทางเมฆ แม้ว่าจะไปไหนกระพือปีกหนึ่งชั่วโมงทั้งมหาสมุทร มีของวิเศษติดตัว
 สิ่งหนึ่งเรียกว่า (อิมเอียงยี่ซีเพ็ง) คือขวดประกอบฟ้าดินสองโถถ้าจับคนใส่ในขวด
 ลักชั่วโมงก็ละลายเป็นน้ำไหลหายไป หนึ่งเจี้ยได้ฟังดังนั้นก็ออกคร่ำใจอยู่คิดในใจว่า
 อันปิศาจนั้นไม่สู้กระไรจะต้องระวังแต่ขวด หนึ่งเจี้ยจึงพูดว่าที่ตรงฤทธาอาณาภาพ
 ของได้อ่องนั้น พวกเจ้าพูดก็ถูกต้องกันแก่ที่เรารู้มาแล้ว แต่ได้อ่องคนไหนเล่าจะ
 อยากรินเนื้อถึงชิมจั้ง ปิศาจพูดว่าท่านยังไม่เข้าใจ หนึ่งเจี้ยตวาดว่าเราจะไม่รู้ดัง
 เจ้าหรือ เรากลัวพวกเจ้าจะไม่รู้ละเอียดเช่นเรา จึงให้เรามาตรวจถามพวกเจ้าดูให้แน่
 ปิศาจน้อยบอกวาทหนึ่งกับที่สองนั้นอยู่ที่ไซไซท้อซัว ถ้าไซท้อตองนั้นมานานแล้ว
 แต่ได้อ่องมิได้อยู่รวมกัน อยู่ห่างนี้ไปทางตะวันตกสี่ร้อยโยชน์ที่ตรงนั้นมีเมืองชื่อ
 ว่าเมือง (ไซท้อก๊ก) เมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้น กินคนหมดทั้งเมืองไม่ว่าเจ้าและขุนนาง
 หรือราษฎรชายหญิงเด็กผู้ใหญ่ เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงได้ขังเอาบ้านเมืองเป็นที่อยู่
 ของเธอมาจนทุกวันนี้ ไม่ทราบว่าคุณสิบล้อมาจากไหนว่าเมืองได้ถึงมีรับสั่งให้พระ
 ดังชิมจั้งไปไซที่อาราธนาพระธรรม และว่าถึงชิมจั้งนั้นได้บวชบริสุทธิ์มาสิบชาติแล้ว
 ถ้าผู้ใดได้กินเนื้อเธอก่อนหนึ่งก็จะมียายุยืนนาน แต่วิตกด้วยพระดังชิมจั้งนั้นมี
 สถานุศิษย์อยู่คนหนึ่งชื่อซิงหนึ่งเจี้ย มีฤทธิ์เดชเชี่ยวชาญมาก ได้อ่องที่สามเกรงว่า
 เธอผู้เดียวจะทำการไม่สำเร็จจึงมาผูกสมัคกับได้อ่องคนที่หนึ่งที่สอง รวมกันจะ
 คอยสกัดจับพระดังชิมจั้ง หนึ่งเจี้ยได้ฟังปิศาจเล่าให้ฟังทุกประการแล้ว จึงพูดว่า
 พวกเจ้าทั้งหลายที่พูดมานี้ก็ไม่ผิดจริงอยู่แล้ว เราไม่ต้องถามต่อไปอีกแล้ว แต่จะ
 ต้องประสงค์เงินเท่านั้น ที่เจ้ามาแรกนั้นต้องตามเราไปหาได้อ่อง บอกให้เธอทราบ
 เรื่องที่เราได้มาตรวจแล้ว ปิศาจที่ลาดตระเวนมาก่อนนั้น ก็ตามหลังหนึ่งเจี้ยไป
 ครั้นพากันเดินมาประมาณสักยี่สิบเส้น หนึ่งเจี้ยก็ชักกระบองออกตีปิศาจนั้นล้มลง
 เนื้อนวมดุจงูใส่แป้ง หนึ่งเจี้ยก็ชักเอาป้ายหนั่งสี่เหน็บหลังไว้เอารางแบกใส่ป่า
 มือก็จับระฆังเคาะเกราะ ร่ายคาถาแปลงกายเป็นรูปปิศาจน้อยลาดตระเวน เดิน
 กลับมาหาประตูถ้าสี่รายตีของปิศาจได้อ่องทั้งสามนั้นว่าจะเป็นการใด กำลัง
 เดินมาก็ได้ยินเสียงคนโห่ร้อง หนึ่งเจี้ยแลไปดูที่หน้าถ้าไซท้อตอง มีพวกบิรวาร
 ประมาณหมื่นเศษต่างถืออาวุธหอกดาบแหลนหลาวทุก ๆ คน หนึ่งเจี้ยยืนตรึก
 ตรองว่าเราจะเข้าไปอายปิศาจใหญ่ได้อ่องมันจะถามเหตุการณ์ลาดตระเวน เราก็
 จะโต้ตอบตามการ บางทีจะพูดผิดไปรู้ถึงเราเราก็จะวิ่งหนีออกไป พวกที่เฝ้า
 ประตูนั้นถ้ามันจับตัวไว้ จะทำอย่างไรจึงจะหนีไปได้ ก็จะต้องถูกจับตัวไปให้ได้อ่อง

จำเราจะต้องกำจัดพวกที่อยู่หน้าประตูเสียก่อน ทั้งปีศาจได้อ่องมันก็ยังมีได้เคยรู้จัก
 รู้แต่ชื่อเท่านั้น เราลองพูดกระทบดูสักคำหนึ่งจะเป็นประการใด หั่งเจี๋ยคิดดังนั้น
 แล้ว มือสั่นระฆังเคาะเกราะเดินไปยังประตูนั้น ครั้นถึงพวกปีศาจกองหน้าถาม
 ว่าท่านลาดตระเวนมาแล้วหรือหั่งเจี๋ยไม่พูดว่าอะไร เดินเลยเข้าไปถึงประตูชั้นที่
 สอง พวกเฝ้าประตูก็ยึดไว้ถามว่าท่านลาดตระเวนมาแล้วหรือหั่งเจี๋ยตอบว่าข้าพเจ้า
 มาแล้ว ถามว่าไปลาดตระเวนคราวนี้ พบปะตัวหั่งเจี๋ยบ้างหรือเปล่า หั่งเจี๋ยตอบว่า
 เราได้ไปพบเรอกำลังดูสืออยู่ พวกนั้นถามว่า รูปร่างเป็นอย่างไรดูสืออะไร หั่งเจี๋ย
 ตอบว่า รูปร่างดูพระยายมราชยืนขึ้นสูงประมาณยี่สิบวากว่า มือถือกระบอง
 เหล็กโตประมาณสี่กำลึงยืนดูกระบอกอยู่ที่ริมหัวย่น้ำ ปากพูดว่าตั้งแต่เอามาก็ยัง
 มีได้เอาออกแผลงฤทธิ์ลองฝีมือเลย ในครั้งนี้ปีศาจสิบหมื่นมันจะต้องตายแทนเรา
 ก่อน ถ้าเราฆ่าอ้ายปีศาจได้อ่องทั้งสามแล้ว เราจึงจะเซ่นให้แก่พวกปีศาจน้อย
 เหล่านั้น เธอจะฆ่าพวกตัวก่อนทั้งนั้น พวกปีศาจน้อยได้ฟังดังนั้นทุก ๆ คนจิตใจ
 ให้นวันหวาด หั่งเจี๋ยจึงพูดต่อไปว่า ท่านทั้งหลายจงเข้าใจเกิดว่า อันเนื้อหนัง
 ถึงซ่มจิ้งนั้นไม่มีที่ขึ้น หากจะแจกไม่ถึงเรา พวกเราหากจะพอใจไปตายแทนหรือ
 สู้เราพากันแย่งย้ายซอนเร้นไปเสียดีกว่า พวกพลปีศาจเหล่านั้นพูดว่าที่พูดดังนี้
 ถูกต้อง เราทั้งหลายควรจะรักชีวิตของเรา โดยเหตุว่าพวกเราทั้งหลายรับคำสั่ง
 ของพระเจ้าเป็นเจ้า ซึ่งตั้งอยู่ในยุติธรรม ถึงจะตายก็ไม่อาจทิ้งไปได้ นี่มันเป็น
 พวกสัตว์เนื้อเสือร้าย เราไม่ควรเอาชีวิตมาทิ้งเสียเปล่า ๆ พูดแล้วก็ต่างคนแยก
 ย้ายกันไปหมดทั้งสิ้น หั่งเจี๋ยเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงเดินเข้าไปในถ้ำถึง
 ประตูชั้นที่สาม แลขึ้นไปเห็นปีศาจทั้งสามนั่งอยู่ข้างบน พิศระหนดูกิริยาหน้าตา
 ดูร้าย ที่เป็นนายหมวดนายกองยืนเรียงรายสองข้างเป็นลำดับ หั่งเจี๋ยก็มีได้
 สะดุ้งหวาดหน่นจึงเดินเข้าไปถึงเอากะระระฆังธรรวลงแล้วคำนับร้องเรียกว่าได้อ่อง

ฝ่ายปีศาจทั้งสามถามว่าเจ้าจิ้งฮอง ไปลาดตระเวนกลับมาแล้วหรือ หั่งเจี๋ย
 ตอบว่าข้าพเจ้ากลับมาแล้ว ปีศาจถามว่า เจ้าไปลาดตระเวนฟังข่าวซึ่งหั่งเจี๋ย
 นั้นได้ข่าวอยู่ที่ไหน มาหรือยังเป็นประการใดบ้าง หั่งเจี๋ยว่าได้อ่องอยู่ข้างบน
 ข้าพเจ้าไม่กล้าบอก ปีศาจถามว่าเหตุใดไม่กล้าบอก หั่งเจี๋ยบอกว่าได้อ่องมีคำ
 สั่งให้ข้าพเจ้าไปลาดตระเวน ข้าพเจ้าไปเห็นคนหนึ่งยืนดูขัดกระบองอยู่ข้างหัว
 รูปร่างดูพระยายมราช ยืนสูงสักยี่สิบวากว่า นั่งบนก้อนศิลาใหญ่ขัดดูเครื่องมือ
 ปากก็พูดแก่เครื่องมือว่า ตั้งแต่มาก็ยังมีได้เอาออกแผลงฤทธิ์แสดงอานุภาพให้
 ปรากฏเลย เธอจะมาตีได้อ่อง ข้าพเจ้ารู้ว่าหั่งเจี๋ย จึงรีบกลับมาบอกได้อ่อง
 ให้ทราบเสียก่อน เพื่อจะได้คิดอ่านต่อสู้ประการใด

ฝ่ายปีศาจได้อ่องเมื่อได้ฟังดังนั้น เหนือไหลไซมกาย แล้วพูดว่าเราพี่น้องอย่า

ได้ไปถูกต้องพระดังซ่มจ้งเลยจะเกิดเหตุใหญ่ ด้วยเธอมีसानุศิษย์ซึ่งมีฤทธิ์อาภานุภาพใหญ่หลวง มันคอยระวังเสียก่อนแล้วมันกลับเตรียมอาวุธจะมาทำร้ายเราก่อน พวกเราจะคิดอย่างไร ควรเราจะให้พวกปีศาจน้อยปิดประตูเสียทุก ๆ ประตู คอยระวังและให้พวกปีศาจน้อยเข้าอยู่ในประตูให้หมด ปล่อยให้พระดังซ่มจ้งเธอข้ามไปเสียเถิด พวกนายหมวดนายกองที่รู้เหตุบอกแก่ปีศาจได้อ่องว่า พวกปีศาจน้อยเหล่านั้นพากันหลบหนีไปหมดแล้ว ปีศาจได้อ่องถามว่าทำไมจึงพากันแตกไปหมดเล่า หรือได้ฟังลมว่าไม่ติดดอกกระมัง จึงรีบปิดประตูเสียโดยเร็วเถิด พวกปีศาจเหล่านั้นต่างก็รู้ว่ายากันรีบปิดประตูในนอกทุก ๆ ประตู เหน้เจียเห็นดังนั้นก็ตกใจว่า มันปิดประตูเสียทุก ๆ ประตูดังนี้ บางทีมันจะถามความลับเรา ถ้าเราพูดไม่ตลอดก็จะมีต้องหนีหรือ จำเราจะหลอกให้มันตกใจอีกสักทีให้มันเปิดประตูไว้ คิดแล้วจึงพูดว่าได้อ่องเหน้เจียนั้นมันได้พูดว่าร้ายแรงนัก ได้อ่องถามว่า มันพูดว่าอะไร เหน้เจียบอกว่ามันพูดว่า มันจะจับได้อ่องลอกหนังเสีย และจับได้อ่องที่สองสับให้กระดูกละเอียด จับได้อ่องที่สามชักเอาเอ็นออกแม้ว่าเราปิดประตูอยู่ในนี้ไม่ออกไป เหน้เจียมันเข้าใจเปลี่ยนแปลงกายได้ บางทีมันจะแปลงเป็นแมลงวันบินลอยเข้ามาในถ้ำนี้ จับพวกเราหมดเพราะปิดประตูขังไว้ให้มัน ได้อ่องจะควรคิดประการใดดีเล่า ปีศาจได้อ่องจึงพูดว่าไม่เป็นไร แล้วสั่งว่าพวกเราจงระวังให้กวดขัน ในถ้ำของเรานี้หลายปีมาแล้วมิได้มีแมลงวันหัวเขียว ถ้ามีแมลงวันหัวเขียวเข้ามาแล้ว ก็คงจะเป็นเหน้เจียเป็นแน่ เหน้เจียได้ฟังดังนั้นก็นึกหัวเราะอยู่ในใจ จึงยื่นแอบมาข้างหนึ่งถอนเอาขนหางออกเส้นหนึ่ง เป่าแปลงเป็นแมลงวันทองตัวหนึ่ง บินมาจับที่หน้าปีศาจได้อ่อง ได้อ่องตกใจร้องว่า พวกพี่น้องเห็นจะไม่เป็นการพอพูดก็เข้ามาแล้ว พวกปีศาจใหญ่่น้อยก็พากันตกใจจนวาย ต่างเอาแฉ้และไม้กวาดตั้งใจคอยตี และปิดแมลงวัน เหน้เจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะก๊ากใหญ่ ร่างกายก็กลายเป็นรูปเดิม ปีศาจได้อ่องที่สามเห็นดังนั้นก็มาจับตัวเหน้เจียไว้ พูดว่าได้อ่องพวกเราถูกมันหลอกให้แล้วที่มาบอกขาวนี้ไม่ใช่พวกจันของลาดตระเวน นี่คือขิงเหน้เจียมันไปพบพวกลาดตระเวนมันตีตายเสียแล้วแปลงกายมาหลอกหลวงเรา จึงเรียกพวกปีศาจให้เอาเชือกมามัด จึงจับเหน้เจียพลิกหงายขึงมือและเท้า ออกสี่แยกแล้ว จึงเปิดเสื้อขึ้นดูก็เป็นววนร ปีศาจที่หนึ่งจึงพิเคราะห์ดูก็พูดว่าจริงแล้วคือเหน้เจียเป็นแน่ จึงสั่งพวกพนักงานให้จัดโต๊ะสุรา มาให้ได้อ่องทั้งสามกินเป็นที่สำราญรื่นเริง จับอ้ายเหน้เจียได้แล้ว พระดังซ่มจ้งก็เหมือนอยู่ในกำมือไม่ต้องวิตกแต่อย่างใด ปีศาจได้อ่องที่สามพูดว่า อย่าเพิ่งกินสุราก่อน ด้วยอ้ายเหน้เจียนี้มันเข้าใจบังตัวได้จะหนีไปเสีย จึงเรียกปีศาจน้อยสามสิบหกคนให้เข้าไปหาหมอชาวดวิเศษออกมา จะได้ใส่อ้ายเหน้เจีย (เหตุใดชวดเท่านั้น จึงต้องยกถึงสามสิบ

หกคน เพราะขวดนั้นประกอบไปธาตุฟ้าดิน และในนั้น มีของวิเศษทั้งเจ็ดและธาตุปิศาจทั้งแปดและประกอบยี่สิบสี่ไออากาศ จึงต้องสามสิบหกคนยก) พวกปิศาจเข้าไปหามขวดออกมาวางไว้กับพื้น ได้อ่องที่สามเดินมาเปิดฝาขวดออกแล้วแก้มัดหึงเจ็ย ถอดเสื้อกางเกงออกแล้วก็จับยัดใส่ในขวด ร่ายเวทเป่าลมที่หนึ่งหึงเจ็ยก็เข้าอยู่ในขวด จึงเอาฝาปิดดีแล้ว มานั่งเสพสุราพูดว่าอ้ายลิงมึงเข้าอยู่ในขวดแล้วมึงอย่านึกเลยว่าจะไปไซที่นั่น พวกบิรวารปิศาจใหญ่หน่อยเหล่านั้นก็พากันรื่นเริงหัวเราะพูดสรรเสริญได้อ่องที่สาม ฝาหึงเจ็ยเข้าอยู่ในขวด ถูกขวดวิเศษรัดตัวเล็กลง หึงเจ็ยก็แอบเข้าอยู่ข้างขวด ประเดี๋ยวก็มีไอยืนออกขึ้นใจนึกขึ้นได้ก็หัวเราะว่าอ้ายพวกปิศาจมันพากันล้อเสียดเวลาเปล่า ๆ ไม่เห็นจริง คือว่าขวดนี้ใส่คนเข้าไปสามชั่วโมงก็แปรเป็นน้ำโลหิต ก็นี้ออกไอยืน ๆ ดังนั้นจะอยู่ในน้ำสักเจ็ดแปดปีก็ได้ไม่เห็นจะเป็นอะไร เมื่อหึงเจ็ยพูดขึ้นดังนั้นก็บังเกิดไฟขึ้นทันทีแต่หึงเจ็ยมีธรรมอันวิเศษอยู่ในหัว จึงร่ายคาถาสะกดไฟใจก็ไม่ไหม้วันหวด อยู่ได้ครึ่งชั่วโมง รอบขวดมีงูออกมาสี่สิบตัวไล่กัดหึงเจ็ย หึงเจ็ยก็เอามือคว้าจับดึงขาดเป็นสองท่อนรวมเป็นแปดสิบท่อน ยังมีมังกรไฟสามตัวออกมาพันหึงเจ็ย หึงเจ็ยนึกเสียใจแล้วพูดว่าอย่างอื่นพอทนได้ มังกรไฟสามตัวนี้ยากที่จะแก้ได้ จึงกลับสู่อีกพักหนึ่งไฟก็ร้อนจับใจ หึงเจ็ยนึกขึ้นได้ว่า เราทำตัวเราให้สูงขึ้นไปให้ฝาขวดเปิดออก คิดแล้วก็ร่ายคาถาทำตัวให้สูงขึ้นสักสองสามวา แต่ขวดนั้นก็ยึดตามขึ้นไป หึงเจ็ยกลับทำตัวให้เล็กลงขวดก็เล็กลงตาม หึงเจ็ยสิ้นปัญญาไม่รู้ที่จะแก้ไขอย่างไร ตัวก็เจ็บปวดไปทั้งตัวไฟก็เผาอ่อนลงทุกที ทูรนทुरายในใจอดอยู่ไม่ได้น้ำตากก็ไหลร่วงคร่ำครวญถึงพระอาจารย์ และท่านพระโพธิสัตว์ได้ชักนำสั่งสอนให้รักษาความชอบธรรมเพื่อให้พ้นโศกภัยอันตราย อาจารย์กับข้าพเจ้าได้ทนยากทรมาณเผ็ดร้อนตั้งพันตั้งหมื่นครั้งก็เพราะจะตั้งใจให้สำเร็จซึ่งมรรคผล ไม่รู้เลยมาวันนี้เข้าอยู่ในขวดนี้जेเอาชีวิตมาทิ้งเสียแล้วนึกดูว่าเดิมคงจะได้ทำไว้จึงมาวันนี้จะต้องอันตรายอย่างนี้ เวลาที่หึงเจ็ยคร่ำครวญอยู่นั้น ก็พอนึกขึ้นได้ว่า เมื่อที่เขาจับบัวช้วนั้น พระโพธิสัตว์กวณโอมได้ให้ชนช่วยชีวิตเราสามเส้นทำไมเราไม่เอาออกมาช่วยชีวิตเล่า หึงเจ็ยจึงเอามือคลำที่ท้ายทอย ขนนั้นแข็งดุจเข็ม หึงเจ็ยก็ถอนออกมาสามเส้น ๆ หนึ่งแปลงเป็นหมุดแหลม เส้นหนึ่งแปลงเป็นด้ามไม้ไผ่ ทำเป็นสว่านเจาะขวดนั้นทะลุและเห็นแสงสว่างมีไออากาศเข้ามาในขวด หึงเจ็ยก็เรียกชนกลับเข้าตัว จึงแปลงตัวเล็กเท่าแมลงหวี่ บินลอดออกมาตามรูที่เจาะนั้น ก็ยังไม่หนีไปกลับบินขึ้นจับอยู่บนศีรษะปิศาจได้อ่อง เวลานั้นปิศาจกำลังเสพสุราอยู่นึกขึ้นได้จึงถามน้องคนที่สามว่า ปานนี้หึงเจ็ยจะไม่แปรเป็นน้ำเลือดไปแล้วหรือได้อ่องที่สามพูดว่ามันจะทนอยู่ได้จนปานนี้ทีเดียวหรือได้อ่องที่สามก็ให้หามขวดมา

พวกปีศาจสามสิบหกคนก็พากันไปหาหมอชวดนั้นมา ชวดนั้นก็เบาไปมาก จึงร้องบอกปีศาจได้อ่องว่าชวดทำไมจึงเบาไปดังนี้เล่า ได้อ่องจึงตวาดว่าพูดเลอะเทอะ มีปีศาจผู้หนึ่งยกชวดมาคนเดียว แล้วพูดว่าได้อ่องจงดูชวดทำไมจึงได้เบาไปอย่างนี้ ปีศาจได้อ่องเปิดฝาตรวจดูเห็นชวดทะเลเป็นรูที่กั้นชวด หึ่งเจี๋ยอยู่บนศีรษะปีศาจอดมิได้พูดออกมาว่า เราเจาะทะเลออกมาเอง พวกปีศาจพูดว่ามันหนีไปแล้ว ปีศาจได้อ่องก็สั่งให้พวกปีศาจรีบปิดประตู หึ่งเจี๋ยรำยพระเวทเรียกเอาเสื่อกางเกงมาแล้วก็แปลงกลับเป็นรูปเดิม หนีออกจากประตู เหาะกลับไปหาอาจารย์ครั้นถึงก็เดินเข้ามาถามสังการพูดว่าพระอาจารย์ข้าพเจ้ามาแล้ว พระถึงข้มจิ้งจิ้งว่าหึ่งเจี๋ยไปนานนักอาตมาคอยเป็นทุกข์อยู่ ที่ในเขานั้นร้ายดีอย่างไรบ้าง หึ่งเจี๋ยก็เล่าเรื่องที่เข้าไปทนทุกข์อยู่ในชวดนั้นให้พระอาจารย์ฟัง จนกลับมาหาพระอาจารย์ได้ เปรียบเหมือนได้เกิดใหม่อีกชาติหนึ่ง พระถึงข้มจิ้งจิ้งได้ฟังก็มีใจชอบคุณหึ่งเจี๋ยเป็นอันมาก แล้วถามว่าหึ่งเจี๋ยได้ต่อสู้กับปีศาจยักษ์หรือเปล่า พวกเราจะทำอย่างไรจึงจะข้ามเขาไปได้ หึ่งเจี๋ยบอกว่าได้อ่องนั้น มันมีสามคนปีศาจบริวารมีกว่าแสน ข้าพเจ้าคนเดียวไม่กล้าจะต่อสู้แก่มัน คราวนี้ข้าพเจ้าจะให้ปิ๊ยก่ายไปด้วยอีกคนหนึ่งจะได้ช่วยกัน ปิ๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงแต่งตัวให้มันคง หึ่งเจี๋ยกับปิ๊ยก่ายก็พากันเหาะไป บัดเดียวก็มาถึงประตูถ้ำ แลไปเห็นประตูถ้ำปิดแน่น หน้าประตูเจี๋ยบสงัดไม่เห็นมีคนรักษา หึ่งเจี๋ยถือกระบองเดินเข้าไปใกล้ประตู ร้องดำว้อ้ายพวกมารร้ายไม่มีเงาหัวเอ็งจงเร่งเปิดประตูออกมาต่อสู้แก่เรา เมื่อปีศาจได้อ่องได้ฟังหึ่งเจี๋ยมาร้องดำว้อ้ายดังนั้น ออกใจให้วันหวาดครันคร้ามด้วยเหตุเขาเล่า ลือกันมาช้านานแล้วว่า อ้ายลิงตัวนี้มันดุร้ายหัวหาญนัก ก็สมจริงดังคำเล่าลือ มันแปลงเป็นพวกลาดตระเวนเข้ามาเราก็มีรู้เท่า ครั้นได้อ่องที่สามรู้จับตัวใส่ชวดไว้ มันก็เจาะชวดทะเลหนีออกมาได้ และยังกลับมาทำชวนรบ ผู้ใดจะสามารถออกไปสู้รบได้บ้าง เมื่อปีศาจได้อ่องก็มีความโกรธยิ่งนัก จึงพูดว่าเราอยู่ทางไซ่นี้ วันนี้อ้ายหึ่งเจี๋ยมันมายื่นทำทำหมิ่นประมาทดังนี้ ถ้าไม่ออกไปรบต่อสู้แก่มันเราก็จะเสียชื่อเสียง จำจะต้องออกไปสู้รบแก่มัน ถ้าได้ชัยชนะเนื้อถึงข้มจิ้งจิ้งจะเป็นเหยื่อของเรา ถ้าเราสู้มันมิได้ เราก็หนีเข้าถ้ำปิดประตูนั่งเสีย ปล่อยให้มันข้ามเขาไป คิดเห็นดังนั้นแล้วก็จัดแจงแต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธเปิดประตูออกมาร้องถามว่า อ้ายคนใดมาร้องทำทนายว่ากระไร หึ่งเจี๋ยตอบว่าเราเอง ชื่อว่าซิงหงอคงซีเทียนได้เชิญปีศาจได้อ่องถามว่า อ้ายชาติสิงหัวใจใหญ่ เรามิได้ไปเกี่ยวข้องอะไรถึงเจ้า เหตุใดเจ้าจึงมาร้องเรียกร้องหาทำทนายดังนี้เล่า หึ่งเจี๋ยตอบว่าเจ้าไม่เกี่ยวข้องข้าก็คิดแล้วแต่เจ้าเป็นสมัครพรรคพวกสัตว์เนื้อเสือร้าย คิดจะกินเนื้ออาจารย์เราเพราะฉะนั้นเราจึงต้องมาทำอิทธิฤทธิ์ ปีศาจได้อ่องพูดว่า แม้ว่าเจ้าเป็นคนเก่งเชี่ยวชาญจริง

แล้ว จงมาต่อสู้อันตัวต่อตัวอย่าให้ต้องพวกพลทหารได้ความยากเลย ไว้ชื่อเสียงให้ปรากฏไปภายนอก เหนิงเจียได้ฟังดังนั้น จึงเรียกเปี๊ยก่ายมาสั่งว่า ให้มาคอยดูอยู่ที่หน้าปิศาจมันจะทำประการใดแก่ที่ เปี๊ยก่ายก็มายืนอยู่ใกล้เหนิงเจีย ปิศาจได้อ่องจึงพูดว่าเจ้ากัมศิระจะมาให้เราฟันก่อนสักสามที ถ้าไม่เป็นอันตรายแล้ว เราจะปล่อยให้เจ้าไป หากคัมศิระของเจ้ามิได้แล้วจงส่งงัดซั่มจิ้งมาให้เรา พอเป็นกับข้าวสักมื้อหนึ่ง เหนิงเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วด่าว่าอ้ายเตี้ยจรจฉาน ในถ้ำของเจ้ามีหมึกปากกกระดาดหรือไม่ว่ามีก็ให้เอามาเขียนหนังสือสัญญาให้เป็นที่เชื่อฟังกันได้ว่าไม่พลิกเพลงกลบกลอก เราจะยอมให้เจ้าทำตามคำขอร้องและพูดสัญญา ปิศาจได้ฟังดังนั้นจึงจัดแจงแต่งกายมันคงแข็งแรงแล้วสองมือก็จับง้าวหมายตรงกระหม่อมเหนิงเจีย ฟันลงไปโดยเต็มกำลังก็ไม่เห็นเหนิงเจียมีบาดแผลหรือหวาดหวั่นประการใดจิตใจให้ครั่นคร้าม เหนิงเจียพูดว่าเจ้ามิได้รู้กำเนิดของข้าเป็นมาประการใด คือเหล็กกับทองแดงนั้นเป็นสมอของข้า ข้าเคยอยู่เบ้าของท้ายเสียงเล่ากุน ซึ่งเทพดาประกอบหล่อทำจนสำเร็จ ปิศาจว่าเอ็งอย่าเพ้อพูดตีมีปากไปก่อนมาให้เราฟันอีกสักทีหนึ่ง ศิระเจ้าก็จะแยกออกเป็นสองซีก เหนิงเจียหัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายมารทำไมไม่มีตา มึงดูศิระดูเห็นเป็นประการใด เราจะให้เองลองฟันดูอีกสักทีหนึ่ง ศิระเราจะเป็ซีกออกไปหรือไม่ ว่าแล้วก็ยื่นศิระมาให้ ปิศาจฟันปิศาจก็เงื้อง่าฟันลงไปเต็มแรง เสียงดังครืน ศิระเหนิงเจียก็แยกออกไปเป็นสองซีก เหนิงเจียก็แปลงเป็นสองรูป ปิศาจเห็นดังนั้นก็ตกใจ มือจับง้าวคอยระวังอยู่แล้วพูดว่าได้ยินว่าเจ้ามีวิชาแยกกายได้ ทำไมจึงเอามาทำต่อหน้าเราดังนี้ เหนิงเจียหัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายมารร้ายทำไมกับการแยกกาย ไม่ยากอะไรหากจะฟันสักหมื่นทีก็จะออกสักหมื่นกาย ปิศาจได้อ่องพูดว่า เจ้าเข้าใจได้แต่แยกกายมาก ไม่เข้าใจรวมกายเป็นคนเดียว หากเจ้ารวมได้เราจะให้ตีเราด้วยกระบองสักทีหนึ่ง เหนิงเจียพูดว่าเจ้าลั่นปากออกมาแล้ว เจ้าอย่าทิ้งถ้อยคำเสีย เหนิงเจียก็สำรวมจิตภาวนาหมุนกาย กายก็รวมเข้าเป็นรูปเดียวอย่างเดิม ซักกระบองออกเดินตรงมาจะตีปิศาจ ปิศาจยกง้าวขึ้นรับรบกันโดยสามารถอยู่ที่หน้าถ้ำแล้วเหาะขึ้นรบกกันบนอากาศได้ยี่สิบเพลงยังไม่แพ้ไม่ชนะกัน

ฝ่ายเปี๊ยก่ายยืนอยู่ข้างล่าง เห็นคนทั้งสองสู้รบกันด้วยความเข้มแข็ง อดไม่ได้ก็ถือคราดเหล็กเหาะขึ้นไปเข้าช่วยเหนิงเจียระดมรบปิศาจได้อ่องทานกำลังไม่ไหวก็หนีทิ้งมีดหันกลับลงมายังพื้น เหนิงเจียร้องทวาดว่าให้ไล่ตามไป เปี๊ยก่ายเห็นได้ทีก็ไล่กระชั้นมาปิศาจเห็นเปี๊ยก่ายไล่กระชั้นมาก็หลบเข้าข้างชายเขา แปลงรูปอ้าปากดังประตูเมืองตรงเข้ามาจะอมเปี๊ยก่ายกลืน เปี๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็หันกลับวิ่งหนีเข้าไปซ่อนอยู่ในพุ่มรก ตัวลั่นนั่งคอยแอบฟังอยู่

ฝ่ายหึ่งเจี๋ยวิ่งตามหลังมาถึง ก็เอากะบองเข้าต่อสู้ ปิศาจก็อ้าปากอมกลืน หึ่งเจี๋ยเข้าไปในท้อง ใฝียก่ายซุ่มอยู่ในรกเห็นดังนั้นก็ตกใจ บ่นว่าอ้ายเป็กเบ็ญไม่รู้จักหลบหลีก ทำไมจึงไม่หนีมันไป กลับไปสู้กับมันให้มันกลืนเข้าไปในท้องเสียวันนี้ยังเป็นคนพຽ่งนี้จะเป็นอะไรก็ไมຽรู้

ฝ่ายปิศาจมีชัยชนะแล้วก็กลับไป ใฝียก่ายจึงมุดออกมาจากรก เดินกลับไปทางเก่า พระด้งซั่มจั้งกับซัวเจ๋งนั่งอยู่ที่ชายเขาคอยแลดู ก็เห็นใฝียก่ายวิ่งกระหืดกระหอบมา พระด้งซั่มจั้งก็ตกใจจึงถามว่าใฝียก่ายเป็นอะไรดังนั้นทำไมไม่เห็นหึ่งเจี๋ยกลับมา ใฝียก่ายก็ร้องไห้เสียงโฮ ๆ บอกว่าพี่หึ่งเจี๋ยนั้นปิศาจมันกลืนเข้าไปในท้องมันเสียแล้ว พระด้งซั่มจั้งได้ฟังดังนั้นก็ล้มลงกับพื้นแน่นิ่งไป บัดเดี๋ยวก็กลับฟื้นขึ้นมาลุกขึ้นกระเท็บเท้าทูปอกบ่นคำครวญว่าเราเห็นสาธุศิษย์เชี่ยวชาญปราบยักษ์มารที่ร้ายกาจตลอดมา เหตุใดวันนี้จึงมาถึงแก่ความตายเสียด้วยมือมารดังนี้เล่า ฝ่ายใฝียก่ายเมื่ออาจารย์โตกาอาดูรดังนั้นก็มิได้ประคับประคองปลอบโยน จึงเรียกซัวเจ๋งมาบอกจะให้เอาข้าวของมาแบ่งปันกันสองคน ซัวเจ๋งถามว่าพี่จะแบ่งปันข้าวของทำไม ใฝียก่ายว่าเราแบ่งปันกันแล้วก็จะต่างคนต่างไปตามอำเภอใจ เจ้ากลับไปลำแม่น้ำลิวซัวฮ้อคอยจับคนไปอย่างเดิม เราจะกลับไปบ้านเก่าเล่าจึง เพื่อจะได้อยู่กับเมียเรา เอาม้าขายเสียแล้วเอาเงินไปซื้อเครื่องที่ส่งการตายให้อาจารย์ไป พระด้งซั่มจั้งได้ยินใฝียก่ายพูดดังนั้นก็ให้เจ็บขำในใจ จึงร้องว่าฟ้าดินขึ้นคำหนึ่งแล้วก็ร้องไห้

ฝ่ายปิศาจยักษ์ครันกลืนหึ่งเจี๋ยเข้าไปในท้อง แล้วก็คิดว่าได้กรกลับมาถึงถ้าบอกกับพวกพ้องว่าเราจับมาได้คนหนึ่งแล้ว ได้อ่องที่สองถามว่าพี่จับได้ใครคนหนึ่ง ได้อ่องคนใหญ่จึงบอกว่า พี่จับได้อ้ายซึงหึ่งเจี๋ย ได้อ่องที่สองถามว่าพี่จับได้เอาไว้ที่ไหน ได้อ่องใหญ่บอกว่าเรากลืนมันเข้าไปในท้องแล้ว ได้อ่องที่สามได้ฟังดังนั้นก็ตกใจว่า ข้าพเจ้าหาทันทจะบอกพี่ไมຽ หึ่งเจี๋ยนั้นกินไม่ได้ หึ่งเจี๋ยอยู่ในท้องร้องบอกว่ากินได้แล้ว แก่หิวได้ไม่ต้องหิวอีก พวกปิศาจน้อยอยู่ข้างนั้น ได้ยินหึ่งเจี๋ยพูดอยู่ในท้องได้อ่องใหญ่ดังนั้นก็พากันตกใจบอกว่าได้อ่องเห็นจะไม่ดีเสียแล้ว หึ่งเจี๋ยเข้าไปอยู่ในท้องยังพูดได้อยู่ขณะนี้ได้อ่องพูดว่าไม่ต้องกลัว เรากินเข้าไปแล้วถึงมันจะวิเศษอย่างไรก็ไม่กลัว มันจะทำอะไรได้พวกเจ้ารีบไปดื่มน้ำเกลือมาเราจะได้อิ่นเข้าไปสำรอกมันออกมา แล้วจะได้เอาปั้งแก่ลมสุรากิน พวกปิศาจน้อยก็ไปดื่มน้ำเกลือมาวางไว้กระถางหนึ่ง ปิศาจได้อ่องก็ยกกระถางน้ำเกลือขึ้นดื่มหมดกระถาง หึ่งเจี๋ยก็เลื่อนขึ้นมาอยู่ที่คอกอหอยปิศาจได้อ่องคลืนไส้ก็อาเจียนออกมาจนหน้ามืดตามัว รากเขียวรากเหลืองเอาน้ำดีออกมาขมคอก หึ่งเจี๋ยก็มิได้ออกปิศาจอ่อนใจเหนื่อยหอบลึนกำลังจึงเรียกว่าซึงหึ่งเจี๋ยทำไมจึงไม่ออกมาเล่า หึ่งเจี๋ย

ร้องบอกออกมาว่าดีแล้ว ๆ เราไม่ออกไปละ ปิศาจถามว่าทำไมจึงไม่ออกมาเล่า
 แห่งเจียวว่าอ้ายมารทำไม่มึงจึงไม่รู้เวลากาลเราเป็นศิษย์พระ เป็นคนอนาถาเวลา
 ฤดูนี้เป็นฤดูฝนเราใส่เสื้อกั๊กตัวเดียวเครื่องนุ่งห่มไม่บริบูรณ์ เข้าอยู่ในห้องนี้อุ่นดี
 ลมก็พัดไม่ถูกตัว เราจะอยู่ให้พ้นฤดูหนาวแล้วจึงจะออกไป พวกปิศาจน้อยได้ยิน
 แห่งเจียวพูดดังนั้น ก็พูดแก้ได้ต้องว่าแห่งเจียวมันจะอยู่ในห้องจนสิ้นฤดูหนาวเห็นจะ
 ไม่ได้การเสียแล้ว ปิศาจได้ต้องพูดว่ามันอยากอยู่ให้มันอยู่ไปเราจะเข้ามาไม่
 กินอาหารทั้งฤดูทำให้มันอดตายอยู่ในห้อง แห่งเจียวจึงพูดว่าอ้ายลูกกูมึงไม่รู้เหตุ
 ตลอดตั้งแต่เราตามรักษาพระอาจารย์มา แม้จะข้ามหัวซานเขายากแค้นแสน
 กันดารอย่างไร เราก็มินหม้อข้าวและเสเปียงอาหารติดตัวอยู่ด้วยเสมอ ในห้องเอ็ง
 มีเครื่องในสารพัดครบได้ใส่ปอดเราจะต้มกินให้สบาย แม้สักห้าเดือนก็ไม่หมด
 เสเปียงในห้องเอ็ง ปิศาจได้ต้องที่สองได้ยินแห่งเจียวบอกดังนั้นก็ตกใจพูดว่าที่ แห่งเจียว
 มันจะไม่ออกไปแล้ว ปิศาจได้ต้องที่สามพูดว่าที่ แห่งเจียวมันจะกินเครื่องในมันจะตั้ง
 เต่าไฟต้มที่ไหน แห่งเจียวร้องบอกออกมาว่า เราจะตั้งเต่าที่ตะโพกคือที่เชิงกรานกันนั้น
 ปิศาจที่สามได้ยินก็ตกใจพูดว่าเห็นจะไม่ได้การหากตั้งเต่าที่ตรงนั้น ควันจะพลุ้ง
 ขึ้นมาทางจมูกและปากจะหายใจไม่ทันก็จะโง่จามจะมีตายหรือ แห่งเจียวหัวเราะ
 แล้วพูดว่าไม่เป็นไร เรามีกระบองเหล็กจะกระทุ้งกระหม่อมให้ทะลุขึ้นไปเป็น
 ปล่องเพื่อควันไฟจะได้ออกทางนั้น ปิศาจได้ต้องที่สามได้ฟังดังนั้น จิตใจก็ไม่
 สบายแต่ปากพูดว่าไม่เป็นไร จึงร้องว่าพี่น้องเราอย่าวิตกกังวลอย่ามาให้เรากิน
 ลงไปสักสองสามชาม ฆ่าอ้ายลูกลิงให้ตายอยู่ในนั้น แห่งเจียวได้ยินก็นึกหัวเราะ
 อยู่แต่ในใจ จึงพูดว่าเหล่าอย่างใดที่จะมีได้กินก็เห็นจะไม่มี พวกปิศาจน้อยก็
 ยกเหล่ายามาวางไว้สองขวดแล้วรินเต็มชามหนึ่งส่งให้ปิศาจได้ต้อง ปิศาจได้ต้อง
 ก็รับมา แห่งเจียวอยู่ในคอได้กลิ่นสุราหอมฉุย จึงคิดว่าอย่าให้ได้ต้องมันกินเลย จึง
 เอาศิระประแปลงเป็นหลอดรอที่คอคอย พอได้ต้องยกชามดื่มเข้าไป พอตกถึงคอ
 แห่งเจียวก็รับเอาไปเสียสิ้น ปิศาจได้ต้องดื่มซ้ำเข้าไปถึงเจ็ดชามแปดชามแห่งเจียวก็
 รับกินเสียหมด ปิศาจได้ต้องประหลาดใจก็ทั้งขามลงพูดว่าสุรานี้เราเคยกินไป
 สองชามท้องก็ร้อน นี้กินเป็นเจ็ดแปดชามแต่หน้าก็ไม่แดง แห่งเจียวเมื่อกินสุรา
 เข้าไปมากก็มีเมามาฉุยด้วยฤทธิ์สุรา เอากระบองขวางเข้าแล้วก็โดดจับหัวใจ
 ปิศาจทำซิ่งซ้าโหนเล่น และเดินรำตามสบายโลดโผนไปมา ปิศาจได้ต้องรู้สึกเจ็บ
 ปวดเหลือที่จะทนได้ก็ล้มคว่ำลงกับพื้น

ฝ่ายแห่งเจียวอยู่ในห้องปิศาจทำรี ๆ ขวาง ๆ พักหนึ่ง ปิศาจก็ล้มลุกอยู่กับพื้น
 สลบไปมิได้พูดจา พวกนั้นก็ว่าตายแล้ว ภายหลังกลับฟื้นขึ้นมาได้ร้องด้วยเสียง
 อันดังว่า ขอความกรุณาเกิดพระโพธิสัตว์ซีเทียนได้เสีย แห่งเจียวว่าเจ้าจงจำไว้อย่าทิ้ง

จงระลึกสองสามตัวอักษร คือเรียกว่าตาซึ่งหงอคงเท่านั้น ปิศาจกลัวตายเสียตาย ชีวิตก็เรียกตามว่า ท่านตาหงอคง ข้าพเจ้าได้ผิดแล้ว เพราะกลืนท่านตาเข้าไป ไม่รู้เลยว่าจะกลับให้ร้ายอย่างนี้ ขอได้เมตตาอย่างสัตว์มงคลพลกเกิด ขอยกชีวิตให้หลานสักครั้งหนึ่งเถิด หลายจะส่งอาจารย์ของท่านให้ข้ามพ้นไป แห่งเจียเป็นคนเมตตา เมื่อได้ฟังปิศาจร้องขอโทษดังนั้นก็มิใจอันอ่อน จึงตอบว่าตาจะยกโทษให้แก่เจ้า ๆ จะทำประการใดแก่อาจารย์

ปิศาจได้อธิงบอกว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ก็ไม่มีแก้วแหวนเงินทองสิ่งใดที่จะส่งไปเป็นเสบียง มีพี่น้องสามคนจะเอาเที่ยวมารับอาจารย์ของท่านขึ้นนั่งแล้วจะหามไปส่งให้ข้ามพ้นเขตเขาเข้าไป แห่งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า เอาเที่ยวหามไปส่ง อย่างนั้นก็ยิ่งกว่าเพชรนิลจินดาเจ้าจงอำปากออกให้กว้างตาจะได้ออกไป ปิศาจได้อธิงที่สามมากระซิบบอกว่า พี่อำปากคอยรอมันออกมาถึงบ่มันไว้เคี้ยวมันให้ละเอียดไป แล้วจึงกลืนส่งเข้าไปในท้องจะมีดีหรือ แห่งเจียอยู่ในท้องได้ยินแล้วจึงเอาระบบอกเหล็กแหลมออกไปก่อน ปิศาจได้อธิงถึงบปากลงเสียงดังสวบทหนึ่งหน้าฟันปิศาจก็หักกระเด็นออกไป แห่งเจียก็ชักกระบองกลับเข้าไปพูดว่าดีแล้วอ้ายมารร้าย เรายกชีวิตให้เจ้าเราจะออกไปเจ้ากลับคิดประทุษร้ายต่อเราดังนี้ ฎไม่ออกไปแล้ว ฎจะฆ่ามึงทั้งเป็นดังนี้จึงจะสมใจมึง ปิศาจใหญ่ได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธปิศาจที่สามว่า นี่ก็เพราะเจ้าเราได้เชิญเธอให้ออกมาแล้ว เจ้ามากระซิบสอนให้จับเธอ เดียวนี้เธอไม่ออกมาเจ้าจะคิดประการใด

ฝ่ายปิศาจที่สามเห็นปิศาจที่หนึ่งโกรธเคืองดังนั้น แกล้งพูดกระทบเสียงดังว่า เอี้ยอ้ายแห่งเจียเราได้ยินชื่อเจ้าดุจเสียงฟ้าลั่น ว่าเจ้าขึ้นไปบนสวรรค์น่าที่หมิงแผ่อำนาจและเข้าไปยังปราสาทเล่งเซียวเตี้ยแผลงฤทธิ์เดช บัดนี้มาทางไซที่นี้กำจัดจับปิศาจมารร้าย เมื่อพิเคราะห์ดูเป็นการเล็กน้อยมิใช่เป็นคนเก่งกาจจริง แห่งเจียถามว่าทำไมเจ้าจึงเห็นว่าเราเป็นคนเล็กน้อย ปิศาจตอบว่า เพราะเจ้าไม่กล้าออกมา ถ้าเจ้าเป็นคนเก่งจริง ก็จงออกมาลองฝีมือกันเล่นให้เห็นจริงจึงจะควรเรียกว่าคนเก่งได้ ก็เมื่อเจ้าเข้าไปมุดซ่อนตัวอยู่ในท้องเขาดังนั้น จะไม่เรียกว่าเป็นคนเล็กน้อยจะเรียกว่าอะไรอีกเล่า แห่งเจียได้ฟังก็นึกว่าจริง ๆ ของมัน เวลานี้เราจะตั้งใส่พุงดับปลอดมันให้ตายเสียก็ได้ แต่จะเสียชื่อเสียงของเราไป คิดดังนั้นแล้วจึงร้องบอกแก่ปิศาจว่า ถ้ากระนั้นเจ้าอำปากออกให้กว้างเราจะได้ออกไปลองฝีมือแก่พวกเจ้า ให้รู้สึกรู้ว่าใครจะเก่งสักปานใด แต่ว่าที่ในถ้ำนี้คับแคบนักไม่พอที่เราจะออกฝีมือ จงออกนอกถ้ำไปหาที่กว้าง ๆ จึงจะดี

ฝ่ายปิศาจที่สามได้ฟังดังนั้น ก็เรียกพลบริวารให้จัดเตรียมตัวถืออาวุธทุก ๆ คน ยกออกไปหน้าถ้ำตั้งเป็นกระบวนรบคอยแห่งเจียออกมาจะได้ต่อสู้ ปิศาจที่สองก็

เข้าพวงปีศาจใหญ่ที่หนึ่งออกไปนอกถ้ำ พวกปีศาจครั้งเตรียมเสร็จแล้ว ปีศาจที่สามก็ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยเหง้าเจี้ยถ้ำแกงจริงแล้วจงรีบออกมาที่ตรงนี้กว้างขวางดีควรเป็นที่รบได้ เหง้าเจี้ยอยู่ในห้องได้ยินเสียงโก่งขันการ้องรู้ได้ว่าที่นี้เป็นที่กว้างขวางแน่ จึงคิดว่าถ้าเราจะไม่ออกไปก็จะเสียสัตย์ แม้เราออกไปถ้ามันเป็นปีศาจรูปคนก็เป็นการจริงใจ มันยังเป็นสัตว์เดรัจฉานกลับกลายเป็นคนได้ยากที่จะไว้ใจ อย่างไรก็ตามเลยเราจะให้ได้ดีทั้งสองฝ่าย ออกก็ออกไปแต่เราจะทำเป็นยึดไว้สักอย่างหนึ่งคิดแล้วก็ถอนขนในตัวออกขนหนึ่งแปลงเป็นเชือกเส้นยาวสี่สิบวาเอาหัวเชือกผูกหัวใจปีศาจทำเป็นเงื่อนรัดไว้เงื่อนหนึ่ง เงื่อนนั้นไม่กระชากก็ไม่รัดหากรัดก็รู้สึกเจ็บ เหง้าเจี้ยผูกเสร็จแล้วก็จับหัวเชือกไว้ข้างหนึ่ง หัวเราะว่าเราจะออกไปให้มันส่งอาจารย์เราไปหากมันไม่ส่งก็จะคิดรบพุ่งชิงชัย เราจะกระตุกเชือกกระชากดูจะอยู่ในห้องเหมือนกัน คิดแล้วก็ไหวกายแปลงเป็นรูปเล็กลงคลานขึ้นไปอยู่ที่บนคอกหอยและออกมาดูเห็นปีศาจอ้าปากกว้างฟัน มีคมดุจคมมีดก็ตรัสตรองว่าเห็นจะไม่ได้การ แม้เราจะออกไปทางปากจะกระตุกเชือกถ้ามันเจ็บมันก็จะหุบปากลงเชือกก็จะขาดไป จำเราจะหาช่องออกที่ไม่มีฟันจึงจะดี คิดแล้วก็คลานเลื่อนขึ้นไปที่สูงจมูก ปีศาจก็จามที่หนึ่งเหง้าเจี้ยก็กระเด็นออกมาจากจมูกปีศาจ เหง้าเจี้ยถูกลมเข้าก็กลับเป็นรูปเดิม มือหนึ่งถือกระบองมือหนึ่งถือเชือก ปีศาจทั้งสามเห็นเหง้าเจี้ยออกมาก็ไม่รอรั้งพากันตรงเข้าฟันแทงเหง้าเจี้ยไม่เลือกว่าที่ไหน เหง้าเจี้ยก็เหาะขึ้นกลางอากาศพันที่ล้อมแล้วก็ลดลงยังเขาที่ว่าง สองมือก็รั้งเชือกนั้น ปีศาจได้อ่องก็เจ็บปวด เอามือเข้าดึงเชือก เหง้าเจี้ยก็กระชาก ปีศาจก็หมุนดูงไม้ปั้นผ้ายหลลุ่มลุ่มกับพื้นดินรอนจนดินที่นั่นเป็นหลุมเป็นบ่อ

ฝ่ายปีศาจที่สองที่สามเห็นดังนั้น ก็ลงไปจับยึดเชือกไว้ดูกรเขาลงอ่อนวอนขอว่า ท่านได้เขี่ยเขาพูดกันว่าท่านมีจิตกว้างขวางประกอบไปด้วยเมตตาไม่มีความอาฆาตแก่ผู้ผิด นับว่าท่านเป็นเซียนใหญ่ไม่รู้เลยว่าใจหนูจิตค้างคาวดั่งนี้ ท่านว่าออกมาจะสู้รบกันนี้ทำไมจึงมาหลอกลวงกันเอาเชือกผูกหัวใจไว้อีกเล่า เหง้าเจี้ยหัวเราะแล้วพูดว่า มึงอ้ายพวกมารร้ายไม่มีความซื่อสัตย์สุจริต แต่แรกล่อลวงให้เราออกมาแล้วจะจับเราและกัดเราหากเรารู้เท่า ครั้งนี้หลอกให้เราออกมาจัดกระบวนตั้งหมื่นจะรบเราคนเดียว เอ็งทำอย่างนี้ถูกต้องหรือเราจะลากไปหาอาจารย์เรา เอ็งจะว่ากระไรต่อไป พวกปีศาจกราบไหว้ร้องขอชีวิต ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าจะส่งอาจารย์ท่านให้ข้ามเขาไปเหง้าเจี้ยว่าถ้ากระนั้นเจ้าเอามีตมาตัดเชือกเอาเถิด ปีศาจว่าจะตัดข้างนอกข้างในยังติดอยู่กับหัวใจ ก็จะเจ็บปวดต่อไปอีก จะคิดอย่างไรดีเล่า เหง้าเจี้ยว่าดั่งนั้น ก็ให้อ้าปากออกเราจะเข้าไปแก้ไข ปีศาจได้ยินดั่งนั้นก็ตกใจพูดว่า ถ้าท่านเข้าไปแล้วและจะไม่ออกมาจะมีเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าหรือ เหง้าเจี้ย

ว่าแกก็เขื่อนั่นง่าย ๆ ไม่ยากอะไร แต่พวกเจ้าจะยอมส่งอาจารย์เราไปจริงแล้วหรือ ปิศาจได้ร้องที่หนึ่งพูดว่า ถ้าท่านแกให้ข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าจะขอส่งอาจารย์ท่านไป ไม่งล่าวคำเท็จ เฮ้งเจียเห็นว่าปิศาจมีใจอ่อนแล้วก็เชื่อ จึงร้ายคาตาเรียกขนนั้นกลับคืน หัวใจปิศาจก็หายเจ็บ ปิศาจได้ร้องทั้งสามก็ลุกขึ้นค้ำันบ แล้วเชิญเฮ้งเจียให้ไปบอกอาจารย์ ให้จัดแจงข่าวของพวกเขาข้าพเจ้าจะหามเกี่ยวไปรับแล้วจะได้ส่งท่านไป พวกปิศาจเหล่านั้น พวกกันเก็บเครื่องเสตราอาวุธกลับไปยังถ้าฝ่ายเฮ้งเจียก็เหาะกลับไปหาอาจารย์ที่เนินเขา แลไปแต่ไกลเห็นพระอาจารย์นอนกลิ้งเกลือกอยู่กับพื้นดิน เฮ้งเจียคิดแต่ในใจว่าไม่ใช่ชินไกล อ้ายไฝยกายเป็นแน่ คงไปบอกแก่อาจารย์ว่าปิศาจกินเราเสียแล้ว เพราะฉะนั้นพระอาจารย์จึงได้มีความทุกข์โทมนัสดังนี้ เฮ้งเจียก็ลดลงยังพื้นดินเข้ามาใกล้เรียกพระอาจารย์คำหนึ่ง ชั่วเจ็งก็พูดบ่นไฝยกายว่า แกเป็นพวกตอโลงขายแท้ ๆ คิดตั้งใจแต่จะให้คนตายเท่านั้น พี่เฮ้งเจียยังไม่ตายก็ว่าตายนั้นใครเล่ามาเรียก ไฝยกายเถียงว่าเราได้เห็นแก่ตาว่าปิศาจมันกลืนเข้าไปในท้องแล้ว เราเห็นว่าหากจะเป็นปิศาจลิงที่ตายถูกวันคืนไม่ตี จึงได้สิงให้มาดังนี้อีก เฮ้งเจียได้ฟังก็เดินเข้ามาจับมือไฝยกายถามว่า อ้ายกินรำมึงว่าใครสิงใคร จะเปรียบเหมือนเจ้าอ้ายคนไหนไม่ได้ดังนั้นหรือ ปิศาจมันกลืนเราเข้าไปในท้อง เราก็จับได้พุงมันกระซากเล่น และเอาเชือกผูกหัวใจ มันเจ็บปวดเหลือทน ทุก ๆ คนก็คุกเข่าลงค้ำันบอ้อนวอนขอโทษตัวเราจึงยกโทษให้แก่มัน มันยอมจะเอาเกี่ยวมาหามรับอาจารย์เราส่งไป พระถึงข้มจิ้งได้ยินเสียงเฮ้งเจียพูดก็ผุดลุกขึ้นพูดแก่เฮ้งเจียว่า ขอบใจสาธุศิษย์มาก ๆ ทำให้ลำบากจะถึงแก่ความตายเสียแล้ว ถ้าเชื่อไฝยกายอาตมาก็จะทิ้งชีวิตเสียแล้ว เฮ้งเจียจึงดำไฝยกายสองสามคำให้ไปจัดแจงรวบรวมข่าวของคอยทำปิศาจจะมารับ ไฝยกายก็ไปตระเตรียมไว้เสร็จ

ฝ่ายพวกปิศาจได้ร้องทั้งสาม ครั้นกลับไปยังถ้าแล้วได้ร้องที่สองพูดแก่ได้ร้องใหญ่ว่า เราอดว่าพวกเราแก้หัวแปดหาง แต่เฮ้งเจียมันเป็นลูกสิงต้วนิดเดียวเท่านั้น ถ้าพี่ไม่กลืนมันเข้าไปปรบกันด้วยฝีมือและกำลังที่ไหนมันจะสู้ได้ และทั้งพลปิศาจของเราก็มีกว่าสองหมื่น ชับเข้าไปช่วยกันระดมตีเอาชัยชนะก็จะได้ นี่พี่กลืนมันเข้าไปในท้องมันทำเล่นตามสบายจะสู้มันที่ไหนได้ ซึ่งรับปากว่าจะส่งพระถึงข้มจิ้งนั้น ก็เพราะรักชีวิตโดยมันรวบรัดเข้าที่คืบแค่นัก บัดนี้ก็พันออกมาได้แล้ว ปิศาจได้ร้องที่หนึ่งจึงถามว่า ถ้ากระนั้นน้องจะคิดประการใดอีกเล่า ได้ร้องที่สองพูดว่า ขอพลให้ข้าพเจ้าสามพัน ข้าพเจ้าจะจับอ้ายลิงนั้นให้ได้ ได้ร้องใหญ่ว่า ถ้าดังนั้นก็แล้วแต่น้อง จะจัดแจงเถิด ปิศาจที่สองจึงเรียกพวกพลทหารมาสามพันนำออกไปข้างทางใหญ่ตั้งเป็นกระบวนแล้ว ก็ให้คนถือธงไปบอกแก่เฮ้งเจียให้รีบมาตอสู้กัน

โปิยก่ายได้ยินก็หัวเราะ แล้วพูดว่าทำอะไรกลับกลายดังนี้ ไหนว่าปราบปีศาจได้ แล้วมันจะเอาเกี่ยวมารับอาจารย์ ทำไมมันจึงมาทำชวนรบอีกเล่า แห่งเจียพูดว่า อ้ายได้อ่องใหญ่เราปราบปรามยอมแล้ว นี่เห็นจะเป็นอ้ายได้อ่องที่สองจะไม่ยอมส่ง เพราะฉะนั้นจึงมาทำชวนรบจะนี่ อันพวกปีศาจนั้นมันมีพี่น้องสามคน เราก็มียี่พี่น้องสามคน แต่อ้ายคนใหญ่ไม่กล้ามาต่อสู้แล้ว นี่เห็นจะเป็นอ้ายคนที่สองเรา เห็นควรที่โปิยก่ายจะออกไปรบแก้มันจึงจะดี โปิยก่ายพูดว่าจะกลัวมันทำไม ไร้ข้าพเจ้าจะไปรบแก้มันเอง พูดแล้วโปิยก่ายก็ถือคราดเดินมาร้องเรียกว่าอ้ายปีศาจ มารร้าย มึงรีบออกมาลองฝีมือกับปู่ดูคือตือโปิยก่ายให้รู้รสฝีมือกันสักคราวหนึ่ง ปีศาจได้อ่องที่สองได้ยินเสียงทำก็ออกมาเห็นโปิยก่ายก็มิได้ร้อรังพูด ถืออกหมายตรงหน้าโปิยก่ายก็แหงมา โปิยก่ายยกคราดขึ้นรับต่างองอาจออกแรงสู้รบกัน ไม่นานถึงเจ็ดแปดเพลงโปิยก่ายทวนกำลังปีศาจไม่ไหวก็ผละออกถอยหนี ปีศาจได้ทีก็ตามรุกเองวงเวียนคว่ำรวบจับโปิยก่ายไว้ได้ มีชัยชนะก็ยกกลับไปถ้ำ

พระดังซ่มจิ้งยืนแลดูอยู่เห็นปีศาจจับโปิยก่ายไปได้จึงถามแห่งเจียว่าจะทำประการใดเล่า แห่งเจียพูดว่าพระอาจารย์มีจิตล้าเอียง เวลาปีศาจจับข้าพเจ้าไป พระอาจารย์ก็ไม่รีบร้อน โปิยก่ายถูกจับไปพระอาจารย์มีความรีบร้อนไว้ให้มันทรมาณ ยากแค้นจึงจะรู้สึกว่าเป็นการระอาพระธรรมมิใช่เป็นการง่าย ๆ พระดังซ่มจิ้งพูดว่า ถึงเมื่อแห่งเจียไปต้องภัยได้ทุกข์ไซ้ว่าอาตมาจะไม่ทุกข์ร้อน แต่เห็นว่าแห่งเจียเปลี่ยนแปลงได้จะไม่ลำบากยากแค้นนัก โปิยก่ายโง่เขลาแม้ถูกจับไป ดั่งนี้จะได้รับความเดือดร้อนมาก แห่งเจียจงไปช่วยสักครั้งเถิด แห่งเจียก็เหาะไล่ตามไปแต่คิดในใจว่ามันแข่งเราให้ตาย เราตามไปดูปีศาจมันจะทำประการใด คอยให้มันลงโทษเสียก่อนแล้วเราจึงค่อยแก้ต่อภายหลัง คิดแล้วก็แปลงกายเป็นแมลงหวี่บินไปจับที่โบหูโปิยก่าย เข้าไปในถ้ำพร้อมกับปีศาจ ครั้นถึงปีศาจได้อ่องที่สองเอาโปิยก่ายทิ้งลงกับพื้นบอกว่าพี่ ข้าพเจ้าจับได้มาคนหนึ่งแล้ว ได้อ่องที่หนึ่งแลเห็นโปิยก่าย จึงพูดว่าคนนี่ไม่ต้องการน้องไปจับมาทำไม โปิยก่ายได้ยินดังนั้นก็จึงพูดว่าจริงดังนั้นได้อ่องพูดไม่ต้องการอะไรปล่อยเรากลับไป ไปค้นหาคนที่ต้องการก็จับเอามาเถิด ได้อ่องที่สามพูดว่า ถึงไม่ต้องการก็เป็นสานุศิษย์ของพระดังซ่มจิ้งจะต้องมัดเอาไปแช่น้ำไว้ก่อน พวกปีศาจก็เอาเชือกมัดหมูแล้วหามไปแช่ไว้ในบ่อหลังถ้ำ แห่งเจียก็บินขึ้นดูโปิยก่าย เห็นแช่น้ำอยู่เท่าชี้ฟ้าปากก็อขึ้นหายใจประหวับ ๆ พิศระห์ดูก็นำหัวเราะจมน้ำอยู่ครั้งตัว แห่งเจียเห็นโปิยก่ายดังนั้นให้นึกแค้นก็แค้นสงสารก็สงสาร คิดว่าต่อไปภายหลังก็คงได้เข้าที่ประชุมเล่งฮวยหวย คือเมื่อพระศรีอาริยมุตตรัยลงมาตรัส แต่คิดเคืองว่ายังไม่ทันไร ก็คิดแบ่งข้าวของจะทิ้งอาจารย์ไปเสียแล้วและได้ฟังขัวเจ๋งบอกว่านิทานกล่าวขวัญภายหลังหลายหน อย่าเลยจะ

ทำให้กลัวสักทีหนึ่ง คิดแล้วเหง้าก็บินลงไปข้างริมหุ้รองเรียกว่าหงอเหงง คือหงอเหงง ใฝ่ก่ายตกใจนึกว่าฉายาตือหงอเหงงนี้ของพระโพธิสัตว์กวนอิมตั้งชื่อให้ไม่มีใครผู้ใดรู้ เมื่อตามอาจารย์มาก็ไม่มีใครเรียกชื่อนี้ เรียกแต่ชื่อใฝ่ก่ายเท่านั้น ก็ที่นั่นทำไมจึงมีคนรู้ฉายาของเราอดไม่ได้จึงร้องถามไปว่า ใครมาเรียกข้าพเจ้าทำไม เหง้าบอกอ่าข้าพเจ้าเอง ใฝ่ก่ายถามว่าเป็นคนหรือ เหง้าตอบว่าเราคือผู้คุมมาจากเมืองนรกเที่ยวจับคนถึงที่ตาย ใฝ่ก่ายตกใจถามว่าท่านอยู่ที่ไหน เหง้าบอกอ่าคือพระยามัจจุราชเสียมพ่ออ๋องให้มาจับตัวเจ้า ใฝ่ก่ายพูดว่าขอท่านได้กลับไปกราบเรียนแก่เสียมพ่ออ๋องก่อน ท่านก็เค็ยรู้จักรักใคร่แก่พี่ชายข้าพเจ้า คือชิ่งเหง้าบอกอ่าขอทูลเกล้าขออีกสักวันหนึ่งเกิด พรุ่งนี้จึงค่อยมาจับไป เหง้าบอกอ่าอย่าพูดเลอะเทอะไปเลย พระยามัจจุราชได้จดลงแน่นอนแล้วว่ายามสามเป็นจะตายก็ใครเล่าจะกล้าร้อไปถึงยามสี่ จงรีบมาไปกับเราโดยตืออย่าให้ถึงแก่จุดลากไปเลย ใฝ่ก่ายพูดว่าทำไมท่านไม่ผ่อนผันบ้างเล่า จงพิเคราะห์ดูรูปร่างข้าพเจ้าตั้งยังอยากเป็นอยู่ไม่ยอมตาย แต่ความตายนั้นก็ต้องตายเป็นแน่แต่จะขอทูลเกล้าสักวันหนึ่งจะไม่ได้ที่เดียวหรือ พอให้ปีศาจมันจับอาจารย์กับพี่น้องมาให้พบกันสักครั้งหนึ่งเท่านั้น แล้วก็ตามแต่จะเอาไปข้างไหนก็ตามเกิด เหง้าบอกอ่าเขาเถอะเรา จะผ่อนให้ แต่หนังสือเรียงชื่อมาสสามสิบคนเราจะไปจับพวกนั้นก่อนแล้วจึงจะมาเอาตัวเจ้าต่อทีหลัง จะผ่อนให้สักวันหนึ่ง แต่เจ้ามีเงินค่าป่วยการก็ส่งมาให้ข้าจะไปได้เที่ยวจับที่อื่นก่อน ใฝ่ก่ายพูดว่าตัวข้าพเจ้าเป็นคนถือศีลติดตามอาจารย์มาจะเอาเงินทองที่ไหนมาจะได้ให้ค่าป่วยการแก่ท่านเล่า เหง้าบอกอ่าถ้าไม่มีค่าป่วยการ จงรีบไปกับเราเดี๋ยวนี้อ่าไม่ได้เราจะมัดเอาไป ใฝ่ก่ายตกใจพูดว่าท่านอย่ามัดข้าพเจ้าเลย ด้วยข้าพเจ้าเข้าใจว่าเชือกของท่านนั้น คือเชือกเร่งชีวิตแม้ว่าลากไปก็สิ้นชีวิตอันค่าป่วยการนั้นก็มิบ้างแต่ไม่มาก เหง้าบอกอ่ามากน้อยเท่าใดก็รีบเอาออกมา ใฝ่ก่ายบอกอ่าข้าพเจ้าเก็บรวบรวมไว้สองปีเศษแล้วมีเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่เป็นชิ้นเป็นอัน รวมหนักได้ห้าสสิ่งเมื่อก่อนได้เอาไปให้ช่างหลอม รวมกันเป็นแผ่นเดียว ช่างเอาไปเสียสามหนยังเหลือสี่สสิ่งกับเจ็ดหน ข้าพเจ้าเก็บเหน็บไว้ในหู ถูกมัดมือติดอยู่หนีบให้ไม่ได้ ท่านโปรดหนีบเอาเองเกิด เหง้าได้ฟังดังนั้นจึงยื่นมือไปคลำที่หูล้วงออกมาแผ่นหนึ่ง เหง้าพิเคราะห์ดูแล้วก็เอาเก็บซ่อนเสียแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้ก็กลายกลับเป็นรูปเดิม ใฝ่ก่ายแลเห็นเหง้า ก็ด่าแข่งว่า อ้ายฟ้าผ่าอ้ายเป๊กเบ็ญจ เรามาต้องทรมานดังนี้ยังมาทำแกล้งจะเอาเงินค่าป่วยการอะไรอ้ายไม่มีเงาหัวอ้ายลูกลง เหง้าหัวเราะแล้วพูดว่า เงินค่าป่วยการเป็นการเล็กน้อยไว้ธุระเราจะช่วยแก้ไขออกไป เหง้าจึงเอากะระบองยื่นลงไปสอดในเชือกแล้วก็ยกขึ้นมาแก้มัด ใฝ่ก่ายก็ลุกขึ้นพูดว่าที่เราเปิดประตูหลังถ้ำหนีไปเกิด

เหิงเจียพูดว่าประตูหลังไปไกล เรากลับออกไปทางประตูข้างหน้าดีกว่า ไบ่ยก่ายก็ตามหลังเหิงเจียออกมาถึงประตูที่สองแลเห็นคราดเหล็กฟิงอยู่ที่นั่น ไบ่ยก่ายก็เข้าหยิบเอามาถือแล้วก็แผลงฤทธิ์สับฟันขนานออกไป เหิงเจียก็แกว่งกระบองตีออกไปจนถึงประตูชั้นสี่ ฆ่าพวกบริวารปีศาจตายเป็นอันมาก

ฝ่ายได้อ่องที่หนึ่งตกใจลูกมาดูเห็นดังนั้น จึงร้องเรียกได้อ่องที่สองให้เข้าจับตัวคนแก่ ว่าเหิงเจียมันเข้ามาลักเอาไบ่ยก่ายไปแล้วยังมาเที่ยววาคคนอีก ได้อ่องที่สองได้ฟังดังนั้น ก็จับหอกวงไล่ตามออกมานอกประตูร้องคำว่าย้ายชาติสิง มึงสามารถมาทำดังนี้ได้หรือ ว่าแล้วก็เอาหอกแทง เหิงเจียยกกระบองขึ้นรับปิดป้องต่างรบราต่อสู้กันด้วยกำลังความเข้มแข็ง พัดเหวี่ยงกันไปมาที่หน้าประตูถ้าไบ่ยก่ายวิ่งขึ้นไปยืนดูอยู่บนโขดเขา มิได้ลงมาช่วยเหิงเจียรบ ทำกิริยางง ๆ งาม ๆ

ฝ่ายปีศาจที่สองเห็นกระบองเหล็กของเหิงเจียหนักนักจึงเอาหอกอรอรับไว้ ยืนวงออกจะใครจับพัดเหิงเจีย เหิงเจียก็รู้ในท่วงทีของปีศาจจึงยกมือชูขึ้นเสีย ปีศาจก็เอางวงฟันเหิงเจียเข้าที่บันเอวมิได้ฟันมือไว้ด้วย เหิงเจียก็แกว่งกระบองเล่นได้ตามสบาย ไบ่ยก่ายแลเห็นดังนั้นก็พูดว่าย้ายปีศาจมันโง่เสียแล้ว เวลาที่มันจับเราสิมันพันรัดมือไว้เสียด้วย มันจึงจับไว้ได้ เหิงเจียได้ยินไบ่ยก่ายพูดดังนั้นก็เอาระบองแกว่งที่หนึ่งเส็กลงเท่าฟองไก่อยาลึกวาศะแหงเข้าไปในรวงวงของปีศาจที่หนึ่ง ปีศาจถูกเจ็บแทบจะสิ้นใจก็คลายวงออกปล่อยเหิงเจียทันที เหิงเจียคว้าจับวงปีศาจไว้ เขามีดแทงเข้าไปปีศาจได้ความเจ็บสาหัสก็ตามมือเหิงเจียไป ไบ่ยก่ายแอบเข้ามาใกล้เอาคราดเหล็กสับฟันปีศาจถูกที่ขากรรไกรเหิงเจียร้องห้ามว่าอย่าทำมันเลย พระอาจารย์จะว่าเราดูร้ายฆ่าสัตว์ไม่มีเมตตา เอาแต่ตามคราดตีมันก็ถมไป ไบ่ยก่ายก็เอาตามคราดตีปีศาจ ก้าวหนึ่งตีทีหนึ่งทุกก้าว เหิงเจียก็จับวงปีศาจเดินจงมาดูดูข้างใหญ่สักสองข้าง เหิงเจียจึงเดินมาข้างเนินเขา ชั่วเจ้งแลเห็นแต่ไกลก็บอกแก่อาจารย์ว่าพี่เหิงเจียแกจับปีศาจจุมมานอนแล้ว

พระดังซุ่มจั้งแลไปเห็นจึงพูดว่า พ่อเจ้าประคุณปีศาจนี้มันช่างโตใหญ่จริง ๆ และทั้งมีวงเหมือนช้าง แล้วสั่งให้ชั่วเจ้งถามมันดูว่าพวกมันจะยอมส่งเราให้ข้ามเขาไปหรือยัง ถ้ามันยอมแล้วเราจะขอชีวิตไว้ให้ มิให้ถึงแก่ความตาย ปีศาจได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าลงกราบกับพื้นพูดว่า ขอท่านอาจารย์ยกชีวิตปล่อยให้ข้าพเจ้ากลับไป ข้าพเจ้าจะเอาเกี่ยววามหาหมส่งท่านไป เหิงเจียพูดว่าอาจารย์กับทั้งศิษย์สี่คนนี้ มีจิตเป็นกุศลทั้งนั้น เจ้าพูดดังนั้นเรายอมยกโทษให้เจ้า เจ้าจงรีบไปเอาเกี่ยวมารับอาจารย์ไปส่ง แม้ว่าเจ้ากลับกลายเป็นอีกทีนี้ เราจับได้ก็จะฆ่าเสียมิได้ไว้ชีวิตอีกต่อไปแล้ว

เมื่อปีศาจได้ฟังเหิงเจียพูดดังนั้น ก็ลุกขึ้นค้ำบถลากลับไปถ้า เหิงเจียกับไบ่ยก่าย

ค่านับอาจารย์แล้ว จึงเล่าเหตุที่ปิศาจจับไปยกย้ายไปให้อาจารย์ฟังทุกประการ ปิศาจมีความอดสูยงนัก ก็เก็บเอาเสื่อกางเกงไปตากที่เนินเขา

ฝ่ายปิศาจที่สองมาถึงถ้ำแล้ว จึงเล่าความที่พระถังซัมจั๋งมีจิตกรุณาปรานีให้ปิศาจทั้งหลายฟังทุก ๆ คน ต่างนั่งและดูตากันไม่อาจพูดจาว่าอะไรได้ ปิศาจที่สองจึงถามว่าเมื่อเป็นดังนี้ควรพวกเราจะไปส่งพระถังซัมจั๋งหรือไม่ ปิศาจที่หนึ่งจึงพูดขึ้นว่า น้องยังจะทำอะไรต่อไปอีกเล่า จงรีบจัดแจงส่งเธอไปเถิด ส่วนปิศาจที่สามพูดว่ารีบส่งไป ๆ ปิศาจที่หนึ่งได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า พี่น้องพูดเป็นที่ประชดดังนี้ออกมา ดูเหมือนจะไม่พอใจส่งดอกกระมัง หากเจ้าจะไม่ยอมไปส่ง เราสองคนจะไปส่งเอง ปิศาจที่สามหัวเราะแล้วพูดว่า พี่ทั้งสองได้ทราบว่พระถังซัมจั๋งหากไม่ยอมให้เราไปส่ง เธอกับสาธุศิษย์จะแอบแฝงข้ามไปได้ ก็เป็นที่สะดอกของพระถังซัมจั๋ง หากว่าอยากให้เราไปส่ง ไม่รู้เท่าก็จะถูกอุบายแยกเสื่อไปจากเขา ปิศาจที่หนึ่งถามว่าทำอย่างไรจึงเรียกว่าแยกเสื่อจากเขา ปิศาจที่สามพูดว่าพวกปิศาจบริวารของเราในถ้ำนี้ คัดเลือกออกสิบหกคนและอีกสามสิบคน ปิศาจที่หนึ่งถามว่าจะต้องการอะไรจึงต้องทำดังนั้น ปิศาจที่สามพูดว่าสามสิบคนนั้นให้เข้าใจต้มแกงต่าง ๆ เอาข้าวของผักปลาและเครื่องคาวหวานมอบให้เธอไปตามทางถึงที่ใดก็ได้ ตั้งเตาต้มแกงข้าวน้ำประคัับประคองให้พระถังซัมจั๋งอิ่มเอิบบริบูรณ์ ปิศาจที่หนึ่งถามว่าก็ยังมีอีกสิบหกคนจะใช้อะไร ปิศาจที่สามพูดว่าสิบหกคนนั้นให้หามเกี่ยวแปดคน อีกแปดคนให้คอยร้องนำหน้า พี่น้องเราคอยประคัับประคองสองข้างเดินตามส่ง ทางนี้ไปอีกสี่ร้อยโยชน์ก็ถึงกำแพงเมืองของข้า ที่นั้นมีคนคอยรับรอง ครั้นถึงริมกำแพงเมืองก็จงทำมิให้อาจารย์กับศิษย์รวมกันได้ จะจับพระถังซัมจั๋งนั้นได้ก็เพราะสิบหกคน การก็จะสำเร็จทั้งสิ้น ปิศาจที่หนึ่งได้ฟังดังนั้นดูเวลาเมาพึ้นขึ้นก็สรรเสริญว่าความคิดอย่างนี้ดีจริง จึงรีบจัดสามสิบคนเอาสิ่งของเครื่องกินกระยาหารมอบให้ไปจัดทำตามสั่ง และคัดอีกสิบหกคนให้แปดคนร้องตวาดนำทาง อีกแปดคนให้หามเกี่ยวออกไป ครั้นจัดแจงเสร็จแล้ว ปิศาจที่หนึ่งก็ออกนำหน้า พาบริวารปิศาจเดินออกจากถ้ำมาในทางใหญ่ ร้องเรียกว่าท่านอาจารย์วันนี้ไม่ต้องผงละของติดเท้า นิมนต์ท่านขึ้นนั่งในเกี้ยว พวกข้าพเจ้าจะหามท่านส่งไป

เหิงเจียจึงบอกแก่อาจารย์ว่าพวกปิศาจที่ข้าพเจ้าปราบลงนั้น บัดนี้เอาเกี้ยวมารับหามอาจารย์จะส่งข้ามไป พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นก็ประนมมือว่าสาธุดีแล้ว หากไม่มีเหิงเจียอาตมภาพที่ไหนจะไปได้ จึงหันมาพูดแก่พวกปิศาจว่า อาตมภาพได้ฟังพานะของท่าน ท่านทั้งหลายจงได้เอ็นดูให้มาก ๆ แม้ว่าอาตมภาพไปอาราธนาพระธรรมกลับไปถึงเมืองแล้ว อาตมภาพจะแผ่กุศลถึงท่านทั้งหลายให้

ทั่วกัน พวกปีศาจก็พร้อมกันค้ำบัลลังก์ของคุณ แล้วจึงนิมนต์พระถังซัมจั๋งขึ้นเกี่ยวพระถังซัมจั๋งยังเป็นปฤชณิกี่หาไว้ในกลอุบายของปีศาจไม่ และซึ่งหึงเจี๋ยก็เป็นภาคของห้ายืดแซเกิดในสันดานชื่อตรง ก็มุ่งหมายแต่จะกำจัดเป็นกำลังอันสงส์ครั้นปราบปีศาจได้แล้วก็หาได้ตรึงตรองสอดส่องให้ละเลียดไม่ จึงเรียกปิยก่ายให้เอาข้าวของวางบนหลังม้าชั้วเจ็งเดินคุมไป

ฝ่ายหึงเจี๋ยก็ถือกระบองออกเดินนำหน้าคอยระวังการร้าย ฝ่ายปีศาจทั้งแปดก็หามเกี่ยวไป อีกแปดคนก็ร้องนำหน้าไป หามเกี่ยววัดทางขึ้นเขาไป ปีศาจได้อ่องก็เดินข้างเกี่ยวประดับประคองไปทั้งสามคน ฝ่ายพระถังซัมจั๋งนั่งบนเกี้ยวก็มีจิตรื่นเริง พวกปีศาจใหญ่น้อยพร้อมใจกันจงรักภักดีเอาใจใส่โดยเรียบร้อย วันหนึ่งชั้วน้ำสามเวลาเลี้ยงดูบริบูรณ์ คำลงก็หยุดพักนอนรุ่งเช้าก็ออกเดินไปเดินมาได้สี่ร้อยโยชน์เศษ แลไปข้างหน้าก็เห็นกำแพงเมือง หึงเจี๋ยเดินห่างเกี่ยวประมาณสักสี่สิบเส้น เห็นกำแพงเมืองก็สะดุ้งระงกกระโดดขึ้นที่หนึ่ง โดยเหตุที่เห็นในกำแพงเมืองมีอากาศร้ายพลุ่งขึ้นได้ยินเสียงลมข้างหลังพัดหวิวกระชั้นมาจึงหันหน้าไปมองดู เห็นปีศาจที่สองถือทวนมาทาง หึงเจี๋ยยกกระบองขึ้นรับ ก็รบกันด้วยกำลังโกรธแค้น ปีศาจที่หนึ่งก็ให้สัญญาณมือถือจักรวระโหดมาฟันปิยก่าย ปิยก่ายตกใจทิ้งม้ามือถือคราดเข้ารบกับปีศาจ ปีศาจที่สามก็ถือหอกเข้ารบกับชั้วเจ็ง ชั้วเจ็งก็ยกพลองวิเศษขึ้นปิดป้องต่อสู้ ปีศาจทั้งสามรบกับสามาศิษย์ทั้งสามอยู่บนเนินเขา พวกปีศาจบริวารสิบหกคนครั้นได้เห็นสัญญาณก็เข้าชิงเอาม้าและข้าวของทั้งนั้นไปสิ้น พวกหามเกี่ยวก็วิ่งเข้าไปถึงประตูเมืองร้องเรียกว่าได้อ่องมาแล้ว รีบเปิดประตูเมืองโดยเร็วพวกปีศาจที่เฝ้าประตูก็พากันมาเปิดประตูเมืองให้เข้าแล้วจึงสั่งกันให้เอาธงลงทุกคนและให้เสียบสงบเสียงมิให้ตีฆ้องและกลอง เพราะได้อ่องได้ส่งมาก่อนแล้วว่า อย่าทำให้พระถังซัมจั๋งตกใจ ถ้าจิตใจเธอหวั่นหวาดเศร้าหมองเสียแล้ว เนื้อเธอก็จะมีรสเปรี้ยวเสียจะกินไม่อร่อย พวกหามเกี่ยวก็ตรงเข้าไปยังปราสาทมหลวนแต่ย วางลงให้พระถังซัมจั๋งนั่งอยู่กลาง ยกน้ำร้อนน้ำขามาเลี้ยง พวกปีศาจพากันมาแวดล้อมประดับประคอง พระถังซัมจั๋งให้มีดีมัวและไม่รู้จักหน้าคนให้เคลิ้ม ๆ ไป

ฝ่ายปีศาจได้อ่องทั้งสาม รบกับหึงเจี๋ยพี่น้องทั้งสามอยู่ที่นอกกำแพงเมืองข้างทิศตะวันตกที่กลางหว่างเขาอยู่หลายชั่วโมง จนเวลาจนเย็นก็บังเกิดหมอกกลุ่มสักประเดี๋ยวกี่มีอคำ ปิยก่ายรอรบไม่อยู่ที่ดอนคราดออกหนี ปีศาจที่หนึ่งไล่ตามอ้าปากคาบจับตัวได้พาเข้าไปในเมือง เรียกพวกบริวารเอาเชือกมามัดปิยก่ายไว้ที่ใต้ถุนปราสาทมหลวนแต่ย แล้วก็เหาะกลับออกมาช่วย ชั้วเจ็งเห็นท่าจะเสียทีก็แกว่งกระบองถอยหลังหนี ปีศาจที่สองสยายวงจับชั้วเจ็งเข้าไปไว้ในเมือง

มัดผูกไว้ที่เดียวกับเปี้ยกาย ก็กลับออกมาอยู่บนอากาศ ร้องว่าจับตัวเห้งเจียให้ได้ เห้งเจียเห็นปีศาจจับน้องไปทั้งสองคนแล้ว แต่ลำพังผู้เดียวเห็นว่าต่อสูมิได้ ก็ตีลังกาหกคะเมนหนีไป ปีศาจที่สามเห็นเห้งเจียหนีไปแล้ว ปีศาจก็กลับเป็นรูปเดิม คลี่ปีกออกโฉบบิน ในข้อนี้เห้งเจียตีลังกาที่หนึ่งสับหมื่นแปดพันโยชน์ แต่ปีศาจกระพือที่หนึ่งก็ไปไกลกว่าเห้งเจีย ครั้นปีศาจไล่มาทันก็เอาเท้าเขี้ยวเห้งเจียเข้าอยู่ในอุ้งเท้าจะตันรอกไม่ไหว ปีศาจก็บินกลับมาเมือง ครั้นถึงก็ปล่อยลงกับพื้น ปีศาจเอาเชือกมามัดผูกไว้ที่เดียวกับกับเปี้ยกายชั่วเจ้ง ปีศาจก็ล้มลุกพระดั่งซิ้มจิ้ง ลงจากแท่นตัวก็ขึ้นนั่งบนแท่นแสงไฟสว่าง พระดั่งซิ้มจิ้งแลเห็นสาธุศิษย์ถูกมัดอยู่กับพื้น จึงหันหน้ามาหาเห้งเจียร้องให้แล้วพูดว่าเมื่อเวลาพบปะภัยร้ายทุกครั้ง เห้งเจียอยู่ข้างนอกได้ช่วยแก้ไข วันนี้เห้งเจียมาต้องผูกมัดเสียดังนี้ ทำอย่างไร อาตมาจะพันอันตรายเล่า เปี้ยกายชั่วเจ้งเห็นอาจารย์ร้องให้และเสียใจดั่งนั้น ก็พากันร้องให้เสียงโฮ ๆ ทั้งสองคนแต่เห้งเจียหาร้องให้ไม่กลับหัวเราะแล้วพูดว่า อาจารย์จงวางใจเถิด พี่น้องอย่าร้องให้ไปทำไม ตามแต่มันจะทำอย่างไรก็ซั้งมัน เป็นอันขาดมิให้มันทำร้ายได้ อาจารย์กับศิษย์กำลังพูดกันอยู่ ก็ได้ยินปีศาจใหญ่ พุดสรรเสริญปีศาจที่สามว่า น้องเรามีสติปัญญาคิดอุบายสำเร็จได้ เป็นอย่างยิ่ง หาที่เปรียบมิได้ เวลานี้ก็จับพระดั่งซิ้มจิ้งได้แล้ว จึงสั่งปีศาจบริวารให้ตั้งเตาต้ม น้ำร้อนขึ้นไว้แล้วเอาลึงถึงเหล็กมาจะได้จับอาจารย์กับศิษย์ทั้งสี่คนใส่เข้าไปใน ลึงถึงแล้วเอาขึ้นตั้งบนกระทะหนึ่งให้สุก พวกเราพี่น้องจะกินเล่นให้สบายใจ แล้ว แจกให้พวกเจ้ากินกันคนก่อนอายุจะได้ยืนยาว ปีศาจบริวารได้ฟังนายสั่งดั่งนั้น ก็วุ่นวายจัดแจ่งลักประเดี๋ยวก็แล้วเสร็จ ได้อ่องก็สั่งให้จับอาจารย์กับศิษย์ล่าดับลงไป เปี้ยกายอยู่ชั้นล่าง ชึ่งเจ้งอยู่ชั้นถัดขึ้นมา แล้วหามเห้งเจียใส่ลงชั้นที่สาม แต่ มิใช่เห้งเจียจริง เป็นรูปที่เห้งเจียปลอมตอนขนแปลงแทนไว้ ส่วนเห้งเจียจริงนั้น เหาะขึ้นคอยดูอยู่บนอากาศ แล้วพวกปีศาจหามพระดั่งซิ้มจิ้งใส่ลงไว้ชั้นบนที่สุด แล้วพวกปีศาจก็เอาไฟใส่ติดพินขึ้น

เห้งเจียอยู่บนอากาศ คิดว่าเปี้ยกายชั่วเจ้งทนได้สองเดือนอาจารย์ทนได้ เดือนเดียว ก็จะถูกไม่มีขึ้น แม้เราไม่เอาธรรมอันวิเศษล่อมเสีย ประเดี๋ยวก็จะสิ้นชีวิต คิดแล้วเห้งเจียก็ร้ายพระคาถาเรียกพระยาเล่งอ่องมาในทันใดนั้น พระยาเล่งอ่อง ถามว่าท่านได้เขียมีกิจรอนอะไรหรือ เห้งเจียตอบว่า ไม่มีกิจธุระรอนรอนจะกล้า กวนท่านหรือ ด้วยบัดนี้พวกปีศาจยักษ์มันจับอาจารย์ข้าพเจ้าไปใส่ลึงถึงติดไฟหนึ่ง ขอท่านช่วยอย่าให้มันนิ่งได้ พระยาเล่งอ่องได้ฟังเห้งเจียว่าดั่งนั้น ก็แปลงเป็น สายลมเป่าลงไปที่กระทะ และเป่าล้อมรอบในกระทะไอร้อนก็ไม่มีถึงคนทั้งสาม จึงรอดชีวิตอยู่ได้ทั้งสามคน เวลานั้นก็เข้ายามสาม ปีศาจที่หนึ่งร้องบอกปีศาจ

ทั้งหลายว่า วันนี้เราคิดอุบายก็เหน็ดเหนื่อย จับได้อาจารย์และศิษย์สามคนมามัดใส่ ไซลังถึงจะหลบหนีต่อไปไม่ได้แล้ว พวกเจ้าสิบคนเอาใจใส่ระไวระวังช่วยกันดูแล ผลัดเปลี่ยนใส่ไฟ เราจะพากันไปพักหลับสักงีบหนึ่ง ถ้าถึงเวลาจวนแจ้งเนื่อนั้นสูง จึงให้เอาน้ำส้มตำมะนาวเกลือกระเทียมมาสารองไว้ เราตื่นขึ้นท้องเปล่าจะได้กิน ให้ชูกำลัง พวกปิศาจบริวารก็กระทำตามนายสั่งทุก ๆ คน ปิศาจได้อ่องทั้งสามก็ พากันไปนอน

ฝ่ายเหงเจียวุ่นเมฆแลเห็นปิศาจเข้านอนแล้ว ก็ลดลงยังพื้นไม่ได้ยินเสียง ในลังถึงเห็นเงียบอยู่ เหงเจียวคิดว่าจะตายเสียแล้วดอกกระมังจึงแปลงกายเป็น แมลงวันบินมาจับที่ข้างลังถึงฟังดู ก็ได้ยินเสียงไฝ่กายพูดว่า อืดอืดจริง ๆ ไม่รู้ ว่ามันจะนิ่งอบไอหรือนิ่งปิดโอก็ไม่รู้ ชั่วเจ้งร้องถามว่า นิ่งอบไอเปิดไอนั้นอย่างไร ไม่เข้าใจ ไฝ่กายบอกว่านิ่งอบไอนั้นปิดฝาข้างบน เปิดไอนั้นนิ่งไม่ปิดฝา พระถึง ชัมจิ้งอยู่ข้างบนร้องบอกว่าไม่ปิดฝาดอก ไฝ่กายว่าตีแล้วคืนวันนี้นิ่งยังไม่ตาย เหงเจียวได้ยินคนสามคนพูดกันอยู่ในนั้นก็รู้ว่ายังไม่ตาย จึงเอื้อมไปหยิบฝาลังถึง มาค้อย ๆ ปิดลง พระถึงชัมจิ้งตกใจร้องบอกว่าฝาบิดเสียแล้ว ไฝ่กายว่าเสร็จ มันจะต้องตายในคืนวันนี้เอง ชั่วเจ้งกับพระถึงชัมจิ้งได้ฟังดังนั้น ก็พากันร้องให้ สะอึกสะอื้น ไฝ่กายว่าอย่าร้องไปเลย ไซไฟคราวนี้ก็จะเปลี่ยนใหม่ ชั่วเจ้งถาม ว่าทำไมที่จิ้งรู้เล่า ไฝ่กายบอกว่า เมื่อแรกไซเราเข้าในนี้เราก็นึกดีใจ ด้วยว่าเรา มีโรคเหน็บชา ไอนั้นก็ร้อนพลุ่งขึ้นเดี๋ยวนี้กลับมีไอนเย็นพลุ่งขึ้น พวกปิศาจเดิมพัน ไซไฟเข้าก็กลับให้มีไอนเย็นเกิดขึ้น อาจารย์กับชั่วเจ้งไม่เป็นไร เหงเจียวได้ฟังไฝ่กาย พูดนึกหัวเราะในใจว่า อ้ายกินรำมันกลับเห็นไปอย่างนั้นได้ เย็นกลับว่าไม่ตี ร้อน จะล้างชีวิตกลับว่าดีทำไม่มันจึงกลับเห็นไปอย่างนั้นเล่า ประเดี๋ยวลมก็จะสิ้นต้อง รีบแก้ออกเสียจึงจะได้ ถ้าเราจะเข้าแก้ก็จำจะกลับเป็นรูปเดิม และจะต้อง ทำลายพวกสิบคนนั้นเสีย ก็จะทำอีกที่กวนวายุขึ้นรู้ถึงปิศาจได้อ่องก็จะมิเสียการไปหรือ อย่าเลยเราจำจะต้องทำให้อ้ายพวกสิบคนนี้มันนอนหลับเสียแล้วจึงจะดี คิดแล้ว ก็คลำจับเอาตัวหาวนอนออกมาสืบทัวขว้างไปเข้าหน้าพวกที่เฝ้าไฟทั้งสิบคนคนละตัว หอนหาวนอนก็แทรกเข้าไปในรูจุมูก พวกนั้นก็พากันนอนหลับไม่รู้สีก เหงเจียว จึงกลับเป็นรูปเดิมเข้าแอบล้งถึงเรียกพระอาจารย์ พระถึงชัมจิ้งได้ยินเหงเจียวเรียก จึงร้องว่าเหงเจียวชวยอดมาด้วย ชั่วเจ้งว่าที่พูดอยู่ข้างนอกหรือ เหงเจียวว่าไม่ได้ อยู่ข้างนอก ฟังติดอยู่ด้วยกันในลังถึงนี้เอง ไฝ่กายว่าจะทำอย่างไรก็ทำไป ไว้พวก เราให้ทนทุกซอกอืดอย่างนี้หรือ เหงเจียวหัวเราะแล้วบอกว่าอย่าอิงไปเราจะช่วย แก้ให้ออกได้ เหงเจียวก็เปิดลังถึงรับอาจารย์ออกแก้มัด แล้วเรียกรูปปลอมกลับ เป็นชนเข้าตัว แล้วชันสามชันสี่เอาไฝ่กายชั่วเจ้งออกแก้มัด ไฝ่กายออกได้จะ

วิงหนี แห่งเจียบอกรว่าอย่าร่นไป แห่งเจียก็เรียกคาถาคืนปล่อยพระยาเล่งอ่องกลับไป จึงค้นหาข่าวของได้มารวมไว้พร้อมแล้ว จึงให้พระอาจารย์ขึ้นม้า เปียก่ายชั่วเจงเดินตามหลังแห่งเจียออกหน้านำทางไป ลัดออกประตูข้างทิศตะวันออก ก็ได้ยินเสียงพวกประตุนั่งยามตีเกราะมีคนเฝ้ากวอดขันแข็งแรง ทำอย่างไรจึงจะออกไปได้ ก็พากันหันกลับเดินออกมาทางประตูหลัง ก็มีพวกพิศาจนั่งยามตามไฟเฝ้าอยู่โดยกวอดขัน แห่งเจียเห็นดังนั้นพูดว่าจะทำอย่างไรดี ถ้าไม่คิดถึงอาจารย์พวกเราทั้งสามก็จะไปได้ตามสบาย เปียก่ายว่าเราไปหาที่เจียไม่มีคน เราเป็นกำแพงรับเอาอาจารย์ออกไปมิดีหรือ แห่งเจียว่าเขาจะลือได้ว่าพวกเราเป็นกำแพงหนี พระอาจารย์เสียชื่อด้วย เปียก่ายพูดว่าเข้าที่คับแคบ แล้วเราหนีเอาตัวรอดก็แล้วกัน จะมานั่งระวังอะไรแก่ชื่อเสียงเล่า แห่งเจียก็ไม่ว่าจะคิดประการใด จำจะต้องไปตามที่เปียก่ายคิดนั้น เป็นเวลาที่พระดังซ่มจิ้งยังไม่หมดผลกรรม

ฝ่ายพิศาจได้อ่องทั้งสามตื่นขึ้น ต่างก็สวมเสื้อแต่งกายออกมายังตำหนักกิมหลวนเตี้ย ขึ้นนั่งบนแท่นแล้วถามว่า ต้มพระดังซ่มจิ้งเดือดได้กี่ครั้งแล้ว พิศายน้อยก็ยังไมตื่น แม้จะปลุกสั่นสีกเท่าใดก็ไม่รู้สึก มีคนหนึ่งตกใจตื่นขึ้น ร้องเรียกกันอีกสองสามคนก็ตื่นขึ้นไม่มีใครดูไฟไฟ ตะลิตะลานบอกว่าเดือดเจ็ดแปดหนแล้ว จึงมาดูข้างเขาก็เห็นเปิดถึงห้องอยู่เกาะกับพื้น ก็พากันตกใจวิ่งมาบอกแก่พิศาจได้อ่องว่า พระดังซ่มจิ้งกับสาธุศิษย์หนีไปแล้ว พิศาจได้อ่องทั้งสาม เดินเข้ามาดูที่เตาเห็นไฟดับหมด คนก็หลับกรนไม่รู้สีกตัว พวกพิศาจจึงร้องขึ้นว่าให้ไล่จับตัวพระดังซ่มจิ้งให้จงได้ พวกพิศาจทุก ๆ กองต่างก็ตกใจถืออาวุธวิ่งเข้ามาพร้อมหน้ากัน เทียวดูทุก ๆ ประตูก็ไม่เห็นเปิด จึงพากันจุดได้ตามไฟเที่ยวค้นหา ไฟสว่างดูจกกลางวัน แลเห็นพระดังซ่มจิ้งกับสาธุศิษย์กำลังจะป็นกำแพงออกไป พิศาจได้อ่องร้องตวาดว่าจะป็นกำแพงไปข้างไหน

พระดังซ่มจิ้งได้ยินเสียงพิศาจร้อง มือและเท้าก็อ่อนยืดไม่อยู่พลัดตกกำแพงลงมา พิศาจที่หนึ่งเข้ายึดพระดังซ่มจิ้งไว้ได้แล้ว ที่สองจับชั่วเจงที่สามจับเปียก่าย พิศายน้อยเหล่านนั้นก็พากันมาจับม้าและสิ่งของ หนีไปได้ก็แต่แห่งเจียผู้เดียว พวกพิศาจก็พาพระดังซ่มจิ้ง กับศิษย์ทั้งสองมายังประสาทกิมหลวนเตี้ย พิศาจสั่งให้เอาตัวเปียก่ายผูกมัดไว้กับเสาน้ำปราสาทและชั่วเจงมัดผูกไว้ที่หลังตำหนัก เหลือแต่พระดังซ่มจิ้งพิศาจยึดตัวไว้ไม่ปล่อยไป พิศาจทั้งสามพูดว่าที่จะยึดไว้ทำไมกินเสียทั้งเป็น ๆ อย่างนี้มีดีหรือ พิศาจที่หนึ่งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะพูดว่า น้องคิดดังนั้นก็ควรแล้ว แต่วิตกด้วยแห่งเจียยังจับตัวมันมิได้ จะกลับมาคิดอุบายทำแก่เราเป็นแน่ พิศาจที่สามพูดว่าข้างตำหนักในนั้นที่หอเล็ก อยู่ในตำหนักมีตู้เหล็กตู้หนึ่งตามข้าพเจ้าคิดเอาพระดังซ่มจิ้งเข้าไปซ่อนไว้ ในตู้ลั่นญูแจประตูหอให้แน่น แล้ว

ให้ปีศาจน้อยไปเที่ยวพูดเล่าลือว่าปีศาจกินเนื้อพระถึงซ่มจิ้งเสียแล้วเหิงเจียคงจะเที่ยวคอยฟังข่าว แม้ว่าได้ยินเล่าลือดังนี้มันก็คงจะต้องกลับไป เราหรือไว้สักห้าเวลาเห็นมันไม่มารบกวนแล้วจึงเอามาคอย ๆ กินตามสบายใจดังนี้จะมิติหรือ ฝ่ายปีศาจที่หนึ่งที่สองได้ฟังปีศาจที่สามว่าดังนั้น ก็มีความยินดีเห็นชอบด้วย จึงพูดว่าน่องคิดดังนั้นเห็นถูกต้องแล้ว จึงจับพระถึงซ่มจิ้งเข้าไปใส่ตู้เอากุญแจลั่นประตูต่าหนักให้แน่นหนา จึงให้พวกบริวารเที่ยวพูดเล่าลือไปทุกแห่งว่า พระถึงซ่มจิ้งนั้นปีศาจกินเนื้อเสียแล้ว

ฝ่ายเหิงเจียหนีไปในเวลากลางคืน ก็ตรงไปยังถ้ำไซท้อต้องเข้าไปเอากะบองตีฆาตกรเข้าไปฆ่าพวกปีศาจเสียสิ้น ไม่เหลือสักคนเดียว แล้วก็หันเหาะกลับไปพอแสงตะวันขึ้นก็พอลูกกำแพงเมืองเหิงเจียคนเดียวก็ไม่อาจทำรบ ลดลงยังพื้นไหวกายแปลงเป็นปีศาจน้อยเดินเข้าไปในประตูเมือง เที่ยวสืบถามข่าวอาจารย์ทั่วทั้งเมืองพูดกันว่า พระถึงซ่มจิ้งนั้นปีศาจได้เอ็งกินเสียทั้งเป็นแล้วแต่เมื่อคืนนี้ เหิงเจียได้ฟังดังนั้นก็มีความสบายใจ จึงเดินเข้าไปยังปราสาทกิหมลวนเตี้ย เห็นหมู่ปีศาจหลายคนแต่งตัวสวมเสื้อคลุมหมวกนุ่งแพรสี มือถือไม้พลองที่เอาเหน็บป้ายงาเดินไปเดินมาไม่หยุด เหิงเจียแลเห็นนึกว่าปีศาจพวกนี้ที่จะเป็นขุนนางฝ่ายในเหิงเจียก็แปลงเป็นขุนนางอย่างนั้นเดินเข้าไปสืบทาย เวลากำลังเดินมาก็เห็นปิยก่ายถูกมัดผูกอยู่ที่เสาใต้ระเบียง เหิงเจียแอบเข้าไปร้องเรียกว่าหงอเหงง ปิยก่ายก็จำเสียงได้ จึงพูดว่าพี่มาแล้วช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด เหิงเจียว่าพี่จะช่วยน้องไม่เป็นไรแต่น้องได้รู้ว่อาจารย์อยู่ที่ไหน ปิยก่ายบอกว่าอาจารย์ตายเสียแล้ว ปีศาจได้เอ็งมันกินเสียแต่เมื่อคืนนี้ทั้งเป็นแล้ว เหิงเจียได้ฟังดังนั้นก็เสียใจน้ำตาตกลงพราก ๆ ปิยก่ายว่าอย่าเพื่อเชือก่อน การอันนี้เป็นแต่เพียงข้าพเจ้าได้ยินมันพูดกันจะเท็จจริงก็ยังไม่แนได้ พี่จงไปเที่ยวสืบดูก่อนก็คงจะรู้แน่ เหิงเจียเช็ดน้ำตาแล้วเดินเข้าไปข้างประตูสืบทาย ก็เห็นซัวเจ๋งถูกมัดอยู่กับเสา เหิงเจียเดินเข้าไปใกล้เอามือลูบหลังซัวเจ๋ง แล้วเรียกหงอเหงงคำหนึ่งซัวเจ๋งก็รู้ว่าเหิงเจีย จึงพูดว่าพี่เปลี่ยนแปลงมาแล้วจงช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด เหิงเจียพูดว่าน้องอย่าวิตกพี่จะช่วยเจ้าจงได้ แต่น้องรู้ว่อาจารย์อยู่ที่ไหน ซัวเจ๋งเช็ดน้ำตาพูดว่า ปีศาจมันกินเนื้ออาจารย์เสียแล้วแต่เมื่อคืนนี้ เหิงเจียได้ฟังปิยก่ายซัวเจ๋งพูดอย่างเดียวกันก็ดูดังว่าเขาคมมืดแทงเข้าที่หัวใจ น้ำตาก็ไหลลงอาบหน้า จึงรีบเหาะขึ้นบนอากาศยังหาช่วยปิยก่ายและซัวเจ๋งไม่เหาะไปนอกกำแพงเมืองข้างทิศตะวันออก ก็ลงยังยอดเขาใหญ่ร้องไห้โฮ ๆ คร่ำครวญถึงพระอาจารย์ พระอาจารย์ได้ช่วยข้าพเจ้ารอดจากกรรมมาทุกขี้ได้ร่วมจิตคิดร่วมใจกับอาจารย์จะไปไซ่ทั้นมัสการพระพุทธเจ้า ไม่รู้เลยว่มาถึงที่นี้อ้ายมารร้ายมันมาฆ่าเสียได้ มาตายเสียดังนี้จะไปไซ่ที้ก็ไม่มีนิสัย ไม่รู้ว่

จะทำประการใดแล้ว เหนิงเจี๋ยคร่ำครวญอยู่อย่างนั้น แล้วตริกตรองโดยลำพังในใจตนว่า ซึ่งการทั้งนี้ความผิดก็เพราะพระยูไลเจ้า ท่านนั่งอยู่ที่เมืองประเทศไชที่นั่นไม่มีการอะไรแล้ว หากจะให้พระไตรปิฎกเป็นกุศลแพร่หลายทั่วไปนั้น ควรจะส่งมายังประเทศจีนเมืองไต้ก๋ง ทำไมกุศลจะไม่แพร่หลายไปหรือ แต่ยังไม่มาได้แกลังให้พวกเราไปอาราธนาให้ได้ความลำบากต้องข้ามห้วยข้ามเขาตงนี้ บัดนี้มาถึงนี่ก็มาทั้งชีวิตเสียตงนี้ อย่างกระนั้นเลยเราจะต้องไปหาพระยูไลเจ้า กราบทูลถามให้ท่านรู้ซึ่งเหตุการณ์นั้น หากยอมให้พระไตรปิฎกแก่เรานำไปเมืองไต้ก๋งปกแผ่นุญนั้นให้ทั่วไป เพื่อให้บุคคลมีศรัทธายิ่งขึ้นส่วนพวกเราขอให้สำเร็จซึ่งความปรารถนา แม้พระองค์ไม่โปรดให้แก่เรา ก็จะต้องให้พระองค์ถอนมงคลบนศีระเราออกเสีย เราจะได้กลับไปยังถ้ำเดิมของเรา คิดแล้วก็เหาะไปเมืองไชที่ ชั่วโมงเดียวก็แลเห็นเขาเล่งซัว บัดเดี๋ยวก็มาถึงจึงลดลงยังพื้นดินเข้าไปข้างชายเขา เงยหน้าขึ้นก็ปะเจ้ากิมกั้งทั้งสี่ขวานหน้าไว้ ถามว่าจะไปข้างไหน เหนิงเจี๋ยยอตัวคำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้ามีกิจธุระจะขอเข้าไปเฝ้าพระยูไล เจ้ากิมกั้งตวาดว่าอย่าลึงขวางหยาบคาย เมื่อครั้งก่อนถูกจับมืออ่องเราพากันไปช่วย วันนี้มาพบหน้าก็ไม่เคารพนบนอบมีธุระก็ต้องกราบทูลก่อนมีรับสั่งให้เข้าไปจึงเข้าไปเฝ้า ที่นี้ไม่เหมือนประตูนำที่หมิงบนสวรรค์ ให้ตัวเข้าออกเดินตามสบายได้ เหนิงเจี๋ยเป็นเวลากำลังเศร้านมองทุกข์โหม่นส ก็มาปะซึ่งความขัดข้องเข้าตงนั้น มีความแค้นร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังดุจฟ้าผ่า ไม่หยุดเสียงจนได้ยินถึงพระพุทธเจ้า โปรดให้พระอรหันต์ออกมานำเหนิงเจี๋ยเข้าไปเฝ้าเหนิงเจี๋ยเดินตามพระอรหันต์เข้าไป แลเห็นพระพุทธองค์ก็ลดลงถวายนมัสการกราบลงยังพื้นแล้วก็ร้องให้สะอึกสะอื้น

สมเด็จพระเชกเกียมอนิสูตโจี จึงตรัสถามว่าหนอคงมีกิจธุระอะไรหรือ เหนิงเจี๋ยจึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าก็ได้อาศัยปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ ตั้งแต่เข้าทางสัมมาทิฐิมา รักษาอาจารย์ถึงซัมจั้งมาตามทางได้รับความยากความลำบากทนทุกขเวทนา ไม่มีที่สุดอันจะพรรณนาได้ บัดนี้มาถึงเขาไซท้อชวเมืองไซท้อก๊ก มีปิศาจยักษ์ริรายจับเอาพระอาจารย์ไปกินเสียทั้งเป็นแล้ว แต่กระดุกก็มีเห็น ปิศาจยชั่วเจียงยังต้องมัดตรมานอยู่ที่นั่น ไม่ข้ามนักก็จะสิ้นชีวิต เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้มากกราบทูล เพื่อพระองค์ทรงทราบ ขอพระองค์ได้ทรงโปรดถอนมงคลบนศีระข้าพเจ้าออกเสียเถิด ข้าพเจ้าขอถวายคืนและขอทูลลากลับไปอยู่ยังถ้ำเดิมของข้าพเจ้า เพราะไม่สำเร็จซึ่งความมุ่งหมายแล้ว เหนิงเจี๋ยทูลพลางร้องไห้พลาง สมเด็จพระพุทธเจ้าเห็นตงนั้นก็แย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า เหนิงเจี๋ยได้ความเศร้าโศกเพราะปิศาจมันมีฤทธิ์อาณานาภาพมาก สู้มันไม่ได้หรือจึงมีความโหม่นสน้อยใจถึงเพียงนี้ เหนิงเจี๋ยได้ฟังตงนั้นก็เอามือทูปศีระและอกของตน ร้องไห้แล้วทูลว่า ตั้งแต่เกิดมายังไม่

เคยจะยอมแพ้ผู้ใดวันนี้มาถูกมือปีศาจร้ายก็เป็นที่เสียใจมาก พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนว่า เหน้เจียจงระงับดับความโทมนัสเสียเถิด ปีศาจนั้นตถาคตรู้จักจำได้ เหน้เจียได้ฟังพระตรัสดังนั้นจึงทูลถามว่า ข้าพเจ้าได้ยินเขาเล่าลือกันว่า ปีศาจนั้นเกี่ยวข้องกับพระญาติวงศ์ของพระองค์หรือ พระยูไลตรัสว่าเจ้าพูดเลอะเทอะ ปีศาจมารร้ายจะมาเป็นญาติวงศ์อะไรแก่ตถาคตเล่า เหน้เจียทูลถามว่ามีไช้ญาติวงศ์ของพระองค์แล้ว เหตุใดพระองค์จึงตรัสว่าจำได้แล้ว พระพุทธเจ้าตรัสว่า ตถาคตเล็งญาณด้วยทิพจักขุจึงเห็นได้ ปีศาจที่หนึ่งที่สองที่สามนั้นมีเจ้าของ ตรัสแล้วก็ชี้พระหัตถ์ตรงพระกัศปกับพระอาณนทีให้ไปยังเขางอมิซัว กับที่เขาเง่าท้ายชิวเฉียน พระโพธิสัตว์บุ๋นซู่พระเพ้าเอี้ยนทั้งสองนั้นให้มานี้ พระกัศปพระอาณนทีรับสั่งแล้วก็ออกจากอารามใหญ่แยกกันไป พระพุทธองค์จึงตรัสว่าพระโพธิสัตว์บุ๋นซู่พระเพ้าเอี้ยนนั้นเป็นเจ้าของ แต่ปีศาจที่สามมีความเกี่ยวข้องกับแก่ตถาคตอยู่บ้าง เหน้เจียทูลถามว่ามีความขัดข้องอย่างไรขอได้โปรดให้ข้าพเจ้าทราบด้วย

สมเด็จพระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า เมื่อครั้งคราวเดิมเมื่อจะมีฟ้าดิน และมีกำเนิดเกิดสัตว์ทั้งหลาย และมีพวกบินพวกเหาะสองสัตว์ สัตว์เหาะก็คือราชสีห์เป็นใหญ่ สัตว์บินก็คือหงส์เป็นพระยาสัตว์ในพวกมีปีก พระยาหงส์รวมรักกันจึงได้เกิดเป็นนกยูงและอินทรีสองอย่างร้ายกาจกินมนุษย์ ประมาณคนยืนเต็มในระยະที่สี่สิบห้าโยชน์ จกทีเดียวกลืนเข้าไปในท้องหมดไม่เหลือ เมื่อเวลาตถาคตได้สำเร็จแก่พระโพธิญาณ นกอินทรีได้กลืนตถาคตเข้าไปในท้อง แต่ตถาคตทะลุขึ้นทางหลัง จับชีกกลับไปยังเขาเล่งชิวจะใคร่ลงโทษ พระพุทธเจ้าทั้งหลายขอร้องว่าฆ่าพระยานกยูงก็ดูฆ่าพระพุทธมารดา เพราะฉะนั้นจึงให้อยู่ที่เขาเล่งชิวนี้ จึงให้นามว่าสุดไปจึงเขี้ยวได้เม่งอ่องไฟชิวอันพระยาอินทรีนั้น คือแม่เดียวกับพระยาหงส์ เพราะฉะนั้นตถาคตจึงมีความเกี่ยวข้องกับอยู่บ้าง

เหน้เจียหัวเราะแล้วทูลว่า พระองค์ตรัสดังนั้นหากคิดดูพระองค์ก็เป็นหลานของสัตว์ปีศาจที่สามนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า ปีศาจยักษ์นั้นต้องตถาคตไปเองจึงจะจับได้ เหน้เจียได้ฟังดังนั้นก็ทราบลงกับพื้นนิมนต์พระองค์เสด็จ พระพุทธเจ้าก็เสด็จลงจากแท่น พร้อมด้วยพระอรหันต์ และสาวกทั้งหลายออกจากพระอารามก็แลเห็นพระอาณนที กับพระกัศปพาพระโพธิสัตว์บุ๋นซู่ พระเพ้าเอี้ยนทั้งสองมาถึงนมัสการพระพุทธเจ้าจึงตรัสถามว่า สัตว์ของโพธิสัตว์นั้นหนีลงไปเมื่อเวลาใด พระบุ๋นซู่กราบทูลว่าลงไปได้เจ็ดวันแล้ว พระพุทธเจ้าตรัสว่า ในเขาเจ็ดวันในมนุษย์โลกก็หลายปีแล้ว ไม่รู้ว่าจะฆ่ามนุษย์เสียสักเท่าใดแล้ว จงรีบตามตถาคตไปรับมาเสียเถิด พระโพธิสัตว์ทั้งสองก็ตามพระองค์มาในทางอากาศ บัดเดี๋ยวก็ถึงกำแพงเมือง เหน้เจียเอามือชี้ว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบที่มีอากาศดำฟุ้งขึ้นนั้น

คือเมืองไซท้อก๊ก พระพุทธเจ้าจึงให้หั่งเจี๋ยไปก่อนทำให้ปีศาจออกมารบ แต่อย่าเอาชนะให้ทำแพ้นี่มา ตถาคตจะจับเอง

หั่งเจี๋ยได้ฟังพระตรัสสั่งดังนั้น ก็รีบเหาะเข้าไปยังปราสาทกิมหลวนเตี้ยร้องว่าข้าอ้ายเดียร์จขานมิ่งจงรีบออกมารบกันกับกู พวกปีศาจเฝ้าประตูได้ยินก็เข้าไปบอกปีศาจใต้ถ้อง ปีศาจทั้งสามก็จับอาวุธรีบออกมา และเห็นหั่งเจี๋ยก็มิได้ถามว่ากระไร ตรงเข้าฟันแทงหั่งเจี๋ย หั่งเจี๋ยก็แหว่งกระบองเข้าต่อสู้ได้เจ็ดแปดเพลง หั่งเจี๋ยก็แกล้งทำอ่อยหนีไปอยู่บนอากาศ เข้าไปแอบบังเงาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทั้งหลายกับพระอรหันต์โอบล้อม ปีศาจทั้งสามอยู่ท่ามกลาง ปีศาจที่หนึ่งแลเห็นก็ตกใจร้องบอกน้องทั้งสองว่าเห็นจะเสียทีแล้ว ปีศาจที่สามพูดว่าพี่อย่าวิตกเราพร้อมกันเข้าเอาอาวุธแทงพระยุไลเสียแล้วไปชิงเอาวัตถุลุ่มยิมี่ก็จะตกอยู่ในมือเรา ปีศาจที่หนึ่งมิได้ว่ดชั่วประการใดพากันเอาอาวุธเข้าแทงถูกพระโพธิสัตว์นุฐั พระโพธิสัตว์นุฐัร้ายพระคาถาตวาดร้องเรียกว่าอ้ายเดียร์จขานยังไม่กลับใจจะคอยเมื่อไรอีกเล่า ปีศาจที่หนึ่งทั้งสองก็ตกประหม่าครันคร้ามไม่อาจทำวุ่นวาย โยนทิ้งเครื่องมือหมุนกลับทีหนึ่งก็กลายเป็นรูปเดิม คือเป็นราชสีห์เขียวตัวหนึ่ง ช้างเผือกตัวหนึ่ง พระนุฐัพระเพ้าเฮี้ยนก็เอาดอกบัวติดบนหลังปีศาจก็ขึ้นนั่งองค์ละตัว ปีศาจทั้งสองก็ระงับจิตสงบลง

ฝ่ายปีศาจที่สามยังไม่ยอมทิ้งอาวุธ ขยายปีกบินขึ้นสูงจะโฉบเฉี่ยวหั่งเจี๋ย หั่งเจี๋ยแอบอยู่ในเงาของพระพุทธเจ้า ปีศาจไม่อาจเข้ามาใกล้พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าสารวมจิตบันดาลที่พระเมาสีเป็นก้อนเนื้อสดก้อนหนึ่งปีศาจเห็นทีก็โฉบเฉี่ยวตะครุบก้อนเนื้อ พระพุทธเจ้าเอาพระหัตถ์จับเอ็นที่หัวปีกกระชากออกจนบินมิได้ ก็ร่อนลอยอยู่กลางอากาศจะไปไกลก็มิได้ก็กลายเป็นรูปเดิมคือนกอินทรี จึงอ้าปากพูดว่าพระยุไลทำไมจึงใช้โอกินหารมาคุมขังข้าพเจ้าไว้ดังนี้เล่า พระยุไลตรัสว่าเจ้าอยู่ที่นี้จะกระทำกรรมเวรมากขึ้น จงรีบตามพระตถาคตไปจะได้ผลประโยชน์ ปีศาจพูดว่าพระยุไลปฏิบัติรักษาดีเป็นเครื่องกระยาบวช ข้าพเจ้าอยู่ในที่ต่ำปล้นกินเนื้อตึกไม่รู้เท่าใด พระยุไลจะพาไปให้ข้าพเจ้าอดตายจะมีเป็นเวรกรรมหรือ พระยุไลตรัสว่าทั้งสี่ทวีปยอมนับถือตถาคตทั้งสิ้น แม้ว่าจะประพฤติความดีโดยชอบธรรมแล้ว ตถาคตจะให้คนทั้งหลายนั้นเอามากินก่อนให้พอปาก

ฝ่ายปีศาจอินทรีจะใคร่ให้พันโทษไป ก็ไม่รู้แห่งที่จะทำประการใด ก็ต้องน้อมนมัสการตามพระยุไลย หั่งเจี๋ยออกมาถามนัการพูดว่าบัดนี้พระองค์ก็กำจัดปราบปีศาจร้ายได้สิ้นแล้ว ยังแต่อาจารย์นั้นหายไป ฝ่ายปีศาจเมื่อได้เห็นหั่งเจี๋ยก็ก่ดพันพูดว่า อ้าลึงมิ่งไปเที่ยวหาคนร้ายมาชมเหงเราเนี้ เราได้กินอาจารย์ของเฮ็งเมื่อไรบัดนี้ยังอยู่ที่ตำแหน่งในหอเล็กลั่นกฤษณาแว้ในตู้เหล็กไม่เชื่อเฮ็งจงไปดู หั่งเจี๋ย

ได้ฟังดังนั้นก็รีบกราบลาพระยูไล พระยูไลก็กลับไปยังเดิม

ฝ่ายแห่งเจียลลงยงฟื้นแล้วเดินเข้าไปในประตูเมือง เห็นพวกบริวารปีศาจดุจที่ไม่มีศิวระเดินไปไหนก็ไม่ได้ เพราะพระยูไลจับเอานายไปแล้วต่างก็หาที่หลบหลีกเอาตัวรอด แห่งเจียก็เข้าไปแก้เปียก่ายชั่วเจ้งออก เที้ยวรวบรวมเก็บของและนำมาได้แล้ว แห่งเจียบอกว่าอาจารย์ยังไม่ตายปีศาจยังมีได้กิน เจ้าทั้งสองจงตามพี่เข้าไปแก้อาจารย์ออก พุดแล้วก็พากันไปที่หอฉัน ตีกฏญแจออกเห็นมีตุ้เหล็กตั้งอยู่ได้ยินเสียงพระอาจารย์ร้องให้อยู่ข้างใน ชั่วเจ้งเอากะบองกระทั่งตุ้เปิดออก ร้องเรียกว่าอาจารย์ พระดั่งซิมจั้งเห็นก็ร้องไห้ใหญ่แห่งเจียจึงเล่าให้อาจารย์ฟังทุกประการ พระดั่งซิมจั้งก็ชอบคุณไม่รู้สิ้น อาจารย์กับศิษย์ก็พิกหาอาหารกินอิมแล้วก็พากันออกจากเมืองหมายปราจีนทิศเข้าทางใหญ่เดินไปตามระยะทาง

ฝ่ายพระดั่งซิมจั้งกับศิษย์ทั้งสามคนออกจากเมืองแล้ว เดินไปได้สองเดือนกว่าเวลานั้นเข้าฤดูหนาวและไปข้างหน้าก็เห็นป้อมและกำแพงเมือง พระดั่งซิมจั้งถามว่าที่ตรงนั้นคือเมืองอะไร แห่งเจียว่าเดินไปให้ถึงจึงจะรู้แน่ ก็พากันเดินมาประเดี๋ยวจึงถึงประตูเมือง พระดั่งซิมจั้งจึงลงจากม้าพากันเข้าไปในเมือง แลไปข้างกำแพงเห็นนายทหารแก่คนหนึ่ง นอนหลับอยู่แห่งเจียเดินเข้าไปใกล้จับตัวสั้นร้องเรียกว่าท่านทหาร นายทหารตกใจตื่นแลเห็นแห่งเจีย ก็ตาลีตาลานลุกขึ้นคุกเข่าเรียกว่าท่านผู้ใหญ่ แห่งเจียถามว่าทำไมจึงเรียกว่าท่านผู้ใหญ่เล่า ทหารแก่คนนั้นพุดว่าท่านเป็นรามสูรทำไมจะไม่เรียกท่านว่าเป็นผู้ใหญ่เล่า แห่งเจียว่าอย่าพุดเลอะเทอะไป เราคนอยู่เมืองได้ดังจะไปไซ้ที่อาราธนาธรรม ข้ามมาถึงที่นี่ไม่รู้จักชื่อเมืองจะใคร่ถามดูสักคำหนึ่งเท่านั้น นายทหารได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงยื่นขึ้นบอกว่า เมืองนี้นามเรียกว่า ปี่เปี้ยก๊ก เดียวนี้เปลี่ยนนามเรียกว่า เชี่ยวจ้อก๊ก แห่งเจียถามว่าในเมืองนี้มีเจ้าหรือเปล่าเล่านายทหารบอกว่ามี แห่งเจียก็หันหน้าไปบอกแก่พระอาจารย์ พระดั่งซิมจั้งได้ฟังดังนั้นก็มีความสงสัย จึงพุดว่าทำไมเรียกว่าปี่เปี้ยก๊กและเรียกว่า เชี่ยวจ้อก๊กดังนั้นเล่า เปียก่ายพุดว่าคิดดูเห็นเจ้าเมืองปี่เปี้ยก๊กจะสิ้นพระชนม์ ตั้งขึ้นใหม่จึงได้เปลี่ยนนามนามเรียกว่า เชี่ยวจ้อก๊กพระดั่งซิมจั้งว่าเห็นจะไม่เป็นเช่นนั้น พวกเราเข้าไปในเมืองคงจะได้รู้เหตุแน่ พุดแล้วก็พากันเดินไปถึงถนนใหญ่ ประตูเมืองชั้นสามพิเคราะห์ดูสองข้างถนนมีตึกขายของล้วนแต่แพรสีต่างๆ และขายเครื่องนุ่งห่มของใช้ต่าง ๆ สารพัด จะมีผู้คนแต่งตัวสะอาดงามหมดจดเรียบร้อยมีตึกสูงสะอาดผู้คนไปมาซื้อขายแออัด

ฝ่ายอาจารย์กับศิษย์ทั้งสาม เดินพลางดูพลางมาตามทางครู่หนึ่งก็มาถึงอีกถนนหนึ่งแลเห็นทุก ๆ บ้าน ขนกรงห่านมาตั้งคาไว้หน้าบ้านแล้วเอาผ้าสีคลุมไว้ พระดั่งซิมจั้งถามว่า ที่ตำบลนี้เหตุใดจึงเอากรงห่านตั้งไว้หน้าบ้านทุก ๆ บ้าน

ดังนั้นเปียกกายได้ย็นก็แลดูทั้งสองข้างทางก็เห็นมีจริง ดังนั้นเปียกกายก็หัวเราะแล้วพูดว่า ชะรอยวันนี้เป็นวันดีจึงแต่งบ้านทำการวิวาหะดอกกระมัง แห่งเจี๋ยพูดว่า เลอะเทอะไปได้ ถ้าจะแต่งขันหมากจริงก็จะทำแต่บ้านเดียว เหตุใดจะทำตลอดไปดังนี้เล่า ในนั้นคงจะมีเหตุเป็นแน่ เราควรจะไปดูให้รู้แน่สักหน่อย ว่าแล้วแห่งเจี๋ยก็รำยพระคาถาแปลงกายเป็นแมลงผึ้งบินไปที่ตรงนั้น มุดเข้าไปพิเคราะห์ดูเห็นเด็กนั่งอยู่ในกรงนั้น เลยดูไปอีกบ้านหนึ่งก็เห็นมีเด็กนั่งอยู่ในกรงเหมือนกัน เลยไปดูอีกแปดเก้าบ้านก็มีเหมือนกันทุก ๆ บ้านแต่เป็นผู้ชายทั้งนั้นเด็กบางคนอยู่ในกรงร้องไห้ก็มี แห่งเจี๋ยเห็นแล้วก็กลับออกมากลายเป็นรูปเดิมบอกแก่พระอาจารย์ว่า ที่ในกรงนั้นมีเด็กผู้ชายนั่งอยู่ในกรงทุก ๆ กรงใหญ่เสมอเจ็ดขวบที่เล็กก็คะเนสักห้าขวบไม่ทราบสาเหตุอะไรดังนั้น พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้น ก็ยังมีความสงสัยเดินเลยเลี้ยวไปอีกถนนหนึ่ง ก็แลเห็นมีหอเป็นที่สำหรับรับแขกเมืองต่างประเทศ พระถังซัมจั๋งพูดแก่ศิษย์ว่า เราพากันเข้าไปที่หอ นั้นเกิดจะได้ติดตามให้รู้เรื่อง ทั้งเป็นเวลาค่าเราจะได้อาศัยพักนอนสักคืนหนึ่ง จึงพร้อมกันเข้าไป

ฝ่ายคนเฝ้าประตูก็เข้าไปบอกแก่ขุนนางรับแขก ๆ ก็ออกมาเชิญให้เข้าไปนั่งที่สมควร แล้วจึงถามว่าท่านทั้งสี่คนอยู่เมืองไหนจะไปข้างไหนจึงได้มาถึงที่นี่ พระถังซัมจั๋งบอกว่า อาตมภาพเป็นชาวเมืองใต้ถึง คือมีรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จะไปไซที่อาราธนาพระไตรปิฎก ฟังมาถึงเมืองอันประเสริฐนี้จะขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง และจะขอพักในที่นี้สักคืนหนึ่งด้วย ขุนนางพนักงานได้ฟังดังนั้นจึงให้คนใช้จัดหาน้ำร้อนน้ำชามาถวาย และจัดห้องให้อาจารย์กับศิษย์พัก พระถังซัมจั๋งถามว่าวันนี้จะควรเข้าไปเฝ้าได้หรือไม่ ขุนนางรับแขกเมืองบอกว่าเวลานี้เย็นแล้ว รอเวลาเช้าจึงค่อยเข้าไปเฝ้าพักเสียให้สบายสักคืนหนึ่งก่อน พระถังซัมจั๋งว่าขอบใจเป็นที่สุดจึงถามต่อไปว่า อาตมภาพยังมีความสงสัยไม่แน่แก่ใจอยู่อย่างหนึ่งของท่านได้โปรดชี้แจงให้ทราบ คือที่เมืองนี้เหตุใดชาวบ้านเหล่านั้นเลี้ยงเด็กทารกให้อยู่ในกรงนั้น จะต้องประสงค์อะไรกัน ขุนนางนั้นตอบว่าไม่มีตะวันสองดวงก็อย่างเดียวกัน เลี้ยงเด็กทารกด้วยกำลังของบิดาโลหิตของมารดา มีกรรมสิบเดือนถึงกำหนดก็คลอดออกมาแล้วให้นมกิน สามปีเป็นกำหนดรูปกายนั้นก็ค่อยเติบโตใหญ่ขึ้นจะไม่รู้การที่เดียวหรือ พระถังซัมจั๋งว่าท่านพูดนั้นกับเมืองข้าพเจ้าก็ไม่ผิดกัน เพราะอาตมภาพเดินมาตามถนนสองข้างทางชาวบ้านทุก ๆ บ้านเอากรงห่านไปใส่เด็กไว้ที่บ้านทุก ๆ บ้านดังนี้ เพราะฉะนั้นอาตมภาพมิได้แจ้งซึ่งเหตุผลจึงขอถามว่าความจริงนั้นเป็นประการใด ขุนนางนั้นก็กระซิบพูดเบา ๆ ว่า ท่านเป็นพระเป็นสงฆ์จะไปรู้อะไรถึงเขาทำไมซึ่งเขาเกิด นิมนต์พักให้สบายพรุ่งนี้จะได้ไป พระถังซัมจั๋งยึดขุนนางนั้นไว้จึงอ้อนวอนถามว่า เหตุการณ์เป็นประการใดได้โปรด

บอกให้อาตมาภาพทราบสักหน่อยเถิด ขุนนางนั้นยกมือขึ้นห้ามแล้วสั่นหน้าพูดว่าท่านจงระงับปากไว้อย่าพูดไป พระถึงซิ้มจิ้งก็ไม่ปล่อยขุนนางคนนั้นอ่อนวอนจะให้บอกความจริงให้จงได้ ขุนนางผู้นั้นก็ไม่รู้แห่งที่จะขัดได้จึงเดินเข้าไปข้างฝากระซิบบอกว่า ที่ท่านถามว่าเด็กอยู่ในกรงท่านนั้น คือพระเจ้าแผ่นดินพระองค์นี้มิได้ตั้งอยู่ในทศพิธาธรรม พระอาจารย์จะถามเอาไปทำไม พระถึงซิ้มจิ้งถามว่าทำไมมิได้ตั้งอยู่ในทศพิธาธรรม โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบสักหน่อย อาตมาภาพจึงจะได้วางใจได้ ขุนนางพวกนั้นจึงบอกว่า เมืองเดิมนามเรียกปีเปียก๊กมาบัดนี้มีเหตุขึ้นราษฎรจึงเรียกว่า เชี่ยวจ้อก๊ก คือเมื่อสามปีก่อนมีตาเดมาผู้หนึ่งแต่งตัวเป็นเสกฤาษี พาผู้หญิงสาวมาคนหนึ่งรูปร่างสะสวยดูจนางฟ้า หาผู้หญิงใดในเมืองนี้เสมอมิได้อายุประมาณสิบหกปี พาเข้าไปถวายพระเจ้าแผ่นดินมีพระทัยโปรดปรานจึงให้นามว่า ม้วยเหาคือพระสนมเอก พระเจ้าแผ่นดินทรงรักใคร่ลุ่มหลงในการสังวาส จึงบังเกิดโรคอ่อนเปลี้ยชুবผอมเสวยพระกระยาหารทอดอยน้อยลงไปทุกที จะไม่ทรงพระชนม์ชีพอยู่ได้พวกขุนนางฝ่ายแพทย์หลวงตรวจดูก็เห็นว่าไม่มียาที่จะแก้พระโรคของพระเจ้าแผ่นดินได้ ส่วนตาเดมาที่นำนารีมาถวายนั้น ได้รับที่ตั่งตำแหน่งพ้อตา เธอมีวิชาเศษอยู่ตามเกาะกลางทะเล เทียวไปเก็บเครื่องยามาพร้อมแล้ว ยังขาดแต่ตับทารก จะต้องเอาตับทารกพันร้อยสิบเอ็ดตับ ต้มทำน้ำกระสายกินแล้วอายุจะยืนถึงพันปีไม่แก่ ที่ทารกเลี้ยงไว้ในกรงท่านนั้น เพราะไปเลือกคัดเอามาซึ่งเลี้ยงไว้ที่หน้าบ้านทุก ๆ บ้าน พ้อแม่ของเด็กกลัวอำนาจพระเจ้าแผ่นดินจึงไม่อาจร้องให้ ก็พากันเล่าลือว่าเมืองchieuwjockก๊กตั้งนี้จะไม่เรียกว่าไม่ตั้งอยู่ในทศพิธาธรรมหรือ พຸ່งนี้เข้าท่านเข้าไปเปลี่ยนหนังสืออย่าพูดถึงเรื่องนี้ขึ้นเป็นอันขาด พูดดังนั้นแล้วก็เดินหนีไป พระถึงซิ้มจิ้งได้ฟังดังนั้นแล้วก็ให้เสียวในใจมือและเท้าก็ให้อ่อนไปทั้งสิ้น คิดแล้วก็ลั่นน้ำตาไว้มิได้ไหลซึมซาบอาบหน้าร้องว่าเจ้ามิด ๆ ไม่มียุติธรรม เสพสังวาสจนโรคบังเกิดและให้ร่ำทาหากถึงแก่ชีวิตมากมายดังนี้เล่า ปิยกายเดินเข้ามาใกล้ถามว่า พระอาจารย์มีเหตุอะไรไปเอาโลงใส่ผีของผู้อื่นมาร้องให้รำไป ธุระอะไรของเราบ้านเมืองของเขา ๆ จะทำกันประการใดมิใช่การของเราเลย จงถอดเสื้อนอนเสียให้สบาย อย่าไปเอาแบบคนโบราณเที่ยวทุกข์เที่ยวร้อนมิใช่เหตุผลของเรา พระถึงซิ้มจิ้งเข็ดน้ำตาแล้วพูดว่าอาตมาภาพอุปสมบทบวชเป็นภิกษุสงฆ์ ที่หนึ่งความผอนผันเป็นต้น ทำไมเจ้าแผ่นดินนี้ จึงได้มิดมัวดังนี้ยังไม่เคยได้ยินว่ากษัตริย์คนอายุยืนนานเลย การอันนี้เป็นอยุติธรรมแท้ จะมีให้เราเจ็บร้อนอย่างไรได้ ชั่วเจ้งว่าอาจารย์อย่างทุกซื่อหนีไปนีกเลย พຸ່งนี้เข้าไปเปลี่ยนหนังสือเดินทางแล้ว ดูพระเจ้าแผ่นดินนั้นจะเป็นประการใดและดูตาเดมานั้นจะมีกิริยาอย่างไร บางที่จะ

เป็นปีศาจยักษ์มันจะอยากกินตับมนุษย์ จึงได้คิดการดังนี้ก็ยังรู้ไม่ได้ เหนงเจียวว่า
 ชิวเจ็งคิดดั่งนั้นถูกต้อง ฟร่งนี้ที่จะตามพระอาจารย์เข้าไปเผ่าพิเคราะห์ดูพอดตา
 พระเจ้าแผ่นดินจะมีกิริยาอย่างไร หากเป็นมนุษย์แล้วก็จะถือไสยศาสตร์ไม่รู้จัก
 สัมมาทิฐิ เอายานั้นเป็นอาภรณ์ ข้าพเจ้าจะชี้แจงชักนำให้เห็นทางชอบสัมมา
 ปฏิภา แม้ว่าเป็นปีศาจยักษ์ร้ายข้าพเจ้าจะจับตัวไว้ให้ พระเจ้าแผ่นดินเห็น
 ประจักษ์แก่จักษุ จะได้ตัดเหตุที่จะฆ่าทารกนั้น พระด้งซ่มจ้งได้ฟังเหนงเจียพูดดั่ง
 นั้นก็ย่อตัวหันหน้ามาหาเหนงเจียพูดว่า ชอบแล้ว แต่วิตกว่าพระเจ้าแผ่นดินยัง
 หลงใหลมีดมัวอยู่ จะถามเหตุนี้ไม่ได้ง่ายเธอจะไม่ไตร่ตรองให้เห็นจริงและเท็จ ก็
 จะมาลงโทษเอาพวกเรา จะทำประการใดจึงจะแก้ได้เหนงเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
 ข้าพเจ้ามีธรรมวิเศษสามารถจะแก้ได้คือจะยกย้ายเด็กในกรุงนั้นออกไปเสียนอกเมือง
 ฟร่งนี้ก็จะไม่มีเด็กจะเอาดับเด็กมิได้ เวลานั้นเราทูลแก่ไชพระเจ้าแผ่นดินคงจะคิด
 แก่ตาเฒ่าหาการอื่นทดแทน เรามีโอกาสจะได้ทูลขึ้นไปก็จะไม่มีความผิดถึงเราได้
 พระด้งซ่มจ้งได้ฟังดั่งนั้น ก็มีความยินดียิ่งนัก ถามว่าท่านจะทำอย่างไรจึงจะเอา
 เด็กนั้นไปได้ หากเด็กนั้นรอดได้เหนงเจียมีกุศลเป็นอันมากจงรีบคิดจัดแจงทำเกิด
 อย่ารอช้าไปจะเสียการ เหนงเจียสำรวจรวมภาคย์แล้วก็สั่งเปี้ยก่ายชิวเจ็งว่าจงอยู่นี้เฝ้า
 รักษาพระอาจารย์ที่จะออกฝีมือเจ้าจงคอยดู แม้ว่ามีลมเย็นโหมมา เด็กทารกใน
 กรุงนั้นจะออกจากกำแพงเมือง พระด้งซ่มจ้งเปี้ยก่ายชิวเจ็งทั้งสามนั่งบริกรรม
 ภาวนาช่วยเป็นกำลัง พุดสั่งแล้วเหนงเจียก็ออกจากประตูเหาะขึ้นกลางอากาศ ร่าย
 พระคาถาอักขระโอมเรียกพระภูมิเจ้าที่เจ้าทางพระเสื้อเมืองพระทรงเมือง เทพารักษ์
 ทั้งหลาย เจ้าเหล่านั้นก็มาในทันทีเดี่ยวนั้นค้ำบั้เหนงเจียแล้ว ถามว่าท่านได้เซีย
 มีกิจธุระร้อนอะไรหรือจึงได้เรียกพวกข้าพเจ้า เหนงเจียพูดว่าบัดนี้เดินมาถึงเมืองปี
 เปี้ยก็กรู้ว่าเจ้าแผ่นดินเมาได้หลงเป็นมิจฉาทิฐิ เชื่อฟังปีศาจยักษ์จะใคร่เอาดับเด็ก
 เป็นกระสายยาอายุวัฒนะประารณนาจะให้อายุยืนนาน อาจารย์ข้าพเจ้ามีจิตเมตตา
 ไม่อยากจะให้ฆ่าเด็ก คิดจะช่วยให้รอดพ้นจากความตาย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 จึงเชิญท่านทั้งหลายมาแสดงฤทธิ์ฤทธิ์อานุภาพ ยกเอากรงห่านที่ใส่เด็กออกไปเสีย
 นอกเมือง เอาไปซ่อนไว้ตามป่าและเขาสักวันหนึ่งสองวัน เอาผลไม้เลี้ยงอย่าให้
 ออดอยากหิวโหยเป็นอันขาดและอย่าให้เด็กนั้นตกเนื้อตกใจได้ รอข้าพเจ้าทำการ
 กำจัดมิจฉาทิฐิได้เรียบร้อยแล้ว และชักนำเจ้าแผ่นดินให้มีสติปราศจากความหลง
 แล้วเวลาข้าพเจ้าจะไป จึงเอากลับมาคืนให้ข้าพเจ้า

ฝ่ายเจ้าทั้งหลายได้ฟังเหนงเจียสั่งดั่งนั้น ต่างก็สำแดงฤทธิ์เดชลดเมฆลงบันดาล
 ให้เกิดลมหมอกกลุ่มทัวทั้งในกำแพงเมือง พอเวลาสามยามหมูเจ้าทั้งหลายก็ยก
 กรงเด็กนั้นไปทั้งสิ้น แยกย้ายกันไปเก็บซ่อนไว้ แล้วเหนงเจียก็ลดลงยังพื้นดินเข้า

ประตู่ยังได้ยินอาจารย์กับปิ๊ยก่ายซัวเจ๋งภาวนาอยู่ หั่งเจี้ยก็เดินเข้าไปเรียกว่า อาจารย์ข้าพเจ้ามาแล้ว ๆ บอกว่าเมื่อลมพัดนั้นข้าพเจ้าเก็บเด็กไปหมดแล้ว เมื่อเวลาเราจะไปจึงคอยเอาเด็กคืนกลับมาส่งยังเดิม พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงพากันไปพักผ่อน ครั้นรุ่งแจ้งพระถังซัมจั๋งตื่นจัดแจงเสร็จแล้ว ก็เรียกหั่งเจี้ยว่าเราพากันเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินแต่เช้าจะได้ขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง หั่งเจี้ยก็พร้อมด้วยพระอาจารย์เขาไปในพระราชวัง แล้วหั่งเจี้ยจึงพูดแก่พระอาจารย์ว่าไว้ข้าพเจ้าเข้าไปดูพ่อดาพระเจ้าแผ่นดินก่อนจะซื้อตรงหรือคดโกงประการใด พระถังซัมจั๋งพูดว่าวิตกกกลัวหั่งเจี้ยจะไม่อ่อนน้อมค้ำับพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินจะจับผิดเอา หั่งเจี้ยพูดว่าข้าพเจ้าไม่ไปดังนั้นก็แปลงตัวตามรักษาพระอาจารย์เข้าไป พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงเดินเข้าไปในพระราชวัง หั่งเจี้ยก็แปลงเป็นแมลงหวี่บินไปตามพระอาจารย์ ขุนนางพนักงานรับแขกเมือง ก็เดินมากระซิบสั่งว่าท่านอาจารย์เข้าไปเฝ้า แล้วอย่ายกเรื่องพวกนั้นพูดขึ้นเลยเป็นอันขาด พระถังซัมจั๋งพนักหน้ารับคำแล้วจึงเดินเข้าไป ครั้นถึงประตูพระราชวัง ก็เดินมาหาขุนนางชั้นที่ปราศรัยว่า อาตมภาพอยู่เมืองได้ดังมีรับสั่งพระเจ้าแผ่นดินให้ไปไซ้ที เพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกบัดนี้มาถึงเมืองจะขอเข้าเฝ้าเปลี่ยนหนังสือเดินทาง ขอท่านได้โปรดทูลให้ทรงทราบ ขุนนางชั้นที่ได้ฟังดังนั้นก็เข้าไปกราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงทราบดังนั้นก็มิพระทัยโลโสมนัสยินดี ตรัสว่าพระสงฆ์มาจากเมืองไกล คงจะมีวิชาความรู้เชี่ยวชาญ จึงรับสั่งให้ขันทีนำเข้าไปเฝ้า พระถังซัมจั๋งสำรวมกริยายืนอยู่ชั้นล่าง พระเจ้าแผ่นดินนิมนต์ให้ขึ้นข้างบน ทรงพระอนุญาตให้นั่งในที่อันสมควรแล้ว พระถังซัมจั๋งพิจารณาดูพระเจ้าแผ่นดิน เห็นพระรูปและพระฉวีสีดเศร้ามองโรยราชুবผอมกำลังอ่อนเปลี้ยไม่แข็งแรงพระสุรสำเนียงก็แผ่วเบาตรัสออกมาที่ไม่เป็นปกติ พระถังซัมจั๋งพิจารณาทั่วแล้ว จึงถวายหนังสือขึ้นไป พระเจ้าแผ่นดินรับหนังสือมาคลี่ออกทอดพระเนตร จึงหยิบตราประทับแล้วส่งคืนมาให้พระถังซัมจั๋ง พระถังซัมจั๋งรับมาเก็บไว้แล้ว พระเจ้าแผ่นดินจะใคร่ทรงทราบเหตุที่จะไปปรับพระธรรมนั้นมีขุนนางเข้ามาทูลว่า ท่านเสียงก๊กพ่อดาจะเข้ามาเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินทรงพระอุตสาหะหลังจากพระแท่น เกาะป่าขันทีคอยรับท่านเสียงก๊กพ่อดา พระถังซัมจั๋งประหม่ายืนแอบอยู่ข้างหนึ่ง เห็นตาเฒ่าเดินอูยอขายแต่งกายเป็นเพศฤาษีไม่ค้ำับพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินทรงยกพระองค์แล้ว ตรัสถามว่าวันนี้สบายอยู่หรือเชียวขึ้นนั่งข้างบน พระถังซัมจั๋งเดินมาก้าวหนึ่งลדתัวปราศรัยค้ำับถามทักตาเฒ่าเสียงก๊กนั่งอยู่ข้างบนทำเมินหน้าเฉยไม่ตอบไม่ทักว่าอะไร หันหน้าไปหาพระเจ้าแผ่นดินถามว่า พระสงฆ์นี้มาแต่ไหน พระเจ้าแผ่นดินตรัสบอกว่ามา

แต่ประเทศจีนเมืองไต้ตัง พระเจ้าแผ่นดินมีรับสั่งให้ไปไซที่อาราธนาพระธรรม เธอมาขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง เชียงก๊กหัวเราะแล้วพูดว่า ไซที่นั่นหนทางมีดมัวจะมีดีอะไร พระกัณฑ์จ้งพูดว่าแต่เดิมมาจนเท่าบัดนี้ไซที่นั่นเป็นที่ชัยภูมิสุขสำราญหาที่เปรียบมิได้เหตุใดจะไม่ดีเล่า

พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่า ข้าพเจ้าได้ยินว่าพระสงฆ์เป็นสานุศิษย์ของพระพุทธเจ้า ไม่ทราบว่าจะสงฆ์นั้นจะมีที่ไม่ว่าตายหรือเปล่า ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้านั้นอายุจะได้ยืนยาวหรือเปล่า พระกัณฑ์จ้งได้ฟังดังนั้น ก็พนมมือทูลตอบว่า แม้ว่า เป็นสมณะละธุระปัจจัยเสียให้สิ้นมูล สันดานผ่องใสไม่มีกิเลสต้นหามาจะทุสิแล้ว ก็ไม่เกิดไม่ตาย (อันที่จริงนั้นระงับสุขสำราญที่ไม่วะงับนั้น และแจ่มแจ้งรู้จักมูลจิตด้วยตนเอง จิตก็บริสุทธิ์แน่มั่น ความจริงนั้นก็มิได้ขาดและเหลือจะเห็นซึ่งรูปนามที่เกิดมีมาแล้วนั้น ว่าไม่เที่ยงเป็นกองทุกขีไซ่ตัวตน ย่อมมีธรรมดาแตกดับไปทั้งสิ้น) การที่ไปอาศัยยาประกอบทำให้อายุยืนเป็นอารมณ์นั้นเป็นความเท็จไม่จริง หากว่าสภาวะธรรมย่อมละทิ้งเสียสิ้นแล้ว ทุก ๆ สิ่งรูปสีก็ว่างเปล่า สรรวมจิตกระทำให้น้อยซึ่งความกำหนดในกามารมณ์ อายุก็อาจยืนยาวอยู่เอง

ตาเต่าเชียงก๊กได้ฟังพระกัณฑ์จ้งพูดดังนั้นก็หัวเราะเอามือชี้พระกัณฑ์จ้งแล้วพูดว่า พระสงฆ์ผู้นี้กล่าวคำสับปลับ พูดว่าในความระงับสุขนั้น ต้องอาศัยสันดานนั้นกับที่แห่งใด จะนั่งสมาธิให้แห่งเปล่า สรรพธรรมจะต้องประกอบเลี้ยงเขาย่อมกล่าววว่า นั่งนักไฟจะแตกเผาเอาก็จะกลับเป็นไฟร้าย ยังไม่รู้ความปฏิบัติของเรา ด้วยปฏิบัติฝ่ายเขียนนั้น กระดูกแข็งมันคง บรรลุมรรคนั้นจิตภาคก็ศักดิ์สิทธิ์ ประกอบยาช่วยมนุษย์แผ่มรรคธรรม ยกความสั่งสอนของท่ายเสียเล้ากุน น้ำมนต์และยันต์ไว้สำหรับกำจัดซึ่งปีศาจร้ายในมนุษย์ แปรฟ้าดินและอากาศ เก็บเอากำลังตะวันเดือนสำรวจธาตุละเอียดหยาบเป็นยาประสิทธิคุณได้สำเร็จแล้ว ชื่นชื่นกการเวกแล้วให้บิรอันเล่นสำราญใจเป็นสุขอันใหญ่ไม่เหมือนของท่าน พุทธศาสนา ให้ระงับดับอารมณ์ เข้านิพพานทิ้งร่างกายเน่านั้นก็ยังไม่ประหลาดสะอาดได้ ในไตรศาสนา คือไสยศาสตร์ พุทธศาสตร์ อีสึศาสตร์ ตั้งแต่เริ่มมีศาสนา ๆ ฤาษีเป็นดีที่สุด สูงยิ่งกว่าศาสนาอื่น ๆ ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเชียงก๊กชี้แจงแสดงให้ฟังดังนั้น ก็มีความเชื่อเลื่อมใสที่สุด บรรดาขุนนางใหญ่น้อยก็พากันสรรเสริญพร้อมกันว่า ควรยกฤาษีศาสตร์ว่าเป็นสูงสุดไม่มีศาสนาใดเสมอ พระกัณฑ์จ้งเห็นขุนนางพากันสรรเสริญเชียงก๊กทุก ๆ คนดังนั้นก็มีความอดสูที่สุด พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้ขุนนางพนักงานจัดเครื่องแจกววย ด้วยพระสงฆ์เธอมาแต่เมืองไกล พวกขุนนางจัดเครื่องแจกววยตามรับสั่ง พระกัณฑ์จ้งก็ขอบพระคุณลาออกไป พอลงจากบันไดปราสาทจะเดินออกไป เหง้าเจียบินมา

บินมาจับที่หูร้องเรียกว่าอาจารย์คำหนึ่ง แล้วบอกว่าอ้ายเฒ่าเซียงก๊กมันเป็นพวก
 ปิตาจจริงแล้ว พระอาจารย์ออกไปฉันทัน ข้าพเจ้าจะอยู่ในนี้เพื่อจะได้ฟัง
 ความร้ายดีประการใด พุดแล้วเหิงเจียก็บินกลับขึ้นไปยังปราสาทกิมนต์ด้วย จับ
 อยู่ที่บานลับแลไปเห็นขุนนางนางทหารล้อมวัง เข้ามากราบทูลว่า ขอพระองค์ได้
 ทรงทราบ เมื่อคืนนี้เวลาสามยามเศษเกิดมีลมหนาวพัดมาโดยแรงหอบเอาธงที่
 ช้างเด็กนั้นไปทิ้งหมดสิ้นสูญหายไป ไม่ได้เค้าเงื่อนว่าไปข้างไหน พระเจ้าแผ่นดิน
 ได้ฟังดังนั้นตกพระทัยมีพระอาการทรนทรายแล้วตรัสว่า หากเป็นเช่นนี้ฟ้ามิทับ
 ข้าพเจ้าแล้วหรือ เซียงก๊กเห็นพระเจ้าแผ่นดินเสียพระทัยดังนั้นจึงทูลว่า ขอ
 พระองค์อย่าทรงพระวิตก พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสถามว่า ข้าพเจ้าเจ็บป่วยอยู่อย่างนี้
 หมอหลวงก็สิ้นสติปัญญาความรู้แล้ว ท่านเซียงก๊กประกอบยาทิพโอสถเวลาพรุ่ง
 นี้เที่ยง จะลงมือฆ่าทารกเอาตัวเป็นกระสายยา ก็มาเกิดเหตุขึ้นดังนี้ จะไม่ใช่ฟ้า
 ฆ่าเราก็จะเป็นอะไรอีกเล่า เซียงก๊กทูลว่าลมหอบเอาทารกไปนั้น จะกระทำให้
 พระชนมายุของพระองค์ยืนยาวยิ่งกว่านั้นไปอีก พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่า ลม
 หอบเอาเด็กไปหมดสิ้นดังนี้ ทำไมท่านว่าจะกลับส่งให้อายุยืนต่อขึ้นไปได้อีกเล่า
 เฒ่าเซียงก๊กทูลว่า ข้าพเจ้าเพิ่งเข้ามาเฝ้าเห็นกระสายยาอันพิเศษสิ่งหนึ่ง ที่ดับ
 เด็กเป็นกระสายยานั้น พระชนม์ของพระองค์จะยืนได้พันปี ถ้าเอาสิ่งนั้นมาทำ
 กระสายยาเสียแล้ว พระชนม์มายุของพระองค์จะยืนอยู่ถึงหมื่นปี พระเจ้าแผ่นดิน
 ได้ฟังเซียงก๊กทูลดังนั้นก็ยังไม่เข้าพระทัยแนว่อะไร จึงตรัสถามเซียงก๊กว่าสิ่ง
 อะไรถึงจะอายุยืนหมื่นปี เซียงก๊กจึงทูลว่าที่เจ้าเมืองได้ดั่งมีรับสั่งให้พระดั่งซ่มจ้ง
 ไปไชที่นั่น พระสงฆ์องค์นั้นรักษาพรหมจรรย์มาสิบชาติแล้ว และทั้งบวชเรียนมา
 แต่เล็ก มิได้เสพยาสตัยธรรมร่างกายบริสุทธิ์ประเสริฐยิ่ง ถ้าได้หัวใจเธอมาประสม
 ยาของข้าพเจ้าแล้ว อายุของพระองค์จะยืนตั้งหมื่นปี พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟัง
 เซียงก๊กกราบทูลดังนั้น มีพระทัยเชื่อลุ่มหลง จึงตรัสถามว่าเหตุใดท่านจึงไม่บอก
 แต่แรกก่อนเล่า แม้ว่าจริงดังนั้นเราจะไต่ยึดไว้ไม่ปล่อยให้ไป เฒ่าเซียงก๊กทูลว่า
 แม้ถึงดังนั้นก็ไมยาก เมื่อพระองค์รับสั่งให้หาข่าวแจลี้ยงกินแล้วจึงจะไปได้เวลานี้
 มีรับสั่งให้ปิดประตูเมืองทุก ๆ ประตูจัดทหารออกไปล้อมรอบที่หอรับแขกนั้น จับ
 เอาตัวพระสงฆ์นั้นเข้ามา จึงขอร้องโดยความเย็นก่อนแม้ว่ายอมโดยดีแล้ว ก็ผา
 ท้องควักเอาหัวใจออกมา เอาซากเอาศพนั้นไปฝังเสียให้ดี แล้วปลุกศาลไว้เช่นไหว้
 เธอ หากว่าเธอไม่ยอมให้โดยดีก็จับมัดแล้วเอามัดแหะควักหัวใจก็ไม่ยากอะไร
 พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังดังนั้น ก็เชื่อถือกระทำตามจึงรับสั่งให้ปิดประตูเมืองทุก ๆ ประตู
 แล้วสั่งให้พวกตำรวจไปล้อมหอकिมนต์

ฝ่ายเหิงเจียคอยแอบฟัง ครั้นได้ยินดังนั้นก็โผบินออกมาอยู่ที่กิมนต์ ครั้นถึง

ก็แปลงกายกลับเป็นรูปเดิมเข้าไปหาพระอาจารย์บอกว่าภียจะมีมาถึงแล้ว เวลา
 นั้นพระดังซิมจั่งกำลังนั่งฉันข้าวอยู่ได้ยินเห้งเจียพูดดังนั้น ทั้งเบียยกายชั่วเจ็งก็พา
 กันตกใจเห้องโหมไปทั้งกาย เบียยกายถามว่าภียอะไรที่เไหน เห้งเจียบอกว่า เมื่อ
 อาจารย์กลับออกมาจากเฝ้าแล้ว มีขุนนางนายทหารล้อมวังเข้าไปกราบทูลว่าเกิด
 เหตุลมพัดหอบเอาเด็กที่ในกรงไปหมด เจ้าแผ่นดินมีความเดือดร้อนเสียพระทัย เฒ่า
 เชียงก๊กกราบทูลว่า ฟ้าสงให้อายุพระเจ้าแผ่นดินยืนนาน จะเอาหัวใจของอาจารย์
 เป็นกระสายยาวว่าดึกว่าดัดเด็กนั้น พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงเชื่อจึงให้ทหารมาล้อมที่หอ
 นี้ จะเอาตัวเข้าไปขอเอาหัวใจเบียยกายได้ฟังก็หัวเราะแล้วพูดว่า สมคิดจริงดีแล้วสม
 แก่ที่อาจารย์มีใจเมตตาแก่เด็ก ให้คิดอ่านช่วยเด็กทารกนั้นให้รอด บัดนี้เหตุนี้
 เป็นมูลให้ภียร้ายนี้ถึงตัว พระดังซิมจั่งได้ฟังดังนั้นมีกายอันสันตจุลกน ก แล้วจับ
 มือเห้งเจียถามว่าการเป็นเช่นนี้แล้วจะคิดอย่างไร เห้งเจียพูดว่าแม้อยากจะให้ดีแล้ว
 ใหญ่ต้องเป็นเล็กชั่วเจ็งได้ฟังดังนั้นจึงถามเห้งเจียว่า ใหญ่เป็นเล็กนั้นอย่างไร
 ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ เห้งเจียบอกว่าแม่จะให้รอดชีวิตแล้วอาจารย์ต้องเป็นศิษย์ ศิษย์
 ต้องเป็นอาจารย์ จึงปราศจากภียร้ายนั้นได้ พระดังซิมจั่งพูดว่าแม่ช่วยชีวิตได้
 อาตมภาพก็ยอม เห้งเจียว่าถ้ากระนั้นอย่างได้ข้าเบียยกายรีบไปเอาดินเหนียวมา
 สักก้อนหนึ่ง เบียยกายก็เอาคราดไปขุดดินมาก่อนหนึ่ง จึงเอาน้ำปัสสาวะขยำปน
 มาส่งให้เห้งเจีย เห้งเจียรับมามีกลิ่นปัสสาวะก็ไม่รู้ที่จะว่าประการใด จึงอุตสาห์
 บ้านเป็นแผ่นแบนแล้วเอาเข้ากดกับหน้าของตัวเองแล้ว เอามาใส่ที่หน้าพระดังซิมจั่ง
 สั่งว่าอย่าไหวอย่าพูดจาจงนั่งอยู่ดังนั้น สั่งแล้วเห้งเจียก็ร้ายคาถามหาประสิทธิ์
 เป้าไปที่หนึ่ง พระดังซิมจั่งก็แปลงเป็นเห้งเจีย แล้วถอดเสื้อหมวกผ้าให้เห้งเจียนุ่ง
 ห่ม เอาเสื้อผ้าของเห้งเจียมานุ่งห่ม เห้งเจียครั้นเอาเสื้อผ้าของอาจารย์มานุ่งห่มแล้ว
 ก็ร้ายคาถามแปลงเหมือนอาจารย์เสร็จแล้วก็ได้ยินเสียงกลองและม้าล่อออกสนั่น พวก
 ทหารและตำรวจต่างถืออาวุธทุก ๆ คน พวกกันเข้ามาล้อมหอกิมเต็งประมาณสาม
 พันคน ขุนนางมหาดเล็กคนหนึ่งเดินเข้ามาในหอ ถามว่าคนไหนพระดังซิมจั่งซึ่ง
 มาแต่เมืองได้ตั้ง ขุนนางเจ้าพนักงานรับแขก คุณเข่าลงชี้ว่าที่นั่งอยู่ข้างในนั้น ขุนนาง
 มหาดเล็กก็เดินเข้าไปพูดว่า บัดนี้มีรับสั่งให้มานิมนต์เข้าไปเฝ้าพระดังซิมจั่งแปลง
 ก็เดินออกมาจากประตูห้องปราศรัยถามว่าพระเจ้าแผ่นดินมีรับสั่งประการใด ขุนนาง
 มหาดเล็กก็ตรงมาจับมือเห้งเจียที่แปลงเป็นพระดังซิมจั่งเอาไป แล้วพูดว่าท่านจง
 ไปกับข้าพเจ้าเข้าเฝ้า จะโปรดปรานมีฐานะประสงค์อะไรดอกกระมัง

ฝ่ายพวกขุนนางมหาดเล็กและขันที ครั้นได้ตัวพระดังซิมจั่งแล้วก็ห้อมล้อม
 พาตัวมายังพระราชวังใน ครั้นถึงหน้าพระที่นั่งขุนนางทั้งหลายก็พากันคำนับ แต่
 พระดังซิมจั่งแปลงยืนนิ่งอยู่ไม่คำนับ ร้องถามไปว่าเจ้าแผ่นดินบีเบียยกายจะหาตัว

อาตมภาพมาว่าอะไร หรือพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น ก็ทรงพระสรวลแล้ว ตรัสว่าข้าพเจ้าป่วยเป็นโรครมาช้านานแล้วไม่หาย บัดนี้ท่านเยี่ยงก๊กประกอบยาวิเศษให้ เครื่องยาทั้งหลายก็พร้อมแล้ว ยังขาดแต่สิ่งเดียว เพราะฉะนั้นจึงนิมนต์ท่านเข้ามา จะใคร่ขอกระสายยาแก่ท่านสักสิ่งหนึ่ง แม้โรครหายปรกติแล้ว ข้าพเจ้าจะปลูกศาลบูชาท่านทุก ๆ ปี ไว้เป็นที่นับถือหลักฐานของบ้านเมืองต่อไป เหง้าเจียวได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า อาตมภาพก็เป็นสมณะตัวเปล่ามาดังนี้ไม่มีอะไร มหาบพิตรโปรดถามเยี่ยงก๊กดูว่าจะต้องประสงค์สิ่งใด พระเจ้าแผ่นดินตอบว่าจะต้องประสงค์หัวใจท่านเท่านั้น สิ่งอื่นก็มีพร้อมแล้ว พระองค์จึงปลอมถวายพระพรว่า อาตมภาพก็ไม่ปิดบัง ซึ่งพระองค์มีพระราชประสงค์หัวใจนั้นจะเอารูปสืออย่างไรน เยี่ยงก๊กนั่งอยู่ที่นั่นจึงบอกแก่พระดังซิมจิ้งปลอมว่า จะต้องการหัวใจดำของท่าน ประสมยาเป็นกระสาย เหง้าเจียวจึงตอบว่า ถ้ากระนั้นก็ให้เอามิดมาแหะเอาเดี๋ยวนี้ อาตมภาพจะแหะให้ ถ้ามีหัวใจดำก็จะถวายตามพระราชประสงค์ ส่วนพระเจ้าแผ่นดินเมื่อได้ทรงฟังดังนั้นก็ตีพระทัย จึงรับสั่งให้ขันทีเอามิดมาให้พระดังซิมจิ้งปลอม เหง้าเจียวรับมิดมาแล้ว ก็แหวกเสื้อออกจนแลเห็นท้อง มือขวาก็เอามิดแทงเข้าที่ท้องดังเสียงผลักระชากแหะออก แลเห็นในท้องมีหัวใจไหลออกมาเป็นดวงใหญ่อยู่กับพื้น พวกขุนนางทั้งหลายแลเห็นดังนั้นต่างคนมีความหวาดเสียวสะดุ้งจิตไปทุกคน เยี่ยงก๊กแลเห็นดังนั้นก็ตกตะลึง พูดว่าพระสงฆ์รูปนี้ทำไมจึงมีหัวใจมากอย่างนี้ พระดังซิมจิ้งปลอมทำเป็นเอามือคั้นหา กำลังโลหิตแดง ๆ ดังนั้น เห็นมีแต่หัวใจแดงหัวใจขาวหัวใจเหลือง หัวใจตระหนี่เหนียวแน่น หัวใจลาภยศหัวใจิจจา หัวใจเล่ห์กลหัวใจอยากชนะ หัวใจอยากให้สูงหัวใจหมิ่นประมาทหัวใจเหี้ยมโหด หัวใจดุร้ายหัวใจกลัวเกรง หัวใจมักน้อยหัวใจมิจจาทิสู หัวใจชอนเร้นมีดมีดหัวใจไมยยุติธรรม เว้นแต่หัวใจดำนั้นไม่มี ส่วนพระเจ้าแผ่นดินเมื่อได้ทอดพระเนตรเห็นดังนั้น ก็ตกประหม่าพระองค์สิ้นสะทกสะท้านตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังว่าเก็บเอาไปเถิด ๆ เหง้าเจียวก็เรียกหัวใจกลับเข้าไปในกายตามปรกติเดิม แล้วก็แปลงกลับเป็นรูปเดิม ร้องบอกแก่พระเจ้าแผ่นดินว่าพระองค์ช่างไม่มีพระเนตรเลย พวกข้าพเจ้าอยู่ในทางลัทธิมาปฏิบัติล้วนแต่บุคคลจึงไม่มีหัวใจดำ อันหัวใจดำนั้นมีแต่เยี่ยงก๊ก จึงเอาออกมาทำกระสายยาเถิดจึงจะดี แม้ท่านไม่เชื่อข้าพเจ้าจะช่วยควักออกให้ประเดี๋ยวนี้

ฝ่ายเยี่ยงก๊กพิเคราะห์ดูเห็นรูปเหง้าเจียวแปลง มิใช่รูปเดิมก็จำได้ว่าซึ่งพระองค์มีความกลัวก็เหาะหนีขึ้นแทรกอยู่ในกลีบเมฆ เหง้าเจียวก็เหาะขึ้นตามไปร้องตวาดว่ามึงจะหนีไปไหน กลับมากินกระบองสักทีก่อน ฝ่ายปีศาจเยี่ยงก๊กเห็นจะหนีไม่พ้น จึงหันหน้ากลับมาต่อสู้เอาไม้เท้าตีและป้องกัน รบกันด้วยกำลังแข็งแรงได้

ยี่สิบเพลง ทานกำลังเหิงเจียไม่อยู่กับบันดาลเป็นสายรุ้ง พุ่งเข้าไปยังตำหนักนางม้วยเข้าในพระราชวัง ก็หอบนางออกจากตำหนักหนีไป เหิงเจียก็ลดลงยั้งปราสาท กิมล่วนเตี้ยตามขุนนางทั้งปวงว่า ท่านทั้งหลายเห็นความดีของเซียงก๊กหรือไม่ ขุนนางทั้งหลายก็พากันเคารพเหิงเจียทั้งสิ้น เหิงเจียถามว่า พระเจ้าแผ่นดินเสด็จไปข้างไหน พวกขุนนางบอกว่าพระองค์เห็นกำลังรบกัน ตกพระทัยกลัวไม่ทราบว่าจะไปแอบซ่อนอยู่ที่ไหน เหิงเจียบอกว่าพวกท่านจงรีบไปเที่ยวค้นหา จะไปอยู่ที่ตำหนักนางม้วยเข้าดอกกระมัง พวกขุนนางทั้งหลายก็พากันไปเที่ยวค้นหา แรกก็ไปหาที่ตำหนักนางม้วยเข้า ก็ไม่เห็นทั้งพระเจ้าแผ่นดินและนางม้วยเข้า พวกนางสนมกำนัลในก็พากันกราบไหว้เหิงเจียทุก ๆ คน เหิงเจียก็เชิญให้ลุกขึ้น แล้วบอกว่าอย่าช้าให้ช่วยกันรีบเที่ยวค้นหาพระเจ้าแผ่นดิน ในขณะนั้น ก็เห็นพวกขันทีสามสี่คนพุงพระเจ้าแผ่นดินออกมาจากห้องพระตำหนักใน พวกขุนนางทั้งหลายแลเห็นก็พากันคุกเข่าลงคำนับกราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบการทั้งนี้ หากได้ฟังพระสงฆ์ผู้พิเศษจึงได้แจ้งว่าเซียงก๊กนั้นคือปีศาจยักษ์ร้าย และทั้งนางม้วยเข้าก็มีได้เห็นพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังขุนนางกราบทูลดังนั้นแล้ว จึงเชิญให้เหิงเจียออกไปข้างหน้ายังบัลลังก์แก้ว ทรงคำนับขอบคุณเหิงเจียแล้วถามว่าเมื่อแรกเข้ามาเห็นรูปร่างงดงาม บัดนี้ทำไมจึงเป็นรูปดังนี้เล่า เหิงเจียหัวเราะแล้วจึงทูลว่า เมื่อแรกเข้ามาเปลี่ยนหนังสือนั่นแหละ คืออาจารย์ข้าพเจ้าซึ่งเป็นพระอนุชาของพระเจ้าแผ่นดินได้ถึง คือพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ตัวข้าพเจ้าคือชิงหงอคงสาธุศิษย์ใหญ่ ยังอีกสองคนคือตือเปียวกายชั่วเจ่ง บัดนี้ยังพักอยู่ออกิมเต็ง เพราะทราบว่าจะพระองค์หลงเชื่อฟังคำปีศาจมารร้าย จะใคร่เอาหัวใจของอาจารย์ข้าพเจ้าทำน้ำกระสายยา ข้าพเจ้าจึงต้องแปลงเป็นรูปอาจารย์เข้ามาทำจัดปีศาจ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งให้ขุนนางออกไปนิมนต์พระอาจารย์กับสาธุศิษย์เข้ามายังพระราชวัง

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งอยู่ที่ออกิมเต็ง ได้ยินเหิงเจียรบกับปีศาจอยู่ในอากาศ จิตใจหวั่นหวาดไม่อยู่กับตัว พอเห็นขุนนางมานิมนต์ก็ยังไม่มีความสบาย เปียวกายหัวเราะพูดว่าครั้งนี้นิมนต์เข้าไปไม่ใช่จะเอาหัวใจดอก พระอาจารย์อย่าตกใจเลย เห็นที่เหิงเจียจะมีชัยชนะปีศาจแล้ว จะนิมนต์เข้าไปขอบคุณเป็นแน่ พระถังซัมจั๋งว่าหากมีชัยชนะจะนิมนต์เข้าไปขอบคุณก็เอาเถอะ แต่หน้ากากยังใส่อยู่อย่างนี้จะไปเฝ้าได้อย่างไรได้ เปียวกายพูดว่าชื่อนั้นไม่เป็นไร เข้าไปถึงแล้วที่เหิงเจียอยู่ที่นั่นมีวิธีแก้ไขได้ พระถังซัมจั๋งได้ฟังเปียวกายพูดดังนั้น ก็ไม่รู้ว่าจะมีวิธีแก้ไขได้อย่างไร ก็ต้องจำใจจำไปเดินเกาะบาเปียวกายชั่วเจ่งออกจากห้อง พวกขุนนางแลเห็นก็ตกใจถามว่าอาจารย์ทำไมรูปร่างจึงแปรเป็นดังนี้ไปเล่า ท่านทั้งสองรูปร่างก็น่ากลัว

ซัวเจ๋งพูดว่า ท่านอย่าวิตกรูปปร่างไม่สวยไม่งามก็ตามกฏศลกตงแต่งกำเนิดมาอย่างนั้น พวกขุนนางก็พาศิษย์กับอาจารย์เดินมา ครั้นถึงหน้าพระลานในพระราชวัง แห่งเจี๋ยแลเห็นก็ลงมารับพระอาจารย์ เขามีมืออดหน้ากากออกแล้ว ร่ายคาถาพาไปทีหนึ่ง รูปพระดังซั่มจั้งก็กลายเป็นรูปเดิม

พระเจ้าแผ่นดินเสด็จลงจากพระแท่น มานิมนต์ขึ้นนั่งที่อันสมควรแล้ว แห่งเจี๋ยจึงทูลถามพระเจ้าแผ่นดินว่าพระองค์ได้ทรงทราบหรือไม่ว่าปีศาจนั้นมันอยู่ที่ไหน ถ้าทราบแล้วข้าพเจ้าจะได้ไปจำกัดเสียจะได้สิ้นภัยร้ายต่อภายหลัง พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังแห่งเจี๋ยถาม ก็ให้คิดอดสูในพระทัย ตอบว่าเมื่อสามปีก่อนข้าพเจ้าได้ถามเรอบอกว่า จากเมืองไปไม่ไกลอยู่ข้างทิศภาคเหนือ ไปประมาณเจ็ดสิบโยชน์ ก็ถึง ที่นั้นมีเนินหนึ่งเรียกว่าเนิน ลี้กัพา ตำบลเซงฮวยจิง เฒ่าเซียงก็ไม่มีบุตรชาย จึงพาบุตรเมียน้อยรุ่นสาวคนหนึ่งอายุสิบหกปีมายกให้ปันสนม ข้าพเจ้ารับไว้ในตำหนัก จึงได้เกิดโรคมากขึ้น พวกหมอลงวงก็ไม่สามารถรักษาให้หายได้ เซียงก็เรอบอกว่ามียิวเศษของเทวดา จะต้องเอาตบเด็กเป็นน้ำกระสายยา ข้าพเจ้าก็ไม่ติไปหลงเชื่อฟัง จึงได้สั่งให้เลือกเอาเด็กบุตรของราษฎร กำหนดวันนี้จะลงมือผ่าเอาตบ ก็บังเอิญพระสงฆ์ผู้เศษมาถึงนี้ บรรดาทารกที่อยู่ในกรงนั้นก็หายไปทั้งสิ้น เธอจึงบอกว่าพระสงฆ์นั้นนับวสมาธิสชาติแล้ว แม้ได้หัวใจมาทำกระสายยาดีกว่าตบเด็กเหล่านั้นหมิ่นเท่า ข้าพเจ้าก็หลงเชื่อเอาเป็นจริง ก็บังเอิญได้ฟังท่านผู้เฒ่ารู้แจ้งได้ว่าปีศาจมารร้าย ขอท่านได้โปรดกำจัดเสียให้สิ้นเชิง อย่าให้มีความร้ายต่อไปข้าพเจ้าจะแบ่งบ้านเมืองสนองคุณท่าน แห่งเจี๋ยได้ฟังจึงทูลว่า อันเด็กในกรงนั้นพระอาจารย์ของข้าพเจ้ามีจิตเมตตา จึงให้ข้าพเจ้าเอาไปขออนเสียก่อน พระองค์อย่าว่านวยอะไรเลยไว้ธูระข้าพเจ้าจะกำจัดปีศาจเอง ไม่ต้องตอบแทนอะไร แล้วแห่งเจี๋ยพูดแก่ปิยกายว่าเจ้าต้องไปด้วยกัน ปิยกายว่าข้าพเจ้าก็จะไปแต่ขัดด้วยท้องเปล่าไม่มีกำลัง พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งแก่เจ้าพนักงานให้จัดข้าวปลาอาหารมาให้ปิยกายรับประทาน ปิยกายกินอาหารเสร็จแล้ว ก็จัดแจงแต่งกายมันคงแข็งแรง เสร็จแล้วก็เหาะตามแห่งเจี๋ยไปในอากาศ

ฝ่ายพวกสนมนางในและขุนนางทั้งหลาย เห็นแห่งเจี๋ยปิยกายเหาะเหินเดินอากาศมีฤทธิ์เดชดังนั้น ก็พากันสรรเสริญยกมือขึ้นคำนับทุกคนแล้วพูดว่า นี่คือเทพยดาลงมาโปรดพวกเรา

ฝ่ายแห่งเจี๋ยกับปิยกายพากันเหาะตรงมายังทิศภาคเหนือ มาได้ประมาณเจ็ดสิบโยชน์ ก็ลดลงยังพื้นดินเที่ยวค้นหาที่อยู่แห่งปีศาจ เดินมากก็เห็นลำห้วยน้ำใสสะอาดทั้งสองฟากห้วยมีต้นสนเป็นทิวแถว แต่ไม่เห็นที่เซงฮวยจิง แห่งเจี๋ยก็เที่ยวค้นหามิได้พบ จึงร่ายพระเวทเรียกพระภูมิเจ้าที่ พระภูมิเจ้าที่ก็มาคุกเข่าคำนับอยู่ตรงหน้า

แห่งเจี๋ยถามว่าที่เนินลี้วก็ป้อนี่ที่เซงฮวยจึงนั้นอยู่ที่ไหน พระภูมิบอกว่ามีแต่ถ้า
 เซงฮวยต้องบ้านเซงฮวยจึงนั้นไม่มี ท่านได้เซียข้ามฟากห้วยไปข้างโน้น ที่ต้นสน
 แก่กิ่งนั้นที่โคนต้นมีศิลาอยู่ก่อนหนึ่ง จับศิลานั้นกลับไปมาสามทีแล้ว เอาสองมือ
 จับที่ต้นสนแล้วเรียกให้เปิดประตู สามคำก็จะเห็นถ้าเซงฮวยต้อง แห่งเจี๋ยได้ฟัง
 ดังนั้นแล้ว ก็ให้พระภูมิกลับไปยังที่เดิม จึงพาเปี๋ยกายข้ามห้วยไปเที่ยวค้นหาต้นสน
 ก็เห็นมีจริงเหมือนคำพระภูมิบอก แห่งเจี๋ยจึงบอกให้เปี๋ยกายยืนอยู่แต่ห่าง ๆ ที่
 จะเข้าไปเรียกปิศาจให้เปิดประตู ได้เข้าไปไลปิศาจออกมาห้องจคงคอยสะกดไว้ เปี๋ย
 กายก็ออกมายืนห่าง ๆ แห่งเจี๋ยก็ทำตามพระภูมิบอก เดินรอบต้นไม้สนสามรอบแล้ว
 ก็หันก่อนศิลาสามรอบ เอาสองมือตบเข้าที่โคนต้นสนร้องเรียกให้เปิดประตูสามคำ
 บัดเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงลั่น บานประตูก็เปิดต้นสนก็หายไปทันที แลเข้าไปในประตูมี
 แสงสว่างแต่ไม่เห็นคน แห่งเจี๋ยเดินเข้าไปเห็นมีแผ่นศิลาจารึกอักษรสี่ตัว คือ (เซงฮวย
 เซียนฮู้) แปลว่าสำนักเทพยดา แห่งเจี๋ยก็เดินหลีกเข้าไปข้างใน แลเห็นตาเผ่ามั่ง
 กอดหญิงสาวอยู่กับกบ กำลังพูดกระหืดกระหอบถึงเรื่องเจ้าเมืองบีเปี๋ยก็ทว่าสาม
 ปีมาแล้ว วันนี้จะสำเร็จความคิด บังเอิญอ้ายหิวลึงมันมาทำให้ความแตก แห่งเจี๋ย
 ตรงเข้าไปยกกระบองเงี้ยวแล้วร้องตวาดว่า กูดูมึงดูจสัตว์หน้าขน มึงมานั่งบนนิทาน
 ว่าอะไรกู ตาเผ่าก็ปล่อยนางสาวมือจับไม้เท้าขึ้นต่อสู้กับแห่งเจี๋ย รบกันอยู่ที่หน้า
 ถ้าเปี๋ยกายยืนอยู่ข้างนอกให้คันมือ อดไม่ได้ก็ลากคราดเข้าไปสับกระชากเอาต้นสน
 ใหญ่นั้นสามสี่ที มีโลหิตไหลออกมาจากต้นสนสด ๆ เปี๋ยกายเห็นดังนั้นจึงคิดว่า
 ต้นไม้มีมานานปีเข้าก็กลายเป็นปิศาจไป ควรเราจะทำลายมันเสียจึงจะดี แลเห็น
 แห่งเจี๋ยกำลังล่อปิศาจออกมา เปี๋ยกายก็ไม่รู้จะพูดจาว่าอะไร จับคราดเข้าสับเอา
 ปิศาจ ปิศาจแลเห็นเปี๋ยกายก็ตกใจถอยหนี บันดาลเป็นแสงรุ่งหนีไปข้างทิศตะวันออก
 ออก แห่งเจี๋ยเปี๋ยกายก็รีบเหาะตามไป จวนจะฆ่าปิศาจได้ก็ได้ยินนกรเวกขันมี
 รัศมีเฟื่องพุ่งสว่าง เหยหน้าแลไปดูก็เห็นท่านนำกักดาวสี่แซสกดกันสายรุ่งนั้นไว้
 ร้องว่าท่านได้เซียข้าก่อน ท่านพี่ฟองงวงไชยยังก่อนข้าพเจ้าขอค้ำบิ แห่งเจี๋ย
 ค้ำบิตอบแล้วถามว่าน้องจะไปข้างไหนเปี๋ยกายหิวเพราะว่า ตาเผ่าหิวเนื้อสกด
 กันสายรุ่งไว้คงจะจับปิศาจนั้นได้เป็นแน่ สี่แซจึงพูดว่าข้าพเจ้าอยู่นี่คอยขอชีวิต
 ให้มันสักครั้งหนึ่งเถิด แห่งเจี๋ยพูดว่าเผ่าปิศาจนั้นก็มิได้เกี่ยวข้องแก่น้อง ทำไม
 จึงต้องมาอ้อนวอนขอโทษมันด้วยเล่า สี่แซหัวเราะแล้วพูดว่า ปิศาจนั้นคือของ
 ข้าพเจ้าไว้สำหรับชี้ ข้าพเจ้าเผลอไปมันจึงได้หนีมาเป็นปิศาจดังนี้ แห่งเจี๋ยพูดว่า
 ถ้ามันเป็นปิศาจของน้องก็ให้มันแปลงกลับเป็นรูปเดิมให้ข้าพเจ้าดูสักทีหนึ่ง สี่แซ
 ได้ฟังดังนั้นจึงปล่อยสายรุ่งนั้นออกแล้วร้องตวาดว่า อ้ายสัตว์เดียรัจฉานจงรีบ
 กลับกลายเป็นรูปเดิมจะได้รอดชีวิต ปิศาจก็พลิกตัวทีหนึ่งกลับเป็นรูปกวางไป

ลี้วแซด้าว่าสัตว์เดียรัจฉานลักไม้เท้ามาด้วย ฝ่ายกวางนั้นหมอบอยู่กับพื้นปากพูดไม่ได้ เอาศีรษะค้ำนับร้องให้อยูอย่างนั้น ลี้วแซก้ขึ้นขี่ ลาแห่งเจียกลับไป หั่งเจียรับมาจับลี้วแซไว้แล้วพูดว่า ท่านน้องอย่าเพื่อไปก่อนมีกิจธุระอยู่สองอย่างยังไม่เสร็จ ลี้วแซถามว่ายังมีธุระอะไรอีกเล่า หั่งเจียพูดว่ายังมีนางปีศาจสาวนั้นไม่ได้ตัว ไม่ทราบว่ามันเป็นปีศาจอะไร และขอเชิญท่านน้องเข้าไปในเมืองปีเปี้ยก๊ก สำแดงกายชักนำประชาชนทั้งหลาย ลี้วแซว่าถ้าดังนั้นข้าพเจ้าจะหยุดรอก่อน ท่านจงรีบพากันไปจับปีศาจสาวได้แล้ว จะได้พร้อมกันเข้าไปในเมือง หั่งเจียจึงพาไปเปียก่ายกลับมายังถ้ำเซงฮวยต๋อง พากันเข้าไปในถ้ำให้ร้องอีกที

ฝ่ายนางปีศาจเมื่อได้ยินดังนั้นมีความกลัวจนตัวสั่น จึงเข้าแอบอยู่ในประตู ไม่มีทางจะหนีได้ ไปเปียก่ายไล่รุกร้องตวาดว่ามึงจะหนีไปไหน นางปีศาจเห็นจวนตัวก็บันดาลเป็นสายรุ้งหนีออกไป หั่งเจียเห็นก็มาสกัดสายรุ้งไว้ ดีด้วยกระบองทีหนึ่งถูกปีศาจเจ็บปวดยังตัวไม่อยู่ก็ล้มลงกับพื้น กลับมาเป็นเสือปลาวางไปตามเดิม ไปเปียก่ายอดไม้ได้ก็ยกคราดสับลงอีกทีหนึ่ง หั่งเจียร้องทักว่าเท่านั้นเกิดอย่าสับให้ละเอียดเลย เอาไว้นำไปให้พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรให้ทราบเหตุ ไปเปียก่ายก็สับติดกับคราดยกใส่บาเดินตามหั่งเจียออกมา ก็แลเห็นลี้วแซกับกวางยืนคอยอยู่หน้าถ้ำ ไปเปียก่ายเอาเสือปลาวางที่หน้ากวาง ถามว่านี่ลูกสาวของเองไซหรือไม่ กวางนั้นก็ทำศีรษะปะหงก ๆ รับเหมือนบอกว่าไซ ยื่นปากร้องเสียงดังว่า เป็ก ๆ ดูดูจแสดงว่ามีใจรักใคร่และห่วงอาลัยต่อกัน

ลี้วแซเอามือตบศีรษะทีหนึ่งแล้วด่าว่า อ้ายเดียรัจฉานตัวของตัวเองรอดชีวิตแล้วก็แล้วกันจะมาห่วงใยอะไรด้วยอีกเล่า ลี้วแซจึงแก้ผ้าคาดพุงออกผูกคอกวางนั้นแล้ว จึงพูดแก่หั่งเจียว่ารีบพากันไปหาพระเจ้าแผ่นดินเกิด หั่งเจียว่าจะต้องจัดแจงถ้ำเสียให้เรียบร้อยก่อนหาไม่วันหลังก็จะเกิดปีศาจขึ้นอีก หั่งเจียจึงเรียกร่องพระภูมิเจ้าที่มาสั่งให้หาหินแห้ง ๆ มาเผาถ้ำเสียให้หมด ครั้นเผาถ้ำแล้วก็พร้อมกันเหาะกลับมาเมือง ไปเปียก่ายก็หิ้วเสือปลานั้นติดคราดเหาะตามมาครั้นถึงก็ลงยังพระราชวังข้างหน้ากำลังพวกขุนนางอยู่พร้อมกัน

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินกับขุนนางทั้งหลายและพวกสนมใน และเห็นต่างก็ตกใจคุกเข่าลงกับพื้นกราบไหว้ หั่งเจียเห็นดังนั้นก็พยุพระเจ้าแผ่นดินให้ลุกขึ้น แล้วหัวเราะพูดว่าท่านอย่าเพื่อค้ำนับข้าพเจ้าก่อน กวางตัวนี้เฉมาเซียงก๊กพ้อตา ท่านจงค้ำนับเสียก่อนจึงควร พระเจ้าแผ่นดินมีความอดสูพระทัยเป็นที่สุดจึงตรัสว่า ข้าพเจ้าได้พึ่งบารมีของท่านได้โปรดช่วยทารกทั้งเมืองให้รอดชีวิต พระเดชพระคุณหาที่เปรียบมิได้แล้ว พระเจ้าแผ่นดินจึงรีบสั่งให้ขุนนางจัดโต๊ะเลี้ยงท่านลี้วแซกุนพระถึงข้มจั้งและศิษย์ทั้งสาม ขุนนางพนักงานก็ไปจัดการตามรับสั่งทุกประการ

ฝ่ายพระดั่งซ่มจิ้งก็มาคำนับท่านลิวแซ ชิวเจ็งก็มาคำนับถามว่ากวางนี้ของท่านหรือ เหตุใดจึงมาถึงที่นี่ทำร้ายแก่ชาวเมืองดั่งนั้น ลิวแซหัวเราะแล้วตอบว่า ท่านตั้งฮวยตักกุนข้ามมาที่เขาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชิญท่านหยุดพักผ่อนหมากรุกยั้งหาทันแล้ว กระดานไม้ กวางนี้ก็หนีมา พอสิ้นเวลาแขกไปแล้วหากก็ไม่เห็น ข้าพเจ้าจับยามดูก็รู้ว่ามันหนีมาอยู่ตำบลนี้ จึงได้ตามมาค้นหา บังเอิญมาปะได้เขี่ยกำลังแผลงฤทธิ์อยู่ หากข้าพเจ้ามาเข้าไปอีกสักหน่อย สัตว์นี้ก็สิ้นชีวิตเสียแล้ว พูดยังไม่ทันแล้วก็พอเจ้าพนักงานมาเชิญเข้านั่งโต๊ะ ครั้นนั่งตามลำดับพร้อมกันแล้ว พระเจ้าแผ่นดินก็มีมารินสุรารายางดีส่งให้ลิวแซหนึ่งด้วย เหนิงเจียเป็ยกายชิวเจ็งคนละด้วย พวกดนตรีก็ขับขานบรรเลงขึ้นพร้อมกัน ครั้นเสร็จการเลี้ยงแล้วลิวแซก็ขอลา พระเจ้าแผ่นดินเดินมาใกล้คุกเข่าลงคำนับแล้ว ก็ขอयाแก้โรคอายุวัฒนะ ลิวแซพูดว่า ข้าพเจ้ามาตามกวาง หาได้เอายาติดมาด้วยไม่ ข้าพเจ้าก็อยากจะบอกตำราแพทย์อันพิเศษ แต่ขัดด้วยตัวของท่านมีโรคมากจะไม่พอรู้ บัดนี้ข้าพเจ้ามีแต่พุทราสามผลเป็นของท่านตั้งฮวยตักกุนให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังมิได้รับประทาน ขอให้พระองค์เอาไว้เสวยเกิดพระโรคก็ค่อยทุเลาลง ภายหลังอายุก็จะไต่ยืนนานเพราะพุทราสามผลนี้ ครั้นถวายผลพุทราแก่พระเจ้าแผ่นดินแล้ว ก็ลาขึ้นนั่งบนหลังกวางตรวจที่หนึ่งกวางก็เหาะขึ้นแทรกเมฆไป พวกชาวเมืองปี่เป็ยก็กลัวว่าชายหญิงเด็กผู้ใหญ่ และเห็นดั่งนั้นต่างก็จุดธูปเทียนบูชาทุก ๆ บ้าน

ฝ่ายพระดั่งซ่มจิ้งกับसानุศิษย์ ก็จัดเก็บข้าวของจะได้ลาไป พระเจ้าแผ่นดินอ่อนวอนว่าให้อยู่ช่วยสั่งสอนก่อนก็ไม่ยอมอยู่ เหนิงเจียจึงพูดเตือนสติพระเจ้าแผ่นดินว่า ขอพระองค์จงบรรเทาความกำหนัดและความโลภให้เบาบางลง จงตั้งพระทัยในกุศลธรรมปลงพระกรรมฐานภาวนาทรงผ่อนผันดูการที่ควรหนักและเบา พระโรคก็จะบรรเทาพระชนมายุก็จะยืนยาว ขอพระองค์จำไว้อย่าลืม พระเจ้าแผ่นดินมีความขอบพระทัยเป็นอันมาก จึงรับสั่งให้ขุนนางเจ้าพนักงานนำทองคำมาสองถาด ถวายเป็นเสบียงเดินทาง พระดั่งซ่มจิ้งก็มีได้รับ คินให้เอาไว้สำหรับบ้านเมือง พระเจ้าแผ่นดินก็เป็นอันจนพระทัยไม่รู้ที่ว่าจะทำประการใด จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดพระราชรถเข้ามา แล้วก็นิมนต์พระดั่งซ่มจิ้งขึ้นราชรถ พระเจ้าแผ่นดินกับพระญาติพระวงศ์ และพระสนมนางในก็พากันตามส่งพระดั่งซ่มจิ้งจนนอกเมือง

ฝ่ายชาวเมืองปี่เป็ยก็ต่างก็ตั้งโต๊ะจุดธูปเทียนบูชาส่งพระดั่งซ่มจิ้งทุก ๆ บ้าน ในเวลาที่เจ้าเมืองกับขุนนางใหญ่น้อยและชาวเมืองแออัดอยู่นั้น ได้ยินเสียงลมบนอากาศพัดมา เห็นกรงห่านที่ใส่เด็กอยู่กลางถนน เด็กเหล่านั้นก็หัวเราะรำเริงอยู่ทุก ๆ คน และได้ยินเสียงบนอากาศร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่าท่านได้เขี่ย ได้สั่งให้ข้าพเจ้าเอาเด็กไปซ่อนนั้นบัดนี้ท่านจัดการเสร็จแล้ว ข้าพเจ้านำเด็กมาส่งตาม

เดิมแล้ว พระเจ้าแผ่นดินและขุนนางข้าราชการฝ่ายหน้าฝ่ายใน และราษฎรชาวเมืองพากันกราบไหว้วันถือสรรเสริญ แห่งเจียแห่งหน้าขึ้นบนอากาศขอบคุณแล้ว จึงร้องบอกแก่พวกชาวเมืองว่าบุตรของใครก็ให้มารับเอาบุตรของตัวเองไป

ฝ่ายราษฎรทั้งหลาย เมื่อได้บุตรของตนแล้วก็มีความยินดีและขบใจยิ่งนัก จึงพากันร้องนิมนต์ว่า ขอพระผู้เป็นเจ้าของอยู่อย่าเผลอไปก่อน จงอยู่ให้พวกข้าพเจ้าฉลองพระเดชพระคุณตอบแทนบ้าง พากษัตริย์บางคนก็เข้าอุ้มเอาพระดังซิมจิ้ง บางคนก็เขามาหาแห่งเจียและไปเปียก่ายซัวเจ๋ง ไปยังบ้านเรือนจัดของแจและเย็บตัดจีวรและเสื้อผ้ากางเกงถวาย บางคนก็เอามาไปเลี้ยง แต่ทำการซุกซ้ออยู่ดังนั้น ประมาณสักเดือนหนึ่ง จึงได้ส่งพระดังซิมจิ้งออกจากเมือง พระดังซิมจิ้งกับศิษย์ศิษย์สามคน ออกจากเมืองไปเปียกก็ไปประมาณห้าสิบเส้น จึงได้ขอบคุณลาจากไป ฝ่ายเจ้าเมืองกับขุนนางและราษฎรก็พากันกลับเมือง พระดังซิมจิ้งกับศิษย์เดินไปหลายเวลา ในฤดูนั้นเป็นเดือนหกเดือนเจ็ดพิเคราะห์ดูตามแนวป่าซุก เห็นต้นไม้ดอกออกออกช่อหอมระรื่นตลอดทาง แลไปข้างหน้าเห็นภูเขาสูง พระดังซิมจิ้งจึงร้องมาให้ค่อย ๆ เดินได้ยินเสียงนกร้องอยู่บนเขา พระดังซิมจิ้งมีจิตหวนระลึกถึงบ้านเมืองเดิม แห่งเจียพูดว่าอาจารย์อย่าวิตก จงอุตสาหะตั้งใจตรงไป กว่าที่จะถึง คำโบราณท่านย่อมว่า จะใคร่ให้มั่งมีก็ต้องอุตสาหะลงพื้นเพาะ พระดังซิมจิ้งจึงพูดว่าดังนั้นก็จริง แต่ไม่รู้ว่าไซที่นั่นยังไกลอีกสักเท่าใด ไปเปียก่าพูดว่าพระอยู่ไล่ไม่ปลงใจให้พระไตรปิฎก รู้ว่าพวกเราจะมาอาราธนา ข้าพเจ้าคิดดูเห็นจะเลิกเสียแล้ว ทำไมจึงเดินไม่ถึงดังนี้ ซัวเจ๋งว่าทำไมจึงพูดเลอะเทอะดังนี้เล่า จงอุตสาหะตั้งใจตามพี่แห่งเจียไปก็คงมีวันถึงอยู่เอง อาจารย์กับศิษย์เดินพลางพูดกันพลาง แลไปก็เห็นดงไม้สนเป็นป่าใหญ่ขวางหน้า แห่งเจียก็ถือกระบองเดินนำหน้าเข้าป่าไม้สน เดินมาได้ครึ่งวันก็ไม่ออกจากดงต้นสน พระดังซิมจิ้งจึงเรียกแห่งเจียมาถามว่า เราเดินมาก็ข้ามพ้นห้วยเขากันดารมาหมดแล้ว ทำไมจึงมีป่าใหญ่ขวางหน้าอยู่อย่างนี้ ตั้งแต่มาข้ามห้วยธารภูเขาก็ยังไมพบที่ร่มเย็นอย่างนี้เลยทั้งต้นไม้และดอกไม้ก็ประหลาด อาตมภาพจะลงหยุดพักสักครู่หนึ่งให้ม้าหายเหนื่อยด้วย แห่งเจียจึงไปปิดนขาตข้าวมาฉันแล้วจึงค่อยไป แห่งเจียก็มาอุ้มอาจารย์ลงจากม้าลงนั่งพักใต้ต้นสนแล้ว แห่งเจียก็ถือบาตรหะขึ้นกลางอากาศ แลไปดูรอบทั้งแปดทิศแล้ว และกลับลงมาที่ดงต้นไม้สน เห็นมีรัศมีออกพุ่งเฟื่องแห่งเจียเห็นดังนั้นก็ร้องขึ้นว่าติจจริง ๆ ในขณะนั้นแห่งเจียแลไปเห็นไอดำฟุ้งฟูขึ้นในดงไม้สน แห่งเจียตกใจคิดเห็นว่าไอดำนี้เป็นของร้าย แต่ไปเปียก่าซัวเจ๋งก็ไม่เคยเห็นปล่อยไอดำออกดังนี้ แห่งเจียพิเคราะห์ดูก็ไม่รู้แน่ได้

ฝ่ายพระดังซิมจิ้งอยู่ได้ร่มสน ภาวนาคาถาซึมแกงจิตก็ระงับเป็นปกติ ได้ยิน

เสียงแว่ว ๆ ว่าคนร้องเรียกให้ช่วย คิดว่าเห็นจะเป็นสัตว์ร้ายไล่กัดดอกมะม่วง จำเราจะไปดูจะเป็นอะไรแน่ จึงลุกขึ้นจากที่เดินเข้าไปใกล้ แลเห็นผู้หญิงคนหนึ่งแขวนอยู่บนต้นไม้ พระถังซำจั๋งถามว่า ท่านสิคามีเหตุอย่างไรจึงมาต้องมัดแขวนอยู่อย่างนี้

ฝ่ายปีศาจเห็นพระถังซำจั๋งมาถาม ก็แกล้งทำคร่ำครวญร้องให้ด้วยมารยาแล้วพูดว่าท่านอาจารย์ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองต๋มปอปัก จากนี้ไปประมาณสองโยชน์นิดามารดาข้าพเจ้าใจบุญ เวลาวันเซ็งเหมงพาพวกพ้องวงศ์ญาติไปเซ่นไหว้ที่สวนชู้ยฝิงศพปู่ตายายนั้น ครั้นพากันมาถึงที่ป่าช้าฝิงศพแล้ว ก็ได้ยินเสียงกลองและม้าร้องและคนโห่ร้องก็ก้องไกลหาล แลไปก็เห็นพวกหนึ่งหลายคน ต่างคนมีมือถืออาวุธทุก ๆ คนเดินเข้ามา พวกญาติของข้าพเจ้าแลเห็นก็กลัวพากันวิ่งหนีไปหมดสิ้น ข้าพเจ้าตกใจกลัวล้มลุกอยู่กับดิน พวกโจรถึงจับเอาไปในป่าเขาที่พิกของมัน อ้ายนายโจรที่หนึ่งที่สองที่สามเห็นรูปร่างข้าพเจ้าสละสลวย ต่างก็ชิงกันอยากได้ไว้เป็นภรรยาไม่ตกลงกัน มันจึงได้เอาตัวข้าพเจ้าผูกไว้ที่นี่ พวกโจรก็พากันไปหมดแต่ข้าพเจ้าถูกมัดแขวนมาอย่างนี้ได้ห้าวันแล้ว เห็นชีวิตข้าพเจ้าจะไม่รอดเป็นแน่แล้ว ชะรอยชาติปางก่อนข้าพเจ้าจะได้ทำกุศลสิ่งใดไว้จึงได้มาปะท่านอาจารย์ในวันนี้ ขอท่านได้เมตตาช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้สักครั้งหนึ่งเถิด แม้ข้าพเจ้าได้รอดแล้วพระเดชพระคุณของท่านข้าพเจ้าจักมิได้ลืมเลย พูดแล้วก็ทำมารยาน้ำตาไหลลงอาบน้่าสะอึกสะอื้นร้องไห้ไม่หยุด พระถังซำจั๋งเป็นผู้มีเมตตาจิต เห็นดังนั้นก็อดไม่ได้พลอยร้องไห้ไปด้วย จึงร้องเรียกชิวเจ้งกับเปี๊ยก่าย

ฝ่ายเปี๊ยก่ายชิวเจ้งเวลานั้นไปเที่ยวเก็บผลไม้ดอกไม้ ครั้นได้ยินเสียงอาจารย์ร้องไห้และเรียกตกใจก็พากันวิ่งมาหาอาจารย์ ถามว่าพระอาจารย์มีธุระสิ่งใดหรือพระถังซำจั๋งเอามือชี้บนต้นไม้บอกให้เปี๊ยก่ายขึ้นไปแก้ลงมา

ฝ่ายหึงเจีย อยู่บนกลางอากาศพิเคราะห์ดูก็เห็นโอดำนั้น ยิ่งฟังมากขึ้นกลบบังรัศมีนั้นมืดไปจึงคิดว่าเห็นจะไม่ดีแล้ว ที่โอดำเป็นกลุ่มดังนี้ จะเป็นปีศาจร้ายเข้าทำร้ายแก่อาจารย์เป็นแน่อันจะไปบิณฑบาตเป็นการเล็กน้อย จำจะต้องลงไปดูอาจารย์เสียก่อนเห็นจะดีกว่า คิดดังนั้นแล้วก็หวนกลับลงมายังพื้น แลเห็นเปี๊ยก่ายกำลังแก้มัดให้นางหญิงสาวนั้นอยู่ หึงเจียจึงเข้าไปยึดใบหูเปี๊ยก่ายกระซอกลงมายังพื้น เปี๊ยก่ายกระโดดลุกขึ้นพูดว่าอาจารย์บอกให้เราช่วยชีวิตคน ทำไมจึงมากระซอกเราให้ล้มนั่งนี้ หึงเจียว่าน้องอย่าแค้น มันคือปีศาจมันแกล้งมาหลอกลวงพวกเรา พระถังซำจั๋งคิดว่าอ้ายลิงพูดอะไรอย่างนั้น เขาเป็นผู้หญิงกลับเห็นว่าเป็นปีศาจมารร้ายอะไรที่โหด หึงเจียพูดว่าพระอาจารย์ไม่ใช่เหตุการณ์นี้เกี่ยวข้องกับตัวข้าพเจ้า มันประสงค์จะกินอาจารย์ที่โหนดจะรู้ได้เสวเปี๊ยก่ายก็เคือง

บอกแก่อาจารย์ว่า ท่านอย่าเชื่อยายเป็กเบ็ญ พระด้งซั่มจั้งจึงพูดแก่เป็ยก่ายว่า หน้าทีของ هنگเจ็ย هنگเจ็ยเคยดูถูกทุก ๆ หนไม่ผิดถ้าเห็นเป็นปีศาจแน่แล้วเราอย่าไปเกี่ยวข้องกับแกมัน จงรีบพากันไปเกิดอย่าไปเป็นธรรแก่มันเลย هنگเจ็ยก็ตีใจพูดว่าดีแล้วพระอาจารย์ได้รอดชีวิตไม่เป็นไร นิมนต์ขึ้นหลังม้ารีบไปจะได้ออกไปพ้นดงต้นสน ดูที่แห่งใดมีบ้านเรือนผู้คนจึงเข้าไปบิณฑบาตมาให้อาจารย์ฉัน อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินออกไป

ฝ่ายหญิงสาวที่แขวนอยู่กับกิ่งไม้ นั้น ขยับเขี้ยวเคี้ยวฟันมีความโกรธเป็นอันมาก จึงคิดว่าเราได้ยินมาหลายปีแล้วว่าซึ่งหนองคองคนนี้มีฤทธาอาณุภาพมากนัก ก็สมจริงเขาชมและลือจริง เราอยากได้มาประสมภาคให้สำเร็จเป็นเขียน ไม่รู้เลยว่า هنگเจ็ยจะรู้เท่ากระทำให้ความคิดของเราไปไม่ตลอด พระด้งซั่มจั้งหนีพ้นไปได้ เราจะมีต้องลำบากหรืออย่าเลยเราจะลองเรียกดู คิดแล้วปีศาจก็เอาเสียงเป็นสายลมพัดมาเข้าหูพระด้งซั่มจั้งว่าท่านอาจารย์ท่านมาทั้งคนเป็นให้ถึงแก่ชีวิตดังนี้ จะไม่เสียเวลาปวยการที่จะไปนมัสการพระพุทเจ้าหรือ และจะอาราธนาพระไตรปิฎกไปทำไม พระด้งซั่มจั้งอยู่บนหลังม้าได้ยินดังนั้น ก็เรียก هنگเจ็ยให้กลับไปแก้มัดหญิงนั้น هنگเจ็ยถามว่าทำไมจึงมีจิตคิดถึงผู้หญิงดังนี้เล่า พระด้งซั่มจั้งบอกว่าหญิงนั้นร้องให้ช่วย และเธอพูดถูกต้องว่าทั้งคนเป็นให้ตายไม่ช่วย จะไปไหว้พระอาราธนาธรรมมาทำไม ช่วยชีวิตมนุษย์ได้รอดตายคนหนึ่ง ก็กุศลยิ่งกว่าเอาแก้วมณีสร้างพระเจดีย์เจ็ดชั้น هنگเจ็ยจึงไปช่วยแก้มัดเกิด هنگเจ็ยหัวเราะแล้วพูดว่าพระอาจารย์คิดถึงเมตตาคิดขึ้นมา เราก็ไม่มีอะไรจะแก้ท่าน ท่านอยากจะไปแก้มันก็ตามใจเกิด ข้าพเจ้าไม่อาจห้าม ได้ห้ามท่านครั้งหนึ่งแล้วท่านก็ดูเอาข้าพเจ้า ท่านจะไปแก้ก็นิมนต์ไปเองเกิด พระด้งซั่มจั้งโกรธดำ่ว่าอ้ายลิงพูดมากนักเจ้าไม่ไปก็จงนั่งคอยอยู่ที่นี้ เรากับเป็ยก่ายไปแก้ลงแล้วจึงค่อยไป พระด้งซั่มจั้งกับเป็ยก่ายก็กลับเข้าดงไปแก่นางปีศาจลงมาแล้ว นางก็มีความดีใจดุกลุกขึ้นทำทริยากระชดกระช้อยเดินตาม พระด้งซั่มจั้งออกมาพันทดพบกั هنگเจ็ย هنگเจ็ยแลเห็นดังนั้นก็หัวเราะ พระด้งซั่มจั้งขัดใจจึงดำ่ว่าอ้ายลิงเอ็งหัวเราะเยาะเราทำไม هنگเจ็ยพูดว่าข้าพเจ้ามิได้หัวเราะเยาะพระอาจารย์หัวเราะว่าพระอาจารย์สิ้นเคราะห์มาพบเนื้อคู่ที่รูปงามดังนั้นดอก พระด้งซั่มจั้งตวาดว่าอ้ายลิงพูดเลอะเทอะ อาตมภาพมิได้หลงไหลเห็นแก่รูปเสียกลิ่นรสความสัมผัสถูกต้อง هنگเจ็ยว่าพระอาจารย์ยังไม่เข้าใจท่านเคยบวชมาแต่เล็ก เคยดูแต่พระคัมภีร์พุทธศาสนา มิได้เข้าใจในกฎหมายของบ้านเมืองไม่เหมือนคนนี้มีลักษณะงามดังนี้ ส่วนท่านเป็นชีบาณาสงฆ์มาเดินร่วมทางแก่สตรีในป่าดังนี้ ถ้าพบปะคนที่ เป็นพาลมันจะจับไปยังโรงศาลเขาไม่เกรงว่าเป็นคนไปอาราธนาพระธรรม หรือไปไหว้พระอะไรเขาจะลงโทษว่าเป็นผู้กััน

ก็จะเขียนตีเอา แม้ว่าเราไม่ได้มีจิตคิดกระทำเช่นนั้นก็จริง แต่จะได้ใครมาเป็นพยานในข้อความที่บริสุทธิ์ของเรา จะไม่พลอยพาพวกฟองบันไปไปด้วยหรือ พระถังซัมจั๋งเห็นเหง้าเจี๋ยซีแจงดั่งนั้น จึงพูดว่าหาเป็นเช่นนั้นไม่ เราช่วยเขาให้พ้นทุกข์ ไร้รอดชีวิต และกลับมามีโทษแก่เรานั้นจะไม่ได้ จงพาเธอไปเกิดฐานะการอยู่แก่เราเอง เหง้าเจี๋ยพูดว่าอาจารย์เป็นธุระช่วยเธอก็จริง แต่กลับไปให้ร้ายเธอเสีย อีกพระอาจารย์ก็ยังหาไม่รู้สึกละ พระถังซัมจั๋งถามว่า ทำไมจึงว่ากลับไปให้ร้ายเธออย่างไร อาตมายังไม่เข้าใจ เหง้าเจี๋ยว่านางถูกมัดแขวนอยู่นั้น บางทีห้าวันเจ็ดวันก็จะตาย บัดนี้ท่านอาจารย์พานางมาดังนี้ อาจารย์ก็ขี่ม้าเดินเร็วพวกข้าพเจ้าตามหลังไป ก็หญิงคนนี้มีเท้าอันเล็กเดินตามคงไม่ทัน ทั้งให้เธอล้าหลังอยู่ บางทีจะไปพบสัตว์ร้าย ก็จะขบกัดกินเป็นอาหาร ดั่งนี้จะไม่เรียกว่าให้ร้ายแก่เธอหรือ พระถังซัมจั๋งได้ฟังเหง้าเจี๋ยพูดดั่งนั้นจึงพูดว่า ท่านพูดดั่งนั้นก็จริงอยู่ ถ้ากระนั้นขอให้เหง้าเจี๋ยช่วยคิดอย่างไรจะดี เหง้าเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า อุ๋มเอานางขึ้นม้าไปด้วยก็แล้วกัน พระอาจารย์จะต้องวุ่นอะไรไปอีกเล่า พระถังซัมจั๋งพูดว่าเหง้าเจี๋ยเอาอะไรมาพูดดั่งนี้ ผู้หญิงจะขี่ม้าได้หรือ อยากระนั้นเลยอาตมาจะลงเดินไปก็ได้ ให้ไปเปียกกายค่อย ๆ จูง ม้าเดินไป เหง้าเจี๋ยยิ่งหัวเราะใหญ่แล้วพูดว่า เจ้าหนุ่มได้สบายแล้วอาจารย์ให้เจ้าจูงม้าไป พระถังซัมจั๋งพูดว่า อยาพูดให้เลอะเทอะไป คำโบราณท่านยอมว่า ม้าวิ่งไปพันโยชน์คนที่ไหนจะตามทัน ให้ไปเปียกกายค่อย ๆ จูงม้าไปพวกเราจะได้เดินข้ามเขาลงไปที่ลาด บางทีจะมีบ้านหรือวัดที่มีคนอยู่ พวกเราได้ชื่อว่าจะช่วยชีวิตคนไว้ เหง้าเจี๋ยพูดว่าอาจารย์คิดดั่งนั้นก็ถูกต้องนิมนต์อาจารย์รีบไปเกิด พระถังซัมจั๋งกับศิษย์ก็ออกเดินชิวแจ่งก็หาบของ ไปเปียกกายก็จูงม้าเหง้าเจี๋ยถือกระบอง ออกนำหน้าหญิงเดินไป เดินมาได้ประมาณสักห้าสิบเส้น ตะวันรอนลงแลไปข้างทางก็เห็นตึกกว้างบ้านเรือนห้องหออยู่เรียงราย พระถังซัมจั๋งจึงพูดว่า ที่ตำบลนี้คงจะเป็นที่วัดวาอาราม เราพากันเข้าไปอาศัยพักนอนสักคืนหนึ่งรุ่งเช้าจึงค่อยไปเดินมาประเดี๋ยวหนึ่งก็ถึงหน้าวัด พระถังซัมจั๋งจึงส่งสาธุศิษย์ให้หยุดคอยข้างนอกก่อน อาตมาจะเข้าไปขออาศัยได้แล้วจึงค่อยพากันเข้าไป สาธุศิษย์ทั้งสามได้ฟังอาจารย์ สั่งดั่งนั้นก็หยุดคอยอยู่ได้ร่มไม้ พระถังซัมจั๋งเดินเข้าไปในประตูชั้นนอกแลเข้าไปดูเห็นประตูชำรุดหักพังล้มลงอยู่ทั้งนั้นแลเข้าไปในนั้น เห็นกุฎิแถวรกร้างเสียบสจัด ไม่มีคนอยู่ มีพระอุโบสถก็พังลงเสียหมดแถววัดลัยหน้าบ่อนขึ้นรกรุงรัง พระถังซัมจั๋งเห็นดั่งนั้นให้เกิดความสังเวชสลดใจทันที แข็งใจยืนเดินเข้าไปดูที่ชั้นสองแลเห็นหอกลองหอรระฆังหักพังเซวทรุดโทรมไปทั้งสิ้น มีระฆัง ระฆังหนึ่งตกกลิ้งอยู่ที่พื้นดิน ครึ่งหนึ่งอยู่ข้างบนดูชาวดูจน่ามวคครึ่งหนึ่งจมอยู่ใต้ดินมีสีเขียวดูจคราน เพราะจมดินอยู่ สนิมจับจึงได้เป็นดั่งนี้ พระถังซัมจั๋งก็เอามือ

ดั่งหง่างขึ้นทีหนึ่ง พระดั่งซิ้มจั่งตกใจเซล้มลงกับพื้น แต่ที่จริงในวัดนั้นมีเต้าหยิน อยู่คนหนึ่ง เมื่อเห็นคนเข้ามาในวัด จึงเอาอิฐก้อนหนึ่งไปปาถูกระฆังจึงได้ดั่ง พระดั่งซิ้มจั่งจึงร้องเรียกว่าระฆังเอ๋ย ทางไซที่นี้นานวันไม่มีผู้ใดมาถึงจึงได้เกิดปิศาจ ขึ้นดั่งนี้หรือ เต้าหยินคนนั้นเดินมาพุงพระดั่งซิ้มจั่งให้ลุกขึ้นแล้วพูดว่า มิใช่เหตุ ระฆังนั้นเป็นปิศาจดอก ข้าพเจ้าปาอิฐมาถูกระฆังจึงได้ดั่งขึ้น พระดั่งซิ้มจั่งเงยหน้าขึ้นดู เห็นหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว จึงถามว่านี่เป็นปิศาจหรือ อาตมาไม่ใช่ คนธรรมดาเหมือนคนทั้งหลาย อาตมาภาพมาจากเมืองใต้ถึง สำนักศิษย์ที่มาด้วยล้วนแต่มีฤทธิ์เดชเชี่ยวชาญปราบมารร้ายได้ ถ้าไปเกี่ยวข้องกับเธอเข้าแล้วเห็นชีวิตจะไม่รอด เต้าหยินผู้นั้นคุกเข่าลงกราบไหว้แล้วพูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่ปิศาจร้ายอะไรดอก ข้าพเจ้าเป็นคนสำหรับจตุรูปเทียนบูชาอยู่ในนี้ ได้ยินเสียงท่านอาจารย์จะใคร่ออกมาเชิญก็กลัวมีผลลอกจึงเก็บเอาอิฐปาระฆังให้ดั่งมีเสียงขึ้น พอเอาเสียงเป็นเพื่อนจึงได้กล้ามา นิมนต์ท่านเข้าไปข้างในเถิด

ฝ่ายพระดั่งซิ้มจั่งได้ฟังเต้าหยินพูดดั่งนั้น ก็ค่อยวางใจหายหวาดหวั่น เต้าหยินก็พาพระดั่งซิ้มจั่งเดินเข้าไปยังประตูชั้นสามพระดั่งซิ้มจั่งจึงพิเคราะห์ดูเห็นไม่เหมือนชั้นนอก มีประดับด้วยแก้วมณีและไมราและลายทองสลัเขียนมีรูปต่าง ๆ ตามฝาตามห้องดูสว่างไสว เครื่องโต๊ะล้วนแต่แก้ววิเศษ พระดั่งซิ้มจั่งดูแล้วก็ถามเต้าหยินว่าข้างนอกนั้นดูรกเรี่ยรุงรังน่ากลัว ทำไมในนี้จึงประดับประดาดงงามอย่างนี้ด้วยเหตุอะไร เต้าหยินหัวเราะแล้วบอกว่า ที่ตำบลเขานี้มีปิศาจผีร้ายซุกซุมและทั้งโจรผู้ร้ายก็มาก ถ้าห้องฟ้าสว่างก็ออกตีชิงวิ่งราว เดือนมืดก็เข้าหาที่อาศัยหน้าวัด พระประธานก็ยกทิ้งไว้ข้างหนึ่ง เอาไม้มาใส่ไฟหุงต้มอะไรกิน พระสงฆ์ในวัดก็ไม่มีผู้ใดออกต้านทานได้ ก็ทิ้งโบสถ์นั้นให้โจรอาศัยอยู่ตามสบาย พระดั่งซิ้มจั่งว่าถ้ากระนั้นที่ตรงนี้ก็เป็นที่สำนักกลาง และขึ้นไปดูที่บนประตูก็เห็นมีหนังสือใหญ่อยู่ห้าตัว คือวัด (ตื่นไ้เสียณลิมย์) พระดั่งซิ้มจั่งก็เดินเข้าไปข้างในและเห็นพระสงฆ์เดินออกมาองค์หนึ่ง คือไปทางไซที่นี้ มีนามเรียกว่าพระสงฆ์พิเบ็เจง เธอเดินออกมาเห็นพระดั่งซิ้มจั่งก็วิ่งดำตาก็สวย หน้าผากกว้างรูปพรรณลักษณะได้ตำราทุกอย่าง ดูดูพระอรหันต์ จึงจับมือพามาที่กุฏิใหญ่กระทำคำนับแล้วถามว่า ท่านอาจารย์จะไปข้างไหนหรือจึงได้มาถึงนี้ พระดั่งซิ้มจั่งตอบว่า อาตมาอยู่เมืองใต้ถึงมีรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ให้ไปไซที่อาราธนาพระไตรปิฎกธรรมยังวัดลู่ยิมย์ มาถึงที่นี้เป็นเวลาจวนค่ำจะขออาศัยพักสักคืนหนึ่งรุ่งเช้าจะลาไปขอท่านได้กรุณาด้วย

ฝ่ายพระสงฆ์นั้น ครั้นได้ฟังพระดั่งซิ้มจั่งบอกดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ไม่ควรพูดดั่งนี้ให้เสียวาจาเราเป็นสาวกพระพุทธเจ้า อย่างกล่าวซึ่งคำสัพพลาวาจา พระ

ถึงซำจ้งพูดว่า อาตมภาพพูดโดยความจริงหาได้กล่าวเท็จไม่ พระสงฆ์นั้นพูดว่า ตั้งแต่เมื่อได้ดังมาถึงนี้ก็ไม่รู้ว่าทางไกลสักเท่าใด ทุก ๆ เขาก็มีแต่ปีศาจร้ายทุก ๆ ถ้าก็มีแต่ยักษ์มาร อันรูปร่างของท่านกึ่งดงามบริสุทธ์ดังนี้ คนเดียวจะไปอาราธนาพระธรรมได้หรือ พระถึงซำจ้งตอบว่า ท่านอาวุธเห็นอาตมภาพผู้เดียวที่ไหนจะมาได้ อาตมภาพมีศิษย์ถึงสามคน ถ้าพบเขาขวางก็ตัดทางไป หากพบแม่น้ำกว้างก็ทำสะพานข้ามไป สานุศิษย์คอยป้องกันรักษาอาตมภาพมาจึงมาได้ พระสงฆ์องค์นั้นถามว่า ก็สานุศิษย์ทั้งสามนั้น บัดนี้อยู่ที่ไหนเล่า พระถึงซำจ้งว่า ยืนคอยอยู่ข้างนอกประตู พระสงฆ์นั้นตกใจจึงพูดว่าท่านอาจารย์ยังไม่ทราบที่ตำบลนี้ มีสัตว์เนื้อเสือร้ายชุกชุมนัก ทั้งปีศาจผีร้ายก็มากมักจะคอยทำร้ายคน แต่เวลากลางวันยังไม่กล้าออกไปเที่ยวไกล ตะวันชាយบายก็ปิดประตูหน้าต่าง แล้วเวลาก็จวนค้ำคนอยู่ข้างนอกไม่ได้ จึงเรียกสานุศิษย์ให้รีบออกไปเชิญเข้ามาเดี๋ยวนี้

เด็กสองคนได้ยินอาจารย์สั่งก็รีบออกไป แลเห็นแห่งเจ็ยก็ตกใจล้มคว่ำล้มหงาย เหลือบไปเห็นโป๊ยก่ายซำเจ้งมือและเท้าก็อ่อนเปลี้ยไปหมด เด็กทั้งสองอุตสาห์แข็งใจวิ่งกลับเข้ามาข้างในบอกแก่พระถึงซำจ้ง อาจารย์ว่าเห็นจะไม่เห็นการ ศิษย์ของท่านไม่เห็น เห็นแต่ปีศาจสามสี่คนยืนอยู่ที่ประตู พระถึงซำจ้งถามว่ารูปร่างเป็นอย่างไร เด็กบอกว่าคนหนึ่งรามสูร คนหนึ่งปากยาว คนหนึ่งปากเขี้ยว และมีหญิงสาวคนหนึ่งรูปร่างสะสวย พระถึงซำจ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะพูดว่าหนูยังไม่รู้จักสามคนที่หน้าตาดุร้ายนั้น คือศิษย์ของอาตมภาพเอง ยังหญิงคนนั้นอาตมภาพช่วยชีวิตเธอที่โน่ป่าสนนั้น เด็กทั้งสองถามว่า ท่านอาจารย์รูปร่างามดังนี้ทำไมจึงพาศิษย์รูปร่างดุร้ายอย่างนั้นมาด้วยเล่า พระถึงซำจ้งบอกว่ารูปร่างไม่สวยไม่งามก็จริงแต่ต้องธรรมาศัยเธอกระทำให้สำเร็จได้ จึงรีบไปเชิญเธอเข้ามาในนี้เกิด ถ้ารอเข้าไปหน้ารามสูรนั้นจะมทะเลวุ่นวายขึ้นมาจะเกิดเหตุ เด็กทั้งสองได้ฟังดังนั้น ก็วิ่งออกไปร้องเรียกว่า ท่านทั้งสามที่คอยอยู่นั้น ท่านอาจารย์ถึงซำจ้งให้เชิญเข้าไปข้างใน โป๊ยก่ายก็งุ่มง่าม ซำเจ้งก็ยกหาบแห่งเจ็ยก็ถือกระบองคุมนางหญิงนั้นพร้อมกันเดินเข้าไป ครั้นถึงประตูทั้งสามก็วางหาบผูกม้าแล้ว ก็พากันขึ้นบนกฎใหม่ มาทำค้ำบพระสงฆ์เจ้าอารามแล้ว ต่างก็นั่งที่ตามสมควร พระสงฆ์เจ้าอารามก็เข้าไปพาพระสงฆ์เจ็ดแปดสิบรูปมาค้ำบกันแล้ว จึงให้ศิษย์วัดยกน้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยงกัน และจุดโคมไฟสว่าง พระสงฆ์ทั้งหลายก็มาได้ตามซึ่งเหตุไปอาราธนาธรรม บางพวกก็อยากมาดูหญิงสาวนั้น พากันมานั่งแออัดในกฎใหญ่ พระถึงซำจ้งถึงถามพระสมภารว่า พวู่นี้อาตมภาพจะลาไปจากที่นี่ หนทางที่จะไปต่อไปนั้นจะเป็นประการใดบ้าง

สมภารได้ยินถามดังนั้น ก็คุกเข่าลงกับพื้น พระถึงซำจ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจลุก

มาพุงให้ลุกขึ้นแล้วถามว่าอาตมาถามถึงหนทางที่จะไปไซทิ ทำไมจึงได้คุกเข่ากราบไหว้ตั้งนี้ทำไม สมภารจึงบอกว่าหนทางที่จะไปนั้นเรียบร้อยไม่เป็นทุกข์ขี้ใจมิได้ แต่ยังมีธุระอย่างหนึ่งจะไม่เป็นปรกติ ด้วยท่านอาจารย์นอนอยู่ในกุฎิใหม่ สาธุศิษย์ทั้งสามนอนในห้องก็ควรแล้ว ยังไม่ทราบว่านางสาวน้อยจะไปนอนที่ไหนจึงจะดี พระถังซัมจั๋งพูดว่า ท่านอาจารย์อย่ามีความวิตกจิตคิดสงสัยพวกอาตมาเลย ที่จะคิดผิดกิจไปนั้นหาเป็นไปได้ไม่ เมื่อเวลาเช้าเดินตัดดงไม้สนมาก็กมาพบหญิงคนนี้ ผูกมัดอยู่บนต้นไม้ร้องเรียกให้ช่วยอาตมาจึงคิดกรุณา จึงให้สาธุศิษย์แกล้งมานางจึงได้ติดตามมาจนถึงนี้ที่สุดแต่ท่านจะให้ไปนอนที่ไหนก็ตามเถิด พระสมภารได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าถ้าอาจารย์มีอุเบกขาเพิกถอนเฉยดังนั้น อาตมาจะขอจัดที่ ๆ นอกประตูให้นางไปพักข้างนอกเห็นจะดีดอกกระมัง พระถังซัมจั๋งว่าควรแล้วดีแล้ว สมภารจึงเรียกสาธุศิษย์ให้พานางไปพักข้างนอก ฝ่ายพระถังซัมจั๋งพักอยู่ที่กุฎิใหญ่ได้เวลาแล้ว พระสงฆ์ทั้งหลายก็ลากลับไปที่อยู่แห่งตน พระถังซัมจั๋งจึงส่งสาธุศิษย์ทั้งสามให้ไปนอนจะได้ตื่นแต่เช้า ๆ เวลานั้นกินนอนเงียบทุก ๆ คน พอรุ่งแจ้งแห่งเจียก็ลุกขึ้นก่อน เรียกปิยกาย ชั่วเจ้งรวบรวมเข้าของใส่หาบแล้วจึงมาปลุกอาจารย์จะได้ออกเดินแต่เช้า เวลานั้นพระถังซัมจั๋งนอนหลับ แห่งเจียเข้าไปใกล้ร้องปลุกด้วยเสียงอันดัง พระถังซัมจั๋งยกศีรษะขึ้นแล้วหลับไปอีก แห่งเจียเห็นดังนั้นจึงร้องถามว่า อาจารย์เป็นอะไรไปหรือ พระถังซัมจั๋งบอกว่า ศีรษะให้หมุนเวียนตาก็ให้มีดมาไปให้เจ็บปวดไปทั้งตัวไม่รู้ว่าคืออะไร ปิยกายเอามือจับตัวอาจารย์ดูทั่วกายมีไธออกร้อน ปิยกายว่าข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เมื่อก่อนเห็นพระอาจารย์เดินมากมายและถูกแดดลมจึงได้มีโรคไม่สบายดังนี้ พระถังซัมจั๋งว่าไม่ใช่นั้นนั้น คือเมื่อคืนนี้ลุกขึ้นไปเบามีได้ใส่เสื้อ นึกดูเห็นจะถูกลมเข้าจึงได้เป็นดังนี้ แห่งเจียถามว่า ถ้าดังนี้จะเดินไปได้หรือ พระถังซัมจั๋งว่า แต่จะลุกขึ้นยังไม่ได้ จะเดินไปอย่างไรได้เล่า แห่งเจียว่าพระอาจารย์ตัวยังไม่ปรกติ จงหยุดพักอยู่สักสองสามวันให้สบายก็จะดีเป็นอะไรไปเล่า พวกข้าพเจ้าคอยระวังรักษาอาจารย์อยู่จะเป็นทุกข์อะไรที่ไหน พระถังซัมจั๋งได้ฟังแห่งเจียพูดดังนั้น จึงว่าสาธุศิษย์พูดดังนั้นก็ถูกแล้ว เราหยุดพักที่วัดนี้ก่อนพอให้หายดีแล้วจึงค่อยไป ก็ชวนกันหยุดพักอยู่ในวัดนั้นได้สามวันแล้วพระถังซัมจั๋งเรียกแห่งเจียมาพูดว่า ไม่สบายไปสองวันมิได้ตามถึงนางนั้น มีผู้ใดให้ข้าวปลาอาหารกินหรือเปล่า แห่งเจียจึงพูดว่าพระอาจารย์อย่าเป็นทุกข์ถึงผู้อื่นเลยจงระวังรักษาแต่ตัวเราเถิด พระถังซัมจั๋งเรียกให้แห่งเจียมาพุงลุกขึ้น แล้วก็ให้เอากระดาดและพุทึงมา และขอยืมที่ฝนหมึกในวัดมาด้วย แห่งเจียถามว่าจะเอากระดาดและพุทึงมาทำไม พระถังซัมจั๋งว่า อาตมาจะทำหนังสือฉบับหนึ่งใส่ซองเดียวกับหนังสือเดินทางแห่งเจียช่วยเอาไปถวายพระถังไทจงฮ่องเต้ ยังเมือง

ได้ตั้งให้พระองค์ทรงทราบเหตุ เหง้าเจียวว่าการทั้งนี้ไม่ยากอะไร การอื่นข้าพเจ้าไม่ถนัด ถ้าการจะไปส่งหนังสือตั้งนี้ข้าพเจ้าถนัดเป็นที่หนึ่ง ด้วยข้าพเจ้าหกดคะเมน ตีลังกาไปที่หนึ่งก็ถึงเมืองได้ตั้ง นำหนังสือเข้าไปถวายพระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้แล้ว ก็หกดคะเมนกลับมาหาอาจารย์ น้ำหมึกไม่ทันจะแห้ง แต่ยังไม่ทราบว่าอาจารย์ จะฝากหนังสือไปทำไม ในใจความนั้นว่าอะไรขอให้อาจารย์อ่านให้ข้าพเจ้าฟัง ข้าพเจ้าจะได้รู้เรื่องด้วยบ้าง พระดั่งซ่มจั่งนั่งน้ำตาไหลลงพรั่งพรายแล้วพูดว่าในใจความว่าเป็นอาตมาสงฆ์เหียนจิง ขอถวายพระพรมายังมหาบพิตรพระราชสมภาร สมเด็จพระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ทรงทราบ ด้วยอาตมาภาพได้รับ ๆ สั่งออกจากเมือง ได้ตั้งแล้วก็ตั้งหน้าตั้งใจตรงไปยังประเทศไซที่เขาล่งซิว อันความคับแค้นทุกข์ยาก ในระยะทางกันดารนั้น สุดที่จะรำพรรณให้สิ้นสุดได้ บัดนี้มาถึงครึ่งทางก็บังเอิญ มาป่วยลง การที่จะไปต่อนั้นก็เป็นการยากที่สุดที่จะไปได้ เพราะทางนั้นยัง ลึกกลับไกลนัก เห็นชีวิตอาตมาภาพจะไม่พอไปได้ ขอพระองค์ได้ทรงทราบ เหง้าเจียว ครั้นได้ฟังสำเนาความในหนังสือตั้งนั้นแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้ จึงพูดว่าพระ อาจารย์ไม่เป็นการเสียแล้ว เจ็บป่วยนิดหน่อยเท่านั้นยังหาควรจะคิดตั้งนี้ไม่ แม้ว่าจะ เจ็บป่วยมากมายประการใดก็ควรจะบอกกล่าวให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้ายังสามารถ จะแก้ไขได้อยู่บ้าง และจะถามว่าพระยามัจจุราชพระองค์ไหนอาชามีจิตคิดตั้งนี้ และสมุหนัญชีเมืองมีคนใดอาจมีหมายมาจับและยมบาลคนใดอาจจะนำหมาย มาจับ แม้ว่ามีจิตหมิ่นประมาทกระทำให้อ่อนถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกสันฐาน ร้ายขึ้นตั้งเมื่อครั้งที่จลาจลบนสวรรค์ ถือกระบองตีชนาบลลงไปยังพระยามัจจุราช เจียมพออ่อง จับเอาตัวมาซักเอาเอ็นออกลอกหนังทำให้สาหัส พระดั่งซ่มจั่งพูดว่า อาตมาที่ป่วยมีอาการมากหนักใจอยู่ อย่าพูดอวดโตไปนักเลย โป๊ยก่ายพูดว่า พระอาจารย์มีอาการป่วยมาก เราจัดแจงเตรียมโลงไว้สำหรับใส่ศพพระอาจารย์เกิด เหง้าเจียวได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้น ก็คิดว่าอ้ายชาติหนูพูดอะไรอย่างนั้น เจ้ายังไม่รู้เหตุ พระอาจารย์ของเรานั้น ท่านเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าเดิมเรียกว่ากิมเสี้ยนโพธิสัตว์ เพราะเธอมีความประมาทในพระธรรมจึงได้มารับผลความผิดทรมาณทุกข์ใน มนุษย์โลกตั้งนี้ โป๊ยก่ายถามว่าที่เหง้าเจียวพระอาจารย์เธอมีความหมิ่นประมาท พระธรรม จึงได้ไปเกิดที่เมืองได้ตั้งให้ตั้งอธิษฐานไปไซที่อาารณนาพระธรรม ได้ ทรมาณพบปะซึ่งยักษ์ผีปีศาจร้ายได้ความทุกข์ต่าง ๆ ก็ควรแล้วนี้เหตุใดจึงให้ได้ ความพยาธิทุกข์ภัยตั้งนี้เล่า เหง้าเจียวพูดว่าน้องหาเข้าใจไม่ พระอาจารย์นั้นนั่งฟัง พระยูลแสดงธรรม เวลานั้นเธอร่วงสปีหงกพลั้งเท้าช้ำยพลัดลงเหยียบถูกเมสึด ข้าวหนึ่งเมสึด เพราะฉะนั้นมาเกิดในมนุษย์โลกจึงต้องปรับโทษเจ็บสามวัน โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงพูดว่า ถ้าตั้งนั้นข้าพเจ้ากินข้าวทำตกหล่นเรียราตมาก

จะรู้ว่าปรับโทษเจ็บนั้นสักเท่าไรชาติจึงจะสิ้นโทษได้ เหนงเจี๋ยพูดว่าพระพุทเจ้าท่านหาได้ปรับโทษแก่สัตว์ทั้งหลายไม่ กรรมของสัตว์ทำให้โทษแก่สัตว์เองพระอาจารย์ยังป่วยอีกวันหนึ่งก็จะหายไม่เนิ่นช้าดอก พระดังซั่มจึงพูดว่าวันนี้เหมือนเมื่อวานนี้ในคอกให้ชกแห้งอยากน้ำ เหนงเจี๋ยจงไปหาน้ำเย็น ๆ ให้อาตมาสักหน่อยเถิด เหนงเจี๋ยพูดว่าพระอาจารย์อยากน้ำจงคอยข้าพเจ้าจะไปหาน้ำเย็น ๆ มาถวายพูดแล้วก็หยิบเอาบาตรออกไปข้างนอกที่หลังวัดไปที่โรงครัวเที่ยวหาน้ำเย็น แลเห็นพระสงฆ์องค์หนึ่งนั่งอยู่ สองตาแดง ๆ ดูจรั้งให้ เหนงเจี๋ยจึงถามว่าทำไมพวกท่านจึงมีใจอันน้อยอย่างนี้เล่า พวกข้าพเจ้ามาอาศัยสองสามเวลาป่วยการทำไม่จึงทำกิริยาอย่างนี้เล่า หรือวิตกว่าอายปากยาวมันกินมากทำให้เปลืองพวกท่านจึงเสียใจดังนี้หรือ

ฝ่ายพระสงฆ์องค์นั้น เมื่อได้ฟังเหนงเจี๋ยถามจึงตอบว่า อันความจริงที่วัดนี้ก็มีพระสงฆ์หลายร้อยรูป จะเลี้ยงท่านองค์ละวันก็จะเปลี่ยนกันได้หลายร้อยวัน จะอาจคิดป่วยการอะไรที่ไหน เหนงเจี๋ยถามว่า ก็ไม่ใช่เช่นนั้นแล้วทำไมจึงมีกิริยาโหม่นสดังนั้นเล่า พระสงฆ์เหล่านั้นพูดว่าไม่ทราบว่าเป็นปีศาจยักษ์ที่ไหนมาอาศัยอยู่ในวัดนี้ เมื่อคืนนี้สามเณรน้อยสองคนออกไปตีกลองตีระฆัง ก็ได้ยินเสียงตีกลองตีระฆังแล้ว แต่ไม่เห็นกลับเข้ามาจนสว่างพากันเที่ยวค้นหา ก็พบแต่จิ๋วกับรองเท้าทิ้งอยู่ แล้วไปค้นที่หลังสวนก็เห็นแต่กระดุกกองอยู่ ถ้าหากว่าพวกท่านอยู่ไปอีกสามวัน พวกข้าพเจ้าก็คงจะหมดไปอีกหกคน เพราะฉะนั้นพวกข้าพเจ้าจึงมีทุกข์ร้อนดังนี้ และเห็นอาจารย์ของท่านไม่สบายอยู่ จึงไม่กล้าจะบอกเหตุการณ์อันนี้ จึงได้คร่ำครวญอยู่ดังนี้ เหนงเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงพูดว่าเราเข้าใจอยู่แล้วท่านไม่ต้องพูด ไว้ข้าพเจ้าจะช่วยกำจัดมันให้ พระสงฆ์พูดว่ามันเป็นปีศาจร้ายคงจะเป็นกายสิทธิ์ล่องหนกำลังเปลี่ยนแปลงเหาะเหินได้ ขอบท่านอย่างถือโทษว่าข้าพเจ้าถูกรบกวน ถ้าท่านกำจัดปราบปรามมารร้ายนี้ได้ พวกข้าพเจ้าก็คงพากันมีความสุขทั่วกัน ถ้าหากท่านปราบไม่ลงเห็นจะไม่ได้การ พวกข้าพเจ้าคงจะได้มีความเดือดร้อนมาก เหนงเจี๋ยถามว่าทำไมจึงว่าจะไม่เป็นการต่อภายหลังด้วยเหตุอย่างไร พระสงฆ์ทั้งหลายพูดว่าพวกข้าพเจ้าไม่ปิดบังท่าน พวกข้าพเจ้าหลายร้อยก็จริงแต่บวชตั้งแต่เล็กมา ถือตามข้อห้ามตามวินัย หาได้เรียนวิชาปราบผีปีศาจมารร้ายไม่ หากท่านจับมันไม่ได้ ก็ขอพาทิพวกข้าพเจ้าเป็นเหยื่อมันไปด้วยกันทั้งสิ้น อีกประการหนึ่งพวกข้าพเจ้าก็จะต้องเวียนเกิดเวียนตายในสำนักนี้ก็จะดับสูญสิ้นวิบัติสลายไป เพราะฉะนั้นพวกข้าพเจ้าจึงเห็นว่าจะไม่เป็นการต่อภายหลังดังนี้ เหนงเจี๋ยได้ฟังพระสงฆ์พูดดังนั้นก็โกรธ จึงพูดด้วยเสียงอันดังว่าสงฆ์เหล่านี้โง่เขลาไม่รู้จักรอะไร พวกท่านรู้เข้าใจได้แต่พวกปีศาจมันเชี่ยวชาญ

ยังรู้ว่าฤทธิ์เดชอาณาภาพของเราเป็นประการใดไม่ พระสงฆ์ทั้งหลายพูดว่าจริงของท่าน พวกข้าพเจ้ายังหาทราบไม่ เหน้เจี๋ยว่าข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านเข้าใจสักหน่อยหนึ่ง ตัวข้าพเจ้าเดิมอยู่เขาฮวยก๊วยซัวเคยตั้งตัวเป็นใหญ่ และเคยไปทำสงครามบนสวรรค์ที่ประสาทเล่งเซียวเตี้ย เวลาหนีก็เอาวิชาพิเศษของท่ายเสียงเล่า กุนกินเล่น เวลาอยากน้ำก็เอาสุราของเง็กเซียงฮ่องเต็กกินเล่นเจ็ดแปดถ้วย สองตาเหลือบไปที่หนึ่งบังแสงฟ้าให้มีดมืด ถือกระบองเหล็กอันหนึ่งจะไปมาไม่เห็นร่องรอยจะพูดไปทำไมถึงสัตว์เนื้อเสือร้ายและยักษ์ผีปีศาจทั้งหลายไม่ต้องวิตกทั้งสิ้น ข้าพเจ้าจะจับปีศาจร้ายให้ท่านดูท่านจึงจะเห็นจริง พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังเหน้เจี๋ยพูดอวดอ้างใหญ่โตตั้งนั้นก็พากันเชื่อว่าเห็นจะมีฤทธิ์เดชจริง ต่างก็พากันมาคำนับทุก ๆ องค์ ยิ่งแต่ท่านสมภารองค์เดียวพูดว่าข้าก่อน อาจารย์ของท่านยังไม่สบายอยู่เรื่องจับปีศาจนั้นขอให้รอก่อน แม้สองข้างสู้รบกันจะพาให้อาจารย์ท่านไม่สบายเหน้เจี๋ยได้ฟังสมภารพูดดังนั้น จึงพูดว่าท่านพูดดังนั้นก็ถูกต้อง ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะเอาน้ำไปให้อาจารย์ฉันแล้วจึงจะกลับมา เหน้เจี๋ยก็ยกบาตรน้ำเย็นออกมายังหน้ากุฎิใหม่ เอาน้ำประเคนให้อาจารย์ เวลานั้นพระดั่งซิมจั้งกำลังอยากน้ำ จึงรับน้ำมาดื่มเข้าไปอีกหนึ่ง คุงน้ำมันต์อันวิเศษพิชใช้ก็สงบค่อยทุเลาลงไปทันที เหน้เจี๋ยพิเคราะห์ดูสีหน้าพระอาจารย์เห็นมองใสสบายเป็นปกติ จึงถามว่าพระอาจารย์จะใคร่ฉันข้าวร้อนหรือ พระดั่งซิมจั้งบอกว่าฉันน้ำเย็นเข้าไป คุงกินยาทิพย์อันวิเศษพิชใช้ทุเลาเบาลงกว่าครึ่ง หากมีน้ำร้อนก็ยิ่งดี เหน้เจี๋ยจึงเรียกพระสงฆ์บอกว่าอาจารย์ข้าพเจ้าหายแล้ว ขอท่านได้จัดข้าวร้อน ๆ มาให้อาจารย์ข้าพเจ้าฉันเถิด พระสงฆ์เหล่านั้นก็ช่วยกันจัดหาอาหารมาสองสำรับมาตั้งบนโต๊ะ พระดั่งซิมจั้งก็มาฉันได้ครึ่งชาม เหน้เจี๋ยซัวเจ็งกินอยู่บนโต๊ะหนึ่ง นอกจากนั้นก็ให้ปิ๊ยก่ายรับประทาน ครั้นกินเสร็จแล้ว พระดั่งซิมจั้งถามว่าเรามาอาศัยอยู่ได้กี่วันแล้ว เหน้เจี๋ยบอกว่าเรามาอยู่ได้สามวันแล้ว อาจารย์หายแล้วเวลาพຽนี้ค่อยออกเดิน ขอทุเลาคืนวันนี้ข้าพเจ้าจะจับปีศาจ พระดั่งซิมจั้งถามว่าเหน้เจี๋ยจะไปจับปีศาจที่ไหน อาตมภาพก็ยังไม่หายดีถ้าจับไม่ได้เกิดอันตรายขึ้นจะไม่เดือดร้อนถึงอาตมภาพด้วยหรือ เหตุไฉนเหน้เจี๋ยจึงมาคิดการเช่นนี้ขึ้น เหน้เจี๋ยว่าพระอาจารย์ทำไมจึงพูดล้างอำนาจข้าพเจ้าดังนั้นเล่า อาจารย์เคยเห็นหรือว่าข้าพเจ้าพ่ายแพ้แก่ปีศาจพวกใดมาถึงไหนก็กระทำให้ปีศาจอ่อนน้อมได้ทุกครั้งมิใช่หรือ เว้นไว้แต่จะไม่ทำเท่านั้น พระดั่งซิมจั้งยึดเหน้เจี๋ยไว้แล้วพูดว่าจะให้ดีแล้ว แม้ถึงแห่งใดก็ผ่อนผันไปตามการควรลดหย่อนให้ก็จะลดหย่อนจะเป็นการดีกว่ารุกราน คิดเอาชั้ยชนะสู้สุดใจไม่ได้ เหน้เจี๋ยเห็นว่าอาจารย์ทัดทานดังนั้น จึงพูดว่าข้าพเจ้าไม่ปิดบังอาจารย์ ปีศาจนั้นมันอาศัยอยู่ที่นั่นมันได้กินคนแล้ว พระดั่งซิมจั้งตกใจถามว่า เหน้เจี๋ยบอกว่ามัน

แสงเดือนลับแล้ว เหง้าเจียกับนางปีศาจต่างแผลงฤทธิ์รึบสู้กัน นางปีศาจเห็นกำลังเหง้าเจียมากมายจะเอาชัยชนะมิได้ ก็หลบหลีกหนี เหง้าเจียร้องทวาดด้วยเสียงอันดังว่า อีमारร้ายมึงจะหนีไปข้างไหน จงเร่งมาสารภาพรับผิดชอบอ่อนน้อมเสียโดยดี ภูจะไว้ชีวิตให้สักครั้งหนึ่ง

ฝ่ายปีศาจก็มีได้ร้อรับหนี เหง้าเจียไล่กระชั้นตามมาจนจะทัน นางปีศาจเหวี่ยงวมาเห็นจนตัว ก็ถอดเอารองเท้าปักดอกไม้ข้างซ้ายออกร้ายเวทย์ร้องให้แปลงเป็นรูปนางดูเดียวกัน สองมือถือเกี่ยวมตรงเข้ามารบแก้เหง้าเจีย ส่วนตัวนางปีศาจก็บันดาลเป็นลมหวนกลับมาภูใหญ เข้าไปในภูหอบเอาพระถังซัมจั๋งออกมาได้ก็รับหนีไป พรินตาเดียวก็มาถึงเขาย้งมั่งงั่ว ตรงเข้าดำโป้เตี้ยตอง เรียกบริวารปีศาจน้อยทั้งหลาย สั่งให้จัดแจงทำเครื่องโต๊ะจะเลี้ยงกระทำการวิวาหรมงคล

ฝ่ายเหง้าเจียมัวรบกับรูปแปลงจนอ่อนใจ จึงเอากระบองตีลงไปโดยแรงเติมกำลังถูกรูปแปลงตกลงไปยังพื้นดินกลายเป็นรองเท้าปักอันหนึ่ง เหง้าเจียเห็นดังนั้นก็นึกรู้ได้ว่าถูกกลปีศาจ รีบหันกลับมาดูอาจารย์ก็มีได้เห็น โป๊ยก่ายกับซัวเจ๋งกำลังนอนกรนอยู่ครอก ๆ และละเมอเพื่อพูดอะไรอยู่ เหง้าเจียโกรธตันใจอยู่ไม่ว่าดีร้ายอย่างไร แกวงกระบองตีขานบเสียงออกตึงตึง ร้องเรียกว่าจะตีให้ตายอย่าไว้มัน โป๊ยก่ายตกใจผลุดลุกขึ้นหนีไม่ว่าจะไปทางไหน ซัวเจ๋งเป็นคนอ่อนน้อมเห็นการรุกรานดังนั้นก็คุกเข่าลงพูดว่า พี่เหง้าเจียข้าพเจ้าทราบแล้ว พี่อยากจะทำข้าพเจ้าทั้งสอง พี่จึงไม่ไปตามอาจารย์ เหง้าเจียพูดว่าเราจะฆ่าเจ้าทั้งสองเสียก่อนแล้ว เราจึงจะไปตามอาจารย์ ซัวเจ๋งได้ฟังเหง้าเจียพูดดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า พี่เหง้าเจียพูดอะไรอย่างนั้นเล่า หากไม่มีข้าพเจ้าทั้งสองใหม่เล่นเดียวจะปักเป็นลายไม่ได้ ม้าและข้าวของหาบคอนใครจะดูแลให้ คำโบราณท่านย่อมว่า ฆ่าเสียจะต้องมีเพื่อน พี่น้องออกสงครามจะต้องช่วยกันระวิงระไว พี่จงงดไว้ก่อนซึ่งความโกรธครั้งนั้น รอสว่างแล้วเราพร้อมกันไปตามอาจารย์จะมีดีหรือ เหง้าเจียมีสันดานดุร้ายโทโสมาก ก็จริงแต่มีสติปัญญา รู้จักการผิดและชอบ ครั้นได้ฟังซัวเจ๋งพูดชี้แจงดังนั้นก็กลับใจสงบทันทีบอกว่าน้องทั้งสองจงลุกขึ้นร่อรุ่งแจ้งแล้วจะได้ช่วยกันไปติดตามอาจารย์ โป๊ยก่ายเห็นเหง้าเจียหายโกรธแล้วก็แอบมาข้างเหง้าเจียพูดว่า ซึ่งการทั้งนั้นอยู่แก่ตัวข้าพเจ้าพี่อย่าวิตกพูดดังนั้นแล้วพี่น้องก็นั่งคอยอยู่จนสว่างมิได้หลับนอน ครั้นสว่างแล้วก็จัดแจงข้าวของใส่หาบจะออกเดิน

ฝ่ายพระสงฆ์ในวัดถามว่า พวกท่านจะไปข้างไหน เหง้าเจียหัวเราะแล้วพูดว่าอย่าพูดไม่ดี เมื่อวันวานนี้พูดคุยอดแก้ท่านทั้งหลายว่า จะช่วยจับปีศาจร้ายให้ ยิ่งหาทันจะจับไม่ มันกลับมาจับเอาอาจารย์ไปเสียแล้ว พวกข้าพเจ้าจะพากันไปเที่ยวค้นหาอาจารย์ พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังก็ตกตะลึงพูดว่า การก็นิดเดียว

ทำไมจึงให้ร้ายถึงอาจารย์ดังนี้เล่า แล้วถามว่าท่านจะไปตามหาที่ไหน เหน่งเจียบอกว่ามีที่จะไปตามหาได้ พระสงฆ์ทั้งหลายก็พากันจัดแจงยกข้าวมาสองสามกระถางทั้งกับข้าวด้วย เหน่งเจียชั่วเจงกินอิ่มแล้ว โป๊ยก่ายกินทีหลังก็เก็บกวาดกินจนหมดสิ้น ครั้นเสร็จแล้วโป๊ยก่ายพูดว่าขอบใจท่านทั้งหลายมาก ๆ ข้าพเจ้าไปตามตามอาจารย์มาได้แล้ว จะกลับมาหาท่านเล่นให้สนุก เหน่งเจียถามว่าอ้ายหมูจะกลับมาเล่นข้าวสุกเขาอีกหรือ พูดแล้วเหน่งเจียให้โป๊ยก่ายไปดูที่นอกประตู ว่านางปีศาจนั้นอยู่หรือเปล่า พระสงฆ์ทั้งหลายบอกว่าท่านมาที่นี้คืนที่สองก็ไม่เห็นแล้ว เหน่งเจียได้ฟังพระสงฆ์บอกดังนั้นก็เข้าใจแน่ จึงลาพระสงฆ์ทั้งหลายแล้วก็ให้โป๊ยก่ายชั่วเจงจูงม้ายกหาบออกจากวัดเดินกลับไปทางทิศตะวันออก โป๊ยก่ายถามว่าทำไมจึงกลับทางทิศตะวันออกเล่า จะไม่ผิดทางไปดอกหรือ เหน่งเจียพูดว่าเจ้าที่ไหนจะรู้เหตุ คือเมื่อวันก่อนเดินมาในดงไม้สน พบหญิงสาวที่ผูกแขนอยู่กับต้นไม้ เราว่าปีศาจยักษ์พากันขึ้นว่าเป็นคนดี บัดนี้กินสามเนตรในวัดเสีย นั่นคือมัน ลักพาเอาอาจารย์ไปก็คือมันมิใช่คนอื่นเลย บัดนี้จะต้องกลับไปตามทางเก่า โป๊ยก่ายชั่วเจงได้ฟังเหน่งเจียว่าดังนั้นก็เห็นจริง จึงรีบพากันเดินตรงมายังดงต้นสนค้นหาอาจารย์ ครั้นมาถึงดงต้นสนแล้วก็พากันเที่ยวค้นหาอาจารย์ก็มิได้เห็น เหน่งเจียชักกระบองออกแกว่งแปลงเป็นสามเศียรหกกร มือทั้งหกถือกระบองมือละอัน ฟาดซ้ายตีขวาเสียงดังสนั่นลั่นก้องไกลหาล โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็บอกแก่ชั่วเจงว่า พี่เหน่งเจียแหาหาพระอาจารย์ไม่เห็นก็คลั่งตีวุ่นวายไปดังนั้น เมื่อเหน่งเจียตีซ้ายปายขวาอยู่ดังนั้นมีตาเฒ่าสองคนผลุดโผล่ออกมา คือเจ้าเขาคนหนึ่งพระภูมิกคนหนึ่งมาคุกเข่าอยู่ตรงหน้าเหน่งเจียแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าเจ้าเขาเจ้าที่มาหา ถ้าตีอีกพักหนึ่งดูเหมือนเจ้าอะไรก็ต้องมาหา เหน่งเจียจึงถามเจ้าเขาเจ้าที่ว่า ตัวอยู่ที่นี้เป็นนิศย์คุณสมัครพรรคพวกกับอ้ายพวกคนร้าย แม้ว่าได้สิ่งของเงินทองมา ก็ซื้อเหล้าข้าวหมูเปิดไก่ไหว้เซ่น คบคิดกันแก่พวกปีศาจร้าย ลอบลักเอาอาจารย์ของเรามาซ่อนไว้แห่งใด จงรีบบอกมาโดยจริงเราจะยกโทษให้ ถ้าหาไม่ก็จะตีเสียให้ตาย เจ้าเขาและพระภูมิจำที่ได้อึ้งเหน่งเจียพูดดังนั้นก็มีความสะดุ้งตกใจกลัว พูดว่าท่านได้เทียบเห็นจะผิดมิใช่พวกข้าพเจ้า อันปีศาจนั้นมิได้อยู่ในตำบลเขานี้ แต่เมื่อคืนนี้มีสายลมพัดกลั้วมาทางนี้ ข้าพเจ้าทราบเหตุบ้างเล็กน้อย จากทางนี้ไปตรงทิศอาคเนย์ทางประมาณพันโยชน์ ที่ตำบลนั้นมีเขาเรียกว่า (ฮัมกั๋งซัว) มีถ้ำหนึ่งเรียกว่าถ้ำ (เป็เตียตอง) ปีศาจมันอยู่ที่ถ้ำนั้น มันมาแปลงฤทธิ์ที่ปานี้จึงได้ลักจับเอาไป เหน่งเจียได้ฟังเจ้าเขาเจ้าที่บอกดังนั้น จึงอนุญาตให้กลับไปทีเดิม เหน่งเจียก็แปลงกลับเป็นรูปเดิม เรียกโป๊ยก่ายชั่วเจงมาบอกว่า ปีศาจมันลักพาอาจารย์ไปไกลแล้ว โป๊ยก่ายว่าแม้ว่าไปไกลสักเท่าใดก็ต้องตามไป พูดแล้วโป๊ยก่ายก็เหาะ

ขึ้นเหยียบเมฆลอยไป ช่างเจ้งเห็นดังนั้นก็เหาะตามไปเปียก่ายไป ม้ามั่งกรที่มีของอยู่บนหลังเหาะได้ก็เหาะตามกันไป หั่งเจียเห็นดังนั้นก็เหาะตามกันไปทั้งสามคนและม้ามั่งกร บัดเดี๋ยวก็นั้นภูเขาสูงหนึ่งขวางหน้า จึงพากันหยุดพิเคราะห์ดูเห็นแน่แล้วก็พากันลดลงยังพื้นที่เขานั้น หั่งเจียจึงพูดแก่ซัวเจ้งว่า เราหยุดอยู่ที่นี้ก่อน ให้เปียก่ายไปพึ่งพระหัตถ์ระเหยรรดูก่อน หากรู้ได้ความแน่แล้วเราจึงพร้อมกันไปหาอาจารย์ เปียก่ายแต่งตัวเรียบร้อยแล้วก็เดินไปมือเปล่าลงไปข้างเขาค้นหาทาง พบทางเล็กทางหนึ่งก็เดินตามทางนั้น เทียวคั้นหามาประมาณห้าหลักแล้วไปข้างหน้าก็เห็นปิศาจหญิงสาวสองคนกำลังดักน้ำอยู่ข้างสระ เปียก่ายเดินเข้าไปใกล้ร้องเรียกว่าปิศาจ หญิงปิศาจทั้งสองได้ยินก็โกรธ จึงพูดกันว่าอ้ายคนนี้อยู่ที่ไหนมาพูดจางงอย่างนั้นมันไม่เคยรู้จักแก่เราเลย และไม่เคยพูดจาปราศรัยกันทำไมจึงมาเรียกพวกเราว่าเป็นปิศาจดังนี้ พูดแล้วก็เอาไม้คานมาตีศีรษะเปียก่าย เปียก่ายมือเปล่าถูกตีสี่ห้าทีก็วิ่งหนีกลับไปบนยอดเขา กระหืดกระหอบกลับมาบอกหั่งเจียว่ารีบกลับไปเกิดปิศาจมันดุร้ายนัก หั่งเจียถามว่ามันดุร้ายอย่างไร เปียก่ายบอกว่าที่ช่องเขานั้น มีปิศาจหญิงสาวสองคน มันอธิษฐานบ่จะดักน้ำข้าพเจ้าเรียกมัน มันกลับเอาไม้คานมาตีข้าพเจ้า หั่งเจียว่าน้องไปเรียกมันอย่างไรหรือ เปียก่ายว่าข้าพเจ้าเรียกมันว่าอึปิศาจ หั่งเจียได้ฟังก็หัวเราะว่ามันตียังน้อยนัก เปียก่ายว่ามันตีดจนหัวบวมเป็นลูกมะกรูดดังนี้แล้วยังจะว่าน้อยอยู่อีกหรือ หั่งเจียพูดว่ากิริยาอ่อนโยนก็ไปได้ตลอดพิภพ ถ้าหัวหาญแต่แค่ตีบก็สบายไปไม่ได้ พวกปิศาจนั้นในที่ตำบลนี้เป็นของมัน พวกเรามาจากไกลและถือเพศเป็นสงฆ์ น้องไปคนเดียวจะต้องปราศรัยด้วยกิริยาอ่อนน้อม นี้ไปถึงก็เรียกเขาว่าเป็นปิศาจดังนี้ เขาไม่ตีจะคอยตีใครที่ไหน ไม่ได้ยินหรือเขาย่อมว่าให้ถือธรรมนิยมเป็นต้น เปียก่ายพูดว่าการขนบธรรมเนียมข้าพเจ้าไม่สู้จะเข้าใจตลอด ว่าควรจะทำประการใด หั่งเจียพูดว่าน้องเมื่อยังอยู่ปากก็กินคน รู้จักไม่ว่ามีสองอย่างหรือเปล่า เปียก่ายบอกว่าข้าพเจ้าไม่รู้จัก ไม่เข้าใจสองอย่างนั้นเป็นอย่างไบบ้าง หั่งเจียพูดว่าไม่อย่างหนึ่งเรียกว่า เอียงปัก คือไม้สนจีน เนื้อไม้อ่อนละมุนดี พวกช่างไม้เอามาแกะเป็นรูปพระพุทธรเจ้าและรูปเจ้า ประดับด้วยเพชรนิลจินดาและปิดทอง ตั้งประดิษฐานไว้บนที่สูงสำหรับประชาชนทั้งหลายจุดธูปเทียนบูชากราบไหว้ อีกไม้ชนิดหนึ่งเรียกว่าทันทักคือ ไม้จันเนื้อแข็งแต่น้ำมันมีอยากจะเอาน้ำมันก็เอาเปลือกเหล็กใส่แล้วเอาค้อนเหล็กตีแรงให้น้ำมันออกดังนี้ ก็เพราะเนื้อแข็ง เปียก่ายได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า พี่ก็ตีแต่พูดเท่านั้น หากเมื่อแรกพูดให้ข้าพเจ้ารู้ดังนี้ ที่ไหนข้าจะถูกตีทำไม หั่งเจียพูดว่าน้องจงกลับไปถามดูให้แน่ใจ เปียก่ายว่ามันจำข้าพเจ้าได้แล้วจะลงได้อย่างไรได้ หั่งเจียว่าน้องจงแปลงตัวไปเกิด เปียก่ายว่าถ้าแปลง

แล้วจะไปตามว่ากระไร เห่งเจี๋ยบอกว่าเดินไปเหมือนครั้งก่อน เมื่อถึงก็จงกระทำ ความเคารพค่านับแล้วพิเคราะห์ดูหญิงนั้นอายุคราวกับเราหรือแก่ก่อนประการใด แม้ว่าแก่กว่าเรานิดหน่อยจงเรียกเขาว่าพี่แม่แก่มาจงเรียกเขาน้ำหากว่าใหญ่กว่า เราก็เรียกเขาว่าแม่ ไบ๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ และพูดว่าเขาก็ได้อยู่ใกล้ เคียงแก่เราทำไมจะไปเรียกเขาเป็นฉันทญาติเล่า เห่งเจี๋ยพูดว่ามีโชคจะนับว่าเป็นญาติ เพราะเราต้องการธุระจะเอาความจริงเท่านั้น บางทีพวกมันจับเอาอาจารย์เราไปไว้ เราลงมือจะไม่ผิด หากว่าพวกมันมิได้เอาไปไว้เราจะได้คิดไปทางอื่น ไบ๊ยก่ายว่า พี่พูดถูกต้อง ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะลงไปตามดูให้รู้แน่นอน ไบ๊ยก่ายเอาคราดเหน็บ หลังไว้แล้ว ก็แปลงกายเป็นคนถือบวชเดินลงไปตามทางเก่า ครั้นมาถึงที่หญิง ทั้งสองก็ร้องว่า ขอรับประทานโทษแม่ทั้งสองข้าพเจ้าค่านับ

ฝ่ายนางปีศาจทั้งสองได้ยินก็มีจิตยินดี จึงปราศรัยถามว่าอยู่ที่ไหนและไป ข้างไหนมา ไบ๊ยก่ายก็ตอบว่าอยู่ที่ไหนและไปไหนมา นางทั้งสองถามอีกว่าท่าน ชื่อเรียงเสียงไร ไบ๊ยก่ายก็ตอบว่าข้าพเจ้าชื่อเรียงเสียงไร นางทั้งสองพูดกันว่าคน ผู้นี้ก็ดี แต่ไม่รู้จักพูด ๆ ตามปากเราดังนี้เอง ไบ๊ยก่ายจึงถามว่าแม่ทั้งสองจะหามา นำไปไหนหรือ นางทั้งสองตอบว่าท่านยังไม่เข้าใจ นายผู้หญิงของข้าพเจ้าเมื่อคืนนี้ อุ่มพระถึงข้มจิ้งมาได้บัดนี้เอาไว้ในถ้ำ นางจะใคร่เลี้ยงเธอน้ำในถ้ำก็เหลือใช้ แต่ ให้ข้าพเจ้ามาเอาน้ำที่บ่อ นี่คือน้ำประจักษาศิริสุทธิเป็นน้ำเชื้อร่วมสามัคคี เอา ไปจะได้จัดต้มหุงเครื่องกระยาหารให้พระถึงข้มจิ้งกินแล้ว เวลาค่ำจะได้เข้าร่วมห้อง กับนายข้าพเจ้า

ไบ๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็รีบกลับมาหาเห่งเจี๋ย ครั้นมาถึงก็ร้องเรียกชัวเจ้งว่า จง เอาข้าวของมาแบ่งปันกันเถิด ชัวเจ้งถามว่าพี่จะแบ่งข้าวของทำไม ไบ๊ยก่ายพูด ว่าพระอาจารย์อยู่ในถ้ำมีเมียปีศาจเสียแล้ว พวกเราเอาข้าวของแบ่งกันจะได้ไป ตั้งการทำมาหากินมีดีหรือ เห่งเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็ร้องตอบว่า อ้ายหมูพูดจา เลอะเทอะ หากปีศาจมันจับอาจารย์ไปได้คุมขังไว้ในถ้ำ พระอาจารย์ตั้งตาคอย พวกเราอยู่จะให้พวกเราไปช่วย เจ้าไปได้ข่าวมาแล้วทำไมจึงมาคิดตั้งนี้จะมิผิดไป หรือ ไบ๊ยก่ายถามว่าจะคิดอุบายอย่างไรจึงจะช่วยอาจารย์ออกมาได้เล่า เห่งเจี๋ย พูดว่าจงตามหลังนางปีศาจทั้งสองนั้นไป ถ้าถึงประตูถ้ำแล้ว พวกเราพร้อม กันลงมือก็จะสำเร็จการ ไบ๊ยก่ายก็เชื่อคำเห่งเจี๋ยพากันเดินตามนางปีศาจนั้นไป ครั้นเดินมาได้ประมาณสามสิบเส้น นางทั้งสองก็เดินเข้าไปในเขาลับแลไม่เห็น

ฝ่ายเห่งเจี๋ยไบ๊ยก่ายชัวเจ้งเดินตามมาแลไม่เห็นนางทั้งสอง ไบ๊ยก่ายก็ตกใจ พูดว่า อาจารย์เราเห็นปีศาจยักษ์มันจะจับไปแล้วดอกกระมัง เห่งเจี๋ยถามว่า ทำไมเจ้าจึงจะรู้ได้ ไบ๊ยก่ายพูดว่าก็เดินตามนางทั้งสองมา นางหวนนำเดินไปข้าง

หน้า บัดเดี๋ยวก็ไม่เห็นดังนี้ จะไม่เป็นอียักษ์มันจับไปดอกหรือ หั่งเจี๋ยพูดว่าเรา คิดดูเห็นว่านางทั้งสองนั้นจะเข้าถ้ำไปแล้ว พูดแล้วหั่งเจี๋ยก็เขม่นมองดูรอบภูเขา ก็ไม่เห็นไหวติง มองไปอีกก็เห็นในซอกเขามีพิงศิลาปรกเงื่อมลงมา ข้างนั้นมี หลังกากระท่อมมีไม้ขวาง และมีป้ายศิลาตั้งมีตัวอักษรหกตัวว่า (ฮัมตั้งซัว) ถ้ำ ใเปี๊ยะเตี๋ยต้อง หั่งเจี๋ยจึงบอกแก่ใเปี๊ยะกายซัวเจ้งว่า ปิศาจมันทำกระท่อมบนปากถ้ำ มันคงอาศัยอยู่ได้นั้น แต่ไม่รู้ว่าประตูจะเข้าทางใด หั่งเจี๋ยจึงเดินเข้าไปทางหลัง ป้าย พิศวระหตุก็แลเห็นมีก้อนศิลาใหญ่ประมาณกว้างยาวสักห้าเส้น ที่กลาง ก้อนศิลามีรูใหญ่หนึ่งรู ที่ได้นั้นมีแสงสว่างขึ้นวับ ๆ แวม ๆ ใเปี๊ยะกายพูดว่าชะรอย ปิศาจมันจะเข้าออกทางรูนี้ หั่งเจี๋ยว่าประหลาดแท้ ๆ ตั้งแต่รักษาอาจารย์มา ได้ กำจัดปิศาจทุกถ้ำไม่เคยเห็นถ้ำอย่างนี้ หั่งเจี๋ยจึงบอกใเปี๊ยะกายว่าน้องจงลงไปดู จะตื่นลึกลับเพียงไหน ให้แน่แล้วที่จะได้ไปแก้อาจารย์ออกมา ใเปี๊ยะกายสั่นศีรษะ ว่ายากนัก ๆ ตัวข้าพเจ้าเกาะกระrungตั้งนี้ ไม่ทราบว่าจะสองสามปีจะถึงกันหรือ อย่างไรก็ไม่รู้ หั่งเจี๋ยพูดว่าจะลึกลับถึงดั่งนั้นทีเดียวหรือใเปี๊ยะกายว่าพี่จงมามองดู หั่งเจี๋ยก็ไปมองดูเห็นลึกลับประมาณสักสามร้อยลิ หั่งเจี๋ยจึงหันหน้ามาบอกใเปี๊ยะกาย ซัวเจ้งว่าลึกลับเหลือเกิน ใเปี๊ยะกายพูดว่าพวกเราพากันกลับเกิดช่วยอาจารย์ไม่ได้แล้ว หั่งเจี๋ยพูดว่าน้องอย่าได้มีความเกียจคร้านทอดออยเลย จงวางแผนข่าวของลงพัก ก่อน น้องทั้งสองคอยรอสักค้อยู่ที่นี่ พี่จะเข้าไปฟังข่าวดูให้แน่นอน แม้อาจารย์ อยู่ในนี้จริงแล้วที่จะตีฆ่านางข้างในออกมา น้องทั้งสองคอยสัดกันไว้สมทบช่วยกัน เมื่อตีปิศาจตายแล้วก็ช่วยอาจารย์ออกมาได้ ใเปี๊ยะกายซัวเจ้งได้ฟังหั่งเจี๋ยพูด ดั่งนั้นจึงพูดว่าแล้วแต่ที่จะเห็นชอบ ข้าพเจ้าทั้งสองจะคอยอยู่ที่นี่ หั่งเจี๋ยก็บันดาล ให้เกิดเป็นเมฆ แล้วขึ้นเหยียบค้อย ๆ ผ่อนลงไปบัดเดี๋ยวก็ถึงบาดาล พิศวระหตุ รอบเห็นเป็นเว้งวุ้งมีแสงสว่างดุจแสงพระอาทิตย์สอง แต่ต้นผลไม้ก็มีเป็นหลายอย่าง หั่งเจี๋ยสรรเสริญว่าที่ถ้ำนี้ราวกับเทพยตามาเสกสรรอนุमित แลไปก็เห็นมีรูปน้ำ ย้อยมีช่องประตู ในนั้นมีต้นไม้ต่าง ๆ และมีห้องหอเคหาอยู่เรียงราย หั่งเจี๋ยเห็น ดั่งนั้นก็นึกแต่ในใจว่า ที่ในประตูนี้จะเป็นที่ปิศาจมันอยู่เป็นแน่ จำเราจะต้องแปลง ภายเข้าไปดูให้รู้ว่าจะเป็นประการใด คิดแล้วหั่งเจี๋ยแปลงเป็นแมลงวันหัวเขียว ค้อย ๆ บินเข้าไปในประตู แลเห็นปิศาจนั่งอยู่ที่กลางหอ พิศวระหตุลักษณะรูปร่างแต่งตัวแปลกประหลาด ไม่เหมือนที่ถูกแขวนอยู่ที่ป่าสนและที่ป่าไผ่อาศัยอยู่ที่ วัดไม้งามเหมือนวันนี้ หั่งเจี๋ยก็บินรอคอยฟังกิริยาปิศาจอยู่ เห็นนางปิศาจมี สีนหน้าเร็นเร็งยิ้มแย้ม กำชับสั่งนางสาวใช้ให้รับจัดเครื่องโต๊ะมา เรากับพี่ตั้งซัวจ้ง กินโต๊ะแล้วจะได้ร่วมห้อง

หั่งเจี๋ยได้ยึกก็นึกอดหัวเราะไม่ได้ คิดอยู่ในใจว่าอินางปิศาจมันพูดเอาจริงจัง

ดังนั้น เรายังไม่รู้จิตใจอาจารย์ท่านจะคิดเห็นไปอย่างไร เหนงเจียคิดแล้วก็บินเข้าไปขึ้นในพิเคราะห์ดู เห็นที่ระเบียงข้างตะวันออกมีห้องลั่นญูแจ ข้างในห้องมีพระดั่งซิ้มจั่งอยู่ในนั้น เหนงเจียเห็นแน่แล้วก็บินลอดเข้าไปจับที่ใบหูพระดั่งซิ้มจั่ง เรียกว่าพระอาจารย์คำหนึ่ง พระดั่งซิ้มจั่งได้ยินเสียงก็จำได้ จึงร้องเรียกว่าสาธุศิษย์ช่วยชีวิตเราด้วยเถิด เหนงเจียพูดว่าปิตาจารย์มันจัดแจงวิวาหะการจะร่วมห้องกับอาจารย์ บางทีจะเกิดบุตรชายหญิงสักสองคนจะได้เชื้อพระสงฆ์ต่อไป อาจารย์ควรจะมี ความรื่นเริงจะมาคร่ำหมองไปทำไม พระดั่งซิ้มจั่งได้ฟังเหนงเจียพูดดังนั้น กัดฟันพูดว่าตั้งแต่เรามีวันได้อาตมานอกใจบ้าง หรือวันนี้มาต้องปิตาจารย์มันพามาเข้าที่บังคับ จะให้อาตมาสู่สมร่วมสมัครสังวาสเป็นสามีภรรยาแก่มัน แม้อาตมาจะ ทั้งธรรมอันประเสริฐยินดีในอสังขัตถ์ธรรมตัวอาตมาจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏทุกซอกเนกชาติ สักเมื่อไรจะได้พ้นทุกข์แจ้งซึ่งมรรคผลและพระนฤพาน เหนงเจียหัวเราะแล้วพูดว่าอาจารย์จะต้องปฎิญาณทำไมถ้าจริงใจ ดังนั้นแล้วข้าพเจ้า จะช่วยให้พ้นจากมือมาร พระดั่งซิ้มจั่งพูดว่าหนทางที่เดินเข้ามานี้อาตมาก็จำไม่ได้ ไม่รู้ว่ามาอย่างไรทางไหน เหนงเจียว่าอาจารย์อย่าพูดเรื่องลึ้มทางเลย อันถ้านี้แปลกประหลาดกว่าถ้ำอื่น ๆ ทุก ๆ ถ้ำที่เราเคยเห็นมาก่อน ๆ นั้น และทางที่จะเข้าออก มิใช่ง่าย เมื่อจะเข้าต้องมุดข้างบนลงมา หากจะช่วยออกไปต้องมุดข้างล่างขึ้นไป ถ้าสมคิดก็จะออกไปได้ ถ้าไม่สมคิดก็จะนั่งคอยตายอยู่ในนี้ ไม่รู้ว่าจะแก้ไปอย่างไรจึงจะออกไปได้ พระดั่งซิ้มจั่งได้ฟังดังนั้นก็ร้องให้ พูดว่ามีความลำบากยากแค้นดังนี้จะทำประการใดดี เหนงเจียพูดว่าไม่เป็นไรแม้ว่าเมื่อเวลานางปิตาจารย์เข้านั่งโต๊ะ มันก็จะให้อาจารย์เสพสุราด้วยกับมัน อาจารย์ก็จะขัดไม่ได้จำเป็นจะต้องผอนผ่นตามอธยาศัยมัน อาจารย์ก็ต้องดื่มสักถ้วยหนึ่งแล้ว จงเอาป่านสุรา รินส่งให้มันกินซ้อนสักสองสามถ้วย แล้วอาจารย์รินอีกสักถ้วยหนึ่งให้มีฟอง ข้าพเจ้า จะแปลงเป็นแมลงหวี่ตัวหนึ่งมุดลงแอบในฟองสุรา ถ้าปิตาจารย์มันยกถ้วยขึ้นดื่มสุรา เข้าไป ข้าพเจ้าจะตามน้ำสุราเข้าไปในท้องมันจะทิ้งใส่ฟองดับปอดและหัวใจมันให้เจ็บจนตาย ก็จะช่วยอาจารย์ออกพ้นจากทุกข์ได้ พระดั่งซิ้มจั่งได้ฟังเหนงเจียพูดดังนั้น จึงพูดว่าถ้าคิดดังนี้เหนงเจียจงตามอาตมาไป คอยทำที่จะกระทำการตามคิด พระดั่งซิ้มจั่งกับเหนงเจียคิดกันพอเสร็จ ก็พอนางปิตาจารย์จัดเครื่องโต๊ะพร้อมเพรียงเรียบร้อยแล้ว นางจึงเดินมาที่ห้องพระดั่งซิ้มจั่งร้องเรียกว่าท่านดั่งซิ้มจั่ง พระดั่งซิ้มจั่งก็นิ่งไม่อาจรับ นางจึงเรียกอีกคำหนึ่ง พระดั่งซิ้มจั่งอดไม่ได้จึงขานรับว่าอาตมภาพอยู่ที่นี่ นางปิตาจารย์ก็ตรงเข้าไปจับมือพระดั่งซิ้มจั่ง พาเดินเรียงออกมา นางปิตาจารย์ทำกริยาเส้าโลมเคล้าคลึงด้วยความกำหนดเสนาหา มิได้รู้ว่าพระดั่งซิ้มจั่งมีแต่ความรำคาญด้วยจำเป็น นางปิตาจารย์ประคองพระดั่งซิ้มจั่งมาให้นั่งแล้วบอก

ว่าข้าพเจ้าจัดเครื่องกระยาหารไว้เสร็จแล้ว ขอเชิญหลวงพี่กับข้าพเจ้ากินเล่นให้
 สำราญในวันนี้ พระดังซิ้มจึงบอกว่า อาตมภาพตั้งแต่เยาว์มาก็มิได้เคยรับประทาน
 ของสดควา นางปีศาจจึงพูดว่าตัวข้าพเจ้าก็เหมือนกันไม่เคยกินเครื่องสดควา
 สิ่งของที่จัดมาวันนี้ก็ล้วนเป็นเครื่องกระยาบวชทั้งนั้น ในถ้ำนี้น้ำก็ดื่มไปไม่ขาด
 แต่ข้าพเจ้าใช้คนขึ้นไปเอาน้ำสะอาดบนยอดเขามาทำเครื่องกระยาบวช น้ำนั้น
 เรียกว่าน้ำบริสุทธิ์สมาคม ท่านกับข้าพเจ้ากินเล่นให้เป็นสุขในเวลาวันนี้ พระดัง
 ซิ้มจึงก็เข้านั่งโต๊ะนาง นางปีศาจสองมือประคองยกป้านสุรารินใส่ถ้วยแก้ว ประคอง
 ด้วยลูกยื่นขึ้นส่งให้พระดังซิ้มจึ่ง ปากก็พูดว่าเชิญหลวงพี่รับประทานสุรารอย่างดี
 ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งใจจะร่วมรักกับท่านในวันนี้ พระดังซิ้มจิ้มมีความอดสูแต่ในใจ จึง
 รับถ้วยสุรามาจืดไตรตรองไม่แนลงไปได้ เหงะเจียแปลงกายจับอยู่ที่ใบหูบอกว่า
 เครื่องโต๊ะนั้นเครื่องกระยาบวชทั้งสิ้น อาจารย์จงกินเถิดไม่เป็นไรอย่าวิตกเลย
 พระดังซิ้มจิ้มได้ยั้งดั่งนั้น ก็ยกถ้วยสุราขึ้นดื่มแล้วจึงเอाप้านสุรามารินใส่ถ้วยยก
 ส่งให้นางปีศาจ นางปีศาจรับแล้วดื่ม ก็รินซ้ำส่งให้อีกหนึ่งถ้วย พระดังซิ้มจิ้มจิ้ม
 รินอีกหนึ่งถ้วยให้เป็นฟองมูลสูงขึ้นเหงะเจียก็แปลงเป็นแมลงหวี่บินมุดเข้าอยู่ในฟอง
 สุรา พระดังซิ้มจิ้มก็ยกส่งให้นางปีศาจอีกถ้วยหนึ่ง นางปีศาจรับมาแล้ววางลงที่
 โต๊ะค่านับพระดังซิ้มจิ้มว่า ขอหลวงพี่สั่งสอนสนทนาก่อนแล้วจึงค่อยรับประทาน
 นางปีศาจวางถ้วยลง มัวพูดกับอาจารย์ดังซิ้มจิ้มฟองสุราก็ยุบหายหมด นางปีศาจ
 แลเห็นแมลงหวี่ลอยอยู่ในสุรา จึงเอาเล็บนิ้วก็ยัดซ่อนติดลงกับพื้น เหงะเจียเห็น
 ดั่งนั้นก็นึกว่ายาก เห็นการจะไม่สำเร็จเสียแล้ว ความคิดที่จะเข้าห้องปีศาจก็ไม่ได้
 จึงแปลงกายเป็นนกอินทรีใหญ่บินขึ้นบนโต๊ะเอาเท้ากวาดเครื่องโต๊ะ ด้วยขามก็ตกลง
 จากโต๊ะหมดสิ้น โฉบเอาพระดังซิ้มจิ้มไป

ฝ่ายนางปีศาจตกใจระริวสัน วิ่งมายึดพระดังซิ้มจิ้มไว้ เหงะเจียจะพาไปก็มิได้
 นางปีศาจถามว่าอ้ายสัตว์นี้อยู่ที่ไหน เราจัดแจงสิ่งของไว้ไม่รู้ทำอะไร ปรารถนาจะ
 ทำวิวาหะมงคลและกินให้สนุกสบาย ไม่รู้ว่าสัตว์นี้มาจากที่ไหนจึงได้มาทำลาย
 ของเราเสียดั่งนี้ พวกปีศาจคนใช้ว่ากระยาหารหกกับพื้นเป็นอันเประะไปทั้งสิ้น ดั่งนี้
 จะใช้อย่างไรได้ นางปีศาจพูดว่าเรารู้แล้ว คือฟ้าดินเทพยดาเห็นเราชิงพระดัง
 ซิ้มจิ้มไว้ไม่พอใจ จึงให้สัตว์นี้ลงมาทำลายข้าวของ ของเราเหล่านี้ พวกเจ้ารีบเก็บ
 ด้วยขามของแดกนั้นเสีย เอาออกไปเสียโดยเร็วรีบจัดเครื่องใหม่ไม่ว่าแจและโซ เอา
 มาตั้งให้เรียบร้อยพร้อมเพรียง เราจะอธิษฐานกับฟ้าดินเป็นเฒ่าแก่ให้เรา เรากับ
 พระดังซิ้มจิ้มได้ร่วมห้องกันในวันนี้ นางปีศาจสั่งเสร็จแล้วก็ส่งพระดังซิ้มจิ้มไปอยู่
 ที่ห้องยังเดิม

ฝ่ายเหงะเจียก็บินออกจากปากถ้ำ กลายกลับเป็นรูปเดิมเดินมาหาเปี้ยก่ายชั่ว

แจ้ง ร้องให้เปิดประตูปิยก่ายชั่วคราวก็เปิดประตูออกมาแลเห็นหึ่งเจี๋ย ปิยก่ายจึงถามถึงเหตุการณ์ที่พระอาจารย์นั้นว่าเป็นประการใด หึ่งเจี๋ยก็เล่าตั้งแต่ต้นจนปลายให้ฟังทุกประการ แล้วจึงสั่งว่าน้องทั้งสองจงระวังอยู่ที่นี้ให้มั่นคง ที่จะกลับลงไปคิดแก้ไขอาจารย์ออกให้จงได้ พุดแล้วหึ่งเจี๋ยก็แปลงเป็นแมลงวันหัวเขียวบินกลับลงไปจับที่ข้อหน้าหอคอยฟังเหตุ ก็ได้ยินเสียงปิศาจบันด่ากเหยี่ยว และสั่งพวกคนใช้ว่าคราวนี้จัดเครื่องกระยาหารไม่ว่าแฉและโซ จะขอให้ฟ้าและดินเป็นเดมาแก่ หึ่งเจี๋ยจับอยู่บนข้อได้ยินปิศาจพูดดังนั้นก็นึกหัวเราะแต่ในใจ คิดว่าอี่ปิศาจนี้มันช่างไม่มีความอายเลย เวลากลางวันแสก ๆ มันจับพระดั่งซ่มจิ้งไว้ จะคิดข่มขืนเอาเป็นผัว เราจะไปหาอาจารย์ดูก่อนจะเป็นประการใด คิดแล้วก็บินไปที่ห้องอาจารย์อยู่ ครั้นถึงก็บินลอดเข้าไปในประตูจับที่ใบหูร้องเรียกอาจารย์ พระดั่งซ่มจิ้งกำลังเช็ดน้ำตา ได้ยินเสียงเรียกก็จำได้ว่าหึ่งเจี๋ย มีใจแค้นหึ่งเจี๋ย พุดว่าทำลายของมันเสียหมด แล้วได้ยินมันสั่งว่าให้จัดทำเครื่องใหม่ไม่ว่าสดคาวใช้ได้ทั้งสิ้น มันจะทำวิวาทะแก่อาตมาในวันนี้ การเป็นอย่างนี้หึ่งเจี๋ยจะคิดประการใด หึ่งเจี๋ยหัวเราะแล้วพุดว่าอาจารย์อย่าวิตก ข้าพเจ้าคงจะมีความคิดช่วยอาจารย์ออกให้จงได้ พระดั่งซ่มจิ้งว่าจะคิดอย่างไร หึ่งเจี๋ยบอกว่าเมื่อข้าพเจ้าบินมาเห็นที่หลังสวนดอกไม้ อาจารย์จงชวนมันให้ออกไปที่สวนเมื่อเวลาไปถึงต้นชมพูงงหยุดรอ ข้าพเจ้าจะแปลงเป็นผลชมพูสุกอาจารย์จงเก็บเอาผลชมพูส่งให้ปิศาจ ถ้ามันกินอาจารย์ก็จะได้รอดพ้นมือมารไปได้ ข้าพเจ้าเข้าอยู่ในห้องแล้วก็จะกระทำมันให้เจ็บปวดสาหัส อาจารย์ก็จะได้ออกจากถ้ำ พระดั่งซ่มจิ้งว่าหึ่งเจี๋ยมีฤทธาอาณุภาพจะต่อสู้แก่มันตรง ๆ มิดีหรือ ทำไมจึงต้องคิดเข้าอยู่ในห้องมันดังนั้นรำไป หึ่งเจี๋ยพุดว่าพระอาจารย์ไม่เข้าใจหากถ้ำนี้เข้าออกโดยง่ายก็จะต่อสู้รับแก่มันได้ เพราะเหตุเข้าออกแสนยากจะลงมือต่อสู้แก่มันมิใช่่าง เพราะฉะนั้นจึงต้องใช้อุบายอย่างนี้ พระดั่งซ่มจิ้งก็พยักหน้าเชื่อหึ่งเจี๋ย อาจารย์กับศิษย์คิดกันเสร็จแล้วพระดั่งซ่มจิ้งก็เดินมาที่ประตู ร้องเรียกนางปิศาจว่าแม่น้องสองค่านางปิศาจได้ยินก็หัวเราะ ถามว่าท่านพีมักจรูระอะไรหรือ พระดั่งซ่มจิ้งบอกว่า อาตมาพาดังแต่มาจากเมืองเดินมาตามทางถูกแดดถูกฝนต้องความลำบาก เมื่อวันอาทิตย์ที่วัดดินไย้ก็ให้เจ็บไข้ไม่สบายตัว มาวันนี้ในตัวฟังค้อยทุเลา แม่น้องพามาอยู่ในถ้ำนี้ นั่งอยู่ที่เดียวจิตใจไม่สบายให้ชักงวงเหงาไป แม่น้องช่วยพาไปเที่ยวเล่นให้โปร่งใจแก้รำคาญสักหน่อยเถิด นางปิศาจได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงพุดว่าท่านพีมจะใครไปเที่ยวเล่นแก้รำคาญข้าพเจ้าจะพาไปเที่ยวเล่นในสวนให้สบาย นางพุดดังนั้นแล้ว จึงเรียกพวกคนใช้ให้ไปเปิดประตูสวน จัดกวาดให้สะอาด นางปิศาจจึงมาเปิดประตูห้องพยุพระดั่งซ่มจิ้งออกจากห้องแล้ว พวกปิศาจสาวใช้ต่างก็

แต่งตัวมัดหน้าทาแป้งดูสวยสำอางทุก ๆ คน พวกกันตามนางปิศาจไปห้อมล้อม พระถังซัมจั๋งพาไปยังสวน ครั้นพากันเข้าในสวนแล้ว นางปิศาจคอยอ้อนวอน พระถังซัมจั๋งว่า ท่านพี่ในสวนนี้ตามแต่จะชมเล่นให้สบายหายความรำคาญ และเป็นที่รื่นเริงเราทั้งสอง นางปิศาจก็จูมมือพระถังซัมจั๋งเดินชมต้นผลไม้ ด้วยต้นผลไม้มีดอกดวงพวงผลต่าง ๆ ประหลาดงามไม่รู้สิ้น ช้ามมาหลายแห่งแลไปเห็น ต้นชมพูสลับเป็นดง

ฝ่ายเหงิงเจียจับอยู่บนใบหูอาจารย์ ครั้นอาจารย์เดินมาใกล้ต้นชมพู เหงิงเจียก็ผลิบินออกจากอาจารย์ไปจับที่กิ่งชมพู จึงแปลงกายกลายเป็นผลชมพูมีสีแดงน่าชม พระถังซัมจั๋งแก้งถามนางปิศาจว่า ในสวนนี้ต้นผลไม้อื่นก็สุกพร้อมกัน ยังผลชมพูบ้างก็เขียวครึ่งแดงครึ่งเหตุใดจึงสุกไม่ทั่วผลดังนี้ นางปิศาจจึงตอบว่า ฟ้าไม่มีตะวันเดือนก็ไม่สว่าง ดินไม่มีธาตุอิเมียงต้นผลไม้ก็ไม่ขึ้นได้ คนไม่มีธาตุอิเมียงประกอบก็ไม่มีชายหญิงเหมือนผลชมพู ช่างไหนรับแสงแดดข้างนั้นก็สุกแดง ช่างไหนไม่ได้รับแสงตะวันข้างนั้นก็มิสีเขียว เพราะสารพัดการต้องอาศัยธาตุเป็นใหญ่ พระถังซัมจั๋งได้ฟังนางปิศาจชี้แจงแสดงความให้ฟังดังนั้น จึงสรรเสริญว่า ขอบใจซึ่งชี้แจงให้อาตมาเข้าใจในเหตุนี้ พระถังซัมจั๋งเดินมาเหนี่ยวกิ่งเก็บเอาผลชมพูแดงผลหนึ่ง นางปิศาจก็มาเก็บเอาผลชมพูสีเขียวผลหนึ่ง พระถังซัมจั๋งเอาผลชมพูสีแดงส่งให้นางปิศาจแล้วพูดว่านางน้องชอบกินผลชมพูสีแดง เปลียนเอาผลชมพูสีเขียวให้อาตมาจะกินเล่น นางปิศาจคิดว่าจริง จึงเอาชมพูสีเขียวส่งให้ พระถังซัมจั๋ง รับเอาผลชมพูสีแดงมาแล้วนึกก็มออยู่ในใจว่าสงฆ์นี้มีกะใจ ยังไม่ทันร่วมรักเป็นผัวเมียยังมีจิตรักใคร่ดังนี้

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งรับชมพูมาจากมือนางปิศาจแล้ว ก็กินในเวลานั้น นางปิศาจเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงเอาชมพูใส่ปากกินกลืนลงไปในห้อง

ฝ่ายเหงิงเจียใจร้อนเห็นได้ที่รีบคลานเข้าไปในห้องปิศาจ นางปิศาจตกใจพูดแก่พระถังซัมจั๋งว่า ผลไม้นี้ยังไม่ทันเคี้ยวก็ลงไปเสียในห้องก่อนดังนี้ พระถังซัมจั๋งพูดว่าเพราะเมื่อน้องอยากกินยังไม่ทันเคี้ยวก็ลงไปเอง

ฝ่ายเหงิงเจียเข้าไปในห้องปิศาจได้แล้ว จึงร้องเรียกพระถังซัมจั๋งว่าพระอาจารย์อย่าตอบปากมันเลยข้าพเจ้าได้ที่แล้ว พระถังซัมจั๋งได้ยินเหงิงเจียพูด จึงพูดว่าเหงิงเจียจงผ่อนผันตามการ นางปิศาจได้ยินดังนั้นก็ถามว่าพี่พูดแก่ใครที่ไหน พระถังซัมจั๋งตอบว่าชมพูสุกที่กินเข้าไปนั้นมิใช่หรือ นางปิศาจได้ฟังดังนั้นก็ตกใจพูดว่าถ้าดังนั้นข้าพเจ้าจะถึงแก่ความตาย นางปิศาจจึงร้องว่าอ้ายหงอคงมีงูร้อยพันหมื่นแสนกล เข้าไปอยู่ในห้องเราทำไม เหงิงเจียบอกว่าเขาไม่ทำอะไรดอก เขาจะกินหัวใจตับไตไส้พุงให้หมดเท่านั้น นางปิศาจได้ฟังดังนั้นก็ตกตะลึงขวัญหาย

เหิงเจียก้าหมัดออกท่ามวยกระบี่โดดชกเอากะเพาะข้าวนางปีศาจ นางปีศาจทนเจ็บไม่ได้ก็ล้มลุกกับพื้นสลบไปไม่พูดจา เหิงเจียเห็นปีศาจนิ่งแค้นไม่พูดจาก็นึกว่ามันตายแล้ว จึงค่อยเอามือขยำไล่แต่เบา ๆ ปีศาจรู้สึกหายใจออกได้จึงร้องเรียกว่าพวกเล็ก ๆ ไปอยู่ไหน

ฝ่ายพวกนางสาวใช้ เมื่อได้ยินเสียงนางปีศาจเรียกก็พากันวิ่งมา แลเห็นนางล้มลุกอยู่กับพื้นสีหน้าผิดปรกติร้องครวญมิได้หยุด นางเหล่านั้นพากันเข้าช่วยพยุงให้นั่งขึ้น ตามว่าแม่เป็นอะไรไปหรือ นางบอกว่าในท้องเรานี้มีคนเข้าไปอยู่ในนั้น พวกเจ้าจงพาพระดั่งซิ้มจั่งออกไปส่งเสียโดยเร็ว พวกเหล่านั้นก็พากันมาจะหามพระดั่งซิ้มจั่งออกไปส่ง เหิงเจียอยู่ในท้องร้องว่าใครจะกล้าหามไปส่ง ตัวเจ้าจงรีบพาอาจารย์เราออกไปส่ง เราจึงจะยกชีวิตให้เจ้า นางปีศาจได้ฟังดังนั้นก็คิดเสียตายชีวิต ผุดลุกขึ้นเอาพระดั่งซิ้มจั่งวางบนหลังแล้วก็วิ่งไป พวกนางสาวใช้วิ่งตามว่าแม่จะวิ่งข้างไหน นางปีศาจบอกว่าเอาเธอไว้ไม่ได้ รอเราส่งเธอออกไปแล้ว จึงค่อยหาเอาใหม่เถิด ว่าแล้วนางจึงแผลงฤทธิ์บันดาลเป็นแสงสว่าง เหาะขึ้นมาถึงปากถ้ำก็ได้ยินเสียงเอะอะและเสียงสาตราอาวุธอยู่เกรียวกราว พระดั่งซิ้มจั่งจึงพูดแก่เหิงเจียว่า เสียงพลทหารอาวุธอะไรเกรียวกราวอยู่ข้างนอก เหิงเจียบอกว่าไปเฝ้ากับซัวเจ๋งคอยระวังอยู่ข้างนอกประตู พระอาจารย์จงเรียกเธอสักคำหนึ่งเถิด พระดั่งซิ้มจั่งจึงเรียกไปเฝ้ากับไปเฝ้ากับได้ยินบอกแก่ซัวเจ๋งว่าอาจารย์ออกมาแล้ว สองคนต่างก็ถืออาวุธคอยระวังอยู่ ฝ่ายปีศาจแบกพระดั่งซิ้มจั่งออกมานอกถ้ำแล้ว ซัวเจ๋งเห็นก็ดีใจ จึงถามว่าพระอาจารย์ออกมาแต่ผู้เดียว ทำไมไม่เห็นพี่เหิงเจียออกมาเล่า พระดั่งซิ้มจั่งบอกว่า เหิงเจียนั้นอยู่ในท้องนางปีศาจไปเฝ้ากับได้ฟังดังนั้นก็หวาระแล้วพูดว่า อนิจจังทำไมจึงจะฆ่าคนดังนั้นก็เข้าไปอยู่ในท้องเขาจะเอาผลอะไรก็ไม่รู้เชิญพี่ออกมาเถิด เหิงเจียอยู่ในท้องปีศาจจึงร้องบอกให้นางปีศาจอ้าปากขึ้นให้กว้างเราจะออกไป ปีศาจก็อ้าปากออกคอยท่า เหิงเจียเห็นปีศาจอ้าปากแล้วก็ยังไม่วางใจ วิตเกรงว่าปีศาจจะกระทำร้ายจึงเอากะบองเสกให้กลายเป็นผลพุทราใหญ่ เอาเข้าซัดที่โคนขากรรไกรแล้วเหิงเจียก็ขยับตัวผลุดลุกออกไปนอกปาก ครั้นออกมานอกปากปีศาจแล้วก็กลายเป็นรูปเดิม มือถือกระบองเหล็กตรงเข้ามาจะตีปีศาจ ปีศาจเห็นดังนั้นก็ชักเกียมออกมาถือสองมือคอยรอรับเข้ารบแก่เหิงเจียอีก

ฝ่ายไปเฝ้ากับยืนอยู่ข้างนั้น แลเห็นปากก็บ่นพึมพำว่าพี่เหิงเจียไม่ควรเลย เมื่ออยู่ในท้องควรจะทำท่าหมัดกระทุ้งมันให้ทะลุแล้วก็ฉีกออกมาดูจะแหวกมานจะมีดีหรือ พี่กลับปลอญให้มันทำอิทธิฤทธิ์อีกดังนี้ ซัวเจ๋งได้ฟังไปเฝ้ากับพูดดังนั้นก็พูดขึ้นว่าพี่พูดตั้งนี่ถูกแล้ว พี่เหิงเจียติดเปล่าเสียแล้ว เราทั้งสองต้องช่วยกันรบปีศาจ

ให้แพ้แล้วจึงค่อยกลับ ฝ้ายก่ายยกมือสั่นว่าไม่ได้ ๆ อย่าทำเล่น ชั่วเจ้งว่าพิทูดอะไรวางนั้นเล่า จำพวกเราจะต้องช่วยกันรบให้ชนะโดยเร็วจึงพร้อมกันเข้าไล่ติดตามไป ทิ้งพระถังซัมจั๋งให้นั่งอยู่แต่ผู้เดียวที่ปากถ้ำ ฝ่ายนางปีศาจรบแก่แห่งเจียสองต่อสองก็ยิ่งสู้ไม่ได้ ข้าฝ้ายก่ายชั่วเจ้งเข้าช่วย อีกสองคนก็เหลือกำลังจะรับรองจึงผละออกหนีไป ฝ่ายแห่งเจียเห็นปีศาจถอยหนี ก็ร้องเสียงดังขึ้นว่า น้องทั้งสองจงไล่ตีปีศาจให้จงได้ ฝ่ายนางปีศาจเล่าหนีมาเห็นฝ้ายก่ายชั่วเจ้งไล่กระชั้นจวนตัวก็ถอดรองเท้าปักข้างขวาร้ายคาถาขว้างไปกลายเป็นรูปปีศาจเข้าสู่รบ ตัวนางปีศาจก็แปลงเป็นสายลมหนีกลับมาที่ปากถ้ำ แลเห็นพระถังซัมจั๋งอยู่แต่ผู้เดียว นางปีศาจก็เข้าอุ้มเอาพระถังซัมจั๋งกับถุงย่ามข้าวของและม้าพาเหาะกลับเข้าไปในถ้ำ

ฝ่ายฝ้ายก่ายชั่วเจ้งไล่มาทันปีศาจแปลงเข้า ก็ยกคราดขึ้นสับลงไปทีหนึ่ง ถูกปีศาจกลายเป็นร่องเท้าตกอยู่กับพื้นข้างหนึ่ง แห่งเจียเห็นดังนั้นจึงร้องขึ้นว่า เจ้าทั้งสองชาติชั่วทำไมจึงไม่อยู่เฝ้ารักษาพระอาจารย์ ฝ้ายก่ายได้ยินแห่งเจียว่าดังนั้นจึงหันหน้ามาพูดกับชั่วเจ้งว่า เราได้พูดแล้วเห็นหรือไม่ พี่แห่งเจียแกลเป็นคนกระเบียดกระเสียรอยากจะได้ใคร่ดีกว่าเรา เราพากันมาช่วยรบปีศาจแพ้แล้วเธอกลับไล่ความให้ร้ายดังนี้ควรหรือ แห่งเจียได้ยินฝ้ายก่ายพูดจึงถามว่าเจ้ารบใครชนะที่ไหน เมื่อวานนี้ปีศาจมันรบแก่เรามันก็แปลงเป็นรูปเกือกของเจ้าของมัน ความจริงตัวมันหนีไปแล้วปล่อยให้อุปการแก่เราดังนี้ บัดนี้ก็ไม่รู้ว่าพระอาจารย์จะเป็นประการใด จงรีบกลับไปโดยเร็วเถิด ถ้าช้าอยู่จะเสียการเป็นแน่ แห่งเจียพูดดังนั้นแล้วก็พากันกลับมาหาอาจารย์ที่ปากถ้ำ แลไปก็มิได้เห็นอาจารย์และถุงย่ามและม้าหายไปทั้งสิ้น ฝ้ายก่ายชั่วเจ้งตกใจเที่ยวค้นหาจนรอบในที่นั้น ก็มิได้เห็นร่องรอย แห่งเจียจิตใจให้เร่าร้อน กำลังเที่ยวค้นหาก็มาพบสายบังเหียนม้าขาดเหลืออยู่ท่อนหนึ่ง จึงหยิบดูจำได้ก็นึกโทมนัสร้องให้คิดถึงอาจารย์ ฝ้ายก่ายเห็นดังนั้นอดไม่ได้ แหงนหน้าขึ้นแลดูฟ้าแล้วก็หัวเราะก๊ากใหญ่ แห่งเจียคิดว่านี่เจ้าพ่อใจจะให้แตกร้างกันหรือ จึงได้หัวเราะเยาะเราดังนี้ ฝ้ายก่ายตอบว่าพี่หาใช่เช่นนั้นไม่ อันธรรมดาโบราณท่านย่อมว่าสารพัดการต้องสามหนจึงจะสำเร็จได้ อาจารย์นั้นปีศาจคงจับไปเป็นแน่ไม่ต้องสงสัย ก็นับว่าเป็นสองครั้งแล้ว พี่อุตสาหเข้าไปช่วยอีกสักครั้งหนึ่ง พระอาจารย์จึงจะพ้นภัยได้ แห่งเจียได้ฟังฝ้ายก่ายเตือนสติดังนั้นก็คิดขึ้นมาได้จึงพูดว่ากระนั้นน้องทั้งสองจงรอคอยอยู่ที่ปากถ้ำที่จะเข้าไปดู แห่งเจียสั่งแล้วก็กลับเข้าไปในถ้ำ เข้าไปถึงชั้นในแลไปก็เห็นประตูหน้าต่างปิดแน่นทุก ๆ แห่ง แห่งเจียแฉวงกระบองตีหักพังเข้าไปทั้งสิ้น เดินตรงเข้าไปเหลียวซ้ายแลขวาดูทุก ๆ ห้อง ก็เห็นเงียบสงัดทุกห้องไม่ได้ยินเสียง แห่งเจียเดินค้นหาจนรอบก็มิได้เห็นคน และเครื่องตั้งแต่งโต๊ะและเก้าอี้ และเครื่องใช้สอยก็หายไปทั้งสิ้นไม่เห็นมี

สักสิ่งหนึ่ง เหง้าเจียวอกใจไม่สบายเร้าร้อนก็กำมือทุบออกมีความโหม่นสร้าร้องเสียง อึกทึกในเวลานั้น บังเอิญมีสายลมพัดฉิวมากกระทบเข้าจุมหอม เหง้าเจียวึกขึ้นได้ว่ากลิ่นที่หอมนี้ออกมาจากข้างหลังนี้เห็นจะอยู่ข้างในนั้นเป็นแน่ เหง้าเจียวึกคิดเห็นดังนั้นแล้ว จึงเดินเข้าไปข้างหลังนั้น และไปก็เห็นมีปรกหนึ่งสามห้อง ๆ กลางมีตั้งโต๊ะบูชา บนโต๊ะมีเครื่องตั้งหม้อไฟทองเหลืองเผาเครื่องไม้หอมต่าง ๆ มีกลิ่นหอมฟุ้งตลบ ที่กลางโต๊ะตั้งป้ายของบูชามีอักษร ข้างบนเขียนชื่อของท่านบิดาลัทธิ อ่องรองลงมาเขียนชื่อโลเจียไทจื้อ เหง้าเจียวินพิเคราะห์ดูเห็นดังนั้นแล้ว ก็มีความดีใจเป็นที่สุด ตรงเข้าหยิบเอาหม้อไฟกับป้ายของที่บูชาอยู่นั้นแล้วก็หวนกลับออกมายังปากถ้ำ มีความรื่นเริงหัวเราะไม่หยุด

เปียกกายซัวเจ๋งแลเห็นเหง้าเจียวอกมาก็พากันมาต้อนรับถามว่า พี่มีความรื่นเริงด้วยอะไร หรือพบปะอาจารย์แล้วรับมาได้กระมัง เหง้าเจียวหัวเราะตอบว่า ไม่ต้องถึงเราไปเที่ยวค้นหาอาจารย์ให้ป่วยการทำไม จะทวงเอาที่ป้ายนี้ก็จะได้อาจารย์ของเราคืน เหง้าเจียวจึงวางป้ายกับหม้อไฟลงกับพื้น เรียกเปียกกายกับซัวเจ๋งว่าน้องจงมาดู ซัวเจ๋งจึงพิเคราะห์ดูแล้วถามว่า คือมีเหตุการณ์ประการใดหรือ เหง้าเจียวบอกว่านี่แหละปิศาจมันตั้งบูชาในที่อยู่ของมัน เราเห็นก็นึกขึ้นได้ว่า ปิศาจนี้ชะรอยจะเป็นบุตรสาวของถักทะเลที่อ่อง และเป็นน้องสาวของโลเจียไทจื้อ จุตกลงมาแอบแฝงแปลงเป็นปิศาจอยู่ดังนี้ ลักพาเอาอาจารย์ของเราไปซ่อนไว้ดังนี้ เราจะได้ค้นหาทวงถามมันทำไม เพราะเราได้ของกลางไว้ดังนี้แล้ว น้องทั้งสองจงคอยระวังอยู่ที่ปากถ้ำรอคอย พี่จะเอาหม้อไฟกับป้ายนี้ขึ้นไปเผ่าเง็กเซียงฮองเต้ ให้ถักทะเลที่อ่องเอาอาจารย์มาส่งแล้วเราจึงค่อยไป เปียกกายว่าพี่จะขึ้นไปเผ่าเง็กเซียงฮองเต้มันมิใช่การเล่น เหง้าเจียวบอกแก่เปียกกายว่า พี่มีความพอใจไม่มีความวิตก พี่จะเอาป้ายของกับหม้อไฟเป็นพยาน และจะแต่งเรื่องราวให้คล้องจอง เปียกกายว่าพี่จะแต่งเรื่องราวมีใจความว่ากระไรขอให้ข้าพเจ้ารู้บ้างอยากจะทำ

เหง้าเจียวจึงแต่งเรื่องราวใจความว่า ข้าพเจ้าซึ่งเหง้าเจียวมีชื่ออยู่ในหนังสือเดินทาง เป็นผู้รักษาพระถังซัมจั๋งไปไซที่เพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ขอทำคำฟ้องต่อพระสยามภูวนาถซึ่งเป็นประธานในเทวโลกแห่งพิภพดาวดึงศาสุวรรณครุฑทรงทราบด้วยบัดนี้ถักทะเลที่อ่องกับบุตรชายโลเจียไทจื้อ ไม่ระวังปล่อยให้นุตรสาวจุตกลงไปแอบแฝงแปลงรูปเป็นปิศาจยักษ์ร้าย ฆ่าสัตว์เป็นให้จำตายมากไม่คณนานับได้ บัดนี้จับเอาอาจารย์ของข้าพเจ้าข่มขืนซ่อนเร้นไว้แห่งใดก็หาทราบไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าบิดากับบุตรมีความผิดโดยเหตุที่ปล่อยให้นุตรสาวไปเป็นปิศาจเที่ยวกระทำการชั่วร้ายดังนี้ ขอพระองค์โปรดชำระให้ได้ความจริง แล้วพิพากษาดัดสินมังคับให้ถักทะเลที่อ่องโลเจียไทจื้อส่งตัวพระอาจารย์ให้แก่ข้าพเจ้า เปียกกายซัวเจ๋งได้ฟัง

ตั้งแต่ต้นจนปลายดั่งนั้นทุกประการแล้ว จึงพูดว่าดีแล้วขอที่จงรีบไปเกิด ห้างเจียก็เอาป้ายทองและหม้อไฟสองอย่างนั้นถือไว้กับมือแล้ว ก็เหาะขึ้นไปยังประตูน้ำที่เหมิง ครั้นถึงก็เข้าไปยังตำหนักทงเม้งเตี้ย พบกับเตียวเทียนซือ เตียวเทียนซือออกมาต้อนรับถามว่าได้เขียนมีธุระประการใดหรือจึงได้ขึ้นมาถึงนี้ ห้างเจียตอบว่าข้าพเจ้านำเรื่องราวมาฟ้องคนทั้งสอง เตียวเทียนซือตกใจวิตกคิดว่าสัตว์ลึกลับนี้จะมาฟ้องใครที่ไหน คิดแล้วก็นำห้างเจียเข้าไปเฝ้าเจ้าเง็กเชียงฮ่องเต้ ครั้นถึงห้างเจียก็วางป้ายทองกับหม้อไฟลงแล้วก็ถวายบังคม ถวายเรื่องราวต่อพระหัตถ์เง็กเชียงฮ่องเต้เง็กเชียงฮ่องเต้ทรงรับมาทอดพระเนตรตลอดจนสิ้นข้อความแล้ว จึงเขียนลายพระหัตถ์ลงข้างต้นเรื่องราวแล้ว มีรับสั่งให้ไปเบิกกิมแซ นำตัวห้างเจียกับเรื่องราวไปหาตักทะลีที่ห้องให้เข้ามาเฝ้าในเวลานี้

ให้เบิกกิมแซได้ฟังรับสั่งดั่งนั้นพร้อมด้วยห้างเจียถวายบังคมลาแล้วไปยังตำหนักหุ้่นเล่าเกง ครั้นถึงก็ให้ผู้เฝ้าประตูเข้าไปบอกตักทะลีที่ห้อง ตักทะลีที่ห้องก็ออกมาต้อนรับเข้าไปข้างใน แลเห็นให้เบิกกิมแซถือเรื่องราวมาด้วย ตักทะลีที่ห้องก็ตั้งที่บูชารับ และไปข้างหลังเห็นห้างเจียตามมาด้วย ตักทะลีที่ห้องจึงถามว่าท่านกิมแซถือเรื่องราวอะไรมา มีเหตุการณ์ประการใดหรือ ให้เบิกกิมแซบอกว่าเรื่องราวของห้างเจียกล่าวโทษท่าน ตักทะลีที่ห้องได้ฟังว่ามีเรื่องราวฟ้องก็มีความโกรธจึงถามว่าเธอมาฟ้องข้าพเจ้าด้วยเหตุประการใด ให้เบิกกิมแซก็ส่งเรื่องราวให้ตักทะลีที่ห้องแล้วพูดว่า ท่านจงดูเอาเองเกิดจะทราบได้ตลอด ตักทะลีที่ห้องมีความขุ่นหมองในใจ จึงจุดธูปเทียนกระทำความเคารพแล้วก็เปิดหนังสือออกอ่านทราบความทุกประการแล้ว บันดาลโทษเอามือทุบลงกับโต๊ะว่าอ้ายลิงนี้มันมาฟ้องเราหาถูกไม่ ไทเบิกกิมแซเห็นตักทะลีที่ห้องโกรธดั่งนั้นจึงห้ามว่า ขอท่านจงระงับใจก่อนที่ห้างเจียมาฟ้องหาท่านดั่งนี้ มีหลักฐานพยานของกลางยังอยู่ที่เง็กเชียงฮ่องเต้เป็นสำคัญว่าบุตรหญิงของท่านเป็นผู้ร้าย ตักทะลีที่ห้องว่าข้าพเจ้ามีบุตรชายสามคนหญิงหนึ่งคน บุตรชายคนโตชื่อกิมเฉียบไปตามพระพุทธรเจ้าเป็นผู้รักษารธรรม คนที่สองชื่อบักเฉียบตามพระโพธิสัตว์กวนอิมไปเป็นสานุศิษย์ คนที่สามชื่อโลเฉียบไทจื้อก็อยู่นี้เป็นเนื่องนิิตย์ทุกเวลา บุตรหญิงที่สี่อายุได้เจ็ดขวบชื่อนางเจงเองยังหารู้เดียงสาไม่ ทำไมจึงจะเข้าใจว่าเป็นยักษ์มารอะไรที่ไหน หากท่านไม่เชื่อข้าพเจ้าจะอุ้มออกมาให้ท่านเห็น อ้ายลิงตัวนี้มันหยาบข้าไม่มีความยำเกรง โดยจะกล่าวอย่างต่ำที่สุดในมนุษย์โลกเมืองใต้ ยังมีกฎหมายสำหรับบ้านเมืองว่า ถ้าผู้ใดฟ้องหาโทษท่านด้วยความเท็จพิจารณาไม่ได้ โทษนั้นยอมตกอยู่แก่ที่หาเขาไม่จริงแล้วตักทะลีที่ห้องก็ร้องสั่งบริวารให้จับตัวห้างเจียมัดกับเสาดำหนัก พวกบริวารก็กรูกันเข้ามาจะจับห้างเจีย ให้เบิกกิมแซเห็นตักทะลีที่ห้องทำวุ่นวายผิดธรรมเนียมดั่ง

นั่น จึงร้องห้ามว่าท่านอย่าทำวุ่นวายหาเหตุเกินไปดั่งนั้น ข้าพเจ้ารับ ๆ สิ่งเชิญ
 ลายพระหัตถ์เจ็กเชียงฮ่องเต้ และพาตัวหึ่งเจียมาหาท่าน ทำไมท่านจะมาทำดั่ง
 นั้นสมควรแหละหรือ ถักทะเลสีที่อ่องว่ามันเอาความเท็จมากล่าวโทษข้าพเจ้าดั่งนี้
 ยังจะรอไว้ทำไมแก่มันจะให้มันมีใจกำเริบขึ้นอีกหรือ เชิญท่านนั่งพักให้สบาย
 ก่อนข้าพเจ้าจะเอาดาบตัดคออ้ายลิ่งร่ายเสียก่อน แล้วจึงจะไปเฝ้าเจ็กเชียงฮ่องเต้
 พร้อมแก่ท่าน กราบทูลให้ทรงทราบทุกประการ ให้เป็กกิมแซเห็นถักทะเลสีที่อ่อง
 เอาดาบออกมาถักใจกลั้วหึ่งเจียจะตาย แต่หึ่งเจียนิ่งเฉยเป็นปกติไม่เห็นวิตก
 ทุกซ็วร้อนหนาววันอะไร นั่งหิวระะอยู่ปากก็พูดว่า ท่านรู้ใจมาทำใจหมายมันดั่งนี้
 ข้าพเจ้าก็ไม่ร้อนใจอะไร ภายหลังรู้สึกความผิดก็จะต้องอ่อนน้อม พุดยังไม่ทัน
 ขาดคำล้ง ถักทะเลสีอ่องก็แก่งดาบตรงเข้ามาจะฟันหึ่งเจีย โลเจียโห้จื้อยืนอยู่ข้างนั้น
 เห็นบิดาทำกริยาดั่งนั้นก็ชักเกียมวิเศษออกมารับดาบไว้ ร้องห้ามว่าบิดาจงระงับก่อน
 ถักทะเลสีที่อ่องเห็นบุตรเอาเกียมรับดาบไว้ดั่งนั้นก็ตกใจ ร้องตวาดให้บุตรถอยไป

ตามในหนังสือจีนมีความอธิบายถึงเรื่องโลเจียผู้นี้ว่า เมื่อเดิมเกิดโลเจียโห้จื้อ
 ตลอดเวลาที่ยังคิน ข้างมือขวามีอักษรว่า (โล) ข้อมือซ้ายมีอักษรว่า (เจีย) เพราะ
 ฉะนั้นจึงเรียกชื่อว่า (โลเจีย) โลเจียออกมาได้สามวัน ก็ล้งไปอาบน้ำที่ชายทะเล
 ว่ายน้ำเล่นในมหาสมุทร เหยียบปราสาทพระยาเล่งอ่องพัง จับบุตรพระยานาคชก
 เอาเอ็นออกจะใคร่ทำสายรัดเอว ถักทะเลสีที่อ่องรู้เหตุเรื่องนี้วิตกเกรงจะเกิดภัยร้าย
 ต่อภายหลัง จะเอาตัวโลเจียมาฆ่าเสียโลเจียมีความแค้นจึงเอามัดเกลือเนื้อของตัว
 ไข่ให้แก่มารดา ตัดเอากระดูกคินให้แก่บิดา ครั้นใช้เลือดเนื้อให้แก่บิดามารดาแล้ว
 ยังแต่ดวงวิญญาณลอยไปหาพระพุทธเจ้ายังประเทศไชที เวลานั้นพระพุทธเจ้า
 กำลังตรัสพระสังฆธรรมเทศนาโปรดสัตว์อยู่ด้วยพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย ก็ได้ยินที่ชาย
 ธงท่งฮวนที่แขวนไว้ในวิหารนั้น มีเสียงคนร้องเรียกให้ช่วยชีวิตพระองค์จึงเสด็จทิพ
 จักษุณาณก็ทรงทราบได้ว่าโลเจีย พระองค์จึงเอาโกษบัวเป็นกระดูกใบละหุ่งเป็น
 หนึ่งเนื้อ วิญญาณโลเจียจึงเข้าอาศัยรูปนั้นเป็นตัว เมื่อพระองค์ประชมรูปกาย
 บริบูรณ์แล้ว จึงร่ายพระคาถารวมรูปกายชีวิตจิตใจขึ้นอย่างเดิม โลเจียเมื่อได้
 ชีวิตจิตใจกลับคินเป็นมาแล้ว ก็แผลงฤทธิ์กำจัดเก้าสิบหกถ้ำยักษ์ให้อยู่ในอำนาจ
 ทั้งสิ้น คิดจะใคร่กลับมาแก้แค้นถักทะเลสีที่อ่องผู้บิดา ถักทะเลสีที่อ่องจึงไปเฝ้า
 นมัสการพระยูไลขอให้ช่วย พระยูไลเจ้าจึงประทานพระเจดีย์วิเศษของคหนึ่ง เจดีย์
 ทุก ๆ ชั้นมีพระสุรเสียงพระพุทธเจ้าเรียกชื่อโลเจียทุกชั้น ตั้งแต่ได้พระเจดีย์วิเศษ
 ของพระยูไลประทานมาแล้ว ความอาฆาตจองเวรกับโลเจียก็เสื่อมคลายจากกัน
 เพราะฉะนั้นจึงมีนามว่า ถักทะเลสีที่อ่องจนเท่าทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อถักทะเลสีที่
 อ่องเห็นโลเจียเอากุ๋มออกขวางประทะหน้าก็สะดุ้งกลัว จึงได้เชิญพระเจดีย์มา

วางบนฝ่ามือแล้ว จึงร้องถามโลเฉียว่าลูกรักของบิดาลูกจะว่าอะไรหรือ จึงได้เอาเกี่ยมเข้ามาทักทานดังนี้ โลเฉียทำค่านับแล้วตอบว่า บุตรหญิงของบิดามีอยู่จริง บัดนี้อยู่เมืองใต้ ถักทะเลสีที่อ่องพูดว่ามีที่ไหน ลูกของบิดารวมทั้งน้องสาวเจ้าสี่คนเท่านั้นจะมีที่ไหนอีกเล่า โลเฉียบอกว่าบิดาลืมเสียแล้วหรือ คือบุตรหญิงคนนั้นเป็นปีศาจ เมืองสามร้อยปีก่อนอยู่ที่เขาเล่งซัว ลักกักกินดอกไม้ธูปเทียน น้ำมันของพระยูไล พระยูไลจึงจับขังไว้โทษของมันควรตีเสียให้ตาย พระยูไล เจ้าจึงทรงเทศนาชี้แจงว่าหากขังน้ำไว้เลี้ยงปลาอยู่ เบ็ดตกเข้าไปปลาเลี้ยงขวางอยากให้อายุมันยืน พระยูไลแสดงคําอย่างนั้นแล้ว จึงยกชีวิตให้สัตว์ปีศาจนั้น สัตว์ปีศาจนั้นจึงได้รู้ซึ่งคุณของพระยูไลที่ได้รอดชีวิต จึงไหว้บิดาว่าเป็นบิดาของมัน ไหว้ข้าพเจ้าว่าเป็นพี่ของมัน มันจึงทำป้ายจารึกชื่อบิดากับข้าพเจ้าบูชาอยู่เนื่อง ๆ แต่หาได้รู้ว่ามันเป็นปีศาจยักษ์ร้ายฆ่าคนดังนี้ไม่ ท่านเหงึเจียเที่ยวค้นหาถึงที่อยู่แห่งมันจึงได้ป้ายและหม้อไฟนั้นมาเป็นของกลางดังนี้ แต่ปีศาจนั้นมันเป็นบุตรเลี้ยงหาได้ร่วมกรรมแก่ข้าพเจ้าไม่ ถักทะเลสีที่อ่องได้ฟังโลเฉียเล่าเหตุผลตันปลายดั่งนั้นจิตใจให้สะดุ้งหวาดเสียวจึงพูดว่า ความจริงบิดาลืมนึกไม่ได้ว่ามันชื่อใด โลเฉียบอกว่ามันมีสามชื่อ ชื่อเดิมนั้นเรียกว่ากิมที่แป๊ะมัวเล่าซิวเจีย อีกชื่อหนึ่งเพราะลักกินธูปเทียนดอกไม้เปลี่ยนชื่อเรียกว่าปิวเจียกวนอิม บัดนี้อยู่เบื้องใต้เปลี่ยนชื่อว่าตี้ยงฮุนยิน ถักทะเลสีที่อ่องได้ฟังโลเฉียชี้แจงก็นึกขึ้นได้ จึงวางพระเจดีย์ลงแล้วก็เดินมาแก้มัดใต้เหงึเจีย เหงึเจียร้องว่าใครจะเอามาแก้มัดเราได้ เราจะไปเฝ้าเง็กเซียงฮองเต้ทั้งมัดอย่างนี้ ให้พระองค์ทรงทราบเพื่อได้ชำระให้เราจงได้ ถักทะเลสีที่อ่องได้ฟังดั่งนั้นก็ตกใจ มือและเท้าก็อ่อนเปลี้ยลงทันที โลเฉียก็ยืนนิ่งไม่รู้ว่าจะพูดประการใดได้ เหงึเจียเห็นได้ทีก็รุกรุ่นให้ถักทะเลสีที่อ่องเข้าไปเฝ้า ถักทะเลสีที่อ่องสิ้นปัญญาไม่รู้ที่ว่าจะแก้ตัวประการใด จึงอ้อนวอนให้เป็กกิมแซให้ช่วยแก้ไขอ้อนวอนเหงึเจีย ใ้เป็กกิมแซได้ฟังถักทะเลสีที่อ่องพูดอ้อนวอนจึงพูดว่า สารพัดการค่อย ๆ อยากรุ่นรื้อร้อนจะเสียการ ก็นี้ท่านให้จับมัดและเอาดาบมาจะฆ่าเธอ ข้าพเจ้าจะช่วยท่านอย่างไรได้ ถ้าจะคิดไปดุยงบุตรท่านเช่นโลเฉีย ที่พูดว่าบุตรเลี้ยงไม่ใช่บุตรเกิดในอุทรหากันบุตรเลี้ยงก็ต้องเกี่ยวข้องกับวงศญาติ จะปฏิเสธว่ามีโชญาติอย่างไรได้ ใ้เป็กกิมแซพูดพลางก็เดินมาเอามือลูบเหงึเจียพูดว่า ได้เซียงจงเห็นแก่หน้าข้าพเจ้าเกิด แก่มัดเสียก่อนจึงเข้าไปเฝ้าเง็กเซียงฮองเต้จึงจะดี เหงึเจียพูดว่าท่านไม่ต้องแก้ ข้าพเจ้าเข้าไปทั้งมัดอย่างนี้ก็ได้ ใ้เป็กกิมแซพูดว่าทำไมเหงึเจียจึงทำใจจัดดั่งนี้เล่า เมื่อครั้งก่อนข้าพเจ้าก็ได้ทำคุณแก่ท่าน ที่ธุระของข้าพเจ้าท่านก็มีได้คิด ถึงข้าพเจ้าบ้างเลยจะขอร้องบ้างท่านก็ไม่เชื่อฟังดั่งนี้ เหงึเจียว่าท่านมีคุณแก่ข้าพเจ้าอะไรที่ไหน ใ้เป็กกิมแซพูดว่า เมื่อครั้งก่อน

ข้าพเจ้ากราบทูลเง็กเชียงฮ่องเต้ ให้ท่านได้ยศถึงซีเทียนได้เทียมมิเซหรือ ท่านไม่รักษาตัวจึงได้มีความผิด ข้าพเจ้าจะไม่มีความติดต่อกับท่านบ้างหรือ เหนงเจียว่าแม้ข้าพเจ้าจะไม่ทำการรบกวนวางตั้งนั้น ก็จะมีเสียการใหญ่หรือ เอาเถอะข้าพเจ้าเห็นแก่หน้าท่าน จึงบอกถักทะเลีที่อ่องให้แก้มัดเอง ถักทะเลีที่อ่องจึงเดินมาแก้มัดให้เหนงเจีย แล้วก็เชิญให้ขึ้นนั่งบนเก้าอี้กระทำค่านับขอโทษ เหนงเจียจึงพูดแก่ไท่เป็กกิมแซว่าเหมือนดังข้าพเจ้าพูดหรือไม่ เมื่อแรกก็ทำแข็งแรง ครั้นแล้วก็ต้องอ่อนนุ่มให้เป็กกิมแซขอให้ถักทะเลีที่อ่องไปเฝ้าเง็กเชียงฮ่องเต้โดยเร็ว แม้ข้าไปก็จะมีเสียการของอาจารย์ข้าพเจ้า ให้เป็กกิมแซจึงบอกแก่ถักทะเลีที่อ่องให้รีบไปเฝ้า ถักทะเลีที่อ่องวิตถกรกว่าเหนงเจียจะกราบทูลเง็กเชียงฮ่องเต้ขึ้นก็ไม่มีทางแก้ตัวให้พ้นผิดได้ จนใจไม่รู้อะไรจะคิดประการใด จึงอ่อนวอนให้ให้เป็กกิมแซช่วยแก้ไขให้เป็กกิมแซจึงพูดแก่เหนงเจียว่า ข้าพเจ้าจะขอพูดสักคำหนึ่ง ท่านต้องเชื่อฟังข้าพเจ้า เหนงเจียพูดว่าเชื่อกก็มัดดาบก็จะลงคอกก็ให้เห็นแล้ว เอาเถอะข้าพเจ้าเป็นแก่หน้าท่าน ท่านจะทูลว่าอะไรขอให้ท่านชี้แจงให้ข้าพเจ้าฟังจะว่าประการใด ให้เป็กกิมแซพูดว่าซึ่งการฟ้องร้องวันหนึ่งกว่าจะแล้วก็ถึงสิบวัน ข้อที่ท่านกล่าวโทษว่าปีศาจเป็นบุตรถักทะเลีที่อ่อง ถักทะเลีที่อ่องก็มีทางแก้ตัวว่ามีโชบุตรตัวของถักทะเลีที่อ่องคงจะไม่เสร็จได้ในวันหนึ่ง บนสวรรค์วันหนึ่งในมนุษย์โลกก็เป็นหนึ่งปีแล้ว แม้ว่าปีหนึ่งปีศาจจับตั้งซ่มจั้งซ่มซิ่นอยู่ในถ้ำ อย่าว่าเป็นผู้เมียบกั้นเลยบางที่จะเกิดบุตรเสียอีกเมื่อเป็นดังนี้จะไม่เสียการใหญ่ไปหรือ เหนงเจียได้ฟังให้เป็กกิมแซพูดดังนั้นก็นิ่งนึกอยู่เป็นนาน แล้วจึงพูดว่าท่านให้เป็กกิมแซข้าพเจ้าขอฟังคำท่านว่า จะเข้าเฝ้าเง็กเชียงฮ่องเต้ขอถอนฟ้องดีหรือ หรือจะทำประการใดจึงจะดี ขอท่านได้โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบ ให้เป็กกิมแซพูดว่าให้ถักทะเลีที่อ่องเตรียมพลทหารพร้อมด้วยเหนงเจียลงไปปราบจับปีศาจ ข้าพเจ้าจะนำลายพระหัตถ์กลับไปกราบทูลเง็กเชียงฮ่องเต้ให้ทรงทราบ เหนงเจียถามว่าท่านจะกลับไปกราบทูลว่าอะไร ให้เป็กกิมแซว่า ข้าพเจ้าจะกราบทูลว่าใจทักหนีไปแล้ว ไม่ต้องชำระจำเลย เหนงเจียว่าท่านคิดดีแท้ ๆ กลับจะทูลว่าข้าพเจ้านี้ ถ้าท่านกับข้าพเจ้าจะกลับไปเฝ้าพร้อมกัน ให้ถักทะเลีที่อ่องยกทัพไปคอยอยู่ที่ประตูน้ำที่หมิงจะมีผิดหรือ ถักทะเลีที่อ่องได้ยินเหนงเจียพูดดังนั้น มีความสะดุ้งจิตหวาดเสียว จึงพูดแก่ไท่เป็กกิมแซว่า หากเธอเข้าไปเฝ้ากราบทูลเง็กเชียงฮ่องเต้ด้วย ข้อละเมียดจะมีเป็นการลู่อ่านาจมีความผิดหรือ เหนงเจียพูดว่าท่านถักทะเลีที่อ่องเห็นว่าเราเป็นอย่างไรหรือ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่เมื่อได้ลั่นวาจาออกไปแล้ว จะมากลับกลายคืนคำเสียนั้นจะหาเป็นไปไม่ได้ไม่ถักทะเลีที่อ่องได้ฟังเหนงเจียพูดดังนั้นก็มีความยินดีชอบใจเหนงเจีย จึงจัดเตรียมพลทหารพร้อมแล้ว ก็ยกออกไปคอยอยู่นอกประตูน้ำที่หมิง ให้เป็กกิมแซกับ

เหิงเจียก็กลับไปเฝ้ากราบทูลว่าปีศาจที่จับพระดังซิมจิ้งไปนั้นคือปีศาจกิมพีแป๊ะม้อ
เล่าชื่อ) แปลว่าหนูเผือกแอบเอาชื่อดักทะลือที่อ่องกับโลเจียไปทำการบูชา ดักทะลือ
ที่อ่องทราบเรื่องมีความโกรธบัดนี้ยกทัพไปปราบแล้ว ขอพระองค์ได้โปรดยกโทษ
นั้นเถิด เหิงเจียขอร้องแต่ก็ทรงพระอนุญาตให้ เหิงเจียถวายบังคมลาออกจากเล้ง
เซียวเตี้ย ไปยังนำทิมึงเข้าสมทบกับดักทะลือที่อ่องและโลเจีย ก็ยกพลโยธาลง
มายังเขาฮัมคังซัว

ฝ่ายไฝยกายซัวเจ๋งนั่งคอยอยู่ที่ปากถ้ำ แลไปเห็นเหิงเจียกับดักทะลือที่อ่อง
และโลเจียพลทหารเทพบุตรก็ดีใจเดินมาต้อนรับเชิญมายังปากถ้ำ ดักทะลือที่อ่อง
พูดว่าไม่เข้าให้ถึงเสียที่ไหนจะจับลูกเสือได้ ผู้ใดจะเข้าไปก่อน เหิงเจียว่าข้าพเจ้า
จะเข้าไปก่อน โลเจียโท้จ้อว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ได้รับอาณัติให้ปราบปีศาจ ควรจะ
ต้องให้ข้าพเจ้าเข้าไปก่อน ไฝยกายร้องขึ้นว่าการหัวหน้านั้นข้าพเจ้าจะรับรูระเอง
ดักทะลือที่อ่องจึงพูดว่าท่านทั้งหลายอย่าว่านว่านด้วยกัน ข้าพเจ้าจะจัดให้ คือให้เหิง
เจียกับโลเจียยกพลลงไป ข้าพเจ้ากับไฝยกายซัวเจ๋งอยู่คอยระวังที่ปากถ้ำ คอย
ระวังทั้งสองทางอย่าให้มันหนีได้ เหิงเจียและคนทั้งหลายได้ฟังดักทะลือที่อ่องชี้แจง
ดังนี้ ก็พร้อมกันตามคำบัญชาของแม่ทัพ เหิงเจียกับโลเจียก็ยกพลลงไปในถ้ำ เดิน
เข้าไปยังที่อยู่ของปีศาจ และแยกย้ายกันเที่ยวค้นหาในถ้ำทุก ๆ แห่งก็มีได้เห็น
ปีศาจยักษ์มารอยู่ที่ไหน เหิงเจียออกปากตำราว่าอิมารร้ายเห็นจะหนีออกไปแล้วดอก
กระมัง อันถ้ำนี้กว้างขวางนักจะรู้ว่ามันจะไปแอบแฝงซ่อนเร้นอยู่ที่ไหน ก็พากัน
เที่ยวค้นหาไปจนทั่ว แลไปที่มุมศิลาเห็นมีเป็นชะวากเข้าไป แลไปดูในนั้นมีตออยู่
ข้างทิศอาคเนย์ เข้าไปใกล้เห็นมีประตุน้อยเรือนกระท่อมน้อยหลังหนึ่ง ในบริเวณ
นั้นก็ปลูกแต่ต้นไม้ที่มีดอกหอม ข้างนั้นมีราวไม้ทอดขวางสองสามอันมีคันทัน
ฉิว ๆ ออกกลิ่นหอม คือนางปีศาจพาพระดังซิมจิ้งเข้ามาแอบอยู่จะใคร่ข่มขืนให้ร่วม
ประเวณี นางปีศาจจึงพูดถึงเหิงเจียว่าถึงจะลงมาตามก็จะไม่พบ ถ้าลงมาแล้วก็
นึกว่าเอาชีวิตมาทิ้งเสียเถิด ข้างฝ่ายพวกบริวารของนางปีศาจ ก็ต่างคนระริกกระริ
รีนเริง ขณะนั้นปีศาจน้อยตนหนึ่งออกมามองที่ประตูถ้ำ ก็บังเอิญพบพวกพลทหาร
พวกพลทหารจึงร้องบอกกันว่า พวกปีศาจมันซ่อนอยู่ในนี้เหิงเจียได้ยินก็ถือ
กระบองเหล็กตรงเข้าไปในนั้นอันเป็นที่ช่องแคบ พวกปีศาจอยู่ในนั้นทั้งสิ้น พวก
ทหารก็กรูกันเข้าไปกันได้ เหิงเจียก็เข้ารับพระอาจารย์และดงยามกับม้าออกไป

ฝ่ายนางปีศาจเห็นดังนั้น คิดจะหนีก็ไม่มีทางที่จะไปได้ แลเห็นโลเจียโท้จ้อก็
คุกเข่าลงค่านับถ้อยวอนร้องขอชีวิต โลเจียจึงพูดว่าเราถืออาณัติมาจับเจ้า
มิใช่การเล็ดน้อย เพราะเราพอลูกได้รับสักการบูชาของเจ้า จึงได้เกิดเหตุใหญ่ พุด
แล้วโลเจียจึงสั่งให้พลทหารเข้าจับนางปีศาจมัด พาตัวขึ้นมายังปากถ้ำ เหิงเจียก็

พาพระอาจารย์กับม้าและถุงยามขึ้นมายังปากถ้ำ

ฝ่ายดักทะลือที่อ่องกับปิ๊ยก่ายชั่วเจ้งแลเห็นโลเจียและเห้งเจียกลับออกมาก็มี
ความยินดี เห้งเจียจึงพาอาจารย์มาค้ำับดักทะลือที่อ่อง ปิ๊ยก่ายกับชั่วเจ้งจะใคร่
ผ่าอกอึปีศาจ ดักทะลือที่อ่องพูดว่า ซึ่งจะทำดั่งนั้นหาควรไม่ด้วยโปรดให้ข้าพเจ้า
ลงมาจับปีศาจ จำจะต้องนำตัวขึ้นไปเผ่าเง็กเชียงฮองแต่ กราบทูลให้ทราบก่อน
ดักทะลือที่อ่องและโลเจียก็ค้ำับลาพระดั่งซ่มจั้งและเห้งเจียปิ๊ยก่ายชั่วเจ้งแล้ว ก็
ขับพลรีบเหาะกลับไปยังสวรรค์ พระดั่งซ่มจั้งก็ขึ้นม้าเก็บข้าวของออกเดินพร้อม
กันกับพวกสานุศิษย์ทั้งสาม เวลานั้นเป็นฤดูเดือนหกเดือนเจ็ดลมและฝนก็มีต้น
ผลไม้ชุ่มชื้นกำลังผลิติดอกออกผล อาจารย์กับศิษย์พิศดูมาตามทางเหลือบเห็น
ยายเฒ่าผู้หนึ่งจูงทารกเดินออกมา ร้องบอกว่าสงของคั่นั้น ข้างหน้าไม่ควรไป
ไปไม่ได้มีแต่ทางตาย พระดั่งซ่มจั้งได้ฟังดั่งนั้น ตกใจให้เด่นหวาดเสียวขนลุกขน
ชันจึงลงจากหลังม้าเดินเข้าไปปราศรัยด้วยยายเฒ่า คำโบราณท่านย่อมว่า ทะเล
กว้างตามแต่ปลาจะผุดว่าย ฟ้าสูงตามแต่นกจะบิน เหตุใดทางไซที่ได้อันทางเสีย
ดั่งนี้เล่า

ยายเฒ่าจึงชี้ไปทางทิศไซที่แล้วพูดว่า ทางข้างหน้าไปประมาณหกโยชน์ มี
เมือง ๆ หนึ่งชื่อเมืองเบียดฮวยก๊ก คือเมืองท่าลายธรรมไม่ทราบว่าเป็นเมืองนั้น
ผูกเวรพยาบาทแต่ชาติใด มาในชาตินี้จึงได้สร้างแต่การบาปอกุศลเช่นนี้ เมื่อสอง
ปีก่อนตั้งอธิษฐานว่าขอฆ่าพระสงฆ์ให้ได้หมื่นรูป ในสองปีก่อนนั้น ฆ่าพระสงฆ์
ไม่มีชื่อเสียงได้เก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบหกรูปแล้ว ยังคอยพระสงฆ์ที่มีชื่อเสียงอีกสี่รูป
จึงจะครบจำนวนหมื่นหนึ่ง แม้ว่าท่านเดินเข้าไปถึงเมืองก็นึกว่าเอาชีวิตเข้าไปส่ง
พระดั่งซ่มจั้งเมื่อได้ฟังยายเฒ่าบอกเล่าที่แจงดั่งนั้น สิ้นสติสมประดีร่างกายสิ้น
ระริกกระวั จึงพูดว่าขอบคุณท่านยาย มีความกรุณาข้าพเจ้าช่วยบอกเล่าให้รู้สึก
ดั่งนี้ จะขอถามท่านยายว่าหากเราจะไม่ไปทางนั้น จะมีทางอื่นเส็ดลอดไปได้บ้าง
หรือไม่ ยายเฒ่าได้ฟังถามจึงบอกว่าทางอื่นก็ไม่มีจะลัดหลีกไปนั้นไม่ได้ เว้นแต่มี
ปีกบินได้นั้นและจะไปให้พ้นได้ ปิ๊ยก่ายได้ฟังยายเฒ่าพูดดั่งนั้น จึงห้ามว่าท่าน
ยายอย่าพูดดั่งนั้น พวกข้าพเจ้าเหาะไปได้ทุก ๆ คน เห้งเจียยืนพิจารณาดู ยาย
เฒ่าก็จำได้ว่า คือพระโพธิสัตว์กวนอิม เด็กนั้นคือเสียนโจท่งจื่อ เห้งเจียเห็นแน่
แล้วก็คุกเข่าลงนมัสการร้องเรียกว่าพระโพธิสัตว์ สานุศิษย์ไม่ทันเคารพรับฝ่าย
พระโพธิสัตว์ก็ลอยขึ้นบนอากาศ พระดั่งซ่มจั้งเห็นดั่งนั้นก็ตกใจคุกเข่าลงกับพื้น
นมัสการ ปิ๊ยก่ายชั่วเจ้งต่างนมัสการ บัดเดี๋ยวก็เห็นเมฆลอยสว่างไปทางน้ำไ้
เห้งเจียก็ลุกขึ้นมาพุงพระอาจารย์ให้ลุกขึ้นแล้วก็พูดว่า พระโพธิสัตว์กลับไปเขา
น้ำไ้แล้ว พระดั่งซ่มจั้งลุกขึ้นแล้วพูดว่า เห้งเจียนี้พระโพธิสัตว์บอกข่าวให้รู้ว่

ข้างหน้านั้นมีเมืองทำลายธรรมและฆ่าพระสงฆ์ด้วย เราจะคิดอย่างไรดี หังเจียพูดว่าอาจารย์อย่ามีความวิตก เราก็เคยพบปะภูตผีปีศาจยักษ์มารที่ร้ายแรงมากมาแล้ว ก็ไม่สามารถจะทำร้ายเราได้ นี่เป็นมนุษย์เหมือนกัน จะไปวิตกเกรงกลัวไปทำไมไม่เข้าการ แต่ขัดด้วยที่เหล่านี้ ไม่เป็นที่พิภพอาศัยได้ และทั้งเวลาก็จวนคำ วิตกว่าชาวป่าเข้าไปในเมือง เวลากลับออกมาจะมาพบปะเราเข้า จะพูดอ้ออึ้งมีฉาวขึ้นเราจะซ่อนเร้นลำบาก เราพากันลงจากทางใหญ่หาที่ลับอาศัยก่อน แล้วจึงค่อยคิดอ่านต่อไป ปรึกษากันตกลงแล้ว ก็พร้อมกันเดินหลีกออกจากทางใหญ่ มาถึงที่ราบคาบก็พากันหยุดพัก หังเจียสั่งใบบิภักย์ขังแจ้งว่า น้องทั้งสองจงเอาใจใส่ระวังอาจารย์ให้จงดีที่จะลอดแปลงกายเข้าไปสอดแนมตรวจตราดู บางทีจะมีทางพอที่จะลัดลอดหนีไปได้ เราจะได้รีบพากันข้ามให้พ้นไปเสียแต่ในคืนวันนี้ส่งแล้วหังเจียก็เหาะขึ้นกลางอากาศ ยืนหยุดอยู่บนเมฆพิภพจรณาตุเห็นกำแพงเมืองมีรัศมีพุ่งขึ้นเป็นสาย ๆ หังเจียมีความพิศวงอัศจรรย์ใจ ทำไมจึงมีรัศมีผุดผ่องเป็นมงคลขณะนี้ เหตุใดจึงเป็นเมืองทำลายธรรมไปได้น่าประหลาดจริง ๆ พิเคราะห์หรืออยู่สักครู่หนึ่งก็พอพลบค่ำจึงคิดว่าอย่าเลยเราจะลองไปเที่ยวดูที่พื้นตามทาง ก็กลัวคนจะเห็นเข้าจำจะต้องแปลงไป คิดแล้วก็ร้ายพระเวทแปลงกายเป็นแมลงเม่าตัวหนึ่งบินไปตามชายคาบ้านเรือนเร่ร่อนไปตามถนนตลาดในเมือง พอบินมาถึงหัวเลี้ยวถนน มีแถวบ้านคนอยู่ในวงเวียน มีโคมตามไฟทุก ๆ บ้าน หังเจียก็บินแอบใกล้เข้าไปพิจารณาดูโดยละเอียด เห็นบ้านหนึ่งอยู่กลางมีโคมไฟสี่เหลี่ยมแขวนอยู่หน้าบ้าน ๆ เขียนหนังสือตัวใหญ่ว่าที่พิภพแชก ข้างล่างเขียนว่าโรงเตี๊ยมนี้ของอ๋องเซี้ยยี่เป็นเจ้าของ หังเจียก็รู้ได้ว่าเป็นโรงชายข้าวแกง แลเข้าไปข้างใน เห็นมีคนมาพักนอนแปดเก้าคน ถอดหมวกเสื่อผ้าโพกศีรษะนอนอยู่บนเตียง หังเจียเห็นดังนั้นจึงนึกดีใจว่าอาจารย์เราคงจะข้ามไปพ้นได้ คือหังเจียคิดจะลักเอาเสื่อผ้าไปเปลี่ยนแปลงเป็นฆราวาสจะได้ข้ามหนีไป สักประเดี๋ยวเห็นอ๋องเซี้ยยี่เจ้าของเตี๊ยมเดินออกมาพูดว่าท่านทั้งหลายที่มานอนพักในเตี๊ยมคนตื่นร้ายปนกัน เสื่อผ้าข้าวของจงอุดสำหรับระไวไว้ให้ดี ถ้าหายหกตกหล่นจะเอาผิดแก่เจ้าของเตี๊ยมไม่ได้ คนเหล่านี้ครั้นได้ยินเจ้าของเตี๊ยมสั่งก็พากันเก็บผ้าและหมวกเสื่อสิ่งของไว้กับตัวทุกคน ในพวกที่มานอนพักนั้น มีคนหนึ่งพูดว่า ผู้เจ้าของเตี๊ยมเขาสั่งถูกต้อง เราทั้งหลายเป็นผู้เดินทางพิภพอาศัยต้องลำบาก เหน็ดเหนื่อยมานอนหลับไหลไม่ได้สติ ถ้าของหายจะทำอย่างไร จึงพูดแก่เจ้าของเตี๊ยมว่าอย่ากระนั้นเลย ข้าวของเสื่อผ้าเหล่านี้ขอฝากไว้แก่ท่านเจ้าของเตี๊ยม เวลาเช้าข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจะคืนเอา อ๋องเซี้ยยี่เจ้าของเตี๊ยมจึงเก็บผ้าข้าวของเหล่านั้นเข้าไปไว้ในบ้านทั้งสิ้น หังเจียเห็นดังนั้นก็เฝ้านบินตามเข้าไปข้างในลงจับอยู่ที่ชายผ้าโพกศีรษะ

ฝ่ายองค์เซี่ยอี้เห็นสิ้นเวลาก็กออกไปเก็บโคมไฟ ปิดประตุนหน้าต่างเรียบร้อยแล้ว ก็เข้าห้องแก้เสื้อผ้าบนราวชั้นบนนอนคนเดียวก็เลยหลับไป ที่ในเรือนขององค์เซี่ยอี้ นั้น หญิงผู้หนึ่งลูกอ่อนสองคนบุตรร้องไห้รบกวนนอนไม่หลับก็ลุกขึ้นให้บุตรกินนมตามไฟไว้ แล้วจึงเอาเสื้อผ้าออกปะเย็บอยู่มิได้นอน เหง้าเจียดคิดว่า ถ้าจะคอยให้หญิงนอนก่อนจึงจะลงมือ ประตุมืองก็จะปิดเสียจะไปมิได้ คิดไปคิดมาก็ลงเนื้อเห็นว่า จะเข้าการไปอดทนอยู่ไม่ได้ก็ไต่บันลงทำให้ไฟดับ แล้วแปลงตัวเป็นแม่หนูตัวหนึ่งร้องจืด ๆ กัดฝากระโดดลงคาบเอาเสื้อผ้าโพงศัระตั้งลากออกไปข้างนอก

ฝ่ายหญิงแม่ลูกอ่อนก็ตกใจจึงร้องเรียกองค์เซี่ยอี้ว่าไม่ได้การแล้วเวลาก็ตึกแล้วทำไมจึงเกิดมีปิศาจขึ้นดังนี้เล่า เหง้าเจียดได้ยินเสียงร้องเข้าแอบประตูห้องร้องบอกองค์เซี่ยอี้ว่า อย่าเชื่อหญิงนั้นพูดไม่จริงข้าพเจ้ามิใช่ปิศาจดอก ข้าพเจ้าเป็นคนแจ่มแจ้งไม่ทำซึ่งการมืดมัวดังนั้น เราคือซีเทียนได้เขียนลงมาใต้หล้าเวลานี้โดยเหตุรักษาพระดังซ่มจิ้ง จะไปไซที่อาราธนาพระธรรมบัดนี้จะขอยืมเสื้อผ้าโพงศัระข้ามเมืองไปแล้ว จะนำกลับมาคืนให้

ฝ่ายองค์เซี่ยอี้กำลังนอนตกใจตื่น ได้ยินเสียงคนพูดดังนั้นก็ตกใจ มือแลก็ไม่เห็นอะไรคว้าเอาเสื้อผ้ามาใส่สวมผิดสวมถูกไม่เข้าได้ เหง้าเจียดก็รีบออกจากบ้านเหาะไปเดี๋ยวก็มาถึงที่อาจารย์พักอยู่

ฝ่ายพระดังซ่มจิ้ง เห็นเดือนสว่างก็นั่งคอยชะเง้อดูเหง้าเจียด แลไปก็เห็นเหง้าเจียดกลับมา ถึงถามว่าเหง้าเจียดไปดูท่าทางได้เห็นทางใดที่จะข้ามลัดพันเมืองไปได้บ้าง มีหรือเปล่า เหง้าเจียดก็วางเสื้อผ้านั้นลงแล้วคำนับพูดว่า ที่จะข้ามผ่านเมืองไปรูปเป็นพระสงฆ์นั้นไม่ได้

ปิศาจพูดว่าถ้าหากจะไม่ให้เป็นสงฆ์จะยากอะไรรอสักหกเดือนให้ผมยาวแล้วก็แปรได้ เหง้าเจียดว่าจะรออยู่ถึงหกเดือนจะทันที่ไหน จะแปลงเป็นฆราวาสเดี๋ยวนี้ พระดังซ่มจิ้งถามว่าเหง้าเจียดจะพูดอะไร เหง้าเจียดตอบว่าพระอาจารย์ ที่เมืองนี้ข้าพเจ้าได้ไปพิเคราะห์ดู เจ้าเมืองนั้นจิตเป็นอกุศล ฆ่าพระสงฆ์ก็จริง แต่ที่บนกำแพงเมืองนั้นมีรัศมีโชติช่วงรุ่งเรืองประหลาด เมื่อกี้ข้าพเจ้าไปยืมเสื้อผ้าที่เตรียมมา พวกเราแปลงเป็นคฤหัสถ์แล้วเข้าไปในเมืองพักที่โรงเตี๊ยมข้าวแกง รอให้เจ้าของโรงเตี๊ยมจัดหาข้าวแฉฉันแล้วพอจวนแจ้งประตูเมืองเปิด เราพากันรีบออกจากเมืองอย่าให้ทันชาวเมืองรู้เหตุหากปะคนกันกลางเราบอกว่ามีรับสั่ง คนเหล่านั้นก็จะไม่อาจห้ามไว้ได้คงจะต้องปล่อยไปโดยสะดวก ชั่วเจ้งพูดว่าที่คิดตั้งนี้ดีแล้วจะต้องกระทำตาม

ฝ่ายพระดังซ่มจิ้ง ไม่รู้ว่าจะทำประการใดก็ต้องจำใจแปลงจึงถอดเครื่องพระสงฆ์ออกแล้ว เสื้อผ้าสวมใส่เข้าเหมือนคฤหัสถ์ชั่วเจ้งก็แปลง ปิศาจยืมเสื้อผ้าใหญ่ ผ้าโพงไม่ได้ เหง้าเจียดถอนเอาขนออกแปลงเป็นด้ายและเข็ม เอาผ้าปิศาจยืม

ออกแล้วสองชายเย็บติดกันใส่ให้เปียกกายเสร็จแล้ว เหง้าเจี๋ยจึงสั่งว่าชื่อเดิมของอาจารย์จงอย่าได้เรียก เรียกกันเป็นฉันทพี่น้อง ให้เรียกชื่ออาจารย์ว่า ดังอดีตกั้ว ถ้าถึงเต็มอาจารย์กับน้องพูดโต้ตอบแก่เจ้าของเตียม ให้ข้าพเจ้าพูดคนเดียว บางทีเขาถามถึงสินค้าจะบอกว่าเอามาขาย เอามาของเราให้ดูเป็นตัวอย่าง และยังมีพี่น้องเฝ้ามาอยู่ข้างนอก เราสี่คนมาหาที่ห้องพักและที่พักม้าก่อน แล้วจึงจะเข้ามาพร้อมกันดังนี้ เจ้าของเตียมก็จะต้องเกรงใจเรา และจะต้องเลี้ยงดูพวกเรา เวลาเราจะไปไว้ข้าพเจ้ามีคำขอบคุณเขา แล้วจึงออกเดินพระดังซ่มจั้งได้ฟังเหง้าเจี๋ย จำใจจำต้องยอมให้เหง้าเจี๋ยจัดแจงตามชอบใจ เหง้าเจี๋ยครั้นจัดแจงสิ่งเสียเสร็จแล้วก็พากันยกของงูมำรีบเดินเข้าเมือง เวลานั้นประมาณยามเศษโคมไฟยังไม่ดับ เพราะเป็นบ้านเมืองอันเจริญสุข ประตูบ้านของชาวเมืองก็ยังไม่เปิด อาจารย์กับศิษย์ก็พากันรีบเดินตรงมายังเตียมอ่องเซี่ยยี่ ครั้นมาถึงประตูเตียมก็ได้ยินคนในนั้นบ่นว่า คนนั้นเสียหายคนนี้ผ้าโพกหาย เหง้าเจี๋ยได้ยินแล้วก็ทำเป็นไขหูไม่รู้ไม่เห็นเสีย เข้าไปที่หน้าประตูร้องเรียกเจ้าของเตียมว่าห้องยังว่างเปล่าอยู่บ้างหรือไม่ พวกข้าพเจ้าจะอาศัยพัก ในนั้นมีผู้หญิงร้องตอบออกมาว่า มีตะเชิฐูท่านขึ้นพักบนเสาเต็งชั้นบน พูดยังไม่ทันขาดคำแลเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมาจับม้า เหง้าเจี๋ยจึงงูมำมามอบให้แก่คนนั้นเอาไปเลี้ยง เหง้าเจี๋ยนำหน้าพากันขึ้นไปบนเสาเต็งชั้นบน ช่างบนเสาเต็งมีเก้าอี้โต๊ะตั้งสำรองพร้อม เหง้าเจี๋ยก็เปิดหน้าต่างมีแสงเดือนส่องสว่างต่างก็พากันนั่งพักบนเก้าอี้ แลเห็นข้างล่างจุดโคมไฟขึ้นมา เหง้าเจี๋ยออกยืนขวางประตูดับไฟเสีย บอกว่าแสงเดือนสว่างไม่ต้องตามไฟ คนนั้นก็ถือโคมกลับลงบันไดไป ประเดี๋ยวอีกคนหนึ่งเอาถาดน้ำชาขึ้นมาสี่ถ้วย เหง้าเจี๋ยก็เดินออกมาจับยังมีหญิงสองคนอายุประมาณสิบเจ็ดปีเดินขึ้นมายืนแอบอยู่ข้างหนึ่ง ถามว่าทั้งสองคนอยู่ที่ไหนมาที่มีสินค้าอะไรมาบ้างหรือ เหง้าเจี๋ยตอบว่าข้าพเจ้ามาจากทิศเหนือเอามาขาย หญิงนั้นจึงถามแซ่และชื่อ เหง้าเจี๋ยตอบว่าท่านที่หนึ่งชื่อดังได้กั้ว ที่สามนั้นชื่อจู่ซ่มกั้ว ที่สี่นั้นชื่อซังซี้กั้ว ข้าพเจ้าชื่อยี้กั้ว หญิงทั้งสองได้ฟังก็หัวเราะว่าชื่อแซ่แปลก ๆ กัน เหง้าเจี๋ยว่าจริงดังนั้นชื่อแซ่แปลกกันแต่ว่าอยู่รวมกัน พวกข้าพเจ้ารวมกันสิบคนพี่น้อง แต่ข้าพเจ้าเข้ามาสี่คนก่อน จะได้หาห้องเช่าและเช่าพักม้า ยังอยู่นอกเมืองอีกหกคน หยุดคอยเฝ้าม้าเพราะเวลาค่ำมีดยังไม่ควรจะเอาเข้ามา รอข้าพเจ้าเช่าที่พักได้แล้วรุ่งเช้าก็จะเอาเข้ามาขาย ขายได้แล้วก็จะพากันกลับ หญิงนั้นถามว่าม้าฝูงนั้นจะมีสักกี่ม้า เหง้าเจี๋ยตอบว่ามีสักร้อยเศษ รูปร่างก็คล้ายคลึงแก่ตัวที่ข้าพเจ้าเอามา นี้ แต่สีขนแปลก ๆ กัน หญิงนั้นจึงพูดว่า ท่านยี้กั้วถ้าชายมีหลักฐานจริง ๆ ท่านมาถึงเตียมข้าพเจ้าเป็นเตียมที่สอง ที่จะไว้ม้าก็มีพร้อม จะไว้สักเท่าใดก็ได้ถมไป อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าตั้งเตียมที่นี้ก็นาน

แล้ว เดิมสามีข้าพเจ้าแซ่เตียวก็บังเอิญถึงแก่กรรมเสียแล้ว นามข้าพเจ้าเรียกว่า เตียวกั๋วหู ในเตียมของข้าพเจ้ามีการเลี้ยงแขกสามอย่าง ห้องพักค่าเช่าก็มีกำหนดราคา เหง้เจี้ยถามว่าในเตียมของนางทำไมจึงมีอะไรเลี้ยงแขกสามอย่าง โปรดแสดงให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง นางเตียวกั๋วหูตอบว่ามีสามอย่างดังนี้ คือที่หนึ่งนั้นเลี้ยงมีขนมและผลไม้ต่าง ๆ และของกินโต๊ะหนึ่งเฉพาะสองคน มีหญิงสาวขับร้อง คนหนึ่งคิดเอาค่าป่วยการห้าสลึงทั้งค่าห้องรวมอยู่ด้วยกัน เหง้เจี้ยได้ฟังก็หัวเราะว่าสมควรแล้ว ข้าพเจ้ายอมออกเงินห้าสลึงแต่ไม่ต้องมีหญิงสาวขับร้อง จึงถามอีกว่าที่สองนั้นเป็นอย่างไร นางเตียวกั๋วหูตอบว่าที่สองนั้นมีสุราอุ่นร้อน และเครื่องกินต่าง ๆ ตั้งบนโต๊ะตามแต่ท่านผู้บริโภคจะพอใจ แต่ไม่มีหญิงสาวขับร้อง คิดคนละสองสลึง เหง้เจี้ยว่าสองสลึงก็สมควรแล้วยังอีกอย่างที่สามนั้นอย่างไร นางเตียวกั๋วหูพูดว่า ข้าพเจ้าไม่อาจพูดต่อหน้าท่านไม่ควรแสดง เหง้เจี้ยว่าจงแสดงเถิดอย่าเกรงใจข้าพเจ้าอนุญาต บางทีพวกข้าพเจ้าเรียกเอาตามพอใจแล้วแต่อย่างใดจะดี นางเตียวกั๋วหูพูดว่าอย่างที่สาม ไม่มีคนเฝ้าประตูประคอง มีข้าวมักับตามประสงค้อมแล้วนอนอาศัยตามชายคาจนสว่างคิดเอาเพียงสองไพตามราคา ดังนี้ คิดขึ้นคิดลงไม่ได้ปิยก่ายได้ยินดั่งนั้นพูดว่า ข้าพเจ้าจะเลือกเอาอย่างที่สาม จะกินให้อิ่มแล้วออกไปนอนหน้าบ้านดีกว่า เหง้เจี้ยพูดว่าน้องพูดอะไรอย่างนั้น เราเป็นคนเที่ยวทุก ๆ หัวเมืองจะมาเสียตายเงินสองสามตำลึงทำไม เหง้เจี้ยจึงบอกเจ้าของเตียมให้จัดแจงโต๊ะที่หนึ่งมาเถิด นางเตียวกั๋วหูได้ฟังดั่งนั้นก็มีความดีใจ จึงเรียกคนใช้ให้ยกน้ำชาตักขึ้นมา แล้วให้คนทำโต๊ะรับจัดหา นางก็ลงจากเตียงเรียกคนให้ทำเปิดไถ่หมูและแพะแกะ แล้วจัดสุรารอกล้ารอง และให้คนช่างขนมจัดทำขนมโสมนัสต่าง ๆ พระดังซ่มจิ้งได้ยินจึงพูดแก่ซิ้งยี่กั๋วว่าเขาไปฆ่าสัตว์ดั่งนี้จะไม่ดี เหง้เจี้ยก็นึกได้จึงไปเรียกว่า แม่เจ้าของเตียมเชิญขึ้นมาเถิดก่อน นางก็ขึ้นมาถามว่าท่านยี่กั๋วจะประสงค์สิ่งใดหรือ เหง้เจี้ยบอกว่าอย่าให้เขาฆ่าสัตว์เลย วันนี้ข้าพเจ้าถือศีลกินเจ นางได้ฟังดั่งนั้นก็ตกใจ ถามว่าท่านกินเจตลอดอายุหรือมีกำหนดเดือน เหง้เจี้ยตอบว่าไม่ใช่ทั้งนั้น พวกข้าพเจ้ากินเจเป็นวัน ๆ หากวันแกซินจึงกินเจ วันนี้เป็นวันแกซินพ่ຸงนี้ก็เลิก วันนี้ขอให้จัดเครื่องแจมาเถิดข้าพเจ้าจะคิดให้ตามราคาทีหนึ่ง นางเตียวกั๋วหูได้ฟังดั่งนั้นก็ดีใจ จึงลงไปร้องสั่งพวกทำเครื่องของ ว่ามีเนื้อถิกเล็กไม่ต้องทำ จัดทำแต่เครื่องเจเท่านั้น พวกทำครัวได้ฟังคำสั่งดั่งนั้นก็รีบทำเครื่องเจมัดเตียวก็แล้ว ยกขึ้นตั้งบนโต๊ะพร้อมแล้ว ฝ่ายเหง้เจี้ยปิยก่ายชิวเจ้งเห็นเครื่องโต๊ะจัดเสร็จแล้ว พวกกันนั่งรับประทานตามสบายใจ เวลานั้นกำลังกินได้ยินเสียงครืน ๆ ตึงตึงอยู่ข้างหน้าบ้าน เหง้เจี้ยจึงถามนางเจ้าของบ้านว่าที่ข้างล่างทำอะไรกัน นางเจ้าของเตียมบอกว่า คนที่มาเช่าเขา

เรียกคนที่ห้ามเกี่ยวให้มารับเขาจะไป คนห้ามเกี่ยวมาโดนกระดานเสียงก็ดังตึงตึง
ไม่เซทำอะไรดอก เหง้าเจียวจึงพูดว่า เมื่อแรกท่านก็ไม่บอกจะได้เชิญแขกนั้นไว้ยัง
มิให้ไป เพราะวันนี้เป็นวันศีลกินเจ และทั้งพี่น้องก็ยังมาไม่พร้อมกัน พรุ่งนี้ถ้า
มาพร้อมกันจะกินเล่นในเตี้ยมนี่ นางเตี้ยกว๋อหูได้ฟังเหง้าเจียวพูดดังนั้นก็พูดว่าท่าน
พูดดีแล้วชอบใจท่านมาก ๆ เหง้าเจียวเปียกกายและซัวเจ๋งครั้นกินอิ่มแล้วคนเตี้ยมก็
เก็บถ้วยชาม พระถังซำจั๋งจึงเดินมาถามเหง้าเจียวว่า เราจะพักนอนที่ไหน เหง้าเจียว
บอกว่าเราจะต้องนอนบนนี้ พระถังซำจั๋งเห็นว่าจะไม่ชอบกล เพราะพวกเราเป็น
คนเดินทางทรมาณมาลำบาก บางทีจะนอนหลับไหลไม่รู้สึกตัวผ้าโพกศีรษะจะ
หลุดออก บางทีคนขึ้นลงจะเห็นเข้าเขาจะรู้ว่าเป็นพระสงฆ์ จะเล่าลือต่อ ๆ ไปจะ
ทำอะไร เหง้าเจียวพูดว่าอาจารย์พูดดังนั้นก็ชอบอยู่ เหง้าเจียวจึงเรียกเจ้าของเตี้ยม
นางก็ขึ้นมาถามว่าท่านเยี่ยงนี้จะสั่งว่าอะไรหรือ เหง้าเจียวถามว่าจะให้พวกข้าพเจ้า
นอนที่ไหน นางบอกว่าต้องนอนบนเสาเต็งนี้จึงจะดี ยุงรึนไม่มีและฤดูนี้ลมว่ว
พัดกล้า เปิดหน้าต่างนอนเล่นเย็นสบาย เหง้าเจียวพูดว่าเห็นจะนอนไม่หลับ เพราะ
ท่านจุ่มกั้วเป็นโรคเหน็บชา ชูชี่กั้วเป็นโรคกระษัย ท่านถึงได้กั้วชอบนอนที่มืด
เพราะกระดากไฟนอนไม่หลับ ที่บนนี้ไม่เป็นที่ผาสุกได้ นางเตี้ยกว๋อหูได้ฟังก็ลง
จากบันไดมาขึ้นพียงข้างประตูครัวถอนหายใจบ่นว่าลำบากใจจริง ๆ ขณะนั้นบุตร
นางเตี้ยกว๋อหูผู้บุตรเดินมาได้ยินมารดาบ่นดังนั้นจึงพูดว่า มารดาจะบ่นไปทำไม
ฤดูนี้ชายไม่ดีฤดูหน้าก็จะชายดีแม่จะบ่นไปทำไม นางแม่พูดว่าหาเป็นเช่นนั้นไม่
แม่ไม่ได้ร้อนด้วยเรื่องจะชายได้ไม่ได้ วันนี้เมื่อจวนจะพลบค่ำเก็บร้าน มีสี่คนพอ
ค้ำม้ามาร้องเรียกเช่าห้องนอน เธอเข้ามาจะกินโต๊ะอย่างหนึ่ง แม่ปรารถนาอยาก
ได้เงินเช่า เธอไม่กินโซจะกินแฉ ก็ตามใจจัดหาให้เธออิ่มแล้ว จะคิดราคาก็ยังไม่ได้
ได้เงินเช่า นางลูกสาวพูดว่าเราได้ให้กินที่นี่แล้วต้องไม่ยอมให้ไปนอนที่อื่น พอรุ่ง
เช้าเราจัดเครื่องโต๊ะ เหล้ายาให้พร้อมให้เขากิน แล้วจะวิตกอะไรว่าจะไม่ได้เงินเช่า
นางแม่พูดว่าเธอสองสามคนมีโรคกระษัยบ้างเหน็บชบบ้างและกระดากแสงไฟบ้าง
จะอยากนอนที่มืด ๆ เจ้าคิดดูหรือ ที่บ้านกว้างขวางดังนั้นจะหาที่มืด ๆ บังลมได้ที่
ไหนมีบ้างแล้ว สู้เรายกค่าเช่าให้เธอไปหาที่อื่นดีกว่า นางลูกสาวได้ฟังแม่พูดดังนั้น
จึงพูดแก่มารดาว่า จะหาที่มืดที่บังนั้นดีแล้ว แม่ถามว่าอยู่ที่ไหน ลูกสาวบอกว่า
เมื่อบิดายังอยู่ ได้ต่อทำตู้ใหญ่ไว้ตู้หนึ่ง กว้างสี่ศอกยาวเจ็ดศอกสูงสามศอก ใน
ตู้นั้นนอนได้หกเจ็ดคนให้เธอพากันไปนอนในตู้นั้นก็ดี นางแม่ได้ฟังลูกสาวก็นึก
ขึ้นมาได้จึงพูดว่าจะลองถามเธอดูก่อน นางจึงขึ้นไปบนเสาเต็งถามว่า ท่านเยี่ยง
ข้าพเจ้าหาทั้งบ้านก็ไม่มีที่ มีแต่ตู้ใหญ่อยู่ตู้หนึ่งบังลมได้ดีและมีมืดด้วยท่านจะเห็น
ควรหรือไม่ เหง้าเจียวบอกว่าดีแล้ว นางเตี้ยกว๋อหูลงมาเรียกคนห้ามตู้ออกมาวาง

ไว้แล้วก็เปิดบานออกเชิญคนทั้งสี่ไปนอน เห่งเจียนนำหน้าพระดั่งข่มจิ้งลงมาจาก
 เล่าเต็ง โป๊ยก่ายชั่วเจ็กก็ยกถูงยามข้าวของตามลงมา ครั้นเดินมาถึงตู้โป๊ยก่ายก็
 ไม่ว่าจะตีข้าวมัดเข้าไปก่อน ชั่วเจ็กเอาข้าวของส่งไปแล้วก็พุงอาจารย์เข้าไป ชั่วเจ็ก
 ก็เข้าไป เห่งเจียจึงเรียกให้เอาม้ามาผูกดีแล้ว จึงบอกให้นางเตี่ยวกัหวูปิดประตู
 เอากุญแจมาลั่นพอรุ่งเช้าค่อยมาเปิด นางก็ทำตามเห่งเจียสั่ง เวลานั้นเป็นฤดูร้อน
 เข้าอยู่ในตู้ทั้งสี่คนลมก็เข้าไม่ได้ พวกมันได้รับความร้อนทรมานปราศจากความสุข
 พวกมันถอดผ้าโพกศีรษะและเสื้อออก ในนั้นก็ไม่มีพัดพวกมันเอาเสื้อปิดไปปิดมา
 นอนก็ไม่หลับจนเข้ายามสองจึงได้หลับ แต่เห่งเจียนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ จึงยื่นมือไป
 หยิกขาโป๊ยก่าย โป๊ยก่ายตกก็หลับปากก็บ่นพึมพำ ว่านอนก็นอนไปเดินมา
 ล้าปากทุกซี่ยากจะเอาใจที่โหมมาหยอกกันเล่นอีกเล่า เห่งเจียจึงแกล้งพูดว่าพวก
 เรา ต้นทุนเดิมห้าพันตำลึงที่ซื้อม้าไปแล้ว ยังคงอยู่สี่พันตำลึงยังฝูงม้านี้อีกสาม
 พันตำลึง หากขายลงแล้วจะได้กำไรเท่าทุน พูดไปพูดมาโป๊ยก่ายเป็นคนนิสัย
 ชี้เขาก็มักได้โต้ตอบ หัวรู้ว่าคนใช้ในเตี้ยมลุกขึ้นทาบหน้าหูข้าวไม่ด้วยมันเป็นพวก
 เดียวกันกับขโมย เมื่อเวลามันตื่นมันแอบเข้าไปฟัง ได้ยินเห่งเจียพูดเรื่องเงิน
 ว่ามีมาก ดั่งนั้นมันจึงใช้ให้พวกของมันออกไปบอกพวกขโมยเข้ามาอีกสิบคน จุด
 คบไฟจะเข้ามาปล้นเอาผู้พ่อค้ำม้า ในบ้านนางเตี่ยวกัหวู พวกผู้หญิงก็ตกใจกลัว
 ตัวลั่นไปทุกคน ก็ช่วยกันปิดประตูเสีย ตามแต่มันจะทำกันข้างนอก

ฝ่ายพวกขโมยก็หาได้คิดจะปล้นเตี้ยมนั้นไม่ใคร่ปล้นแต่พ่อค้ำม้า ก็พากัน
 กูรขึ้นบนเล่าเต็งค้นหาก็ไม่พบ จึงจุดไฟสว่างขึ้นเที่ยวค้นหารอบเตี้ยมก็ไม่เห็น แล
 ไปกลางบ้านเห็นมีตู้ใหญ่ตั้งอยู่จึงพากันเข้ามาจับม้าออกมาแล้ว เห็นตู้ลั่นกุญแจ
 แน่นหนาจะคัดจางออกยากจึงปรึกษากันว่าพวกพ่อค้ำนี้มันมีปัญหา ชะรอยเงิน
 ทองข้าวของจะอยู่ในตู้นี้เอง อย่าเลยพวกเราช่วยกันหามเอาตู้นี้ไปนอกเมืองผ่า
 ออกแบ่งกันจะมีดีหรือ คิดเห็นตกลงกันดั่งนั้นแล้ว ก็เอาเชือกมาคล้องตู้ช่วยกัน
 หามออกมานอกเมือง เวลาที่พวกโจรหามตู้ไปนั้น โป๊ยก่ายกำลังนอนผุดลุกขึ้น
 ถามว่าพี่เห่งเจียทำไมยังไม่นอนนั่งโคลงตุ่เล่นทำไม เห่งเจียกระซิบบอกว่าอย่าเฮ็ดไป
 ไม่มีใครโคลงเล่นดอกฝ่ายพระดั่งข่มจิ้งกับชั่วเจ็กก็ตกใจผุดลุกขึ้นถามว่า ใครมา
 หามพวกเราไปข้างไหน เห่งเจียห้ามว่าอย่าพูดรอให้มันหามไปทางทิศใต้และไป
 ข้างตะวันตกเราไม่ต้องเดิน ฝ่ายพวกขโมยครั้นหามออกไปแล้ว ก็หาหามไปข้าง
 ทิศใต้ไม่ กลับหามย้อนไปข้างทิศตะวันออก ถึงประตูเมืองก็ช่วยกันตีพวกเฝ้า
 ประตูแตกหนีไปหมด แล้วจึงเปิดประตูเมืองหามตู้ออกไป เวลานั้นอีกทีกโกลาหล
 รู้ถึงนายทหารจึงเรียกพลทหารมา พร้อมถือเครื่องอาวุธครบมือกันแล้วก็ไล่จับ
 พวกโจร พวกโจรเห็นทหารมามากก็ทิ้งตู้ไว้รีบหนีเอาตัวรอดไปทั้งสิ้น พวกทหาร

จึงจับม้าหามตุ๋นพาทันกลับ นายทหารเห็นม้าตัวนั้นดีก็ไม่มีม้าของตัวเอง จับม้าที่ได้มานั้นขี่เข้าเมือง ครั้นถึงที่พักแล้วจึงให้พลทหารยกตุ๋นเข้ามาตั้งในตึก จึงทำรายงานฉบับหนึ่งใส่ซองผนึกมอบให้ขุนนางกองตระเวนนำขึ้นถวายพระเจ้าแผ่นดินตามแต่จะโปรด

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งอยู่ในตู่บันดาแห่งเจียว มิ่งอ้ายชาติสิงมาแก่งฆ่าเราเสียดังนี้ได้ หากอยู่นอกเขาจับได้ไปส่งให้เจ้าเมืองก็ยังมีค่าได้ตอบได้บ้าง นี่มาอยู่ในตู่ลั่นญูแฉดังนี้ อ้ายพวกขโมยลักหามา พวกทหารแย่งเอามาดังนี้ พຽงนี้เข้าเห็นเจ้าจะสำเร็จแล้ว เขาคงลงดาบฆ่าเสียดังนี้จะไม่เสียการใหญ่ไปหรือ เห่งเจียวได้ฟังอาจารย์บ่นว่าดังนั้นจึงพูดว่า นิมนต์อาจารย์นอนให้สบายเถิด พຽงนี้ถ้าเห็นเจ้าเมืองมีจขาทิฐแล้ว ข้าพเจ้าจะมีคำได้ตอบเอง และจะรับประกันมิให้พระอาจารย์เปลืองสักเท่าเส้นขนหนึ่ง รอเข้ายามสี่แห่งเจียวก็แผลงฤทธิ์เอากระบองเหล็กออกจากหูเสกด้วยพระคาถาเป่าไป กระบองก็กลายเป็นส่วอันหนึ่ง เห่งเจียวจึงเอาเจาะใต้พื้นตู่ทะลออกรูหนึ่งแล้ว เห่งเจียวก็แปลงกายเป็นมดตะนอยตัวหนึ่ง ลอดออกมาจากตู่แล้วก็แปลงเป็นรูปเดิม เหาะขึ้นบนกลีบเมฆไปยังประตูพระราชวังเวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินยังกำลังบรรทมหลับสนิท เห่งเจียวก็แปลงฤทธิ์แบ่งภาคถอนขนเสกเป่า ให้แปลงเป็นหนอนหวานนอนหลายร้อยหลายพันตัว แล้วอ่านคาถาเรียกพระภูมิเจ้าที่ซึ่งรักษาเมืองนั้น สั่งให้เอาหนอนหวานนอนไปใส่ให้พระเจ้าแผ่นดินและขุนนางข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยฝ่ายในฝ่ายหน้าหลังให้หมดอย่าให้รู้สึกได้ ครั้นให้หนอนไปแก่พระภูมิเจ้าที่แล้ว เห่งเจียวก็ถอนขนที่ปากขวาออกเสกให้เห็น เห่งเจียวน้อยตั้งร้อยตั้งพัน ทุก ๆ รูปให้ถือกระบองแกว่งกวัดแปลงเป็นมิดโกนคนละเล่มทุกคน ตัวเห่งเจียวเองก็ถือมิดโกนเล่มหนึ่งแล้วก็สั่งทุกรูปที่แปลงนั้น ให้ถือมิดโกนเข้าไปในพระราชวัง จับขุนนางใหญ่น้อยทั้งพระมเหสีนักสนมโกนผมให้โล้นเสียทุกคน บัดเดี๋ยวก็สำเร็จตามสั่งทุกประการ จึงไล่พระภูมิเจ้าที่ให้กลับไปยังที่อยู่ของตนแล้ว เห่งเจียวก็เรียกขนกลับเข้าตัวเหาะกลับมาแปลงเป็นมดตะนอยมุดเข้าตู่ แล้วก็แปลงกลับเป็นรูปเดิมคอยรักษาอาจารย์

ฝ่ายนางโนใหญ่ผู้น้อยครั้งจวนจะแจ้งยังไม่ทันสว่างก็พากันลุกขึ้นสะสางล้างหน้าแต่งตัวทุก ๆ คน ไม่มีผมพากันหัวโล้นทั้งสิ้นจึงพากันไปที่ตำหนักต่างคนก็ทำดนตรีตามเคย ทุกคนต่างมีความโคกเศร้าโศกไม่กล้าจะออกเสียงขับขาน สักประเดี๋ยวพระมเหสีก็ตกพระทัยตื่นนางรู้สึกว่ามีอะไร จึงลุกเดินมาข้างที่บรรทมแห่งพระเจ้าแผ่นดิน เห็นพระเจ้าแผ่นดินคลุมบรรทมหลับอยู่จึงแก่งให้เสียงขึ้น พระเจ้าแผ่นดินตกพระทัยตื่นและเห็นพระมเหสีไม่มีผม จึงลุกขึ้นตรัสถามว่าเหตุไฉนผมจึงไม่มีดังนี้เล่า พระมเหสีกราบทูลว่าไซ้จะเป็นแต่ข้าพเจ้า แม้พระองค์ก็เป็นดัง

ข้าพเจ้าเหมือนกัน จึงพระแผ่นดินยกพระหัตถ์ขึ้นลูบบนพระเศียรก็มีได้พบพระเกศา ตกพระทัยไม่เป็นสมประดี จึงตรัสว่าเหตุไฉนจึงมาเป็นเช่นนี้ได้ในขณะที่นั้นทอดพระเนตรไป เห็นสาวสนมกรมในศิระชะลอนี้ไม่มีผมเลยแต่สักคนเดียว พระเจ้าแผ่นดินทรงพระกัณแสงเสียดพระทัยตรัสว่า ชะรอยจะเป็นด้วยเวรกรรมที่เราฆ่าพระสงฆ์มากมายนัก บาปนั้นมาตามทัน จึงบันดาลให้เป็นไปดังนี้ จึงมีรับสั่งกำชับห้ามปรามว่าอย่าให้ฝ่ายในพูดจาถึงเรื่องโกนผมให้ขุนนางฝ่ายหน้ารู้เหตุข้าราชการใหญ่น้อยจะพากันกำเริบร้าวราน และหาเหตุว่าเพราะเรามีได้ตั้งอยู่ในยุติธรรม จึงบันดาลอุบัติเหตุให้เป็นปรากฏดังนี้ แล้วพระองค์ก็เสด็จออกยังที่ข้าราชการ

ฝ่ายพวกขุนนางข้าราชการใหญ่ฝ่ายหน้าตามเคย ถึงเวลาเข้าเฝ้าพากันไม่มีผมศิระชะลอนี้ไปทุกคน ต่างคนก็ทำหนังสือขึ้นถวายพระเจ้าแผ่นดินตามมูลเหตุที่เป็นการประหลาดนั้น

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดิน เมื่อได้เห็นขุนนางทั้งหลายไม่มีผมก็ทรงนิ่งอยู่ พวกขุนนางจึงกราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบเป็นที่อัศจรรย์ใจที่สุดอยู่ดี ๆ เมื่อคืนนี้ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายผมหายไปหมดสิ้นด้วยกันดังนี้ ไม่ทราบว่าจะเกิดด้วยเหตุใด พระเจ้าแผ่นดินทรงรับหนังสือที่ขุนนางถวายแล้วลงจากพระที่นั่งเสด็จมาทอดพระเนตรดูพวกขุนนาง เห็นแล้วจึงตรัสว่าเราและพระมเหสีนางในทุกคนก็เป็นดังนี้ด้วยกันทั้งสิ้น แต่จะเป็นด้วยเหตุผลประการใดก็รู้ไม่ได้ ตรัสดังนั้นแล้วก็ทรงพระกัณแสง พวกขุนนางข้าราชการใหญ่ฝ่ายหน้าทั้งปวงก็พากันร้องให้ทุกคน พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งว่าตั้งแต่นี้ต่อไปเบื้องหน้าเป็นอันขาด อย่าได้ฆ่าพระสงฆ์อีกเลย ตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จขึ้นประทับบนพระที่นั่ง พวกข้าราชการใหญ่ฝ่ายหน้าก็เฝ้าอยู่ตามตำแหน่ง

ฝ่ายขุนนางองครักษ์พนักงาน จึงประกาศว่าท่านผู้ใดมีธุระด้วยกิจราชการอันใดจงกราบทูลเถิด ถ้าไม่มีราชการแล้วจะได้เสด็จกลับฝ่ายใน จึงขุนนางฝ่ายทหารกรมม้ากราบทูลขึ้นว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ พวกข้าพระพุทธเจ้าได้เที่ยวลาดตระเวนรอบกำแพงพระนคร เมื่อคืนนี้มีผู้ร้ายลักสิ่งของของราษฎรหามตุ้มมาทิ้งไว้พวกผู้ร้ายหลบหนีจับหาได้ไม่ ได้แต่ม้าขาวกับตุ้ ๆ หนึ่งที่พวกอ้ายผู้ร้ายทิ้งไว้ จึงพระเจ้าแผ่นดินมีรับสั่งให้ยกตุ้เข้ามาถวายเพื่อจะทอดพระเนตร พวกขุนนางนายทหารก็ให้ทหารไปยกตุ้เข้ามาในพระราชวัง

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งอยู่ในตู้จิตใจไม่เป็นสมประดีตัวสิ้นขวัญหนีดีฝ่อ พูดว่าเราไปถึงพระเจ้าแผ่นดินจะพูดว่าอะไร เหง้าเจียวหวะแล้วพูดว่าพระอาจารย์อย่าบ่นไปเลย ข้าพเจ้าจัดการไว้เรียบร้อยแล้ว หากเปิดตู้ออกเห็นพวกเราจะต้องคำนับ

ยกพวกเราว่าเป็นครู ครั้นแล้วพวกขุนนางนายทหารจึงกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินว่าตั้งนั้นยกเข้ามาแล้ว จึงพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งให้เปิดตู้ พวกขุนนางก็ช่วยกันจัดกุญแจเปิดออกไปยักกายทะลึ่งออกมาก่อน พวกขุนนางทั้งหลายเห็นไฝยักกายก็พากันตกตะลึงพูดไม่ออก แลเห็นหิ้งเจียพยุงพระดังซิมจั้งออกจากตู้ ชิวเจ็งก็เก็บถุงย่ามและข้าวของตามกันออกมา ไฝยักกายแลเห็นขุนนางนายทหารถือม้าขาวอยู่ก็ตรงเข้ามาร้องตวาดว่าม้าของเราเอ็งจงเอามาให้เราโดยเร็ว พวกขุนนางตกใจล้มคว่ำลงกับพื้น อาจารย์กับศิษย์ทั้งสี่คนก็ยืนอยู่ตรงหน้าพระที่นั่ง ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินเห็นคนทั้งสี่เป็นพระสงฆ์ก็ลงจากพระที่นั่ง พร้อมด้วยพระมเหสีและนางกำนัลฝ่ายใน ทั้งพวกขุนนางข้าราชการฝ่ายหน้า ก็คุกเข่าลงนมัสการกราบไว้ทุก ๆ คน จึงสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินมีรับสั่งถามว่า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งสี่มาจากประเทศใดเมืองใด จึงได้มาถึงนี้ ฝ่ายพระดังซิมจั้งจึงถวายพระพรว่า อาตมภาพอยู่เมืองไต้ถึงทิศตะวันออก สมเด็จพระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ มีรับสั่งให้อาตมภาพไปไ้เซ่ทิมมัลการ พระพุทธเจ้า ขออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม พระเจ้าแผ่นดินรับสั่งถามว่าท่านมาแต่เมืองไกลเหตุใดจึงได้เข้าไปอยู่ในตู้ตั้งนี้เล่า พระดังซิมจั้งถวายพระพรว่า อาตมภาพได้ทราบว่ามีมหานพิตรอธิษฐานว่าถ้าพบปะพระสงฆ์ก็จะให้ฆ่าเสีย เพราะฉะนั้นอาตมภาพไม่อาจจะเข้ามาในเมืองเวลากลางวัน ครั้นมาถึงในเมืองเข้าอาศัยร้านเตี้ยมก็ยังวิตกว่าผู้คนพลุกพล่านจะรู้เห็นว่าพวกอาตมภาพเป็นพระสงฆ์ จึงอุบายเข้าอาศัยซ่อนตัวอยู่เสียในตู้ตั้งนี้ ก็บังเอิญมีพวกโจรกรรมลักขโมยเอาตู้ไป พวกขุนนางจึงได้จับเอาตัวมาตั้งนี้ บัดนี้ได้เข้าเฝ้าพระราชสมภารแล้ว ก็เปรียบประดุจว่าแหวกเมฆออก เห็นดวงพระจันทร์อันแจ่มแจ้งแล้ว ขอให้พระองค์ได้ทราบพระกรุณาแก่อาตมภาพปล่อยไปโดยสวัสดิ์เถิด เพื่อเป็นพระราชกุศลอันยิ่งใหญ่ของมหานพิตรพระราชสมภาร

สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า ท่านเป็นพระสงฆ์อันบริสุทธิ์มาจากเมืองบนมาได้ถึงเมืองนี้ ก็ยอมมีอภินิหารบารมีแก่กล้าเชี่ยวชาญเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าไม่รู้สักมิได้รับรองให้สมควรนั้น ขอพระผู้เป็นเจ้าของได้อนุญาตเถิด เมื่อปีที่ล่วงไปแล้วนั้น เป็นเหตุด้วยพระสงฆ์มีความหมิ่นประมาทตีเตียนข้าพเจ้าเป็นข้อหยาบเข้า ข้าพเจ้าจึงได้ตั้งสัจจาอธิษฐานขอฆ่าพระสงฆ์หมิ่นรูป ในเวลาคืนนั้นบันดาลให้ข้าพเจ้ากับขุนนางข้าราชการใหญ่น้อย และพระมเหสีนางกำนัลพระสนมใน มีผมอันหายไปทุก ๆ คนดังนี้ ขอท่านได้กรุณาโปรดให้อิโวาทสั่งสอนแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายชายหญิงจะยอมเป็นสานุศิษย์กระทำตามด้วยคำแห่งท่าน ไฝยักกายได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินตรัสดังนั้น จึงพูดว่าแม้พระองค์จะยอมเห็นสานุศิษย์นั้น จะมีสิ่งของอันใดมาค้ำับนุษาหรือ สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า แม้ว่าท่านได้กรุณา

อนุเคราะห์สั่งสอนแล้ว ข้าพเจ้าจะนำสิ่งของแก้แหวเงินทองมากระทำสักการบูชาด้วยความเคารพอย่างยิ่ง หั่งเจียได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินตรัสดังนั้น จึงทูลว่า พระองค์จะตรัสไปทำไมถึงแก้แหวเงินทอง พวกข้าพเจ้าเป็นสมณะไม่ยินดีในทรัพย์สินสมบัติเงินทอง มีความต้องการอยู่ที่แต่ที่จะขอให้พระองค์โปรดเปลี่ยนหนังสือเดินทาง พระราชทานอนุญาตให้ไปประเทศไซไ้ได้แล้ว ก็เป็นพอใจสมแก่ความปรารถนาของข้าพเจ้าทั้งหลาย อานิสงส์ที่พระองค์ได้ทรงพระราชสงเคราะห์ หากจะบันดาลให้บ้านเมืองของพระองค์มีความเจริญยั่งยืนอยู่สิ้นกาลนานในภายหน้า สมเด็จพระเจ้าพระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดเครื่องโต๊ะแจกวาย ครั้นเสร็จแล้วก็ทรงเคารพพร้อมกันทั้งขุนนางข้าราชการฝ่ายใน และฝ่ายหน้าทรงนับถือว่าเป็นผู้พิเศษบริสุทธิ์ประเสริฐ ครั้นแล้วก็ทรงประทับตราเปลี่ยนหนังสือเดินทาง ถวายให้พระดั่งซ่มจั้งไป พระเจ้าแผ่นดินจึงขอให้พระดั่งซ่มจั้งเปลี่ยนนามแผ่นดินให้เสียใหม่ หั่งเจียจึงทูลว่านามเมืองของพระองค์ก็ตั้งอยู่แล้ว ขัดแต่อักษรที่ว่าทำลายนั้นไม่ดี ควรจะแปลงเปลี่ยนให้เรียกว่าเมืองรักษารธรรม หากจะเป็นสิริมงคลแก่พระองค์และพระวงศ์ข้าราชการและราษฎรทั้งหลาย จะมีแต่ความสุขความเจริญอันยิ่ง สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินได้ฟังดังนั้น มีพระทัยโสมนัสยินดีเป็นที่ยิ่ง ทรงกระทำความเคารพขอคุณเป็นอันมาก แล้วจึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานรถจัดรถเพื่อจะได้ส่งพระดั่งซ่มจั้ง ครั้นเจ้าพนักงานจัดรถเสร็จแล้วก็เชิญพระดั่งซ่มจั้งกับสาธุศิษย์ทั้งสามขึ้นนั่งรถ พระเจ้าแผ่นดินกับข้าราชการฝ่ายในตามส่งไปจนนอกพระนคร แล้วก็พากันกลับเข้าเมือง

ฝ่ายอาจารย์กับศิษย์ ครั้นออกจากเมืองรักษารธรรมแล้ว พระดั่งซ่มจั้งอยู่บนหลังม้ามีความโสมนัสยินดียิ่งนัก จึงสรรเสริญหั่งเจียว่าคิดการครั้งนี้กระทำสำเร็จประโยชน์ได้สองฝ่าย ชั่วเจ้งถามว่าพี่ไปหาช่างโกนผมที่ไหนมา กระทำการให้ทันแก่ความต้องการได้รวดเร็วดังนี้ หั่งเจียจึงเล่าให้ฟังตามที่ได้กระทำมาทุกประการ อาจารย์กับศิษย์ได้ฟังหั่งเจียเล่า ก็พากันหัวเราะทุกคน เวลากำลังเดินอยู่นั้น และไปข้างหน้าเห็นภูเขาสูงเทียมเมฆขวางหน้าอยู่ พระดั่งซ่มจั้งยอมม้าให้หยุด ชีบบอกว่าสาธุศิษย์ลงดูข้างหน้านั้น มีภูเขาสูงพวกเราจงระวังให้ดี หั่งเจียได้ฟังอาจารย์สั่งดังนั้น จึงพูดว่าพระอาจารย์จงวางใจเถิด ข้าพเจ้าจะป้องกันรักษามิให้เป็นอันตราย พระดั่งซ่มจั้งพูดว่าท่านอย่าว่าไม่เป็นไร อาตมาคิดดูที่ยอดเขานั้นมีหมอกพุ่งขึ้นสำแดงอาการว่าเป็นไอร้าย ใจคออาตมาภาพไม่สบายให้หวาดหวั่น หั่งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าพระอาจารย์เห็นจะลืมพระคาถาของพระโอเจ้าเสียแล้วหรือ พระดั่งซ่มจั้งว่าอย่าจำไว้ไม่ลืม หั่งเจียว่าถึงจำได้ก็จริงแต่คำอรรถคาถาสืบทั้นเห็นจะจำไม่ได้ พระดั่งซ่มจั้งถามว่าคาถาสืบทั้นนั้นอย่างไร หั่งเจีย

จึงอ่านคำอรรถขึ้นว่า สุดตัวเล่งซัวบ๊อกฮ้วนคิ้ว เล่งซัวจี้ตัวนี้ซิบเท้า นั้ง ๆ อุ๊โก่ เล่งซัววะเอ๋ซิวบทที่หนึ่งแปลว่าพุทธอยู่ยังเขาเล่งซัวอย่าหาไกล บทสองว่าเขา เล่งซัวอยู่ที่หัวใจทาน บทที่สามว่าทุก ๆ คนก็มีเจตีย์เล่งซัว บทที่สี่ว่าหากได้ดีก็ บวชให้เจตีย์เล่งซัว พระถังซัมจั๋งจึงพูดว่ามีไซจะไม่รู้เมื่อไร แม้ว่าเราทั้งหลาย อาศัยคาถาสืบพันนี้ รักษาธรรมร้อยหมื่นคำก็รักก็จะต้องรักษาจิตเป็นต้น เหง์เจีย พูดว่าการทั้งนั้นไม่ต้องแสดงจิตบริสุทธิ์สว่างใส จิตสำรวมลงเป็นหนึ่งใน สารพัดจะ ใสสะอาดทั้งสิ้น ถ้าปล่อยให้เคลื่อนคลาดเพราะความเกียจคร้าน ร้อยพันหมื่นปี ก็จะไม่สำเร็จได้ จะต้องอาศัยความตั้งใจตรงอย่างเดียว วัตถุขุมอิมยี้ก็อยู่ต่อจักษุ นั้นเองทำจิตครั้นคร้ามหวั่นหวาดสะทกทะทำนอยู่เหมือนอาจารย์ดั่งนั้น มรรคผล ก็ไกลวัตถุขุมอิมยี้ก็ไกล อาจารย์อย่ามีความสงสัยเคลือบแคลงจงตั้งใจตามข้าพเจ้า ไปเถิด พระถังซัมจั๋งได้ฟังเหง์เจียชี้แจงให้ฟังดั่งนั้น จิตใจก็ค่อยสว่างหายความ วิดกวิจารณ์ทุกขหรืออน อาจารย์กับศิษย์สี่คนก็ตั้งหน้าพากันเดินไป มาประเดี๋ยวกี่ ขึ้นเขา เวลากำลังเดินอยู่ก็ได้ยินเสียงลมพัดมาดังตู้ ๆ พระถังซัมจั๋งตกใจร้องว่า ลมเกิดแล้ว เหง์เจียพูดว่าลมก็มีต่าง ๆ กันทั้งสี่ฤดูจะวิตกหวั่นหวาดกลัวอะไรแก่ ลมเล่า พูดยังไม่ทันจะขาดคำลง แลไปก็เห็นหมอกที่ยอดเขาฟุ้งขึ้นออกกลุ่ม เหง์เจีย ร้องว่าอย่าห่วงวายนิมิตอาจารย์ลงจากม้าก่อน น่องทั้งสองคอยรักษาอาจารย์ไว้ ให้ดีที่จะไปดูก่อนจะมีเหตุร้ายดีประการใด เหง์เจียเหาะขึ้นไปกลางอากาศเอามือ ป้องหน้าเหนือคิ้ว สอดตาพิเคราะห์ดูลงไปที่เนินเขา ก็เห็นที่ข้างเพิงเขาที่ลาดมี ปิศายักษ์ใหญ่หนึ่งอยู่ท่ามกลาง ปิศายน้อย ๆ ห้าหกสิบตน ปิศายักษ์กำลังเป่า มนต์แผลงฤทธิ์พ่นเป็นหมอก เหง์เจียคิดว่าถ้าเราจะเอากระบองกระทุ้งถูกมัน ตายก็จะได้ แต่หากจะเป็นที่ครหาติเตียนได้ว่าเราลอบทำร้ายเขา ไม่กล้าสู้ตรง หน้าอย่าเลยเราจะกลับไปให้ปิยกายมาต่อสู้แก่มันดูก่อน แม้ว่าปิยกายจะไม่พอ ใจมารบสู้แก่ ปิศาย เราก็จะหาอุบายให้มาจงได้ คิดดั่งนั้นแล้ว ก็ลดลงยังพื้นดิน มาหาอาจารย์ พระถังซัมจั๋งเห็นเหง์เจียกลับมา จึงถามว่าท่านไปดูที่เกิดหมอกนั้น ได้เห็นว่ามีเหตุดีหรือร้ายประการใด เหง์เจียบอกว่าข้าพเจ้าไปดูโดยละเอียดแล้ว ไม่มีเหตุร้ายอะไรที่ไหน พระถังซัมจั๋งพูดว่าเห็นจะเป็นดั่งนั้นจริง ดูความหวาดหวั่น ได้ค่อยคลายลงแล้ว เหง์เจียหัวเราะพูดว่าข้าพเจ้าเคยพิจารณาเหตุการณ์เนื่อง ๆ ก็ไม่มีใครจะผิด มาครั้งนี้ดูก็ผิดไปมาก ที่หมอกกลมเกิดนั้น หากจะมีปิศายร้ายอะไร สักอย่างหนึ่ง อันที่จริงก็หาใช่ไม่ พระถังซัมจั๋งถามว่าไม่ไซ่ยักษ์ร้ายก็จะเป็นอะไร เล่า เหง์เจียตอบว่าที่ข้างหน้านั้นไม่สู้ไกลมีหมู่บ้านคนใจบุญให้ทาน ที่หมอกขึ้น ขาวนั้นคือเขาหุงข้าวหนึ่งขนมต้มแกงถวายพระสงฆ์ จึงมีไอควันฟุ้งขึ้นดั่งนั้น

ปิยกายได้ยินเหง์เจียพูดดั่งนั้น จึงมาจับมือเหง์เจียกระซิบถามว่า พี่ไปกิน

มาอิมแล้วหรือ ห้างเจียบอกว่าได้กินบ้างแต่ยังไม่อิมเพราะกับข้าวเขาทำมันเค็มมาก ไปจิงกินไม่ได้มาก ไบียก่ายพูดว่าตามที่เกิดถึงจะเค็มก็ไม่ว่า ขอให้ข้าพเจ้ากินให้อิมท้องก็แล้วกัน ห้างเจียถามว่าเจ้าอยากจะกินหรือ ไบียก่ายตอบว่าอย่างนั้นซี ท้องข้าพเจ้าออกจะหิวอยากจะไปกินได้หรือไม่ ห้างเจียพูดว่าโบราณท่านย่อมว่าบิดายังอยู่ไม่ควรจะทำล่วงเกิน อธิบายพระอาจารย์ยังอยู่เนิเราจะล่วงไปก่อนได้หรือ ไบียก่ายหัวเราะว่าหากพี่ไม่พูดขึ้นข้าพเจ้าก็จะไปได้ ห้างเจียว่าเขาเถอะที่จะไม่พูดเจ้าจะทำอย่างไรไปให้ได้ ไบียก่ายเข้าใจมีอุบายมาก จึงเดินมาที่ตรงหน้าอาจารย์แล้วพูดว่า พระอาจารย์ที่ห้างเจียแกบอกว่ที่ข้างหน้านั้น มีบ้านคนใจบุญสุนทานเลี้ยงพระ พระอาจารย์คงดูว่าไว้ข้าพเจ้าจะไปดูบางทีจะมีหน้ำ ถ้ามีข้าพเจ้าก็จะเกี่ยวมาให้ม้ากินจะไม่เสียเวลา ๆ นี่หมอนั้นก็สงบแล้ว อาจารย์หรอ นั่งสักประเดี๋ย ข้าพเจ้ากลับมาแล้วพระอาจารย์จึงเข้าไปบิณฑบาตฉันต่อที่หลัง พระดังซ่มจ้งได้ฟังไบียก่ายพูดดังนั้นก็มีความยินดี จึงพูดว่าไปมาเร็ว ๆ จงระไวระวังให้มาก ๆ อย่างประมาท ไบียก่ายดีใจหัวเราะแล้วก็ออกเดิน ห้างเจียเดินตามไปสั่งว่า ที่บ้านเลี้ยงพระสงฆ์นั้น ล้วนแต่รูปร่างงาม ๆ รูปร่างไม่หยาบช้าเช่นรูปเจ้าน้องจงแปลงกายให้สวยงามไปจิงจะดี ไบียก่ายก็เชื่อห้างเจียจึงเดินเข้าแอบที่ซะวากเขา ร่ายพระเวทย์คาถาแปลงกายเป็นพระสงฆ์องค์หนึ่ง รูปร่างดำเตี้ยท้องโตมือถือประจำเดินมาปากก็ภาวนาพลาง แต่หาใช่พระธรรมไม่ บ่นว่าบ้านคนใจบุญเลี้ยงพระสงฆ์เท่านั้น

ฝ่ายปิศาจ เรียกลมเรียกหมอกกลับแล้วก็สั่งบริวารให้ไปตั้งกองสกดปากทางคอยคนเดินทางมาถึงที่นั่นจะได้จับเอาตัวไว้

ฝ่ายไบียก่ายรีนเริงในใจเดินมาประเดี๋ยวนึ่งก็ถึงที่พวกปิศาจตั้งกองสกดอยู่ พวกปิศาจแลเห็นก็รุกกันเข้าล้อมจับไบียก่าย ไบียก่ายร้องว่าไว้ให้เรากินเลี้ยงพระสงฆ์ก่อน พวกปิศาจถามว่าจะไปกินเลี้ยงที่ไหน ไบียก่ายพูดว่าพวกชาวบ้านแกเลี้ยงพระสงฆ์มิใช่หรือ พวกปิศาจว่าเจ้ายังไม่รู้สึกพวกเราจะมาคอยกินเนื้อพระสงฆ์ ใครจะเลี้ยงพระสงฆ์ที่ไหน พวกปิศาจสำแดงเหตุต่อไปว่า พวกเราสำเร็จภาคเป็นเซียนอยู่ในที่นี้ ตั้งใจคอยจับพระสงฆ์เอาไปถึงที่อยู่แล้วล้างไส้กระทะต้มให้สุกจะได้สูบกิน เจ้ากลับจะมากินเครื่องเลี้ยงอีกหรือ ไบียก่ายได้ฟังปิศาจพูดดังนั้นก็ให้คิดแค้นห้างเจียว่า อ้ายเป็กเบ็ญคนนี่ไม่มีดีจริง ๆ มันหลอกเราว่ที่ตรงนี้เขาเลี้ยงพระสงฆ์ อันความจริงก็คือที่รังปิศาจนั่นเอง พวกปิศาจก็รีบจับตั้งไป ไบียก่ายทนไม่ได้ก็กลับเป็นรูปเดิม ชักคราดเหล็กออกสับฟาดถูกพวกปิศาจแตกกระจายไปทั้งสิ้น พวกปิศาจบริวารก็วิ่งไปบอกแก่นายของตนว่า บัดนี้มีพวกพระสงฆ์องค์หนึ่งเดินมา พวกข้าพเจ้าเข้าจับไว้แล้วจะเอามาต้มแกงกินเนื้อมัน ไม่รู้เลย

ว่ามันแปลงกายได้ มันมีอาวุธไล่สับฟันพวกข้าพเจ้าด้านทานไม่ไหวต้องหลบหนี

ฝ่ายปีศาจใหญ่ได้ฟังข่าวบอกดังนั้นจึงถามว่า มันเปลี่ยนแปลงกายได้อย่างไร พวกบิรวารบอกว่าแปลงเป็นรูปคนมีปากยาวใบหูใหญ่มีขนที่ท้ายทอยรุงรัง สองมือถือคราดเหล็ก พวกข้าพเจ้าเห็นมีกำลังวังชาเชี่ยวชาญมาก ก็พากันวิ่งหนีกลับมาบอกให้อ่องให้ทราบ ปีศาจใหญ่ได้ฟังก็จับเครื่องมือถือสากเหล็กอันหนึ่งเดินออกไป เห็นปิยก่ายรูปร่างหยาบคายน่าเกลียด จึงร้องทวาดถามว่าเจ้ามาจากไหนชื่อเรียงเสียงไรบ้านช่องอยู่ที่ไหนจงรีบบอกมาโดยเร็ว เราจะยกชีวิตให้เจ้า ปิยก่ายได้ฟังก็หัวเราะแล้วตอบว่า อ้ายลูกแก้วเองจำพูดไม่ได้แล้วหรือ เราคือเป็นสานุศิษย์ของพระดั่งซ่มจิ้ง พระอนุชาของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ นามเราชื่อว่าตือปิยก่ายเจ้าไม่รู้หรือ ปีศาจว่าอ้อเจ้าเข้าเป็นสานุศิษย์ดั่งซ่มจิ้งหรือข้าเข้าใจแล้ว เราได้ยินว่าเนื้อดั่งซ่มจิ้งกินอร่อยนัก เจ้าอย่าหนีไปจงดูสากเหล็กนี้ก่อน ปิยก่ายได้ยินดังนั้นก็เตรียมตัวเข้มแข็งแล้ว ก็เข้ารบกับปีศาจ ปีศาจก็ร้องให้บิรวารล้อมจับปิยก่าย พวกบิรวารปีศาจได้ยินนายสั่งดังนั้น ก็เข้ากลุ่มรวมกันอยู่

ฝ่ายหึงเจี๋ยยืนอยู่ข้างหลังพระอาจารย์นึกถึงปิยก่ายเผลออกไปก็หัวเราะขึ้น ชั่วเจ้งถามว่าพี่หัวเราะอะไรที่ไหน หึงเจี๋ยบอกว่าอ้ายปิยก่ายอ้ายชาติตะกะละ ได้ยินพูดถึงของกินมันก็อยาก พี่จึงหลอกให้มันไป ๆ กินานแล้วยังไม่เห็นกลับมา หากว่ามันรบกับปีศาจได้ชัยชนะก็คงกลับมา ก็จะมีความชอบว่ารบชนะปีศาจ ถ้าหากมันแพ้แก่ปีศาจ ปีศาจจับไปได้ไม่รู้ว่ามันจะบนดาพิสั๊กก็กระบุง หึงเจี๋ยพูดดังนั้นแล้วจึงกำชับชั่วเจ้งว่าน้องอย่าพูดให้อาจารย์รู้เหตุ พี่จะไปตามดูปิยก่ายจะเป็นประการใด หึงเจี๋ยสั่งชั่วเจ้งแล้ว ก็ถอนขนที่ท้ายทอยออกหนึ่งเส้น เสกให้เป็นรูปหึงเจี๋ยปลอมนั่งอยู่ข้างหลังอาจารย์ แล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศแลไปดูเห็นพวกปีศาจกำลังล้อมปิยก่ายอยู่ท่ามกลาง เพลงอาวุธดูถ้าจะเกะกะไม่ได้การ หึงเจี๋ยเห็นดังนั้นก็ลดลงกับพื้นร้องบอกปิยก่ายว่าพี่มาแล้วอย่าวิตก ปิยก่ายได้ยินเสียงก็จำได้ว่าหึงเจี๋ย ก็เกิดกำลังขึ้นทันที ตรงเข้าฟาดฟันด้วยความกล้าหาญ ฝ่ายปีศาจได้อ่องเห็นปิยก่ายรบรุกกระชั้นเข้ามาอรบไม่อยู่ก็พาพวกบิรวารถอนหนีไป ยังสำนึก หึงเจี๋ยเห็นปีศาจพ่ายแพ้ไปแล้วก็มีให้ปิยก่ายเห็นตัวเลยเหาะกลับมาอยู่ที่ปิยก่ายมีชัยชนะปีศาจแล้วก็กลับมาหาอาจารย์ ปากจมูกน้ำมูกน้ำลายไหลยืดขาดเป็นฟอง เหงือกก็ไหลออกโถมตัวหายใจกระหืดกระหอบวิ่งกลับมาที่ร้องเรียกอาจารย์ พระดั่งซ่มจิ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงถามว่า ปิยก่ายไปเกี่ยวหนุ่ยมาทำไมจึงมีกิริยาอู่นวากกลับมาดังนี้ ปิยก่ายทิ้งคราดลงกับพื้นแล้วทูปอกกระต๊บบเท้าพูดว่า พระอาจารย์จะพูดออกมาก็อายุตาย ที่หึงเจี๋ยแกทำหลอกข้าพเจ้าว่าข้างหน้านั้นมีบ้านคนใจบุญ ที่มีหมอกขึ้นขาวนั้นคือเขาต้มหุงนึ่งขนมถวายพระสงฆ์

ในท้องข้าพเจ้ามีความหวงโหยคิดจะได้กินก่อน จึงได้เอาเหตุญักนั้นเป็นประธาน ไม่รู้เลยว่าเป็นที่ปีศาจมันพากันล้อมข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าบุกบันสู้รบกับปีศาจพักหนึ่ง หากไม่มีที่แห่งเจียตามไปร้องเรียกให้เกิดกำลัง ที่ไหนเลยข้าพเจ้าจะลดพันทนเอาจนมาได้ เหนงเจียยืนอยู่ข้างหลังหัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายชาติหมูพูดอะไรเอะ หากเจ้าไปเที่ยวทำหวัชไมยเอาความร้ายมาใส่ให้ผู้อื่นดั่งนั้นหรือ ชำนังเฝ้ารักษา พระอาจารย์อยู่ยังไม่ได้เคลื่อนที่ไปข้างไหน พระดังซ่มจั้งจึงพูดว่าเหนงเจียนั่งอยู่กับอาตมาที่นี่ ทำไมจึงว่าเขาไปข้างไหน โป๊ยก่ายกระโดดมาพูดว่าพระอาจารย์ไม่เข้าใจ ที่แห่งเจียแกมีตัวแทนได้ พระดังซ่มจั้งถามเหนงเจียว่ามีตัวแทนได้จริงดั่งนั้นหรือ เหนงเจียไม่กล้าจะปดจึงว่าจริง ข้าพเจ้าเห็นว่าปีศาจไม่สู้รุนแรงมันไม่สามารถจะทำร้ายพวกเราได้ จึงหลอกให้โป๊ยก่ายไปก่อน เหนงเจียพูดว่าจึงเรียกโป๊ยก่ายมาสั่งว่า จะมอบให้น้องเป็นคนตรวจดูพวกเราจะรักษาป้องกันอาจารย์ ข้าพเจ้ายังไม่รู้เข้าใจแน่ขอพี่ชี้แจงให้เข้าใจก่อน เหนงเจียพูดว่าน้องต้องออกหน้า เช่นทหารที่พหนำนำทางและนำพล บางทีจะมีผีและยักษ์ร่ายมากันทางน้องเข้ารบปะทะหน้าขณะปีศาจได้จะคิดความชอบให้น้องเป็นที่หนึ่ง โป๊ยก่ายได้ฟังเหนงเจียพูดดั่งนั้น ก็ตริตรองอยู่ในใจว่า ปีศาจนั้นผีมือก็ไม่เกินเราไปได้ จึงรับแก่เหนงเจียว่าถ้าดั่งนั้นข้าพเจ้าจะขอรับนำทางเอง เหนงเจียจึงนิมนต์อาจารย์ขึ้นม้า ชั่วเจ้งหาบของตามหลังโป๊ยก่ายออกนำหน้าเดินขึ้นเขา

ฝ่ายปีศาจรบแพ้โป๊ยก่ายแล้วก็หนีกลับไปยังที่ ขึ้นนั่งบนแท่นหินไม่พูดจาว่ากระไร พวกบริวารจึงเข้ามาถามว่า ทุก ๆ ครั้งออกไปกลับเข้ามายอมมีความรื่นเริงวันนี้กลับเข้ามาทำไมจึงมีแต่ความโศกเศร้าดั่งนี้ ปีศาจได้ต้องจึงพูดแก่บริวารว่า เราเคยทุก ๆ ครั้งออกไปเที่ยวตามภูมิเขาไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ คงได้กินเนื้อเล่นตามสบายใจ วันนี้เราออกไปบังเอิญไปพบคนซึ่งคู่ต่อสู้กับพวกบริวารถามว่า คู่ต่อสู้แก่ได้ดั่งนั้นคือใครที่ไหน ปีศาจได้ต้องบอกว่าคือसानุศิษย์ของพระดังซ่มจั้ง อยู่เมืองได้ถึงจะไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ณ ประเทศไซที่ คนนั้นชื่อว่าคือโป๊ยก่าย ถือคราดเหล็กเป็นอาวุธ เราต่อสู้ไม่ไหวจึงได้หนีมา เรายังมีความร้อนใจด้วยได้ยินว่าพระดังซ่มจั้งบวชเรียนบริสุทธ์มาสิบชาติแล้ว หากผู้ใดได้กินเนื้อเธอก่อนหนึ่ง อายุจะยืนยาวไปได้ชำนาน เข้าใจว่าถ้าเธอมาถึงเขานี้ก็จะได้จับตัมกิน ไม่รู้ว่าเธอมีसानุศิษย์มีมือเชี่ยวชาญดั่งนี้ พุดยังไม่ทันจะขาดคำล้ง ในหมูปบริวารนั้นมีปีศาจคนหนึ่งพูดขึ้นว่า ได้ต้องพูดว่าจะใครกินเนื้อดังซ่มจั้งนั้นเห็นจะไม่สำเร็จ ปีศาจได้ต้องถามว่าทำไมจะไม่สำเร็จ ปีศาจน้อยตอบว่าหากสำเร็จได้พระดังซ่มจั้งก็จะมิได้มาถึงนี้ พวกปีศาจยักษ์ร่ายทั้งหลายในที่อื่น ๆ ก็คงจะกินเสียแล้ว

พระถังซัมจั๋งเธอมีศิษย์สามคน คนที่หนึ่งชื่อซิงหงอคง คนที่สามชื่อซัวเจ๋ง คนที่สองซึ่งมารบแก่ได้อ่องนั้นชื่อตือเปียวกาย ได้อ่องถามว่ามีมือซัวเจ๋งกับตือเปียวกายใครจะดีกว่ากัน พวกปิศาจบริวารบอกว่า แพ้กันไม่ไกล ได้อ่องถามว่าสองคนนี้กับหึงเจียใครจะดีกว่ากัน ปิศาจบอกว่าข้าพเจ้าไม่อาจจะบอกได้ ซึ่งหึงเจียนั้นมีฤทธิ์อำนาจเปลี่ยนแปลงกายได้ต่าง ๆ เมื่อห้าร้อยปีก่อนเคยขึ้นไปบนสวรรค์ทำสงครามแก่เทพบุตรทั้งหลาย หมูเทพดาไม่มีผู้ใดจะต่อต้าน ทำไมได้อ่องจะอาจกินเนื้อถังซัมจั๋งได้ ปิศาจได้อ่องถามว่าเหตุใดเจ้าจึงรู้ได้โดยละเอียดดังนี้เล่า ปิศาจน้อยตอบว่า เดิมข้าพเจ้าเคยอยู่ที่เขาชื่อท้อซัวถ้าชื่อท้อตอง ได้อ่องชื่อท้อคือพระยาสิงโตเธอไม่รู้ร้ายดีอยากจะกินเนื้อถังซัมจั๋ง ถูกมือหึงเจียเอากะบองเหล็กตีรุกเข้ามาในถ้ำประตูและหลังหอนหน้าต่างหักพังหลายละเอียดไปทั้งสิ้น ข้าพเจ้าจึงได้หนีออกทางประตูข้างหลัง จึงได้รอดชีวิตมาอาศัยอยู่กับได้อ่องจนทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ทราบเรื่องโดยละเอียดดังนี้ ปิศาจได้อ่องได้ฟังบริวารชี้แจงให้ฟังดังนั้น ก็มีจิตหวนครั้นคร้าม ในขณะนั้นมีปิศาจน้อยตนหนึ่งพูดขึ้นว่าได้อ่องอย่ามีความวิตกเลย แม้ว่าได้อ่องอยากกินเนื้อถังซัมจั๋งแล้ว ข้าพเจ้าจะคิดจับตัวให้จงได้ ได้อ่องถามว่าเจ้ามีสติปัญญาความคิดอย่างไรจึงจะสามารถจับพวกถังซัมจั๋งได้ ปิศาจน้อยตนนั้นจึงชี้แจงว่า ข้าพเจ้ามีกลอุบายอยู่ประการหนึ่งเรียกว่า ปูนเปียนบัววนฮวยเก๋ย ปิศาจได้อ่องถามว่าแปลว่าอะไรจึงเรียก ปูนเปียนบัววนฮวยเก๋ย ปิศาจน้อยตอบว่า ในหมูปริวารของเรานี้ เรียกมาให้พร้อมกันแล้วเลือกคัดเอาสักสามคน ให้เข้าใจในการแปลงกายได้แปลงปลอมให้เหมือนรูปได้อ่องทั้งสามคนแล้ว ถือสากเหล็กทั้งสามคน ไปซุ่มคอยดักอยู่ตามทางให้คอยเข้ารบกับหึงเจียคนหนึ่ง รบกับเปียวกายคนหนึ่ง รบกับซัวเจ๋งคนหนึ่ง สามคนแยกกันรบกับพี่น้องให้ออกคนละต่างหากกันแล้ว ฝ่ายได้อ่องอยู่กลางอากาศเอื้อมมือลงมาจับเอาถังซัมจั๋งไปจะยกอะไร เปรียบเหมือนลวงของในถง ฉะนั้น ปิศาจได้อ่องได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี พูดว่าความคิดอันนี้ดีจริง ถ้าจับถังซัมจั๋งได้เราจะตั้งให้เป็นเชียนฮองแม่ทัพหน้า จึงสั่งให้ประมุขบริวารในถ้ำมาพร้อมกัน คัดเลือกได้สามคนในการที่เปลี่ยนแปลงกายได้ จึงให้แปลงเป็นได้อ่อง ถือสากเหล็กทั้งสามคน ให้ไปคอยดักซุ่มอยู่ตามทางเสร็จแล้ว

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งจิตใจก็ใสบริสุทธิ์เดินตามหลังเปียวกายขึ้นเขามา เดินมาได้สักครู่ใหญ่ก็ได้ยินเสียงร้องตวาดด้วยเสียงอันดังตรงเข้ามาจะจับตัวพระถังซัมจั๋งหึงเจียแลไปที่ข้างทางเขาแลเห็นจึงร้องว่า ปิศาจยักษ์มาแล้วเหตุใดไม่รีบลงมือเล่า เปียวกายได้ฟังดังนั้นก็ชักคราดออกฟาดฟันปิศาจ ปิศาจก็ถือสากเหล็กเข้าต่อสู้แก่เปียวกาย ต่างรบกันซุลมุนอยู่ที่ข้างเนินเขา แลเห็นปิศาจอีกตนหนึ่งอยู่ใน

พุ่มไม้ กระโดดออกมาร้องตวาดด้วยเสียงอันดังตรงเข้าไปจับพระถังซัมจั๋ง เหง้าเจียแลเห็นจึงร้องว่าปิศาจทำอะไรจึงปล่อยให้ปิศาจมาจับอาจารย์ดังนี้เล่า เหง้าเจียจึงชักกระบองออกจากหูสกดตีปิศาจ ปิศาจก็ไม่พูดจาว่าอะไร ถือสากเหล็กเข้ารบกับเหง้าเจียอยู่ที่ข้างทาง เหง้าเจียกำลังรบอยู่ข้างนี้ก็ได้ยินเสียงข้างหลังเขามียิปศาจออกมาสกดจับพระถังซัมจั๋งอีกคนหนึ่ง ชั่วเจ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจจับพลองเหล็กออกไปสกดไว้ ปิศาจปลอมก็เข้ารบกับชั่วเจ้งตามอุบายที่คิดกันไว้ รบกันซุลมุน วุ่นวายทั้งสามคน ปิศาจรบพลางล่อพลาง ชั่วเจ้งไล่ออกห่างพระถังซัมจั๋ง

ฝ่ายปิศาจได้ต้องอยู่บนอากาศ เห็นพระถังซัมจั๋งนั่งอยู่บนหลังม้าแต่ผู้เดียว จึงยื่นมือลงมาจับรอบเอาพระถังซัมจั๋งไปได้ แล้วก็รีบเหาะกลับไปยังถ้ำ แล้วก็เรียกปิศาจน้อยที่คิดอุบายให้มัน ให้เป็นเขียนสองในทันใดนั้น

ฝ่ายปิศาจน้อยพูดต่อมตัวว่า ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเป็นเขียนสองได้ ปิศาจได้ต้องจึงพูดว่า เราได้ลั่นวาจาออกไปแล้วว่าเจตั้งให้เป็นเขียนสอง ดุจดั่งผ้าขาว ย้อมสีดำจะกลับได้ที่ไหน พวกเจ้าจงไปจัดแจงล้างหม้อและกระทะให้สะอาด แล้วจงต้มถังซัมจั๋งให้สุกเราจะได้สู้กันกินคนละก้อน อายุพวกเราจะได้ยืนอยู่ตั้งหมื่นปีมิได้รู้จักแก่เฒ่า ปิศาจเขียนสองจึงห้ามว่า อันพระถังซัมจั๋งนั้นได้ต้องไม่ควรกิน ปิศาจได้ต้องพูดว่า ก็จับมาได้แล้วเหตุไฉนจะไม่ควรกินอีกเล่า ปิศาจเขียนสองพูดว่า ถ้าได้ต้องจะกินเนื้อถังซัมจั๋งแล้วต้องระวัง คือปิศาจกายชั่วเจ้งไม่สู้กระไรนัก สำคัญที่สุดเพียงเหง้าเจียนั้นร้ายแรงเหลือเกิน เธอรู้เข้าแล้วก็จะมารบแก่พวกเรา จะเอาตะบองเหล็กกระทงขอดเขาให้ทะเล ภูเขา ก็จะแยกทลายออกไป พวกเราก็จะไม่มีที่อยู่อาศัย ปิศาจได้ต้องจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นเราจะทำประการใดดี เขียนสองจึงพูดว่าถ้าหากตามความคิดของข้าพเจ้านั้น ต้องเอาถังซัมจั๋งไปมัดไว้กับต้นไม้ที่ลับหลังสวน รอสักสามวันถ้าसानุศิษย์เธอไม่มาตามแล้ว เวลานั้นเราจึงค่อยเอางังซัมจั๋งมาต้มแกงกินให้สบายใจ ปิศาจได้ต้องได้ฟังเขียนสองแนะนำดังนั้นก็พลอยเห็นชอบไปด้วย จึงสั่งให้พวกบรืวารเอาตัวถังซัมจั๋งไปไว้ที่หลังสวนตามความคิดของเขียนสอง

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งต้องมัดทรมานอยู่กับต้นไม้ คิดขึ้นมาถึงตนก็ร้องไห้คร่ำครวญว่า สานุศิษย์เอ๋ยเจ้าทั้งสามมัวรบอยู่กับปิศาจข้างนั้น เรามาต้องรับทุกขเวทนาอยู่ข้างนี้ วันใดจะได้พบกันอีก คิดไปดูเห็นเราจะสิ้นชีวิตเสียในครั้งนี้เป็นแน่ กำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ดังนั้น ได้ยินเสียงคนร้องเรียกตามอยู่บนต้นไม้ว่า ท่านพระสงฆ์ท่านมาแล้วหรือ พระถังซัมจั๋งร้องถามไปว่า ท่านที่มาเรียกถามนั้นอยู่ที่ไหนคือใคร คนนั้นจึงตอบว่าข้าพเจ้าคนตัดฟันขาย ปิศาจมันจับมามัดไว้ได้สามวันแล้ว มันจะต้มกินเนื้อข้าพเจ้าวันใดก็ยังไม่รู้ พระถังซัมจั๋งพูดว่า ถึงท่าน

จะตายในวันนี้ก็ไม่มีหวัง เพราะจะตายไปแต่ผู้เดียวไม่เป็นห่วงอะไร แต่อาตมาจะตายไม่สะดวก คนตัดพินถามว่าท่านเป็นคนบวชเรียน และเป็นสงฆ์ทำไมจะตายไม่สะดวกเล่า พวกตั้งข่มขังว่า อาตมาจะไปไซทิอาธาธาพระธรรม เพราะได้รับคำสั่งของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ ให้ไปนมัสการพระพุทธเจ้ารับพระไตรปิฎกไปทำพิธีสวดกุศล ช่วยโปรดสัตว์ในเมืองนรกที่ไม่มีญาติให้พ้นทุกข์ อาตมาภาพจะเอาชีวิตมาทิ้งเสียดังนี้ จะมีได้สำเร็จประโยชน์อันใหญ่หรือ พวกผีที่ตายในการเข้าศึกยังมีได้ผิดเกิดนั้น จะไม่ตั้งใจคอยหรือ จะเสียการไปทั้งสิ้นจะตายสะดวกที่ไหนได้เล่า คนตัดพินจึงพูดว่า ท่านเป็นสงฆ์ก็ห่วงถึงการดั่งนั้นก็จริงแล้ว แต่ข้าพเจ้าก็แสนจะเข้าใจ ด้วยตั้งแต่เล็กมาบิดาก็ตาย อยู่กับมารดาที่ขัดสนจนยากต้องตัดพินขายเลี้ยงชีวิตตัวกับมารดาเท่านั้น ปีนี้มารดาอายุก็แปดสิบสามแล้ว มีแต่ข้าพเจ้าผู้เดียวหาเลี้ยงมารดาอยู่ แม้ข้าพเจ้าตายเสียแล้วใครจะหาเลี้ยงต่อไปเล่า พระถังข่มขังได้ฟังคนตัดพินก็ยิ่งมีความเศร้าโศกทวีมากขึ้นอีก จึงพูดแก่คนตัดพินว่าเมื่อคิดไปแล้วก็ยิ่งแสนเวทนา ท่านห่วงถึงมารดา ข้าพเจ้าห่วงถึงเจ้านายที่มีพระคุณอันยิ่ง พูดดั่งนั้นแล้วก็พากันร้องไห้ไม่หยุดกันทั้งสองคน

ฝ่ายเหงิงเจียวรบกับปีศาจที่เนินเขา ปีศาจแพ้แล้วก็หลบหนีไป เหงิงเจียวหันกลับมาหาพระอาจารย์ก็ไม่เห็นอาจารย์ ยังเหลือแต่ม้ากับดงยาม เหงิงเจียวตกใจก็ยกหาบงูม้าไปเที่ยวหาอาจารย์ออกรอบเขาก็มิได้พบปะอาจารย์ แลไปเห็นปิ๊ยก่ายจิ้งกระหนืดกระหอบมาถามว่า พี่รื่องเรียกข้าพเจ้าหรือ เหงิงเจียวบอกว่าอาจารย์หายไปข้างไหนก็ไมรู้น้องได้พบปะบ้างหรือไม่ ปิ๊ยก่ายบอกว่าข้าพเจ้าตั้งใจเป็นสานุศิษย์ตามพระถังข่มขังมา พี่หลอกตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นนายทหารหน้า ได้เจียงกุนอะไรก็ไม่รู้ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจออกกำลังไม่คิดแก่ชีวิตรบแก้ปีศาจจนมันพ่ายแพ้ไปแล้วจึงได้กลับมา พี่อาจารย์นั่นพี่กับขัวเจ๋งเฝ้ารักษาอยู่ บัดนี้หายไปจะกลับมาถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรู้ว่ากระไร พูดยังไม่ทันขาดคำก็แลเห็นขัวเจ๋งกลับมา เหงิงเจียวจึงถามขัวเจ๋งว่าพระอาจารย์ไปข้างไหน ขัวเจ๋งพูดว่าพี่ทั้งสองเซอปล้อยให้ปีศาจมาจับอาจารย์ ข้าพเจ้าออกต้านทานรบแก้ปีศาจ พระอาจารย์ก็นั่งอยู่บนหลังม้า เหงิงเจียวได้ฟังกระเทิบเท้าแล้วพูดว่า พวกเราถูกอุบายของปีศาจเสียแล้ว ขัวเจ๋งถามว่าลอุบายอะไร เหงิงเจียวพูดว่าลอุบายนี้เรียกว่าแบ่งแยกดอกสวรรค์ มันทำอุบายล่อเราน้องให้รบแยกกันออกพ้นไปแล้ว มันจึงเข้าจับพระอาจารย์เราไป แต่คงจะอยู่ในภูเขานี้เองเราพากันไปเที่ยวค้นหาอย่าให้ช้า พูดดั่งนั้นแล้วทั้งสามคนก็พากันเที่ยวค้นหา เดินมาก็เห็นที่ตีนเขามีประตุน้ำ บนประตุมีสิตลาจารึกอักษรใหญ่แปดอักษรคือเขามันขัว ถ้าจีซีเลียนฮ่วนตอง เหงิงเจียวบอกให้ปิ๊ยก่ายลงมือ ที่โน่นถ้ำนี้เป็นที่ปีศาจอาศัยอยู่เป็นแน่แล้วอาจารย์ก็คงจะถูกมันขังอยู่ในนี้ด้วย

เปียกกายได้ฟังดังนั้น ก็เอาคราดเหล็กสับเข้าที่ประตูถ้ากระซกทลายออกเป็นรูใหญ่แล้ว จึงตะโกนเรียกว่าอ้ายพวกมารร้าย มึงจงรีบเอาอาจารย์กูออกมาส่งโดยเร็ว หาไม่ชีวิตมึงจะเป็นอันตราย

ฝ่ายพวกปีศาจที่เฝ้าประตู ก็ตกใจวิ่งเข้าไปบอกปีศาจได้อ่อง ปีศาจได้อ่องตกใจพูดว่าไม่รู้ว่าคนไหนมาฟังประตูถ้า ปีศาจเขียนซองพูดว่าไว้ข้าพเจ้าจะออกไปดูจะเป็นประการใดแน่ ปีศาจเขียนซองก็วิ่งออกมาถึงประตู และไปดูก็เห็นเปียกกายกำลังแปลงอิทธิฤทธิ์อยู่ จึงร้องบอกแก่ปีศาจได้อ่องว่าไม่ต้องวิตกคืออ้ายตือเปียกกายไม่สู้กระไรนักวิตกกกลัวอยู่แต่ซึ่งห้องเจียวเท่านั้น เปียกกายยืนอยู่ริมนั้นได้ยินปีศาจพูดจึงบอกแก่ห้องเจียวว่า พี่มันไม่กลัวข้าพเจ้ามันกลัวแต่พี่เท่านั้น พี่จึงมาแปลงฤทธิ์ให้มันเห็นเกิด อาจารย์เราคงจะอยู่ในนี้แน่แล้ว ห้องเจียวเข้ามาใกล้ร้องดำว้ออ้ายพวกสัตว์เดียรัจฉานมารร้าย มึงคือซึ่งห้องเจียวอยู่ที่นี้มึงจงรีบส่งอาจารย์ของกูออกมาโดยเร็วเกิด จะได้ยกโทษที่มึงทำผิดให้แก่พวกมึง

ฝ่ายปีศาจเขียนซอง เมื่อได้ยินและได้เห็นห้องเจียว ดังนั้นก็ตกใจบอกว่าได้อ่องเห็นจะไม่เป็นการแล้ว ห้องเจียวนั้นมาถึงอีกคนหนึ่งแล้ว ปีศาจได้อ่องได้ฟังปีศาจเขียนซองบอกดังนั้น จึงพูดแก่ปีศาจเขียนซองว่า เหตุนี้ก็เพราะเจ้าคิดกลอุบาย จึงได้เกิดภัยร้ายเกี่ยวมาถึงบ้านเรือนดังนี้ ปีศาจเขียนซองพูดว่าได้อ่องอย่าเพ้อร้อนใจข้าพเจ้าได้ทราบว่ซึ่งหงอคงนั้นเป็นคนใจโอบอ้อมอารีกว้างขวางมีธรรมาศัยอวรีมีฤทธิ์อำนาจกว้างขวางก็จริง แต่เป็นคนเสียยอไม่ได้คงจะผ่อนผันได้ เราทำเอาศิระะปลอมเอาออกไปหลอกว่า อาจารย์นั้นเรากินเสียแล้ว ขอความกรุณาพูดยกยอให้อ่อนหวานก็คงจะเชื่อถ้าเธอกลับไปแล้วพวกเราจึงค่อยกินเล่นให้สบายถ้าหากหลอกไม่ได้เราจึงค่อยคิดต่อไป ปีศาจได้อ่องถามว่าเราจะได้ศิระะคนเก็ที่ไหนมาหลอกเขาเล่า เขียนซองตอบว่าข้าพเจ้าจะทำเอาเอง พูดแล้วจึงไปเอาโคนไม้สนมาตากทำเป็นศิระะคน แล้วเอาโลหิตสด ๆ มาใส่ไว้ในถาดแล้วให้ปีศาจบริวารยกออกไปที่ประตูถ้า ร้องเรียกว่าท่านห้องเจียวได้เชิญขอท่านจงได้รับงับโทษซะก่อน ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านทราบ ห้องเจียวได้ยินพวกปีศาจเรียกยกยอว่าเป็นได้เชียวดังนั้นก็มีความยินดี จึงร้องห้ามเปียกกายว่าอย่าเพ้อวุ่นวายก่อน คอยฟังมันจะพูดว่าว่กระไร ปีศาจจึงบอกว่าขอท่านได้เชิญได้ทราบ อาจารย์ของท่านนั้นได้อ่องนายข้าพเจ้าจับมาไว้ในถ้ำ พวกบริวารมิได้รู้ว่ดีชั่วประการใด พวกมันมากัดกินเนื้อเสียแล้วยังเหลือแต่ศิระะเท่านั้น ห้องเจียวพูดว่าหากกินเสียแล้วก็ช่างมันเกิด จงรีบเอาศิระะนั้นมาให้เราพิจารณาดูจึงจะเชื่อได้ ปีศาจบริวารก็นำศิระะเก็นั้นขว้างออกมาตามรูทะลุนั้น เปียกกายแลเห็นก็ร้องไห้โฮ ห้องเจียวดำว้ออ้ายชาติหมูไม่ดูแลให้แน่นอนก่อน ยังไม่ทันไรก็ร้องไห้ไปก่อน นี่คือศิระะปลอมมิใช่ศิระะ

พระอาจารย์ มันปาลออกมาดังเหมือนไม้ ถ้าศิระคนจริง ๆ จะดังเสียงอย่างนี้หรือ ถ้าน้องไม่เชื่อที่จะทำให้อู จึ่งยกขึ้นขว้างลงกับศิลาเสียงดังเหมือนเสียงไม้ เห่งเจีย ยกตะบองกระทุ้งลงไปทีหนึ่ง หัวนั้นก็แตกแยกออกเป็นไม้สน โป๊ยก่ายเห็นแก่ตา ดั่งนั้น ก็ร้องดำว้าเฮี้ยอ้ายหมูมารร้ายเดียดริจจาน มึงเอาอาจารย์กูซ่อนไว้ในถ้ำ เอาไม้สนมาหลอก ตือโป๊ยก่ายปู้ของเอ็งอย่างนี้ได้หรือศิระอาจารย์กูทำไม่จึ่ง กลายเป็นท่อนไม้ดั่งนี้เล่า ปิตาจบริวารได้ยินดั่งนั้นก็ตัวลั่นขนลุกขนพองวิ่งกลับ เข้าไปบอกใต้ห้องว่ายาก ๆ เสียแล้ว ปิตาจใต้ห้องถามว่าทำไมจึ่งยากนักดั่งนั้นเล่า ปิตาจน้อยบอกว่าตือโป๊ยก่ายซิวเจ็งนั้นพอจะหลอกได้ แต่ห่งเจียั้นเป็นคน ฉลาดเฉลียวมากนักเห็นจะหลอกไม่ได้เธอทูปออกดูจึ่งรู้ว่าศิระปลอมนั้นเป็นไม้ ถ้าได้ศิระคนจริง ๆ ออกไปให้ดูหากจะเชื่อบ้างเพื่อจะถอยไปเป็นแน่ ปิตาจใต้ ห้องใต้ฟังกดั่งนั้น จึ่งให้เลือกตัดเอาศิระคนสด ๆ ส่งออกไป พวกบริวารได้ศิระ แล้วก็เอาใส่ถาดออกไปจึ่งร้องว่าท่านได้เขี้ยที่เอามาก่อนนั้นมิใช่หัวจริง ศิระนะนี้ และเป็นศิระพระถังซัมจั๋งจริงแล้ว ใต้ห้องหมายว่าเอาไว้ดูเพื่อกระทำสักการบูชา บัดนี้ซัดไม้ได้ต้องเอาออกมาให้ท่าน ปิตาจน้อยจึ่งเอาศิระคนที่เป็อนเลือดขวาง ออกมา เห่งเจียเห็นแล้วก็ร้องไห้โฮ โป๊ยก่ายซิวเจ็งก็พากันร้องได้สะอึกสะอื้น โป๊ยก่ายพูดว่าเรากลั่นน้ำตาไว้ก่อน รอข้าพเจ้าเอาศิระไปฝังกแล้วจึ่งค่อยร้องให้อีกเกิด เห่งเจียพูดว่าน้องว่าดั่งนั้นถูกต้องแล้ว โป๊ยก่ายก็เข้าอุ้มศิระนั้นไว้กับอก แล้ว เดินไปที่เนินเขาวางศิระลงแล้ว เอาคราดขุดลงรูหนึ่งเอาศิระนั้นวางลงในรูแล้ว เอาดินกลบ ครั้นฝังกเสร็จแล้วก็เดินลงที่ริมห้วยหักกิ่งไม้สนสองสามกิ่ง และเก็บ เลือกเอากรวดขาวห้าหกเม็ดเดินกลับมาที่ฝังกศพ เอากิ่งสนหักลงข้างริมที่ฝังกนั้น แล้วเอาเม็ดกรวดขาววางที่หน้าหลุมฝังกศพนั้น เห่งเจียเห็นดั่งนั้นจึ่งถามว่ากิ่งสน กับกรวดขาวนั้นจะแปลว่าอะไร โป๊ยก่ายบอกว่ากิ่งสนนั้น สมมุติว่าเป็นไม้ซึ่งปัก เพื่อบังร่มฮวงซุ้ยที่ฝังก กรวดขาวนั้นสมมุติว่าเป็นเครื่องเซ่น เพื่อว่าพี่น้องเรามีความ กตัญญู เห่งเจียว่าอย่าทำเล่นให้ข้าการ เห่งเจียสั่งซิวเจ็งว่าน้องจงเฝ้าม้าและข้าว ของอยู่ที่นี้ พี่จะไปกับโป๊ยก่ายไล่จับอ้ายพวกปิตาจไม่ว่าเล็กใหญ่ฆ่าเสียให้หมด แก่ แค้นให้พระอาจารย์เรา เห่งเจียพูดแล้วก็จับกระบองออกหน้า โป๊ยก่ายถือคราด ตามหลังมา ครั้นเดินมาถึงประตูถ้าก็มีได้พูดจาว่าอะไร ตรงเข้าตีขานบเข้าไ ไปพร้อมกัน โป๊ยก่ายช่วยกันสับฟันประตูถ้าก็พังทลายลงหมดสิ้น แล้วร้องประกาศ ว่าให้เอาชีวิตอาจารย์กูกลับคืนมาให้โดยเร็ว

ฝ่ายพวกปิตาจที่อยู่ในถ้ำก็พากันบ่นดาเขียนของว่าเพราะมันหาเหตุมาจึ่งได้ เกิดความเร่าร้อนมาถึงพวกเราทั้งสิ้นดั่งนี้ ปิตาจใต้ห้องถามเขียนของว่า บัดนี้จะ คิดอ่านแก้ไขประการใด เขียนของตอบว่าคำโบราณท่านยอมว่าอยากจับปลาใน

ตะกร้าจะหนีควาที่ไหนได้ ซึ่งการลวงเกินมาถึงเพียงนี้แล้ว อย่างหนึ่งไม่สู้ อย่างหนึ่งต้องสู้ ต้องเลือกเอาอย่างหนึ่ง ปิศาจได้ต้องได้ฟังเขียนสองว่าดั่งนั้นก็ยังไม่ตกลงในใจ จึงพาพวกบริวารน้อยใหญ่ออกไปดูทางแข็งแรง แห่งเจียเปี๋ยกายเห็นดั่งนั้น ก็ถอยออกมาหาที่กว้างยืนคอยท่ารับพิศาจอยู่ ครั้นเห็นพิศาจมาใกล้ แห่งเจียจึงร้องทวาดถามว่า อ้ายคนไหนจับอาจารย์ไป ปิศาจได้ต้องมือถือสากเหล็กร้องตอบว่า เฮี้ยอ้ายพวกसानุศิษย์สงฆ์ เอ็งอย่ามาวุ่นวายแก่เรา เราคือน้ำข้าวได้ต้อง เราอยู่มาสุกมาในที่ตำบลนี้ช้านานหลายร้อยปีแล้ว อาจารย์ของเจ้าเราจับมากินเนื้อเสียแล้วเจ้ายังจะว่ากระไรต่อไปหรือ แห่งเจียได้ฟังพิศาจพูดดั่งนั้นก็บันดาลโทสะดำว่ายมารร้ายจะมีบุญฤทธิ์อย่างไรจึงได้มาพูดทวาดอ้างว้างโตดั่งนี้ พระยูไลท่านท่ายเสียงท่านขงจื๊อเขียนหิน ท่านเหล่านี้เป็นที่สุดแห่งโลกควรนิยมนับถือบุญฤทธิ์ของท่าน ท่านยังไม่อดอ้างถึงอย่างนี้ ทำไมกับมึงอ้ายเดียร์จางานมาอดอ้างว่าน้ำข้าวได้ต้อง ถ้ามึงเก่งจริงมึงอย่าวิ่งหนี จงมาลองกินกระบองของกูดูสักทีหนึ่งจะได้รู้สึกวรสชาติจะเป็นการใด พูดแล้วแห่งเจียก็ยกกระบองขึ้นตีพิศาจยกสากเหล็กขึ้นรับรบกัน เปี๋ยกายก็จับคราดตรงเข้าฟาดฟันโดยสามารถเต็มกำลัง ปิศาจเขียนสองก็ขับพลพิศาจบริวารเข้าล้อมรบ แห่งเจียเห็นดั่งนั้นจึงรำยพระคาถาดอนชนที่ป่าช้ามากำมือหนึ่งเป่าไป แปลงเป็นรูปแห่งเจียหลายร้อยหลายพันตน มือถือกระบองเหล็กทุกรูปตรงเข้าทุบตีพวกพิศาจตายลงนับไม่ถ้วน แห่งเจียเปี๋ยกายก็ไล่รุกพิศาจเข้าไปในถ้ำ พวกพิศาจทั้งหลายถูกกระบองแห่งเจีย ถูกคราดเปี๋ยกายบ้างล้มตายเป็นจุนไปทั้งสิ้น ปิศาจใหญ่ได้ต้องเห็นดั่งนั้น ก็ตกใจไม่คิดที่จะสู้รบ จึงบันดาลเป็นหมอกมืดแล้วก็นึกเข้าถ้ำปิดประตูเสียมได้ออกมาสู้รบ ปิศาจเขียนสองเปลี่ยนแปลงกายไม่ได้ ถูกแห่งเจียตีด้วยกระบองก็ตายอยู่กับที่ ร่างกายกลายเป็นฟงพอนไป แห่งเจียเห็นได้ชัยชนะแล้ว ก็เรียกชนกลับเข้าตัวบอกแก่เปี๋ยกายว่าอย่าช้ารีบไล่เข้าไปในถ้ำทวงเอาอาจารย์ของเราให้จงได้ แห่งเจียเปี๋ย กายพร้อมกันบุกรุกเข้าไปในถ้ำ

ฝ่ายพิศาจครั้นนี้เข้าถ้ำแล้วสั่งพวกบริวารที่ยังเหลือตายให้เอาศิลาถมอุดปากถ้ำให้แน่นหนา แล้วก็ไม่โผล่หัวออกมาสู้รบ เปี๋ยกายเข้ามาถึงประตูร้องทวาดเสียงอีกทีก็ไม่มีผู้ใดได้ตอบเปี๋ยกายก็เอาคราดฟันเข้าที่ประตูทีหนึ่งก็ไม่มีวันไหว แห่งเจียจึงร้องห้ามว่าช่างมันเถิด มันไม่ออกมาแล้วเรากลับไปที่ยงช้วยก่อนแล้วจึงค่อยคิดอ่านไป พูดดั่งนั้นแล้วก็พากันกลับไปฝั่งศิระอาจารย์แลเห็นช้วยเจิ้งร้องให้คร่ำครวญอยู่ เปี๋ยกายคิดขึ้นมาก็ร้องให้นอนลงกับที่ฝั่งศิระเอามือตบดินแล้วร้องไห้โฮ ๆ แห่งเจียเห็นดั่งนั้นจึงห้ามว่าน้องอย่าร้องให้ไปเลย พวกพิศาจมันปิดประตูแน่นดั่งนี้ คงจะมีทางเข้าออกข้างหลังถ้ำได้เป็นแน่ น้องทั้งสองจงรอ

คอยอยู่ที่นี้พี่จะไปเที่ยวคันดู ปิยกายเข็ดน้ำตาแล้วจึงกำขับเหง้าเจียวว่าพี่ไปจรรวังให้ตี อย่าให้มันจับเอาพี่ไปได้อีกคนหนึ่ง ข้าพเจ้าทั้งสองจะไม่มีน้ำตาร้องให้เหง้าเจียวอย่าพูดและทะเลาะไป พูดแล้วก็เดินข้ามเนินเขาไป กำลังเดินมาก็ได้ยินเสียงน้ำไหลซู่ ๆ เหง้าเจียวหันหน้าไปดู เห็นน้ำในชะวากหินไหลพุ่งลงในลำห้วยแลไปข้างริมลำห้วยมีช่องน้ำไหลออกมาสีสีแดง เหง้าเจียวเห็นดังนั้นก็นึกแน่ใจว่า ที่ตรงนี้เองเป็นทางเข้าออกหลังถ้ำ เหง้าเจียวจึงแปลงกายเป็นหนูน้ำดำตามช่องน้ำเข้าไป ครั้นดำเข้าไปถึงชั้นในได้แล้วก็โผล่ขึ้นดูแลเห็นปิศาจน้อยเอาเนื้อแห้งออกผึ่ง เหง้าเจียวคิดในใจว่าอ้ายพวกนี้เห็นจะกินเนื้ออาจารย์เรายังไม่หมด จึงได้เอามาตากดังนี้จำเราจะแปลงกายเข้าไปดูอ้ายปิศาจได้อ่องมันจะทำประการใดคิดแล้วก็ขึ้นจากน้ำแปลงกาย เป็นแมลงหวี่บินเข้าไปในที่ปิศาจอยู่เห็นปิศาจได้อ่องนั่งอยู่ท่ามกลางกำลังกระสับกระส่ายไม่สบาย มีปิศาจน้อยตนหนึ่งเดินเข้าไปบอกปิศาจได้อ่องว่า เราได้ร้อยพันหมื่นในความรื่นเริง ได้อ่องถามว่าความรื่นเริงอยู่ที่ไหน ปิศาจน้อยบอกว่าเมื่อตะกี้นี้ข้าพเจ้าออกไปที่หลังถ้ำเที่ยวเดินตรวจดู ได้ยินเสียงคนร้องให้ข้าพเจ้าจึงปีนต้นไม้ขึ้นไปดู เห็นเหง้าเจียวปิยกายซัวเจ๋งนั่งร้องไห้โฮ ๆ อยู่ที่ฝั่งสระคนท่วงที่เธอจะเข้าใจว่าเป็นศิระของอาจารย์เธอจริง ๆ จึงได้เอาไปฝั่งที่ซัวเจ๋งซัวเจ๋งร้องไห้กันอยู่ดังนั้น เหง้าเจียวฟังได้ความชัดเจนดังนั้นแล้ว ก็คิดดีใจว่าอาจารย์ของเราคงจะยังไม่ตาย มันจับซ่อนซัวเจ๋งไว้โน้นเป็นแน่ จำเราจะเที่ยวค้นหาดูจึงจะได้รู้แน่คิดแล้วก็บินไปข้างทิศตะวันออก แลเห็นที่ตรงนั้นมีประตูเล็กลั่นกุญแจ เหง้าเจียวจึงบินลอดเข้าไปที่ในสวนก็ได้ยินเสียงคนร้องให้แล้วเลยบินเข้าไปที่กลางสวนเห็นที่โคนไม้ใหญ่ผูกมัดคนไว้สองคน จึงบินเข้าไปใกล้ก็จำได้ว่าพระอาจารย์ เหง้าเจียวเห็นดังนั้นก็ดีใจ แปลงกายกลับเป็นรูปเดิมเดินเข้าไปใกล้ ยกมือขึ้นคำนับเรียกว่าพระอาจารย์ พระดังซัวเจ๋งเห็นเหง้าเจียวมา จึงพูดว่าเหง้าเจียวมาแล้วจงช่วยเอาตามาด้วยเถิด เหง้าเจียวห้ามว่าพระอาจารย์อย่าพูดเสียงดังคนมีอยู่ข้างนั้นมันได้ยินเข้าความจะแตกฉาว พระอาจารย์ยังไม่สิ้นชีวิตข้าพเจ้าคงจะช่วยอย่าได้มีความวิตกเลยพูดแล้วเหง้าเจียวก็บินกลับไปหอนใหญ่จับอยู่ที่ซื่อ เห็นพวกปิศาจกำลังซูลมุน่วนวาย มีปิศาจผู้หนึ่งพูดขึ้นว่าวันนี้เราถมประตูถ้ำให้แน่นพวกนั้นทำลายไม่ไหว เอาหัวคนกลับไปฝั่งไว้และทำเป็นซัวเจ๋งแล้วก็ร้องไห้กัน เราคอยระวังอยู่คืนวันนี้พี่รู้งนี้มะรึนนี้ ครบสามวันแล้วเราจึงออกตรวจดู หากพวกมันไปแล้วเราจับพระดังซัวเจ๋งออกมาสับให้ละเอียดใส่เครื่องแกงให้ร่อย แจกกันกินคนละคำให้สนุกจะได้มีอายุยืนยาว ปิศาจอีกคนหนึ่งพูดว่า ถ้าอุจี้กินเห็นจะมีรส อีกคนหนึ่งพูดว่าเธอเป็นคนแปลกประหลาด ต้องไว้กินนาน ๆ เห็นจะดีกว่านั้น เหง้าเจียวจับอยู่บนซื่อได้ยินดังนั้น ก็โกรธดำวว่าอ้ายพวกเดียรัจฉานอาจารย์ภูท่าอะไรแก่พวกมึง จึงจะได

กินเลือดเนื้อและทำต่าง ๆ ดังนี้ เหนิงเจียถอนขนที่ป่าขายเสกเป่าไปให้เป็นหนอน
 หาวนอน จับคนละตัวเข้าในรูจุมูกปีศาจได้อ่องจามที่หนึ่งแล้ว ก็ล้มลงหลับกรน
 ครอก ๆ ทั้งนายและบ่าวก็หลับไปหมดทั้งสิ้น เหนิงเจียเห็นปีศาจหลับสนิทแล้วก็ลง
 มายังพื้นกลายกลับเป็นรูปเดิม ชักกระบองออกจากหูแล้วก็ตีประตูลงหนักพัง
 ทลายลง วิ่งเข้าไปเรียกอาจารย์และเข้าแก้มัดให้แล้วก็พุงให้เดินหนี ได้ยินคนที่
 ต้องมัดนั้นร้องเรียกว่า ท่านอาจารย์ช่วยบอกให้सानุศิษย์ของท่านช่วยข้าพเจ้าด้วย
 พระถังซัมจั๋งจึงบอกแก่เหนิงเจียว่าจงช่วยแก้ให้แก่คนนั้นด้วยเถิด เหนิงเจียถามว่า
 เขาเป็นอะไร พระถังซัมจั๋งบอกว่าเธอเป็นคนตัดพินชาย เธอมีความกตัญญูมาก
 มีแม่ลูกสองคนเท่านั้น จงช่วยด้วยอีกสักคนหนึ่งเถิด เหนิงเจียจึงเข้าไปแก้มัดให้
 พามาพร้อมกันออกทางประตูหลังข้ามพันห้วยมาแล้ว พระถังซัมจั๋งถามว่าไผ่ก่า
 ยชั่วเจ้งอยู่ที่ไหน เหนิงเจียบอกว่าเธอนั่งร้องไห้ถึงอาจารย์อยู่ข้างนั้น อาจารย์เรียก
 เธอสักคำหนึ่งก็จะขานรับ พระถังซัมจั๋งจึงร้องเรียกว่าไผ่ก่ายชั่วเจ้งอยู่ที่ไหน ไผ่
 ก่ายชั่วเจ้งให้ถึงอาจารย์จิตใจให้มัวหมองพลั้งเผลอ ได้ยินเสียงเรียกออกชื่อจึง
 เช็ดน้ำตาบอกแก่ชั่วเจ้งว่า พระอาจารย์สิ้นชีวิตแล้ว กลับมาเรียกเราอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้
 เหนิงเจียรีบเดินมาถึงก่อนร้องทวาดว่า อ้ายชาติหนูเอ็งว่าวิญญูณาลงอยู่ที่ไหน นี้
 ไม่ใช่อาจารย์กลับมาหรือ ชั่วเจ้งแลเห็นก็วิ่งมาคุกเข่าคำนับนมัสการถามว่า พระ
 อาจารย์ไปไหนทุกขุทรมานอยู่ที่ไหน พี่เหนิงเจียแกจึงไปช่วยมาได้ เหนิงเจียจึงเล่าต้น
 สลายปลายเหตุให้ฟังทุกประการ ไผ่ก่ายได้ฟังดังนั้นก็ผุดลุกขึ้นเอาคราดพื้นซูดเอา
 ห้วนนั้นขึ้นสับพินเสียจนปน แล้วพูดแก่พระอาจารย์ว่าข้าพเจ้าไม่รู้เลยว่า มันเอา
 ศีรษะคนตายที่ไหนมาหลอกให้เราร้องไห้จนเสียงแห้งเสียงเหี่ยวดังนี้ พระถังซัม
 จั๋งพูดว่าได้ฟังเธอแทนชีวิตให้อาตมา เพราะฉะนั้นให้ไผ่ก่ายเอาศีรษะนั้นฝังลง
 เสียอย่างเดิม เพื่อให้เห็นว่าพวกเรามีเมตตาจิต ไผ่ก่ายได้ฟังอาจารย์ว่าดังนั้นก็
 เอาศีรษะฝังลงไว้อย่างเดิม เหนิงเจียว่าขออาจารย์นั่งพักรอข้าพเจ้าสักประเดี๋ยว
 จะไปกำจัดเสียให้สิ้นมารร้ายแล้วจึงค่อยไป พูดแล้วก็ถือกระบองรีบเดินข้ามห้วย
 ตรงเข้าไปในถ้ำ ไปเก็บเอาเชือกที่มัดพระอาจารย์กับคนตัดพินนั้นมา แล้วเข้าไป
 ที่หน้าหอปีศาจได้อ่องกำลังนอนหลับอยู่ไม่รู้สีกตัว เหนิงเจียก็เข้ารวบมือและทำ
 มัดหมูไว้ เอากระบองค่อย ๆ สอดยกขึ้นใส่ปากหามออกมานอกถ้ำ ไปวางลงตรง
 หน้าพระอาจารย์ ไผ่ก่ายเห็นยกคราดขึ้นสับ เหนิงเจียร้องห้ามว่าอย่า ๆ เพื่อก่อน
 ปีศาจน้อยบริวารในถ้ำยังมีอยู่มากมายนัก จะตีมันให้ตายเสียก็เสียตายมือ สู้หา
 ไม้พินแห้งเผามันเสียให้สิ้นจึงจะดี คนตัดพินได้ยินเหนิงเจียว่าดังนั้นก็จึงนำไผ่
 ก่ายไปชนเอาพินแห้ง ๆ มาใส่ในประตูหลังถ้ำเต็มแล้ว เหนิงเจียจึงเอาไฟจุดไผ่ก่าย
 ก็เอาใบหูพัดลมให้ไฟลุก เหนิงเจียก็ร้ายคาถาเรียกหนอนหาวนอนกลับคืนเข้าตัวไป

ตามเดิม พวกปีศาจตกใจตื่นเห็นไฟกำลังลุกแรงอย่างนี้เลยว่าจะรอดสักคนหนึ่ง ไฟไหม้เป็นจุดไปหมดแล้วจึงพากันมาหาอาจารย์

ฝ่ายปีศาจได้ห้องใหญ่พึ่งรู้สึก ใฝ่กายกระโดดมายกคราดขึ้นสับถูกปีศาจก็ตายอยู่กับที่ ร่างกายกลายเป็นเสือลายดลืบไปพระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นก็ขอบใจใฝ่กายห้องเจี๋ยเป็นอันมาก จึงจับบังเหียนขึ้นบนหลังม้า

ฝ่ายคนตัดพินพูดแก่พระถังซัมจั๋งว่า ขอนิมนต์ท่านไปที่บ้านข้าพเจ้าอยู่ตรงทิศทักษิณไปนั้น ให้มารดาข้าพเจ้าพบกับท่านและขอบพระคุณท่าน ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดชีวิตแล้วจะส่งท่านขึ้นทางใหญ่ไป พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงลงจากม้าพร้อมด้วยคนตัดพินกับเหิงเจี๋ยและใฝ่กายช่วยแจ้งพากันเดินไป ลัดเลี้ยวมาประมาณครึ่งชั่วโมงก็มาถึง แลไปในบ้านเห็นยายเฒ่าคนหนึ่งนั่งอยู่บนร้านมีน้ำตาไหลอยู่อาบหน้า นั่งคอยมองดูตามทางมา ร้องให้สะอึกสะอื้นเรียกฟ้าเรียกดิน

ฝ่ายคนตัดพินเห็นมารดา ก็รีบวิ่งมาที่ร้านคุกเข่าลงกับพื้นบอกว่าแม่จำลูกกลับมาแล้ว ยายเฒ่าเห็นลูกมากก็เข้าจับยึดลูกพูดว่าแม่คอยอยู่สองวันไม่เห็นมาคิดว่าเจ้าของภูเขาจับลูกไปฆ่าเสียแล้วทำไมแม่อกใจเราร้อนทุกขโหมนัสร้องไห้ก็ลูกไม่ถูกจับทำไมสองวันจึงไม่กลับมาเล่า คนตัดพินจึงบอกแก่มารดาว่า ลูกถูกปีศาจได้ห้องมันจับไปมัดไว้กับต้นไม้ ลูกก็นึกว่าคงไม่รอดชีวิต ภายหลังได้พึ่งसानุศิษย์ของพระอาจารย์ มีฤทธาานุภาพเธอจับปีศาจได้ห้องมาฆ่าเสีย จึงได้ช่วยลูกกับท่านอาจารย์รอดมาได้ อันพระคุณของท่านเท่าฟ้าเท่าดิน ตั้งแต่นี้ต่อไปบนเขานั้นแม้กลางคืนลูกจะเดินเที่ยวเล่นก็ได้ไม่มีอันตราย

ฝ่ายยายเฒ่าได้ฟังบุตรเล่าดังนั้นก็เดินออกมานมัสการนิมนต์พระอาจารย์กับศิษย์ทั้งสามเข้าไปนั่งพักกลางบ้าน แม่ลูกสองคนกราบไหว้แล้ว ก็รีบเข้าไปข้างในจัดแจงตามมีตามเกิด ยกกับข้าวเครื่องแจออกมถวายฝ่ายอาจารย์กับศิษย์ก็ฉันครั้นอิ่มแล้วก็จัดแจงข้าวของจะลาไป คนตัดพินก็ออกเดินนำหน้าส่งขึ้นทางใหญ่แล้วพูดว่า ท่านอาจารย์ตั้งแต่นี้ตรงไปทิศใต้ไม่ต้องเป็นทุกข์แล้วไม่ถึงพันโยชน์ก็เข้าเขตเมืองไซที่ พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็ลงจากม้าคำนับขอบคุณคนตัดพินแล้วต่างคนต่างก็ลากันไป

อาจารย์กับศิษย์ก็ตั้งหน้าหมายปราคาจินทิศ แลไปข้างหน้าก็เห็นมีป้อมและกำแพงขวางหน้าอยู่ พระถังซัมจั๋งจึงถามเหิงเจี๋ยว่า ข้างหน้านั้นมีป้อมกำแพงเมืองเห็นจะถึงเมืองไซจิวอดล้วยอิมยึดดอกกระมัง เหิงเจี๋ยบอกมือว่าไม่ใช่ ๗ ตรงที่พระอยู่โลยูนั่นไม่มีป้อมและกำแพงเมือง มีภูเขาใหญ่ที่เขานั้นมีห้องปราสาทราชมนเฑียรตรงดงามยิ่งนัก เขานั้นนามเรียกว่า เขาเล่งซิว วัดนั้นนามเรียกว่า วัดตาย

ล้วยอิมยี่ เป็นพระอารามใหญ่ หากถึงเมืองไซจ็อกแล้วก็ยังไกลวัดล้วยอิมยี่ เขาเล่งซิวไม่ทราบว่าเป็นทางเท่าใดที่มีป้อมกำแพงเมืองข้างหน้านั้นเห็นจะเข้าเขตเมืองไซจ็อกเมื่อถึงแล้วจึงจะรู้แน่ได้ ครั้นเดินมาประมาณสักโหมงเศษก็ถึงประตูเมือง พระถังซัมจั๋งก็ลงจากหลังม้าเดินด้วยเท้าเข้าไปในประตูเมืองชั้นสาม พิเคราะห์ดูผู้คนก็ไม่มีใครจะเห็นเดินไปมา แลเห็นที่ยืนอยู่ข้างทางแต่งกายนุ่งห่มผ้าเสื้อสีเขียว และมีคนใส่หมวกขุนนางยืนอยู่ข้างหน้าศาลา อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินไปตามทางพบปะผู้คนก็ไม่มีใครจะหลีก ปิยก่ายร้องว่าหลีก ๆ บางคนก็เห็นรูปร่างปิยก่ายวิปริตพิกลดังนั้น ใจคอไม่เป็นปรกติมือและเท้าก็อ่อนไป พากันล้มลุกคลุกคลานและร้องว่าผีปีศาจมาแล้ว พวกขุนนางที่ยืนอยู่หน้าศาลาแลเห็น ออกใจก็ให้วันหวาดย็นพนมมือร้องถามว่าท่านมาจากไหน พระถังซัมจั๋งตอบว่าอาตมภาพเป็นคนไกลมาแต่เมืองได้ตั้งอยู่ข้างทิศบูรพา ถิ่รับสั่งพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จะไปเมืองไซที่นามัสการพระพุทธเจ้า เพื่อจะขออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม มาถึงเมืองนี้ยังมีได้ทราบว่าเป็นเมืองนี้มีนามกรประการใด

ฝ่ายพวกขุนนางครั้นได้ฟังพระถังซัมจั๋งบอกดังนั้นจึงยกมือขึ้นคำนับแล้วพูดว่าที่เมืองนี้คือเป็นต้นเขตของเมืองไซจ็อก นามเรียกว่าเมืองฮ้องเซียนกุ้น ฝนฟ้าแห้งแล้งเนื่องมาหลายปีแล้วราษฎรชาวเมืองได้ความอดอยากข้าวปลาแพง เจ้าเมืองให้พวกข้าพเจ้าเอาหมายประกาศมาแขวน ขอเชิญครูอาจารย์ที่ท่านเวทมนตร์คาถาอันศักดิ์สิทธิ์ตั้งพิธีขอฝน เพื่อจะระงับความทุกข์ยากกันดารของราษฎร เหง้าเจียได้ฟังขุนนางพูดดังนั้น จึงถามว่าเตี้ยวนี่หมายประกาศอยู่ที่ไหน พวกขุนนางเหล่านั้นจึงบอกว่าอยู่ที่นี่ ฟังจะมาจัดแจงหาที่แขวน แต่ย้งหาท่านจะได้แขวนไม่ พูดแล้วก็เอาหมายประกาศคลี่ออกแขวนที่ศาลา

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ ก็พร้อมกันมาดูหมายประกาศที่ศาลาใจความในหมายประกาศมีว่า ตำบลเขตเมืองไซจ็อก เมืองนี้มีนามเรียกว่าฮ้องเซียนกุ้น ข้าพเจ้าผู้รักษาตำแหน่งยศกุ้นเฮา ทำหมายประกาศจะขอเชิญท่านผู้มีฤทธาอาณูภาพเวทมนตร์ประสิทธิ์เชี่ยวชาญตั้งพิธีกระทำให้ฝนตก ด้วยเหตุว่าเมืองนี้ได้แห้งแล้งมาถึงสองปีแล้ว ราษฎรทำไร่นาไม่ได้ คนมีและคนจนก็พากันอดอยากข้าวถึงหนึ่งราคา ร้อยตำลึงทอง ฟืนมัดหนึ่งราคาห้าตำลึงทอง เด็กหญิงอายุสิบขวบแลกข้าวสามทะนาน ชายห้าขวบตามแต่จะได้ ในเมืองพวกข้าราชการพอเลี้ยงชีวิต ขุนนางนอกเมืองเที่ยวปล้นชิงเลี้ยงชีวิต เพราะเหตุนี้จึงได้ออกหมายประกาศ ขอเชิญครูอาจารย์ที่ศักดิ์สิทธิ์รู้เวทมนตร์คาถาให้ช่วยขอฝน ถ้าท่านผู้ใดทำให้ฝนตกได้แล้ว ข้าพเจ้าจะขอบคุณท่านให้ทองคำพันตำลึงตอบแทน ขอท่านผู้วิเศษทั้งหลายจงได้ทราบตามหมายประกาศนี้เทอญ เหง้าเจียดูแล้วถามว่าขุนนาง

กุนเฮานั้นคือผู้ใด ขุนนางเหล่านั้นจึงตอบว่าคือผู้รักษาเมืองนี้เป็นนายของพวกเขา ข้าพเจ้าพระดั่งซ่มจิ้งพูดแก่หั่งเจียวว่าตัวข้าใจขอฝนก็จงช่วยขอฝนให้ตกสักครั้งหนึ่ง จะได้ช่วยราษฎรให้มีความสุข ย่อมจะเป็นกุศลมีผลอันยิ่ง ถ้าจะช่วยก็จงรีบไปช่วยอย่าให้เสียเวลา หั่งเจียวพูดว่าการขอฝนมิใช่่ง่าย ข้าพเจ้าทนต์น้ำลำคลองและมหาสมุทรใหญ่และเรียกลมฝน มิใช่อย่างเด็กทารกทำเล่นดั่งนั้น ทำไมจึงเห็นเป็นการเล็กน้อยไปแล้ว พวกขุนนางได้ฟังหั่งเจียวพูดดั่งนั้น จึงให้สองคนเข้าไปเรียนต่อกุนเฮาให้ทราบ ขุนนางทั้งสองก็รีบเดินเข้าไปที่หอกราบเรียนว่า ขอได้เอื้อยได้ทราบบัดนี้มีความประหลาดอาจเป็นที่ยินดีรื่นเริงมาแล้ว เวลานั้นกุนเฮาเจ้าเมืองกำลังจุดธูปเทียนบวงสรวงอยู่ ได้ฟังขุนนางมาพูดดั่งนั้นจึงถามว่ารื่นเริงอะไร ขุนนางทั้งสองตอบว่าวันนี้มีบัญชาให้ข้าพเจ้าทั้งสี่นำหมายประกาศออกไปแขวน ก็มีพระสงฆ์กับศิษย์ทั้งสามเธอบอกว่าเป็นชาวเมืองได้ดั่งจะไปไซที่อาราธนาพระไตรปิฎก เธอเข้ามาขอดูหมายประกาศแล้วบอกว่า เป็นผู้สามารถจะทำพิธีขอฝนได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมากราบเรียนท่านให้ทราบ กุนเฮาได้ฟังดั่งนั้นก็จัดแจงแต่งกายรีบเดินไปที่ศาลาแขวนหมายประกาศ ครั้นถึงแลเห็นพระดั่งซ่มจิ้ง จิตใจให้หวาดหวั่นกลัวสานุศิษย์ที่หน้าตาดูร้าย กุนเฮาก็คุกเขาลงกับพื้น ยกมือขึ้นนมัสการแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าคือกุนเฮาเป็นขุนนางใหญ่ สำเร็จราชการและรักษาเมืองนี้ ข้าพเจ้าขอนิมนต์พระอาจารย์ ข้าพเจ้าขอความกรุณาของท่านได้ช่วยอนุเคราะห์ราษฎรทั้งหลายพันทุกชีวิตด้วย ขอท่านได้ตั้งพิธีให้ฝนตกลงมาเพื่อได้โปรดสัตว์ทั้งหลายด้วยเกิดพระดั่งซ่มจิ้งจึงบอกแก่เจ้าเมืองว่า ที่ตรงนี้ไม่ใช่ที่อันสมควร รอพอให้อาตมภาพหวัดเป็นที่พักก่อนจึงค่อยคิดอ่านกัน กุนเฮาผู้รักษาเมืองจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นขอนิมนต์พระอาจารย์ไปที่หอข้าพเจ้าเกิด ด้วยที่นั่นเป็นที่สะอาดบริสุทธิ์ควรตั้งพิธีได้ พระดั่งซ่มจิ้งกับสานุศิษย์ทั้งสามก็ตามกุนเฮาเข้าไปยังที่หน้าหอ กุนเฮาก็นิมนต์ให้นั่งที่อันสมควรแล้ว ให้คนยกน้ำร้อนน้ำชามาถวาย

ฝ่ายพระดั่งซ่มจิ้งฉันน้ำชาแล้ววิชขอบคุณกุนเฮายังนักจึงพูดว่าที่ตำบลของท่าน กุนเฮานี้ เกิดฝนแล้งมาสักเท่าไรแล้ว กุนเฮาผู้รักษาเมืองบอกว่าเมืองฮองเซียนนี้ขึ้นอยู่ในเมืองไซจิกซึ่งเป็นเมืองใหญ่ ข้าพเจ้าเป็นผู้รักษาเมืองนี้เนื่องมาสามปีแล้ว ฝนมิได้ตก แต่ชั้นหญ้าก็มีไ้งออกขึ้นได้ ไร่นาก็ทำไม่ได้ผลเมล็ดข้าว กระทำให้ราษฎรได้รับความอดอยาก พวกคนล้มตายสาบสูญไปเสียเป็นอันมาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ออกหมายประกาศป่าวร้องทั่วไป เพื่อจะได้ที่ท่านผู้วิเศษมาตั้งพิธีขอฝน บัดนี้ท่านมาถึงเมืองข้าพเจ้าแล้ว ขอท่านได้โปรดสำแดงซึ่งอิทธิฤทธิ์เดชานุภาพความประสิทธิ์แห่งท่าน ให้มีฝนตกลงมาระงับความเดือดร้อนของราษฎรและชีพราหมณ์ทั่วไปให้ได้รับความสะดวกเป็นสุขแล้ว ข้าพเจ้าจะสมนาคุณตอบแทนพระคุณของ

ท่านลักพันตำลึงทอง เหนิงเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะใหญ่แล้วพูดว่า หากว่าจะยกรางวัลเป็นเงินเป็นทองแล้ว ฝนแต่สักหยดหนึ่งก็จะไม่มี แม้ว่าจะทำบุญกุศลแล้ว ก็จะทำให้มีฝนสักท่าใหญ่

ฝ่ายกุนเฮาผู้รักษาเมืองเป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในยุติธรรม ย่อมมีจิตใจโอบอ้อมอารีรักใคร่ราษฎร ครั้นได้ฟังเหนิงเจียว่าดังนั้น จึงเชิญเหนิงเจียขึ้นนั่งบนเก้าอี้สูงแล้ว ก็คุกเข่าลงกับพื้นกราบไหว้เหนิงเจียพูดว่า ขอท่านได้แผ่เมตตาจิตข้าพเจ้ามิได้มีจักรยศต่อท่าน เหนิงเจียเห็นดังนั้นจึงพูดว่า กุนเฮาจงลุกขึ้นเถิด ข้าพเจ้าจะช่วยให้สมเจตนาของท่าน ชิวเจ่งถามว่าพี่จะให้ข้าพเจ้าทำประการใดบ้างหรือไม่ เหนิงเจียว่าน้องทั้งสองจงมาช่วยกัน ไปยืนอยู่ข้างหน้าข้างละคน พี่จะอ่านพระเวทย์เรียกพระยาเล่งอ่องมาให้ฝน น้องทั้งสองคอยระวังพี่จะใช้สอย ชิวเจ่งไปเปียกกายก็ทำตามเหนิงเจียสั่งพระดังซิมจิ้งก็สวดพระพุทธรมนต์อยู่บนหอ ฝ่ายกุนเฮาผู้รักษาเมืองก็จุดธูปเทียนบวงสรวง เหนิงเจียยืนอยู่กลางแจ้งหน้าหอ ก็ร่ายพระเวทย์คาถาเรียกพระยาเล่งอ่องในทันใดนั้นแลเห็นช้างทิศตะวันออกมีม้วนเมฆดำขึ้นดินท้องฟ้าค่อยลอยเลื่อนลดลงตรงหน้าหอ คือพระยาเล่งอ่องชื่อเง่าก๊วง ตรงมาค้ำบับเหนิงเจียถามว่า ท่านได้เขียนเรียกข้าพเจ้าจะประสงค์สิ่งใดหรือ เหนิงเจียย่อตัวค้ำบับตอบแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าเชิญท่านมาไม่มีธุระอื่น เพราะเหตุในเมืองฮองเจียนนี้แห้งแล้งไม่มีฝนมาสองสามปีแล้ว ราษฎรได้ความเดือดร้อนล้มตายอดอยากเป็นอันมาก ซึ่งข้าพเจ้าเชิญท่านมาก็ปรารถนาจะขอฝน เพื่อจะได้ช่วยระงับทุกข์ร้อนของราษฎรเท่านั้น พระยาเล่งอ่องตอบว่า ข้าพเจ้าทราบที่ท่านเรียกก็ต้องมาไม่อาจขัดท่านได้ แต่ข้าพเจ้ายังหาได้รับเทวบัญชาของเง็กเซียงฮ่องแต่ไม่ และทั้งไม่มีพระพิรุณและพระพายและรามสูรจะทำฝนอย่างไรได้ อยากระนั้นเลยแม้ท่านได้เขียนปรารถนาจะช่วยทุกข์ของราษฎรแล้วท่านจงขึ้นไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องแต่ กราบทูลขออนุญาตลงมา ข้าพเจ้าจะได้กลับไปตระเตรียมพลบริวารให้พร้อมเพรียงกัน กระทำให้ฝนตกสักสองวันก็พอจะระงับความเดือดร้อนของราษฎรได้ เหนิงเจียได้ฟังดังนั้นจึงคลายพระเวทย์ปล่อยพระยาเล่งอ่องให้กลับไป แล้วจึงเรียกเปียกกายชิวเจ่งมาสั่งว่า น้องทั้งสองจงอยู่คอยระวังรักษาพระอาจารย์ พี่จะไปบนสวรรค์เฝ้าเง็กเซียงฮ่องแต่ เหนิงเจียสั่งเสร็จแล้วก็ร้องว่าไปวัดเดียวก็หายสูญไปไม่เห็นตัว ผู้รักษาเมืองเห็นดังนั้นก็มีความกลัวเกรงและหวาดเสียวสะดุ้ง ตามว่าครูไปข้างไหน เปียกกายหัวเราะแล้วจึงบอกว่า เธอเหาะไปบนสวรรค์ กุนเฮาได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งมีความนับถือมากขึ้น จึงมีหนังสือบอกประกาศให้ราษฎรรู้ทั่วเมือง และให้ตั้งที่บูชาเหนิงเจียกับพระยาเล่งอ่อง

รูปที่ ๑ ปาไฉ้วเจียงกุน

ปาไฉ้วเจียงกุน นี้กำเนิดเดิมเป็นสัตว์เสือ เป็นนายทหารของปาไฉ้วเจีย ครั้นพระถังซัมจั๋งกับศิษย์มาถึงสำนักปาไฉ้วเข้าห้องเจียฆ่าปาไฉ้วเจียตายแล้วจึงได้ติดตามจับตัวพวกบริวารของปาไฉ้วเจียฆ่าตายเสียทั้งสิ้น

รูปที่ ๒ เสียนเจีย

เสียนเจีย นี้กำเนิดเดิมเป็นปลาไหลแล้วกลายเป็นพังพอน ครั้นได้ฌานสมาบัติก็เปลี่ยนแปลงร่างกายเป็นมนุษย์ได้ มีฤทธาานุภาพมากเป็นพรรคพวกที่คอยจะจับพระถังซัมจั๋ง ถูกเหิงเจียปราบปรามจึงได้จับตัวมาเสีย

รูปที่ ๓ เจ้าเมืองไซจ๊อก

กั๊นเฮา ผู้นี้เป็นเจ้าเมืองไซจ๊อก ในเมืองไซจ๊อกนั้นฝนแล้งไม่ตกมาสามปีแล้ว เมื่อพระถังซัมจั๋งข้ามมาถึงเมืองนั้น เหิงเจียรับอาสากระทำพิธีเรียกพระยาเส่งอ่อง คือพระยานาคซึ่งเป็นพนักงานให้น้ำฝน ฝนจึงได้ตกจนแผ่นดินชุ่มชื้นราษฎรจึงได้กระทำไร่นาให้เกิดผลแก่บ้านเมือง ไพร่พลเมืองมีความยินดีรื่นเริงจึงได้พากันมาค่านับกราบไหว้พระถังซัมจั๋งกับสานุศิษย์ทั้งสาม

รูปที่ ๔ เจ้าเมืองเง็กฮั่วจิ๋ว

เจ้าเมืองเง็กฮั่วจิ๋ว ผู้นี้เป็นผู้ที่ตั้งมั่นอยู่ในทางยุติธรรม และนับถือพระพุทธศาสนาปฏิบัติตามทางสัมมาปฏิบัติ เมื่อพระถังซำจั๋งกับสามนาคศิษย์ทั้งสามคนมาถึงเมืองเข้าเฝ้า เพื่อจะขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง ก็ทรงอนุญาตเปลี่ยนหนังสือและประทับตราให้ แล้วสั่งให้เจ้าพนักงานจัดเครื่องแจแลียงจโนมือบเป็นทีสำราญแล้ว

แต่พระราชบุตรของพระเจ้าแผ่นดินทั้งสามพระองค์จะใคร่ได้หั่งเจียเปี๊ยก่ายซัวเจ๋งเป็นอาจารย์ฝึกหัดเพลงอาวุธ ครั้นปีศาจลักเอาเครื่องมือของหั่งเจียเปี๊ยก่ายซัวเจ๋งไป จึงได้ติดตามไปจับตัวปีศาจได้อาวุธคืนแล้วจึงได้ลาออกจากเมืองไป

รูปที่ ๕ เจ้าเมืองท่งท่ายฮู้

เจ้าเมืองท่งท่ายฮู้ ผู้นี้เป็นผู้มีอัธยาศัยสุภาพ ตั้งอยู่ในการสัมมาคารวะประกอบด้วยศีลสัตย์ มารยาทอันดี เมื่อพระถังซำจั๋งกับสามนาคศิษย์ทั้งสามคนมาถึงเมืองนี้ ก็ต้อนรับเลี้ยงดูโดยสมควรพรวกราษฎรนับถือสรรเสริญ เป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในทางยุติธรรม

รูปที่ ๖ ชีฮั่นได้อ่อง

ชีฮั่นได้อ่อง ผู้นี้ก่าเน็ดเดิมเป็นกระบือดำสำนักอยู่ตำบลเขาเสงซิว มีพรรคพวกอยู่สามตน อยู่ในถ้ำเหียนเองต่อง ปฏิบัติตนรักษาศีลภาวนามาหลายร้อยปี สำเร็จในทางฌานโลกีย์มีฤทธิ์อาณานาฬแปลงกายได้ตามประสงค์ เมื่อพระถังซำจั๋งกับศิษย์ทั้งสามมาถึงเมืองกิมเฟงฮู้เป็นเทศกาลของชาวเมืองนั้น จุดไฟโคมบูชา เป็นการรื่นเริงสนุกสนานทุกปี โดยถือว่าเป็นการมงคล พระถังซำจั๋งไปเที่ยวดูโคมไฟ ชีฮั่นได้อ่องที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ บันดาลอิทธิฤทธิ์กระทำให้มีมดัว แล้วจับเอาตัวพระถังซำจั๋งไป หั่งเจียเปี๊ยก่ายซัวติดตามไปจับเอาตัวปีศาจทั้งสามมาได้แล้ว จึงได้พาอาจารย์กับพี่น้องออกจากเมืองไป

รูปที่ ๗ ชิซู้ได้อ่อง

ชิซู้ได้อ่อง นี้กำเนิดเดิมเป็นกระบือดำเป็นพวกเดียวกันแก่ชิซันได้อ่อง ชิซันได้อ่องด้วยเป็นกระบือดำเหมือนกัน จับเอาพระดั่งซิมจั้งไปไว้ในถ้ำ หังเจียเปียกกายซิวเจ็งทั้งสามคน พวกมันติดตามไปรบพวกปีศาจทั้งสามแพ้ว จึงได้จับตัวมาฆ่าเสียทั้งสามคนแล้วจึงได้แก้อาชกรรมหลุดพ้นมาได้จากถ้ำ

รูปที่ ๘ ชิตันได้อ่อง

ชิตันได้อ่อง นี้กำเนิดเดิมเป็นกระบือดำเป็นพวกเดียวกันแก่ชิซู้ได้อ่องชิซันได้อ่อง ซึ่งได้จับพระดั่งซิมจั้ง ซึ่งเดิมมาได้แปลงตัวเป็นพระพุทธรเจ้าหลอกลงราษฎรให้เชื่อถือ กระทำสักการะบูชาจุดประทัดปีโคมไฟทุก ๆ ปีทีในเมืองกิมเพงผู้พากันหลงเชื่อว่าเป็นจริงหังเจียรู้เหตุจึงกำจัดจับตัวมาให้ชาวเมืองดูรู้เห็นทุกคน

รูปที่ ๙ เขียนฮองงูเจียงกุน

เขียนฮองงูเจียงกุน นี้กำเนิดเดิมเป็นกระบือเขาเดียว เป็นพวกอยู่ในถ้ำเหียนฮองตอง เวลาที่หังเจียไปปราบได้อ่องทั้ง ๓ ได้แล้ว หังเจียก็เอาไฟเผาถ้ำเหียนฮองตองเสียจึงได้พากันตายหมดทั้งบริวาร

รูปที่ ๑๐ เจ้าเมืองเทียนเต็กก๊ก

เจ้าเมืองเทียนเต็กก๊ก พระองค์นี้ มีพระราชบุตร พระองค์หนึ่งพระเจ้าแผ่นดินพาไปชมสวน นางปีศาจ กระต่ายบันดาลเป็นลมหอบเอาไปทิ้งที่ในวัดเป่ากิมเสียนยี่ จนเมื่อพระด้วงซ่มจึ่งกับสานุศิษย์ทั้งสามมาถึงเมืองเทียนเต็กก๊กแห่งเจียได้รู้เหตุจึงได้ปราบปรามนางปีศาจกระต่ายแล้วจึงนำพระเจ้าแผ่นดินเต็กก๊กกลับไปรับพระราชบุตรกลับมา

รูปที่ ๑๑ เจ้าแม่ นางท่ายอิมแซ

แม่ นางท่ายอิมแซ คือ เป็นพระจันทร์ ซึ่งเป็นเจ้าของนางปีศาจกระต่าย นางปีศาจกระต่ายหนีลงมาแปลงตัวปลอมเป็นนางกั๋งจือราชบุตรของเจ้าเมืองเทียนเต็กก๊ก ครั้นเมื่อแห่งเจียไล่ นางกระต่ายไปจนจะถึงแก่ชีวิตก็เสด็จลงมาพร้อมด้วยนางฟ้า ขอโทษนางกระต่ายได้แล้วก็พานางกระต่ายกลับไปยังวิมาน

รูปที่ ๑๒ เจ๊กโต้ว

เจ๊กโต้ว นี้กำเนิดเดิมเป็นสัตว์กระต่ายเมื่อเวลาพระด้วงซ่มจึ่งกับพวกสานุศิษย์ ทั้ง ๓ มาถึงเมืองเทียนเต็กก๊ก จะใคร่ทำร้ายพระด้วงซ่มจึ่งรบแก่แห่งเจียสู้ฝีมือแห่งเจียไม่ได้จึงได้หนีไป แห่งเจียก็ติดตามไปจับตัวมาจนได้

รูปที่ ๑๓ เจ้าภูวนหลายเศรษฐี

เจ้าภูวนหลายเศรษฐี ผู้นี้อยู่ที่ตำบลบ้านตีเล้งก้วย เป็นผู้นับถือพระพุทธศาสนา ใจเมตตาประกอบแต่ การกุศลทำบุญให้ทานเนื่องนิตยจิตไม่ตระหนี่เหนียว แน่น เมื่อพระถังซำจั๋งกับสานุศิษย์มาถึงก็นิมนต์ไว้ เลี้ยงดูรับรองปฏิบัติโดยเคารพอย่างยิ่ง และมีศรัทธา ถวายข้าวสงฆ์มิได้ขาดสักวันเดียว

รูปที่ ๑๔ กิมเต็งใต้เขียน

กิมเต็งใต้เขียน นี่เป็นเทวดาองค์ใหญ่พระโพธิ สัตว์ให้คอยนำทางพระถังซำจั๋ง จะได้พาขึ้นบนเขา เล้งซัว เมื่อพระถังซำจั๋งไปถึงเขาเล้งซัว กิมเต็งใต้ เขียนก็ได้มาคอยต้อนรับให้พักนอนอยู่คืนหนึ่ง ครั้น รุ่งเช้าฉันทันจันแล้วจึงได้ช่วยชี้ทางให้ไป พระถังซำ จั๋งกับสานุศิษย์ทั้งสามคนจึงได้ลาพากันไป

รูปที่ ๑๕ พระโพธิสัตว์เตียบจีนใจซื่อ

พระโพธิสัตว์เตียบจีนใจซื่อ พระองค์นี้ เมื่อ พระถังซำจั๋งมาถึงลำแม่น้ำมหาสมุทรไม่มีเรือจะข้าม พระโพธิสัตว์เตียบจีนใจซื่อต้องนฤมิตเป็นเรือให้ข้าม แต่เรือที่นฤมิตนั้นประหลาดโดยไม่มีพื้นห้องเรือแล เห็นน้ำตลอด เพราะความจริงเรือนั้น เป็นปัญหาธรรม กล่าวคือสังขารธรรม

ฝ่ายเหง้าเจี้ยเหาะขึ้นไปถึงบนสวรรค์ ประดูไซ่ที่หมิงพบท้าวจัตุราชผู้ก๊กที่ฮ่อง ท้าวจัตุราชผู้ก๊กที่ฮ่องออกมารับค้ำนบ ตามว่าท่านได้เซียบไปอาราธนาพระไตรปิฎก ธรรมสำเร็จมาแล้วหรือเหง้าเจี้ยตอบว่ายังไม่สำเร็จแต่ก็จวนอยู่แล้ว บัดนี้เดินมาถึง เขตแดนเมืองไซจ็อก ตำบลเมืองฮ่องเซียนกุ้น ฝนฟ้าไม่ตกแห้งแล้งมาสยามปีแล้ว ราษฎรได้รับความเดือดร้อนอดอยากล้มตายเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะใคร่เรียกฝนให้ ตกเพื่อช่วยให้ราษฎรพ้นทุกข์ บัดนี้จะมาเฝ้าเจ็กเซียงฮ่องเต้ เพื่อขอพระอนุญาต ผู้ก๊กที่ฮ่องได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ข้าพเจ้าทราบที่ตำบลนี้ห้ามมิให้มีฝนและทราบ ว่าเจ้าเมืองฮ่องเซียนมีความผิดต่อเจ็กเซียงฮ่องเต้ พระองค์คาดโทษไว้สามประการ ที่ ๑ เขาข้าวสาร ที่ ๒ เขาแบ่ง ที่ ๓ ไซ่เหล็ก แม้ว่าของสามอย่างนี้สูญเสีย ทำลายแล้วเมื่อใด จึงจะให้มิมีฝนตกในเมืองนั้น เหง้าเจี้ยได้ฟังดังนั้นก็ยงหารู้เรื่อง ว่าเป็นประการใดไม่ จึงค้ำนบลาผู้ก๊กที่ฮ่อง ตรงเข้าไปยังตำหนักทงเม้งเตี้ยพบ ท่านเทพบุตรเทียนชื่อขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสี่ เหง้าเจี้ยจึงแจ้งความตามจริงซึ่งจะมาเฝ้า เจ็กเซียงฮ่องเต้นั้นทุกประการ ซีได้เขียนจึงนำเหง้าเจี้ยเข้าไปเฝ้า เหง้าเจี้ยถวาย บังคมแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าซึ่งหนองง บัดนี้มาถึงเมืองไซจ็อกตำบลฮ่องเซียน ข้าพเจ้า อยากรจะขอฝนเพื่อช่วยทุกข์แห่งราษฎร เพราะฉะนั้นจึงได้ขึ้นมาเฝ้าเพื่อขอพระ อนุญาต

เจ็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังเหง้าเจี้ยพูดดังนั้น จึงรับสั่งว่าที่ตำบลเมืองฮ่องเซียนนั้น เมื่อสามปีก่อนเดือนยี่แรมสิบค่ำ เราไปเที่ยวตรวจทอดพระเนตรดูมนุษย์ในโลก มา ถึงตำบลเมืองฮ่องเซียนกุ้นเจ้าเมืองกุ้นเฮาเป็นผู้ก่อตัญญู นำสิ่งของเครื่องสักการะ เทพดาไปให้สุนัขกินกล่าวด้วยคำอันไม่สมควร หมิ่นประมาทถึงเรา เพราะฉะนั้น เราจึงปรับโทษสามประการมีปรากฏอยู่ในตำหนักพิเสียงเตี้ย ท่านทั้งหลายจงพา เหง้าเจี้ยไปดูให้เห็น หากของสามประการนั้นทำลายแล้วจึงจะให้มิมีฝน ซีได้เขียนชื่อ ได้ฟังเจ็กเซียงฮ่องเต้รับสั่งดังนั้น จึงพาเหง้าเจี้ยไปยังตำหนักพิเสียงเตี้ย ครั้นถึง เหง้าเจี้ยจึงเข้าไปพิจารณาดูก็เห็นข้าวสารสูงประมาณสิบวา และเขาแบ่งสูงประ มาณยี่สิบวาเขาข้าวสารนั้นมีโกตะเผาใหญ่ตัวหนึ่ง เอื้อมปากจิกข้าวสารคอย ๆ กินทีละเมล็ด ที่เขาแบ่งนั้นมีสุนัขใหญ่ตัวหนึ่ง แลบลิ้นคอย ๆ เลียเขาแบ่งข้าง ซ้ายนั้นมีไซ่เหล็กแขวนไว้ ข้างล่างตามตะเกียงไว้ดวงหนึ่ง ไซ่ยาวประมาณสาม คอกเศษ ห่วงไซ่เหล็กเท่านี้ว่ามีไฟนั้นลนตรงไซ่ เหง้าเจี้ยพิจารณาดูโดยละเอียด แล้วก็มิได้รู้ซึ่งเหตุนี้ได้จึงหันมาถามท่านเทียนชื่อ เขียนชื่อตอบเหง้าเจี้ยว่า อันนี้ คือเจ็กเซียงฮ่องเต้ปรับโทษเจ้าเมืองกุ้นเฮา แม้ว่าเขาทั้งสองนั้นหมดเมื่อใด และ ไซ่นั้นตะเกียงเผาละลายไปเมื่อใดแล้ว ในเมืองนั้นจึงจะได้มีฝนตก เหง้าเจี้ยได้ฟัง ดังนั้น มีสีหน้าอันสลดไม่กล้าจะไปกราบทูล มีความอดสูเดินออกมาจากตำหนัก

ซีได้เขียนชื่อจึงพูดแก่หึงเจียวว่าท่านได้เขียนยาเสียใจ การทั้งนี้หากตั้งใจในการ
 ฤศลแล้วของสามสิ่งนั้นคงจะทำลายหายสูญไปเอง ท่านจงกลับไปชักชวนให้ชาว
 เมืองทุก ๆ คนทำการฤศลบูชา และภาวนาระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยเถิด หึงเจียว
 ได้ฟังดังนั้น ก็คำนับลาซีได้เขียนชื่อออกจากประตูสวรรค์ เหาะกลับมามายังเมือง
 ย่องเขียน ครั้นหึงเจียวลงมาถึง ผู้ว่าราชการเมืองและราษฎรทั้งหลายก็พากันมา
 คำนับถาม หึงเจียวก็ตวาดด้วยเสียงอันดังว่าเพราะเหตุตัวทำไม่สมควร คือเมื่อ
 สามปีก่อนเดือนยี่แรมสิบค่ำท่านทำการหมิ่นประมาทเจ็กเชียงฮ่องเต้ ราษฎรพลเมือง
 จึงได้ความเดือดร้อนจนทุกวันนี้ จึงมิได้มีฝนตกเกิดแห้งแล้งกันดารถึงเพียงนี้

เจ้าเมืองกุนเฮาได้ฟังหึงเจียวว่าดังนั้นก็ตกใจ คุณเขาลงคำนับกับพื้นถามว่าท่าน
 ครุทำไมจึงรู้ได้ดังนี้ หึงเจียวพูดว่าทำไมท่านจึงได้เอาเครื่องสักการะบูชาเทพยดา
 ขว้างทิ้งให้สุนัขกินจนบอกมาตามจริง เจ้าเมืองกุนเฮาจึงเล่าความว่า เมื่อสามปี
 ก่อนข้าพเจ้าจัดเครื่องบูชาเทพยดาที่หน้าหอเพราะภรรยาบ่อยของข้าพเจ้าพูดจา
 หยาบช้ำกวนใจ กระทำให้ข้าพเจ้าเกิดโทโสจนไม่ทันคิด จึงได้เอาสิ่งของเครื่อง
 สักการะบูชาผลักทิ้งให้สุนัขกินในสองปีมาแล้ว ในใจข้าพเจ้าก็ให้ห้วนหวาดไม่ปรกติ
 ระแวงใจว่าจะมีความผิด แต่มิได้รู้ว่าจะแก้ไขประการใด และมีได้รู้ว่าเจ็กเชียง
 ฮ่องเต้จะทรงพระพิโรธจับผิดดังนี้ จนราษฎรได้อดอยากเดือดร้อนถึงเพียงนี้ บัดนี้
 ก็เป็นบุญจึงได้มาพบอาจารย์ ขอท่านจงได้โปรดชี้แจงว่าเจ็กเชียงฮ่องเต้ลงโทษ
 ข้าพเจ้าสถานใด ขอให้ข้าพเจ้าทราบบ้างหึงเจียวจึงบอกว่า เมื่อเวลาที่ท่านเอาเครื่อง
 บูชาให้สุนัขกินนั้น บังเอิญเจ็กเชียงฮ่องเต้เสด็จมาตรวจโลก ทอดพระเนตรเห็น
 เข้าเองจึงทรงเห็นว่าท่านหมิ่นประมาทฟ้าและดิน จึงได้ทรงปรับโทษประกาศิต
 สถาปสรไว้ว่า เขาข้าวเขาแบ่งโชเหลือทั้งหมดไปเมื่อใดจึงให้ฝนตกในเมืองนี้ พระกัณ
 ฑัมจึงจึงถามหึงเจียวว่า ซึ่งการเป็นดังนี้แล้วควรจะทำประการใดดี หึงเจียวตอบว่า
 ซึ่งการเป็นดังนี้ก็ไม่สู้จะยากนัก เมื่อเวลาข้าพเจ้าจะกลับลงมาจากสวรรค์ ท่าน
 เทพบุตรซีได้เขียนชื่อได้พูดว่าแม้ว่าตั้งจิตกระทำการฤศลให้แข็งแรงก็อาจแก้ได้
 กุนเฮาผู้รักษาเมืองได้ฟังหึงเจียวพูดดังนั้น ก็คุกเขาลงคำนับกับพื้นแล้ว พูดอ้อน
 วอนว่าขอท่านอาจารย์ได้โปรดกรุณา ช่วยสั่งสอนชี้แจงให้จะควรทำประการใด
 ข้าพเจ้าจะอุสหาะกระทำทุกประการไม่ขัดขืน หึงเจียวพูดว่าถ้าท่านกลับใจได้อุตสาห
 ะระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยตั้งเครื่องสักการะบูชา ข้าพเจ้าจะช่วยท่านให้ได้รับความสุข
 หากท่านกระทำใจเหมือนแต่เดิมแล้ว ไม่ฆ่าฟ้าก็จะทำลายท่านให้ถึงแก่ชีวิตอันตราย
 กุนเฮาได้ฟังหึงเจียวว่าดังนั้นก็เอาศิระชะโขกลงกับพื้นกระทำคำนับแล้วพูดว่า
 ข้าพเจ้าขอปฏิญาณตัวจะสมาทานตั้งจิตกระทำภาวนาระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย
 ในทันใดนั้นกุนเฮาก็ให้คนใช้ไปนิมนต์พระสงฆ์สันทั้งเมืองมา และให้ปลุกโรงพิธี

ครั้นพร้อมเสร็จแล้ว เจ้าเมืองก็พาราษฎรทุก ๆ คนเข้าไปจุดธูปเทียนดอกไม้บูชา นมัสการ และเขียนหนังสือบอกการกุศลขึ้นบนสวรรค์ชั้นอินทร์พรหม ส่วนพระ ดั่งซิ้มจั่งก็สวดมนต์ช่วยในการพิธี ทั้งวันทั้งคืนมิได้หยุดและมีหนังสือประกาศ ป่าวร้องออกไปทุก ๆ ตำบล ไม่ว่าจะชายหญิงเด็กผู้ใหญ่ให้ตั้งจิตภาวนาเจริญพระพุทธ คุณทุก ๆ คน

เหงเจียมีความยินดีจึงสั่งใปิยกายกับซัวเจ๋งว่า น้องทั้งสองจงอยู่ระวังรักษา พระอาจารย์ให้จงดี พี่จะนำเหตุการณ์ทั้งนี้ขึ้นไปกราบทูลเจ็กเชียงฮ่องเต้ขอฝนให้ แก่ราษฎร ครั้นสั่งเสร็จแล้วก็เหาะขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เข้าไปหาท้าวจัตราษ ผู้กึ่งที่ฮ่องบอกว่าบรรดาราชราษฎรทุกคน ได้ตั้งจิตในการกุศลสวดมนต์ภาวนาระลึก ถึงคุณพระรัตนตรัย เจ้าเมืองกุ้นเฮาก็ตั้งพิธีนิมนต์พระสงฆ์ตั้งสวดพระพุทธมนต์ ทั้งกลางวันและกลางคืน

ผู้กึ่งที่ฮ่องได้ฟังเหงเจียบอกดังนั้นก็มีความยินดีด้วยกำลังสนทนากันอยู่นั้น เห็นพวกเทวดานำหนังสือบอกของเจ้าเมืองกุ้นเฮาขึ้นมาถวาย เทวดาเห็นเหงเจีย ก็กระทำค่านับเล่าซึ่งรายการความชอบของเหงเจียก็ได้ชักนำให้ราษฎรกระทำการ กุศล เหงเจียถามว่าท่านจะนำหนังสือนั้นไปข้างไหน เทวดาบอกว่าข้าพเจ้าจะ นำส่งไปยังสำนักที่เม่งเตี้ย ให้ท่านซีได้เขียนชื่อนำขึ้นถวายเจ็กเชียงฮ่องเต้ เหงเจีย จึงพูดว่าดีแล้ว ถ้ากระนั้นท่านกับข้าพเจ้ามาไปพร้อมกัน เหงเจียพูดดังนั้นแล้วก็ ลากผู้กึ่งที่ฮ่อง พร้อมด้วยเทวดาพากันไปยังตำหนักที่เม่งเตี้ย ครั้นถึงเหงเจีย กระทำค่านับซีได้เขียนชื่อ ซีได้เขียนชื่อก็ค่านับตอบแล้วรับหนังสือบอกจากเทวดา นำเหงเจียเข้าไปเฝ้าเจ็กเชียงฮ่องเต้ถวายหนังสือ เจ็กเชียงฮ่องเต้ทรงทราบความ ในหนังสือนั้นทุกประการแล้วจึงมีเทวบัญชาว่า ถ้าเจ้าเมืองกุ้นเฮาได้กระทำการกุศล ดังนั้นแล้ว จงไปดูสถานที่คาดโทษสามประการนั้นจะเป็นประการใด เวลานั้น เทวบุตรที่รักษาการเฝ้าตำหนักที่เม่งเตี้ยเข้ามากราบทูลว่า บัดนี้ในตำหนักที่เขียนได้ ที่พระองค์ทรงคาดโทษเจ้าเมืองกุ้นเฮานั้น เขาข่าวสารเขาแบ่งกับทั้งไซเหล็กก็ สูญหายไปสิ้น ทูลยังไม่ทันจะขาดคำก็แลเห็นเทพบุตรรองครักษ์ นำพระภูมิเจ้าที่ กับเทพารักษ์ที่รักษาเมืองฮองเซียนนั้นเข้ามาเฝ้ากราบทูลว่า ในเมืองฮองเซียน เจ้าเมืองกับพวกราษฎรทุกคน พากันสมทานรักษาศิลสวดมนต์ภาวนาอยู่ด้วย กันทั้งสิ้น และตั้งพิธีกระทำการสักการบูชาคุณแห่งพระรัตนตรัย กับทั้งเทพบุตร มิได้ขาดทุกเวลา บัดนี้ข้าพเจ้าขอพรพระผู้เป็นเจ้าจงโปรดมีเทวบัญชาประกาศิต สิ่งให้เล่งฮ่องบันดาลฝนให้ตก เพื่อระงับความเดือดร้อนชนทั้งหลายในเมืองฮองเซียน เจ็กเซียนฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น ก็มีพระทัยโสมนัสสาจึงมีเทวบัญชาแก่ พระพิรุณ และพระพายรามสูรทั้งบริวารให้ลงไปยังเมืองฮองเซียนให้ทันในวันนี้

ทำฝนให้ตกลงท่วมแผ่นดินประมาณสักศอกหนึ่ง ซีได้เขียนชื่อได้ฟังเทวบัญชาดังนั้นแล้ว จึงบอกให้เทพบุตรทั้งหลายที่เป็นพนักงานให้ฝนให้ทราบทั่วกัน หมู่เทพบุตรทั้งหลายจัดกันพร้อมแล้ว ก็ควบคุมบริวารของตนไปพร้อมกันกับหึ่งเจี๋ยยังเมืองฮ่องเทียน ลอยอยู่ในอากาศกระทำให้เมฆหมอกตั้งขึ้นมืดฟ้ามัวฝนและฟ้าแลบฟ้าร้องคะนองลั่นเกิดลมพายุพัดใหญ่ บัดเดียวใจก็มีฝนตกลงมาห่าใหญ่ พวกราษฎรในเมืองฮ่องเทียนเห็นฝนตกก็มีความยินดีพากันรื่นเริงสรรเสริญว่านี่เปรียบดุจดังว่าไม้แห้งผลิดดอกออกช่อ และดุจดังว่ากระดูกแห้งแล้วกลับเกิดใหม่ ฝนตกประมาณสักชั่วโมงได้นำประมาณสักศอกเศษ หมู่เทพบุตรก็คอยรวบรวมพากันจะกลับยังทิพย์สถาน หึ่งเจี๋ยจึงร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าเทพยเจ้าทั้งหลายจงรอก่อน ข้าพเจ้าจะไปเรียกราษฎรทั้งหลายมาคำนับขอบคุณ ขอท่านทั้งหลายได้ลำแดงรูปกายออกให้ปรากฏ เพื่อราษฎรทั้งหลายจะได้เห็น จะได้มีความเลื่อมใสศรัทธาต่อไป หมู่เทพดาได้ฟังหึ่งเจี๋ยพูดดังนั้น ก็ลำแดงรูปกายออกให้ปรากฏอยู่ในกลางอากาศ หึ่งเจี๋ยก็ลงมายังพื้นดินทั้งหลายก็พากันมากอบไหว้หึ่งเจี๋ย จึงร้องห้ามว่าส่วนเราอย่าเพ่อก่อน จงพากันคำนับขอบคุณเทพยดาทั้งหลายเถิด ภายหลังเธอทั้งหลายจะได้มาทำฝนให้ตกเนื่อง ๆ เจ้าเมืองกุนเฮาได้ฟังหึ่งเจี๋ยบอกดังนั้น ก็ร้องประกาศให้ชนทั้งหลายจตุรุษเทียนขึ้นให้พร้อมกันทุกคน แล้วก็ไหว้กราบนมัสการขึ้นไปบนอากาศ ก็แลเห็นหมู่เทพยดาทั้งหลายที่มากระทำฝนให้ตก ต่างไหว้กราบนูชาอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง หึ่งเจี๋ยก็เหาะขึ้นไปบนอากาศกระทำคำนับเทพบุตรทั้งหลายแล้ว จึงพูดว่าขอบพระคุณของท่านทั้งหลายที่ได้ลำบากมาช่วยในการนี้ ขอเชิญท่านกลับไปยังเทวสำนักเถิด ข้าพเจ้าจะบอกแก่ราษฎรทั้งหลายให้ตั้งเครื่องสักการบูชาบางสรวงเนื่อง ๆ มิให้ขาด ตั้งแต่นี้ไปขอให้มีฝนอย่าให้ขาดได้ตามฤดู หมู่เทพยดาทั้งหลายก็คำนับลาหึ่งเจี๋ยพากันกลับยังทิพย์สถานแห่งตน

ฝ่ายหึ่งเจี๋ยเห็นหมู่เทพยดาพากันกลับไปแล้ว ก็ลงยังพื้นดินมาหาพระอาจารย์แล้วพูดว่า บัดนี้ธรรมาการก็เสร็จแล้ว ควรเราจะต้องพากันไปเถิด เจ้าเมืองกุนเฮาได้ฟังหึ่งเจี๋ยพูดดังนั้น ก็รีบเดินมาคำนับพูดว่า พระอาจารย์ทำไมจะรีบไปดังนั้นเล่า ในครั้งนี้พระเดชพระคุณของท่านอยู่แก่ข้าพเจ้าและราษฎรทั้งหลายหาที่เปรียบมิได้ ข้าพเจ้าจะขอจัดโต๊ะเลี้ยงสนองพระเดชพระคุณ และจะสร้างวัดให้ท่านทั้งสี่อยู่และปลูกเป็นที่บูชาไว้นมัสการ และจารึกชื่อท่านทั้งสี่ไว้เป็นที่ระลึกบูชา ยังไม่ทันไรท่านว่าจะไปเสียแล้ว พระดังซิมจึงว่าขอบใจท่านกุนเฮามาก ๆ แต่ขัดด้วยพวกอาตมภาพเป็นคนเดินหน มีกิจเกี่ยวข้องอยู่ในใจจำจะต้องลาไป เจ้าเมืองกับพวกขุนนางได้ฟังดังนั้น ก็ยังไม่ยอมให้ไป จึงให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะหาเครื่องแจมา

เลี้ยงพระดังซุ่มจิ้งกับสานุศิษย์ และเกณฑ์พวกช่างไม้ช่างปูนให้รีบทำวัดและที่บูชา
เร่งกันทั้งกลางวันและกลางคืน

ฝ่ายพระดังซุ่มจิ้งกับศิษย์เห็นเจ้าเมืองและราษฎรหน่วงเหนี่ยวอยู่นั้นก็จำ
ต้องรอช้ำอยู่ประมาณสัปดาห์วัน ก็พอการก่อสร้างวัดแล้วลงเจ้าเมืองจึงนิมนต์
พระดังซุ่มจิ้งกับศิษย์ทั้งสามไปดูวัดที่สร้างใหม่ พระดังซุ่มจิ้งกับศิษย์ทั้งสาม เมื่อ
ได้เห็นก็มีความพิศวงมาก และพูดว่าการก่อสร้างวัดนี้รวดเร็วนักเป็นการประหลาด
มากที่สุด เจ้าเมืองกั้นเขาว่าข้าพเจ้าเร่งรัดให้รีบทำทั้งกลางวันและกลางคืนจึงแล้วได้
แห่งเดียวได้ฟังเจ้าเมืองพูดก็หัวเราะโดยมีความยินดี พูดสรรเสริญว่าท่านกั้นเขามี
ศรัทธาชอบธรรมมาก พูดแล้วก็พากันเดินเข้าไปดูวัดที่ศูรรอบคอบทั้งซ้ายขวาล้วน
สลักลวดลายภาพต่าง ๆ งดงามหาที่ติมิได้อาจารย์กับศิษย์ก็พูดชมและสรรเสริญ
แห่งเดียวจึงบอกแก่อาจารย์ว่าขอท่านได้ตั้งนามวัดนี้ พระดังซุ่มจิ้งจึงให้นามว่า วัด
กามลิมให้เจ้ายเจ้าเมืองกั้นเขาเห็นดังนั้นก็ยิ่งมีความยินดีก็เกิดศรัทธาเลื่อมใสมากขึ้น
จึงให้จารึกเป็นอักษรตัวทอง และให้สงฆ์ทั้งหลายจัดที่บูชาท่านทั้งสี่ไว้เนื่องนิตย์
ทุกเวลา และจัดที่สักการบูชาเทพดาพระพิรุณรามสูรทั้งหลาย มีการเซ่นไหว้
ทุก ๆ ปีต่อไปภายหลัง

ฝ่ายพระดังซุ่มจิ้งเห็นการเสร็จแล้วก็ให้ศิษย์จัดแจงจะลาไป ฝ่ายเจ้าเมืองกั้น
เข้ากับขุนนางและราษฎรชาวเมืองเห็นว่าท่านทั้งสี่จะไม่อยู่ได้ จึงจัดเงินและทอง
ข้าวของจะส่งไป ฝ่ายพระดังซุ่มจิ้งกับศิษย์ก็ไม่ยอมรับสิ่งใดแต่สักอย่างหนึ่ง เจ้า
เมืองกับราษฎรเห็นดังนั้นก็พากันเอาเครื่องดนตรี มาขับประโคมติดสติดเป่าส่ง
อาจารย์กับศิษย์ออกจากเมืองไป

ฝ่ายพระดังซุ่มจิ้งกับศิษย์ลาเจ้าเมืองและราษฎรแล้วก็พากันออกจากเมือง
เดินตามแนวทางหมายทิศไซที่ เวลานั้นพระดังซุ่มจิ้งอยู่บนหลังม้ามีความยินดี
ปราโมทย์รื่นเริงในใจ จึงเรียกแห่งเจียพูดว่าทำการครั้งนี้มีความดีมาก อันกุศลผล
บุญหาที่เปรียบมิได้ แห่งเจียพูดต่อมตัวว่า ซึ่งการเป็นทั้งนี้ก็เพราะชนทั้งหลายเขา
หาซึ่งความชอบธรรม เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับผลอันดี จะได้เป็นเพราะความดีของ
ข้าพเจ้าแต่ส่วนเดียวก็หามิได้ อาจารย์กับศิษย์สนทนากันพลางเดินพลางก็รีบเดินมา
ในเวลานั้นเป็นฤดูเดือนเก้าเดือนสิบพากันเดินชมต้นผลไม้ตามระยะทางทั้งสองข้าง
ครั้งเดินทะลุออกจากป่าดงแลไปข้างหน้า เห็นมีป้อมกำแพงเมืองแต่ไกล พระดัง
ซุ่มจิ้งจึงเอาแส้มาชี้บอกแก่แห่งเจียว่า จงดูข้างหน้านี้มีป้อมและกำแพงจะเป็น
แห่งตำบลใด พูดยังไม่ทันขาดคำก็แลเห็นผู้เฒ่าคนหนึ่งอยู่ในรถกระบะโดดออกมา
พระดังซุ่มจิ้งตกใจพลัดตกจากหลังม้าแล้วลุกขึ้นเดินมาปราศรัยแก่ตาเฒ่า ตาเฒ่า
ก็ยกมือขึ้นคำนับตอบ แล้วถามว่าท่านอาจารย์อยู่เมืองไหนไปไหนมา

พระดั่งซิ้มจ้งย่อตัวแล้วพูดว่า อาตมภาพอยู่เมืองไต้ตั้ง มีรับสั่งพระเจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้ให้ไปยังประเทศไซที่เพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกธรรมยังวัดลฺยอิมยี่ บัดนี้มาถึงตำบลนี้ไม่ทราบว่ที่นี้เป็นเมืองอะไร ถ้าท่านตาทราบเรื่องขอได้กรุณาบอกให้ข้าพเจ้าทราบด้วยเถิด ตาเด๋มาได้ฟังพระดั่งซิ้มจ้งถามดังนั้น จึงพูดว่าพระอาจารย์นี้มีมือภินิหารเชี่ยวชาญมากนัก จึงได้มาถึงตำบลนี้ อันตำบลนี้เป็นเขตแดนเมืองไซจ็อกนามเมืองเรียกเง็กฮั่วจิว เจ้าเมืองเง็กฮั่วจิวนั้นคือพระญาติพระวงศ์ของเจ้าเมืองไซจ็อก เจ้าเมืองเง็กฮั่วจิวนี้เป็นคนดีตั้งอยู่ในทางยุติธรรมมีใจโอบอ้อมอารีรักใคร่ราษฎร หากท่านอาจารย์เข้าไปหาเธอคงเลือกมโสดรธา พระดั่งซิ้มจ้งได้ฟังดังนั้นก็กระทำค้ำับขอบคุณ ตาเด๋มาก็หันกลับลัดเข้าดงไป พระดั่งซิ้มจ้งก็หันหน้ากลับมาบอกแก่สานุศิษย์ทั้งสามคนทุกประการ แล้วก็พากันเดินตัดตรงเข้าเมือง ครั้นเดินเข้าดงใหญ่แล้วจึงพิเคราะห์ดูทั้งสองข้างทาง ตั้งร้านค้าขายผู้คนแออัด โรงร้านตึกเรือนเรียบร้อยเป็นสง่างาม ลักษณะชนชาวเมืองมีอาการกิริยาคคล้ายแก่คนชาวเมืองไต้ตั้ง พระดั่งซิ้มจ้งจึงส่งสานุศิษย์ทั้งสาม ให้สำรวจมิจิตระวังสังวรอย่าให้พลั้งเผลอ ใฝียก่ายก็เดินก้มหน้าซ่อนปากไว้กับอกซ้วเจ้งเอาผ้าคลุมหน้าเห้งเจียเดินประดับประคองข้างพระอาจารย์ พวกชาวเมืองก็ซังกันดูแล้วพูดว่า ที่เมืองเรามีผู้วิเศษปราบได้แต่เสือกับมังกร ยังไม่เคยเห็นพระสงฆ์ปราบหมูปราบลิงดังนี้ ใฝียก่ายได้ฟังชาวเมืองพูดก็อดไม่ได้ จึงยื่นปากออกพูดว่าพวกเจ้าไม่เคยเห็นพระสงฆ์ปราบพระยาสุกรหรือ ผุ่งชนเหล่านั้นก็พากันตกใจล้มคว่ำล้มหายเป็นระนาวไป ลูกซิ่นได้ก็พากันวิ่งหนีซุกซ่อนตัวไปทั้งสิ้น ใฝียก่ายเห็นดังนั้นก็เดินก้มหน้าตามอาจารย์ไป ครั้นเดินมาถึงประตูเมืองก็ตรงเข้าไปในเมือง เห็นผู้คนมากมายดุจเมืองหลวง พระดั่งซิ้มจ้งมีความยินดีจึงพูดว่า ได้ฟังเขาเล่ากันว่าชาวเมืองไซจ็อกแต่ยังไม่เคยมาถึง เมื่อพิเคราะห์ดูโดยละเอียดก็ไม่ผิดชาวเมืองไต้ตั้ง และได้ยินเขาพูดกันว่าข้าวสารดังละหนึ่งเพื่องนำม้นางดังละสองไพ่ซ่าวปลาบวิบุรณห์ ซัยภูมีเมืองก็สนุกสนานปราศจากใจผู้ร้าย ครั้นเดินมาประมาณสักสองซ้วโมงก็มาถึงที่ประตูพระทวารวัง ข้างหน้านั้นมีหอสำหรับที่รับแขก และที่เลี้ยงแขกและมีขุนนางคอยรักษาทั้งชายชวา พระดั่งซิ้มจ้งจึงบอกแก่สานุศิษย์ทั้งสามว่ที่นี้เป็นที่รับแขกเมืองเราพากันเข้าไปพักก่อน เพื่ออาตมภาพจะได้เข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินขอเปลี่ยนหนังสือเดินทางแล้วจึงค่อยไป บางที่เจ้าเมืองจะมีศรธาเลี้ยงเครื่องแจจะให้คนมาตามเข้าไป ซ้วเจ้งได้ฟังดังนั้นจึงหาบของเข้าไปพักที่หอรับแขก

ฝ่ายพวกขุนนางรับแขก และเห็นรูปร่างเธอทั้งสามคนดูร้ายน่าเกลียดน่าชัง ไม่น่าจะทักถามดังนั้น ปล่อยให้นั้งลูกตามสบายมิได้ว่กล่าวประการใด ฝ่าย

พระดั่งซิมจิ้งจัดแจงแต่งกายครองจีวรสำรวมกิริยาเรียบร้อยแล้วถือหนังสือเดินทางเข้าไปในประตูพระราชวัง ครั้นเข้ามาถึงชั้นในขุนนางก็มาคำนับรับรอง ถามว่าท่านอาจารย์มาจากเมืองไหน พระดั่งซิมจิ้งตอบว่าอาตมภาพอยู่เมืองใต้ดังมีรับสั่งสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินให้ไปไซ้ที่ วัดล้วยอิมยี่เพื่อขออาราธนาพระไตรปิฎกธรรมบัตินี้มาดังนี้ จะขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง เพราะฉะนั้นอาตมภาพปรารถนาจะเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน ขอท่านได้อนุญาตกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินให้ทรงทราบ ขุนนางผู้นั้นครั้นได้ทราบความดังนั้นแล้ว จึงนำความเสนอท่านผู้ใหญ่ให้ทราบก็นำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินให้ทรงทราบ จึงรับสั่งให้ขุนนางออกมานิมนต์พระดั่งซิมจิ้งเข้าไปเฝ้า

ฝ่ายพระดั่งซิมจิ้งเดินตามขุนนางมา ครั้นถึงที่เฝ้าก็นำหนังสือออกถวายพระเจ้าแผ่นดิน ก็สำรวมกิริยานำหนังสือขึ้นถวายต่อพระหัตถ์พระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินรับมาคลี่ออกดูเห็นมีตราประทับทุก ๆ เมื่อก็ก็นึกมีความยินดี จึงเซ็นลายพระหัตถ์ถกลงแล้วก็ประทับตราแผ่นดินลงแล้วก็คืนให้พระดั่งซิมจิ้ง แล้วรับสั่งถามว่าท่านก็ก๊อ้ออาจารย์เมื่อออกจากเมืองใต้ถึง ข้ามทุกเมืองมาถึงนี้ ประมาณระยะทางจะไกลสักเท่าใดท่านอาจทราบหรือไม่ พระดั่งซิมจิ้งถวายพระพรว่าอาตมภาพเดินมาก็มิได้จำว่าไกลไกลเท่าใด แต่เมื่อปีก่อนนี้มีพระโพธิสัตว์กวณโถมแบ่งภาคลงมาชี้แจงต่อหน้าพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ บอกว่าหนทางจะไปไซ้ที่นั่นไกลสิบหมื่นแปดพันโยชน์ อาตมภาพเดินมาได้สิบสี่รอบฤดูร้อนหนาวแล้ว พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังทรงพระสรวลว่าสิบสี่รอบฤดูร้อนหนาวมิได้สิบสี่ปีมาแล้วหรือตามระยะทางเห็นจะมีความลำบากมากดอกกระมัง พระดั่งซิมจิ้งถวายพระพรว่าอันความลำบากยากแค้นพบปะปีศาจอสุรกายยักษ์มารนั้น ไม่สามารถจะพรรณนาได้ รับความเดือดร้อนไม่รู้ว่าเท่าไรแล้วจึงได้มาถึงนี้ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็ให้เกิดศรัทธาปราโมทย์รื่นเริงบันเทิงพระทัย รับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดเครื่องโต๊ะแจ่มมาถวายพระดั่งซิมจิ้งถวายพระพรว่า อาตมภาพมีसानุศิษย์ยังคงอยู่ข้างนอก ไม่อาจนำเข้ามาเฝ้าวิตถ์เกรงจะมีความผิด พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงทราบดังนั้นก็รับสั่งให้ขุนนางออกไปนิมนต์เข้ามาจะได้ฉันเครื่องแจด้วยกัน พวกขุนนางก็ออกไปที่ประตูมิได้เห็นมีผู้ใด พวกเฝ้าประตูบอกว่าเห็นอยู่สามคนรูปร่างหยาบช้าพักอยู่ที่หอรับแขกเมือง เห็นจะเป็นคนทั้งสามนั้นดอกกระมัง พวกขุนนางได้ฟังดังนั้นก็เดินไปที่หอพัก ถามขุนนางที่เฝ้าหอว่า คนไหนเป็นसानุศิษย์ของพระดั่งซิมจิ้ง บัตินี้มีรับสั่งให้นำเข้าไปฉันแจ โป๊ยกายนั่งอยู่ที่นั่นได้ยินว่าจะให้เข้าไปกินเลี้ยงก็ทะลึ่งออกมาพูดเสียงดังว่าข้าพเจ้าเอง พวกขุนนางแลเห็นรูปร่างก็ตกใจ แข็งใจพูดว่าขอเชิญท่านทั้งหลายเข้าไปประเดี๋ยวนี้เถิด เหนงเจียได้ฟังดังนั้นก็พากันตาม

ขุนนางเข้าไปในพระราชวัง พวกขุนนางครั้นพาคคนทั้งสามเข้ามาแล้วก็นำความขึ้นกราบทูล พระเจ้าแผ่นดินให้ทรงทราบ พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรเห็นแห่งเจียเปียก่ายชั่วแจ้งมีรูปร่างดูร้ายดั่งนั้นก็ตกพระทัย พระด้งซิมจิ้งจึงถวายพระพรว่า ขอพระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกเกรงกลัวเลยจงวางพระทัยเถิด คนทั้งสามนี้รูปร่างดูร้ายก็จริงแต่ใจดี เปียก่ายทะเล่สิ่งพูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าข้าพเจ้าขอคำนับพระเจ้าแผ่นดินก็ตกพระทัยยิ่งนัก พระด้งซิมจิ้งจึงถวายพระพรว่า สาธุศิษย์ทั้งสามนี้อาตมภาพได้มาแต่ในป่า มิได้รู้จักขนบธรรมเนียมบ้านเมือง ขอพระองค์ได้โปรดพระราชทานอกภัย พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้ขุนนางพนักงานจัดเครื่องโต๊ะพาไปยังตำหนักม่อซอเต็ง จะได้รับประทานอาหารแจ พระด้งซิมจิ้งกับสาธุศิษย์ทั้งสามก็คำนับลาพระเจ้าแผ่นดิน ออกเดินตามขุนนางพนักงานเครื่องไปยังตำหนักม่อซอเต็ง ขุนนางก็จัดโต๊ะเชิญพระด้งซิมจิ้งเข้านั่งโต๊ะหนึ่ง สาธุศิษย์ทั้งสามเข้านั่งรวมกันโต๊ะหนึ่งตามสบาย

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จเข้าข้างใน ให้มีพระพักตร์มิดปรกติไป พระราชบุตรทั้งสามพระองค์คอยเฝ้าอยู่ในพระตำหนักนั้น ก็แลเห็นพระราชบิดาเสด็จเข้ามามีสีพระพักตร์มิดเมื่อใดไปดั่งนั้น จึงพากันทูลถามว่า พระองค์มีเหตุการณ์ไฉนจึงมีสีพระพักตร์มิดปรกติดังนี้ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสแก่พระราชบุตรทั้งสามว่า เมื่อกันี้มีพระสงฆ์รูปหนึ่งมาจากเมืองใต้ถึงเข้ามาขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง เธอมีลักษณะรูปร่างงามมิใช่คนเมืองได้ เรามีศรัทธาจะเลี้ยงแจะเธอสักเวลาหนึ่ง เธอบอกว่ายังมีสาธุศิษย์อีกสามคนคอยอยู่ที่หอรับแขกเมือง เราจึงสั่งให้เข้ามาทั้งสามคน บัดนี้ก็เข้ามาแล้ว แต่ไม่รู้จักขนบธรรมเนียมข้าราชการที่จะเคารพต่อเจ้านาย เราพิเคราะห์ดูคนทั้งสามนั้น มีลักษณะรูปร่างน่าเกลียดน่าชังดูจดังว่ามีและยักษ์ร้าย ในใจให้สะอึดหวาดไม่เป็นปรกติ เพราะฉะนั้นจึงมีสีหน้ามิดปรกติไปเมื่อพระราชโอรสทั้งสามได้ฟังพระราชบิดาตรัสดั่งนั้น ก็กราบทูลว่าชะรอยจะเป็นผีปิศาจแปลงกายมาดอกกระมัง พวกข้าพเจ้าจะขอออกไปดูให้เห็นแน่แท้กว่าจะเป็นประการใด เมื่อทูลพระราชบิดาดังนั้นแล้ว พระองค์ที่หนึ่งก็ทรงถือกระบองใหญ่ พระองค์ที่สองก็ทรงถือคราดเก่าๆ พระองค์ที่สามก็ทรงถือแผ่นป้ายดำอันหนึ่ง สามองค์พี่น้องถืออาวุธครบมือกันแล้วก็พากันออกจากพระราชวังถึงประตูที่ร้องหวาดว่า พวกไหนที่จะอาราธนาพระไตรปิฎกอยู่ที่ไหน ในขณะนั้นมีขุนนางพนักงานพนักงานเครื่องผู้หนึ่งอยู่ที่นั่น ได้ยินพระราชโอรสถามดั่งนั้นก็คุกเข่าลงคำนับทูลว่า พวกพระสงฆ์ที่เพิ่งเข้ามาฉันโต๊ะเครื่องแจอยู่ที่ตำหนักม่อซอเต็ง พระราชโอรสทั้งสามได้ทรงฟังดั่งนั้นมิได้รอรั้งรีบเดินเข้าไปในตำหนักม่อซอเต็ง ร้องถามด้วยเสียงอันดังว่าพวกเหล่านี้เป็นมนุษย์หรือปิศาจหรือยักษ์ร้าย จงรีบบอกออก

มาโดยเร็วอย่าให้ถึงลงมือ พระดั่งซุ่มจิ้งก่าลึงจันจันอยู่ เห็นดั่งนั้นก็ตกใจวาง
 ขามข้าวเสียทันที ขอตัวว่าอาตมภาพเป็นชาวเมืองได้ดังจะไปอาราธนาพระธรรม
 มิใช่ผีปีศาจยักษ์ร้ายอะไรดอก พระราชาโอรสทั้งสามพูดว่า ตัวท่านก็เป็นมนุษย์
 อย่างเดียวกับเรา แต่คนทั้งสามนั้นรูปร่างดูร้ายชะรอยจะเป็นปีศาจอสูรยักษ์เป็นแน่
 ปิยก่ายกำลังกินไม่รูระที่จะฟังเสียงร้ายดี ชั่วเจ้งกับเหิงเจียเห็นดั่งนั้น จึงถามตัว
 พูดว่า พวกข้าพเจ้าไม่สวยงามก็จริง แต่ใจเป็นพระร่างกายหยาบคายแต่สันดาน
 ดี ท่านทั้งสามคือผู้ใดออกท่าทางอีกหาญกล่าวความหมิ่นประมาทดังนี้ ขุนนาง
 พนักงานเครื่องที่อยู่ในที่นั้น จึงบอกว่าท่านทั้งสามนี้คือพระราชาโอรสของพระเจ้า
 แผ่นดินปัจจุบันนี้ ปิยก่ายวางขามข้าวลุกขึ้นถามว่า ท่านราชบุตรทั้งสามจะถือ
 อาวุธมาทำไมหรือจะใคร่ลองฝีมือกับพวกข้าพเจ้าดอกกระมัง

พระราชาบุตรองค์ที่สองได้ฟังปิยก่ายถามดั่งนั้น สองมือจับคราดเหล็กแกว่งกวัด
 ปิยก่ายแลเห็นก็หัวเราะแล้วพูดว่าคราดของเธอเป็นลูกหลานคราดของข้าพเจ้า
 ว่าแล้วปิยก่ายก็แหวกเสื่อชักเอาคราดเหล็กออกจากเอว แกว่งรัศมีศรีทองพุ่ง
 พรายออกมานั้นได้พันและหมื่นสาย พระราชาบุตรที่สองเห็นดั่งนั้นก็ตกใจมือและ
 เท้าก็อ่อนเปลี้ยไปทั้งกาย เหิงเจียเห็นพระราชาบุตรที่หนึ่งถือกระบองโลดเต้นกวัด
 แกว่ง ก็ชักกระบองออกจากหูแกว่งไปมากระบององค์ใหญ่กว่าสามกำ ยาวสี่ศอก
 เศษปักลงกับพื้นลึกลสามศอกเศษ แล้วก็หัวเราะพูดว่าข้าพเจ้าให้กระบองนี้แก่ท่าน
 พระราชาบุตรที่หนึ่งก็ทิ้งกระบองของตนเสีย วิ่งเข้าไปจับกระบองของเหิงเจียโยก
 ถอนโดยกำลังแรง ถอนเท่าใดก็ไม่ขึ้น พระราชาบุตรองค์ที่สามเห็นดั่งนั้นก็จับป้าย
 เหล็กออกท่า ชั่วเจ้งยกกระบองวิเศษออกสกัด แล้วแกว่งไปมารัศมีแสงพุ่งออก
 มาระยับระย้า พวกขุนนางพนักงานในห้องเครื่องเห็นดั่งนั้น พวกกันตกใจครันคร้าม
 ไม่เป็นสมประดี พระราชาโอรสทั้งสามคุกเข่าลงเคารพพูดว่าท่านครูข้าพเจ้าไม่ทราบ
 เลย ขอท่านได้สั่งแสดงความประสิทธิของท่านให้ข้าพเจ้าเห็นอีกสักครั้งหนึ่ง จะได้
 เป็นที่นับถือของพวกข้าพเจ้า เหิงเจียกระโดดมาจับกระบองที่ปักอยู่นั้น ยกขึ้นเบาๆ
 ก็หลุดถอนขึ้นมาโดยง่ายไม่เป็นความยาก แล้วพูดว่าในสถานที่นี้คับแคบ ไม่สมควร
 ที่จะแผลงอิทธิฤทธิ์ได้ ข้าพเจ้าจะเหาะขึ้นบนเวหาแผลงฤทธิ์ให้ท่านทั้งหลายดู
 พูดแล้วก็ทำสิ่งหนาทรงตวาดด้วยเสียงอันดังคำหนึ่งแล้ว ก็ขึ้นเหยียบเมฆลอย
 ขึ้นไปบนอากาศ จับกระบองออกท่าเรียกว่าเพลงโปรยดอกไม้ และเรียกว่ามังกร
 พลิกตัว เหิงเจียจับกระบองแกว่งหมุนคว้าง ๆ ปิยก่ายอยู่ข้างล่างอดไม่ได้ร้องขึ้น
 ไปว่า ข้าพเจ้าจะแผลงฤทธิ์ให้ดูบ้าง ว่าแล้วถือคราดแผ่นขึ้นเหยียบสายลมเหาะ
 ลอยขึ้นบนอากาศ มือจับคราดตีข้างบนสามทีล่างสี่ที ชั่วยหน้าทีขวานหกทีหน้าเจ็ดที
 หลังเก้าที หมุนหันรอบตัวโดยความแคล่วคล่องว่องไว ได้ยินเสียงดุจลมพัดดังอู๋ ๆ

ซัวเจ๋งเห็นดังนั้นก็มาค้ำบอาจารย์พูดว่าขอพระอาจารย์จงคอยข้าพเจ้าจะไปซ่อมฝีมือให้พระอาจารย์ดูบ้าง พูดดังนั้นแล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศ จับกระบองควงหมุนดังจิ้งห้น มีรัศมีสีแดงสว่างพรายเป็นประกายดุจดวงมียิ่งนัก เหน่งเจี๋ยเปี๊ยก่ายซัวเจ๋งต่างแผลงฤทธิ์อยู่บนอากาศโดยเชี่ยวชาญ พระราชาโอรสทั้งสามและเห็นดังนั้นก็ให้สยดสยองหวาดหวั่นครั่นคร้ามยิ่งนัก พวกกันคุกเข่าลงกับพื้นในตำแหน่งมือขอเต็ง พวกขุนนางพากันกราบไหว้ทุก ๆ คนทั้งฝ่ายหน้าฝ่ายใน และชาวเมืองพลไพร่ใหญ่่น้อยเห็นดังนั้นก็มีความเลื่อมใสศรัทธาจรูปเทียนบูชาเหน่งเจี๋ยเปี๊ยก่ายซัวเจ๋งแผลงฤทธิ์แล้ว ก็หยุดพักพากันลงมายังพื้นไปหาพระอาจารย์

ฝ่ายพระราชาโอรสทั้งสามก็รีบพากันเข้าไปยังพระราชวังใน กราบทูลพระราชาบิดาว่า มีความปราโมทย์ชื่นชมโสมนัสหาที่เปรียบมิได้ พระบิดาได้เห็นหรือไม่ เมื่อตะกี้นี้ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสแก่พระราชาโอรสทั้งสามว่า บิดาทึ่งเห็นบนอากาศเมื่อกี้มีรัศมีสีรุ้งพรายสว่างไสว ก็ได้พากันจรูดรูปเทียนสักการบูชา ไม่รู้ว่าเทพยดาพระองค์ใดมาแผลงศักดิ์ดานภาพดังนี้ พระราชาโอรสทั้งสามจึงกราบทูลว่าที่แผลงฤทธิ์นานภาพนั้นมีใครผู้ใดเลย คือसानุศิษย์ทั้งสามของพระสงฆ์ที่จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมนั่นเอง คนหนึ่งถือกระบองเหล็ก คนหนึ่งถือคราดเหล็ก คนหนึ่งถือพลองเหล็ก ล้วนแต่อาวุธวิเศษทั้งสามคน อาวุธของข้าพเจ้าทั้งสามนั้นไม่สามารถจะเปรียบได้ พวกข้าพเจ้าขอให้เธอแผลงอิทธิฤทธิ์ให้ดู เธอว่าคับแคบนักไม่พอที่จะแผลงฤทธิ์ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเชิญให้เธอเหาะขึ้นบนอากาศที่บังเกิดแสงสว่างรุ่งเรืองนั้น คือรัศมีของอาวุธต่าง ๆ บัดนี้เธอยังอยู่ที่ตำแหน่งมือขอเต็ง ลูกมีความยินดีที่สุด อยากจะใคร่เป็นสานุศิษย์แห่งเธอเรียนวิชาไว้สำหรับรักษาบ้านเมือง แต่ไม่ทราบว่าจะพระบิดาจะเห็นประการใด

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินได้ฟังพระราชโอรสทั้งสาม ทูลดังนั้นก็มีพระทัยยินดียิ่งนัก จึงพาพระราชาโอรสทั้งสามเสด็จไปยังตำแหน่งมือขอเต็ง ฝ่ายพระถึงซุ่มจิ้งกับसानุศิษย์ทั้งสามกำลังจัดแจงจะเข้าไปลาพระเจ้าแผ่นดิน ก็พอเห็นพระเจ้าแผ่นดินเง็กยั่วจิวเสด็จมากับพระราชบุตร พระราชาโอรสทั้งสามพระองค์ พร้อมกันกราบลงกับพื้น พระถึงซุ่มจิ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจก็ลงคุกเข่าค้ำบตอบ เหน่งเจี๋ยเปี๊ยก่ายซัวเจ๋งเห็นดังนั้นก็ลุกจากที่เดินแอบไปข้างหนึ่งยิ้ม ๆ อยู่

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินกับพระราชาโอรสนมัสการแล้วก็นิมนต์พระถึงซุ่มจิ้งกับसानุศิษย์ขึ้นนั่งยังเดิมแล้ว พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า ข้าพเจ้ามีกิจธุระจะขอยอมเคารพต่อท่าน ไม่ทราบที่ท่านทั้งสามจะปลงใจด้วยหรือไม่ พระถึงซุ่มจิ้งถวายพระพรถามว่า พระองค์มีความเห็นอย่างไรก็ตามแต่พระทัยเกิดถ้าควรแล้วอาตมภาพไม่ขัดศรัทธาจึงพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า เมื่อแรกข้าพเจ้ายังมีได้พบแก่ท่านทั้งสาม

ก็นึกแต่ว่าพระสงฆ์มาแต่เมืองใต้ถึงจะไปอาราธนาพระธรรมเท่านั้น ครั้นได้เห็นท่านสำเร็จลงมา บุตรข้าพเจ้าทั้งสามนี้พอใจแต่ในการฝึกหัดเพลงอาวุธ เพราะฉะนั้นขอท่านได้กรุณาแนะนำสั่งสอนวิทยาให้แก่บุตรของข้าพเจ้าทั้งสาม ข้าพเจ้าจะขอบใจท่านแบ่งสมบัติให้แก่ท่านครึ่งหนึ่ง เหง้าเจียวได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ท่านยังไม่ทราบหรือว่าพวกข้าพเจ้าอยู่ในทางธรรมรักษาศีลภาวนาไม่พอใจในลาภยศ หากพระราชบุตรของพระองค์ปรารถนาจะเรียนรู้อวิชา อภัยยศสิ่งของขึ้นเป็นกษัตริย์ เอาแต่น้ำใจเท่านั้นก็พออยู่แล้ว พระราชบุตรทั้งสามได้ฟังเหง้าเจียวว่าดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นที่สุด จึงสั่งพนักงานเครื่องแจให้จัดเครื่องโต๊ะเลี้ยงยังพระราชวังในและสั่งพนักงานพิณพาทย์ขับร้อง ครั้นจัดเสร็จแล้ว ศิษย์กับอาจารย์ก็พร้อมกันเข้านั่งฉันเครื่องแจในเวลานั้น ครั้นเสร็จแล้วก็พากันพักผ่อนยังตำหนักม่อซอเต็งคืนหนึ่ง ครั้นรุ่งขึ้นพระเจ้าแผ่นดินเจ็กฮั่วจิวกับพระราชโอรสทั้งสามเสด็จมานมัสการพระธำมรงค์แล้ว พระราชบุตรทั้งสามก็มาคำนับเหง้าเจียวบิ๊ยก่ายชั่วเจ้งแล้วพูดว่า ขอท่านครุอย่าได้มีความเสียตายเลย ขอให้ข้าพเจ้าดูเครื่องมือของท่านทั้งสามอีกครั้งหนึ่งเถิด บิ๊ยก่ายชั่วเจ้งมีความยินดีหัวเราะแล้ว จึงชักอาวุธออกวางไว้กับพื้น พระราชบุตรที่สองที่สามเข้ามาลองยกดูก็ไม่หวาดไหว เปรียบดุจตักแตนเข้าโยกเสาะตะลุงข้างจะนั้น พระราชบุตรทั้งสองออกกำลังจนสีพระพักตร์แดงก็ไม่ไหวไม่เขยื้อน พระราชบุตรที่หนึ่งตรัสว่าพระน้องทั้งสองอย่าออกกำลังให้เสียแรงเปล่าเลย ด้วยเครื่องอาวุธทั้งสองอย่างนั้นมิใช่ของธรรมดา เป็นของกายสิทธิ์ไม่ทราบว่าจะหนักสักเท่าใด บิ๊ยก่ายชื่อบอกว่าครานั้นไม่หนักสักเท่าใดดอก ทั้งตัวทั้งด้ามหนักประมาณห้าพันสี่สิบบแปดชั่งนั้น พระราชบุตรที่สามถามชั่วเจ้งว่าพลองของท่านอาจารย์หนักประมาณสักเท่าใด ชั่วเจ้งหัวเราะแล้วตอบว่าพลองนั้นหนักห้าพันสี่สิบบแปดชั่งเหมือนกัน พระราชบุตรที่หนึ่งขอดูกระบองของเหง้าเจียว เหง้าเจียวเอียงหูลงควักออกมาเป็นเข็มเล่มหนึ่ง แกว่งกระทบสายลมกระบองก็โตขึ้นประมาณสี่ก้า แล้วหักตั้งอยู่ตรงหน้า พวกขุนนางแลเห็นดังนั้นก็พากันครั่นคร้ามเกรงกลัว พระราชบุตรทั้งสามจึงถามว่า อาวุธของอาจารย์ทั้งสองซ่อนไว้ที่บ้านเอว แต่อาวุธของท่านอาจารย์เหง้าเจียวซ่อนไว้ในหูเล็กเท่าเข็ม ครั้นถูกลมแล้วจึงโตขึ้นนั้นด้วยเหตุผลประการใดเป็นนาคัจฉจริยใจยิ่งนัก เหง้าเจียวหัวเราะแล้วจึงพูดว่ากระบองเหล็กนี้ท่านยังไม่ทราบ มิใช่ของธรรมดา เป็นกายสิทธิ์ ตั้งแต่ท่านเจ้าด้ายผู้วิเศษสะกดไว้กลางทะเล หากข้าพเจ้ามีนิสัยจึงไปเอามาได้ จะเปลี่ยนแปลงใดก็ได้ทุกประการ น้ำหนักเหมือนสี่พันห้าร้อยชั่ง และไม่เหมือนเหล็กธรรมดา พระราชบุตรได้ฟังดังนั้น ก็มีความเลื่อมใสศรัทธา ตั้งใจจะให้เหง้าเจียวสั่งสอนฝึกหัด เหง้าเจียว

จึงถามว่า ไม่ทราบที่ท่านทั้งสามจะเรียนอาวุธอันใด พระราชบุตรทั้งสามจึงบอกว่า
 อยากจะเรียกอาวุธของอาจารย์ทั้งสามนั้นแห่งเจียหั่วเราะแล้วพูดว่า ถ้าตั้งนั้นก็
 ง่ายไม่ยาก แต่วิตกเห็นว่าการกำลังของท่านทั้งสามจะไม่พอแก่อาวุธของข้าพเจ้า เมื่อ
 ยกไม้หวดแล้วจะฝึกหัดอย่างไรดี ดุจจะเขียนไม่เป็นจะกลายเป็นเขียนสุนัขไป หาก
 ท่านทั้งสามตั้งใจอยากจะได้จริง ก็จงตั้งโต๊ะจุดธูปเทียนบูชาให้เทพดาฟ้าและ
 ดินแล้ว ข้าพเจ้าจะสอนกำลังภาคใหญ่ให้เกิดขึ้นแล้ว จึงค่อยเรียนฝึกหัดเพลง
 อาวุธพระราชบุตรทั้งสามได้ฟังดังนั้น ต่างก็ตั้งใจยกโต๊ะมาตั้งเอง แล้วจุดธูปเทียน
 สักการบูชาไหว้เทพดาฟ้าและดิน แล้วจึงมาขอให้อาจารย์สอนทางวิเศษให้
 แห่งเจียหันหน้ามาหาพระดั่งซ่มจั้งแล้ว ทำความเคารพว่าท่านอาจารย์ ผู้มีคุณ
 อันประเสริฐของข้าพเจ้าขออนุญาตโปรดให้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วย บัดนี้พระราชบุตร
 ทั้งสามนี้มาขอเคารพเป็นสาธุศิษย์ จะขอเรียนศิลปศาสตร์ภูมิทางอาวุธ เรื่อยอม
 เป็นสาธุศิษย์ของข้าพเจ้า ก็นับว่าเป็นนัดตาของพระอาจารย์ ขอพระอาจารย์ได้
 ทราบ ข้าพเจ้าจะให้ความรู้แก่เธอทั้งสาม ปิยกายชั่วเจ้งเห็นแห่งเจียกระทำ
 เคารพแก่พระอาจารย์ดังนั้น ก็กระทำความเคารพแก่พระอาจารย์บ้าง แล้วจึงพูดว่า
 ขอพระอาจารย์นั่งให้สบาย ผอนให้ข้าพเจ้าทั้งสองหาสาธุศิษย์คนละคน ไว้เป็น
 ที่ระลึกซึ่งทางไซอิ๋วนี้ พระดั่งซ่มจั้งได้ฟังสาธุศิษย์ทั้งสามมาขออนุญาต ดังนั้นก็มี
 ความยินดีที่สุดจึงให้อนุญาต แห่งเจียจึงสอนพระราชบุตรทั้งสามที่ในห้องตำหนัก
 ม่อขอเต็งในที่สุด แห่งเจียเขียนยันต์แล้ว ให้พระราชบุตรทั้งสามคุกเข่าสำรวม
 จิตหลับพระเนตรนิ่งแนบทั้งสามมองศรัทธาแห่งเจียจึงร้ายพระคาถาเป่าลมที่ท้องพระราช
 บุตรทั้งสามพระองค์ ถอดกำลังของตัวเองให้แก่พระราชบุตรทั้งสามพระองค์ ดุจตั้ง
 ว่าเปลี่ยนแปลงกายขึ้นใหม่ พระราชบุตรทั้งสามก็รู้สึกพระองค์ว่ามีกำลังเกิดขึ้น
 ผุดลุกขึ้นลูบเนื้อลูบตัวดูแข็งแรงมีกำลังขึ้นมา ยิ่งกว่าแต่ก่อนร้อยเท่าพันทวี พระ
 ราชบุตรองค์ใหญ่ก็มาลองจับกระบองของแห่งเจีย พระราชบุตรองค์ที่สองก็มาจับ
 คราดของปิยกาย พระราชบุตรองค์ที่สามก็มาจับพลองของชั่วเจ้ง ต่างก็มีกำลัง
 ยกขึ้นกวัดแกว่งได้ทั้งสามมองศรัทธาฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินเห็นพระราชโอรสทั้งสามมี
 กำลังขึ้นดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นที่ยิ่ง สั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะมาเลี้ยงขอบคุณ
 ในเวลาเลี้ยงนั้นแห่งเจียปิยกายชั่วเจ้ง ต่างให้วิชาความรู้แก่สาธุศิษย์ของตน แต่
 กำลังนั้นทนไม่นานก็หอบเหนื่อยเพราะเครื่องอาวุธของอาจารย์เป็นของกายสิทธิ์
 ครั้นเลิกแล้วก็ลาไปพักอยู่ที่ รุ่งขึ้นพระราชบุตรทั้งสามก็มาเคารพขอบคุณอาจารย์
 แล้วจึงพูดว่าเครื่องอาวุธของอาจารย์ยกได้ก็จริงแต่ยังลำบาก ข้าพเจ้าทั้งสามอยาก
 จะให้ช่างทำตามอย่างนี้ แต่ผอนลดน้ำหนักให้เบาลง ไม่ทราบที่ท่านอาจารย์จะ
 เห็นเป็นประการใด ปิยกายว่าถ้าคิดดังนั้นเห็นจะถูกต้อง เพราะเหตุว่าอาวุธ

ของข้าพเจ้าหนักมากเกินกว่ากำลังของท่าน อีกประการหนึ่งก็เป็นของคู่มือข้าพเจ้า สำหรับที่จะได้ปราบภูตผีปีศาจและยักษ์ธรรมาสูติแล้วควรจะให้ช่างทำขึ้นไว้สำหรับตัวท่าน พระราชบุตรทั้งสามได้ฟังดังนั้น ก็เรียกช่างเหล็กมาให้เลือกเหล็กอย่างดี ตั้งเตาสูบหล่อเสียวันหนึ่ง รุ่งขึ้นจึงมาขอยืมอาวุธไปทำตัวอย่าง ฟิงไว้ในโรงช่างเหล็กทั้งวันทั้งคืน อันเครื่องอาวุธทั้งสามนี้เป็นของกายสิทธิ์ติดอยู่กับตัวเหิงเจีย เปียก่ายชั่วเจมีได้ห่างจากกาย ครั้นว่านำไปฟิงไว้ในโรงช่างเหล็ก ก็บังเกิดรัศมีสีแสงรุ่งโรจน์โชติฉานพุ่งสว่างขึ้นบนอากาศ เวลานั้นมีปีศาจตนหนึ่งอยู่ห่างเมืองประมาณเจ็ดสิบโยชน์ เขานั้นเรียกว่าเป่าถั่วหัว ถ้านั้นเรียกถั่วเข้าถั่วตอง เวลาคืนวันนั้นปีศาจนั่งอยู่ที่หน้าถั่ว แลขึ้นไปบนอากาศก็เห็นมีแสงสว่างพุ่งขึ้นบนอากาศจึงเหาะตรงมาที่แสงสว่างนั้น ครั้นถึงก็เห็นแสงสว่างนั้นพุ่งขึ้นมาจากพระราชวังใน ปีศาจก็ลงยังพื้นพิจารณาดูเห็นเครื่องอาวุธทั้งสามอย่าง ปีศาจก็มีความยินดีมีความพิศวงคิดว่าอาวุธนี้จะเป็นผู้ใดหนอเอามาฟิงไว้ที่นี่ เป็นนิสสัยของเราควรจะไปไว้สำหรับตัวคิดดังนั้นแล้วก็ลักเอาอาวุธทั้งสามอย่างนั้นกลับไปยังถั่ว

ฝ่ายพวกช่างเหล็กในโรงหล่อ มีความเหน็ดเหนื่อยก็พากันหลับนอนไม่รู้สึกสมประดี ครั้นเวลารุ่งแจ้งก็มาพร้อมกันที่โรงสูบ ไม่เห็นอาวุธทั้งสามนั้น ทุกคนตกใจพากันเที่ยวค้นหาก็ไม่พบไม่เห็น พระราชบุตรทั้งสามก็เสด็จมาดู พวกช่างเหล็กก็กราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบอาวุธทั้งสามอย่างนั้นหายไปเสียแล้ว พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเที่ยวค้นหา ก็ได้พบเห็น พระราชบุตรทั้งสามองค์ได้ทรงทราบดังนั้นก็ตกพระทัย จึงพูดว่าเห็นอาจารย์จะมาเก็บเอาไปเสียดอกกระมัง จึงพากันรีบไปที่ตำหนักม่อซอเต็ง เวลานั้นอาจารย์นอนหลับอยู่ยังไม่ตื่น ชั่วเจมีได้ยินเสียงเรียกก็ผุดลุกขึ้นเปิดประตู พระราชบุตรทั้งสามก็เข้าไปค้นดูมิได้เห็นอาวุธก็ตกใจ จึงถามอาจารย์ว่า อาวุธนั้นท่านเก็บมาแล้วหรือ เหิงเจียได้ฟังดังนั้น ก็ผุดลุกขึ้นบอกว่ามิได้เอามา พระราชบุตรทั้งสามบอกว่า เมื่อคืนนี้หายไปหาไม่พบ เปียก่ายกำลังนอนได้ยินดังนั้นก็ตกใจผุดลุกขึ้นถามว่าคราดของข้าพเจ้าอยู่หรือไม่ พระราชบุตรทั้งสามบอกว่าไม่เห็น ข้าพเจ้าคิดว่าท่านอาจารย์ไปเก็บเอามาจึงได้มาถาม เพราะเห็นว่าอาวุธวิเศษของอาจารย์เปลี่ยนแปลงได้อาจารย์จะเอามาเก็บซ่อนไว้ในตัวดอกกระมัง เหิงเจียบอกว่ามิได้เอามา พูดแล้วก็พากันมาที่โรงสูบค้นหาอีกครั้งหนึ่งก็มิได้เห็น เปียก่ายว่าเห็นพวกช่างเหล็กจะลักเอาไป จึงรีบเอามาคืนโดยเร็วหาไม่เจดีให้ตายทุกคน พวกช่างเหล็กได้ฟังเปียก่ายว่าดังนั้นก็ตกใจคุกเข่าลงร้องให้พูดว่าขอท่านได้โปรด พวกข้าพเจ้ามากระทำการเหน็ดเหนื่อยก็กลับไหลไม่ได้สติ ครั้นตื่นมาดูก็ไม่เห็นพวกข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ปุถุชน

ที่ไหนจะมีแรงยกของกายสิทธิ์อย่างนี้ได้ ขอท่านได้โปรดไว้ชีวิตพวกข้าพเจ้านี้เกิด
 แห่งเจียนกิงอยู่แต่ในใจว่า การทั้งนี้พวกเราไม่ติเอง หากให้เขาเอาไปดูตัวอย่างแล้ว
 ก็เอากลับมาเก็บไว้กับตัวก็จะไม่หาย นี่ทิ้งไว้ทั้งคืนดั่งนั้นจึงได้มีเหตุขึ้นดั่งนี้ อัน
 ของวิเศษนี้ทิ้งไว้หลายเวลานักก็มีรัศมีพุ่งขึ้น ชะรอยอ้ายคนพาลมาลักเอาไปใน
 เวลากลางคืนเป็นแน่ โป๊ยก่ายไม่เชื่อพูดว่าในอาณาเขตบ้านเมืองกำลังรุ่งเรือง
 บริบูรณ์ และอีกประการหนึ่งไม้ไซกลางปากกลางดงอะไรจึงจะได้มีคนพาลมาลัก
 เอาไป คงจะเป็นพวกช่างเหล็กเป็นแน่เห็นอาวุธมีรัศมีงดงามออกไปนอกกำแพงเมือง
 ให้สมัครพรรคพวกเข้ามาลักเอาไป เอามาตีเสียให้ตายจึงจะสมควร พวกช่าง
 เหล็กก็คุกเข่าลงปฏิญาณสาบานตัวว่ามีได้เอาไปทุก ๆ คน ในขณะที่พูดกันอยู่
 ก็พอพระเจ้าแผ่นดินเสด็จมาทรงถามซึ่งเหตุการณ์นั้น ทรงทราบทุกประการแล้ว
 ก็ทรงนิ่งนึกตรึกตรองอยู่ในพระทัยจึงตรัสแก่อาจารย์ทั้งสามว่า ซึ่งอาวุธวิเศษ
 ของท่านทั้งสามนั้นมีไซของธรรมชาติ ลักพันคนก็จะไม่มีสักคนหนึ่งเอาไปได้ อีก
 ประการหนึ่งข้าพเจ้ารักษาครอบครองเมืองนี้ ได้ตั้งบทกฎหมายปรับโทษห้าประการ
 และตัวข้าพเจ้าก็ตั้งอยู่ในยุติธรรม ลือชานปรากฏแพร่หลาย พวกเหล่านี้คงไม่กล้า
 ลักของอันนี้ไป ขอท่านอาจารย์ได้ดำริการให้รอบคอบ แห่งเจียนหวะแล้วพูดว่า
 ไม่ต้องตรึกตรองไม่ต้องกลัวถึงพวกช่างอีกต่อไปทำไม ข้าพเจ้าจะขอถาม
 พระองค์ว่าในอาณาเขตเมืองนี้มีสัตว์จะมีปาดงที่ไหนบ้าง ซึ่งมีผีปิศาจยักษ์ร้าย
 สำนักอยู่ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังแห่งเจียนกิงดั่งนั้น จึงทรงตอบว่าท่านอาจารย์
 ถามข้อนี้เห็นควรแก่การ ด้วยอาณาเขตเมืองของข้าพเจ้านี้ ทางทิศอุดรมีเขาหนึ่ง
 เรียกว่าเป้าเต้าซิว ในเขานั้นมีถ้ำหนึ่ง เรียกว่าถ้ำเข้าถ้ำต้อง ชาวชนไปมาเส้าลือ
 กันว่าในถ้ำนั้นมีฤๅษีเซียนผู้วิเศษอยู่คนหนึ่ง และพูดกันว่ามีสัตว์เนื้อเสือร้ายปิศาจ
 ผีมีซุกซุม ข้าพเจ้าก็ยิ่งสืบถามอยู่ว่าจะปาดงอันใดแน่ แห่งเจียนหวะดั่งนั้นก็หวะ
 แล้วพูดว่าไม่ต้องพูดให้มากความ แน่แล้วพวกคนร้ายในที่นั้นมาลักเอาไปไม่ผิดเลย
 แห่งเจียนกิงเรียกโป๊ยก่ายซิวเจิงมาสั่งว่าจงอยู่รักษาปฏิบัติพระอาจารย์ ที่จะไปสืบ
 ถามให้ได้ความแล้วจะกลับมา พอส่งเสร็จแล้วได้ยินเสียงว่าไปค้ำหนึ่งเท่านั้นก็
 แลไม่เห็นรูปกาย บัดเดี๋ยวก็เหาะมาถึงเขาเป้าเต้าซิวก็ลดลงยังยอดเขา พิศระเห
 ้ดูรอบเขาก็เห็นมีโอปิศาจพุ่งขึ้นจริงดั่งนั้น เวลาที่แห่งเจียนกำลังพิจารณาดูอยู่นั้น
 เห็นปิศาจน้อยสองคนเดินพูดกันไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ แห่งเจียนกิงว่า
 ชะรอยอ้ายสองคนนี้จะปาดงลาดตระเวนเป็นแน่ อย่าเลยเราจะตามไปดูมัน
 จะพูดอะไรกัน คิดดั่งนั้นแล้วก็ไหวกายแปลงเป็นผีเสื้อน้อยตัวหนึ่ง บินตามไป
 บนศีรษะทั้งสอง ก็ได้ยินคนหนึ่งพูดว่า ได้อ่องนายเราสองเดือนติด ๆ กันมีลาภ
 สองอย่างเมื่อเดือนก่อนได้นางรูปงามมาไว้สุขสำราญในถ้ำ มาเดือนนี้ได้อาวุธ

วิเศษสามอย่างหาค่ามิได้ ฟรุ้งนี่จะเปิดการทำขวัญคราดวิเศษ พวกเราก็จะพลอยอิมหัน่าสำราญด้วย คนหนึ่งพูดว่า พวกเราก็มีอันพอใจเราเอาเงินยี่สิบตำลึงนี้ไปซื้อเนื้อหมูเนื้อแกะ ถ้าไปถึงที่พักเราก็กินสุราสักห้าแก้ว และยกเงินสักสองสามตำลึงไว้ซื้อเนื้อกันหนาวจะมีดีหรือ ปิศาจทั้งสองเดินพลาง พูดกันพลางหัวเราะกันแล้วก็รีบเดินเข้าทางใหญ่ไป เหนิงเจียได้ยินว่าจะทำขวัญคราดเหล็ก ก็มีความดีใจจะใคร่ตีปิศาจให้ตายแต่เครื่องมือไม่มี จึงชิงบินไปขึ้นหน้าแล้วแปลงกายกลับเป็นรูปเดิมยืนคอยอยู่ข้างหน้า ครั้นปิศาจทั้งสองเดินมาถึง เหนิงเจียก็เป่าพระคาถาเป็นมหาจิ้งจก ปิศาจทั้งสองก็ยืนอยู่กับที่ไม่อาจเดินไปได้ เหนิงเจียก็เข้าแหวกเอาเสื้อปิศาจคันดู ก็มีจิ้งเงินยี่สิบตำลึงอยู่ในสายรัดพุง และมีป้ายแขวนที่บันเอวคนละแผ่น มีอักษรเขียนในป้ายว่าโตจั้นโก๊กว้ย คนหนึ่งว่า โก๊กว้ยโตจั้น เหนิงเจียแก้เอาป้ายทั้งสองกับเงินยี่สิบตำลึงแล้ว ก็เหาะกลับไปยังเมืองจิวก๊ก ครั้นถึงก็ลดลงยังพื้นเข้าหาพระอาจารย์และเจ้าเมือง เล่าความตามเหตุผลให้ฟังทุกประการแล้ว โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า เห็นจะคราดวิเศษของข้าพเจ้ามีรัศมีสีแสงสว่าง มันจึงได้ตีใจซื้อหมูจะทำขวัญตั้งนั่นเอง ถ้าตั้งนั้นจะทำประการใด จึงจะได้คราดของข้าพเจ้ากลับคืนเล่า เหนิงเจียว่าพี่น้องเราจะต้องไปให้พร้อมกันทั้งสามคน เงินที่เราได้มาทั้งยี่สิบตำลึงนี้ เอาไปซื้อหมูและแพะบำเหน็จรางวัลพวกช่างเหล็ก ให้ราชบุตรทั้งสามจัดซื้อสุกรและแพะสักสองสามตัว ส่วนโป๊ยก่ายแปลงเป็นโตจั้นโก๊กว้ย พี่จะแปลงเป็นโก๊กว้ยโตจั้น ช่วเจ้งแต่งเป็นคนชายสุกรและแพะ พวกกันไปทีถ้าได้โดยง่าย เมื่อเข้าใกล้ได้แล้ว เราจึงช่วยกันชิงเอาอาวุธคนละอันช่วยกันกำจัดมันเสียให้ราบคาบแล้ว จึงค่อยพากันกลับไป ช่วเจ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะชมว่าคิดตั้งนี้ดีจริงเรารีบไปเกิด พระเจ้าแผ่นดินจึงให้จัดสุกรและแพะมาพร้อม พี่น้องก็ลาพระดั่งข้มจิ้งออกจากเมือง โป๊ยก่ายถามว่ารูปร่างโตจั้นโก๊กว้ยเป็นอย่างไรข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็น ทำไมจะแปลงให้เหมือนได้ เหนิงเจียว่าพี่จะแปลงให้ดูก่อน ว่าแล้วก็แปลงให้โป๊ยก่ายดู โป๊ยก่ายเห็นแล้วก็แปลงให้เหมือนปิศาจโตจั้นโก๊กว้ย เหนิงเจียก็แปลงเป็นปิศาจโก๊กว้ยโตจั้น แล้วเอาป้ายแขวนที่บันเอวคนละอัน ช่วเจ้งก็แต่งตัวเป็นคนชายแพะและสุกร ครั้นเปลี่ยนแปลงเสร็จแล้ว ก็รีบพากันเหาะตรงไปยังเขาเปาเก้วชิว ครั้นถึงก็ลดลงยังยอดเขาพากันตัดทางไปยังถ้ำ บังเอิญมาพบปิศาจน้อยหน้าเขียวคนหนึ่ง ขนและผมแดงก็รักแร้หนีบหนีบหนังสือเดินมาปะทะหน้าเหนิงเจีย ก็ร้องเรียกว่าโก๊กว้ยโตจั้นมาแล้วหรือซื้อหมูแพะมาแล้วหรือ เหนิงเจียตอบว่าเอามาแล้ว เหนิงเจียจึงย้อนถามว่า ก็ตัวจะไปข้างไหนเล่า ปิศาจนั้นตอบว่า ข้าพเจ้าจะเอาหนังสือไปเชิญเล่าต่ายฮ่องผู้ใหญ่มากินโต๊ะฟรุ้งนี้เข้าที่ประชุม เหนิงเจียถามว่าจะเชิญผู้ใดบ้าง ๆ ปิศาจตอบว่ารวม

ทั้งเล็กใหญ่อยู่ในยี่สิบคนกว่า หั่งเจี๋ยจึงขอดูหนังสือเชิญ มีใจความว่าพรุ่งนี้ทำการทำขวัญคราดพิเศษ และจัดเครื่องโขนารสเป็นที่ประชุมรื่นเริง ขอคำนับมายังท่านผู้ใหญ่ที่นับถือยิ่ง เชิญมาตามเวลาอย่าให้คลาดเคลื่อน ขอคุณปู่เจ้าเก้าเล้งง่วนเขียนผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าซึ่งอั้งไซคำนับเชิญ หั่งเจี๋ยดูรู้ความแล้วก็ส่งคืนให้แกปิศาจไป ปิศาจเดินทางไปที่ศตวันออกเฉียงใต้ ชั่วเจ้งเห็นปิศาจไปแล้ว จึงถามหั่งเจี๋ยว่า ในหนังสือนั้นมันพูดว่าอะไรกัน หั่งเจี๋ยบอกว่าหนังสือเชิญมาทำขวัญคราดเท่านั้น ผู้เชิญลงชื่ออั้งไซ ถึงปู่เจ้าเก้าเล้งง่วนเขียนผู้ใหญ่ ชั่วเจ้งได้ฟังหั่งเจี๋ยบอกดังนั้นจึงหัวเราะว่าเห็นอั้งไซจะเป็นราชสีห์ขนสีทองมาเป็นปิศาจ แต่ชื่อเก้าเล้งง่วนเขียนนั้นจะเป็นสัตว์อะไร ปิศาจก็จึงพูดว่า คือสินค้าของข้าพเจ้าเอง หั่งเจี๋ยถามว่า ทำไมรู้เล่าว่าเป็นสินค้าของตัว ปิศาจก็พูดว่า คำโบราณท่านย่อมกล่าวว่ แม่สุกรมักจะเลียบเคียงแก่ราชสีห์ เพราะฉะนั้นจึงรู้ได้ว่าเป็นสินค้าของข้าพเจ้า สามคนพูดโต้ตอบหัวเราะกันไปมาแล้วก็พากันรีบเอาหมูแพะเดินมายังประตูถ้าเข้าเก้าต๋อง ครั้นถึงก็แลเห็นปิศาจใหญ่น้อยนั่งอยู่เป็นหมู่ใหญ่ ก็พากันมาจับหมูจับแพะพูดกันเสียงอึกทักได้ยินถึงในถ้ำปิศาจได้อ่อง จึงออกมาถามว่าเจ้าทั้งสองมาแล้วได้ชื่อหมูแพะเท่าใด หั่งเจี๋ยบอกว่า ชื่อสุกรได้เก้าสุกร ชื่อแพะได้เจ็ดแพะ รวมสิบหกตัวด้วยกัน หมูสิบหกตัวสิ่งแพะเก้าตัวสิ่ง เอาเงินไปยี่สิบตำลึงยังขาดอยู่ห้าตำลึง เจ้าของตามมาเอาเงินที่ยังค้างอยู่นั้น ปิศาจได้อ่องได้ฟังดังนั้นแล้ว ก็เรียกคนใช้ให้เอาเงินห้าตำลึงมาให้แก่เจ้าของสุกรไป หั่งเจี๋ยบอกว่าคุณผู้ติดตามมาโดยความประสงค์สองประการ จะขอเงินค่าแพะและสุกรประการหนึ่ง จะใคร่ดูเครื่องอาวุธที่จะทำขวัญคราดนี้ประการหนึ่ง ปิศาจได้อ่องได้ฟังดังนั้นจึงดำว่เจ้าโตจันนี่เป็นคนหยาบแท้ๆ ไปซื้อก็ตามเรื่องซื้อๆ แล้วก็กลับมาทำไมจึงต้องไปประกาศบอกประชาชนให้รู้ด้วยทำไมปิศาจจึงพูดว่าขอได้อ่องได้ทราบ ด้วยของวิเศษอย่างนี้ ในใต้หล้านี้จะไปหาที่ไหน ควรจะให้ประชาชนเขาชมดู จะไปกลัวอะไรที่ไหน ปิศาจได้อ่องก็ดำว่เจ้าโตจันนี่เจ้าชาติชั่วไม่รู้จัก อะไรอันของวิเศษอย่างนี้ได้มาจากเมืองเจ๊กฮั่วจิว หากคนนี้ดูแล้วจะกลับไปเที่ยว บอกเล่าต่อๆ ไป บางทีจะรู้ถึงเจ้าเมือง ก็จะมาทวงถามขอร้อง ถ้ายังนั้นจะทำอย่างไร หั่งเจี๋ยพูดว่าขอได้อ่องได้ทราบ แยกคนนี้อยู่ที่ศตวันออกห่างเมืองออกไกล ไหนจะไปเล่าถึงเมืองได้และเธอมานี้ก็ยังมีได้กินข้าว ข้าพเจ้าทั้งสองห้องก็หิวข้าวยังไม่ได้กินด้วยกัน จะมีข้าวเหล้าก็ขอให้เธอกินสักอิมหนึ่งแล้วจะได้กลับไป พูดยังไม่ทันเสร็จปิศาจน้อยก็เอาเงินมาให้ห้าตำลึง ส่งให้หั่งเจี๋ย หั่งเจี๋ยก็ส่งให้ชั่วเจ้งแล้วพูดว่าเงินที่ค้างห้าตำลึงเป็นครบยี่สิบห้าตำลึงค่าแพะและสุกรของท่าน ท่านไปกินข้าวกับข้าพเจ้า กินแล้วจะได้กลับไปพูดแล้วทั้งสามคนก็พากันเดินเข้าไปใน

เข้าไปในถ้ำ ถึงประตูที่สองแลเห็น คราดวิเศษอยู่บนหน้าหออันหนึ่ง ข้างตะวันตกพลองฟิงอยู่อันหนึ่ง ข้างตะวันออกกระบองฟิงอยู่อันหนึ่ง ปิศาจได้ต้องเดินตามหลังเข้ามาสั่งว่าจะดูก็ดู กลางนั้นคราดวิเศษหากกลับไปอย่าได้พูดให้คนอื่นรู้เป็นอันขาด ชั่วเจ็กก็รับคำว่าข้าพเจ้าไม่อาจพูด ปิศาจก่ายนั้นมีสันดานลูกคนพอแลเห็นคราดของตัวก็มีได้คิดเกรงใจอะไรใคร ตรงเข้าช่วยออกมาแล้วก็แปลงกลับเป็นรูปเดิม ยกคราดขึ้นสับลงไปหมายตีระฆังปิศาจ เหงเจียชิวเจ้งต่างก็วิ่งเข้าไปจับอาวุธของตัวได้แล้ว ก็กลายเป็นรูปเดิมเข้าช่วยกันระดมตีปิศาจมิได้รอรังปิศาจเห็นดังนั้นก็ตกใจวิ่งเข้าไปช่วยเอาจอบเหล็ก ปิศาจร้องหวาดด้วยเสียงอันดังว่า มึงเป็นคนอะไรที่โหนจึงสามารถมาทำล่อลวงเอาของวิเศษของเราดังนี้ เหงเจียพูดว่า เราดูรู้ว่าเจ้าเป็นอ้ายสัตว์หน้าคนเจ้าจำเราไม่ได้หรือเราคือสานุศิษย์ของพระถังซัมจั๋ง เพราะข้ามมาถึงเมืองเก็กฮัวจิ๋ว พระราชาบุตรทั้งสามเคารพนับถือเราเป็นครู เธออยากฝึกหัดเพลงอาวุธ จึงเอาอาวุธของเราทั้งสามคนมาทำตัวอย่างวางไว้ในโรงหล่อพระราชวังใน มึงเป็นขโมยลักเอามาไว้ในถ้ำนี้ เราจึงตามมาเพื่อจะให้รางวัลแก่เจ้าคนละที่สองที่แล้วก็กลับไป ว่าแล้วก็รีบกับปิศาจโดยสามารถทั้งสามคน ปิศาจด้านทานกำลังไม่ไหวก็บันดาลเป็นลมหายตัวไปข้างทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ปิศาจก่ายก็ไล่ไป เหงเจียร้องห้ามไว้ว่าปล่อยให้มันไปเถิด โบราณท่านยอมว่าสุนัขจนตรอกอย่ารูกไล่ ปิศาจก่ายก็หันกลับ เหงเจียพูดว่าเราพากันเข้าไปในถ้ำทำลายถ้ำเสียก่อนอย่าให้มันอาศัยอยู่ได้ต่อไป ปิศาจก็เชื่อพากันกลับมามายังถ้ำ จับปิศาจเล็กใหญ่ฆ่าเสียทั้งสิ้น เหงเจียก็กวาดสิ่งของเล็กน้อยกับทั้งสัตว์ปิศาจที่ตีตายและทั้งหมูแพะที่เอามานั้นเอาออกมาหมดแล้ว ชั่งเจ็กก็เก็บเอาไม้พินแห่งมากองไว้แล้วเอาไฟจุดเผาในถ้ำนั้นไหม้เป็นจุณไป แล้วพากันเก็บเอาสิ่งของเหล่านั้นเหาะกลับไปยังเมืองเก็กฮัวจิ๋ว เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินกับพระราชโอรสทั้งสามและพระถังซัมจั๋งนั่งชั่งแฉะค้อยทำอยู่ที่ตำหนักม่อซอเต็ง แลไปก็เห็นพี่น้องสามแก้วกั๋งหอบหัวสิ่งของมาตั้งที่กลางชลาหน้าตำหนัก สิ่งของต่าง ๆ กับแพะแลสุกรและสัตว์ต่าง ๆ วางไว้ แล้วไปหาพระอาจารย์

พระเจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้น ก็กระทำความเคารพอย่างยิ่ง และมีใจจงรักภักดี พระราชโอรสทั้งสามก็คุกเข่าลงคำนับอย่างนับถือหาที่เปรียบมิได้ จึงถามว่า สิ่งของเหล่านี้ท่านเอามาจากที่ไหน

เหงเจียหัวเราะแล้วตอบว่า ที่ตำบลเขานี้มีปิศาจสัตว์ยักษ์ต่าง ๆ อ้ายนามปิศาจมันเป็นราชสีห์ พวกข้าพเจ้าพร้อมกันเข้าไปเอาอาวุธคืนมาได้แล้ว ก็ช่วยกันระดมรบไล่มันออกจากถ้ำหนีไป ข้าพเจ้าก็มีได้ไล่ตาม จึงกลับเข้าไปในถ้ำกำจัดพวกมันเสียสิ้นแล้ว เก็บรวบรวมสิ่งของเล็กน้อยมาเสียสิ้น พระเจ้าแผ่นดิน

ดินได้ทรงฟังก็ตีพระทัย หวาดหวั่นก็หวาดหวั่น ด้วยเกรงมันจะกลับมาทำอันตราย เมื่อภายหลัง หั่งเจี๋ยจึงทูลว่าพระราชโอรสของพระองค์ทั้งสามก็มีฤทธาอานุภาพ ทั้งพวกข้าพเจ้าจะคอยช่วยกำจัดมิให้มาทำอันตรายได้ เพราะข้าพเจ้าได้ทราบอยู่แล้วว่ามันคงจะไปพบปู่เจ้าอโรรของมันมาแก้มือเป็นแน่ ด้วยเมื่อเวลารบกันมันสู้ไม่ได้ก็หนีไปทางทิศใต้ คงจะไปหาเกาเล่งง่วนเซี่ย ข้าพเจ้าจะคอยกำจัดมันเสียให้จงได้ พระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกเลย พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังหั่งเจี๋ยทูลดังนั้น ก็มีความยินดีสิ้นความวิตก จึงสั่งพนักงานให้จัดโต๊ะเครื่องแจ ถวายพระถึง ชัมจั้งและศิษย์ทั้งสามแล้วพากันไปพักผ่อนนอน

ฝ่ายปิศาจอั้งม้อกิมไซสู่อั้งเจี๋ยมิได้ ก็หนีไปตรงทิศตะวันออกเฉียงใต้ ครั้นถึงเขาเต็กเจี๋ยดซิว ในเขานั้นมีถ้ำเรียกว่า เก้าเด็กปัวฮ่วนตอง ในถ้ำนั้นมีปู่เจ้านามเรียกว่า เกาเล่งง่วนเซี่ยคือเป็นเจ้าปู่ของอั้งม้อกิมไซ เมื่อมันหนีมาตามลมมิได้หยุดถึงครั้งคืนก็มาถึงประตูถ้ำเข้าไปเคาะประตูร้องเรียกให้เปิดประตู แล้วก็เข้าไปแลเห็นปู่เจ้านั่งอยู่ก็คุกเข่าลงกับพื้นคำนับแล้วอั้งม้อกิมไซก็ร้องให้สะอึกสะอื้น ปู่เจ้าแลเห็นดังนั้นก็ประหลาดใจจึงถามว่า เมื่อวานนี้หลานให้คนถือหนังสือมาเชิญก็จัดแจงจะไป ก็เหตุใดจึงได้มาเองและมีความโทมนัสเศร้าหมองดังนั้นเล่า อั้งม้อกิมไซจึงเล่าซึ่งเหตุผลต้นปลายให้ปู่เจ้าฟังทุกประการ และไม่ทราบว่าคุณทั้งสามนั้นชื่ออะไรมีฝีมือเข้มแข็งทุกคน หลานต่อสู้ไม่ได้จึงได้หนีมา ขอพึ่งปู่เจ้าช่วยจับคนทั้งสามแก่แค้นให้ด้วย จึงจะเห็นว่ามีความเมตตาแก่หลาน ปู่เจ้าได้ฟังก็นิ่งนิกอยู่นานแล้วก็หัวเราะพูดว่า อันความจริงนั้นเดิมเขาเป็นหลานของปู่ เจ้าไม่รู้จักไปโดนเข้าแล้วจึงได้เกิดความอั้งม้อกิมไซตามว่าปู่รู้จักหรือว่าคนทั้งสามนั้นเป็นผู้ใด ปิศาจเฒ่าจึงบอกว่า ปากยาวหูใหญ่ นั้นชื่อเปี๊ยกกาย หน้าสีหมอกดำ นั้นชื่อซิวเจ้งสองคนนี้ยังไม่สู้กระไรนัก ยังอีกคนหนึ่งที่น่ามีขนเหมือนรามสูรนั้นเรียกว่าหั่งเจี๋ยลึงนี่มีฤทธาอานุภาพใหญ่หลวง เมื่อห้าร้อยปีก่อนเคยทำจลาจลบนสวรรค์ พลเทพบุตรสิบหมื่นก็ไม่อาจจะจับเธอได้ เธอเป็นต้นสารบาญหาเหตุ ไม่มีผู้ใดเสมอ เจ้าทำไมจึงไปโดนเข้าดังนั้นเล่า เอาเออะปู่จะไปกับเจ้า จับเจ้าทั้งสามคนกับเจ้าเมืองเง็กฮั่วจิวพอลูกมาแก่แค้นให้เจ้า อั้งม้อกิมไซได้ฟังดังนั้น ก็กราบคำนับขอบคุณปู่เจ้า ฝ่ายปิศาจเฒ่าจึงเตรียมพลทหารเอกทหารเลว คือราชสีห์เขียว ราชสีห์ขาว สุนัขเผือกและช่างดำอึกแก้ง ต่างก็ถืออาวุธทุก ๆ ตน ปิศาจอั้งม้อกิมไซก็คุมพลเหล่านั้นเหาะขึ้นบนอากาศไปยังเขาเป้าถ้ำซิว ครั้นถึงก็ได้กลิ่นไฟกระทบจุมุก และได้ยินเสียงคนร้องไห้โฮ ๆ แลไปดูก็เห็น โตจันก็ก๊วยสองคนกำลังร้องไห้พรรณนาถึงนายของตัว ปิศาจอั้งม้อกิมไซตรงเข้าไปใกล้ร้องทวาดถามว่า เจ้าเป็นโตจันก๊วยจริงหรือปลอม ปิศาจทั้งสองกลัมน้ำตาคุกเข่าลงคำนับแล้วพูด

ว่า พวกข้าพเจ้าจะมีปลอมที่ไหนเล่า เมื่อวันวานนี้รับเงินไปซื้อแพะและสุกร ข้ามาเดินไปตามทางทิศตะวันตก กำลังเดินมาก็แลเห็นคนหน้าตาคล้ายแก่รามสูร ยืนอยู่ข้างทางคนหนึ่ง มันเอปากเป่าข้าพเจ้าทั้งสองคนมือและเท้าก็แข็งปากก็พุดไม่ออก มันเข้ามาเลิกลือผ้าคันเอาเงินไปเสียสิ้น ข้าพเจ้าทั้งสองมีดมัวอยู่จนเวลาเย็นจึงได้รู้สึกตัว กลับมาถึงที่ก็เห็นไฟไหม้ยังไม่หยุด บ้านเรือนเคหาไฟก็ไหม้เสียทั้งสิ้นแล้ว และยังไม่ว่าได้อ่องจะเป็นประการใด ทั้งเพื่อนฝูงบริวารใหญ่น้อยก็ไม่เห็น เพราะฉะนั้นจึงได้มีความเศร้าโศกโทมนัสเสียใจร้องไห้ และไม่ทราบว่ามีเหตุอย่างไรไฟจึงได้ไหม้ดังนี้ อั้งม้อกิมไซได้ฟังดังนั้น ก็กลัมน้ำตามีได้กระพิบเท้าร้องไห้คร่ำครวญพรรณนาว่า อ้ายพวกนี้ใจอาธรรมเหลือเกิน เหตุใดมันจึงได้คิดร้ายดังนี้ เอาไฟเผาถ้ำของเราเสียทั้งลูกเมียบริวารใหญ่น้อยต้องอัคคีภัยไม่เหลือมันทำแก่เราถึงสาหัสคิดจะใคร่เอาศิระกระแทกเข้ากับศิลาเสียให้แตกตาย ปิตาจปู่เจ้าเห็นดังนั้นจึงให้ปิตาจราชสีห์เขียวยี่ดไว้ ค่อยปลอบโยนว่าการเป็นไปเช่นนั้นแล้ว จะทำลายตัวเสียดังนี้ จะมีผลอะไรจงอุตส่าห์รักษากำลังไว้ให้ดีกว่านั้น จะได้เข้าไปยังเมืองเง็กฮัวจิวจับพวกพระสงฆ์ และเจ้าเมืองฮัวจิวพอลูกมาแก้แค้นจะมีดีหรือ พุดดังนั้นแล้วก็ประกาศพร้อมกันต่างแผ่อ่านาจออกจากเขาเป่าถ้ำหัวเหาะตรงมายังเมืองเง็กฮัวจิว เวลานั้นก็เกิดลมพายุเมฆใหญ่หมอกออกมิดฟ้ามัวฝนลมก็พัดส่งมาใกล้เมือง

ฝ่ายชาวเมืองฮัวจิวไม่ว่าหญิงและชายแลเห็นดังนั้นก็พากันตื่นแตกโกลาหลไปทั้งเมือง ฝ่ายคนเฝ้าประตูเมืองก็รีบปิดประตูแล้วก็รีบเข้าไปกราบทูล เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินกับพระราชโอรสและพระดั่งซิมจั้งกับเสนาบดีก็กำลังรับประทานอาหารเข้าอยู่ที่ตำหนักม่อซอเต็งได้ยินคนมาบอกก็ออกมาตามเหตุการณ์ พวกขุนนางทูลว่ามีหมูปิตาจทำให้เกิดลมและฝนพายุใหญ่ หอบทรายหอบอิฐพัดโกรกเข้ามาใกล้กำแพงเมืองแล้ว พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็ตกพระทัยถามว่าจะทำอย่างไรดี เหง้าเจียวหวะเราแล้วพุดว่าพระองค์อย่าทรงพระวิตกจงวางพระทัยเถิด การที่เป็นดังนั้นนั้น คืออ้ายอั้งม้อกิมไซปิตาจที่ถ้ำเป่าถ้ำต้องเมื่อวานนี้รับแพะนี้ไปทิศตะวันออกเฉียงใต้ ไปชวนปู่ของมันชื่อเก้าเล่งงวนเซี้ย มาแก้แค้นพวกข้าพเจ้าไว้รัฐระข้าพเจ้าพี่น้องจะออกไปรบแก้มันข้างนอก พระองค์จงจัดเตรียมปิดประตูเมืองทั้งสี่ด้าน พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังดังนั้นก็เกณฑ์พลทหารขึ้นประจำที่ทุก ๆ แห่ง แล้วพระดั่งซิมจั้งและพระราชโอรสทั้งสาม ขึ้นอยู่บนหอสูงคอยโบกธงอาญาสิทธิ์ ให้พลทหารยิงปืนให้ร้องเออชั้ย เหง้าเจียวเปี้ยกายชั่ววจึงจึงสั่งอาจารย์กับเจ้าเมืองเสร็จแล้ว ก็พากันเหาะลอยขึ้นกลางอากาศออกไปนอกเมือง แล้วก็ลงมาประจัญหน้าแก่พวกปิตาจ แลเห็นปิตาจล้วนแต่เป็นสัตว์มีขนสีต่าง ๆ อ้าย

อึ้งม้อกิมไชนำหน้าราชสีห์เขียวราชสีห์ดำอยู่ข้างซ้าย ราชสีห์ขาวราชสีห์หมอกอยู่ข้างขวาอยู่กลางราชสีห์เก้าเศียร คือเล่งง่วนเตี้ยเป็นแม่ทัพ อ้ายปีศาจหน้าเขียวมือถือสัปทนคอยกันให้เก้าเล่งง่วนเตี้ย โตจั้นก็ก๊วยก็ก๊วยโตจั้นก็ถือธงแดงยืนอยู่สองข้างตั้งเป็นกระบวนเรียบร้อย เปี้ยก่ายเข้าไปใกล้ร้องดำ่ว่าอ้ายขโมยคนร้าย มึงหนีไปหาอ้ายพรรคพวกสัตว์หน้าขนเหล่านี้มาทำไม ปีศาจอึ้งม้อกิมไซได้ฟังก็ดาตอบว่าอ้ายสัตว์ร้าย เมื่อวานนี้มึงสามคนรบภูคนเดียวสู้ไม่ได้ต้องยอมแพ้ให้พวกมึงเป็นคนแก่ มึงพวกอ้ายใจโหดร้ายทำไมมึงเผาถ้ำและญาติพี่น้องพวกบรืวารของภูตายทั้งสิ้นดังนี้ มึงมาลองดูรสออบสักทีจะเป็นประการใด มึงกับภูจะผูกเวรกันลึกดั่งมหาสมุทรใหญ่ เปี้ยก่ายได้ฟังปีศาจดำว่ ก็ตรงเข้ารบยกคราดเหล็กขึ้นสับต่างต่อสู้กันยังหาทันแพ้ชนะกันไม่ ปีศาจไซราชสีห์แกลงเดียวตรงเข้ามาปีศาจเจียดไซราชสีห์ถือเหล็กสามเหลี่ยมตรงเข้าช่วย ชั่วเจ้งเห็นดั่งนั้นก็แกลงพลองเหล็กเข้าช่วยเปี้ยก่าย พวกปีศาจจุนงราชสีห์แปะเจ๊กราชสีห์ ท่วนเฉียราชสีห์เกาลีราชสีห์ทั้งสี่ก็พากันระดมรบ เหน้เจียดชั๊กกระบองออกจากหูตรงเข้าสกัดด้านไว้ จุนงถือพลองเหล็กแปะเจ๊กถือลูกตุ้มทองแดง ท่วนเฉียถือทวนทองแดงเกาลีถือขวาน ราชสีห์ทั้งเจ็ดเข้ามาระดมรบกับเหน้เจียดเปี้ยก่ายชั่วเจ้งสามคน รบกันประมาณสักครึ่งวันเวลาก็จวนค่ำ เปี้ยก่ายอ่อนกำลังลง จึงขยับคราดหลอกสับไปที่หนึ่งแล้วก็ชั๊กคราดวังหนี เจียดไซราชสีห์ยุไซราชสีห์ทั้งสองไล่ตามมา ตีถูกเปี้ยก่ายที่หลังก็ล้มคว่ำลงกับพื้น ปีศาจทั้งสองก็เข้าจับขนท้ายทอยเปี้ยก่ายจูงกลับไปหาปู่เจ้าเก้าเล่งง่วนเตี้ย บอกว่าข้าพเจ้าทั้งสองจับได้คนหนึ่งเอามาแล้ว พุดยังไม่ทันขาดคำเหน้เจียดชั่วเจ้งก็ถอยหนี พวกปีศาจก็ตรูกันไล่ตามมากระชั้นชิด เหน้เจียดเห็นจวนตัวก็เอามือถอนขนออกกำมือหนึ่งใส่ปากเคี้ยวพ่นไปก็กลายเป็นรูปเหน้เจียดตั้งพันตั้งหมื่นตรูเข้าล้อมพวกปีศาจไว้ เหน้เจียดชั่วเจ้งก็หันกลับมาตีขนบจนเวลาค่ำก็จับได้ปีศาจจุนงไซกับแปะเจ๊กทั้งสอง ที่หนีไปได้นั่นคือเกาลีไซท่วนเฉียไซกิมม้อไซทั้งสาม พวกปีศาจน้อยวิ่งกลับมาบอกข่าวให้ปู่เจ้ารู้แล้วว่าถูกจับไปสองราชสีห์ จึงสั่งให้เอาเปี้ยก่ายมัดไว้ก่อนอย่าเพิ่งฆ่า รอให้มันเอาหลานเราทั้งสองมาเปลี่ยนกันแล้วเราจึงปล่อยให้มันกลับไป ถ้าพวกมันไม่รู้เอาหลานเราทั้งสองไปฆ่าเราจึงค่อยฆ่ามันเสียบ้าง เวลานั้นพวกปีศาจใหญ่น้อยก็พากันไปพักหลับนอน

ฝ่ายเหน้เจียดจับได้ปีศาจทั้งสองก็ลากกลับมายังประตูเมือง พระเจ้าแผ่นดินเห็นก็สั่งให้เปิดประตูรับ พวกทหารสามสิบคนเอาเชือกออกไปมัดปีศาจทั้งสองหามเข้าไปในเมือง เหน้เจียดเรียกขนเข้ากายแล้วก็พากันขึ้นบนหอค้ำนับอาจารย์พระดังข้มจึงถามว่ารบพุ่งกันครั้งนี้ดูรุนแรงมาก ไม่ทราบว่เปี้ยก่ายจะเป็นประการใด เหน้เจียดว่าไม่ต้องวิตกข้าพเจ้าจับพวกมันมาได้สองคนเป็นอันขาด พวก

มันไม่กล้าฆ่าเป็ยก่าย จงเอาปิศาจทั้งสองนั้นขังไว้ให้แน่นหนา พอรุ่งขึ้นเอาออกไปแลกเป็ยก่ายกลับมา พระราชบุตรทั้งสามมาเคารพแห่งเจี๋ยแล้ว จึงถามว่า ท่านอาจารย์ เมื่อเวลากำลังรบกันเห็นแต่ท่านผู้เดียว ครั้นเวลาแกล้งทำแพ้นี้มานั้นทำไมจึงเห็นรูปอาจารย์มากมายหลายร้อยหลายพันแล้ว กับเมื่อเวลาจับปิศาจได้แล้วก็เห็นแต่อาจารย์คนเดียว อย่างนี้จะปรีชาผจญฤทธิ์ประการใดหรือ

แห่งเจี๋ยหัวเราะแล้วตอบว่า ในกายตัวข้าพเจ้านี้มีขนแปดหมื่นสี่พันเส้น ๆ หนึ่งแปลงได้สิบได้ร้อยจนพันหมื่นแสนดังนี้ คือรูปกายภายนอกพระราชโอรสทั้งสามได้ฟังดังนั้นก็คุกเขาลงคำนับ สั่งให้เข้าพนักงานจัดเครื่องแจมาเลี้ยงเสร็จแล้ว จึงสั่งผู้รักษาการทุก ๆ หน้าที่ให้จุดไฟติดตามไฟดีเกราะเคาะไม้ฉันทยามระวังรักษาเสร็จแล้วต่างก็พากันไปหลับนอนตามที่ ครั้นรุ่งแจ้งฝ่ายปิศาจใหญ่เก้าเล่งวงวนเซีย จึงเรียกปิศาจอั้งม้อกิมไซมาคิดอุบายว่าวันนี้พวกเจ้าทั้งหลายจงอุตสาห์ตั้งใจรบจับตัวแห่งเจี๋ยหัวเจ้งให้จงได้ เราจะแผลงฤทธิ์บินขึ้นไปบนหอคับเอาตัวพระกั๋งซั่มจั้งกับทั้งเจ้าเมืองพอลูกเอาไปยังถ้ำเก้าเต็กบัวฮ่วมตอง พวกเจ้ารบชนะแล้วจึงค่อยกลับไปต่อภายหลัง อั้งม้อกิมไซรับคำสั่งแล้ว ก็นำยูไซเจียดไซทวนเจียดไซเก้าลีไซปิศาจทั้งสี่ไป ต่างถืออาวุธสำหรับมือทุก ๆ คน ตรงมายังหน้ากำแพงเมืองแล้วก็แผลงฤทธิ์เป็นลมหมอกร้องทำชวนรบ

แห่งเจี๋ยหัวเจ้งก็เหาะออกจากกำแพงเมืองร้องทวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายสัตว์มารร้ายชาติชั่วมึงรีบส่งเป็ยก่ายน้องกูมาโดยเร็ว จึงจะยกชีวิตให้ ถ้ามิฉะนั้นพวกเจ้ากระดุกจะแหลกปนไปเป็นแห่ง พวกปิศาจก็มีได้ยำเกรงพากันตรูเข้ารบกับแห่งเจี๋ยหัวเจ้งทั้งสอง ต่างก็ออกกำลังเข้มแข็งเข้าประจัญบานรบกันเป็นอลหม่าน ในเวลากำลังรบกันซุลมุนอยู่นั้นปิศาจเก้าเล่งวงวนเซียก็บันดาลเป็นเมฆดำมืด โผตรงขึ้นไปบนหอสันศิระษะทิหนึ่งพวกรักษาองค์ใหญ่น้อยก็พากันตกใจหล่นร่วงลงจากหอทั้งสิ้น ปิศาจเก้าเล่งวงวนเซียก็เข้าในหอ อ้าปากคาบเจ้าเมืองและราชบุตรทั้งสามกับพระกั๋งซั่มจั้งได้แล้วก็เหาะกลับมาคาบเอาเป็ยก่ายไปด้วยอีกคนหนึ่ง แล้วร้องประกาศสั่งพวกปิศาจทั้งห้าว่าปูเจ้ามัชชชนะแล้วจะกลับไปก่อนพวกปิศาจทั้งห้ากำลังรบได้ยินดังนั้น ก็รู้ว่าปูเจ้ามัชชชนะแล้วต่างก็ออกกำลังต่อสู้โดยสามารถ

แห่งเจี๋ยได้ยินเสียงคนให้ร้องที่กำแพงเมืองก็นึกว่าเสียกลปิศาจแล้ว จึงร้องสั่งหัวเจ้งว่าน้องจงคอยระวังให้ดีสั่งแล้วแห่งเจี๋ยก็ถอนชนที่ป่าช้าลงกำมือหนึ่งใส่ปากเคี้ยวพ่นไป ก็กลายเป็นรูปแห่งเจี๋ยตั้งหมื่นตั้งแสนตรุกันเข้าล้อมจับปิศาจทั้งห้า อั้งม้อกิมไซแห่งเจี๋ยจับทุบตายบ้างก็ลากก็จูงก็กักกองไกลหลด พาปิศาจทั้งสี่มายังกำแพงเมือง ที่หนีไปได้สามคนนั้นคือปิศาจหน้าเขียวกับโตจันก็กั้ว กั้วโตจัน พวกขุนนางเฝ้าประตูเมืองแลเห็นแห่งเจี๋ยกลับมา ก็เปิดประตูเมืองให้คนเอาเชือกออกไปมัดราชสีห์ทั้งสี่หามเข้า

มาในเมือง ยังหาหนจะทำประการใดไม่ ก็เห็นพระมเหสีและนางในร้องให้มา
 คุณเข้าคำนับเหิงเจียบบอกว่า พระเจ้าแผ่นดินกับพระราชโอรสและพระอาจารย์ของ
 ท่านไม่มีชีวิตแล้ว ทั้งให้บ้านเมืองร้างเปล่าอยู่ตั้งนี้ท่านจะว่าประการใด เหิงเจีย
 จึงพูดว่าขอท่านอย่ามีความเศร้าโศกเลย เพราะข้าพเจ้าจับปีศาจมาได้เจ็ดคนแล้ว
 เก้าเล่งเซียทำอุบายจับพระเจ้าแผ่นดินกับราชโอรสและพระดั่งซั่มจั้งได้คงจะไม่
 อาจทำร้ายเป็นแน่ รอพอเวลารุ่งแจ้งข้าพเจ้ากับซัวเจ๋งจะพากันไปที่เขานั้นคิดจับ
 ปีศาจให้ได้ พระมเหสีกับนางพระสนมได้ฟังเหิงเจียชี้แจงดังนั้น ก็คำนับลาพา
 กันกลับเข้าพระราชวัง เหิงเจียจึงสั่งขุนนางให้เอาศพปีศาจอั้งม้อกิมไซที่ตีตายนั้น
 ลอกหนังตากไว้ให้แห้งยังปีศาจราชสีห์ที่เป็นอยู่นั้นให้ใส่กรงเหล็กขังไว้ และให้
 เจ้าพนักงานจัดข้าวแจกมากขึ้น ครั้นกินอิ่มแล้วก็พากันไปหลับนอนตามที่ พอรุ่ง
 แจ้งเหิงเจียก็เรียกซัวเจ๋งพากันเหาะไป บัดเดี๋ยวก็ถึงเขาตึกเจียดซัวจึงลงยังยอด
 เขาพิจารณาดูรอบเขา แลเห็นปีศาจหน้าเขียวถือกระบองสั้นเดินข้ามเนินเขามา
 เหิงเจียร้องหวาดด้วยเสียงอันดังว่า เอ็งจะหนีไปข้างไหนเรามาแล้ว ปีศาจได้ยิน
 เหิงเจียวาดังนั้นก็ตกใจหันกลับคิดจะวิ่งหนี เหิงเจียซัวเจ๋งก็พากันไล่ติดตามมาแล
 เห็นประตูถ้าปิดอยู่แน่นหนา ข้างบนประตูมีแผ่นศิลาจารึกอักษรใหญ่สี่ตัว คือ
 เขาบัววันเล้งตึกเจียดซัว ถ้าเกาตึกบัวสวมต้องปีศาจหน้าเขียวหนีเข้าไปในถ้ำได้
 แล้วก็ปิดประตูถ้าเสีย เข้าไปบอกแก่เก้าเล่งเซียว่า บัดนี้ข้างนอกถ้ำมีสาธุศิษย์
 พระดั่งซั่มจั้งสองคนมาอยู่ข้างนอก ปีศาจเก้าเล่งวงเวียนถามว่าปีศาจได้อ่องนาย
 ของเจ้ากับไซเจียดไซท้วนเจียวเกาลีทั้งสี่นั้นมาหรือเปล่า ปีศาจหน้าเขียวบอกว่า
 ข้าพเจ้าไม่เห็นใครมาสักคนหนึ่ง เก้าเล่งวงเวียนได้ฟังก็นิ่งนึกตรึกตรองอยู่สักประ
 เดียวมีความเศร้าโศกเสียใจน้ำตาไหลลงเฉาะผอม รู้ว่าอั้งม้อกิมไซหลานของตัว
 ตายเสียแล้ว แต่หลานอีกหกคนนั้นถูกจับไปกักขังไว้แล้วทำอย่างไรจะแก้แค้นได้
 จึงสั่งพวกบริวารว่าเจ้าทั้งหลายจงระวังอยู่ในนี้ให้ดี เราจะออกไปรบจับอ้ายสอง
 คนได้แล้วจึงค่อยชำระต่อภายหลัง เมื่อปีศาจเก้าเล่งเซียออกมาก็มีได้แต่งตัวหรือ
 สวมเกราะอะไร ครั้นถึงเหิงเจียร้องหวาดด้วยเสียงอันดัง เก้าเล่งเซียก็อ้าปาก
 ตรงเข้าจะคาบเหิงเจียกับซัวเจ๋ง เหิงเจียยกกระบองเข้าสกัดซัวเจ๋งกระโจนตีด้วย
 พลอง เก้าเล่งเซียสั่นศีรษะก็ออกมาอีกทั้งชายขวาแปดศีรษะไล่รวบจับเหิงเจียกับ
 ซัวเจ๋งเข้าอยู่ในปาก แล้วก็กลับเข้าในถ้ำ ร้องเรียกบริวารให้เอาเชือกมามัด ปีศาจ
 โก๊ว้วยโตกับปีศาจโตจั้นโก๊ว้วยและปีศาจหน้าเขียว ก็เอาเชือกมาสองเส้นมัด
 เหิงเจียซัวเจ๋งไว้ ปีศาจเก้าเล่งเซียร้องด่าว่า อ้ายชาติสิงไม่มีดีเจ้าจับลูกหลานของ
 เราไปเจ็ดคน บัดนี้เราจับพวกเจ้ามาได้เจ็ดคนพอจะทดแทนชีวิตลูกหลานเราแล้ว
 เจ้าปีศาจน้อย ๆ จงไปหาภิกษุสมาเสียนอ้ายลึงลึงสักพักหนึ่ง จะได้แก้แค้นอั้งม้อกิมไซ

หลานของเรา ปิศาจทั้งสามต่างถือกิ่งสนมาคนละกำ เข้ามาระดมเขี่ยนหึ่งเจี๋ย
 หึ่งเจี๋ยเดิมได้ประกะอบธาตุตัวแข็งยิ่งกว่าเหล็ก ไม่มีผู้ใดที่จะทำลายได้ จะเขี่ยน
 ตีสักเท่าใดก็ไม่เจ็บปวดพวกปิศาจเขี่ยนพักใหญ่จนไม้จะเอียดไปหมด เวลานั้นก็
 จวนจะพลบค่ำปิศาจเกาเล่งเขี่ยร้องห้ามว่าให้หยุดไว้ก่อน สูเจ้าจงไปเอาตะเกียง
 ไฟมาตาม กินข้าวแล้วรอให้เราไปนอนยังห้องกิมฮุ้น แล้วเจ้าทั้งสามจงอยู่เฝ้า
 คอยระวังให้ดี รุ่งเช้าจึงค่อยเขี่ยนมันอีกต่อไป ปิศาจทั้งสามได้ฟังเกาเล่งเขี่ยสั่ง
 ดั่งนั้นก็จัดแจงจุดได้ตามไฟ แล้วก็พากันเอากิ่งสนมาตีหัวหึ่งเจี๋ยเสียงโกลก ๆ ดุจ
 ดังว่าเคาะเกราะ ครั้นเวลาตีก็แล้วก็พากันไปหลับนอนทั้งสามปิศาจ

ฝ่ายหึ่งเจี๋ยเห็นเสบียงล้ง ก็ร้ายพระคาถากระทำให้ตัวเล็กลงหลุดจากเชือกได้
 แล้ว ก็ซึกกระบองออกจากหูแคว่งตรงมาที่ปิศาจทั้งสามนอนอยู่นั้น จึงออกปาก
 ว่ามึงอ้ายเดียจรักฉานพวกพาลเหล่าร้าย ฎปลอยให้พวกมึงทำแกกฏมากแล้ว บัดนี้
 พอลงตูดบ้างเอ็งจะว้ากระไร ว่าแล้วก็ยกกระบองขึ้นตีลงไปทีหนึ่ง ปิศาจทั้ง
 สามแหลกละเอียดกองอยู่กับพื้น หึ่งเจี๋ยเห็นไฟกำลังสว่างก็ลงมาแก้ขัวเจ๋งออก
 จากมัด เปียกกายอดไม่ได้ก็ร้องเรียกเสียงดังว่า พี่หึ่งเจี๋ยน้องต้องมัดอยู่ที่นี้จน
 เท้าบวมหนักเหลือทนแล้ว ทำไมพี่ไม่มาแก้ข้าพเจ้าก่อนเล่า

ฝ่ายปิศาจเกาเล่งเขี่ยกำลังนอนหลับ ได้ยินเสียงก็ตกใจตื่นผุดลุกขึ้นตะลิตะลาน
 ตามว่านี่ใครแก้มัดปลอยอ้ายพวกนี้ หึ่งเจี๋ยได้ยินเสียงปิศาจ ก็ดับไฟให้ขัวเจ๋ง
 เอาพลองตีหรือประตู่หักพังไปทั้งสิ้น หึ่งเจี๋ยก็หนีออกไปก่อน ฝ่ายปิศาจเกาเล่งเขี่ย
 เดินออกมาเห็นมัดไม่มีไฟ จึงร้องเรียกพวกปิศาจให้จุดไฟก็ไม่ได้ยินผู้ใดขาน จึง
 เทียวคลำหาเอาไฟมาจุดเที่ยวสองดู ก็เห็นที่พื้นมีโลหิตไหลออกนองไป และปิศาจ
 ทั้งสามนอนตายอยู่เหนือหนังปนละเอียดไปทั้งสิ้นจึงสองดูคนที่จับมาได้นั้นก็อยู่
 พร้อมหน้ากัน ไม่เห็นแต่หึ่งเจี๋ยกับขัวเจ๋ง จึงเอาไฟเที่ยวสองค้นดู เห็นขัวเจ๋งยืน
 แอบอยู่ข้างริมระเบียบ ปิศาจก็เข้าจับตัวมัดไว้อย่างเดิม แล้วสองดูประตู่เห็นหัก
 พังไปทั้งสิ้น ก็เข้าใจว่าหึ่งเจี๋ยหักพังประตู่หนีไปแล้ว ก็มีได้คิดจะตามไป จึงเอา
 ไม้และศิลาขึ้นซ้อนกันให้ตีแล้วก็กลับเข้าไปข้างในคอยระวัง

ฝ่ายหึ่งเจี๋ยหนีออกจากถ้ำได้แล้วก็เหาะกลับไปยังเมืองเก็กฮั่วจิ๋ว ครั้นถึงหน้า
 เมืองและเห็นบนกำแพงเมืองมีพระภูมิเจ้าที่พระเสื้อเมืองทรงเมืองยืนรายเรียง
 คำนับรับหึ่งเจี๋ยถามว่าท่านทั้งหลายทำไมจึงมาเวลานี้เล่า พระเสื้อเมืองตอบว่า
 ข้าพเจ้าเห็นพระเจ้าแผ่นดินมีความเคารพนับถือท่านโดยยุติธรรมแล้วก็ไม่กล้ามา
 บัดนี้ทราบพระเจ้าแผ่นดินต้องภัยร้าย ได้เขี่ยกำจัดปิศาจข้าพเจ้าจึงได้มาคอย
 เวลานั้นหึ่งเจี๋ยกำลังหุนหัน แลไปเห็นเทพยดาเทพารักษ์ลี้กเตงลักกะนำตัวพระ
 ภูมิเจ้าที่มากุ๊กเข่าอยู่ตรงหน้า แล้วพูดว่าข้าพเจ้าจับพระภูมิเจ้าที่เข่าเก๊กเจียดขัว

มานี้ เพื่อให้จะได้เสียใตตามดู คงจะรู้มูลเหตุของปีศาจนั้น ถ้ารู้เหตุผลแล้วได้เสีย ก็อาจช่วยพระเจ้าแผ่นดินกับอาจารย์ออกได้ เหนงเจี๋ยได้ยินดังนั้นจึงถามถึงเหตุการณ์พระภูมิเจ้าที่ พระภูมิเจ้าที่ค่านับบอกว่าเป็นปีศาจนั้นลงมาเมื่อปีก่อนที่ตำบลเขาเด็กเจียดชั่วถ้าบัว่วมต้องนี้เดิมเป็นรังของราชสีห์ทั้งหก เมื่อเก้าเล่งวงเวียนมาอยู่ราชสีห์ทั้งหกก็ยกเธอเป็นปู่เจ้า เก้าเล่งวงเวียนนี้คือราชสีห์เก้าเศียรหากว่าจะกำจัดเธอต้องขึ้นไปบนสวรรค์เชิญเจ้าของเธอมา เจ้านั้นอยู่ที่ตำหนักตั้งเก็กเจียมเกง แม้เจ้าของเธอมาจึงจะกำจัดได้ นอกนั้นแล้วอย่าพึ่งคิดเลยว่าจะรอดพ้นไปได้ เหนงเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็นิ่งนึกอยู่สักอึดใจหนึ่งจึงพูดว่า ที่ตำหนักตั้งเก็กเจียมเกงคือท่านพรหมท่ายอีกกิวเค้าที่จุนเธอเคยขี่ราชสีห์เก้าเศียร ถ้ากระนั้นเราต้องไปเชิญมา เหนงเจี๋ยจึงให้พระภูมิเจ้าที่กับเทพารักษ์กลับไปยังที่ เหนงเจี๋ยก็เหาะขึ้นไปยังประตูสวรรค์ข้างทิศบูรพาในเวลาจวนแจ้งก็มาพบท่านท่ายกวังบงจัตราช ท้าวกวังบงจัตราชแลเห็น เหนงเจี๋ยก็ยกมือขึ้นค่านับถามว่า ท่านได้เสียจะไปข้างไหนหรือ เหนงเจี๋ยค่านับตอบว่าข้าพเจ้าจะตำหนักตั้งเก็กเจียมเกง ท้าวจัตราชพูดว่าทางไซท์ไม่ไปจะกลับมาทิศนี้ทำไม เหนงเจี๋ยบอกว่าเพราะเดินไปถึงเมืองเจ็กฮั่วจิวเจ้าเมืองมีน้ำใจจงรักภักดีขอให้พระราชาบุตรทั้งสามเรียนศิลปศาสตร์ ไม่รู้เลยว่าจะมาประราชสีห์ปีศาจร้าย บัดนี้สู้รู้ได้แน่ ว่าท่านพรหมท่ายอีกกิวเค้าที่จุนเป็นเจ้าของ ข้าพเจ้าจึงต้องมาเชิญท่านให้ช่วยปราบราชสีห์ เพื่อจะได้ช่วยให้อาจารย์ข้าพเจ้าให้พ้นแห่งภัย ท้ายจัตราชพูดว่าเพราะได้เสียเป็นอาจารย์เขา จึงได้มีราชสีห์ออกมาจากกลางฝ่ามือ เหนงเจี๋ยหัวเราะพูดว่าจริงดังนั้นแล้ว ก็ลาท้าวจัตราชไปยังประตูสวรรค์ข้างทิศบูรพา เดินมาบัดเดียวก็ถึงตำหนักเจียมเกง และเข้าไปในประตูเห็นเทพบุตรน้อยองค์หนึ่งยืนอยู่หน้าประตูตำหนัก เหนงเจี๋ยก็เดินตรงเข้าไปยืนอยู่หน้าประตู เทพบุตรน้อยแลเห็นเหนงเจี๋ยมาก็เข้าไปบอกว่า ขอพระผู้เป็นเจ้าทราบข้างหน้าประตูมีคนที่ทำกลางบนสวรรค์ชื่อซีเทียนได้เสียมาแล้ว ท่านที่จุนได้ทราบดังนั้นก็ให้หมู่เทพบุตรออกไปรับเข้ามา เหนงเจี๋ยเห็นเทพบุตรออกมารับก็เดินตามเทพบุตรเข้าไป ครั้นถึงแลขึ้นไปเห็นที่จุนนั่งอยู่บนแท่นแก้ว มีรัศมีสีแดงสว่างพรรณรายระยับ เหนงเจี๋ยก็ยกตัวลงค่านับ ที่จุนก็ลงจากแท่นค่านับตอบถามว่า ได้เสียหลายปีแล้วมิได้พบกัน เราได้ยินว่าท่านถือเพศตามพระพุทธศาสนาแล้วหรือ เหนงเจี๋ยตอบว่าอันธุระนั้นยังไม่ถึงแต่ก็ควรจะต้องอยู่แล้ว บัดนี้มาถึงตำบลเขาเด็กเจียดชั่วถ้าเก้าก๊กบัว่วมต้อง ต้องด้วยราชสีห์ตนหนึ่งเก้าเศียรทำร้ายพวกข้าพเจ้า ๆ จึงถามพระภูมิเจ้าที่เจ้าเขา ๆ จึงบอกว่าท่านที่จุนเป็นเจ้าของ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงต้องมาเชิญท่าน เพื่อได้ไปปราบปีศาจร้ายเหล่านั้น

ฝ่ายท่านพรหมที่จุนได้ฟังเหนงเจี๋ยบอกดังนั้น จึงให้เทพบุตรไปที่ห้องคนเลี้ยง

ราชสีห์เรียกมาถามดู เทพบุตรไปที่ห้องคนเลี้ยงราชสีห์ เห็นนอนหลับกรนอยู่ไม่รู้รู้สึก เทพบุตรเข้ามลักปลุกจึงได้รู้สึกลุกขึ้นก็พาตัวมาหาที่จุน ครั้นมาถึงคนเฝ้าราชสีห์ก็คุกเขาลงร้องไห้ ที่จุนถามว่าราชสีห์อยู่หรือไม่ คนเฝ้าราชสีห์พูดว่าขอผู้เป็นเจ้าของได้โปรดยกโทษข้าพเจ้าด้วย ที่จุนพูดว่ามีท่านแห่งเจียได้เขียนอยู่นี้จักไม่ทำโทษเจ้า ๆ จึงบอกความไปตามจริง เหตุไรจึงไม่ดูแลปล่อยให้ราชสีห์แก้เคียวหนีไป คนเฝ้าราชสีห์บอกว่าขอผู้เป็นเจ้าของได้ทราบ เมื่อวันก่อนนั้นข้าพเจ้าลักกินสุราในคณโฑ ที่ตำหนักกันโลเตี้ย กินแล้วก็เมาหลับไปไม่รู้รู้สึกสมประดีราชสีห์จึงหนีไปได้ ที่จุนพูดว่าสุราของท่านทำยเสียงเล่างุนให้มากคือสุราทิพย์ เจ้ากินเข้าไปเมมาถึงสามวันจึงสำง ราชสีห์หนีไปได้ก็วันแล้ว แห่งเจียบอกว่าตามคำพระภูมิเจ้าที่บอกนั้นได้สามปีแล้ว ที่จุนพูดว่าจริงแล้วบนสวรรค์วันหนึ่งในมนุษย์โลกก็เป็นหนึ่งปีที่จุนจึงเรียกคนเฝ้าราชสีห์ให้ลุกขึ้นพูดว่าเรายกโทษให้เจ้า ๆ จึงตามเรากับแห่งเจียลงไปเมืองใต้ จับเอาราชสีห์มาเสียยังเดิม ที่จุนกับแห่งเจียและคนเฝ้าราชสีห์พร้อมกัน เคลื่อนจากวิมานสวรรค์ลงมายังเขา เด็กเจียดขั้ว แลไปก็เห็นเจ้าเอี้ยตี้กับหมู่เจ้าลักเตงลักกะและพระภูมิเจ้าที่มากำนับต้อนรับ แห่งเจียถามว่าพวกท่านทั้งหลายอยู่รักษาป้องกันอาจารย์ข้าพเจ้าเป็นอันตรายหรือเปล่า หมู่เจ้าบอกว่าปีศาจมีความเร่าร้อนนอนเสียแล้ว อาจารย์ของท่านอยู่ดีมีได้เป็นอันตรายอะไร ที่จุนพูดว่าเก้าเล่งวงวนเขียนถือศิลปปฏิบัติมานานแล้ว เธอแผดคำหนึ่งเสียงดังตลอดสามภพมิใช่เล่น แต่ไม่ฆ่าสัตว์ แห่งเจียจึงไปที่หน้าประตูท้าวรบล่อให้ออกมาจากถ้ำ เราจะได้จับจึงจะดี แห่งเจียมือถือกระบองตรงไปยังหน้าประตูถ้ำ จึงร้องด่าทาทายว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานมารร้าย มึงจงรีบเอาคนออกมาใช้ให้เราโดยเร็ว แห่งเจียร้องทำด่าว่าเป็นหลายคำก็ไม่เห็นใครได้ตอบ แห่งเจียก็เกิดโทโสมือแกว่งกระบองตีชนาบเข้าไปปากก็ดำไม่หยุด เวลานั้นปีศาจกำลังหลับอยู่ ตกใจตื่นมีความโกรธเป็นอันมาก ผุดลุกขึ้นตวาดด้วยเสียงอันดัง สันตึระเซ่ทั้งเก้าเคียวร้อปากออกมาจะคาบแห่งเจีย แห่งเจียกระโดดหนีออกมานอกถ้ำ ปีศาจก็ไล่ตามมาด่าว่าอ้ายลึงมึงจะหนีไปไหน แห่งเจียยืนบนโขดสูงหัวเราะว่าอ้ายมารร้ายมึงยังอาจสามารถอย่างนั้นที่เดียวหรือ ความตายจะมาถึงตัว นีมิไซเจ้าของมึงอยู่นีหรือ ปีศาจก็โล่งอกจะทำร้ายแห่งเจีย ที่จุนจึงร้องตวาดว่าวงวนเขียนเรามาแล้ว ฝ่ายปีศาจงยหน้าขึ้นแลเห็นที่จุน ก็ไม่อาจสยายเท้าหนีพบบุกับดิน คนเฝ้าก็มาจับชนที่ตึระเซ่กำหมัดทุบแล้วด่าว่าอ้ายเดียรัจฉาน เพราะมึงหนีมาทำให้เรามีความผิด ปีศาจก็ขบตึระเซ่พบบึงอยู่กับพื้นไม่อ้าปาก คนเฝ้าทุบจนเจ็บมือแล้วก็เอาแพรบกึนหนึ่งปลุงบนหลังแล้ว ก็ขึ้นนั่งร้องตวาดว่าไปคำหนึ่งราชสีห์ก็เฝ้าขึ้นแทรกเมฆเหาะไป ยังตำหนักเจียมเกง แห่งเจียก็กำนับขอบคุณไปยังอากาศแล้วก็เข้าไปในถ้ำ แก่

มัดอาจารย์และพระเจ้าแผ่นดินกับพระราชโอรสทั้งสาม และเปียกกายชั่วเจ้ทุก ๆ คนแล้วช่วยกันค้นเก็บเอาสิ่งของได้แล้วก็พากันกลับออกนอกถ้ำ เปียกกายเที่ยวหาพื้นแห้งยัดเข้าไปในถ้ำแล้วเอาไฟจุดเผาถ้ำเสีย ไฟก็ไหม้จนถ้ำเก็กเก็บบัวสวมต้องป่นละเอียดเป็นเถ้าไปทั้งสิ้น เหน้เจียก็ให้เจ้าทั้งหลายกลับไปยังที่ของตน และให้พระภูมิเจ้าที่อยู่รักษาตำบลเขานี้ต่อไป ชั่วเจ้เปียกกายแผลงฤทธิ์อุ้มเจ้าแผ่นดินกับพระราชบุตรเหาะกลับเมือง เหน้เจียอุ้มพระอาจารย์เหาะตามกันไป มาบัดเดียวก็ถึงเมืองเป็นเวลาจวนค่ำ มเหสีและนางในข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยก็มากอยรับพร้อมกัน คำนับแล้วก็สั่งพนักงานให้จัดเครื่องเลี้ยงต่างก็ไปพักหลับนอนตามที่พอรุ่งแจ้งเจ้าเมืองเง็กฮั่วจิวสั่งเจ้าพนักงานให้จัดโต๊ะเครื่องแจมาเลี้ยง

ฝ่ายพวกขุนนางข้าราชการผู้ใหญ่ ก็พากันมาคำนับขอบคุณทุก ๆ คน เหน้เจียสั่งพระราชบุตรให้เอาราชสีห์มาฆ่าและเสียทั้งหกตัว แลเนื้อแจกให้ชาวบ้านกินคนละก้อนชาวบ้านชาวเมืองมีความยินดีเป็นที่ยิ่ง เวลานั้นพวกช่างเหล็กก็มาบอกว่าเครื่องอาวุธที่ทำก็เสร็จแล้ว เหน้เจียถามช่างว่าจะมีน้ำหนักสักเท่าใด นายช่างบอกว่าระบองวิเศษนั้นหนักพันซั่ง คราดกับพลองนั้นหนักอันละแปดร้อยซั่ง เหน้เจียว่าพอสมควรแล้ว เชิญพระราชโอรสทั้งสามมารับเครื่องมือสำหรับพระองค์ พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า เพราะอาวุธนี้ข้าพเจ้ากับบุตรจวนจะสิ้นชีวิตเสียแล้ว พระราชโอรสทั้งสามตรัสว่า ได้ฟังท่านเหน้เจียช่วยชีวิตก็ได้รอดแล้ว และทั้งได้ปราบมารร้ายได้ด้วย บ้านเมืองจะอยู่เย็นเป็นสุขไปสิ้นกาลนาน จึงพระราชทานรางวัลแก่ช่างหล่อเสร็จแล้ว ก็มาคำนับขอบคุณอาจารย์ พระถังซัมจั๋งจึงให้เหน้เจียประสิทธิวิทยาให้แก่พระราชโอรสทั้งสาม เหน้เจียเปียกกายชั่วเจ้ต่างคนก็บอกเพลงอาวุธและประสิทธิ์เวทย์แก่ศิษย์ของตน สองสามวันก็เคล็ดคล่องว่องไวและเปลี่ยนแปลงกายได้เจ็ดสิบสองอย่าง พระราชบุตรทั้งสามก็มีฤทธิ์อาณุภาพเชี่ยวชาญ เพราะเหน้เจียทำให้เกิดกำลังขึ้นได้จึงได้ถืออาวุธที่หนักถึงพันซั่งและแปดร้อยซั่งได้ ครั้นมอบประสิทธิวิทยากันแล้ว ก็สั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเลี้ยง และเอาทองคำมาถาดใหญ่เป็นเครื่องบูชาคำนับครู พวกข้าพเจ้าถือบวชเงินทองไม่ต้องประสงค์ เปียกกายว่าเงินทองไม่ต้องการ ต้องการแต่เสื้อผ้าเพราะสู้รบแก่ราชสีห์มันฉีกขาดไปหมดแล้ว ถ้าเอ็นดูก็ขอทานเปลี่ยนให้เท่านั้นก็ดีถมไปแล้ว พระราชโอรสก็รับให้ช่างเย็บตัดเสร็จแล้ว ก็นำมาให้เปลี่ยนผลัดทั้งสามคน จึงจัดแจงข้าวของใส่หีบจะลาไป อาจารย์กับศิษย์ทั้งสาม พระเจ้าแผ่นดินแล้วก็ออกเดิน พวกชาวเมืองพากันชื่นชมยินดี และมีความเสียตาย ร้องสรรเสริญว่าพระอรหันต์มาโปรดแท้ ๆ พระเจ้าแผ่นดินและพระราชโอรส กับขุนนางข้าราชการต่างประค้อมเครื่องดนตรีและแห่แห่น้อมล้อมไปส่งจนสิ้นระยะทางห้าสิบเส้น จึงได้กลับเข้าเมือง ฝ่าย

พระดังซั่มจั้งกับศิษย์ทั้งสามลาพระเจ้าแผ่นดินกับคนทั้งหลายแล้ว ก็ตั้งหน้า
 หมายมุ่งไปยังประเทศทิศตะวันตก พระดังซั่มจั้งกับสานุศิษย์ เมื่อออกจากเมือง
 เจ็กฮั่วจิวแล้วหนทางก็ราบคาบมีความผาสุกปราศจากภัยร้าย เดินมาประมาณได้
 สักห้าหกโยชน์ ก็แลเห็นมีป้อมและกำแพง แลดูผู้คนออกแออัดตั้งร้านขายของดู
 ครึกครื้นน่าสนุกสนาน เมื่อคนทั้งหลายแลเห็นรูปโปิยก่ายหูใหญ่ปากยาวซัวเจ๋ง
 หน้าสีหมอก หึ่งเจียนหน้าตาแดงคนเหล่านั้นก็พากันมายืนดูแต่ห่าง ๆ มิได้อาจ
 จะเข้าใกล้หรือทักถามว่าอะไร พระดังซั่มจั้งเห็นผู้คนแออัดมากมายดั่งนั้น ก็มี
 ความท้วงหนักเป็นทุกชีวิตกอยู่ในใจ เกรงว่าสานุศิษย์จะก่อเหตุให้เกิดขึ้น ครั้น
 เดินมาสี่ห้าตรอกทางก็ยังไม่ถึงกำแพงเมือง แลไปเห็นพระอารามใหญ่มีประตู
 หน้าวัดจารึกอักษรสามอักษรว่า วัดชื่อหุ้ยพระดังซั่มจั้งจึงพูดว่า เราพากันเข้า
 พักก่อนจะได้หาจ้งหันแจฉั้นแล้วจึงค่อยไปเห็นจะดี หึ่งเจียวว่าพระอาจารย์คิด
 อย่างนั้นชอบแล้ว จึงพร้อมกันเดินเข้าไปในวัด และเห็นพระสงฆ์องค์หนึ่งอยู่ข้าง
 ระเบียงเดินออกมาทำเคารพยกมือคำนับถามว่า ท่านมาจากไหนพระดังซั่มจั้ง
 บอกว่าอาตมามาจากเมืองไต้ตั้ง พระสงฆ์นั้นลดตัวลงนมัสการ พระดังซั่มจั้ง
 ตกใจเดินเข้ามาพุงไว้แล้วพูดว่า ทำไมท่านจึงกระทำการเคารพใหญ่ไต้ตั้งนี้เล่า
 พระสงฆ์นั้นพูดว่าข้าพเจ้าเข้าอุปสมบททั้งนี้ ตั้งจิตจะปฏิบัติสวดมนต์ภาวนา
 ปรรณานุกุลอันยิ่ง แต่ท่านเกิดในเมืองไต้ตั้งข้าพเจ้าพึ่งได้เห็น พิเคราะห์ดูก็
 เป็นที่น่าอัศจรรย์ด้วยความจริงแต่ชาติปางก่อนท่านจะได้ปฏิบัติบวชเรียนถึงที่แล้ว
 จึงได้มีความพอใจรับรองดั่งนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้พอใจนมัสการท่าน พระ
 ดังซั่มจั้งได้ฟังดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า น่ากลัวที่ท่านสรรเสริญดั่งนั้นอาตมภาพ
 เป็นแต่พระสงฆ์เดินหน จะมีอันใดรับรองที่ไหนหากว่าท่านผู้อยู่ในอารามดั่งนี้
 รักษาธรรมโดยสุจริตสุขสำราญรับซึ่งบุญกุศลเป็นอย่างยิ่ง พูดได้ตอบกันไปมา
 พระสงฆ์องค์นั้นก็พาพระดังซั่มจั้งไปนมัสการพระพุทธรูปในพระอุโบสถแล้ว พระ
 ดังซั่มจั้งจึงร้องเรียกสานุศิษย์ทั้งสามตามเข้ามา พระสงฆ์องค์นั้นแลเห็นคนทั้ง
 สามเข้ามา จึงถามว่าท่านอาจารย์สานุศิษย์ของท่านทำไมรูปร่างหยาบคายน
 นั้นเล่า พระดังซั่มจั้งตอบว่ารูปร่างหยาบคายนก็จริงอยู่แต่เรามีฤทธิ์เดชเชี่ยวชาญ
 อาตมภาพก็ได้อาศัยเธอคุ้มครองตลอดมาจึงได้มาถึงนี้ กำลังพูดกันอยู่ก็แลเห็น
 ข้างในมีพระสงฆ์สามสี่รูปเดินออกมา กระทำความเคารพพระดังซั่มจั้งแล้วถามว่า
 ท่านอาจารย์อยู่ถึงเมืองไต้ตั้งจะมาถึงที่นี่ทำไมหรือ พระดังซั่มจั้งตอบว่าอาตม
 ภาพรับ รับสั่งของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ให้ไปยังเขาเล่งช้วนนมัสการพระพุทธรเจ้า
 ขออารณาพระไตรปิฎกกรรม เดินทางถึงตำบลนี้เห็นมีพระอาราม ก็แวะเข้ามา
 จะใคร่ขอถามซึ่งมรรคาข้างหน้านั้น และเพื่อจะหาจ้งหันแจฉั้นแล้วก็จะลาไป

พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังดังนั้นก็พากันชื่นชมยินดี ต่างคุกเข่าลงคำนับทุก ๆ รูป จึงนิมนต์พระถังซำจั๋งไปยังกุฏิใหญ่ ช่างในนั้นมีพระสงฆ์กับฆราวาสนั่งทำแจอยู่หลายคน พระสงฆ์เหล่านั้นก็เดินเข้าไปก่อนร้องเรียกว่า ท่านทั้งหลายจงออกมาดูชนชาวเมืองได้ตั้ง ที่งามก็มีที่ไม่งามก็มี ที่สวยงามนั้นยากที่จะวาดจะเขียน ที่ไม่งามนั้นดูวิปลาศมาก พระสงฆ์กับฆราวาสเหล่านั้น ได้ฟังก็พากันออกมาดู มาดูแล้วก็เชิญให้นั่งเก้าอี้ แล้วก็ยกน้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยง พระถังซำจั๋งจิบน้ำชาแล้วจึงถามว่าที่ตำบลนี้เรียกว่าเมืองอะไร พระสงฆ์ทั้งหลายเหล่านั้นบอกว่า ตำบลนี้เรียกว่าเมืองกิมเฟ่งฮู้ เป็นหัวเมืองขึ้นของเมืองไซจ็อก พระถังซำจั๋งถามว่าตั้งแต่ตำบลนี้ไปถึงเขาเล่งซัวจะเป็นระยะทางไกลสักเท่าใด พระสงฆ์ทั้งหลายจึงบอกว่า ตั้งแต่ที่นี่ไปถึงทิศตะวันตกสักประมาณสักสองพันโยชน์ พวกข้าพเจ้าเคยเดินไปถึงเพียงนั้น ที่ต่อไปถึงเขาเล่งซัวจะใกล้ไกลสักเท่าใดยังไม่เคยไป ไม่สามารถจะบอกได้พูดแล้วก็ยกข้าวแฉมาเลี้ยง ครั้นเสร็จแล้วพระถังซำจั๋งจะลาไป พระสงฆ์ทั้งหลายก็อ้อนวอนจะให้อยู่ พูดว่าขอท่านอาจารย์รอฟักอยู่สักสองสามวัน พอเสร็จการเลี้ยงง้วนเซียวแล้วจึงค่อยไปเกิด (เลี้ยงง้วนเซียวนั้นคือเพ็ญเดือนสาม) พระถังซำจั๋งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจพูดว่า อาตมภาพเดินทางมาทั้งวันคืนเคลื่อนคลาดจนจำไม่ได้ ไม่ทราบว่าเป็นวันไหนเป็นวันเลี้ยงง้วนเซียว พระสงฆ์ทั้งหลายพากันหัวเราะว่าท่านอาจารย์เพราะมีความมุ่งหมายเพ่งแต่จะไปนมัสการพระพุทธรเจ้า จึงมิได้จำวันคืนวันนี้คือวันขึ้นสิบสามค่ำ เดือนสามนี้เป็นวันต้นคนทั้งหลายทุกแห่งจุดโคมไฟบูชาประกวดประชันกัน จนวันขึ้นสิบห้าค่ำถึงแรมสามค่ำจึงเลิกทุก ๆ ปี ที่เมืองนี้ทุก ๆ ปีเกณฑ์กันดังนี้ และเจ้าเมืองก็มีความโอบอ้อมอารีแก่ราษฎรมาก ทุกตำบลทุกแห่งก็ต้องจุดโคมไฟทั้งสิ้น เวลากลางคืนมีกระจับปี่สีขอม้องกลองแตรสังข์ร้องรำเป็นที่รื่นเริงต่าง ๆ และตั้งแต่โบราณมามีสะพานเรียกว่า กิมเตงเกี้ยวคือสะพานโคมทอง ตั้งแต่มีมาตลอดจนเท่าทุกวันนี้มีความสุขในบ้านเมือง ขอท่านอาจารย์จงหยุดพักสักสองสามวัน ข้าพเจ้าทั้งหลายจะรับรองปฏิบัติท่านมิให้อนาทรร้อนใจ พระถังซำจั๋งได้ฟังพระสงฆ์ทั้งหลายพูดจาชี้แจงดังนั้น ชัดไม่ได้ก็ยอมหยุดพักอยู่ ครั้นเวลาจวนเย็นได้ยินเสียงกลองและระฆังตีก็ก้องอยู่หน้าโบสถ์เป็นเวลาที่เขาบ้านเอาโคมไฟมาจุดบูชาที่หน้าโบสถ์พระถังซำจั๋งจึงเดินออกมาชมเล่น แล้วต่างคนก็กลับเข้าไปนอนพัก ครั้นรุ่งขึ้นจันแล้วพระสงฆ์ในวัดก็มานิมนต์พระถังซำจั๋งไปเที่ยวชมต้นผลไม้ข้างหลังสวน ครั้นเวลาบ่ายก็กลับมากุฏิ พอคำก็ออกมาดูโคมไฟข้างหน้าวัด และเลยพากันไปดูตามถนนใหญ่จนเวลาสองยามจึงได้พากันกลับมาพักผ่อน ครั้นเวลารุ่งแจ้งจันแล้ว พระถังซำจั๋งบอกแก่พระสงฆ์เจ้าอาวาสว่า อาตมภาพได้อธิษฐานตั้งใจจะกวาดพระเจดีย์ ขอท่านได้

โปรดเปิดประตูเจดีย์ด้วยเกิด พระสงฆ์เจ้าอาวาสได้ฟังดังนั้นจึงให้คนไปเปิดประตู
 พระเจดีย์ พระดั่งซิ้มจั่งก็เข้าไปในโบสถ์ นมัสการพระพุทธรูปแล้ว จึงออกมาถือ
 ไม้กวาดเข้าไปในพระเจดีย์ กวาดชั้นล่างแล้วก็ขึ้นไปทุก ๆ ชั้นจนตลอดแล้วก็ลงมา
 เวลานั้นก็จวนค่ำทุกแห่งก็จุดไฟ ในคืนวันนั้นเป็นวันขึ้นสิบห้าค่ำ พระสงฆ์ทั้งหลาย
 พุดแก่พระดั่งซิ้มจั่งว่า เราพากันไปดูตามที่ใกล้ ๆ นี้สองคืนแล้ว คืนวันนี้เป็นวัน
 เห็นขึ้นสิบห้าค่ำกำลังดี พากันเข้าไปดูในกำแพงเมือง จะได้ดูโคมไฟทองที่สะพาน
 ท่านจะเห็นเป็นประการใด พระดั่งซิ้มจั่งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงพร้อมกับ
 พระสงฆ์ทั้งหลาย และสานุศิษย์ทั้งสามพากันค่อยเดินค่อยดูไปตามถนนสองข้าง
 จุดโคมไฟประกวดกันต่าง ๆ สี ดูลึกลับซับซ้อน รุ่งเรืองสว่างไสวไปทั้งสองข้างถนน
 เป็นเวลาชะตาเมืองเจริญผู้คนเดินเที่ยวดูทั้งเด็กและผู้ใหญ่ หญิงและชายเบียด
 เสียดเบียดดัดอัดแอกัน และมีการเล่นเต็นรำต่าง ๆ พิเคราะห์ดูสนุกสนานมาก
 เดินต่อมาจนถึงสะพานกิมเตงเกี้ยว พระดั่งซิ้มจั่งกับพระสงฆ์ทั้งหลายเดินเข้าไป
 ใกล้สะพานพิเคราะห์ดู เห็นตะเกียงไฟครอบตั้งเป็นชั้น ๆ ข้างในจุดไฟสว่างมีสี
 สดแสงสีไฟน้ำมัน ก็หอมฟุ้งตลบกระทบจมูก พระดั่งซิ้มจั่งถามพระสงฆ์ที่มา
 ด้วยกันนั้นว่า น้ำมันนั้นคืออะไรจึงมีกลิ่นหอมดังนี้ พระสงฆ์เหล่านั้นบอก
 ว่า อาจารย์ยังไม่ทราบคือที่หลังเมืองนี้ไปตำบลบ้านหนึ่งเรียกว่าบ้านหันเทียนกัย
 ระยะสองร้อยสี่สิบโยชน์ มีบ้านสองร้อยสี่สิบหลังเรือน ต้องรับเสียน้ำมันทุก ๆ
 บ้าน แต่เสียนิดกันถ้าบ้านไหนมีเงินมากก็ต้องเสียน้ำมันสองร้อยตำลึงรวมกัน
 จะได้ซื้อน้ำมันทุก ๆ ปี น้ำมันนั้นมีใช้น้ำมันธรรมดา คือน้ำมันจันทร์ของมีราคา
 หนักหนึ่งตำลึงเป็นเงินสองตำลึง หนักซึ้งหนึ่งเป็นเงินสามสิบตำลึง ตะเกียงไฟ
 สามดวงใหญ่ สามกระถางใหญ่ กระถางหนึ่งต้องใช้น้ำมันห้าร้อยซึ้ง รวมสาม
 กระถางเป็นพันห้าร้อยซึ้ง คิดเป็นเงินสี่หมื่นแปดพันตำลึง ยังอีกตะเกียงไฟที่
 จุดแวดล้อมมีต่าง ๆ อย่างนั้นรวมทั้งสิ้น เป็นเงินห้าหมื่นตำลึงจึงจะพอจุดสาม
 คืน แห่งเจียมถำน้ำมันมากดังนั้น จะจุดสามคืนหมดทีเดียวหรือ พระสงฆ์
 เหล่านั้นบอกว่า สามกระถางนั้นทุกกระถางมีไส้ตะเกียงวางลงไว้จุดไฟ ไส้ตะเกียง
 ใหญ่ประมาณเท่าฟองไก่อจุดคืนต้นมาจนถึงวันนี้ ได้มีพระพุทธเจ้าสำแดงภาคออก
 มาให้เห็นพระองค์ แล้วน้ำมันนั้นก็แห้งหมดไปไฟก็ดับมืดไปเอง ปิยกายไดยิน
 ดังนั้นก็หัวเราะแล้วพุดว่า พระองค์จะเอาน้ำมันไปเสียดอกกระมัง พระดั่งซิ้มจั่ง
 พลอยพุดด้วยว่าเห็นจะจริง คนชาวเมืองนี้ตั้งแต่โบราณมาก็ทำตามเคยมาดังนั้น
 แม้น้ำมันแห้งหมดก็ว่าพระพุทธเจ้าเอาไปก็มีความสุขเจริญในปีนั้นข้าวกล้า
 บริบูรณ์ แม้น้ำมันไม่แห้งก็พุดว่าไม่เป็นสุข ข้าวกล้าแห้งแล้งฝนฟ้าไม่เป็นปกติ
 ตามฤดู เพราะเหตุนี้คนชาวเมืองจึงได้ตั้งสัตย์อธิษฐานกระทำการบูชา เป็นสัญญา

ตามกำหนดทุก ๆ ปีดังนี้ เมื่อกำลังพุดกันอยู่ก็ได้ยินเสียงในอากาศดังอู้ ๆ พวกชาวเมืองที่เที่ยวดูไฟก็พากันตกใจแตกกระจายหลบหนีกลับไปสิ้น พระสงฆ์เหล่านั้นก็ตั้งตัวไม่ใคร่อยู่ จึงบอกแก่พระถังซัมจั๋งว่านิมนต์ท่านกลับไปเถิด หากว่าลมมาพระองค์ก็เสด็จมา คือจะไปรดให้เป็นมงคลและจะมาทอดพระเนตรไฟด้วย พระถังซัมจั๋งว่าทำไมจึงรู้ว่าพระพุทธรูปเจ้าเสด็จมา พระสงฆ์เหล่านั้นบอกว่าทุก ๆ ปีมีมาตามเคยดั่งนั้น ประมาณสองยามเศษก็มีลมพัดมาจึงกำหนดรู้ว่าพระพุทธรูปเจ้าเสด็จมาพระราชทานชัยมงคล เพราะฉะนั้น ผู้คนทั้งหลายจึงต้องหนีหลบไปหมดทั้งสิ้น พระถังซัมจั๋งพุดว่าอาตมภาพก็ตั้งใจคิดถึงคุณพระพุทธรูปเจ้า เวลานี้ก็เป็นเวลาอันประเสริฐมีพระพุทธรูปเจ้าเสด็จลงมาถึง จะคอยนมัสการจะมิดีหรือพระสงฆ์ทั้งหลายนิมนต์ให้กลับก็ไม่กลับ บัดเดี๋ยวก็เห็นจริงในม้วนลมแปรออกมีพระสามองค์เลื่อนลอยมาใกล้ตะเกียงไฟ พระถังซัมจั๋งแลเห็นชัดก็รีบเดินเข้าไปใกล้ลดตัวลงนมัสการ เหนียงเจี๋ยแลเห็นก็นึกรู้จึงเข้าพวยอาจารย์ให้ลุกขึ้น พุดว่ามิดีเสียแล้วพระอาจารย์เป็นปีศาจมารร้าย ไม่ใช่พระพุทธรูปเจ้า พุดยังไม่ทันจะขาดคำแลไปตะเกียงไฟก็มีดวงไฟได้ยินเสียงลมพัดอู้ ก็หอบเอาพระถังซัมจั๋งขึ้นแทรกเมฆเหาะไปก็มีได้รู้ว่าปีศาจนั้นอยู่แห่งหนตำบลใดแปลงเป็นพระพุทธรูปเจ้าลงมาดูไฟ โป๊ยกายชั่วเจตนาใจเที่ยวหลี้ยวร้ายแลขวา หาอาจารย์ก็ได้พบเห็น เหนียงเจี๋ยว่าน้องทั้งสองไม่ต้องเรียกหาที่นี้ให้ป่วยการ เพราะอาจารย์เห็นแก่การสนุกจึงได้เดือดร้อนดั่งนี้ให้ปีศาจยกขันมันจับไปแล้ว พระสงฆ์ทั้งหลายพากันตกตะลึง จึงถามเหนียงเจี๋ยว่าทำไมท่านจึงรู้ว่าปีศาจจับเอาพระอาจารย์ไป เหนียงเจี๋ยหัวเราะแล้วพุดว่าอันที่จริงพวกชาวเมืองนี้เป็นคนโง่หลงมาหลายปีแล้วก็หาไม่รู้เท่าไร เพราะฉะนั้นจึงให้ปีศาจมันหลอกเล่นได้ และกลับเห็นว่าพระพุทธรูปเจ้าเสด็จมาพระราชทานชัยมงคลและมารับซึ่งสักการะบูชา เมื่อกันในม้วนลมสำแดงออกเป็นองค์พระพุทธรูปเจ้าสามพระองค์ มิใช่อื่นเลยคือปีศาจยักษ์ทั้งสามมันแปลงมา อาจารย์ข้าพเจ้าไม่รู้จึงเข้าไปนมัสการปีศาจ จึงได้ทำไฟให้ดับมิด เอาของใส่น้ำมันจับอ้อมอาจารย์เราไปด้วย ข้าพเจ้ามาไม่ทันปีศาจมันหนีไปเสียแล้ว ชั่วเจี๋ยถามว่าเมื่อการเป็นเช่นนี้แล้วที่จะคิดอ่านประการใดเล่า เหนียงเจี๋ยพุดว่าอย่าข้าน้องทั้งสองจงรีบกลับไปกับพระสงฆ์ทั้งหลาย ไปดูเก็บข้าวของกับม้าดูรักษาไว้ให้ดี ที่จะเหาะไปตามม้วนลมนี้ เหนียงเจี๋ยส่งแล้วก็เหาะขึ้นกลางอากาศ ได้กลิ่นคาวลมพัดไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เหนียงเจี๋ยก็รีบเหาะไปตามสายลมไปจนสว่างลมนั้นก็สงบหยุด เหนียงเจี๋ยแลเห็นภูเขาใหญ่สูงตระหง่านเทียมเมฆ ก็ลดลงยังยอดเขาจะเที่ยวค้นหาถ้าปีศาจแลไปข้างเนินเขาเห็นคนสี่คนกับไก่และแพสามตัวข้างทิศตะวันตกข้ามเนินเขามา เหนียงเจี๋ยพิเคราะห์ดูโดยละเอียดก็จำได้ คือเจ้าปีเจ้าเดือนเจ้าวันเจ้าเวลาทั้งสี่เจ้าแปลง

ภายมา จึงชักกระบองออกมากระโดดลงจากยอดเขามาสกัดที่ข้างเนินเขา ร้อง
 ตวาดด้วยเสียงอันดังว่าเจ้าพวกนี้ที่ชอบหัวออกหางจะไปข้างไหนกัน เจ้าทั้งสี่ได้ยืน
 กัดกใจกลับแปลงเป็นรูปเดิม มาคุกเข่าคำนับหนึ่งเจี๋ยแล้วพูดว่าท่านได้เสียโทษ
 ข้าพเจ้าก่อน หนึ่งเจี๋ยพูดว่าไม่ได้อาศัยใช้ท่านมานานแล้ว ทำไมจึงเกียจคร้านทั้ง
 เดือนก็ไม่เห็นมา ข้าพเจ้าเพิ่งเห็นหน้าท่านวันนี้ ทำไมจึงไม่คุ้มครองรักษาอาจารย์เรา
 มานี้จะไปข้างไหนกัน เจ้าทั้งสี่บอกว่าอาจารย์ของได้เสียเพราะปราศจากสมาธิ
 จิตมาหยุดพักที่เมืองกิมเพ่งฮู้ในวัดชื่อหุนยี่ หลงเพลินความสนุกจึงได้เกิดมีความ
 ทุกข์ตั้งนี้ บัดนี้ปีศาจยักษ์มันจับพระอาจารย์ท่านไปที่ท่าวมหาชมพู หากเจ้า
 เทพอารักษ์รักษาอาจารย์ท่านอยู่จึงไม่เป็นอันตราย ที่ข้าพเจ้าพากันไล่แพะ
 สามตัวกระหนืดกระหอบมาทั้งนี้ ก็เพราะว่าแพะนั้นคือข้มเอียงคัยไก่แปลว่าจะเปิด
 ช่องอากาศ ทำลายความคับแค้นของอาจารย์ท่านเท่านั้น หนึ่งเจี๋ยถามว่าที่ภูมิต
 เขานี้เป็นที่ปีศาจอยู่หรือประการใด เจ้าทั้งสี่บอกว่าถูกแล้วคือเขานี้เรียกว่าเขาแซ
 เล่งซัว ในนี้มีถ้ำหนึ่งเรียกว่าถ้ำเหียนเองตอง ในถ้ำนี้มีปีศาจยักษ์สามตนที่หนึ่ง
 เรียกว่า ชิฮันได้ออง ที่สองเรียกว่าชิซู้ได้ออง ที่สามเรียกว่าชิตินได้ออง ปีศาจ
 ทั้งสามอาศัยอยู่ในถ้ำนี้มากกว่าพันปีแล้ว พวกมันตั้งแต่เล็กมามันชอบกินน้ำมัน
 จันท์น เมื่อมันสำเร็จภาคเปลี่ยนแปลงได้แล้วจนทุกวันนี้ มันกระทำการยาแปลง
 ภายให้เหมือนพระพุทธเจ้าลวงหลอกชาวเมืองกิมเพ่งฮู้ เจ้าเมืองและขุนนางใหญ่
 น้อยให้ตั้งสักการะบูชาตามตะเกียงไฟด้วยน้ำมันจันท์น ปีนี้มาพบอาจารย์ของ
 ท่านมันรู้ว่าเป็นผู้สำเร็จ จึงได้อุ้มพาเอาไปไว้ในถ้ำ ไม่ข้ามวันก็จะแลเนื้ออาจารย์
 ท่านสับละเอียด แล้วจะเอาพระอาจารย์ท่านประสมทอดน้ำมันกินเล่นเป็นภัจจา
 นหาร ได้เสียจงเอาใจใส่รีบไปช่วยท่านออกโดยเร็ว หนึ่งเจี๋ยได้ฟังก็ร้องตวาดให้เจ้า
 ทั้งสี่นั้นถอยไปแล้วก็รีบเดินข้ามเขาเที่ยวค้นหาประตูถ้ำ เดินมาประมาณสักสอง
 เส้นก็แลเห็นที่ข้างริมลำธารมีปรกศิลามิบ้านประตูสองบาน บานหนึ่งเปิดข้างบน
 มีอักษรจารึกว่าเขาแซเล่งซัว ถ้ำเหียนเองตอง หนึ่งเจี๋ยไม่อาจเข้าไปยืนหยุดอยู่นอก
 ประตู ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายพวกปีศาจมารร้าย มึงเร่งส่งอาจารย์ของ
 กูมาโดยเร็ว ได้ยินเสียงข้างในตึงตึงเปิดประตูออกมาคนหนึ่ง ตัวเป็นคนศีรษะ
 เป็นกระบือร้องถามว่าเจ้าคือใครมาร้องเรียกอีกทีก็จะว่าประการใดก็ว่ามา หนึ่งเจี๋ย
 ตอบว่าเราคือสานุศิษย์ของพระดังข้มจั้งอยู่เมืองไต้ถ้ง อาจารย์เรามาเที่ยวดู
 ตะเกียงที่สะพานกิมเตงเกี้ยว พวกเจ้าไปชกเอามาจงรีบส่งออกมาโดยเร็ว เราจะ
 ยกโทษพวกเจ้าไว้สักครั้งหนึ่ง ปีศาจศีรษะกระบือเมื่อได้ฟังหนึ่งเจี๋ยบอกดังนั้นก็
 กลับเข้าไปในถ้ำ บอกว่าได้อองภัยมาถึงแล้ว ปีศาจได้อองทั้งสามกำลังให้บริวาร
 จับพระดังข้มจั้งถอดเสื้อผ้าออก ชำระล้างให้สะอาดคิดจะแลเนื้อทอดน้ำมันกิน

ครั้งได้ยื่นพิศาจควายมาบอกว่าภัยจะมา ได้อ่องที่หนึ่งจึงถามว่าเป็นอย่างไร พิศาศรีระควายบอกว่าที่ข้างนอกมีคนหนึ่งหน้าดุจรามสูรมาร้องทวงอาจารย์ของเธอ ให้รีบส่งออกไปโดยเร็ว ได้อ่องใหญ่ได้ฟังก็หัวนหวาดในใจ จึงพูดว่าเราเพิ่งจับมาได้ก็หาได้ถามเค้าเงื่อนชื่อแซ่ว่าเป็นอย่างไรไม่ เจ้าพิศาจน้อย ๆ จงเอาเสื้อผ้ามา ให้เธอใส่แล้วพาตัวมานี้ ให้เราถามซักดูให้สิ้นสงสัย พวกพิศาจน้อยจึงเอาเสื้อผ้า มาให้พระถึงซิ้มจั้งใส่แล้ว ก็พาตัวมาคุกเข่าลงต่อหน้าได้อ่องใหญ่ พระถึงซิ้มจั้ง ร้องขอชีวิต พิศาจทั้งสามจึงถามว่าตัวคือพระสงฆ์มาจากเมืองไหน ทำไมเห็นรูป พระพุทธเจ้าจึงไม่หลิกหนี มาก็คิดขวางเราอยู่ทำไม พระถึงซิ้มจั้งคำนับแล้วพูดว่า อาตมภาพเป็นพระสงฆ์อยู่ในบังคับของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ มีรับสั่งให้อาตม ภาพข้ามไปไซที่วัดลู่ยิมยี่ขออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม มาถึงเมืองกิมเพ่งฮู้ เข้าในวัดชื่อหุนยี่เพื่อจะหาข้าวแฉฉันพระสงฆ์ในอารามนั้นมีน้ำใจรักชวนให้อยู่ เพื่อให้ดูตะเกียงไฟเพราะเป็นฤดูการมรดกเสี่ยงงวนเซียว อาตมภาพจึงได้มาดู ไฟที่สะพานกิมเตงเกี้ยว อาตมภาพเห็นได้อ่องแปลงเป็นพระพุทธเจ้า ไม่ทราบ ได้เมื่อเห็นแล้วก็พอใจจะโคธรมัสการ เพราะฉะนั้นจึงได้เป็นการกิดขวางได้อ่อง พิศาจได้อ่องถามว่าตั้งแต่เมืองได้ถึงมาถึงนี้ระยะทางก็ไกลมาด้วยกันก็คนชื่อเรียง เสี่ยงโด พระถึงซิ้มจั้งจึงบอกว่า เมื่อยังเป็นฆราวาสแซ่ตัน เมื่อบวชชื่อเหียนจิง นามที่พระเจ้าแผ่นดินได้ตั้งตั้งเรียกว่าถึงซิ้มจั้ง อาตมภาพมีศิษย์สามคน คนที่ หนึ่งชื่อหงอคงเหิงเจียก็เรียกเกาซีเหียนได้เขียก็เรียก เมื่อพิศาจได้ยื่นชื่อนี้ก็นึก ครั้นคร้ามสยดสยองอยู่ในใจจึงถามว่าซีเหียนได้เขียคนนี้หรือมิใช่ เมื่อห้าร้อยปี ก่อนขึ้นไปทำสงครามบนสวรรค์นั้นหรือ พระถึงซิ้มจั้งตอบว่าคนนั้นแหละ ยังคนที่ สองชื่อเตีอหงอเหิงปิยกายก็เรียกคือแม่ทัพของเจ็กเซียงฮ่องเต้ ตำแหน่งที่พอง ่งวนไชยจูดิลงมา ยังคนที่สามชื่อซิวหงอเจ้งซิวเจ้งก็เรียก คือขุนนางรักษาพระองค์ ของเจ็กเซียงฮ่องเต้ จูดิลงมาเกิดในโลก พิศาจได้อ่องได้ฟังดังนั้นต่างก็มีใจครัน คร้ามจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นอย่าเพ่อกินก่อนเจ้าน้อย ๆ จงเอาไซร้อยไว้ก่อน รอจับ สานุศิษย์ทั้งสามมาได้แล้วจึงค่อยฆ่า ว่าแล้วจึงจัดเตรียมพลทหารหมูกระบือพิศาจ ต่างคนถืออาวุธทุก ๆ คนแล้วก็ยกออกจากถ้ำมีคนถือธงนำหน้ายกเป็นกระบวน ออกไป ตีกลองและม้าล่อเสียงโกลาหลพิศาจได้อ่องทั้งสามต่างแต่งตัวถืออาวุธ สำหรับมือ ดูทวงที่แข็งแรงคุมพลยกออกไปหน้าประตู ร้องถามด้วยเสียงอันดัง ว่าใครที่ไหนจึงสามารถมาร้องทำทลายดังนี้ ไม่เกรงกลัวความตายดอกหรือ

เหิงเจียแลดูเห็นพิศาจทั้งสาม คนหนึ่งถือขวานด้ามยาว คนหนึ่งถือง้าว คน หนึ่งบ่าแบกตะพดหวาย และพวกบรจิวารใหญ่ผู้น้อยนั้นล้วนแต่พิศาจศรีระกระบือ ทั้งสิ้น มือถืออาวุธต่าง ๆ กัน และมีธงใหญ่สามคันเขียนอักษร คือ ชีฮั่นได้อ่อง

ชิชูได้อ่อง ชิตี๋นได้อ่อง เหง์เจียพิเคราะห์เหตุทั่วทั้งที่แล้วก็ขยับเข้าใกล้ ร้องถามว่า เข้าย้ายใจรึงจำเราไม่ได้หรือ ปิศาจตอบว่าเจ้าคืออ้ายคนทำร้ายบนสวรรค์ ชื่อซึ่งหนองคงได้ยื่นแต่ชื่อยังไม่เคยเห็นหน้ามาเห็นหน้าเอ็งแล้วนี่ก็อดสู อันที่จริงก็คืออ้ายลิงนั่นเอง เหง์เจียได้ฟังปิศาจว่าดังนั้นก็มีความโกรธร้องตำว่าอ้ายพวกมารร้ายขโมยน้ำมัน มึงอย่าพูดมากให้ข้ากร จงรีบคืนอาจารย์มาให้เรา ว่าแล้วมือก็แกว่งกระบองรุกไล่เข้าตีปิศาจ ปิศาจทั้งสามก็ยกอาวุธขึ้นรับออกกำลังต่อสู้กัน โดยสามารถได้ประมาณร้อยห้าสิบเพลง เวลาที่จวนค้ำยังมีได้แพ้ชนะกัน ปิศาจได้อ่องที่สามเอาตะพดแกว่งเดินขึ้นหน้าจับธงโบกเป็นสัญญาณ ผุ่งปิศาจกระปือก็ถูกันเข้ามาล้อมจับเหง์เจีย ต่างตนถืออาวุธเข้าระดมกันทั้งตีทั้งแทงเป็นตะลุมบอน เหง์เจียอยู่ท่ามกลางเห็นจะเอาชนะมิได้ ก็เหาะขึ้นบนอากาศแทรกเมฆหนีไป พวกปิศาจก็มีไล่ติดตามคุมพลกลับเข้าถ้ำ

เหง์เจียเหาะกลับมายังวัด ชื่อหุ่ย์ยี่ ครั้นถึงก็ลงยั้งพื้นเข้าหาเปี้ยก่ายชั่วเจ้งเล่าความตามเหตุให้เปี้ยก่ายชั่วเจ้งฟังทุกประการ เปี้ยก่ายถามว่า เห็นจะเป็นเมืองพระยามัจจุราชกระทำหลอกดอกกระมัง ชั่วเจ้งถามว่าทำไมจึงจะรู้ได้ว่าพระยามัจจุราชเล่า เปี้ยก่ายว่าที่เหง์เจียมบอกว่าเห็นพวกปิศาจมีศิระจะเป็นกระบือ จึงรู้ได้ว่าเป็นเมืองพระยามัจจุราช เหง์เจียว่าหาใช่เช่นนั้นไม่ พวกเราพิจารณาดูปิศาจทั้งสามนี่คือควายไม่ต้องสงสัย เปี้ยก่ายว่าถ้าเป็นควายจริงแล้ว เราช่วยกันจับเอามาเลี้ยงเขาไปขายก็คงจะได้ราคา กำลังพูดกันอยู่ก็แลเห็นพระสงฆ์ให้คนยกเครื่องแจมาเลี้ยง ครั้นกินอิ่มแล้ว เหง์เจียจึงพูดว่าเราจัดแจงไปพักนอนเสียก่อน พรุ่งนี้เข้าเราพร้อมกันไปจับปิศาจทั้งสามนี้ได้แล้ว จึงจะแก้อาจารย์ของเราออกได้ ชั่วเจ้งพูดว่าโบราณท่านย่อมว่าทิ้งทอดการไว้เนิ่นช้า หากจะแปรปรวนเราจะลำบากเมื่อภายหลัง ปิศาจนั้นบางทีในคืนนี้จะไม่นอน จะทำอันตรายแก่อาจารย์เรา เราจะแก้ไขด้วยประการใด ถ้าเวลานี้เราไปมันไม่ทันรู้ตัว บางทีจะมีชัยชนะโดยง่าย เพราะว่ามันไม่ทันจะรู้จัก ถ้าเข้าไปเกลือกจะเสียที เปี้ยก่ายว่าชั่วเจ้งคิดนี้ถูกต้องแล้วจึงจัดแจงเตรียมตัวให้มันคง เหง์เจียจึงพูดแก่พระสงฆ์ในวัดว่าเราจะไปปราบพวกปิศาจศิระกระบือ ขอฝากม้ากับสิ่งของทั้งนี้ไว้กับท่าน ถ้าเราปราบปิศาจได้แล้ว ราษฎรจะได้ไม่ต้องเสียสวายน้ำมันจะได้พากันเป็นสุขทั่วไป พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังเหง์เจียว่าดังนั้น พากันสรรเสริญขอบใจ เหง์เจียครั้นฝากฝังสิ่งเสียเสร็จแล้ว สามคนก็พากันเหาะไป มาบัดเดียวถึงเขาหุ่ย์ยี่ชั่วฉ้าเทียนเอง ต้องก็ลดลงยั้งพื้นแผ่นดิน เปี้ยก่ายคิดจะใคร่พินทลายประตูด้าเข้าไป เหง์เจียห้ามอย่าเพิ่งรูดวายไปก่อน รอให้พี่เข้าไปดูอาจารย์ว่าจะป็นตายประการใดแล้วจึงค่อยสู้รบกันต่อภายหลัง ว่าแล้วเหง์เจียก็ร้ายพระคาถายับตัวแปลงเป็นแมลงเม่า

น้อยตัวหนึ่ง บินเข้าไปในถ้ำแลเข้าไปก็เห็นปิศาจกระป้อนนอนหลับกรนออกเกลือก
 กลาดเกะกะกันมิได้รู้สึกสมประดี เหง้าเจียวก็บินเลยเข้าไปในชั้นในเย็บสังัดไม่
 กระโดดกระตาด มิได้รู้ว่าปิศาจทั้งสามจะอยู่แห่งใด เหง้าเจียวก็บินเลยเข้าไปหลัง
 ห้องได้ยินเสียงคนคร่ำครวญร้องไห้ เหง้าเจียวเงี้ยวหูฟังก็ได้ยินเสียงอาจารย์จ๋าได้
 เหง้าเจียวจึงบินเข้าไปใกล้อาจารย์ก็ได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญว่า ตำบลไซที่ไมเหมือน
 เมืองได้ดัง ฤดูเดือนสามกำลังร้อนทำไมจึงมีแมลงเม่าบินมาดั่งนี้ เหง้าเจียวได้ยินก็
 อดใจไม่ได้ จึงร้องขึ้นคำหนึ่งว่า พระอาจารย์ข้าพเจ้ามาแล้ว พระดังซุ่มจิ้งถามว่า
 แมลงเม่ามันเป็นเหง้าเจียวหรือ ในทันใดนั้นเหง้าเจียวกลายเป็นรูปเดิมค้ำบแล้ว
 จึงพูดว่า พระอาจารย์ไม่รู้เหตุผลจึงได้พากันซุกเข้าไปดั่งนี้ เมื่อกลางวันข้าพเจ้า
 ได้ต่อสู้แก่มันทั้งสามจนเวลาค่ำจึงได้กลับ บัดนี้ข้าพเจ้าผู้ศิษย์พากันมาทั้งสามคน
 ข้าพเจ้าเห็นเวลาดึกตื่นจะรပ်ฟุ้งกันลำบาก และทั้งยังไม่ทราบว่าจะอาจารย์จะดีร้าย
 ประการใด จึงได้แปลงตัวเข้ามาดูเสียให้รู้แน่แก่ใจก่อน ข้าพเจ้าเห็นปิศาจกำลัง
 นอนหลับสนิท อาจารย์จึงขึ้นหลังข้าพเจ้ารีบหนีไปเกิด เหง้าเจียวอ่านคาถามหา
 สะเดาะเอามือลูบที่กฏญแจเปาลงไปที่หนึ่ง กฏญแจก็หลุดจากมือพระดังซุ่มจิ้งทันที
 เหง้าเจียวพวยอาจารย์ขึ้นได้แล้ว ก็รีบหนีออกทางประตูถ้ำ เวลาที่เดินออกมานั้น
 ได้ยินเสียงปิศาจได้อ้องร้องถามว่า ทำไมไม่ได้ยินพวกเจ้าน้อย ๆ ตีเกราะเคาะไม้
 นังยาม พวกมันนอนหลับเสียดั่งนี้

ฝ่ายพวกปิศาจได้ยินเสียงได้อ้องเรียกถามดั่งนั้น ก็พากันตกใจตื่นลุกขึ้นตี
 เกราะเคาะไม้ และลุกขึ้นเที่ยวเดินตรวจดู บังเอิญมาโดนพระดังซุ่มจิ้งกับเหง้าเจียว
 กำลังจะหนีออกไป พวกปิศาจก็พากันร้องขึ้นว่าจะหนีไปข้างไหน เหง้าเจียวไม่ได้ตอบ
 ว่ากระไรซึกกระบองออกหวดซ้ายหวดขวาล้มตายลงสองสามคน นอกหน้านั้นก็
 วิ่งหนีกลับเข้าไปในประตูถ้ำร้องเรียกว่าได้อ้องรีบลุกขึ้นเกิด อ้ายหน้าขนมันเข้ามา
 ในนี้ตีคนตายเสียหลายคนแล้ว

ฝ่ายปิศาจได้อ้องทั้งสามได้ยินบริวารร้องเรียกก็ตกใจลุกขึ้นร้องว่า จับไว้อย่า
 ให้มันหนีไปได้ พระดังซุ่มจิ้งได้ยินดั่งนั้นก็ตกใจมือและเท้าก็อ่อนเปลี้ยไปหมด
 เหง้าเจียวไล่ตีพวกปิศาจแตกกระจายเป็นช่องออกไปได้ถึงประตูถ้ำจึงร้องเรียกปิ
 ่กายชัวเจ้งให้ช่วย เหง้าเจียวออกนอกประตูได้แล้วจึงเล่าเหตุในถ้ำให้ปิ่กายชัวเจ้ง
 ฟังทุกประการ

ฝ่ายปิศาจได้อ้องโล่มาทันก็เข้าแยงเอาพระดังซุ่มจิ้งไปได้ลากตัวไปล่ามไซไว้
 อย่างเดิมแล้ว จึงจุดไฟมาส่องถือดาบมายืนถามพระดังซุ่มจิ้งว่า ทำไมจึงถอดกฏญแจ
 มือได้ และอ้ายลิงนั้นทำไมจึงเข้ามาได้ จึงบอกไปตามจริง ถ้าปิดบังอำพรางไว้
 จะพินด้วยดาบให้ขาดสองท่อนเดี๋ยวนี พระดังซุ่มจิ้งตกใจกลัวตัวสั่นบอกว่า ได้อ้อง

ไม่ทราบอันสาเหตุของอาตมภาพนั้น มีวิชาเชี่ยวชาญแปลงกายได้ถึงเจ็ดสิบสองประการ เมื่อคืนนี้แปลงเป็นแมลงเม่าเข้ามาช่วยบังเอิญได้อ่องรู้สึก คนทั้งหลายจึงได้เห็น พวกมันร้องอึกทึกขึ้น เธอจึงทิ้งอาตมภาพเสียหนีเอาตัวรอดไปแล้ว ปีศาจได้อ่องทั้งสามได้ฟังก็หัวเราะพูดว่า นี่หากเราตื่นขึ้นจึงหนีไปไม่ได้ พูดแล้วก็สั่งปีศาจทั้งหลายให้ปิดประตูนอกในให้มั่นคง และให้เสียบประจับอย่าให้ทำเสียงดังอ้ออึ้งแข็งเข้าไป

ซัวเจ๋งจึงพูดแก่หึงเจี๋ยว่า ปีศาจมันจับเอาอาจารย์กลับไปและปิดประตูหน้าต่างแน่นหนาขณะนี้ มันจะทำร้ายแก่อาจารย์เราเป็นแน่แล้ว พวกเรารีบฟังประตูเข้าไปแก่อาจารย์จึงจะพ้นอันตราย โป๊ยก่ายว่าจริงแล้ว จึงยกคราดขึ้นสับฟันโดยเต็มกำลังประตูสีกก็พังหลายลงละเอียดไปทันที ปากโป๊ยก่ายก็ร้องว่าอ้ายขโมยน้ำมันมึงจงรีบส่งอาจารย์ของกูออกมาโดยเร็ว ส่วนปีศาจทั้งสามเมื่อได้ฟังดังนั้นจึงแต่งตัวสวมเกราะมือถืออาวุธสำหรับตัวทั้งสามคน คุมพลองออกมายังประตูถ้าต่อสู้กับโป๊ยก่ายและซัวเจ๋งหึงเจี๋ย เวลานั้นประมาณสักสามยามท้องฟ้าสว่างด้วยแสงจันทร์จุกกลางวัน ปีศาจก็ขับพลเข้าไล่ตะลุมบอน หึงเจี๋ยก็เข้าสู่กับปีศาจที่ถือขวาน โป๊ยก่ายก็เข้าต่อสู้กับปีศาจที่ถือจ้าวใหญ่ ซัวเจ๋งก็เข้าต่อสู้กับปีศาจที่ถือไม้ตะพดหวายเป็นใหญ่ รบร่อต่อสู้กันโดยสามารถยังไม่แพ้และชนะกันได้ ปีศาจได้อ่องร้องให้พลทหารระดมถูรบเข้ามาล้อมจับโป๊ยก่าย โป๊ยก่ายต่อสู้สับฟันสักเท่าใดพวกปีศาจก็มีได้ถอยหนี ตรงเข้ารวบรัดโป๊ยก่ายลากเอาตัวเข้าไปในถ้ำมืดไว้ฝ่ายซัวเจ๋งกำลังรบและไม่เห็นโป๊ยก่าย ก็แกว่งพลองตีปีศาจชิตินได้อ่อง หวดไปที่หนึ่งแล้วจะถอยหนี พวกพลปีศาจตรูเข้าล้อมจับซัวเจ๋งได้ลากเอาไปมัดไว้ในถ้ำหึงเจี๋ยเห็นดังนั้นก็พลันเหาะขึ้นบนอากาศนวนกลับไปยังวัดชื้อหุนยี่ พระสงฆ์ในวัดเห็นหึงเจี๋ยกลับมาาก็พากันมาต้อนรับ ถามว่าช่วยท่านอาจารย์ออกมาได้แล้วหรือ หึงเจี๋ยบอกว่าแสนยากช่วยไม่ได้ด้วยปีศาจเหล่านั้นมีฤทธิ์เชี่ยวชาญนัก บัดนี้จับเอาน้องข้าพเจ้าไปอีกแล้ว ขอท่านช่วยดูม้าและข้าวของไว้ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปบนสวรรค์ ขอพลทหารเทพบุตรลงมาช่วยจับปีศาจนั้นให้ได้ พระสงฆ์ทั้งหลายถามว่าท่านไปบนสวรรค์ได้หรือ หึงเจี๋ยหัวเราะแล้วตอบว่า สวรรค์นั้นดูบ้านเดิมของข้าพเจ้าเคยไปมาเที่ยวเล่นอยู่เสมอ ๆ พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังก็ยิ่งมีความเกรงและเลื่อมใสยิ่งขึ้นกว่าก่อน หึงเจี๋ยสั่งแล้วก็ผลออกจากพระสงฆ์เหาะตรงขึ้นไป บัดเดี๋ยวก็ถึงประตูสวรรค์ ช่างทิศปราจีนก็พบกับท่านหทัยเบิกกิมแซ ท้าวจตุโลกบาลเจงเจียงที่อ่อง และเทพบุตรอินจูท้อไต่ขุนนางทั้งสี่กำลังนั่งสนทนากัน แลเห็นหึงเจี๋ยขึ้นมาต่างก็ลุกเดินมาต้อนรับถามว่า ท่านได้เสียจะไปข้างไหนหรือ วันนี้จึงได้ขึ้นมาถึงนี้ หึงเจี๋ยจึงเล่ามูลเหตุที่ถ้าเขียนเจงต่องให้ฟังทุกประการ แล้วว่า

ข้าพเจ้าปราบปรามไม่ไหว เพราะฉะนั้นจึงต้องขึ้นมาเฝ้าเจ็กเชียงฮ่องเต้ เพื่อให้ตรวจดูว่ากำเนิดเดิมของปีศาจจะเป็นประการใด และจะได้ขอพลเทพบุตรยกไปช่วยกำจัดปีศาจนั้นเสียให้สิ้น ท้ายเป็กกิมแซ่ได้ฟังก็หัวเราะพูดว่าท่านได้เปรียบกับปีศาจ ทำไมดูไม่ออกหรือว่ามันมาจากไหน เห่งเจียวบอกว่ารู้จักรู้ได้ว่ามันเป็นปีศาจกระปือ แต่มันมีอิทธิฤทธิ์มากจะเอาชนะชนะมันก็มีได้จึงต้องขึ้นมาฉะนี้ ท้ายเป็กกิมแซ่พูดว่าปีศาจทั้งสามนั้นคือกระปือ รูปกายประกอบต้องตำราอากาศธาตุ และมันรักชาติลัทธิปฏิบัติมาช้านาน จึงได้สำเร็จภาคเชี่ยวชาญจะเหาะเหินตามลมและเมฆหรือแทรกน้ำในมหาสมุทรก็ได้ทุกประการ แม้จะจับมันให้ได้แล้วก็ต้องเชิญชีบักกิมแซ่ทั้งสี่มา มันเห็นหน้าแล้วมันก็จะยอมแพ้อเองไม่สู้รบเห่งเจียวก็ยกมือขึ้นคำนับถามว่า ทิชีบักกิมแซ่คือใครที่ไหน ขอท่านท้ายเป็กกิมแซ่ได้โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด ท้ายเป็กกิมแซ่หัวเราะแล้วพูดว่า ดาวทั้งสี่นั้นคือที่ตำหนักวิมานเต้ารุ่งแกวแวดล้อมอยู่ห้องฟ้ารอบนอก ท่านได้เชิญจรับไปเฝ้าเจ็กเชียงฮ่องเต้จะรู้ได้ตลอดเห่งเจียวได้ฟังก็ยกมือขึ้นคำนับขอบคุณ แล้วก็ลาท้ายเป็กกิมแซ่ไปเข้าประตูสวรรค์เดินมายังตำหนักทงเม้งเตี้ยเข้าหาท่านชีได้เทียนซือ ชีได้เทียนซือเห็นก็รับนำเห่งเจียวเข้าไปยังปราสาทเล่งเชียวเตี้ย ครั้นเข้ามาถึงหน้าพระที่นั่งกระทำคำนับแล้วก็กราบทูลเจ็กเชียงฮ่องเต้ตามซึ่งมีเหตุการณ์ให้ทรงทราบทุกประการ เจ็กเชียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังจึงรับสั่งให้จัดพลเทพบุตรยกไปเป็นพาหนะช่วยจับ เห่งเจียวจึงทูลว่าข้าพเจ้าได้พบกับท้ายเป็กกิมแซ่ เมื่อตะกี้อ่านบอกว่าปีศาจนั้นคือกำเนิดกระปือ หากได้ดาวทั้งสี่คือชีบักกิมแซ่ไปกำจัดแล้วเป็นการง่าย

เจ็กเชียงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังเห่งเจียวกราบทูลดังนั้นจึงรับสั่งให้ขุนนางผู้ใหญ่ไปที่ตำหนักเต้ารุ่งแกววิมานชั้นนอกให้ชีบักกิมแซ่ทั้งสี่ลงไปเมืองใต้ช่วยเห่งเจียวกำจัดปีศาจ ดาวทั้งสี่ดวงคือ ก๊กบักเกาหนึ่ง เต้าบักเลยหนึ่ง โดยบักลั้งหนึ่ง แจบักกันหนึ่ง ถามออกมาว่า ท่านได้เชิญจะให้ข้าพเจ้าไปกำจัดปีศาจที่ไหน เห่งเจียวได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า อันที่จริงก็พวกของท่านนี่เอง หากที่แรกท่านท้ายเป็กกิมแซ่บอกความจริงว่า หมู่ดาวยี่สิบแปดดวงนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็จะมาเชิญท่านทั้งสี่ จักไม่ต้องไปขอคำสั่งของเจ็กเชียงฮ่องเต้ ดาวทั้งสี่พูดว่าแม้ไม่มีรับสั่งพวกข้าพเจ้าก็ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้เหมือนกัน เมื่อเป็นดังนี้แล้วขอท่านจงรีบลงไปเถิด เห่งเจียวกับดาวทั้งสี่ก็พากันออกจากประตูสวรรค์เหาะลงไปยังเขาแซ่เล่งซัว ครั้นถึงหน้าถ้ำเหียนเองต้องกียุดอยู่บนเมฆ ดาวทั้งสี่จึงบอกแก่เห่งเจียวให้ลงไปทำรบล่อออกมานอกถ้ำ พวกข้าพเจ้าจะได้ลงมือ เห่งเจียวก็เข้าไปเอาพลองกระทุ้งประตูถ้ำร้องด่าทำทายเป็นอ้ายพวกขโมยน้ำมันจึงรีบส่งอาจารย์ของกูออกมาโดยเร็ว พวกปีศาจมิได้รู้สึกว่าจะตายเป็นประการใด เมื่อได้ยินเสียงด่าทำทายเป็นดังนั้นก็มีความ

โกรธ ต่างถืออาวุธพร้อมกันรีบออกมายังประตูดำ แห่งเจ็ยแลเห็นก็บันดาลโทษแวงกระบองเข้าตีปีศาจ ปีศาจทั้งสามก็ทำสัญญาญณ์ให้พวกบริวารวิ่งเข้าล้อมแห่งเจ็ยไว้ท่ามกลาง ดาวบักกิมแซทั้งสี่ยืนอยู่บนเมฆแลเห็นดังนั้น ต่างก็ชักอาวุธออกแวงร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า เฮี้ยฮ้ายเตี้ยรัจฉานมึงอย่าหมายทำร้ายแห่งเจ็ย ปีศาจทั้งสามได้ยินเสียงก็เงยหน้าแลไปเห็นบักกิมแซทั้งสี่ ต่างก็ครันคร้ามตกตะลึงอยู่แล้วออกปากว่าไม่ตีเสียแล้ว มันไปเอาคู่ปรับเรามาแล้ว จึงร้องบอกพวกบริวารว่า จงรีบพากันหนีเอาตัวรอดไปเถิด ในขณะที่นั้นก็ได้ยินเสียงเกรียวกราวเอิกเกริกกึกก้อง พวกปีศาจบริวารพากันกลับแปลงกายตามรูปเดิม คือกระบือเผือกและดำต่าง ๆ วึ่งแตกตื่นกันอลหม่าน

ฝ่ายปีศาจทั้งสามวางอาวุธแล้วก็แปลงกายกลับเป็นรูปกระบือไปตามเดิม เผ่นขึ้นหนีไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ แห่งเจ็ยกับดาวแจบักกัน และกักบักเกาทั้งสองก็รีบไล่กระชั้นตามปีศาจทั้งสามนั้นไป ยิ่งดาวเต้าบักเกยและโดยบักกั้งทั้งสองนั้นเที่ยวไล่จับปีศาจ กระบือตามห้วยธารเขาไม่ว่าเล็กและใหญ่จับมาเสียทั้งสิ้นแล้วเข้าไปในถ้ำเหียนเองต้อง แก้มัดพระดั่งซิมจั้งและไปเปียก่ายซัวเจ๋ง ฝ่ายซัวเจ๋งแลเห็นก็จำได้ว่าดาวทั้งสอง จึงถามว่าทำไมท่านจึงรู้ได้มาช่วยพวกข้าพเจ้าเล่า ดาวทั้งสองบอกว่าพวกข้าพเจ้ามาเพราะท่านได้เขียนขึ้นไปกราบทูลเจ็กเชียงฮ่องเต้ เจ็กเชียงฮ่องเต้จึงมีรับสั่งโปรดให้พวกข้าพเจ้าลงมาช่วย พระดั่งซิมจั้งถามว่า แห่งเจ็ยบัดนี้ไปอยู่ที่ไหนจึงมิได้เห็นมาเล่า ดาวทั้งสองจึงบอกว่า ปีศาจได้ออังกทั้งสามนั้นคือกระบือสามตัว แลเห็นพวกข้าพเจ้ามา มันก็รีบแปลงตัวหนีไปข้างทิศตะวันออกเฉียงเหนือดาวทั้งสองกับแห่งเจ็ยรีบติดตามไปจับตัวปีศาจ ข้าพเจ้าทั้งสองเที่ยวกำจัดปีศาจบริวารราบคาบแล้ว จึงเข้ามาช่วยท่านอาจารย์กับไปเปียก่ายซัวเจ๋ง พระดั่งซิมจั้งได้ฟังดาวทั้งสองพูดดังนั้นจึงว่าขอบใจท่านมากที่สุดแล้ว ดาวโดยบักกั้งจึงสั่งว่า ท่านที่น้องงวนโซ้ยกับท่านกวนเลียมเจียงกุน จงรักษาอาจารย์ของท่านกลับไปวัดซื่อหุนยี้ก่อนพวกข้าพเจ้าจะตามไปช่วยกันจับปีศาจ ไปเปียก่ายว่าดีแล้วเชิญท่านทั้งสองรีบไปเถิด ดาวทั้งสองก็รีบเหาะตามไปข้างทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

ฝ่ายไปเปียก่ายกับซัวเจ๋งก็ช่วยกันเอาสิ่งของในถ้ำ คือเพชรนิลจินดาและเงินทองเอาออกกองไว้นอกถ้ำแล้ว นิมนต์พระอาจารย์ให้ออกไปนั่งพักอยู่นอกถ้ำ ไปเปียก่ายกับซัวเจ๋งก็ช่วยกันเอาไฟเผาถ้ำเสียสิ้นแล้ว จึงออกมาเก็บของเหล่านั้นใส่บาตมากับอาจารย์เดินตัดตรงไปยังวัดซื่อหุนยี้

ฝ่ายดาวทั้งสองเหาะตามไปข้างทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และค้นหาก็ไม่เห็นจึงเหาะเลยมายังทิศตะวันตก และลงไปในมหาสมุทรทะเลใหญ่ก็แลเห็นแห่งเจ็ยอยู่บนหลังน้ำเสียงร้องตวาดอีกที ดาวทั้งสองก็ลดลงมาหาแห่งเจ็ย แล้วถามว่า

ปีศาจนั้นมันหนีไปทางไหน เหง้าเจี้ยและเห็นดาวทั้งสองมาก็มีความโกรธ ถามว่าทำไมท่านไม่ตามมาช่วยกันเล่า ดาวเต้าบ๊ักเกียบอกว่า ข้าพเจ้าเห็นได้ชัดกับแจ๊กกสองดาวไล่ตามปีศาจมาก็คิดว่าคงจะจับได้ ข้าพเจ้าทั้งสองช่วยกันกำจัดกวาดล้างพวกปีศาจในถ้ำนั้นราบคาบแล้ว จึงเข้าไปช่วยแก้มัดอาจารย์กับเปี้ยก่ายซัวแจ้งออกแล้ว บัดนี้พากันกลับไปยังวัดซือหุนยี่นานแล้ว ข้าพเจ้าคอยได้เฉียไม่เห็นกลับจึงได้พากันมาตาม เหง้าเจี้ยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงพูดว่า ขอบคุณท่านทั้งสองที่มีความลำบากมาก อันปีศาจทั้งสามนั้นข้าพเจ้าไล่กระชั้นมาจนจะทันมันก็ดำลงทะเลไป ท่านดาวแจ๊กกทั้งสองรีบไล่ตามไป สั่งให้ข้าพเจ้าคอยดักสกัดอยู่ที่นี้ท่านทั้งสองมาแล้วก็ดีละ ท่านจงคอยสกัดแทนข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะลงไปช่วยท่านทั้งสอง ว่าแล้วเหง้าเจี้ยก็แกว่งกระบองร้ายคาถาแหวกน้ำลงไป แลไปเห็นปีศาจกำลังต่อสู้กับดาวทั้งสองโดยสามารถ เหง้าเจี้ยเข้าไปใกล้ร้องด้วยเสียงอันดังว่า ข้าพเจ้าเหง้าเจี้ยมาแล้ว ปีศาจทั้งสามกำลังซูลมุนต่อสู้ได้ยินเสียงเหง้าเจี้ยร้องลงมา ก็ผละหนึกลับไปกลางใจทะเลลึก ด้วยปีศาจทั้งสองมีวิชาสามารถเปิดน้ำได้ มันจึงได้หนีเปิดน้ำไปดังเสียงอู้ ๆ น้ำแตกกระจายเป็นช่องทางเหง้าเจี้ยกับดาวทั้งสองก็ไล่กระชั้นติดมา อันเกาะและทิศตะวันตกนี้เป็นเขตของพระยาเล่งอ่องเง่าสุนดูแล เวลานั้นพวกลาดตระเวนเที่ยวตรวจตามชายทะเลฝั่งตะวันตกแลเห็นปีศาจกระบืออ้วงแหวนน้ำเป็นช่องมา และผู้ที่ไล่มานั้นก็จำได้ว่าเหง้าเจี้ยคือซีเทียนได้เฉียกับดาวทั้งสอง ก็รีบกลับไปบาตาลบอกพระยาเล่งอ่อง พระยาเล่งอ่องได้ฟังดังนั้นก็ให้หม้อจ้งบุตรเตรียมพลสัตว์น้ำแล้วพูดว่าเราคิดดูปีศาจกระบือทั้งสามนั้นคงจะไปทำร้ายเหง้าเจี้ยเข้าเป็นแน่ จึงได้หนีมาถึงเขตทะเลของเรา จำจะต้องออกไปช่วยเป็นกำลัง หม้อจ้งบุตรเล่งอ่องได้ฟังบิดาสั่งแล้วก็รีบคุมพลทหารสัตว์น้ำออกไปจากบาตาล พากันโห่ร้องเสียงเอิกเกริกเข้าขว้างสกัดหน้าปีศาจกระบือไว้ ปีศาจก็กลับหวนมา เหง้าเจี้ยกับดาวทั้งสองก็สกัดไว้ ปีศาจตกใจแตกกันไปคนละตัว ส่วนปีศาจซิดินได้อ่องตกอยู่ในที่ล้อม เหง้าเจี้ยร้องสั่งว่าอย่าทำมันตายจงจับไว้ทั้งเป็น หม้อจ้งได้ฟังสั่งก็ตรงเข้าผลักซิดินปีศาจ ล้มลงเอาเชือกร้อยจุมกและมัดสี่ขาเอาไปบาตาล พระยาเล่งอ่องจึงประกาศสั่งให้แยกพลทหารไล่ล้อมสกัดจับให้ได้ หม้อจ้งก็พาพวกพลทหารรีบไล่ตามไป ก็แลเห็นแจ๊กกกันแปงรูปอ้าปากจะกัดกินซีอันได้อ่อง หม้อจ้งก็ร้องด้วยเสียงอันดังว่า ท่านแจ๊กกกันอย่าทำให้ตาย ท่านได้เฉียสั่งให้จับเป็น หม้อจ้งร้องหลายคำมาไม่ทันแจ๊กกกันก็กัดเอาศีรษะปีศาจขาดออกไป หม้อจ้งมาถึงก็ให้ทหารหามเอาปีศาจกลับไปบาตาลแล้วก็พากันไล่ตามปีศาจซิวได้อ่อง ก็แลเห็นท่านแจ๊กกกันเภาโลปีศาจกลับมา ก็มาพบหม้อจ้งกับท่านแจ๊กกกันสกัดไว้ ร้องสั่งให้พลทหารจับ ปีศาจจวนตัวจึงร้อง

ขอชีวิต แจ่มักกันเข้ามาใกล้จึงจับใบหูไว้แล้วพูดว่า เราไม่ฆ่าท่านจะจับไปให้ท่านได้เสียจัดแจงชำระ พูดแล้วก็พากันกลับไปยังบาดาลและร้องบอกว่าจับได้มาหมดแล้ว เหน้เจี๋ยเห็นศึระษะขาดเสียตัวหนึ่ง จึงพูดว่าผลนี้มิใช่มีดดาบฟัน หมอจิ้งให้จ้อหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าร้องห้ามไม่ทัน ท่านแจ่มักกันกัดศึระษะขาดเสียแล้ว เหน้เจี๋ยพูดว่าถ้ากระนั้นก็ช่างเถิด จงเอาเสื่อมาเสื่อเอาสองเขา และลอกเอาหนังออกเสื่อส่วนเนื้อเอาไว้ให้ท่านเล่งอ่องเลี้ยงกัน และให้จับปีศาจทั้งสองร้อยจุมกมอบให้ท่านแจ่มักกันจงพาขึ้นไปยังเมืองกิมเพ่งฮู้ ให้ขุนนางใหญ่่น้อยและไพร่บ้านพลเมืองดูให้เห็นแก่ตา คือมันแปลงเป็นพระพุทธรเจ้าหลอกให้ชาวเมืองเพ่งฮู้ได้รับความสะดวกร้อนมาช้านานแล้วจึงจะได้เอาไปให้เขาดูจะได้รู้ทั่วกัน ครั้นเสร็จ ฤๅษะแล้วเหน้เจี๋ยกับดาวทั้งสี่ก็ลาเล่งอ่องออกจากบาดาล จงปีศาจทั้งสองมาข้างริมฝั่งทะเลทิศตะวันตก มาบรรจบพร้อมกัดาวบักเก๋ยและโดยบักลั้งทั้งสองแล้วก็พากันขึ้นเหยียบเมฆเหาะไปยังเมืองกิมเพ่งฮู้ ครั้นถึงเหน้เจี๋ยจึงให้หยุดกลางอากาศ เหน้เจี๋ยจึงร้องด้วยเสียงอันดังว่า ชาวเมืองกิมเพ่งฮู้ทั้งหลายจงฟังข้าพเจ้าจะชี้แจงให้ฟัง ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้ถือรับสั่งของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ให้ไปยังเมืองไซทิเพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม อาจารย์ข้าพเจ้าเป็นพระสงฆ์อันประเสริฐพวกท่านทั้งหลายทุก ๆ ปีจุดโคมไฟบูชาสักการะตามเคย ที่แปลงเป็นพระพุทธรเจ้ามาให้คุณให้โทษนั้น คืออ้ายปีศาจกระบือนี้เอง เหตุด้วยพวกข้าพเจ้าเมื่อวันเพ็ญได้มาเที่ยวดู เห็นปีศาจนี้มาเอาน้ำมันและลักหอบเอาอาจารย์ของเราไปด้วย เราจึง ต้องไปเชิญหมู่เทพยดาบนสวรรค์มาช่วยกำจัดเสีย บัดนี้ก็ราบคาบแล้ว โดยได้เผา ถ้ำที่อาศัยของมันเสียหมดสิ้นแล้ว ต่อไปภายหน้าท่านทั้งหลายไม่ต้องจุดโคมไฟเช่นแต่ก่อนอีกต่อไป จะได้ไม่ต้องเที่ยวเร่งรัดเก็บค่าน้ำมันให้ราษฎรเดือนร้อนเหมือนแต่ก่อน

ฝ่ายที่วัดชื่อหุนยี่ ไบ่ยก่ายซัวเจ๋งฟังพวาอาจารย์มาถึงวัดก็ได้ยินเสียงเหน้เจี๋ยพูดชี้แจงอยู่บนอากาศ ไบ่ยก่ายก็ผละอาจารย์เหาะขึ้นบนอากาศ ตามเหน้เจี๋ยถึงเหตุการณ์ที่จับปีศาจ เหน้เจี๋ยบอกว่าปีศาจนั้นถูกแจ่มักกันกัดตายเสียตัวหนึ่งแล้วเอาแต่เข่ากับหนังนั้นมายังอีกสองตัวก็ร้อยจุมกเอามานี้ด้วย ไบ่ยก่ายว่ายังอยู่สองตัวก็เอาลงไปให้ชาวเมืองเขาดูจะได้รู้ว่าพวกเราเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ ขอเชิญแซกุนทั้งสี่ลงไปยังหน้าหอศาลาเมืองด้วยเถิด และเอาปีศาจลงโทษให้รู้ว่หนักเบา ท่านจะตวนไปทำไมเล่า ดาวแซกุนทั้งสี่จึงพูดว่าท่านพี่ฟองงวนไชยธรรมนิยมกฎหมายซึ่งโทษหนักและเบาท่านก็ยอมทราบซึ่มอยู่แล้ว ไบ่ยก่ายพูดว่าข้าพเจ้ารักษาศิลมาได้หลายปีแล้วก็ทราบอยู่บ้างเล็กน้อย ดาวแซกุนทั้งสี่ก็ผลักกระบือทั้งสองลงไปยังหน้าหอแล้วก็พากันลงไปยังพื้น

ฝ่ายชาวเมืองกิมเพ่งผู้ทั้งนอกเมืองและในเมือง ต่างก็ตกใจทุกบ้านทุกเรือนพากันมาจูดรูปเทียนสักการะบูชานมัสการทุก ๆ คน บัดเดี๋ยวก็กแลเห็นพระสงฆ์ในวัดชื่อหุนยี่ เอาเกี้ยวหามพระดั่งซั่มจั้งมายังหน้าเมือง พบกับเหิงเจีย เหิงเจียก็เล่าเหตุผลนั้น ๆ ให้อาจารย์ฟิงทุกประการ พระดั่งซั่มจั้งได้ฟังก็มีความยินดีสรรเสริญขอบคุณยิ่งนัก และพวกขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยพร้อมกับจูดรูปเทียนและเผาไม้หอมบูชาพากันตั้งนมัสการด้วยความเลื่อมใส นิ่งอยู่สักประเดี๋ยวปิยก่ายนิกขึ้นมาได้ ฉวยมีดโกนตรงเข้าจับกระบือทั้งสองเชือดคอขาดตกลงแล้วเอาเลื่อยมาเลื่อยเขาออกทั้งสี่ขา เหิงเจียก็จัดแจงให้ดาวแซกนทั้งสี่นำเขากระบือนั้นขึ้นไปถวายเป็นเครื่องเซ่นสังเวย กราบทูลเหตุให้ทรงทราบทุกประการ ยังอีกสองเขานั้นแบ่งไว้ที่ศาลาประจำเมืองเขาหนึ่ง ยังอีกเขาหนึ่งจะเอาไปถวายเป็นพุทธเจ้าที่เขาเล่งซิว

ฝ่ายพวกขุนนางจึงนิมนต์พระดั่งซั่มจั้งกับสาธุศิษย์ไว้ จัดเครื่องโต๊ะแจมาถวายเป็นสักการะ และป่าวร้องให้สภาตุลาการมาพร้อมกันคอยผลัดเปลี่ยนกันปฏิบัติ และออกประกาศให้รู้ทั่วกันว่าปีหน้าต่อไปไม่ให้ทำการจูดโคมไฟและยกเลิกการเก็บส่วยน้ำมันและให้ดลกหนึ่งกระบือไว้ทำเกวียน ส่วนเนื้อก็ให้แจกแก่ขุนนางและราษฎร และเบิกเงินกลางออกสร้างศาลาบูชาดาวแซกนทั้งสี่ และปลุกที่บูชาจรริกนามพระดั่งซั่มจั้งกับศิษย์ทั้งสามไว้เป็นที่ระลึกต่อไปภายหลัง

ฝ่ายพระดั่งซั่มจั้งกับสาธุศิษย์มีน้ำใจกว้างขวาง รับนิมนต์ชาวบ้าน พวกที่เสียส่วยน้ำมันสองร้อยสี่สิบหลังเรือนทุก ๆ เรือนผลัดเปลี่ยนกันเลี้ยงสมนาคุณไม่ขาดเวลา ปิยก่ายได้กินอิ่มหน้าพอใจ จึงเอาเพชรนิลจินดาพลอยสีต่าง ๆ ที่เก็บมาจากถ้ำ ออกแจกจ่ายให้ปันแก่ชาวบ้านไว้ชมเล่น แต่ทว่าทวงเหนียวเลี้ยงดูกันอยู่ประมาณสักเดือนเศษ พระดั่งซั่มจั้งจึงเรียกเหิงเจียมาสั่งว่า ของที่เก็บมาจากถ้ำยังเหลืออยู่มากน้อยเท่าใด เอาถวายเป็นพุทธเจ้าในวัดหุนยี่ พอจวนแจ้งพวกเราออกเดินอย่าให้ชาวบ้านเห็นจะชักช้าเวลาไป เหิงเจียได้ฟังอาจารย์สั่งดังนั้น จึงเอาแก้วแหวนเพชรนิลเหล่านั้นถวายเป็นพุทธเจ้าในวัด พอเวลาค่ำเข้านอน ครั้นเวลาเช้าสามยามพระดั่งซั่มจั้งลุกขึ้นเรียกปิยก่ายให้ลุกขึ้นผูกม้า

ฝ่ายปิยก่ายเมื่อถึงเวลากลางวันกินอิ่มมาก กินนอนหลับไหลไม่รู้สึกรู้หาว่าอะไรจะทำไม่หนอ เหิงเจียคิดว่าอาจารย์จะไป ปิยก่ายก็บิดหูเกาคางพูดว่า จะมาละทิ้งสองร้อยสี่สิบบ้านไป ฟังไปกินได้สามสิบบ้านเท่านั้น จะทำเล่นให้ข้าพเจ้าหิวและอดอยากอีกหรือ พระดั่งซั่มจั้งบ่นว่าอ้ายพุงกระสอบอย่าพูดเลอะเทอะไปเลย รีบลุกขึ้นเถิดอย่าทำปากกล้าจะให้เหิงเจียเอากระบองมาตีเสียเดี๋ยวนี้ และปิยก่ายได้ยินว่าจะตีก็ตกใจลุกขึ้น พูดว่าครั้งนี้ทำไมแปรปรวนดังนี้ ตั้งแต่มาป้องกันรักษาข้าพเจ้า ทำไมวันนี้จะให้เหิงเจียตีข้าพเจ้าเล่า เหิงเจีย

บอกว่าอาจารย์เกลียดเจ้าเพราะมีปากกระทำให้เสียเวลา ยังไม่รีบเก็บข้าวของเล่า จะให้ลงมือจริง ๆ ที่เดียวหรือ ใฝียก่ายก็รีบลุกขึ้น ชั่วเจ๋งก็ลุกขึ้นพระดั่งซิ้มจิ้ง โบกมือห้ามว่าให้เบา ๆ อย่าอีกทีก็ไป พระสงฆ์ในวัดจะตกใจตื่น พุดแล้วพระดั่งซิ้มจิ้งก็ขึ้นม้าเหงึยใฝียก่ายก็เปิดประตูวัด อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินแอบหนีออกไป

ฝ่ายพระสงฆ์ในวัดชื่อหุนยี่ ครั้นรุ่งแจ้งออกมาที่หน้ากุฏิใหญ่ไม่เห็นพระดั่งซิ้มจิ้งกับสานุศิษย์ทั้งสาม จึงพุดว่าไม่เห็นพุดว่าอะไร ทำไมจึงพากันหายเงียบ ๆ ดังนี้ เราพากันปล่อยพระโพธิสัตว์ไปเสียแล้ว เมื่อเวลากำลังพุดกันอยู่นั้น แลเห็นพวกชาวบ้านเสียส่วยน้ำมัน มาสองสามคนจะนิมนต์พระดั่งซิ้มจิ้งไปฉัน พระสงฆ์ในวัดพุดว่าท่านเหาะไปเสียแต่เมื่อคืนนี้มีได้บอกเล่าให้รู้เลย คนทั้งหลายต่างก็ตั้งนมัสการไปบนอากาศ พุดกันต่อ ๆ ไปรู้แซ่ไปทั้งเมือง พวกขุนนางจึงให้ชาวบ้านที่เสียส่วยน้ำมันทุก ๆ หลังคาเรือน จัดหาดอกไม้และผลไม้ต่าง ๆ ไปตั้งสักการบูชาที่ศาลปลูกใหม่นั้น เป็นที่เคารพตอบแทนคุณท่านทั้งสี่ต่อ

ฝ่ายพระดั่งซิ้มจิ้งกับสานุศิษย์ทั้งสามคน ผ่าแดดเผดลมเดินมาได้ประมาณ สักครึ่งเดือน ตามระยะทางก็มีความสุขไม่มีปีศาจยักษ์ร้ายรบกวน วันหนึ่งเดินไป แลเห็นภูเขาสูงขวางหน้า พระดั่งซิ้มจิ้งมีความครั้นคร้ามในจิต จึงเรียกสานุศิษย์สั่งว่าข้างหน้ามีภูเขาสูงคลุ้มมีดมัว จงระวังระวังให้ดีเกรงจะมีเหตุการณ์ร้ายต่าง ๆ เหง้งเจียได้ฟังก็หัวเราะแล้วพุดว่า เดินเข้าไปในเขตนี้ก็ใกล้พระพุทธเจ้าแล้วเป็นอันขาดที่จะมีปีศาจร้ายนั้นเห็นจะเป็นไปไม่ได้ พระอาจารย์จงวางใจอย่าวิตกเลย พระดั่งซิ้มจิ้งพุดว่าหากจะใกล้เมืองพระพุทธเจ้าก็จริงอยู่ แต่เมื่อวันก่อนพระสงฆ์ในวัดบอกว่า ตั้งแต่วัดนั้นไปประมาณสองพันโยชน์ จึงถึงเมืองไซจ็อกไม่รู้ว่าเป็นใกล้ไกลสักเท่าใดจึงจะถึงเขาเล่งซิว เหง้งเจียพุดว่าพระอาจารย์สารพัดการทุกอย่างก็อยากได้ความปรกดี แต่มาละเว้นพระคาถาของพระอาจารย์โอเข้าที่ไว้ไว้แล้วหรือ พระดั่งซิ้มจิ้งตอบว่าอันพระคาถาปัญญาซิมเกงนั้นอาตมก็ภาวนาอยู่เนื่องนิตย์ทำไมจึงถามว่าลืมเสียแล้วหรือ เหง้งเจียว่าพระอาจารย์ภาวนาอยู่เสมอก็จริง แต่หาได้เข้าใจความอธิบายในธรรมนั้นไม่ พระดั่งซิ้มจิ้งว่าเจ้าลิงเจ้าดูถูกว่าอาตมาไม่รู้อธิบายหรือ เจ้าอธิบายได้หรือ เหง้งเจียว่าข้าพเจ้าอธิบายได้ พุดแล้วเหง้งเจียก็ไม่ออกเสียงพุดอีก หัวเราะงอไปพักใหญ่ ใฝียก่ายแลเห็นเหง้งเจียมีกิริยาอย่างนั้นก็พุดว่า ดูหน้าตาพิลึกทำหน้าย่นเหมือนยังข้าพเจ้าอย่างเดียวกันกับปีศาจยักษ์แท้ ๆ ไม่ใช่พวกสัมมาทิฐิเลย ไม่ได้ยินว่าอธิบายธรรมที่ไหนทำกิริยาเล่นสนุกดังนั้นจะมีผิดไปหรือ ทำไมจึงว่าเข้าใจอธิบายธรรมไม่ได้ยินเสียงแสดงเล่า ชั่วเจ๋งพุดว่าพี่เหง้งเจียแก่หลอกพระอาจารย์ที่เดินทางเท่านั้น และเธอเข้าใจแต่

เล่นเพลงตะบองเท่านั้น ที่ไหนจะเข้าใจอธิบายธรรมเล่า พระดังซิ้มจึงพูดว่าหนอ
 เหนงหนอแจ้งอย่าพูดเลอะเทอะไป หนอคงเธอเข้าใจแสดงพระคาถาปัญญาะซิมเกง
 จริงของเธอ ที่ไม่ได้ตอบแสดงวาจานั้นและคือแสดงธรรมแท้ อาจารย์กับศิษย์มัว
 ได้ตอบกันอยู่ เดินพลางพูดพลางก็มาถึงหน้าเขาโชดเข้าสองสามเนิน แลไปที่
 ข้างทางเดินก็เห็นมีพระอารามใหญ่ ที่ประตูวัดมีอักษรใหญ่สี่อักษรเรียกว่า วัด
 เป้ากิมเสียนยี่ แปลว่าวัดปูทองสมานิ พระดังซิ้มจึงอยู่บนหลังม้าและเห็นชื่อวัด
 ดั่งนั้นก็นิ่งนึกอยู่ในใจแล้วพูดว่าวัดเป้ากิมเสียนยี่อารามนี้ คงจะอยู่ในเขตเมืองไซ
 จือกราชคฤห์เป็นแน่ ไบยก่ายได้ฟังพระดังซิ้มจึงพูดดั่งนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่าวัน
 นี้อัศจรรย์จริง ๆ ตั้งแต่มาหลายปียังไม่เคยว่ารู้จักแห่งใด มาวันนี้ทำไมพระอาจารย์
 จึงรู้ว่าพระอารามนี้อยู่ในเขตเมืองราชคฤห์เล่า พระดังซิ้มจึงพูดว่าหาใช่เช่นนั้นไม่
 เพราะอาตมภาพเคยดูในต้นพระคัมภีร์ ธรรมใด ๆ ก็เห็นว่าพระพุทธรเจ้าเสด็จ
 ประทับอยู่ในเมืองราชคฤห์ พระอารามของเศรษฐีกิมโกเซียงสร้างถวาย คำกล่าว
 ว่ากิมโกเซียงเศรษฐีคนนี้ไปขอซื้อที่ดินของดิโให้จื้อราชโอรส สร้างพระอาราม
 ถวายพระพุทธรเจ้าเป็นที่แสดงพระธรรม ดิโให้จื้อราชโอรสตรัสว่าที่ของข้าพเจ้า
 ไม่ขายให้แก่ผู้ใด หากจะขายต้องมีทองคำมาลาดปูเต็มเขตสวนของเรานี้เราจึง
 จะขายได้ เศรษฐีกิมโกได้ฟังดิโให้จื้อตรัสดั่งนั้นจึงกลับไปบ้านเอาช่างบรรทุกอิฐ
 ทองคำมาปูเต็มสวน ก็ซื้อได้ที่ดินของดิโให้จื้อ จึงได้สร้างพระอารามใหญ่
 ถวายสมเด็จพระผู้มีพระภาคสำหรับเป็นที่พระองค์ทรงแสดงธรรม เพราะฉะนั้น
 อาตมภาพจึงนึกว่าพระอารามนี้ เห็นจะเป็นวัดของกิมโกเศรษฐีสร้างอยู่ในเขต
 เมืองอ๋องเซียงเซี่ยคือเมืองราชคฤห์มหานคร เป็นคำโบราณท่านกล่าวมาอย่างนี้
 กิมโกเศรษฐีนั้นคือพระอนาถบดินทิต ไบยก่ายได้ฟังดั่งนั้นก็หัวเราะพูดว่า หากว่า
 จริงดั่งคำโบราณกล่าวมาดั่งนั้น ข้าพเจ้าจะลงมือขุดเอาอิฐทองคำนั้นมาใช้พูด
 แล้วก็หัวเราะ พระดังซิ้มจึงลงจากม้าเดินเข้าไปถึงประตูชั้นสาม แลไปเห็นผู้คน
 ชุลมุนมากมาย บ้างนั่งบ้างยืนบางนอนบ้างมีหาบและยามห่อบ้างมีเกวียนและ
 บ้างกำลังสนทนากันอยู่ก็มีจุดที่ห้องตลาด คนเหล่านั้นและเห็นอาจารย์กับศิษย์
 ทั้งสามเดินเข้ามา มีรูปร่างหน้าตาภิรยาแปลกกัน คนเหล่านั้นตกใจหวาดหวั่น
 พากันหลบเลียงแอบตัวเปิดทางให้เธอเดินเข้าไป พระดังซิ้มจึงเห็นคนทั้งหลายทำ
 อาการภิรยาอย่างนั้นมีความวิตเกรงจะเกิดความ จึงคอยร้องเตือนสติว่าระวัง
 ระวังไว้ให้ดี สานุศิษย์ทั้งสามก็สังวรระวังกายใจค่อย ๆ เดินเข้าไปประตูอีกชั้นหนึ่ง
 แลเห็นพระสงฆ์องค์หนึ่ง เดินออกมามีภิรยาเรียบร้อย พระดังซิ้มจึงก็ยกตัว
 เคารพปราศรัยทักถาม พระสงฆ์องค์นั้นก็เคารพตอบแล้วถามว่าท่านอาจารย์มา
 จากไหน พระดังซิ้มจึงตอบว่าอาตมภาพมาจากเมืองใต้ถึงถือรับสั่งของพระเจ้าถึง

ไทจงฮ่องแต่ ให้ข้ามไปไซทีนมัลการพระพุทธเจ้าขออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
 เดินทางมาถึงตำบลนี้เป็นเวลาจวนค่ำจะขออาศัยพักสักคืนหนึ่ง พอรุ่งแจ้งก็จะกราบ
 ลาไป พระสงฆ์องค์นั้นพูดว่าดีแล้วท่านมาจากเมืองใต้ตั้งยอมเป็นพระสงฆ์อัน
 เชี่ยวชาญจึงได้มาได้จนถึงสถานที่นี้ ขอนิมนต์ท่านอาจารย์เข้ามาเถิด อาตมา
 จะรับรองเองและจะหาสิ่งของถวายให้ขบฉันบ้างตามมี พระดั่งซิ้มจั่งจึงเรียก
 สามาศิษย์ทั้งสามให้ตามเข้าไปยังกุฏิใหญ่ ครั้นถึงต่างกระทำกราบเคารพกันแล้ว
 ก็นั่งลงที่เก้าอี้ พระสงฆ์ในอารามนั้นไม่ว่าเล็กและใหญ่ ได้ยินว่าพระดั่งซิ้มจั่งอยู่
 ประเทศทิศบูรพา ต่างก็พากันมาดูและกระทำเคารพยกน้ำร้อนน้ำเย็นมาถวาย
 พระดั่งซิ้มจั่งฉันแล้วก็ขอบคุณพระสงฆ์ทั้งหลายเหล่านั้น พระสงฆ์ทั้งหลายจึง
 ใต้ถามถึงเหตุการณที่มาจากเมืองใต้ตั้ง พระดั่งซิ้มจั่งพูดว่าอาตมาขอถามซึ่งเหตุวัด
 เป้ากิมเสียนยี่เดิมมาเป็นประการใด พระสงฆ์ในวัดนั้นจึงบอกว่าเดิมวัดนี้ของกิม
 โกเศียรเศรษฐีสร้างถวายเป็นที่อยู่ของสมเด็จพระผู้มีพระภาคองค์อรหันต์สัมมา
 สัมพุทธเจ้า เป็นที่พระองค์ทรงแสดงธรรมเพราะเอาทองคำลาดปูเต็มสวน จึงได้
 ตั้งนามวัดว่า เป้ากิมเสียนยี่ ตรงนี้ไปคือเมืองอ่องเฉียซี้ กิมโกเศรษฐีตั้งบ้าน
 อยู่ในเมืองนั้น ที่ในวัดนี้ซึ่งพวกอาตมาพอยู่นี้เดิมเป็นที่สวนของกิมโกเศรษฐีชื่อ
 ถวาย ช่างหลังวัดเขตที่ทำเลสวนยังมีปรากฏอยู่ หากว่าฝนตกหาใหญ่ เพชรนิล
 จินดาและทองคำก็ยังมีอยู่บ้าง เป็นของประหลาดเคยเก็บได้เนื่อง ๆ พระดั่งซิ้ม
 จั่งได้ฟังแล้วพูดว่า คำที่กล่าวมาแต่เดิมเป็นความจริงทั้งนั้น แล้วถามว่าอาตม
 ภาพพึงเข้ามา เห็นที่หน้าวัดนั้นทำไมผู้คนมาจากไหน จึงได้มาประชุมกันทำอะไร
 มากมายนัก พระสงฆ์บอกว่าที่ตำบลนี้มีภูเขานามเรียกว่าเป๊ะคาซิว ตั้งแต่เดิม
 มากก็อยู่เป็นสุขโดยความปรกติไม่มีภัยร้ายสิ่งใด ครั้นมาเมื่อปีก่อนเกิดมีตะขาบ
 ปีศาจหลายตัว มักกัณฑ์ร้ายคนให้ถึงแก่ชีวิตอันตรรายเจ็บป่วย เหลือที่จะพรรณนา
 ได้ที่ชายเขานั้น มีประตูช่องเรียกว่าประตูเกยเม้งกวน ครั้นเวลาโกที่นั้นชันขึ้น
 แล้วคนจึงจะเดินข้ามได้ เพราะฉะนั้นคนเดินทางเข้าไปเมืองค้าขายต้องมาอาศัย
 พักที่วัดนี้ รอเวลาจวนแจ้งให้ไ้ข้ามขึ้นก่อนจึงพากันไปได้ พระดั่งซิ้มจั่งได้ฟังแล้ว
 จึงพูดว่า ถ้ากระนั้นพวกอาตมาคอยเวลาไ้ข้ามแล้วก็จะลาไป เวลาเมื่อกำลังพูด
 กันอยู่นั้น ก็แลเห็นพระสงฆ์ในวัดยกน้ำร้อนน้ำขามาถวาย อาจารย์กับศิษย์ก็พา
 กันฉัน เวลานั้นเป็นข้างขึ้นเดือนสว่างดูจกลางวัน พระดั่งซิ้มจั่งกับหั่งเจียก็พา
 กันเดินออกมาชมเดือนเล่นเย็น ๆ แลเห็นคนใช้ในวัดเดินมาบอกว่า ท่านเจ้า
 คณะใหญ่ออกมาแล้วจะใคร่มาพบกับท่านอาจารย์ พระดั่งซิ้มจั่งก็หันหน้าแลไป
 เห็นพระสงฆ์ผู้เฒ่าองค์หนึ่งถือไม้เท้าเดินตรงมาแล้ว ลดกายลงทำเคารพตรงเข้า
 มาถามพระดั่งซิ้มจั่งว่า ท่านหรือที่ว้มาจากเมืองใต้ตั้ง พระดั่งซิ้มจั่งก็ลดกายลง

เคารพตอบปราศรัยว่า อาตมภาพนี้แหละเป็นผู้ที่มาจากเมืองใต้ถึง ก็ท่านอาจารย์
 เล่ามีความสุขสบายอยู่หรือ และมีพระราชอายุได้เท่าใดแล้ว พระสงฆ์เจ้าคณะ
 บอกว่าอาตมภาพอายุมากกว่าท่านคะเนราวรอบหนึ่ง แห่งเจียหิวเราว่าถ้ากระนั้น
 ก็เป็นร้อยหนึ่งกับห้าปี แล้วแห่งเจียถามว่าเจ้าคุณดูข้าพเจ้าคะเนว่าอายุสักเท่าใด
 เจ้าคณะตอบว่ารูปกายของท่านเป็นกายสิทธิ์สุดใส จักขุสองข้างมีแสงสว่างใน
 อาตมภาพไม่สามารถจะคาดถูกว่าอายุได้สักเท่าใดพูดโต้ตอบกันไปมาพักหนึ่ง
 พระดังซิ้มจึงถามว่าที่ท่าทำเลเขตสวนของท่านก็มีโกศพระฐินั้นอยู่ที่ไหน เจ้าคณะ
 บอกว่าอยู่ข้างหลังนี้ไปจึงสั่งให้พระลูกวัดเปิดประตูหลังวัดแล้ว ก็พากันเดินออก
 ไปเที่ยวดูเห็นมีลานดินว่างเปล่าอยู่แห่งหนึ่ง และมีหินอิฐแตก ๆ ยังกองเป็นดิน
 กำแพงอยู่ พระดังซิ้มจึงแลเห็นดังนั้น ก็ประณมมือคร่ำครวญว่า คิดถึงท่านมรรค
 นายกษัตริย์โตใจบุญเอาเงินทองสิ่งของออกบริจาคให้ท่านแก่ผู้กระยาจก ชื่อเสียง
 ปราภฏตั้งหมื่นปีก็ยังไม่ยอ ไม่ทราบที่ท่านเศรษฐีจะไปเสวยสุขอยู่แห่งใด พูดแล้ว
 ก็พากันค่อย ๆ เดินเที่ยวชมเล่น และได้เห็นที่แห่งหนึ่งมีแท่น ก็พากันขึ้นนั่งพัก
 ได้ยินเสียงคนคร่ำครวญร้องให้ พระดังซิ้มจึงนั่งนึกตรึกตรองว่าจะจะเป็นเสียงอะไร
 ก็ได้ยินเป็นเสียงผู้หญิงร้องไห้คร่ำครวญถึงบิดามารดา พระดังซิ้มจึงหันไปถาม
 พระสงฆ์ทั้งหลายว่า คือใครที่ไหนเสียงร้องไห้เป็นที่ไหนสัอยู่ขณะนั้น เจ้าคณะผู้
 เฒ่าได้ฟังพระดังซิ้มจึงถามดังนั้นก็อุบายให้พระสงฆ์ทั้งหลายไปต้มน้ำร้อนเสีย
 ประเดี๋ยวเราจะกลับไปฉัน ครั้นพระสงฆ์เหล่านั้นกลับไปหมดแล้ว จึงย่อตัวลง
 คำนับพระดังซิ้มจึงกับแห่งเจีย พระดังซิ้มจึงก็ถูกมาประคองท่านผู้เฒ่าให้ลุกขึ้น ถาม
 ว่าท่านผู้เฒ่าทำไมจึงกระทำความเคารพดังนี้เล่า เจ้าคณะผู้เฒ่าพูดว่ากระผม
 อายุก็กว่าร้อยแล้ว ก็เข้าใจในการโลกบ้างเล็กน้อย ทุกเวลาเข้าที่ก็คงรู้แจ้งบ้าง
 เล็กน้อย ถึงท่านอาจารย์กับสานุศิษย์ทั้งสาม เมื่อพิเคราะห์ดูสักสองสามครั้งก็ทราบ
 ได้ว่าผิดแก่ชนทั้งปวง ที่กระผมกล่าวมานี้คือความโหม่นสัร้องไห้นั้น นอกจาก
 ท่านทั้งสี่ก็จะพิจารณาไม่ออก แห่งเจียว่าท่านผู้เฒ่าโปรดแสดงให้ข้าพเจ้าเข้าใจด้วย
 คือการนั้นเป็นประการใด เจ้าคณะผู้เฒ่าบอกว่าเมื่อปีที่แล้วมาตรงกับวันนี้ เวลา
 นั้นอาตมภาพกำลังเข้าที่ระงับอยู่ ได้ยินเสียงม้วนลมพัดมาอุ้ใหญ่แล้วก็หยุด
 แล้วได้ยินเสียงผู้หญิงร้องไห้ อาตมภาพก็ลงจากเตียงเดินมาที่ตรงนี้ แลไปก็เห็น
 หญิงสาวคนหนึ่งรูปร่างงดงาม นั่งร้องไห้อยู่บนแท่นนี้ อาตมภาพจึงถามว่าเธอ
 เป็นลูกเต้าเหล่าใคร เหตุใดจึงมานั่งที่นี่ทำไม หญิงนั้นบอกว่าเธอเป็นพระราชบุตร
 ของพระเจ้าแผ่นดินไซจ้อก ออกมาชมสวนดอกไม้เวลาเดือนหงายแจ่ม ก็บังเกิด
 ลมพัดใหญ่พัดหอบเอาบาทกลางตรงนี้ อาตมภาพจึงเอาตัวไปใส่ห้องซังไว้ ปิด
 ประตูแน่นมิให้ใครรู้เห็น เจาะช่องเฉพาะส่งข้าวน้ำอาบประทังชีวิตไปวัน ๆ หนึ่งเท่านั้น

อาตมภาพแก่ล้งบอกเล่าแก่พระสงฆ์ทั้งหลายว่า อาตมภาพจับปีศาจขังไว้ในนั้น ต้องให้ข้าวน้ำกินวันละสองเวลาพอยังชีวิตให้เป็นไปเท่านั้น แต่หญิงฉลาดเฉลียว รู้อัธยาศัยอาตมภาพวิตกเกรงจะมีพระสงฆ์ในวัดทราบเหตุ จะเกิดความก้าวก่าย กักโทษเอาโดยกำลัง นางจึงแก่ล้งทำรุ่งรังหมักหมมมัวหมอง กลางวันก็แก่ล้งพูด เพื่อเจ้อคร่ำครวญคลั่งไคล้ไม่เป็นปกติ เวลากลางคืนก็ร้องให้คิดถึงพระราชาบิดา และพระชนนีมาได้หนึ่งปีแล้ว อาตมภาพเข้าไปในเมืองสืบถามหลายครั้งแล้ว พระราชาบุตรก็ยังมีปรกติอยู่ไม่ได้สูญหายไปข้างไหนเป็นการประหลาดอยู่ อาตมภาพจึงขังนางคนนี้ไว้มิให้ออก ก็บัดนี้ท่านจะเข้าไปในเมืองก็ดีแล้วโปรดได้เอาเป็นธุระให้รู้แน่จะเป็นประการใด เพื่อให้ได้ความจริงด้วยเถิด จะได้ช่วยคนชอบธรรมออกให้พ้นทุกข์ ทั้งประชาชนคนทั้งหลายจะได้ทราบในเดชานุกาพุทธ์เดชแห่ง ท่านด้วย พระดังซ่มจ้งกับหึงเจียเมื่อได้ฟังดังนั้นก็ดำริว่าพึงอยู่ในใจ เมื่อกำลังพูดกันอยู่นั้นก็พอพระสงฆ์นำเอาน้ำชามาให้ฉัน เจ้าคณะก็ลากลับไปยังที่ พระดังซ่มจ้งหึงเจียก็ต่างคนเข้าพักนอน ในคืนนั้นนอนก็ไม่สู้นานนักได้ยินเสียงไก่ขัน พวกพ่อค้าที่พักอยู่หน้าวัดก็พากันตื่นบ้างหุงข้าวต้มแกงเสียดอีกทีก็ พระดังซ่มจ้งตกใจตื่นร้องเรียกโปิยกายชั่วเจงลุกขึ้นจัดข้าวของและผูกม้าไว้คอยท่าพระสงฆ์ในวัดก็จัดต้มน้ำร้อนน้ำชามานิมนต์ไปฉัน พระดังซ่มจ้งฉันแล้วก็จะลาออกเดิน

ฝ่ายพระสงฆ์ผู้เฒ่าเจ้าคณะก็กำชับสั่งหึงเจีย เรื่องนั้นขอท่านได้ใส่ใจไว้ด้วยเถิด หึงเจียหัวเราะแล้วพูดว่าข้าพเจ้าจะรับธุระเองพูดจาสิ่งเสียกันเสร็จแล้ว ก็ได้ยินเสียงพวกพ่อค้ากรียวกราวเอะอะพากันออกเดิน พระดังซ่มจ้งกับสาธุศิษย์ก็พร้อมด้วยด้วยพวกพ่อค้าออกเดิน เวลานั้นจวนจะรุ่งแจ้งก็เข้าทางใหญ่เดินไป พอเวลาใกล้เพลก็เข้าถึงเมือง พิเคราะห์ดูป้อมกำแพงถนนหนทางเรียบร้อยดูจดังเทพยดามานฤมิต จึงเดินเข้าไปในประตูเมืองทางทิศตะวันออก พ่อค้าทั้งหลายต่างก็แยกกันไปหาที่ค้าขายตามเคย

ฝ่ายพระดังซ่มจ้งกับสาธุศิษย์พากันเดินตรงเข้าเมืองเดินมาก็เห็นที่หอรับแขกเมือง จึงพากันเข้าไปที่หอรับแขกเมือง พนักงานที่หอเห็นพระดังซ่มจ้งเดินเข้ามาก็เข้าไปบอกแก่ขุนนางเจ้าพนักงานผู้รับแขกเมืองว่า บัดนี้มีแขกเมืองมาสี่คนรูปร่างแปลกประหลาดมีม้ามาด้วยม้าหนึ่ง ขุนนางเจ้าพนักงานได้ฟังก็นึกว่ามีม้ามาคงจะเป็นการรับสั่ง ก็รีบออกมารับเชิญเข้าไปข้างใน พระดังซ่มจ้งย่อตัวปราศรัยว่าอาตมภาพเป็นคนชาวเมืองไต้ตัง มีรับสั่งให้ไปเมืองไซที่ ยังพระอารามใหญ่ วัดล้วยอิมยี่ เพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม บัดนี้อตมภาพมาถึงเมืองนี้ มีหนังสือเดินทางติดมาด้วย อยากจะใคร่เข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินขอเปลี่ยนหนังสือเดินทางต่อไป และขออาศัยพักสักคืนหนึ่งเมื่อเสร็จธุระแล้วจะขอลาไป ขุนนาง

เจ้าพนักงานรับแขกเมืองได้ฟังดังนั้นก็ค้ำบับตอบว่านิมนต์ผู้เป็นเจ้าของอาศัยพักเกิด พระถังซัมจั๋งมีความยินดี จึงให้สานุศิษย์พากันเข้ามาค้ำบับ พวกเขาเห็นคน ทั้งสามรูปร่างน่าเกลียดก็ให้นึกครั้นคร้ามในใจ ไม่รู้ว่าคนหรือปีศาจยักษ์พระถังซัมจั๋งเข้านั่งบนเก้าอี้แล้ว ขุนนางก็ให้คนนำน้ำชามาดถวาย พระถังซัมจั๋งรับประเคนแล้ว จึงพูดแก่ขุนนางรับแขกว่า ท่านอย่าได้มีความครั้นคร้ามเลย คนทั้งสามนั้นรูปร่างไม่ดีก็จริง แต่จิตใจนั้นบริสุทธิ์ใสสะอาดดี คาโบราณยอมว่ารูปชั่วใจดีท่านอย่ามีความวิตก พวกเขาได้ฟังพระถังซัมจั๋งชี้แจงดังนั้นก็ค่อยคลายวิตก จึงถามว่าพระเจ้าแผ่นดินได้ตั้งนั้นอยู่ที่ไหน พระถังซัมจั๋งตอบว่าเมืองนั้นอยู่ใกล้ชมพูทวีปข้างทิศตะวันออก ถามว่าท่านอาจารย์มาจากเมืองเมื่อเวลาใด พระถังซัมจั๋งตอบว่าอาตมภาพเมื่อออกจากเมืองพระเจ้าเจงกอนไทจงสองเต๋สวैयाราชได้สิบสามปี คิดดูตั้งแต่มาจากเมืองจนบัดนี้ได้สิบสี่ปีแล้ว ทางที่เดินมานั้นข้ามเขาข้ามห้วย ทรมาณทรก่าลำบากไม่คณนานับได้จึงได้มาถึงนี้ พวกเขาได้ฟังก็นึกครั้นคร้ามยกมือขึ้นเคารพสรรเสริญว่าท่านอาจารย์เป็นสงฆ์อย่างวิเศษประเสริฐแท้ พระถังซัมจั๋งถามว่า เมืองนี้ตั้งขึ้นแต่เมื่อครั้งใด พวกเขาตอบว่าเมืองนี้คือโซจิอก เป็นเมืองใหญ่ ตั้งแต่แผ่นดินตันวงศ์มาต่อ ๆ กันลงมาถึงบัดนี้ได้ห้าร้อยกว่าปีแล้ว พระองค์ในปัจจุบัน บัดนี้โปรดเล่นต้นผลไม้หญ้าบอนต่าง ๆ ขนานนามเรียกว่าจี้จงสองเต๋สวैयाราชสมบัติมาได้ยี่สิบแปดปีแล้ว พระถังซัมจั๋งถามว่า วันนี้อาตมภาพอยากจะเข้าไปเฝ้า ขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง ไม่ทราบว่าจะได้เฝ้าหรือไม่ พวกเขาตอบว่าดีแล้ว เจ้าของข้าพเจ้ามีพระราชบุตรพระองค์หนึ่งมีพระชนม์มายุได้ยี่สิบปีกำลังรุ่น วันนี้ออกมาที่ต้นถนนใหญ่อยู่บนหอสูงจะเสี่ยงทายขว้างลูกตะกร้อแพรหาคู่ เวลานี้กำลังเอิกเกริกวุ่นวาย ข้าพเจ้าคะเนดูเห็นจะยังไม่เสด็จเข้าข้างใน แม้ท่านอาจารย์จะใคร่เปลี่ยนหนังสือเดินทางถ้าเข้าไปเฝ้าเวลานี้เห็นจะดี พระถังซัมจั๋งก็คิดจะใคร่เข้าไปเฝ้าในเวลานั้น ก็พอเห็นเจ้าพนักงานยกข้าวมาเลี้ยง พระถังซัมจั๋งก็เข้าฉันแล้ว เหนียงเจี๋ยไปยกถ้วยแจ่มก็กินอิมหน้าสำเร็จแล้วก็พอเวลาเที่ยงเหนียงเจี๋ยจึงพูดว่า ข้าพเจ้าจะต้องเข้าไปกับพระอาจารย์พระถังซัมจั๋งจัดแจงจิวรแล้ว เหนียงเจี๋ยก็สะพายถุงย่ามพร้อมกับอาจารย์เดินออกจากหอรับแขกเมืองไปยังต้นถนนใหญ่ แลเห็นผู้คนเดินออกแออัดเบียดกันมากมาย เศรษฐีพ่อค้าพลเรือนไพร่บ้านพลเมืองหนุ่มแก่เดินพูดกันว่าจะดูเสี่ยงทายทั้งตะกร้อหาคู่ พระถังซัมจั๋งอยู่ข้างทางพูดกับเหนียงเจี๋ยว่า คนชาวเมืองนี้แต่งตัวนุ่งห่มเสื้อผ้าทั้งเจรจาและของใช้ก็ไม่แปลกแก่เมืองได้ตั้ง อาตมาคิดถึงเมื่อโยมผู้หญิงของอาตมภาพ ก็ขว้างตะกร้อเสี่ยงทายอย่างนี้เหมือนกัน เมืองนี้ก็ทำเหมือนกันกับเมืองได้ตั้ง เหนียงเจี๋ยพูดว่าเราพากันไปดูเขาจะทำกันอย่างไร พระถังซัมจั๋งว่าเราเป็นผู้แปลกเพศมาเข้า

ไปดูคนที่หลายจะตีเตียนได้ เหน้เจี้ยว่าอาจารย์ลิ้มเสียแล้วหรือ ท่านเจ้าคณะวัดปิถิมยี่สั่งไว้วันนั้น ข้อหนึ่งเราจะไปดูเครื่องประดับที่ตัวนั้น ข้อสองเราจะพิเคราะห์ดูพระราชบุตรกึ่งจันนั้นว่าจะเท็จหรือจริง พระด้งซั่มจั้งได้ฟังเหน้เจี้ยซ้งแก๊งก็ยอมไป

จะกล่าวเหตุถึงพระเจ้าแผ่นดินโซจ็อก เพราะพระทัยบันเทิงปราโมทย์ไปด้วยความเล่นดอกไม้ต่าง ๆ ครั้นเมื่อก่อนพาพระราชบุตรกับสนมนางไนไปชมดอกไม้ที่สวนเป็นเวลาเดือนหงายสว่าง จึงได้ถูกปีศาจร้ายลักเอาพระราชบุตรไปทิ้งเสียแล้วมันกลับมาแปลงตัวเป็นพระราชบุตรเข้ามาอยู่ในพระราชวัง ปีศาจมันสามารถลวงรู้ได้ว่าปิ่นเดือนนี้วันนี้พระด้งซั่มจั้งจะมาถึงเมืองนี้ จึงได้เสแสร้งแก๊งเอาการเสี้ยงทายตะกร้อจะหาคู่ เพราะมันจะคิดจับเอาตัวพระด้งซั่มจั้ง เพื่อประสงค์สวนสัมพันธ์ของพระด้งซั่มจั้งทำยากำลังให้สำเร็จภาค จึงบังเอิญเวลานั้นบ่ายหนึ่งโมง พระด้งซั่มจั้งเหน้เจี้ยพากันแทรกปนผู้คนเข้าไปใกล้หอพิจารณาตุ

ฝ่ายนางปีศาจที่แปลงเป็นพระราชธิดาอยู่บนกำแพงสูง กำลังตั้งพิธิจดรูปเทียนบวงสรวงเทพยดา สนมนางสาวใช้แวดล้อมเฝ้ารักษาอยู่สองข้างหูกเจ็ดสิบคน มีนางสาวใช้ที่สนิทก็ถือตะกร้ออยู่ใกล้ ๆ ประตุนหน้าต่างล้วนบังด้วยกระฉก นางปีศาจครั้งบวงสรวงแล้ว ก็เหลือบแลดูทั้งสี่ด้านประตุนหอ ก็พอแลเห็นพระด้งซั่มจั้งมาถึงเข้า นางปีศาจก็หยิบลูกตะกร้อมาจากนางสาวใช้ หมายตรงพระด้งซั่มจั้งแล้วก็ขว้างไป บังเอิญถูกศีรษะพระด้งซั่มจั้ง พระด้งซั่มจั้งก็สะดุ้งตกใจเอามือขึ้นรับลูกตะกร้อ ลูกตะกร้อก็เผลอลิ้งเข้าในมือเสื้อของพระด้งซั่มจั้ง ฝ่ายพวกขันทีกับสาวใช้อยู่บนหอสูงแลเห็นดังนั้น ก็พากันร้องขึ้นพร้อมกันด้วยเสียงอันดังว่าถูกพระสงฆ์เข้าแล้ว ๆ ร้องดังนั้นแล้วก็พากันเดินมาหาพระด้งซั่มจั้งคุกเข่าลงพร้อมกันคำนับแล้วจึงพูดว่า ขอเชิญท่านเขยเข้าไปในพระราชวังหลวงจะได้ทำการอภิเษกชื่นชมยินดี ฝ่ายพระด้งซั่มจั้งเมื่อได้เห็นสาวใช้มาทำคำนับและเชิญดังนั้น ก็ย่อตัวลงคำนับตอบแล้วก็พุงขันทีเหล่านั้นให้ลุกขึ้น ให้คิดแค้นเหน้เจี้ยเป็นที่สุด จึงหันหน้ามาต่าเหน้เจี้ยว่าอ้ายชาติลึงเจ้าหลอกให้เรามาทำเล่นดั่งนี้ดอกหรือเหน้เจี้ยหัวเราะแล้วพูดว่า ท่านอาจารย์ทำไมจึงมาปรับโทษข้าพเจ้าเล่า ตะกร้อก็ถูกศีรษะของอาจารย์และเข้าในมือเสื้อของท่านจะเอาผิดชอบแก่ข้าพเจ้าอย่างไร พระด้งซั่มจั้งจึงว่าก็เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นดั่งนี้ แล้วเจ้าจะคิดอ่านประการใด เหน้เจี้ยจึงตอบว่า ขอท่านอาจารย์จงวางใจเสียเถิดอย่าได้มีความวิตกเลย พระอาจารย์จงตามพวกขันทีเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้าจะกลับไปบอกชาวแก๊งปิยกายซัวเจ้งให้ทราบความก่อน ถ้าหากอาจารย์เข้าไปเฝ้านางกงจู้ไม่เอาอาจารย์เป็นสามีก็ดีแล้ว เราจะได้ขอเปลี่ยนหนังสือเดินทางไป แม้ว่านางกงจู้จะใคร่ได้อาจารย์เป็นสามี อาจารย์ก็จงทูลแก่พระเจ้าแผ่นดินว่าได้โปรดให้สาธุศิษย์เข้ามาหาจะได้

สั่งเสียสักสองสามคำก่อน เมื่อข้าพเจ้าพี่น้องเข้าไปถึงแล้วจะได้พิเคราะห์ดูเท็จและจริงสถานใดแล้วจะได้คิดอุบายอาศัยเหตุการณ์วิواهرล่องลงให้ตายใจจึงจะแยกคาย พระด้งซิ้มจั่งได้ฟังหึ่งเจ็ยว่าดังนั้นก็เห็นชอบด้วย หึ่งเจ็ยจึงคำนับลาพระอาจารย์ กลับไปยังที่หอรับแขก

ฝ่ายพระด้งซิ้มจั่งกับพวกขันที้ ก็พากันห้อมล้อมพาเอาตัวไปยังหน้าหอ นางกงจู้ก็ลงมาจากหอตรงเข้ายึดมือพระด้งซิ้มจั่งพาขึ้นนั่งบนรถพวกขันที้และสาวใช้ก็เรียงรายเป็นกระบวนแห่กลับเข้าพระราชวังใน

ฝ่ายขุนนางกรมวังก็เข้าไปทูลแก่พระเจ้าแผ่นดินว่าบัดนี้นางกงจู้พระราชบุตรรี ออกไปทำการเสี่ยงทายหาคู่ครอง เฉพาะถูกพระสงฆ์องค์หนึ่ง บัดนี้ยังคงยรับสั่ง อยู่ที่พระทวาร

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินครั้นได้ทรงทราบดังนั้นก็ทรงหทัยให้ขุนหมอง แต่ยังไม่ทรงทราบว่าจะพระราชบุตรจะคิดประการใด จึงรับสั่งให้นำเข้ามาเฝ้า

ฝ่ายนางกงจู้กับพระด้งซิ้มจั่ง ก็พากันเข้ามายังหน้าพระที่นั่งกระทำคำนับ พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้ขึ้นมาข้างบนให้ใกล้พระองค์ พระองค์จึงมีรับสั่งถามว่า ท่านพระสงฆ์องค์นี้ท่านมาจากประเทศใด จึงได้ประสบพบกับนางกงจู้ดังนี้ พระด้งซิ้มจั่งได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินตรัสถามดังนั้นก็ยอตัวถวายพระพรว่า อาตมภาพ อยู่ประเทศทศนุรพา ณ เมืองไต้ตั้ง พระเจ้าแผ่นดินไต้ตั้งรับสั่งให้อาตมภาพไปยังไซที่ เพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม เพราะทางผ่านมายังเมืองของมหาบพิตร อาตมภาพจะขอเข้ามาเปลี่ยนหนังสือเดินทาง บังเอิญนางกงจู้เสี่ยงทายขว้าง ตะกร้อมาถูกอาตมภาพ อาตมภาพก็เป็นผู้ต่างประเทศรักษาพรตพรหมจรรย์เป็น พระสงฆ์หาควรคู่เคียงแก่พระราชบุตรของพระองค์ไม่ ขอพระองค์ได้ทรงโปรดซึ่ง โทษผิดของอาตมภาพ ขอเปลี่ยนหนังสือทรงพระอนุญาตปล่อยให้อาตมภาพไป ยังไซที่ เพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกธรรมกลับไปยังบ้านเมืองของอาตมภาพ อาตมภาพจะทำการเคารพคุณของมหาบพิตรหาที่เปรียบมิได้ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรง ฟังดังนั้นก็ตรัสว่า ท่านเป็นพระสงฆ์มาจากประเทศไกลตั้งพันโยชน์มาได้มาที่นี่ก็ เป็นนิสัยอันใหญ่ยิ่ง บุตรีของข้าพเจ้าอายุได้ยี่สิบปียังมีสามีไม่ เพราะฉะนั้น จึงได้หาฤกษ์ยามยามดีออกไปยังหอ กระทำการบวงสรวงเทพยดาฟ้าและดินเสี่ยง ทายหาคู่ครองขว้างตะกร้อไปถูกตัวท่าน แต่ยังไม่ทราบว่านางจะคิดประการใดแน่

ฝ่ายนางกงจู้ยืนอยู่ในที่นั้น ได้ฟังพระราชบิดาตรัสดังนั้นก็กราบทูลว่า ขอ พระองค์ได้โปรด แรกลูกก็ได้เสี่ยงทายตะกร้อแพรเป็นสัญญา บัดนี้มาถูกพระ สงฆ์ก็ต้องเป็นไปตามการตามสัญญาที่เสี่ยงทาย ตามดีและชั่วลูกไม่อาจเปลี่ยนแปลงไปได้ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็มีพระหทัยยินดีโสมนัสสา จึงรับสั่งให้

ขุนนางฝ่ายโหรหาวันดีเพื่อจะได้กระทำการอภิเษก และรับสั่งฝ่ายโนให้จัดเครื่องขันหมากและออกหมายประกาศให้ทราบทั่วกัน พระดังซั่มจั้งได้ฟังดังนั้นก็ได้คำนับขอบคุณ ทูลขอแต่ให้ปล่อยไปเท่านั้น พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งว่าพระสงฆ์ผู้นี้ช่างไม่รู้จักอะไรเลย เราจะให้ราชสมบัติแก่ท่านและให้ท่านเป็นลูกเขย เหตุใดจึงได้ขัดขืนดังนี้ แม้ขัดขืนต่อไปจะให้พวกเพชฌฆาตเอาตัวไปประหารชีวิตเสีย พระดังซั่มจั้งได้ฟังดังนั้นก็ตกประหม่ามีใจสะดุ้งหวาดหวั่นครั้นคร้ามจึงทูลว่า แล้วแต่พระองค์จะเห็นควรเกิดอาตมภาพไม่อาจขัดขืนแล้ว แต่ขอพระองค์ได้โปรดให้สาธุศิษย์ทั้งสามเข้ามานี้ อาตมภาพจะได้ส่งเสียสักสองสามคำ แล้วขอเปลี่ยนหนังสือให้เธอทั้งสามรีบไปเสียจะได้ไม่เป็นกังวลและกระทำให้เสียเวลาได้ พระเจ้าแผ่นดินจึงถามว่าสาธุศิษย์ของท่านทั้งสามคนนั้นบัดนี้อยู่ที่ไหน พระดังซั่มจั้งทูลว่าอยู่ที่หอรับแขกเมือง พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้ขุนนางออกไปนำเข้ามารับหนังสือเดินทางไปก่อน ให้ท่านเขยอยู่นี้จะจัดการอภิเษก พระดังซั่มจั้งต้องยืนเฝ้าอยู่ที่นั่น

ฝ่ายเหิงเจียเมื่อมาจากพระอาจารย์ เดินพลางหัวเราะพลางมีกิริยาชื่นบานเข้ามายังหอรับแขก ฝ่ายเปี้ยก่ายชั่วเจ้งเห็นเหิงเจียกลับมาทักพากันออกมาต้อนรับ จึงถามว่าที่เหิงเจียกลับมาทำไมไม่เห็นอาจารย์มาด้วยเล่า พี่ชอบใจอะไรหรือจึงได้หัวเราะร่าเริงมาดังนี้ เหิงเจียตอบว่าอาจารย์ท่านมีความสำราญของท่านแล้ว เปี้ยก่ายถามว่าท่านสำราญอย่างไร เหิงเจียว่าพี่กับอาจารย์เดินเข้าไปในพระราชวังพอถึงที่หอสูงบังเอิญนางกงจื้อออกมาอยู่บนหอนั้น ทิ้งตะกร้อแพรเสียงทายหาคู่บังเอิญถูกอาจารย์เข้า พระอาจารย์ก็ถูกพวกขันทีกับสาวใช้แห่เอาไปไว้ในพระราชวัง จะอภิเษกให้เป็นราชบุตรเขย อย่างนั้นจะไม่สำราญอย่างไรเล่า เปี้ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็กระที่บหัวท้อพูดว่า น่าเสียดายจริง ๆ หากว่าเราไปด้วย นางกงจื้อวางตะกร้อมาทางนั้นถูกเรา นางก็จะเอาเราไว้เป็นสามีจะมิงามหน้าหรือ และจะมีความสุขสำราญไม่น้อยอย่างนี้จะหาที่ไหนได้ ชั่วเจ้งได้ฟังดังนั้นก็ตรงเข้าหยิกเอาแก้มเปี้ยก่ายแล้วพูดว่า ช่างไม่อายแก่ใจเลยพูดออกมาได้เช่นนี้ มีหน้าอวดอ้างพูดจาว่าอยากจะได้ผู้หญิงที่รูปร่าง หาคความพูดโยกโย้ให้เน้นซ้ำไม่เข้าการ เปี้ยก่ายจึงดำชั่วเจ้งว่าอ้ายหน้าสีหมอกไม่รู้จักของดี เหิงเจียจึงดำเปี้ยก่ายว่าอ้ายหมูมึงอย่าพูดมาก จงรีบเก็บข้าวของรวบรวมไว้ถ้าอาจารย์จะเรียกให้เข้าไปในวัง จะได้ป้องกันรักษาอาจารย์ เปี้ยก่ายว่าพี่พูดดังนั้นจะมีผิดไปหรือ พระอาจารย์นั้นเธอได้เป็นพระราชบุตรเขยของพระเจ้าแผ่นดินแล้ว เป็นที่สุขสำราญมิใช่หรือ มิใช่ทางป่าทางเขามิภูตผีปีศาจภัยภยันตรายอะไรที่ไหน จึงจะต้องพิทักษ์รักษาเธอทำไม กำลังเปี้ยก่ายพูดอยู่นั้น ขุนนางรับแขกหน้าหอเข้ามาบอกว่า มีรับสั่งให้ขุนนางมา

เชิญท่านทั้งสามเข้าไปในพระราชวัง โป๊ยก่ายจึงถามว่าท่านทราบหรือไม่ว่ามีรับสั่งให้พวกข้าพเจ้าเข้าไปทำไม ขุนนางรับแขกแจ้งความว่า บัดนี้นางงงจื๊อออกไปเสี่ยงทายหาคู่ บังเอิญถึงตะกร้อไปถูกท่านอาจารย์ เพราะนางจะใคร่ได้พระอาจารย์เป็นสามี เพราะฉะนั้นเจ้าแผ่นดินจึงมีรับสั่งให้หาตัวท่านทั้งสามเข้าไปเฝ้าห้องเจ็บบอกว่าให้เธอเข้ามาเถิด ขุนนางผู้ถือรับสั่งจึงเข้ามาข้างใน แลเห็นห้องเจ็บบกก็ลดตัวลงคำนับไม่กล้าแลดูหน้าห้องเจ็บบก ก้มหน้าบ่นพึมพำว่ามีปีศาจยักษ์มารอะไรก็ไม่รู้ ห้องเจ็บบกถามว่าท่านผู้นั้นมีกิจธุระประการใดทำไมจึงไม่พูดเล่า มานั่งบ่นพึมพำว่าอะไร ขุนนางผู้นั้นตกใจให้ตึกตักเดินระรัว สองมือถือลายพระหัตถ์ปากพูดงุนวายนลอะเทอะว่า นางงงจื๊อเชิญท่านไปประชุม โป๊ยก่ายว่าข้าพเจ้าไม่มีหลักคา และไม่มีอำนาจอาญาจะเมียนตีท่าน ๆ ไม่ต้องกลัวจงค่อย ๆ พูดเถิด ห้องเจ็บบกพูดว่าเขาจะกลัวเขียนตีอะไร เขากลัวหน้าตาเจ้าดุร้ายต่างหาก เจ้าอย่าชักช้าจงรีบรวบรวมข้าของงูมาเข้าไปหาอาจารย์ จะได้คิดอ่านกันต่อไป ห้องเจ็บบกโผ่ยก่าย ชั่วเจ้งทั้งสามคนพร้อมกัน มากับขุนนางที่มาตามเข้าไปยังพระราชวังในครั้นถึงพระทวารเจ้าพนักงานก็เข้าไปกราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินก็โปรดให้พวกคนทั้งสามเข้าไปเฝ้า ห้องเจ็บบกโผ่ยก่ายชั่วเจ้งทั้งสามเข้าไปยืนเรียงกันอยู่ทั้งสามหาได้คำนับไม่ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสถามว่า สาธุศิษย์ของท่านเขยทั้งสามนี้ ชื่อเรียงเสียงโดยอยู่แห่งหนตำบลไหน เหตุใดจึงได้เข้ามาถือบวชจะไปข้างไหน ห้องเจ็บบกได้ฟังถามดังนั้น จะใคร่ขึ้นไปให้ไกล แต่ขุนนางรักษาองค์ทั้งนั้นร้องห้ามว่าไม่ควรจะขึ้นไป จะเพ็ดทูลประการใดก็จงอยู่แต่ข้างล่างเถิด ห้องเจ็บบกหัวเราะจึงพูดว่าถือบวชควรได้ก้าวหนึ่งก็ไปก้าวหนึ่ง โป๊ยก่ายชั่วเจ้งก็พากันเดินตามห้องเจ็บบกเข้าไปยืนเรียงกันอยู่ พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นวิตกเกรงจะงุนวายนกันขึ้น จึงเดินมาร้องห้ามสาธุศิษย์ทั้งสามว่า จะพูดจาประการใดก็จงอยู่ข้างล่างเถิด ห้องเจ็บบกเห็นอาจารย์ยืนเฝ้าอยู่ดังนั้นมีอาการอันลำบาก อดไม่ได้ก็พูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า พระเจ้าแผ่นดินมีความหมิ่นประมาทคน เมื่อหวังใจอยากจะได้อาจารย์ของข้าพเจ้าไว้เป็นเขยแล้ว ทำไมจึงให้เธอยืนเฝ้าอยู่อย่างนี้ ธรรมดาโลกถ้าจะเป็นบุตรเขยจะนั่งเฝ้าไม่ได้หรือ พระเจ้าแผ่นดินได้ยินห้องเจ็บบกพูดดังนั้นตกประหม่าให้มีพระหทัยครันคร้าม จะใคร่เสด็จกลับเข้าข้างใน แต่วิตกเกรงจะเสียทางราชการ จึงอุตสาห์แข็งพระทัยประทับอยู่ แล้วมีรับสั่งให้ขันทียกเก้าอี้มาตั้งนิมนต์ให้พระถังซัมจั๋งนั่ง ห้องเจ็บบกเห็นดังนั้นจึงทูลว่า ข้าพเจ้าเดิมอยู่ที่ศุภรพเมืองเง่าล่ายก๊กตำบลเขาฮวยก๊วยซัว บิดาคือฟ้า มารดาคือดิน ศิลาแยกออกเกิดตัวข้าพเจ้า ครั้นเติบโตใหญ่ได้ไปหาผู้เฒ่าเรียนคุณวิทยากรได้สำเร็จแล้วกลับมาอยู่ที่ถ้ำจี้เลียมตองในทะเลใหญ่ปราบพระยานาค ขึ้นบนเขากำจัดสัตว์ร้ายและปีศาจ รับตำแหน่ง

เป็นขุนนางที่ตั้งซีเทียนได้เสีย ทุก ๆ วันประชุมเล่นแก่เทพบุตร อยู่สำราญสนุก ทุกทิวาราตรีกาล กระทำการผิดเมื่อเวลาเลี้ยงโต๊ะชมพุทธิพย์พระพุทธเจ้าจับขังไว้ที่ใต้เขาเง่าแห่งซัว ทรมานอดอยากอยู่ห้าร้อยปี ท่านอาจารย์จะไปไซที่อาราธนา พระธรรม พระโพธิสัตว์กวณโถมสั่งให้ถอดข้าพเจ้าออกพ้นภัย จึงได้เข้าพบขื่อ เพศทางสมณะเป็นสัมมาทิฐิ ฉายาเดิมข้าพเจ้าชื่อ หงอคง และแห่งเจียดังนี้ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังแห่งเจียดกล่าวประวัติปรากฏดั่งนั้น ก็เสด็จลงจากบัลลังก์ มาลูบไล้พระดังซ่มจั่งแล้วตรัสว่า เป็นนิสัยอันใหญ่ยิ่งที่ข้าพเจ้าได้มาพบท่านเขยมี ศิษย์สาวกเทวดาอย่างนี้หาที่ไหน พระดังซ่มจั่งก็ขอบคุณแล้วเชิญให้เสด็จขึ้นมา ประทับบนพระที่นั่งยังเดิม พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสถามต่อไปว่า ท่านผู้ไหนเป็น สาธุศิษย์ที่สอง โปยกายยื่นหน้ารำเรงพูดว่า ข้าพเจ้าชาติปางก่อนเป็นมนุษย์ มี จิตแก่กล้าไปด้วยวราคะจริตมิได้รู้สักโทษ เวลานั้นบังเอิญพบผู้วิเศษอายุได้ห้าสิบปีเศษ ได้ชี้แจงแสดงธรรมให้ฟังจึงได้เปลื้องปลดซึ่งความหลง ก็ตามอาจารย์ไปปฏิบัติ ได้สิบหกปี สำเร็จภาคตามประสงค์เหาะเหินเดินอากาศได้ ฟังพระเดช พระคุณ พระสยมภวญาณเจ็กเชียงฮ่องเต้ ทรงตั้งให้เป็นที่แม่ทัพเรือที่ฟองง่วนไชย เป็น ผู้บังคับการในลำแม่น้ำที่ฮ้อก็เป็นความสุข เหตุมีความผิดด้วยเมื่อเวลาเลี้ยงโต๊ะ ชมพุทธิพย์ เสพย์สุราทิพย์ให้มันเมาจนลืมนสติไปหยอกนางเทพธิดา จึงต้องปรับ โทษถอดจากที่ขุนนางแม่ทัพให้จูดลงมาในมนุษย์โลก บังเอิญเข้าปฏิสนธิในท้อง แม่สุกร อาศัยอยู่ที่เขาฮอกิมซัว ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตกระทำการหยาบช้าต่าง ๆ เวลา หนึ่งได้พบพระโพธิสัตว์กวณโถม โปรดเทศนาชี้แจงจึงได้กลับใจถือเพศบวชปฏิบัติ ทางสมณธรรม พบพระอาจารย์จะไปไซที่อาราธนาธรรมที่ประเทศไซที่ จึงได้ตาม มาเป็นสาธุศิษย์ฉายาเดิม ตือหงอเหนงและโปยกายดั่งนี้ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรง ฟังมีพระทัยหวั่นหวาดไม่อาจจะแลดูหน้าโปยกาย โปยกายก็ยกศีรษะร่างเรงขึ้น แหวงกวดหูก็ขึ้นขึ้นพัดโบกไปมา และหัวเราะก๊ากใหญ่พระดังซ่มจั่งวิตกเกรงว่า พระเจ้าแผ่นดินจะตกพระทัย จึงตวาดห้ามโปยกายว่า จงสำรวมอิริยาบถอย่า กระทำให้วุ่นวายไปหาสมควรไม่ โปยกายก็พนมมือสำรวมจิตยืนเฝ้าอยู่เป็นปรกติ พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่า สาธุศิษย์ที่สามนั้นเป็นอย่างไรจึงได้เข้าถือเพศบวช ซัวเจ้งพนมมือทูลว่าข้าพเจ้าเป็นปฤชชน กลัวความเวียนวายตายเกิดในวัฏสงสาร จึงได้เที่ยวสืบเสาะตามลະเกาะเกาะและเขาหาอาจารย์ เพื่อเรียนธรรมอันระงับ ดับความฟุ้งซ่าน ตั้งจิตรักษาอยู่เนือง ๆ มิได้ขาด อยู่มาวันหนึ่งพบอาจารย์ผู้วิเศษ สอนวิชาญาณอันแก่กล้า ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติมาวัน ก็ได้สำเร็จภาคเหาะ เหวินเดินอากาศได้ จึงขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ กระทำความเคารพเจ็กเชียงฮ่องเต้ พระองค์ได้ทรงโปรดชุบเลี้ยงตั้งให้เป็นขุนนางราชองครักษ์ เหตุเมื่อวันหนึ่งเทพธิดา

กำลังประชุม ข้าพเจ้ายกคนโทแก้ววิเศษถวายเจ็กเชียงฮ่องเต้ บังเอิญพลาดมือ ตกแตก พระองค์จึงปรับโทษถอดจากที่ขุนนางสาปให้ลงมาในมนุษย์โลกทรมาน ทุกข้ออยู่ในลำแม่น้ำ (ลิวซิวฮ้อ) กระทำกรรมสร้างเวรอยู่เนื่องนิตย์มาวันหนึ่งพบ พระโพธิสัตว์กวนอิมชี้แจงชักนำจึงได้รับศีลปฏิบัติ ภายหลังมาพบพระอาจารย์มาจากเมืองไต้ตัง จึงได้ตามมาเป็นสานุศิษย์ฉายาเดิม (หงอเจ้ง) ชื่อซิวเจ้ง

พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น มีพระทัยครั้นคร้ามและทั้งโสมนัสยินดีที่บุตร ได้สามเ็นผู้มีอภินิหาร เวลานั้นพอพนักงานเข้ามาทูลว่าวันขึ้นสิบสองค่ำเป็นวัน มหามงคลควรจะทำการได้ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสถามว่า วันนี้เป็นวันอะไร ขุนนาง โหระจึงทูลว่า วันนี้เป็นวันขึ้นแปดค่ำ เป็นวันดีควรประชุมซึ่งนักปราชญ์ พระเจ้า แผ่นดินมีความยินดี จึงรับสั่งให้ขุนนางกรมวังชำระปิดกวาดให้พระราชอุทยาน และห้องพอไว้สำหรับจะได้จัดการวิวาหมงคล และรับสั่งให้เชิญอาจารย์กับสานุศิษย์ เข้าไปพักพระราชอุทยานก่อน เมื่อถึงเวลาแล้วจะได้จัดการอภิเษกสมุพร ขุนนาง ก็ไปจัดสวนดอกไม้ตามรับสั่งทุกประการ ส่วนพระเจ้าแผ่นดินเมื่อรับสั่งเสร็จแล้ว ก็เสด็จเข้าข้างใน

ฝ่ายข้าราชการก็พากันไปจัดการต่าง ๆ ตามรับสั่งเสร็จแล้ว จึงนิมนต์พระถึง ชัมจั้งกับสานุศิษย์ทั้งสามเข้าไปพักในพระราชอุทยาน เวลาจวนค่ำเจ้าพนักงานก็ จัดน้ำร้อนน้ำชาถวายพระถึงชัมจั้งและจัดเครื่องโต๊ะมาเลี้ยงศิษย์ทั้งสาม ใปิย กายเห็นดังนั้นก็มีความยินดี แล้วพูดว่าวันนี้จะต้องกินให้อิ่มเต็มที่เครื่องโอหารส ทั้งคาวและหวานที่จัดมาเลี้ยงนั้น ใปิยกายก็กินจนท้องกาง ครั้นกินเสร็จแล้วเจ้า พนักงานก็ปูลาดอาสนะที่นอนหมอนมุ้งและจุดโคมตะเกียง

ฝ่ายพระถึงชัมจั้งเวลากลางคืนผู้คนสงบแล้ว จึงบ่นว่าเหงเหงาย้ายชาติสิงไม่มีดี ทุก ๆ ที่ทำให้เราได้รับความยากลำบากดังนี้ จะตรงเข้าไปขอเปลี่ยนหนังสือก็แล้วกัน จะมีได้มีเหตุยากลำบากอย่างนี้เลยเจ้าทำไม่จึงมุ่งหมายให้เราไปที่หอ นั้น บัดนี้ เกิดเหตุการณ์ขึ้นดังนี้แล้วเจ้าจะคิดต่อไปอย่างไรเล่า เหงเหงิวหัวเราะแล้วจึงพูดว่า ท่านอาจารย์เคยพูดว่ามารดาของท่าน เดิมมาก็ได้ทำอย่างนี้เหมือนกัน เป็น แบบแผนมาแต่โบราณ ข้าพเจ้าคิดถึงคำของท่านเจ้าวัดเปิกิมเสียนยี่ เพราะ ฉะนั้นจึงเข้าไปให้ใกล้หอ เพื่อจะได้พิจารณาดูให้รู้ว่าจะเท็จหรือจริงข้าพเจ้าได้ พิศראהดูเจ้าเมืองเห็นสีพระพักตร์มัวหมอง แต่ยังมีได้เห็นนางกงจูนี่นั้นว่าจะเป็น ประการใด พระถึงชัมจั้งถามว่าเหงเหงิวจะใคร่เห็นนางกงจูนี่นั้นด้วยจะมีกิจธุระ ประการใดหรือ เหงเหงิวตอบว่าแม้ว่าข้าพเจ้าได้เห็นนางกงจูนี่แล้ว จะพิเคราะห์ดู ด้วยทิพยจักขุอันพิเศษก็อาจรู้ได้ว่าร้ายหรือดี เราจึงจะได้คิดกลอุบายต่อไปได้ พระถึงชัมจั้งถามว่า ก็เวลานี้เขาจะใคร่เอาอาตมภาพไว้เป็นเชย จะคิดอย่างไร

เล่าจึงจะพ้นไปได้ เหนิงเจียตอบว่าคอยรอให้ถึงวันขึ้นสิบสองค่ำ เข้าประชุมการเลิกเกริกวิวาหการ นางกงจู้ก็คองออกมาไหว้บิดามารดาเป็นแน่ ข้าพเจ้าจะแอบดูอยู่ข้างอาจารย์ หากว่านางกงจู้เป็นหญิงแท้ อาจารย์ก็รับเป็นสามีนางและอยู่เป็นเจ้านายเขาเกิด พระดังซิมจิ้งได้ฟังเหนิงเจียพูดดังนั้น ก็มีความโกรธจึงดำว้าอ้ายชาติสิง เจ้าช่างหาความชั่วร้ายมาให้เราดังนี้ เหมือนคำป๊ายกายพูดว่าสิบชั้นฟ้าเราขึ้นมาได้เก้าชั้นแล้ว เจ้าเอาความสามหาวมาพูดแซ่เขื่อนตั้งนี้ครวแหละหรือหากว่าพูดอย่างนี้ต่อไป เราจะภาวนาให้ถึงใจของเจ้า เหนิงเจียได้ฟังนั้นก็ตกใจคุกเข่าลงต่อหน้าพระดังซิมจิ้ง พูดว่าพระอาจารย์อย่าได้ภาวนาเลยไว้รอคอยเวลาแต่งงาน ข้าพเจ้าจะสำแดงเดชาอาณูภาพพาพระอาจารย์ออกไปพ้นภัยจงได้ อาจารย์กับศิษย์สนทนากันอยู่จนเวลาสามยาม ป๊ายกายว่าเราพักนอนเสียก่อน เวลารุ่งเช้าจึงค่อยคิดอ่านต่อไป พูดดังนั้นแล้วก็ต่างคนก็ต่างไปหลับนอน ครั้นเวลารุ่งสว่างพระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกที่ขุนนาง แลเห็นประตูพระราชวังเปิดทุกประตู พวกขุนนางก็พากันเข้าเฝ้า พระดังซิมจิ้งกับसानุศิษย์ทั้งสามก็มาเฝ้า พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเตรียมให้พร้อม คอยเวลาวันขึ้นสิบสองค่ำจะได้ทำการวิวาหมงคล วันนี้เป็นแต่ได้จัดเครื่องโต๊ะที่จะเลี้ยงฮูเบีเป็นการรื่นเริง และให้เจ้าพนักงานรับแขกเชิญศิษย์ทั้งสามไปพักที่หอรับแขกนอก ให้จัดเครื่องโต๊ะเลี้ยงเธอทั้งสามและให้มีโหรีขับกล่อมทั้งสองแห่ง ป๊ายกายได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินตรัสดังนั้นจึงยืนขึ้นพูดว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบพวกข้าพเจ้าตั้งแต่มาเป็นศิษย์ แต่เวลาหนึ่งก็มีได้ห่างไกลกัน วันนี้จะรับพระราชทานเครื่องเลี้ยงในสวน ต้องให้พวกข้าพเจ้าไปด้วย อีกสองวันท่านอาจารย์ก็จะเป็นพระราชบุตรเขยของพระองค์ ถ้าไม่โปรดตั้งนั้นธุการของพระองค์ก็จะไม่สำเร็จเป็นแน่

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินเมื่อได้ทรงฟังป๊ายกายพูดดังนั้นทรงพระราชดำริในพระทัยว่าป๊ายกายรูปร่างดูร้ายหากไม่ผอนผันตามใจบ้างก็จะก่อการวุ่นวายขึ้นอาจกระทำให้เสียการไปได้ ทรงดำริดังนั้นแล้ว จึงผอนตามรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะที่ในสวนเป็นสองโต๊ะ หนึ่ง เป็นที่พระองค์กับพระดังซิมจิ้ง โต๊ะที่สองให้सानุศิษย์ทั้งสาม ป๊ายกายได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีค้ำบขอบคุณพระเจ้าแผ่นดิน อาจารย์กับศิษย์ก็พากันกลับไปยังที่พัก พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้ขันทีฝ่ายในเตรียมเครื่องโต๊ะและห้องหอ กับสาวใช้นางในให้แต่งตัวรอวันสิบสองค่ำ จะได้แต่งการอภิเษก ครั้นรับสั่งเสร็จแล้วจึงแต่งพระองค์พร้อมด้วยพระดังซิมจิ้ง กับขุนนางตามเสด็จไปยังพระราชอุทยานก่อน ครั้นถึงจึงชวนพระดังซิมจิ้งเที่ยวชมดอกไม้ในสวนหลวงเป็นที่สำราญพระราชหฤทัย ครั้นขุนนางเจ้าพนักงานจัดเครื่องโต๊ะเสร็จแล้ว ก็มาเชิญพระองค์เข้าประทับโต๊ะ พระเจ้าแผ่นดินจึงจับมือพระดังซิมจิ้งพา

ขึ้นบนหอยเอ็นประทับโต๊ะ หั่งเจียเปี้ยกายชั่วเจ็งก็พากันขึ้นหอยที่สอง พร้อมกัน เข้านั่งโต๊ะต่างก็รับประทานตามสบาย

ฝ่ายพนักงานดนตรีก็บรรเลงเพลงพิณพาทย์ขับร้องประสานเสียงไพเราะยิ่งนัก เวลานั้นพระถังซัมจั๋งเห็นพระเจ้าแผ่นดิน มีความจงรักภักดีตั้งนั้น ก็ไม่รู้ที่ว่าจะแก้ไขประการใด ต้องจำใจทำหน้าที่นอกตรมไปตามการ เวลานั้นอยู่นั้นพระถังซัมจั๋งเหลือบไปเห็นฉากอันหนึ่งแขวนอยู่ริมฝาผนังมีโคลงสี่สุภาพ ก็คิดแต่ในใจว่าคำโคลงนี้ ชะรอยจะเป็นฝีมือปากขุนนางฝ่ายอาลักษณ์แต่ง พระเจ้าแผ่นดินเห็นพระถังซัมจั๋งฟังพิณจตุโคลง จึงตรัสถามว่าท่านเห็นจะเป็นจินตกวีพอใจแต่งกาพย์กลอนโคลงพากย์ฉันที่อยู่บ้างหรือ หากว่าไม่ชอบความรู้ ขอเชิญแต่งโคลงหรือกลอนให้ชมสักบทหนึ่ง ฝีมือจะเป็นประการใดบ้าง อันที่จริงพระถังซัมจั๋งพิศดูโคลงก็เพลินไป ครั้นเห็นพระเจ้าแผ่นดินมีพระทัยจงรักและรับสั่งให้แต่งโคลง ก็เผลอตัว จึงอ่านโคลงแก่กลอนเก่า บทที่หนึ่งว่า (ยิดฟ้วนจ้วยเซียวตายตี๊กุน) แปลว่า อากาศน้ำแห่งธรณีเรียบ ว่าเป็นกิริยาอากาศเดือนสามเดือนสี่ พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังดังนั้น ก็มีพระทัยยินดียิ่งนัก ตรัสสรรเสริญว่านักปราชญ์แท้สมควรเป็นพระราชบุตรเขย จึงรับสั่งให้พวกดนตรีบรรเลงเพลงสรรเสริญ

ฝ่ายหั่งเจียเปี้ยกายชั่วเจ็ง กินเลี้ยงอยู่ที่หอยที่สอง เห็นพระถังซัมจั๋งกับพระเจ้าแผ่นดินอยู่ที่หนึ่ง เปี้ยกายเป็นคนสันดานหยาบคาย ครั้นอิมเอิบแล้วก็ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า แสนสนุกแสนสบายจริง ๆ วันนี้เรากินอิมหน้าสำราญแล้ว พากันไปนอนเถิดพี่น้องเอ๋ย ชั่วเจ็งพูดว่าพีเปี้ยกายพูดดังนั้นเห็นจะผิดความปฏิบัติ กินอิมแล้วทำไมจึงจะพากันไปนอนเล่า เปี้ยกายว่าน้องที่ไหนจะรู้เหตุการณ์ คำโบราณท่านย่อมว่า กินแล้วไม่ยัดตัวในท้องจะอืดลม หายใจไม่สะดวกมักจะมีโรค

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งครั้นสิ้นเวลาประชุม ก็ลาพระเจ้าแผ่นดินมาจากหอยเอ็น เดินมาหอยที่สองดำเปี้ยกายว่าอ้ายชาติหมู่กินรำทำอะไอย่างนี้ ดูว่าชาวป่าชาวดงทำไมจึงต้องร้องอึกทักไปด้วย ถ้าพระเจ้าแผ่นดินตกพระทัยแล้วจะไม่ลงโทษเขาเราด้วยหรือ เปี้ยกายว่าท่านอาจารย์ไม่ต้องวิตกไม่มีความผิด เพราะพวกเราเกี่ยวข้องเป็นญาติแก่พระเจ้าแผ่นดิน ที่ไหนจะทำโทษเราได้ คำโบราณเขาย่อมว่าตีไม่ได้เพราะติดญาติ ต่ำไม่ได้เพราะบ้านใกล้เรือนเคียง ข้าพเจ้าทำเล่นนิดหน่อยจะกลัวทำไม พระถังซัมจั๋งได้ฟังเปี้ยกายว่าดังนั้นก็เกิดโทษระอองตวาดไป แล้วบอกหั่งเจียให้ลากอ้ายหัวหมูมานี้คว่ำลงเสียนเสียสิบที้ หั่งเจียตรงเข้าจับเปี้ยกายคว่ำลง พระถังซัมจั๋งยกไม้เท้าเสียนเปี้ยกาย เปี้ยกายร้องอึกทักแล้วร้องว่าท่านผู้ขอโทษเถิด ทีหลังข้าพเจ้าไม่ทำอย่างนี้อีกแล้ว พวกพนักงานจัดเครื่องอยู่ที่นั่นได้ยินเสียงร้อง ก็มาขอโทษแก่พระถังซัมจั๋ง พระถังซัมจั๋งก็ยกโทษให้เปี้ยกาย

เปียบ่ายมุดลุกขึ้นบ่นว่าพุทโธเอ๊ยท่านฮูเบีตีแท้ ๆ ยังไม่ทันจะแต่งงานก็มาทำ
 อำนาจลงอาญาเขียนตีเสียแล้ว เฮ้งเจียมาจับปากเปียบ่ายบิบบแล้วห้ามว่าเจ้า
 อย่าพูดให้มันละเอะเทอะไปจะนอนก็ไปนอนเถิด อาจารย์กับศิษย์ก็พักอยู่ในนอนั้น
 เข้ากับรับประทานโต๊ะค่ำกินนอน ได้สามสี่วันครั้นถึงวันขึ้นสิบสองค่ำเป็นวันฤกษ์ดี
 พวกขุนนางก็เข้ามากราบทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า ข้าพระพุทธเจ้าได้จัดตำหนักที่
 ฮูเบีเสร็จแล้ว และทั้งเครื่องโต๊ะก็จัดเสร็จแล้วทุกประการถึงห้าร้อยโต๊ะ พระเจ้า
 แผ่นดินได้ทรงฟังพวกขุนนางทูลดังนั้นก็ตีพระทัยคิดจะใคร่เชิญพระดั่งซั่มจั้งเข้า
 นั่งโต๊ะ บังเอิญมีขันที่มากทูลว่าพระมเหสีมีกิจธุระ ขอเชิญพระองค์เสด็จเข้าไปข้างใน
 พระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จเข้าไป แลเห็นสนมนางกำนัลเดินนำพระราชธิดาออกมา
 พิศดูตั่งนางเทพอัปสรภักฏญาณลงมาดินมีพระทัยโลโสมนัสสาพระองค์จึงทรงประทับ
 ยั้งพระที่นั่งตำหนักเจียวเอี้ยวแก่ง

ฝ่ายพระมเหสีสนมนางใน ก็มาเฝ้าถวายบังคมแล้วก็นั่งตามลำดับ พระเจ้า
 แผ่นดินจึงตรัสถามนางงงจูว่าลูกรักของบิดา เมื่อวันขึ้นแปดค่ำลูกออกไปเสี่ยง
 ทายถึงตะกร้อหาคู่ ก็ถูกท่านดั่งซั่มจั้งบิดาเห็นว่าสมความปรารถนาของลูกแล้ว การ
 ทั้งปวงบิดาก็ได้จัดพร้อมเสร็จแล้ว วันนั้นก็ถึงกำหนดจะทำการอภิเษก ลูกควรจะ
 เข้าที่ประชุมเลี้ยงโต๊ะตามกำหนดฤกษ์ นางงงจูได้ฟังพระราชบิดาตรัสดังนั้น จึง
 ทูลว่าขอพระราชบิดาได้โปรดยกโทษของลูกนี้ ด้วยลูกจะขอกราบทูลถามสักคำหนึ่ง
 เพราะลูกได้ฟังขุนนางชั้นที่พูดกันว่า สานุศิษย์ของพระดั่งซั่มจั้งมีพระทัยร้ายลูก
 ไม่อยากพบปะเธอทั้งสามคน ขอพระบิดาได้โปรดมอบหนังสือเดินทางให้เธอไป
 เสียให้พ้นเถิด พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าอันความข้อนี้ ถ้าลูกไม่กล่าวขึ้นบิดาก็จะ
 ลืมเธอทั้งสามนั้นชั่วร้ายจริงของลูก ทุก ๆ วันก็ให้คนเลี้ยงดูประดับประคองอยู่ใน
 สวนดอกไม้ วันนั้นครั้นจะออกที่ขุนนางประทับตราให้หนังสือเดินทาง ให้เธอออก
 ไปเสียให้พ้นเมือง จึงค่อยประชุมเลี้ยงโต๊ะต่อภายหลังจึงจะดี นางงงจูได้ฟังพระ
 ราชบิดาว่าดังนั้น ก็มีความยินดีจึงคำนับขอบพระคุณพระราชบิดา พระเจ้าแผ่นดิน
 ก็เสด็จออก ขุนนางมีรับสั่งให้เชิญพระดั่งซั่มจั้งกับสานุศิษย์ทั้งสามเข้ามาเฝ้า

ฝ่ายพระดั่งซั่มจั้งอยู่ในสวนก็นั่งนับวันนับเวลาอยู่ ครั้นถึงวันขึ้นสิบสองค่ำยัง
 ไม่ทันจะสว่าง จึงนั่งปรึกษากันแก่ศิษย์ทั้งสามว่า พรุ่งนี้ถึงกำหนดวันขึ้นสิบสองค่ำ
 แล้วเราจะคิดอ่านประการใดดี เฮ้งเจียพูดว่าข้าพเจ้าคะเนว่า เจ้าแผ่นดินนั้นมัว
 หมองก็จริง แต่ยังไม่ซึ่มทราบยังพอจะแก้ไขได้ แต่ยังหาได้เห็นหน้านางงงจูไม่
 ถ้าได้เห็นแล้วข้าพเจ้าคิดดูก็คงจะรู้ว่าเท็จหรือจริง แล้วจึงจะได้ลงมือขอพระ
 อาจารย์จงวางใจเสียเถิด อย่าได้มีความวิตกเลย เธอคงจะให้หาตัวพวกข้าพเจ้า
 เพื่อจะได้ให้หนังสือเดินทางให้ออกไปเสียให้พ้น พระอาจารย์อย่าได้ขัดขืนจงผ่อน

ฉันไปตามการ ข้าพเจ้าจะแปลงกายคอยกระซิบบอกเหตุการณ์ และคอยระวังรักษาพระอาจารย์อยู่มิให้เป็นอันตรายได้ กำลังสนทนากันอยู่ดั่งนั้น ก็พอขุนนางที่ถือรับสั่งมาเชิญ หั่งเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่าไปเกิด ๆ จึงรวบรวมเก็บข้าวของหาคอนตามขุนนางทั้งสองนั้นเข้าไปเฝ้ายังหน้าพระลาน พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรเห็นจึงตรัสเรียกหั่งเจี๋ยไปเฝ้าด้วยตัวเจ้ทั้งสามคนเข้ามาใกล้แล้ว จึงเรียกหนังสือมาจะประทับตราให้ ทั้งเสบียงอาหารที่จะเดินทางก็จัดให้ไปพร้อม จึงตรัสว่าถ้าไปถึงเขาเล่งชิวอาราณาพระคัมภีร์กลับมาได้แล้ว จะพระราชทานบำเหน็จรางวัลให้จหนัก อย่าได้มีความทวงไยเลย หั่งเจี๋ยได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินตรัสดั่งนั้น ก็กระทำคำนับขอบคุณ จึงให้ตัวเจ้ส่งหนังสือมาแล้วก็นำขึ้นถวายต่อพระหัตถ์พระเจ้าแผ่นดินรับหนังสือมาแล้ว คล้อออกทอดพระเนตรแล้ว ก็ประทับตราลงในฉบับนั้นแล้ว จึงเอาทองคำสิบแท่งเงินยี่สิบแท่งประทานให้เป็นกิริยาว่าพอพระทัยไปเฝ้าเข้าไปรับเงินกับทองแล้ว ก็พร้อมกันทั้งสามคำนับขอบคุณแล้วถอยกลับออกไป พระด้งซิมจั้งเห็นดั่งนั้นก็ตกใจ จึงเดินเข้ามายึดมือหั่งเจี๋ยไว้ แล้วถามว่าจะไปจริงหรือ หั่งเจี๋ยเอานิ้วสะกิดมือพระอาจารย์สามทีแล้วขยิบตาให้ไป แล้วจึงพูดว่าอาจารย์คงอยู่ในสหายเกิด พวกข้าพเจ้าจะไปอาราณาพระคัมภีร์ได้แล้ว จะกลับมาเยือน พระด้งซิมจั้งจึงปล่อยมือหั่งเจี๋ย พี่น้องทั้งสามก็พากันออกจากพระราชวัง หั่งเจี๋ยก็เดินไปยังที่หอรับแขกเมือง พวกขุนนางรับแขกก็พากันออกมาต้อนรับเข้าไปเลี้ยงน้ำร้อนน้ำชา หั่งเจี๋ยจึงสั่งไปเฝ้าด้วยตัวเจ้ว่า น้องทั้งสองจงอยู่ในห้องอย่าออกไปให้ผู้ใดเห็น ถ้าจะมีผู้ใดถามก็จงฉันแปรพูดว่า กลบเกลื่อนไป อย่าให้รู้เท่าความจริงของเราได้ แต่เราจะไปคอยช่วยอาจารย์ หั่งเจี๋ยว่าดั่งนั้นแล้วจึงถอนขนเพชรออกหนึ่งเส้น เป้าคาถาแปลงเป็นรูปหั่งเจี๋ยนั่งอยู่กับไปเฝ้าด้วยตัวเจ้ในที่หอรับแขก รูปจริงหั่งเจี๋ยก็เหาะขึ้นบนอากาศ แปลงเป็นแมลงผึ้งตัวหนึ่งแล้วก็บินเข้าไปในพระราชวัง แลไปก็เห็นพระอาจารย์นั่งอยู่บนเก้าอี้ด้วยพระเจ้าแผ่นดิน หน้าตาไม่มีความสบาย หั่งเจี๋ยก็โผล่จับที่ริมหูพระด้งซิมจั้งกระซิบพูดเบา ๆ ว่า พระอาจารย์ข้าพเจ้ามาแล้วอย่าวิตกไปเลย พระด้งซิมจั้งได้ฟังดั่งนั้นก็ค่อยมีความสว่างใจออกไป สักประเดี๋ยวพวกขันทีก็มาทูลว่า ขอเชิญพระองค์เสด็จเข้าที่เกิด การทั้งปวงก็พร้อมเพรียงแล้ว พระมเหสีกับพระราชบุตรก็คอยอยู่พร้อมแล้ว ขอพระองค์จงเชิญเสด็จเข้าในพิธีการเกิด พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังขุนนางกราบทูลดั่งนั้น ก็มีพระทัยยินดี จึงเสด็จจากพระที่นั่งนำพระด้งซิมจั้งเข้าไปในพระราชมนเทียรใน

ฝ่ายพระด้งซิมจั้งเดินตามเสด็จเข้าไปยังพระตำหนักใน ได้ยินเสียงพิณพาทย์มโหรีขับขานประสานเสียงออกไป และมีกลิ่นสุคนธ์สหอมระรื่นฟุ้งตลบไปทั้ง

ตำหนัก พระดั่งซิ้มจิ้งกั่มหน้าสำรวจเดินมิได้อาจแลเหลือยว เห่งเจียเห็นดั่งนั้นก็ คลายบันเทิงใจ เกาะไหล่อาจารย์อยู่ และพิจารณาดูโดยกำลังทิพยจักษุญาณ ทุก ๆ แห่ง เห่งเจียเห็นอาจารย์จิตใจไม่วุ่นหวาด ก็นึกสรรเสริญว่าเป็นสมณะจริง จิตตั้งอยู่ในความสงบระงับไม่มีความกำหนดยินดีในกามคุณ บัดเดียวแลไปก็ เห็นพระมเหสี และสนมเอกโทกับสาวใช้นางในพากันแห่นางงามงงจู้ออกมารับ เสด็จ นางทั้งหลายถวายบังคมพร้อมกันว่าพระเจ้าหนั้นปี ๆ พระดั่งซิ้มจิ้งจิตใจ ให้ รัวสั้นสะทกสะท้าน พะว้าพะวังหาที่ตั้งมิได้ เห่งเจียเหลือบไปเห็นนางงงจู้ บน ศีรษะมีโอปิตายักษ์พลุ่งขึ้นแต่หาสู่ร้ายแรงนักไม่ จึงกระซิบบอกพระอาจารย์ว่า นางงงจู้นั่นปลอมมิใช่จริง พระดั่งซิ้มจิ้งว่าถ้าจริงดั่งว่า ทำอย่างไรจึงจะได้เห็นจริง เล่า เห่งเจียว่าถ้าอยากจะทำให้รู้ชัดต้องกลับเป็นรูปเดิมจึงจะจับมันได้ พระดั่งซิ้มจิ้ง ห้ามว่าไม่ได้พระเจ้าแผ่นดินจะตกพระทัยวุ่นวายกันไปทั้งวัง รอให้เสด็จกลับไป ยั้งที่แล้ว จึงค่อยแผลงฤทธิ์เดชอาณาภาพต่อภายหลัง

ฝ่ายเห่งเจียเป็นคนใจร้อนรออยู่ไม่ได้ ก็ไหวกายกลายกลับเป็นรูปเดิม ร้อง ตวาดด้วยเสียงอันดัง กระโดดมาจับยึดเสื้อนางงงจู้ ต้าว่าอึกรากษสยักษร้าย มึงทำเล่ห์กลแอบแฝงสำราญอยู่ในนี้ยังไม่พอ ทำกลอุบายหลอกลวงอาจารย์เรา คิดทำลายพรหมจรรย์ สันดานมึงช่างเต็มไปแต่ด้วยกามราคะไม่รู้สึกละอายที่จะต้อง ไปทนทุกขีในรกเลย

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินได้เห็น และได้ยินดั่งนั้นก็ตกพระทัย นางของเขาและ นางสนมกำนัล ก็พากันตกใจลั้มคว่ำลั้มหงายไม่เป็นสมประดี บางก็วิ่งหนีซอน เร้นเอาตัวรอด พระดั่งซิ้มจิ้งก็ระรัวสั้นไปทั้งกาย เข้าประคองพระเจ้าแผ่นดินทูล ว่าพระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย นี่คือศิษย์ของอาตมภาพแผลงฤทธิ์เพื่อจะใครู้ เท็จจริง

ฝ่ายนางงงจู้ปีศาจปลอม เห็นไม่สมคิดแน่แล้วก็ถอดเครื่องแต่งตัวทั้งเสื้อผ้า ซีกทั้งเสี้ย สลัดหลุดจากมือเห่งเจีย วิ่งหนีไปในสวนดอกไม้ เข้าศาลพระภูมิ ได้ กระบองสั้นอันหนึ่งหวนกลับมาเข้ารบกับเห่งเจีย เห่งเจียก็ชักกระบองเหล็กออกรบกับปีศาจ ต่างออกกำลังรบกันก็ก้องไกลาหลที่ในสวนดอกไม้ แล้วแผลงฤทธิ์ เหาะขึ้นบนอากาศรบกันสนั่นหวั่นไหว พวกชาวเมืองต่างก็ตกใจไหวหวั่นครันคร้าม พระดั่งซิ้มจิ้งร้องว่าขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัยไปเลย แล้วบอกพวกสาวสุวรรณคัมภ์กำนัลในว่าอยากลัวนางงงจู้ของท่านนั้นเป็นปีศาจปลอมเข้ามาอยู่ ส่วนบุตรของท่านนั้นคอยให้ศิษย์ของอาตมภาพจับปีศาจได้แล้วจึงไปรับงงจู้ที่แท้จริงนั้นมาให้ จึงจะรู้เหตุผลเอาเป็นจริงแน่ได้

ฝ่ายนางในได้ฟังพระดั่งซิ้มจิ้งพูดบอกดั่งนั้น ก็ค่อยได้สติคลายจากความหวาด

เสี่ยว นางกำนัลจึงไปเก็บเอาเสื้อผ้าที่นางกงจู้ถอดทิ้งไว้ให้นางของเธอดู แล้วพูดว่านางถอดทิ้งไว้นี้ บัดนี้ขึ้นไปรบอยู่กับसानุศิษย์ของพระที่บนอากาศ คงจะเป็นปีศาจแน่ เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินกับฮ่องเฮาและนางในทั้งหลาย ก็คอยได้สติหายกลัวพากันแลดูบนอากาศ

ฝ่ายปีศาจกับหึ่งเจี๋ยรบกันยังไม่แพ้และชนะ หึ่งเจี๋ยจึงร้องขึ้นคำหนึ่งแกว่งกระบองร้องให้แปลง กระบองก็มีมานับหมื่นอันคงแกว่งดุจงูและมังกรโอดโตนเข้ารุกไล่ตีนางปีศาจโดยสามารถ นางปีศาจเหลือกำลังที่จะรบต่ออยู่र्थ แล้วก็ไหวกายบันดาลเป็นสายลมเขียวหนีไปทางทิศปรจจีน หึ่งเจี๋ยเห็นดังนั้นก็เรียกกระบองคืนกลับเข้าตัวแล้วจึงเหาะขึ้นบนอากาศรีบไล่ตามนางปีศาจไป หึ่งเจี๋ยเหาะตามนางปีศาจกระชั้นมา จนวนใกล้ประตูสวรรค์ไซที่หนึ่ง แลไปก็เห็นธงทิวปลิวสลับสลอนยื่นขวางหน้าอยู่ หึ่งเจี๋ยจึงร้องด้วยเสียงอันดังว่า ท่านทั้งหลายที่เฝ้าประตูสวรรค์นั้น จงช่วยสกัดจับอิมารร้ายอย่าให้หนีไปได้

ฝ่ายหมู่เทพดาคือท้าวจตุรราชู๊กที่อ่อง กับนายทหารทั้งสี่นาย ได้ยินหึ่งเจี๋ยร้องมาดังนั้น ต่างก็เตรียมอาวุธร้ายกันออกคอยสกัดกันไว้

ฝ่ายนางปีศาจเห็นจวนตัวจะหนีไปก็มีได้ จึงหวนกลับมารบแก้หึ่งเจี๋ยโดยสามารถมิได้คิดแก่ชีวิต นางปีศาจถือกระบองสั้นเข้าตะลุมบอน หึ่งเจี๋ยถือกระบองวิเศษเข้ารอรบแก้นางปีศาจโดยแข็งแรง หึ่งเจี๋ยรบพลงพิจารณาดูกระบองของนางปีศาจ เห็นข้างหนึ่งเล็กข้างหนึ่งใหญ่ ดูจดังว่าไม้สักดำข้าว หึ่งเจี๋ยจึงทวาดถามด้วยเสียงอันดังว่า เอ๊ยนางปีศาจเองถืออาวุธอันใดมาต่อสู้แก่เรา นางปีศาจเมื่อได้ยินหึ่งเจี๋ยถามมาดังนั้น จึงตอบว่าถ้าท่านอยากจะทำรู้งเจียหลงฟังเราจะบอกให้ อาวุธอันนี้เทพดาประกอบธาตุนิเวศให้ ประกอบด้วยมูลสันดานของเราอยู่บนสวรรค์มีสี่สวางไสวประกอบไปด้วยฤๅษีคือ (ขุนเห่ซิวตั้ง) บัดนี้อยู่กับเรอบนวิมานพระจันทร์คือเป็นหินบดวิเศษอันหนึ่ง หากว่าตีมนุษย์ที่หนึ่งก็จะถึงแก่ความตาย หึ่งเจี๋ยได้ฟังนางปีศาจเล่าให้ฟังดังนั้นก็หัวเราะก๊ากใหญ่แล้วจึงพูดว่า อ้อดังนั้นดอกหรืออี่เดียร์จกาน หากมีงอยู่ในดวงพระจันทร์จริงดังนั้น ทำไมเอ็งจึงไม่รู้จักฝีมือเรา จึงบังอาจสามารถมาต่อสู้แก่เราเล่า เจ้าจงรีบยอมเสียโดยดีเราจะไว้ชีวิตเจ้าให้ยาวยืนต่อไปอีกสิ้นกาลนาน นางปีศาจได้ฟังหึ่งเจี๋ยว่าดังนั้นจึงพูดว่าเราจำได้ว่าเมื่อห้าร้อยปีก่อน ท่านขึ้นไปทำวุ่นวายจลาจลบนสวรรค์ มีนามเรียกว่าเป็กเป็๋นคนเฝ้าม้ามิไซหรือ อันความจริงก็ไม่ควรจะผ่อนผันยอมแพ้ท่าน เพราะด้วยทำลายการสามภริยาเขาความพยายามตจจมาติดตามตา เพราะฉะนั้นจึงต้องคิดต่อสู้กว่าชีวิตจะหาไม่ หึ่งเจี๋ยได้ฟังปีศาจว่าดังนั้น ก็ยิงบันดาลโทโสคั่งแค้นแกว่งกระบองจ้วงโจมตีมเข้าตีรัน นางปีศาจก็ยกไม้หินบดขึ้นต่อสู้รบ

แก๊งเจ็ยโดยสามารถ ครอบต้อสู้กันอยู่ทีหน้าประตูสวรรคค้ำทีหมีงประมาณยี่สิบเพลง นางปีศาจเห็นว่าจะเอาชัยชนะแก๊งเจ็ยมิได้ ก็ยกหินบดฟาดไปทีหนึ่งบันดาลเป็น แสงสว่างร้อยพันหมื่นสายแล้วก็รีบหนีไปทางทิศอาคเนย์ แก๊งเจ็ยก็ไล่ติดตามมา บัดเดี๋ยวมถึงภูเขานึ่ง ปีศาจก็บันดาลแสงสว่างสูญหายลงไปในยอดภูเขานึ่ง แก๊งเจ็ยทียวดค้นหากก็ไมพบเห็น มีความสงสัยและวิตกเกรงว่าปีศาจจะหวนกลับ แอบไปในเมือง จะทำร้ายแก๊งพระอาจารย์ แก๊งเจ็ยดำริตั้งนึ่งแล้ว ก็พิจารณาดูจำ ภูเขานึ่งได้แนแล้ว ก็รีบเหาะกลับไปยังเมือง เวลานั้นประมาณเวลาบ่ายสี่โมงเศษ

ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินกับพระมเหสีและแลพระสนมนางกำนัลใน กำลังสะดุ้ง ตกใจครันคร้ามกลัวอยู่ด้วยกันทุกคน แลเห็นแก๊งเจ็ยยืนอยู่บนเมฆลอยลงมาเรียก พระอาจารย์ว่าข้าพเจ้ามาแล้ว พระดังซ่มจั้งจึงพูดว่าแก๊งเจ็ยจงหยุดก่อนอย่าเพื่อ เข้ามาทำให้อุ่นวาย พระเจ้าแผ่นดินจะตกพระทัย แล้วพระดังซ่มจั้งถามแก๊งเจ็ย ต่อไปว่า ท่านไปตามกงจูปลอมนึ่งได้ความประการใด

แก๊งเจ็ยยืนพนมมืออยู่ข้างนอกตำหนักตอบว่า อินางกงจูปลอมนึ่ง คือปีศาจ แปลงตัวข้าพเจ้ารบแก๊งมัน ๆ สู้ไมได้พ่ายแพ้นี้ไปข้าพเจ้าได้ตามไปถึงภูเขาแห่งนึ่ง ปีศาจนึ่งก็สูญหายไป ข้าพเจ้าได้ทียวดค้นหากก็มิได้พบเห็น ข้าพเจ้าวิตกเกรงว่า มันจะกลับวอกมาทำร้ายแก๊งอาจารย์จึงได้รับเหาะกลับมา พระเจ้าแผ่นดินเมื่อพระ องค์ได้ทรงฟังแก๊งเจ็ยพูดแก๊งพระดังซ่มจั้งตั้งนึ่ง พระองค์จึงยึดพระดังซ่มจั้งไว้แล้ว ถามว่า ก็นางนึ่งเป็นปีศาจแล้ว ส่วนบุตรแห่งข้าพเจ้าไปอยู่แห่งใดเล่า แก๊งเจ็ย จึงทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า รอให้ข้าพเจ้าจับปีศาจได้ก่อนแล้ว กงจูของพระองค์ก็คง จะได้กลับคืนมา ขอพระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกเลย

ฝ่ายพระมเหสีกับสนมมารีทั้งปวง เมื่อได้ฟังแก๊งเจ็ยทูลแก๊งพระเจ้าแผ่นดินตั้งนึ่ง ก็ค่อยคลายความหวาดเสียว ทุก ๆ คนพากันมาค้ำนึ่งแก๊งเจ็ยแล้วจึงพูดว่า ขอ ท่านผู้พิเศษให้นางกงจูกลับมาได้ตั้งว่าแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายจะขอบพระเดชพระคุณ ท่านเป็นที่ยั้ง แก๊งเจ็ยได้ฟังตั้งนึ่งจึงพูดว่า ทีในราชวงนึ่งนี้ ข้าพเจ้าไม่ควรจะคิด การขอพระองค์ได้โปรดพาพระอาจารย์ออกไปข้างนอกทีข้าราชการเฝ้าให้นางใน กลับเข้าไปเสียดข้างใน และเรียกน้องของข้าพเจ้าทั้งสองคนมารักษาอาจารย์ ข้าพเจ้า จะได้กลับไปจับนางปีศาจนึ่งมาให้จงได้ ทั้งจะได้ปรากฏใความชอบของข้าพเจ้า พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังแก๊งเจ็ยว่าตั้งนึ่งก็มีความยินดีพร้อมด้วยพระดังซ่มจั้ง เสด็จออกมายังท้องพระโรงทีออกขุนนาง ฝ่ายพระมเหสีและนางสนมก็กลับเข้าไป พระราชวงนึ่ง พระองค์จึงรับสั่งแก๊งเจ้าพนักงานจัดเครื่องมาเลี้ยงแก๊งเจ็ย และ รับสั่งให้หาตัวเปี้ยกายซิวเจ้งเข้ามาเฝ้า แก๊งเจ็ยสั่งเสียน้องทั้งสองคนให้ดูแลเอาใจ ใส่รักษาพระอาจารย์ทุกประการแล้ว แก๊งเจ็ยก็เหาะขึ้นบนอากาศหมายทีทิศอาคเนย์

บัดเดี๋ยวกีมาถึงยอดเขา เที๋ยวสอดส่องค้นหาปิศาจ

ฝ่ายนางปิศาจเมื่อหนีห่างเจี๋ยมาลงที่เขาแล้ว ก็มุดเข้าไปในถ้ำเอาศิลามาปิดปากถ้ำซ่อนตัวอยู่ในนั้นมิได้ออกมา ห่างเจี๋ยเที่ยวค้นหาพักหนึ่ง ไม่เห็นปิศาจก็มีความรำอาใจ จึงรำยมนตร์เรียกเจ้าเขาเจ้าที่มาในทันใดนั้นห่างเจี๋ยจึงถามว่าภูเขานี้เรียกว่าภูเขอะไร ในตำบลงนี้มีปิศาจมากน้อยเท่าใด จึงบอกมาโดยเร็วแต่ตามจริงเจ้าทั้งสองคุกเขาลงคำนับแล้วบอกว่า ขอท่านได้ทราบอันภูเขานี้มีนามเรียกว่า (ม้อถ้ำข้าว) ที่เขานี้มีรังกระต่ายอยู่สามแห่ง ดังเดิมมาก็ไม่มีปิศาจยักษ์มาร เป็นที่ชัยภูมิงามดี ไม่มีปิศาจยักษ์ร่ำไห้ได้ แม้ท่านจะไปหาปิศาจยักษ์ร่ำไห้จงไปหาทางทิศใต้ที่เกิดจึงจะมี ห่างเจี๋ยพูดว่าเราเพิ่งขับไล่ปิศาจมาเดี๋ยวนี ทำไมจึงว่าไม่เห็นปิศาจเล่า เจ้าเขาเจ้าที่ทั้งสองได้ฟังห่างเจี๋ยพูดดังนั้น ก็นำห่างเจี๋ยไปที่รังกระต่ายสามแห่ง ค้นหาปิศาจที่เชิงเขาก่อน เห็นมีกระต่ายสองสามตัวเที่ยวกินหญ้าอยู่ เห็นคนมากกระต่ายก็ตกใจวิ่งหนีไป แล้วพาไปหาที่บนยอดเขา แลไปก็เห็นปากถ้ำ มีศิลาใหญ่ปิดอยู่แน่นหนา เจ้าเขาเจ้าที่ทั้งสองจึงชี้ว่า เห็นปิศาจจะอยู่ในถ้ำนี้เป็นแน่แล้ว จึงจัดเอาก้อนศิลานั้นออกเข้าไปค้นหาเกิด ห่างเจี๋ยจึงเอาระบองจัดก้อนศิลาที่ปิดปากถ้ำอยู่นั้น ออกแล้วก็จะเข้าไปค้นหา

ฝ่ายนางปิศาจซึ่งเข้าไปซ่อนอยู่ในถ้ำ ครั้นได้ยินเสียงประทุหลายลงดังนั้น ก็ร้องหวาดออกมาด้วยเสียงอันดัง มือก็ถือลูกหินบดกระโดดออกมาตีเอาห่างเจี๋ยห่างเจี๋ยก็แกลงระบองรับรบกัน เจ้าเขาเจ้าที่เห็นดังนั้นก็ตกใจ พวกหนีไปเที่ยวชุกซ่อนตัว นางปิศาจก็ดำว้าเจ้าเขาเจ้าที่ว่า นำห่างเจี๋ยมาค้นหาจึงได้มาพบปะฉะนี้ปากก็บ่นว่า มือก็รบแก่ห่างเจี๋ย แล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศ เวลานั้นก็จวนจะพลบค่ำ ได้ยินเสียงบนอากาศร้องลงมาว่า ท่านได้เขี๋ยอย่าเพิ่งลงมือก่อน ห่างเจี๋ยหันไปดูก็เห็นท่ายิมแซคือพระจันทร์ มีนางฟ้าแห่หอมล้อมเป็นบริวาร ห่างเจี๋ยเห็นดังนั้นก็ยอตัวคำนับ ถามว่าท่านท่ายิมจะไปยังไหนด้วยหรือ ท่ายิมแซตอบว่าปิศาจที่สู้รบอยู่แก่ท่านนั้น คือนางกระต่ายที่อยู่ในตำหนักพระจันทร์ ในห้องยาทิพย์มันลักหินบดหนีมา ข้าพเจ้าเห็นว่ามันจะถึงที่ตายเสียวันนี้แล้ว จึงได้ตามมาเพื่อจะช่วยชีวิตมันให้รอดอยู่ก่อน ขอท่านได้เขี๋ยได้ออนุญาตยกโทษมันให้แก่ข้าพเจ้าเถิด ห่างเจี๋ยได้ฟังดังนั้นก็ตอบว่าท่านท่ายิมได้ออกปากขอแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทำให้ถึงแก่ความตายได้ แต่มันทำผิดได้ลักนางงงจู้พระราชาบุตรของพระเจ้าแผ่นดินเทียนเต็กก็ไปซ่อนไว้ แล้วแปลงรูปปลอมเป็นนางงงจู้คิดจะทำลายพรหมจรรย์พระอาจารย์ของข้าพเจ้า อันโทษนั้นก็ยากที่จะผ่อนผันให้มันได้ ท่ายิมแซได้ฟังห่างเจี๋ยชี้แจงดังนั้นก็พูดว่าท่านได้เขี๋ยยังไม่ทราบถึงเหตุเดิม อันงงจู้นั้นมีไซคนในมนุษย์โลก เดิมที่เป็นนางฟ้าอยู่ในองค์พระจันทร์ จุตกลงมาเกิดเป็น

พระราชบุตรของพระเจ้าแผ่นดินเทียนเต็กก๊ก นางกระต่ายนั้นมีความพยายามด้วยเมื่อยี่สิบปีก่อนนางงงจูตบเอานางกระต่าย นางกระต่ายจึงได้หนีตามลงมาแก่แค้น ลักนางงงจูไปทิ้งไว้นอกเมืองช้อที่นางกระต่ายจะคิดทำลายพรหมจรรย์ของพระถังซัมจั๋งนั้น ท่านได้เสียก็ได้ช่วยแก้ไขตัดรอนได้แล้ว ก็ไม่เป็นอันตรายถึงแก่ความเสียหาย เพราะฉะนั้นขอท่านได้เสียได้เห็นแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด โปรดยกโทษให้แก่มัน ข้าพเจ้าจะได้พากลับไปสวรรค์ตามเดิม หั่งเจียได้ฟังท้ายอิมเชื่อว่าดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า หากมีมรรคผลอบรมดังนั้นข้าพเจ้าก็ไม่อาจขัดได้ แต่คิดว่าท่านพานางกระต่ายไปแล้ว เกรงเจ้าเมืองเทียนเต็กก๊กจะไม่เชื่อข้าพเจ้าขอท่านท้ายอิมแก้ไขได้พานางฟ้าพร้อมด้วยนางกระต่ายไปยังเมืองเต็กก๊ก ให้เจ้าแผ่นดินและขุนนางราษฎรเห็นเป็นพยาน จะได้แจ่มแจ้งซึ่งฝีมือและกำลังอำนาจแห่งข้าพเจ้า และจะได้ปรากฏว่าเดิมนางงงจูอยู่บนสวรรค์ได้จุติลงมาเอากำเนิดในมนุษย์โลกจะได้ทราบ ซึ่งเหตุผลเวรกรรมของนางงงจูว่าเป็นประการใดท้ายอิมแก้ไขได้ฟังหั่งเจียว่าดังนั้น จึงเอามือขึ้นางปีศาจร้องตวาดว่า ยังไม่คิดกลับตัวอีกหรือปีศาจก็กลับกลายเป็นกระต่ายตามเดิม หั่งเจียเห็นดังนั้นก็มีความยินดีเหาะนำหน้าตรงมายังเมือง ท้ายอิมแซกุนก็นำฝูงนางฟ้าและนางกระต่ายเหาะตามหั่งเจียมายังเมืองเทียนเต็กก๊ก เวลานั้นก็พลบค่ำแสงจันทร์กระจ่างในท้องฟ้าเจ้าเมืองเทียนเต็กก๊กกับพระถังซัมจั๋ง และเห็นข้างทิศภาคเหนือมีแสงสว่างดุจกลางวัน และได้ยินเสียงหั่งเจียเรียกและบอกว่าให้เชิญพระมเหสีกับสนมนางในออกมาดู ที่ในกลดนั้นคือท่านท้ายอิมแซกุน (พระจันทร์) สองข้างที่ห้อมล้อมมานั้น คือนางเทพธิดานางกระต่ายนั้นคือปีศาจที่แปลงเป็นนางงงจูบัดนี้กลับเป็นรูปเดิม พระเจ้าแผ่นดินเทียนเต็กก๊กเมื่อได้ฟังดังนั้นจึงรับสั่งให้พระมเหสีและสนมนางในออกมากระทำนักษัตร ทั้งขุนนางข้าราชการก็พากันคุกเข่าลงคำนับทุก ๆ คน ราษฎรพลเมืองก็พากันตั้งโต๊ะจุดธูปเทียนบูชาทุกบ้านเรือน

ฝ่ายปิยก่ายนิสยตนหนักอู่ในการกำหนดยินดี ในรูปเสียงกลืนรสสัมผัส เมื่อได้เห็นนางฟ้ามาดังนั้น ก็เหาะขึ้นไปบนอากาศตรงเข้าจับต้องนางฟ้า และพูดจาเล้าโลมด้วยจิตกำหนด หั่งเจียเห็นดังนั้น จึงจับมือปิยก่ายไว้แล้วก็ด่าว่าอ้ายหมูกินรำ เหตุไฉนจึงมาทำการหยาบช้ำลามกดังนี้ เห็นสมควรแก่เราที่เป็นบรรพชิต ผู้ถือบวชแหละหรือไฉน ปิยก่ายได้สติรู้สึกจึงตอบแก้ตัวว่าเปล่า หยอกเอินเล่นนิดหน่อยเท่านั้นพอแก้รำคาญ ด้วยนานแล้วมิได้พบปะกัน หั่งเจียจับปิยก่ายลากแล้วผลักให้ลงมายังพระธรณี

ฝ่ายท่านท้ายอิมแซกุน ครั้นเสร็จธุระแล้ว ก็เคลื่อนที่มา นางฟ้ากับนางกระต่ายกลับไปยังสถานวิมานสวรรค์ หั่งเจียก็ลงมายังพื้น พระเจ้าแผ่นดิน

เทียนเด็กก็ก้มมาคำนับขอบคุณแห่งเจี๋ย ตรัสว่าข้าพเจ้าได้ฟังท่านผู้วิเศษอันมีฤทธา
อานุภาพจึงได้ปราบปิศาจได้ อันบุตรสาวของข้าพเจ้านั้นบัดนี้อยู่แห่งหนตำบลใด
เล่า แห่งเจี๋ยตอบว่าอันนางกงจิวราชบุตรแห่งท่านนั้น หาใช้คนในมนุษยโลกนี้ไม่
คือนางฟ้าอยู่ในตำหนักพระจันทร์ เดิมเมื่อยี่สิบปีก่อนนางได้ตบนางกระต่ายที่หนึ่ง
นางจึงได้จุติลงมาเอากำเนิดในมนุษยโลกนี้ นางกระต่ายมีความพยายามที่จะหนี
ลงมาจากสวรรค์ จึงได้แปลงตัวมาจับนางกงจิวที่งังไปนอกเมือง นางกระต่ายได้แปลง
ตัวเข้ามาอยู่หลอกลวงพระองค์ ตามเหตุผลที่ข้าพเจ้าเล่ามานี้ ตามท่านท้าวอิม
แซกขุนบอกเล่ามา วันนี้จับนางปิศาจได้แล้ว พรุ่งนี้จึงจะไปรับพระราชบุตรของ
พระองค์มา พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังแห่งเจี๋ยซึ่งแจ้งดังนั้น ก็ทรงพระกันแสงโดย
ทรงพระอาลัยถึงพระราชธิดา บิดาไม่รู้ที่ว่าลูกจะไปอยู่แห่งหนตำบลใด แห่งเจี๋ย
ได้ฟังก็หัวเราะแล้วจึงทูลว่า พระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกไปเลย อันราชธิดาของ
พระองค์นั้น บัดนี้อยู่ที่วัดเป่ากิมยี่เวลานี้ก็ค้ำมีดแล้ว ต่อเวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไป
นำนางกงจิวมาถวายพระองค์ พระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกเลย

ฝ่ายพวกขุนนางข้าราชการทั้งหลายพร้อมกันคุกเข่าลงกราบทูลว่า ขอพระองค์
อย่าได้ทรงพระวิตกเลย ด้วยท่านผู้วิเศษทั้งหลายนี้รู้เหตุผลต้นปลายทั้งอดีต
อนาคตและปัจจุบันกาล ทั้งเหาะเหินเดินอากาศได้ คงจะสามารถนำพระราชบุตร
ของพระองค์มาถวายได้เป็นแน่ พระเจ้าแผ่นดินเมื่อได้ทรงฟังพวกขุนนางทูลดัง
นั้นก็ค่อยบรรเทาความโศก จึงนิมนต์พระดั่งซิ้มจั้งกับसानุศิษย์ เข้าพักในตำหนัก
เล่าขุนเต็งในคืนวันนั้น ครั้นรุ่งเช้าก็เสด็จออก ขุนนางรับสั่งให้ขันทีพาพระดั่งซิ้ม
จั้งมาเฝ้า พร้อมกับกับศิษย์ทั้งสาม จึงตรัสถามว่าท่านจะไปรดประการใดจึงจะ
ได้นางกงจิวบุตรของข้าพเจ้าคืนมา พระดั่งซิ้มจั้งจึงยกกรณีเหตุ ซึ่งนางกงจิวตกอยู่
ที่วัดเป่ากิมยี่ให้พระเจ้าแผ่นดินฟังทุกประการ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น ก็
ทรงพระกันแสงทั้งพระมเหสีและสนมมารีกิพากันร้องให้มีอาจออกถลกความโศกได้
พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามพระดั่งซิ้มจั้งว่า วัดเป่ากิมยี่มีระยะทางไกลไกลสักเท่าไร
พระดั่งซิ้มจั้งทูลว่าประมาณหกร้อยเส้น พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้ขุนนางผู้ใหญ่
รักษาพระนคร ส่วนพระองค์กับพระมเหสีและนางสนมกรมในข้าราชการ และ
พระดั่งซิ้มจั้งกับसानุศิษย์ทั้งสามเสด็จออกจากพระราชวัง

ฝ่ายแห่งเจี๋ยก็เหาะขึ้นกลางอากาศไปถึงวัดก่อน หมู่พระสงฆ์ในวัดเห็น
แห่งเจี๋ยมาต่างองค์ก็มาคำนับ ถามว่าเมื่อท่านไปก็เหินเดินดินไปกับท่านทั้งสาม
วันนั้นทำไมจึงลงมาจากอากาศแต่ผู้เดียวเล่า แห่งเจี๋ยหัวเราะแล้วถามว่าท่านเจ้า
วัดอยู่หรือไม่ นิมนต์ออกมาจัดตั้งที่บูชารับเสด็จพระเจ้าแผ่นดินเทียนเด็กก็ ด้วย
พระมเหสีและขุนนางข้าราชการ และพระอาจารย์ของข้าพเจ้าก็ตามเสด็จมาด้วย

พร้อมกัน พระสงฆ์ทั้งหลายก็หาทราบเหตุการณ์ไม่ จึงเข้าไปนิมนต์เจ้าวัดออกมา เจ้าอธิการเห็นเหงั้นเจี๋ยก็ยกตัวปราศรัยถามว่า เรื่องนางกงจิ้งนั้นเป็นประการใดหรือ เหงั้นเจี๋ยก็เล่าให้เจ้าอธิการฟังตั้งแต่ต้นจนปลายทุกประการ เจ้าวัดยกมือขึ้นขอบใจ เหงั้นเจี๋ย เหงั้นเจี๋ยบอกว่าท่านอย่าช้า ท่านรับตั้งเครื่องบูชารับพระเจ้าแผ่นดินเกิด พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังจึงเข้าใจว่า ที่ลั่นกญแจไว้ในห้องนั้น คือกงจิ้งพระสงฆ์ ทุก ๆ รูป ก็พากันตกใจ ต่างก็พากันไปวัดจัดแจงตั้งเครื่องสักการบูชา และครองจีวรทุก ๆ องค์ มาคอยรับพระเจ้าแผ่นดิน ในทันใดนั้นพระเจ้าแผ่นดินก็พอเสด็จ มาถึงยังประตูวัด ทอดพระเนตรเห็นพระสงฆ์มาคอยรับอยู่พรักพร้อมและเห็น เหงั้นเจี๋ยยืนอยู่ท่ามกลาง พระเจ้าแผ่นดินจึงถามเหงั้นเจี๋ยว่า ทำไมท่านจึงมาถึง ก่อนเล่า เหงั้นเจี๋ยหัวเราะแล้วจึงทูลว่า ข้าพเจ้าไหวงายที่หนึ่งก็ไปได้ตั้งพันโยชน์ ครั้นพวกขุนนางและพระดั่งข่มจิ้งมาถึงพร้อมกัน จึงนำพระเจ้าแผ่นดินเข้าไปที่ หลังวัด ที่ห้องซังนางกงจิ้งอยู่นั้น ฝ่ายนางกงจิ้งอยู่ในห้องมืด ก็ยังทำเป็นคลั่งเคลิ้ม พุดจาไม่เป็นปรกติ เจ้าอธิการจึงชี้ให้พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรว่า ที่ห้องนี้เป็นห้องที่นางกงจิ้งอยู่ในนั้น พระดั่งข่มจิ้งสั่งให้ถอดกญแจเปิดประตูออกแล้ว พระเจ้าแผ่นดินกับพระมเหสีแลเข้าไปก็เห็นนางกงจิ้งผู้บุตรก็จำได้แน่ใจ ตรงเข้ามา สวมกอดเอาพระราชบิดาแล้วก็ทรงพระกันแสงแล้วจึงตรัสว่า บิดามารดามีความ ทุกข์ร้อน ไ้อ้ลูกเอ๋ยกรรมเวรของเจ้าทำได้แต่ปางใด จึงได้มาทรมานทุกขอยู่ดังนี้เล่า ต่างคร่ำครวญโศกอาอาดูรรำพันไปต่าง ๆ พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้พนักงานเอาน้ำมาชำระซัดสีล้างพระราชบุตรแล้ว ให้ผลัดเสื้อผ้านุ่มหอมเสียใหม่เสร็จแล้ว ก็เสด็จขึ้นประทับบนราชรถจะกลับยังพระราชวัง เหงั้นเจี๋ยพนมมือกราบทูลว่า ข้าพเจ้า ยังมีกิจธุระอยู่ข้อหนึ่งขอพระองค์ได้ทราบ พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่า ท่านมี ธุระจะส่งเสียอะไรหรือ เหงั้นเจี๋ยทูลว่าตำบลนี้มีภูเขาหนึ่งนามว่าแป๊ะเคียดซัว ได้ทราบว่าเป็นเขานี้มีตะขาบปิศาจตนหนึ่ง ถ้าเวลาพลบค่ำแล้วมักกระทำร้ายแก่พวก พ่อค้าไปมาค้าขายอยู่เสมอ ๆ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าตะขาบนั้นแพ้ไถ่ จึงให้หาไถ่ สักพันตัวมาปล่อยในที่นี้ เพื่อจะได้แก้ซึ่งสัตว์ร้าย และเปลี่ยนนามเขาเสียใหม่ พระราชทานอักษรป้ายจารึก และพระราชทานตั้งเจ้าคณะให้มีเกียรติยศตอบแทน ด้วยพระสงฆ์ได้รักษาเลี้ยงดูนางกงจิ้งนั้น พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงโมทนาและอำนวย ตามที่เหงั้นเจี๋ยทูลชี้แจงนั้นทุกประการ และให้เปลี่ยนนามเขานั้นเรียกว่า (เป้อาซัว) ให้เปลี่ยนนามวัดก็มิไต่ถามมี และพระราชทานนามเจ้าวัดว่า (เป้าก๊กเจง) พระราชทานนิตยภัตทุก ๆ เดือน และถวายเครื่องสมณะบริขารต่าง ๆ ทั้งพระสงฆ์ ลูกวัดก็พระราชทานนิตยภัตทุก ๆ องค์ ทุก ๆ เดือนเจ้าคณะและลูกวัดทั้งหลายก็ ถวายพระพรขอบคุณพระเจ้าแผ่นดินพร้อมกันส่งเสด็จกลับเข้าพระนคร ครั้นถึง

พระราชวังก็พานางกงจู๋เข้าพระราชวังใน ส่วนสนมนางในก็มาเยี่ยมเยียนกงจู๋ และจัดโต๊ะมาเลี้ยงเป็นการสมโภชหรือทำขวัญ เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินกับข้าราชการใหญ่น้อยฝ่ายหน้าฝ่ายใน ต่างเข้านั่งโต๊ะประชุมกันเป็นการรื่นเริง ครั้นสิ้นเวลาเลี้ยงแล้ว จึงสั่งให้ช่างเขียนวาดรูปพระดั่งซ่มจิ้งกับสามศิษย์ทั้งสามไว้ สำหรับสักการะบูชาอยู่บนหอ ดินสอยก๊กและให้นางกิงจู๋แต่งตัวออกมากราบค่านับชอบคุณ ท่านอาจารย์ดั่งซ่มจิ้งกับเหิงเจียไฝ่ยก่ายชั่วเจ้ง ที่ได้ช่วยให้รอดพ้นจากความตาย

ฝ่ายพระดั่งซ่มจิ้งถึงถวายพระพรลาจะใคร่รีบไป พระเจ้าแผ่นดินทรงอาราธนาไว้เลี้ยงโต๊ะอีกห้าหกวัน แล้วจัดทองคำถวายสองร้อยแท่งและแก้วแหวนอัญมณีต่าง ๆ ถวายตอบแทนแก่ศิษย์ทั้งสาม อาจารย์กับศิษย์ก็มีได้รับกลับถวายคืนเข้าท้องพระคลังหลวง พระเจ้าแผ่นดินรับสั่งให้ขุนนางจัดราชรถส่งพระอาจารย์กับศิษย์ทั้งสาม เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินกับขุนนางและราษฎรก็ตามออกมาส่งจนนอกเมือง และข้างหน้านั้นพระสงฆ์ทั้งหลายก็คอยค่านับส่ง และไม่คิดจะกลับแต่สักองค์เดียว เหิงเจียเห็นดั่งนั้นก็ร้ายพระคาถาบันดาลเป็นลมพัดมิดมั่วเป็นหมอกควัน บังตาคนทั้งหลายเหล่านั้นจนไม่เห็นอาจารย์กับศิษย์จึงได้หนีพ้นไปได้ อาจารย์กับศิษย์ทั้งสามมาในเวลานั้นเป็นเดือนหกเข้าฤดูคิมหันต์ กลางวันก็เดินกลางคืนก็หาที่พัก เดินมาประมาณครึ่งเดือน แลไปข้างหน้าก็เห็นป้อมกำแพงเมืองพระดั่งซ่มจิ้งถามเหิงเจียว่ากำแพงเมืองข้างหน้านั้นจะเป็นเมืองใดตำบลใด เหิงเจียตอบว่าไม่ทราบ ไฝ่ยก่ายหัวเราะแล้วพูดว่า หนทางนี้ที่ก็เคยมาถึงแล้ว ทำไมจึงพูดว่าไม่รู้เล่า เห็นจะพูดหลอกพวกข้าพเจ้าเล่นดอกกระมัง เหิงเจียดำ่ว่าอ้ายชาติหมูพูดไม่ตรึกตรองได้ข้ามมาถึงก็จริง แต่มาทางอากาศมิได้ลงแผ่นดิน เมื่อไม่มีธุระอะไรก็ได้ไต่ถามถึงมิได้รู้เรื่องจะมาหลอกหลวงเอาประโยชน์ผลอะไร พูดกันพลางเดินมาตามถนนใหญ่ แลไปที่กำแพงเห็นตาเฒ่าสองคนนั่งพูดกันอยู่ พระดั่งซ่มจิ้งสั่งให้ศิษย์ทั้งสามคนยืนรออยู่ ส่วนตัวพระดั่งซ่มจิ้งเดินเข้าไปใกล้ปราศรัยถามว่า ท่านผู้เฒ่าทั้งสองข้าพเจ้าอยากจะได้ทราบที่ตำบลนี้เรียกว่าเมืองอะไร และในที่นี้จะมีคนโง่เขลาคนโง่หรือบ้างหรือไม่ รูปปรารถนาจะใคร่บิณฑบาตอาหารกินสักมื้อหนึ่งด้วย เฒ่าทั้งสองตอบว่า ตำบลนี้เรียกว่าเมืองตั้งท้ายตู้ หลังเมืองนี้มีบ้านหนึ่งเรียกว่า (ตั้งเล้งก๊วย) แม้ว่าท่านอยากจะบิณฑบาตจึ่งหันฉันทันนิมนต์ไปเกิดตรงไปทางนี้มีป้ายข้างทิศตะวันตก หันหน้าไปข้างทิศตะวันออก มีประตูบ้านเจ้าของบ้านชื่อถ้วนหลายเศรษฐี เธอมีศรัทธากล้าหาญถวายทานแก่สงฆ์วันละหมื่นรูป เหมือนเช่นท่านมาแต่ทางไกลเป็นอาคันตุกะอย่างนี้ ก็ตามแต่จะต้องการเกิด นิมนต์ไปเกิดข้าพเจ้าจะเสียเวลาพูดกัน พระดั่งซ่มจิ้งก็ลาสองเฒ่ากลับไปบอกแก่สามศิษย์แล้วก็พากันตรงไป เวลาที่เดินมาตามทางใหญ่ พวกชาว

เมืองก็พากันมาล้อมดู ที่บางคนก็กลัวจนตัวสั่นและคิดสงสัยไปต่าง ๆ พระถังซำจั๋งเห็นผู้คนกลุ่มกันมากมายดังนั้น จึงร้องสั่งสาธุศิษย์ว่าจงสำรวจมรรดงักิริยาอย่าให้ฟุ้งซ่าน เหง้าเจียวเปียกกายชั่วเจ้งได้ยินอาจารย์สั่งดังนั้นต่างคนก็เดินก้มหน้าสำรวจอินทรียี่มิได้เหลียวซ้ายแลขวา ครั้นอาจารย์กับศิษย์พากันเดินมาพอสุดทางถนนใหญ่ แลไปที่ประตูเห็นมีอักษรใหญ่สี่ตัวว่าไม่ขัดขืนสงฆ์ พระถังซำจั๋งเห็นแล้วก็พยักหน้าพูดว่าประเทศไซ้ที่เป็นพุทธภูมิคำพูดไว้ไม่ผิด เปียกกายเห็นแล้วก็จะตรงเข้าไป เหง้าเจียวร้องห้ามว่าอย่ากินรำหยุดก่อน รอให้มีคนออกมาได้ถามให้ได้ความแล้วจึงค่อยเข้าไป อาจารย์กับศิษย์พากันนั่งพักอยู่ บัดเดี๋ยวมิบุรุษหนุ่มน้อยผู้หนึ่งเดินออกมา มือหนึ่งถือตะกร้ามือหนึ่งถือคันชั่งแลเห็นคนทั้งสี่ก็ตกใจทิ้งสิ่งของที่ถืออึ้งหนีหกล้มลุกคลุกคลานกลับเข้าไปในบ้าน ร้องบอกนายว่าข้างนอกมีพระสงฆ์สี่รูปหน้าตาแปลกประหลาดจริง ๆ

ฝ่ายเขาญวนหลายเศรษฐี เวลานั้นกำลังถือไม้เท้าเดินบิภกรรมภาวนาเจริญพระพุทธรคุณอยู่ในลานบ้าน เมื่อได้ยินข่าวมาบอกดังนั้นก็รีบไปรับ เห็นอาจารย์กับศิษย์สามคนก็มีได้เกรงกลัวครั้นคร่ำร้องว่าเชิญท่านเข้ามาเถิด พระถังซำจั๋งก็เดินเข้าไป เศรษฐีเดินนำหน้าเข้ามาในตรอกเล็ก เศรษฐีจึงชี้ว่าหนี่เป็นที่บูชาพระพุทธรเจ้า ที่สองบูชาพระธรรม ที่สามสำหรับพักพระสงฆ์ ที่ต่อไปนั้นเป็นที่ข้าพเจ้ากับบุตรภรรยาและญาติพี่น้องอยู่พระถังซำจั๋งได้ฟังดังนั้นก็มีความสรรเสริญจึงครองผ้าเรียบร้อยแล้วก็ขึ้นไปนมัสการพระพุทธร พระธรรม เศรษฐีจึงนิมนต์ให้เปลื้องผ้ากาสาวพัสดร์แล้วก็นั่งสนทนากัน ศิษย์ทั้งสามก็เข้ามาพร้อมกัน เศรษฐีจึงให้คนใช้จูงม้าไปผูกไว้ที่เฉลียงและเก็บหาบข้าวของไปไว้เรียบร้อยแล้ว เศรษฐีจึงถามถึงเหตุการณ์ที่จะมาธุระนั้น พระถังซำจั๋งจึงพูดว่าอาตมภาพมาจากเมืองใต้ตั้งข้างทิศตะวันออก โดยมีรับสั่งของพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ให้อาตมภาพมายังเขาเล่งช้วนนมัสการพระพุทธรเจ้า ขออาราธนาพระไตรปิฎก วันนี้มาถึงตำบลนี้ทราบของท่านเศรษฐีมีจิตศรัทธา อาตมภาพจึงเข้ามาโดยประสงค์ จะบิณฑบาตจึงหันสั๊กมือหนึ่งแล้วก็ลาไป

ฝ่ายเศรษฐีได้ทราบความดังนั้น ก็มีใจโสมนัสยินดีเป็นที่ยิ่งแล้วหัวเราะพูดว่าข้าพเจ้าแซ่เข้าชื่อด้ายดวงอายุได้หกสิบปี ได้ตั้งใจอธิษฐานเลี้ยงพระสงฆ์หมื่นองค์มาถึงวันนี้ได้ยี่สิบสี่ปีฟังได้เก่าพันเก่าร้อยเก่าสิบหกขบยังขาดอยู่สี่รูปจะได้หมื่นหนึ่งมาวันนี้ท่านทั้งสี่สิ่งมาจากฟ้าสี่รูป ก็พอครบจำนวนของข้าพเจ้าอธิษฐานไว้ ขอท่านผ่อนพักสักเดือนหนึ่งก่อน ข้าพเจ้าจะทำการครบกำหนดหมื่นองค์เมื่อเสร็จธุระการฉลองแล้ว ข้าพเจ้าจะให้คนใช้ของข้าพเจ้าเอาเกี้ยวหามไปส่งท่าน ตั้งแต่ไประยะทางแปดร้อยเส้นเศษไม่สู้ไกลนัก พระถังซำจั๋งได้ฟังเศรษฐีว่าดังนั้นมี

ความยินดีก็ยอมพักอยู่

ฝ่ายเศรษฐีจึงให้คนใช้ผ้าพื้นหอบน้ำ และจัดแจงหุงต้มเครื่องคาวหวานที่จะถวายพระสงฆ์ ผู้คนทำงานการอีกก็ตกใจถึงท่านยายเศรษฐีจึงถามว่าพระสงฆ์มาแต่ข้างไหนหรือ คนใช้บอกว่ามีพระสงฆ์สี่รูปดูประหลาดท่านตาถามเธอเธอบอกว่าอยู่เมืองได้ตั้ง พระเจ้าแผ่นดินให้ไปหาเลี้ยงชั่วคราวธนาพระไตรปิฎกธรรมมาถึงบ้านเราไม่รู้ว่าจะไกลสักเท่าใด เพราะฉะนั้นท่านตาจึงสั่งพวกข้าพเจ้าให้จัดแจงทำเครื่องแจคาวหวานถวายพระสงฆ์ ยายเศรษฐีได้ฟังก็มีความรื่นเริงดีใจจึงเรียกพวกให้เอาเสื้อผ้ามาผัด ครั้นจัดแจงแต่งตัวนุ่งห่มแล้วก็ออกมาดู พวกคนใช้บอกว่าท่านแม่ดูได้แต่องค์เดียวยังอีกสามรูปนั้นดูไม่ได้รูปดูร้ายนัก ทั้งน่าเกลียดน่ากลัวดูประหลาดดูลงมาจากฟ้า ท่านยายจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นจงรีบไปบอกแก่ท่านตาให้ทราบก่อน คนใช้ก็รีบไปบอกแก่เศรษฐีว่าท่านยายจะออกมาพระดังซ่มจั่งได้ฟังก็ลงจากอาสน์ ท่านยายเศรษฐีก็พอมายังหน้าแลไปเห็นพระดังซ่มจั่งมีลักษณะอันงาม หันไปแลเห็นเหงเจียไยกายชั่วแจ้งรูปร่างมิใช่คนธรรมดา แม้ว่าจะเป็นคนอยู่เบื้องบนลงมากก็จริง แต่ดูรูปก็ให้ครันคร้ามในใจ ยายเต๋าพิจารณาแล้วก็กลดกายลงกระทำคำนับ พระดังซ่มจั่งก็ยกตัวปราศรัยถามทักว่าลำบากแก่ท่านยายมาก ๆ ยายเต๋าก็ถามสามี่ว่า ท่านทั้งสามนั้นทำไมจึงไม่นั่งเสมอกัน ไยกายจึงตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งสามนี้เป็นสาธุศิษย์ เสียไยกายพูดขึ้นคำหนึ่งดูจกเขาจะฟัง ทำให้ยายเต๋าดกใจไหวหวั่นครันคร้าม กำลังพูดกันอยู่นั้น แลเห็นหนุ่มน้อยนักเรียนสองคนเดินขึ้นมาลดกายลงทำเคารพต่อพระดังซ่มจั่ง พระดังซ่มจั่งแลเห็นก็ตกใจ ยกตัวลงปราศรัยถามทักเศรษฐีลุกเดินมาจับบุตรทั้งสองแล้วบอกว่า สองคนนี้เป็นบุตรของข้าพเจ้าเอง คนใหญ่นามเรียกว่าเช่าเหลียง คนเล็กเรียกว่าเช่าตัง อยู่ที่โรงเรียนฟังกลับมากินข้าวกลางวัน ทราบว่าได้เท่ามานี้จึงได้มานมัสการ พระดังซ่มจั่งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีสรรเสริญว่าชอบแล้วอยากให้มีความสำเร็จต้องทำการกุศลและเล่าเรียนให้รอบรู้ขนบธรรมเนียม นักเรียนทั้งสองจึงถามบิดาว่า ท่านอาจารย์นี้อยู่ถึงไหนมาท่านเศรษฐีหัวเราะแล้วพูดว่ามาจากทางไกลอยู่ ณ เมืองได้ตั้งข้างทิศตะวันออก พระเจ้าแผ่นดินมีรับสั่งให้ไปหาเลี้ยงชั่วคราวธนาพระไตรปิฎกธรรม

นักเรียนทั้งสองพูดว่า ข้าพเจ้าได้ดูในหนังสือลี้มกัวงักว่า ในใต้หล้านี้มีสัตว์ป็นสี่ทิศ ทิศที่เราอยู่นี้เรียกว่าปราจีนทิศท่านมาจากทิศบูรพาว่าจะมาถึงนี้ไม่ทราบว่าจะสักกี่ปีแล้ว พระดังซ่มจั่งหัวเราะแล้วตอบว่า อาตมภาพเดินมาทราบความทุกซ่มมากวันมาคืน และต้องถูกปีศาจร้ายราวที่ก้นดาดต่าง ๆ เหลือที่จะพรรณนาให้สิ้นสุดได้แต่รวมจำที่เดินนั้นได้สิบสี่ปีจึงได้มาถึงตำบลนี้ นักเรียนทั้งสองได้ฟัง

พระถังซัมจั๋งว่าดังนั้นจึงสรรเสริญว่า ท่านอาจารย์เป็นผู้พิเศษสำเร็จภาคจึงได้มา
 ได้ดังนี้ กำลังสนทนากันอยู่ทุกคนใช้ก็ยกเครื่องจิ้งห้นแจมาถวาย ท่านเศรษฐี
 จึงให้ท่านยายกับบุตรทั้งสองกลับบ้าน เศรษฐีจึงนิมนต์พระถังซัมจั๋งกับสานุศิษย์
 ฉันทานอาหารเครื่องแจทั้งคาวหวานจัดหาล้วนแต่สิ่งทีโอหารสมิเครื่องเทียบและเพิ่ม
 เต็มทุก ๆ สิ่ง ใเปียก่ายเหินดังนั้นก็ดีใจกินจุกลมพัดหอบเมฆ อาจารย์กับศิษย์
 กระทำภัตตาทิกเสร็จแล้ว พระถังซัมจั๋งก็ลุกออกมาจากที่ที่มีความสรรเสริญขอบคุณ
 เศรษฐีที่สุดและจะใคร่ขอลาไป เศรษฐีพูดว่า ท่านอาจารย์จงยังหยุดพักก่อนคำ
 โบราณท่านย่อมน่า ต้นยากปลายง่าย คอยรอข้าพเจ้าทำการฉลองแล้วข้าพเจ้า
 จะจัดการส่งท่านโดยความปรกติพระถังซัมจั๋งได้ฟังเศรษฐีอ่อนวอนดังนั้น โดย
 ความเลื่อมใสศรัทธาก็ไม่รู้จะขัดอย่างไรได้ จึงได้ยอมพักอยู่ห้าหกวัน เศรษฐีจึง
 ตั้งพิธีและนิมนต์พระสงฆ์สิบสี่รูปสวดมนต์ฉลอง

ฝ่ายพระสงฆ์ทั้งหลายก็จัดแจงทำตามกิริยาพิธีธรรมสามวันสามคืนเสร็จแล้ว

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งเห็นการเสร็จแล้ว จิตเป็นห่วงที่จะไปยังเขาเล่งซั่ว จึงปราศรัย
 แก่เศรษฐี ท่านเศรษฐีคำนับแล้วพูดว่าอาจารย์ทำไมรีบร้อนจะไปนักรหรือ ทำการ
 หลายวันจะไม่สบายใจดอกกระมัง พระถังซัมจั๋งตอบว่า อาตมภาพได้รับความ
 ปฏิบัติของท่านเศรษฐีด้วยความเอื้อเฟื้อ ไม่รู้ว่าจะได้สิ่งใดตอบแทนสนองพระเดช
 พระคุณไม่มีความรำคาญขัดข้องแต่อย่างใดเลย แต่เมื่อพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้
 เสด็จมาส่งอาตมภาพได้ตรัสถามว่า เวลาใดจึงจะได้กลับเมือง อาตมภาพได้ทูล
 ผิดไปว่าสามปีโดยเหตุที่ไม่ทราบว่าจะลำบากยากเย็นถึงเพียงนี้มาถึงวันนี้
 ก็ได้สิบสี่ปีแล้ว จะอาราธนาพระธรรมได้หรือมิได้ก็ไม่รู้ ทั้งเวลากลับก็จะถึงสิบ
 สองสิบสามปีอีกด้วย จะไม่มีความผิดคาดหมายไปหรือ ขอท่านได้อนุญาตให้
 ข้าพเจ้าไปเถิด ถ้าได้พระธรรมแล้ว จะกลับมาอยู่สักก็เวลาก็ได้ ใเปียก่ายได้ฟัง
 อดพูดไม่ได้ จึงพูดออกด้วยเสียงอันดังว่า อาจารย์คิดผิดไปเสียแล้วไม่พอนตามใจ
 คนท่านก็เป็นผู้มั่งมีใหญ่โต ทั้งตั้งใจอธิษฐานถวายสังฆทานแก่สงฆ์ถึงหมื่นรูปก็
 ครบแล้ว และจะมีจิตศรัทธานิมนต์ไว้ควรจะถูกปีหนึ่งก็จะต้องเป็นทุกขออะไร
 จะรีบเร่งไปทำไมไม่อยู่กินให้พอ จะเที่ยวไปขอเขากินนั้นจะดีอย่างไร พระถังซัม
 จั๋งได้ฟังใเปียก่ายพูดนั้นจึงทวาดว่าหาความคิดมิได้ เห็นแต่จะกินมิได้คิดที่จะได้
 มรรคผล เพราะฉะนั้นเป็นมนุษย์แล้วและจะต้องกลับเป็นเดียรัจฉานเพราะความ
 อยากความปรารถนาในสันดานแห่งตน เจ้าจะใคร่อยู่กินให้สบายก็จงอยู่เถิดพุ้งนี้
 ข้าจะไป เห่งเจียเห็นอาจารย์มีสีหน้ามัวหมองดังนั้น ตรงมาเอากำหมัดทุบตีระเซ
 ใเปียก่ายทีหนึ่งแล้วดำวว่าอ้ายชาติหมู่ไม่รู้ดีและชั่ว ทำให้อาจารย์โกรธแค้นเคืองใจ
 ใเปียก่ายไม่อาจพูดอะไรต่อไป

ฝ่ายเศรษฐีเห็นอาจารย์กับศิษย์รุ่นวายนกันตั้งนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่า ท่านอาจารย์อย่าร้อนใจวันนี้จึงพักก่อนพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจัดแจงขอแรงชาวบ้านมาพร้อมกันจะได้แห่ส่งท่านไป เวลาเมื่อเศรษฐีกำลังพูดอยู่นั้น ท่านยายเฒ่าก็มาถามว่า ท่านอาจารย์มาพักอยู่ที่นี้กี่วันแล้ว พระถึงซัมจึงตอบว่าอาตมภาพมาพักอยู่ได้สิบห้าวันแล้ว ยายเฒ่าพูดว่าครึ่งเดือนนี้เป็นส่วนกุศลของท่านตา ข้าพเจ้ามีทรัพย์สินเล็กน้อยจะขออธิษฐานทำแจงดวยสักครึ่งเดือน ยายเฒ่าพูดยังไม่ทันจะขาดคำลง บุตรชายชื่อเข้าเหลียงเข้าเต็งทั้งสองคนเข้ามาพูดว่าท่านอาจารย์บิดาข้าพเจ้าทำแจงดวยสงฆ์สิบปีก็ยังไม่เคยพบท่านผู้วิเศษ วันนี้มาพบท่านผู้วิเศษทั้งสี่มาถึงบ้านข้าพเจ้า ก็เปรี๊ยะบุดจเรื่อนแผกมีแสงสว่าง ข้าพเจ้ายังเด็กเล่าเรียนน้อยก็เคยฟังในคัมภีร์มรรคผลว่า ตาทำ ตาก็ได้ของตา ยายทำ ยายก็ได้ของยายใครไม่ทำผู้นั้นก็ไม่ได้ บิดามารดาข้าพเจ้าอยากได้กุศล พี่น้องข้าพเจ้าก็อยากได้กุศลบ้าง มีทรัพย์บ้างเล็กน้อยจะขอทำถวายท่านอาจารย์สักครึ่งเดือน การทำบุญเสร็จแล้วข้าพเจ้าทั้งหลายจะพร้อมกันไปส่งท่านอาจารย์ไป พระถึงซัมจึงได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ท่านตาท่านยายนิมนต์ยังรับไม่ได้เป็นอันขาดจะรับนิมนต์ท่านทั้งสองไม่ได้ วันนี้กำหนดแน่จะลาไปอย่าถือผิดข้าพเจ้าเลย หากมิฉะนั้นก็มีโทษที่ผิดรับสั่งก็ถึงที่ตายเหมือนกัน

ฝ่ายท่านยายกับบุตรเห็นเธอไม่รับนิมนต์เป็นแน่แล้วก็มีศรัทธาตั้งใจนิมนต์เธอไว้ เธอก็ไม่ยอมอยู่จะใคร่ไปก็ไปเกิดจะอันนอนทำไมให้ป่วยการปากลำบากใจพูดดังนั้นแล้วแม่ลูกก็พากันกลับไป ฝ่ายเศรษฐีเห็นอาจารย์กับสานุศิษย์มีความเคารพหมองก็ไม่อาจอันนอนให้อยู่ จึงออกไปที่ห้องเสมียนสั่งให้เขียนจดหมายเชิญพวกเพื่อนบ้านใกล้เคียงกันในวงศ์ญาติว่า เวลาพรุ่งนี้จะส่งท่านอาจารย์ถึงซัมจึงไป สั่งให้พวกโรงครัวจัดเครื่องโต๊ะให้พร้อมและให้จัดหาม้าล่อกับธงเทียว และเครื่องพิณพาทย์มโหรีสีซอฆ้องกลองและขับร้อง และให้นิมนต์พระสงฆ์พวกหนึ่งมาในกำหนดวันพรุ่งนี้ ถวายข้าวสงฆ์เสร็จจะได้ส่งท่านอาจารย์ถึงซัมจึง เสมียนทนายรับคำสั่งแล้วก็ไปจัดการตามสั่ง ครั้นเวลาพลบค่ำก็พากันไปพักหลับนอน พวกพนักงานของเศรษฐีก็จัดการจนรุ่งสว่าง ทุกสิ่งทุกอย่างก็พร้อมเสร็จทั้งสิ้น

ฝ่ายพระถึงซัมจึงกับศิษย์ทั้งสามคน ลูกขึ้นเก็บรวบรวมข้าวของใส่หีบสำรองจะออกเดิน เศรษฐีก็มานิมนต์ไปที่โรงใหญ่ข้างบ้าน ในนั้นจัดเครื่องโต๊ะแจไว้พร้อมทั้งคาวหวาน จัดที่สูงต่ำตามลำดับ เศรษฐีนิมนต์อาจารย์กับศิษย์เข้านั่งที่แล้ว พวกวงศ์ญาติใหญ่่น้อยกับแขกบ้านใกล้ไกลที่เศรษฐีเชิญมานั้นพร้อมกันแล้วก็ต่างคนนมัสการพระถึงซัมจึงทุก ๆ คน แล้วมโหรีพิณพาทย์ก็ตีตีสตีเป่าขึ้นพร้อมกัน

ครั้นเลี้ยงเสร็จแล้ว พระดังซั่มจิ้งก็ลาเศรษฐี ฝ่ายคนทั้งหลายที่มานั้นก็พากันตามหลังพระดังซั่มจิ้งมายังที่ประตูนอก แลไปตามทางจัดแจงถือธงทิวและม้าล่อฆ้องกลองร่ออยู่พร้อมกันคอยรอท่า พอพระดังซั่มจิ้งออกมา ก็ให้ร้องตีม้าล่อฆ้องกลองขึ้นอีกทีกโกลาหล พวกผู้คนหญิงชายใหญ่น้อยตามหลังแห่ล้อมมา ยังพวกหญิงชายชาวเมืองผู้ใหญ่เด็กพากันมาดูตามสองข้างทางนั่งยืนยัดเยียดเบียดกันตลอดมา เวลานั้นเศรษฐีคุกเข่ายอมถวายไทยทานส่งพระดังซั่มจิ้งสิ้นทรัพย์เป็นอันมาก หาผู้ใดจะทำเสมอมิได้ มีทั้งพวกขับร้องสรรเสริญเป็นเพลงกลอนต่าง ๆ และทั้งมีพระสงฆ์ตามส่งสวดมนต์และคาถาต่าง ๆ ตามไปส่งด้วย เป็นระยะทางประมาณสองร้อยเศษ เศรษฐีจัดคนล่องหน้าไปตั้งเลี้ยงน้ำร้อนน้ำชา ครั้นถึงเศรษฐีก็นิมนต์พระดังซั่มจิ้งเข้าหยุดพัก เศรษฐียกถ้วยน้ำชามาประเคนให้พระดังซั่มจิ้ง น้ำตาคลอตาแล้วพูดว่า แม่ท่านไปอาราธนาพระธรรมกลับมาแล้ว นิมนต์ท่านแวะบ้านข้าพเจ้าให้จงได้ จะเป็นทีพอใจข้าพเจ้าสมแก่ที่มีศรัทธาเลื่อมใส พระดังซั่มจิ้งปราศรัยขอบคุณเศรษฐีเป็นที่ยิ่งพูดว่าอาตมภาพไปถึงเขาเล่งซัวอาราธนาพระธรรมได้แล้วก็จะยกกุศลผลทานของท่านใหญ่ยิ่ง หากเวลากลับอาตมภาพจะแวะขอบคุณท่าน ครั้นสิ่งเสียกันเสร็จระแล้ว พระดังซั่มจิ้งก็ลาเศรษฐีออกเดินไป ประมาณทางไกลได้สี่ร้อยเส้นเศษเวลานั้นก็จวนค่ำ พระดังซั่มจิ้งพูดว่าเวลาก็จวนค่ำจะหาที่พักแห่งใดดี โป๊ยกายพูดเสียงดังขึ้นว่าเครื่องขบฉันก็มีพร้อมตักหม้อหุงก็มีสำรองไว้ ให้อยู่ไม้อยู่ไม่กินอยากแต่จะไปได้เดี๋ยวนี้จะไปหาที่ไหนอีกเล่า พระดังซั่มจิ้งได้ฟังโป๊ยกายว่าดังนั้น จึงดำว้าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานยังจะมาขัดเคืองเสียตายอะไรอยู่อีก คำโบราณท่านย่อมว่าแม้เป็นสุขสำราญก็จริงแต่มีไข้บ้านเรือนของเราจะอยู่นานก็ไม่ควร รอเราพากันไปเขาเล่งซัวพบพระพุทธรเจ้าขออาราธนาพระธรรมได้แล้วกลับไปเมืองได้ดังจะทูลแก่พระเจ้าแผ่นดิน ขอเอาเครื่องเสวยจะกินสักก็ปี หรือจะกินให้จนท้องแตกก็ตามแต่ใจ เจ้าหัวใจสัตว์จะให้เจ้าเป็นปีศาจผีตายอยาก โป๊ยกายได้ฟังพระอาจารย์ดำดังนั้นก็หัวเราะแต่ในใจไม่อาจได้ตอบออกไปอีกเหงะแลเห็นที่ข้างทางมีห้องเล็ก ๆ สองสามห้อง จึงพูดแก่อาจารย์ว่าที่ตรงนั้นเห็นจะพักได้ พูดดังนั้นแล้วก็พากันเดินไปดู แลเห็นเป็นประตูเก่า ข้างบนมีป้ายเก่ามีอักษรสี่ตัว คือ (ฮัวกวงเหิงอี่) พระดังซั่มจิ้งก็ลงจากม้าพูดว่า ฮัวกวงนามนี้ คือพระปฏิมากรที่บูชาในนี้คงจะมีศาลาจึงพากันตรงเข้าไปข้างใน เห็นห้องหอเซทชุดหักหังไปทั้งสิ้น ไม่เห็นมีผู้คนเงียบสงัดหน้า และแถววัลยขึ้นพันลดเลี้ยว เห็นดังนั้นแล้วก็คิดจะถอยออกมาไปหาที่อื่น ก็บังเอิญมืดฟ้ามัวฝน ฝนก็ตกลงมาหาใหญ่จนไม่รู้ที่ว่าจะหลบหนีไปทางไหน มีห้องพังอยู่ข้างนั้นก็แอบเข้าไปหนีฝน พากันระงับเงียบไม่อาจพูดเสียงดังกลัวว่าจะมี

ปีศาจยักษ์ร่ายนังนอนไม่เป็นสุขทั้งคืน

จะกล่าวในเมืองท่งท่ายฮูตำบลบ้านตี้เล่งก้วย มีโจรพวกหนึ่งตั้งของมั่วสมประชุมพรรคพวกโจรเที่ยวปล้นสะดมมหาเลื่องชื่อก่อนเวลานั้นตรึกตรองปรึกษากันว่าในเมืองนี้ควรจะไปที่เยวสืบเสาะดูว่า บ้านไหนจะมั่งมีเป็นที่หนึ่งบ้านไหนจะมั่งมีเป็นที่สองพวกเราจะได้พากันไปลงมือ ในพวกนั้นมีคนหนึ่งพูดว่า ไม่ต้องไปสืบเสาะให้ยาก วันนี้ที่บ้านเขาญวนหลายเศรษฐีไปส่งพระ บ้านนี้คงจะมีเงินทองมากคืนวันนี้ฝนตกมากคนเหล่านั้นก็คงจะมีได้คิดระวังอะไร เราพากันลงไปปล้นเก็บเอาข้าวของเงินทองมาได้เลี้ยงชีวิตจะมีดีหรือ พวกโจรทั้งหลายก็ตกลงเห็นชอบด้วยพร้อมกัน จึงตระเตรียมเครื่องมือถือคอปไฟและอาวุธครบมือกันแล้ว ได้เวลาก็พากันเดินไปในเวลาฝนตกนั้นครั้นถึงประตูบ้านเศรษฐีก็พร้อมกันให้ร้องกรูเข้าไปคนในบ้านได้ยินเสียงพวกโจรให้ร้องเกรียวกราวดังนั้นก็พากันตกใจกลัวต่างคนก็เล็ดลอดเอาตัวรอดหนีไปทั้งสิ้น ยายเฒ่าเมียเศรษฐีหนีมุดเข้าไปอยู่ใต้ถุนเตียงตาเฒ่าเศรษฐีหนีออกประตูหลังบ้าน บุตรชายบุตรสาวต่างคนต่างหนีเอาตัวรอด

ฝ่ายพวกโจรก็พากันถือคอปไฟเข้าค้นในบ้าน ขนเอาเงินทองข้าวของออกมาฝ่ายเศรษฐีเห็นพวกโจรขนเอาข้าวของเงินทองออกมา มิได้คิดแก่ชีวิตจึงออกมาร้องบอกแก่พวกโจรว่า ขอท่านทั้งหลายได้เอ็นดูเกิด ข้าวของเงินทองที่จะเอาไปนั้นอย่าเอาไปเสียให้หมดเลย เหลือไว้ให้ข้าพเจ้าเลี้ยงชีวิตบ้างเถิด

ฝ่ายพวกโจรเมื่อได้เห็นเศรษฐีมายืนร้องอยู่ดังนั้นก็พากันมากลุ่มมุ่มทูปตีเศรษฐีนั้นจนถึงแก่ความตาย พวกโจรทั้งหลายก็พากันหนีออกนอกเมืองไป

ฝ่ายผู้คนในบ้านเห็นพวกโจรกลับออกไปจากบ้านแล้ว ก็พากันกลับมา แลเห็นเศรษฐีตายอยู่กับพื้น ต่างคนก็พากันร้องไห้ ยกเอาศพนายขึ้นวางไว้บนเตียงแล้วก็พากันเศร้าโศกโศกาอาดูรรำพันถึงนายไม่หยุดเสียงจนเวลาใกล้รุ่ง

ฝ่ายยายเฒ่าให้คิดค้นไกรธพระถังซำจั๋งว่า เพราะพระไม่รับนิมนต์อยู่ พากันตกแต่งประดับประดารา่างกายตามส่งเธอ จึงได้เกิดทุกข์ภัยขึ้นฉะนี้ ยายเฒ่าคิดเห็นดังนั้นก็ให้มีจิตคิดพยาบาท จะใคร่ล้างผลาญให้จงได้ คิดแล้วยายเฒ่าจึงมาพยุงบุตรชายให้ลุกขึ้นแล้วพูดว่า เจ้าอย่าเศร้าโศกไปเลย ซึ่งเป็นเหตุทั้งนี้ก็เพราะบิดาเจ้ามีจิตศรัทธาถวายข้าวสงฆ์ทุกวันทั้งเช้าและเพล ก็หาได้รู้ว่วันนี้ทำกุศลไปส่งชีวิตสงฆ์ บุตรทั้งสองจึงถามว่า ที่มารดาว่าบิดาทำบุญกุศลส่งชีวิตแก่สงฆ์นั้น หมายความว่าอะไร ยายเฒ่าตอบบุตรว่า เมื่อเวลาพวกโจรกรูกรียวเข้ามาโดยรวดเร็ววันนั้น แม่แอบอยู่ใต้ถุนเตียงแสงไฟสว่างแลเห็นชัดแจ่มแจ้ง ใครเล่าที่ถือคอปไฟคือพระถังซำจั๋งถือดาบคือปิยกาย เข้าค้นเอาเงินทองสิ่งของคือขัวเจ๋งหังเจี๊ยะเป็นผู้ตีดาของเจ้าตาย เมื่อบุตรชายทั้งสองได้ฟังมารดาพูดดังนั้นก็

สำคัญมันใจเสียว่าเป็นความจริงมิได้มีความสงสัย จึงพูดแก่มารดาว่า อันความจริงก็คงจะเป็นดังนั้นแน่ไม่ควรจะสงสัยเลย เพราะเธอทั้งสี่มานอนค้างอ้างแรมอยู่หลายเวลา ทั้งนอกในก็ทราบสิ้น เห็นข่าวของเงินทองก็เกิดโลกเจตนาขึ้น เพราะฉะนั้นเห็นฝนตกหนักจึงได้แอบเข้ามา ปล้นบ้านเราคืนเอาข่าวของเงินทอง ไปแล้วมีหน้าซ้ำซ้ำบิดาตายเสียด้วยดังนี้ ใครที่ไหนจะร้ายกาจเหมือนพวกก็ไม่มีแล้วรอพอให้สว่างจะทำเรื่องราวไปร้องแก่ผู้รักษาเมือง ให้ชำระเอาตัวผู้ร้ายให้จงได้ เข้าตั้งน้องชายถามว่า ในเรื่องราวที่จะแต่งว่าอย่างไร เขาเหลียงพี่ชายตอบว่า ต้องแต่งตามที่มารดาบอกเล่าว่า พระดั่งซ่มจิ้งถือคบไฟ ปิยก่ายร้องให้ฆ่าคนชั่วเจ้งเข้าค้นทรัพย์เก็บเอาสิ่งของเงินทอง แห่งเจียงเป็นผู้ฆ่าบิดาเราดังนี้ และจึงจะเอาตัวผู้ร้ายได้ เวลานั้นผู้คนในบ้านก็วุ่นวายทุก ๆ คนจนเวลาสว่าง ฝ่ายหนึ่งจัดแจงเอาศพใส่โลง ฝ่ายหนึ่งนำเรื่องราวไปร้องต่อผู้รักษาเมือง ผู้รักษาเมืองท่งท้ายผู้ผู้นี้เป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในยุติธรรมชื่อเสียงปรากฏ เวลานั้นออกศาลว่าการบ้านเมืองคอยที่จะรับคดีทุกขริ่นของราษฎร ฝ่ายเขาเหลียงเข้าตั้งบุตรเศรษฐีทั้งสองคนนำเรื่องราวยื่นต่อผู้รักษาเมือง แล้วเรียนว่าขอท่านผู้ใหญ่ได้ทราบ ด้วยเมื่อเวลาคืนนี้มีอ้ายผู้ร้ายเข้าปล้นบ้านเรือนฆ่าบิดาข้าพเจ้าตาย ขอท่านได้โปรด

ฝ่ายผู้รักษาเมืองรับเรื่องราวมาดูแล้วก็ถามปากคำจึงสั่งให้พนักงานกองตระเวนจัดสรรเลือกคนที่ล่ำสันแข็งแรงร้อยห้าสิบคน ถืออาวุธครบมือกันทุกคน รีบออกทางประตูข้างทิศตะวันตก จับเอาตัวพระดั่งซ่มจิ้งกับศิษย์มาให้จงได้

ฝ่ายพระดั่งซ่มจิ้งกับสานุศิษย์ในคืนวันนั้น อาศัยอยู่ในศาลเจ้าจนสว่าง ครั้นสว่างแล้วก็ออกเดินไปตามทางทิศตะวันตก

ฝ่ายพวกโจรรีบหนีออกจากเมืองแล้ว เดินเลยศาลเจ้าฮ้อกวาง ไปประมาณสักสองร้อยเส้น ก็พากันเข้าแอบซ่อนในชะวากเขา เพื่อจะได้แบ่งปันข่าวของเงินทองแก่กัน บังเอิญแลไปเห็นพระดั่งซ่มจิ้งกับสานุศิษย์เดินตามกันมา พวกโจรมีความโลกเจตนา จึงซึ่มมือว่าพระสงฆ์เหล่านี้อยู่ในบ้านเขาญวนเศรษฐีหลายเวลาคงจะมีข่าวของสิ่งใดติดมาบ้าง พวกเราช่วยกันออกสกัดทางไว้ ตีชิงเอาสิ่งของและผ้าไว้แบ่งปันกันจะมีดีหรือ ว่าดังนั้นแล้วพวกโจรก็พร้อมกันถือเครื่องอาวุธต่าง ๆ โห่ร้องออกสกัดทาง แล้วร้องห้ามว่าพระสงฆ์อย่าเพิ่งไป จงเอาค่าเดินทางมาก่อนจะยกชีวิตให้ พระดั่งซ่มจิ้งได้ฟังพวกโจรว่าดังนั้น ตกใจตัวสั่นไม่เป็นสมประดีแห่งเจียงหัวเราะแล้วพูดว่า พระอาจารย์อย่ากลัวเลย ข้าพเจ้าจะถามดูก่อน ว่าแล้วแห่งเจียงก็เดินเข้าไปใกล้ พนมมือร้องถามว่า ท่านทั้งหลายร้องว่าอะไรหรือ พวกโจรร้องหวาดด้วยเสียงอันดังว่า เจ้าคุณนี้ยังไม่รู้จักความตายกล้ำมาถามเรานัยน์ตาเจ้าเห็นจะไม่มีแก้วตาดอกกระมัง เจ้าจำเราไม่ได้หรือคือเราเป็นได้เอง

นายใหญ่เจ้าจรงรีบเอาค่าเดินทางมาให้เสียแล้วก็ปล่อยให้เจ้าไปโดยดี เหนงเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะก๊ากใหญ่แล้วจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นพวกเจ้าก็เป็นโจรคอยสกัดทางกระนั้นหรือ พวกโจรได้ฟังเหนงเจียว่าดังนั้นมีควมโกรธจึงร้องว่าพวกเราช่วยกันฆ่ามันเสียเถิด เหนงเจียทำเป็นตกใจกลัว ร้องว่าท่านได้อ่องข้าพเจ้าเป็นคนชาวตงไม่รู้จักพูดจาหนักเบาท่านอย่าถือโทษโกรธซึ่งเลย ถ้าท่านจะเอาค่าเดินทางแล้วไม่ต้องถามคนทั้งสามนั้น ด้วยสารพัดจะอยู่ที่ข้าพเจ้า ๆ จะจัดแจงได้ทั้งสิ้นที่ซีมานั้นคืออาจารย์ของข้าพเจ้า ท่านรู้แต่สวดมนต์ภาวนาเท่านั้น ไม่เกี่ยวแก่ธุระอย่างอื่น ๆ คนหน้าสี่หมอนนั้นข้าพเจ้าให้สำหรับเลี้ยงม้าตามทางเท่านั้น คนที่ปากยวนนั้นข้าพเจ้าจ้างมาสำหรับหาบคอน หากว่าท่านได้อ่องปล่อยให้ไป ข้าพเจ้าจะเอาข้าวของทั้งนี้ให้แก่ได้อ่อง พวกโจรได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าคนนี่ชื่อสัตย์ถ้ากระนั้นเราจะยกชีวิตให้ เจ้าจงบอกให้คนทั้งสามวางหาบของลงเราจะปล่อยให้ไป เหนงเจียจึงหันหน้ามาขยิบตา ชั่วเจ้งรู้ที่จึ่งวางหาบลงแล้วก็จูงม้าพากันเดินไป เหนงเจียก็ทำเป็นก้มลงแก้ห่อของ เอามือกำฝุ่นทรายขว้างขึ้นไปบนอากาศแล้วร่ายคาถาถามหาจิงจ้งร้องว่าหยุดค่างหนึ่ง พวกโจรสามสิบคนก็ยืนตัวแข็งมือและเท้าไม่กระดิกได้ ยืนแข็งแลดูตากันอยู่ไม่กะพริบได้ ทั้งปากก็พูดไม่ออกเหนงเจียร้องเรียกอาจารย์ว่าให้กลับมาก่อน พระดังซ่มจ้งได้ยินเรียกก็ชักม้ากลับมาถามว่า เหนงเจียจะเรียกว่าอะไรหรือ เหนงเจียว่าพระอาจารย์จงดูพวกโจรเหล่านี้ว่ามันเป็นอย่างไร โปยก่ายวิ่งมาจับพวกโจรผลักไปมา แล้วถามว่าอ้ายพวกโจรทำไมไม่เดินรำไปเล่าพวกโจรยืนแข็งนิ่งไม่พูด โปยก่ายว่าอ้ายพวกนี้เห็นจะเป็นไปเสียแล้ว เหนงเจียบอกว่ามันถูกจิงจ้งจึ่งยืนแข็งนิ่งอยู่ไม่พูดจา นิมนต์อาจารย์ลงจากม้าก่อน คำโบราณท่านว่า “จับผิดไม่เป็นไรปล่อยผิดไม่ได้” พี่น้องช่วยกันจับมัดมันเสียก่อน เราจะได้ซักถามดูให้รู้เหตุ ว่าแล้วเหนงเจียก็ถอนขนในตัวออก แปลงเป็นเชือกสามสิบเส้น โปยก่ายชั่วเจ้งก็ตรงเข้ามัดพวกโจรไว้ทุก ๆ คน เหนงเจียนิมนต์อาจารย์ให้นั่งพักลงแล้ว เธอสามคนถืออาวุธทำเงื่อง่าร้องตวาดถามว่าพวกเจ้ามีมากน้อยเท่าใด เป็นเชื้อแถวพวกโจรมาแต่เดิมหรือฟึ่งจะริอานกันเป็นโจร ได้ทำโจรกรรมมากี่ปีแล้ว ได้เที่ยวปล้นและตีชิงเขามากี่ตำบลแล้ว ฆ่าผู้พันคนตายมากี่มากน้อยแล้ว จงบอกเล่ามาตามจริงทุกประการ พวกโจรได้ฟังถามดังนั้นก็ร้องให้แล้วพูดว่า พวกข้าพเจ้ามิได้เป็นเทือกแถวโจรแท้ เป็นคนดีมีบ้านเรือนทุกคน เพราะไม่มีปัญญาเอาของบิดามารดาไปทำลายล้างผลาญเสียหมดสิ้นไม่มีจะใช้สอย สิบรู้ว่าเศรษฐกิจเขาญวนเป็นผู้มั่งมีทรัพย์มากจึงชักชวนกันเข้าปล้นบ้านเศรษฐกิจ ได้เงินทองสิ่งของมาเป็นอันมาก หวังใจจะแบ่งปันกันบังเอิญเห็นท่านมา พวกข้าเจ้ารู้จักจำได้ว่าพระดังซ่มจ้งที่เป็นพระสงฆ์แห่งสงเมื่อวานนี้ คงจะมีข้าวของเงิน

ทองติดมามากเป็นแน่ จึงมีความโลภออกสกัดทางโดยความอยากได้ ไม่ทราบ ว่าท่านมือภินิหารเดชาภาพ จึงจับพวกข้าพเจ้ามัดไว้ดังนี้ ขอท่านได้มีความกรุณาเอาข้าวของเงินทองที่ข้าพเจ้าปล้นมาได้ นั้นถวายโทษตัว ขอท่านได้โปรดให้ข้าพเจ้ารอดชีวิตไปสักครั้งหนึ่งพระดังซำจ้งได้ยื่นออกชื่อปล้นบ้านเศรษฐีก็ตกใจ ผุดลุกขึ้นถามเหิงเจียวว่า เศรษฐีคนนี้เป็นบุญกุศล เหตุไฉนจึงต้องภัยร้ายถูกปล้นสะดมเช่นนี้ เหิงเจียวพูดว่าเพราะเหตุแก่งพวกเรา แห่แห่นประดับประดาติดมาก เพราะฉะนั้นพวกโจรเหล่านี้จึงได้ปล้นบ้านแก พระดังซำจ้งพูดว่าพวกเราติดบุญคุณแกอยู่มาก เราไม่มีอะไรจะแทนคุณถ้ากระนั้นพวกเรารวบรวมเอาข้าวของเงินทองเหล่านั้นคืนไปให้แก จะมีเป็นการดีหรือ เหิงเจียวได้ฟังอาจารย์ว่าดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงให้ซำเจ้งเปี้ยยกายเข้าไปในชะวากเขา เก็บเอาข้าวของเงินทองที่พวกโจรขนมานั้น บรรทุกบนหลังม้าและให้เปี้ยกายหาบคอนข้าวของเงินทองเหล่านั้นแล้ว เหิงเจียวจะใคร่ตีพวกโจรให้ตายเสียทั้งสิ้น แต่กลัวอาจารย์จะว่าฆ่าสัตว์จึงได้เรียกชนกกลับคืนเข้าตัว พวกโจรหลุดจากมัดแล้วก็พากันวิ่งหนีเอาตัวรอดไปหมด

ฝ่ายพระดังซำจ้งกับซานุศิษย์ก็พากันตรงไปยังบ้านเศรษฐี ราวกับแมลงเม่าเข้าโพชนะนั้น อาจารย์กับศิษย์กำลังพากันเดินมา แลไปข้างหน้าเห็นผู้คนมากมายถือเครื่องคัสตราอาวุธทุก ๆ คนเดินตรงมา พระดังซำจ้งมีความหวาดเสียวสะดุ้ง จึงบอกแก่พวกศิษย์ว่าข้างหน้าจะเป็นพวกดีหรือร้ายเสียอย่างไร เปี้ยกายว่าภัยจะมาถึงแล้ว พวกนี้คือพวกโจรที่ปล่อยไปมันพากันกลับมาจะทำร้ายเราอีกแล้ว ซำเจ้งว่าดูท่าไม่ใช่พวกโจร พี่เหิงเจียวจึงพิเคราะห์ดูให้แน่ว่าจะเป็นพวกอะไร เหิงเจียวหันมาพูดบนแก่ซำเจ้งว่า ภัยร้ายของอาจารย์มาอีกแล้ว พวกนี้คือพวกพลทหารมาจับพวกโจรผู้ร้าย พูดยังไม่ทันขาดคำพวกทหารก็มาถึงตั้งกระบวนล้อมเข้ามาร้องว่า พวกพระสงฆ์ที่ปล้นเอาข้าวของเขามาอยู่ในสนุกหรือก็พร้อมมือกันเข้าจับเอาพระดังซำจ้งลากลงมาจากม้ามัดไว้ แล้วก็เข้าจับเหิงเจียวเปี้ยกายซำเจ้งมัดทั้งสามคน แล้วเอาไม้คานสอดหามสองคนต่อคนเหมือนหามสุกร ข้าวของห้อยยามและเงินทองกับม้าก็รวบรวมเอาไปทั้งสิ้น พากันรีบกลับเข้าเมือง ฝ่ายพระดังซำจ้งรัว ๆ ลั่น ๆ ร้องให้ เปี้ยกายปากบ่นพิมพ์ำในใจคิดแค้น ซำเจ้งโจรระสับกระส่ายไม่ปรกติ เหิงเจียวหัวเราะก๊าก ๆ จะใคร่ออกฝีมือ

ฝ่ายพวกขุนนางที่คุมทหารมาจับนั้น ก็พากันหาหนามมามัดเตี้ยวกี่ถึงประตูเมือง ตรงเข้าไปยังศาลบอกแก่ขุนนางผู้ชำระโจรผู้ร้ายว่าขอท่านได้ทราบ พวกข้าพเจ้าไปตามจับผู้ร้ายมาได้แล้ว ตามแต่ท่านจะโปรดประการใด

ฝ่ายผู้รักษาเมืองแลเห็นของดังนั้น จึงให้บุตรเข่าถ่วงหลายเศรษฐีมารับของ

คืนไปแล้ว จึงเรียกตัวพระถังซัมจั๋งมาถามว่า ตัวเป็นสงฆ์พูดว่าจะไปไซทินมัสการ พระอินทร์จึงหาไซไหม คือเป็นโจรผู้ร้ายเที่ยวปล้นสะดมฆ่าคนดั่งนี้ดอกหรือ พระถังซัมจั๋งว่าขอท่านผู้ใหญ่ได้ทราบอาตมภาพนี้ไมไซผู้ร้าย มีหนังสือสำหรับตัวเดินทางมาขอท่านได้พิจารณาดูเถิด เพราะเหตุท่านเศรษฐีมีความเลื่อมใสได้นิมนต์อาตมภาพมาถวายข้าวสงฆ์ถึงครึ่งเดือน อันบุญคุณของท่านเศรษฐีหาที่เปรียบมิได้ เมื่ออาตมภาพเดินไปตามทางบังเอิญไปพบพวกโจรที่ปล้นบ้านเศรษฐีเอาข้าวของเงินทองไปแบ่งปันกัน สาธุศิษย์ของอาตมภาพทราบเหตุจึงชิงเอาสิ่งของที่โจรมาได้ ก็หวังใจจะเอาคืนมาให้เศรษฐีตอบแทนคุณ กำลังเดินกลับมาที่บังเอิญมาพบพวกทหารจับเอาตัวมาว่าเป็นผู้ร้าย อันความสัตย์จริงอาตมภาพหาไซพวกผู้ร้ายไม่ขอท่านได้พิจารณาจึงได้เกิด ผู้ชำระจึงพูดว่า ตัวเห็นพวกพลทหารจึงพลิกแพลงว่าจะเอาของมาแทนคุณ ถ้าหากว่าพบปะพวกผู้ร้ายจริง ทำไมจึงไม่จับกุมผู้ร้ายไว้เล่า จะได้ให้ผู้รักษาเมืองเห็นด้วยพวกเจ้าทั้งสี่คนจงมาดูเรื่องราวของบุตรเศรษฐีเขามาฟ้องว่ามีชื่อดั่งนี้จะยังพูดแก้ตัวไปทางใดเล่า พระถังซัมจั๋งเข้ามาหยิบดูเรื่องราวเห็นดั่งนั้นก็ให้ขวัญหนีดีฝ่อ จึงร้องเรียกหังเจียวว่าทำไมเจ้าไม่มาดูแล่า หังเจียวพูดว่าเอาของกลางเป็นจริงแล้วจะต้องไปดูทำไมเล่าผู้พิพากษาว่าจริงดั่งนั้นสิ มีของกลางเป็นพยานอยู่จะมาพูดแก้ไปอย่างไรได้อีกเล่า จึงเรียกคนใช้ให้เอาไม้บิขัมบมาติดขมับย้ายสงฆ์คนนั้นดูที่หรือมันจะกล้าปากไปถึงไหน ติดไม้เสียก่อนแล้วจึงคอยเขียนด้วยหวาย หังเจียวได้ฟังดั่งนั้นก็คิดในใจว่า อาจารย์ของเราท่านมีเคราะห์ร้ายก็จริง แต่ไม่ควรปล่อยให้ได้ความทุกข์ทรมานเห็นนักการเอาไม้สำหรับบิขัมบมาตีขมับจะบิข้มพระถังซัมจั๋ง จึงอ้าปากบอกว่าข้าก่อน ออย่าเพอบิขัมบท่านสงฆ์องค์นั้นก่อน ข้าพเจ้าเองเป็นคนที่ย้ายปล้นบ้านฆ่าคนตายเก็บเอาข้าวของเงินทองไป มีไซผู้อื่นเลย จะทำประการใดจงมาทำแก่ข้าพเจ้าเถิด ด้วยข้าพเจ้าเป็นนายโจรแท้ ๆ ท่านทั้งสามคนนั้นไม่เกี่ยวข้องเลย จงทำโทษแต่ข้าพเจ้าผู้เดียวเถิด ผู้ชำระได้ฟังหังเจียวรับดั่งนั้น จึงให้นักการเอาไม้บิขัมบมาติดหังเจียวเข้าพวกนักการก็เอาไม้ติดหังเจียวบิขณไม้หักกระเด็นไปเป็นดั่งนั้นถึงสามสี่ครั้ง หน้าก็ไม่นิ้วหนึ่งก็ไม่ย่น พวกเหล่านั้นเปลี่ยนไม้จะบิขอีก ก็พอได้ยินคนใช้มาบอกว่าท่านขุนนางผู้ใหญ่ให้มาเชิญผู้ชำระออกไปหา ผู้พิพากษาจึงเรียกผู้คุมมาให้เอาตัวผู้ร้ายทั้งสี่คน ไปจำรักษาไว้ในห้องมืดก่อนเราจะออกไปรับท่านผู้ใหญ่ แล้วจะเอามาชำระซักฟอกอีกสักครั้งหนึ่ง ผู้คุมก็นำเอาตัวพระถังซัมจั๋งหังเจียวไปมัดด้วยเชือกทั้งสี่คนไปขังในห้องมืดแล้ว เวลานั้นไปมัดด้วยเชือกก็เก็บข้าวของ ๆ ตัวไปในห้องด้วยทั้งสี่คน พระถังซัมจั๋งจึงร้องถามหังเจียวว่า การเป็นเช่นนี้แล้วเราจะคิดอ่านประการใดจึงจะหลุดพ้นไปได้เล่าหังเจียวแกล้งพูดว่าอาจารย์เข้าอยู่ในนี้ก็ดีแล้ว

เพราะว่าเจียบสังกัดดีเราจะทำอะไรก็ไม่มีใครรู้

ฝ่ายพวกเฝ้าประตู ก็ถือไม้เรียวมาหวดซ้ายหวดขวาเขี่ยนพระดังซุ่มจิ้งไม่เลือกว่าเนื้อตัวหัวหู พระดังซุ่มจิ้งจิ้งร้องเรียกเห้งเจียว่าจะแก้ไขอย่างไรดี เห้งเจียร้องบอกว่า เขาจะเร่งเอาเงินเท่านั้นเอง พระดังซุ่มจิ้งว่าเราจะไปเอาที่ไหนมาให้เขาเล่า เห้งเจียบอกว่า ไม่มีเงินก็เอาจิวรให้เขาก็ใช้ได้ พระดังซุ่มจิ้งได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น เปรียบดูเอาผิดมากริดหัวใจ พวกผู้คุมมันก็เขี่ยนมมิได้หยุด เหลือที่จะอดทนความเจ็บปวดได้ จึงร้องบอกเห้งเจียว่า ตามแต่เห้งเจียจะเห็นควรเกิดด้วยอาตมภาพเหลือที่จะทนแล้ว เห้งเจียจึงร้องบอกว่าย่านทั้งหลาย จงหยุดก่อนอย่าเพื่อเขี่ยนตี พวกข้าพเจ้าจิวรเป็นผ้ากาสาวพัสตร์อยู่ในห่อราคาพันตำลึงทองขอพวกท่านจงแก้ไขไปเกิดแทนค่าทุเลา พวกผู้คุมได้ฟังดังนั้น ก็เอาห่อผ้ามาแก้ออกดูเห็นจิวรสองตัวเก่า ๆ ไม่มีราคา แต่จิวรอีกตัวหนึ่งมีผ้าน้ำมันห่ออยู่สองสามชั้น มีรัศมีสว่างออกมาแวววาบ ก็รู้ว่าเป็นของดีจึงแก้ห่อออกดู ก็เห็นดอกและลายที่ห่อปักเป็นรูปหงษ์ร้อนมังกรรำ และประดับซับซ้องงดงามจะหาที่เปรียบมิได้ พวกผู้คุมก็แย่งชิงกันดูเสียงอึกทึก จนรู้ถึงผู้คุมใหญ่ ก็วิ่งมาถามว่าพวกเหล่านี้ทำอะไรกัน พวกผู้คุมเหล่านั้นคุกเข่าลงบอกว่า ท่านผู้พิพากษาพึงส่งพระสงฆ์กับศิษย์มาสามคน สั่งให้พวกข้าพเจ้าคุมรักษาไว้ในนี้เพราะเป็นพวกโจรผู้ร้าย เธอเห็นพวกข้าพเจ้าเขี่ยนสองสามที ก็เอาของสิ่งนี้ให้แก่พวกข้าพเจ้า หากพวกข้าพเจ้าจะฉีกแบ่งกันก็เสียตายท่านมากก็ดีแล้ว โปรดช่วยแบ่งให้แก่พวกข้าพเจ้าพอสมควรเถิด นายผู้คุมใหญ่จึงพิจารณาเห็นผ้ากาสาวพัสตร์ผืนหนึ่ง จึงเปิดห่อออกดูก็เห็นมีหนังสือเดินทาง และมีตราทุก ๆ เมืองประทับไว้เป็นสำคัญ จึงพูดว่า นี่หากเรามาดูก่อนมิฉะนั้นก็จะเกิดเหตุ ด้วยพระสงฆ์พวกนี้มีไซโจรผู้ร้ายอย่าได้ไปทำวุ่นวายแก่ข้าพเจ้าของของ ท่าน จงเก็บห่อไว้เสียอย่างเดิมพรุ่งนี้ท่านผู้ชำระฯ อีกจึงจะได้ความแจ่มแจ้ง พวกคนเหล่านั้น ได้ฟังผู้คุมใหญ่ว่าดังนั้น ก็เชื่อฟังจึงเก็บผ้ากาสาวพัสตร์และสิ่งของเหล่านั้นไว้เสียอย่างเดิม เวลาพลบค่ำพวกกองตระเวนก็เที่ยวตรวจตราจนสามยาม เห้งเจียเห็นคนเหล่านั้นหลับนอนหมดแล้วก็ตริกตรองว่า อาจารย์ของเราวันนี้เคราะห์ร้ายต้องจองจำทรมานทุกซั่คืนหนึ่ง เพราะฉะนั้นตัวเราจึงไม่พูดออกมาได้ เวลานี้ก็เข้ำยามสามเป็นเวลาที้อาจารย์จะสิ้นเคราะห์แล้ว เราจำจะต้องไปตรวจดูให้รู้เหตุ เวลาเช้าจะได้แก้ไขให้อาจารย์เราออกได้ คิดดังนั้นแล้วก็แปลงตัวเป็นแมลงหวี่บินลอดมาตามรูกระเบื้อง แลไปก็เห็นแสงดาวเดือนสว่างไปทั้งห้องฟ้า จำทางได้บินตรงไปยังบ้านเศรษฐีเขาญวนหลาย มาถึงบ้านหนึ่งอยู่ใกล้กับบ้านเศรษฐี บินลงจับที่ประตูบ้านเห็นแสงไฟสว่างอันที่จริงเป็นบ้านที่เขาทำเตาหู้ แลเห็นตาเตากำลังใส่ไฟ ยายเตากำลังคลุกตัว

จะทำแต่หนู ตาเฒ่าจึงร้องเรียกยายเฒ่าพูดว่าท่านเศรษฐีเข้าญวนหลายมีบุตรมีทรัพย์แต่อายุน้อย เรากับเศรษฐีเวลายังเยาว์อยู่ด้วยกันเคยไปเรียนหนังสือด้วยกันเราแก่กว่าเขาห้าปี บิดาเราเรียกเขาเม้งมีนาสิบเก้าวไร่ให้เขาเช่าเก็บเงินก็ไม่ค่อยจะได้ เข้าญวนหลายอายุได้ยี่สิบปีบิดาเธอก็ถึงแก่กรรม เธอรักษาความสุจริตก็เป็นกุลชะตาขึ้นไปขอเมียซึ่งเป็นบุตรสาวของท่านเตียวอ้ออง เรียกนามว่าชวนจำ เข้าญวนหลายตั้งแต่ไปอยู่บ้านภรรยา ไร่นาก็ทำได้ผลให้เขาเช่าก็เก็บได้ ตั้งแต่ นั้นมาก็มีเงินทองมาก หลายสิบหมื่นตำลึง อายุเธอได้ยี่สิบเศษก็กลับใจเข้ามาทางกุศล ตั้งอธิษฐานถวายข้าวแฉงหมื่นรูป เวลากลางคืนบังเอิญมีโจรเข้าปล้น พวกโจรเตะตาย คิดดูก็น่าสงสาร ปีนี้อายุเธอเพิ่งได้หกสิบสองปี ควรจะได้รับซึ่งความสุขก็หารู้ไม่ว่าการกุศลกลับให้โทษร้ายดังนี้ น่าสังเวชนัก เหง้าเจี้ยเจี่ยหูฟังได้ยินทุกประการแล้ว เวลานั้นก็จวนจะรุ่ง เหง้าเจี้ยก็บินเข้าไปในบ้านเข้าญวนหลาย แลไปก็เห็นห้องกลางตั้งศพเข้าญวนหลายมีเครื่องประดับและดอกไม้สีต่างๆ ตั้งรูปเทียนบูชา ยายเฒ่าภรรยาก็ร้องให้อยู่ข้างโลง บุตรชายทั้งสองก็มานั่งร้องไห้คร่ำครวญ ลูกสะใภ้ก็ยกข้าวมาเช่น เหง้าเจี้ยจับอยู่หัวโลง ก็ทำการระแอมไอน์ขึ้นที่หนึ่งลูกสะใภ้ทั้งสองคนก็ตกใจ วิงล้มไม่เป็นสมประดี บุตรชายทั้งสองก็ตกใจกลัวก้มหน้าพุบลงกับพื้นไม่กล้ากระดุกกระดิก ร้องว่าบิดาทำไมหลอกข้าพเจ้าเล่าแต่ยายเฒ่าใจกล้าเอามือตบเข้าที่หัวโลงที่หนึ่ง ร้องถามว่าท่านเข้าญวนหลายจะกลับเป็นมาแล้วหรือ เหง้าเจี้ยทำเป็นพูดแทนว่าเรายังไม่เป็นดอก บุตรชายก็ตัวสั้นไม่เป็นสมประดี ยายเฒ่าสะกดใจถามว่าท่านเข้าญวนหลายไม่กลับเป็นทำไมจึงพูดได้เล่า เหง้าเจี้ยพูดว่าพระยามัจจุราชให้ยมบาลพาตัวเรามาบ้านจะบอกให้รู้ เหตุการณ์ว่า นางชวนจำปากเราะร้ายทำมาคนไม่มีโทษ ยายเฒ่าได้ฟังเรียกชื่อเดิมก็ตกใจกลัวคุกเข่าลงกับพื้นทำเคารพถามว่าท่านตาอายุข้าพเจ้าก็มากแล้ว ทำไมจึงมาเรียกชื่อเดิมเราเล่าและว่าอะไรที่ไหนทำมาคนไม่มีโทษ เหง้าเจี้ยพูดว่าทำไมจึงว่าพระดังซั่มจั้งถือคบบไฟ ปิ๊ยก่ายร้องฆ่าคนชั่วเจ้งปล้นเอาข้าวของเงินทองไป เหง้าเจี้ยเตะเศรษฐีตายเจ้าเอาที่ไหนมากล่าวดังนี้ เหตุที่กล่าวเท็จทำให้คนดีต้องรับโทษทรมานทุกข์ พระดังซั่มจั้งกับศิษย์ทั้งสามเดินไปตามทาง พบโจรผู้ร้ายเอาข้าวของเงินทองของเราไป ศิษย์ของพระดังซั่มจั้งจึงแย่งเอาทรัพย์ของเราคืนมาได้ปรารถนาจะเอากลับมาคืนให้แก่เรา เพื่อจะตอบแทนคุณเรา ทำไมพวกเจ้าจึงคิดใส่ความทำเรื่องราวฟ้องร้องกล่าวโทษเธอยังโรงศาล ผู้ชำระก็หาได้ไต่ตรองให้ถี่ถ้วนไม่จับเธอไปคุมขังกระทำเธอให้ได้รับความเดือดร้อน เพราะฉะนั้นจึงได้รื้อจนถึงเจ้าเจตตูกและพระภูมิเจ้าที่พากันนั่งไม่เป็นสุข จึงรื้อถึงพระยามัจจุราชพระยามัจจุราชจึงให้ยมบาลคุมเรามาบอกพวกเจ้าให้รู้สึก รุ่งพรุ่งนี้จึงไปปล่อยเธอ

ทั้งสี่คนออกถ้าไม่ทำดังนั้นเราจะอยู่รบกวนเจ้า เอาทั้งบ้านไม่ว่าผู้ใหญ่เด็กหมูหมา
เปิดไถให้วินาศทั้งสิ้น มิให้เหลือหลอ

เช้าเสียงเข้าตังทั้งสองได้ฟังดังนั้น ก็เอาศิระไชกกลงกับพื้น ร้องให้อ้อนวอนว่า
ขอบิดาได้กลับไปเกิดอย่าทำอันตรายแก่พวกข้าพเจ้าเลย รุ่งพรุ่งนี้ลูกจะไปยัง
ศาลขอถอนฟ้อง และท่านทั้งสี่นั้นจะทำความเคารพมิให้ได้ความเดือดร้อนต่อไป
เหงเจี๋ยจึงว่าถ้ากระนั้นจงเผากระดาษเงินกระดาษทองเราจะกลับไป พวกในบ้าน
ไม่ว่าเด็กและผู้ใหญ่พากันออกมาเผากระดาษ เหงเจี๋ยก็บินกลับไปยังบ้านตุลาการ
เห็นผู้พิพากษาตื่นแล้วเดินออกมาล้างหน้า เหงเจี๋ยบินเข้าไปจับห้องในเห็นมีโคม
ไฟตามอยู่ แลไปที่ฝาเห็นมีฉากแขวนอยู่ เขียนเป็นรูปขุนนางซึ่งมีำมีคนตามหลัง
สองคน คนหนึ่งถือร่มกาง คนหนึ่งแบกแก้วอ้อ ข้างหน้าจากตั้งที่บูชา เหงเจี๋ยพิศ
ดูก็หารู้ว่าเป็นรูปผู้ใดไม่ บังเอิญผู้พิพากษาเดินกลับเข้ามาเช็ดหน้า เหงเจี๋ย
กระแอมขึ้นคำหนึ่ง ผู้พิพากษาก็ตกใจวันหวาด รีบเดินเข้าในห้องสวมเสื้อยาว
แล้วก็เดินออกมาที่หน้าโต๊ะบูชาจตุรูปเทียนบนว่าท่านลุงเกียงกงเจียน ข้าพเจ้าผู้
หลานเกียงคุมซัมเหตุกุศลเข้าสอปลไ้ได้ที่กุยกะนักเรียนที่สาม บัดนี้ได้เป็นขุนนาง
ตำแหน่งผู้พิพากษา ข้าพเจ้าก็กระทำความเคารพจตุรูปเทียนบูชาอยู่ทุกเวลา
วันนี้ทำไมจึงมีเสียงดังขึ้น ขอท่านลุงอย่าได้เป็นมีปีศาจเลยคนทั้งหลายจะตกใจกลัว
เหงเจี๋ยนึกหัวเราะอยู่ในใจก็รู้อูรูปในฉากนั้นเป็นรูปลุงของผู้พิพากษา จึงร้อง
เรียกว่าเกียงคุมซัม ตัวได้เป็นขุนนางตำแหน่งผู้พิพากษาก็โดยได้ฟังกุศลของปู่ยา
ตายาย เป็นขุนนางที่ตั้งอยู่ในยุติธรรม ทำไมวันวานนี้จึงไม่รู้ จับเอาท่านทั้งสี่นั้น
ลงโทษว่าเป็นโจร ทำไมจึงมิได้ไต่ตรองเคำมูลเหตุเดิมมาอย่างไรเพราะเหตุเอา
เธอไปขังไว้จึงร้อนถึงเจ้าเจตคุกและพระภุมิเจ้าที่อยู่ไม่สุข ร้อนถึงพระยามัจจุราช
พระยามัจจุราชให้ยมบาลคุมตัวเรามาบอกแก่หลานให้ทราบจงไต่ตรองข้อความ
ให้ละเอียดจงรีบปล่อยเธอทั้งสี่นั้นออก ถ้ามิฉะนั้นจะเอาตัวหลานไปยังนรกชำระ
ผู้พิพากษาได้ฟังก็สะดุ้งจึงยกมือขึ้นเคารพพูดว่า ขอท่านลุงจงกลับไปเกิด หลาน
จะออกที่ชำระปล่อยท่านทั้งสี่นั้นให้ออกพ้นจากขัง เหงเจี๋ยว่าถ้ากระนั้นจงเผา
กระดาษเราจะบอกแก่พระยามัจจุราชให้รู้เหตุ ผู้พิพากษาก็เผากระดาษส่งไป
เหงเจี๋ยจึงบินออกจากบ้านผู้พิพากษา เวลานั้นแสงอาทิตย์ส่องสว่างก็บินเลยไป
บ้านตี่เลงกั๋ว แลเห็นพวกกรรมกรทั้งหลายกำลังประชุมกัน ณ ศาลากลาง เหงเจี๋ย
คิดว่าถ้าจะพูดขึ้นด้วยแปลงอย่างนี้จะเป็นการไม่ดี คิดแล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศ
แปลงเป็นรูปใหญ่ เอาเท้าห้อยลงมากลางศาลา ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า
พวกกรรมกรทั้งหลายจงคอยฟังเราคือพระอินทร์ให้เราลงมา ตัวเราคือเทพารักษ์
ลาดตระเวนว่าในเมืองนี้จำขังคนไม่มีโทษผิดกับลูกพระตถาคตเหมือนตีกระทำให้

หวาดไหวไปทั้งสามภพ เทพบุตรทั้งหลายพลอยร้อนไม่เป็นสุขสั่งให้เรามาบอกแก่พวกท่านว่า รุ่งเช้าจงรีบปล่อยท่านทั้งสี่นั้นออกแม้ว่าซักเข้าไปสั่งให้เราเอาเท้ากระแทบศาลให้แหลกทลายไปทั้งสิ้น และให้เหยียบกรรมการเสียให้ตายทั้งเมืองไม่เลือกว่าใหญ่หรือเล็ก ทั้งไพร่บ้านพลเมืองไม่ให้เอาไว้ ทั้งป้อมและกำแพงก็ให้เหยียบทำลายเสียให้สิ้น

ฝ่ายพวกกรรมกรทั้งหลาย เมื่อได้ฟังและได้เห็นดังนั้น ต่างก็ตกใจกลัวทุก ๆ คนก็พร้อมกันลงคุกเข้าพนมมือค้ำบแล้วพูดว่า ขอเชิญท่านกลับไปเกิด จงงดโทษข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย พวกข้าพเจ้าจะได้พร้อมกันไปหาผู้รักษาเมือง และผู้พิพากษาให้รีบปล่อยมิให้ช้าได้ เหนงเจียเห็นพวกกรรมกรอ่อนน้อมดังนั้นแล้ว ก็แปลงกลับเป็นแมลงหวี่ตามเดิม บินกลับเข้าไปในห้องซังคอยฟังว่าพวกเจ้าเมืองกรรมกรจะทำประการใด

ฝ่ายผู้พิพากษาเวลารุ่งเช้าออกนั่งศาลจะใคร่ ให้ป้ายสัญญาเปิดพระถังซิมจิ้งกับศิษย์ทั้งสามออกจะได้พิจารณาให้ได้ความเท็จและจริง ก็พอบุตรชายเศรษฐีทั้งสองเข้ามาร้องถอนฟ้อง ผู้พิพากษาได้ฟังก็โกรธพูดว่า เมื่อวานนี้เจ้าเอารื่องราวมาฟ้องร้อง เราก็ให้คนตามจับพวกผู้ร้ายมาให้แล้ว และทรัพย์ของกลางก็ได้แล้ว เหตุใดจึงจะมาถอนฟ้องดังนี้เล่า ข้าเกลียดเข้าตั้งบุตรเศรษฐีทั้งสองคนร้องให้แล้วเล่าเนื้อความที่บิดาเป็นปีศาจมาเล่าบอกให้ฟังทุกประการแล้วจึงร้องขอว่าท่านได้โปรดด้วยเถิด ผู้พิพากษาได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่าบิดาของเขาฟังตายใหม่ ๆ จะเป็นปีศาจมาบอกเล่าก็ควรอยู่ ลุงของเราตายไปหกเจ็ดปีแล้ว ทำไมเมื่อคืนนี้จึงมาบอกให้เราพิจารณาให้ละเอียดดูก็เป็นน่าพิศวงมากอยู่ หากจะพิเคราะห์ดูพวกสงฆ์เหล่านี้ถ้าเป็นโจรผู้ร้ายก็คงจะหลบหนีไป เหตุใดจะกลับมาดังนี้หากจะจับผิดตัวไปเป็นแน่ กำลังตรึกตรองอยู่ดังนั้นก็พอเห็นพวกกรรมกรและขุนนางใหญ่น้อยทั้งหลายเดินตรงเข้ามาค้ำบแล้วพูดว่า ข้าแต่ท่านผู้พิพากษาที่จับพวกพระสงฆ์ทั้งสี่ไว้ นั้นเห็นจะไม่ดีเสียแล้ว เมื่อเวลาเช้านี้เจ๊กเชียงฮองเต้ใช้ให้เทพารักษ์ลงมาสั่งว่าให้ปล่อยพระสงฆ์ที่จำขังไว้ นั้นโดยเร็ว พระสงฆ์เหล่านั้นมิใช่โจรผู้ร้ายคือเป็นพระสุจริตไปอาราธนาพระธรรม หากว่าทิ้งไว้ให้เนิ่นช้าจะทลายบ้านเมืองและเหยียบย่ำผู้คนชายหญิงให้ตายเสียทั้งเมือง ผู้พิพากษาได้ฟังดังนั้นก็ตกตะลึงไปเป็นนาน ครั้นได้สติจึงสั่งผู้คุมให้รีบไปถอดพระถังซิมจิ้งกับศิษย์มาโดยเร็ว ผู้คุมก็ไปถอดตามสั่ง ปิ๊ยกายเป็นทุกขบ่นว่าวันนี้จะชำระประการใดก็ยังไม่รู้ จะเขียนหรืออย่างไรอีกเป็นแน่ เหนงเจียหัวเราะแล้วพูดว่า เราจะรับประกันให้ว่าแต่สักทีเดียวก็จะไม่ต้องถูกตี เราได้จัดแจงไว้เรียบร้อยแล้ว หากว่าขึ้นไปบนศาลอย่าทำค้ำบ พวกเหล่านั้นคงต้องลงมาเชิญเราขึ้นไปนั่งที่อันสมควร เราจะแผลง

ฤทธิให้พวกเหล่านั้นกลัวเราไปทั้งสิ้น พุดยังไม่ทันจะขาดคำ พวกขุนนางกรมการก็ลงมาคำนับเชิญทุก ๆ คน พุดว่าเมื่อเวลาวานนี้ท่านพระอริยสงฆ์ผู้มีชื่อของกลางมาด้วย ก็ยังหาได้พิจารณาไม่ พระถังซัมจั๋งพนมมือเล่าความตามที่ได้มาพบ พวกโจรให้กรมการฟังทุกประการ ขุนนางทั้งหลายพร้อมกันพนมมือพุดว่า พวกข้าพเจ้าทั้งหลายผิดแล้วยอมมีโทษทุกคน เหนงเจี๋ยเดินเข้ามาใกล้พุดตวาดด้วยเสียงอันดังว่า ม้ากับข้าวของ ๆ เราจงรีบส่งมาโดยเร็ววันนี้เราจะชำระพวกเจ้าที่เอาโทษร้ายมาใส่เราคนดี ๆ ว่าเป็นโจรผู้ร้ายพวกเจ้าจะมีโทษประการใด พวกขุนนางกรมการทั้งหลายเห็นเหนงเจี๋ยทำกิริยาดุร้ายดังนั้นก็พากันตกใจกลัวทุก ๆ คน จึงรีบเอาข้าวของและม้ามาคืนให้ เหนงเจี๋ยไปเปียกกายซั้วเจ้งทั้งสามต่างคนก็กระทำกิริยาดุร้ายพวกขุนนางกรมการแก้ตัวว่าพวกเศรษฐีมายืนฟ้องกล่าวโทษจึงได้ทำพระถังซัมจั๋งพุดห้ามสาธุศิษย์ว่าถ้าดังนั้นจะไม่แจ่มแจ้ง พวกเราพากันไปที่บ้านเศรษฐีชักใช้ไล่เสียงดูว่า ผู้ใดเห็นว่าพวกเราเป็นโจรผู้ร้าย เหนงเจี๋ยพุดว่าพระอาจารย์ว่าดังนั้นถูกแล้ว ข้าพเจ้าจะทำให้เศรษฐีพินขึ้นแล้วจะได้ตามเธอดูว่าผู้ใดตีเธอตาย ซั้วเจ้งก็ล้อมพระอาจารย์ขึ้นป่าพากันไปบ้านเศรษฐี ฝ่ายขุนนางกรมการก็พร้อมกันตามพระถังซัมจั๋งมายังบ้านเศรษฐี

ฝ่ายลูกเศรษฐีทั้งสองคนแลเห็นกลิ่นลานพากันออกมารับยังประตูบ้านคนในบ้านเศรษฐีไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ไว้ทุกข์ทุก ๆ คน เหนงเจี๋ยตรงเข้าไปถามว่า ผู้ใดเป็นต้นคิดเอาความร้ายใส่ให้พวกเราทั้งนี้ เหนงเจี๋ยห้ามคนในบ้านเศรษฐีทั้งเด็กและผู้ใหญ่ว่าเจ้าอย่าร้องให้ จงคอยเราจะเข้าไปพาดตัวท่านเศรษฐีมาถามดูว่าผู้ใดฆ่าเธอให้ถึงแก่ความตายจะได้ทำให้มันอายเล่น พวกขุนนางได้ฟังเหนงเจี๋ยพุดดังนั้นก็เข้าใจว่าพุดเล่น เหนงเจี๋ยจึงพุดว่าเชิญท่านทั้งหลายนั่งพุดเล่นเป็นเพื่อนอาจารย์สักประเดี๋ยว ไปเปียกกายซั้วเจ้งจงอยู่รักษาอาจารย์ให้จงดี เราจะไปสักประเดี๋ยวจะกลับมา เหนงเจี๋ยส่งเสริ่งแล้วก็เดินออกนอกประตูบ้านเหาะขึ้นบนอากาศ คนทั้งหลายเห็นดังนั้นก็พากันจุดธูปเทียนนมัสการบูชา พากันเข้าใจว่าท่านพวกนี้เป็นผู้วิเศษ

ฝ่ายเหนงเจี๋ยเหาะตรงลงไปยังเมืองนรก ครั้นถึงประตูเมืองก็ตรงเข้าไปยังตำหนักเข็มหลอบเตี้ยที่อยู่แห่งพระยาเจียมพ้ออ่อง พระยาเจียมพ้ออ่องแลเห็นตกใจลุกลงจากที่นั่งมาต้อนรับ ถามว่าท่านได้เขี้ยลงมาถึงนี้มีธุระอันใดหรือ เหนงเจี๋ยตอบว่าท่านเศรษฐีเซาญวนหลายที่อยู่เมืองทงท่ายู้ตำบลบ้านตีเลงกั้ยนั้นตายลงมาเดี๋ยวนี้อัญญาณไปอยู่ที่ไหนขอให้พามาหาข้าพเจ้าสักหน่อยเถิด พระยาเจียมพ้ออ่องตอบว่า ท่านเศรษฐีเซาญวนหลายนั้นเป็นคนโง่ปัญญาไม่มีผู้ใดจับเธอมา เธอมาโดยลำพังถึงนี้พบกับกิมอ้อทั้งจื้อนำไปหาพระโพธิสัตว์ตี้จ้องอ่องแล้ว เหนงเจี๋ยได้

ฟังดังนั้นก็ลาเจียมพ่ออ่องตรงไปยังตำหนักจียุนแกง ครั้นถึงตรงเข้าไปกระทำ
 นมัสการพระโพธิสัตว์ดีจ่องอ่อง แล้วจึงเล่าเรื่องเศรษฐีเข้าญวนหลายให้พระโพธิ
 สัตว์ฟังทุกประการ พระโพธิสัตว์ได้ฟังก็มีความยินดีพูดว่า เศรษฐีเข้าญวนหลาย
 นี้อายุในมนุษย์โลกก็ถึงเวลาแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อเวลาจะถึงแก่ภรรณกรรมก็มีได้
 เจ็บป่วยล้มหมอนนอนเสื่อ อาตมะเห็นเธอเป็นคนใจบุญใจกุศลจึงให้เธอเป็น
 พนักงานบัญชีกุศล หากท่านได้เขียนจะมาเอาเธอกลับไปยังมนุษย์โลกอาตมาจะ
 เพิ่มอายุให้อีกรอบหนึ่ง ให้เธอตามได้เขียนกลับไป พระโพธิสัตว์จึงให้กิมอี่ทังจื้อนำ
 เศรษฐีเข้าญวนหลายออกมาพบแก่แห่งเจีย เศรษฐีเห็นแห่งเจียก็ร้องว่าท่านอาจารย์
 ช่วยข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด แห่งเจียว่าท่านถูกโจรเตอะตายลงมาที่แห่งนี้คือเมืองนรก
 บัดนี้พระโพธิสัตว์ปล่อยให้ท่านไปยังมนุษย์โลกเพิ่มอายุให้ท่านอีกรอบหนึ่งถึง ๑๒
 ปีแล้วจึงกลับลงมา ฝ่ายเศรษฐีเข้าญวนหลายได้ฟังดังนั้นก็ขอบคุณนมัสการลา
 พระโพธิสัตว์ แห่งเจียก็ลาพระโพธิสัตว์ นำเอาวิญญาณจิตเศรษฐี ร่ายคาถาวิเศษ
 เป่าแปรลมยัดใส่ในมือเสื้อแล้ว ก็เหาะกลับยังมนุษย์โลกครั้นถึงก็ลดลงยังพื้นดิน
 เข้าบ้านเศรษฐีเรียกเปียก่ายให้แก้ปลอกมัดโลงแล้วแห่งเจียจึงเอาวิญญาณปล่อยเข้า
 ในรูปกายของเศรษฐี บัดเดี่ยวลมและโลหิตก็เดินทั่วกาย รู้สึกผุดลุกขึ้นออกมา
 จากโลง เดินมาทำค่านับพระดังซ่มจั่งกับसानุศิษย์ทั้งสาม แล้วพูดว่าท่านอาจารย์
 ตัวข้าพเจ้าตายลงไปยังเมืองนรก ได้ฟังसानุศิษย์ใหญ่ของท่านช่วยให้กลับเป็นขึ้น
 ดุจดังว่าเกิดใหม่พระเดชพระคุณหาที่เปรียบมิได้ และหันไปเห็นขุนนางเจ้าเมือง
 กรมการทั้งหลายนั่งอยู่พร้อมหน้า เศรษฐีเข้าญวนหลายจึงกระทำค่านับทุก ๆ
 คนแล้ว จึงถามว่าท่านผู้ใหญ่ทั้งหลายทำไมจึงมาพร้อมกันอยู่ที่บ้านข้าพเจ้าเล่า
 พวกเจ้าเมืองกรมการ จึงเล่าความให้เศรษฐีฟังตั้งแต่ต้นจนปลายทุกประการ เศรษฐี
 ได้ฟังก็คุกเข่าลงค่านับพูดว่า ท่านเล่าเอี้ยได้ทราบที่ใส่โทษเอาท่านทั้งสี่นั้นผิดไป เมื่อ
 คือนวันที่พวกโจรมาปล้นบ้านข้าพเจ้านั้น ประมาณสามสิบคนจุดคบไฟถืออาวุธให้
 ร้องอึกทึกเข้ามาปล้นเอาข้าวของ ๆ ข้าพเจ้า ๆ จึงออกมาดูและพูดจาตามธรรมเนียม
 ก็กำหนดท่านจะรู้สึกไม่ว่าพวกโจรเตอะข้าพเจ้าถึงแก่ความตาย ไม่เกี่ยวข้องอะไร
 แก่ท่านทั้งสี่นี้เลย พูดแล้วเศรษฐีก็เรียกบุตรภรรยาออกมาพร้อมกัน แล้วบอกแก่
 ผู้พิพากษาว่า ขอท่านได้โปรดปรับโทษตามการเกิด เวลานั้นคนในบ้านเศรษฐี
 ทุกคนออกมาทำความเคารพขออภัยโทษตัวทุก ๆ คน

ฝ่ายผู้พิพากษาเห็นดังนั้น ก็ยกโทษให้ทุก ๆ คนเศรษฐีจึงให้จัดเครื่องโต๊ะสาม
 โต๊ะเลี้ยงเป็นการขอบคุณ ต่างรับประทานอาหารแล้วก็พากันกลับไปบ้าน รุ่งขึ้น
 วันที่สองเศรษฐีจัดให้จัดหาเครื่องแจงดวยพระดังซ่มจั่งกับศิษย์ทั้งสาม แล้วนิมนต์
 ให้หยุดพักอยู่ก่อน พระดังซ่มจั่งไม่ยอมอยู่ เศรษฐีจึงให้เป่าร้องวงศัฎฐาติและ

ชาวบ้านให้จัดแจงธงเที่ยวแห่งส่งอีกเหมือนเช่นครั้งก่อน

ฝ่ายพระด้วงซุ่มจึ่งกับสานุศิษย์ทั้งสาม ออกจากบ้านเข้าภูวนหลายเคราะห์ฐี ก็ตั้งหน้าหมายตรงไปยังทิศปราจีนดินพลาทพิศดูว่าเมืองพระพุทธรเจ้ามีต้นไม้ดอกดวงพวงผลระดาตาชหอมระรื่นรมไปตามแถวถนนทุกแห่งทุกตำบลบ้านล้วนถือศีลกินแจ ตั้งหน้าทำบุญกุศลทุก ๆ คนอาจารย์กับศิษย์กลางวันก็เดินกลางคืนก็เข้าหยุดพักอาศัย เดินมาได้สักเจ็ดวัน แลไปข้างหน้าก็เห็นมีปราสาทราชมณเฑียรสลัซบซ้อนเป็นระดับดูสง่างาม พระด้วงซุ่มจ้องอยู่บนหลังม้า เอาแล้ซี้ถามแห่งเจียว่าข้างหน้านั้นเป็นสถานที่อันใด แห่งเจียตอบว่าที่สมมติรูปพระพุทธรเจ้า พระอาจารย์ลงนมัสการวันนีมาถึงเขตพระพุทธรเจ้าจริงแล้ว ทำไมจึงไม่ลงนมัสการเล่า พระด้วงซุ่มจ้องได้ฟังแห่งเจียพูดดังนั้นก็ลงจากหลังม้าเดินมาถึงประตูนอกที่มีประสาทราชมณเฑียรนั้น แลไปที่ประตูเห็นหนุ่มน้อยผู้หนึ่งยืนอยู่ร้องถามไปว่าท่านเป็นผู้ที่มาจากเมืองใต้ถึงเพื่อจะอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมหรือมิใช่ พระด้วงซุ่มจ้องแลไปเห็นผู้นั้นรูปร่างคมสันนุ่งหม่มเป็นเพศผู้ประพุดิพรต ฝ่ายแห่งเจียแลเห็นก็จำได้ จึงบอกแก่พระอาจารย์ว่า ท่านผู้นี้คือเป็นเทพบุตรกิมเต็งได้เขียนรักษาเชิงเขาเล่งซิว ท่านมาคอยเพื่อจะรับพวกเรา พระด้วงซุ่มจ้องได้ฟังดังนั้นก็รีบเดินเข้ามาใกล้กระทำคำนับทักถามท่านกิมเต็งได้เขียนหัวเราะแล้วคำนับตอบพูดว่าท่านอาจารย์เพิ่งมาถึงปีนีเอง พระโพธิสัตว์บอกให้มาคอยเป็นหลายปี เมื่อสิบปีก่อนพระโพธิสัตว์รับคำสั่งของพระพุทธรเจ้าไปยังประเทศจีน เพื่อจะหาคนมาอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ท่านบอกว่ากำหนดสองสามปีท่านจะมาถึงแห่งสำนักข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตั้งใจคอยทุก ๆ ปีก็ไม่ได้ข่าวคราว มาจนบัดนี้จึงได้พบแก่ท่าน พระด้วงซุ่มจ้องปราศรัยว่าขอใจท่านได้เขียนต้องมาคอยมีความลำบากมากพระเดชพระคุณหาที่เปรียบมิได้ ครั้นพูดจาทักถามกันแล้วก็พากันเข้าในสำนัก ฝ่ายแห่งเจียไปเปียกย่ำซิวเจ็งก็พากันยกหาบงูมัวเข้ามาข้างในสำนักแล้ว จึงพากันมาปราศรัยคำนับทักถามได้เขียนแล้วนั่งที่ตามสมควร

ฝ่ายกิมเต็งได้เขียน ให้ศิษย์ยกน้ำร้อนน้ำชาและเครื่องแจมาเลี้ยง สั่งให้ต้มน้ำหอมให้พระด้วงซุ่มจ้องกับสานุศิษย์อาบล้างชำระผลัดเปลี่ยนเครื่องนุ่งหม่มแล้วจึงจะได้ขึ้นไปนมัสการพระพุทธรเจ้า

ฝ่ายพระด้วงซุ่มจ้องกับสานุศิษย์ทั้งสาม ครั้นฉันแล้วก็พากันเข้าที่สงฆ์น้ำชำระล้างเสร็จแล้วก็ผลัดเปลี่ยนนุ่งหม่มเครื่องใหม่ เวลาจวนค่ำก็พากันพักหลับนอนคืนหนึ่งพอเวลารุ่งแจ้งพระด้วงซุ่มจ้องตื่นนอนแล้วล้างหน้าครองจีวรเรียบร้อยแล้ว จึงพาสานุศิษย์ทั้งสามออกมาสำนักนอกลาภิเษกได้เขียนจะไป กิมเต็งได้เขียนพูดสรรเสริญพระด้วงซุ่มจ้องว่า เวลาวันนี้ดูโสมมเปื้อนเปราะอะ วันนี้ดูสะอาดสำอางเรียบร้อยดี

ภาคภูมิจึงควรเป็นบุตรพระตถาคต พระดั่งซิ้มจิ้งค่านับลาจะออกเดิน กิมเต็งได้เขียนว่าข้ากอนข้าพเจ้าจะนำทางพาท่านไปส่ง หั่งเจียวว่าไม่ต้องท่านได้เขียนไปส่งหนทางนี้ข้าพเจ้าเข้าใจจำได้ ได้เขียนพูดว่าหั่งเจียวเข้าใจแต่เหาะเหินไปท่านอาจารย์เหาะไม่ได้จะต้องเดินตามพื้นไป หั่งเจียวพูดว่าท่านได้เขียนพูดเห็นจะจริงด้วยข้าพเจ้าไปมาหลายครั้งก็จริง แต่เหาะเหินไปมามีได้เดินตามพื้นดิน หากมีทางเดินก็ดีแล้ว ขอเชิญท่านได้เขียนได้อनुเคราะห์โปรดช่วยนำทางด้วย อาจารย์ข้าพเจ้ามีจิตศรัทธาจะใคร่รับไปนมัสการพระพุทเจ้า กิมเต็งได้เขียนหัวเราะแล้วก็มาจับมือพระดั่งซิ้มจิ้งนำเดินขึ้นช่องประตูธรรมา (อันที่จริงทางมิได้ออกจากสำนัก คือออกประตูหลังสำนักนั่นเอง เพื่อท่านกิมเต็งได้เขียนจะชี้ให้รู้ซึ่งเขาเล่งซัวเท่านั้น) ได้เขียนบอกว่าพระอาจารย์จงพิเคราะห์ดูที่สูงถึงฟ้ามีรัศมีสว่างไสวเป็นชั้น ๆ ชับซ้อนเป็นระดับถึงพื้นชั้นนั้น คือยอดเขาเล่งซัว เป็นที่สำนักของพระพุทเจ้าเสด็จประทับอยู่และเป็นที่พักแห่งพระอริยะเจ้าทั้งหลาย พระดั่งซิ้มจิ้งได้เห็นดั่งนั้นจิตคิดจะใคร่ลงนมัสการ หั่งเจียวบอกว่ายังไม่ถึงที่ไหว้แม่แลเห็นแล้วก็จริงแต่ยังไกลนัก แม้ไปถึงยอดเขาแล้วจะทำนัมัสการสักเท่าใดก็ตามเกิด กิมเต็งได้เขียนพูดแก่พระดั่งซิ้มจิ้งว่าท่านท่านกับसानุศิษย์มาถึงที่ชัยภูมิอันนี้แลเห็นเขาเล่งซัวแล้ว ข้าพเจ้าจะขอลากลับ พระดั่งซิ้มจิ้งค่านับแล้วก็ตั้งหน้าพากันเดินขึ้นเขาไป หั่งเจียวนำหน้าค่อย ๆ เดินมาได้ประมาณสักร้อยเส้นเศษ ก็แลเห็นลำกระแสน้ำไหลเชี่ยวดุจน้ำที่เทออกจากกระบอก ลำน้ำกว้างประมาณร้อยเส้น เจียบสงัดไม่มีผู้คน พระดั่งซิ้มจิ้งเห็นดั่งนั้นก็ตกใจจึงถามหั่งเจียวว่า ทางนี้ท่านได้เขียนกิมเต็งชี้ผิดทางดอกกระมัง หั่งเจียวว่าไม่มีผิด อาจารย์ไม่เห็นหรือข้างหน้ามีสะพานข้ามฟากไป พระดั่งซิ้มจิ้งพูดว่าน้ำเชี่ยวกรากดั่งนี้สะพานอันเดียวจะข้ามอย่างไรได้หั่งเจียวว่าจะต้องข้ามไปทางสะพานนี้จึงจะได้ ถ้าจะไปทางอื่นก็จะไม่สำเร็จทางมรรคผล พระดั่งซิ้มจิ้งพาसानุศิษย์เดินเข้าไปใกล้สะพานที่ข้างสะพานมีป้ายศิลาจารึกอักษรสามตัวว่า ลิ่งหุ้นได้แปลภาษาไทยว่าแขกเมฆข้าม พิจารณาดูสะพานแต่ไกลดูจสายรุ้ง เข้าใกล้ดูตั้งไม่อันเดียวทั้งสี่นัยกที่จะเดิน หากมีไต่ผู้มีอภินิหารบารมีสร้างมามากแล้วก็อย่าพึงนึกเลย พระดั่งซิ้มจิ้งพิเคราะห์ดูแล้ว ให้มีใจหวาดหวั่นจึงพูดว่าสะพานนี้มีไต่ทางของมนุษย์เดิน จำเราจะต้องพากันไปหาทางอื่นเกิด หั่งเจียวหัวเราะแล้วพูดว่าทางนี้จริงแท้ ๆ ปิ่ยกายพูดว่าทางนี้จริงแล้วใครจะอาจข้ามไปได้ แม้น้ำก็กว้างน้ำก็เชี่ยวลวดลอกก็ชัดนู่นซับซ้อน สะพานอันเดียวและทั้งเล็กและสั้นด้วยทำอย่างไรจะสยายเท้าได้เล่า หั่งเจียวว่าน้องจงหยุดอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะข้ามไปก่อนแต่ผู้เดียวจะได้เห็นเป็นตัวอย่าง หั่งเจียวออกทำแผ่นขึ้นบนสะพานลอยหน้าลอยตาเดินข้ามไป บัดเดียวก็ถึงหัวสะพานฟากข้างโน้นแล้วร้องตะโกนเรียกว่าข้ามมาเกิด พระ

ถึงซิมจิ้งสิ้นศรัทธา เปียกกายว่ายากนักที่จะข้ามไปได้ เหง้าเจ็ยก็เดินข้ามกลับมา จับมือเปียกกายตั้งมาว่า น้องตามพี่ข้ามไปเกิด เปียกกายยอมโอนอนกลิ้งลงกับพื้นร้องว่าสะพานลื่นนักข้ามไปไม่ได้ พี่จงผ่อนผันให้ข้าพเจ้าเหาะไปเกิด เหง้าเจ็ยจับมือเปียกกายพูดว่า ทางสะพานนี้ไปแห่งใดเจ้าจึงจะเหาะข้ามไป เพราะจำเป็นจะต้องข้ามไปทางสะพานนี้จึงจะสำเร็จซึ่งมรรคผล เปียกกายพูดว่า มรรคผลจะไม่สำเร็จได้แล้วเพราะข้าพเจ้าข้ามไม่ได้จริง ๆ เหง้าเจ็ยเปียกกายกำลังจูดลากกันอยู่ที่ข้างสะพาน เหลือบแลไปโนกระแสน้ำก็เห็นมีชายผู้หนึ่งมือถือถ่อคำเรือเข้ามาร้องว่า ลงเรือจ้าง พระถึงซิมจิ้งดีใจพูดว่าसानุศิษย์อย่าดูนวยามมีเรือจ้างมารับแล้ว คนทั้งสามแลไปก็เห็นเรือเข้ามาใกล้ฝั่ง เหง้าเจ็ยเหลือบแลเล็งด้วยทิพยจักขุก็เห็นได้ว่าผู้เจ้าของเรือนั้นคือท่านเตียบจิ้นจีซือเป็นพระโพธิสัตว์ใหญ่ เหง้าเจ็ยรู้แน่ดังนั้นแล้ว ก็กวักมือร้องเรียกว่าคำเรือเข้ามาเกิด เรือก็เข้ามาถึงฝั่ง พระถึงซิมจิ้งแลลงไปในเรื่องก็ตกใจ จึงพูดว่าเรือของท่านทำไมจึงไม่มีห้องเรือ เรืออย่างนี้จะบรรพทุกคนโดยสารข้ามไปอย่างไรได้เล่า พระโพธิสัตว์เจ้าของเรือตอบว่า เรือของข้าพเจ้ามีชื่อตั้งแต่เริ่มมีฟ้ามีดินจนบัดนี้อาศัยข้ามส่งมาดังนี้ถึงมีคลื่นมีลมเรือก็ไม่โคลง ไม่มีก่อนมีหลังสม่าเสมอไม่เสพยอมด้วยอายุตนภายนอก อาจรวมหมื่นกัลป์แสนกัลป์โดยสะดวกสุขสำราญ เรือไม่มีห้องอาจข้ามมหาสมุทรส่งคนข้ามน้ำมาแต่โบราณจนปัจจุบันบัดนี้เหง้าเจ็ยได้ฟังก็น้สการพูดว่า ขอบพระบารมีคุณท่านหาที่เปรียบมิได้ซึ่งได้มารับส่งอาจารย์ข้าพเจ้า แล้วผินหน้ามาบอกแก่อาจารย์ว่านิมนต์เกิดเรือไม่มีห้องก็จริงแต่ไม่เป็นไร หากจะมีคลื่นลมสักเท่าใด ๆ ก็ไม่ลมจมลงไปได้ดอก พระถึงซิมจิ้งยังสงสัยไม่มีใครจะวางใจ เหง้าเจ็ยเข้ามาใกล้แล้วผลักอาจารย์ลงไป พระถึงซิมจิ้งยังตัวไม่ได้ก็พลัดตกลงไปในน้ำ ท่านเจ้าของเรือจับจุดขึ้นไว้ไม่ทันจะเปียกน้ำพระถึงซิมจิ้งนึกเคืองเหง้าเจ็ย เหง้าเจ็ยพาเปียกกายชั่วเจ้งยกหาบจูบม้าลงในเรือ ยืนบนกระทง ท่านโพธิสัตว์เจ้าของเรือก็คอยคำเรือออกจากฝั่ง ถึงกลางกระแสน้ำก็แลเห็นซากอาสภลอยตามกระแสน้ำลงมา พระถึงซิมจิ้งแลเห็นดังนั้นก็ตกใจครันคร้ามเหง้าเจ็ยแลเห็นดังนั้นก็หัวเราะร้องบอกว่าอาจารย์อย่ากลัวอันซากอาสภนั้นเดิมคือท่านเองไม่ใช่หรือ เปียกกายร้องว่าคือท่าน ๆ ชั่วเจ้งตบมือร้องว่าคือท่าน ๆ ท่านเจ้าของเรือพูดขึ้นว่านั่นแหละคือท่านสมควรจะรื่นเริงยินดีแล้ว เหง้าเจ็ยเปียกกายชั่วเจ้งก็พร้อมกันให้ร้องสรรเสริญขึ้น เรือก็คอยแล่นมาถึงตลิ่ง พระถึงซิมจิ้งขึ้นบนฝั่งแล้วตั้งแต่นี้ก็ปราศจากรูปขันธ์และต้นเหตุทั้งสิ้น ลูถึงมรรคผลจิตใจใสสะอาด เรียกว่ามหาปัญญา ได้ข้ามฝั่งสมุทรทุกขเป็นที่สุดธรรม อาจารย์กับศิษย์ก็พากันขึ้นบก แลดูนาวาลำนั้นก็ไม่เห็นมีใครรู้ว่าไปทางไหน เหง้าเจ็ยจึงไขความจริงว่า ท่านเจ้าของเรือนั้นคือพระโพธิสัตว์เจ้าท่านมารับพวกเรา พระถึงซิมจิ้งจึงได้สติมีความ

ขอบคุณสานุศิษย์ทั้งสาม เหนิงเจี๋ยค่านับอาจารย์แล้วพูดว่า ต่างก็ไม่ต้องยกบุญ
 ยอคุณอะไรกัน เพราะพวกข้าพเจ้าทั้งสามพึ่งพระบารมีได้ชักนำกันเข้ามาในทาง
 สัมมาทิฐิ รักษาศีลภาวนาเจริญกรรมฐานวิปัสสนาถึงแก่มรรคผล อาจารย์พึ่ง
 ข้าพเจ้าปกครองรักษาป้องกันอันตรายต่าง ๆ จึงได้สำเร็จประโยชน์ละกิเลสถึงความ
 บริสุทธิได้ นิมนต์พระอาจารย์พิจารณา ๆ ดูข้างหน้ามัน มีต้นผลไม้ชูดอกออกช่อ
 หอมงามต่าง ๆ ทั้งฝูงนกวิหคหงส์ชาติต่าง ๆ เป็นที่ขั้วภูมิอันงาม จะเปรียบกับที่ภูตผี
 ปีศาจ มันเปลี่ยนแปลงทุก ๆ แห่งมาจะเป็นอย่างไรกัน พระดั่งข้มจิ้งพิศดูแล้วก็ออก
 ปากสรรเสริญว่าไม่รู้สิน ในกายตัวก็เบาจึงรีบก้าวเดินขึ้นเขาเล่งชั้ว แลขึ้นไปก็เห็น
 พระอารามลุ่มอิมี่สูงตระหง่านละลือ ประดับประดาล้วนแล้วไปด้วยแก้วอันวิเศษ
 สีต่าง ๆ ฉายรัศมีออกโชติช่วงชัชวาลดุจดวงวิมานเมืองสวรรค์ เป็นที่สะอาดไม่มีธุลี
 ละอองมาปะปนให้เปื้อนหมอง อาจารย์กับศิษย์เวลานั้นต่างมีความสำราญรื่นเริง
 ปีติโสมนัส เดินพลางพิจารณาพลางก็ขึ้นถึงยอดเขาเล่งชั้ว แลไปที่ต้นไม้ใหญ่ ๆ
 ทุกแห่งมีอุบาสกอุบาสิกาผู้รักษาศีลกินเจนั่งกระทำความเพียรบำเพ็ญภาวนาทุก ๆ
 คนไม่เกียจคร้าน พระดั่งข้มจิ้งก็ลดกายลงกระทำค่านับทุก ๆ คน หมู่พระสงฆ์กับ
 พระภิกษุนี้สามเณรอุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายพากันพนมมือพูดว่า ท่านอาจารย์อย่า
 เพื่อทำค่านับข้าพเจ้าก่อน นิมนต์ไปหาพระมุณีเจ้ากระทำการแล้วจึงค่อยมา
 วิสาสะสนทนากับด้วยพวกข้าพเจ้าเถิด เหนิงเจี๋ยหัวเราะแล้วพูดว่า รีบเดิน ๆ เข้าไป
 เคารพพระผู้เป็นเจ้าเถิด พระดั่งข้มจิ้งดีใจรีบเดินตามเหนิงเจี๋ย เหนิงเจี๋ยตรงมาถึง
 ประตูดัดชั้นที่หนึ่ง ที่ประตูนี้มีท้าวกิมกัฆมหาราชเฝ้าประตูสององค์ออกมาต้อนรับ
 ถามว่า ท่านอาจารย์มาถึงแล้วหรือ พระดั่งข้มจิ้งตอบว่าอาตมภาพตื่นเหย็นจึงมา
 ถึงแล้ว ตอบแล้วจะใคร่เลยเข้าไปในประตู ท้าวกิมกัฆมหาราชทั้งสององค์พูดว่า
 ท่านรอพักสักประเดี๋ยวก่อน จะกราบทูลพระเป็นเจ้าให้ทรงทราบก่อนแล้วจึงเข้า
 ไปเฝ้า ท้าวกิมกัฆจึงเข้าไปบอกประตูชั้นที่สองทราบแล้วประตูชั้นที่สองมีกิมกัฆเฝ้า
 สององค์ จึงให้สององค์เข้าไปบอกชั้นสามทราบก่อนแล้ว ประตูชั้นที่สามมีมหาเถร
 องค์หนึ่งทราบเหตุแล้ว ก็รีบเข้าไปยังหอใหญ่ลดกายลงทำเคารพแล้วก็กราบทูลว่า
 ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าได้ทราบ บัดนี้พระสงฆ์เมืองไต้ตั้งซึ่งจะมาอาราธนาพระธรรม
 นั้นมาถึงแล้ว สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงฟังก็มีพระทัยยินดี จึงตรัสสั่ง
 ลาวกทั้งหลายให้ประชุมพร้อมกัน

ฝ่ายหมู่มุสาวกทั้งหลายครั้งได้ทราบข่าว พระองค์ตรัสสั่งดั่งนั้นแล้วทุก ๆ หมู่ก็
 มาแวดล้อมพระพุทธองค์อยู่ทุกท่าน คือห้าร้อยพระอรหันต์ สามพันเจ้าเอี้ยดที่
 เทพยดาดาวสิบแปดองค์ เจ้าแคว้นรักษารธรรมสิบแปดองค์ เรียงสองข้างเป็นลำดับ
 พร้อมแล้ว พระพุทธองค์จึงโปรดให้พระดั่งข้มจิ้งเข้าไปเฝ้า

ฝ่ายพระถังซัมจั๋ง ก็สำรวมกิริยาคล้ายอย่างก้าวโดยเรียบร้อยเดินเข้าไป เหนียงเจียเปียกายชั่วเจิ้งจูมำหาบของตามหลังพระถังซัมจั๋งเข้าไปยังที่หอใหญ่ ครั้นถึงพระถังซัมจั๋งกับสานุศิษย์ก็ลดกายลงกระทำนมีสการประทักษิณสามรอบมาตรงพระพักตร์ พระถังซัมจั๋งก็คุกเข่าลงนำหนังสือเดินทางทูตสี่ระยะถวายสมเด็จพระพุทธเจ้าพระองค์ทรงรับมาทอดพระเนตรแล้ว ก็ส่งคืนให้พระถังซัมจั๋ง พระถังซัมจั๋งรับแล้วก็กระทำเคารพกราบลงกับพื้นแล้วทูลว่า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทราบข้าพเจ้าคือตันเหียนจึงรับสั่งของสมเด็จพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เมืองใต้ถึง มาโดยทางไกลถึงพระอารามอันวิเศษ ณ กาลบัดนี้ เพื่อขออาราธนาพระไตรปิฎกธรรมคัมภีร์อันพิเศษ เพราะพระองค์มีพระทัยศรัทธาเพื่อจะทรงกระทำมหากุศล แผ่กุศลให้แก่สัตว์ทั้งหลายเป็นการใหญ่ ขอพระมหากษัตริย์คุณเจ้าโปรดเปิดเผยพระคุณธรรมอันยิ่งประทานพระคัมภีร์ให้แก่ข้าพระพุทธเจ้ากลับไปเมือง เมื่อสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงฟังพระถังซัมจั๋งกราบทูลดังนั้นแล้ว จึงมีพระพุทธปฏิภาตรัสแก่พระถังซัมจั๋งว่า ดูกรท่านพระถังซัมจั๋งประเทศจีนมีอาณาเขตกว้างใหญ่สัตว์มนุษย์ก็มากหลาย แต่มากไปด้วยปาปะบุคคลที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตและบริโภคกามคุณกลับกลอกพลิกแพลงไม่เที่ยงตรง เต็มไปด้วยความประมาทไม่เชื่อฟังคำสอนในพระพุทธศาสนาไม่เอื้อเฟื้อต่อกุศลผลทาน ปราศจากความเคารพนับถือผู้มีคุณเกรงกลัวอาชญาข้อบังคับ ปราศจากความกตัญญูต่อญาติมิตรบิดามารดา มากไปด้วยความประมาททำให้จิตใจเศร้าหมองขุ่นมัว เอาผิดเป็นชอบกอบปรไปด้วยอกุศลโทษเหลือที่จะพรรณนาได้ เพราะฉะนั้นจะมีแต่ทางที่จะไปสู่อบายภูมิเสียโดยมาก ทนทุกข์เวทนาแสนสาหัส แม้ว่าจะพ้นนรกมาได้ ก็จะมาปฏิสนธิในหมู่สัตว์เดียรัจฉาน และเปรตวิสัยอยู่สุรกายใช้เวรเกณฑ์กรรม เวียนว้ายตายเกิดอยู่อบายภูมิหามีที่สุดไม่ซึ่งเป็นอยู่ดังนั้นก็เพราะอกุศลกรรมให้โทษ แม้ว่าในประเทศจีนมีศาสนาขงจื้อ ชักนำสั่งสอนและมีกฎหมายลงโทษผู้กระทำความผิดตามอาชญาของพระมหากษัตริย์ก็จริงอยู่ แต่ยังไม่แจ่มแจ้งไม่ ยังเป็นที่มืดมัวอยู่ เหตุใดเล่าพระตถาคตมีพระคัมภีร์ธรรมอนาจนำความเศร้าหมองและปลดเปลื้องซึ่งทุกข์ภัยทั้งหลายได้ ด้วยพระไตรปิฎกทั้งสามคือพระสูตรและพระปริมาตต์พระวินัย พระไตรปิฎกธรรมสามสิบห้าผูก คิดออกเป็นเล่มห้าพันร้อยสี่สิบสี่เล่มแสดงข้อปฏิบัติทางสัมมาปฏิบัติทั้งสิ้น ในมนุษย์โลกนี้มีพร้อมบริบูรณ์สรรพการ แต่ไม่ออกจากพระไตรปิฎกธรรมของพระตถาคต บัดนี้พระถังซัมจั๋งมาจากเมืองไกลจะนำไปพร้อมทั้งสามคัมภีร์ แต่ประเทศจีนนั้นมนุษย์ทั้งหลายมากไปด้วยโหมะความโง่เขลาตื้อตึง ก็จะทำลายคำสอนอันเป็นทางสัมมาวิธี ไม่สามารถจะรู้ธรรมอันพิเศษได้ ธรรมของพระตถาคตก็จะเสื่อมสูญไป ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงเรียกพระมหากษัตริย์กับพระอานนท์ทั้งสอง สั่งให้นำพระถังซัมจั๋ง

กับสาธุศิษย์ทั้งสามไปเสียดูด้วยเครื่องแจทิพย์ แล้วก็พาไปยังหอไตรเปิดประตูดู
 ค้นเอาพระไตรปิฎกออกมาตรวจดูให้แก่พระถังซัมจั๋ง ไปยังประเทศจีนส่งสอนคน
 ทั้งหลายให้แพร่หลายเป็นคุณประโยชน์อันใหญ่ยิ่ง

ฝ่ายพระเถระเจ้าทั้งสอง ได้ฟังพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสดังนั้นก็นำพระถัง
 ซัมจั๋งแห่งเจียเปียกกายชั่วคราวไปยังหอนิวัตน์ พระถังซัมจั๋งกับศิษย์ก็พากันชมห้อง
 หอนั้นประดับประดาไปด้วยแก้วเก้าเนาวรัตนอันมีวิเศษสีสรรต่าง ๆ อันจะหาใน
 มนุษย์โลกมิได้

ฝ่ายหมู่เทพดาเทพารักษ์พนักงาน ก็จัดแจงเครื่องแจพร้อมทั้งคาวหวานล้วน
 แล้วไปด้วยทิพยโศชาทั้งสิ้นอันจะหาเปรียบในมนุษย์โลกนี้มิได้ ครั้นจัดเสร็จแล้วจึง
 เชิญพระถังซัมจั๋งกับสาธุศิษย์เข้านั่งพร้อมกันตามลำดับ

ฝ่ายอาจารย์กับศิษย์เข้าที่พร้อมกันแล้ว ก็นมัสการพระบารมีคุณของสมเด็จพระ
 พุทธองค์แล้ว ก็กระทำภัตตาทิกินอาหารตามสบายมีความเบิกบานกลมกลัด
 ทั้งศิษย์และอาจารย์ อันเครื่องทิพยาหารอิมหันต์สำเร็จสิ้นเวลาแล้ว พระมหากัสสป
 เถระเจ้ากับพระอานนทก็จึงนำพาเข้าไปยังหอพระไตรปิฎกธรรม เห็นเป็นรัศมีสีแดง
 โชติช่วงสว่างตาหาที่เปรียบมิได้ พิจารณาดูตู้ที่ใส่พระไตรปิฎกธรรมก็ประดับประดา
 ไปด้วยเพชรนิลจินดาต่าง ๆ สีตามตู้มีมาตราจารึกชื่อพระคัมภีร์เรียงรายเป็นระเบียบ
 เรียบร้อย คือคัมภีร์เนียดพินกองหนึ่งตู้เจ็ดร้อยสี่สิบแปดเล่ม คัมภีร์ใต้สดกองหนึ่งตู้
 พันยี่สิบเอ็ดเล่ม คัมภีร์ชื่อคงจันกองหนึ่งตู้สี่ร้อยเล่ม คัมภีร์ชิวเล้งเจี่ยมกองหนึ่งตู้
 ร้อยสิบเล่ม คัมภีร์อิมอิกองหนึ่งตู้ห้าสิบเล่ม คัมภีร์ค้วยเตี้ยกองหนึ่งตู้ร้อยสี่สิบเล่ม
 คัมภีร์โปจันกองหนึ่งตู้สี่สิบห้าเล่ม คัมภีร์ฮัวเจี่ยมกองหนึ่งตู้ห้าร้อยเล่ม คัมภีร์เลย
 จินยู่กองหนึ่งตู้เก้าสิบเล่ม คัมภีร์ต้ายปัญญากองหนึ่งตู้เก้าพันหนึ่งร้อยหกสิบเล่ม
 คัมภีร์ต้ายก่วงเม้งกองหนึ่งตู้สามร้อยเล่ม คัมภีร์บ้วยเจงอิวกองหนึ่งตู้หนึ่งพันหนึ่ง
 ร้อยสิบเล่ม คัมภีร์ณุมอกองหนึ่งตู้ร้อยเจ็ดสิบเล่ม คัมภีร์ซำหลุนเปียดกองหนึ่งตู้
 สองร้อยเจ็ดสิบเล่ม คัมภีร์กิมกั๋งกองหนึ่งตู้ร้อยเล่ม คัมภีร์เจียฮวยหลุนกองหนึ่งตู้
 ร้อยยี่สิบเล่ม คัมภีร์ฮุดนุ้หนั่งกองหนึ่งตู้แปดร้อยเล่ม คัมภีร์งำเล้งกองหนึ่งตู้สามสิบ
 สองเล่ม คัมภีร์ไผ่ซาดกียากองหนึ่งตู้ร้อยสิบหกเล่ม คัมภีร์ต้ายจิบกองหนึ่งตู้ร้อยสาม
 สิบเล่ม คัมภีร์มอเกียดกองหนึ่งตู้สามร้อยห้าสิบเล่ม คัมภีร์ฮวยฮัวกองหนึ่งตู้ร้อย
 เล่ม คัมภีร์ยู่แกกองหนึ่งตู้ร้อยเล่ม คัมภีร์โปเลี้ยงกองหนึ่งตู้ร้อยยี่สิบเล่ม คัมภีร์ไซ
 เทียนหลุนหนึ่งตู้ร้อยเจ็ดสิบเล่ม คัมภีร์เจงกั้กองหนึ่งตู้ร้อยห้าสิบหกเล่ม คัมภีร์ฮุด
 กิกจิบกองหนึ่งตู้พันเก้าร้อยห้าสิบเล่ม คัมภีร์คี่สินหลุนกองหนึ่งตู้พันเล่ม คัมภีร์ใต้
 ตี้ไต่วกองหนึ่งตู้พันแปดสิบเล่ม คัมภีร์ฮุยกองหนึ่งตู้พันสองร้อยแปดสิบเล่ม คัมภีร์
 นุ่นก้อกองหนึ่งตู้แปดร้อยห้าสิบเล่ม คัมภีร์เจียลุดนุ้หนั่งตู้สองร้อยเล่ม คัมภีร์

ตายจงเซียงกงหนึ่งคู่สองร้อยยี่สิบเล่ม คัมภีร์อุยเช็กหลุนกงหนึ่งคู่ร้อยเล่ม คัมภีร์
ฎุเจียหลุนกงหนึ่งคู่สองร้อยเล่ม

ฝ่ายพระมหาเถระกับพระอาณนทน์นำพระดั่งซิมจั่งตรวจดูยอดคัมภีร์ทุกคัมภีร์แล้ว
จึงถามพระดั่งซิมจั่งว่า ท่านสามารถจะนำพระคัมภีร์ไปได้หรือ พระดั่งซิมจั่งกับ
ศิษย์ก็รับว่าจะนำไปได้ พระอาณนทน์จึงมอบคัมภีร์พระธรรมให้แก่พระดั่งซิมจั่ง
พระดั่งซิมจั่งก็ให้เหิงเจียมารับพระคัมภีร์ผูกห่อมัดดีแล้วก็บรรทุกบนหลังม้า ที่ยัง
เหลือมัดเข้าเป็นสองหาบให้ซิวเจิงไปยกย้ายหาบไป แล้วก็พร้อมกันมาที่พระพุทธรเจ้า
นมัสการลาพระอริยสาวกทั้งหลาย กับหมู่เทพบุตรและเทพารักษ์ทั้งปวงแล้วก็ออก
จากประตูพระอารามลงจากเขาลู่อิมยี่ ตั้งหน้าหมายทิศบูรพาเดินออกไป ในที่
พระอารามใหญ่นั้น ยังมีพระพุทธรเจ้าเขียนแดงพระองค์หนึ่ง ได้ทราบว่าเป็นพระไตร
ปิฎกไปก็มีความยินดี แต่อันที่จริงพระกัศสปกับพระอาณนทน์ ให้คัมภีร์กระดาดเขาเปล้า
ไม่มีตัวอักษรไป พระเขียนแดงจึงตรัสว่า ประเทศจีนนั้นพระภิกษุสงฆ์ยังมีดม้วนัก
จะไม่เข้าใจคัมภีร์ที่ไม่มีอักษรดังนี้ จะมีเสียที่ที่พระดั่งซิมจั่งตั้งใจมาอาราธนาพระ
ธรรมไปหรือ พระเขียนแดงตรัสดังนั้นแล้ว จึงสั่งแก่พระมหาเถระแปะซุงซิงเจียว่า
ท่านจงรีบตามพระดั่งซิมจั่งไปແผลงอิทธิฤทธิ์รวบรวมเอาคัมภีร์ไม่มีอักษรคืนกลับมา
เธอจะได้กลับมาอาราธนาพระคัมภีร์ที่มีอักษรนั้นไป พระมหาเถระแปะซุงซิงเจียออก
จากพระอารามแล้ว ก็กระทำปาฏิหาริย์บันดาลเป็นลมพายุพัดตามไป

ฝ่ายพระดั่งซิมจั่งกับศิษย์ทั้งสามกำลังเดินไป ได้ยินสายลมพัดดังอู๊ ๆ มาข้าง
หลัง ก็นึกเสียว่าเป็นด้วยอำนาจของพระพุทธรเจ้าจึงมิได้คิดที่จะระวังอันใด พอได้ยิน
เสียงอู๊ใหญ่แลไปที่กลางอากาศเห็นยื่นมือลงมารวบเอาพระคัมภีร์บนหลังม้าไปทั้งสิ้น
พระดั่งซิมจั่งเห็นดังนั้นก็ทูลบอกตกใจร้องเรียกเหิงเจียให้ไล่ตามไป ฝ่ายแปะซุงซิงเจีย
แลเห็นเหิงเจียเหาะไล่ตามมาจวนจะถึง ก็มีความวิตกเกรงว่าเหิงเจียมีตะบองเหล็ก
ด้วยเธอไม่ทันจะรู้ความตามเหตุผลไล่มาทันเข้าก็จะตีเอา คิดดังนั้นแล้วจึงฉีกห่อ
คัมภีร์ทั้งสามโปรยลงมายังพื้นดิน เหิงเจียเห็นห่อคัมภีร์แตกขาดกระจุยกระจายไป
ทั้งสิ้นก็ลดลงไปยังพื้นเก็บคัมภีร์อยู่มิได้แลแต่ตามไป ฝ่ายพระแปะซุงซิงเจียก็กลับมา
ทูลพระเขียนแดงตามที่ไปกระทำมาแล้วทุกประการ

ฝ่ายไปยกย้ายตามมาแลเห็นพระคัมภีร์เรียวดตกลงมาก็เข้าช่วยเหิงเจียเก็บรวบรวม
รวมใส่ป่าแบกกลับไปหาพระดั่งซิมจั่ง พระดั่งซิมจั่งเห็นดังนั้นก็มีความโหม่นสกอน
ใจใหญ่กว่า ในประเทศที่พระพุทธรเจ้าแล้วยังมีมารักษ์มาประจญผลาญดังนี้อีกเล่า
ซิวเจิงเอาห่อมาแก้ดูเล่มหนึ่งไม่เห็นมีตัวอักษรก็คิดประหลาดใจ จึงเอาไปยื่นให้
อาจารย์ดู แล้วพูดว่าอาจารย์จงดูหรือ นี่ทำไมจึงไม่มีตัวอักษรดังนี้เล่า เหิงเจีย
เปิดชั้นดูอีกเล่มหนึ่งก็ไม่มีตัวอักษรเหมือนกัน ไปยกย้ายก็หยิบมาเปิดดูอีกหนึ่งเล่ม

ก็ไม่มีตัวอักษรอีกเหมือนกันพระดังซิมจิ้งให้เปิดดูทุก ๆ เล่มก็ไม่มีอักษรเหมือนกันทุก ๆ เล่ม พระดังซิมจิ้งถอนใจใหญ่แล้วพูดว่าเมืองได้ถึงบุญวาสนาไม่มีเสียแล้วไม่มีตัวอักษรดังนี้จะเอาไปทำอะไรได้ เมื่อเป็นดังนี้แล้วจะกลับไปหาพระเจ้าแผ่นดินอย่างไรได้ แห่งเจียนก๊กขึ้นมาได้ว่า ข้าพเจ้าเข้าใจแล้วคือพระอานนท์กับพระกัสสปตามถึงของกำนัล เพราะเราว่าไม่มีอะไรจึงให้คัมภีร์ที่ไม่มีอักษรมาดังนี้ จำเราจะต้องพากันกลับไปกราบทูลพระพุทธเจ้าว่าเธอทั้งสองทวงของกำนัล ไม่มีจะให้จึงได้แกลังให้คัมภีร์ที่ไม่มีอักษรให้เสียการดังนี้ โปยกายว่าที่คิดดั่งนั้นดีแล้ว อาจารย์กับศิษย์เห็นพร้อมกันแล้ว ก็พากันรีบกลับมาครั้งถึงก็เข้าไปประตุแลเห็นหมู่สาวกและเทพยดาทั้งปวง ก็กระทำความเคารพแล้วหวั่นวาระถามว่าท่านอาจารย์กลับมาเปลี่ยนพระคัมภีร์หรือ พระดังซิมจิ้งว่าจะกลับมาขอเปลี่ยนพระคัมภีร์ หมู่ท้าวเจ้ากิมกังกี้มิได้ห้ามปรามปล่อยให้เธอเดินเข้าประตูไป ตรงเข้าไปถึงพระพุทธเจ้าแล้วก็ถวายนมัสการกราบไหว้ ทูลว่าพวกข้าพระพุทธเจ้าทนความยากแสนสาหัสมาจากเมืองไกล พบปะแต่มารร้ายราววิทุกแห่งหนตำบลมากกว่าจะถึงพระพุทธองค์ พระกัสสปกับพระอานนท์แกลังให้เสียการทั้งนี้ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดให้คัมภีร์ข้าพระพุทธเจ้าไปไม่มีตัวอักษรเช่นนี้ จะเอาไปทำอะไรได้ ขอพระองค์ได้โปรดเสด็จสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อได้ทรงฟังพระดังซิมจิ้งกราบทูลดั่งนั้นทรงแย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า ดั่งซิมจิ้งอย่ามีความโหม่นัสเสียใจเลยท่านทั้งสองทวงของกำนัลตถาคตก็ได้ทราบตลอดแล้ว อันที่จริงพระคัมภีร์ธรรมไม่ให้ใครง่าย ๆ และจะให้กันเปล่านั้นก็ไม่ได้ ดั่งสมัยหนึ่งพระภิกษุสงฆ์เอาคัมภีร์ลึงไปจากเขา ไปยังที่บ้านเศรษฐีเดียแกลในเมืองราชคฤห์ สวดพระพุทธมนต์จบหนึ่งก็ได้คุ้มครองรักษาในบ้านเศรษฐีตายไปก็ได้ไปสวรรค์สุดดี พระภิกษุสงฆ์ก็ได้รับบิณฑบาตเจ้าภาพให้ข้าวสารสามถังกับเงินทองบ้างเล็กน้อย ตถาคตยังเห็นว่าเป็นการดูถูกพระธรรมผิดไปจะพาให้บุตรนัดดาตถาคตถอยน้อยทรัพย์ดังซิมจิ้งมาเมื่อเปล่านั้นใครได้พระคัมภีร์เพราะฉะนั้นจึงได้พระคัมภีร์เปล่านั้นไม่มีอักษรดั่งนั้น อันคัมภีร์ไม่มีอักษรนั้นเป็นคัมภีร์อันวิเศษแท้เพราะเมืองได้ตั้งผู้ปฏิบัติยังหาได้ถึงมรรคและผลไม่ จึงได้เอาคัมภีร์เปล่านั้นให้ไป สมเด็จพระผู้มีพระภาคตรัสดั่งนั้นแล้ว จึงตรัสแก่พระมหากัสสปและพระอานนท์ว่า ท่านทั้งสองจงรีบไปตรวจดูพระคัมภีร์ที่มีอักษรทุก ๆ เล่มว่าจะมีสักเท่าใดจงบอกให้ดังซิมจิ้งรู้แล้วก็จงมอบให้ไป

ส่วนพระมหาเถระเจ้าทั้งสอง เมื่อได้ฟังพระตรัสลั่งดั่งนั้น ก็ถวายนมัสการคลานถอยออกมาแล้ว ก็พาพระดังซิมจิ้งกับศิษย์ทั้งสามไปยังหอพระไตรปิฎก ครั้นถึงพระเถระเจ้าทั้งสององค์ก็ถามว่า มีของอะไรมาบ้างหรือเปล่านั้น พระดังซิมจิ้งก็ไม่มีอะไรจึงเรียกชัวเจ้งให้เอาบาตรนั้นมา ประคองสองมือถวายพูดว่า อาตมภาพมา

ทางไกลหาได้มีสิ่งใดติดมาไม่ มีมาแต่บาตรนี้ซึ่งเป็นของพระเจ้าแผ่นดินพระราชทานไว้สำหรับขาดเหลือกลางทางจะได้ปันบาตรฉัน ข้าพเจ้าขอเอาบาตรนี้ถวายเป็นทางนำจิตที่นับถือ ขอพระเถระเจ้าทั้งสองได้โปรดประทานพระคัมภีร์ที่มีอักษรนั้น จึงจะไม่ผิดแก่รับสั่งของพระเจ้าแผ่นดินได้ถึง และทั้งไม่เสียทั้งเวลาที่อาตมภาพมาโดยแสนทุเรศกันดาร ฝ่ายพระกัศสปกับพระอานนท์เมื่อได้รับบาตรมาแล้ว ก็พาพระดั่งซิ้มจั่งกับศิษย์ทั้งสามเข้าไปในหอไตร ตรวจพระคัมภีร์ทุก ๆ ผูกแล้วก็ชี้ให้พระดั่งซิ้มจั่ง พระดั่งซิ้มจั่งจึงเรียกสาธุศิษย์ทั้งสามให้มารับทุก ๆ เล่ม และตรวจดูอย่าให้เหมือนครั้งก่อนได้ เหง้าเจียเป็ยก่ายซัวเจ็งก็เข้าตรวจดูทุก ๆ เล่ม รวมห้าพันสี่สิบแปดเล่มครั้นรวบรวมมัดห่อแล้วก็บรรทุกขึ้นหลังม้า อีกหอหนึ่งเป็ยก่ายแบกซัวเจ็งหาบเข้าของเหง้าเจียจุงม้า พระดั่งซิ้มจั่งจัดเรียบร้อยสำรวจมกิริยาแล้วก็พากัน ออกมายังที่พระพุทธรเจ้า เวลานั้นพระดั่งซิ้มจั่งมีความยินดีปรีดาปราโมทย์เป็นที่สุด สมเด็จพระพุทธรเจ้ารับสั่งให้พระมหาเถระ เหง้าเจียออกเฝ้าทั้งสองไปตีระฆังสัญญาณขึ้นสามลาเป็นการประชุมใหญ่ หมู่พระอรหันตาชีณาสพห้าพันแปดร้อยพระภิกษุ ทั้งพระโพธิสัตว์และอุบาสิกอุบาสิกา และหมู่เทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลายมาประชุม แวดล้อมองค์พระสัมมาสัมพุทธรเจ้าพร้อมกันแล้ว เทพยเจ้าก็ประโคมดุริยางค์ดนตรี ขึ้นถวายนมัสการพร้อมกัน กระแสเสียงนฤนาทสนั่นก้องในท้องนภาภาคประเทศ สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่เหนือรัตนบัลลังก์ ทรงเผยพระพุทธรูฎีกาตรัสถาม งามพระกัศสปกับพระอานนท์เถระเจ้าว่า ให้พระคัมภีร์ธรรมไปนั้นมากน้อยเท่าใด จงแสดงให้ตถาคตทราบ พระเถระเจ้าทั้งสององค์เมื่อได้ฟังพระพุทธรูฎีกาตรัสถาม จึงกราบทูลว่าพระคัมภีร์ธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้าโปรดประทานให้พระดั่งซิ้มจั่งไปนั้น คือ พระคัมภีร์พิดพินร้อยเล่ม คัมภีร์โฝ่สัตว์เกงสามร้อยหกสิบเล่ม คัมภีร์เล่งฮือจั้งเกงยี่สิบเล่ม คัมภีร์สิ่วเล่งเจี่ยมเกงสามสิบเล่ม คัมภีร์จิ้นอี่เกงสี่สิบเล่ม คัมภีร์ค้วยเตี่ยวเกงสี่สิบเล่ม คัมภีร์เป็จั้งเกงยี่สิบเล่ม คัมภีร์ซัวเจี่ยมเกงแปดสิบเล่ม คัมภีร์เลี่ยจิ้นปิเกงสามสิบเล่ม คัมภีร์ต้ายปัญญาเกงหกสิบเล่ม คัมภีร์ต้ายก่วงห้าสิบเล่ม คัมภีร์ย้วยเจงอิวเกงห้าร้อยสามสิบ คัมภีร์อูยมอเกงสามสิบเล่ม คัมภีร์ซิมหลุนเป็ยกองยี่สิบเล่ม คัมภีร์ฮุดปุนเห่งเกงร้อยหกสิบเล่ม คัมภีร์เง้าเล่งเกงยี่สิบเล่ม คัมภีร์โฝ่สัตว์กัายเกงหกสิบเล่ม คัมภีร์ต้ายกัวยสามสิบเล่ม คัมภีร์มอเกียดเกงร้อยสี่สิบเล่ม คัมภีร์ฮวงวาเกงสิบเล่ม คัมภีร์อยู่แก่งสามสิบเล่ม คัมภีร์เป็เลียงเกงร้อยเจ็ดสิบเล่ม คัมภีร์ไชยทีหลุนเกงสามสิบเล่ม คัมภีร์เจงกัเกงร้อยสิบเล่ม คัมภีร์ฮุดกั๊กจั้งเกงหกสิบสามเล่ม คัมภีร์กัสินหลุนเกงห้าสิบเล่ม คัมภีร์ต้ายตีไต่เกงเก้าสิบเล่ม คัมภีร์เป็ฮุยเกงร้อยสี่สิบเล่ม คัมภีร์เล่งกั๊กเกงห้าสิบหกเล่ม คัมภีร์เจี้ยลุนนัเกงสิบเล่ม คัมภีร์ต้ายซงเจี้ยเกง

สิบสี่เล่ม คัมภีร์อวยเช็กหลุนเกงสิบเล่ม คัมภีร์เกียนเสียหลุนเกงสิบเล่ม รวมทั้งสิ้นสามสิบห้าผูกเป็นเล่มห้าแสนสี่สิบแปดเล่ม ประทานแก่พระถังซัมจั๋งไปยังประเทศจีน รวบรวมใบบนหลังม้าบ้างหอบบ้างพร้อมแล้ว จะเข้ามาถวายนมัสการลา

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งกับสาธุศิษย์ทั้งสาม วางหาลงแล้วก็กราบกรานนมัสการลา จึงสมเด็จพระผู้มีพระภาคตรัสแก่พระถังซัมจั๋งว่า อันคัมภีร์ธรรมของพระตถาคตนี้เป็นมหากุศลอันใหญ่หาที่เปรียบมิได้เป็นธรรมในฝ่ายพระพุทธศาสนา หากถึงประเทศจีนแล้ว ให้ปกแผ่แก่มหาชนทั่วไปในนานาประเทศ อย่าได้มีความหมิ่นประมาท ถ้าไม่กินแจרבศีลให้บริสุทธิ์ก่อนอย่าได้เปิดพระคัมภีร์ของพระตถาคตในพระคัมภีร์นั้นเป็นอันประเสริฐจะทำให้ถึงซึ่งมรรคและผล และสว่างแจ่มแจ้งเป็นหนทางวิสุทธิมรรคแท้ พระถังซัมจั๋งได้ฟังพระพุทธฎีกาตรัสดังนั้นก็กราบลงรับพระพุทธพจน์แล้วก็คลานถอยหลังออกจากที่ มาถึงประตูที่สามต่างนมัสการลาหมู่ พระอริยบุคคลทั้งหลาย กับพระภิกษุสงฆ์และเทพยดาเทพารักษ์ แล้วก็เดินออกจากพระอารามไป ส่วนสมเด็จพระพุทธองค์โปรดประทานธรรมเทศนาแล้วก็เลิกประชุม

ฝ่ายพระโพธิสัตว์กวนอิมอยู่ที่นั่นจึงกราบทูลว่า ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ซึ่งพระองค์มีรับสั่งให้ข้าพระพุทธเจ้าไปประเทศจีนหาคนที่จะมาอาราธนาพระธรรมมาบัดนี้ก็สำเร็จแล้วคิดรวมกันได้สิบสี่ปี รวมวันห้าพันสี่ร้อยวันยังขาดอยู่แปดวัน จึงจะครบตามกำหนด ข้าพเจ้าขอถวายคืนรับสั่ง สมเด็จพระพุทธองค์ได้ทรงฟังพระโพธิสัตว์กวนอิมกราบทูลดังนั้น จึงตรัสว่าชอบแล้ว ๆ ในทันใดนั้นจึงตรัสแก่ท้าวгимกั๋งทั้งแปดจงรีบจัดแจงແລງฤทธาอาณูภาพส่งถึงซัมจั๋งกลับไปยังเมืองได้ตั้งเมื่อถึงแล้วนำพระธรรมออกปกแผ่ให้แพร่หลายทั่วแล้วจงรับพระถังซัมจั๋งกลับมายังไซที่ กำหนดในแปดวันจึงครบกำหนดห้าพันสี่สิบแปดวัน อย่าได้เสียเวลากาล ท้าวгимกั๋งทั้งแปดได้รับสั่งดังนั้นแล้ว ก็กระทำความเคารพถอยออกมาจากพระอารามรับตามพระถังซัมจั๋งร้องเรียกว่า ท่านอาจารย์จงตามพวกข้าพเจ้าทั้งแปดนี้ไป

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งกับสาธุศิษย์ เวลานั้นก็เหาะขึ้นกลางอากาศตามหลังท้าวгимกั๋งทั้งแปดนั้นลอยละลิวไปตามลม

ฝ่ายท่านท้าวгимกั๋งตามพระถังซัมจั๋งไปยังเมือง ส่วนที่ประตูพระอารามลุ่มิมยี่นั้นเจ้าเอียดที่และเทพารักษ์กับเจ้าลักเตงลักกะ และพระโพธิสัตว์ที่สั่งให้ตามรักษาพระถังซัมจั๋งไปไซที่นั่น จึงพร้อมกันมากราบเรียนพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับคำสั่งของพระโพธิสัตว์ให้ตามรักษาพระถังซัมจั๋งมาอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม มาถึงวันนี้ก็สำเร็จความปรารถนาของพระถังซัมจั๋งแล้ว พระโพธิสัตว์ก็ได้ถวายรับสั่งของพระพุทธองค์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายขอถวายคืนคำสั่งของพระ

โพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ก็มีความยินดีสรรเสริญว่าดีแล้ว พระโพธิสัตว์จึงถามหมูเฝ้าทั้งหลายว่า อันพระดั่งซิ้มจั่งมาตามทางนั้น จิตเป็นอย่างไรบ้าง หมูเฝ้าทั้งหลายตอบว่า พระดั่งซิ้มจั่งนั้นจิตตั้งมั่นอดุสลาหะไม่คืนคลาย อันที่จริงนี้ว่าพระดั่งซิ้มจั่งจะไม่สำเร็จได้ขอพระโพธิสัตว์ได้พิจารณาโดยละเอียด อันความทุกข์ทรมารไม่คณนานับได้ ที่มาตามระยะทางอันประกอบไปด้วยอันตรายต่าง ๆ นั้นข้าพเจ้าทั้งหลายได้จดจำไว้ทั้งสิ้นแล้ว เป็นบัญญัติทุกขภัยร้ายของพระดั่งซิ้มจั่งทั้งสิ้น หมูเฝ้าทั้งหลายจึงนำบัญญัติที่จดหมายไว้ นั้นถวายพระโพธิสัตว์ให้พิจารณาโดยละเอียด ตั้งแต่ต้นจนปลายรวมได้แปดสิบครั้ง พระโพธิสัตว์จึงพูดแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในทางพุทธศาสนานั้น ต้องถึงแก่ ๆ จึงจะได้สำเร็จมรรคผล พระดั่งซิ้มจั่งนั้นทรมารทุกข์ได้แปดสิบครั้ง ยังอีกครั้งหนึ่งจึงจะครบกำหนดแปดสิบเอ็ดครั้งพระโพธิสัตว์จึงสั่งเจ้าเอี้ยดที่ว่า ท่านจงรีบตามท้าวгимกั๊งทั้งแปดไปบอกว่า ต้องให้มีภัยอีกครั้งหนึ่ง จึงจะครบแปดสิบเอ็ดภัยเจ้าเอี้ยดที่ได้ฟังพระโพธิสัตว์สั่งดังนั้น ก็คำนับลาออกจากที่เหาะตามท้าวгимกั๊งมาได้วันหนึ่งกับคืนหนึ่งก็ทันพบท้าวгимกั๊ง เจ้าเอี้ยดที่ก็กระซิบสั่งท้าวгимกั๊งว่าจงกระทำดังนี้ ๆ ตามคำสั่งของพระโพธิสัตว์อย่าให้ผิดได้ ท้าวгимกั๊งได้ฟังแล้วก็จำใส่ใจ จึงสำรวจลมทำให้พระดั่งซิ้มจั่งกับศิษย์ทั้งสาม กับพระคัมภีร์ให้หลุดตกลงยังพื้นพระดั่งซิ้มจั่งเหยียบลงกับพื้นก็ตกใจ โป๊ยก่ายหัวเราะก๊าก ๆ ว่าดีจริง ๆ เราอยากให้เร็วกลับให้เข้าได้ดังนี้ ชั่วเจ้งพูดว่าคิดดูเรามาเร็วนี้ จะให้เราหยุดพักดอกกระมัง เหง้าเจี้ยพูดว่า คำโบราณท่านย่อมว่าทางสิบวันใครจะไปก็ถึงไม่ไปก็ถึง พระดั่งซิ้มจั่งพูดว่า พุดมากก็ป่วยการ จึงพิจารณาดูที่ตรงนี้เป็นตำบลใดแน่ เหง้าเจี้ยแลดูรอบแปดทิศแล้วพูดว่า ที่ตรงนี้เองจึงบอกแก่อาจารย์ว่า อาจารย์จงฟังกระแสน้ำ โป๊ยก่ายบอกแก่ชั่วเจ้งว่า มีเสียงน้ำดังนั้น เห็นจะเป็นที่อาศัยอยู่ของน้องแต่เดิมดอกกระมัง เหง้าเจี้ยว่า ที่อาศัยเดิมของชั่วเจ้งนั้นคือแม่น้ำลิวชัวฮ้อ ที่นี่คือแม่น้ำทางที่ฮ้อ พระดั่งซิ้มจั่งบอกเหง้าเจี้ยว่า จงพิเคราะห์ดูให้ดีจะเป็นปากข้างไหนแน่เหง้าเจี้ยเหาะขึ้นกลางอากาศ พิเคราะห์ดูรู้แน่แล้วก็กลับลงมายังพื้น บอกแก่อาจารย์ว่า คือปากข้างตะวันตก พระดั่งซิ้มจั่งพูดว่า อาตมาจำได้แล้ว ปากตะวันตกนั้นมีหมู่บ้านดินแกจิงเมื่อปีนั้นมาถึงนี้ได้ฟัง เหง้าเจี้ยช่วยชีวิตเด็กให้รอดจากความตาย พวกเหล่านั้นจะเอาเรือส่งแต่บังเอิญพวกเราได้พึ่งเตาใหญ่ส่งข้ามปากไป อาตมาจำได้ปากตะวันตกไม่มีบ้านช่องผู้คนอาศัย เวลานี้เราจะคิดอย่างไรดี โป๊ยก่ายพูดว่าคนมนุษย์ແก่ลั๊งกัน นี้ท้าวгимกั๊งทั้งแปดนี้ก็รู้จัก แก่ลั๊งกันด้วยหรือ เธอรับสั่งของพระพุทธองค์ให้ส่งเราไปถึงเมืองได้ดัง ทำไมจึงเอามาทิ้งเสียกลางทางดังนี้ จะไปก็ยากจะกลับก็ยากจะทำอย่างไรดี ชั่วเจ้งบอกแก่โป๊ยก่ายว่า พระอาจารย์เราเวลานี้มัวเปลี่ยนรูปชันธแล้ว

รูปกายก็เบาลงจะไม่จมน้ำเป็นอันตราย เราสามคนแผลงอิทธิฤทธิ์ ทำเป็นที่นั่งให้
 พระอาจารย์ขึ้นนั่งแล้ว เราหอบส่งข้ามปากไปจะไม่ได้หรือ เหง้าเจียวได้ฟังดังนั้นก็
 หัวเราะแล้วพูดวាយไม่ได้ข้ามไม่ได้ คือจะแผลงฤทธิ์ด้วยอิทธิปาฏิหาริย์นั้น สัก
 พันแม่น้ำใหญ่อย่างนี้ก็คงจะข้ามไปได้ตลอด ที่อันความรู้แจ่มแจ้งของเหตุแห่ง
 พระดังซ่มจิ้งนั้น เก้า ๆ ยังไม่ครบตามกำหนด ยังขาดอยู่อีกภัยหนึ่ง เพราะฉะนั้น
 จึงมาตกลงที่ตรงนี้ อาจารย์ กับศิษย์เดินพลางพูดพลางมาถึงฝั่งแลรอบเจียบสัจ
 ไม่เห็นมีผู้คนทั้งเรือแพนาวาก็ไม่มี กำลังเป็นทุกข้ออยู่พอได้ยินเสียงคนเรียกว่า
 ท่านอาจารย์กลับมาแล้วหรือ อาจารย์กับศิษย์พากันตกใจเหลียวซ้ายแลขวา ก็
 แลเห็นเต่าใหญ่ที่ได้ส่งข้ามครั้งก่อนนั้นอยุริมฝั่ง ยกหัวขึ้นพูดว่า ข้าพเจ้าตั้งใจ
 คอยท่านอยู่นี้ ท่านไปหลายปีจึงได้กลับมาบัดนี้ เหง้าเจียวพูดว่าเมื่อปีก่อนนั้นได้
 ฟังท่าน มาปีนี้ก็ได้มาพบท่านอีก พระดังซ่มจิ้งเปียกกายชิวเจ้งพากันตกใจ เหง้าเจียว
 ว่าแม่ตัวมีจิตคิดคอยจะรับส่งก็จงกลานขึ้นมาเถิด เต่าได้ฟังก็ขยับตัวเข้าชิดฝั่ง
 เหง้าเจียวจึงให้จูงมาลงบนหลังเต่า เปียกกายยืนข้างม้าพระดังซ่มจิ้งยืนข้างหน้าม้า
 ชิวเจ้งยืนอยู่ข้างซ้าย เหง้าเจียวยืนอยู่ข้างขวา เท้าหนึ่งเหยียบคอเต่า พูดว่าเต่า
 เจ้าว้ายไปจงตือยาให้เอียงได้ เต่าก็ขยายเท้าออกว้ายไปดุจอยู่บนพื้นดินไม่เอียง
 ไม่สะเทือนเต่าว้ายมาได้วันกับคืนก็เข้าใกล้ฝั่งข้างทิศตะวันออก จึงถามขึ้นว่าข้าพเจ้า
 ได้สั่งท่านอาจารย์ว่าให้ช่วยทูลถามพระพุทธรเจ้าว่า อันตัวของข้าพเจ้านี้สักเมื่อไร
 จะได้กลับเป็นมนุษย์ ท่านได้ทูลถามหรือเปล่า ความซื่ออันที่จริงพระดังซ่มจิ้ง
 มัวแต่จะคิดเอาพระไตรปิฎกเท่านั้น จึงได้ลืมคำสั่งของเต่าเสีย มิได้ทูลถามพระพุทธร
 เจ้าเวลาที่เต่าถามขึ้นก็นิ่งอยู่ ครั้นจะพูดเท็จก็ไม่ควร นิ่งอยู่ครู่หนึ่งมิได้ตอบเต่าก็
 รู้ว่าคงจะมีได้ถามให้ ก็สลัดหินหนึ่งแล้วดำมน้ำไป อาจารย์กับศิษย์และม้าคัมภีร์
 พลัดตกน้ำไปทั้งหมด แต่ยังมีความมั่นใจว่า พระดังซ่มจิ้งนั้นเปลี่ยนแปลงรูป
 ษันธ์ตัวเบาไม่จมน้ำตายเหมือนครั้งก่อน ม้าคือมังกร เปียกกายชิวเจ้งก็ถนัดทางน้ำ
 เหง้าเจียวหัวเราะแล้วก็แผลงฤทธิ์ รวบหอบเอาพระอาจารย์ขึ้นพิน้ำแล้ววางที่ริมฝั่ง
 ตะวันออกอาจารย์กับศิษย์ก็พา กันขึ้นบกห่อคัมภีร์ข้าวของอาณานิเวศไปทั้ง
 ลิ่นขึ้นฟังพักบก ก็บังเอิญเกิดลม พายุใหญ่มีดฟ้าม้วนฝน ฟ้าก็แลบสั่นเสียงครืน ๆ
 ลมก็ยิ่งพัดกล้าขึ้นทุกที และพัดดินทรายสาดซัดถูกเนื้อตัวเจ็บแสบ พระดังซ่มจิ้ง
 หายใจหอบกอดจับพระคัมภีร์ไว้ แน่นชิวเจ้งจับกุมห่อหีบคัมภีร์เปียกกายจับยึดม้า
 ไว้ เหง้าเจียวจับกระบองแกว่งกวัดคอยจะวังรอบข้างอันที่จริงลมพายุนั้นคือลมมาร
 จะใครชิงเอาความชอบที่ไปอาราธนา พระคัมภีร์ธรรมนั้น จึงได้แผลงฤทธิ์เดชสว่าง
 อาณาภาพเป็นลมพายุอยู่คืนหนึ่ง จนรุ่งแจ้งจึงได้สงบ พระดังซ่มจิ้งเปียกน้ำทั้ง
 ตัวหนาวสั่นสะท้านอยู่งังนจึงถามเหง้าเจียวว่าทำไมจึงเกิดมีลมใหญ่อย่างนี้เล่า

เหง้าเจี๋ยโกรธฮึดฮัดแล้วพูดว่าพระอาจารย์หาทราบเหตุไม่ ข้าพเจ้าปกครองป้องกัน
 พระอาจารย์ฉันได้พระคัมภีร์มา คือซึ่งสมบัติของมารทั้งหลายและซึ่งพาหนะของ
 เทพดาเทพารักษ์ทั้งฟ้าและดินคือเราจะไต่ยืนนานเท่าฟ้าและดินเสมอด้วย
 พระจันทร์และพระอาทิตย์ ไม่รู้จักสิ้นสุดด้วยได้ธรรมกายไม่รู้แก่รู้ตายไม่แตกทำลาย
 ได้ เพราะฉะนั้นหมุมารและเทพดาเทพารักษ์ทั้งหลาย จะใคร่เคลือบแฝงชิงเอา
 ความงามความดีของพวกเรา นี่ จึงกระทำให้พระคัมภีร์เปียกน้ำ และพระอาจารย์
 ก็ได้สำเร็จธรรมกายคัมภีร์ทั้งข้าพเจ้าประกอบด้วยธาตุมีอำนาจเชี่ยวชาญรักษา
 ป้องกันจนสว่าง พวกมารจึงมิได้ชิงเอาของเราไปได้ พระดังซิมจิ้งเปียกกายซัวเจ๋ง
 ได้ฟังเหง้าเจี๋ยชี้แจงแสดงเหตุผลดังนั้นก็พากันได้สติ สักประเดี๋ยวพระอาทิตย์ก็ขึ้นสูง
 จึงพากันเก็บขนพระคัมภีร์ขึ้นตากบนที่สูง ในที่ตำบลนั้นจนทุกวันนี้ก็ยังมีรอย
 ปรากฏอยู่ในที่ตากพระคัมภีร์นั้น ตากพระคัมภีร์และเสื้อ ผ้าสิ่งของกินเอาตาก
 ทุก ๆ สิ่งแล้ว ต่างคนก็นั่งพักคอยรอพระคัมภีร์จะแห้ง แลไปข้างริมฝั่งก็เห็นคน
 สองสามคนที่ยกตักเบ็ดเดินมาแลเห็นพระดังซิมจิ้งกับसानุศิษย์ทั้งสามก็ทำได้ ก็พูด
 ว่านี่ท่านอาจารย์ที่ปีก่อนข้ามฟากไปทิศตะวันตก เพื่ออาราธนาพระธรรมแน่แล้ว
 เปียกกายบอกว่าเป็นและทำไมท่านจึงจำเราได้แล้ว คนตักเบ็ดบอกว่าพวกข้าพเจ้า
 คือคนอยู่บ้านตันแกจิ่ง จากนั้นไปทางไกลประมาณสักห้าสิบลี้ก็ถึง เปียกกายพูด
 ว่า พระอาจารย์พวกเราช่วยกันขนคัมภีร์กับสิ่งของไปที่บ้านตันแกจิ่ง หากที่ตากจะ
 มีดีหรือ ทั้งจะมีที่พักอาศัยและให้พวกนั้นช่วยซักผ้าเสื้อจะไม่ดีหรือ พระดังซิมจิ้ง
 พูดว่าอย่าไปเลยอยู่ที่นี้ตากแห้งดีแล้วจะได้ตั้งหน้าหาทางกลับเมืองดีกว่า จะไปให้
 ข้าการทำไมเล่า พวกคนตักเบ็ดเหล่านั้นก็พากันรีบเดินกลับไป ครั้นถึงก็แวะ
 บ้านตันเซงบอกว่าท่านทั้งสองจงรีบไปนิมนต์ท่านอาจารย์ที่ได้ช่วยชีวิตบุตรของ
 ท่านทั้งสองนั้นกลับมาแล้วยังพักตากคัมภีร์อยู่ข้างเหนือบ้านเราที่เนินหินนั้น
 ตันเซงได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจพาบ่าวไพร่สองสามคนรีบลงจากบ้าน เดินตรงไปข้างเหนือ
 บ้าน ครั้นถึงก็เข้าไปคุกเข่าลงคำนับกระทำนมีสการถามว่า ท่านอาจารย์ไปอาราธ
 นาพระคัมภีร์ธรรมก็ได้สำเร็จแล้ว ทำไมไม่แวะบ้านข้าพเจ้าเล่า มานั่งตากลมตาก
 แดดอยู่ดังนี้ ขอนิมนต์พระอาจารย์ไปพักที่บ้านข้าพเจ้าเถิด เหง้าเจี๋ยพูดว่ารอให้
 คัมภีร์แห้งแล้วจึงจะไปบ้านท่านตันเซงถามว่าพระคัมภีร์กับข้าวของทำไมจึงเปียก
 ไปทั้งสิ้นดังนี้ พระดังซิมจิ้งบอกว่าเหตุเมื่อไปได้พึ่งเต่าส่งข้ามไปเมื่อมาก็ได้พึ่งเต่า
 ส่งข้ามมาจนไกลจะถึงฝั่งอยู่แล้ว เต่าถามว่าเธอได้ฝากคำไปถามพระพุทธรเจ้าใน
 ธุรการของเธอ อาตมภาพลืมนไปเสีย หากได้ถามให้เธอไม่ เธอโกรธจึงดำน้ำลงไป
 เสีย เพราะฉะนั้นจึงพากันเปียกน้ำไปทั้งสิ้นดังนี้ ตันเซงก็อ้อนวอนนิมนต์โดย
 ศรัทธาจิต พระดังซิมจิ้งก็รับนิมนต์ จึงจัดแจงเก็บพระคัมภีร์กับข้าวของ ยังพระ

คัมภีร์ปุ่นแห่งเกงสองสามเล่มติดอยู่กับศิลาขาดปลายเล่ม เพราะฉะนั้นคัมภีร์ปุ่นแห่งเกงจึงขาดไม่ครบบริบูรณ์ ที่ตรงนั้นมาจากวันนี้ยังมีรอยอักษรติดปรากฏอยู่กับศิลา พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้น จึงพูดว่าเพราะเกยจคร้านไม่ดูแลจึงได้เป็นเช่นนี้ แห่งเจียหันมาพูดว่า เหตุการณ์ทั้งนี้ก็เพราะฟ้าดินจะไม่ให้ครบ อันแต่เดิมพระคัมภีร์ครบถ้วน บัดนี้มาติดขาดเสียก็ควรจะไม่ครบ อันพระธรรมที่ลึกล้ำพิเศษดังนั้น อำนาจและกำลังของปฤชณจะป้องกันได้หรือ แห่งเจียพูดดังนั้นแล้วก็ช่วยกันเก็บรวบรวมพร้อมกันไปยังบ้านต้นแห่งตำบลบ้านต้นเกจิง

ฝ่ายพวกชาวบ้านต้นเกจิง รู้ความแล้วก็ป่าวร้องกันทั้งชายและหญิงเด็กผู้ใหญ่พากันมาแห่ล้อมล้อมจูดูปเทียนบูชา รับทั้งม้าล้อและกลองตีรับออกสนั่นหวั่นไหว ทั้งกระจับปี่สีซอออกแซ่เสียงมาตามร่ายทาง บัดเดี๋ยวก็ถึงบ้านต้นแห่ง ต้นแห่งก็นิมนต์เข้าไป ต้นเซงก็พวงศาคณาญาติทั้งชายและหญิงมาเคารพนมัสการ นิมนต์ขึ้นบ้านนั่งที่สมควรแล้ว ทั้งชายและหญิงก็พากันนมัสการทุก ๆ คนแล้วก็ยกน้ำร้อนน้ำชามาถวาย ฉันทเสร็จแล้วก็ยกเครื่องกระยาหารแจมถวาย

ฝ่ายพระถังซัมจั๋ง ตั้งแต่ฉันทเครื่องทิพย์มาแล้ว ปราศจากซึ่งรูปขันธุ์ อันของเครื่องกระยาหารของปฤชณนั้นก็ให้เบือหน่าย เห็นต้นแห่งต้นเซงทั้งสองมีจิตศรัทธาขัดไม่ได้ก็ต้องรับประเคนตามกิริยาแห่งเจียซัวเจ๋งก็ไม่กิน ปิยก่ายยกขามขึ้นวางลง แห่งเจียจึงถามว่าพ่อสุกรทำไมจึงไม่กินให้หมดเล่า ปิยก่ายพูดว่าไม่รู้ว่าจะอย่างไรใส่พุงกระเพาะให้อ่อนเปลี้ยไม่มีกำลังที่จะอยากกิน ต้นแห่งจึงให้คนยกเก็บแล้ว ถามซึ่งเหตุการณ์ที่ไปอาราธนาพระธรรม พระถังซัมจั๋งจึงเล่าความให้ต้นแห่งต้นเซงฟัง โดยละเอียดทุกประการ พระถังซัมจั๋งจะใคร่ลาไป เฒ่าทั้งสองจึงพูดว่า พี่น้องข้าพเจ้าก็ได้ฟังพระอาจารย์ช่วยชีวิตบุตรข้าเจ้าให้รอดพ้นจากความตาย ข้าพเจ้าทั้งสองยังหาได้ฉลองพระเดชพระคุณไม่ ข้าพเจ้าได้สร้างวัดไว้วัดหนึ่งให้นามว่า วัดกิวเซงยี่ แปลว่าช่วยชีวิต ตั้งจิตจงรักภักดีดูปเทียนบูชาเสมอทุกวันมิได้ขาดเฒ่าทั้งสองจึงเรียกบุตรทั้งสอง ต้นกวนไปกับต้นเจ๊กชินกิมออกมากราบไหว้นมัสการขอขอบคุณแล้วนิมนต์ไปยังวัด พระถังซัมจั๋งจึงเปิดคัมภีร์ปิเสียงเกงออกสวดเล่มหนึ่งแล้วก็พากันไปยังวัด ครั้นถึงแล้วก็เดินตรงเข้าไปข้างใน แลไปก็เห็นเครื่องกระยาหารแจตั้งถวายอยู่เรียงรายที่นั่นพระถังซัมจั๋งก็มิได้นั่ง เลยเข้าไปข้างในก็เห็นแต่เครื่องแจตั้งเรียงรายต่อเนื่องกันมิได้ขาด พระถังซัมจั๋งก็รับประทานแต่พอเป็นกิริยา แล้วพิเคราะห์ดูอารามที่เขาสร้างนั้นหมดจดเรียบร้อยงดงามเที่ยวดูรอบแล้วก็ขึ้นไปบนกุฎีที่ห้องกลาง เห็นรูปที่เขาหล่อไว้สี่รูปคือ รูปพระถังซัมจั๋ง รูปแห่งเจีย รูปปิยก่าย รูปซัวเจ๋ง พระถังซัมจั๋งโมทนาว่าดีแล้วขอบแล้ว จึงลงจากหอแลไปข้างระเบียงพระอุโบสถตั้งเรียงรายล้วนแต่เครื่องแจคอยทำจะนิมนต์ฉัน แห่งเจียจึงถามต้นแห่ง

ตื่นเชงว่า ตั้งแต่เมื่อปราบปีศาจแล้วมา ปีศาจนั้นเป็นอย่างไรบ้างหรือ สองเฒ่าตอบว่าตั้งแต่ปีนั้นมาศาลก็พังทลายไป ข้าพเจ้าสร้างวัดขึ้นแล้วต่อมาทุก ๆ ปีก็อยู่เย็นเป็นสุขทุกบ้านเรือนทั้งชาวบ้านข้าปลาก็บริบูรณ์ ซึ่งเป็นดังนี้ก็เพราะบารมีของท่านปกป้อมมา พวกข้าพเจ้าจึงได้มีความสุข เหง้าเจียได้ฟังก็หัวเราะแล้วพูดว่า ซึ่งการเป็นดังนั้นก็อาศัยเหตุฟ้าให้แก่ท่านทั้งหลาย มิได้เกี่ยวแก่พวกเราตั้งแต่นั้นต่อไป พวกเราจะปกป้อมรักษาตำบลบ้านแก่งนี้ให้ได้ความสุขสวัสดิ์มีชัยทุก ๆ บ้าน จนชั่วบุตรหลานต่อ ๆ ไป ทั้งลมฝนข้าวกล้าก็จะบริบูรณ์ตามฤดูกาลทุก ๆ ปี หมู่ชนทั้งหลายที่ได้รับคำอวยพรดังนั้นแล้ว ต่างก็กระทำนบมาศกราชขอบคุณพร้อมกันทุก ๆ คน แลไปเห็นคนทั้งหลายนำผลไม้มาถวายออกแนบไป ใฝ่กายเห็นแล้วก็หัวเราะพูดว่า เมื่อเวลาจะอยากกินหาไม่ได้ เวลากินไม่ได้ช่างมีมากเหลือเกิน บ้านนี้ยังไม่ทันแล้ว ข้ามาอีกบ้านหนึ่ง ครั้นสิ้นเวลาการจุดตะเกียงตามไฟ พระดั่งซ่มจิ้งก็เข้าที่ระงับไม่อาจแพ่งพรายจิตเข้ากุฎีกลางนั่งสมาธิสำรวมจิต เวลานั้นก็ถึงสามยามเศษ พระดั่งซ่มจิ้งก็เคลื่อนจากที่ กระซิบเรียกเหง้าเจียเบา ๆ พูดว่า ที่ตำบลนี้คนทั้งหลายรู้แล้วว่าพวกเราสำเร็จมรรคผลแล้ว คำโบราณท่านย่อมว่าแม้ผู้เฒ่าอย่าออกกิริยาให้เขารู้ รู้แล้วไม่ใช่ผู้เฒ่า วิตกว่าพวกนี้จะหน่วงเหนี่ยวชักช้าจะเสียเวลาการ เหง้าเจียพูดว่าพระอาจารย์เห็นดังนั้นชอบแล้ว เวลานี้คนทั้งหลายกำลังหลับสนิทควรเราจะพากันไปเกิดพูดกันตกลงแล้ว จึงปลุกใฝ่กายชั่วเจ้งทั้งสองให้ตื่นขึ้นแล้วก็ช่วยกันรวบรวมเก็บหาพระคัมภีร์และสิ่งของแล้ว ก็ค่อย ๆ พากันเดินจะออกจากประตูวัด แต่ประตูนั้นมีกัญญาแจลั่นไว้แน่นหนา เหง้าเจียจึงร้ายคาถาสะเดาะกัญญาแจออกแล้ว ก็เปิดประตูพากันออกจากวัดได้แล้ว ก็หมายทางตรงมายังเมือง ได้ยินเสียงร้องเรียกอยู่กลางอากาศว่าข้าพเจ้าทำวาทิมกัณฑ์ทั้งแปด คอยส่งท่านทั้งสี่จึงรีบตามข้าพเจ้ามาเกิด พระดั่งซ่มจิ้งได้กลิ่นหอมลมพัดฉิว ๆ มาหอบอาจารย์กับศิษย์ลอลยลือขึ้นไปตามลมกลางอากาศ

ฝ่ายพวกบ้านต้นแก่ง ยังค้างอยู่ในวัดหลายคนด้วยกัน พอรุ่งแจ้งก็พากันตื่นจัดแจงตมฺหุงเครื่องแจเสร็จแล้วก็ยกมายังหอกกลางหวังใจจะถวาย เหลียวซ้ายแลขวา ก็ไม่เห็นพระดั่งซ่มจิ้งพากันตกใจร้องไวยวายนขึ้นไม่รู้ว่าจะไปตามที่ไหน พากันพูดว่าพุทโธเอ๋ยพากันปล่อยพระพุทธรูปเสียทั้งเป็น หายไปเสียดังนี้จะรู้ที่ไปตามทางใดเล่าพูดกันแล้วก็พากันขนเครื่องแจขึ้นไปถวายบูชาไว้บนหอนั้นต่อไปนั้นกระทำการสักการบูชาใหญ่อีกสี่คราว ครั้งเล็กยี่สิบสี่ครั้งทุก ๆ ปีไปมิได้ขาด มีคนไปมานมัสการมิใคร่ขาด

ฝ่ายทำวาทิมกัณฑ์ทั้งแปด แผลงอำนาจฤทธาเป็นลมส่งพระดั่งซ่มจิ้งกับसानุศิษย์มากกว่าครึ่งวันก็เข้าเขตเมืองเชียงอาน เดิมเมื่อพระเจ้าตั้งไทจงฮ่องเต้เสวยราช

สมบัติได้สิบสามปี ในปีนั้นพระองค์ได้เสด็จตามส่งพระถังซัมจั๋งยังประตูเมืองข้างทิศตะวันตก มาถึงปีที่สิบหกพระองค์รับสั่งให้สร้างหอคอยท่ารับพระไตรปิฎก ยังประตู เมืองทิศตะวันตก พระเจ้าถังไท่จงทุก ๆ ปีเสด็จออกที่หอ นั้น มีพระทัยโล โสมนัสสา ตั้งพระพักตร์คอยรับพระธรรม มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จไปประทับอยู่ ณ หอนั้นบนชั้นสูง ทอดพระเนตรไปข้างทิศตะวันตก เห็นมีม้วนเมฆแผ่รัศมีเต็มท้องฟ้า และมีลมพัดกลิ่นหอมมาตามลมต้องพระนาสา

ฝ่ายท้าวгимกั๋ง เหาะมาใกล้หอแล้วก็หยุดพักอยู่กลางอากาศเรียกพระถังซัมจั๋งว่า ท่านอาจารย์ที่ตรงนี่คือประตูเมืองเชียงอานพวกข้าพเจ้าไม่อาจลงไป เกรงคน จะเห็นรูปกายข้าพเจ้า เหง้าเจียวเปียกกายชั่วเจ้งไม่ควรลงไปควรแต่ท่านอาจารย์จะ ลงไปแต่ผู้เดียวนำพระคัมภีร์ไปส่งให้ท่านเจ้าของแล้วจงรีบกลับมา ข้าพเจ้าจะคอย อยู่บนเมฆนี้ จะได้พร้อมกันรีบกลับไปกราบทูลพระพุทธรองค์ให้ทรงทราบ เหง้าเจียว พุดว่าท่านพุดดังนั้นก็ควรแล้ว แต่ยังมีขัดอยู่ด้วยพระอาจารย์ผู้เดียว ที่ไหนจะหาบ พระคัมภีร์และจูงม้าไปอย่างไรได้ ขอให้พวกข้าพเจ้าไปส่งพระอาจารย์ ท่านจง คอยอยู่บนนี้ก่อน พวกข้าพเจ้าจะมีให้ผิดเวลาได้ ท้าวгимกั๋งพุดว่า พระโพธิสัตว์ กวนอิมได้กราบทูลพระพุทธรเจ้าว่า ทั้งไปทั้งมากกำหนดในแปดวัน วันนี้ได้ห้าวันกว่า แล้ว วิตถด้วยเปียกกายลงไปแล้ว จะไปมัวหลงลาภและยศเสีย เกรงจะผิดกำหนด จะเสียการไป เปียกกายได้ฟังก็หัวเราะแล้วพุดว่าอาจารย์ข้าพเจ้าสำเร็จแล้ว ข้าพเจ้า ก็สำเร็จบ้าง ที่ไหนจะมาเห็นแก่ภายศจะนั้นเล่า ขอให้ท่านได้ส่งเคราะห์พักคอย ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะลงไปส่งพระคัมภีร์ธรรมแล้วจะกลับขึ้นมาพร้อมแก่ท่านได้กลับ ไป เปียกกายหาบของชั่วเจ้งจูงม้าเหง้าเจียวประคองอาจารย์ก็ลงยังพื้นข้างหอคอย

ฝ่ายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ กับพวกขุนนางข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยเห็นพระ ถังซัมจั๋ง ก็เสด็จลงจากหอคอยมารับตรัสถามว่า พระเจ้าน้องเรากลับมาแล้วหรือ พระถังซัมจั๋งจะใคร่ยกบถลงค่านับพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ เสด็จมาประคองไว้มิ ให้ถวายเป็นค่านับ แล้วตรัสถามว่า ท่านทั้งสามนั้นคือผู้ใด พระถังซัมจั๋งถวายพระพร ว่าได้มาตามทาง พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ทรงมีพระทัยยินดี จึงรับสั่งให้จัดราชรถ นิมนต์พระถังซัมจั๋งขึ้นม้า ส่วนพระองค์ก็ทรงรถพระที่นั่ง รับสั่งให้พระถังซัมจั๋ง เข้าพระราชวัง เวลานั้นพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เสด็จกลับเข้าพระราชวัง ขุนนาง ข้าราชการใหญ่น้อยก็พากันตามเสด็จกลับ พระถังซัมจั๋งกับสามบุรุษทั้งสาม เปีย กายหาบพระคัมภีร์ชั่วเจ้งจูงม้าเหง้าเจียวถือกระบองประคองข้างม้าเดินตามพระถัง ซัมจั๋งตามเสด็จพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เข้าสู่พระราชวังหลวง ชาวประชาราษฎร พลเมืองเชียงอานไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่ชายและหญิง พากันลือตลอดทั่วเมือง เดิมพระถัง ซัมจั๋งอยู่ ณ วัดอึ้งฮกยี่ ในเวลานั้นพระสงฆ์ทั้งหลายซึ่งอยู่ในวัดได้แลเห็นต้นไม้

ทุกกิ่ง ๆ หันโอนกลับไปข้างทิศตะวันออกก็พากันตกใจว่าไม่มีลมพายุเหตุใดถึงสน
จึงหันกลับไปดั่งนั้น ในหมู่พระสงฆ์นั้น ยังมีสานุศิษย์เก่าของพระถังซัมจั๋งรูปหนึ่ง
เห็นดั่งนั้น จึงเรียกกันให้เอาจิ๋วมาเร็ว ๆ ท่านอาจารย์เรากลับมาแล้วเราจะรีบออก
ไปรับพระสงฆ์ทั้งหลายจึงถามว่า เหตุใดท่านจึงรู้แน่ว่าพระอาจารย์กลับมาถึงแล้ว
จึงพระสงฆ์รูปนั้นบอกว่า เมื่ออาจารย์จะไปอาราธนาพระคัมภีร์ธรรมนั้น ท่านได้
สั่งไว้ว่าในสองสามปีก็ดี หรือสี่ห้าปีก็ดี จงดูที่กิ่งสนแม้ว่ากิ่งสนหันกลับไปข้างทิศ
ตะวันออก เราก็จะกลับมาถึงเมือง อาจารย์ของเราศักดิ์สิทธิ์ออกกวาดังนั้นหาก
จะเป็นจริงดังวาทะ เพราะฉะนั้นจึงควรเชื่อเอาเป็นแน่ได้จึงพระสงฆ์ทั้งหลายเหล่านั้น
ก็พากันครองจิ๋วรีบออกจากประตูวัด เดินมาตามถนนข้างทิศตะวันตก สักประ
เดี๋ยวก็ได้ยินคนพูดโจษกันว่า พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ รับพระสงฆ์ไปอาราธนา
พระคัมภีร์ธรรมกำลังเสด็จกลับเข้าพระนคร พระสงฆ์ทั้งหลายเหล่านั้นได้ทราบ
แล้วก็พากันเดินมาบัดเดี๋ยวก็แลเห็นพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้เสด็จมา จึงพากันแอบ
ข้างถนน พอเสด็จจล้อยไปแล้วก็พากันตามเข้าไปในประตูพระราชวัง ครั้นถึง
พระราชวังแล้ว พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ก็เสด็จขึ้นหน้าขุนนาง พระถังซัมจั๋งก็ลง
จากม้าพากันตามเสด็จเข้าในพระราชวังหลวง พระถังซัมจั๋งกับศิษย์ทั้งสามก็หยุด
ยืนอยู่หน้าพระลาน พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้รับสั่งให้พระถังซัมจั๋งขึ้นมาข้างบนนั่ง
ที่อันสมควร แล้วพระถังซัมจั๋งจึงให้ยกพระคัมภีร์ขึ้นมา เหนิงเจี๋ยซิวเจิงเปี๋ยกาย
ช่วยกันยกหอบคัมภีร์ แก้มัดออกจากห่อแล้วนำขึ้นวางบนโต๊ะ

ฝ่ายขุนนางชั้นที่รับนำมาถวายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้
ทอดพระเนตรแล้วจึงรับสั่งถามพระถังซัมจั๋งว่า พระคัมภีร์มีกำหนดมากน้อยเท่าใด
ทำอะไรจึงอาราธนามาได้ พระถังซัมจั๋งจึงถวายพระพรว่าอาตมภาพไปถึงเขา
เล่งซิว เข้าหาพระพุทธองค์กระทำการมัสการแล้ว พระพุทธองค์จึงให้พระพุท
ทกัลสกับพระอานนท์ พาไปยังหอมณิรัตน์เลี้ยงเครื่องแจทิพย์แล้ว จึงพาเข้าไป
ยังหอพระไตรปิฎกให้พระคัมภีร์ พระกัลสปลพระอานนท์ได้ทวงถามถึงของกำนัล
อาตมภาพไม่มีสิ่งใดจะถวาย เธอจึงให้พระคัมภีร์แก่อาตมภาพ อาตมภาพก็
นมัสการลาพระพุทธเจ้าแล้วตั้งใจจะกลับมาเมือง เดินมาได้หน่อยหนึ่งก็มีลมพายุ
พัดมาหอบเอาพระคัมภีร์ไปเสียทั้งสิ้น สานุศิษย์ไล่ตามไปจะเอากลับคืน ก็ปล่อย
ไปรอยคัมภีร์กระจัดกระจาย จึงช่วยกันเก็บรวบรวมแล้วก็เปิดขึ้นดูไม่เห็นมีตัว
อักษรเป็นแต่กระดาษเปล่า ก็พากันตกใจจึงได้พากันกลับไปทูลถามพระพุทธองค์
ว่า พระมเหศวรทั้งสองไม่ยอมให้พระคัมภีร์ อาตมภาพได้นำบาตรของมหาบพิธ
พระราชทานให้อาตมภาพไปนั้น ถวายพระมหาเถระทั้งสองพอเป็นกิริยาจิตเคารพ
พระคัมภีร์ธรรม พระคัมภีร์นี้รวมผูกได้สามสิบห้าผูกคิดเป็นเล่มได้ห้าพันสี่สิบ

แปดเล่ม พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น ก็ทรงพระโสมนัสยินดีเป็นที่ยิ่ง จึงตรัสสั่งให้ขุนนางพนักงานเครื่อง จัดเครื่องแจกวายพระถังซัมจั๋งสนองคุณพระองค์ทอดพระเนตรดูसानุศิษย์ทั้งสามเห็นรูปกายประหลาด จึงตรัสถามพระถังซัมจั๋งว่าसानุศิษย์ทั้งสามนั้นเป็นคนชาวประเทศใด พระถังซัมจั๋งถวายพระพรว่า สานุศิษย์คนใหญ่นั้น นามเดิมเรียกว่าซิงหงอคง อาตมภาพเรียกว่าซิงหั่งเจี๋ย เป็นคนชาวประเทศตังเสงสิ้นใจเมืองเง่าล่ายก๊กตำบลเขาฮวยก้วยซัวถ้ำจี้เยียมต้องเมื่อห้าร้อยปีเธอแผลงฤทธิ์านูภาพขึ้นไปทำจลาจลรบบนสวรรค์ หมูเทพยดาทั้งหลายเกรงกลัวอำนาจ จึงพระพุทธเจ้าลงโทษให้เขาเข้าขั้วครอบไว้ พระโพธิสัตว์กวนอิมมาสั่งสอนชักนำให้กลับใจละเว้นซึ่งความชั่ว เวลาเมื่อข้ามไปทางนั้น อาตมภาพได้ช่วยเธอออกมาพ้นที่ล่าปาก จึงได้ติดตามไปเป็นसानุศิษย์ ได้ฟังเธอช่วยป้องกันรักษาและปราบภูตผีปีศาจมารร้ายต่าง ๆ ในทางที่จะไปไซที่ อันसानุศิษย์ทั้งสองนั้น มีนามเดิมเรียกว่าหงอเห่ง อาตมภาพเรียกว่าตือเปี๋ยก่าย สำนักเดิมเกิดที่ตำบลเขาอกลิ้นซัว ถ้ำหุ่นจิ้นต้องมาเป็นปีศาจร้ายที่เขตเมืองไอซือจิ้งก๊กตำบลบ้านเกาเล่าจึง พระโพธิสัตว์สั่งสอนชักชวนให้เข้าทางสัมมาทิฐิ เวลาที่อาตมภาพไปถึงตำบลนั้น หั่งเจี๋ยไปปราบจับตัวได้ก็เข้ายอมสวามิภักดิ์เป็นसानุศิษย์ได้เป็นกำลังหาบคอนก็ได้ถึงโดยเร็ว สานุศิษย์ที่สามนามเดิมชื่อซัวหงอเจ็งเดิมอยู่ในลำแม่น้ำ พระโพธิสัตว์โปรดชักนำได้กลับใจเข้าหาทางชอบธรรม เวลาที่อาตมภาพไปถึงบึงใหญ่ มีนาคราชแผลงฤทธิ์ จับเอาม้าที่พระองค์ประทานไปทั้งเป็นพระโพธิสัตว์ปรับโทษให้ขนาดแปลงเป็นม้าสำหรับอาตมภาพขี่ไปไซที่ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ฟังแล้วก็ตรัสสรรเสริญ แล้วตรัสถามต่อไปว่า ไซที่นั้นหนทางจะไกลสักเท่าใด พระถังซัมจั๋งว่าจำคำของพระโพธิสัตว์ได้ว่า ระยะเวลาหนึ่งแสนแปดพันโยชน์คิดเป็นเวลาได้สิบสี่พรรษาขึ้นเขาลงห้วยพบปะศัตรูหมู่มารปีศาจร้ายมากแห่งหลายตำบลจะนับมิถ้วนแต่มีตราทุก ๆ เมือง ได้ประทับไว้ในหนังสือเดินทาง จึงเรียกให้หั่งเจี๋ยนำหนังสือเดินทางมาถวายคืน หั่งเจี๋ยแก้ห่อนำหนังสือมาถวายพระอาจารย์ พระถังซัมจั๋งรับมาถวายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ รับมาทอดพระเนตรหนังสือเดินทาง คือปีพระเจ้าเจงกวนเสวยราชได้สิบสามปี เป็นเดือนสิบสองขึ้นสิบเอ็ดค่ำออกจากเมือง พระองค์ทอดพระเนตรแล้วทรงพระสรรพลตรัสว่า มีความทุกข์ยากแค้นมาจนบัดนี้ พระเจ้าเจงกวนเสวยราชได้ยี่สิบเจ็ดปีแล้ว ในหนังสือทุก ๆ เมืองมีตราประทับมาให้ คือตราเมืองเปี๋ยเซียงก๊กหนึ่งตราเมืองไอเคยก๊กหนึ่ง ตราเมืองเซียงตี้ก๊กหนึ่ง ตราเมืองไซเหลียงก๊กหนึ่ง ตราเมืองเจีไซก๊กหนึ่ง ตราเมืองจูจี้ก๊กหนึ่ง ตราเมืองปี้ดุก๊กหนึ่ง

ตราเมืองแบ็กฮวดก็กหนึ่ง รวมแปดเมืองนี้เป็นเมืองใหญ่ ยังเมืองน้อยอีกสามเมืองคือตราเมืองโหวงเซียนกุนหนึ่ง ตราเมืองเง็กฮั่วจิวหนึ่ง ตราเมืองกิมเพ่งฮู้หนึ่ง พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรตราทุก ๆ เมือง แล้วยกเก็บไว้ข้างพระที่

ฝ่ายเจ้าพนักงานเครื่อง ครั้นได้จัดเครื่องเสร็จแล้วก็มากราบทูลพระองค์ทรงทราบแล้ว จึงเสด็จลงจากพระที่นั่งมาจับมือพระถังซัมจั๋งตรัสถามว่า สาธุศิษย์ ทั้งสามนั้นรู้จักขนบธรรมเนียมหรือไม่พระถังซัมจั๋งถวายพระพรว่า สาธุศิษย์เป็นชาวป่าคงมีความหยาบคายขอพระองค์ได้โปรดพระราชทานโทษให้ด้วยเถิด พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า ไม่ถือโทษตามกิริยาอัชฌาสัยของเธอก็พร้อมกันไปยังตำหนักดังกือก พระถังซัมจั๋งจึงเรียกสาธุศิษย์ทั้งสามไปด้วย อาจารย์กับศิษย์และขุนนางชายชวาวยืนเรียงตามลำดับสองข้าง พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เสด็จประทับโต๊ะกลางแล้ว ขุนนางชายชวากับพระถังซัมจั๋งและสาธุศิษย์ทั้งสามพร้อมกันคำนับแล้ว ก็ต่างเข้านั่งตามเกียรติดยศ เรียงกันเป็นลำดับต่อกันลงไปแล้ว พวกดนตรีก็บรรเลงขับขานประสานเสียงตามเคย เวลาที่เสวยโต๊ะนั้นเป็นที่รื่นเริงโสมนัสยินดีเป็นที่ยิ่ง เพราะอาหารนาพระไตรปิฎกมาได้ตั้งประสงค์ด้วยพระพุทธรูปจะเจริญรุ่งเรืองแพร่หลายไปได้สิ้นกาลนาน และให้คำสอนสว่างไสวทั่วไปทั้งอาณาจักร เวลานั้นครั้นเสร็จการเสวยแล้วพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็เสด็จเข้าพระตำหนักใน พวกขุนนางใหญ่น้อยต่างคนก็ออกจากพระราชวังกลับไปยังบ้านเรือนของตน

ฝ่ายพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ ก็พากันกลับไปยังวัดอั้งฮักยี้ ครั้นถึงประตูวัดพระสงฆ์ทั้งหลายก็มาคอยรับอยู่ทั้งสองข้างทาง เห็นพระถังซัมจั๋งมาถึงต่างคนก็ลดกายลงคุกเข่ากระทำนมัสการทุก ๆ รูป พระถังซัมจั๋งก็ลดกายปราศรัยคำนับตอบและทักถามทุก ๆ องค์ แล้วยกมือเดินตรงเข้าไปยังกุฏิใหญ่ยกน้ำร้อนน้ำชามาถวายแล้ว พระสงฆ์ทั้งหลายจึงพูดว่า วันนี้เมื่อเวลาเข้าต้นไม้สนทุก ๆ กิ่งหันกลับไปรวมข้างทิศตะวันออก พวกข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านอาจารย์คงจะกลับมาจึงได้พากันออกไปรับท่านอาจารย์ก็จริงเหมือนดังที่นึกหมาย พระถังซัมจั๋งได้ฟังพระสงฆ์เล่าให้ฟังดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นที่ยิ่ง เวลานั้นเปียกกายกายใจก็ระงับจะกินอยู่ไม่ร่วนวายเหมือนแต่ก่อน เหง้าเจียพระถังซัมจั๋งก็ระงับสุขเพราะได้ลุล่วงซึ่งมรรคผลแล้ว จึงมีกิริยาระงับเจี๊ยบไม่ฟุ้งซ่านในความสุข

ฝ่ายพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ พอเวลาได้อรุณก็เสด็จออกขุนนางพวกขุนนางข้าราชการฝ่ายทหารพลเรือนเฝ้าพร้อมกันทุกตำแหน่ง พระองค์จึงมีรับสั่งแก่ขุนนางข้าราชการทั้งหลายว่า พำรับพระคุณของพระถังซัมจั๋งน้องเราอันล้ำเลิศหาที่เปรียบมิได้ เราไม่ว่าจะเอาอะไรมาตอบแทนคุณนั้นได้ เมื่อคืนนี้มีได้บรรทม

หลับได้แต่งเป็นคำกลอนตอบสนองคุณพอเป็นกิริยาให้ทราบซึ่งจิตนั้น แต่ยังไม่
ได้เขียนลงกระดาษไม่ จึงเรียกขุนนางอาลักษณ์มาเขียนเราจะบอกให้เขียน

ฝ่ายขุนนางอาลักษณ์ เมื่อได้ฟังพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้รับสั่งดังนั้นก็เขียนตาม
รับสั่งมีความว่า ฟ้าดินใหญ่กว้างประกอบด้วยเหตุไม่มีรูปกายก็จริง แต่ยังรู้ได้
เพราะภาคอันอบรมตามฤดู ฟังกำหนดได้ตามภูมิของสิ่งที่อาศัยธาตุอบรม ย่อม
เป็นไปด้วยกิริยาใหญ่น้อยอันสิ่งในโลกนี้ว่ายากหรือก็ยังคงกำหนดรู้ได้ ในพระธรรม
คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น เป็นธรรมอันสุขุมลึกลับละเอียดยิ่งที่จะกำหนด
ได้ เป็นธรรมอันพิเศษอาจนำสัตว์ออกจากสังสารวัฏทุกข์ ให้รู้ถึงพระโลกุตระธรรม
จนไม่มีสัตว์มีบุคคลและปราศจากต้นหนามานะทิฐิและกิเลสทั้งสิ้นได้ เป็นธรรม
ที่สุดยิ่งในมนุษย์โลกจะหาที่เปรียบได้ ทั้งกว้างใหญ่อย่างไม่ถึง เป็นยอดแห่ง
กุศลธรรมของสัตว์ทั้งหลายเป็นสรณะที่พึ่งอันเกษมล้ำราญนิราคภัยอันตรายของ
สัตว์ทั้งหลายผู้แจ้งแล้วซึ่งธรรมนั้น ซึ่งพระถังซัมจั๋งได้ปฏิบัติโดยความบริสุทธิ์
ตั้งมั่นมิได้หวั่นไหวแปร่งพราย อุตสาหะตั้งใจรับคำสั่งของเราไปยังไซที่ ทนทุกข์
ทรมานมิได้คิดถึงความตายไปจนถึงพระพุทธเจ้า นมัสการขออาภรณ์พระไตร
ปิฎกธรรม ได้กลับมาให้เราสมความที่ตั้งใจศรัทธาในครั้งนี้ คุณของพระถังซัมจั๋ง
หาที่เปรียบมิได้ อันฟ้าและดินที่ใหญ่กว้างก็ยังไม่พอจะประมาณได้ อันคุณของ
พระถังซัมจั๋งน้องเราในครั้งนี้ เป็นที่สุดหาสิ่งใดเปรียบมิได้ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้
เมื่อตรัสสิ้นคำนั้นแล้ว ขุนนางอาลักษณ์เขียนแล้วก็นำถวายต่อพระหัตถ์ จึงมี
รับสั่งให้นิมนต์พระถังซัมจั๋งเข้ามาเฝ้าในพระราชวัง เวลานั้นพระถังซัมจั๋งมาคอย
จะเฝ้าอยู่แล้วพอมีรับสั่งให้หากก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้นิมนต์ให้นั่งที่อัน
สมควรแล้ว จึงหยิบหนังสือนั้นส่งให้พระถังซัมจั๋ง พระถังซัมจั๋งรับมาอ่านดูตั้งแต่
ต้นจนปลายแล้วถวายพระพรว่า ขอพระองค์ได้ทราบ อันถ้อยคำบทกลอนลึกกลับ
นี้ไม่ทราบว่าจะให้ชื่อว่าหนังสืออะไร พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ตรัสว่า อัน
ถ้อยคำทั้งหลายเหล่านั้น เรากล่าวโดยใจนึกจะให้เป็นกิริยาตอบสนองคุณให้ท่าน
น้องเท่านั้น แม้จะตั้งชื่อกันนั้นก็ให้เรียกว่า เขี้ยก้าจื่อไม่ทราบว่าจะดีหรือไม่ พระ
ถังซัมจั๋งถวายพระพรว่าดีแล้ว งามแล้วหาที่เปรียบมิได้

ฝ่ายขุนนางข้าราชการที่เฝ้าอยู่ในที่นั้น ต่างพร้อมกันสรรเสริญว่า เป็นที่สุดแล้ว
หาที่เปรียบมิได้ จึงเอาพระราชนิพนธ์ที่ทรงแต่นั้นคัดลอกจำลองออกประกาศให้
แพร่หลายทั่วไปทุกตำบล พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้จึงรับสั่งให้พระถังซัมจั๋งเปิดพระ
คัมภีร์ออกแสดง พระถังซัมจั๋งจึงถวายพระพรว่า แม้พระองค์จะให้เอาตมภาพ
แสดงพระธรรม ต้องจัดที่ให้สมควร ในพระราชวังนี้ไม่ควรจะแสดงธรรมจะเป็นที่
หมิ่นประมาทธรรมไป ขอพระองค์ได้ทรงทราบ พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ได้ทรงฟัง

พระดั่งซิ้มจั่งทูลดั่งนั้น ก็มีพระหทัยยินดีไสโลมนัสสาจึงตรัสกับขุนนางองครักษ์ว่า ในกำแพงเมืองเซียงอานนี้จะมีพระอารามโตบริสุทธิ์ควรตั้งพิธีแสดงธรรมได้บ้าง ในหมู่พวกขุนนางนั้นมีขุนนางตายฮักชื่อเซียวอู๊เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ได้ฟังพระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ตรัสถามดั่งนั้น จึงกราบทูลขึ้นว่าในกำแพงเมืองนี้มีวัดเจงทะเลี่เป็นที่บริสุทธิ์ควรจะตั้งพิธีธรรมได้ พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้จึงมีรับสั่งให้ขุนนางพนักงานไปจัดแจงพระอาราม แล้วอาราธนาพระคัมภีร์ไปยังวัดเจงทะเลี่และจัดให้พรักพร้อม

ฝ่ายพวกขุนนางข้าราชการทั้งหลาย ก็ไปจัดการตามรับสั่งทุกประการ ครั้นเสร็จแล้ว พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ก็เสด็จโดยราชรถไปยังวัดเจงทะเลี่

ฝ่ายพระดั่งซิ้มจั่งกับสานุศิษย์ทั้งสาม และขุนนางข้าราชการทั้งปวง ก็พากันตามเสด็จไปยังวัดเจงทะเลี่ ครั้นถึงวัดพระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ก็ประทับบนพิธีชั้นสูง พวกขุนนางน้อยก็ยืนเฝ้าตามลำดับตำแหน่งยศ พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ จึงทรงจุดธูปเทียนกระทำสักการบูชาแล้ว จึงนิมนต์ให้พระดั่งซิ้มจั่งเปิดพระคัมภีร์เจริญพระพุทธรมนต์

ฝ่ายพระดั่งซิ้มจั่งครองจิวรสำรวมกิริยาโดยเรียบร้อยแล้ว ก็เข้าที่โต๊ะบูชาแล้ว สั่งให้เปี้ยก่ายซัวเจ้งรักษาข้าวของกับม้า ฝ่ายเห้งเจียยืนเฝ้ารักษาพระอาจารย์อยู่ข้าง ๆ พระดั่งซิ้มจั่งจึงถวายพระพรแก่พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ แม้พระองค์จะให้พระธรรมแพร่หลายทั่วพระราชอาณาเขตของพระองค์แล้ว ขอให้จำลองออกจากพระคัมภีร์เดิมไป ที่ของเดิมเก็บรักษาไว้ยังหอพระไตรคั้งนี้ จึงจะมั่นคงถาวรต่อไปเมื่อนาน พระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังพระดั่งซิ้มจั่งทูลดั่งนั้น ก็มีพระหทัยยินดีจึงรับสั่งให้พวกอาลักษณ์จำลองคัดออกจากคัมภีร์เดิมทุก ๆ ผูก และรับสั่งให้ขุนนางฝ่ายโยธาก่อสร้างพระอารามใหญ่ขึ้นอีกวัดหนึ่งข้างทิศตะวันออกให้เรียกว่า วัดแป๊ะเท่งอั้งยี้ครั้นพระองค์ตรัสเสร็จแล้ว พระดั่งซิ้มจั่งยกพระคัมภีร์วางบนโต๊ะจะเปิดพระคัมภีร์ออกเจริญพระพุทธรมนต์ได้ยินเสียงลมพัดฉิว ๆ มีกลิ่นหอมเข้ามากระทบนาสิก ที่กลางอากาศท่านท้าว กิมกั้งทั้งแปดก็สำแดงกายปรากฏออกมา มีเสียงร้องเรียกว่าทานที่เจริญพระพุทธรมนต์นั้น จงวางพระคัมภีร์ลงเสียเถิด จงรีบตามข้าพเจ้าไปไซ้ทีเถิด เห้งเจียเปี้ยก่ายซัวเจ้งกับม้าก็ลอยขึ้นกลางอากาศ พระดั่งซิ้มจั่งวางคัมภีร์ลงแล้วก็ถวายพระพรลาพระเจ้าดั่งไทจงฮ่องเต้ว่า ขอพระองค์อยู่ครองราชสมบัติให้ยั่งยืนสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลเกิด อาตมาภาวจะขอถวายพระพรลาไปหาพระพุทธรเจ้าแล้ว ว่าขาดค้ำแล้วก็ลอยขึ้นกลางอากาศ พระดั่งซิ้มจั่งเห้งเจียเปี้ยก่ายซัวเจ้งกับม้าพร้อมด้วยท้าวกิมกั้งทั้งแปดก็พากันลอยตามลมกลับไปไซ้ที พระเจ้าดั่งไทจง

ฮ่องเต้กับพวกขุนนางข้าราชการกำลังประชุมอยู่พร้อมกัน แลเห็นดั่งนั้นก็ตกใจต่างคนคุกเขาลงคำนับกระทำนบมัสการทุก ๆ คน ฝ่ายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้กับขุนนางกระทำนบมัสการแล้ว จึงมีรับสั่งให้จัดพระสงฆ์ราชาคณะที่เชี่ยวชาญเป็นนักปราชญ์ มาประชุมตั้งพิธียั้งวัดเจงทะเลย์ ทรงกระทำมหาฤกษ์ทั้งบกทั้งน้ำสวดพระคัมภีร์อิทธิธรรม โปรดช่วยสัตว์ที่ต้องเวรกรรมในรกและเปรตอสุรกายเดียรัจฉานให้ปราศจากซึ่งทุกข์ภัยอบายภูมิทั้งหลาย และจำลองพระคัมภีร์ออกแจกจ่ายไปทั่วทุกตำบล

ฝ่ายท้าวгимกั๊งทั้งแปด แผลงฤทธิ์หอบพาพระดั่งซั่มจั้งกับสานุศิษย์กับม้ารวมห้าตัวด้วยกัน ทั้งไปทั้งมารวมแปดวันก็พอถึงเขาเล่งซิว เวลานั้นพระโพธิสัตว์ทั้งหลายกับหมู่พระอรหันต์ทั้งอุบาสุกอุบาสิกา กำลังเฝ้าฟังพระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรม ท้าวгимกั๊งก็พาพระดั่งซั่มจั้งเหิงเจียเปี๊ยกายซิวเจ้งกับม้าตรงเข้าไปเฝ้ากระทำนบมัสการแล้วทูลว่า ข้าแต่พระพุทธองค์เจ้า ขอได้ทรงทราบด้วยพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระพุทธเจ้าไปส่งพระดั่งซั่มจั้งไปยังเมืองไต้ดั่งนั้น พระดั่งซั่มจั้งได้นำพระคัมภีร์ธรรมถวายพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้แล้ว บัดนี้ข้าพระพุทธเจ้าได้กลับมาพร้อมทั้งศิษย์และอาจารย์แล้ว สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสแก่พระดั่งซั่มจั้งว่า ท่านชาติก่อนเป็นสาวกของตถาคต เหตุที่มีจิตเกียจคร้านหมิ่นประมาทมิได้สดับฟังพระปรมาตมธรรม เพราะฉะนั้นจึงปรับให้ไปเกิดในประเทศจีนได้อุปสมบทบวชเป็นภิกษุสงฆ์ปฏิบัติอันบริสุทธิ์และได้อุตสาหะมาอาราธนาพระไตรปิฎก เพราะมีความชอบเอาคุณไถ่โทษแล้ว บัดนี้มีความบริสุทธิ์ตถาคตจะให้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้านามเรียกว่า เจียนทันกงเต็กพุทธเจ้า พระดั่งซั่มจั้งได้รับคำพระพุทธเจ้าตั้งให้ก็มี ความยินดีจึงกระทำนบมัสการสามครั้งแล้วก็นั่งอยู่ส่วนหนึ่ง พระองค์ทรงเรียกเหิงเจียเข้ามาใกล้แล้วตรัสว่า เหตุครั้งก่อนตัวทำการจลาจลุ่นวายแก่เทพยดาเทพารักษ์ เพราะฉะนั้นตถาคตจึงได้ปรับโทษบันดาลเป็นเขาห้ายอดทับไว้ อันภัยร้ายหมดสิ้นแล้วจึงได้พ้นจากโทษและได้รักษาปฏิบัติตามหนทางชอบธรรมอุตสาหะปราบยักษ์มาร มีความชอบตถาคตจะพยากรณ์ให้ว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าในภายหน้า มีนามว่าเต้าเจียนเล้งพุทธเจ้า เหิงเจียได้ฟังพระพุทธเจ้าทรงตรัสพยากรณ์ดังนั้นก็มีความยินดีกระทำนบมัสการแล้วก็นั่งอยู่ส่วนหนึ่ง พระพุทธองค์ทรงเรียกเปี๊ยกายเข้ามาใกล้แล้ว จึงตรัสว่าเปี๊ยกายเดิมเป็นขุนนางบังคับการพลทหารเรือนสวรรค์ เหตุเมื่อมาประชุมเลี้ยงโต๊ะหมู่เทพยดา ตัวทำผิดด้วยเสพสุราเมากำเริบสัพพยอกนางฟ้าของเจ็กเซียงฮ่องเต้ เจ็กเซียงฮ่องเต้จึงปรับโทษให้จุลilingไปเกิดในมนุษย์โลก ร่างกายดั่งเดียรัจฉานอยู่ที่เขาฮกหลินซิวถ้าฮุ้นจิ้นต้องตั้งสร้างบาปกรรมได้กลับใจรักษาตามสัมมาทิฐิและได้ตามรักษาปฏิบัติพระดั่งซั่มจั้งจนสำเร็จธุรกิจ

แต่ยังมีความกำหนดในรูปเสียดกลืนรสยังไม่ระจับ แต่ได้เป็นพาหนะหาบคอนก็มี ความชอบมาก จะให้เปียกกายเป็นที่ตำแหน่งพุทธพิธีทูต เปียกกายทูลว่าท่านทั้งสองได้เป็นพระพุทธรเจ้า ทำไม่ให้ข้าพเจ้าเป็นพุทธพิธีทูตเล่า พระพุทธองค์ตรัสว่าเพราะด้วยเปียกกายปากกว้างพุงใหญ่ กระเพาะใหญ่ อันฟ้าดินทั้ง ๔ ทวีปก็นับศรัทธาเชื่อต่อพระตถาคตทั้งสิ้น แม้จะตั้งพิธีใด ๆ ก็ดี จะต้องเชิญเปียกกายทั้งนั้น เพราะฉะนั้นจึงตั้งให้เปียกกายเป็นตำแหน่งพุทธพิธีทูตจะได้อ้อมเอิบจะไม่พอใจหรือเปียกกายได้ฟังพระพุทธรเจ้าทรงแสดงดังนั้น ก็มีความยินดีกระทำความเคารพแล้วก็นั่งอยู่ส่วนหนึ่ง พระองค์จึงตรัสแก่ชิวเจ๋งว่าเมื่อเวลามาหาประชุมเดิมตัวเป็นราชองครักษ์ของเจ๊กเชียงฮ่องเต๋บนสวรรค์เลี้ยงโต๊ะชมพู่เขียนตัวกระทำคนโทแก้วพลัดตกแตก เจ๊กเชียงฮ่องเต๋ปรับโทษให้จุติลงไปทนทุกข์เวทนาอยู่ในลำแม่น้ำลิวชิวฮ้อกระทำกรหายาบเข้าสร้างอกุศลกรรมไม่คณนานับได้ ภายหลังกลับใจได้ปฏิบัติรักษาศีลและได้ตามปฏิบัติรักษาพระดังซั่มจั้งขึ้นเขาลงห้วยมีความชอบเอาคุณไถ่โทษ เพราะฉะนั้นจะตั้งให้ชิวเจ๋งเป็นตำแหน่งจะได้สำเร็จเป็นมหาเถรอรหันต์ ชิวเจ๋งคำนับแล้วก็นั่งอยู่ในที่ควรส่วนหนึ่ง พระพุทธรเจ้าจึงตรัสแก่ม้ามังกรว่า เมื่อเดิมตัวเจ้าเป็นบุตรพระยาเล่งฮ่อง เพราะประพฤติซึ่งความชั่วร้ายโทษถึงประหารชีวิตได้รอดเพราะกลับใจสมาทานตามพระพุทธศาสนา และรับเป็นพาหนะกำลังให้พระดังซั่มจั้งขึ้นไปไซตี เวลากลับก็ได้บรรพทุกพระคัมภีร์มีความชอบจะตั้งให้เป็นหมูนาคมหาเศรษฐีคู่คอยรักษาพระรัตนตรัยเมื่อพระองค์ทรงตั้งตามมรรคผลกุศลธรรมของคนเหล่านั้นแล้ว พระดังซั่มจั้งเปียกกายชิวเจ๋งพร้อมกันนมัสการม้ากินมัสการขอบคุณ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสสั่งแก่เจ้าเจียดที่ให้นำม้าไป ยังเขาเล่งชิวผลักลงไป ในสระนาคให้แปรร่างกายกลับเป็นนาค เจ้าเจียดที่ก็นำม้าไปยังสระครันถึงก็ผลักม้าลงไป ในสระบัดเดียวก็แปรกายกลับเป็นพระยานาคราช แล้วกลับเหาะมานอนเฝ้าอยู่ยังประตูใหญ่พระอารามพระโพธิสัตว์ก็พร้อมกันสรรเสริญบารมีอภินิหารธรรมของพระองค์ที่กว้างขวางใหญ่หาที่เปรียบมิได้ เวลานั้นเห้งเจียบอกแก่พระดังซั่มจั้งว่า เวลานี้อาจารย์กับข้าพเจ้าก็รับคำพระพุทธเจ้าตรัสให้เป็นพระพุทธรเจ้าแล้ว ขอให้ภาวนาอดอนมงคลบนศีระชะข้าพเจ้าออกเกิด หรือยังจะเอาไว้ทำอะไรก็ให้รู้ พระดังซั่มจั้งพูดว่าเดิมเพราะบังคับเห้งเจียไม่ได้อจึงต้องมีมงคล บัดนี้ได้สำเร็จแล้วมงคลก็สูญหายไปเองที่ไหนจะติดอยู่ได้ เห้งเจียจึงเอามือลองคลำดูหรือจะมีอยู่หรือเปล่า เห้งเจียจึงยกมือขึ้นคลำบนศีระชะมงคลก็หายไปจริงดังนั้น เวลานั้นพระดังซั่มจั้งกับสานุศิษย์ทั้งสามกับม้าก็ได้สำเร็จมรรคผลตามกำลังของกุศลธรรมที่ตนได้กระทำไว้

ฝ่ายหมู่พระโพธิสัตว์กับพระอรหันต์ สาวกอินทร์พรหมเทพยดาเทพารักษ์กับ

หม้อบูชาสกลุภาสิกา ที่ได้มาประชุมฟังพระพุทธเจ้าแสดงธรรมนั้น ต่างนมัสการลาแล้วก็กลับไปยังที่ของตน ทุกคนแล้ว

ขอแต่งกลอนตอนท้ายอธิบายชาน โดยตั้งใจไว้วันหน้าอยู่ชานาน ตามเหตุการณ์และกระทำของครุบา ทั้งข้อความตามที่ผู้กล่าว เป็นเรื่องราวเท็จจริงสิ่งที่ว่า แห่งท่านครูผู้ประสิทธิ์ลิขิตตรา ได้กล่าวหาแต่งไว้ในนิทาน

ความจริงนั้นท่านซ่มจั่งเธอชหลังแน ได้ไปแต่ถึงฮินดูเป็นผู้หาญ ได้ลอกจัดคัมภีร์มีพยาน แต่ตามกาลตามวิสัยของใจจีน เป็นไชนาท่าจะเปลี่ยนเขียนกระดาษนามก็คลาดไปตามชื่อผู้ถือศีล ระยะเวลาห่างใจหายต้องปายปิ่น เดินด้วยตีนขาไปเพราะไกลครั้น แต่แผนที่มิซัดในบัตรนี้ สิบสี่ปีอยู่ข้างเกินทางเดินสั้น น่าจะเป็นสี่ปีพอดีกัน โดยเหตุฉนั้นเอาใจใส่ในมรรคา

ผู้ที่ทำจำต้องกล่าวให้ยาวยืด หวังเป็นพีชนหญิงชายไปกายหน้า ซึ่งให้พบรบยักษ์มีศักดิ์ เรื่องปัญญาหรืออุบายไม่หมายนัก คนแต่ก่อนค่อนข้างคิดพิศวง จะกล่าวตรงใจไม่ชอบเหมือนหอบผัก ที่เนื้อหนังมังสาไม่กล้าหนัก ดวงจิตรักฤทธิ์เดชพิเศษไป จึงเพิ่มความตามทางหว่างวิถี ให้เกิดมียักษ์มารพาลวิสัย เพื่อแสดงบาปกรรมที่ทำให้ บันดาลให้เห็นจริงทุกสิ่งอัน

สำนวนจีนกับฮินดูอยู่ข้างคล้าย มักปิ่นปายป่างุฬาริการชั้นชั้น จึงยืดยาวกล่าวไว้ในอนันต์ เรานายวรรณได้พิเคราะห์จำเพาะญาณ โดยเหตุว่าศาสนาของพระพุทธ มีที่สุดสี่สิบห้าว่าวิถิดาร ทรงพระชนม์แปดสิบจุบจุบกาล แต่เรื่องนี้ที่ข้างนานหลายร้อยปี คือหงอคงไปติดอยู่ที่ภูเขา นานไม่เบาห้าร้อยเศษในเขตที่พระเสด็จเข้านิพพานนานเต็มที แปดสิบปีสิ้นพระชนม์นี่กลใด

เมื่อซ่มจั่งกลับมาเวลาน้อย แล้วกลับดอยไปไซทีนี้ไหน ใครเป็นผู้เล่าบอกออกแก่ใคร ฟัง ๆ ไปซัดหูดูรำคาญ

แต่พระธรรมคัมภีร์เป็นมีแน่ นักปราชญ์แปลฉันได้ฟังหวังวิถิดาร แต่ลู่ทางห่างไกลไปลำบาก ฟังก็ยากเอาเป็นจริงทุกสิ่งสรรพ แปลกแต่นามตามระยะที่ปะนั้น ไฉนหันไปเป็นจีนดูป็นความ ทั้งรูปร่างทางท่าสารพัด ดูมันพลัดไปเป็นเจ๊กเด็กมันถาม ว่าฮินดูผู้เป็นแขกยอมแปลกนาม ไฉนความชื่อเสียงจึงเลียงไป

ชั้นรูปพระพุทธองค์สงฆ์ทั้งหลาย ก็กลับกลายเป็นเสียงเพลงนี้เพลงไหน ชั้นเทวดาทำทางก็ขวางไป จึงเข้าใจคงจะเรียงตามเสียงคน ถ้านิทานบ้านแขกคงแปลกรูปชั้นสฤประเจดีย์ที่กุศล โบสถิวหารการเบรียญก็เวียนวน แล้วแต่คนประเทศไหนก็ไปตาม

จึงจับได้ในปัญญาอักษณาสัย เรื่องของใคร ๆ ผู้ทำไม่จำถาม ตามวิสัยใจรักประจักษ์ความ พอจะตามอนุมานในการไกล

อักษรจีนเขียนด้วยหมึกจารีกรส ก็จำกัดด้วยพู่กันชั้นที่โหน เขมรmonyหรือพม่าลังกาไทย ก็เขียนไว้ด้วยไบลานนมนานมา ผึ้งเขาเจ้าความคิดมีฤทธิ์เดช ก็ตามเหตุพิมพ์หนังสือศึกษา ตัวอักษรกลอนความตามสาธา เมืองของใคร ๆ ก็ว่าภาษาตัว แต่ประเทศอื่นดูอยู่ช้านาน มีหลักฐานควรคิดทุกทิศทั่ว กับเมืองโรมก็บุราณนานเต็มตัว ฉันทราบทั่วธานีที่เป็นเดิม

ตะวันออกนอกกว่าจีนยังป็นปาย ฟุ้งตั้งกายที่หลังเขาอย่าเมาเหิม ตะวันตกก็ฮินดูเป็นหมู่เดิม ไม่สงเสริมสร้างกล่าวยี้ดยาวมา ถ้าเจียงใต้ฝ่ายยุโรปครบทุกชาติ เก้าททยาฮ้อดาเลียนเอี้ยนนักหนา สามประเทศนี้แลใหญ่แต่โรมา ทั้งสารารูปเรื่องเมืองใด ๆ ในท่วงที่มีละม้ายคล้ายกันสิ้น อาการกินนุ่งหมสมวิสัย มายอดแหลมอยู่แต่เราแต่ข้างไทย นอกนั้นไซริทรวดทรงเขาลงกัน ฝรั่งเศสแปลกกันไม่มากนัก ทำเยี่ยงยักผิดเพี้ยนที่เขียนหัน แต่ท่วงที่มีเลื้อหมวกตามพวกพันธุ์ มาทุกชั้นจึงได้แปลกแยกกันไป

ฉันเชื่อแน่แต่ว่าธรรมพระซัมจั้ง โดยกำลังไปฮินดูรู้นิสัย เป็นผู้นำคำพระระยะไกล มาสูในตะวันออกไม่นอกทวง แต่ไปมาทำโหนฉันไม่รู้ เพราะฮินดูมีแต่แขกที่แปลกอย่าง เขาผู้จุดบดจริงสิ่งที่วาง ฉันขออ้างพงศาวดารในการไกล ได้ทราบแน่แต่อาจารย์ท่านขงจู้ แกเป็นผู้เกิดพร้อมพระใจสะไล เกิดเมืองล่อพ้อแกตติคิโลซ ระยะเวลาแก่สุดยั้งได้ฟังมา เพราะเลียดก๊กกับสุดยั้งตั้งพันปี พระจะมีอยู่ที่โหนมิใช่บ้า พระดับชั้นธนิพพานมนานมา เกือบพันกว่าสุดยั้งจึงตั้งตน

ซึ่งว่าไปพบพระองค์คงจะปด เรารู้หมดไม่มีแคลงทุกแห่งหน ว่าพระอยู่บนภูเขามันเข้ากล ยังเป็นคนเป็นสัตว์เห็นชัดครัน คนบุราณพาลจะปดสดสตร์ร้อนพอใจสอนแอบเอาคำธรรมขันธ์ เห็นว่าทวงห่างไกลรู้ไม่ทัน พุดสั้นสั้นคิดว่าใครจะไม่รู้

ครั้นว่ากาลนานมาเวลาล่วง คนทั้งปวงมีนิสัยเข้าใจอยู่ ก็เสาะแสวงถามถามเนื่อความครุ ที่ทำนรู้เหตุการณ์สถานไกล เทียวสอดถามความจริงทุกสิ่งสรรพจนรู้ทันรู้เท่าเข้าจงได้ ทำแผนที่ชี้ทิศทั่วทักไป ก็รู้ได้จริงจั้งสิ้นทั้งนั้น

ซึ่งตัวฉันพรรณนามาทั้งนี้ เพราะเหตุที่เป็นผู้เรียงเขาเถียงฉัน จำต้องกล่าวยาวความไปตามกัน ผู้นี้พันธ์ไซอิ๋วหวาดหวิวใจ เกรงท่านที่มีปัญญาจะว่าหลงฉันไม่ปลงไปทั้งนั้นคิดห้วนไหว เชื้ออยู่เพียงพระซัมจั้งเธอตั้งใจ เป็นผู้ไปเชิญพระธรรมแลคัมภีร์ แต่พบปะพระที่โหนฉันไม่เชื่อ ยอมเพียงเมื่อมีขณิคมประเทศถึงเขตที่โนแผ่นดินสุดยั้งฟังเพียงนี้ เป็นเรื่องดีควรดูทุกผู้คน

โดยสืบคนชนที่ไปใจต่าง ๆ ใครหนักทวงโดยอยู่ในกุศล พระซัมจั้งมีศรัทธายังกว่าคน ทั้งอดทนแลเมตตาแก่หนาพอ ส่วนเหง่เจียเจียข้างร้ายฝ่ายโทโส แต่ไม่

โง่เปรียบปราดฉลาดปรีอ มีจริตสองอย่างท่าทางพอ ในใจคือเป็นคนซื่อถือเมตตา แต่ไปภัยร้ายกาจชาติสุกร ทั้งใจร้อนเร็ววามกามตันทหา ค่อนข้างโง่โง่โง่โง่โง่ แต่หากว่าผลบุญช่วยหนุนใจ แต่ชั่วแจ้งใจคอพอกกลางกลาง อยู่ในทางยุติธรรม กรรมนิสัย พิศเราะหตุกิริยาเวลาไป มีน้ำใจเป็นกลางในทางดี จึงรวมกันผันผายตามหมายมาด ก็สมคาดคิดจริงทุกสิ่งสี่ ควรคำนึงถึงคำสามัคคี อาจมีผลแท้เป็นแน่นอน

คือคนเดียวท่านก็กลัวว่าห่วยหาย ถ้าสองคนเพื่อนตายท่านก็สอน ถ้าสามคนดันกลับเรือนเพื่อนที่จร กล่าวเป็นกลอนจากสถานคือบ้านเรือน

แต่สี่คนครบคณะส่วนพระสงฆ์ จัดเป็นองค์อิทธิบาทไม่คลาดเคลื่อน อาจสำเร็จการณานเป็นเรือน ฉันทเห็นเงื่อนคนบูรณาวิจารณ์ความ เฉพาะให้ไปสี่คนเดินป่า เป็นปัญหาควรคิดสะกิดตาม ที่พบพระจะประสงค์นอบกบงความ เห็นเป็นนามธรรมแท้แปลไปดู

ถ้าผู้แต่งมีปัญญานัยนตาแก้ว คงไม่แจวไปตามเรื่องเครื่องอดสู ด้วยองค์พระอรหันต์สี่พัพพัญญู เสต็จสุพระนิพพานเสียนานนม ด้วยเรื่องนี้ทีหลังฟังก็ขัด แต่จะคัดคนแปลแกกลับถม โดยเขาตี้มซิมทราบเอิบอาบจม ต้องซิมขมตามสำเนาของเขาไป ที่จริงฉันทันปากอยากจะแก้ ส่วนคนแปลเขาไม่ยอมพร้อมลงให้ ได้คำจ้างร่างเขียนต้องเพียรไป จนจบได้ยินดีเป็นที่จริง โปรดอภัยในฉันทผู้พรรณนา เพราะหวังว่าจะให้เพราะเสนาะยิ่ง แต่อยู่ข้างติดตลกหัวอกถึง เท็จกับจริงปนกัน ทั้งนั้นเออฯ

- แปดสิบเอ็ดชุดต้อง ดินแปล
- วรรณเรียบเรียงกระแสด สดบ้าง
- นายเล็กออกทุนแล ลูสี่ เล่มนอ
- จริงอยู่ธรรมที่อ้าง อื่นนั้นโคมลอยฯ
- เท็จจริงสุดแต่เบื่อง โบราณ
- ผู้แรกคำริสาร เสกชี้
- ไปอาจแต่งตามญาณ ญติชอบ ธรรมนา
- เป็นลูกจ้างท่านนี้ นึกแล้วแต่นายฯ
- จบไซอิ๋วแอบอ้าง เอาธรรม์
- แท้ที่จริงปนกัน แก่นแล้
- ฟังสนุกนึกซันซัน ขนบเรื่อง ฤทธา
- สี่สิบมาสร้างแก้ กอบด้วยการเพียรฯ

ไซอิ๋ว เป็นเรื่องที่แพร่หลายที่สุดของจีน ผู้ประพันธ์คือโหวงเส่งอิง เกิดประมาณ พ.ศ. ๒๐๖๓ ถึงแก่กรรมประมาณ พ.ศ. ๒๑๒๓ ในสมัยราชวงศ์เหม็ง ไซอิ๋ว นับเป็นเรื่องที่ยกออกจากพงศาวดารชยุถึงในแผ่นดินของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ กษัตริย์องค์ที่สองแห่งราชวงศ์ถัง

พระถังซัมจั๋งในเรื่องไซอิ๋วนี้ ตามหลักฐานประวัติศาสตร์จีนมีตัวจริง อยู่ในสมัยพุทธศตวรรษที่ ๑๒ เป็นภิกษุผู้จาริกไปศึกษาที่ประเทศอินเดียเป็นเวลาประมาณ ๑๖ ปี เป็นพระผู้มีความรู้ดีในภาษาสันสกฤต ได้นำพระคัมภีร์ไตรปิฎกกลับมาสู่ประเทศจีน

ตัวละครที่สมมุติขึ้นที่เป็นลูกศิษย์ไปเชิญพระคัมภีร์ด้วยกันนั้นล้วนเป็นอุปมาแห่งอุกุศลมูลราด คือ รากะ โทสะ โมหะ ทั้งสิ้น (หมายเหตุ : บรรณาธิการ)

ISBN 978-616-7146-12-6

9 786167 146126

ราคา ๕๐๐ บาท